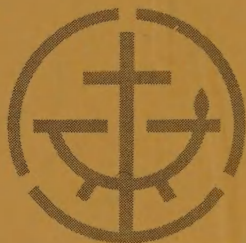

School of Theology at Claremont

1001 1427297

Theology Library

SCHOOL OF THEOLOGY
AT CLAREMONT
California

428
F1
5

COLLECTIO
CONFESSIIONUM

IN

ECCLESIIS REFORMATIS

PUBLICATARUM.

EDIDIT

Dr. H. A. NIEMEYER.

LIPSIAE

SUMPTIBUS IULII KLINKHARDTI

M D C C C X L.

COLLECTIO

CONFESSIO

ECCLÉSIE

PROTESTANTIS

RIENAECKERO SUO

HERMANNUS AGATHO NIEMEYERUS

S. Q. P. D.

Qui novam hanc symbolicorum librorum collectionem parandi consilium cepit Mauritius Roediger, quem praematura morte occubuisse lugent omnes, qui eum norant, homines egregie cordati, Te, Vir summe reverende, eadem coluit observantia, qua ego Te semper persecutus sum, Tibique hunc librum sanctum esse voluit. Tuo igitur nomine huic operi praeponendo et suavissimo pietatis erga mortuum amicum officio satisfacere et aptissimam nactus esse mihi videor occasionem palam profitendi, quantum consiliorum, quibus aetatis fervorem represisti, salubritati, quantum doctrinae, qua me saepenumero adiuvisi, subtilitati, quantum denique praeclaro Tuo debeam exemplo. Nam quum ante hos decem annos ex academia Ienensi, in qua felicissimam vitae meae partem transegeram, Halas redirem, Te in exiguo illorum numero esse, qui amicitiam, qua cum patre coniuncti fuerant, in filium benevole conferrent, statim expertus sum, et quae inde ab illo tempore inter nos intercessit familiaritas, ea in dies laetiora incrementa cepit. Ex qua quot quantaque ego ceperim emolumenta, si gratum animum declaraturus vellem explicare, verba haud dubie deficerent dicentem. Quoties enim Tu meum molestis et operosis laboribus fere depressi animum erexisti ac confirmasti! quoties haesitanti ac dubitanti fecisti fiduciam! quoties Tu mihi multis et gravibus curis distracto auctor fuisti, ut omnem operam, curam, cogitationem in literarum studiis figerem, eam-

que comiter monstrasti viam, qua, quum neque ad spinosos et steriles recentissimorum philosophorum campos deducat, atque ab inexplicabilibus ambagibus, quibus huius aetatis interpretes scilicet subtiles irretiti tenentur, longissime absit, omnibus, qui metam attingere cupiunt, ingrediendum est. Sed quo minus haec uberius persequar impedit singularis, qua Tu insignis es, modestia. Quamquam igitur omnem rerum, quae huc pertinent, narrationem praetermittendam esse puto, tamen non possum quin alii eique amplissimo Tuo de me merito iustam laudem impertiar. A partium studio me revocasti, quum non solum sacris concionibus doceres, id quod multi docent, amorem erga alios, etiam eos, qui diversas partes sequuntur, certissimum esse hominis Christiani signum, verum etiam tota Tua vita probares, theologum vere Christianum cum probis et honestis omnium partium sectatoribus amore et caritate coniunctum esse posse, eidemque eos tantum arcendos et fugiendos esse, qui improbi et inhonesti ecclesiasticis formulis eo consilio abutuntur, ut orthodoxorum speciem prae se ferant atque venditatione quadam et ostentatione sanctitatis nimiam, qua impelluntur, ambitionem dissimulent. Splendidissimum quod Tu edis, Vir summe reve- rende, et amoris et honestatis exemplum pro viribus sequar Tuaeque virtutis memor *νικήσω τὸ κακὸν ἐν τῷ ἀγαθῷ*. Vale faveque. Scribebam Halis die VII. Octobris MDCCCXXXIX.

PRAEFATIO.

Eodem tempore, quo Lutheranorum theologi libros suos symbolicos Augusti, Saxoniae electoris, iussu collegerunt collectosque *Concordiae* nomine edere coeperunt, fuere etiam in ecclesia, quae Reformata dicitur, viri gravissimi, qui harmoniam confessionum fidei nomine *ecclesiarum Gallicarum et Belgicarum* duas maxime ob causas componerent. Quarum altera in catholicorum clamoribus de magna illarum confessionum et varietate et multitudine, nuper non sine ira et studio repetitis, altera in spe sita fuit, vana quidem illa et fallaci, sed quam sincero animo conceperant auctores, fore ut animos inter se dissidentes conciliarent omnesque ecclesias distractas ac separatas communi quodam vinculo coniungerent. Quamobrem in praefatione non solum multis iisque gravissimis argumentis suam contra catholicos defendere conantur causam, verum ubi de consilio totius operis exponunt, etiam quod sperant aperte ac dilucide eloquantur totique praefationi hanc clausulam adiiciunt: „Vos ergo Reges „Serenissimi, Duces, Comites, Marchiones, Illustrissimi Barones, et „Domini nobilissimi, Civitates et Respub. Sapientiss. Pastores, Do- „ctores Populi denique omnes Christianissimi veritatem Evangelicam „profitentes, animis et corporibus adeste, discordiae venenum ulterius grassari ne patimini, sed hydram hanc noxiam extinguite, atque Ecclesiarum Gallicarum et Belgicarum firmissimum hoc perpetuae vobiscum coniunctionis symbolum ac arrhabonem vobis, toto terrarum orbe conscio, oblatum, Christiana mente, ut par est, et ut vobis offertur excipite: quo nos unanimi foedere in Christo „simul colligati, Antichristos omnes profligemus, hymnumque Domino Deo nostro canamus: Ecce quam bonum et quam iucundum „est consentire fratres in unum.“ Prodiit autem hic liber Genevae apud Petrum Santandreanum anno MDLXXXI. sic inscriptus: Har-

monia confessionum fidei Orthodoxarum et Reformatarum ecclesiarum, quae in praecipuis quibusque Europae Regnis, Nationibus et Provinciis, sacram Evangelii doctrinam pure profitentur: quarum catalogum et ordinem sequentes paginae indicabunt. Additae sunt ad calcem brevissimae observationes: quibus tum illustrantur obscura, tum quae in speciem pugnare inter se videri possunt, perspicue atque modestissime conciliantur: et si quae adhuc controversa manent, sincere indicantur. Hanc igitur harmoniam Augustius V. V. in dissertatione historica et literaria de libris ecclesiae reformatae symbolicis non solum collectionem esse arbitratur plurium confessionum et declarationum fidei, verum etiam eam arctissime cohaerere putat cum illo confessionum corpore, quod triginta annis post eadem in urbe literarum formis expressum est. Scribit enim p. 606.: „Unica extat apud illos plurium confessionum et declarationum collectio, quae tamen etsi tribus prostet editionibus et in magna olim aestimatione fuerit, non tam auctoritate publica, quam potius privatis nonnullorum Genevensium doctorum studiis prodiit ...“ Additque p. 611.: „Haec autem harmonia post viginti (?) annorum decursum mutato ordine aliaque oeconomia operis denuo est edita.“ Quamquam non potest negari talem in errorem induxisse ipsum corporis illius editorem, quoniam de utriusque operis ratione haec in prooemio pronuntiavit: „Fuerat quidem confessionum harmonia ante triginta annos edita: sed per varias sectiones intersecta. Nunc vero illae tamquam corpus integrum conspiciendae repraesentantur, et quam in illa editione plures.“ At vero si diligentius in rem inquiritur et accurata inter utrumque opus instituitur comparatio, statim apparet, corpus et syntagma omnino ab illa harmonia differre idèoque opus esse plane novum. Harmonia enim dividitur in sectiones XIX., et in quavis sectione dogma aliquod ita pertractatur, ut e locis variarum confessionum iuxta positis eluceat, quid ecclesiae Reformatae quidque Lutherus eiusque sectatores de eo dogmate praeceperint. Quibus in locis colligendis et componendis editores primum locum dederunt confessioni Helveticae posteriori, „tum quod illius ordo magis appositus, totaque dogmatum tractatio plenior et commodior videretur; tum quod confessio illa a quam plurimis diversarum nationum ecclesiis fuerit publice approbata et subscripta. Hanc .. subsequuntur reliquae Helveticae et deinceps aliae omnes, nullo delectu pro sin-

„gularum sectionum argumento.“ Harmonia igitur etsi complures continet confessiones, Helveticas scilicet priorem et posteriorem, Basileensem, Bohemicam, Gallicam, Anglicam, Belgicam, Augustanam, Saxoniam, Wirtembergensem et Suevicam, tamen singula membra disiecta sunt et rerum ordo prorsus inversus; ne Helvetica quidem, quam auctores in describendis sectionibus imprimis secuti sunt, suum servavit ordinem. In fine foliis XX. additae sunt, id quod in libri titulo indicatum est, „observationes brevissimae in totam „superiorem harmoniam“ et foliis II. „appendices locorum aliquot „omissorum aut transpositorum in quibusdam confessionum sectionibus.“ Corporis vero diversa est ratio. Dividitur enim in partes tres, quarum prima confessionem Helveticam una cum iis, quae Basileenses vocantur, deinde confessionem Gallicam, Anglicam, Scotticam, Belgicam, Polonicam, denique confessionem Argentinensem, sive quatuor civitatum imperii continet. Secunda habet confessionem Augustanam, Saxoniam seu Misnicam et Wirtembergicam; deinde confessionem Illustrissimi Electoris Palatini et Bohemicam; accedit consensus in fide et religione Christiana inter ecclesias evangelicas maioris et minoris Poloniae, Lithuaniae etc., easque omnes integras exhibet, additis etiam primorum editorum praefationibus. Tertia denique pars catholicum complectitur consensum, sive, quae est huius partis inscriptio, veterum, qui patres vocantur, ex verbo divino cum superiori confessionum fidei syntagmate in omnibus fidei christianae articulis consensum, ex ipsorum sententiis verbisque expressis, sine ullis additamentis constitutum. Tres igitur, in quibus corpus distributum est, partes nullam habent cum harmonia similitudinem, quacum ne ea quidem, quae primae parti foliis III. praemissa est concordantia confessionum fidei per articulos digesta, ullo modo comparari potest. Caeterum omnes, quas modo enumeravimus, partes indicat ipse, quo liber anno MDCXII. editus insignitur, titulus hoc modo ab auctore constitutus: *Corpus et syntagma confessionum fidei quae in diversis regnis et nationibus, ecclesiarum nomine fuerunt authentice editae: in celeberrimis conventibus exhibitae publicaeque auctoritate comprobatae. Quibus annectitur in omnibus fidei christianae articulis catholicus consensus ex sententiis veterum, qui patres vocantur, desumptus. Confessionum enumerationem et harmoniam: atque huius catholici veterum cum illis consensus, ordinem indicant paginae primae*

singularum partium huius syntagmatis in tres partes distributi. Nec quo loco syntagma typis expressum sit, dubium esse potest, quum in omnibus exemplaribus Petrus et Johannes Chouët, celeberrimi apud Genevenses typographi, nominentur. De eo tantum dissentiunt viri docti, utrum Genevae urbis nomen in titulo libri reperiatur nec ne. Legi illud Augustius l. c. p. 611. negat, affirmat Winerus V. V. in sua variarum confessionum comparatione p. 17., uterque non sine idonea causa; nam quae ad manus sunt duo huius corporis exemplaria, quamquam a prima usque ad ultimam paginam inter se congruunt, diversas tamen exhibent inscriptiones, quum in uno „Genevae“ nomen extet, in altero desideretur. Sed hoc levius est. Multo gravior superest de utriusque libri auctoribus quaestio. Sunt enim qui de iis nihil certi affirmare audeant, velut Winerus l. c. p. 17. not. 4., quem ex parte secutus videtur esse Guerike in theologia symbolica p. 105. not. 98. Et tamen ab Augustio l. c. p. 613. 614. iam dudum demonstratum est Gasp. Laurentium corporis fuisse auctorem. Nam epistolae, tertiae corporis parti praemissae, quae data est ad illustrissimum et potentissimum principem ac dominum Fridericum, comitem Palatinum, nomen suum subscripsit Gasp. Laurentius, eundemque non solum praefationem scripsisse, verum etiam totum corpus composuisse, demonstrant quae ex illa praefatione et paullo ante allata sunt verba et quae deinceps *■ me* subiiciuntur: „Venustius autem et utilius cernitur ipsum corpus totum, quam eius „partes divulsae. Earum quoque nexus et harmonia facile deprehendetur vel ex integra lectione, vel ex concordantia per singulos articulos hinc illis annexa: quibus etiam in hoc syntagmate adiungitur ex sententiis veterum, qui patres vocantur, catholicus consensus, anno quidem 1595. *■ me editus*, nunc rursus multo locupletior factus ac quibusdam articulis auctus: cuius institutum declarat „quae in illo est ad illustrissimum principem praefixa epistola.“ — Neque est cur de auctoribus harmoniae dubitemus. Quae enim ab Hospiniano in Concordia Tigur. 1607. p. 92. Augustio teste l. c. p. 607. 608. et Köchero in bibliotheca theologiae symbolicae p. 320. 321. et a Davide Clemente in bibliotheca historica et critica Tom VII. p. 257. sqq. relata sunt, ea Lückius V. V. in annalibus Gottingensibus ann. 1829. p. I. summo iure probavit et Beckio in translatione librorum symbolicorum germanica Tom. II. praef. p. XXI. assen-

tiente hanc ferè harmoniae originem fuisse probabiliter coniecit. Conventus, qui Francofurti anno 1577. auspiciis Joh. Casimiri comitis Palatini habitus est, egit de nova fidei confessione si non ab omnibus, at certe a plurimis evangelicae ecclesiae partibus accipienda. Tale consilium placuit multis imprimis Franco-Gallicis theologis; nam quae annis 1578. et 1579. in Gallia convenerunt synodi in sententiam illius conventus discedebant, atque qua ratione nova confessio componenda esset diligenter consultabant. Sed ecclesiae Turicensis et Genevensis quum timerent, ne confessio nova novas moveret turbas, illorum sententiam non secutae, mora interposita, tandem saluberrimum Salvarti sive Sahnari consilium de componenda harmonia inierunt. Opus igitur a summis theologis, inter quos Salvartus et Beza et Dalaëus nominantur, ecclesiarum Gallicarum et Belgicarum nomine susceptum anno 1581. perfectum est, ita ut non sine publica auctoritate, quae synodo Vitrensi anno 1583. apud Gallos magis etiam aucta est, prodiret. Neque Angli istam repudiarent harmoniam eamque in vernaculam linguam converti iusserunt. Augustius quidem l. c. p. 607. dubitat, utrum the harmony of the confessions of the faith of the christian and reformed churches, 1586., quam Albertum in epistolarum libro IV. p. 1074. secutus citat, mera illius sit interpretatio nec ne; sed hanc quoque dubitationem Lückii l. c. expulit acumen. Is enim coniectura satis probabili statuit, anglicam illam harmoniam iterum hoc titulo: harmony of the confessions of faith of the christian and reformed churches, in name of the churches of France and Belgia, translated from the Latin, to which is added the confession of the church of Scotland, Lond. 1646., excusam esse ipsumque titulum nullam de conditione, quae inter latinam et anglicam intercedat harmoniam, relinquere dubitationem, quis est qui non intelligat? Quae quum ita sint, simul perspicitur, harmoniam etiam auctoritate diversam fuisse a corpore confessionum, quod numquam ne specie quidem publicae auctoritatis, quantum equidem scio, usum est. Neque tamen multorum caruit approbatione et plausu. Sed venditis post aliquot decennia primae editionis exemplaribus Petrus Chouët novam editionem anno MDCLIV. typis exprimendam curavit. Titulo non mutato addidit tantum haec verba: „Editio nova, in qua quid praestitum sit, „docet pagina sequens,“ ubi utriusque editionis diversitas in hunc

modum indicatur: „In hac editione peculiariter observandum, I. Helvetica confessio exhibetur qualis excusa est Tiguri Jo. Jac. Bodmeri, 1651. II. Belgica confessio exhibetur, qualis relecta, examinata, et approbata est in celeberrima augustissimaque Synodo Dordrechtana, anno 1619. III. In fine addita est confessio Basileensis, qualis excusa est Basileae a Georgio Deckero, anno 1647. IV. Iudicium synodi Nationalis reformatarum ecclesiarum Belgicarum habitae Dordrecht, anno 1618. et 1619. Cui plurimi insignes theologi reformatarum ecclesiarum interfuerunt, de quinque doctrinae capitibus in ecclesiis Belgicis controversis. Ex actis eius Synodi. V. Subiuncta quoque est Cyrilli Patriarchae Constantinopolitani fidei confessio, latine ex ipsius autoris *αὐτογράφῳ*. VI. Generalis confessio doctrinae ecclesiarum reformatarum in regno Poloniae, Mag. Duc. Lithuaniae, annexisque regno provinciis, ad liquidationem controversiarum maturandam proposita 1. Septb. 1645. in conventu Thoruniensi.“ Tertia igitur in parte nihil mutatum est; sed parti secundae addita sunt quae editor ipse l. c. enumeravit scripta haud spernenda, neque idem primam totius corporis partem immutatam reliquit. Primum enim confessionem Helveticam posteriorem, quam in syntagmate anni 1612. ex editione Tigurina, quae anno 1566. apud Christophorum Froschoverum prodiit, exscripsit, nunc exhibuit „qualis fuit excusa Tiguri typis Joh. Jacobi Bodmeri anno 1651.“ Deinde quod confessionem sequitur symbolum Damasi ex Hieronymi operibus desumptum in priore syntagmatis editione prorsus deerat. Denique in illis, quae primae parti antecedunt de singularum confessionum constitutione, observationibus pauca quaedam sed leviora addita sunt.

Has confessionum collectiones nostris demum temporibus aliae sunt secutae, inter quas primum locum tenet, quae hoc titulo: *Sylloge confessionum sub tempus reformandae ecclesiae editarum* Oxonii prodiit e typographeo Clarendoniano anno MDCCCIV., et anno MDCCCXXVII. repetita est. Editio prior continet professionem fidei Tridentinam, confessionem Helveticam una cum iis, quae Basileenses vocantur, Augustanam, Saxonicam et Belgicam, subiunctis catechismo Heidelbergensi et canonibus synodi Dordrechtanae; sed quam exhibet editor Augustanam illa est, quae a Melanchthone variata primum Vitembergae prodiit anno 1540.; genuinam, quae in

comitiis Augustanis anni 1530. exhibita est, iste prorsus neglexit. Quamobrem qui posterioris editionis curam suscepit, quamquam reliqua omnia intacta reliquit, hanc tamen genuinam confessionis Augustanae recensionem ex Tittmanni editione inserendam curavit.

Deinde commemoranda est nova symbolorum collectio, quam Jo. Christ. Guil. Augustus instituit in libro, qui inscribitur: *Corpus librorum symbolicorum, qui in ecclesia reformationum auctoritatem publicam obtinuerunt, Elberfeldi 1827.* Opus bipartitum continet priore in parte tres confessiones Helveticas, Gallicarum ecclesiarum confessionem fidei, ecclesiae Anglicanae articulos triginta et novem, confessionem Scoticam, confessionem Belgicam, canones Dordracenos, confessionem Hungaricam sive Czengerinam et confessiones Polonicas; in posteriore confessionem Bohemicam, Tetrapolitanam et Marchicam, dein colloquium Lipsiacum, declarationem Thoruniensem, formulam consensus Helveticam, denique catechismum Genevensem et Heidelbergensem. Accedit dissertatio historica et literaria de libris ecclesiae reformatae symbolicis, neque deest index rerum et verborum.

Denique duo huc pertinent opera, in quibus libri aliquot symbolici in vernaculam linguam translati et in unum corpus coniuncti sunt, quorum alterum sine auctoris nomine duobus voluminibus anno MDCCCXXX. Neostadiae ad memoriam confessionis Augustanae celebrandam hoc titulo prodiit: *Die symbolischen Bücher der evangelisch-reformirten Kirche. Zum ersten Male aus dem Lateinischen vollständig übersetzt und mit historischen Einleitungen und Anmerkungen begleitet. Für alle Freunde der Union und für Alle, die über Entstehung, Inhalt und Zweck der Bekenntnisschriften sich zu belehren wünschen.* Volumen primum exhibet confessiones Helveticas adiuncto catechismo Genevensi, deinde confessionem Belgicam et canones Dordracenos, denique confessionem Tetrapolitanam et Marchicam, colloquium Lipsiacum et catechesin Heidelbergensem. Accedunt duae appendices, quarum altera ex symbolo apostolico, Nicaeno et Athanasiano, altera ex illa fidei confessione constat, cui ecclesiae Mühlhusana et Lehningsensis nostris temporibus subscripserunt. Secundo volumine continentur: Confessio Bohemica, Czengerina, Consensus Sendomiriensis, Acta synodi Thoruniensis, declaratio Thoruniensis, confessio Gallicana, Articuli XXXIX. ecclesiae Anglicanae, confessio Scotica prior et posterior. Sequuntur appendices, in qui-

bus exhibentur: Zwinglii fidei ratio, formula consensus Helvetica, confessio Augustana et professio fidei catholicae secundum concilium Tridentinum ex bulla Pii IV.

Paullo ante Beckium, qui huius collectionis editor fuisse dicitur, Joh. Jac. Messius idem ceperat consilium. Is enim confessiones Helveticas iam anno MDCCCXXVIII. lingua vernacula edendas curavit hoc titulo: *Sammlung symbolischer Bücher der reformirten Kirche für Presbyterien, Schullehrer, Confirmanden und Alle, welche eine Union auf dem Grunde der heilsamen Lehre und in der Einheit der alten wahren Kirche Christi wünschen. Erster Theil. Neuwied 1828.*, sed anno demum MDCCCXXX. secundum subsecutum est volumen, in quo leguntur: confessio Tetrapolitana, catechismus Heidelbergensis, confessio Marchica, colloquium Lipsiacum, declaratio Thoruniensis et confessio Augustana.

Quamquam multae nostris temporibus extant eorum librorum collectiones, qui ecclesiae reformatae symbolici dici possunt, nulla tamen viris doctis omni ex parte satisfecisse putanda est. Interpretationes enim, quae commemoratae sunt, germanicae etsi cognitionem illorum librorum adiuverunt et auxerunt, accuratioribus tamen theologorum studiis parum utilitatis afferunt, quum doctissimo cuique ad limpidos fontes, unde isti hauserunt, redeundum sit. Collectio Oxoniensis, si illae eiusdem partes respiciuntur, quae ad ecclesiam reformatam pertinent, finibus iusto arctioribus circumscripta est. Eodem vitio quum laboret corpus et syntagma, etiam raritas exemplarium accedit. Neque Augustius in hac re ab omni culpa liberari potest. Quamquam enim libris, quos corpus illud exhibuit, plures, qui huc pertinent, addidit, velut confessionem Marchicam, colloquium Lipsiacum, declarationem Thoruniensem, formulam consensus Helveticam et duos catechismos, Genevensem scilicet et Heidelbergensem, alios tamen, verbi causa Zwinglii articulos sive conclusiones, eiusdem fidei rationem et expositionem, theses Bernenses, Consensum Tigurinum et Genevensem prorsus omisit. Neque quos collegit et edidit, ita disposuit ut ex ipso ordine, quo modo ecclesiarum reformatarum consensus constitutus sit et mutatus, facile appareat. Accedit quod „prologos atque epilogos singularum confessionum, „una cum subscriptionibus paucis exceptis omisit“, quanta in iis inesset auctoritas et gravitas fere oblitus. Praeterea ne indicavit

quidem quibus singularum confessionum editionibus usus sit quarumque textum typothetis describendum tradiderit. Et quem exhibuit, eum in omni genere vitii et erroribus corruptum esse intelligunt omnes, qui unam alteramve primae partis confessionem cum vetere aliquo exemplari diligentius comparaverint.

Quae quum ita sint, *Mauritii Rödigeri* consilium libros reformatae ecclesiae symbolicos denuo edendi laude sane dignissimum fuit. Voluit autem ille totum opus in duas dividere partes atque officio suo ita satisfacere, ut prior pars eas complecteretur fidei confessiones ac declarationes, quibus consensus ecclesiarum reformatarum constitutus mutatusque probaretur. Quare primo loco ponenda esse censuit scripta ab H. Zwinglio ipso eiusve ingenio composita: articulos scilicet LXVII. a. 1523., theses X. Bernenses a. 1528. editas, Zwinglii fidei rationem a. 1530. eiusdemque expositionem Christianae fidei a. 1531., denique confessionem fidei Basileensem priorem a. 1534. compositam. His addere animum induxerat scriptum ex syncretismo Bucerii oriundum, Helveticam priorem sive Basileensem posteriorem fidei confessionem anno 1536., cui scripta subiungenda esse existimavit, quae a Calvino ipso eiusve principiorum auctoritate essent composita, Catechismus Calvini a. 1545., Consensus Tigurinum a. 1549., Consensem Genevensem a. 1551., Confessionem fidei Gallicanam a. 1559., Confessionem Scoticanam a. 1560., adnexa Scotica altera a. 1581., et Confessionem Belgicam a. 1561. In fine huius partis ponere voluit scripta ex Palatina religionis emendatione orta, catechesin scilicet Palatinam sive Heidelbergensem a. 1563. et confessionem Helveticam posteriorem a. 1566. Alteram partem componi voluit ex iis fidei confessionibus, quae sunt secundi ordinis: confessione Hungarica Czengerina a. 1570., consensu Sendomiriensi a. 1570., confessione Anglicana sive articulis XXXIX., subiunctis articulis XLII. Eduardi VI. a. 1562., confessionibus Anhaltinis a. 1581. et 1589., confessione Sigismundi sive Marchica prima a. 1613., Canonibus Dordracenis a. 1619., colloquio Lipsiaco sive Marchica secunda a. 1631., Declaratione Thoruniensi sive Marchica tertia a. 1645., confessione Westmonasteriensi sive Puritana a. 1647., et Formula consensus Helvetica a. 1675. Neque in colligendis his omnibus acquiescendum esse existimavit, verum ut duplex adliceretur additamentum confessio scilicet Tetrapolitana a. 1530.

et Bohemica a. 1532. necessarium esse duxit. Et textum omnium illarum, quae modo commemoratae sunt, confessionum aut ex editione principe, aut ex ea placuit repetere, quae maximam adeptae esset auctoritatem, addita ex optimis editionibus scripturae diversitate. Quod ille propositum, quamvis plurimas et maximas difficultates haberet, non tenuisset solum acerrime, quae erat in viro praestantissimo alacritas studiorum atque assiduitas, verum etiam adsecutus esset strenuissime, nisi praematura eum mors et amicis, qui eum colebant, et familiae, quae curae cordique erat, et literis, quas diligentissime tractabat, in flore aetatis eripuisset. Cum alia multa, quae suscepturus erat, tum hoc opus reliquit paene intactum. Quare quum mihi multis et molestis, quae nullo cum literis vinculo coniuncta sunt, negotiis mirum in modum distracto illa et colligendi et edendi officium a fratre mortui, viro doctissimo, et uxore honestissima demandaretur, diu dubius haesitavi, utrum honorificis eorum votis satisfacerem, an aliis et doctioribus et sagacioribus itemque negotiorum diversitate ac multitudine non oppressis eam provinciam relinquerem. At vero ad novam hanc collectionem instituendam ipsius me movit Rödigeri memoria. Nos enim multos per annos arctissimo et amicitiae et studiorum vinculo ita iuncti fuimus, ut alter alterum in studiis criticis, exegeticis, historicis omni modo adiuvaret. Quoties paullo ante illius obitum de historia artis paedagogicae, quam mihi tunc sumpseram scribendam, confabulati sumus! Quoties familiares contuli cum illo sermones de ipsa hac librorum symbolicorum collectione! Quae omnia recordatus non potui equidem operam meam, quantulacunque est, iis denegare, qui mortui amici res curandas susceperant. Neque me poenituit operae in hoc libro positae, praesertim quum multi mea studia et adiuvarent et sublevarent. Nactus enim sum Wichmannum, theologiae candidatum, omnis laboris socium, qui magna cum assiduitate et diligentia veteres librorum symbolicorum editiones exscripsit et plagulas typographicas Halas transmissas accurate correxit. Praeterea omnes, quos precibus adii, viri docti, ut editiones, quas vel ipsi possidebant, vel e bibliothecis ipsorum curae traditis adipisci poterant, benevole mecum communicarent, preces meas insigni cum humanitate ratas habuerunt. Prae caeteris amplissimis verbis gratiae agenda sunt Fritzschio V. V., theologo Turicensi, qui non solum

libros ab ipso arcessitos celerrime ad me transmisit, verum etiam in bibliothecis perscrutandis rerum mearum studiosissimum se praestitit, et quos invenit vel codices manu scriptos vel vetusta librorum symboli-
corum exemplaria ipse accurate contulit mihiq[ue] scripturae diversitates inde excerptas ultro tradidit. Hinc factum est, ut illius viri optimi benevolentiae singulari et indefesso studio in prima prioris partis sectione multa deberentur nova. Neque preces meas repudi-
arunt Wilkenii, Wineri, Ullmanni, Henkii, Rankii aliiq[ue], quos per literas hisce de rebus rogavi, et tamen quod Beckius quoque expertus est, ne unum quidem confessionis Westmonasteriensis sive Puritanae exemplar usquam acquirere potui. Quamquam igitur in describendis singulis fidei confessionibus et declarationibus eum ordinem secutus sum, quem praescripserat Mauritius Rödiger, ut confessionem Westmonasteriensem omitterem, dira me coëgit neces-
sitas. In fine totius operis loco eius alia eaque non minoris momenti addita est. Quibus expositis nihil iam restat, quam ut primum de origine singularum, quas typis exprimendas curavi, confessionum, deinde de illarum editionibus, denique de ratione, quam ego in iis edendis secutus sim, paucis exponam.

I. ARTICULI SIVE CONCLUSIONES LXVII. H. ZWINGLI A. 1523.

H. Zwinglio, quum ingentes, quas nova ipsius doctrina excita-
verat turbas, animadverteret, saepe et diligenter secum reputanti, quomodo et mala, quae ecclesiae emendationem sequebantur, sine periculo propulsaret, et simul firma ecclesiae reformatae iaceret fundamenta, optimum videbatur esse, utrumque senatum precibus adire, ut disputationem inter catholicos et novae doctrinae sectato-
res haberi concederet. Quo consilio probato senatus Turicensis et omnes illius terrae clericos et episcopum Constantiensem eius-
que legatos publico ad disputationem invitavit diplomate, quod saepius typis expressum nuper ab Hottingero et Vögelio, qui Bullingeri historiam reformationis ex ipsius autographo ediderunt, Vol. I. p. 84. 85. repetitum est. At Zwinglius, ne pugnae cupidi, ut Bullingeri verbis utar, queri possent, ignorasse se, de quibus rebus fuisset disputandum aut certandum, articulos edidit LXVII.,

qui gravissima placita continent, quae catholicorum doctrinae opposita ab ipso iam plures per annos et scriptis et sacris orationibus tradita erant et divulgata. Disputatio die constituta (d. XXIX. mens. Ian.) habita ecclesiae emendationi multum utilitatis attulit. Zwinglius enim dicendi occasionem coram amplissima et laicorum et clericorum corona adeptus responsis et expositionibus praeclaris et viro docto dignissimis cum alios multos in suas partes transduxit, tum iisdem artibus effecit, ut senatus Turicensis inde ab eo tempore palam multa catholicorum dogmata et instituta abrogaret. Quomobrem assentiri debemus Gerdesio, qui in introductione in historiam evangelicam saec. XVI. Grön. 1744. p. 221. gravissimum articulorum argumentum prudenter perpendens eos cum notissimis Lutheri thesibus in hunc modum comparavit: „Quomodo „Lutheri theses adversus indulgentias, quas Nr. XI. exhibuimus, „Saxonicae reformationis fundamentum stravisse dici possunt, eodem id de his Zwinglii conclusionibus potest adfirmari, iis Helveticam inaedificatam fuisse reformationem.“

Caeterum conferantur de illa disputatione Turicensi: *H. Bullingers Reformationsgeschichte nach dem Autographen herausgegeben von J. J. Hottinger u. H. H. Bögeli. Frauenf. 1838. Bnd. 1. S. 97. ff. Sagittarii Introduct. II. 1504. sq. Hornbeck Summa controversiarum p. 241. sq. Hottinger historia ecclesiast. Saec. XVI. P. III. p. 628. sq. Ruchat histoire de la réformation de la Suisse. Genf. 1727. Tom. I. p. 157. sqq. Arnold Rehergeschichte 1740. XVI. 1158. I. L. Hess Lebensbeschreibung M. Ulrich Zwingli's, aus dem Französischen, nebst einem literarisch-historischen Anhang von Leonh. Usteri. Zürich. 1811. S. 137. ff. S. 356. ff. Lud. Wirz helvetische Kirchengeschichte, fortgesetzt von Melch. Kirchhofer. Thl. 5. S. 19. ff. Articulorum editiones, quae mihi innotuerunt, diversi sunt generis: aliae articulos exhibent sine actis et sine interpretatione, aliae vel acta disputationis vel articulorum interpretationem vel utrumque addunt; quas si indicamus omnes, neque versiones latinas neque eas omittere licebit editiones, quae operibus maioris ambitus insertae sunt.*

1. a. Editio omnium princeps ea est, quam H. Zwinglius ipse ante disputationem typis exscribendam curavit, hoc titulo: Dis nachbestimpte artikel vnd meinunge beken ich Huldrich Zwingli

mich In der loblicheñ statt Zürich geprediget habē, vß grund der geschriff die Theopneustos (das ist vonn gott ingesprochen) heißt, vñ embüt mich mitt dero genante artickel zebeschirmē vñ erobrē. Wñ wo ich jek beruerte geschriff nicht recht verstünde, mich bessers verstandes doch vß egedachter gschriff berichten lassen. S. a. et l. una plag. in IV. In citanda illa huius editionis inscriptione consentit *Hallerus* in biblioth. hist. Helvet. Vol. III. p. 76. nr. 174. cum *Usterio* in append. histor. iam supra laudata p. 358. litt. a., hic tamen addit quae in fine reperiuntur verba: Sie vndernem sich keiner zu stryten mit sophistry ob' menschē tandt, sund' kōme die geschriff für ein richter ze haben, damit man die Wahrheit oder find, oder so sy funden ist, als ich hoff, bhalt. Amen. Das walt gott.

b. Secunda editio a superiore Hallero teste literis tantum differt et orthographia; si vero *Usterium* p. 395. b. sequeris, utriusque diversitas imprimis in eo posita est, quod illius pagina prima nihil continet nisi eum quem supra descripsimus titulum, in hac vero eadem pagina praeter titulum septem primos exhibet articulos.

c. d. Tertia, quae disputatione peracta prodiit, *Usterio* teste p. 359. c. sic inscripta est: Artickel, so herr Ulrich Zwinly auf Dornstag vor Lichtmess Anno M. D. XXIII. öffentlich disputiert, vnd mit der Evangelischen Warheit behalten hatt. — Furschafft eines ersamen Raths der Stat Zürich, an alle Pfarherr, Leutpriester, Seelsorger vnd Predicanten irer Herrschaft, newlich außgangen. Sine anno, sed addito supra tituli figuram urbis nomine Turici, una plagula form. 4. Eodem modo haec editio citata est in *Feuerlini* bibliotheca symbolica P. 2. p. 164. Nr. 5. hac tamen nota praemissa: „Sunt mihi „horum 67. articulorum *duae* editiones, formae 4., unius plagulae, sola „typorum, orthographiae et figurae, titulum ornantis, diversitate discernendae.“ Ista vero omnia si cum iis conferimus quae in *Wirzii eccl. helvet. historia* ■ *Kirchhofero* contin. Vol. V. p. 23. narrata sunt de articulorum editione, quae *Hummelbergii* cura Augustae Vindelicorum prodiit, non possumus quin alteram illarum Augustae, alteram Turici, typis exscriptam esse statuamus, et propterea coniecturam in opp. *Zwingl. ex edit. Schul. et Schulth.* Vol. I. p. 113. propositam, hanc editionem Turici prorsus incognitam fuisse, reiciamus.

e. f. Quam *Usterius* l. c. p. 359. d. quarto loco affert scriptio-

nem quomodo ea cum articulorum editione cohaereat, quam ipse sub lit. c. laudavit, equidem, quoniam hanc rem non satis accurate exposuit, diiudicare nequeo. Id tamen ex epistolis a Fritzschio V. V. ad me missis pro certo affirmare possum, articulos una cum senatus consulto, quod disputationem sequebatur, prodiisse sine a. et l. fol. 8. form. 4. hac inscriptione: Artikel, so herr Ulrich Zwingli uff Dornstag vor Eychtmess Anno MDXXIII. öffentlich disputiert, und mit der Evangelischen Warheit behalten hat. — Fuerschrift eines ersamen Raths der statt Zürich, an alle Pfarherr, Leutpriester, seelsorger und Predicanten irer herrschafft, newlich uffgegangen. — Abscheyd und Beschluss uf obgemelte Artikel und beschriben Disputation, von eim ersamen grossen Rath Zürich, das Evangely frey on menschen Zusatz zu predigen. Ab hac editione differt fortasse quam laudat Hallerus l. c. p. 76. No. 175.: Artikel so Ulrich Zwinglin Ao. 1523. öffentlich disputiert. Vorschrift des Raths an ihre Geistlichkeit samt Abscheid von der Disputation. Zürich 1523. form. 4.

g. Sexta, quae quintum locum apud Usterium l. c. p. 360. lit. e. tenet, memoratu dignissima est, quia eiusdem editor articulis narrationem de disputatione praemisit brevem quidem et apertam, nec tamen omni ex parte probabilem. Cfr. Zwinglii Opp. ex edit. Schuleri et Schulthessi Tom. 1. p. 112. 113. Titulus, quo inscripta est, congruit, cum illo, quem lit. c. et d. exhibuimus, his tamen additis: Ain kurtzer begryff, Wye die Fürsichtigen Vnd weyß Herren Von ain Ersamen Radt von Zürich Habend wellen von wegen der Götlichen warhayt ain beystandt thun. Aber die wort mügen en nit vndergon. Den spruch hond die frümen Christen gefaßt, Ey werent ins nyemant zucken lon. 2c. fol. 8. form. 4. s. a. et l.

h. Denique articuli extant ling. vern. apud Bullingerum in hist. eccl. ex. edit. Hottingeri et Vögeli Tom. I. p. 86. 90. in Zwinglii Opp. ex. edit. Schuleri et Schulth. Tom. 1. p. 153—157.; sermone latino in opere articulorum deinceps afferendo, in Gerdesii historia reform. Tom. 1. inter monumenta antiquit. p. 221—227. in Zwinglii Opp. Vol. I. fol. 1. 2.

2. a—e. Paulo post disputationem historiam eius conscripsit Erh. Hegenwaldus sic inscriptam: Handlung der versammlung inn der löblichē statt Zürich vff den XXIX. tag Janners, vonn wegen des heyligen Evangelii zwischē der ersamen treffenlichen bottschaft

von Costentz: Huldrichen Zwingli prebigers des Evangelii Christi: vñ gemeiner priesterschafft des gantzten gebiets der egenanten statt Zürich vor gefessnen radt beschēhē: im MDXXIII. Jar. Titulum sequitur dedicatio ad Johannem Jacobum Rusingerum abbatem quae tertio Martii die scripta est; hanc excipit mandatum senatus Turicensis, cui acta disputationis subiuncta esse inter omnes constat. Sed utrum in omnibus huius historiae editionibus articuli quoque 67. additi sint nec ne, adhuc dubitari potest. *Hallerus* l. c. Vol. III. p. 74. No. 170. tres affert editiones, *Frankius* in *catalogo bibliothecae Bunavianae* Tom. III. Vol. I. p. 291. 222. quatuor, *Usterius*, l. c. p. 356 — 358. quinque, quarum prima, etsi eam accuratissime descripsit, tamen ne verbum quidem de articulis habet. Quam descriptionem si sequimur articulos in illa editione non legi, sed ultima eiusdem verba haec fuisse statuamus necesse est: Das ist summa u. inhalt, aller handlung und reden, vff den tag zu Zürich ic. vor gefessnem Radt, durch die lobwirdig bottschaft Bischoffs von Costētēz und meister Blrichen Zwingli Chorherr und predicant im grossen münster zu Zürich, ouch ander doctores und herrē dazu gegenwürtig beschēhē vff 3yt und tag wie vorstat im XXIII. jar, des XXIX. tags Januarij. Sed si Schulerum audimus et Schultessium, qui nostris temporibus Zwinglii opera ediderunt, in contrariam partem trahimur. Hi enim quamquam in sua opp. Zw. editione Vol. I. p. 111. affirmant, se eam Hegenwaldi historiae editionem, quae *primum* apud Usterium teneat locum, typis repetendam curasse, articulos tamen addunt p. 153. in hunc modum: Das ist summa und inhalt aller handlung . . . des 29. tags Januarii. — Dise nachbestimmten artikel und meinungen bekenn ich Huldrich Zwingli ic. Usterius igitur et operum Zwinglianorum editores inter se pugnant; sed via et ratio in promptu est qua eorum dissensus explicetur. Prima enim, de qua hactenus dictum est editio, teste Usterio l. c. p. 357. constat plagulis X., sive foliis XL. form. 4., secundam vero, quam Panzeri annales No. 2008. testificatus citat, huic primae omnino respondere, sed fol. XLIV. sive pag. LXXXVIII. implere, eam igitur folia IV. plus habere dicit. In his, quae primae desunt editioni, articulos excusos, Schulerumque et Schultessium non primam sed secundam editionem secutos esse censeo. Tertia, quam Usterius p. 359. lit. c. attulit, citatur etiam ab Hallero l. c. in hunc modum:

Handlung der Versammlung inn der löblichen Statt Zürich auff den XXIX. Tag Junners von wegen des hñylichen Euangelii zwyschen der ersamen trefliche Botschafft von Costentz, Huldrichen Zwingli Predigers des Euangelii Christi vñ gemainer Priesterschaft des gantzen Gebiets der egenanten Stat Zürich vor geseßnem Radt beschehen, im Jar 1523. Orthographia, quam in ipso titulo editorem secutum esse videmus, prorsus diversa docet, hanc editionem ab illis differre. Constat autem Hallero teste pag. LXXXVII. form. 4. Annus et locus, quo prodiit, non indicati sunt. — Quarta anno 1523. Augustae Vindelicorum in officina Silvani Ottmari fol. XXXVIII. form. 4., quinta fol. XXIV. Lipsiae apud Stökelium typis expressa est. Cfr. *Hallerus* l. c. p. 74. No. 170. *Catal. bibl. Bunav.* l. c. p. 292. *Panzeri annales* No. 2009. 2010. *Usterius* l. c. p. 258. d. e. Zwinglii Opp. ex. edit. Schul. et Schulth. l. c. p. 111. Hanc disputationis historiam in latinum sermonem transtulit Gualterus, Usterio teste l. c. p. 362. hoc titulo: Acta disputationis primae, quae S. P. Q. T. consensu inter R. D. Constantiensis episcopi legatos et D. Huldrychum Zwinglium, omnesque Tigurinae urbis et agri ecclesiarum ministros instituta et transacta est: Latinitate donata Rod. Gualthero interprete. Recepta est in Zwinglii Opp. Tom. I. fol. 607 — 623.

3. a. b. Huldr. Zwinglius quum articulos publici iuris faceret, haud dubie speravit fore ut disputatione cum catholicorum theologis instituenda optimam occasionem suam doctrinam defendendi et articulos suos fusius explicandi nancisceretur. Qua spe adversariorum artibus frustratus articulorum interpretationem lingua vernacula conscripsit, eandemque thesibus suo loco insertis typothetis exprimendam tradidit. Huius libelli duae extant editiones, orthographia tantum et notis margini apposis diversae, sic inscriptae: Ußlegen und grund der schlusßreden oder Artickel durch Huldrychen Zwingli Zürich vff den XIX. (XXIX.) tag Junners im MDXXIII. jar Vßgangen In fine haec leguntur: Getruckt durch Christophorum Froschower in der loblichen statt Zürich. pagg. DVI. form. 4. *Feuerlin* l. c. II. 164. *Haller* l. c. p. 75. No. 173. *Ruchat* l. c. I. p. 173. *Usteri* l. c. p. 364. *Wirz* l. c. Vol. V. p. 83. Zwingl. Opp. ex edit. Schul. et Schulth. Vol. I. p. 169 sq.

Neque defuerunt, qui articulorum interpretationem a Zwinglio

profectam in latinum sermonem verterent. Operae ea in re positae historiam diligenter narravit *Bullingerus* in historia eccl. reform. Vol. I. p. 90., ubi haec extant: Die vßlegung und befestigung diser articckeln, ist imm truch vom Zwingli noch dises 1523. jars, ußgangen, in dem Höwmonat, in Tutscher Sprach, hernach ouch in Latin vertollmetscht durch M. Leo Jud. Doch nitt aller Dingen. Aller Dingen aber durch H. Radolffen Waltharten. Illius interpretationem citat *Usterius* l. c. p. 364. in hunc modum: Opus Articulorum sive Conclusionum a sanctae memoriae clarissimo viro Huldrycho Zuinglio in vernacula lingua conscriptum, nunc vero a Leone Iudae in latinam versum, recens quidem natum et nunc primum impressum Math. XI. Venite ad me etc. Tiguri excudebat Christophorus Froschouerius Mense Martio a. MDXXXV. fol. 371. 8. cum praefatione Bullingeri. Alia huius interpretationis editio commemorata est in Zwinglii Opp. ex edit. Schuleri et Schulthesii Vol. I. p. 170. inscriptione paullulum ab illa diversa: Opus articulorum sive conclusionum a sanctae memoriae clarissimo viro Huldrycho Zuinglio in vernacula lingua conscriptum, a Leone vero Judae in latinam versum. Cuius argumentum versis aliquot paginis invenies. In fine haec posita sunt: Tig. excudebat Christoph. Froschouerius. Annus, quo prodiit, non indicatus est. Caeterum constat foliis 15. paginarum numeris non signatis et pag. 525. form. 8., neque silentio licet praetermittere, theses sive conclusiones sic inscriptas esse: Religio- nis antiquae et vere christianae potissima capita ad avitae veritatis candorem pura simplicitate summaque diligentia excussa, opera clarissimi viri D. Chariei Cogelii olim in Alemannica, nunc ab Ario Confessore in latina aedita, cujus elenchum in sequentibus paginis invenies. Et haec Leonis Iudae interpretatio, quamquam mutilam eam fuisse omnes qui de ea exposuerunt testantur viri docti, tamen in Zwingl. Opp. Tom. I. fol. 1—109. recepta est. Quam Bullingero teste curavit Rodolffus Walthartus, quem eundem fuisse atque illum, qui supra Rudolphus Gualtherus nominatus est, coniectura satis probabili assequi licet, ea adhuc neglecta est, quum neque ab Usterio neque a novissimis operum Zwinglianorum editoribus commemorata sit.

4. Denique afferenda est ea quam *Feuerlinus* l. c. p. 164. No. 7. protulit sic inscriptam: Handlung der versamlung inn der loblichen

stat Zürich auf den XXIX. tag Janners, von wegen des h. Evangelii zwischen der ersamen treffentlichen botschaft von Costentz. Huldrychen Zwingli predigers des Eu. Christi, vnd gemainer priester-schafft des gantzen geppets der egenannten stat Zürich vor gefesnem radt beschehen Im Jar 1523. 4. Et hanc quidem ultimo loco posui, quia ex eiusdem descriptione apud Feuerlinum apparet, eam non solum acta disputationis, verum etiam articulorum continere interpretationem. Neque tamen negare possum me in hac editione citanda adhuc dubium haerere; primum quoniam inscriptio eius, si ab orthographiae diversitate vix memoratu digna recedis, prorsus cum titulis supra 2. c. allatis congruit; deinde quoniam in ipsa inscriptione articulorum interpretatio non commemorata est; denique quoniam saepius accidisse suspicor, scripta minoris ambitus in eadem officina, eadem charta adhibita et singulatim typis expressa a bibliopegis tantum in unum corpus ita redacta esse, ut quum in singulis foliorum et paginarum numeri pro more illius temporis omissi sint, plures eiusdem scripti editiones statuuntur, quam revera editae sunt. Sed accuratior harum rerum disquisitio theologis Helveticis relinquenda est.

Ego illam editionem typis exprimendam curavi, quae No. 1. lit. e. commemorata est; scripturae diversitatem addidi ex Zwinglii Opp. a Schulero et Schulthessio editis, ita tamen ut leviora, quae orthographiam tantum et interpunctionem spectant, prorsus omitterem. Latinam interpretationem dedi ex opere articulorum quod supra memoravi.

2. THESES BERNENSES.

Quod Turici illa, quam modo commemoravimus, de articulis LXVII. disputatione effectum est, idem Bernae effectum iri ea, de qua nunc agimus disputatione ipsi senserunt catholici. Vix enim die XVII. Novembris anni 1527. senatus consultum cum saepe alias tum nuper in Bullingeri historia reformationis ab Hottingero et Vögelio edita Vol. I. p. 395. sqq. repetitum, quo publica indicabatur disputatio, publici iuris factum erat, non solum complures, quae catholicae religioni summo studio deditae erant, Helvetiorum civitates periculosos Bernensium conatus planissime reiecerunt, verum etiam imperator Carolus V., quum epistola ad Bernenses data postularet

ut disputationem in aliud tempus differrent, eam perturbare voluit et impedire. Sed omnes frustra operam conterebant. Senatus Bernensis in sua permansit sententia, reipublicae certe saluberrima; Franciscus Kolbius et Berchtoldus Hallerus decem theses lingua vernacula compositas Turicum miserunt, ubi ipsius Zwinglii auspiciis typis expressae sunt et sigillatim et una cum libro sic inscripto: *Radt Schlag haltender Disputation zu Bern 1527. pagg. XI. form. 4. in vulgus editae. Cfr. Hallerus in biblioth. histor. helvet. Vol. III. p. 115. No. 313. et Ioh. Iac. Hottinger in historia. foederat. civit. Helv. Turic. 1829. Vol. II. p. 106. not. 41. Disputatio igitur coram magna et concitata hominum multitudine inde a die VII. Ianuarii anni sequentis usque ad diem XXVI. eiusdem mensis et anni instituta est. Historici quidem, ubi tempus, quo Bernae a summis illius aevi theologis a Zwinglio, Oecolampadio, Bucero, Capitone, Hallero, Kolbio, aliis contra catholicos certatum sit, definiunt, in diversas abeunt partes: Ioh. Henr. Hottinger in histor. eccles. N. T. saec. XVI. P. III. p. 649. disputationem die XVII. Decembris anni 1527. habitam esse scribit, sed diem, quo senatus eam decrevit, cum primo disputationis die haud dubie commutavit. Neque Ruchatum moror, quippe qui vel ipse in computandis diebus lapsus sit, vel typothetarum errorem admiserit. Extant enim in eiusdem historia reformationis helvet. Genev. 1727. Tom. II. p. 24. haec verba: La dispute dura 19 jours consécutifs, sans interruption que d'un jour. Elle commença le *Lundi premier Janvier* et finit le 27. On disputa les Dimanches tout comme les autres jours. Sed ipsum etiam Hallerum in hac re exponenda errorem commisisse memoratu certe dignissimum est. Opinatur enim l. c. Vol. III. p. 116. disputandi initium factum esse die VI. Ianuarii, die lunae; at ex actis disputationis, quae deinceps commemorabuntur, et quibuscum Bullingerus libr. cit. Vol. I. p. 432., Stettlerus in Chron. Tom. II. p. 4. Ioh. Iac. Hottinger in histor. eccl. helvet. Turic. 1708. Vol. III. p. 403. alique omnes consentiunt, constat, disputationem septimo demum die Ianuarii, die Martis, inchoatam, eandemque die XXVI. Ianuarii finitam esse omnes historici et literati uno ore tradunt.*

Conferantur de illius historia: Iacobi Monasteriensis Sacerdotis Solodurensis Epistola de rebus in Disputatione Bernensi gestis in

Ioh. Henr. Hottingeri hist. eccl. saec. XVI. Tom. III. p. 639. Bucer praefatio ad Enarrationem in ev. Iohannis summam Disputationis et Reformationis Bernensis complectens. Argentor. 1528. *Bullinger* l. c. Vol. I. p. 395—446. *Stettler Schweizerchronik Thl. 1. S. 666. ff. Th. 2. S. 1. ff. Chph. Luthard* Diputationis Bernensis... defensio .., libr. II. Bern. 1660. *Ruchat* Histoire de la réformation de la Suisse Tom. II. p. 24. sqq. *Sam. Fischer* Geschichte der Disput. u. Reform. in Bern. Bern 1828. *G. J. Kuhn* Die Reformation Berns im 16. Jahrh. Bern 1828. *Melch. Kirchhofers* Berthold Haller, oder die Reformation in Bern. Zürich 1828. *Joh. Jac. Hottinger* Geschichte der Eidgenossen während der Zeit der Kirchentrennung. Zürich 1829. Abthlg. 2. S. 103. ff. *Zwingli's* Werke von Schuler und Schultheß. Th. 2. Abth. 1. S. 77. ff.

Finita disputatione qui civitati Thuriensi fuit a tabulis publicis quique cum tribus aliis iussu senatus notarii munere in disputatione functus est, Turicum se contulit ibique teste Hallero l. c. Vol. III. p. 116. No. 317. acta disputationis edidit apud Christophorum Froschouerum. Prima, quae eius cura horum actorum prodiit editio ea videtur fuisse, quam in Feuerlini bibliotheca symb. p. 169. No. 12. commemoratam esse video hac inscriptione: Handlung oder Acta gehaltener Disputation zu Bern in uchtland. Diß gesprech ist beschloffen den 26. Jan. 1528. gedruckt zu Zürich 23. Mart. 1528. 4. Eandemque Hallerus l. c. secundo loco nominat, addens eam contineri foll. 245., pagg. 490. Secundam vero primo loco posuit, eamque hoc titulo insignitam esse prodidit: Handlung oder Acta gehaltener Disputation zu Bern in Uechtland. fol. 282. p. 564. form. 8. In fine haec extant: Getruckt zu Zürich by Christoffel Froschauer am 23. Tag Aprellen. Haec, quippe quae a notario publico non sine publica auctoritate institueretur, saepius, eodem Hallero id affirmante, repetita est, velut Argentorati eodem anno form. 4. et Bernae bis a. 1608. form. 4. et 1701. form. fol. At theses iam ante disputationem saepius prelo subiectae fuerant. Editio princeps, quae Zwinglii auspiciis prodiit, iam supra commemorata est. Addatur necesse est alia, quam inter disputationem apparuisse existimo hac inscriptione: Die Schlußreden über welche Franciscus Kolb und Bertold Haller uf dem Synodo zu Bern Ao. 1528. Antwort und Bericht geben. dimid. plagul. form. 4.

Caeterum repetitae sunt in *Bullingeri hist. reform.* Vol. I. p. 398. 399. in famoso *Eccii libello: Verlegung der Disputation zu Bern* a. 1528. form. 4. s. l. cfr. *Eccii Opp.* Vol. III., in *Zwinglii Opp.* ex editione Schuleri et Schulthessii una cum actis disputationis Vol. II. p. 76. sq. et in *Lutheri Opp.* ex ed. Walchii Tom. XVII. p. 2008.

Latinam harum thesium interpretationem ipsum Zwinglium dedisse testis est *Ioh. Iac. Hottinger* in historia confoederat. civit. Helvet. Part. 2. p. 106.

Ego vero eas exprimendas curavi ex ea actorum disputationis editione, quam mense Aprili a. 1528. Turici prodierat antea dictum est. Latina earum interpretatio repetita est ex opere Luthardi, p. 168. 169. quod hac inscriptione ornatum esse Fritzschius V. V. mecum communicavit. „Disputationis Bernensis sive decem conclusionum in disputatione Bernae Helv. a. MDXXIIX. omnibus in territorio Bernensi et vicinis D. D. episcopis, abbatibus, praepositis, theol. doct., canonicis, decanis, monachis et sacrificulis ad examinandum propositarum explicatio. Et contra adversarios, praecipue Iacobum Schuler eccles. collegiatae S. Nicolai decanum proton. apost. S. S. theologiae doct. et quondam vicarium ac officialem episc. Lausanae. Friburgi Helvetiorum defensio. Cum descriptione anni urbis conditae: situs: augmenti reipubl. vitae clericorum: causarum mutatae religionis: disputationis: synodi Bernae habitae: turbatae ecclesiae ab Hubero et Alberio. Autore *Christophoro Luthardo*, in schola Bernensi Professore Theologo. Libri duo. Excudebat illustrissimae reipublicae Bernensis typographus, Georgius Sonleitnerus MDLX. fol.“

3. ZWINGLI FIDEI RATIO.

Quum ipse Zwinglius, qui factum sit, ut fidei rationem „citra „gentis suae praeiudicium“ exponeret et „ad Carolum Romanorum „imperatorem Germaniae comitia Augustae celebrantem“ mitteret, ipsa in brevi illa quam rationi fidei praemisit praefatione (p. 16.) aperte declaraverit, mihi nihil relictum est quam ut de iis, quae mihi innotuerunt, editionibus paucis exponam. Editio omnium princeps ea est, quam Zwinglius suis auspiciis typis expressam imperatori tradi iussit. Prodiit, ut in illius fine dictum est, Tiguri apud

Christophorum Froschover inscriptione quam totam neque in Feuerlini bibl. symb. P. 1. p. 124., neque apud Hallerum in bibl. hist. helv. Vol. III. p. 132. Nr. 361., neque in catal. biblioth. Bunavian. p. 1208. b. reperi. Usterius vero in libr. supra cit. p. 630. Nr. 65. eam indicavit accuratissime. Est autem haec: Ad Carolum Romanorum imperatorem Germaniae comitia Augustae celebrantem, fidei Huldrychi Zwinglii ratio. Venite ad me omnes qui laboratis et onerati estis et ego reficiam vos. Anno MDXXX. Mense Iulio. Vincat veritas. Quae quidem editio repetita est anno 1590. in eadem officina, sed form. 8. et addita Zwinglii epistola ad illustrissimos Germaniae principes Augustae congregatos, de conviciis Eccii; cfr. Haller l. c. et Usterius l. c.; porro in fasciculo, quem sic inscriptum fuisse testatur Feuerlinus in bibl. symb. l. c. P. 1. Nr. 718.: Io. Oecolampadii Dialogus de Patrum sententia de Coena Domini; Huldrici Zwinglii confessio fidei ad Carolum V. imp.; Phil. Melancthonis Iudicium de Controv. Coenae Dom. ad Frider. El. Pal.; Io. Iac. Grynaei Exomologesis. Basileae 1590. 8. Neque omissa est in Zwinglii Opp. Tur. 1581. P. 2. p. 538—544. Exhibetur etiam in *Spiekeri* Confessione fidei Augustanae. Berol. 1830.

Eodem tempore, quo Zwinglius primam huius libelli editionem typis exprimendam curavit, apparuit germanica eiusdem interpretatio, teste Escherio, qui hanc rem in disputatione de confessionibus Helveticis tetigit, quae *Erschii* et *Gruberi* univers. encyclopaediae inserta est, Sect. II. Tom. V. p. 225. eademque hoc titulo inscripta est: *By Karoln Römischen Keiser, yegund vff dem Rychstag zu Augspurg, Bekenntnuß des Glaubens, durch Huldrici Zwinglium. Kummend zu mir ir alle, die arbeitend vnd beladen sind, vnd ich will ũch rouw geben. Christus Matth. XI. Die Warheyt soll den sig haben.* In fine haec extant: *Getruckt zu Zürich by Christoffel Froschauer.*

Interpretationem Anglicanam commemorat Hallerus l. c.: The rekening and declaration of the faith and belief of Hulrik Zwingly bishop of Zurg, the chief town of Helvetia sent to Charles the V. that now is emperor of Rome, holding ■ parlement or cownsaill at Ausbrougk, with the chief lords and learned men of Germanye. The Year of our Lord 1530. Translated an imprynted at Zürk. 1543. in 12mo.; testificans *Ames* typographical antiquities 504. et *Hospiniani* Hist. Sacrament. II. 101. a. 107. b.

Equidem editionem principem cum ea textus recensione contuli, quam in Zwinglii Operibus extare iam supra dictum est.

4. ZWINGLI FIDEI EXPOSITIO.

Odium et invidia inter singulas Helvetiorum civitates, quarum aliae fidem catholicam servarant, aliae sacris reformatae religionis addictae erant, in dies maiora incrementa cepit. Altera pars alteram populis regibusque vicinis infestam reddere tentavit; imprimis vero catholici omnibus viribus in eo laborarunt, ut callidis demonstrationibus, compositis mendaciis, turpissimis calumniis ipsam rerum sacrarum emendationem eiusdemque summos et auctores et defensores in suspicionem vocarent. Sed his artibus non ubique profecerunt; atque imprimis Franciscus, Franco-Gallorum rex anno 1530., quo legati eius relicta Soloduro Turici de pace non turbanda cum Helvetiis egerunt, ecclesiae reformatae mitem se praebeuit et benignum. Quare Huldricus Zwinglius et patriae et religioni Christianae consulens fidei expositionem eo consilio delineare et huic regi mittere decrevit, ut eum in suas partes traheret. cfr. *Usteri* l. c. p. 641. sqq. *Escher* in *Erschii* et *Gruberi* encyclopaedia univers. s. v. *Helveticae confess.* Sect. II. Tom. V. p. 226. Scripsit igitur anno 1530. paullo ante mortem eam fidei rationem et professionem, quae in collectione nostra quartum locum tenet, eamque manuscriptam Francisco regi tradendam curavit. Quinque demum post annos publici iuris facta est ab H. Bullingero hoc titulo: *Christianae Fidei a Huldrycho Zuinglio praedicatae, brevis et clara expositio*, ab ipso Zuinglio paulo ante mortem eius ad Regem Christianum scripta, hactenus a nemine excusa et nunc primum in lucem aedita. Matth. XI. Venite ad me omnes qui laboratis et onerati estis, et ego requiem vobis praestabo. MDXXXVI. In fine haec extant: Tiguri apud Christophorum Froschoverum Anno MDXXXVI. fol. 44. form. 8. Hac Bullingeri editione usus est Leo Iudae, quum Zwinglii fidei expositionem in linguam vernaculam verteret eamque ederet sic inscriptam: *Eyn kurze klare sum̃ vnd erklerung des Christenen gloubes von Huldrychen Zwinglin geprediget, vnd vnlang vor synem tod zu eynem Christenen König geschriben. Gedruckt zu Zürich by Christoffel Froschauer. fol. 72. form. 8.* Haec

denique Bullingeri editio etiam in Operibus Zwinglii Tom. II. fol. 550. b — fol. 564. b. repetita est; neque hoc mirum esse potest tum propter summam, qua editor apud omnes utebatur, auctoritatem, tum propter praefationis, quam praemisit, conclusionem (cfr. p. 36.), qua omnia ex ipsius auctoris autographo accurate descripta esse, distinctis verbis affirmat. At manuscriptum, quod ab Henr. Bibliandro anno 1532. ex ipsius auctoris autographo transcriptum est, quodque in bibliotheca senatus Turicensis asservatur (9. V. 174. Nr. 7.) editorem scripto Zwingliano veram formam exuisse luculenter demonstrat. Scripsit enim Zwinglius, uti iam dictum est, non ad *regem quendam Christianum* sed ad *Franciscum, regem Francorum Christianissimum*. Omnia igitur quae ad id spectant Bullingerus ex arbitrio vel delevit vel mutavit. Equidem ex manuscripto illo Turicensi, cuius collationem Fritzschi V. V. benevole mecum communicavit, vera ubique restitui. Unum tamen intactum reliqui, appendicem de Eucharistia et Missa, quam MS. ante articulum de ecclesia intersertam exhibet, minus apto, ut equidem arbitror, loco (§§. 130—183.).

5. BASILEENSIS PRIOR CONFESSIO.

De origine confessionis, quae Basileensis prior sive Mühlhusana dicitur, et de anno, quo ea scripta sit, ambigunt theologi. Alii, velut Zwingerus, I. I. Hottingerus, Ruchatus, Beckius, Ochsius, quorum quae huc pertinent scripta ab Hagenbachio in historia huius confessionis p. 26. not. citata invenies, Oecolampadium, *fulgentissimam illam ecclesiae Basileensis lampada*, eius auctorem esse dicunt, affirmantque illam confessioni Augustanae, Tetrapolitanae et Zwinglii fidei rationi coevam anno MDXXX. in comitiis Augustanis Carolo imperatori traditam esse. Sed hanc sententiam reiiciendam esse nostris temporibus *Kirchhofer* in vita Oswaldi Myconii et *Hagenbachius* in libro iam citato docuerunt, eosque omnes nostrae aetatis theologos velut Winerum, Escherium, Beckium, Guerikium secutos esse video. Hagenbachius duas potissimum causas cur illi suffragari nequeat, affert, quarum altera in silentio, quo hanc confessionem vel ii transeunt, qui historiam comitiorum Augustanorum accuratissime descripserunt, altera in fidei sita est confessione, quae ab Oecolampadio profecta eiusdem orationi anno demum MDXXXI.

exeunte in clericorum synodo habitae addita et ita comparata est, ut eam prima tantum illius confessionis lineamenta continere in aperto sit. Sed ut ipsi lectores de conditione, quae inter utramque intercedit, possint iudicare, Oecolampadii fidei confessionem ex Hagenbachii libro p. 213 — p. 217. huc diversis literis transscribendam curavi, ut primo statim adpectu utriusque confessionis et consensus appareat et diversitas.

Art. 1. *Unum simplicissimum naturâ confiteor Deum, non tres Deos, tres autem unius naturae Personas, coaeternas et coaequales naturâ, virtute et beatitudine, in quibus nec prior, nec posterior: nec major, nec minor. Illum fateor praelegisse secum ante omnia secula servandos et propterea in utilitatem humani generis, coelum, terram et omnia, quae in eis sunt, condidisse. Cumque homo rectus et cum liberi arbitrii potestate praeditus ad imaginem Dei, suâ sponte in peccatum prolapsus sit, damnationi totum genus factum est obnoxium et infirmata est in nobis optima ad bonum habitudo et pro ea successit, tanta ad peccandum proclivitas, ut nisi per Spiritum sanctum reparemur, nihil vel velimus vel agamus boni. Fateor et Deum a Seculo curam habuisse humani generis misisseque Praecones iustitiae, exhortatores ad invocandum nomen Dei, ante et post diluvium, patriarchas; deinde utilem et sanctam legem, a spiritu sancto inspiratam per Moysen dedisse, non solum Iudaeis, quod ad ceremonias tunc necessariam, sed et nobis utilem, tum quia ad Christum ducit, tum quia legem naturae in nobis obscuratam excitat, similiter ut sanctissima Dei dona Prophetas amplexamur, quum nos de Christo certiores faciant.*

Art. 2. *Tandem in novissimo tempore praedictum verbum h. e. Filium dei factum esse carnem et humanam naturam divinae naturae in unam Personam iunxisse et factum esse fratrem nostrum, ut filios Dei faceret.*

Art. 3. *Qui de Spiritu Sancto conceptus, natus ex Maria virgine.*

Art. 4. *Post vero miracula et sanctissimam doctrinam et post instituta sancta sacramenta (passus), crucifixus et vere mortuus sub Pontio Pilato Praeside, omnino pro peccatis nostris satisfecit, Patrem coelestem nobis reconciliavit unicâ hostiâ; sepultum corpus, animam vero triumphasse de inferis et morte, in consolationem patrum, quibus hactenus coeli ingressus praeclusus.*

Art. 5—8. *Tertio autem die resurrexisse corpore, et postquam discipulis satis se ostendit resurrexisse, vere corpus suum a terra in coelum assumptum quadragesimo dei post resurrectionem. Inde eum venturum iudicare vivos, et mortuos confiteor, pios quidem ad possidendum coelum, impios vero ad ignem inextinguibilem.*

Art. 8. 9. *Et die quinquagesimo misisse Sp. S. apostolis, qui variis illos donis spiritualibus locupletavit, quo idonei fierent, ad congregandam ex Iudaeis et totius mundi gentibus Ecclesiam in unitatem fidei; quae est vera Sion et Hierusalem spiritualis per Prophetas praedicta, in qua cives sunt qui Christum vere confitentur, et charitate ab aliis non dividuntur. Eandem fidem sinceram confitentes, et ut animo non sepa-*

rantur, ita symbolis ad hoc a Christo sacratis fidem charitatemque testantur sive *sub initium Baptismo, sive in profectu coenâ Dominicâ.*

Art. 10. Unde et remissio peccatorum et gratiarum actiones ac salus in Ecclesia, cui ad hoc claves datae sunt regni caelorum ita, ut quodquod illa liget in coelis sit ligatum, et quodquod solvat in terris, solutum sit in coelis. Quo nomine et excommunicationem, si legitime fiat, minime contemnendam, sed valde utile remedium (Ecclesiae) a Christo datum confiteor.

Art. 11. Expecto et bonâ spe diem gaudii, in qua mortui resurrecturi cum corporibus et omnes a Christo iudice sententiam accepturi prout vixerint, et fideles, quorum fides per charitatem operata fuerit, vitam aeternam ingressuros, quorum autem fides ficta, charitatisque nescia fuerit, et immisericors erga membra Christi comprobata, aeterni ignis cum Diabolo incendiis addicendos.

Art. 12. In iis autem quae ad Sacramentum coenae spectant, confiteor, animas nostras per fidem in mortem Iesu Christi et carne et sanguine pasci et potari, idque pane dominico sancte commendari: non autem corpus Christi verum vel localiter, vel dimensivè, sed sacramentaliter adesse, et sic Christum vere credentibus vere adesse. Non habeo inter christiana dogmata, *pueros Christianorum non licere baptizari, nullo in casu licere iurare, magistratum non posse agere Christianum, necessario communia omnia Christianis, tolerandas a magistratu imagines, quae provocant ad idololatriam.*

Daemoniorum dixerim doctrinam, prohibere cibos et nuptias, non docendam libertatem spiritus. De sanctis et virgine Maria honeste et honorifice loquendum, orationes autem nostras utilissimum esse, ad Deum committere, cuius gloria quaerenda in omnibus.

Haec indubitata mihi sunt; contrariam autem doctrinam ut abominabilem anathematizaverim. In hac fide, oro fratres, ut unanimes simus et eam confiteri non erubescamus. Quod si qui sunt qui contradicant vel haec suspecta habeant, *certis scripturis communiti, oramus ut indicent.*

Accedit tertia quae a Kirchhofero l. c. p. 141. not. c. addita est causa, eaque repetita est a ratione et modo, quo Helvetiorum theologi in certamine de coena sacra contra Bucerum disputarunt. Hic enim ut sententiam suam firmaret, saepius ad auctoritatem mortui Oecolampadii, quae illo tempore longe amplissima fuit, provocavit; at illi in eo refellendo confessionem Basileensem priorem nunquam eo testificati sunt consilio, ut quid Oecolampadius de coena sacra statuisset, demonstrarent; unde apparet eos Oecolampadium non pro auctore huius confessionis habuisse.

Neque quaenam causa eius fuerit atque origo quaerentes aliam, quae diu inter theologos divulgata fuit, sententiam tueri possumus. Fuerunt enim multi, qui cum Lavatero, Hallero, Planckio aliisque

contenderent, ecclesiam Basileensem ad hanc priorem ipsius confessionem componendam iis theologorum Argentinensium obtrectationibus, qua doctrinam de coena sacra spectarent, adactam esse, eamque nihil aliud voluisse quam erroris sibi impositi refutationem. Quam sententiam ut probent, provocare solent ad locum, qui ex epistola Oswaldi Myconii ad Henricum Bullingerum data depromptus est, et his verbis continetur: „Interea tamen ecce conturbor ab Argentinensibus, tamquam bellum immineat capitibus nostris a nescio quo „Ferdinando, cuius quidem titulus futurus sit: sacramentum coenae „perperam intellectum. Obiectant enim nobis *Coenam esse sine Christo*, „quodammodo Tragoedia repraesentans Atreum sine Atreo. Equidem „dico ingenue, illud non prius probari posse, quam et fidem nobis „abesse probant. Hoc cum nequeant, neque illud poterunt: si fides est „enim, et Christus est, si fides non est, neque Christus est. *Misimus „confessionem nostram*, postulantes, quidnam sint responsuri etc.“ [cfr. Füsslini epp. Ep. 46.] Sed quamquam negari non potest, verba: „*misimus confessionem nostram*“ quibus usus est Myconius et in quibus haud dubie cardo totius disquisitionis versatur, dubiae esse interpretationis, tamen, quum Myconii epistola, ex qua illa verba repetita sunt, nono demum post editam confessionem mense scripta sit, non possumus quin *Kirchhofero* et *Hagenbachio* assentiamur, qui confessionem eo tempore quo Argentinenses theologi Helvetios coenam sacram sine Christo habere perhiberent, iam absolutam fuisse censent.

Sed quos modo nominavimus theologi in refutandis aliorum sententiis non substiterunt, verum in originem huius confessionis diligenter inquirentes ad eandem delati sunt coniecturam. Statuunt enim Oecolampadii fidei confessionem, quam supra cum lectoribus communicavimus, iterum iterumque retractatam postremo ab Oswaldo Myconio, Oecolampadii successore anno MDXXXII. in formam publicae confessionis redactam et a Senatu probatam civibusque fidei normam eo consilio propositam esse, ut omnium, qui in civitate Basileensi ecclesiae reformatae sacris addicti essent, consensus contra catholicorum calumnias probaretur, eoque ipsa ecclesiae salus adiuveretur.

Sed utut haec sunt, confessionem Basileensem priorem anno demum MDXXXIV. publici iuris factam esse constat; neque in du-

bium vocari potest, quin primum lingua vernacula composita et edita, deinde vero etiam latinitate donata sit, etsi Hallerus l. c. Vol. III. 139. contrariam sententiam videtur secutus esse, quippe qui eam a Leone Iudae in vernaculam linguam translatam esse affirmaverit.

Conferantur: *Iacob. Christoph. Beckii* dissertatio historico-theologica de confessione fidei Basileensis ecclesiae. Basil. 1744. *Melchior Kirchhofer Oswald Myconius* Antistes der Baslerischen Kirche. Zürich 1813. *R. N. Hagenbach* kritische Geschichte der Entstehung und der Schicksale der ersten Baslerconfession und der auf sie gegründeten Kirchenlehre. Basel 1827. *Escher* in *Ersch und Grubers* allgem. Encyclopädie. Sect. 2. Thl. 5. Art.: helvetische Confession.

Hagenbachius quatuor editiones notatu dignas esse censet, easque literis A. B. C. et D. signat. Prima, cuius titulum ille ex exemplari desumpsit in quo primum folium manu Zwingeri scriptum erat, p. 32. not. *Fritzchio* teste, cui in bibliotheca Turicensi integrum exemplar inspicere licuit, sic inscripta fuit: *Beckianthus* vnserß heyligen Christenlichen gloubens, wie es die kylch zu Basel halbt. Corde creditur ad iusticiam, ore autem fit confessio ad salutem Rom. 10. 1534. pagg. V. form. 4. Reliquae, si ab orthographia recedis, eodem titulo prodierunt; secunda eodem anno form. 8.; tertia 1591. 8.; quarta 1619. 8.; addenda est quinta anni 1629. 8. omnes et orthographia et literarum formis diversae; vetustiores etiam glossis marginalibus, quae in recentioribus vel raro extant, vel omnino desunt insignes. Ex his una repetita esse perhibetur in libro sic inscripto: *Kleinod der Kirchen Gottes in der Stadt und Landschaft Basel* 1666. p. 15 — 30. Neque defuerunt, qui eam verterent. Versio Franco-Gallica extat apud *Ruchatum* l. c. v. 510 — 526. In latinam linguam primum anno 1561. conversa est; hanc eius interpretationem in corpore et syntagmate confessionum p. 93. sqq. repetitam invenies. [Melior interpretatio ea est, quae anno 1636. prodiit. Omnium praestantissima vero habenda est ea, quae a *Zwingero*, *Beckio* et *Buxtorfio* anno 1647. in usum disputationum edita est, quas illi diebus quibusque Iovis, horis pomeridianis in gratiam studiosorum habendas decreverant. Praeterea invenitur etiam in *Altingii* Methodo Theol. Catech. Basil. 1666. p. 29 — 38.

Quam optimam dixi eam typis exprimendam curavi, sed addi-

di simul ex editione principe confessionem lingua vernacula expressam ratione habita eius, quae a Hagenbachio notata est, scripturae diversitate.

Caeterum haec confessio duobus vel tribus annis post Mühlhusae a senatu civibusque recepta et hanc ipsam ob causam Mühlhusana dicta est. Mutationes, quas praefationis initium et finis experta sunt, nunc non moror; sed id memoratu dignissimum esse videtur, in vetustissimis confessionis Mühlhusanae editionibus, quarum altera a. 1537., altera a. 1550. prodiit, articulum septimum, qui de usu excommunicationis agit, prorsus omissum esse. Editiones vero, quae illas annis 1619. et 1671. secutae sunt, eum exhibere testis est Hagenbachius l. c. p. 52. not. 2. et quem ille laudavit Graefius in historia Mühlhusae urbis, et in historia reformationis Mühlhusanae. Quae omnia ubi perpenderis, quaenam temeritas Möhleri insit verbis in theologia symbol. Mogunt. 1832. Proleg. p. XXVIII. etiam non monitus intelliges.

6. HELVETICA PRIOR SIVE BASILEENSIS POSTERIOR CONFESSIO FIDEI.

Quod historici quidam tradiderunt, theologos Argentinenses vim aliquam exercuisse in eam, de qua modo egimus, confessionem, id vere in priorem Helveticam sive posteriorem Basileensem cadit. Illi enim theologi, inter quos imprimis Bucerus nominandus est, nihil magis in votis habuerunt, quam ut eos, qui reformatae ecclesiae sacris addicti erant, cum Luthero eiusque sectatoribus coniungerent. Quare doctrinam de coena sacra, cui unica fere discriminis inter Helvetios et Wittembergenses causa inesse putabatur, formulis, quas et Helvetiorum et Lutheranorum theologi probare possent, proponendam esse rati hisce de formulis modo hos modo illos et literis et ipsi praesentes adierunt. Neque operam suam omnino perdere videbantur, quum non solum Helvetios, sed ipsum etiam Lutherum sibi propensos redderent. Hic ad ecclesiam Argentinensem epistolas modestas et bonae spei plenas scripsit; illi Myconii praesertim consilium secuti doctrinam de coena sacra accuratius perpenderunt, videruntque necesse esse, ut formulam huius doctrinae

a singulis civitatibus recipiendam prius constituerent, quam cum theologia Argentinensibus de socianda utraque ecclesia convenirent. Qui igitur summi illo tempore Basileae erant theologi Myconius et Grynaeus cum Leone Iudae, Pellicano et Bibliandro, Turicensibus congressi formulam huiusmodi descripserunt descriptamque etiam cum ecclesia Bernensi communicarunt. Sed frustra. Bernenses formula reiecta, ut legati omnium civitatum, quae in Helvetia reformatae ecclesiae sacra receperant, hisce de rebus consultaturi convenirent, valde optarunt, neque restitere Basileenses et Turicenses. Concio igitur Basileae inde a XXX. Ianuarii anni 1536. habenda indicta est. Convenerunt praeter senatores et consiliarios, a singulis civitatibus delectos, Bullingerus et Leo Iudae, Turicenses, Megander Bernensis, Erasmus Ritter et Benedictus Burgauer Scaphusani, Fortmüller Sangallensis, Augustinus Gemusaeus Mühlhusanus et Myconius atque Grynaeus Basileenses, omnes et sincerissimi veritatis amici et ecclesiasticae pacis studiosissimi. Interea fama percrebruerat, inter imperatorem et papam de concilio oecumenico mox habendo convenisse; neque defuerunt qui catholicos illo concilio ab Helvetiis quoque rationem de ea, quam probassent, ecclesiae reformatione, repetituros esse affirmarent. Ergo non solum propter rationem, quae illo tempore inter Helvetiorum ecclesias et Lutheranorum sectatores intercessit, verum etiam ad haec catholicorum consilia respicientes omnes, qui Basileae convenerunt, et theologi et singularum civitatum legati decreverunt, ut nova fidei confessio, quae ab omnibus Helvetiorum civitatibus reciperetur, describeretur. Omnes unanimi consensu eius rei curam demandarunt Bullingero, Grynaeo, Myconio, quibus Leo Iudae et Megander iuncti sunt assessores. Hi nihil morati et labore ipsis imposito diligenter functi magnam illius partem iam absolverant, quum ecclesiae Argentinensis legati, Capito et Bucerus advenirent, quibus placatis Turicensibus, qui ut exteri ab hac concione abessent, flagitaverant, permissum est, ut eos consilio suo adiuvarent. Neque quod de Lutero et de formulis, quas ille omnibus veram de coena sacra doctrinam profitentibus imprimis retinenda esse censuit, retulerunt, eventu caruit, quum omnes spem consociationis inter ecclesiam reformatam et Lutheri sectatores sincero animo concepissent et hanc ipsam ob causam ad lenitatem propensi in formulis prius

probatīs non perseverarent. Testis est ipsa, quam composuerunt, confessio, testis publica, qua concio dimissa est, epistola, testis Grynaeus, qui die VII. Februarii ad amicum scripsit: „*Quas formas Lutherus requirit, eas ut in nostram confessionem expresse insereremus Bucerus et Capito obtinuerunt.*“

Caeterum haec confessio, quae a loco, ubi scripta et orta fuit Basileensis, ab Helvetiorum civitatibus, quae eam probaverunt, nominata est Helvetica, primum lingua latina confecta et deinde a Leone Iudae ex auctoritate publica in latinum sermonem translata esse dicitur. Quo facto concio optimis auspiciis dimissa est. Sed spes, qua omnes, qui Basileam venerant legati, quum urbem relinquerent, tenebantur, quamquam magna et firma, tamen mox mirum in modum debilitata est. Fuerunt enim, qui cum alia multa, tum id confessionis novae auctoribus et interpretibus exprobrarent, quod et theologis Argentinensibus nimium indulsissent et latinus confessionis textus cum germanico non satis congrueret. Quare etsi in alia concione mense Martio ab iisdem earundem civitatum legatis Basileae habita confessio ante septem hebdomadas omnium consensu probata denuo examinata est, tamen omni ex parte iterum confirmata est. Omnes qui aderant ei subscripserunt, idque non mense Maio, ut Guerike alique affirmant, sed die XXVI. Martii factum est, postquam Myconio et Grynaeo mandaverunt, ut latinum confessionis textum ex germanico corrigerent, et singulari decreto prohibuerunt, ne quis confessionem prius typis exprimeret, quam reliquae ecclesiae omnes, se illam prorsus probasse, declarassent. Quae hactenus paucis exposita sunt, ea apud Ruchatum, Fischerum, Hagenbachium et Escherum ll. cc. imprimis vero apud Kirchhoferum l. c. fusius et copiosius tradita invenies. Restat igitur ut quae mihi innotuerunt editiones enumerem et de ratione exponam, quam ipse in edenda hac confessione secutus sim.

Hallerus in bibl. hist. Helv. Tom. III. p. 140. affirmat, latinam huius confessionis textum publici iuris factum eundemque deinceps repetitum esse in corpore et syntagmate confessionum Genev. 1654., sed annum quo latina illa confessionis editio primum prodierit, non commemoravit; germanicum vero anno 1536. form. 8. et anno 1550. Basileae typis expressum esse dicit. Consentit cum eo Wine-
rus in variarr. conf. comparat. p. 18., qui editionem a. 1550. omi-

sit eiusque loco aliam a. 1587. attulit, et qui Winerum secutus est *Guerike* in theol. symb. p. 110. At in bibliotheca Feuerlini ne una quidem huius confessionis editio commemorata est, et *Eschero* teste in *Erschii* et *Gruberi* encyclop. univers. Sect. II. Tom. V. p. 229. not. 4. nulla eiusdem extat editio, quae publica fruatur auctoritate. Idem deinde hunc exhibet confessionis germanicae titulum: Eine kurze und gemeine Bekenntniß des Glaubens der Kirchen, so in einer Eidgenossenschaft das Evangelium Christi angenommen haben, allen Gläubigen und Frommen zu erwägen, zu beschäßen und zu urtheilen dargestellt; sed simul affirmat, textum confessionis germanicum numquam typis expressum esse, latinum vero tum in harmonia tum in corpore et syntagmate confessionum extare. Addit denique interpretationem Gallicam reperiri apud *Ruchatum* l. c. Tom. V. p. 510. sic inscriptam: Brieve confession de foi des eglises de la Suisse, qui ont embrassé l'Evangile de Jesus Christ, présentée à tous les Fidèles et les Gens de bien, pour l'examiner et en juger; composée à Bâle l'an 1536., au mois de Février et signée en May par les Cantons Réformez. Et *Ruchatus* ipse, se confessionem de germanico textu transtulisse dicit l. c. Vol. V. p. 509. ubi haec extant: On l'avoit écrite en Latin, et on chargea Leon de Juda de la traduire en Allemand: Comme cette Pièce n'est pas bien longue, et qu'elle est fort rare, je la mettrai ici tout au long, *traduite fidèlement sur la Copie Allemande.*

Equidem etiam hanc confessionem et germanico et latino sermone exprimendam curavi. Germanicam deprompsi ex codice Ms. form. 4. bibl. cuiusdam Basileensis sic insignito: Gal. I. 167., in quo praeterea *Blaureri* Conf. de S. C., *Confessio Saxon. Elect. Territorii* cum *Interim* et alia quaedam, praecipue *Bullingeri* et *Biblian-dri* scripta continentur. Prima pagina haec extant: Hunc codicem M. S. Bibliothecae Carolinae donavit Mense Maio 1631. *Ioh. Rodolphus Stuckius* Professor artium dicendi et Bibliothecarius ab anno 1630. In fine notatus est dies, quo scribe opus suum absolvit, dies scilicet XXIII. Ianuarii anni 1538. Codicem hunc Basileensem contulit *Fritzschi* cum Turicensi, quem in tabulario ecclesiastico reperit signo B. r. ornatum et sic inscriptum: Donationes aliquot Regum et principum virorum. — Antiquitates quaedam de Collegiis et Templis Tigurinis. — Reges Francorum a Phara-

mundo usque ad filios Ludovici Pii. Collectaneâ ex variis. MDLXX. HB. S., neque dubii haerere possumus, quin collectionem a Bullingero ipso institutam contineat. Quamquam igitur germanicae confessionis textum e codice Basileensi repetendum esse putavi, nolui tamen scripturae diversitatem, quam codex ille Turicensis exhibet, prorsus negligere. Quem dedi latinae confessionis textum, is ex eodem codice depromptus est. Nusquam vero illam reperi appendicem, quam additam voluerunt Bullinger et Leo Iudae, cuiusque mentionem Hagenbachius l. c. p. 68. not. fecit et quam his verbis ab Eschero l. l. citatam esse video: „Durch diese Artikel wollen wir keines Wegs allen Kirchen eine einzige Glaubensregel vorschreiben. Denn wir erkennen keine andere Glaubensregel an, als die heil. Schrift. Wer also mit dieser übereinstimmt, mit demjenigen sind wir einstiminig, obgleich er andere von unserer Confession verschiedene Nebensarten brauchte. Denn auf die Sache selbst und die Wahrheit, nicht auf die Worte soll man sehen. Wir stellen also Jedem frei, diejenigen Nebensatten zu brauchen, welche er für seine Kirche am passendsten glaubt, und werden uns auch dergleichen Freiheit bedienen, gegen Verdrehung des wahren Sinnes dieser Confession uns aber zu vertheidigen wissen. Dieser Ausdrücke haben wir uns jezt bedient, um unsere Ueberzeugung darzustellen.

7. CATECHISMUS GENEVENSIS.

Ioannes Calvinus in usum ecclesiae Genevensis anno 1536. catechismum lingua Gallica conscripsit, *non illum*, ut Beza in eius vita ait, *in quaestiones et responsiones distributum . . sed alium multo breviorum praecipua religionis capita complexum*, quem latinum ecclesiae Genevensis ministri anno 1538. typis exprimendum curarunt sic inscriptum: „Catechismus sive christianae religionis institutio communibus renatae nuper in Evangelio Genevensis Ecclesiae suffragiis recepta, et vulgari quidem prius idiomate, nunc vero Latine etiam, quo de Fidei illius synceritate passim aliis etiam Ecclesiis constet, in lucem edita. Ioanne Calvino autore. Basileae, anno MDXXXVIII.“ Quae in ipsa hac inscriptione indicata est latinae interpretationis causa, eam, aliis additis, ecclesiae Genevensis ministri in epistola ipsi Catechismo praemissa, quae ad omnes Christi

evangelium religiose colentes data est, fusius explicarunt. Continetur ea paginis XV., quarum numeri a typothetis non indicati sunt. Sequitur ipse Catechismus, qui numeris huiusmodi insignitus est, répetita in hunc modum inscriptione: „Catechismus, „seu Christianae religionis institutio Ecclesiae Genevensis, vulgari „prius idiomate edita, nuncque postremo latinitate etiam donata, „Ioanne Calvino autore.“ Illam, quam primo loco posui inscriptionem exhibet Fuerlinus in bibl. T. II. No. 1917. sed mutilatam, hanc invenies in libro quem Henry de vita Calvini conscripsit Tom. II. p. 150. not. 1. Constat autem paragraphis LVIII. ita dispositis.

1) Omnes homines ad religionem esse natos. — 2) Quid inter falsam ac veram rel. intersit. — 3) Quid de deo nobis cognoscendum. — 4) De homine. — 5) De libero arbitrio. — 6) De peccato et morte. — 7) Quomodo in salutem ac vitam restituamur. — 8) De lege domini. — 9 — 18) Decem praecepta singula. — 19) Legis summa. — 20) Quid ex sola lege ad nos redeat. — 21) Legem gradum esse ad Christum. — 22) Christum fide a nobis apprehendi. — 23) De electione et praedestinatione. — 24) Quid sit vera fides. — 25) Fides donum dei. — 26) In Christo iustificamur per fidem. — 27) Per fidem sanctificamur in legis obedientiam. — 28) De poenitentia et regeneratione. — 29) Quomodo bonorum operum et fidei iustitia simul convenient. — 30) Symbolum Fidei. — 31 — 39) Credo (patrem 31., filium 32 — 35., Spir. s. 36, sanctam Eccles. catholicam 37., remissionem peccatorum 38., carnis resurrectionem, vitam aeternam 39.). — 40) Quid sit spes. — 41) De oratione. — 41) Quid in oratione spectandum. — 42) Orationis dominicae enarratio. — 43 — 49) Exordium et petitiones sex singulatim. — 50) Orandi perseverantia. — 51) De sacramentis. — 52) Quid Sacram. — 53) De Baptismo. — 54) De Coena Domini. — 55) De ecclesiae pastoribus et eorum potestate. — 56) De traditionibus humanis. — 57) De excommunicatione. — 58) De magistratu.

In fine addita est, „Confessio fidei, in quam iurare cives omnes „Genevenses, et qui sub civitatis eius ditione agunt, iussi sunt: „exscripta e Catechismo, quo utitur Ecclessia Genevensis“ eaque paginis XI. continetur. Ultima denique pagina haec extant: Basileae, in officina Roberti Winter, anno MDXXXVIII. mense Martio.

Sed post paucos annos Calvinus, quum methodum, quam in hoc catechismo secutus erat, ipse non omnino probaret, opus suum retractavit. *Scripsit, si Beza m. l. c. sequimur anno 1541., catechismum gallice et latine, ab illo priore minime discrepantem, sed multo auctiorem, et in quaestiones distributum. At si alios posterioris nostrique aevi theologos sequimur, hunc catechismum*

anno 1541. Franco-Gallica tantum lingua compositum, eundemque anno demum 1545. latinitate donatum esse docemur. Ita *Ioh. Senebier* in historia literaria Genevensi, Genev. 1786. Tom. 1. p. 251. de Calvinii catechismis haec habet: Ce catéchisme parut à Bâle en 1538.; Calvin l'augmenta à Strasbourg en 1541., et il le traduisit en latin en 1545.; ita *Winerus* in variarum confessionum comparatione p. 22., quem *Guerike* in theologia sua symbolica p. 114. a. secutus est; ita etiam *Henry* in vita Calvinii Hamb. 1838. Tom. II. p. 151., qui tamen nota addita Bezam quamvis occulte carpit; neque hoc iniuria factum esse videtur, quum Calvinus ipse in praefatione ad latinam huius catechismi editionem, quae Genevae IV. Calendas Decembris anni MDXLV. scripta est, testificetur, se inde ab anno 1538. latinum non composuisse catechismum. Respicens enim ad catechismum anni 1538. latina lingua conscriptum ait: „Nam quum ante annos septem edita a me esset brevis religionis summa sub catechismi nomine: verebar, nisi hoc in medium prolato anteverterem, ne illa, quod nolebam, rursus excuderetur.“ (p. 124.) Quae omnia *Beckius* in libris symbb. eccl. reform. Tom. 1. p. 208., quamquam neque horum Calvinii verborum, neque illius Bezae testimonii mentionem fecit, respexisse et statuisse videtur, catechismum a. 1541. et gallice et latine conscriptum, sed gallicum tantum typis expressum et publici iuris factum esse, latinum vero in auctoris scrinio usque ad annum 1545. latuisse manu scriptum. At quo minus huic sententiae faveamus, impedit ipsa, quam Calvinus a. 1545. latinae catechismi editioni praemisit, praefatio, quae ita comparata est, ut auctorem illo demum anno interpretandi officium suscepisse facili negotio intelligi possit. Quae quum ita sint ut Bezam de his catechismi editionibus minus accurate exposuisse statuamus et catechismum anno 1541. Gallico tantum sermone a Calvino retractatum esse, accipiamus necesse est.

Sed utrum latinus, qui prodiit anno 1545., mera gallici illius catechismi interpretatio sit, quod omnes affirmant viri docti, necne, id tantum abest ut negem, ut ne in dubium quidem vocare audeam, quum editionem anni 1541. inspicere non licuerit; sed monuisse satis habeo, non omnia, quae *Henry* l. c. p. 152. 153. de ea retulerit, in latinam illius editionem cadere. In hac enim humanae vitae praecipuum finem esse dicit, ut deum, a quo conditi sint homines, ipsi noverint; dein-

ceps de vera dei cognitione et de recto eius cultu exponens, nos eum rite honorare ait, si in eo sita sit tota nostra fiducia: si illum tota vita colere, voluntati eius obsequendo, studeamus: si eum, quoties aliqua nos urgeat necessitas, invocemus; salutem in eo quaerentes, et quicquid expeti potest bonorum: si postremo tum corde, tum ore illum bonorum omnium solum auctorem agnoscamus. Quam totius argumenti in quatuor partes divisionem auctor ab initio quidem diligenter servat, quum primum de fide, tum de lege, deinde de oratione agat, sed his expositis quod reliquum est rursus in duas partes disiungit, quum quarto loco verbum dei et quinto demum sacramenta commemoret. Neque haec omnino cum catechismo anno 1538. vulgato congruunt. Etenim si singulae huius catechismi paragraphi, quas omnes supra indicavimus, respiciuntur, prima parte paragraphos 1—7. et 21—39., secunda 8—20., tertia 41—50., quarta 55. et 56. et quinta 51—54. et 57. receptas esse et retractatas apparet, ita ut praeter illud, quod Beza notavit discrimen, aliud etiam, quod in amplificatione et transpositione singularum partium cernitur,prehendatur.

Sed haec ulterius persequi non huius loci est. Redeamus ad propositum et pergamus in enumerandis catechismi Genevensis editionibus.

Editio huius catechismi, quae postremo commemorata est, sic inscripta esse perhibetur a Senebiero l. c. „Catechismus ecclesiae „Genevensis, primo gallice anno 1536. scriptus, deinde ab ipso auctore eo qui nunc extat ordine et methodo editus, tum latine, adiecta formula, tum precum publicarum, tum administrationis sacramentorum, Genevae 1545.“ eademque maximam nacta auctoritatem non solum repetita est in Operibus Calvinii edit. Amstelod. Tom. VIII. p. 11—37., edit. Genev. 1617. Tom. VII. p. 12. 43. et alias, verum etiam in multorum populorum linguas translata. Beza catechismum l. c. opus appellat admirandum, „tantopere plurimis etiam exteris populis probatum, ut non modo vernaculis plurimis linguis, utpote Germanica, Anglica, Scotica, Belgica, Hispanica, sed etiam hebraice ab Immanuele Tremelio Iudaeo-Christiano et graece ab Henrico Stephano legatur elegantissime conversus.“ Consentiant Senebier et Henry, quorum ille l. c. haec habet: „Ce catéchisme „fut d'abord traduit en espagnol, et imprimé sans nom de lieu et

„sans date; en 1545. il fut mis en italien, ensuite en anglois, en grec, en grec et latin et en hebreu.“ hic complures afferens interpretationes addit l. c. p. 151. not. 1. hispanicam catechismi editionem anno 1550. et germanicam una cum catechesi Heidelbergensi anno 1563. prodiisse. Quam etsi inspiciendi occasio data est, tamen eam in edendo catechismo Genevensi non curavi, sed comparatione instituta inter textum editionis Amstelod. et Genevensis illum dedi, mutata hic illic interpunctione et orthographia, atque addidi appendicem, qua precesiones aliquot piae, formula precum ecclesiasticarum et sacramentorum administrandorum, ratio celebrandi matrimonii et pauca de visitandis aegrotis continentur.

8. CONSENSUS TIGURINUS.

Tigurinus qui dicitur consensus doctrinam de sacramentis exponit, in qua ecclesia Genevensis cum Helvetiae ecclesiis consentit. Origo eius non obscura. Senatus Bernensis convocaverat mense Martio anni 1549. omnes tam germanicae quam gallicae linguae pastores, ut una cum iis de ecclesiae salute deliberaret. (*Kuhn reform. Bernens. Bern. 1828. p. 414.*) Calvinus, qui nihil magis in votis habuit, quam ut qui reformatae ecclesiae sacris addicti erant in consensum pleniorē coalescerent, quamquam non rogatus, tamen hanc scribendi opportunitatem non praetermittendam esse censuit misitque Bernensis ecclesiae pastoribus epistolam, additis viginti de sacramentis articulis, ut Bernenses, quatenus recepta sit in ecclesia Genevensi hisce de rebus doctrinae forma, aperte et perspicue viderent. Articuli, quos Henry in vita Calvini Tom. II. Append. p. 134—136. e codice manu scripto Genevensi repetiit, hi sunt:

1) Cum in hunc finem Dominus Sacramenta instituerit, ut per ea gratiam suam nobis testetur atque obsignet: ut verae sint gratiae Dei testimonia et sigilla, vere nobis exhiberi oportet quod figurant. 2) Porro Sacramentorum veritas in Christo continetur; sed ut ea melius constet, priore loco statuendus est Christus ipse, tanquam substantia aut fundamentum: deinde fructus ac vis mortis ipsius, et quaecunque ab ipso proveniunt bona. 3) Hic ergo Sacramentorum finis est: primum ut Christo potiamur, tanquam bonorum omnium fonte; deinde ut beneficio mortis eius reconciliemur Deo, spiritu eius renovemur in vitae sanctitatem, iustitiam denique et salutem consequamur. 4) Ita in Baptismo considerandus est primum Christus ipse cum suo sanguine: deinde ablutio et vitae novitas, quae inde manant. In Coena primum locum

obtinent corpus pro nobis crucifixum et sanguis in cruce fusus; deinde peccatorum expiatio, ius adoptionis, vitae novitas, et quaecunque ad vitam aeternam spectant. 5) Ergo quicumque rite et pie utuntur sacramentis, Christum, ut illic nobis offertur una cum spiritualibus eius donis recipiunt. Nam ut verax sit Deus, necesse est quidquid significat ac promittit ab ipso impleri ac praestari. Atque ut vera sit significatio, necesse est ut effectus vel res ipsa signo respondeat. 6) Quod autem per Sacramenta dicimus nos fieri Christi et spiritualium eius donorum participes, in eo non ad signa nuda, sed potius ad promissionem quae illis annexa est, respectum habemus. Quatenus ergo in promissione illico oblata proficit nostra fides, eatenus se ista vis et efficacia quam dicimus, se exerit. Ita materia aquae aut panis, aut vini Christum nequaquam nobis offert, nec spiritualium eius donorum compotes nos facit, sed promissio magis spectanda est, cuius partes sunt nos recta fidei via ad Christum ducere. 7) Hinc concidit Papistarum error, qui in elementis obstupescunt, et illis affligunt salutis suae fiduciam, cum Sacramenta a Christo separata nihil aliud sint, quam inanes larvae, et in ipsis omnibus haec vox clare personet, non alibi quam in solo Christo haerendum, nec aliunde petendam esse salutis gratiam. 8) Praeterea si quid boni per Sacramenta nobis confertur, id non fit propria eorum virtute, etiamsi promissionem, qua insigniuntur, comprehendas. Deus enim plus est qui spiritu suo agit, et quod sacramentorum ministerio utitur, in eo neque vim illis suam infundit, nec spiritus sui efficaciae quidquam derogat; sed pro ruditatis nostrae captu, ea tanquam adminicula sic adhibet, ut tota agendi facultas maneat penes ipsum solum. 9) Itaque quemadmodum Paulus admonet, eum, qui plantat vel rigat, nihil esse, sed unum Deum esse qui dat incrementum; ita et de Sacramentis dicendum est, ea nihil esse, quin nihil profutura sunt, nisi Deus in solidum omnia efficiat. Instrumenta quidem sunt, quibus efficaciter, ubi visum est, agit Dominus, sed ita ut totum salutis nostrae opus ipsi uni acceptum ferri debeat. 10) Constituimus ergo unum esse Christum, qui vere intus baptizat, qui nos in coena facit sui participes, qui denique implet quod figurant Sacramenta, et ita quidem his adminiculis, ut totus effectus penes eius spiritum resideat. 11) Sic interdum sacramenta vocantur sigilla et tamen solus Spiritus proprie est sigillum et idem fidei inchoator et perfector. Nam haec omnia sacramentorum attributa inferiore loco subsidunt, ut ne minima quidem salutis nostrae portio ab unico autore ad creaturas transferatur. 12) Praeterea sedulo docemus Deum non promiscue vim suam exerere in omnibus qui Sacramenta recipiunt, sed tantum in electis: nam quemadmodum non alios in fidem illuminat, quam quos praeordinavit ad vitam, ita arcana peculiarique spiritus sui virtute efficit, ut Sacramenta illis solis exhibeant quod offerunt. 13) Hac doctrina evertitur illud Sophistarum commentum, quod docet Sacramenta novae legis conferre gratiam omnibus non ponentibus obicem peccati mortalis. Praeterquam enim quod in Sacramentis nihil nisi fide percipitur, tenendum quoque est, minime alligatam ipsis esse Dei gratiam, ut quisquis signum habet, re etiam potiatur. Nam repro-

bis peraeque ac electis signa administrantur. Veritas autem signorum ad hos solos pervenit. 14) Certum quidem est offerri communiter omnibus Christum cum suis donis, nec hominum infidelitate labefactari Dei veritatem, quin semper vim suam retineant sacramenta; sed non omnes recipiendi sunt capaces. Itaque ex Dei parte nihil mutatur, quantum vero ad homines spectat, quisque pro fidei suae mensura accipit. 15) Quemadmodum autem nihilo plus infidelibus confert sacramentorum usus, quam si abstinerent, imo illis tantum exitialis est, ita extra eorum usum fidelibus constat, quae illic figuratur veritas. Sic baptismo abluta sunt Pauli peccata, quae iam prius abluta erant. Sic idem baptismus Cornelio fuit lavacrum regenerationis, qui tamen iam spiritu sancto donatus erat. Sic in coena se nobis communicat Christus, qui tamen perpetuo in nobis manet; sed quatenus sacramentis confirmatur et augescit fides, confirmantur in nobis Dei dona, adeoque augescit quodammodo Christus in nobis, et nos in ipso. 16) Ad haec utilitas quam ex sacramentis percipimus ad tempus, quo ea nobis administrantur, restringi minime debet, perinde ac si signum visibile, dum in medio profertur, eodem secum momento gratiam Dei adveheret. Nam qui a prima infantia baptizati sunt, eos in pueritia vel ineunte adolescentia interdum regenerat Deus, ita baptismi ad totum vitae decursum patet, quia perpetuo viget quae illic continetur promissio, et sacrae Coenae usus, qui in actu ipso propter incogitantiam vel tarditatem nostram parum prodest, fructum deinde suum profert. 17) Praesertim vero tollenda est praesentiae localis imaginatio. Nam cum hic signa in mundo sunt, oculis cernantur, palpentur manibus, Christus non alibi quam coelo, nec aliter quam mente et fidei intelligentia quaerendus est. Quare perversa et impia superstitio est, ipsum sub elementis huius mundi includere. 18) Hoc modo non tantum refutatur Papistarum commentum de transsubstantiatione, sed crassa omnia figmenta, quae vel coelesti eius gloriae detrahunt, vel humanae naturae veritati minus sunt consentanea: neque enim minus absurdum iudicamus Christum sub pane locare, vel cum pane copulare, quam panem transsubstantiare in eius corpus. 19) Ac ne qua ambiguitas restet, cum in coelo quaerendum esse Christum dicimus, haec locutio locorum distantiam sonat et exprimit; tametsi enim proprie loquendo supra coelos locus non est, quia tamen corpus Christi, ut fert humani corporis natura, finitum est, et coelo continetur, necesse est a nobis tanto locorum intervallo distare, quantum coelum abest a terra. 20) Quod si imaginatione nostra Christum pani et vino affigere fas non est, multo minus licet in pane eum adorare; quamquam enim panis in symbolum et pignus eius quam habemus cum Christo communicationis, nobis porrigitur, quia tamen signum est, non res ipsa, neque rem in se habet inclusam, idolum ex eo faciunt, qui mentem suam in eum convertunt, Christum adoraturi.

Eodem tempore, quo Calvinus articulos, quos propterea inserendos esse existimavimus, quoniam illi prima quasi consensus Tigurini lineamenta continent, ad Bernenses misit, etiam cum *H. Bullia-*

gero de concordia inter ecclesiam Genevensensem et Turicensem constituenda multum per literas egit, et quum illum ecclesiae Turicensis antistitem ipsius partibus favere videret, ipse Farello socio assumpto Turicum adiit ibique coram senatoribus et consiliariis publicis cum summis theologis de sacramentorum natura, vi et efficacia disputavit. Omnes qui aderant brevi tempore de articulis convenerunt, quos Bullingerus, quum exspectaret, ut Helvetiorum ecclesiae omnes consensu suo eos approbarent, cum his communicavit. Neque spes eum fefellit. Soli Bernenses in epistola ad Turicenses die II. Iunii missa responderunt: „Quum nostra disputatione et Vestra contra *Lutherum* confessione satis superque declaratum sit, quicquid ad causam hanc pertinet, non videmus quantopere conducatur aliam edere *Confessionem*. Sed et neque inter Gebennensem et nostram Ecclesiam unquam publicum fuit dissidium, ut videatur necessarium, publice etiam Papistis nostrum testari consensum.“ Quamobrem articulis non subscripserunt et simul eos typis non exprimendos esse censuerunt. In illa permansere sententia; hanc vero mutarunt mutata, quae articulis praeposita fuit, praefatione. Reliqua, quae ad historiam horum articulorum, e quibus consensus Tigurinus constat, pertinent, tum mutata illa, de qua modo locuti sumus, praefatio p. 191. et ea, quam ministri Tigurinae ecclesiae ad Calvinum dederunt epistola p. 197. tum literae continent, quibus Calvinus exponit, cur anno 1554. consensionis illius capita fusius exponendi consilium cepcrit. p. 199.

Caeterum conferas *Sal. Heß Lebensgeschichte Bullingers*. Zürich 1829. Thl. 2. S. 15. ff. *Kirchhofer das Leben Wilhelm Farel's*. Zürich 1831. 33. Bnd. 2. S. 93. ff. *Paul Henry das Leben Johann Calvins des großen Reformators*. Hamburg 1838. Bnd. 2. S. 468. ff. neque negligenda sunt: *Lavateri historia sacramentaria* p. 98. *Hospiniani historia sacramentaria* p. 211. *Löscheri historia motuum*. edit. 1708. p. 54. *Hagenbach kritische Geschichte der Entstehung und Schicksale der ersten Basler Confession*. Basel 1827. S. 75. ff. (Beck) *die symbolischen Bücher der evangelisch-reformirten Kirche*. Thl. 2. Vorwort. S. XII. XIII.

Hessius l. c. p. 18. not. articulos primum hac inscriptione publici iuris factos esse ait: „Consensio mutua in re Sacramentaria Ministrorum Tigurinae ecclesiae, iam nunc ab ipsis autoribus edita

(1 Cor. I.). Obsecro autem vos Fratres, per nomen Domini nostri *Iesu Christi*, ut idem loquamini omnes, et non sint inter vos dissidia, sed sitis integrum corpus, eadem mente et eadem sententia. form. 8. Tiguri, ex off. *Rod. Weissenbachii* 1549. 2. plag.“ Praefixa est teste eodem *Calvini* epistola ad Ministr. Tig. Cal. Aug. data; Tigurinorum vero responsum d. 30. eiusdem mensis subiunctum. Dissentit *Hallerus* in bibl. hist. helv. Tom. III. p. 147. Nr. 409. de titulo atque hunc affert: „Consensio mutua in re Sacramentaria Ministrorum Tigurinae ecclesiae et D. Ioannis Calvini ministri Genevensis ecclesiae, iam nunc ab ipsis Authoribus edita.“ Tiguri 1549. form. 8. simulque addidit eam in hac editione pagg. XXVI. contineri. Aliae prodiisse dicuntur anno 1551. *Hessius* enim l. c. haec habet: „Edita est haec *Confessio* lat. et germ. demum anno 1551., ... eadem Gallice à Genève de l'imprimerie d. S. Crispin 1551. 2. pl. L'auord passé et conclud. touchant la matiere de Sacramens, entre les Ministres de l'Eglise de Geneve.“ Et *Hallerus* l. c. narrat eam typis repetitam esse Genevae 1551. form. 8. et ibidem 1552. form. 8., porro in *Ioannis ■ Lasco* Tract. de Sacramentis Ecclesiae Christi Londini 1552. pagg. XXI. form. 8. et in *Hospiniani* histor. Sacram. II. 367., denique in *Calvini* Operibus (Tom. VIII. p. 648. sqq.), e quibus equidem consensum eiusdemque expositionem typis exprimentam curavi. Sed excusa est etiam in libro sic inscripto: „Defensio sanae et orthodoxae doctrinae de Sacramentis, eorumque natura, vi, fine, usu et fructu: quam pastores et ministri Tigurinae ecclesiae et Genevensis ante hac brevi Consensionis mutuae formula complexi sunt una cum refutatione probrorum, quibus eam indocti et clamosi homines infamant. Iohanne Calvino Authore.“ Tiguri 1555. pagg. LXIV. form. 8. Et *Senebiero* in hist. lit. de Geneve testante p. 252., quem *Winerus* secutus est in var. conf. comparat. p. 19. alia consensionis editio prodiit apud Robertum Stephanum anno 1554., eodemque indicante extant consensionis articuli etiam in *Calvini* tractatibus theologicis, qui prodierunt Genevae 1611. Amstelodami 1667. f. Denique notandum est eos in linguam gallicam conversos reperiri et in *Recueil des Opuscles de Calvin* 1566. fol. p. 1137—1145. et in *Ruchat* Reform. contin. inéd. P. I. L. III. p. 140—150.

9. CONSENSUS GENEVENSIS.

Anno 1551. novum malum, ut Bezae verbis in vita Calvini utar, Genevensem ecclesiam invasit. „Dedit autem, sic pergit ille, occasionem Hieronymus quidam Bolsecus ex Carmelitarum societate Lutetiae monachus, qui quum aliquot ante annos cuculla quidem abiecta, sed monachismo retento profugisset, idem etiam decepta Ferrariensi Ducissa ab ea pulsus, ac tandem triduo medicus factus Genevam venerat: ubi quum inter eruditos medicos nullo loco esset, ut sese theologum esse ostenderet, falsum et absurdum quiddam de praedestinatione inter aliquos, ac tandem etiam in congregationis coetu blateravit. Eum Calvinus primum moderata reprehensione contentus refutaverat, deinde ad se vocatum docere meliora fuerat conatus. At ille sive ambitione monastica percitus, sive ab .. factiosis, iampridem quaerentibus per quem Calvinum lacesserent, incitatus, palam ausus est in ipso congregationis coetu XVI. Octobr. quum ille Ioannis locus explicaretur, *Qui ex Deo est, verba Dei audit, et quia non auditis, ex Deo non estis*, liberum arbitrium et operum praevisionem ad aeternae praedestinationis decretum causis omnibus etiam ordine superius evertendum, adiectis etiam in veram doctrinam contumeliis, fastuque mere seditioso proferre, idque eo, ut existimatur, audacius quod forte Calvinum suo loco non sedentem abesse crederet. Et aberat quidem ille initio. Sed eo sermonem ingresso superveniens, pone alios nonnullos sese continuerat. Finita monachi oratione Calvinus repente apparens, quamvis plane nihil antea tale meditatus, tum certe si umquam alias, qui vir esset ostendit. Siquidem illum tot verbi divini testimoniis, tot Augustini praesertim locis, tot denique tamque gravibus argumentis confutavit, perculit, obruit, ut omnes praeter ipsum et perfrictae frontis monachum ipsius vehementer puderet. Aderat in ipso audientium coetu Assessorum Praetoris unus, quorum in urbe ius prehensionis est. Is illum dimisso coetu tamquam seditiosum in custodiam tradit. Quid plura? Causa multis disputationibus agitata, senatus Helveticarum etiam ecclesiarum sententiam percontatus, illum tum ut seditiosum, tum ut mere Pelagianum XXIII. Decembr. publice damnatum urbe expulit, fustuariam poenam minatus, si vel in urbe

vel in urbis territorio esset deprehensus.“ . . . „At Genevae interea collegium ministrorum in publico coetu veram de praedestinatione doctrinam asseruit, publicoque scripto deinceps a Calvino comprehensam comprobavit,“ eoque continetur consensus, qui dicitur Genevensis, cui num anno 1554. etiam ecclesia Turicensis et reliquae Helvetiorum ecclesiae subscripserint, adhuc dubitari licet.

Cfr. *Simleri* narratio de ortu, vita et obitu H. Bullingeri. Tiguri 1575. 4. fol. 26. *Ioh. Henr. Hottingeri* hist. eccl. N. T. saec. XVI. P. 11. p. 832. P. IV. p. 727. sqq. *Jacqu. Beniq. Bossuet* histoire des variations des eglises protestantes. Paris 1688. Tom. II. p. 9. *Sal. Heß* Lebensgeschichte M. H. Bullingers. S. 36. ff. *Rirchhofer* Oswald Myconius. S. 391. *Hagenbach* Geschichte der ersten basler Confession. S. 78. ff. *Escher* in *Ersch und Grub. Encyclop.* Art. helvet. Confess. *Beß* die symbolischen Bücher u. s. f. *Bortw.* S. 16. 17.

Quod denique ad editiones attinet, nemo, quod ego sciam, enumeravit omnes. Quae mihi innotuerunt hae sunt. Editio princeps, quam Senebier hist. litter. de Geneve p. 252. citavit, hac prodiit inscriptione: „De aeterna dei praedestinatione, qua in salutem alios ex hominibus elegit, alios suo exitio reliquit: item de providentia qua res humanas gubernat, consensus pastorum Genevensis ecclesiae, a Io. Calvino expositus.“ Porro titulus sacra anchora ornatus est. Denique indicatur locus et annus, quo liber prodiit, in hunc modum: „Genevae, ex officina Ioannis Crispini MDLII.“ form. 8. Eodem anno Senebiero l. c. et Winero in variarr. conf. compar. p. 19. testantibus, gallica huius consensus interpretatio form. 12. publici iuris facta, eademque, si omnia me fallunt, hoc titulo ann. 1614. form. 8. repetita est: Congregation faite en l'Eglise de Geneve par M. Jean Calvin en laquelle la matiere de l'élection éternelle de Dieu fut sommairement et clairement par luy deduite et ratifiée d'un commun Accord par ses frères Ministres repoussant l'erreur d'un Semeur de fausse doctrine qui effrontément avoit desgorgé son Venin. Genève 1614. pagg. 128. cfr. *Halleri* bibl. hist. Helv. Tom. III. p. 171. No. 489. Latinus vero huius consensionis textus in Calvini tractatibus theologicis et in eiusdem operibus (ed. Basil. Tom. VII. p. 688. sqq. ed. Amstelod. Tom. VIII. p. 593. sqq.), quibus ego quoque in edendo illo usus sum, repetitus est.

10. CONFESSIO FIDEI GALLICANA.

Doctrinae ratio, quam in Germania et Helvetia qui ecclesiae reformatores dicuntur optimo successu contra catholicos defenderant, etiam in Gallia multorum animos insita sua vi et veritate expugnavit. In dies latius propagabatur, etsi qui eam susceperunt et exilio et ferro et igni multabantur. Franco-Gallorum reges ne Iacobaea quidem clade impedire poterant, quo minus in regia ipsorum urbe ecclesia novis sacris addicta constitueretur atque concio omnium convocaretur clericorum, qui in Gallia sacris emendatis favebant. *Chandieu* enim minister reformatae, quae Parisiis constituta erat, ecclesiae Pictavium missus, ibique cum fidei suae sociis multum de necessitate omnes in Gallia ecclesias communi vinculo coniungendi collocutus, ecclesiae Parisiensi ut huiusmodi concionem convocaret statim post reditum persuasit. Legati omnium fere reformatarum, quae illo tempore in Gallia florebant, ecclesiarum Lutetiae Parisiorum anno 1559. convenerunt literisque fidei confessionem consignarunt, Francisco II. tradendam. Eadem deinceps non solum Carolo IX., qui Franciscum secutus est, anno 1561. tradita, verum etiam Rupellae anno 1571. ab Henrico IV. sollemni modo confirmata est:

Ceste Confession de foy des Eglises Reformees du Royaume de France arrestee au premier Synode National tenu à Paris le 19. May 1559. regnant lors Henri II. et depuis presentee à Charles IX. par la grace de Dieu Roy de France, à Poissi l'an 1561. Apres avoir esté lene au synode National assemblé à la Rochelle, il a esté déclaré par le dit Synode representant toutes les Eglises de ce Royaume, Que toutes les dites Eglises Françoises approuvent et ratifient la susescrite Confession en tous ses chefs et articles: comme estant entierement fondée sur la pure et expresse parole de Dieu. Et en tesmoignage de ce consentement, la dite Confession de foy a esté signee par les Ministres et Anciens deputez des provinces de ce Royaume au nom des dites Eglises. Et furent presens au dit Synode tenu à la Rochelle, Jean par la grace de Dieu Royne de Navarre: hauts et puissans Princes Henry Prince de Navarre, Henri de Bourbon Prince de Condé, tres-illustre Prince Louys Conte de Nassau, Messire Gaspard Conte de Coligni Amiral de France, et plusieurs Seigneurs, Gentilshommes et autres personnes. Faict à la Rochelle le 13. Anril, l'an de grace mil cinq cents soixante et unce.

Jehanne. Henry. Henry de Bourbon. Louys de Nassau. Chastillon. Theodore de Besze esleu pour conduire l'action du Synode. *Chandieu,*

pour la Lyonnois et Bourgongne. *Nicolas des Gallars*. *Jean Lyevin* pour l'isle de France et la Picardie. *Lemaison* pour Touraine, Anjou, le Mayne et Vendosmois. *Delescourre* pour la Normandie. *Payan* pour le bas Languedoc, *Claude du Moulin* pour Poictou. *Guillemot* pour Poictou. *Doyseau* pour Bretagne. *Digne de Bergemont* pour Perigort et Lymosin. *Arnaud Banc* dict la *Source*, pour le Quercy, Rouërgue etc.

Odet de Nort, député pour les Eglises de Xaintonge. *Desouches*, député pour Orleans et Berri. *Morange* pour l'Auvergne. *Dumont* pour Angoulmois.

Raymonet, Ancien. *Montein*, Ancien. *Couffeau*, Diacre de Niort. *Lyene*, Ancien. *La Borde*, Diacre. *Martin*, Diacre. *Berrende*, Ancien pour Quercy et Rouërgue. *Pontemer*, Ancien et député d'Angoulmois. *Perochon*, Ancien pour Xaintonge.

De Leslang, Secretaire esleu. *De la Rogeraye*, Secretaire esleu.

Tota haec confessio Calvinī doctrinam repraesentat. Quamobrem *Winerus* in varr. confess. comparat. p. 19., quocum *Guerikius* in theol. symb. p. 118. consentire videtur, eam a Calvino ipso conscriptam esse suspicatus est. Sed haec eius coniectura, tum quoniam omnibus historicis argumentis destituta, tum propterea, ut equidem arbitror, reiicienda est, quoniam mira, quae inter confessionem et Calvinī doctrinam intercedit, convenientia alio modo explicari potest. Chandieu enim, cuius opera et consilio prima illa reformatarum ecclesiarum synodus in Gallia habita est, et cuius illo tempore magna apud omnes fuit auctoritas, theologiae operam dederat Genevae ibique familiarissime cum Calvino vixerat, id quod testatur *Senebier* in hist. literaria Genevensi p. 320. hisce verbis: „Chandieu (Antoine de la Roche), connu sous le nom de Sadéel et de Zamariel, fils de Guis De la Roche Chandieu, né en 1534: il embrassa dès sa jeunesse la religion réformée, et il vint à Genève où il mérita bientôt l'estime et l'attachement de Calvin et de Beze.“ Quae quum ita sint non ipsum Calvinum, sed coniunctissimum eius amicum et discipulum effecisse arbitror, ut ecclesiarum Gallicarum fidei confessio prorsus cum Calvinī doctrina congrueret. Cfr. *Salig* Vollständige Historie der Augsb. Confession. Th. 2. Buch 5. Cap. 6. 7. S. 272. *Joh. Georg Walch* hist. und theol. Einleitung in die Religionsstreitigkeiten, Th. 3. S. 106. *Schröckh* Christl. Kirch. Gesch. seit der Reformation. Th. 2. S. 246. (Beck) die symbolischen Bücher der evangel. reformirten Kirche Th. 2. S. 272. ff.

In ea, quae supra iam commemorata est, synodo nationali Rupellae habita, Henricus IV. et qui paullo ante nominati sunt tribus

subscripserunt confessionis exemplaribus manu scriptis, quae hac insignita erant inscriptione: „Confession de foy faite d'un common accord par les François, qui desirent vivre selon la pureté de l'évangile de nostre seigneur *Jesus Christ*. 1. Pierre III. Soyez tousiours appareillez à respondre à chacun qui vous demande raison de l'esperance, qui est en vous. MDLXI.“ Sed utrum haec confessio eodem anno typis expressa et publici iuris facta sit necne equidem diiudicare non audeo. Id tamen constat, eam anno sequente in linguam germanicam translata esse titulo non satis accurate a Feuerlino in bibl. symb. T. II. p. 136. Nr. 1830. indicato. Est autem hic: Confession, oder Bekänntnuß des Glaubens in gemain vnd ainhelliglich von den Kirchen so hin vnd wider in Frandreich zerströuwet, nach dem lauteren rainen Euangelio vnserß Herren Jesu Christi zu leben begeren, gestellt, vñ sampt ainer Supplication der R. M. überggeben. Auß Frantzösischer sprach iest neüwlich in's Teütsch bracht. I. Petri III. Seit allezeit beraitt zur antwort iederman, der grund fordert der hoffnung die in euch ist, etc. In fine pag. ult. haec extant: Getruckt zu Haidelberg durch Ludwig Lück, im jar nach Christi geburt, M. D. Lxii. Caeterum ista huius confessionis germanica interpretatio multum differt ab ea, quam apud Crocium in magno martyrum libro Brem. 1682. fol. p. 922. sqq. inveni.

Gallice extat in (Theod. de Beza) histoire ecclesiast. des églises réformées au Royaume de France Tom. II. p. 173 — 190., et in libro sic inscripto: Confessions de Foi des églises reformées de France et de Suisse suivies des 39. Articles de l'église Anglicane et d'un fragment de la confession d'Augsbourg. Montpellier 1825. 8.

Latina huius confessionis interpretatio prodit demum Genavae hoc titulo: „Gallicarum ecclesiarum confessio Christianissimo regi anno MDLXI. exhibita. Nunc vero in latinum conversa, ut omnino constet eas ab omnibus haeresibus sive sectis esse prorsus alienas. Anno Domini MDLXVI.“ Deinde saepius repetita est, velut in (Serrani) Commentariis de statu religionis et reipublicae in regno Galliae 1571. p. 73 — 94., ut perspicuum sit quae iampridem fuerit Gallicarum ecclesiarum, in mediis primarum afflictionum tempestatibus, in fidei doctrina conformis atque unanimis consensus. Equidem gallicum ex editione, quae Monte-Pessulano prodit, a Rödigerō qui aut collatione vetustissimi exemplaris manu

scripti, quod Genevae asservatur, aut editione principe mihi quidem ignota usus est, diligentissime correcta typis exprimendam curavi, et latinam dedi ex editione principe, cuius inscriptio antea iam indicata est.

II. 12. CONFESSIONES SCOTICANAE PRIOR ET POSTERIOR.

In eadem synodo nationali, 1560. Edinburgi habita, qua Scoti *incredibili alacritate papatum sustulerunt*, ut ministri evangelicae doctrinae fidei confessionem literis consignarent, unanimiter decretum est; neque hi, inter quos prae caeteris Iohannes Knox, Calvini discipulus, nominandus est, negotium, quod ipsis demandatum erat, neglexerunt, sed huiusmodi confessionem quatuor diebus composuerunt. Ea primum lingua Scotica, qua scripta fuit, edita et publici iuris facta est a. 1568. Nam qui primus illam in latinum sermonem transtulit is in corpore et syntagmate confessionum ex edit. 1612. p. 6. haec habet: „Quum itaque divina quadam providentia, confessio scoticanae ecclesiae (edita primum anno Christi millesimo quingentesimo sexagesimo octavo, quae nulla alia quam „Scotica lingua nullis, quod sciam, ecclesiis est communicata) in „manus meas incideret: et audirem querelam, confessionem ecclesiae Scoticanae in harmonia confessionum desiderari: videbatur „operae pretium, confessionem illam in linguam latinam transferre, „ut piorum desiderio satisfaceret, qui illam una cum aliis harmoniae „inseri aut aliter adiungi cupiebant.“ Hac interpretatione in edendo confessionum corpore et syntagmate usus est Gasp. Laurentius; quem ego dedi textum, is ex hoc corpore repetitus est, mutata aliquot locorum interpunctione et correctis quibusdam mendis typographicis.

Ex eodem fonte hausimus Scoticanam posteriorem anno 1581. compositam, qua prior ita confirmata est, ut auctores in „*erronea* „*et sanguinolenta concilii Tridentini decreta*“ magnopere inveherentur.

De utriusque editionibus nil amplius habeo quod commemorem, quum parva tantum ad manus sit librorum supellex. Quibus inexhaustos magnarum bibliothecarum thesauros adire licet, ii conferant vetustas istas, quas mihi inspicere non contigit, de rebus Scoticis Melvillii, Knoxii, Spotswoodi narrationes; quid quod ne

recentiores quidem, velut Robertsoni et Stuarti, qui huc spectant libros adhibendi data erat potestas. *Buchananus* in rerum Scotticarum historia Francof. 1624. *Schröckhiius* in historia reformat. Vol. II. p. 478. *Gembergius* de ecclesia Scotica nationali Hamb. 1828. et alii, quos consulere concessum fuit, scriptores et de origine et de variis huius confessionis editionibus vel omnino tacent, vel commemorant tantum quae ab hoc quidem consilio meo aliena erant.

13. CONFESSIO BELGICA.

Teste Hermanno Venema in institutionibus historiae ecclesiae V. et N. T. Tom. VII. p. 252. ante annum 1563. „usi sunt Reformati in Belgio formulis doctrinae et ordinis ecclesiarum „Belgicarum Londini sub Eduardo VI. collectarum; quae fuerunt Confessio et maior Catechismus e lingua Frisiae Orientalis in Belgicam translatus a. 1553. a viro nobili Iohanne Utenhove, tunc ecclesiae illius Londinensis seniore; praeterea minor Catechismus a Martino Microne compositus, denique forma regiminis ecclesiast. a Iohanne a Lasco, tunc ecclesiarum exterarum in Anglia sub Eduardo VI. Superintendente, a. 1550. latine conscripta „et dein Belgicam in linguam translata per Micconem. Verum ecclesiis in Belgio multiplicatis, ut calumniis eo rectius obviam iretur, propriam confessionem ad Gallicae imprimis formam „cum aliqua mutatione concinnarunt reformati in Belgio, partim „quod Gallica visa fuerit ipsis convenientior, partim Walones „Galli fuerint primi confessionis Belgicae auctores.“ Primus enim de conscribenda huiusmodi confessione cogitavit Guido de Bres, „celebre inter Walones iam anno 1561. nactus nomen in puriore „evangelio,“ cuius quae huc pertinent studia Hadrianus Saravia in epistola, quae die 13. Aprilis stilo Angliae 1612. ad Ioannem Uyttenbogardum data est, optime in hunc modum descripsit: „Homines „improbi confessionem Augustanam audacter despiciunt et qui modestiores haberi volunt, in illa esse aliquid, quod mutatum vellent, „desiderant: in sua vero confessione, ac si fidei canon esset, nihil „mutari patiuntur. Ego me illius confessionis ex primis unum fuisse „authoribus profiteor: sicut et Hermanus Modetus: nescio an plures „sint superstites. Illa primo fuit conscripta Gallico sermone a „Christi servo et martyre Guidone de Bres. Sed antequam ede-

„retur ministris verbi dei, quos potuit nancisci, illam communica-
 „vit: et emendandum, si quid displiceret, addendum, detrahendum
 „proposuit: ut unius opus censi non debeat. Sed nemo eorum,
 „qui manum apposuerunt, unquam cogitavit fidei canonem edere:
 „verum ex canonicis scriptis fidem suam probare.“ Auctores igitur,
 quibus Brandtio in historia reformationis Belgicae Amstelod. 1663.
 p. 301. et Hermanno Venema l. c. p. 255. testantibus Godofredus
 Wingen adnumerandus est, a cupiditate aliis suam fidei regulam
 obtrudendi alienissimi erant; sed quam composuerunt confessionem,
 ea statim multorum applausu probata, mox typis expressa et in
 multorum populorum linguas translata est.

Sed ubi de eiusdem editionibus et interpretationibus paullo ac-
 curatius agere instituis, interdum dubius mecum haerebis. Laurentius
 in corpore et syntagmate confessionum a. 1612. p. 7. confessionem
 Belgicam gallice primum anno 1561. scriptam fuisse affirmat. Alii
 velut Winerus in variarr. confessionum comparatione p. 20. eam hoc
 idiomate anno sequentè editam esse dicit, neque tamen titulum affert,
 quem apud alios quoque scriptores frustra quaesivimus, et quem
 Venema ipse ignorasse videtur. Hic enim, ubi summatim historiam
 confessionis Belgicae ex Ütenbogardo et Triglando in hist. eccl.
 secum collatis, nec non ex Iohannis Ens historia librorum publicorum
 eccles. petendam tradit p. 252., haec habet de anno, quo exarata
 sit et de vetustissimis eius editionibus: „Prima vero confessio, etiam
 „Gallice scripta, paullo prolixior fuit anno 1562 exarata et sequente
 „anno 1563. publicata.“ Sed cogitavit fortasse, quum haec scribebat,
 de belgica tantum huius confessionis recensione, cuius inscriptio
 extat apud Brandtium l. c. p. 301.: „*Bekentenisse of Belydenisse*
 „*des Geloofs in't gemeyn en eendrachtelyk van de gelovigen, die in de*
 „*Nederlanden overal verstrooit zyn ende na de zuiverheit des H.*
 „*Euangeliums onzes heeren I. Christi begeren to leven.*“ Idemque
 paullo post ita pergit: „Want in den jaare 1563. wierdt die voor't
 „eerst, beide in't Nederduitsch en in't Hooghduitsch, uitgegeven,
 „maer in't jaar 1566. heeft mense wat korter ingetrokken, en daarna
 „in't Walsch en Neerlandtsch gedrukt.“ Consentit Venema hisce
 verbis: „quae ipsa confessio dein anno 1566. reeognita est, et ad-
 „breviata in synodo Antverpiensi, cui Marnixius de S. Aldegonde
 „interfuit et lingua Walonica conscripta ad Genevenses, ut adpro-

„baretur, missa per Franciscum Iunium . .“ Neque dubitare licet, quin Benthemius et Guerikius in errore versentur, quorum alter in descriptione civitatis Belgicae p. 144. confessionem a. 1571. Embdae confectam; alter in theol. symb. p. 119. eam saepius imprimis a. 1571. recognitam esse dicit. Prolixior illa confessio, teste Venema, ad annum 1582. in usu fuit, eademque in synodo Vesaliensi (a. 1568.) et Embdensi (a. 1571.) et alibi confirmata (Venema l. c. p. 268. 273.) belgico sermone saepius repetita est. Tandem decreto synodi Medioburgensis, anno 1581. habitae, etiam brevior in linguam Belgicam translata anno 1582. introducta, ac deinceps saepius typis descripta est, quamquam ego unam tantum, quae huc pertinere videtur, editionem a Lipenio in bibliotheca reali universali Frnkfrt. 1685. p. 402. indicatam inveni. Omnibus vero maioris momenti usus est, quum novam eamque optimam pararet huius confessionis editionem Festus Hommius; scribit enim in praefatione ad lectorem: „Confessionem autem cum vetustissimis tum Gallicis tum „Belgicis editionibus contuli, et si quae in posterioribus omissa re- „periebantur, quae in prioribus extabant, ea uncinulis discretionis „causâ inclusa passim addidi in gratiam eorum, quibus otium non „est editiones illas diversas conferre.“ Ea vero, quam ipse curavit, editio prodit Lugduni Batavorum ex officina Elzeviriana anno MDCXVIII. sic inscripta: *Specimen controversiarum Belgicarum, seu confessio ecclesiarum reformatarum in Belgio, cuius singulis articulis subiuncti sunt articuli discrepantes, in quibus nonnulli ecclesiarum Belgicarum doctores hodie a recepta doctrina dissentire videntur. In usum futurae synodi nationalis latine edidit et collegit Festus Hommius. Addita est in eundem usum harmonia synodorum Belgicarum.*

Sed utrum synodus in constituendo confessionis textu vere hoc opere usus sit nec ne, equidem definire non audeo, neque quae Benthemius de textus recensione a synodo Dordracena instituta refert omni ex parte vera videntur. Scribit enim l. c. p. 145.: *Unters- dessen hat man auf dem Dordrechtischen Synodo das Lateinische, Französische und Niederdeutsche Exemplar unter einander verglichen, wie in allen Editionen einiger Unterschied in etlichen Worten sich fand, damit aus diesen dreien Sprachen ein Exemplar formiret und solches auf's zukünftige verauthentificiret werden könne. Da man denn*

in der Vergleichung sonderlich auf das Exemplar gesehen hat, welches bisher in den Französischen Niederländischen Kirchen vor aufrichtig war gehalten worden. Solche Uebersetzung und Verbesserung nun haben auf Befehl des Synodi auf sich genommen Antonius Thysius, Hermannus Toukelius, Daniel Colonius, Festus Hommius, und Godofridus Udemannus. At de omnibus his synodi laboribus in eiusdem Actis, quae prodierunt Dordrecht 1620., ne verbum quidem extat. Leguntur enim in illis p. 301. sessione CXLIV., XXIX. Aprilis haec: „Amplissimi DD. Delegati monuerunt Hanc quoque imprimis esse Illust. DD. Ordinum voluntatem, ut Confessio fidei Reformatarum Ecclesiarum Belgicarum ex more in Synodis Nationalibus usitato, praesentibus Theologis Exteris *relegeretur*, atque *examinaretur*: utque a singulis Synodi membris, tam Exteris quam Provincialibus, libere declararetur, si quae in Confessione ista ab iis observata essent, quae ad dogmata et doctrinae essentialiam pertinerent, quaeque veritati in Verbo Dei revelatae, aut aliarum Reformatarum Ecclesiarum Confessionibus minus consentanea viderentur. Quae autem methodum aut phraseologiam spectarent, quaeque ad Regimen atque ordinem Ecclesiae pertinerent, ea postea a solis provincialibus penitus examinatum iri. Monitum proinde fuit eo tempore, Articulum trigesimum primum et secundum, non esse examinandum, quia in utroque de ordine Ecclesiastico, quem Exteri nonnulli a nostro diversum habent, ageretur. Cum de exemplaribus Confessionis Belgicae prius esset prospectum, praelecti sunt ordine omnes Confessionis huius Articuli. Rogatique sunt singuli, ut rigide probeque iisdem examinatis, libere deinceps ac sincere declararent, utrum in dogmatibus Confessione ista comprehensis, quidquam observassent, quod cum verbo dei minus conveniret, ac proinde necessario mutandum esse iudicaret.“ Deinde omnes qui aderant sessione CXLV. et CXLVI. p. 301. 302. totum confessionis argumentum probasse dicuntur. Denique haec subsequuntur p. 302.: „Hanc autem Confessionem, prout in Synodo recognita et approbata est, hic subiungimus,“ eamque deinceps saepius repetitam esse constat, velut in Benthemii civit. eccl. et schol. p. 145. sqq., in compluribus, quas Lipenius l. c. p. 402. indicavit, editionibus, et nostris temporibus in Augustii librorum symbolicorum collectione, Tom. 1. p. 170. sqq. Sed haec,

si singula verba eorumque collocationem spectas, prorsus alia est, quam quae synodo oblata est a Festo Hommio, quem ego paucis tantum mutatis secutus sum, adnotata e corpore et syntagmate confessionum a. 1612. scripturae diversitate. Quo minus Hommii re- censionem cum illa conferrem, quam Synodum Dordracenam secu- tam esse diximus, impedivit magnum, quod inter utramque interce- dit, discrimen, ita comparatum, ut collatione accurate instituta in- telligerem, me ut hanc confessionem, si varias lectiones, quas in schedulis adnotavi, omnes cum lectoribus communicarem, bis ede- rem iri coactum. Quod ne praeter veritatem dictum esse videatur initium confessionis ex Actis synodi Dordracenae p. 302. cum Hommii textu, quem ipsi p. 360. sqq. dedimus, comparandum ap- ponemus:

Ecclesiarum Belgicarum Christiana atque Orthodoxa Confessio, sum- mam doctrinae de Deo, et aeterna animarum salute, complectens.

Articulus I.

Corde credimus, et ore confitemur omnes, unicam esse et simplicem essentiam spiritualem, quam Deum vocamus; eumque aeternum, incom- prehensibilem, invisibilem, immutabilem, infinitum, omnipotentem, summe sapientem, iustum et bonum, omniumque bonorum fontem uberrimum.

Articulus II.

Duobus autem modis eum cognoscimus: primo, per creationem, conservationem, atque totius mundi gubernationem: quandoquidem is coram oculis nostris est instar libri pulcherrimi, in quo creaturae omnes, magnae minoresque, loco characterum sunt, qui nobis Dei invisibilia contemplanda exhibent; aeternam nempe eius potentiam et divinitatem, ut Paulus Apostolus loquitur Rom. I, 20. Quae omnia ad convincendos et inexcusabiles reddendos homines sufficiunt. Secundo, ipse sese nobis longe manifestius et plenius in sacro et divino suo Verbo cognoscendum praebet, quantum quidem id ad gloriam ipsius nostramque in hac vita salutem necessarium est.

Denique pauca de graeca huius confessionis interpretatione mo- nenda sunt. *Lipenius* l. c. p. 402. eam Iac. Revio interprete una cum catechesi interprete Fred. Sylburgio Amstelodami anno 1653. form. 12. publici iuris factam esse indicat; sed *Winerus* l. c. p. 20. huic editioni duas addit a. 1623. et a. 1638. typis expressas, qua- rum haec ad manus est sic inscripta: Ἐκκλησιῶν τῆς Βελγικῆς ἐξο- μολόγησις καὶ κατήχησις. Hoc est: Ecclesiarum Belgicarum confessio interprete Iacobo Revio et catechesis, quae in ecclesiis et scholis Belgi- carum provinciarum traditur; interprete Frid. Sylburgio. Amstelodami

apud Ioannem Iansonium. 1638. form. 16. Titulum sequitur typographi ad lectorem praefatio, quae, nisi ex editione priore ad verbum repetita est, dubitationem movere potest, num confessio iam a. 1623. a Revio in graecam linguam translata sit. His enim verbis continetur: „Iuventuti Christianae ut una cum bonis literis ipsae pietatis et doctrinae sincerioris elementa simul instillentur, nemo est qui non intelligat quantopere reipublicae Christianae intersit. Huic fini doctissimus et graecarum literarum peritissimus D. Fride-ricus Sylburgius catechesin Palatinam in linguam graecam olim transfudit. Cum autem distractis exemplaribus versio haec in scho-larum, imprimis Belgicarum, usum denuo nobis typis esset descri-benda, operae nos pretium facturos arbitrati sumus, si eidem quo-que confessionis ecclesiarum Belgicarum versionem graecam adiun-geremus. Hac in parte doctissimus vir D. Iacobus Revius, ecclesiae Daventriensis pastor, pro singulari suo erga ecclesias et scholas studio, operam suam haud gravate commodavit et confessionem hanc in synodo Dordrechtana nuper recognitam in sermonem graecum convertit.“

14. CATECHESIS PALATINA.

Catechesis Palatina iussu Frederici III. electoris (p. 390. sqq.) a Casparo Oleviano, Calvini discipulo, et a Zacharia Ursino, amico Melanchthonis, scripta et deinceps a synodo inspectorum et super-intendentium, quae Heidelbergae habita est, probata prodiit primum hac inscriptione: „Catechismus, oder christlicher Under-richt, wie der in Kirchen und Schulen der churfürstlichen Pfalz getrieben wirdt. Gedruckt in der churfürstlichen Stadt Heidelberg durch Johannem Mayer 1563. form. 8.“ Quae quidem editio, id quod van Alpen in historia catechismi Palatini p. 21. testatur, multis in rebus differt ab illis, quae posteriore tempore vulgabantur. In divisione catechismi dierum dominicarum nulla ratio habita, quaestiones neque separatae a responsis, neque numeratae, loci ex scriptura sacra raro citati, quaestio 80. de coena sacra et de missa catholicorum vel prorsus omissa vel muti-lata; sed exemplaria mox divendita. Quare eodem anno et se-cunda et tertia huius catechismi editiones publici iuris factae sunt, priori admodum similes, sed addita illa quaestione, quamquam di-

verso modo. Sententia enim quae in secunda his verbis continetur: „Und ist also die Messe nichts Anderes, den eine abgöttische Verläugnung des einigen Opfers und Leidens Jesu Christi“ in tertia, quam nos typis exprimendam curavimus (p. 411.), ita expressa est: „Und ist also die Meß im grund nichts anders, denn ein verläugnung des einigen opffers vñ leidens Jesu Christi, vñ ein vermalteite Abgötterey.“ Ad haec spectant quae in fine utriusque editionis lectori Christiano dicta sunt in hunc modum: Was im ersten truck vbersehen, als fürnemlich folio 55. Ist jezunder auß befehlh Churfürstlicher Gnaden addiert worden (p. 427.). Sed quae inter tres, quas modo tetigimus anni 1563. editiones et inter eam intercedat ratio, quam nusquam nisi in Feuerlini bibliotheca P. II. p. 142. nr. 1912. memoratam invenimus, equidem non possum definire; Feuerlinus vero hanc sic inscriptam fuisse testis est locupletissimus: Catechismus ofte Christliche underricht, alse de in ferken unde Scholen der Kurfürstl. Pfalz gedrewen werdt, 1563. Eodem anno latina catechismi interpretatio, quam Iosua Lagus et Lambertus Pithopoeus instituerunt, in usum scholarum publice approbata et publici iuris facta est.

Sed haud scio an non deinceps a ludimagistris quaestiones et responsiones non numeratae aliaque huius generis notata sint. Quare anno 1571. quarta editio instituta, eademque anno 1573. repetita est Alpenio teste l. c. p. 22. hac inscriptione: Catechismus, oder Christlicher Unterricht, wie der in Kirchen und Schulen der Churfürstl. Pfalz getrieben wird; samt den Kirchencerimonien und Gebeten. Jetzt auß's neue gedruckt mit Zuthuung der Versikel. Gedruckt in der churfürstlichen Stadt Heidelberg, durch Johann Mayer. 1573. form. 12. Quaestiones numeratae, in divisione catechismi dierum dominicarum ratio habita, loci e scriptura sacra citati numero aucti et ita allegati sunt, ut non solum singulorum librorum capita, verum etiam versiculi adscriberentur; accedunt preces aliquot privatae et publicae. Neque defuerunt, qui auctam hanc et emendatam catechismi editionem typis repeterent et quae meliora praebuit in latina exemplaria reciperent, id quod factum esse video in latina catechismi interpretatione, quae germanicae, quam modo laudavimus, editioni omni ex parte respondet. Prodiit ea Antverpiae apud Aegidium Radaeum anno MDXXIV. sic inscripta: „Catechesis

religionis Christianae, quae in ecclesiis et scholis Palatinatus ac Belgii traditur: una cum notis brevissimis.“

Eodem anno prodit alia, in qua dicta, quae dicuntur probantia non solum capitum et versiculorum ratione habita, verum etiam ad verbum descripta et margini apposita sunt. At quae omnium optima dicitur, eam anno demum 1595. a *Zacharia Ursino* editam fuisse affirmant *Alpenius* l. c. p. 22. 23. et *Rienaeckerus* in egregio, quem de catechismo Heidelbergensi *Erschii* et *Gruberi* encyclopaediae universali inseruit articulo. Neque ego repugno. Ad manus enim est editio hoc titulo insignita: *Catechismus oder Kurzer vnterricht Christlicher Lehr, sampt den Kirchen Ceremonien, Gebeten, vnd ganz vollkommenen zeugnussen Biblischer Schrift. Item, Der Unversitet Heidelberg Theologen verantwortung, wider die vngegründte aufflagen vnd verkehrung, mit welchen solcher Catechismus, vnd desselben auß heiliger Schrift angezogne Zeugnuß, von etlichen vnbillicher weiß beschweret ist. Item, D. M. Luthers meynung vom Brodtbrechen im heiligen Abendmal. Item, Antwort vnd Gegenfragen auff sechs Fragen, vom heiligen Abendmal, vnd in welchen Artickeln die Evangelischen Kirchen im Handel des Abendmals einig oder streitig findt, Gestellt durch D. Zacharium Vrsinum. Newstadt an der Hardt. pp. 546. form. 8. Ultimo, quod non numeratum est, folio haec extant: Gedruckt zur Newstadt an der Hardt, durch Mattheum Harnisch. Anno MDXCV. Sed si is, quem ultimo loco nominavi theologum V. V., simul affirmat, hanc editionem eodem anno in linguam latinam translata esse, non possum quin eum erroris coarguam. Reperi enim in bibliotheca ecclesiae *Marianae Halensis* editionem a. 1585., qua omnia, quae illa germanica continet, exhibentur, ut vel ex titulo apparet his verbis composito. „Catechesis sive brevis institutio Christianae doctrinae quomodo illa in ecclesiis et scholis Palatinatus tum Electoralis tum ducalis traditur, una cum ceremoniis Ecclesiasticis, precationibus, plenisque ac integris testimoniis sacrae scripturae, ad quem modum antea et capita et versiculi in margine numeris tantum consignati fuere. Item. Responsio ad quorundam theologorum censuram de testimoniis ex sacris literis adductis et in margine Catecheseos Heydelbergensis notatis. Item. Responsio et quaestiones sex de coena interrogationibus oppositae. Item. Articuli in quibus Evangelicae Ecclesiae de negotio coenae consentiunt vel*

dissentiunt, conscripti a D. *Zacharia Ursino*. Typis *Matthaei Harnisch*.“ Pagina ultima haec leguntur: „Neostadii in Palatinatu, excudebat *Matthaeus Harnisch*. Anno MDLXXXV.“ Antecedunt tum „index praecipuorum in hoc catechismo tractatorum capitum“, tum „tabella indicans, quota pagina quisque Catechismi contextus, qui diebus Dominicis pro concione explicatur, inveniendus sit.“

Quam editionem quum pueri in scholis multas ob causas, imprimis vero ob maiorem ipsius ambitum manibus versare non possent, aliae multae et germanicae et latinae subsecutae sunt. In illis titulus interdum paullulum immutatus. Nam qui post mortem *Frederici III.* electoris dignitatem adeptus est *Ludovicus VI.* Lutheri catechismo favebat eumque in electoratum publica auctoritate augeri iussit. At frater eius *Iohannes Casimir* ut in ea, quam ipse nactus erat, Palatinatus parte Ursini catechesis etiam in posterum adhiberetur decrevit. Editiones, quae hoc tempore prodierunt sic erant inscriptae: Catechismus, wie der in Kirchen und Schulen Weiland der churfürstlichen, igt Fürstlichen Pfalz getrieben wird. (cfr. *Alpen* l. c. p. 39.), et quum catholici bello triginta annorum Palatinatum occuparent, *Rienaeckerus* testatur editiones divulgatas esse hoc titulo insignitas: Christlicher Unterricht, wie der getrieben worden. Latinae, quae mihi innotuerunt mutationibus huiuscemodi non fuere obnoxiae. *Feuerlinus* l. c. P. II. p. 142. Nr. 1914. citat editionem Heidelbergensem anni 1570. form. 8. sic inscriptam: „Catechesis religionis christianae, quae traditur in ecclesiis et scholis Palatinatus. Heidelb. 1570.“ *Rienaeckerus* l. c. p. affert aliam *Francisci Burgonii* Commentariis in *Io. Calvini* catechesin subiunctam, quae Antverpiae anno 1584. publici iuris facta est. Neque silentio praeterire licet duas ab eodem *Feuerlino* l. c. P. II. p. 151. Nr. 2009. et p. 143. Nr. 1915. memoratas, quarum altera *Herborniae* anno 1594. form. 12., altera *Sigenae* anno 1597. cum paraphrasi poetica *Ioh. Pincieri* form. 8. prodiit. Addi poterant aliae, velut: „Catechesis religionis Christianae, quae in ecclesiis et scholis Electoralis Palatinatus traditur, testimoniis sacrae scripturae, ac sententiis sanctorum Patrum caet. Hanoviae apud *Guilielmum Antonium* MDCIII.“, si operae pretium esset omnes enumerare, sed quum affirmante *Alpenio* l. c. p. 75. quovis fere anno nova huius catechismi editio parata sit, omnium gravissimas allegasse satis habeo. Quare uno tantum verbo mentio notissimi

operis iniicienda est, quo non solum catechismi textus sed etiam eiusdem explicationes aliaque continentur in ipso titulo indicata, quem hanc ipsam ob causam apponendum esse censui: „Explicationum catecheticarum D. Zachariae Ursini Silesii absolutum opus: totiusque theologiae purioris quasi novum corpus: Davidis Parei D. operâ extrema recognitum. Causas recognitionis, et quid in ea sit praestitum, praefatio docebit. Cum gemino Indice: altero capitum, altero rerum et verborum. Nec non Miscellaneis catecheticis seorsum excusis: quibus narratio de vita et obitu D. Ursini est addita. Neustadii in Palatinatu, typis Nicolai Schrammii, sumtibus haeredum Wilhelmi Harnisii MDCIII.“

Neque huius loci est certamen, quod Philippo Guilielmo electore sub fine saeculi decimi septimi de catechismo Heidelbergensi eiusque auctoritate, imprimis vero de quaestione 80. gestum et regnante demum Carolo Philippo finitum est, post Alpenium l. c. p. 51 — 71. fusius exponere. Sufficit decretum illius, quem modo nominavimus, electoris promulgatum die XVI. Maii anni 1720. attulisse, quo declaratum est, „wie Sie sich gnädigst gefallen ließen, daß der bisher eingezogne reformirte Katechismus wiederum gedruckt und von den sämtlichen Reformirten in der Pfalz ungehindert so lange gebraucht werde, bis dießfalls ein anderes von dem gesammten Reich gut befunden und verordnet werden möchte; wobei Sie sich jedoch ausdrücklich vorbehalten und bedungen haben wollten, daß auf dem Titel des Katechismus das Churfürstliche Wapen, nebst dem Wort: Auf Churfürstliche Verordnung, inngleichen mit Churfürstlicher Freiheit, innerhalb desselben aber die Glosse zu der 80. Frage, als welche etwas von einer ungegründeten, ungereimten und verhaßten Meinung in sich fasse, und dem Texte an Ansehen nicht gleich komme, weggelassen, hiernächst diese ihre Erklärung und Verordnung der neuen Edition von Wort zu Worte mit beigedruckt und hinzugefügt werde.“ (confr. Alpen. p. 90. 71.) Editionem, quae huius decreti auctoritate prodiit, inspiciendi mihi quidem nulla data est opportunitas; sed quin reformati propter libertatem recuperatam admodum gavisii cuncta ex voluntate electoris perpetraverint non dubito, etsi Alpenius l. c. p. 72. alique illos quaestionem 80. sine omni mutatione retinuisse affirmant. Sententia, quam in editione secunda et tertia de missa catholico-

rum additam esse supra diximus, haud dubie omissa est; reliqua intacta manebant usque ad felicissima illa tempora, quibus reformati neque a Lutheri sectatoribus vexati, neque a monachorum et Iesuitarum catervis exagitati animo minus inimico et infesto Lutheranos aequae atque catholicos intuebantur, quibusque multae inter theologos controversiae sine omni exacerbatione dirimebantur. His igitur temporibus theologi etiam illos in catechismo Heidelbergensi locos, qui hostilem animum redolebant et ita erant comparati, ut Lutheranos et catholicos ad iram concitarent, aliquo modo lenire studuerunt, vel additis explicationibus, vel notis adiectis, vel levibus quibusdam mutationibus. Inter editiones huius generis primo loco nominanda est ea, quae cura *Hermanni Reinholdi Pauli* Halis prodiit a. 1740. Aliam instituit *Georgius Iacobus Pauli* Halis 1781., eaque paucis tantum mutatis repetita est a *Pischonio* a. 1786. Neque silentio praetermittendi sunt labores *Conradi* et *Otterbenii*, quorum ille catechismum anno 1781. Berolini, hic eundem a. 1789. Lingeni publici iuris fecit.

Caeterum in hunc quoque catechismum cadit, quod *Beza* loco, quem supra citavimus, de catechismo *Calvini* gloriatur, eum scilicet in multorum populorum linguas translatum esse. Complures extant eiusdem interpretationes Belgicae. Graece prodiit Heidelbergae a. 1597., *Sylburgio* interprete, eaque interpretatio in usum scholarum saepius repetita est. Cfr. p. LII. Deinde ex decreto ordinum generalium foederati Belgii provinciarum et in dialectum recentiorum Graecorum et linguam Hispanicam a. 1648. conversus est. Neque defuerunt, qui eum in aliorum populorum linguas verterent. *Prasmovius* Polnicam, *Franc. Scarasius* Hungaricam, *Chelius* Arabicam, *Konyer* Singalesicam, alii Gallicam, Anglicam, Italicam, Bohemicam instituerunt interpretationes, quid quod etiam versio eius Hebraica extat. Sed de origine et omnibus, quae hactenus commemoratae sunt editionibus et interpretationibus vide: *Burcard Gottself Struve's Ausführlicher Bericht von der pfälzischen Kirchenhistoria. Frankf. 1721. 4. D. L. Wundt Grundriß der pfälzischen Kirchengeschichte . . . bis zu dem Jahre 1742. Heidelb. 1743. 8. Die neueste Religionsverfassung und Religionsstreitigkeiten der Reformirten in der Unterpfalz. Leipz. 1780. 8. Jacques Lenfant l'innocence du catéchisme de Heidelberg. Heidelb.*

1688. et deinde Amstel. 1723., cui editioni additus est un discours sur les catéchismes, in quo historia catechismi Heidelbergensis tractata esse dicitur. *Hieronym. Simon van Alphen* Oeconomia cateches. Palatinae. Praemisso Prologo de catecheticis institutionibus. Traject. ad Rhenum 1729. 4. *Christ. Rittmeyers* katholische Anmerkungen über den heidelberg'schen Catechismus. Heidelberg. 1707. Christliche Erinnerungen auf die erste Section der katholischen Anmerkungen von den Reformirten Professoren Theologiae zu Heidelberg. Heidelb. 1707. *Joh. Christ. Köcher* Katechetische Geschichte der reformirten Kirchen. Jen. 1756. 8. *Heinr. Simon van Alpen* Geschichte und Literatur des heidelberg'schen Catechismus. Frankf. 1800. 8. *Joh. Christ. Wilh. Augusti* Versuch einer historisch-kritischen Einleitung in die beiden Hauptcatechismen der Evangelischen Kirche. Ebersfeld 1824. *Nienäcker* in der allgem. Encyclopäd. von Ersch u. Gruber. Sect. II. Thl. 4. S. 286. ff.

Textum catechismi germanicum ex editione tertia anni 1563., latinum ex editione, quam prodiisse supra diximus anno 1584., sed additis et correctis bibliorum locis ex editione Neostadiensi anni 1585. et collata illa, quam Augustius in suo librorum symbolicorum corpore exhibuit, editione dedimus.

15. CONFESSIO HELVETICA POSTERIOR.

Confessio Helvetica posterior ab *Henrico Bullingero* Turici anno 1562., *Hottingero* testante in *historiarum Helveticarum* Tomo III. p. 849., conscripta commemoratur ab ipso auctore in testamento, quod anno 1564. confecisse ab eodem Hottingero l. c. perhibetur. Quem si cum *Hagenbachio* in historia conf. Basil. p. 86., et *Beckio* in libris symbolicis reform. eccl. Tom. I. p. 62. sequimur, non possumus quin *Hospinianum*, quocum *Löscherus* in historia motuum Tom. II. p. 302. consentit et *Escherum* vituperemus, quorum alter in historia Sacramentaria T. II. p. 329. hanc confessionem anno 1565. in gratiam *Frederici* tertii, alter in *Erschii* et *Gruberi* encyclopaedia univers. Sect. II. Tom. V. pag. 234. eam anno 1564., quo gravis et urbem et agros ussit pestilentia, scriptam esse tradidit. Sed quo anno in ipsius usum a *Bullingero* literis consignata sit, scire non multum interest; multo gravior videtur esse expositio causarum, cur anno 1566.

publici iuris facta sit, et quum in his declarandis optime versatus sit Escherus, eum sequar ducem certissimum. Instabant comitia Augustana. Omnes, qui ecclesiae reformatae sacris addicti erant, imprimis vero Fredericus tertius, Palatinatus elector, summus huius ecclesiae protector, accerbissimo premebantur Lutheranorum odio, neque illorum sententia, qui timerent, ne Fredericus a pace inter Prötestantes et catholicos firmanda excluderetur, prorsus a vero abhorruit. Quare illo tempore omnes omnium reformatarum ecclesiarum antistites, quo modo se cum aliis arctius iungerent suasque res magis firmarent, diligenter meditati sunt, et Fredericus, quo Lutheranorum calumnias et machinationes reprimeret, nihil intactum reliquit. Anno 1565. exeunte literas dedit ad Bullingerum, eumque de comitiis illis consulens postulavit ab eo, ut fidei confessionem, qua Lutheranorum cavillationes posset reprimere, ipsi quam celerrime mitteret. Bullingerus misit eam, quam anno 1552. ab ipso conscriptam diximus, eaque electori placuit magnopere. Respondit, se nisi auctor repugnaret, curaturum, ut in linguam germanicam verteretur. Quae benigna eius responsio movebat primum Turicenses, qui iamdudum secum reputarunt, quam magna ex fidei confessione a multis probata redundare posset ad ecclesiam reformatam utilitas, ut aliis quoque ecclesiis Bullingeri confessionem ab ipsis et Palatinatus electore iam probatam acceptam redderent. Omnes, qui eam illo tempore receperunt, ecclesiae in titulis editionum, quae anno 1566. prodire, nominatae sunt. Inter has primum locum tenet editio princeps, latino sermone concinnata, quae ad verbum in corpore et syntagmate confessionum anno 1612. repetita esse dicitur, sic inscripta: „Confessio et expositio simplex orthodoxae fidei et dogmatum Catholicorum syncerae, religionis Christianae, concorditer ab Ecclesiae Christi ministris, qui sunt in Helvetia, Tiguri, Bernae, Scaphusii, Sangalli, Curiae, Rhetorum, ed apud confoederatos, Mylhussii item, et Biennae, quibus adiunxerunt se et Genevensis Ecclesiae ministri, edita in hoc, ut universis testentur fidelibus quod in unitate verae et antiquae Christi Ecclesiae perstent, neve ulla nova aut erronea dogmata spargant, atque ideo etiam nihil consortii cum ullis sectis aut haeresibus habeant: hoc demum vulgata tempore, qui de ea aestimare pijs omnibus liceat. Rom. X. Corde creditur ad iustitiam,

„ore autem confessio fit ad salutem. Tiguri. Excudebat Christophorus Froschoverus, Mense Martio MDLXVI.“ teste Hallero in bibliotheca hist. helv. Tom. III. p. 153. Nr. 435. pagg. 95. form. 4. Eodem anno prodiit interpretatio eius confessionis germanica ab ipso Bullingero facta et hoc titulo, si *Escherum* in Gruberi et Erschii encyclopaedia univers. Sect. II. Tom. V. p. 235. sequimur, ornata: Bekanntnuß des waaren Gloubens, und einfalte erläuterung der rächten allgemeinen Leer und hauptarticlen der reinen christenlichen Religion von den Dienern der kyrchen Christi in der Eydgnoßschaft, die da sind zu Zürich, Bern und Schaffhusen, in der Statt Sant Gallen, in der Statt Thur und in den dryen Pündten, ouch zu Müllhusen und Byel, zu welchen sich ouch gethon habend die Diener der kyrchen zu Genff, einhällig usgangen, yedermann zu bezügen, daß sy in der einigkeit der waaren, uralten, christenlichen kyrchen bestond, unnd keine nütze irrige leeren, ouch gar kein gemeinsame mit einichen Secten oder Käzernen habend. Zürich 1566. form. 4. pagg. 135. Neque hoc ipso anno defuit, qui eam in linguam gallicam transferret; quem laborem cum Beza ab Hallero, Eschero aliisque suscepisse dicatur, Senebierum, quem quam accuratissime de eius scriptis in historia literaria Genevensi egisse constat, de illa interpretatione ne verbum quidem dixisse miror. Hallerus eam Genevae anno 1566. „de l'Imprimerie de François Perrier pour „Jean Durant“ pagg. 280. form. 8. prodiisse affirmat, sed totus, quo insignita est haec interpretatio, titulus neque ab eo neque ab Eschero indicatus est.

Exemplaria celerrime in diversas Europae regiones mittantur, ita ut haec confessio Gallis, Scotis, Polonis et Hungaris simul innotesceret; neque qui in divulganda ea operam suam posuerunt, hanc perdidisse dici possunt, id quod vel ex ipso secundae, quae Tiguri prodiit, editionis titulo colligere licet, in hunc modum composito: „Confessio et expositio simplex orthodoxae „fidei, et dogmatum catholicorum syncerae religionis Christianae, „concorditer ab Ecclesiae Christi ministris, qui sunt in Helvetia, „Tiguri, Bernae, Scaphusij, Sangalli, Curiae Rhetorum, et apud „confoederatos, Myllhusii item et Biennae, quibus adiunxerunt se „et Genevensis Ecclesiae ministri, Neocomensis quoque, praeterea „alii ex amplissimis regnis Poloniae, Hungariae, et Scotiae, quorum

„post Praefat. fit mentio: [cfr. p. 465.] edita in hoc caet. . . . Tiguri Excudebat Christophorus Froschoverus MDLXVIII.“ form. 8. foll. 78. pagg. 155. Errat igitur *Hallerus* l. c. p. 154., qui iniecta editionis germanicae anno 1600. exscriptae mentione in hac demum editione Neocomenses, Polonos, Hungaros et Scotos commemoratos esse contendit. Tertia latinae confessionis editio, quae Turici typis expressa est, prodiit anno 1608., form. 8. foll. 72., sed ni omnia fallunt eadem inscriptione; nomina certe ecclesiarum, quae hanc confessionem consensu suo comprobarunt, non mutata invenies, quum illae adeo, quae in Helvetia Basileae, Glaronae et Abbatisellae floruerunt ecclesiae, anno 1608. huic confessioni nondum subscripserint. Harum civitatum nomina extant *Hallero* teste primum in titulo editionis germanicae, quae Tiguri anno 1644. form. 4. pagg. 133. typis expressa esse narratur; neque desunt in editione latina a. 1651., quae in corpore et syntagmate confessionum anni 1654. repetita et sic inscripta est: „Confessio et expositio simplex „orthodoxae fidei et dogmatum catholicorum sincerae religionis „Christianae. Concorditer ab Ecclesiae Christi ministris, qui sunt „in Helvetia, Tiguri, Bernae, *Glaronae*, *Basileae*, Scaphusii, *Abbatisellae*, Sangalli, Curiae Rhetorum, et apud Confoederatos, „Myllhusii item, et Biennae: quibus adiunxerunt se Genevensis „et Neocomensis Ecclesiae Ministri, una cum aliis Evangelii Praeconibus in Polonia, Hungaria et Scotia: edita in hoc caet. . . . „Tiguri Typis Ioh. Iacobi Bodmeri Anno MDCLI.“ form. 4. pagg. 96. cum praefatione, quae pagg. 12. complectitur.

Inde ab hoc tempore confessionis inscriptio nullam gravio-rem mutationem experta est; quamobrem editionum enumeratio paucis absolvi potest. Confessio, de qua agimus, prodiit porro *latine* Tiguri anno 1714. form. 12. adiuncta formula consensus, Bernae 1722. form. 4., ibidem 1759. form. 4., Sulzbachii 1825., denique Turici curante Fritzschio 1839., *germanice* si a tribus, quas iam attulimus, recedis editionibus, Basileae anno 1654. form. 8., ibidem anno 1666. eadem forma, Turici anno 1673. form. 12., Bernae anno 1676. form. 12., Sangalli anno 1723. form. 8., Bernae 1762. form. 4., et Curiae anno 1775. form. 8. omnes ab *Hallero* l. c. allatae.

Idem memoratu dignissimas attulit interpretationes, duas scilicet gallicas praeter illam quam supra commemoravimus, quarum altera,

quam Ruchatus curavit, nondum excusa est, altera ab Elia Bertrando profecta Bernae prodiit, anno 1760. form. 4. pagg. 190., deinde Anglicam a Bertrando in praefatione laudatam, tum Belgicas, quarum illam hoc titulo ornatam esse dicit: *Belydenisse ende eenuoudige wtlegginge des waerechtighen geloofs, ende der algemeynen articulen van den sunvere Christelyke religie, gemaect met gemeyner eendrachtichandyt von dye Dyenaers der kercken Jesu Christi, die daer in Switserlandt zyn: te weten te Zürich, te Bernen, te Schaphousen, te Saint Gal, te Chur der Retzen, en hare bontgenoten, te Meylhousen en Biennen, byden welcken dathaer ooc de Dienaers vom de kercke vom Geneuen geurecht hebben* — 1578. form. 12. pagg. 97., adnexa ecclesiarum Gallicarum fidei confessione; hanc a Daniele de Hoegstraten Amstelodami form. 8. anno 1724. curatam, eademque forma anno 1738. repetitam esse affirmat.

Addit Hungaricas, sed dubitat, utrum confessionis editio quae Debrecini anno 1567. prodierit, (cfr. Collect. nostr. p. 465.) latina sit, an hungarica: quam ego dubitationem non queo remove. Alia, cuius mentionem facit, continet confessionem in utraque lingua, eaque sic inscripta est. „Confessio et expositio fidei christianae az az azkeresztyeni igaz hitröl valo Vallas tetel, Mellyet elsöben helvetiabban irtanak es be vettenek: Annak utána 1567. Esztendőben Magyar orssaghan is javallottanak, be vötenek es mind ez ideig sok ecclesiakban megh tartottanak. Deakbol Magyarra forditator Szenczi Csene Peter altal. Mostan pedig uyonnan nagyob hassonnert, Deakul es magyarul egyuve foglaltatot. Debreczen ben Nyomtatta Lipsiai. Pal. 1616.“ form. 8. foll. 200. Tertia, quam commemoravit, prodiisse dicitur anno 1713., quarta typis expressa Claudiopoli anno 1742., ab editione anni 1616. paululum diversa est.

Neque omisit interpretationem confessionis Polonicam cuius haec est inscriptio: „Confessio Wyzname Wiary powszechny Kościołow Kriescij anśkich. Pobskich. Krotko, a prostemi sto wyzandeyone wedte podania Apostolskiego y starich doktorow. Ktorego sie zgodine tozynaia ludzie Krzescianscy Kześny Nicmiedkley maw nie wś ed zie w. Helwetyny, w. Angliey, we Franczy, w Syfocyey ■ Daniey, w Eziahach w. Wegrzech, w. Niederlanie y po wśystklich stronach swiatā Wydana, dla teg, aby wśem wiadomo baw, ze nie no wa omi obtebliwa wiare

trzymamy ale starodawna Apostolska, Polosieczna. Suowu drukowana. Romansosercem bywa Wierzono kusprawiedliwosci ale vsty wyznawac potrzeba Kuzhá Wieniu. Przydan jest Consens, to jest, Brzwo-
lenie spolne w Sendomir zu vc Synio ne: y Act, Synodu General Nego w Krafowie Zebránego." pp. 356. form. 8. In fine: „W. Krafowie zdrukarnie Maczeja Wiegbhety, Typographa Jego Krolewskiej Miwci, Roku ob Narodzennya Syn a Bozego. 1574. Addita sunt acta synodi generalis Cracoviensis et Consensus Sendomiriensis. Pagina ultima haec extant: Cracau auß der Druckerer des Königl. Buchdruckers Michael Wiegbhety, im Jahr der Geburt des Sohnes Gottes 1574. Neque dubitare licet, quin hoc opus mera sit confessionis Helveticae posterioris interpretatio, si a duobus additamentis p. 239. et 275. recedis, quae ad doctrinam de coena sacra pertinent.

Minoris momenti sunt versiones Arabicae, Turcicae, Italicae et Rumanicae ab eodem Hallero citatae.

Equidem editionem anni 1568. typis exprimendam curavi; addita tum ■ libro manu scripto, qui in bibliotheca Turicensi asservatur ■ de quo Fritzschi in sua huius confessionis editione Prolegg. p. IV. accurate egit, tum ■ sylloge Oxoniensi et Kindleri editione scripturae diversitate.

Caeterum conferendi sunt: Johann Jacob Hottinger Helvetische Kirchengeschichten. Zürich 1708. Thl. 3. p. 894. ff. Escher Helvetische Confession in Ersch und Grubers Encycl. Sect. 2. Thl. 5. S. 234. ff. Hagenbach Kritische Geschichte der Entstehung und Schicksale der ersten Basler-Confession. Basel 1827. S. 85. ff. Fritzschi Prolegomena in huius confessionis editionem. Turici 1839. Alii quos inspicere licuit rem leviter tantum tractarunt, velut, inter vetustiores: Stettler Schweizer-Chronik. Thl. 2. S. 219. Hospinianus historia Sacramentar. Tiguri 1612. fol. P. II. p. 529. Löscher historia motuum. Frkf. 1707. Thl. 2. p. 302., et inter recentiores: Ruhn die Reformatoren Berns. Bern 1828. S. 417. Fischer Geschichte der Disputation und Reformation in Bern. Bern 1828. S. 536. 558. Beck die symb. Bücher. Neust. 1830. Thl. 1. S. 61. ff.

16. CONFESSIO CZENGERINA.

De confessione Hungarica, quae in synodo Czengerina ab ecclesiae reformatae ministris composita est, haec refert *Bossuet* in historia variationum Tom. II. libr. X. p. 151. „Parmi les Polonais „separés de la communion Romaine, ■ y en avoit quelques-uns „qui defendaient le sens figuré, et ceux-ci avoient souscrit en „l'an 1567. la confession de foi que les Suisses avoient dressés „l'année précédente. Ils s'en contentèrent trois ans durant: mais „en l'an 1570 ils jugèrent à propos d'en dresser un autre dans „un Synode tenu à Czenger, qu'on trouve dans le recueil de Genève „où ils s'expliquent d'une façon fort particulière sur la Cene.“ In his cum omnino falsa veris mixta sint, tum praesertim vituperandum est, quod *Bossuet* annum, quo confessio Czengerina primum typis expressa est, cum eo commutavit, quo in synodo Czengeri habitaveris consignabatur. Dubii quidem haerent historici, quo anno synodus illa convocata sit: *Saligius* in historia confessionis Augustanae Vol. II. p. 837. eam anno 1557. vel 1558. institutam esse affirmat; *Schröckhiius* in historia ecclesiastica post reformationem Vol. II. p. 737. non prorsus consentit, addit enim verba, quibus haec quoque notitia in dubium vocetur; sed nemo, quantum equidem scio, cum *Bossueto* synodum Czengerinam anno demum 1570. habitam esse censuit, neque ego illius sententiae favebam, quum pag. XIII. de confessione Czengerina anni 1570. agerem, sed eo loco illum consulto indicabam annum, quo confessio primum Debrecini ab *Andrea Lupino* excusa est. Haec eius editio repetita est in corpore et syntagmate confessionum anni 1612. et 1654. eamque ego quoque typothetis exprimendam tradidi.

17. CONSENSUS POLONIAE.

De historia consensus Poloniae eiusque editionibus conferatur prae caeteris: *Daniel Ern. Iablonski* historia consensus Sandomiriensis inter evangelicos regni Poloniae et M. D. Lithuaniae in synodo generali evangelicorum utriusque partis Sandomiriae An. MDLXX. die 14. Aprilis initi . . Berolini apud *Ambrosium Haude* An. Dn. 1731., neque negligendi sunt: *Bossuet* histoire des variations

etc. Tom. II. p. 238. sqq. *Iohann Andr. Schmid* in *Sagittarii* introduct. Tom. II. p. 1544. sq. *Petrus Zorn* *Historie* der zwischen den Lutherischen und Reformirten Theologis gehaltenen Colloquiorum. S. 107. ff. *Christ. Aug. Salig* vollständige Historie der Augsbургischen Confession. Buch 6. Cap. 5. Th. 2. S. 724. ff. *Joh. Georg Walch* historische und theologische Einleitung in die Religionsstreitigkeiten u. s. f. Thl. 3. S. 1043. ff. *E. Löscher* *historia motuum*. P. 3. p. 41. *De Griesse* zur Reformationsgeschichte in Polen. Bnd. 1. S. 433—465. *Schröckh* Kirchengeschichte seit der Reformation. Thl. 2. S. 735. ff. *Beck* die symbol. Bücher der evang. reform. Kirche. Thl. 2. S. 87. ff.

Qui inter Polonos fuerunt Lutheri sectatores confessionem Augustanam, reformatae ecclesiae addicti confessionem Helveticam posteriorem, fratres Bohemici suam habuerunt, vixeruntque per annos aliquot disiuncti et separati. Neque tamen defuerunt qui omnium partium coniunctionem exoptantes dissidentium animos sedarent omnibusque persuaderent, parvas res crescere concordia et certissimum vere Christiani signum amorem esse erga alios. Ita animo affecti Lutheri sectatores in Polonia primum Posnaniae anno 1570. cum fratribus Bohemicis, deinde Vilnae in Lithuania eodem anno cum theologis reformatis eo consilio convenerunt, ut transactiones de formula concordiae deinceps componenda praepararent. Quo facto generalis synodus Sendomiriae eodem anno habita, in eaque formula huiusmodi, nomine consensus Sendomiriensis composita et ab omnibus, qui aderant praesentes, Lutheranis, reformatis et fratribus Bohemicis subscripta est.

„De editionibus consensus, ait *Jablonski* l. c. p. 183., lector monendus est eum conscriptum quidem esse anno 1570., typis vero anno demum 1586. latine et polonice (per columnas sibi respondentes) editum fuisse; una cum synodis generalibus consensum secutis eumque confirmantibus, nimirum Posnaniensi 1570., Cracoviensi 1573., Petricowiensi 1578. et Wlodislaviensi 1583. Quae editio, ita pergit *Jablonski* l. c., curante *Sim. Theoph. Turnovio* Thoruni repetita fuit an. 1592. mens. Januar. Postea huic synodorum collectioni accessere acta et conclusiones synodi generalis Thoruniensis anni 1595., quae anno sequenti 1596. ibidem Thorunii typis exscripta fuere.“ Tertia editio prodiit Heidelbergae sic in-

scripta: „Consensus in fide et religione Christiana inter ecclesias „Evangelicas maioris et minoris Poloniae magnique Ducatus Lithu- „aniae et caeterarum ejus Regni provinciarum primo Sendomiriae „anno MDLXX. in Synodo generali sancitus: Et deinceps in aliis, „ac demum, Wlodislaviensi generali Synodo anno MDLXXXIII. „confirmatus: Et Serenniss. Poloniae Regibus Augusto, Heinrico „ac Stephano oblatus: Ex decreto autem Synodico in publicum „typis editus anno Christi MDLXXXVI. Accesserunt in hac editione „acta et conclusiones synodi generalis Thoruniensis.“ Heidelbergae typis Vögelianis MDCV. pagg. 88. form. 8. Eandem consensus et synodorum syllogen cum proluxa praefatione et versione germanica edidit deinceps D. Sam. Strimesius Francofurti ad Oderam anno 1704. form. 8., eademque extat apud Jablonskium l. c. p. 489. sqq. et teste Saligio l. c. p. 735. not. 6. etiam apud Pareum in Irenic. c. XXII. p. 129. Ego editionem Thorunensem anni 1592., cui anno 1596. acta synodi Thorunensis addita sunt, typis exprimendam curavi eamque contuli cum editione Heidelbergensi.

18. 19. CONFESSIONES ANGLICANAE.

Rerum sacrarum emendatio in Anglia tardius, quam aliis in terris processit, imprimis fidei confessio, qua omnes, qui sacris reformatis addicti erant, inter se coniungerentur, diu illis defuit, quum summi eorum clerici et theologi tantam rem non temere accelerandam esse recte putarent. Secundum Cranmeri sententiam, ut Gilberti Burneti verbis in historia reformationis ecclesiae Anglicanae P. II., p. 110. utar, „praestabat fidei confessionem gradatim construere, et expectare, donec episcoporum ordine repurgato eorum plerorumque consensus certus sperari posset: et secundum illum, prudentiae non erat religionis systema in lucem mittere, cuius consilium invicta acerbitate a multis praecipuis ecclesiae pastoribus virga censoria notatum fuisset. Praeterea, in cultu corruptiones maioris momenti, quam in doctrina errores ei videbantur: et revera populi vix deum religioso cultu prosequi poterant, quin in damnabiles praxes dilaberentur: Illud ipsum omni sedulitate atque studio corrigendum erat: Sed quod ad doctrinae articulos spectabat, eo usque non urgebat necessitas, ut statim de iis enu-

cleate disputandum esset. Et archiepiscopus existimabat, hominibus minori cum periculo sententiarum quam superstitiosarum praxium libertatem relinqui posse. Alio etiam spectarunt reformatores, antequam agitatae controversiae dirimerentur optimum factu esse crediderunt, si populum iis assuefacerent eas in antecessum proponendo et agitando in disputationibus publicis et in operibus typis excusis. Nam praeterquam quod exacta reformatio vix cum praecipiti festinatione consistere poterat, et quae iam reformata fuerant recognoscere turpe fuisset, sperandum non erat, ecclesiasticos uno momento opiniones deserturos in quibus consenuerant. His rationibus adducti cunctanter egerunt reformatores. Fidei confessio anno solum 1551. confici coepta est: Ad umbilicum perducta fuit antequam clerus congregaretur; id est ante mensem Februarium anni 1552. Nescimus certo, quo modo instituta fuerit illius operis compositio: nec an varia eius dogmata episcopis et theologis distributa fuerint, ut suas sententias referrent. Illud ipsum sub Henrico VIII. regno factitatum fuerat. Multi scriptores referunt Cranmerum et Ridleyum ea digessisse, et aliis postea misisse, ut quae necessaria crederent, corrigerent adderentque.“ Neque quin ex auctoritate Cranmeri et adiuvente Ridleyo in XLII. articulos digesta sint, dubitare licet. Cfr. Salig Wollst. Gesch. der augsb. Confession. Thl. 2. S. 455. ff. Benthams Engelländischer Kirch- und Schulensstaat. Leipz. 1722, S. 167. ff. Walchii bibliotheca theologica sel. Jen. 1757. Tom. I. p. 416. Schröckh Kirchengesch. seit der Reform. Thl. 2. S. 613. ff.

Articuli XLII. primum anno 1553. Londini publicati sunt, eodemque anno prodierunt Tiguri hac inscriptione: „Catechismus „brevis christianae disciplinae summam continens omnibus ludimagistris autoritate regia commendatus. Huic catechismo adiuncti „sunt articuli, de quibus in ultima Synodo Londinensi, Anno Domini 1552. ad tollendam opinionum dissensionem, et consensum „vere religionis firmandum, inter Episcopos et alios eruditos atque „pios viros convenerat: Regia similiter autoritate promulgati. Tiguri apud Andream Gessnerum F. Anno Domini MDLIII.“ Illam editionem videtur secutus esse Gilbertus Burnetus, qui articulos in collectione documentorum historia reformationis addita nr. LV. p. 123. sqq. cum lectoribus hoc titulo communicavit: „Articuli in

quos consenserunt Episcopi alique Eruditi Viri in Synodo Londini habita, anno 1552., ad Opinionum diversitates eliminandas et Consensum circa veram Religionem stabiliendum. Autoritate Regia promulgati.“ Editionem Turicensem equidem recudendam curavi, quamquam ea mirum in modum a Burneti textus recensione differt. Neque tamen hanc scripturae diversitatem notandam esse censui, quum articuli XLII. iccirco minoris momenti esse viderentur, quia paucos post annos retractati et aliis mutatis aliis additis ad numerum XXXIX. redacti sunt. Articuli XXXIX. in synodo Londinensi, quam Elisabetha regina anno 1562. convocaverat, solemniter modo sanciti, omnium consensu approbati, deinceps saepius confirmati auctoritatem symbolicam acceperunt eamque usque ad nostra tempora conservarunt. Teste Walchio l. c. p. 416. „lucem adspexerunt cum separatim *latine* Londini 1562. form. 8., 1571., 1575. form. 4., Oxonii 1636. form. 4., *anglice* Londini 1562. 4., Oxonii 1536. form. 4., ac praeterea saepissime utroque sermone; tum coniunctim pluribus libris vel inserti vel adiuncti,“ velut in editionibus liturgiae anglicanae, in *Weismanni* historia ecclesiastica, et in *Benthami* libro, supra iam citato, in quo etiam inscriptio invenitur, qua eos Londini anno 1571. prodiisse affirmavit Walchius. „Articuli de quibus inter Archi-Episcopos et Episcopos utriusque Provinciae et Clerum universum in Synodo, Londini 1562. secundum computationem Ecclesiae Anglicanae, ad tollendam opinionum dissensionem et consensum in vera Religione firmandum. Editi auctoritate Serenissimae Reginae. Londini apud Iohannem Day, 1571.

20. REPETITIO ANHALTINA.

Quae ex consilio praefationis de origine huius fidei confessionis dicenda sunt, continentur et iis quae typographus (p. 612. 613.) monuit, et ipsa Anhaltinorum praefatione (p. 613—617.); quare ne verbum quidem addatur. Neque multa de editionibus repetitionis Anhaltinae dicenda sunt. Mihi enim duae tantum innotuerunt, quarum altera, cuius inscriptionem attuli p. 612.: „Neapoli Casimiriana in officina *Matthaei Harnisch* CIO. IO. LXXXI.“, altera teste Lipenio in bibliotheca universali p. 401. eodem anno Neostr. form. 8. prodiit. Illam typographi exscribendam tradidi. Sed quam

Mauritius Rödiger, uti p. XIII. notatum est, addere voluit confessionem sic inscriptam: *Bekennnuß der anhalt. Theologen von den fürnehmsten Hauptartikeln der christlichen Lehre, eam inspiciendi non data fuit opportunitas. Neque Ioannis Georgii, principis Anhaltini fidei confessionem, quae articulis XXVIII. constare perhibetur, acquirere potui.*

21. 22. 23. CONFESSIONES MARCHICAE.

„Calvinistae deducunt nos in loco de persona Christi, praedestinatione, coena domini, baptismo a cultu, consolatione, verbo, coelo ad contemptum Christi, desperationem, nuda elementa, infernum. Ergo impleat nos deus odio Calvinianismi.“ Hae Distelmaieri preces infestum, quo Lutherani ecclesiae reformatae socios in Pomerania, Borussia et electoratu Brandenburgico sub finem saeculi XVI. et ab initio saeculi XVII. persequabantur, animum optime declarant; praesertim multi summae auctoritatis inter illos theologi Christi praeceptorum de mutua caritate prorsus obliti nil reliqui fecerunt, ut hos quovis modo vexarent et premerent. Sed accidit illis odio obcaecatis quod omnibus accidere videmus, qui cupiditate aliqua incensi, aequitatem abiiciunt et contra ius fasque agunt. Nimio partium studio ecclesiae, cui emolumenta volunt afferre, nocent magnopere. Iohannes Sigismundus, elector Brandenburgensis, natura prudens et benignus Gedickii praeceptoris aliorumque Lutheranorum clamoribus de vana et perniciosa, quae inter reformatos propagata esset, doctrina eo adactus est, ut ecclesiae reformatae partibus favere, theologorum, qui huic ecclesiae addicti erant, libros legere et novi testamenti studiis vacare inciperet. Quo diligentius in hos libros incubuit, eo certius Lutheranorum theologos a vero aberrasse intellexit, eoque magis ad sacra ecclesiae reformatae animus inclinavit. Tandem relictis Lutheranorum placitis et coena sacra die XXV. Decembris anni 1613. ex more ecclesiae reformatae celebrata publice confessionis mutationem declaravit, deinde die XXIV. Februarii anni sequentis, ne quis reformatos eorumque doctrinam contumeliis et conviciis publice officeret, edixit, denique mense Maio eiusdem anni suam fidei confessionem publici iuris fecit.

Incautus et intempestivus Lutheranorum fervor quemadmodum effecit, ut Iohannes Sigismundus ad sacra ecclesiae reformatae transiret, ita multa, quae henotica dicuntur, acta reddidit irrita; quibus tamen neque colloquium Lipsiense anno 1631. inde a die tertio usque ad diem vicesimum tertium mensis Martii habitum, neque conventum Thorunensem anno 1645. per tres menses institutum adnumeranda esse censeo. In illo enim a theologis reformatis Iohanne Crocio, Theophilo Neubergero et Iohanne Bergio, viris doctissimis et concordiae studiosissimis, inchoato Lutherani quoque Polycarpus Leyserus et Henricus Hoepfnerus, theologiae professores Lipsienses et Matthias Hoë ab Hoënegg, electoris Saxoniae concionator aulicus etsi a formulis in libro concordiae probatis non recedebant, comes tamen se praebuerunt et humanos, ita ut colloquium placide absolvi posset. Declararunt unanimiter se „eo unice spectasse, ut compendiarie via exploraretur, primo, an et quatenus utraque pars in viginti octo confessionis Augustanae articulis consentiat: dein, anne sperandum et ulterioribus plurium pacis amantium theologorum colloquiis, interveniente item Christianorum principum et statuum auctoritate, opera in eo collocanda, ut arctior in posterum coniunctio sanciantur: eoque pacto vera dei ecclesia augeatur et extendatur, pontificiis vero spes, quam ex evangelicorum dissidiis hactenus concepere, aliqua ex parte adimatur. Interea antequam haec eveniant, omnia, quae in hac collatione acta sunt, in eo statu erunt, ac si nunquam acta fuissent: neutrique parti licebit, hancce tractationem eiusque consignationem sine expresso alterius permissu in vulgus spargere: theologi vero utrinque christiana charitate in posterum sese prosequuntur. Omnia bona fide et sine dolo. Deus veritatis gratiam suam largiatur, ut omnes in ipso unum fiamus et in uno perfecti simus, sicut ipse et filius unum sunt.“ Cfr. *Iaegeri* hist. eccl. decenn. IV, lib. 1. c. l. p. 485. nostramque collectionem p. 667. 668.

Neque quin in colloquio Thorunensi iussu Vladislai IV. Poloniae regis anno 1645. habito incredibilis catholicorum, imprimis Iesuitarum impudentia concordiae maius etiam detrimentum quam foeda Borsaci, Calovii et Hülsemanni pervicacia attulerit, dubitare licet. Theologi reformati, inter quos Ioannem Bergium nominasse satis habeo, se pacis studiosissimos esse dictis factisque ostenderunt,

sed frustra. Quare ad eos non pertinet quod echus nomine circumfertur de synodo Thorunensi dystichon:

„Quid synodus? nodus: Patrum chorus integer? aeger:
„Conventus? ventus: Gloria? stramen. Amen.“

Sed haec uberius persequi non huius loci est. Sufficit commemorasse reformatos statim in primis synodi sessionibus „postulata et desideria, generalem professionem doctrinae et specialiore[m] eius declarationem“ praesidi tradidisse, hanc vero quamquam saepius catholicis flagitantibus mutatam synodi actis non insertam et hanc ipsam ob causam deinceps separatim editam esse. Cfr. *Hartknoch Preussische Kirchenhistoria*. Frnkfrt. 1686. S. 525. ff. S. 934. ff. *Jägeri historia ecclesiastica et politica*. Hamb. 1709. p. 479. sqq. p. 689. sqq. *Sam. Buchholz Versuch einer Geschichte der Churmark Brandenburg*. Berl. 1767. Thl. 3. S. 567. S. 617. ff. *Dan. Heiner. Hering historische Nachricht von dem ersten Anfange der evangelisch-reformirten Kirche in Brandenburg und Preussen unter dem gottseligen Churfürsten Johann Sigismund, nebst den drei Bekenntnisschriften dieser Kirche*. Halle 1778. Desselben *Neue Beiträge zur Geschichte der evangelisch-reformirten Kirche in den Preuss. Brandenburg. Länder*. Berl. 1787. Thl. 2. S. 1. ff. Porro: *I. A. Schmidii historia colloquiorum ecclesiasticorum post reformationem habitorum, in supplemento ad introductionem Sagittarianam in hist. eccl.* p. 1588. sqq. p. 1592. sqq. *Zornii historia derer zwischen den Lutherischen und Reformirten Theologis gehaltenen Colloquiorum*. Hamburg 1705. p. 126. 127. p. 111. 112. *Calovii historia syncretistica* p. 50. p. 231. sqq. p. 424. sqq. *Hoornbeeckii summa controversiarum* p. 276. sqq. *Walch's historische und theologische Einleitung in die Religionsstreitigkeiten u. s. f.* Thl. 1. S. 503. 504. Thl. 3. S. 1048. ff. *Beck die symbolischen Bücher der evangelisch-reformirten Kirche*. Thl. 1. S. 472. ff. Thl. 2. S. 110. ff. S. 130. ff. *Carl Wilhelm Hering Geschichte der kirchlichen Unionsversuche*. Leipzig 1836. 1837. Band 1. S. 261. ff. S. 329. ff. Band 2. S. 1. ff.

Porro conferantur de colloquio Lipsiaco: *Kurzer Discurs von der zu Leipzig anno 1631. mense Martio angestellten Religionsvergleichung zwischen den Chur-Sächsischen und Chur-Brandenburgischen, auch Fürstlichen Hessischen Theologen*. Sine nomine auctoris, sine anno et loco. *Hering l. c.* Thl. 1. S. 343. ff. et de colloquio Tho-

runensi: *Acta conventus Thoruniensis celebrati anno 1645. mens. Septembr. Octobr. Novembr. pro ineunda ratione componendorum dissidiorum in religione per regnum Poloniae impressa autoritate et mandato sacrae regiae Maiestatis, ad exemplum et fidem Regii Protocolli. Varsaviae 1646. form. 4. His iure addit Pfaffius in introductione in hist. theol. P. II. p. 178. tum Copiam literarum, quibus dissidentes in rebus fidei ab Ecclesia Catholico-Romana in regno Poloniae magnoque ducatu Lithuaniae ad fraternam cum eadem reconciliationem invitantur, nec non dissidentium ad easdem responsa. Dantisci 1645. form. 4., tum Catixti colloquii Thoruniensis relationem, quae Helmstadii anno 1635. form. 4. prodiit, et Berolinensem anni 1646. form. 4., cui suam opposuit Hülsemannus Lipsiae 1646. form. 4. reclamante C. Prawdeckio in libro sic inscripto: Entdeckung derer Unwahrheiten D. Hülsemanni von dem Colloquio charitativo. 1647. form. 4. Neque negligendus est Hieronymus a St. Hyacintho in idea colloquii charitativi cum dissidentibus anno 1645. indicti. Cracoviae 1646. 4.*

Confessio Sigismundi ipsius auctoritate quater publici iuris facta est. Primam anno 1613. editam esse testis quidem est Walchius in bibliotheca theol. schol. Tom. I. p. 432., sed Heringio l. c. p. 101. affirmante eam mense Maio anni 1614. demum a typothetis absolutam esse constat. Prodiit sic inscripta: Des Durchlaucht. Hochgebohrn. Fürsten und Herrn, Herrn Joh. Siegmunds, Markgrafen zu Brandenburg, des H. Römischen Reichs Erzkammerers und Churfürsten etc. Bekändniß von jetzigen unter den Evangelischen schwebenden und in Streit gezogenen Puncten. Durch einen Liebhaber der Wahrheit in Druck gebracht, Anno 1614. s. a. et l. pagg. 35. form. 12. Secunda eodem anno apparuisse dicitur una cum aliis scriptis ad sacrorum emendationem in electoratu Brandenburgensi pertinentibus, hoc titulo: Churf. Durchl. zu Brandenburg Bekändniß, Edict und Schreiben an die Landschaft, neben etlichen so wohl von S. F. G. dem Herrn Statthaltern, als auch Theologen und Landständen ausgefertigten Schriften. Tertia et quarta anno 1615. publici iuris factae sunt. Illa in libro hac inscriptione ornato: Initia reformationis Marchiae, d. i. etliche denkwürdige Schriften und andere Acten, so bei angehender christlicher Reformation, in den Churf. Mark Brandenburg von Chur- und Fürstl. Gn. auch den

Landständen und Theologen hin und wieder ergangen und gewechselt worden, foll. 34. form. 4.; haec in opere amplioris ambitus sic insignito: Der Chur Brandenburg Reformation Werk, d. i. 1, des Durchl. . . Herrn Johann Siegmunds, Markgrafen . . . Bekännntniß von jetzigen unter den Evangelischen schwebenden und in Streit gezogenen Puncten Anno 1615. Gedruckt zum Berlin durch Georg Rungen, in Verlegung Johann Kollen Buchhändlern und Buchbindern daselbst, idemque opus repetitum est anno 1621., sed titulo prorsus mutato: „Gründlicher und wahrhaftiger Bericht, Der in der Chur- und Mark Brandenburg vormeineten Reformation, wie die in der Continuatione Iohannis Sleidani befunden wird.“ Neque posteriore tempore defuerunt, qui Sigismundi confessionem iterum iterumque typis exprimerent, Köchero in bibliotheca theol. symb. et catechet. p. 312. id testante, sed satis sit gravissimas editiones nominasse. Inter has recenset Heringius l. c. p. 109. editionem anni 1659. foll. 19. form. 8.; deinde affert Sigismundi confessionem una cum colloquio Lipsiaco et declaratione Thoruniensi anno 1695. et quidem bis form. 4. apparuisse, scilicet Coloniae ad Spream et Custrini, simulque affirmat utramque ad verbum sibi respondere, sed Coloniensem foliis 42., Custrinensem foliis 44. constare, huiusque discriminis causam in ipso titulo indicatam esse, illam enim unam tantum, hanc duas electoris exhibere declarationes. Neque contra id dico. Sed complures huius generis editiones iam ante annum 1695. fuisse constat. Lipenius in bibliotheca univers. p. 404. Iohannis Sigismundi confessionem una cum colloquio Lipsiaco et confessione Thorunensi Francofurti ad Moen. anno 1644. form. 4. editam esse testatur, et mihi duae huiusmodi editiones innotuerunt, quarum altera hoc titulo ornata est: Die drei Confessiones Oder Glaubens-Bekännntnisse, Welche in der Churfürstl. Brandenb. die Religion betreffenden Edictis ofte genennet werden; 1) Iohannis Sigismundi, Chur-Fürsten zu Brandenburg gloriwürdigsten Andenkens, Glaubens-Bekännntniß. 2) Colloquium Lipsiacum Anno 1631. da die anwesenden Reformirten und Lutherische Theologi eine Liquidation angestellet, wie weit sie einig und nicht einig seyn. 3) Thornische Confession, welche Anno 1645. nicht allein von den Brandenburgischen Reformirten, sondern auch von allen auß der Cron Pohlen, Groß-Fürstenthum Littauen, und incorporirten Proviacien Deputirte Proceribus et Theologis ist

übergeben worden. Hierbei auch die Churfürstl. Brandenb. Edicta selbst, nebenst der Declaration, wie auch die Reverse, welche die Inspectores, Prediger und Candidati Ministerii zu unterschreiben haben. Cum Privilegio Elect. Brandenburg. hats verlägt Rupertus Wölcker, Buchhändl. in Cöln an der Spree. Zu Frankfurt auff der Churfst. Brand. Acad. druckts Erasmus Rösner. s. a. Altera eodem modo inscripta est, paucis tantum mutatis. Primum pro: „welche ... offte genennet werden,“ exhibet: welche zu beobachten befohlen worden.“ Deinde de confessione Thorunensi non dictum est: „welche ... ist übergeben worden.“ sed: „welche ... ist unterschrieben worden, quibus verbis haec adduntur: Hierbei auch die Churfürstl. Brandenb. Edicta selbst, nebst zweyen Declarationen. Cöln an der Spree, Druckts Georg. Schultze, Churfürstl. Brandenb. Hof-Buchdr. M.DC.LXXXIII. Utramque ab Heringio praetermissam esse miror. Affert ille deinceps l. c. p. 111. duas ex initio seculi decimi octavi editiones publicae auctoritatis, ipseque tres illas confessiones libello iam saepius citato adnexuit.

Restat ut pauca de primis colloquii Lipsiaci et declarationis Thorunensis editionibus dicantur.

„Colloquium Lipsiacum primum edidisse theologos reformatos, quamquam conventum esset, ne pars altera sine alterius praescitu et consensu id faceret, teste *Iaegero* l. c. Tom. 1. p. 485. ipse *Gesselius* fatetur. Sed, si *Walchium* l. c. Vol. III. p. 1054. sequimur, *Matthias Hoë ab Hoënegg* electoris Saxonici concionator primus fuit, qui quod Lipsiae inter theologos Lutheranos et reformatos transactum fuit in libro sic inscripto: Unvermeidliche Rettung vvider das Oraculum Dodonaeum. Lipsiae 1635. form. 4. publici iuris faceret. Quare Ioannes quoque Bergius, qui colloquio interfuit et summam illo tempore apud reformatos habuit auctoritatem, colloquium edidisse dicitur hoc titulo: Relation der privat-Conferenz, welche bei währendem Convent der protestirenden Evangelischen Churfürsten und Stände zu Leipzig im Jahr 1631. im Monath Mart. zwischen den anwesenden Chur-Sächsischen, Chur-Brandenburgischen und Fürstlichen Hessischen Theologen gehalten. 1635. form. 4. Deinde saepius repetitum est. Latine prodiit Hagae Comitum 1656. form. 4., una cum decreto ordinum evangelicorum Francofurti anno 1634. facto; graece et latine in F. U. Catixti via ad pacem inter Protestantes praeliminariter restaurandam; germanice in Hieronymi

Kornmayeri locis antisyncretisticis. Lips. 1669. Ratisbonae 1722. form. 4.

Declarationem fidei, quam theologi reformati synodi Thoruniensis praesidi tradiderunt, exhibet *Calovius* in historia syncretismi p. 424. — p. 441., nulla habita mutationum ratione, quas ut supra iam indicatum est catholicis urgentibus est experta. Reliquae editiones enumeratae sunt a *Ioanne Daniele Hoffmanno* in historia literaria colloquii charitativi Thoruniensi, quae in libro sic inscripto: *Die Preussischen Behenden*. Vol. III. p. 365. sqq. extat. Omnium princeps est, quae prodiit Berolini a. 1646. hoc titulo. „Scripta partis reformatae in Colloquio Thoruniensi anno 1645. Parti Romano-Catholicae exhibita; sed ab ea in Protocollum pleraque non admissa; ideoque seorsim nunc edita, cum Declaratione Partis Romano-Catholicae de regula fidei, eiusdemque Consideratione.“ form. 4.

24. CANONES DORDRACENI.

Decreta et canones synodi Dordracenae, de divina praedestinatione, de morte Christi et hominum per eam redemptione, de hominis corruptione et conversione ad deum eiusque modo et de perseverantia sanctorum, quae remonstrantium articulis de conditionato praedestinationis decreto, de universo merito Christi, de libero hominis arbitrio, de resistibili gratia divina et de fidei amissibilitate opposita fuisse constat, eodem, quo synodo finis impositus est, anno saepius typis descripta et publici iuris facta sunt. Neque hoc illis mirum videri potest, qui quanta congregatorum frequentia et quam magna synodi fuerit auctoritas sciunt simulque reputant, Calvinistarum chorum in ea condemnasse doctrinam late propagatam et a summis illius aevi theologis modeste et docte defensam. Editio princeps eo, qui pag. 690. indicatus est, titulo ornata prodiit paulo post synodum finitam anno 1619. form. 4., eodem anno subsequuta est alia sic inscripta: *Synodus Dordrechtana* form. 4., utraque teste *Walchio* l. c. Tom. I. p. 412. lingua latina. Idem addit Belgicam et Anglicam eiusdem anni, Londini publicatam form. 4. Hanc exceperunt aliae, velut ea, quam Groningae anno 1747. cum praefatione de auctoritate decretorum synodi apparuisse constat. Sed *Walchio* l. c. auctore non solum separatim verum etiam

coniunctim cum aliis libris exierunt. Extant in actis synodi nationalis in nomine domini nostri Iesu Christi, autoritate illustr. et praepotentum DD. Ordinum generalium foederati Belgii provinciarum Dordrecht habitae. Dordrecht 1620., in corpore et syntagmate confessionum a. 1612. et a. 1654., in notissimo *Aymonii* opere sic inscripto: Tous les synodes nationaux des églises reformées de France. Tom. II. p. 298., in *Hottingeri* fatis doctrinae de praedestinatione et gratia dei lib. IV. cap. 5. p. 333., in *Benthamii* holländischem Kirchen und Schulenstaat. p. 391., in *Langii* gloria Christi et Christianismi et in recentioribus illis, quas supra nominavi, confessionum fidei collectionibus.

De historia synodi praeter celeberrima, quae theologi remonstrantes contra eam publicarunt, scripta, velut antidotum, apologiam, acta et scripta synodalia aliaque huiusmodi conferantur imprimis qui a *Hallero* in bibliotheca hist. Helv. Tom. III. p. 172—175. Nr. 491—501. 503. citati sunt, libri.

25. FORMULA CONSENSUS HELVETICA.

Formula consensus Helvetica, quam sententiae Mosis Amyraldi de gratia universali, Ios. Placaei de imputatione peccati adamitici, aliorum de obedientia Christi activa et Ludovici Capelli de punctis vocalibus codicis Hebraei oppositam esse vel ipsius docet argumentum, auctorem habet Iohannem Henricum Heideggerum, theologum Turicensem, qui eam Francisco Turretino, Genevensi et Luca Gernlero, Basileensi assentientibus et cohortantibus non sine publica auctoritate anno 1675. conscripsit. *Hallerus*, qui eam sequenti demum anno compositam esse dicit in bibliotheca hist. Helvet. Tom. III. p. 183. hisce verbis: „S. H. Heidegger hat diese Formel a. 1676. aus Befehl der Obrigkeit und Antrieb einiger Geistlichen verfasst“, vel ipse erravit, vel in numeris errarunt typothetae. Nam eam a quibusdam Helvetiorum civitatibus iam anno 1675. receptam esse et dudum inter omnes constabat, et nuper ex actis Basileensibus et Turicensibus a *Hagenbachio* in historia conf. Basil. p. 175. et p. 176. not. 2. probatum est. Neque tamen assentiri possumus *Walchio*, qui in bibliotheca theol. selecta Tom. I. p. 414. eam hoc ipso anno etiam editam esse hoc modo affirmat: „Quum conscripta illa esset a Io. Henr. Heideggero iussu magistratus Tigurini, prodit ea in

lucem latine ac germanice Tiguri 1675. form. 4. hancque editionem primam secutae sunt aliae.“ Quamquam enim illam latine et germanice form. 4. vere typis exscriptam et publici iuris factam esse *Hallerus* quoque l. c. p. 182. testatur, tamen quo loco et quo anno id factum sit, *Walchius* coniectura tantum videtur assecutus esse. Primum enim typographus in ipsa editione neutrum indicavit, deinde *Hallerus* l. c. eandem editionem anno demum 1723. publicatam esse censet, denique *Escherus* in *Erschii* et *Gruberi* encyclopaedia universali Sect. II. Tom. V. p. 245. formulam non ante annum 1714. typis expressam esse locupletissimus est testis. Sed utrum hoc anno una tantum an duae eiusdem editiones excusae sint, equidem dubius haereo. Quam *Hallerus* l. c. primo loco posuit, eam haud dubie editionem principem esse ipse existimavit, eandemque sic inscriptam esse testatur: „Formula Consensus ecclesiarum Helveticarum reformatarum circa Doctrinam de Gratia universali et connexa, aliaque nonnulla capita“ form. 12., sed simul affirmat etiam in hac editione neque annum neque locum, quo prodierit, esse indicatum. At mihi ad manus est, quam repetendam curavi, editio eodem titulo insignita eademque forma, foliis XII., in qua formula consensus ei confessionis Helveticae posterioris editioni addita est, de qua supra p. 66. egimus et quae titulo id indicante prodit Tiguri apud Davidem Gessnerum Anno 1714. Deinde saepius repetita et in multorum populorum linguas translata est. Latine extat in libro sic inscripto: Fortgesetzte Sammlungen von alten und neuen theologischen Sachen. 1722., cum notis et apud Pfaffium in schediasmate de formula consensus Helvetica; Germanice prodit sic inscripta: Einhellige Formül der reform. eidg. Kirchen, betreffend die Lehre von der allgemeinen Gnade und was derselben anhanget; sodann auch etliche andere Religionspunkten (cfr. *Escher* l. c. p. 245.), anno 1718. form. 12., et anno 1722. form. 12. pagg. XXXVI.; Belgice cura Danielis de Hoogstraten 1724., form. 8., cum notis; Gallice hoc titulo: Formulaire de consentement des églises réformées de Suisse, sur la doctrine de la grace universelle et les matières, qui s’y rapportent, comme aussi sur quelques autres articles, traduit en François, avec des remarques. sine a. et l. (Amstelod. 1722. cfr. *Escher* l. c. p. 248. not. 1.) pagg. 135. form. 8. Exhibetur, *Walchio* teste, in hoc libro formula latine cum interpretatione gallica

cura Barnaudii atque animadversionibus, quibus Barbeyracius auctor formulam „variorum vitiorum insinuat ac notat sententiam eorum, qui damnati fuerint, non recte enarratam: scripturae effata, quae a re aliena sunt, adducta: perversam argumentandi rationem adhibitam, atque ea tradita esse, quibus sacer codex ac veteres Helvetiae theologi repugnent.“ Praeter hanc editionem conferatur de origine et historia formulae consensus Helveticae: *Bibliotheca hist. philol. theol. Bremensis Class. VII. Fascic. 4. p. 669.*; *Historia vitae I. H. Heideggeri §. 97.*; *J. Jac. Hottinger Bertheidigte F. C. 1723.*; *Des selben Helvetische Kirch. Gesch. Zürich 1708. Thl. 3. S. 1086. Thl. 4. S. 258. 268. f.*; *Pfaffii dissert. histor. theol. de formula consensus. Tubing. 1723.*; *Salchli stricturae et observationes. Bern. 1723.*; *(Barnaud) Mémoires pour servir a l'histoire des troubles arrivées en Suisse a l'occasion du Consensus. Amsterd. 1726.* Alia illius et posterioris temporis, quae huc pertinent, scripta minoris momenti affert *Hallerus l. c. Nr. 577—592.* Inter recentiores praecipue consulendi sunt: *Hagenbach Kritische Geschichte der Entstehung und der Schicksale der ersten Baslerkonfession. Basel 1827. S. 171. ff.* *Escher in Ersch und Gruber Allg. Encyclopädie. Sect. 2. Thl. 5. Art.: helvetischer Consensus.*

26. CONFESSIO TETRAPOLITANA.

De confessionibus, quae in additamentis inde a p. 740. exhibentur, paucis exponam. Primum inter illas locum tenet quae dicitur Tetrapolitana, sive Suevica, sive Argentinensis, de cuius origine et historia conferantur: *Wernsdorff historia confessionis tetrapolitanae, resp. Mch. H. Reinhardo. Viteb. 1694., ed. 4. ibid. 1721.*; *Io. Henr. Felsii dissert. de varia confessionis Tetrapolitanae fortuna, praesertim in civitate Lindaviensi. Götting. 1755.* *I. G. Schellhorn in amoenitatt. litterarr. Tom. VI. p. 305. sqq.*; *Des selben Reformations-Historie der Reichsstadt Memmingen. D. Gerdesius in scriinio antiquar. Tom. V. p. 2. pag. 193—221.* Addas: *Salig Historie von der Augsb. Confession B. 2. Cap. 12. Thl. 1. S. 387. ff.* *Löschner historia motuum P. 1. lib. 2. cap. 1. p. 195.* *Walch Einleitung in die Religionsstreit. Thl. 3. S. 30. ff.* *Schröckh Christliche Kirchengeschichte seit der Reformation Thl. 1. S. 483.* *Förstemann Urkundenbuch Thl. 2. S. 21. ff.*

Haec confessio a Bucero adiuvantibus Casp. Hedione et Wolfg. Fabricio Capitone composita et Carolo V. imperatori per legatos civitatum Argentorati, Constantiae, Memmingae et Lindaviae in comitiis Augustanis anno 1530. tradita et civitatum, quae modo nominatae sunt, auctoritate Argentorati anno 1531., primum latine, deinde germanice edita est. Neque de his rebus dissentiunt viri docti. Sed utrum eodem anno semel tantum latine expressa et publicata sit, an his, mense scilicet Augusto et mense Septembri, adhuc non satis exploratum est. Editio enim, quam principem nuncupare solent, a literatis diverso modo citatur. *Feuerlinus*, quem editionum titulos diligentissime descripsisse constat, confessionem Tetrapolitanam primum hoc titulo apparuisse in bibliotheca iam saepius citata P. 1. p. 122. nr. 712. testatur: „Confessio Religionis Christianae Imp. Carolo V. in Comitiis Aug. 1530. per Legatos Civitatum Argentorati, Constantiae, Memmingae et Lindaviae exhibita. Argentorati, Ge. Ulrichero Andlano impressore, 1531. form. 4.“ Sed *Saligius* l. c. p. 398. not. n., *Schelhornius* l. c. p. 381. aliquae eam primam esse dicunt, quae sic inscripta est: „Confessio Religionis Christianae sacratissimo Imperatori Carolo V. Caesari Augusto in Comitiis Augustae anno M. D. XXX. per legatos civitatum Argentorati, Constantiae, Memmingae et Lindaviae exhibita. — „Si quis voluerit voluntatem eius obtemperare is cognoscet de doctrina utrum ex deo sit, an ego a me ipso loquar. Ioh. VII. In fine: Argentorati Georgio Ulrichero Andlano Impressore. Anno M. D. XXXI. mense Septembri.“ Accedit quod *Dr. Pappus* in refutatione relationis Bipontinae p. 33. testante Saligio editionis mentionem fecit, quam mense Augusto anni 1531. publicatam esse dicit, ita ut de numero editionum anni 1531. summo iure dubites. Editio, quam secundo loco commemoravimus, in corpore et syntagmate confessionum repetita est, eandemque typis exprimendam curavimus ipsi p. 740. sqq.

Quae mihi innotuerunt editiones germanicae ex his *Feuerlinus* in bibl. sua l. c. p. 122. 123. Nr. 112. 113. et 114. tres tantum attulit, sic inscriptas:

1. Bekandtniß der vier Frey und Reichstätt, Straßburg, Costanz Memmingen, vnd Lindaw, in deren sie Keyß. Maiestat, vff dem Reichstag zu Augspurg, im xxx. Jar gehalten, ihres Glaubens und Fürhabens,

der Religion halb, rechenschaft gethan haben. Schriftliche Beschirmung vnd vertheidigung derselben Bekandtnuß, gegen der Confutation vnd Widerlegung, so den gesandten der vier Stätten, vff bemeldtem Reichstage öffentlich fürgelesen, vnd hie getrewlich eingebracht ist. In fine: Straßburg, durch Johan Schweinger, vff den xxii. Augusti, Anno MDxxi. form. 4.

2. Confessio oder Bekantnus der vier Frey und Reichsstädt, Straßburg, Costanz, Memmingen, und Lindaw, in deren sie Keyf. Maiestat auf dem Reichstag zu Augsp. im 30. Jahr gehalten, ired Glaubens Rechenschaft gethan haben. Schriftliche Beschirmung und vertheidigung derselbigen Bekandtnuß gegen der Confutation, so auff bemeldten Reichstage fürgelesen, und hie eyn bracht ist, Neustadt an der Hardt. 1580. form. 4.

3. Bekandtnuß der vier Frey und Reichs = Stätt. Schriftliche Beschirmung derselben. Zu fernerer Erklärung des Berichts auf die Neue Straßburgische Kirchen = Ordnung, 1598. Erstlich gedruckt zu Straßburg, 1531; jetzt nachgedruckt zu Zwenbrück, 1604. form. 4.

Omisit quem anno 1579 hoc titulo publicatam esse testatur Hallerus in bibliotheca hist. Helv. Tom. III. p. 132. Nr. 363. Bekandtnuß der vier Frey = vnnnd Reichsstädt, Straßburg, Costanz, Memmingen vnd Lindaw, in deren sie Keyf. Maiestat auf den Reichstag zu Augspurg im XXX. Jar gehalten, ihres Glaubens vnd fürhaltens der Religion halb, Rechenschaft gethan haben. Schriftliche Beschirmung vnd Vertheidigung derselbigen Bekandtnuß gegen der Confutation vnnnd Widerlegung, so den Gesandten der vier Stätten auff bemeldtem Reichstage, öffentlich fürgelesen, vnd hie getrewlich einbracht ist. Straßburg 1579. pagg. 223. form. 4., et quam cura Theodosii Richelii prodiisse affirmat Schelhornius l. c. p. 382. Idem addit p. 382.: „Ex his autem nonnisi binae illae editiones, Latina scilicet et Germanica, quae Argentorati a. 1531. luci expositae fuerunt, publica auctoritate et consensu quatuor civitatum prodire. Alteram contra Argentinensem, quam officina Richeliana dedit, suppressam esse opinor, ita tamen ut quaedam eius exemplaria elapsa sint, quale et mihi ad manus est. Vix enim typographicos carceres evaserat, cum Perillustis Reip. Argentorensis Senatus propterea consilium theologorum suorum exposceret, qui eius suppressionem maxime suaserunt, rati, aequum haud esse, ut insciis ac invitis reliquis civitatibus, quarum nomine Caesari olim oblata erat, recudetur, praeterea fore ut apud caeteros Evangelico-Lutheranos Argen-

tinenses in eam suspicionem incidant, ac si reiecta invariata Confessione Augustana, cui iam olim nomen dederint, Tetrapolitanam rursus probaverint: denique variis inter Ecclesiae et Scholae ministros dissidiis et altercationibus fenestras sic aperiri.“

Feuerlinus porro omisit eam, de qua Saligius l. c. p. 398. not. a. haec habet: „Ich habe auch eine alte teutsche Edition ohne Jahr und Ort unter dem Titel: „Bekandtnuß der vier Frey und Reichsstätt, Straßburg, Costanz, Memmingen und Lindau, in deren sie Kesh. Mayst. uff dem Reichs-Tag zu Augspurg im 30sten Jar ihres Glaubens und Fürhabens, der Religion halb, Rechenschaft gethan haben,““ eamque editionem principem esse coniecit Förstemannus, vir doctissimus l. c. p. 24.

Denique nova huius confessionis interpretatio germanica reperitur in Lutheri operibus ex editione Walchii Tom. XX. p. 1966 — 2008.

27. 28. CONFESSIONES BOHEMICAE.

Inter confessiones Bohemicas, quarum magnus est numerus, duae potissimum memoratu dignae sunt, quarum una in additamentis collectionis a nobis institutae secundum, altera tertium locum tenet.

Illam maximam partem confessionibus longe antiquioribus, quas Saligius in historia conf. Augustan. Tom. II. p. 540. not. enumeravit, et ex illa a. 1532., quam etiam Luthero acceptam fuisse ipsa eius praefatio testificatur, constituta et deinceps primum a liberis Baronibus et aliis nobilibus regni Bohemiae Ferdinando regi oblata, deinde Wittebergam transmissa et a Luthero, Melancthone, Iusto Iona, Iohanne Bugenhagio et Casparo Crucigero comprobata est. Prodiit autem primum lingua Bohemica, deinde latine reddita Vitembergae publici iuris facta est, hac, si Walchium in bibliotheca theol. sed. Tom. I. p. 439. sequimur, inscriptione: „Confessio fidei ac religionis baronum ac nobilium regni Bohemiae serenissimo ac invictissimo Romanorum, Bohemiae cet. regi Viennae Austriae sub anno domini 1535. oblata.“ Vitemb. 1538. Idem testatur eam anno 1542. recusam et denuo anno 1558. cura Petri Pauli Vergerii editam esse. Sed in hac re vir alioquin diligentissimus falsus esse videtur. Saligius enim l. c. Tom. II. p. 546. not. d. Vergerii praefationem die 1. Augusti anni 1557. scriptam esse narrat eiusque editionem ab illa diversam esse docet, quae anno

1558. Vitembergae prodit sic inscripta: „Confessio Fidei ac Religionis Baronum ac Nobilium regni Bohemiae, Ser. ac Invictiss. Romanorum, Bohemiae etc. Regi Viennae Austriae sub anno Domini 1535. oblata. Adiectum simul quorundam gravissimorum virorum de hac confessione iudicium. Hanc multae Ecclesiae, quae sunt in regno Poloniae, nuper susceperunt. Nunc iterum excusa anno 1558. plagg. VIII. form. 8.“

Haec confessionis Bohemiae recensio in corpore et syntagmate a. 1612. et in nostra collectione typis expressa non sine multis et gravissimis mutationibus anno 1573. tum latine tum germanice denuo edita est. Editionis latinae haec est inscriptio: „Confessio fidei et religionis Christianae, quam Seren. et Potent. Romanorum, Ungariae et Bohemiae etc. Regi Ferdinando obtulerunt Viennae in Austria XIII. die Nov. anni Iesu Christi 1535. Barones et ex nobilitate in regno Bohemiae ii, qui puriori doctrinae in piis Ecclesiis, quas Communitatem fratrum Bohemicorum nominant, dediti sunt coniuncti: quae eadem et imperatori Maximiliano II. Aug. et Seren. Regi Poloniae Sigismundo etc. oblata est: recognita et conversa in linguam Latinam nova interpretatione anno Christi MDLXXIII. Psal. CXIX. Loquebar de testimoniis tuis coram Regibus et non confundebar.“ Witteb. 1573. plagg. XIV. form. 8. In fine: „Witteb. excudebant Clemens Schleich et Antonius Schöne a. 1573.“ Germanica sic inscripta est: „Confessio, Das ist, Bekenntnis des Christlichen Glaubens. Dem aller Durchleuchtigsten und Großmchtigsten Römischen zu Ungern und Behem etc. König Ferdinando, Von den Herrn vnd Ritterschaft der Kron Behem, welche der reinen Lere, in der Christlichen Gemeine, so man der Behemischen Brüder einigkeit nennet, zugethan vnd verwandt sind, zu Wien in Desreich auff den 14. Novembris, im 1535. Jar vberantwortet, und verdeudscht im Jar 1564. Diese bekentnis ist auch Keiser Maximiliano dem andern etc. vnd König Sigemund in Polen etc. vbergeben. Psalm 119. Ich rede von Deinen zeugnissen fur Königen, vnd scheme mich nicht. Wittenberg. 1573.“ In fine: Gedruckt zu Wittenberg, durch Johann Schwertel. cfr. Salig Geschichte der Augspurgischen Confession. Thl. 2. S. 752. ff.

Sed ne hac quidem textus recensione acquieverunt fratres Bohemici; novam curarunt anno 1609. eaque latine edita est, teste *Walchio* l. c. p. 441. hac inscriptione: „Fidei et religionis christianae

confessio, quam Romanorum, Ungariae et Boëmae regi Ferdinando optimates et equites orthodoxe reformatam doctrinam professi, suo fratrūque, quos unitatem boëmicam vocant, nomine primo exhibuerunt: postea imperatori Maximiliano et Poloniae regi Sigismundo Augusto obtulerunt: postremo MDCIX. recognita. Herborn. MDCXII.“ form 8. Idem *Loescherum* in historia motuum part. III. p. 319., *Reimannum* in catalogo bibliothecae theol. p. 415. et *Baumgartenii* librum: *Nachrichten von einer hällischen Bibliothek*. Vol. I. p. 556. testificatus addit: „In publicum etiam conspectum venit germanica illius editio, eiusdem loci atque anni; quae tamen paullum a latina differt atque epistolas ad Waldenses a Luthero, Bucero et Capitone exaratas atque in latina editione omissas complectitur,“ simulque commemorat Ioannem Christophorum Koecherum tres confessionis Bohemicae recensiones hoc titulo publicasse: *Die drei letzte vnd vornehmste glaubensbekenntnisse der böhmischen bruder, ihrer seltenheit wegen von neuen ans Licht gestellt*. Frankf. 1741. form. 8. Caeterum conferantur: *Ioach. Camerarii* historica narratio de fratrū orthodoxorum ecclesiis in Bohemia, Moravia et Polonia. Heidelb. 1605. *Köcher* historischer Vorbericht von den mancherley Glaubensbekenntnissen der böhmischen Brüder, quem commentationi iam citatae praemisit; *Clement* bibliothèque curieuse, historique et critique. Tom. IV. p. 456. sqq. alique, quos Walchius et Saligius ll. cc. laudarunt.

Praeter hanc, quam bis retractatam esse breviter modo indicatum est, circumfertur Confessio bohemica, quae, ut Walchii utar verbis, per eminentiam ita vocatur, et quam ab evangelicis regni ordinibus in comitiis Pragae habitis anno 1575. Maximiliano secundo et anno 1608. Rudolpho secundo traditam esse ex epistola supremi notarii dedicatoria (p. 820.) patet. *Walchius* l. c. germanicas tantum eiusdem editiones attulit. Haec enim in eius bibliotheca Tom. I. p. 142. extant: „Ex bohemico germanice conversa in lucem exiit. MDLXXXIV. MDCIX. cum inscriptione: *Bekantnis des heiligen, christlichen glaubens aller drei stände des königreichs Böhmen*; form. 8., item Amberg. MDCXI., Francof. MDCXIV. et cum *Theobaldi Hussitenkrieg*, Norimb. MDCXXI. form. 4.,“ sed mihi ad manus est etiam exemplar latinum cuius inscriptionem integram dedi p. 818. Et illo quidem ego in edenda hac confessione usus sum.

P A R S I.

CONFESSIONES AC DECLARATIONES FIDEI,

QUIBUS

**CONSENSUS ECCLESiarUM REFORMATARUM
CONSTITUTUS MUTATUSQUE**

PROBATUR.

I.

Articuli sive Conclusiones LXVII

H. Zwinglii, a. 1523.

Diese nachbestympten syben vnd sechzig ¹⁾ Artikel vnnnd meynungen, bekenn ich Huldreich Zwingli mich in der loeblichen statt Zürich geprediget haben, uff grundt der geschriff, die Theopneustos (das ist, von Gott vngesprochen) heysst, vnd entbeüt ²⁾ mich mit denen ³⁾ genannten articulen zu beschirmen vnd erobren. Vnd wo ich neht berurte geschriff nit recht verstünde, mich bessers verstands, doch uff eegebachter geschriff berichten lassen.

1. Alle so reden, das Evangelium sey nüt, on die bewernuß der kirchen ⁴⁾, yrend vnd schmähend Gott.

2. Summa des evangeliums ist, das unser Herr Christus Ihesus, warer gottes sun, uns den willen seins himmelischen vatters kundt gethon, und mit seiner unschuld vom tod erlöst, und gott versünt hat.

3. Dannen har [Daher] der einig weg zur seligkeit Christus ist aller die ye warend, seind, vnd werdent.

4. Welcher ein andere thür sucht oder zengt, der yrrt, ja ist ein mörder der seelen und ein dieb.

Elenchus articulorum

in disputationem primam promulgatorum
ab Huldrico Zuinglio.

I. Quicumque Evangelion nihil esse dicunt, nisi ecclesiae calculus et adprobatio accedat, errant et deum blasphemant.

II. Summa Evangelii est, quod Christus filius dei vivi innotuerit ^{a)} nobis voluntatem patris coelestis, et quod innoceptia sua nos de morte aeterna redemerit, et deo reconciliaverit ^{b)}.

III. Hinc sequitur Christum esso unicam ^{c)} viam ad salutem omnium, qui fuerunt, sunt et erunt.

IV. Quicumque aliud ostium vel quaerit vel ostendit, errat; quin animarum ^{d)} latro est et fur.

1) syben vnd sechzig om. Schulthess. 2) entbeüt] embüt i. e. entbiere.
3) denen] dero. 4) kirchen] kilschen. Sic ubique.

Scripturae diversitas ■ Roedigero notata: a) notefecit. b) redemit —
— reconciliavit. c) unam. d) animorum.

5. Darumb alle so ander leeren, dem Evangelio gleich oder höher messent, yren, wissen nit was Evangelion ist.

6. Dann Christus Jesus ist der wegfürer und haubman allem menschlichem geschlecht von gott verheissen vnd auch geleytet.

7. Das er ein ewig heyl vnnnd haubt sey, aller gläubigen die sein leichnam seind, der aber todt ist vnnnd nit vermag on in.

8. Us dem volgt, zu eim, das alle so in dem haubt lebend glyder und kinder gottes seind, und das ist die kirch oder gemeynsamme der heyligen, ein hauffstam Christi. Ecclesia catholica.

9. Zum anderen, das wie die leiblichen glyder on verwalten des haubts nit vermögen, also in dem leib Christi niemant etwas⁵⁾ vermag on sein haubt Christum.

10. Wie der mensch toub [toll] ist, so die glyder etwas on das haubt, würeckend, reyszend, wundent, schädigent sich selbs. Also, wenn die glyder Christi etwas on ir haubt Christum understond, seind sye taub, schlahend und beschwerend sich selbs mit vnweisen gesagen.

11. Dannen här wir sehen der geistlichen (genennet) sagungen, von irem pracht, reichumb⁶⁾, ständen, titlen, gesagen, ein ursach aller vnshnnigkeit sein. dann sye dem haubt nitt mitthellend.

12. Also tobend sye noch, nit von des haubts wegen (dann des fleyss man sich uff gnaden gottes zu disen zeiten härfür zebringen) sonder das man sye nymme⁷⁾ will lassen toben, aber dem haubt einig lossen.

13. Wo dem gelosset würt, erlernet man lauter und klarlich den willen gottes, und würt der mensch durch seinen geist zu im gezogen, und in in verwandelt.

14. Darumb alle christen menschen iren höchsten fleyss ankeren solen, das Evangelion Christi einig geprediget werd allenthalt.

15. Dann in des glauben stot unser heyl. vnd in des vnglauben, unser verdamnüs. dann alle wahrheit ist klar in im.

16. Im Evangelio lernet man, das menschen leer und sagungen, zu der seligkeit nit nügent.

Merck Bapst⁸⁾.

17. Das Christus ein einiger ewiger oberster priester ist. daruff ermesen würt, das die sich oberst priester ussgeben hand, der eer und gewalt Christi widerstreben, ja verschupffen.

Von der Messz⁹⁾.

18. Das Christus sich selbst einest vffgeopfert in die ewigkeit¹⁰⁾ ein werend vnd bezalend opffer ist, für aller gläubigen sünd. daruff ermesen würt, die messz nit ein opffer, sonder des opfers ein widergedächtnüs sein, und sicherung der erlösung die Christus uns bewissen hat.

5) leib... etwas] lyb Christi nieman üzib... 6) reichumb] rychtagen.
7) nymme] nummen. 8) Merck Bapst] Vom papst. 9) Messz] Mess. 10) ewigkeit] ewigkeit.

V. Quicumque ergo alias doctrinas Evangelio vel aequant vel praeferunt, errant, nec intelligunt quid sit Evangelium.

VI. Nam Christus Jesus dux est et imperator, a deo toti generi humano et promissus et praestitus.

VII. Ut sit ipse salus et caput omnium credentium, qui corpus eius sunt, quod quidem absque^{e)} ipso mortuum est, et nihil potest.

VIII. Ex his sequitur, quod omnes, qui in^{f)} isto capite vivunt, sunt membra et filii dei. Et haec est ecclesia seu communio sanctorum sponsa Christi, ecclesia catholica.

IX. Quemadmodum membra corporis sine administratione capitis nihil possunt, sic in corpore Christi nemo quidquam potest sine capite eius, Christo.

X. Quum membra absque capite aliquid operantur, ut, dum sese lacerant aut perdunt, demens est homo: sic, dum membra Christi sine capite Christo aliquid tentant, insana sunt, sese gravant et perdunt imprudentibus legibus.

XI. Colligimus hinc Ecclesiasticorum (quos vocant) traditiones et leges, quibus fastum^{g)}, divitias, honores^{h)}, titulos legesque suas fulciunt et defendunt, causam esse omnis insaniae; nam capiti Christo non consonant.

XII. Adhuc ergo insaniunt non pro capite, quod per gratiam dei pii omnes summo studio conantur erigere, sed quod non permittuntur insanire et furere. Volunt enim pii soli capiti Christo auscultare.

XIII. Verbo dei quum auscultant homines, pure et synceriterⁱ⁾ voluntatem dei discunt. Deinde per spiritum dei in deum trahuntur et veluti transformantur.

XIV. Summo igitur studio hoc unum in primis curent omnes Christiani ut Evangelium Christi unice et synceriter ubique praedicetur.

XV. Qui credit Evangelio, salvus erit; qui non credit, condemnabitur. Nam in Evangelio omnis veritas clarescit.

XVI. In Evangelio discimus, hominum doctrinas et traditiones ad salutem nihil esse utiles.

XVII. Christus unicus^{k)} aeternus et summus est sacerdos. Qui ergo se pro summis sacerdotibus venditant, gloriae et potentiae Christi adversantur, et Christum^{l)} reiiciunt.

XVIII. Christus qui sese semel in cruce obtulit hostia est et victima satisfaciens in aeternum pro peccatis omnium fidelium. Ex quo colligitur missam non esse sacrificium, sed sacrificii in cruce semel oblati commemorationem et quasi sigillum redemptionis per Christum exhibitae^{m)}.

e) absque om. f) sub. g) superbiam. h) opes. i) sincere. k) unus. l) Christumque. m) effectae.

Fürbitt der heyligen¹¹⁾.

19. Das Christus ein einiger mittler ist zwischen Gott, und uns.

20. Das uns got alle ding will in seinem namen geben. daruff entspringt, das wir usserthhalb dissers zeyt, keines mittlers dörfent dann sein.

21. Das so wir für einander uff erden bittent, das in der gestalt thuend, das wir allein durch Christum uns alle ding gegeben werden vertramtent.

Gute Werck.

22. Das Christus unser gerechtigkeit ist. daruff wir ermessen, das unser werck so vil gut, so vil sye Christi. so vil sye aber unser, nit recht, nit gut seind.

Wie der geistlichen gut Christi sey¹²⁾.

23. Das Christus die hab und pracht dissers welt verwürfft. daruff ermessen, das die reichstag¹³⁾ zu in zuehend¹⁴⁾ in seinem namen, in größlich schmähent, so sye in ein deckmantel ires gehs und mutwillens machent.

Speiss verbott.

24. Das ein yeder christ, zu den wercken die gott nit gebotten hatt unverbunden ist, gedarr¹⁵⁾ alle zeyt alle speiss essen. daruff erlernet würt, kass vnd ancken, brieff¹⁶⁾, ein Römische geschwindigkeit sein.

Von fyrtag und wallfart.

25. Das zeyt vnnnd statt den christen menschen vnderworffen seind, vnd der mensch nitt jnen. Daruff gelernet, das so zeyt¹⁷⁾ vnnnd statt anbindent, die Christen irer freyheit beraubent.

Kutten Kleidung, zeychen ic.

26. Das gott nüt misszfelliger ist, weder gleissnen¹⁸⁾. dannen här erlernet, das alles so sich schönt vor den menschen, ein schwere gleissnery¹⁹⁾ und verruchte [Verruchtheit] ist. Sye fallent kutten, zeychen, blatten ic.

Orden vnnnd Secten.

27. Das alle christen menschen brüder Christi, vnd sye under einander seind, keinen vatter uffblasen sollend uff erden. Da fallent hyn orden, secten, rotten ic.

Der geistlichen Ge.

28. Das alles so Gott erlaubt, oder nitt verboten hatt, echt ist. dannen här die Ge allen menschen zimmen erlernet würt.

11) Fürbitt der heyligen] Quae ap. Schulth. extat inscriptio: Von der Fürbitt der heiligen pertinet tantum ad artic. XX. et XXI. Caeterum etiam in aliis articulorum inscriptionibus Schulth. addit praepositionem „von.“ 12) Wie der geistlichen gut Christi sey] Vom gut der geistlichen. 13) reichstag] ryhtag. 14) zu in zuehend] zu jnen ziehend. 15) gedarr] gedar. 16) kass vnd ancken, brieff] kass- und anckenbrieff. 17) das so zeyt] daß die, so zyt. 18) gleissnen] glychsnen. 19) gleissnery] glychsneray.

XIX. Christus unicus est mediator inter deum et nos.

XX. Omnia nobis per Christum et in nomine Christi praestat deus: hinc sequitur, nobis extra hanc vitamⁿ⁾ intercessore praeter Christum nullo opus esse.

XXI. Quum mutuo pro nobis hic in terris oramus, in hoc^{o)} facere debemus, quod^{p)} per solum Christum omnia nobis dari confidamus.

XXII. Christus est nostra iustitia. Hinc consequitur opera nostra eatenus esse bona, quatenus sunt Christi; quatenus vero nostra, non esse vere bona.

XXIII. Quod Christus substantiam^{q)} huius mundi et fastum contemnit, docet, quod hi^{r)}, qui sub Christi titulo divitias ad se rapiunt, ipsum magna infamia afficiunt, quum cupiditatis suae et luxus eum patronum faciunt.

XXIV. Christianorum nullus ad ea opera, quae Christus non praecipit, adstringitur; quolibet tempore, quolibet cibo vesci potest. Consequitur ergo literas, quas pro caseo et butyro dant pontificii, Romanas esse imposturas.

XXV. Tempus et locus in potestate sunt hominis, non homo in illorum potestate. Qui ergo tempus et locum^{s)} alligant, Christiana libertate pios fraudant et spoliant.

XXVI. Nihil magis displicet deo quam hypocrisis: hinc discimus hypocrisim esse gravem^{t)}, et impudentem audaciam quidquid sanctum se simulat coram hominibus. Hic cadunt cuculli, signa, rasmus vertex, etc.

XXVII. Omnes Christiani fratres sunt Christi, et fratres interesse, patrem ergo super terram^{u)} vocare non debent. Hic cadunt factiones et sectae.

XXVIII. Quidquid deus non vetat et permittit, iuste fit. Ex quo discimus matrimonium omnibus ex aequo convenire.

n) ultra hoc aevum. o) ita pro in hoc. p) ut. q) facultates. r) hos pro quod hi, et postea afficere pro afficiunt. s) tempore et loca. t) detestabilem. u) in terris.

Der vnrein geistlich nem ein weyb²⁰⁾.

29. Das alle die man geistlich nennet sündent, wenn sye nachdem sye innen worden seind, das inen gott reynigkeit halten abgeschlagen hat, sich nit mit der Ee verhütent.

Gelübb der reynigkeit.

30. Das die so reynigkeit verheissen, sich nährisch oder kindtlich zu vil übernehmen. daruff erlernet, das die soliche gelübbt ynnemen, fräuelich an den frummen menschen farend.

Von dem Bann.

31. Das den Bann kein besonder mensch yemant ufflegen mag, sonder die kirch, das ist gemeynsam deren, under denen der Bann würdig wonet, mit sampt dem wächter, das ist der Pfarrherr²¹⁾.

32. Das man allein den bannen mag, der offentlich verergeret.

Von vnrecht fertigem gut.

33. Das unfertig [ungerecht] gut nit templen, klösterenen, münchen, pfaffen, nunnan, sonder den dürfftigen, geben soll werden, so es dem rechten besitzer nit widerkert werden mag.

Von Dberkeit.

34. Der geistlich (genennt) gewalt, hat seines prachts keinen grundt uff der leer Christi.

Weltlicher gewalt von gott²²⁾.

35. Aber der weltlich hat krafft und bevestigung uff der leer und that Christi.

36. Alles so der geistlich (genennt) stat²³⁾, im zugehören rechtes und rechtes schirm halb fürgibt, gehört den weltlichen zu, ob sy christen sein wöllend.

37. Inen seind auch schuldig alle christen ghorsam zu sein niemant uffgenommen.

38. So ferr sye nüt gebieten das wider gott ist.

39. Darumb sollen alle ire gesatz dem göttlichen willen gleichförmig sein, also, das sye den beschwerten beschirmen ob er schon nüt klagte.

40. Sye mögent allein mit recht tödten, auch allein die so offentlich verergerent (gott vnerzüret) der heisse denn ein anders²⁴⁾.

41. Wenn sye recht rath und hilff zudienen denen, für die sye rechnung geben werdent vor gott, so seind auch disse inen schuldig leiblich handtreichung zu thun.

20) om. Schulthess. 21) ist der pfarrherr] ist pfarrer. 22) om. Schulthess. 23) Alles so der geistlich (genennt) stat,] Alles, so der geistlich genänt staat. 24) verergerent (gott vnerzüret) der heisse denn ein anders.] verärgrend (gott unerzüret, der heisse denn ein anders).

XXIX. Qui Ecclesiastici vulgo seu spirituales vocantur, peccant, dum, posteaquam senserint castitatem sibi a deo negatam, non uxores ducunt aut nubunt.

XXX. Qui vovent castitatem, stulta praesumptione et puerili arrogantia tenentur. Qui ergo ab eis vota huiusmodi vel exquirunt vel oblata recipiunt, iniuriam eis faciunt et tyrannidem in simplices exercent.

XXXI. Excommunicationem nemo privatus ferre potest, sed ecclesia in qua excommunicandus habitat una cum episcopo.

XXXII. Nemo potest nec debet excommunicari, quam is^x), qui sceleribus suis publice offendit.

XXXIII. Ablata iniuste non templis, monasteriis^y), non monachis aut sacerdotibus, sed pauperibus danda sunt, si iis quibus ablata sunt restitui commode non possunt.

XXXIV. Potestas quam sibi Papa et Episcopi, caeterique quos spirituales^z) vocant, arrogant, et fastus, quo turgent, ex sacris literis et doctrina Christi firmamentum non habet.

XXXV. Magistratus publicus firmatur verbo et facto Christi.

XXXVI. Iurisdictio aut iuris administratio, quam sibi dicti spirituales arrogant, tota magistratus saecularis est, si modo velit esse Christianus.

XXXVII. Magistratibus publicis omnes Christiani obedire debent nemine excepto.

XXXVIII. Modo contra deum nihil praecipiant!

XXXIX. Leges magistratum ad regulam divinae voluntatis sunt conformandae, ut oppressos et vim passos defendant et ab iniuria asserant^{aa}), etiam si nemo queratur.

XL. Magistratus iure duntaxat occidere possunt, atque eos tantum qui publice offendunt, idque inoffenso deo, nisi^{bb}) deus aliud praecipiat.

XLI. Quum illis, pro quibus rationem reddere coguntur, consilia et auxilia legitime administrant, debent et illi ipsi magistratibus subsidia corporalia.

x) praeter eum pro quam is. y) vel monasteriis. z) spirituales. aa) vindicent. bb) si non.

42. So sye aber vntrewlich und usser der schnur Christi faren würden, mögen sye mit gott entsetzt werden.

43. Summa, des reich ist allerbest und vestest, der allein mit gott herschet, vnd des aller bößest vnnnd vnstättest, der uff seinem gemüt.

Von gebett.

44. Ware anbetter ruffent gott im geist vnnnd warlich an, on alles geschrey vor den menschen.

45. Gleisszner thun ire werck das sye von den menschen gesehen werdind. Nement auch den lon in dissem zeyt vn.

46. So musßz ye volgen, das tempelgesang oder geschrey on andacht, vnd nur²⁵⁾ umb lon, entweders rhum sucht von den menschen, oder gewinn.

Von ergerniß.

47. Leiblichen todt soll der mensch ee leiden, dann er einen christen menschen vererger oder geschend.

48. Der uff blödigkeit oder vnwissend sich will on ursach verergeren, den soll man nit frantß oder klein lassen bleiben, sonder in starck machen, daß er nit für sünd hab, das nit sünd ist.

49. Größer verergerniß weyßz ich nit, dann das man den pfaffen Geweyber haben nit nachlasszt, aber Huren haben umb gelts willen vergynnt. Pfuch der schand!

Von nachlassen der sünd.

50. Gott lasszt allein die sünd nach, durch Christum Jesum seinem sun unseren herren allein.

51. Welicher solichs der creatur zugibt, zeucht Gott sein eer ab, vnnnd gibt sye dem der nitt gott ist, ist ein ware abgötterey.

52. Darumb die beecht so dem priester oder nächsten beschicht, nit fürein nachlassung der sünd, sonder für ein rathforschung fürgeben werden soll.

53. Uffgelegte bußzwerck, kommen von menschlichem rathschlag (uffgenommen den Bann) nement die sünd nitt hyn, werden uffgelegt anderen zu eim schrecken.

Leiden Christi büßzt die sünd²⁶⁾.

54. Christus hat alle unsere schmerzen und arbeit getragen. Welcher nun den bußzwercken zugibt das allein Christi ist, der yrrt vnd schmächt got.

Vorbehalten sünd²⁷⁾.

55. Welicher einerley sünd dem rewenden menschen nach zu lassen verhielte, were nit an gottes, noch Petri, sonder an des teufels statt.

25) nur] nun. 26) nachlassung] nachlassen. 27) om. Schulth.

XLII. Quando vero perfide et extra regulam Christi egerint, possunt cum deo deponi.

XLIII. Huius regnum optimum est et firmissimum qui ex deo et cum deo regnat; huius vero pessimum et infirmissimum qui sua libidine.

XLIV. Veri adoratores invocant deum in spiritu et veritate, corde orantes, non clamore coram hominibus.

XLV. Hypocritae omnia opera sua faciunt ut videantur ab hominibus; propterea mercedem suam hic recipiunt.

XLVI. Cantiones ergo, seu verius boatus, qui in templis sine devotione pro mercede fiunt, aut laudem aut quaestum ab hominibus quaerunt.

XLVII. Potius mortem eligere debet homo, quam Christianum offendere aut pudefacere.

XLVIII. Qui ex infirmitate aut ignorantia absque causa vult offendi, non patiamur ut is infirmus et ignorans maneat; sed demus operam ut rite edoctus firmus tandem evadat, nec peccatum ducat quod peccatum non est.

XLIX. Maius et gravius scandalum non puto, quam quod sacerdotibus matrimonio legitimo interdicitur; concubinas et scorta habere accepta ab eis pecunia permittitur.

L. Solus deus peccata remittit, idque per solum Christum Iesum dominum nostrum.

LI. Qui remissionem peccatorum creaturae tribuit, deum gloria sua spoliatur et idololatra est.

LII. Confessio ergo, quae sacerdoti aut proximo fit, non pro remissione peccatorum, sed pro consultatione haberi debet.

LIII. Opera satisfactionis a sacerdote imposita humanae sunt traditionis (excepta excommunicatione); peccatum non tollunt, sed aliis in terrorem imponuntur.

LIV. Christus dolores nostros et omnes labores nostros tulit; qui vero operibus poenitentialibus tribuit, quod Christi solius est, errat et deum blasphematur.

LV. Qui vel unicum^{cc)} peccatum poenitenti remittere negat, is non dei nec Petri sed diaboli vicem tenet.

cc) unum.

56. Welicher ettliche sünd allein umb gelts willen nachlasszt, ist Simons vnnnd Balaams gesell vnnnd des teufels genglicher ²⁸⁾ bott.

Vom Fegfeuer ²⁹⁾.

57. Die war heylig geschriffte weyßzt kein fegfür nach disen zeyten.

58. Das vrteyl der abgescheydenen ist allein gott bekannt.

59. Und ye minder uns gott darvon hatt lassen wissen, ye minder wir uns darvon zu wissen undernehmen sollent.

60. Ob der mensch für die gestorbene sorgfältig, gott umb genaden zn beweisen anruft, verwürfft ich nitt. doch davon zeyt stellen [bestimmen] (siben jar um eint todsünd), vnd umb gewinns willen liegen, ist nit menschlich, sonder teufelisch.

Von der priesterchaft vnd ir weyhe ³⁰⁾.

61. Von dem character (weyhe), des die priester in den letzten zeyten seind ynnen worden, weyßt die göttlich geschriffte nüt.

62. Sye erkennet auch keine priester, dann ³¹⁾ die das Gottes wort verkünden.

63. Denen heyyt sye eer erbiehen, das ist, leiblich narung zu dienen.

Von abstellung der mißßbreüchen.

64. Alle so ir yrrung erkennet, soll man nüt lassen entgelten, sondern sye im frid sterben lassen, vnd nach dem die wydem ³²⁾ [i. e. ein der Kirche gewidmetes Gut] christlich verordnen.

65. Die sich [i. e. ihren Irrthum] nit erkennen wöllen, würt gott wol mit jnen handeln. darumb man mit iren leiben keinen gewalt fürnehmen soll, es were dann das sye so vngestaltlich füren, das man des nit entberen möcht.

66. Es sollen alle geistlich fürgeßten sich eylentz vnderlassen ³³⁾, vnd einig das kreuz Christi, nit die kisten, uffrichten. oder sye gond umb, [gehen unter], die art stot am baum ³⁴⁾.

67. Ob yemant begerte gespräch mit mir zu haben, von zinsfen, zehenten, von vngetaufften kindlin, von der firmung, entbeüt ich mich willig zu antwurten.

Sye vndernem sich keiner zu streiten mitt sophistren oder menschen tandt, sonder komme de geschriffte fuer ein richter zu haben ³⁵⁾. da mit man die warheit oder findt, oder so sye funden ist, als ich hoff, behalt.

Amen.

Des walt gott ³⁶⁾.

Die Geschriffte athmet den geist gottes.

28) genglicher] eigentlicher. 29) Fegfeuer] fegfür. 30) vnd ir weyhe] om. Schulthess. 31) dann] denn. 32) vnd nach dem die wydem] und demnach die widem. 33) eylentz vnderlassen,] vlenßs niderlassen. 34) oder sye gond umb, die art stot am baum.] oder sy gond um, (gehen unter) denn ich sag dir: die ar stat am baum. 35) sonder komme de geschriffte fuer ein richter zu haben.] sonder komme an die gschrift, die für ein richter ze haben, (foras cares! die gschrift atmet den geist gottes). 36) Schulthess addit: Dieser articklen grund und uslegung werdend bald durch den druck usgon.

LVI. Qui quaedam tantum^{dd)} peccata idque pro mercede aut pecunia remittunt, Simonis et Balaami socii sunt, et veri satanae legati.

LVII. Scriptura sacra purgatorium post hanc vitam nullum novit.

LVIII. Defunctorum iudicium soli deo cognitum est.

LIX. Quo minus de hisce^{ee)} rebus nobis revelat deus, hoc minus nobis pervestigandae sunt.

LX. Si quis pro mortuis sollicitus, apud deum gratiam eis imporat aut precatur, non^{ff)} damno; sed tempus de hoc^{gg)} definire^{hh)} et propter quaestum mentiri, non humanum est sed diabolicum.

LXI. De caractere, quem postremis hisce temporibus excogitantur sacrifici, nihil novit divina scriptura.

LXII. Scriptura alios presbyteros aut sacerdotes non novit quamⁱⁱ⁾ eos qui verbum dei annunciant.

LXIII. Illis vero presbyteris, de quibus^{kk)} diximus, qui verbum dei praedicant, scriptura divina iubet, ut necessaria ministrentur.

LXIV. Qui errorem agnoscunt, illis nihil damni inferendum, ferantur autem^{ll)} donec in pace decedant, deinde sacerdotiorum bona iuxta Christianam charitatem^{mm)} ordinentur!

LXV. Qui errorem non agnoscunt nec ponunt, deo sunt relinquendi, nec vis corporibus illorum inferenda nisi tam enormiter ac tumultuose se gerant, ut parcere illis magistratui salva publica tranquillitate non liceat.

LXVI. Humilient se illico quicumque in Ecclesia sunt praefecti, crucemque Christi (non cistam) erigant! aut perditio eorum adest, nam securis radici arboris est admota.

LXVII. Si cui libet disserere mecum de decimis, redditibus, de infantibus non baptizatis, de confirmatione, non detrectabo colloquium.

dd) tantum om. ee) his. ff) eum non. gg) huic rei. hh) definire]
 add. (septennium pro peccato mortali). ii) nisi. kk) quos. ll) autem om.
 mm) pro Christiana caritate.

2. Die zehen Schlußreden.

Über diese nachfolgend Schlusßreden, wellend wir Franciscus Kolb, vnnnd Berchtoldus Haller, beyd Predikanten zu Bern, sampt andren, die das Evangelium verjehend ¹⁾ [i. e. bekennen], einem yeden, mit Gott, antwort vnd bericht geben, uff heyliger Byblischer gschrifft, Nüws vnnnd alts Testaments, uff angeflektem tag zu Bern, Sonnentag nach Circumcisionis, im jar. M.D.XXVIII.

I. Die heylig Christenlich Kilch, deren enyig houpt Christus, ist uff dem wort Gottes gehorn, im selben belybt sy, und hört nit die stimm eines frömbden.

II. Die Kilch Christi, machet nitt gefas vnd bott, on Gottes wort. Desselb all menschen saktionen, so man nempt der Kilchen bott, vns nit wyter bindend, dann sy in Göttlichem Wort gegründet vnd botten sind.

III. Christus ist vnser enyige wyssheit, gerechtigkeit, erlösung und bezalung für aller welt sünd. Desselb ein andern verdienst, der sälligkeit, vnnnd gnug thun, für die sünd bekennen, ist Christum verldugnen.

IV. Das der lyb vnd das blut Christi wäsenlich vnd liplich in dem brot der dancksagung empfangen werd, mag mit Biblischer geschrifft nit bybracht werden.

V. Die Mäss, yez im bruch, darinn man Christum, Gott dem vatter, für die sünd der läbendigen vnd todten, vffopffere, ist der geschrifft widrig: dem aller heyligsten offer, lyden vnd sterben Christi, ein lesterung, vnnnd umb der mißbruchen willen, ein grüwel vor Gott.

VI. Wie Christus ist alleyn für vns gestorben, also sol er ein enyiger mittler vnd fürspraech, zwüschent Gott dem vatter, vnd uns gldubigen, angerufft werden. Desselb all ander mittler vnd fürsprächen vsserthalb disem zyt anzeruffen, von vns on grund der gschrifft uffgeworffen.

VII. Das nach disem zyt kein Jägthür in der gschrifft erfunden wirt. Desselb all todten dienst, als Vigill, seelmäss ²⁾, Seelgraet, Sibend, Tryssgost ³⁾, Jarzyt ⁴⁾, amplen, kerzen, vnd derglychen, vergeblich sind.

VIII. Bilder machen zu vereerung, ist wider Gottes wort, Nüws vnd Alts Testaments. Desselb wo sy in gefar der vereerung fürgestellt, abzethund syend.

IX. Die heylig Ge, ist keinem stand verbotten in der geschrifft, sunder hury vnd vnkünscheyt zu vermyden allen ständen botten.

X. Diewyl ein offentlicher hurer nach der gschrifft im waren bann, so volget, das vnkünscheyt vnd hury der ergernuß halb, keinem stand schädlicher, dann Priesterlichem.

Alles Gott vnd sinem heyligen wort zu eren.

1) verjehend] Schulth. verjächend. 2) all todten dienst, als Vigill, seelmäss] Edit. Oct. alle todtendienst, als Vigily, Seelmaess. 3) Tryssgost] Edit. Oct. drissgost. Schulth. dryßgest. 4) Jarzyt] Schulth. jarzyt.

Theses Bernenses.

De sequentibus Conclusionibus nos Franciscus Kolb et Berchtollus Haller, ambo pastores Ecclesiae Bernensis, simul cum aliis orthodoxiae professoribus unicuique rationem reddemus, ex scriptis biblicis, Veteris nimirum et N. Testamenti libris, die designato, nimirum primo post dominicam primam circumcisionis, anno MDXXVIII.

I. Sancta christiana ecclesia, cuius unicum caput est Christus, nata est ex Dei verbo, in eoque permanet, nec vocem audit alieni.

II. Ecclesia Christi non condit leges et mandata extra dei verbum, ea propter omnes traditiones humanae, quas Ecclesiasticas vocant, non ulterius nos obligant, quam quatenus in dei verbo sunt fundatae et praeceptae.

III. Christus est unica sapientia, iustitia, redemptio et satisfactio pro peccatis totius mundi; Idcirco aliud salutis et satisfactionis meritum pro peccato confiteri, est Christum abnegare.

IV. Quod corpus et sanguis Christi essentialiter et corporaliter in pane Eucharistiae percipiatur, ex Scriptura Sacra non potest demonstrari.

V. Missa, ut hodie in usu est, in qua Christus Deo Patri offertur pro peccatis vivorum et mortuorum, Scripturae est contraria, in sanctissimum sacrificium, passionem et mortem Christi blasphema et propter abusus coram Deo abominabilis.

VI. Quemadmodum Christus solus pro nobis mortuus est, ita etiam solus ut mediator et advocatus inter Deum Patrem et nos fideles adorandus est: Idcirco alios mediatores extra hanc vitam existentes ad adorandum proponere cum fundamento verbi Dei pugnat.

VII. Esse locum post hanc vitam, in quo purgentur animae, in Scriptura non reperitur; proin omnia officia pro mortuis instituta, ut vigiliae, missae pro defunctis, exequiae, septimae, trigesimae, anniversariae, lampades, cerei et id genus alia frustanea sunt.

VIII. Imagines fabricare cultus gratia, Dei verbo, Veteris et N. Testamenti libris comprehenso repugnat; idcirco si sub periculo adorationis proponantur, abolendae.

IX. Matrimonium nulli ordini hominum in Scriptura interdictum est, sed scortationis et impuritatis vitandae causa omnium ordinum hominibus praeceptum et permissum.

X. Quia manifestus scortator iuxta Scripturam excommunicandus; sequitur, scortationem aut impurum coelibatum propter scandalum nulli ordini hominum magis quam sacerdotali damnosum esse.

3.

AD CAROLUM ROM. IMPERATOREM, FIDEI
HULDRYCHI ZWINGLIJ RATIO.

Expectabamus anxie, Carole iustitiae sacer Caesar, qui Evangelium in urbibus Christianae civitatis praedicamus, quando a nobis quoque fidei nostrae, quam et habemus et confitemur, ratio peteretur. Cumque ad hunc modum erecti stamus, adfertur magis rumore quam certo nuncio, multos iam adornavisse religionis ac fidei suae tenorem ac summam, quam tibi offerant. Hic nos inter sacrum et saxum sumus, hinc enim veritatis amor et publicae pacis studium extimulant, quo magis et ipsi faciamus, quod alios facere videmus. Istihinc autem fugax occasio terret, cum quod agi omnia celerius, ac veluti perfunctorie, tuae properationis causa, oporteat, nam et eandem fama nunciat: tum quod, qui per urbes et agros dictae civitatis verbi divini praecones agimus, longius constituti ac dissiti sumus, quam ut tam brevi tempusculo coire, et quid maxime conveniat ad celsitudinem tuam scribere, deliberare possimus. Ut igitur aliorum deinde confessionem, imo eorundem adversariorum etiam confutationem vidimus, quae tamen praeparatae videntur, antequam quicquam ab eis postulatum sit; iam importunum fore non credidi, si solus meae fidei rationem citra gentis meae praeiudicium protinus exponerem. Nam si uspiam lente festinandum, hic certe propere festinandum fuit, ne transmissio per oscitantiam negotio, aut in periculum suspecti silentii, aut arrogantis negligentiae incideremus. En igitur tibi Caesar hac lege fidei meae summam, ut simul tester, non horum modo articulorum, sed omnium quae unquam scripsi, aut per Dei bonitatem scripturus sum, iudicium, nulli uni, nullisque paucis, sed toti Ecclesiae Christi, quatenus illa ex verbi et spiritus Dei tum praescripto tum adflatu pronunciat, crediturum ac permissurum esse.

[FIDEI H. ZWINGLI RATIO.]^{a)}.

Primo igitur, et credo et scio unum ac solum esse Deum, <sup>De unitate ac trinitate Dei confes-
sio.</sup> eumque esse natura bonum, verum, potentem, iustum, sapientem, creatorem et curatorem rerum omnium visibilium atque invisibilium. Esse patrem, filium, et spiritum sanctum personas quidem tres, sed essentiam horum unam ac simplicem. Et omnino iuxta expositionem Symboli^{b)} tam Niceni quam Athanasici per singula de numine ipso deque nominibus sive personis tribus sentio. Filium carnem adsumpsisse credo et intelligo, quod humanam naturam, imo totum hominem, qui ex corpore et animo constat, vere ex immaculata perpetuaque virgine Maria adsumpserit. Id autem hoc modo, ut totus ille homo in unitatem hypostaseos sive personae, filii Dei, sic sit adsumptus, ut peculiarem personam homo non constituerit, sed adsumptus sit ad filii Dei personam inseparabilem^{c)}, indivisibilem, et indissociabilem. Quamvis autem utraque natura, divina videlicet ^{De Christo Dei et hominis filio.} et humana, ingenium ac proprietatem suam sic servaverit, ut utraque in illo vere et naturaliter esse deprehendatur, adhuc tamen naturarum distinctae proprietates et opera, personae unitatem non dissociant. Non magis quam in homine animus, et caro duas personas constituunt: ut enim ista natura diversissima sunt, ita diversis quoque proprietatibus et operationibus pollent. ^{De duabus naturis in una persona.} Attamen homo, qui ex his consistit, non duae personae, sed una est. Ita Deus et homo, unus est Christus: Dei ab aeterno, et hominis a temporis dispensatione in aeternum filius. Una persona, unus Christus: perfectus Deus, perfectus homo: non quod una natura altera fiat, aut inter se confundantur, sed quod utraque propria maneat, et unitas tamen personae ista proprietate non disiungatur. Hinc unus et idem Christus pro humanae naturae ingenio vagit, incrementum capit, proficit sapientia, esurit, sitit, edit, bibit, aestuat, alget, vapulat, sudat, vulneratur, trucidatur, timet, tristatur, et caetera quae ad mulctam et poenam peccati attinent fert, nam ab ipso peccato alienissimus est. Pro divinae autem naturae proprietate, cum patre summa et ima temperat, omnia permeat, sustinet, ac fovet, caecos illustrat, claudos restituit, mortuos evocat, hostes verbulo sternit, mortuus ipse vitam resumit, coelos petit, spiritum sanctum de suo mittit. Et haec omnia unus idemque Christus, quantumvis natura ingenioque diversa, facit, una Dei filii persona manens, ita ut etiam quae divinae sunt naturae, propter personae unitatem ac perfectionem nonnunquam humanae tribuantur, et quae humanae sunt,

a) Fidei etc. om. ed. pr. b) Ed. pr. *symboli*. c) Ed. pr. *inseparabilem*.

interdum de divina dicantur. Filium hominis sese dicebat esse in coelo, cum corpore coelos nondum conscendisset: pro nobis perhibet Christum passum esse Petrus, cum sola humanitas pati possit. Sed propter personae unitatem vere dicitur, Et filius Dei passus est, et filius hominis dimittit peccata: nam et is qui filius Dei et hominis una persona est, pro humanae naturae proprietate passus est: et is qui filius Dei et hominis una persona est, pro divinae naturae proprietate peccata dimittit. Quomodo dicimus hominem esse sapientem, cum tamen ex corpore non minus quam animo constet, et corpus a sapientia sit alienissimum, imo scientiae et intelligentiae venenum ac remora. Et rursus eundem dicimus esse vulneribus conscisum, cum solum corpus recipere vulnera possit, animus minime. Hic nemo dicit ex homine duas personas fieri, cum utrique parti suum tribuitur: et rursus nemo dicit naturas confundi, cum de toto homine id praedicatur, quod propter personae quidem unitatem totius est, sed propter partium proprietatem, unius tantum. Paulus dicit, Cum aegroto potens sum. Quis vero est qui aegrotat? Paulus, Quis recte simul valet? Paulus, At hoc nonne disparatum, inconstans, et intolerabile est? Minime, non enim est una natura Paulus, quanquam est una persona. Cum ergo dicit, Aegroto, ea certe persona loquitur quae Paulus est: sed quod dicitur, non de utraque natura vel praedicatur vel intelligitur, sed de carnis aegritudine tantum. Et cum dicit, Potens ac salvus sum, certe Pauli persona loquitur, sed animus tantum intelligitur. Sic filius Dei moritur, is certe qui pro personae unitate ac simplicitate et Deus et homo est, sed pro humanitatis tantummodo ratione moritur. Ad hunc ergo modum non solus sentio, sed sic senserunt tam de ipso numine quam de personis, deque adsumpta natura, Orthodoxi omnes sive prisci sive Neoterici: sic sentiunt qui veritatem etiamnum agnoscunt.

Hic labitur
liberum ar-
bitrium.

De homine.

Bonitas Dei
continet mi-
sericordiam
et iusticiam

Secundo. Scio numen istud summum, quod Deus meus est, libere constituere de rebus universis, ita ut non pendeat consilium eius ab ullius creaturae occasione, hoc enim est mutilae illius humanae sapientiae proprium, praecedente discursu aut exemplo statuere. Deus autem, qui ab aeterno usque in sempiternum universa unico et simplici intuitu inspicit, non habet opus ulla ratiocinatione, aut factorum expectatione; sed ex aequo sapiens, prudens, bonus etc. libere constituit ac disponit de rebus universis, sua enim sunt quaecumque sunt. Hinc est, ut quamvis sciens ac prudens hominem principio formaret qui lapsurus erat, aequae tamen constitueret filium suum humana natura amicare, qui lapsum repararet. Hac enim ratione bonitas illius ex omni parte manifestata est. Ista enim cum in se misericordiam et iusticiam contineat, iusticiam exeruit cum transgredientem Paradisi beatis laribus eiecit, cum pistrino

humanae miseriae et compedibus aegritudinum alligavit, cum lege, quam nunquam perfecturus erat quantumvis sancta esset, constrinxit. Hic enim bis miser, discebat non modo carnem in aerumnam incidisse, sed mentem quoque metu transgressae legis excarnificari. Cum enim secundum spiritum videret legem esse sanctam, iustam, et divinae mentis nunciam, ut, quae nihil quam quod aequitas suaderet praeciperet, simul tamen videret factis mentem legis sese non implere, suo ipsius iudicio damnatus, abiecta spe potiundae foelicitatis, desperabundus a conspectu Dei abiens, nihil quam aeterni cruciatus dolorem ut laturus esset meditabatur. Hactenus manifestabatur Dei iusticia. Porro cum tempus esset prodendae bonitatis, quam non minus ab aeterno quam iusticiam ostendere constituerat, misit Deus filium suum ut naturam nostram ex omni parte, quam qua ad peccandum propendet, adsumeret: ut, frater et par nobis factus, mediator esse posset, qui divinae iusticiae, quam sacrosanctam et inviolatam permanere oportet, non minus quam bonitatem, pro nobis perlitaret: quo certus esset mundus et de placata iusticia, et de praesente Dei benignitate. Cum enim filium suum nobis et pro nobis dederit, quomodo non omnia nobis cum illo et propter illum donabit? Quid est quod nobis de illo non debeamus promittere, qui sese huc demisit, ut non tantum nobis par, sed totus quoque noster esset? Quis divinae bonitatis opes et gratiam satis miretur, qua sic dilexit mundum, hoc est, humanum genus, ut filium suum exponeret pro illius vita? Hos Evangelii fontes ac venas esse duco: hanc unicam et solam languentis animi medicinam, qua et Deo et sibi restituitur. Nihil enim illum certum de gratia Dei facere potest quam Deus ipse. Ille autem tam liberaliter, tam abunde, tamque prudenter totam in nos effudit, ut iam residuum nihil reliquerit, quod desyderare possimus, nisi supra summum et supra redundantem habundantiam quis quid requirere audeat.

Tercio. Scio nullam aliam esse expiandorum scelerum hostiam quam Christum, nam ne Paulus quidem pro nobis est crucifixus: nullum aliud pignus divinae bonitatis et clementiae certius esse ac indubitatus, nihil enim aequae firmum ac Deus est: et non est aliud nomen sub sole in quo nos oporteat salvos fieri quam Iesu Christi. Relinquuntur ergo hic cum operum nostrorum iustificatio et satisfactio, tum sanctorum omnium, sive in terra sive in coelis degentium, de bonitate et misericordia Dei expiatio aut intercessio. Hic enim unus ac solus mediator Dei et hominum est, Deus et homo Christus Iesus. Constat autem et firma manet Dei electio, quae enim ille elegit ante mundi constitutionem, sic elegit, ut per filium suum sibi cooptaret: ut enim benignus et misericors, ita sanctus et iustus est. Resipiunt ergo universa opera illius miseri-

Una sola via ad reconciliationem et foelicitatem Christus.

Electi hac lege eliguntur, ut per filium salvi fiant.

cordiam et iusticiam. Iure igitur et electio utramque resipit. Bonitatis est elegisse quos velit, Iusticiae vero, electos sibi adoptare et iungere per filium suum, hostiam ad satisfaciendum divinae iusticiae pro nobis factum.

De Originali
peccato.

Servi, quod
servati sint
cum possent
interfici.

Quarto. Scio Tritavum illum nostrum primum parentem *φιλαντία*, hoc est suiipsius amore huc tractum, suggerente perniciosum consilium per invidiam diabolo, ut Deo par fieri cuperet. Hoc crimen cum designasset, vetitum ac perniciosum pomum depransus est, quo in culpam reatumque capitalis supplicii incidit, perduellis et hostis Dei sui factus. Hunc ergo perdere cum posset vel aequitate iubente, melior tamen Deus supplicium in conditionem vertit, ut servum faceret quem plectere potuisset. Hanc conditionem nec ipse nec quisquam ex ipso natus cum tollere posset, (Nequit enim servus nisi servum gignere) omnem posteritatem exitiali gustu in servitutem coniecit. Hic de Originali peccato sic sentio: Peccatum vere dicitur, cum contra legem itum est: ubi enim non est lex, ibi non est praevaricatio: et ubi non est praevaricatio, ibi non est peccatum proprie captum, quatenus scilicet peccatum, scelus, crimen, facinus, aut reatus est. Patrem igitur nostrum peccavisse fateor peccatum, quod vere peccatum est, scelus scilicet, crimen ac nefas. At qui ex isto prognati sunt, non hoc modo peccarunt: quis enim nostrum in Paradiso pomum vetitum depopulatus est dentibus? Velimus igitur nolumus, admittere cogimur, peccatum originale, ut est in filiis Adae, non proprie peccatum esse, quomodo iam expositum est, non enim est facinus contra legem. Morbus igitur est proprie et conditio. Morbus, quia sicut ille ex amore sui lapsus est, ita et nos labimur: Conditio, quia, sicut ille servus est factus et morti obnoxius, sic et nos servi et filii irae nascimur, et morti obnoxii. Quanquam nihil morer hunc morbum et conditionem iuxta Pauli morem adpellari peccatum, imo tale est^{d)} peccatum, ut quicumque in eo nascuntur hostes et adversarii Dei sint: huc enim trahit illos nativitatis conditio, non sceleris perpetratio, nisi quantum hoc semel perpetravit primus parens. Vera igitur perduellionis et mortis causa est perpetratum ab Adam crimen ac nefas. Atque hoc vere est peccatum. At peccatum istud, quod nobis adhaerescit, et vere morbus et conditio imo necessitas est moriendi. Hoc tamen nunquam futurum fuisset per nativitatem, nisi crimen nativitatem vitiasset: criminis igitur tanquam causae, non nativitatis, est humana calamitas. Nativitatis vero non aliter quam eius, quod ex fonte et causa sequitur. Confirmatio huius sententiae, autoritate et exemplo nititur. Paulus Rom. quinto, sic loquitur: Si enim propter unius peccatum mors imperium obtinuit per

Crimen causa est humanae calamitatis.

d) est] Ed. pr. esse.

unum, multo magis etc. Hic videmus peccatum proprie capi. Unus enim Adam est, cuius culpa mors cervicibus nostris imminet. Cap. tertio, sic inquit: Omnes enim peccaverunt, et egent gloria, hoc est bonitate et liberalitate, Dei. Hic peccatum pro morbo, conditione et nativitate accipitur, ut omnes peccare dicamur, etiam antequam profundamur in lucem, hoc est in conditione esse peccati et mortis, etiam priusquam actu peccemus. Quae sententia irrefragabiliter firmatur eiusdem iterum verbis Rom. quinto. Sed obtinuit aut pervasit mors ab Adam usque ad Moysen, in illos quoque, qui non similiter, atque Adam transgressus erat, peccavissent. En nobis mortem etiamsi non peccaverimus quomodo Adam. Quamobrem? Quia ille peccavit. Nos autem cum non hoc modo peccaverimus, cur mors populatur? Quia ille mortuus est propter peccatum, et mortuus, hoc est morti adiudicatus, nos generavit. Morimur ergo et^e) nos, sed illius culpa, nostra vero conditione et morbo, aut si mavis peccato, verum improprie capto. Exemplum tale est. Bello captus, perfidia et inimicia commeruit ut servus teneatur. Qui ex illo pro-
generantur οἰκέται, hoc est vernaе, aut dominati fiunt servi: non culpa, reatu, aut crimine, sed conditione, quae culpam secuta est: nam parens, ex quo nati sunt, scelere hoc commenerat. Nati scelus non habent, sed poenam ac muletam sceleris, puta conditionem, servitutem, et ergastulum. Ista si scelus libet adpellare, ideo quia pro scelere inliguntur, non veto. Istud originale peccatum, per conditionem et contagionem agnasci omnibus qui ex affectu maris et foeminae gignuntur, agnosco: et nos esse natura filios irae scio, sed gratia, quae per secundum Adam, Christum, casum restituit, inter filios Dei recipi non dubito. Sed eo modo qui iam sequitur.

Ex scelere
oritur con-
ditio.

Quinto. Hinc constat, si in Christo secundo Adam vitae restituimur, quemadmodum in primo Adam sumus morti traditi, quod temere damnamus Christianis parentibus natos
pueros, imo gentium quoque pueros. Adam enim si perdere
universum genus peccando potuit, et Christus moriendo non
vivificavit et redemit universum genus a clade per istum data,
iam non est par salus reddita per Christum, et perinde (quod
absit) nec verum, Sicut in Adam omnes moriuntur, ita in
Christo omnes vitae restituuntur. Verum quomodocumque
de gentilium infantibus statuendum sit, hoc certe adsevera-
mus, propter virtutem salutis per Christum praestitae, prae-
ter rem pronunciare qui eos aeternae maledictioni addicunt,
cum propter dictam reparationis causam, tum propter electio-
nem Dei liberam, quae non sequitur fidem, sed fides electio-
nem sequitur: de quo sequenti articulo. Qui enim ab aeterno

Temere da-
mnamus in-
fantes.

De infanti-
bus ex incre-
dulis, nihil
definit.

e) et particula deest in Opp.

electi sunt, nimirum et ante fidem sunt electi. Non debent igitur temere a nobis dampnari qui fidem per aetatem non habent, nam etsi istam nondum habeant, nobis tamen abscondita est Dei electio: apud quem si electi sunt, praecipitanter iudicamus de incomptis. Veruntamen de Christianorum infantibus, aliter definimus. Videlicet quod Christianorum iufantes, quotquot sunt, de ecclesia populi Dei sunt, eiusque ecclesiae partes et membra. Quod hac via probamus: Cunctorum ferme prophetarum testimoniis promissum est, ecclesiam ex gentibus ad ecclesiam populi Dei esse congregandam. Et Christus ipse, Venient, inquit, ab Ortus et Occasu, et recumbent cum Deo Abraham, Isaac et Iacob: et, Ite in orbem universum, etc. Ad ecclesiam autem Iudaeorum aequae pertinebant infantes ipsorum atque ipsi Iudaei. Nihilominus igitur minus pertinent nostri infantes ad ecclesiam Christi quam olim Iudaeorum: nam si secus, iam non rata esset promissio, quia non aequae recumberemus cum Deo sicut Abraham. Ille enim cum iis qui etiam secundum carnem ex eo nati erant, ecclesiae accensebatur. Si autem nostri non sic connumerantur parentibus, iam sordidus et invidus esset in nos Christus cum nobis negaret quod priscis donavisset. Quod impium est dicere, alias enim irrita fieret omnis de vocatione gentium prophetia. Christianorum igitur infantes cum non minus sint de visibili ecclesia Christi quam adulti, constat non minus esse de eorum numero quos nos electos iudicamus quam parentes. Hinc fit ut impie ac praesumptuose facere iudicem, qui Christianorum infantes diris devovent, cum tot aperta^{g)} scripturae testimonia reclament, quae ecclesiam ex gentibus non iam parem, sed ampliorem Iudaeorum futuram praedicant. Quae omnia nunc fient planiora cum de ecclesia fidem nostram exponemus.

De ecclesia. Sexto. Igitur de ecclesia sic sentimus. Ecclesiam in scripturis varie accipi. Pro electis istis qui Dei voluntate destinati sunt ad vitam aeternam. De qua Paulus loquitur, cum dicit eam nec rugam habere nec maculam. Haec soli Deo est nota, is enim iuxta Solomonis verbum solus novit corda filiorum hominum. Sed nihilominus qui huius ecclesiae membra sunt, seipsos quidem, cum fidem habent, electos, et primae huius ecclesiae membra esse norunt, verum alia a se membra ignorant. Sic enim scriptum est in Actis: Et crediderunt quotquot ad vitam aeternam ordinati erant. Qui ergo credunt, ad vitam aeternam sunt ordinati. At qui vere credant nemo novit nisi is qui credit. Hic ergo iam certus est se Dei electum esse. Habet enim spiritus arrabonem iuxta Apostoli verbum, quod desponsus et obsignatus, scit se esse vere liberum et filium

Christianorum
pueri de
populo et f)
ecclesia Dei
sunt.

Haec est fidei
foelicitas, scire se

f) Opp. et de. g) Ed. pr. *adperta*.

familiae factum non servum. Spiritus enim ille fallere non potest. Qui si dictat nobis Deum esse patrem nostrum, et nos illum certi et intrepidi patrem adpellamus, securi quod sempiternam haereditatem simus adituri, iam certum est spiritum filii Dei esse in corda nostra fusum. Certum est igitur eum esse electum qui tam securus et tutus est: qui enim credunt, ad vitam aeternam ordinati sunt. Cum autem multi sint electi qui fidem nondum habent. *Diva enim θεοτόκος*, Id est, Dei parens aut genitrix. Ioannes, Paulus, dum adhuc infantes essent ac parvuli, annon electi erant, et hoc ante mundi constitutionem? At istud neque ex fide neque revelatione sciebant. Matthaeus, Zacheus, Latro et Magdalene, an non electi erant ante mundi constitutionem? attamen hoc nescierunt usque dum spiritu illustrati et ad Christum a patre tracti essent. Ex his ergo colligitur ecclesiam istam primam soli Deo esse cognitam, et quod soli isti qui fidem certam et inconcussam habent, sciunt sese esse huius ecclesiae membra. Sumitur iterum ecclesia universaliter pro omnibus scilicet qui Christi nomine censentur, hoc est, qui Christo nomen dederunt, quorum bona pars Christum sensibilibiter per confessionem aut sacramentorum participationem agnoscit, in pectore tamen ab illo vel abhorret vel ignorat. De hac igitur ecclesia esse credimus quotquot fatentur Christi nomen. Sic Iudas erat de ecclesia Christi, et omnes ii qui retro pedem a Christo retulerunt. Iudas enim ab Apostolis non minus credebatur de ecclesia Christi esse quam Petrus aut Ioannes, cum nihil minus esset. Christus autem sciebat qui essent eius, et qui esset diaboli. Est igitur ecclesia ista sensibilis, quantumvis non conveniat in hoc mundo, omnes qui Christum confitentur, etiamsi reprobi multi sint inter eos. Nam Christus depinxit illam lepida decem virginum, quarum pars prudentes, pars fatuae erant, allegoria. Haec etiam nonnunquam electa vocatur, etiamsi non sit prima ista quae est sine macula, sed quemadmodum est hominum iudicio ecclesia Dei, propter sensibilem confessionem, sic eadem ratione adpellatur electa. Nos enim et fideles et electos esse iudicamus qui Christo nomen dant. Sic locutus est Petrus: Electis, inquit, qui passim sunt per Pontum etc. Ubi electorum nomine cunctos intelligit qui de ecclesiis, ad quas scribit, erant, non eos tantum qui proprie a Domino sunt electi, ut enim isti Petro ignoti erant, ita non potuisset ad illos scribere. Capitur postremo ecclesia pro quovis particulari coetu huius universalis ac sensibilis ecclesiae, ut ecclesia Rhomana, Augustana, Lugdunensis. Sunt et aliae acceptiones ecclesiae, quas nunc res non est adnumerare. Hic igitur credo unam esse ecclesiam eorum, qui eundem habent spiritum, qui eos certos reddit quod veri filii familiae Dei sint, et haec est ecclesiarum primitiae. Hanc credo in veritate non errare, puta in primis istis fidei fundamentis,

haereditatem
esse aeter-
norum.

Id est, Dei
parens aut
genitrix.

De univer-
sali sensibi-
lique eccle-
sia.

In ecclesia
quae nostris
patet sensi-
bus etiam
mali sunt.

Electi etiam
largius vo-
cantur, quos
nos electos
iudicamus.

in quibus cardo versatur. Credo et universalem sensibilem unam esse, dum veram confessionem istam, de qua iam dictum est, tenet. Credo etiam de hac ecclesia esse, quicumque nomen illi dant iuxta verbi Dei praescriptum et promissionem. Credo infantem Isaac, Iacob, Iudam, et omnes qui de semine Abrahæ erant, eos quoque infantes, quorum parentes inter ecclesiae primordia praedicantibus Apostolis ad Christi partes concedebant, de hac esse ecclesia. Nam Isaac et reliqui veterum nisi fuissent, non recepissent ecclesiae tesseram. Cum ergo isti de ecclesia fuerint, fuerunt et primitivæ ecclesiae infantes ac parvuli. Quocirca credo et

Fatetur non tantum os proprium, sed paternum quoque, dum habet promissionem.

Fatetur et ecclesia.

scio, baptismi sacramento signatos. Fatentur enim et infantes cum ecclesiae offeruntur a parentibus, imo cum eos promissio offert, quæ non minor est nostris infantibus facta, sed multo amplior et crebrior quam priscis Hebræorum infantibus. Atque ista sunt fundamenta de baptizandis et ecclesiae commendandis infantibus, contra quæ omnia Catabaptistarum tela et machinae nihil possunt. Non enim soli qui credunt baptizandi sunt, sed qui fatentur, qui de ecclesia ex verbi Dei promissis sunt. Nam alias neminem omnino quisquam etiam Apostolorum baptizaret, cum nulli Apostolorum certo constet de fide fatentis ac nomen dantis. Simon enim praestigiator, Ananias, Iudas quoque, et qui non? baptizati sunt cum nomen darent, fidem tamen non haberent. Contra, Isaac infans circumcisis est, cum non daret nomen neque crederet, sed nomen dabat promissio. Cum autem nostri infantes eo loco sint quo Hebræorum, iam et nostræ ecclesiae promissio nomen dat et fatetur. Vere igitur baptismus perinde ac circumcisio, (loquimur autem de sacramento baptismi) nihil quam alterum istorum, aut confessionem sive nominis dationem, aut foedus sive promissionem requirit. Quæ et ipsa omnia paulo clariora fient ex his quæ sequuntur.

Sacramenta non conferunt gratiam.

Septimo. Credo, imo scio omnia sacramenta, tam abesse ut gratiam conferant, ut ne adferant quidem aut dispensent. Qua in re forsitan audacior tibi videri potero, potentissime Caesar. Sed stat sententia. Nam gratia ut a spiritu divino fit aut datur (loquor autem latine cum gratiæ nomine utor, pro venia scilicet indulgentia et gratuito beneficio) ita donum istud ad solum spiritum pervenit. Dux autem vel vehiculum spiritui non est necessarium, ipse enim est virtus et latio qua cuncta feruntur, non qui ferri opus habeat: neque id unquam legimus in scripturis sacris, quod sensibilia, qualia sacramenta sunt, certo secum ferrent spiritum, sed si sensibilia unquam lata sunt cum spiritu, iam spiritus fuit qui tulit, non sensibilia. Sic cum ventus vehemens ferretur, simul adferebantur linguae venti virtute, non ferebatur ventus virtute linguarum. Sic ventus adferebat coturnices, et locustas

auferebat: sed nullae coturnices aut locustae unquam tam
 volucres fuerunt ut ventum adportarent. Sic cum spiritus
 tam grandis ut etiam tollere montes posset transit praeter
 Heliam, non tamen in spiritu Dominus ferebatur, etc. Bre-
 viter spiritus ubi vult spirat, hoc est, sic flat ventus ut fert
 ingenium, et vocem eius quidem audis, sed nescis unde ori-
 atur aut ubi sidat. Sic est omnis qui nascitur ex spiritu,
 hoc est invisibiliter et insensibiliter illustratur ac trahitur.
 Veritas haec locuta est, non igitur hac mersione, non hoc
 haustu, non illa deunctione adfertur spiritus gratia: nam si
 sic, iam sciretur quomodo, ubi, quo, et in quod ferretur
 spiritus: nam si sacramentis alligata est gratiae praesentia
 et efficacia, iam quo adferuntur operantur: quo non adhiben-
 tur, flaccescunt omnia. Nec est ut materiam sive subiectum
 causentur Theologi, quod huius dispositio ante requiratur,
 hoc est, quod baptismi aut Eucharistiae gratia (sic loquuntur
 isti) ei conferatur qui prius sit ad hoc adornatus. Nam is
 qui istam per sacramenta gratiam recipit secundum ipsos, aut
 ipse seipsum ad hoc praeparat, aut a spiritu praeparatur.
 Si seipsum praeparat, ergo et ex nobis aliquid possumus, et
 gratia praeveniens nihil est. Si a spiritu praeparatur ad gra-
 tiae acceptionem, quaero an hoc etiam fiat sacramento duce an
 extra sacramentum. Si sacramento mediante, ergo sacramento
 paratur homo ad sacramentum, et sic usque ad infinitum pro-
 cessus erit: nam semper ad sacramenti praeparationem requi-
 retur sacramentum. Si vero citra sacramentum praeparatur
 ad sacramentalis gratiae acceptionem, ergo spiritus sua beni-
 gnitate adest ante sacramentum, et perinde gratia et facta et
 praesens est antequam adferatur sacramentum. Ex quibus hoc
 colligitur (quod in re sacramentaria volens ac libens admitto)
 sacramenta dari in Testimonium publicum eius gratiae, quae
 cuique privato prius adest. Sic datur Baptismus coram Ec-
 clesia ei qui, priusquam illum recipiat, religionem Christi aut
 confessus est aut promissionis verbum habet, quo scitur illum
 ad Ecclesiam pertinere. Hinc est ut, cum adultum baptizamus,
 rogemus num credat. Si respondet, Etiam, tunc tandem recipit
 baptismum. Ergo fides adfuit antequam baptismum reciperet. Non
 igitur datur fides baptismo. Si vero infans offeratur, quaeritur
 an parentes illum offerant ad baptizandum. Cumque responderint
 per testes, velle ut baptizetur, tunc tandem baptizatur infans.
 Et hic antecessit Dei promissio, quod nostros infantes non minus
 reputet de Ecclesia, quam Hebraeorum. Cum enim hi offe-
 runt, qui de Ecclesia sunt, iam baptizatur infans, hac lege,
 quod quandoquidem ex Christianis natus sit, intra Ecclesiae
 membra divina promissione reputetur. Baptismo igitur Eccle-
 sia publice recipit eum, qui prius receptus est per gratiam.
 Non ergo adfert gratiam baptismus, sed gratiam factam esse

Sacramenta
 sunt testimo-
 nia quibus
 nos testamur
 Dei gratiam
 Ecclesiae.

Sacramenta
analogiam
prae se fe-
runt rei intus
aut prius ge-
stae per spi-
ritum.

ei cui datur, Ecclesiae testatur. Credo igitur, o Caesar, sacramentum esse sacrae rei, hoc est factae gratiae, signum. Credo esse invisibilis gratiae, quae scilicet Dei munere facta et data est, visibilem figuram sive formam, hoc est visibile exemplum, quod tamen fere analogiam quandam rei per spiritum gestae prae se fert. Credo testimonium publicum esse. Ut cum baptizamus, abluitur corpus mundissimo elemento: sed hoc significatur, gratia divinae bonitatis in Ecclesiae et populi Dei coetum allectos esse, in quo candide sit ac pure vivendum. Sic Rom. sexto. Paulus mysterium exponit. Testatur ergo is, qui baptismum recipit, De Ecclesia Dei se esse, quae fidei integritate et vitae synceritate Dominum suum colat. Et ob hanc causam sacramenta, quae sacrae sunt cerimoniae (accedit enim verbum ad elementum et fit sacramentum), religiose colenda, hoc est in precio habenda, et honorifice tractanda sunt, ut enim gratiam facere non possunt, Ecclesiae tamen nos visibiliter sociant, qui prius invisibiliter sumus in illam recepti, quod cum simul cum promissionis divinae verbis in ipsorum actione pronuntiatur ac promulgatur, summa religione suspiciendum est. Nam si aliter de sacramentis sentiamus, puta quod exterius adhibita intus purgent, iam rediit Iudaismus, qui variis unctionibus, unguentis, oblationibus, victimis, ac epulis, credebat scelera expiari, et gratiam velut coëmi ac comparari. Quod tamen prophetae, et in primis Isaias ac Ieremias, semper constantissime exagitarunt, docendo liberalitate Dei promissiones ac beneficia data, non meritorum aut externarum cerimoniarum respectu. Credo etiam Catabaptistas, dum baptismum negant infantibus fidelium, toto coelo errare, neque hic solum, sed in multis quoque aliis, de quibus non est dicendi locus. Et at cavendum illorum sive stultitiam sive maliciam, primus contra ipsos non sine periculo, Dei auxilio fretus, et docui et scripsi, ut nunc per illius bonitatem ea lues apud nostros valde remiserit: tam abest, ut quicquam huius seditiosae factionis receperim, docuerim aut defenderim.

De Euchari-
stia h).

Octavo. Credo quod in sacra Eucharistiae, hoc est gratiarum actionis coena, verum Christi corpus adsit, fidei contemplatione: hoc est, quod ii qui gratias agunt Domino pro beneficio nobis in filio suo collato, agnoscunt illum veram carnem adsumpsisse, vere in illa passum esse, vere nostra peccata sanguine suo abluisse, et sic omnem rem per Christum gestam illis fidei contemplatione velut praesentem fieri. Sed quod Christi corpus per essentiam et realiter, hoc est corpus ipsum naturale in coena aut adsit aut ore dentibusque nostris mandatur, quemadmodum Papistae, et quidam qui ad ollas

h) Ed. pr. om. *De Euch.*

Egyptiacas respectant, perhibent, id vero non tantum negamus, sed errorem esse qui verbo Dei adversatur constanter adseveramus. Quod tuae maiestati opitulante Deo, Caesar, paucis tam perspicuum faciam quam Sol est. Primo divina oracula adferendo: secundo argumentis ex his desumptis velut arietibus in adversarios vadendo: postremo veteres Theologos in hac nostra sententia fuisse ostendendo. Tu interim creator spiritus adsis et mentes tuorum illustra, imple gratia et luce, quae tu creasti pectora. Christus ipse os et sapientia numinis, sic inquit:

Pauperes semper habebitis vobiscum, me autem non semper habebitis. Hic negatur sola corporis praesentia, nam secundum divinitatem semper adest, quia semper ubique est, iuxta aliud eius verbum, Ego ero vobiscum usque ad consummationem saeculi, videlicet secundum divinitatem, virtutem et bonitatem. Nobiscum sentit Augustinus. Nec est, cur causentur adversarii, humanitatem Christi esse ubicunque est divinitas, alias dividi personam: nam id tolleret veram humanitatem Christi. Ubique enim esse nihil quam numen potest. Et humanitatem in uno loco esse, divinitatem autem ubique, ita non dividit personam, sicut humanitatem adsumpsisse filium non dividit essentiae unitatem. Imo potentius esset ad separandum unitatem essentiae, dum una persona creaturam sibi adsumit quam aliae omnino non adsumunt, quam sit ad separandum personam, humanitatem esse in uno loco, divinitatem vero ubique. Cum et in creaturis videamus corpora esse ad unum locum alligata, potentiam vero et virtutem latissime vagari. Exemplum est Sol, cuius corpus in uno loco est, virtus autem porro omnia pervadit. Humanus animus astra etiam superat, et inferos penetrat, attamen corpus in uno loco est.

In Ioan.
tract. 50.

Iterum dicit: Iterum relinquo mundum, et vado ad patrem. Hic habetur verbum relinquendi, sicut prius habendi, quo minus possint adversarii dicere, Non habemus eum visibiliter. Cum enim de visibili corporis sui subtractione loquitur, sic inquit: Modicum et non videbitis me, etc. Nec nisi praestigium aleretur, si corpus eius naturale adesse contenderemus, sed invisibile. Cur enim visum fugeret qui tamen hic esset, qui se toties post resurrectionem discipulis ostendit? sed expedit vobis, ait, ut ego vadam. At si hic esset, non expedit ut eum non videremus. Ipse enim quoties discipuli ad eius intuitum hallucinarentur sese aperteⁱ⁾ exhibuit, ne vel sensus vel cogitatus quicquam pateretur. Palpate, inquit, me: et, Nolite timere, Ego sum: et, Maria noli me tangere, etc. Cum iam iam abiens discipulos commendaret patri, dicebat: Latini quo-

i) Ed. pr. *adperte*.

que iam pro
posthac
usurpant. Ego posthac non ero in mundo, καὶ οὐκ ἔτι^{k)} εἰμι ἐν τῷ κόσμῳ. Hic habetur verbum substantivum, Posthac non sum in mundo, non minus quam in his verbis, Hoc est corpus meum, ut neque hic possint adversarii dicere tropum esse, cum negent substantiva tropum recipere, sed res his opus non habet. Sequitur enim: Hi autem sunt in mundo. Quae antithesis manifeste docet, illum non esse pro humana natura in mundo, tum cum discipuli essent.

Et ut sciamus quando abierit, non, ut illi fingunt potius quam exponunt, quando sese invisibilem fecerit, sic inquit Lucas: Et factum est cum illis valediceret, recessit ab eis, et sublatus est in coelum. Non dicit Evanuit etc. aut invisibilem se reddidit.

De qua re Marcus sic: Dominus postquam locutus est eis, adsumptus est in coelum, et sedet a dextris Dei. Non dicit: Mansit hic, sed invisibile reddidit corpus suum. Rursus Lucas in Actis: Cum haec dixisset, illis insipientibus sublatus est ac elevatus, nubes autem suscepit illum ab oculis eorum. Nubes texit eum, qua nihil fuisset opus si solummodo adspectum sustulisset et alias adfuisset. Nec opus fuisset sublatione aut elevatione. Ibidem: Hic Iesus, qui adsumptus est a vobis in coelum, sic veniet quemadmodum vidistis eum ire in coelum. Quid hoc est clarius? A vobis, inquit, adsumptus est: ergo non erat apud illos, neque visibiliter, neque invisibiliter secundum humanam naturam. Cum ergo videbimus eum redire quemadmodum abiit, tunc sciemus adesse. Alioqui sedet secundum humanam naturam ad dexteram patris, donec redeat ad iudicandum vivos et mortuos.

Cum autem sint qui corpori Christi locum abrogent, et dicant non esse in loco, videant quam aperte^{l)} contra veritatem clausis tamen oculis eant. In praesepe fuit, in cruce, Ierosolymis^{m)} cum parentes essent in itinere, in sepulchro, extra sepulcrum, ait enim angelus: Surrexit non est hic, En vobis locum, ubi posuerant illum. Et ne possint dicere, corpus eius esse ubique, audiant: Venit Iesus ianuis clausis, et stetit in medium ipsorum. Quid venire fuisset opus, si corpus eius est ubique, sed invisibiliter? satis futurum erat, non venire, sed qui praesens erat sese solum ostendisse. Sed valeant tam calumniosae nugae, quae nobis veritatem tum humanitatis Christi, tum sacrarum literarum tollunt.

Haec testimonia tollunt corporis Christi praesentiam ubique quam in coelo, canonice loquendo, hoc est quantum nobis scriptura constat de ingenio et proprietate corporis adsumpti. Quantumque antinomiae cogunt, quae quicquid nobis de potentia Dei proponamus, nunquam tamen huc nobis tor-

Hoc est, contrariae scripturae collatae.

k) ἔτι om. Opp. l) Ed. pr. aperte. m) Opp. Hierosolymis.

quenda est, ut facere Deum contra verbum suum credamus. Hoc enim impotentiae esset, non potentiae, etc.

Quod autem ore nostro naturale Christi corpus non edatur, ipse ostendit cum diceret conflictantibus de corporali esu carnis suae Iudaeis, Caro non prodest quicquam, ad edendum scilicet naturaliter: sed ad edendum spiritualiter plurimum, vitam enim dat.

Quod natum est ex carne, caro est: et quod natum est ex spiritu, spiritus est. Si ergo naturale corpus Christi ore nostro editur, quid aliud ex carne naturaliter mansa quam caro fiet? Et ne leve videatur alicui argumentum, audiat alteram partem, Quod natum est ex spiritu, spiritus est. Ergo quod spiritus est, ex spiritu natum est. Si ergo caro Christi salutaris est animae, spiritualiter manducatum oportuit, non carnaliter. Hoc etiam pertinet ad sacramentorum materiam, quod spiritu spiritus generatur, non re corporea, ut ante attigimus.

Solus spiritus generat spiritualia.

Paulus monet, quod si Christum aliquando secundum carnem noverit, at iam non agnoscat secundum carnem.

His locis cogimur fateri, verba ista, Hoc est corpus meum, non naturaliter, sed significative perinde accipi oportere, atque ista: Hoc est Paessa. Agnus enim, qui quotannis edebatur, cum ipsa feriarum celebritate, non erat transitus, sed praeteritionem ac saltum olim factum significabat. Huc accedit successio, quod Agno successit coena, quae res monet similibus usum esse verbis Christum, servat enim Mimesim successio. Accedit eadem verborum compositio. Accedit tempus, cum in eadem coena vetus Paessa ponitur, et nova gratiarumactio instituitur. Accedit omnium *μνημοσύνην* Id est commemoratio- proprietates, quae nomen eius sibi vendicant, cuius mentionem num, Zichronim ac commemorationem faciunt. Sic *σεμνάχθαι* vocabant Athenienses, non quasi quotannis aes alienum levaretur, sed quod צִיכְרוֹנִים Solon olim fecerat, isti perpetuo celebrant, et hanc suam celebrationem rei ipsius nomine honestant. Sic vocatur corpus Christi et sanguis, quae veri corporis symbola sunt. Sequuntur nunc argumenta.

Ut corpus re spiritali pasci nequit, sic neque anima re corporali. Quod si corpus Christi naturale editur, quaero an corpus an animum pascat? non corpus, ergo animam: si animam, ergo anima vescitur carnibus, et non esset verum quod spiritus ex spiritu tantum nascatur.

Secundum hoc quaero, Quid corpus Christi naturaliter perfectum efficiat. Si remissionem peccatorum, ut una pars perhibet, ergo discipuli adepti sunt remissionem peccatorum

Una eadem- in coena, frustra igitur Christus est mortuus. Si comesum
que factio- dispensat virtutem passionis Christi, ut eadem pars perhibet,
sensit, Eu- ergo dispensata fuit virtus passionis et redemptionis antequam
charistiam nata esset. Si pascit corpus ad resurrectionem, ut alius
catala, et pec- quidam satis indocte adserit, ergo multo magis sanat nostrum
catorum re- corpus, et ab aegritudine levat. Sed aliter amat Irenaeus
missionem intelli- cum corpus nostrum ali ad resurrectionem Christi
in cruce fa- corpore tradit. Vult enim ostendere, quod spes nostrae re-
ctam dispen- surrectionis firmatur Christi resurrectione. En lepidum tropum.
sare.

Tertio, Si corpus Christi naturale est in coena praebitum
discipulis, iam necessario sequitur ut istud ederint quale tum
erat. Sed tum erat passibile, ederunt ergo vulnerabile cor-
pus, nondum enim erat clarificatum. Cum enim dicunt,
Ederunt idem corpus, sed non quemadmodum erat passibile,
verum idem quale post resurrectionem fuit, obiciimus, Ergo

aut duo corpora habuit, unum quod nondum esset clarificatum,
et alterum quod esset: aut unum idemque corpus eodem tem-
pore fuit passibile et impassibile. Et sic, cum tantopere
aversaretur mortem, nimirum voluit non pati, sed corporis
ista dote uti qua indolens erat. Non igitur vere passus est,
sed per hypocrisim, qua nobis via Marcion pulchre reducit
ab Andabatis istis. Sexcenta possent, o Caesar, argumenta
adduci, sed his nunc contenti erimus.

Quod autem veteres, quae postrema huius articuli pars
erit, nobiscum sentiant, duobus testibus firmabo iisque primis.

Ambrosio, qui sic in epistolam priorem ad Corinthios,
super his verbis, Mortem Domini annunciate etc. dicit, Quia
enim morte Domini liberati sumus, huius rei memores, in
edendo et potando, carnem et sanguinem, quae pro nobis
oblata sunt, significamus, etc. Loquitur autem Ambrosius
de cibo et potu coenae. Et perhibet nos vera ista quae pro
nobis oblata sunt, significare.

Augustino quoque, qui in Ioannem tractatu XXX. Corpus
Christi quod a mortuis resurrexit, adfirmat in uno loco esse
oportere. Ubi impressa exemplaria Posse habent pro Opor-
tere: sed male, nam et in sententiarum Magistro, inque
Decretis Canoniceis, in quae sententia ista Augustini translata
est, legitur Oportet. Quo palam videmus veteres omnino
non intellexisse de naturali esu corporis Christi, sed de spi-
rituali, quicquid tandem de coena magnifice locuti sunt. Cum
enim sciverunt corpus Christi in uno loco esse oportere, et
eum ad dexteram Dei esse, non detraxerunt illud ut dentibus
hominum foetidis subderent commolendum.

Idem Augustinus adversus Adimantum capit. XII. tria ista,
Sanguis est anima, Hoc est corpus meum, Et petra erat
Christus, *συμβολικῶς*, hoc est, ut ipse loquitur, in signo
et significative dicta esse docet. Et inter alia multa huc

*ἀνθυποπο-
ρὰ* obiectio-
nis adversa-
riorum occu-
patio.

ἀνάλγητον
quod dolere,
aut ledi do-
lore non pot-
est.

tandem verborum venit: Possum etiam interpretari praeceptum illud in signo esse positum. Non enim Dominus dubitavit dicere, Hoc est corpus meum, cum signum daret corporis sui. Sic Augustinus. En nobis clavem qua universos veterum sermones de Eucharistia reserare possumus. Id quod tantummodo signum est corporis, dicit corpus esse adpellatum. Eant nunc et nos haereseos damnent, qui volent, modo sciant sese eadem opera Theologorum columnen damnare, contra Pontificum decreta. Ex his enim fit manifestissimum, quod veteres semper sunt^{o)} symbolice locuti cum corporis Christi in coena esui tantum tribuerunt, puta, non quod sacramentalis manducatio mundare animum posset, sed fides in Deum per Iesum Christum, quae spiritualis est manducatio, cuius externa ista symbolum est et adumbratio. Et quemadmodum panis corpus sustinet, vinum vegetat, et exhilarat, sic animum firmat et certum facit de misericordia Dei, quod filium suum nobis dedit: sic reficit mentem, sanguine illius, peccata, quibus ipsa urebatur, esse restincta. His contenti erimus nunc loci, quamvis totos libros compilare quis posset ad exponendum et confirmandum quod veteres in nostrâ sententia. Nec quemquam moveat libellus nuper editus de veterum sententia, quam ille se *ῥητῶς* tecturum scilicet pollicetur. Brevi enim doctissimi viri fratris nostri Oecolampadii, cuius ab exordio provincia fuit veterum sententiam adserere, confutationem videbimus. Quae vero in hac materia pro planiore expositione aut adversariorum confutatione requiri possent multis libris ad diversos scriptis abunde puto praestitimus, qui in hac sententia sumus.

Nono. Credo ceremonias, quae neque per superstitionem fidei, neque verbo Dei contrariae sunt (quanquam huiusmodi nesciam an quae inveniuntur) per charitatem tolerari, donec lucifer magis ac magis allucescat, posse. Sed simul credo eadem charitate magistra, cum citra magnam offensionem fieri potest, dictas ceremonias abolendas esse, quantumvis reclamant qui perfido sunt animo. Non enim prohibebat Magdalenen Christus ab effusione unguenti tametsi Iudae avaricia et perfidia contumaciter tumultuarentur. Imagines autem quae ad cultum prostitutae sunt, non censeo inter ceremonias, sed ex eorum esse numero quae verbo Dei ex diametro repugnant. Quae autem non prostant ad cultum, aut ubi cultus futuri nullum est periculum, tam abest ut damnum, ut et pictoriam et statuariam Dei dona esse agnoscam.

Decimo. Credo prophetiae sive praedicationis munus sacrosanctum esse, ut quod ante omne officium sit summe ne-

Veteres omnes sunt symbolice locuti cum de fructu manducationis corporis Christi disseruerunt.

De ceremoniis p).

Imagines quas periculum est ne adorentur unquam, tolli debent.

De prophetia vel ministerio verbi. q)

o) sunt om. Opp. p) Ed. pr. om. De cerem. q) Ed. pr. om. De proph. etc.

Prophetia
legum et iu-
stitiae de-
fensor.

Telluris inu-
tile pondus.

De Magi-
stratu r)

cessarium. Canonice enim sive regulariter loquendo videmus apud omnes populos externam praedicationem Apostolorum et Evangelistarum sive Episcoporum praecessisse fidem, quam tamen soli spiritui ferimus acceptam. Videmus enim pro dolor, satis multos qui externam Evangelii praedicationem audiunt quidem, sed non credunt, quod spiritus penuria usuvenit. Quocunque igitur prophetae sive praedicatores verbi mittuntur, signum est gratiae Dei, quod vult electis suis cognitionem sui manifestare: et quibus negantur, signum est imminuentis irae. Sicut ex prophetis colligere licet et Pauli exemplo, qui interim vetitus est ad quosdam ire, interim vocatus. Sed et leges ipsae ac magistratus nulla ope praesentius iuvare possunt ad tuendam publicam iusticiam quam prophetia. Frustra enim praecipitur quod iustum est, nisi quibus mandatur iusti rationem habeant et aequitatem ament. Ad hoc autem parant animos prophetae tanquam ministri, spiritus tanquam autor tum doctoris tum auditoris. Hoc genus ministrorum, qui scilicet docent, solantur, terrent, curant, prospiciunt ex fide, in populo Christi agnoscimus. Illud quoque, quod baptizat, in coena Domini corpus et sanguinem (sic enim nos quoque μεταρρυσμῶς sacrum panem coenae ac vinum adpellamus) circumfert, quod aegrotos visitat, quod mendicos cibant ecclesiae opibus ac nomine. Istud postremo, quod legit, interpretatur, profitetur quo vel ipsi vel alii formentur ut aliquando ecclesiis praesint. At mitratum hoc genus atque pedatum, quod numerus est et fruges consumere natum, ἐτόσιον ἄχθος ἀρούρης, credimus νόθον, et id omnino esse in ecclesiae corpore quod strumae et gibbi sunt in humano.

Undecimo. Scio magistratum rite inauguratum locum Dei tenere, non minus quam prophetiam. Ut enim propheta coelestis sapientiae ac bonitatis minister est, ut qui ex fide doceat et errores in lucem protrahat: sic magistratus bonitatis ac iusticiae minister est. Bonitatis, ut cum fide et modestia instar Dei suorum negocia tum audiat tum consulat; iusticiae, ut iniquorum audaciam frangat et innocentes tueatur. Has dotes si princeps habeat, credo conscientiae illius nihil esse metuendum. Eis si careat, attamen sese metuendum praestet ac terrificum, credo nulla ratione conscientiam eius ideo absolvi, quod rite inauguratus sit. At simul credo Christianum hominem huiusmodi tyranno parere debere, usque ad eam occasionem de qua loquitur Paulus, Si potes liber fieri, magis utere: quam tamen credo a solo Deo ostendi non ab homine, id autem nihil obscure, sed tam aperte^{a)}, quam Saul est abiectus, et successorem acce-

r) Ed. pr. om. De Mag. s) Ed. pr. adperite.

pit David. Et omnino de reddendo tributo et vectigalibus propter protectionem cum Paulo sentio, Rom. XIII.

Duodecimo. Credo purgatorii ignis figmentum tam con-
tumeliosam rem esse in gratuitam redemptionem per Christum
donatam, quam lucrosa fuit autoribus suis. Nam si suppliciiis
et cruciatibus scelerum nostrorum commerita eluere est ne-
cesse, iam frustra erit Christus mortuus, iam evacuatur
gratia. Quo quid sceleratius in re Christiana cogitari potuit?
Aut qualem habent Christum, qui se Christianos adpellari
volunt, et ignem hunc, non iam ignem, sed fumum, for-
mident? Inferos autem ubi cum Ixione ac Tantalo perfidi,
contumaces ac perduelles imperpetuum puniuntur, non tan-
tum esse credo, sed scio. Veritas enim cum de universali
iudicio loquitur, perhibet post illud iudicium quosdam ituros
esse in ignem sempiternum. Ergo post universale iudicium
erit sempiternus ignis. Quo minus possint Catabaptistae suum
istud עולם hoc est perpetuum errori suo praetexere, quo docent,
imperpetuum durare non ultra generale iudicium. Hic enim de
perpetuo igne loquitur Christus post iudicium arsure, et cacodaemonem cum angelis suis, cum impiis, qui Deum contemnunt,
cum immanibus, qui veritatem mendacio opprimunt, et ex visceribus ac fide proximi necessitatibus non opitulantur, cruciaturo.

Ignis post
universale
iudicium ae-
ternus,

Haec ut praemissa sunt firmiter credo, doceo, atque de-
fendo, non meis, sed divini verbi oraculis. Promittoque id
facturum pro Dei voluntate, dum spiritus hos regit artus.
Nisi quis scripturae vere sacrae decretis recte intellectis di-
versum tam aperte^{a)} ac simpliciter exponat ac firmet, quam
nos ista. Sacris enim literis et ecclesiae secundum ipsas ex
spiritu iudicanti, nostra submittere, nobis non minus iucun-
dum et gratum est, quam aequum et iustum. Potuissemus
omnia locupletius ac profusius exponere, sed cum non daret
ocasio, istis contenti fuimus, quae talia putamus, ut velli-
care quidem, quod hodie tam vulgare est, facile quis possit,
at convellere nemo. Veruntamen si quis tentet, non auferet
inultum. Iam tum forte quod reliquum armorum superest
proferemus. Nunc pro praesenti tempore satis testatum sit.

Proinde optime Caesar caeterique principes, dynastae,
proceres, Rerumque publicarum legati et capita, vos per
Iesum Christum dominum et fratrem nostrum, per illius bo-
nitatem et iusticiam, per iudicium eius quo universis pro digni-
tate redditurus est, quem nullum latet consilium, qui prin-
cipum impie deliberantium et imperantium proposita distur-
bat, qui humiles evehit et deicit elatos, precor et rogo, ut
principio monentis parvitatem ne negligatis. Saepe enim

Obtestatio
ad Imper. et
principes. v)

t) Ed. pr. om. *De purg.* u) Ed. pr. *adperte.* v) Ed. pr. om. *Obtest.* etc.

stulti quoque opportune locuti sunt, et veritas ipsa imbecilles ac infimae sortis homines ad sui divulgationem elegit. Deinde ut memineritis vos quoque homines esse, qui et ipsi et ab aliis falli possint, Omnis enim homo mendax est. Et nisi numinis adflatu aliud doceatur quam ipse vel sciat vel cupiat, nihil de eo sperandum est quam quod suis artibus et consiliis seipsum praecipitet. Nimis enim vere dixit Ieremias propheta: Ecce verbum Domini abiecerunt, quae ergo eis sapientia reliqua esse poterit? Quapropter cum ipsi iusticiae sitis antistites, nullos aequae oportet numinis voluntatem perspectam habere. Quae unde peti quam ex illius oraculis potest? Ne igitur abhorreatis ab illorum sententiis, qui verbo Dei nituntur. Nam id fere usuvenire videmus, ut, quanto magis repugnent adversarii, tanto magis et illud splendescat, et falsitas eliminetur. Quod si, quod me non fugit, sunt qui strenue apud vos nostram incertitiam, et si diis placet, maliciam quoque traducant, hoc quoque vobiscum reputate, primum an qui istam Evangelii eucharistiaeque rationem sequimur, vitam nostram unquam sic instituerimus, ut, num bonorum virorum loco habendi simus, quisquam bonus unquam dubitaverit? Deinde num ab incannabilis ipsis ita fuerimus ab ingenio et a literis alieni, ut eruditionis spes omnis de nobis abiicienda fuerit? Certe de neutro istorum gloriāmur, cum et Paulus ipse Dei munere esset, quod erat. Attamen vita, si omnino hilarior contigit, ea tamen neque ad luxum et inapudentiam unquam descendit, neque rursus in crudelitatem, fastum aut contumaciam degeneravit, ita ut testimonio vitae adversariorum consilia saepenumero attonita receptui cecinerint. Eruditio, quamvis maior sit quam hostes aut ferre possint aut sine conscientia contemnere, tamen longe est inferior quam tenere nos prosequentes opinentur. Veruntamen, ut eo perveniamus quo tendimus, ita iam annis haud paucis cum in divinis tum in humanis literis stipendia fecimus, ut temere quod docemus non sit. Liceat autem nobis gratiam et munificentiam Dei, ecclesiis nostris liberaliter impartitam, laudare. Profecto sic receperunt verbum Domini Ecclesiae, quae Dominum Deum per nos audiunt, ut mendacium et perfidia contrahantur, frangantur autem fastus et luxus, et contumelia ac vitilitigatio ἐκ ποδῶν facessant. Qui certe veri fructus divini adflatus si non sunt, quinam erunt? Considerate vero, tu o Caesar optime, et vos principes ac proceres universi, quid porro nobis bonae frugis humanae doctrinae persona protulerit. Redemptae Missae cum principum tum plebis libidinem atque procaciam ut auxerunt, ita pontificum luxum et missatorum crapulam et invexerunt et ampliaverunt. Imo quod nefas non incenderunt? opes enim quae per missam coacervatae sunt quis dissipabit, nisi in venis obturentur et stran-

Fructus verbi Dei sive Evangelii praedicati.

Posteritas et foetura humanae doctrinae.

gulentur? Faxit igitur Deus longe melior quam vos omnes, quos optimos libenter et vocamus et credimus, ut huius et omnium errorum in Ecclesia radices incidere, et Rhomam cum suis ruderibus, quae Christiano orbi et praecipue Germaniae vestrae obstruit, linqui ac deseri curetis. Et quicquid hactenus virium adversus Evangelii puritatem exeruistis, invehatis contra sceleratos impiorum papistarum conatus, ut nobis iusticia, quae per vestram oscitantiam exulat, et innocentia, quae fictis et praestigiosis pigmentis obscurata est, reducantur. Satis est saevitum, nisi praeter rem mandare, damnare, immo trucidare, interficere, latrocinari, proscribere, saevum aut crudele non est. Hac ergo via cum non successerit, alia certe adgrediendum erit. Si consilium ex Domino est, nolite *θεομαχεῖν*: si aliunde, sua temeritate cor-
 rebellare.
 ruet. Idcirco sinite verbum Dei libere et spargi et germinare, o filii hominum, quicumque estis, qui ne gramen quidem vetare ne adolescat potestis. Abunde videtis hanc frugem imbre coelesti rigari, nec ullo hominum calore compesci posse ut arescat. Consyderate non quid vos maxime cupiatis, sed quid mundus in Evangelii negotio exigat. Boni consulite, quicquid hoc est, et filios Dei vos esse studiis vestris ostendite. Tiguri, tertio die Iulii. M. D. XXX.

Tuae maiest. et omnium
 fidelium deditissimus

Huldrychus Zwinglius.

4.

CHRISTIANAE FIDEI

AB

H. ZUINGLIO PRAEDICATAE

BREVIS ET CLARA EXPOSITIO,

AB

IPSO ZUINGLIO PAULO ANTE MORTEM EIUS AD REGEM
CHRISTIANUM SCRIPTA.^{a)}

PIO LECTORI S.

Quaquam fidelissimus evangelii praeco et Christianae libertatis assertor constantissimus H. Zuinglius omnia sua clare circumspecte et dilucide dixerit, hoc tamen libello sese veluti superans de vera fide nescio quid cygneum vicina morte cantavit. Exponit perspicue et breviter quae sit vera fides, quaeve pia religio. Respondet item calumniatoribus fidem et praedicationem evangelicam infamantibus, adeoque apologeticum quendam absolutum pro fide et religione vera omnibus cum regibus tum principibus Christianis offert. Noluimus te tanto fraudare thesauro: tu quod dextra mente offertur, candido animo suscipe. Descripta sunt haec omnia ex ipsius authoris autographo. Id quod ideo monemus quod libellus quinto demum a morte authoris anno vulgatur. Bona fide descripta sunt omnia. Vale ex Tiguro Mense Februario. Anno M. D. XXXVI.

*H. Bullingerus.*AD FRANCISCUM FRANCORUM REGEM. FIDEI HULDRYCHI
ZUINGLI RATIO ET CONFESSIO.CHRISTIANISSIMO ERANCORUM REGI FRANCISCO.^{b)}

1 Gratiam et pacem a domino patre et domino nostro Iesu Christo.^{c)}

Omnium, quae tumultuoso isthoc saeculo nascuntur, nihil

a) Hanc inscriptionem a Bullingero profectam om. MS. Turic.; exhibet vero genuinam, quam post Bullingeri praefationem posui. — b) Pro his genuinis Bullingerus edidit: *In expositionem fidei ad regem Christianum H. Zuinglii praefatio.* — c) Etiam haec desunt ap. Bulling.

foelicius provenit, quam infoelix mendacium, o Rex piissime. Sive quod mali autor Cacodaemon semper in herba conatur optimum semen strangulare, sive quod coelestis animorum agricola virtutem ac fidem vitiis ac perfidia velut acuit et provehit, non aliter quam cum Spartani oppidum quoddam multo sudore ac sanguine expugnatum funditus perdi vetabant, ne deesset^{d)} ubi militem suum velut ad cotem et palum exercerent. Sic et dominus deus miris nos artibus peti^{e)} ac exerceri patitur ut illi nos probemus. Fortis enim aut temperans quomodo quis fieri potest, nisi in periculorum turba et luxu affluentia? Eodem modo veritas, quae iam caput proferre coepit, mendaciis fit nitidior sublimiorque surgit. His enim undique petentibus, et^{f)} in eam omne virus eiaculantibus, illa sese excutere, aspergines extergere, membraque tueri cogitur. Quo fit ut mendaciorum fraus, ipsius autem veritatis venustissima frons magis ac magis retegatur atque in lucem eveniat^{g)}. Sed desino praefari.

Metus me incessit, ne clementia tua perfidorum quorundam² suggestionibus plus quam vanis ac mendacibus tentetur, irritari enim scio non posse. Qui quo sunt perfidiosiores, eo apud plures veritatem non iam deferunt, sed proscindunt. Deferunt autem nos infinitis nominibus, ut religionem conculcemus et sanctam sive regum sive magistratuum functionem ac maiestatem contemnamus. Quae omnia quam vere faciant tua quaeso aequitas pronunciet, cum fidei nostrae fontes, ecclesiarum nostrarum leges ac mores, principum autem reverentiam, nobis pro virili exponentibus, audierit.

Est autem nihil aequae tam obvium homini quam fidem suam³ exponere. Cum enim fides, iuxta Apostoli definicionem, ea vis animi sit, eaque firmitas ac certitudo, qua inconcusse fidet invisibili deo, quis nunc tam stupidus ac tardus esse potest, ut nesciat exponere, an aliqua re fidat vel non fidat? praesertim cum fides veritatis filia sit: ea enim re quisque fidet quam novit esse verissimam. Cumque solus deus verax sit, et^{h)} quis hoc sese agnoscere experitur ac sentit, quomodo non posset eam fiduciam paucis exponere? Sic ergo de deo rebusque divinis sentimus.

DE DEO ET CULTU EIUS.ⁱ⁾

I. Universa quae sunt, aut creata sunt aut increata. Incre-⁴atus unus ac solus deus est: nam increatum nisi unum esse nequit. Si enim plura essent increata, iam plura essent aeterna: socia enim sunt increatum et aeternum, ita ut utrumque sit alterum quoque. Si enim^{k)} plura essent aeterna, iam plura essent infinita, nam et illa sic paria sunt ac socia, ut quicquid sit aeternum etiam

d) *ne deesset*] MS. Turic. *non discessit*. — e) MS. Turic. *pati*. — f) MS. Turic. *petentibus ut*. — g) MS. Turic. *veniat*. — h) MS. Turic. *ut*. — i) *De Deo* etc. op. MS. Turic. — k) *enim om.* MS. Turic.

- sit infinitum, et quicquid sit infinitum etiam sit aeternum.¹⁾ Cum autem infinitum unum modo queat esse (nam ut primum admittimus duas infinitas substantias, utraque finita est) iam constat increatum unum ac solum deum esse. Sequitur et primi articuli fidei nostrae origo fons et fundamentum, nempe quod cum dicimus, Credo in unum deum patrem omnipotentem creatorem coeli et terrae, Fatemur et adseveramus nos infallibilem habere fidem, ut quae in uno ac solo creatore firma consistat. Gentes et impii quique, qui creatura fidunt, fateri coguntur quod sua fide vel opinione falli possint, cum creatura fidunt. Qui autem creatore ac rerum omnium principio, quod nunquam coepit sed alia produxit, fidunt, hi convinci erroris nequeunt. Constat et istud, quod quicquid est creatura non possit huius inconcussae ac indubitatae virtutis, quae fides est, obiectum ac fundamentum esse. Quaecunque enim coeperunt esse, aliquando non fuerunt: cum ergo non essent, quomodo quis potuisset illis fidere quae nondum erant? Non ergo possunt naturale fidei obiectum aut fundamentum esse, quae esse coeperunt. Solum ergo aeternum infinitum increatumque bonum, verum est fidei fundamentum. Concidit hic omnis fiducia, qua vel creaturis sanctissimis vel sacramentis religiosissimis imprudenter nituntur quidam. Deum enim esse oportet quo infallibiliter fidendum est. Etsi creatura fidendum est, iam creaturam esse oportet^{m)} creatorem. Si vero sacramentis, iam sacramenta deum esse oportet, ut non tantum Eucharistiae sacramentum, sed et baptismus manuumque impositio deus sit. Quae quam absurda sint doctis nedum piis auribus, non modo docti, sed et intelligentia praediti iudicare possunt. Ut ergo Theologi veritatem adsequi possint, hanc eis lucernam libenter exhibebimus. Cum dicunt, Creatura utendum esse, sed solo deo fruendum, nihil aliud dicunt quam et nos, si modo sua ipsorum verba non incogitanter transmitterent. Nam si solo deo fruendum est, eo quoque solo fidendum est: eo enim fidendum est, quo fruendum est, non quo utendum est.
- 10 II. Ex his, clementissime Rex, clare vides, nos neque divos neque sacramenta exautorare aut loco movere, ut quidam nobis imputant, sed suo in loco ac dignitate manu tenere et custodire ne quisquam eis non recte utatur. Deiparam virginem Mariam non adicimus contumelia, cum vetamus λατρεύειν adorari; sed cum ei creatoris maiestatem atque potentiam tribuimus, illa ipsa nunquam ferret adoratorem. Unius enim eiusdemque ingenii est pietas apud omnes et in omnibus, quia ex uno eodemque spiritu nata est. Nequit ergo ne cogitari quidem quod ullaⁿ⁾

1) Aeternum proprie est, quod nunquam incoepit esse, at tamen semper fuit et semper erit ut est solus benedictus deus. Perpetuum proprie est, quod esse coepit, sed nunquam desinet esse, quales sunt angeli et animi. Haec ap. Bulling. in marg. extant, desunt vero in MS. Turic., cuius auctoritate reliquas quoque omisi notas marginales. — m) MS. Turic. oporteat. — n) MS. Turic. nulla.

creatura possit simul et esse pia et ferre ut sibi numinis cultus exhibeatur. Sic et deipara virgo, quanto est supra omnes creaturas ¹³ sublimior, quantoque in deum filium suum religiosior, tanto minus feret numinis cultum. Impiorum enim hominum ac daemonum est ¹⁴ insania cum sibi divinos honores impendi patiuntur. Quod et ^o) daemonum idola et Herodis fastus testantur, quorum isti cultum suum docendo mundum perniciose fefellerunt, hic vero cum numinis attributum honorem non repelleret, pediculari morbo, quo humanam imbecillitatem disceret agnoscere, plexus est. Sacramenta ¹⁵ vero sic veneramur et colimus ut signa et symbola rerum sacrarum, non quasi res ipsae sint quarum signa sunt: quis enim tam imperitus esse queat, ut signum dicat id esse quod significat? Sic enim ista vox, Simia, nunc hic scripta maiestati tuae veram simiam ante oculos statueret. Sed quod sacramenta sint rerum verarum significationes, quae res verae per essentiam et naturaliter aliquando gestae sunt: eas inquam res referunt^r), commemorant, ac velut ante oculos ponunt. Sane quaeso me intelligas, o Rex. Christus morte sua expiavit scelera nostra: iam Eucharistia huius rei commemoratio est, quemadmodum ipse dixit, Hoc facite in meam commemorationem, qua commemoratione universa commemorantur dei beneficia, quae nobis per filium suum praestitit: deinde symbolis ipsis, pane scilicet ac vino, Christus ipse velut oculis praesentatur, ut sic non iam auditus tantum, sed et visus et gustus Christum videant ac sentiant, quem animus in sinu praesentem habet illoque gaudet. Legitimumque ^q) ergo cultum tam divorum ¹⁶ quam sacramentorum hunc tradimus ac docemus esse, quem Christus ipse tradidit ac docuit. Si filii Abrahae estis, inquit, opera Abrahae facite. Exemplum ergo est, quod in divinis et sanctis omnibus debemus imitari. Ut si quis prophetarum aut sanctorum divina monita velut canna propinavit, iam quae divino spiritu donata nobis sunt et exposita, ea religione accipiamus, qua illi et acceperunt et tradiderunt. Si vitae sanctimonia religionem ornarunt, nos illorum vestigia imitemur, pii, sancti, ac innocentes simus quomodo isti fuerunt. De Baptismo sic inquit: Baptisate eos in nomen patris et ¹⁷ filii et spiritus sancti. De Eucharistia vero: Hoc facite in mei commemorationem. Et per os Pauli: Unus panis et unum corpus tota multitudo fidelium sumus. Hic neque in divorum cultu neque in ^r) sacramentorum instituto habetur, ut eam virtutem ac gratiam, quae solius dei est, possideant. Cum ergo numen ipsum hanc ¹⁸ potestatem creaturis nunquam tribuerit quam nos eis tribuimus, iam constat frivolum esse, quod vel divos vel sacramenta docemus peccata dimittere, bonaque largiri. Quis enim peccata remittit nisi solus deus? aut a quonam sunt optima quaeque dona, sicut divus Iacobus habet, quam a parente omnis lucis ac boni? Docemus ergo ¹⁹

o) Bulling. et particulam om. — p) Opp. inferunt. — q) Legitimum, omisso que, MS. Turic. r) in om. MS. Turic.

- sacramenta coli debere, velut res sacras, ut quae res sanctissimas significant, tam eas quae gestae sunt, tam eas quas nos agere^{s)} et exprimere debemus. Ut Baptismus significet, et Christum nos sanguine suo abluisse, et quod nos illum, ut Paulus docet, debemus induere, hoc est ad eius formulam vivere; sic Eucharistia quoque significet, cum omnia quae nobis divina liberalitate per Christum donata sunt, tum quod grati debemus ea charitate fratres amplecti qua Christus nos suscepit, curavit, ac beatos reddidit. Sed^{t)} de Eucharistia, an naturale Christi corpus in ea edatur, in
- 20 sequentibus fusius dicitur. Summa. Hic est religionis nostrae fons, ut deum agnoscamus esse qui increatus creator rerum omnium est: quod ille unus ac solus omnia habet, gratis donat; quodque primum hoc fidei fundamentum evertunt quicunque creaturae tribuunt, quod solius creatoris est. Fatemur enim in symbolo, Creatorem esse quo fidamus, non ergo creatura esse potest quo fidendum est.
- 21 III. Iterum de Deo sentimus. Posteaquam deum fontem rerum omnium et creatorem esse scimus, fieri nequit, ut quicquam aut ante illum aut cum illo esse intelligamus quod non ex illo sit. Nam si quicquam esse posset quod non esset ex illo, iam ille non esset infinitus, non enim extenderetur isthuc ubi illud aliud esset, cum esset extra illum. Quibus fit, ut cum patrem, filium et spiritum sanctum videamus in scripturis deum adpellari, ut non sint aut creaturae aut dii diversi. Sed quod hi tres unum sunt, una essentia, una *οὐσία* id est existentia, una virtus et potentia, una scientia et providentia, una bonitas et propensio, nomina
- 22 sive personae tres sed omnes ac singuli deus idem et unus. Hunc deum scimus natura bonum esse: quicquid enim est, natura est. Bonum autem est, quod mite et iustum est. Mansuetudinem enim iustitia exue, iam non erit mansuetudo, sed aut negligentia aut metus. Contra vero iustitiam si non bonitate sive aequitate tem-
- 23 peres^{u)}, iam summa fiet iniuria et violentia. Deum ergo cum natura bonum esse agnoscimus, eadem opera suavem mitem et liberalem, atque sanctum iustum et inviolabilem fatemur. Iustus ergo cum sit, iam scelerum contubernium abhorreat necesse est. Ex quo colligitur, ut, cum miseri mortales non iam scelerati sed conscelerati simus, de illius convictu et amicitia^{v)} desperare cogamur. Rursus autem bonus cum sit, iam aequae necesse est, ut
- 24 aequo et bono consilium factumque omne temperet. Hic fons est, cur filium suum unigenitum carne amiciverit, ut haec duo toti orbi non modo ostenderet, sed etiam impenderet, redemptionem et renovationem. Cum enim eius bonitas, hoc est, iustitia et misericordia, sacrosancta, hoc est, firma sit et immutabilis, iam iustitia requirebat expiationem, misericordia veniam, veniam novam

s) MS. Turic. *gerere* pro *agere*. — t) Adscriptit Bibliander in marg. MS. Turic.: *Deesse hic quiddam videtur*. — u) Opp. *temperas*. — v) MS. Turic. *amicitia et convictu* hoc ord.

vitam. Carnis ergo indutus paludamento summi regis filius prodit, 25
ut hostia factus (nam pro divina mori natura non potest) incon-
cussam iustitiam placet ac reconciliet, his, qui suapte innocentia
sub intuitum numinis propter scelerum conscientiam venire non
audebant. Id autem ideo, quia suavis et misericors est. Quae
virtus perinde non potuit ferre operis sui repudiationem, atque iusti-
tia impunitatem. Mixtae sunt igitur iustitia et misericordia, ut 26
haec hostiam daret, illa vero acciperet pro universorum scelerum
expiatione. Ea igitur de quo grege eligenda erat? De angelorum?
At quid ad illos attinebat hominum praevaricatio? w) An vero de
hominum armento? At illi omnes rei erant, ut, quicumque ex eis
ad hoc fuisset destinatus, perlitare non potuisset propter vitium:
agnum enim *ἀμωμον*, hoc est, undique salvum, candidum ac mun-
dum esse oportebat eum, qui hanc hostiam *τυπικῶς* promittebat.
De se ergo accepit divina bonitas quod nobis donaret; filium enim 27
suum nostra carnis imbecillitate x) circumdedit, ut videamus, aequae
liberalitatem sive misericordiam esse insuperabilem, atque sancti-
tatem sive iustitiam. Qui enim sese nobis dat, quid reliquum
fecit quod non dederit? quomodo divinus Paulus disseruit: An-
gelum si fecisset victimam aut hominem, extra seipsum erat quod
dedisset: fuisset ergo relictum, quod adhuc maius dare potuisset,
nempe seipsum, quod tamen non dedisset. Summa itaque bonitas 28
summum beneficium largitura cum esset, pretiosissimum quod
eversa arca dare potuit, nempe seipsum, dedit, quo humanae menti
maiorum semper avidae, ne viam quidem cogitandi relinqueret:
quomodo haec sive angelica sive humana hostia tanti ut pro
omnibus sit satis? aut quomodo inconcusse possum creatura fidere?
Filius ergo dei nobis ad confirmationem misericordiae, ad pignus 29
veniae, ad iustitiae pretium et ad vitae normam datus est, ut
nos certos de gratia dei y) faceret et vivendi traderet legem. Quis
hanc divinae bonitatis et munificentiae liberalitatem satis vehat?
Abdicari commerueramus, et ille cooptationem adornat. Iter vitae
corruperamus, et ille in locum restituit. Sic ergo redemit et
renovavit nos divina bonitas, ut pro misericordia grati, pro hostia
expiatrice iusti simus et innocentes.

DE CHRISTO DOMINO.

IV. Hunc dei de deo filium credimus et docemus humanam 30
naturam sic adsumpsisse, ut divina non sit vel amissa vel z) in hu-
manam transmutata. Sed utranque in eo esse, vere, proprie ac
naturaliter, ita ut iuxta divinam naturam nihil sit immixtus quo
minus vere, proprie ac naturaliter deus sit. Iuxta humanam vero
non sic in divinam transierit, ut non vere, proprie et naturaliter
homo sit, excepta propensione ad peccandum: ut omnino qua deus

w) At quid ad etc. praetermisit MS. Turic. — x) MS. Turic. nostrae
carnis imbecillitati. — y) dei om. MS. Turic. — z) Bulling. vel partic. om.

- est, ita deus sit cum patre et spiritu sancto, ut de divinitatis dotibus ei propter humanae imbecillitatis vendicationem nihil deciderit: qua vero homo est, ita sit homo, ut quicquid ad humanae naturae veritatem et proprietatem pertinet sic habeat, ut propter divinae naturae coniunctionem (praeter peccandi ingenium) non sit ei quicquam ademptum. Hinc est ut utriusque naturae propria et agnata sic in omnibus dictis et factis reluceant, ut nullo negotio religiosa mens videat quid utrique naturae sit accepto ferendum, quantumvis omnia unius Christi recte esse dicantur. Christus esurit, recte dicitur, quum deus sit et homo, attamen secundum divinam naturam non esurit. Christus sanat morbos et vitia, recte dicitur, attamen divinae virtutis ista sunt si proprie expendas, non humanae. Nec tamen propter naturarum discrimen sequitur personae divisio, non magis quam cum de homine dicimus quod intelligat et dormiat. Ibi cum vis intelligendi solius animi sit, et dormiendi necessitas corporis, non tamen ob id duae personae est homo, sed una.
- 33 Confitemur enim personae unitas etiam ex diversis naturis. Et omnino fatemur deum et hominem unum esse Christum, sicut ex anima ratione praedita et inert corpore unus homo conflatur, quemadmodum divus Athanasius disseruit. Adsumpsit autem humanam naturam in unitatem hypostaseos sive personae filii dei: non quasi homo adsumptus peculiaris persona et divinitas aeterna^{a)} quoque persona peculiaris sit, sed quod persona aeterni filii dei in et ad virtutem suam hominem adsumpserit. Quemadmodum sancti dei homines vere et clare demonstrarunt.
- 34 V. Eam vero naturam credimus, spiritu sancto virginem foecundante, conceptam. Eiusdemque perpetuo servata virginitate in lucem effusam, ut mundo nasceretur liberator et curator animarum^{b)} de foemina virgine, qui ab aeterno natus est dominus ac deus de patre coelibe, ut hostia sancta et immaculata fieret, cui omnes arae pecoribus onustae nequicquam fumabant, quo beluinarum sacrificiorum homines poeniteret et ad mentis oblationem converterentur, cum deum sibi viderent filii sui victimam paravisse et obtulisse.
- 35 VI. Passum credimus Christum, cruci suffixum sub praeside Pilato. Sed quod passionis acerbitem homo sensit, non etiam deus, qui ut est ἀόρατος, hoc est invisibilis, sic est et ἀνάλγητος, hoc est nulli passioni aut adfectioni obnoxius. Doloris vox est, Cur me deus deseruisti: Illaesae divinitatis autem, Ignosce eis, nesciunt enim quid faciunt. Passus est autem pro expiandis sceleribus nostris contemptissimo supplicii genere, ut nihil faceret reliquum humiliationi quod non experiretur et impletet.
- 36 VII. Mortuus et sepultus nisi esset, quis verum hominem esse crederet? Hinc est ut patres apostolici^{c)} in symbolo ad-

a) MS. Turic. aeterna divinitas hoc ord. — b) MS. Turic. animorum. — c) MS. Turic. apostolici patres hoc ord.

iecerint, Descendit ad inferos. Qua locutione usi sunt vice periphraseos, qua et veram mortem significarent. Inferis enim connumerari, ex humanis abiisse est: et virtutem redemptionis eius ad inferos quoque pervenisse. Quod divus Petrus innuit, cum dicit, mortuis, hoc est eis inferis qui exemplo Noe a condito mundo crediderunt dei monitis, cum impii contemnerent, praedicatum esse evangelium.

VIII. Contra vero ni et redivivus resurrexisset, quis verum ³⁷ deum crederet eum qui extinctus esset, ita ut vitae eius ac virtutis nihil superesset? Credimus ergo, verum dei filium pro humana natura vere mortuum esse, quo certi reddamur de criminum nostrorum expiatione. Credimus et vere a mortuis resurrexisse, ut certi simus de aeterna vita. Quicquid enim Christus est, noster ³⁸ est: quicquid operatur, nostrum est. Sic enim deus dilexit mundum ut filium suum unigenitum dederit ad vivificandum nos. Cum ergo resurrexit, nobis resurrexit, nostram resurrectionem orsus. Unde et Paulus illum dormientium hoc est mortuorum primitias vocat. Ille enim cum mortuus vivit, ostendit et nos cum morimur vivere, hoc enim Hebraeis resurgere significat, permanere, consistere ac perdurare. Hinc est ut Paulus ad utranque partem sic arguat, Si Christus resurrexit, hoc est cum mortuus crederetur vixit, et corpus redassumpsit, iam est mortuorum resurrectio. En ³⁹ tibi humanissime Rex, argumenti robur in hoc consistere, quod Christus noster est, et quod omnis eius actio nostra est. Nam alias non magis sequeretur, Christus resurrexit, ergo et nos resurgimus, quam si quis sic colligeret, Rex habet potestatem a supplicio liberandi eum quem praetor damnavit, ergo quisque habet hanc potestatem. Negatur ^{d)} autem sic, Si Christus non resur- ⁴⁰ rexit, ergo neque nos resurgimus. Nam alias Christus sua virtute vivere ac resurgere potest, id quod nostra nos non possumus. Si vero neque Christus resurrexisset, si nostra non esset resurrectio: iam constat quod virtutem suae resurrectionis nostram facit et publicam. Huc spectarunt sancti homines, cum dixerunt Chri- ⁴¹ sti corpus nos alere ad resurrectionem, quo nihil aliud voluerunt quam ostendere, quod cum Christus, qui totus noster est, resurrexerit, nos per hoc certos reddi, quod et nos, cum corpore sumus mortui, animis vivamus, quodque aliquando cum eodem corpore sumus revicturi.

IX. Porro quod idem ille noster Christus coelos subiit, et ad ⁴² patris dexteram consedit, quod incunctanter ^{e)} credimus, promittit, quod et nos, qui protinus ut morimur illhuc subvolamus, aliquando sumus ^{f)} etiam cum corpore isthic aeternis fructuri deliciis. Ut autem ille isthic sedet usque dum venturus est ad publicum orbis universi iudicium, sic et nostri beatorumque omnium

d) MS. Turic. *Negative*. — e) MS. Turic. *incumulanter*. — f) MS. Turic. *simus*.

animi apud illum sunt sine corpore usque ad praedictum iudicium, sub cuius exordium omnes rediuturi sumus positum corporis vestimentum, et cum eo sive ad perpetuas sponsi nostri nuptias sive ad perpetuas perduellis diaboli aerumnas profecturi. Hic duo tibi mitissime Rex ut sentio exponam.

PURGATORIUM.

- 43 Unum quod cum Christus inferorum cruciatus non sensit, quomodo divus Petrus docet Acto. 2. sed morte perfunctus coelos conscendit, nos quoque posteaquam solvimur nexu corporis, eo citra cunctationem, moram aut novum cruciatum, si modo fidem synceram habuerimus, ituros esse. Quodque cupiditatem suam potius quam animas fidelium pascere ausi sunt, qui purgatorii ignis
- 44 miserias intenterunt, alias satis miseris hominibus. Primum enim Christum ipsum prorsus evacuant et explodunt. Si enim Christus pro peccatis nostris mortuus est, quomodo ipse et spiritu eius imbuti docuerunt Apostoli, quomodo et religionis ratio fateri cogit, qua constat gratia et bonitate dei beari homines, qui posset ferri ut nos ad satisfaciendum cogeremur? Si enim a Christo abhorrent qui operibus fidunt iuxta Pauli verbum, quanto magis abhorrent et annihilant Christum qui proprio cruciatu expiari crimina oportere docent? Nam si benefacta mereri beatitudinem nequeunt, et eam carnificina mereatur, iam numinis bonitas in dubium vocaretur, quasi afflictionibus et aerumnis gauderet, abhorreret autem
- 45 a mansuetudine et benignitate. Secundo, Si Christus non tollit mulctam et poenam peccatis debitam, cuiusnam causa factus est homo? cuiusque causa passus est? Nam quod Theologorum quidam sic discriminant, a culpa nos redemptos esse, non etiam a poena, frivolum imo contumeliosum in deum commentum est. Nam ne humanus quidem iudex poenam infligit ubi culpa abest, pro-
- 46 tinus ergo ut a deo culpa remittitur poena condonata est. Tercio, Cum Christus ipse docuerit, quod qui credunt vitam aeternam habeant; et quod, qui fidunt eo qui Christum nobis misit, in iudicium non veniant, sed iam transierint a morte in vitam: fit manifestum quod haec mora cruciatus quam animis hinc migrantibus dant Papistae, commenticia est et ficta.

PRAESENTIA CORPORIS CHRISTI IN COENA.

- 47 Alterum vero quod me hic expositurum recepi hoc est. Quod in coena domini naturale ac substantiale istud corpus Christi, quo et hic passus est et nunc in coelis ad dexteram patris sedet, non naturaliter atque per essentiam editur, sed spiritualiter tantum. Quodque non modo frivolum et stultum, sed etiam impium et contumeliosum est quod Papistae docuerunt, ea mensura, ea prorsus proprietate ac modo, quibus natus, passus vitaeque functus est,
- 48 edi corpus Christi a nobis. Primum enim hoc constat, Christum,

verum hominem, qui ex corpore et animo constat, quales et nos sumus, excepta semper ad peccandum propensione, adsumpsisse. Ex quo colligitur quod omnes dotes ac modi qui ad corporis ingenium pertinent, eius corpori verissime adsunt. Nam quod propter nos adsumpsit, de nostro est, ut totus noster sit, ut antea diximus. Ex quo duo quaedam sequuntur irrefragabilia. Unum 49 quod hi modi, qui adsunt nostro corpori, Christi quoque corpori adsint. Alterum quod quicquid in Christi corpore est quod ad corporis modum pertinet, nostrorum etiam sit corporum. Nam si quicquam quod ad corporis modum et proprietatem attinet, in illius esset corpore quod nostro deesset, iam videretur istud non nostra causa adsumpsisse: cuius ergo? cum corporeorum nihil sit praeter hominem aeternae beatitudinis capax. Hinc est quod prius attigimus, quod Paulus et nostram resurrectionem ex Christi, et Christi ex nostra demonstrat. Cum enim dicit, Si mortui non resurgunt, neque Christus resurrexit, quomodo firma potest esse argumentatio? Cum enim Christus deus sit et homo, quis non protinus responsurus esset Paulo, *παραλογίζεις* o Theologe. Nam Christi corpus resurgere iure potest ac debet, est enim divinitati coniunctum, at nostris utpote divinitatis expertibus non eadem vis est. Sed Pauli argumentatio cum hic robur habeat, Quicquid Christi corpus habet, quod ad modum, dotes et proprietatem corporis attinet), nobis habet tanquam noster archetypus, nostrumque est. Jam sequitur, Christi corpus resurrexit, ergo et nostra resurgent. Nos resurgimus ergo et Christus resurrexit. Ex his 51 fontibus hausit Theologorum columen Augustinus ut dixerit, Christi corpus in aliquo coeli loco esse oportere propter veri corporis modum. Et iterum, Christi corpus quod a mortuis resurrexit in uno loco esse oportet. Non est igitur Christi corpus magis in pluribus locis quam nostra corpora. Quae sententia non nostra est, sed Apostoli, sed Augustini, sed ipsius omnino religionis, quae, etsi testibus destitueremur, suadet tamen Christum per omnia nobis similem esse factum, nostra enim causa hanc imbecillitatem adsumpsit: et habitu, hoc est, dotibus, modis ac proprietatibus, ut hominem inventum. Quibus, ■ Regum decus, tibi expositum 52 obiter puto quam iniquis modis nos proscindant velut haereticos, propter Eucharistiae sacramentum, cum ne verbum quidem unquam docuerimus quod non ex divinis aut literis aut Theologis hauserimus. Sed ad propositum redeo. Cum ex ista argumentatione quae 53 scriptura divina nititur constet, Christi corpus naturaliter, proprie et vere in uno loco esse oportere, nisi et nostra multis in locis esse stulte audeamus ac impie adseverare: iam extortum est adversariis, quod Christi corpus sedet secundum essentiam, seipso, naturaliter ac vere ad dexteram patris, et hoc modo sic non est in coena, ut, qui contrarium docent, Christum coelo solioque avito

- 54 detrahant. Nam docti omnes pro explosa et impia damnarunt hanc sententiam, qua quidam ausi fuerunt adseverare Christi corpus perinde esse ubique atque divinitatem. Ubique enim esse nequit nisi quod natura infinitum est: quod infinitum est, simul est aeternum. Christi humanitas non est aeterna, ergo neque infinita: si non est infinita, ergo nequit non esse finita: si finita est, iam non est ubique. Sed missis istis, quae tamen in hoc adduximus ut philosophicae ratiocinationi non deessemus, si quando in eam incideres, o Rex, ad impenetrabilia scripturae testimonia accedamus.
- 55 Satis manifestum fecimus antea, quod, quaecunque in libris sacris de Christo habentur, sic sunt de integro ac solido Christo dicta, ut, etiamsi facile deprehendatur ad quam naturam referendum sit quod dicitur, non tamen scindatur Christus in duas personas quantumvis utrique naturae sua referantur. Duas enim naturas habere non secat personae unitatem, ut patet in homine. Et rursus, etiamsi ea, quae divinitatis sunt, humanitati tribuantur, ac contra quae humanitatis divinitati, non tamen confundi naturas, quasi divinitas degeneraverit ac infirmata sit in humanitatem, aut humanitas in divinitatem mutata sit. Id quod testimoniis dilucidius fiet.
- 56 Peperit filium suum primogenitum et reclinavit eum in praeseptum. Quod Christus qui deus et homo est de virgine sit natus, nemo negat propter personae unitatem. Unde et *θεοτόκον* adpellari iusto vocabulo^{h)} et iudicamus et probamus. Attamen divinam eius naturam nemo quam pater genuit, sicut in homine quoque corpus parit mater, animam solus deus, at nihilominus dicitur homo a parentibus generari. Porro quod in praeseptum depositus est qui coelos ac inferos implet ac tenet, eodem modo ad humanitatem pertinet. Veruntamen cum ista toti Christo tribuantur, nasci ac poni, nihil incommodi oritur. Id autem propter duarum naturarum in unam personam coniunctionem et unionem.
- 57 Ascendit ad coelos. Aequae ad humanitatem principaliter refertur, cum tamen sine divinitate non sit lata humanitas; sed illa ferebat, haec ferebatur. Haec, ut iam dictum estⁱ⁾, perpetuo circumscripta manet, nam alias desineret esse vera humanitas: illa^{k)} vero perpetuo infinita et incircumscripita est, unde non transit a loco in locum, sed eadem indidem perpetuo manet.
- 58 Ecce ego vobiscum sum usque ad finem saeculi. Principaliter ad divinitatem refertur, humanitas enim coelo illata est.
- 59 Iterum relinquo mundum et vado ad patrem. Principaliter, imo^{l)} naturaliter, de humanitate accipere cogit ipsa veritas. Deus enim est qui sic loquitur, verum igitur esse oportet quod

h) *vocabulo* om. MS. Turic. — i) *Haec--est*] MS. Turic. *illa ut iam est dictum.* — k) MS. Turic. *haec* pro *illa.* — l) MS. Turic. *enim* pro *imo.*

dicit. Relinquit ergo mundum quae in eo natura? Non divina, ea enim loco non movetur quae loco non continetur. Ergo humana relinquit. Quae cum mundum reliquerit, intellige o Rex, naturali, essentiali localique praesentia, non est ergo hic. Non editur itaque a nobis naturaliter aut per essentialiam corpus Christi, quanto magis non mensuraliter, sed solum sacramentaliter et spiritualiter.

Ego posthac non ero in mundo, tantopere enim valet, καὶ 60
οὐκ ἔτι εἰμὶ ἐν τῷ κόσμῳ, omnem prorsus nebulam discentit, quod secundum humanitatem naturaliter^{m)} ac per essentialiam corporeamque praesentiam in mundo expectandus non est, sed solum spiritualiter et sacramentaliter.

O viri Galilaei, quid statis sursum in coelum spectantes? Hic 61
Iesus, qui adsumptus est a vobis in coelum, sic veniet, quemadmodum vidistis eum ire in coelum. Hoc loco aperte habemus eum a discipulis adsumptum in coelum, abiit ergo et non est hic. At quomodo abiit? corporaliter, naturaliter, et quomodo per humanitatis essentialiam vere est. Cum ergo dicit, Sic veniet, nimirum corporaliter, naturaliter ac per essentialiam. Verum quando sic veniet? non cum ecclesia coenam celebrat, sed cum per illum sub mundi finem iudicanda est. Irreligiosa est igitur ea sententia, quae corporaliter, naturaliter, essentialiter ac etiam mensuraliter adserit Christi corpus in coena edi, quia est a vero aliena: quicquid autem est a vero alienum, impium est ac irreligiosum. Haec 62
pauca et brevia satis tuae prudentiae, quae omnia ex uno pro sua promptitudine potest expendere, arbitror fore, ad videndum quod os domini huc nos cogit ut consideremus quomodo Christi corpus sit in coena. Pluribus alias de eadem re librisque ad diversos plurimis egimus, imo diuturna bella gessimus Oecolampadius et ego, quae omnia repetere fastidium sit. Sed veritas victoriam aufert ac perrumpit quotidie magis ac magis. Nunc quid sit spiritualiter et n) sacramentaliter edere cum exposuerimus hinc digrediemur.

Spiritualiter edere corpus Christi, nihil est aliud quam spiritu 63
ac mente niti misericordia et bonitate dei per Christum. Hoc est, inconcussa fide certum esse quod deus nobis peccatorum veniam et aeternae beatitudinis gaudium donaturus sit propter filium suum, qui noster totus factus et pro nobis oblatus divinam iustitiam nobis reconciliavit. Quid enim negare poterit qui unigenitum filium suum dedit?

Sacramentaliter autem edere corpus Christi, cum proprie vo- 64
lumus loqui, est, adiuncto sacramento, mentē ac spiritu corpus Christi edere. Volo autem tuae celsitudini omnia sub oculos ponere, o Rex. Spiritualiter edis corpus Christi, non tamen sacramentaliter, quoties mentem tuam sic anxiam, Quomodo salvus fies?

m) MS. Turic. naturalem. — n) MS. Turic. ac.

- quotidie peccas, cum tamen quotidie ad mortem properes. Post hanc vitam alia est; nam quomodo hic animus quo hic praediti sumus, qui de futuris sollicitus est, extingueretur? quomodo tanta lux et scientia in tenebras et oblivionem converteretur? Aeterna igitur cum sit animae vita, qualisnam meae animulae usuventura est? foelix an misera? Explorabo et inquiram vitam meam utrius digna sit, foelicis an miserae. Hic te, cum tantum exercitum eorum videbis quae ex adfectibus et cupiditate homines facere solemus, horror invadet, ut, quod ad tuam iustitiam ac innocentiam pertinet, tuo te iudicio aeternae foelicitatis indignum pronuncies, et prorsus de illa desperes. Cum inquam sic anxiam mentem tuam sic solaberis, Deus bonus est, qui bonus est iustum
- 65 et misericordem aut aequum esse oportet. Nam iustitia sine aequitate vel misericordia summa iniuria est. Misericordia sine iustitia, negligentia, lascivia et omnis disciplinae solutio est. Cum ergo iustus sit deus, necesse est ut eius iustitiae pro meis sceleribus satisfiat. Cum sit misericors, necesse est ut de venia non desperem. Istorum utriusque pignus habeo infallibile, unigenitum eius filium dominum nostrum Iesum Christum, quem ex misericordia nobis donavit ut noster esset. Ille vero sese patri pro nobis obtulit quo aeternam eius iustitiam placaret. Ut sic certi simus de misericordia, et de criminum expiatione illius iustitiae facta, non per alium quam filium eius proprium, quem ex amore nobis donavit. Cum hic metu desperationis aestuantem animum hac fiducia erigis, Cur moeres anime mi? Deus qui solus beatitudine ditat, tuus est et tu illius es. Nam cum eius esses opus et factura, attamen scelere periisses, filium suum ad te misit tuique similem, extra peccatum, fecit, quo tanti fratris ac socii iure ac privilegio fretus, postulare etiam aeternam salutem audeas tuo iam velut iure. Quis me daemon terreat ut eum metuam, quum is mihi opitulator adsit? quis mihi adimet quod deus ipse donavit, et pignus fideiussoremque filium suum dedit? Sic inquam cum Christo te solaris, iam spiritualiter corpus eius edis, hoc est, hominis propter te adsumpti fiducia imperterritus in deo stas contra omnia desperationis tela.
- 66 Verum cum ad coenam domini cum hac spirituali manducatione venis et domino gratias agis pro tanto beneficio, pro animi tui liberatione, qua liberatus es a desperationis pernicie, et pro pignore, quo certus es de aeterna beatitudine, ac simul cum fratribus panem et vinum, quae iam symbolicum Christi corpus sunt, participas, iam proprie sacramentaliter edis, cum scilicet intus idem agis quod foris operaris, cum mens reficitur hac fide quam symbolis testaris.
- 67 At sacramentaliter improprie dicuntur edere, qui visibile sacramentum sive symbolum publice quidem comedunt, sed domi fidem non habent. Hi ergo iudicium, hoc est, vindictam dei comedendo in se provocant, eo quod corpus Christi, hoc est, totum incarnationis passionisque mysterium, atque adeo ecclesiam ipsam

Christi non habent in tanto pretio quo a piis iure habetur. Cum enim probare se homo priusquam conviva fiat debeat, hoc est seipsum explorare et interrogare, cum, an Christum pro dei filio suoque liberatore ac servatore sic et agnoscat et receperit ut conitatur tanquam infallibili autore ac datore salutis, tum, an gaudeat se illius ecclesiae esse^{o)} membrum cuius caput Christus est: et iam perfidus sese tanquam huiusmodi fidem habeat, ecclesiae in coena coniungit, an non ille reus est corporis et sanguinis domini? Non quae naturaliter aut corporaliter ederit, sed quae spiritualiter se edere falso testatus sit ecclesiae, cum spiritualiter nunquam gustaverit. Isti ergo sacramentaliter tantum edere dicuntur, qui symbolis gratia-
rum actionis utuntur quidem in coena, sed fidem non habent. Hoc
gravius damnati quam reliqui perfidorum, quod hi coenam Christi non agnoscunt, isti vero agnoscere simulant. Bis enim peccat qui perfidus coenam celebrat, perfidia et audacia, cum perfidi sola perfidia velut stulti pereant.

Porro quid sacramenta sive symbola in coena faciant aut⁶⁹ possint, acriter certatum est aliquandiu inter nos: istis contendentibus quod sacramenta fidem dare, corpus Christi naturale adferre, et ut praesens edatur efficere soleant: nobis diversum quid non sine autore sentientibus. Primum quod fidem, quae in deum fidu-
cia est, nemo nisi spiritus sanctus dat, nulla res externa. Quam-
vis faciant fidem^{p)} sacramenta, sed historicam. Omnes enim panegyres, trophea, imo monimenta et statuae fidem historicam faciunt, hoc est, monent olim aut quiddam esse factum cuius memoria refricetur, sicut est panegyris paschatis apud Hebraeos et *σειράχθεια* apud Athenienses, aut victoriam isthic loci partam esse, sicut est lapis adiutorii. Hoc ergo modo coena dominica fidem facit, hoc est, certo significat Christum esse natum et passum. Sed quibus hoc significat? Fidelibus ac perfidis ex aequo. Universis enim significat quod ad sacramenti virtutem pertinet, Christum esse passum, sive recipiant sive minus: at pro nobis esse passum, id vero piis ac fidelibus tantum significat. Nemo enim pro nobis esse passum scit aut credit, nisi quem spiritus intus docuerit agnoscere mysterium divinae bonitatis. Is enim solus Christum recipit. Fiduciam ergo in deum nihil nisi spiritus dat. Nemo enim pervenit ad Christum nisi pater eum traxerit. Deinde Paulus quoque omne hoc dissidium uno verbo tollit cum dicit, Probet autem seipsum homo, ac demum de pane isto edat et calice bibat. Cum ergo antequam accedat fidem suam explorare debeat homo, iam nequit fieri ut in coena fides detur, adesse enim oportet priusquam adeas. Secundo restitimus adversariorum errori,⁷¹ cum dixerunt, symbolis istis pane et vino adferri naturale corpus Christi, quoniam verba haec, Hoc est corpus meum, istud possint.

^{o)} MS. Turic. *esse ecclesiae* hoc ord. — ^{p)} MS. Turic. *fidem faciant* hoc ord.

et efficiant. Nam obstat, cum quod supra diximus de verbis Christi quae corpus eius negant posthac in mundo fore, tum quod, si verba^{q)} istud possent, iam adferrent passibile corpus Christi; cum enim haec verba diceret mortale adhuc habebat corpus, unde et mortale comedissent^{r)} Apostoli, non enim duo habebat corpora, quorum unum esset immortale et insensibile, alterum vero mortale. Si ergo mortale edissent Apostoli, nos quale nunc ederemus? nimirum et ipsi mortale. At nunc est immortale et incorruptibile quod prius mortale fuerat. Si ergo nos nunc mortale ederemus, iam iterum haberet mortale simul ac immortale corpus: quod cum fieri nequeat, non enim potest esse mortale et immortale simul, sequeretur quod duo haberet corpora, unum mortale quod ederemus cum apostolis, alterum autem immortale quod ad dexteram sedet non transiturum inde. Nisi vellemus dicere Apostolos quidem mortale corpus edisse, nos autem immortale; quod quam absurdum sit, nemo non videt. Postremo restitimus adversariis cum praesens Christi naturale substantialeque corpus edi adseruerunt, quod istud religio quoque vetat. Petrus cum virtutem divinam in venatione piscium inusitata Christo adesse sentiret, dicebat, Exi a me domine, ego enim homo peccator sum; stupor enim invaserat eum. Et nos adpetitum haberemus edendi ipsum naturaliter, velut Anthropophagi? Quasi vero liberos suos quisquam sic amet ut devorare aut mandere cupiat? Aut quasi non sint inter omnes homines immanissimi iudicati qui humana carne vescuntur? Centurio, Non sum dignus, inquit, ut intres in aedes meas etc. At de illo Christus ipse testatus est quod similem fidem non comperisset in universo Israele. Quanto ergo fides est maior ac sanctior, tanto magis contenta est spirituali manducatione: et quanto ista melius saturat, tanto magis abhorret religiosa mens a corporali manducatione. Officiosae mulieres colere lavando et unguendo Christi corpus solebant, non edendo. Nobilis senator Ioseph et pius simulator Nicodemus condimentis, linteis, sepulchroque muniebant, non edebant naturaliter.

QUAE^{s)} SACRAMENTORUM VIRTUS.

73 Haec ergo incommoda, o Rex, plane docent, neque Eucharistiae neque Baptismo, specie pietatis, attribui debere, quibus religio et veritas periclitantur. Quid autem? anne sacramenta nullam habent virtutem? Multam omnino habent.¹⁾

74 Virtus prima. Res sanctae et venerandae sunt, utpote a summo sacerdote Christo institutae et susceptae. Ipse enim Baptismum non tantum instituit, sed et^{u)} ipse quoque recepit. Ipse non tantum Eucharistiam celebrare iussit, sed primus celebravit.

q) MS. Turic. in marg. add.: hoc est enim corpus meum. — r) MS. Turic. edissent. — s) MS. Turic. hanc inscriptionem in marg. exhibet, et post Quae add. ergo. — t) Verba: mult. omn. hab. addidi ex MS. Tur. — u) et om. MS. Turic.

Virtus secunda. Testimonium rei gestae praebent. Universae⁷⁵ enim leges, mores ac instituta, autores suos initiaque praedicant. Baptismus ergo cum Christi mortem ac resurrectionem significando praedicat, eas vere gestas esse oportet.

Tertia virtus. Vice rerum sunt quas significant, unde et⁷⁶ nomina earum sortiuntur. Transitus aut praeteritio, qua deus filiis Israel pepercit, ante oculos poni non potest, sed agnus eius rei symbolum vice illius proponitur. Sic et corpus Christi omniaque in illo gesta cum oculis subiici nequeant, panis et vinum eius loco edenda proponuntur.

Quarta. Res arduas significant. Ascendit autem cuiusque⁷⁷ signi pretium cum aestimatione rei cuius est signum. Ut, si res sit magna, pretiosa et amplifica, iam signum eius rei eo maius reputetur^{v)}. Annulus Leonorae Augustae^{w)}, uxoris tuae, quo eam despondit tua maiestas, illi non auri pretio aestimatur, sed pretium omne superat, quantumvis, si substantiam reputes, aurum sit. Quia symbolum est mariti regis. Unde et omnium annulorum ei rex etiam est, ut, si quando mundum suum nominatim vocet ac censeat, indubie dicat, Hic est rex meus. Hoc est, hic est annulus mariti mei regis quo me sibi despondit. Hoc est symbolum indisiunctae societatis ac fidei. Sic panis et vinum amicitiae illius^{x)}, quo deus humano generi per filium suum reconciliatus est, symbola sunt, quae non aestimamus pro materiae pretio, sed iuxta significatae rei magnitudinem, ut iam non sit vulgaris panis, sed sacer: non panis tantum nomen habeat, sed corporis Christi quoque, imo sit corpus Christi, sed appellatione^{y)} et significatione, quod recentiores vocant sacramentaliter.

Quinta virtus est. Analogia symbolorum et rei significatae.⁷⁸ Habet autem Eucharistia duplicem analogiam. Unam quae ad Christum pertinet. Ut enim panis humanam vitam sustinet ac fulcit, ut vinum hominem exhilarat: sic destitutam omni spe mentem solus Christus restituit, sustinet et laetificat. Quis enim ultra desperatione contabescat qui dei filium videt suum esse factum? cum animo illum tenet veluti thesaurum qui eripi non potest, quo vero^{z)} impetrare omnia apud patrem potest. Alteram habet analogiam quae ad nos pertinet. Ut enim panis ex granis multis fit, vinum vero ex multis acinis confluit: sic ecclesiae corpus ex infinitis membris in unum corpus una in Christum fiducia, quae ex uno spiritu provenit, coagmentatur et erigitur, ut sit verum templum et corpus inhabitantis spiritus sancti.

Sexta. Auxilium opemque adferunt fidei. Et hoc^{a)} prae⁷⁹ omnibus facit Eucharistia. Scis, o Rex, fidem nostram semper exerceri ac tentari. Cribrat enim cum Apostolis nos satanas sicut

v) MS. Turic. reputatur. — w) Leon. Aug.] Bulling. reginae. — x) MS. Turic. illius amicitiae hoc ord. — y) MS. Turic. appellative. — z) MS. Turic. vere. — a) MS. Turic. hec (haec).

- triticum. At qua nos arte petit? Domestica prodizione, per corpus enim velut per veterem ac ruinosam muri partem, admotis ad sensus nostros cupiditatum scalis, obruere satagit. Cum ergo sensus alio vocantur quam ut aurem illi praebeant, iam minus procedit eius consilium. Nunc autem in sacramentis non modo negantur^{b)} sensus satanae suadelis, sed etiam fidei mancipantur, ut iam velut ancillae nihil aliud agant quam quod agit iubetque
- 80 hera fides, adiuvant ergo fidem. Sed palam loquar. In Eucharistia quattuor potentissimi immo universi sensus a carnis cupiditatibus velut vindicantur ac redimuntur et in obsequium fidei trahuntur. Auditus cum iam non symphonias chordarum diversarumque vocum harmoniam, sed coelestem vocem audit, Sic dominus^{c)} deus dilexit mundum, ut filium suum unigenitum pro vita illius dederit. Adsumus ergo fratres ut pro ea in nos liberalitate gratias agamus. Ipsius enim filii iussu merito istud facimus. Qui iamiam moriturus hanc gratiarum actionem instituit, ut perpetuum amoris erga nos sui mnemosynum ac pignus relinqueret^{d)}. Accepit autem panem, gratias egit, fregit, deditque discipulis haec sacra simul effatus de sacratissimo ore verba, Hoc est corpus meum. Aequae et calicem accepit etc. Cum ista inquam auditus accipit, an non totus consternatur et admirabundus in hoc unum quod praedicatur intentus est? Cum deum audit, cum amorem illius, cum filium pro nobis neci traditum? At cum huc intentus est, an non idem facit quod fides? Fides enim est quae deo per Christum nititur. Auditus ergo cum ad idem spectat, iam fidei ancillatur, iam fidem non molestat suis frivolis istis cogitationibus ac studiis. Visus cum panem videt ac calicem, quae vice Christi ut illius bonitatem ingeniumque significant, an non et ille fidei obsequitur? Christum enim velut ante oculos conspicit, quem mens eius inflammata pulchritudine deperit. Tactus panem in manus sumit, qui iam non panis, sed Christus est significatione. Gustus Olfactusque et ipsi huc advocantur, ut odorent quam suavis sit dominus, quamque beatus sit qui in^{e)} illo fidit. Ut enim illi cibo gaudent et expergefiunt, sic mens hunc coelestis spei suavem nacta gustum gestit et exultat.
- 81 Adiuvant ergo fidei contemplationem sacramenta, concordant cum mentis studiis, quod alias citra sacramentorum usum non tantopere tantoque sit consensu. In Baptismo, visus, auditus, tactusque advocantur ad fidei opus. Fides enim sive ecclesiae sive eius, qui baptisatur, agnoscit Christum pro ecclesia sua mortem tulisse, resurrexisse ac triumphasse: idem auditur in baptismo, videtur ac tangitur. Sunt ergo sacramenta velut frena quibus sensus, ad cupita sua excursuri, revocantur ac retrahuntur ut menti fideique obsecudent.
- 82 Septima sacramentorum vis est. Quod vice iurisiurandi sunt.

b) MS. Turic. in marg.: *Vide an regantur legendum sit.* — c) dom. addidi ex MS. Tur. — d) MS. Turic. *relinquat.* — e) in om. MS. Turic.

Nam et sacramentum Latinis pro iureiurando usurpatur. Qui enim unis eisdemque sacramentis utuntur, una eademque gens ac sancta quaedam coniuratio fiunt, in unum corpus inque populum unum coeunt. Quem qui prodit periurus est. Populus ergo Christi cum, eius corpus sacramentaliter edendo, in unum corpus coniungitur, iam qui perfidus est, attamen sese huic societati audet insinuare, corpus Christi prodit, tam in capite quam in membris. Quia non diiudicat, hoc est, non tanti aestimat corpus domini, cum quod pro nobis ille tradidit, tum quod illius morte liberatum est. Unum enim corpus cum ipso sumus.

Cogimur ergo velimus nolimus agnoscere quod haec verba, ⁸³ Hoc est corpus meum etc. non naturaliter ac pro verborum proprio sensu esse intelligenda, sed symbolice, sacramentaliter, denominative^{f)}, aut μεταρρημικῶς, hoc modo, Hoc est corpus meum, id est, hoc est sacramentum corporis mei, sive hoc est corpus meum sacramentale sive mysticum, id est, eius quod vere adsumpsi mortique^{g)} obieci, symbolum, sacramentale et vicarium. Sed iam tempus est, ne brevitatis oblitus maiestatem tuam offendam, ad alia transire. Quae vero iam diximus adeo firma sunt, o fortissime Rex, ut nemo hactenus, quantumvis multi refellere tentaverint, ne movere quidem potuerit. Quapropter ne movearis, si, qui lingua promptiores sunt quam solida scriptura, sententiam istam irreligiosam esse clamitent^{h)}. Verbis hoc audacibus quidem sed inanibus glorianatur, ad rem ubi ventum erit leberide sunt nudioresⁱ⁾.

ECCLESIA^{k)}.

X. Credimus et unam sanctam esse catholicam hoc est uni- ⁸⁴ versalem ecclesiam. Eam autem esse aut visibilem aut invisibilem. Invisibilis est, iuxta Pauli verbum, quae coelo descendit, hoc est, quae spiritu sancto illustrante deum cognoscit et amplectitur. De ista ecclesia sunt quotquot per universum orbem credunt. Vocatur autem invisibilis, non quasi qui credunt sint invisibiles, sed quod humanis oculis non patet-quinam credant: sunt enim fideles soli deo et sibi perspecti. Visibilis autem ecclesia est non ⁸⁵ pontifex Romanus cum reliquis cidarim gestantibus, sed quotquot per universum orbem Christo nomen dederunt. Ex his sunt qui adpellantur Christiani etiamsi falso, cum^{l)} intus fidem non habeant. Sunt ergo in ecclesia visibili, qui electae illius ac invisibilis membra non sunt. Quidam enim iudicium sibi manducant et bibunt in coena qui tamen fratres omnes latent. Ea igitur ⁸⁶ ecclesia quae visibilis est, cum habeat contumaces ac perduelles

f) MS. Turic. denominatione. — g) MS. Turic. morti, omisso que. — h) MS. Turic. clamitant. — i) H. l. MS. Turic. interserit „Appendicem de Eucharistia et Missa,“ quae infra sequitur §§. 130 — 183. — k) Ecclesia om. MS. Turic. — l) his sunt...cum] MS. Turic. praetermisit, ita ut legatur Ex intus etc.!

multos, qui ut fidem non habent, ita nullius faciunt si centies extra ecclesiam eiciantur, opus habet magistratu, sive is sit princeps, aut optimates, qui impudenter peccantes coerceat. Nec enim frustra gladium gestat. Cum ergo in ecclesia sint pastores, qui, ut est apud Ieremiam ^{m)} videre, pro principibus quoque capiuntur, constat ecclesiam sine magistratu mancam esse ac mutilam. Tantum abest Christianissime ⁿ⁾ Rex, ut magistratum declinemus aut tollendum esse censeamus, sicut quidam nobis imputant, ut etiam doceamus necessarium esse ad perfectionem ecclesiastici corporis. Verum ut de illo doceamus brevibus accipe.

MAGISTRATUS °).

- 87 Agnoscunt Graeci homines haec tria magistratus genera, cum tribus degeneribus vitiis, Monarchiam, quam Latini Regnum vocant, ubi unus ac solus praeest rerum summae, duce pietate et aequitate. Huic contrarium ac degener genus est Tyrannis, quam Latini improprio vocabulo vim aut violentiam vocant, immo cum proprium ipsi non habeant fere, Tyrannide, a Graecis mutuo accepta voce, utuntur. Ea vero est cum contempta pietate, aequitate vero conculcata, vi geruntur omnia, et qui praeest licere
- 88 sibi permittit quicquid libet. Aristocratiam deinde agnoscunt, quam Latini optimatum potentiam vocant. Ubi optimi quique aequitatis et pietatis observantes in populo rebus praesunt. Quae tamen ubi degenerat in Oligarchiam transit, quam Latini recte paucorum potentiam vocant. Ubi inter optimos surgunt et crescunt pauci non publicae sed privatae rei amantes, qui rempublicam opprimunt ac suam faciunt.
- 89 Agnoscunt postremo Democratiam, quam Latini Rempublicam vertunt quidem sed latiore vocabulo, quam sit democratia. Ubi scilicet res, hoc est, imperium, penes populum publicum sive universum est. Ut cum omnes magistratus, honores ac functiones in totius populi sunt potestate. Ea cum degenerat, vocant Graeci *σύστρομα* ἢ *σύστασις* hoc est seditionem, conspiracyonem ac tumultum. Ubi se nemo patitur in ordinem cogi, sed pro publica potestate, quam sibi quisque de integro vendicat, eo quod totius populi pars sit ac membrum, audaciam cupiditatemque suam quisque sequitur. Unde liberae conspiracyones et factiones ^{p)}, ex quibus caedes, direptiones, iniuriae, caeteraque perduellionis ac seditionum mala. Ista Graecorum de magistratu discrimina sic et agnoscimus et corrigimus. Rex si imperat aut princeps, observandum esse colendumque docemus, iuxta Christi verbum, Date Caesari sua, et sua deo. Per Caesarem enim intelligimus quemque magistratum cui imperium est vel haereditario vel electionis iure consuetudineque vel permissum

m) MS. Turic. *Ieremiam*. Sic ubique. — n) *Christianissime*] Bull. piissime. — o) *Magistratus* om. MS. Turic., sed in marg. habet *De Magistratu*. — p) MS. Turic. *seditiones* pro *factiones*.

vel traditum. Quod si rex aut princeps tyrannus fit, iam audaciam corrigimus et obiurgamus, opportune et importune. Sic enim ait dominus ad Ieremiam, Ecce ego constitui te super gentes et regna etc. Si monitorem audit, lucrificemus toti regno patriaeque patrem: sin contumacius vim facit, docemus eousque impio quoque parendum esse donec illum dominus aut magistratu imperioque amoveat, aut consilium suppeditet quo ipsum functione exueret et in ordinem compellere possint quibus ea provincia incumbit. Eodem modo intenti sumus et vigilamus, si aut Aristocratia in Oligarchiam aut Democratia in *ὀλιγαρχία* degenerare incipiat. Habemus autem exempla scripturae quibus discimus quae sic doce-⁹¹ mus et urgemus. Saulum tulit Samuel, donec regno cum vita exueret dominus. David ad correptionem Nathan resipuit et in regno multa cum tentatione mansit. Ahab cum uxore vita privatus est quod ab impietate recedere nollet Helia castigante. Ioannes intrepide obiurgavit Herodem cum incestus eum nihil puderet. Sed longum esset omnia scripturae exempla producere. Docti et pii cognoscunt quid quibus ex fontibus dicamus. Summa. In ec-⁹² clesia Christi aequè necessarius est Magistratus atque Prophetia^{q)}, utcunque illa sit prior. Nam sicut homo non potest constare nisi ex anima et corpore, quantumvis corpus sit humilior pars atque abiectior: sic et ecclesia sine magistratu constare non potest, utcunque magistratus res crassiores et a spiritu alieniores curet ac disponat. Pro magistratu ergo orare ad dominum cum duo praecipua religionis nostrae lumina Ieremias et Paulus iubeant, ut vitam deo dignam liceat ducere, quanto magis debent omnes qui in quocunque regno aut populo sunt omnia et ferre et facere ut Christiana tranquillitas custodiatur? Hinc tributa docemus, vectigales, redditus, decimas, deposita, credita promissaque omnia cuiuscunque generis solvi debere, et in hisce rebus omnino legibus publicis parendum esse.

REMISSIO PECCATORUM.

XI. Peccatorum remissionem sic credimus, quod ea per⁹³ fidem homini certe contingat quoties ad deum per Christum interpellat. Nam cum Christus Petro dixerit septuagies septies, hoc est, infinities ignoscendum esse, iam fieri nequit quin et ipse semper condonet admissa. Per fidem autem diximus remitti peccata, quo nihil aliud volumus quam dicere, solam fidem certum reddere hominem de remissis sceleribus. Ut enim sexcenties Pontifex etiam Romanus dicat, Condonata sunt tibi delicta, nunquam tamen quieta fit mens ac certa de reconciliatione numinis, nisi cum ipsa apud se videt ac credit citra omnem dubitationem, imo sentit se absolutam ac redemptam esse. Sicut enim fidem

^{q)} Ms. Turic. et Bull. in marg.: *Prophetia est officium praedicationis ac denunciationis voluntatis divinae.*

nemo potest nisi spiritus sanctus dare, sic neque remissionem peccatorum.

- 94 Confirmatio, satisfactio, et expiatio criminum per solum Christum pro nobis passum impetrata est apud deum. Ipse enim est propitiatio pro peccatis nostris, et non pro nostris tantum sed pro totius mundi, ut inquit cognatus illi apostolus et evangelista. Cum ergo ille pro peccato satisfecerit, quinam fiunt quaeso participes illius satisfactionis et redemptionis? Ipsum audiamus: Qui in me credit, hoc est, qui in me fidit, qui me nititur, habet vitam aeternam. At vitam aeternam nemo indipiscitur nisi
- 95 cui peccata adempta sunt. Qui ergo Christo fidit, ei remittuntur peccata. Ut igitur nemo novit de quoquam an credat: sic nemo novit an alicui sint remissa peccata, nisi solus iste qui per fidei lucem et firmitatem certus est de venia, eo quod scit deum sibi ignovisse per Christum, et de ista remissione iam certus est, ut ne ambigat quidem de peccatorum gratia, quia scit quod deus nequit fallere aut mentiri. Cum ergo de sublimi dixerit, Hic est filius meus dilectus in quo placor, vel per quem in gratiam redeo, iam nequit fieri, quin, quotquot deo fidant per Christum eius filium, nostrum autem dominum ac fratrem, sciant sibi gratiam scelerum esse factam. Frivola igitur haec omnia videntur,
- 96 Ego te absolvo: et, Ego te certum facio quod peccata tibi dimissa sunt. Nam utcunque praedicant Apostoli peccatorum remissionem, adhuc remissio nullis contingit nisi credentibus atque electis. Cum ergo et electio et fides aliorum hominum nos lateat, quantumvis de nostra fide et electione spiritus domini certos reddat, iam et hoc latet, an alii sint remissa peccata. Quomodo igitur potest homo hominem certum facere quod ei remissa sint peccata? Artes sunt et nugae merae quicquid in hac re Romani invenerunt Pontifices.

FIDES ET OPERA.

- 97 Sed cum in materiam fidei incidimus, volumus tuae maiestati brevem rationem reddere, quomodo nos de fide et operibus doceamus. Sunt enim qui nos iniquius traducunt quasi vetemus bona opera. Cum tamen hac in re perinde ac^{r)} in omnibus aliis nihil aliud doceamus quam quod divina monent oracula quodque intellectus omnis suadet. Quis enim rerum tam imperitus est ut non dicat, Opus ex consilio proficisci debere? Aut, Opus sine consilio non esse opus, sed casum? Sic Fides in mente humana est perinde atque consilium in rebus gerendis. Consilium nisi praecedat factum, temerarium est ac frivolum quicquid exit. Fides nisi arcem tenuerit ac omni operi imperaverit, iam quicquid moliamur et irreligiosum et irritum est. Nam et nos homines in quovis opere fidem magis spectamus quam opus. Fides si desit,

r) MS. Turic. atque.

operis pretium labitur. Si maiestati tuae, o Rex, quispiam opus 98 magnum faciat, at non ex fide, an non protinus dicis te gratiam illi qui fecit non debere quod ex animo non fecerit? Quin potius quicquid tibi faciat aliquis absque fide, protinus sentis aliquam perfidiam latere, ut is, qui opus facit absque fide, semper deprehendatur in aliqua esse perfidia, ut sui non tui commodi causa fecisse videas. Sic et in operibus nostris hic est ordo et 99 regula. Fidem oportet esse fontem operis. Si fides adsit, iam opus ipsum gratum est deo: si desit, perfidiosum est quicquid fit, et subinde non tantum ingratum, sed etiam abominabile deo. Hinc est ut divus Paulus dixerit, Rom. 14. Quicquid non est ex fide, peccatum est. Et ex nostris quidam παραδόξως adseruerint, omne opus nostrum esse abominationem. Qua sententia nihil aliud voluerunt quam quod iam diximus. Si opus nostrum sit et non fidei, iam sit perfidia, quam deus abominatur. Fides autem, ut supra monuimus, a solo dei spiritu est. Qui ergo fidem habent, in omni opere ad dei voluntatem velut ad archetypum spectant. Ex operibus ergo reiiciuntur non tantum quae contra 100 legem dei fiunt, sed etiam ista quae sine lege dei fiunt. Lex enim est perpetua voluntas dei. Quae igitur sine lege, hoc est, sine verbo et voluntate dei fiunt, non sunt ex fide. Quae non sunt ex fide, peccatum sunt: si sunt peccatum, iam aversatur illa deus. Unde adparet, quod, etsi opus, quod deus praecepit, puta^s) eleemosynam, quis faciat absque fide, opus illud deo non sit gratum. Cum enim inquirimus quisnam fons sit huius eleemosynae quae non ex fide orta est, invenimus^t) ex vana gloria vel cupiditate plus recipiendi vel aliquo alio affectu malo scaturi-visse. Et eiusmodi opus quis non credat displicere deo?

Patet igitur, quod ea opera, quae sine voluntate dei facta 101 sunt, etiam sine fide sint facta: et cum absque fide facta sunt, peccatum sint iuxta Pauli verbum. Et peccatum cum sint, abominatur ea deus. Quicquid ergo a Romanensibus istis citra verbi divini auctoritatem ac testimonium conflatum est quasi pium, sanctum ac deo gratum sit, qualia sunt fictae indulgentiae, purgatorii restinctio, coacta castitas, varietas ordinum ac superstitionum, quas taedium esset narrare, peccatum est et abominatio apud deum.

Porro de iis operibus quae secundum legem dei fiunt, puta 102 cum famelicum saturamus, nudum vestimus, captivum solamus, ardua quaestio est an illa mereantur. Quod mereantur, scripturam adducunt adversarii. Si quis cui calicem aquae frigidae in nomine meo dederit non frustrabitur mercede sua: at quod non mereantur verbum domini perinde testatur, Cum haec omnia feceritis, dicite, Servi inutiles sumus. Nam si mererentur opera nostra beatitudinem, iam non fuisset Christi morte opus ad pla-

^s) puta om. MS. Turic. — ^t) MS. Turic. invenimus.

- caudum divinam iustitiam, iam non esset gratia, cum condonantur admissa, mereri enim quisque posset. De qua re Paulus irrefragabiliter in Rom. et Gal. disserit. Oportet enim verum esse quod ad patrem nemo venit nisi per Christum. Ergo sola gratia et liberalitate dei, quam in nos per Christum abunde effudit, contingit aeterna foelicitas.
- 103 Quid ergo dicemus ad superiorem scripturae locum de mercede promissa pro haustu aquae frigidae et ad similes? hoc scilicet, Electionem dei liberalem esse ac gratuitam: elegit enim nos ante mundi constitutionem antequam nasceremur. Ergo non eligit nos deus propter opera, sed elegit ante mundi creationem.^{u)} Non merentur igitur opera. Cum autem operibus mercedem promittit, humano more loquitur; Quid enim remuneras bone deus, inquit Augustinus, nisi tuum opus? Cum enim tu efficis in nobis et velle et perficere, quid relinquitur quod nobis vendicemus?
- 104 Sed cum homines partim incitentur promissis ad opus bonum, partim tam benigni ac^{v)} liberales sint ut eis quos beneficio adfecerunt dicant, Ego istud tibi debui, tu bene meritus es, aut aliquid huiusmodi, ne se abiiciat in mendicantium numerum, qui beneficium accepit, vult enim qui alium amat cavere ne is deiecto sit animo. Iam deus quoque quos amat multo magis erigit sua liberalitate, non ad contemptum suum sed ad cultum ac observantiam, et quae ipse per nos facit, nobis tribuit ac velut nostra remunerat, cum illius sit non tantum quicquid operemur, sed etiam quicquid sumus ac vivimus. Deinde solet deus cum hominibus loqui hominum verbis atque more. Cum ergo homines iis dent qui bene sunt meriti, et quae dantur merita adpellentur, iam deus sua quoque dona mercedem aut praemium adpellat. Constat ergo meriti aut praemii nomen quidem haberi in divinis literis, sed loco liberalis doni. Quid enim mereatur qui per gratiam est, qui per gratiam accipit quicquid habet?
- 106 Sed simul hoc adnotandum est. A piis hominibus opera idcirco non intermitteri, quod proprie loquendo non mereamur operibus. Sed quanto maior est fides, tanto plura maioraque facimus opera, sicut Christus ipse testatur Ioan. 14. Amen amen dico vobis, quod, qui in me credit, opera quae ego facio ille quoque faciet, immo maiora faciet. Et, Si fidem habeatis^{w)} instar grani sinapis, iam si monti isti dicetis migra hinc et in mari sedem pone, iam parebit. Unde parum aequi nobis sunt, qui, dum fidem anxie praedicamus, dicunt nos docere, nihil boni operandum esse. Et veritatem ludibrio exponentes sic calumniantur, Haec pro nobis doctrina est amici, sola fide beamur, non ieiunabimus, non orabimus, non opem feremus egeno. Qua calumnia nihil nisi incredulitatem suam produnt. Nam si scirent fides quale donum dei est, quam effiçax virtus, quamque

u) antequam nasceremur. Ergo creationem] om. MS. Turic. —
v) MS. Turic. et. — w) MS. Turic. habueritis.

indefessa actio, non contemnerent quod non habent. Fiducia 108 enim in deum, qua homo cunctis animi viribus numini nititur, nihil nisi divinum cogitat et molitur, immo deo placita non moliri nequit. Fides enim cum spiritus divini sit adflatus, quomodo potest quiescere aut otio desiderare, cum spiritus ille iugis sit actio et operatio^{x)}? Ubiunque ergo vera fides est, ibi et opus est, non minus quam ubi ignis isthic et calor est. Ubi vero fides non est, iam opus non est opus, sed inanis simulatio operis. Ex 109 quibus colligitur, quod, qui operibus nostris mercedem adeo importune postulant, quique ab operando opus dei idcirco cessaturos se dicunt, quod opus nulla merces maneat, servili animo praediti sunt^{y)}, servi enim pro pretio tantum operantur, segnes etiam. Qui vero fidem habent, assidui sunt in opere dei, perinde ac filiusfamilias. Hic non meritis est operibus ut sit haeres patrimonii, neque in hoc operatur et laborat ut haeres fiat, sed cum nasceretur haeres erat patris bonorum nativitate non merito. Et cum assiduus est operi^{z)}, non postulat mercedem, scit enim omnia sua esse. Sic filii dei, qui scilicet fidem habent, sciunt se divina hoc est spiritus nativitate et gratuita electione filios dei esse, non servos. Cum ergo filii familiae sint non quaerunt quae se merces maneat, omnia enim nostra sunt, haeredes enim dei sumus et cohaeredes Christi. Libere igitur, hilariter ac citra omne taedium operantur. Immo nullum tam ingens opus est quod non credant perfici, sed eius quo fidimus, non nostra virtute. Cum vero in ecclesia sint morbi isti, incredulitas et fidei imbecillitas^{a)}, sunt enim quidam qui prorsus 110 non credunt, ii scilicet qui in coena iudicium sibi manducant et bibunt, quales Iudas et Simon Magus fuerunt. Sunt et qui languidam fidem habent, ii scilicet qui temere fluctuant quovis metu imminente, quorum fides spinis, hoc est curis ac studio rerum mundanarum, oppressa iacet, neque fructum sive opus sanctum germinat. Iam istos urgemus perinde ac Christus, Paulus et Iacobus, ut, si fideles sint, opere sese nobis probent esse fideles, fidem sine operibus mortuam esse, arborem bonam bonos quoque fructus praebere, filios Abrahae opera Abrahae facere, in Christo nihil valere nisi fidem quae per charitatem operatur, ut sic legem non minus praedicemus quam gratiam. In lege enim, electi ac fideles, voluntatem dei discunt, impii terreantur, ut aut metu aliquid faciant in usum proximi, aut desperationem perfidiamque suam prodant. Sed simul nihili pendant admonemus, ea opera quae nos humana arte effinximus ut eis deo serviamus, quae certum est illi non magis placere quam si quis tibi, o Rex, cupiat servire aliqua ratione quam tu non ames. Tibi ergo si serviendum est

x) MS. Tur. et Bull. in marg.: *ἐντελέχεια*. — y) MS. Turic. *sint*. — z) operi] MS. Turic. in opere. — a) MS. Tur. et Bull. in marg.: *ἀπιστία καὶ ὀλιγοπιστία*.

pro tua voluntate, quanto magis in conspectum dei non adferemus opera quae ille non praecepit nec amat? Fontem ergo effodimus ex quo bona opera profluant cum fidem docemus. Contra cum opera urgemus, velut debitum exigimus quod sine coactore non redderetur.

VITA AETERNA.

- 111 XII. Postremo credimus post hanc vitam, quae captivitas et mors potius est quam vita, foelicem ac iucundam sanctis sive credentibus, miseram autem ac tristem impiis sive perfidis usuventu-
- 112 ram, et utramque perpetuam. Qua in re et istud adversus Cataptistas, qui animas cum corporibus dormire usque ad universale iudicium contendunt, adserimus, Animum sive angeli sive hominis non posse quidem dormire aut otiari, tam abest ut isti quicquam rationi consonum dicant. Animus enim substantia est adeo vivax ut non modo ipse vivat, sed ubicunque habitet iam domicilium quoque suum vivifcet. Angelus cum corpus adsumit sive aereum sive recens creatum, mox istud sic vita donat ut moveatur, operetur, agatur et agat. Animus humanus ut primum corpus incessit protinus vivit, crescit, movetur, ac caetera vitae munera exerceat. Qui ergo fieret ut animus corpore solutus torperet aut dormiret? Adpellant animum Philosophi actum sive actionem a vivaci vigilantique hoc est perpetua operatione ac virtute. Quam vim Graeci significantiore vocabulo exprimunt, cum eam *ἐντελέχειαν* vocant, hoc est iugem virtutem, operationem, actual-
- 113 tionem ac ductum. Constituta sunt visibilia in mundo a divina providentia eo ordine ut ab illis ad invisibilium cognitionem ascendere humana mens possit. Habent ignis et aer inter elementa eum locum quem animi inter corpora. Ut aer per universum mundi corpus nusquam deest: sic pervadit omne humanum corpus anima. Ut ignis nusquam est sine praesenti operatione: sic animus nusquam non operatur. Id quod in somno quoque deprehenditur: somniamus enim, et meminimus somniorum. Somnus igitur corporis munus est, non animi. Nam anima interim vegetat corpus, reficit, et quod detritum erat restituit, ut nunquam cesset operari, agere et movere quamdiu est in corpore. Ut ergo ignis sine luce non est, sic animus nunquam consenescit ut torpeat, tenebrescat, occidat aut dormiat: semper enim vivit, vigilat ac viget.
- 114 Sed hactenus philosophatum sit de animo. Nunc ad scripturae testimonia veniendum est, quibus probetur^{b)}, animum nunquam interdormire. Qui credit non venit in iudicium, sed transit^{c)} a morte in vitam. Qui ergo in hac vita credit, iam sentit quam suavis est dominus, et coelestis vitae initium ac gustum quandam capit. Si ergo is animus, qui hic in deo vivit, mox ut corpore excessit, dormit, iam praestantior est vita Christiani hominis in

b) MS. Turic. *probatur*. — c) MS. Turic. *transiit*.

hoc mundo quam cum e^d) mundo migrat, isthic enim dormit dum hic vigilans ac sentiens deo fruitur.

Qui credit in me habet vitam aeternam. At vita non est^e) 115
perpetua (hic enim aeternum pro perpetuo accipitur) si ea anima
vita qua hic utitur postmodum somno intercipitur.

Volo pater, ut, ubi ego sum, isthic sit et minister meus. Si 116
ergo cum deo sunt Diva virgo Maria, Abraham et Paulus, quae vi-
tae ratio est in coelis aut quod ingenium numinis, si isthic dor-
mitur? Anne et numen dormit? si dormit non est numen, quic-
quid enim dormit vicarium est, et ideo dormit ut fessum respiret:
si numen fatigatur, iam non est numen, illud enim insuperabile
est omni operi ac labori: si numen non dormit, iam animos quo-
que sic est necessarium non dormire, sicut necessarium est aerem
esse perspicuum ac dilucidum cum sol supra terram est. Stultum
igitur ac frivolum est Catabaptistarum commentum, quibus non
est satis homines dementavisse, nisi et viventis dei certa et in-
fallibilia oracula foedaverint. Haberemus adhuc multa testimonia,
Haec est vita aeterna ut cognoscant te etc. Et, Accipiam vos
ad meipsum, ut ubi ego sum et vos sitis: aliaque huiusce senten-
tiae, sed brevitatem servabimus.

Credimus ergo animos fidelium protinus ut ex corporibus 117
evaserint subvolare coelo, numini coniungi aeternoque gaudere.
Hic tibi sperandum est, o piissime Rex, si modo instar Davidis,
Ezechiae et Iosiae rerum summam a deo tibi creditam modera-
tus fueris, visurum esse, primum, Numen ipsum in sua substan-
tia, in sua specie, cumque universis dotibus opibusque illius:
fruiturumque his omnibus, non parce sed ad satietatem, non ad
fastidium quod ferme comitatur saturitatem, sed ad iucundam im-
pletionem, quae perinde non adficitur taedio, atque flumina dum
perpetuo in mare defluunt et per terrae abyssum refluant, nullum
adferunt rebus humanis taedium, sed commodum potius ac gaudium
semper rigando, laetificando ac nova germina fovendo. Bonum
quo fruemur infinitum est, infinitum hauriri nequit, ergo fastidium
eius neminem potest capere, semper enim et novum et idem est.
Deinde sperandum est tibi visurum esse sanctorum, prudentium, 118
fidelium, constantium, fortium, virtuosorum omnium, quicumque
a condito mundo fuerunt, sodalitatem, coetum et contubernium.
Hic duos Adam, redemptum ac redemptorem: hic Abelum, Eno-
chum, Noam, Abrahamum, Isaacum, Iacobum, Iudam, Mosen,
Iosuam f), Gedeonem, Samuelem, Pinhen, Heliam, Heliseum,
Isaiam ac deiparam virginem de qua ille praecinuit, Davidem,
Ezekiam g), Iosiam, Baptistam, Petrum, Paulum: hic Herculem,
Theseum, Socratem, Aristidem, Antigonum, Numam, Camillum,
Catones, Scipiones: hic Ludovichum pium antecessoresque tuos

d) MS. Turic. a pro e. — e) est om. MS. Turic. — f) MS. Turic.
Iosiam pro Iosuam. — g) MS. Turic. Ezechiam. —

Ludovicos, Philippos, Pipinnos, et quotquot^{h)} in fide hinc migrarunt maiores tuos videbis. Et summam, Non fuit vir bonus, non erit mens sancta, non est fidelis anima, ab ipso mundi exordio usque ad eius consummationem, quem non sis isthic cum deo visurus. Quo spectaculoⁱ⁾ quid laetius, quid amoenius, quid denique honorificentius vel cogitari poterit? Aut quo iustius omnes animi vires intendimus quam ad huiusmodi vitae lucrum? Cum interim somniantes Catabaptistae merito somnum dormiant apud inferos a quo nunquam expergeant. Venit autem hinc eorum error, quod nesciunt apud Hebraeos dormiendi verbum poni pro verbo moriendi, quomodo saepius apud Paulum, quam huc sit opus ponere, habetur.

DE CATABAPTISTIS.

- 120 Quoniam vero in Catabaptistarum mentionem incidimus, volumus tibi, o Rex, paucis eius sectae rationem perstringere. Genus est fere hominum perditorum et prae angustia rerum extorrium, quorum quaestus est, anus magnifico de rebus divinis sermone demereri, quo aut alimentum aut non minimam stipem depromant. Et omnino eandem sanctimoniam, quam Irenaeus tuus (fuit enim Lugduni tuae Episcopus)^{k)} de Valentinianis et Nazanzenus de Eunomianis scribunt, simulant. Qua deinde freti docent, Christianum non posse magistratum esse: Non licere Christiano, etiam lege etiam sontem, occidere: Non bellandum esse, etiam si tyranni, impii, violenti, immo latrones, quotidie diriperent, occiderent et excinderent: Non praestandum esse iusiurandum: Non debere Christianum tributa aut vectigales exigere: Communia debere esse omnia: Dormire animas cum corporibus: Uxores plures virum habere in spiritu, cum quibus tamen rem carnaliter habeat, posse: Decimas ac redditus pendi non debere. Et sexcenta alia, imo quotidie novos aliquos errores velut lolium interserunt
- 122 iusto dei semini. Qui tametsi a nobis abierint quia ex nostris non erant, sunt tamen qui nobis omnes illorum errores imputent, cum acrius contra eos pugnemus quam quisquam, diversumque, quam
- 123 ipsi, in omnibus ante dictis doceamus. Quapropter, optime Rex, si alicunde tuae maiestati deferremur, quasi magistratum tollamus, iusiurandum non esse praestandum perhibeamus, et caetera, quae catabaptistica lues mundo oggannit, doceamus, iam per veritatem, cuius te amantissimum praedicant, oro ac rogo, ne huius quicquam de nobis, hoc est, de iis qui in Christianae civitatis urbibus evangelium adnunciamus, credas. Non enim tumultuamur, non infirmamus magistratum vel auctoritatem vel leges, non sumus in hoc ut quisquam fidem debitumque non praestet, quantumvis istorum

h) MS. Turic. *spectando* pro *spectaculo*. — i) Bull.: hic antecessores tuos et quotquot sqq. Nomina propria addidi ex MS. Tur. — k) *Irenaeus ... Episcopus*] Bull. *Irenaeus Lugdunensis episcopus*.

nos quidam insimulant non iam occultis delationibus sed publicis scriptis, quos hac potissimum causa non confutamus, quod iam furiosorum librorum mundus plenus est, quodque res ipsa quotidie manifestum facit quam mendaciter scribant qui haec de nobis in vulgum spargunt, non Christi gloriae sed suae ac ventri consulentes. Obrepat autem illa Catabaptistarum lues isthic potissimum ubi sincera Christi doctrina oriri coeperit, quo facilius videas, o Rex, a malo daemone immitti, ut in herba salutare semen extinguat. Vidimus urbes ac oppida quae recipere evangelium pulchre coeperant, hac lue infecta et veluti remora impedita stetisse, ut prae confusione nec divina nec humana curare potuerint. Quocirca et Maiestatem tuam moneo, verbo absit invidiam, scio enim quam stipatus sis optimis consiliis, sed non praevenitur quod non praevidetur consilio. Si istud malum tuis veniret in animum, scio quod facile prospicerent, sed cum periculum istud nimirum ignorent, iam credo monitorem non aegre feres. Moneo igitur, quoniam fieri nequit quin et in regno tuo scintillae quaedam nascentis evangelii micent, ut a Papistis, quorum potentia plus aequo crevit, non patiaris bonum semen strangulari, nam pro illo Catabaptistarum lolium tibi, nihil tale suspicanti, cresceret, quo tanta confusio rerum omnium per omne regnum tuum fieret, ut medelam invenire labor esset.

Haec est summa fidei praedicationisque nostrae, qua utimur per dei gratiam, parati cuivis rationem reddere, non enim vel iota unam docemus quam non ex divinis oraculis didicerimus. Neque adserimus sententiam ullam cuius non primarios ecclesiae doctores, prophetas, apostolos, episcopos, evangelistas, interpretes, sed priscos illos, qui purius ex fonte hauserunt, autores habeamus. Id fatebuntur qui scripta nostra viderunt et expenderunt.

Proinde, sanctissime Rex, (quid enim vetat sanctissimum vocari qui Christianissimus est?¹⁾) accinge te ut nascentem ac reducem Christum honorifice accipias. Video enim numinis providentia factum, ut Francici reges Christianissimi sint adpelati, quoniam renovatio evangelii filii dei te rege futura erat. Quem amici simul ac inimici omnes praedicant natura benignum ac suavem, iudicio aequum et gnarum, mente vero sagacissimum atque fortissimum. Eis inquam dotibus praedivitem te numen fecit, ut hoc saeculo splenderes quo ipse cognitionis suae lumen redaccenderet.^{m)} Macte igitur virtutibus istis heroicis prodi, Princeps Christianeⁿ⁾, clypeum et hastam corripe, atque in perfidiam ipsam incursionem impressionemque

1) Verba parenthesi inclusa addidi ex MS. Tur. — m) Video enim numinis — redaccenderet] Bull.: Oportet enim Principem Christianum esse natura benignum ac suavem, iudicio aequum et gnarum, mente vero sagacissimum atque fortissimum, eis inquam dotibus praedivitem esse ut hoc saeculo splendeat quo deus cognitionis suae lumen redaccendat. — n) Bull.: Princeps Christiane MS. Tur. om.

- facito, animoso isto ac intrepido animo tuo corporeque omni elegantia conspicuo^o). Ut cum reliqui reges te primum videant Christianissimum Christi gloriam vindicare, te sequuntur, et antichristum eliminant. Da ut salutaris doctrina pure in regno tuo praedicetur. Polles prudentibus ac doctis viris, opibus, populoque ad religionem propenso, non feres igitur animos et dei
 128 et tui observantissimos superstitione seduci^p). Nihil hic timendum quod calumniatores, ad obsistendum veritati, falso vociferantur. Bella sancta et iusta non modo tui sed exterarum quoque gentes sociarum bellabunt. Iusiurandum praestabunt citra cunctationem, non iam vulgus, sed prophetae quoque ipsi, cum hactenus Papistae illud detrectaverint. Tributa pendent et prophetae atque vectigales, tam abest ut docturi sint non esse pendenda. Sua cuique iura relinquent integra. At si quid delinquitur arguent quidem sed propter nulla temporalia tumultuabuntur, ut, qui hisce in rebus iudicem ordinarium agnoscant, quantumvis et illum corripiant ac taxent cum peccat. Crede crede, magnanime Heros, nihil
 129 istorum malorum usuveniet, quae Papistae minantur. Dominus enim ecclesiam suam protegit. Utinam liceat ut oculis tuis videas Principum quorundam qui in Germania evangelium receperunt statum, Urbium autem innocentiam, incunditatem ac constantiam. Tam ex ipso fructu^q) dices, Non dubito ex deo esse quod natum est. Tu pro tua fide ac prudentia cuncta expende. Et ignosce ausui nostro quo tuam Maiestatem rustice interturbamus. Res enim sic postulavit. Tiguri Mense Iulio, Anno 1531.^r)

Christianissimae^s) Maiestatis tuae

Deditissimus Huldrychus Zuinglius.

APPENDIX DE EUCHARISTIA ET MISSA.

- 130 Sunt quaedam quae superiori expositione delibavimus parcius, ea nunc expositione copiosiori persequemur. Praecipue vero demonstrabimus quod Papistae^t) a veritate decidunt, cum se pro peccatis offerre Christum in Missa promittunt, qui ut semel sese in cruce et iterum patri in coelo obtulit, sic peccatorum remissionem et aeternae foelicitatis gaudium meruit et impetravit, ut qui se illum patri offerre iactet non alia re magis possit Christum antiquare aut negare. Quod hac via dilucidum facere conabor.
- 131 Primum ab adversariis quaero, Quisnam hominum Christum

^o) MS. Turic. *conspicito*, sed in marg.: *Vide an conspicuo sit scriptum*. — ^p) Omnia inde a verbis: *corporeque omni elegantia*.. usque ad verba: *superstitione seduci* addidi ex MS. Tur. — ^q) MS. Turic. *ex fructu ipso*, hoc ord. — ^r) Mensem et annum postea addidit Bibliander in MS. Turic. — ^s) *Christ. vocab. addidi* ex MS. Tur. — ^t) *Appendix — quod Papistae*] MS. Turic. *Alterum vero quod me expositurum recepi hoc est. Quod Papistae*. — Scilicet in MS. haec Appendix iam ante articulum de Ecclesia legitur, vid. supra §. 84. Sed postea mutavit Bibliander, uti Bullingerus edidit.

obtulerit cum in crucem est actus? Respondere aliter nequeunt, quam, neminem illum obtulisse sed a seipso esse oblatum. Id quod prophetae, ipse, ipsiusque apostoli sunt testati. Oblatus est quia ipse voluit. Nemo tollit a me animam meam. Et, Potestatem habeo ponendi animam meam atque iterum sumendi eam. Ego animam meam do pro ovibus meis. Et, Panis, quem ego dabo, caro mea est, quam ego depensurus sum pro mundi vita. Qui per spiritum sempiternum seipsum obtulit immaculatum deo. Si ergo 132 Christus tunc a nemine quam a seipso est oblatum, quaero secundo, An ista vera sui ipsius in mortem oblatio habeat aliquid discriminis cum ista qua cum Papistae offerunt? Si dicant nullum esse discrimen, iam sequetur^{u)} Christum hodie quoque pati ac doloribus adfici, immo mori oportere cum offertur, sic enim scriptum est Heb. 2. Ut per mortem exautoraret eum qui habebat mortis imperium, hoc est, diabolum. Roman. 5. Reconciliati sumus deo per mortem filii eius. Ubi testamentum est, isthic necesse est ut mors testatoris intercedat. Hoc est, Si cui testamento legatum cedere debeat, necesse est ut testator moriatur. Testamentum autem sive legatum nostrum est, gratuita remissio peccatorum, ut habetur Jere. 31. et Heb. 8. Hanc cum nobis legavit divina bonitas, iam necesse fuit ut is moreretur per quem gratia peccatorum nobis legata erat. Sequitur ergo, quod, si Papistae nunc offerant, Christus etiamnum moriatur. Nam si offerunt, oblatione tolluntur peccata: si peccata tolluntur, iam mortem necesse est intervenire: sine sanguinis enim effusione non fit remissio. Heb. 9. et Rom. 6. Quod autem mortuus est, propter peccatum est mortuus. Constat igitur omnino ut si Papistae in remissionem peccatorum offerant perinde^{v)} ac Christus sese obtulit, etiam occidant, nam sine morte non abolentur peccata.

Si vero inter suam oblationem et eam qua se Christus ipse 134 obtulit aliquod est discrimen, quaero quodnam istud sit. Respondebunt nimirum pro veteri more, hoc esse^{w)} discrimen, quod ille se realiter obtulerit, ipsi autem spiritualiter nunc offerant, idcirco tunc necessarium fuisse, ut moreretur, nunc autem quia spiritualis sit illorum oblatio mortem non exigi. Quibus sic oc- 135 currimus. In re tam ardua nullum sermonem ambiguum aut obscurum esse praetereundum, ne scilicet non intellecta virtute sermonis a vero abducamur. Quaero igitur, cum dicunt spiritualiter sese offerre, quidnam intelligant per hanc vocem, spiritualiter. Anne spiritum suum intelligant, ut sit sensus^{x)}, Christum spiritualiter offerimus, hoc est, in mente recolimus, recordamur, et gratias agimus quod Christus pro nobis oblatum est. Si isto modo intelligunt spiritualiter offerre, cum scilicet in animo offerunt^{y)}

u) MS. Tur. sequatur. — v) MS. Turic. proinde. — w) MS. Turic. est pro esse. — x) MS. Turic. ut sensus sit, hoc ord. — y) MS. Turic. adferunt.

- Christum, iam a nobis nihil quidem^{z)} dissentiunt; sed a seipsis plusquam τοῖς διὰ πασῶν. Tam enim abest ut Christum hoc modo offerant ut seipsum fide illi dudum oblatos visibiliter quoque in
- 136 coena offerant. Si per, spiritualiter, spiritum Christi intelligunt, hoc sensu, Spiritualiter Christum offerimus, id est, spiritum Christi offerimus, iam obstat, quod supra quoque adduximus, Christi verbum, Nemo tollit animam meam etc. Nemo enim potestatem in illum habet. Nam et ipse seipsum per spiritum sempiternum obtulit, hoc est, animam et corpus suum in mortem tradidit, voluntate et iussu aeterni spiritus sive consilii. Hoc modo igitur
- 137 Christum nemo nisi se ipse potest offerre. Si vero per spiritualiter intelligunt hoc modo, Nos offerimus verum Christi corpus spiritualiter, hoc est quodam inedicibili modo, ut sit verum corpus non tamen reale aut naturale, sed suo modo spirituale, qui modus nobis ignotus est (sic enim fere loquuntur), iam ostendimus eos nihil quam verba concinnare quae sibi constare non possunt. Cum enim constet Christi corpus verum esse corpus ita ut unum idemque corpus antequam moreretur et postquam surrexit, re et numero maneat, tametsi ex mortali factum sit immortale, ex animali spirituale, hoc est, divinum, parum, impassibile, et spiritui in omnibus obtemperans, nunquam tamen sic mutatur aut transit in spiritum, ut non sit verum naturale realeque corpus, ante mortem quidem corruptibile et^{a)} fragile, post resurrectionem vero incorruptum, firmum ac sempiternum. At
- 138 unum idemque semper corpus. De vero igitur corpore intelligo, et quaero, An dicant verum corpus offerri, sed modo inedicibili. Respondent, Etiam, nimirum. Quaero ultra, Cur audeant dicere modum esse inedicibilem, cum haec sit prima divisio rerum substantiarumque omnium, quod aut corpus sunt aut spiritus. Quae divisio tam late vagatur ut etiam deum comprehendat, angelos,
- 139 ac spiritus omnes. Deus enim est spiritus Joan. 4. Cum ergo nobis quaestio sit de quid est, non de quomodo est, ut ipsi cum philosophis loquuntur, hoc est, nos primo quaerimus quid offeratur, deinde quaerimus tandem quomodo offeratur, non quasi velimus operum dei rationem exigere, sed cum de re sive substantia non recte respondent, iam de, quomodo sit, ostendamus minus recte respondere. Sed ne quid Maiestatem tuam offendant sophisticae nebulae, quod dixi propter contentiosos, planissime ac apertissime^{b)} exponam.
- 140 A Papistis quaero de re primum, Quid offertis pro peccatis in Missa? Respondent, Corpus Christi. Dico ego, Anne verum et reale? Respondent, Etiam. Dico, Si verum et reale
- 141 offertis, iam duo absurdissima sequuntur. Unum, quod vobis opus quod solius filii dei est sumitis. Ipse enim seipsum obtulit, ut

^{z)} MS. Turic. quidem nihil, hoc ord. — ^{a)} MS. Turic. ac. — ^{b)} MS. Turic. apertissime.

antea dictum est. Nam nemo potest quicquam offerre maius seipso. Sacerdotes veteris testamenti offerebant pecuinas hostias: sed istae tanto erant humiliores ipsis sacerdotibus, quanto belua est homine inferior. Summam autem hostiam offerebat quisque cum seipsum domino dedicaret ac manciparet, hoc est, cum totam mentem^{c)} deo devoveret, totamque vitam cum actionibus universis illius obsequio dederet. Unde et Apostoli nusquam nos docent alia quam nosipsos offerre. Christus ergo per seipsum solum offertur. Nam ideo solus summus sacerdos in sancta sanctorum et semel tantum in anno ingrediebatur, ut figuraretur quod solus Christus pro peccatis perlitaret. Alterum absurdum est, quod, si Christum 142 pro peccatis offertis, iam Christum occiditis, non enim aboleretur peccata nisi morte. Nam granum frumenti nisi mortuum fuerit fructum nullum profert. Si ergo non occiditis, nullum fructum facitis: si occiditis, iam crucifigitis Christum, qui semel tantum est mortuus et mori ultra non potest, ut in Romanorum et Hebraeorum epistola Apostolus vere ac solide docet. Vide, pruden- 143 tissime Rex, in quas angustias, in quae incommoda velut in syrtes trahi se patiantur ab avaritia Papistae. Christus solus potest seipsum offerre. Oblatio solum tunc fit cum occiditur victima. Peccatum tunc solum aboletur cum perlitatur, hoc est, cum macata hostia hilari a deo vultu recipitur. Sequitur ergo quod nemo hominum potest Christum offerre, quanto minus Papistae. Sequitur et hoc, ut, si offerrent, occiderent Christum. Cum autem Christus mori ultra non possit, sequitur quod, etiamsi Papistae libenter Christum occiderent, ut vel pro caede pecuniam acciperent, non tamen possint occidere. Mors enim illi dominari ultra non potest. Sed haec omnia magis tuae Maiestati fient perspicua, cum Apostoli testimonia adduxerimus.

Heb. 1. Qui cum sit et radius gloriae et character substantiae 144 eius, quique gerit omnia iussu virtutis suae, per seipsum tamen peccatorum nostrorum expiationem perfecit etc. En tibi, optime Rex, quemnam esse oportuerit qui peccata nostra expiavit. Radius est aeterni solis hoc est summi luminis. Character hoc est similitudo et antitypus aeterni numinis, hoc est, eius substantiae quae seipsa est quaeque omnibus tribuit esse. Omnipotens est, ut cuius iussui omnia pareant. Quae ergo impudentia est dum illum homines offerre contendimus pro peccatis cum ipse sua oblatione peccata lustraverit?

Ibidem ca. 5. Sic et Christus non huc gloriae aut honoris 145 sese ingressit ut pontifex fieret, sed is qui ad eum dixit, Filius meus es tu, ego hodie genui te. Quae ergo impietas et in deum contumelia haec est, ut homo sese pontificem faciat, cum ne filius quidem dei sibi hunc honorem sumpserit, sed a patre acciperit?

c) MS. Turic. *virtutem pro mentem.*

- 146 Heb. 7. Talis nos decebat pontifex qui sanctus esset, alienus ab omni malitia, alienus ab omni contagione, alienus ab omni peccatorum scelere, quique coelis esset sublimior etc. Quae nunc creatura sibi sumere audebit ut pontificem se esse gloriatur? Cum eum pontificem, qui peccatum aboliturus est, sanctum et sine omni labe esse oporteat?
- 147 Ibidem. Hic autem noster pontifex tam abest ut non dūret in perpetuum, ut etiam sacerdotium illius sit perpetuum, quo fit ut semper salvare sive liberare possit eos qui per se ad deum veniunt supplicatum, perpetuo in hoc vivens ut pro eis interveniat. Quae stultitia est ei subrogare sacerdotes qui nec officio neque vita decessit? Christus sempiternus est sacerdos, sempiternus advocatus noster apud deum. Cur igitur nobis alios paramus advocatos? Num mortuus est Christus? Num causam nostram deseruit? En fortissime Rex, ut contumeliosi in deum sint, ut Christum negent, qui se sacerdotes faciunt.
- 148 Ibidem. Hic noster non habet necesse, quemadmodum pontifices, primo pro suis offerre peccatis, deinde pro populi, hoc enim (pro populi scilicet) semel fecit, seipsum offerendo. Semel videmus hic Christum oblatum. Quae ergo impuritas actum agere? Dum ille semel oblatus expiationem peccatorum perfecit, eaque per illum perpetuo durat, iam qui ipsum se offerre gloriatur, tantundem facit, ac si quis iactaret se mundum creare. Is enim ubi semel est creatus perpetuo durat, sic et redemptio semel per Christum impetrata aequē perpetuo durat. Non sunt enim opera dei ut opera hominum ut instaurationem aut refectionem ni sortiantur corruant.
- 149 Ibidem 8. ca. Summa praedictorum haec est. Nos talem habemus pontificem qui in coelo sedet ad dexteram throni magnificentissimi etc. Quae igitur praesumptio est, sese pontificem aut liturgum facere, cum solus is sit noster pontifex qui ad dexteram dei sedet?
- 150 Ibidem cap. 9. Cum autem Christus advenit, pontifex futurorum honorum, per maius perfectiusque tabernaculum, ut quod manibus factum, hoc est, humano more conditum non erat. Neque cum sanguine hircino aut vitulino, sed cum proprio sanguine in sancta ingressus est semel, redemptionemque) perpetuam impetravit. Quae ergo contumacia est, filii dei provinciam sibi sumere? cum ille proprium sanguinem obtulerit et solus obtulerit, ut peccatis obnoxius homo iactet se eundem offerre sanguinem quem ille semel tantum obtulit, sed adeo ampliter ac ^{c)} abunde, ut comparata redemptio in perpetuum duret. Deus enim sempiternus est qui redemit, idem et creavit. Adducam ex hac epistola unum adhuc testimonium, in quo quicquid diximus velut in tabella perspicitur.
- 151 Heb. 9. Non enim ingressus est Christus in manu facta sancta, quae verorum sanctorum typus tantum essent: sed in ipsum

d) MS. Turic. *redemptionem*, omisso *que*. — e) MS. Turic. *et*.

coelum, ut nunc compareat vultui dei pro nobis. Neque ingressus est ut saepe seipsum offerat, quemadmodum Leviticus Pontifex quotannis cum alieno sanguine ingreditur, alioqui^{f)} oportuisset eum crebro pati a condito mundo, sed semel nunc in ultimo saeculo^{g)} cum sui ipsius victima comparuit ad peccatorum expiationem. En ut offerri requirat pati. Quae igitur oscitantia ista, non videre, quod ubi offertur Christus isthic et moritur? Cum autem^{h)} semel tantum potuerit mori, potuit tantum semel offerri. Sed semel oblatus in perpetuum purificat sanctificatos, hoc est ad aeternam vitam destinatos. Coelo sedere oportet qui patrem nobis conciliat. Unde et vera Christi ecclesia ea adpellatur quae omnia per Christum et possidet et impetrat.

Sed quid maiestatem tuam pluribus turbarem? cum sole sit¹⁵² clarius, Christum neminem posse offerre quam ipse seipsum. Secundo semel tantum posse offerri eundem. Nam si eius oblatio intereretur, hinc esset quod sua non esset sufficiens. Tertio, quod, si offerretur, denuo pateretur. Constat igitur quod Papi-stae Christum et negant et evacuunt. Verum cum veteres Theo-¹⁵³logi qui religionem Christianam purius ac mundius et hauserunt et tractaverunt, Eucharistiam. (nam Missae nomen usque post Augustini tempora non est auditum) creberrime oblationem vocentⁱ⁾, oblicere quis posset, Cur ergo isti oblationem appellaverunt, si non est vere oblatio? praesertim cum omnium iudicio doctius ac^{k)} tersius locuti sint quam recentiores? Respondeo: Quanto quisque¹⁵⁴ est doctior et religiosior, tanto minus aberrat a veritate, utcunque verba formentur. Eruditio enim velut lucerna quicquid dictum est illustrat oculisque exponit. Religio vero vetat, ne quicquam propter verborum speciem recipiatur a veritate alienum, sed sese admonet, iuxta divi Augustini regulam, ac dicit, Utcunque tu verba non capias, aut proprietatem divini sermonis ignores, certum tamen est dei sermonem undique sibi constare, ut, quantumvis diversis locis videatur sibi diversam habere sententiam, contrarius tamen sibi non sit^{l)}. Cum autem nobis videtur prima fronte esse contrarius, hinc fit ut aut sermonis ignorance aut religionis tenuitate hallucinemur. Cum ergo vocant oblationem quae esse¹⁵⁵ vera et naturalis oblatio nequit, iam religio primum est consulenda. Religio vetat, ut satis puto^{m)} dictum est, alium esse posse sacerdotem quam Christum. Nequit ergo ne Papa quidem quantumvis magnus, si illum suo aestimemus iudicio, Christum offerre. Istud cumⁿ⁾ ex religione firmum est, iam ancillatur eruditio. Ea apage dicit iustitiae, Novum non est, res ab inventore, ab¹⁵⁶ autore, aut a significatione, nomen mutuari. Quam vocum com-

f) MS. Turic. *alioquin*. — g) Bull. et MS. Tur. in marg.: ערה נִינְיָ.

h) MS. Turic. *ergo* pro *autem*. — i) MS. Turic. *vocat*. — k) MS. Turic. *et*. — l) MS. Turic. *est* pro *sit*. — m) MS. Turic. *primo* pro *puto*. — n) MS. Turic. *enim* pro *cum*.

moditatem Metonymiam, hoc est denominationem, docti vocant. Ut cum Paulus dicit, Velamen est super oculos eorum cum Moses legitur. Hic Moses legem Thorah, hoc est totum vetus testamentum significat, sed non alia ratione quam quia Moses Deo volente iubenteque legem tulit. Et cum Agnus qui in coena edebatur adpellatur Transitus, qui transitum tantummodo significabat.

- 157 Sic et Eucharistia veteribus erudite ac^{o)} sancte nominata fuit oblatio, non quod esset, sed quod significaret oblationem istam qua Christus sese offerendo, una ista oblatione perfectos reddidit atque expiatis in perpetuum eos qui sanctificati, hoc est, a deo electi sunt^{p)}. Sed commentum sit quod dicimus nisi Augustinus eodem modo sentiat in Epistola ad Bonifacium quae est numero vicesimatertia.

AUGUSTINUS.

- 158 Saepe ita loquimur, ut pascha propinquante dicamus, crastinam vel perendinam domini passionem, cum ille ante tam multos annos passus sit, nec omnino nisi semel illa passio facta est. Ipso die dominico dicimus, Hodie dominus resurrexit, cum ex quo resurrexit tot anni transierunt. Cur nemo tam ineptus est, ut nos ita loquentes arguat esse mentitos? nisi quia istos dies secundum morum, quibus haec gesta sunt, similitudinem nuncupamus, ut dicatur, ipse dies, qui non est ipse, sed revolutione temporis similis eius, et dicatur illo die fieri propter sacramenti celebrationem, quod non illo die sed iam olim factum est? Nonne semel immolatus est Christus in seipso, et tamen in sacramento, non solum per omnes paschae solennitates, sed omni die populis immolatur, nec utique mentitur qui interrogatus eum responderit immolari? Si enim sacramenta quandam similitudinem earum rerum quarum sacramenta sunt non haberent, omnino sacramenta non essent. Ex hac autem *similitudine* plerumque etiam ipsarum rerum nomina accipiunt: sicut ergo secundum quandam modum sacramentum corporis Christi corpus Christi est, sacramentum sanguinis Christi sanguis Christi est, ita sacramentum fidei fides est etc.

- 159 Ex his Augustini verbis nullo negotio deprehendit celsitudo tua, Immolationem sive oblationem perinde vocari Eucharistiam, atque resurrectionem aut passionem domini, qui dies cum rem veram quae semel gesta est significant ac repetant, earum rerum nomina indispiscuntur^{q)}. Constat igitur toto errare coelo Papistas cum Missam sive Eucharistiam oblationem veram faciunt, cum solum sit similitudo et rememoratio oblationis. Constat et hoc, ineptos esse ac imperitos, qui putant sacramenta et panegyres non iure vocari eis nominibus rerum quas significant, quantumvis non sint eae res. Papistae igitur cum ex signis rem

o) MS. Turic. et. — p) sunt] MS. Tur. add. *Hebr. 10.* — q) MS. Turic. *indispiscuntur.*

facere contendunt, tantum proficiunt ut omnibus sese indoctos ac imperitos esse prodant.

Taceo reliquos errores, quos in Missa admittunt, aut potius **160** arte fallaci excogitant et fingunt. Quod ea nundinantur et foenerantur, quod non modo contra sanctimoniam nostrae religionis sed contra omnem honestatem pugnat. Qui enim gentilium tam sordide unquam lucro studuerunt ut religionem aperte vitiarent? Quod redemptionem animarum ex purgatorio ea pollicentur, cum neque purgatorius ignis, quomodo isti sentiunt, sit, neque ulla sit quae ad deum penetret hostia quam ea qua se Christus in ara crucis mactavit et obtulit. Quod Christi corpus confici dicunt perinde a perfido atque a fideli. Quod Missam perinde valere dicunt a scelerato peractam atque a pio et sancto. Quod adeo imperite de corpore Christi loquuntur ut dicant in coena edi, ea magnitudine qua in cruce pependit, qua in praesepio iacuit: et sexcenta alia quae tam stulte quam impudenter adserunt. Et interim nos haereticos esse dicunt, si non omni eorum vesaniae adstipulemur, miraue mendacia concinnant, quibus doctrinam nostram suspectam apud eos, ad quos eius fama pervenit, reddant. Quasi negemus Christum esse in coena, negemus eius omnipotentiam, negemus eius verba, et alia eiusmodi. Sed tu, o benignissime Rex, brevibus accipe sententiam nostram de Christi corpore quomodo sit in coena.

Christum credimus vere esse in coena, immo non credimus **161** esse^{r)} domini coenam nisi Christus adsit. Confirmatur. Ubi duo vel tres fuerint in nomine meo congregati, isthic sum in medio illorum: quanto magis adest ubi tota ecclesia ei est congregata? Sed quod corpus eius ea dimensione edatur qua isti dicunt, id vero est a veritate et fidei ingenio alienissimum. A veritate, quia ipse dixit, Ego posthac non ero in mundo, et, Caro non prodest quicquam, ad edendum scilicet, isto modo quo Iudaei tunc et nunc Papistae putant edendum esse. A fidei autem ingenio abhorret, quia fides (loquor autem de augusta et vera fide) complectitur in se Charitatem et Religionem sive reverentiam et verecundiam. Quae religio abhorret ab ista carnali et crassa manducatione, non minus quam quisque abhorret edere amantissimum filium. Confirmatur. Centurio, cuius fidem Christus supra Israelitarum fidem praedicat, per fidei verecundiam ad illum dicit, Domine non sum dignus ut venias in aedes meas. Petrus autem, cum illum in captu piscium a se iubet exire, per timorem, qui eum incesserat, ex eadem verecundia, abhorret ab eius corporali visibilique praesentia. Constat igitur et mentem et fidem, hoc est veritatem, quae unica mentis lux est, et religionem, qua deum amplectimur, veneramur ac deosculamur, abhorre a tam crassa manducatione, qua Capernaitae et Papistae sese perhibent edere corpus Christi. Nam iuxta Augustini sen- **162**

r) esse om. MS. Turic.

tentiam Capernaitae cum dicerent, Quomodo potest hic nobis carnem dare ad manducandum? et nonne hic est filius Ioseph? putabant sibi offerri corpus ad edendum quomodo carnes a^s) macello eduntur, quomodo scilicet sensibile ante eos stabat, in sua specie ac proceritate. Papistae vero quid aliud adfirmant cum dicunt ea magnitudine qua in cruce ac sepulchro pendit et iacuit manducari? Quia veritas et mens ab huiusmodi manducatione abhorrent, Religio vero et fides sanctius observant et amplectuntur Christum quam ut hac ratione cupiant mandere.

164 Adserimus^t) igitur non sic carnaliter et crasse manducari corpus Christi in coena ut isti perhibent, sed verum Christi corpus credimus in coena sacramentaliter et spiritualiter edi, a religiosa, fidei et sancta mente, quomodo et divus Chrysostomus sentit. Et haec est brevis summa nostrae, immo non nostrae, sed ipsius veritatis, sententiae de hac controversia.

165 Volo autem hic adiungere actionis formulam qua nos in celebranda coena utimur, quo tua Maiestas videat, Christi nos verba non immutare, non vitare, non perversa sententia depravare. Sed ea prorsus servare in coena quae et in Missa servari debuerant, haec sunt preces, laudes, confessio fidei, communicatio ecclesiae sive fidelium, et spiritualis sacramentalisque manducatio corporis Christi. Contra vero universa omittere quae ex Christi instituto non sunt: puta, Offerimus efficaciter pro vivis et mortuis: offerimus pro peccatorum remissione, et caetera quae Papistae non minus impie quam indocte adseverant.

SEQUITUR ACTIO QUA TIGURI ET BERNAE BASILEAE RELI-
QUISQUE CHRISTIANAE CIVITATIS URBIBUS, QUANTUM AD
SUBSTANTIAM PERTINET, UTIMUR.

166 Primo praedicatur satis longo sermone beneficium dei quod nobis per filium suum impendit, et trahitur populus ad eius rei cognitionem et gratiarum actionem. Eo finito, ponitur mensa ante chorum, ut vocant, pro gradibus, ea sternitur mantili,

167 imponitur panis azymus et vinum in crateras funditur. Deinde prodit Pastor cum duobus ministris, qui omnes convertuntur ad populum, ita ut Pastor sive episcopus in medio illorum stet non alia veste, quam quae vulgo usitata est honestis viris et

168 ministris ecclesiae. Tunc sic orditur Pastor alta voce, lingua vero non Latina sed vulgari, quo omnes intelligant quod agitur

In nomine Patris et Filii et Spiritus sancti.

Respondent ministri nomine et loco totius ecclesiae, *Amen.* Pastor, *Oremus.*

Nunc genua flectit ecclesia.

Omnipotens aeternae deus, quem iure universae creaturae colunt adorant et collaudant suum videlicet artificem creatorem ac patrem,

s) MS. Tur. e pro a. — t) MS. Turic. ante *Adserimus* in contextis habet, quae Bull. in marg. addit haecce: *Haec est summa sententiae nostrae in Eucharistia.*

da nobis miseris peccatoribus, ut eam laudem et gratiarum actionem quam unigenitus filius tuus dominus noster Iesus Christus nobis ad faciendum instituit, syncera fide peragamus. Per eundem dominum nostrum Iesum Christum filium tuum qui tecum vivit et regnat. in unitate spiritus sancti, deus, per omnia saecula saeculorum, Amen^{u)}.

Hic legit minister qui ad sinistram stat. Quod iam legitur 169 scriptum est in priore epistola Pauli ad Corinthios 11. cap. Convenientibus vobis in unum, non^{v)} est ut dominicam coenam edatis, et caetera usque ad hunc finem, Non diiudicans corpus domini.

Tunc respondent ministri cum ecclesia, Laus Deo. Pastor, 170 Gloria in excelsis deo. Diaconus, Et in terra pax. Hypodiaconus^{w)}, Hominibus sana et tranquilla mens. Diaconus, Laudamus te, Benedicimus te. Et caetera usque ad finem huius hymni complentur alternis agentibus ministris, versum pro versu, ecclesia omnia intelligente, et prius admonita ut quisque secum quae dicuntur in pectore loquatur ac reputet, in conspectu dei et ecclesiae. Diaconus dicit, Dominus vobiscum. Respondent ministri, Et cum spiritu tuo. Diaconus, Quae iam leguntur in Ioannis Evangelio, scripta sunt capite sexto. Respondetur, Gloria tibi domine. Diaconus, Sic locutus est Iesus: Amen amen dico vobis, qui credit in me habet vitam aeternam. Ego sum panis vitae. Patres vestri comederunt manna, et caetera usque ad hunc finem, verba quae vobis loquor spiritus et vita sunt. Post quae verba minister librum osculatur et^{x)} dicit Pastor, Deo gloria, qui iuxta verbum suum dignetur nobis remittere universa peccata nostra. Respondent ministri, Amen. Pastor, Credo in unum deum. Diaconus, Patrem omnipotentem creatorem coeli et terrae. Hypodiaconus, Et in Iesum Christum filium eius unigenitum dominum nostrum, etc. usque ad finem symboli quod apostolicum vocant, quod perinde alternis^{y)} recensent ministri alta voce atque prius hymnum Gloria in excelsis^{z)}.

Pastoris invitatio ad coenam dinge celebrandam. Iam volumus, 171 charissimi fratres, iuxta ritum et institutionem domini nostri Iesu Christi, hunc panem edere, et hunc potum bibere, quae sic praecepit fieri, in commemorationem, in laudem, et gratiarum actionem huius quod mortem pro nobis passus est, quodque sanguinem suum, ad abluendum peccata nostra, effudit. Quocirca probet et interroget quisque seipsum iuxta verbum Pauli, qualem fiduciam ac certitudinem in dominum nostrum Iesum Christum habeat, ne se quisquam pro fidei gerat qui tamen fidem non habeat, et sic reus fiat mortis domini. Neque totam ecclesiam Christi (quae illius corpus

u) Amen om. MS. Turic. — v) MS. Turic. inde pro non. — w) MS. Turic. om. h. l. Hypodiaconus, et paullo post idem pro Diaconus habet. — x) Verba: minister librum osculatur et addidi ex MS. Tur. — y) alternis] MS. Turic. inter lineas add. vicibus. — z) Gloria in excelsis] MS. Turic.: scilicet Gloria in excelsis deo etc.

est) contemnat et subinde in eam peccet. Proinde in genua vos dimitte et orate, Pater noster qui es in coelis et caetera usque ad finem. Et cum ministri responderint Amen, iterum oret^{a)} Pastor.

- 172 *Oratio. Domine deus omnipotens, qui nos per spiritum tuum, in unitate fidei, in unum corpus tuum coagmentavisti, cui corpori tuo praecepisti, ut laudes et gratias tibi agant pro ea liberalitate ac beneficio, quod unigenitum filium tuum dominum nostrum Iesum Christum pro peccatis nostris in mortem tradidisti, Da ut hoc tuum praeceptum ea fide impleamus, ne te infallibilem veritatem ulla mendaci simulatione offendamus aut irritemus. Da quoque ut tam sancte vivamus, atque tuum corpus, tuos filios familiamque tuam deest. Quo increduli quoque nomen et gloriam tuam agnoscere discant. Custodi nos, domine, ne nomen et gloria tua propter vitae nostrae pravitatem in contumeliam rapiatur. Semper oramus, Domine auge nobis fidem, hoc est indubitam fiduciam in te. Tu qui vivis ac regnas, deus in saecula. Respondent, Amen.*

- 173 *Deinde sic agit et verba sacra simul effatur Pastor:*

Dominus Iesus, ea nocte qua tradebatur ad mortem, accepit panem, hic accipit Pastor panem azymum in manus, cumque gratias egit, fregit ac dixit, Accipite, comedite: Hoc est corpus meum quod pro vobis traditur. Hoc facite ad commemorationem meam. Hic simul praebet Pastor panem ministris qui circum mensam stant, qui protinus cum reverentia illum accipiunt et inter se dividunt ac comedunt. Dum interim Pastor pergit: Similiter, postquam facta fuit coena, accepit^{b)} et poculum. Hic simul accipit Pastor poculum in manus, gratias egit ac dixit, Bibite ex isto omnes, hic calix novum testamentum in meo sanguine est. Quotiescunque istud facturi estis, facite ad meam commemorationem. Quotiescunque enim^{c)} panem hunc comedetis, et de poculo isto bibetis, mortem domini praedicabitis, laudabitis, et gratias agetis, usque dum veniat.

- 174 *Post haec circumferunt ministri azymum panem, et accipit quisque sua manu particulam de exhibito pane, et postea reliquam partem praebet proximo suo. Et si quis non vult panem sua manu contrectare, iam circumferens minister porrigit ei. Deinde sequuntur ministri cum crateribus et praebet alius alii poculum dominicum. Ne abhorreat tua Maiestas ab isto accipiendi praebendique more, nam deprehensum est saepenumero, quod quidam qui temere^{d)} consederant, qui tamen simultates ac odia prius inter se exercuissent, ex hac participatione sive panis sive potus, animi impotentiam deposuerunt.*

- 175 *Iterum^{e)} legit de suggesto alius minister ex evangelio Ioannis aliquousque, dum editur ac bibitur sacramentum corporis et sanguinis domini, incipit autem a tredecimo capite. Cumque cra-*

a) MS. Turic. *orat.* — b) MS. Turic. *om. accepit.* — c) MS. Tur. *Quoties enim cunque.* — d) *temere om.* MS. Turic. — e) MS. Turic. *Interim.*

teres omnes sunt reportati, tunc sic inquit Pastor, *Procumbite in genua*. Nam sedentes et tacite auscultantes verbo domini edimus et bibimus coenae sacramentum. Cumque omnes procumbunt inquit inquam Pastor,

Laudate pueri dominum, Laudate nomen domini. Diaconus, *Sit nomen domini benedictum ex hoc nunc et usque in saeculum*. Hypodiaconus, *A solis ortu usque ad occasum*, etc. Et sic iterum alternis finiunt ministri hunc psalmum. Quem Hebraei perhibent a maioribus suis dici solitum a mensa. Post ista adhortatur Pastor ecclesiam his verbis;

Memores sitis fratres charissimi, quidnam iuxta Christi iussum iam simul gesserimus. Testati sumus enim ista gratiarum actione quam ex fide peregrimus, nos miseros quidem esse peccatores, sed mundatos corpore et sanguine Christi quae pro nobis tradidit et effudit, sed et redemptos a morte sempiterna. Testati sumus nos fratres esse: id ergo praestemus charitate, fide, et^{f)} officio mutuo. Oremus ergo dominum ut amaram eius mortem sic alto pectore teneamus, ut quotidie peccatis quidem moriamur, omnibus autem virtutibus sic fulciamur ac crescamus, gratia et munere spiritus eius, ut nomen domini in nobis sanctificetur, proximus autem ametur et iuветur. Dominus misereatur nostri et benedicat nobis, illuminet vultum suum super nos et misereatur nostri, Amen.

Oratio. Pastor iterum orat: *Gratias agimus tibi domine 176 pro universis donis et beneficiis tuis, qui vivis ac regnas Deus per omnia saecula saeculorum, Amen.* Pastor: *Ite in pace. Amen.* Deinde digreditur ecclesia.

Hic vides, cordatissime Rex, quantum ad substantiam per- 177
tinet nihil deesse, quod ad Eucharistiae iustum apostolicumque usum requiritur. Abesse autem quaecunque suspecta sunt quod ab avaritia sint importata. Quod si quis queratur non licere nobis, nova formula uti, etiamsi erratum sit nonnihil in Missa. Cum enim hoc audeamus, haud secus esse quam si quis in regno aut urbe, neglectis legibus publicis, privatas sibi leges sanciat quibus vivere dum pergit reliquos in tumultum ac perduellionem coniicit, unde nos iure haereticos vocari. Posse enim errores aliquandiu, etiam Apostolorum exemplo tolerari, donec publicus ecclesiae senatus aliud statuatur. Is quaeso consideret longe distare hanc regnorum aut urbium legumque similitudinem a divinis legibus, a veritatis et fidei libertate, et ab ecclesiae iure. Quicquid 178
enim humanae leges iubent ad rerum externarum compositionem ac ordinem facit, sed quod divina lex praecipit, sic stringit conscientiam ut protinus atque divinam voluntatem intellexit, se

f) particulam et addidi ex MS. Tur.

- ipsam suo iudicio damnet, ni adsentiat et obtemperet. Per legem enim cognitio peccati. Et quanto magis deprehenditur in spiritum sanctum peccari, tanto minus potest conscientia adquiescere
 179 ac tolerare creatoris contumeliam. Cum ergo spiritu sancto magistro didicerimus, unicam esse et a solo dei filio factum oblationem, et illud primis ecclesiae nominibus subindicaverimus, quo quicquid erretur^g) corrigatur, et illi magis ac magis contra veritatem non iam pugnent sed etiam saeviant, non debuit vi occupata pontificis potentia obstare quo minus quisque veritatem tueretur atque filii dei ignominiam eliminaret. Nam quae ista esset, malum, ratio, talem morari pontificem ecclesiae, qui, quo fit et constat ecclesia, non reuereretur? Constat autem ecclesia fide in deum iuxta illius verbum. Cum ergo ille verbo dei non credat,
 180 quomodo potest ecclesiam moderari? Deinde an potest fides ad hominum rationem incrementum aut moram capere? Anne cum dominus dixit, Quaecunque vultis ut vobis faciant homines, facite eis eadem, cunctari licet quo minus recipias legem istam, donec primates recipiendam censeant? Et haec certe lex ad humana tantum pertinet, cum filium dei offerre, in deum ipsum contumelia sit. Postremo, ius ecclesiae est pro spiritus divini instinctu credere et vivere, iuxta Pauli verbum, Spiritum nolite extinguere. Quis enim non ex templo indulgentiarum nugas explosit ut ementitum^h) commentum esse intellexit? Non expectat fides alterius iudicium, sed suo consistit. Ea ergo cum videt graves istas in dei filium blasphemias, sentit eas non esse tolerandas, sed ita aut abolendas esse aut fugiendas ut quam primum id fieri possit
 182 arripiat. Sic ergo apud nos est abolita papistica Missa, descriptione etⁱ) defectione. Cum enim populus ab ea, cognito errore, profugeret, sacrificuli pars abhorrerent, pars vererentur impetum vulgi, sic deserta est Missa primum ut necesse habuerimus prospicere de simplici Christianaque formula: ea cum perfecta esset, indixit senatus urbis nostrae collationem et nobis et Episcopis Romanensibus. Eorum docti cum venissent, negabant licere sibi conferre de re tam ardua extra concilium (cum tamen post triennium collationem Thermopoli ipsi summa cum corruptione indixerint); senatus ergo noster auditis quae ultro citroque adferebantur ex divinis scripturis atque scriptoribus censuit neminem esse cogendum, neque ad agendum neque ad audiendum Missam. Cum deinde pecuniae corruptela res tentaretur a Romanensibus, coeptum est violentius contendere, qua re coactus Illustrissimus senatus decrevit: Missam in perpetuum in urbe nostra, Papistico more nullus celebrato, nisi scripturis sacris illam adseruerit dignam esse quae
 183 servetur. Sic inquam abolita est papistica Missa, et instituta coena dominica. Secuti sunt exemplum nostrum multi per Germaniam

g) MS. Turic. erratur. — h) MS. Turic. mentitum. — i) MS. Turic. ac.

principes, nobiles, populi, urbes, et per orbem privati innumeri sacerdotes, Monachi, Magistratus et privati homines. Nihil ergo praeter rationem apud nos factum est, nihil praeter oraculorum divinorum auctoritatem, quibus freti intrepide stamus adversus omnes insultus, certi quod qui a nobis stat fortior est contraria virtute quacunque. Sed Missam missam facimus, tuamque Maiestatem plurimum in deo valere optamus^{k)}.

k) *tuamque... optamus*] MS. Turic. *ne tuam maiestatem pertaeat, et ad alia pergimus.* Scilicet MS. Turic. appendicem de Eucharistia et Missa alio loco habet, vid supra §. 130. Sed Bibliander postea variationem scripturam Bullingeri in marg. adnotavit.

Finis.

5.

B e k a n t h u s

vnserß heyligen Christenlichen gloubens, wie es die
kylch zu Basel haldt.

corde creditur ad iusticiam, ore autem fit confessio ad salutem.
Rom. 10.

Wir Adelsberg Meyger Burgermeister, vnd Rath der Statt Basel
wünschend allen vnd yeden, vnsern Burgern, hindersassen vnnnd ver-
wandthen, Geistlichen vnd Weltlichen, Edlen vnnnd Vnedlen, in vnser
Statt vnnnd Landschaft Basel wonhafft, frid, gnad vnd Barmherzig-
keit, von GOTT vnserem himelschlichen ¹⁾ vatter, vnd reine erkant-
nus IESU CHRISSTI, vnserß einigen Heylands, Vnd thund ouch
darby zeuernennen, Demnach wir, im vergangnen Fünffzehenhundert,
neün vnnnd zwenzigsten jare, allerley mißprüch, irtung vnnnd verwändthe ²⁾
GOTTES dienst, die sich on grund göttlicher warheit, in der kilchen
CHRISSTI, zu straaff vnserer sünden, ingerissen, vß sonderen gna-
den des almechtigen, nach anleytung synes heyligen worts, eintweders
gar abgethan, oder gebessert. Vnd sidhar die gesunden leer CHRIS-
STI, ouch vnsern vnderthanen, pur, rein vnd klar, trüwlich vnd
emsiglich verkünden vnd fürtragen lassen, Befinden wir (Gott hab
lob) das vnser pflanzen vnd wesseren nit vergebens gewesen, sonder
vß den genaden des allmechtigen, die erkantnus GOTTES, rylichly
by ouch zugenommen, wöllichs vns am höchsten erfröwen thut, Vnd
so dann vns, iewern Christenlichen Obern, damit in erkantner gött-
licher warheyt, fürgefare, ernstlich ynzesehen gebüren will, Habend
wir vß rechter Christenlicher liebe, vns vnd allen gleubigen zu eyner
sterckung, vnd den schwachen vnerbuwenen zum trost, für not vnd gut
bedacht, Das by disen schwären, widerwertigen vnd gefarlischen yten,
in denen, wo müglich, ouch die vßerwölten, von der warheit GOT-
TES abgewendt vnd verfürst werden möchten, Wir vns mit ouch,
vnnnd jr mit vns, vnserß heiligen Christenlichen gloubens, wie wir
den, vß dem reinen Gottes wort erlernet, vnd in vnser kylchen täg-
lich leeren lond vnd haltend, offentlich bekennen, Damit wir vor GOTT

1) C et D: himmelischen. — 2) Ochs perperam: verwandte. (Ver-
wandt i. e. verwendet, verdreht, verkehrt.)

vnserem himelschlichen vatter durch EHRTZUM vnsern behalter, den wir vß sinen gnaden hie veruehend ³⁾, ouch bekantß werdend, Vnd vnserer widerwertigen, wann sy mit GOTTES forcht vrtheilend, doch einmal sähen mögend, das wir nit (wie man vns ⁴⁾) zicht) von GOTTES warheyt, vnd der Eylchen EHRTZ ab getreten, sonder der stimm EHRTZ vnserß Hirten gehorsamend, vns mit verlassung der ingerißnen iersalen, erst recht mit der Eylchen EHRTZ vereinbaret, Vnd mit allem dem, so der gesunden leer EHRTZ zugegen stadt, nit gemeinschaft habend, Ob sy villicht, hinfür ires lästerens abgestan, vnd den Son Gottes wie vns der Vatter beuolhen, zehören, gnab erlangen möchtend. Darumb habend wir die substanz, vnserß heyligen gloubens, in diß volgend bekantnuß, So wir hiemit vor GOTT vnd der welt, öffentlich veruehend ⁵⁾ begriffen, vnd vmb bessern verstands willen, die mitthellenden ort Biblischer schrift, eins theils darneben verzeichnen lassen. Der allmechtig Gott, wölle vns allen, sin heiligen gloubens meeren, vnd das, so er in vns angefangen, durch sin gütte, zu heyligung seines namens, vnd heil vnserer Seelen, gnediglich vßfüren. Vnd volget in dem namen Gottes, die bekantnuß vnserß Christenlichen gloubens.

Von Gott.

Wir gloubend in Gott den Vatter in Gott den Son, in Gott den heiligen Geist, ein heilige göttliche Drifaltigkeit, Drey personen, vnd ein einigen ewigen allmechtigen GOTT, nach dem wesen vnd substanz, Vnd nit drey Gött, Wir gloubend ouch dz GOTT alle ding erschaffen hab durch sin ewigs wort, das ist, durch sin eingebornen Son, vnd alle ding vffenthalte vnd bekrefftige durch synen geist, das ist, durch sin krafft, darum dann GOTT alle ding fürsicht vnd regiert, wie er sy erschaffen hat.

Symbolum commune. Der gemein gloub. Diss wirt bewisen vss der gantzen gschrift alts vnd nüks Testaments von vilen orten.

Gen. 1. Joan. 1. 1 Chroni. 29. Act. 2.

Dannenhar bekennend wir das GOTT vor vnd ee, er die welt erschaffen, alle die erwölt habe, die er, mit dem erb, ewiger seligkeit begaben will.

Rom. 8. 9. 11. Ephe. 1.

Von dem menschen.

Bekennend wir, das der mensch im anfang, nach der bildnuß, GOTTES GERECHTIGKEIT vnnnd HEILIGKEIT, von Gott

3) i. e. bejahen, bekennen. — 4) MS. „wie man uns fälschlich zicht,“ sed fälschlich postea deletum est. — 5) i. e. bejahen, bekennen.

recht gemacht, Er ist aber, mutwillgklich gefallen in die sünd, durch welchen faal dz gang menschlich geschlecht, verderbt, der verdammuß vnderworffen worden, ouch vnser natur geschwecht, vnd in ein solche nengung zu sünden kommen, das, wo die, durch den geist GOTTES, nit widerbracht, wirdet, der mensch von jm selbs, nüt guts thut noch wil.

Gen. 1. Ephe. 4. Gen. 3. Gen. 5. Rom. 5. 1 Cor. 15. Ephe. 2.
Gen. 6. et 8. Joan. 3. Rom. 3. Psal. 142. Ephe. 2.

Sorg Gottes über vns.

Vnd wiewol der mensch durch solchen faal, der verdammuß vnderworffen, GOTTES vband worden ist, yedoch hat Gott, die sorg über das menschlich gschlecht, nie von jm gethan, des sind gezügen die Patriarchen, die verheissungen vor vnd nach dem Sündfluß. Item das gesaß von Gott, durch Mosen gegeben, vnd die heiligen Propheten.

Rom. 5 6). Gen. 12. 14. 15. etc. Gen. 3. 21. 26. 28.

Von Christo Warem Gott. vnd warem menschen.

Gloubend wir vnd bekennend vestenlich, das vns Christus der zyt, so hie zu verordnet, nach der verheyßung Gottes, vom Vatter gegeben, vnd also das ewig göttlich wort, fleisch worden sye, dz ist, dz der Son GOTTES, der menschlichen natur, in ein person vereinbart, vnser bruder worden ist, vff das wir durch inn teylhafftig wurden, des erbs GOTTES.

Matt. 1. Luc. 2. Joan. 1. Philip. 2. wir hand einen vatter Gott namlich mit Christo, Matt. 6. Rom. 8. Heb. 2.

Disen IESUM CHRISUM, gloubend wir empfangen sin, von dem HEILIGEN GEIST, Geboren von der reinen ⁷⁾ vnbe-
fleckten juncstowen MARZEN, Gelitten vnder Pontio Pilato, gecrúgiget vnd gestorben für vnser sünd, vnd also mit einer sin selbs vffopfferung, GOTT vnserem himelschen vatter, für vnser vnd aller gloubigen sünd, gnug gethan, vnd vns mit jm versünt, Vnd also mit sinem tod, triumphiert vnd überwunden haben, die welt, den tod, vnd die hellen. Darzu nach dem fleisch begraben, Abgestigen zu den hellen, am dritten tag vfferstanden von den todten, Vnd als er sollich gnugsam bewert, mit lyb und seel, vffgesaren sin gen himmel, Da siht er, zu der gerechten, das ist, in der herligkeit, GOTT sinen himelschlichen Vatters, Von dannen er künfftig ist zu richten die läbendigen vnd die todten, Er hat ouch sinen jungern (wie er verheissen)

6) In exemplo Turicensi ed. princ. adscriptum est: Gen. 2.

7) In MS. etiam ewigen legebatur sicut in Reformationis ordine, est tamen deletum.

finen heiligen Geist, in den wir, wie in den Vatter vnd in den Son
glaubend, gesendet.

Matt. 1. Luc. 2.

Bezügend alle Euangelisten.

Matt. 20. 6. Ro. 5. 1 Cor. 15. 1 Pet. 2. Heb. 9. 10. Ro. 9. 1 Pet. 3.

Jo. 16. Philip. 2. Coloss. 2. 1 Cor. 15. Mar. et Luc. ultimo.

Act. 1. Mat. 26. Ephe. 1. Col. 3. Heb. 1. 10. 12. Act. 2.

Von der kyllchen.

Wir glaubend ein heilige Christenliche kyllch, das ist, gemeinschafft
der heyligen, die versamlung der gloubigen im geist, welche heylig vnd
ein brut **CHRIST** ist, in deren alle die burger sind, die da warlich
veriehend, dz **HEBES** sye **CHRISTES** das lamlin **GOTTES**,
so da hinnimpt die sund der welt, vnd ouch durch die werck der liebe
sölchen glauben bewerend.

Matt. 16. Ephe. 1. 5. Ioan. 3. 2 Cor. 11. Ephe. 5. Heb. 12.

Ioan. 1. Gal. 5.

In diser kyllchen brucht man einerley Sacrament, Nemlich der
Louff, in ingang der kyllchen, Vnd des Herren Nachtmal zu siner zyt,
in nachgendem läben, zu bezügung des glaubens vnd bruderlicher liebe,
wie dann im Louff verheissen ist.

Matt. 3. 28. Act. 2. 16. Col. 2. Matt. 26. Mar. 14. Luc. 22.

1 Cor. 11.

Dise Christenliche kyllch beslyst sich, die band des fridens vnd der
liebe, mit eynigkeit gehalten, darumben sy, mit den Secten vnd ordens
Reglen, so vff vnderscheidung der tag, spyß, kleyder, vnnnd kyllchen ge-
preng gesetzt, Rhein gemeinschat hat.

Rom. 12. Ioan. 15. 1 Ioan. 3. 4.

Von dem nachtmal.

vnserß Herren.

Bekennend wir, das der Herr **HEBES**, sin heyligs Nachtmal
yngesetzt hat, sin heyligs lyden, mit dancksagung zubetrachten vnd sinen
tod zeuerkünden, ouch Christenliche liebe vnd einikeyt, mit warem
glauben ze bezügen.

Luc. 22. 1 Cor. 11. 1 Cor. 10.

Vnd glych wie in dem Louff, darinn vns die abweschung von
den sünden, die doch allein der Vatter, Son, vnd heilig geist, vfrich-
ten müßend, durch den diener der kyllchen, angeboten, blybt war was-
ser. Also ouch, in des Herren Nachtmal, in dem vns, mit des Her-
ren brot vnd tranck, sampt den Worten des Nachtmals, der war lyb,
vnd das war blut **CHRIST**, durch den diener der kyllchen fürbildet,
vnd angeboten würdet, blybt brot vnd win.

Ein starck glichs wider den fyand der warheit.

Ioan. 6.

Dann es ye ein geistliche spiss ist darumb sy von der gloubigen Sel
muss genossen werden.

wir glaubend aber vestigklich, das **CHRISTES** selbs syge die
spyß der gloubigen Seelen zum ewigen läben, vnd das vnser Seelen,

durch den waren glauben, in den crügigten **CHRISTUM**, mit dem fleisch vnd blut **CHRISTI** gespyset, vnd getrenckt werden. §. also das wir sinen lybs, als vnserß einigen houbts, glider, in jm, vnd er in vns läbe, damit wir am jüngsten tag, durch in, vnd in jm, in die ewigen fröwd vnd seligkeit vfferstan werdend. Darumb so bekennend wir, das **CHRISTUS** in sinem heyligen Nachmal, allen denen, die da warhafftiglichlichen glaubend, gegenwurtig sye. §.

§. Dz ist, die selen werden ersettiget, starck vnd mechtig, zufrieden vnd rüwen gesetzt, frölich vnd wacker zu allen dingen, wie von der lyplichen spiss der lyb, vnd wirt der mensch ein geistlich glic des geistlichen lybs Christi *).

Joan. 11. Ephe. 1. 4. 5. Col. 1.

§. Sacramentlich, vnd durch betrachtung des glaubens welcher den menschen in sinen gedanken hinnuff gen himel lupfft, nit aber Christum nach der menscheit von der gerechten Gottes herab zücht.

Vnd schliessend aber den natürlichen, waren, wäsenlichen lyb **CHRISTI**, der von Marien der reinen ⁹⁾ iunckfrowen geboren, für vns gelitten vnd vff gefaren ist zu den himlen. §. nit in des herren brot noch tranck. Darumb wir ouch **CHRISTUM**, nit in disen zeichen brot vnd wins, die wir gemeinlich Sacramenta des lybs vnd bluts **CHRISTI**, nemmend, Sonder in den himlen, by der gerechten **GOTT** des vaters anbettend, daher er künfftig ist zu richten die lebendigen vnnnd die todten.

Act. 1. 7. Col. 3. Hebr. 1. 10. Act. 3. 1 Timo. 4.

Von Bruch des. Bannes.

Vnd diewyl sich aber, das vnkrut der kylchen Christi vermüschet, so hat Christus siner kylchen gewalt geben, söllich vnkrut, wann sich das durch vnridenliche laster vnd sünd, wider des herren gebott, herfür thun wurde, zebannen, damit die kilch jr gestalt, souil möglichen, on mafen ¹⁰⁾ behalte, Der versachen wir den Bann, in vnser kylchen bruchend.

Mat. 18. 1 Cor. 5. (2) Thess. 3. (2) numerus deest in ed. pr.)
1 Tim. 1.

Es bannet aber die Christenliche kylch, nit dann umb besserung willen, Darumben sy die gebannten nach, dem die jr ergerlichß läben abgestellt, vnd gebessert, mit fröuden wider vffnimpt.

2 Cor. 2. 1 Tim. 1.

Von der Oberkeit.

Es hat ouch **GOTT** ¹¹⁾, der Oberkeit, siner dienerin, das schwert vnd höchsten vfferlichen gewalt, zuschirm der gutten, raach vnd straaff der bösen beuolhen, Darum ein yede Christenliche Oberkeyt, in deren

8) Haec et quae sequitur glossa margin. desunt in C. — 9) Etiam hic prima recensio MS. exhibet „ewigen.“ — 10) Flecken, Macula (ap. Helvet. Mosen). — 11) Quod in MS. a prima manu positum fuit Christi nomen deinde deletum est.

zal, wir zessin begeren, all ir vermögen dahin richten sol, das by iren vnderthanen, der nam GOTTES geheyliget, sin Ryck erweiteret, vnd sinem willen, mit ernstlicher vfrutung der lastern, gelebt werde.

Rom. 13. 1 Pet. 2.

Diss ampt ist der Heidnischen oberkeyt ye vnd ye beuolhen gsin, wienil me sol es der Christlichen Oberkeit beuolhen sin, einer waren statthalterin Gottes?

Von glouben vnd werken.

wir bekennend nachlassung der sünden, durch den glouben in JESUM CHRISTUM den Erzügeten, Vnd wiewol diser gloub, sich one vnderlaß durch die werck der liebe übt, harsfür thut, vnd also bewert würdet, yedoch gebend wir die gerechtigkeit vnd gnugthugung für vnser sünd, nit den werken, so des gloubens frucht, Sonder allein dem waren vertruwen vnd glouben, in das vergossen blut, das lamlin Gottes, Dann wir fry bekennend, dz vns in CHRISTEN, der da ist vnser GERECHTIGKEIT, HEILIGKEIT, ERNEDUNG, VRE, VVARNHEIT, VVJSCHET, vnd LEBEN, alle ding geschenkt syend. Darumb die werck der gläubigen, nit zu gnugthung irer sünden, sonder allein darumb geschehend, das sy damit Gott dem herren vmb die grosse gutthath, vns in CHRISTEN bewisen, sich etlicher maß danckbar erzeigend.

Mat. 2. Mar. 10. Luc. 7. Joan. 3. 5. 6. etc. Rom. 3. 4. 10. Galath. 2. ubique. Rom. 3. 10. Gal. 2. Ephe. 2. 1 Cor. 1. Ro. 3. Eph. 2. Jo. 14.

Danckbarkeit stat in wider gelten der empfangnen güttathen, nun kan man Got nüt widergelten, dan er nüt tzt manglet, so sicht man vff sin anfordern. Dises ist glouben vnd werke der liebe. Den glouben fordert er im selbs, die liebe den ebenmenschen.

Vom jüngsten tag.

Gloubend wir, das ein jüngst gericht, an welchem vffersteung des fleischs sin werde, Da ouch ein yeder von Christo dem richter, empfangen würdet, nach dem er hie im läben sich gehalten, Namlich das ewig leben, wann er vff warem glouben, mit vngesärbter liebe, die frucht des gloubens, das sind die werck der gerechtigkeit, gewürckt, Vnd das ewig feür, wann er on glouben, oder mit gebüchtem glouben on liebe, guts oder böses begangen hat.

Matth. 24. 25. 2 Tim. 4. Rom. 2. 2 Cor. 5. Joan. 5.

Guts verstand nach dem vrteil der menschen.

Von gebott vnd nit gebot.

Bekennend wir, das glicher wyß, wie niemand gebieten mag, die ding, die CHRISTUS nit gebotten hat, Also mag ouch niemands verbieten, das er nit verboten hat, Der vrsachen wir die oren bicht, die vierzig tägige Fasten, Der heiligen Fyrtag, vnd was der glychen von den menschen vffgebracht ist, ongeboten, Vnd hingegen die Priester Ge, vnuerbotten halten.

Es stat, Hörend in Mat. 17. Luc. 9. Deut. 18. Acto. 7.

Vnd noch vil weniger mag yemands erlauben, das Gott verboten hat, Darumb wir die vereerung vnd ¹²⁾ anruffung der abgestorbenen .S. heylgen, die vereerung oder vffrichtung der byldern, vnd was der gleichen ist, verwerffend. Vnd hinwiderumb mag niemands verbieten, was Gott erloubt hat, Der vrsachen wir die spyß, mit dancksagung zenieffen, vnuerbotten haltend.

Er spricht, Ich bin der Herr üwer Gott. Leuit. 18. Deut. am 10. redt er durch Mosen Der Herr üwer Gott ist ein Gott aller Götter, vnd herr über alle herren, ein grosser Gott, mechtig vnd schrecklich, etc. Darum was er verboten hatt, wer wolten das vnder sinem geschöpfle han zuerlouben?

1 Tim. 4.

.S. Die wir aber sunst bekennend by Gott sin, mit Christo regieren in ewikeit, dorum das sy Christum bekent hand mit wort vnd werken, als iren heiland, erlösung, vnd gerechtikeit on alles zu thun menschlichs verdiensts. Vss dem wir ouch sy brisend vnd hoch lobent als die begnadeten von Gott, vnnd ietz erben des ewigen richs, doch als zu der err Gottes und Christi ¹³⁾.

Wider den jrthumb der Widerteuffer.

Wellend wir vns heyttter entschlossen han, das wir die frömbden jrigen leeren, da dise Rottengeister vnder andern verdampten opinionen vnd bösen meynungen ouch sagend Das man die kinder (die wir nach bruch der Apostlen, der ersten kilchen, vnd vß dem, dz der Louff an stat der Beschnidung ist, töuffen land) nit teuffen. Item vnd das man in kheinem faal Eyd schweren möge, ob es glich die eer GOTTES, vnd liebe des nechsten erforderend. Vnd das die Oberkeyt nit möge Christen sin, Zusampt allen anderen leeren, die der gesunden reynen leer JESU CHRISTI zugegen stand, nit allein nit annemend, sonder als ein grüwel vnd lesterung verwerffend.

Eyd sol man schweren zu siner zyt, dann Gott hats geheissen im alten Testament, im neüwen ists von Christo nit verboten. Christus, ouch die Apostel haben selbs geschworen.

Oberkeyt ist dann erst recht obrrkeyt, wann sy recht Christenlich ist.

Zu letst wellend wir diß vnser bekantnus, dem vrtheyl göttlicher Biblischer schrifft vnderworffen, vnd vns darby erbotten haben, ob wir vß angeregten heyligen schrifftten, etwas bessern berichtet, dz wir neder zyt, GOTT vnd sinem heiligen wort, mit grosser dancksagung gehorsamen wellend. Actum in vnserem gefessnen Rath, vff Mitwochen den ein vnd zwengigsten tag Januarij, im jar nach der geburt CHRISTI vnserß einigen heylands, gezelt Tusendt, Fünfhundert, vier vnd dryßfige.

Heinrich Ryhiner, Rathschreiberder Statt Basel ¹⁴⁾.

12) „Vereerung vnd“ deest in C et D; sed C habet „die Anrufung des Fürbitts.“ — 13) Deest jam in MS. et in omnibus posterioribus editionibus. — 14) MS. Henrichus Ryhiner, Senatus Basiliensis a Secretis.

ARTICULI

CONFESSIONIS BASILEENSIS.

De quorum ὁρθοδοξία et veritate, S. S. Scripturae consentanea, Deo Gratiöse Favente, in schola theologica Academiae Basileensis: praesidibus, alternatim, S. S. theologiae, Doctoribus et Professoribus ordinariis tribus, *Theodoro Zvingero*, V. T. Profess. Facult. Theol. p. t. Decano. *Sebastiano Beckio*, N. T. Profess. eiusdemque Facultat. Seniore. *Ioanne Buxtorfio*, Locor. Commun. et Controversiar. Theolog. iuxtaque Linguae Sanct. Profess. Placida συζητήσει conferetur, Disputationibus Hebdomadariis, quae in posterum diebus quibusque Iovis, horis pomeridianis, ■ prima usque ad tertiam in gratiam Studiosorum, cum indigenarum, tum peregrinorum et restaurabuntur et continuabuntur. Corde creditur ad iustitiam, ore autem fit confessio ad salutem. Rom. c. 10. v. 10. Anno 1647.

GREGOR. NAZIANZENUS.

Sacra Theologia et Religio res est simplex et nuda; sine magno artificio Divinis constans testimoniis: quam tamen prave quidam convertunt in Artem difficillimam.

LECTORI SALUTEM.

Beatus Apostolus Paulus iubet nos ἐξαγοράζεσθαι τὸν καιρὸν, redimere occasionem. Hanc quaerit, non negligit, solers industria. Eandem nunc temporis suppeditat seges, nonnihil accrescens, Studiosorum S. S. Theologiae, quorum cum vota, atque sperata studia, nos sollicitent ad frequentiores exercitationes, et συζητήσεις Theologicas; haud difficulter eis gratificandum duximus. Ac quia Confessio nostra Basileensis, ὑποτύπωσιν exhibet τῶν ὑγιαίνοντων S. S. Scripturae λόγων; hanc potius, quam aliam, materiam nunc temporis deligere, operae pretium duximus. Haec κατ' ἐπιτομήν

pangit praecipua Religionis Christianae et reformatae capita. Haec testimonium est συμφωνίας nostrae cum S. Scriptura, Confessione Helvetica, aliisque Confessionibus Ecclesiarum, γνησίως reformatarum. Hanc umbonis instar, opponimus Diotrephīs, τοῖς ἐξ ἐριθείας, quibus volupe est, Ecclesiis nostris adspargere varias errorum, haereseon ac blasphemiarum maculas; quas ruspantur passim in scriptis particularibus, torquendo ea ἀμαθέστερον pro libitu, insuper habitis Ecclesiarum nostrarum publicis Confessionibus. Haec denique κειμήλιον est spirituale ac pretiosum, (quo elogio eam beatiss. memoriae Antecessor noster D. Doct. Ioh. Iacobus Grynaeus, olim in frontispicio cohonestavit) non grandine, sed pondere et virtute aestimandum. Confessio haec primum διὰ μέλανος, Ann. MDXXX. in Comitibus Augustanis exhibita: ut coeava sit decantatae Confessioni Augustanae. Subinde, quinquennio nimirum post Reformationem Ecclesiae nostrae, Ann. MDXXXIV. praelum primum subiit, cusa semel, iterumque recusa: diligenter tamen ex Originali archetypo adpersis marginalibus notis et glossis. Postea, nescio qua versura, requiescentibus in Domino, B. Oecolampadio, fulgentissima Ecclesiae nostrae lampade, eiusque uti in ποροστάσις Ecclesiae, ita in Doctrina orthodoxa, fideli et constanti Successore, Osvvaldo Myconio: reiterata Germanica editio, inductis atque expunctis marginalibus notis, nudos, ac veluti exarmatos, et ab ingeniiis ἐκκωϊς, in variam partem, praesertim de S. Coena, tortiles exhibuit articulos. Quos nunc placuit, decenti sua, uti veritate, ita antiquitate, vestitos, omnium oculis, ex veteribus ἀξιοπύστοις, manuscripto partim, partim impressis exemplaribus, optima fide subiicere, et Studiosam Iuventutem ad Thesauri huius, tanquam medullae totius Verbi Dei, diligentem ἐξέτασιν invitare. Hinc distinximus quoque, peculiaribus διαστολαῖς, Disputationum numerum ac seriem. Speramus, quod optamus, bonos et cordatos quosque, suo nutu et adplausu, optimo nostro instituto favituros. Deum vero pacis et veritatis oramus, ut caelitus affundat suam benedictionem, et praeclarum hoc Confessionis, quam de novo iterum expromimus, depositum, in Ecclesia et Academia Basileensi in temeratum proporro conservet. Coniugimus vota nostra pro Ecclesiarum Reformatarum, in Helvetia, Germania, Belgia, Gallia, M. Britannia, Polonia, Ungaria, Transylvania, alibique locorum, sub vexillo Crucis Evangelicae, contra Satanam, Antichristum, eiusque Satellites militantium, pace et tranquillitate. Det nobis omnibus benignus Deus, ut, τὸ ἐν προνοῶντες, caveamus deinceps ab omni κακωδοξίας et ἑτεροδοξίας fermento, quo passim locorum, Satanae quidem eiusque ministrorum astu, ast Dei iusto iudicio, turbantur et lacerantur Ecclesiae. Custodiamus τὴν καλὴν παρακαταθήκην per Spiritum S. qui idem nos quoque per fidem, quam, Maiorum ac Heroum nostrorum Symbolo praesente, conteseramus atque ad posteritatem nostram gratulabundi transmittimus; sua potentia custodiat, ad salutem expectatissimam, et triumphum

ex omnibus hostibus nostris, in adventu glorioso, et revelatione Filii Dei, Domini nostri IESU CHRISTI. Amen. Perscript. Basileae d. 17. Sept. Ann. Salutis reparat. MDCXLVII.

CONFESSIONIS BASILEENSIS

Articulus I.

D E D E O.

Disputatio I.

DE DEI NATURA.

Symbolum commune.

Credimus in DEUM PATREM, in DEUM FILIUM in DEUM SPIRITUM SANCTUM, Sanctam Divinam Trinitatem: tres Personas, et unum aeternum omnipotentem Deum, secundum essentiam et substantiam; et non tres Deos *).

*) Probatur hoc ex multis locis totius Scripturae Veteris et Novi Testamenti.

Disputatio II.

DE CREATIONE ET PROVIDENTIA.

Credimus etiam, DEUM omnia creasse ^{a)} per Verbum suum aeternum ^{b)}; id est, per suum unigenitum Filium: et omnia sustentare ac vegetare ^{c)} per Spiritum suum, id est, Virtute propria, ideoque Deum omnia ^{d)}, sicuti creavit, providere et gubernare.

a) *Gen. 1. v. 1. et seqq.* In principio creavit Deus coelum et terram etc.

b) *Joh. 1. v. 3.* Omnia per hunc Sermonem facta sunt, et absque eo factum est nihil, quod factum est.

c) *1 Chron. 29. v. 11. 12.* Tua est, o Jehova, magnitudo et potentia, et gloria, et aeternitas, imo omnia in coelo et in terra: tuum est, Jehova, regnum, ut qui extollis te supra omnia in caput. Nam divitiae et gloria a facie tua sunt, et tu dominium habes in omnia: in manu tua vis et potentia, in manu, inquam, tua est, magnificare et corroborare rem quamlibet.

d) *Act. 2. v. 23.* Christum, definito illo consilio et praecognitione deditum, quum accepissetis, manibus sceleratis cruci affixum interemistis.

Disputatio III.

DE PRAEDESTINATIONE.

Hinc confitemur, DEUM, ante quam Mundum creasset, eos omnes elegerisse, quos haereditate aeternae salutis donare vult ^{e)}.

e) *Rom. 8. v. 29. 30.* Quos praescivit, etiam praedestinavit: quos praedestinavit, eos etiam vocavit: quos vocavit, eos etiam iustificavit: quos

autem iustificavit, eos etiam glorificavit. *Et cap. 9. v. 11. 12. 13.* Nondum natis pueris, quum nihil fecissent boni vel mali, ut praestitutum illud Dei, quod est secundum ipsius electionem, id est, non ex operibus, sed ex vocante, firmum maneret; dictum est ei: Maior serviet minori, sicut scriptum est: Iacobum dilexi, Esavum autem odio habui. *Et cap. 11. v. 5.* Ita igitur et hoc tempore reservatio secundum electionem gratuitam facta est. *Et v. 7.* Quod requirit Israël, hoc non est adeptus: sed electi adepti sunt, reliqui autem occalluerunt.

Ephes. 1. v. 4. 5. 6. Sicut elegit nos in ipso ante iactum Mundi fundamentum, ut simus sancti et inculpati in conspectu eius, cum charitate. Qui praedestinavit nos, quos adoptaret in filios, per Iesum Christum, in sese, pro benevola voluntate sua; ad laudem gloriosae suae gratiae, qua nos gratis sibi acceptos fecit in illo dilecto.

Articulus II.

DE HOMINE.

Disputatio IV.

DE STATU TUM INNOCENTIAE, TUM MISERIAE HOMINIS.

Confitemur, HOMINEM ab initio secundum DEI imaginem ^{a)}, iustitiam et sanctitatem ^{b)} integre factum. Est autem sua sponte lapsus in peccatum ^{c)}, per quem lapsum totum Humanum genus corruptum, damnationi obnoxium factum est ^{d)}.

a) *Gen. 1. v. 17.* Creavit Deus Hominem ad imaginem suam: ad imaginem Dei creavit illum, masculum et foeminam creavit illos.

b) *Ephes. 4. v. 24.* Induite novum illum Hominem, qui secundum Deum conditus est, ad iustitiam et sanctitatem veram.

c) *Genes. 3. v. 6.* Vidit Mulier, quod bona esset arbor ad vescendum, quodque desiderabilis esset oculis et concupiscibilis arbor ad intelligendum: et tulit de fructu ipsius, ac comedit, deditque etiam Viro suo secum, et comedit.

d) *Gen. 5. v. 3.* Vixit Adam 130. Ann. genuitque ad similitudinem suam, ad imaginem suam, Filium, et vocavit nomen eius Seth. *Rom. 5. v. 12.* Sicut per unum Hominem peccatum in Mundum introiit, ac per peccatum Mors: et ita in omnes homines Mors pervasit, in quo omnes peccaverunt. *Et postea, v. 15.* Unius illius offensae multi mortui sunt. *Et v. 16.* *Κρίμα ἐξ ἑνὸς ἀμαρτήσαντος εἰς κατάκριμα.* Id est, reatus est, ex unius, qui peccavit, offensae, ad condemnationem. *Et v. 17.* Per unam illam offensam mors regnavit per illum unum. *Et v. 18.* *δι' ἑνὸς παραπτώματος, εἰς πάντας ἀνθρώπους, εἰς κατάκριμα:* per unam offensam reatus venit in omnes homines ad condemnationem. *Et v. 19.* Per illam inobedientiam unius illius Hominis, peccatores constituti sunt multi. *1 Cor. 15. v. 21. 22.* Quia per Hominem Mors, per Hominem quoque Resurrectio mortuorum. Sicut enim in Adamo omnes moriuntur, ita et in Christo omnes vivificabuntur. *Ephes. 2. v. 3.* Eramus natura filii irae, ut etiam reliqui.

Disputatio V.

DE PECCATO ORIGINALI, ET SERVO HOMINIS ARBITRIO.

Etiamque natura nostra vitiata est, atque in tantam propensionem ad peccandum devenit ^{e)}: ut nisi eadem per Spiritum Sanctum redintegretur ^{f)}, Homo per se nihil boni faciat, nec velit ^{g)}.

e) *Gen. 6. v. 5.* Vidit Jehova, quod multa esset malitia Hominum in

terra, et quod omne figmentum et cogitationes Cordis eius, tantummodo malum esset omni die. *Et cap. 8. v. 21.* Omnis cogitatio cordis Hominis mala est a pueritia ipsius.

f) *Joan. 3. v. 5. 6.* Respondit Jesus: Amen, amen, dico tibi, nisi quis fuerit genitus ex aqua et Spiritu, non potest introire in Regnum Dei. Quod genitum est ex Carne, Caro est: et quod genitum est ex Spiritu, Spiritus est.

g) *Rom. 3. v. 10. 11. 12.* Scriptum est: Non est iustus, ne unus quidem; non est, qui intelligat, qui exquirat Deum: omnes deflexerunt, simul inutiles facti sunt; non est qui faciat, quod bonum est; non est usque ad unum. *Et postea v. 23.* Omnes peccaverunt, ac deficiuntur gloria Dei. *Psalm. 143. v. 2.* Ne congregiaris iudicio cum servo tuo: nam non esset iustus coram te ullus vivens. *Et v. 10.* Doce me facere voluntatem tuam, quia tu es Deus meus: Spiritus tuus bonus deducat me in terra recta. *Ephes. 2. v. 1.* Eratis mortui in offensis et peccatis. *v. 2.* In quibus olim ambulastis, ut est vita Mundi huius, secundum Principem, cui potestas est aëris, Spiritu ipsius nunc agente in hominibus contumacibus. *v. 3.* Inter quos et nos omnes conversati sumus olim, in cupiditatibus carnis nostrae, facientes, quae Carni et cogitationibus libebant: eramusque natura filii irae, ut et reliqui. *Et v. 5.* Quum in offensis mortui essemus, una vivificavit nos cum Christo, cuius gratia servati estis.

Articulus III.

DE CURA DEI PRO NOBIS.

Disputatio VI.

DE *φιλανθρωπία* DEI ERGA LAPSUM GENUS HUMANUM.

Ac tametsi Homo per eundem lapsum damnationi obnoxius, et Dei inimicus factus sit ^{a)}: Deus tamen curam generis Humani nunquam deposuit. Testantur hoc Patriarchae ^{b)}: Promissiones ante et post diluvium ^{c)}: Lex item a Deo per Mosen lata, et Sancti Prophetæ.

a) *Roman. 5. v. 16.* Reatus est ex una offensa ad condemnationem. *Et v. 17.* Per unam illam offensam Mors regnavit per illum unum. *Et v. 18.* Per unam offensam reatus venit in omnes homines ad condemnationem, etc.

b) *Genes. 12. v. 1. et seqq. et cap. 14. v. 19. 20. et 15. v. 1. etc. et alibi commemoratur Dei paterna cura, ac varia beneficia, erga Abrahamum eiusque familiam.*

c) *Genes. 3. vers. 15.* Inimicitiam pono inter te et Mulierem hanc, et inter semen tuum, et Semen eius: ipsum conteret tibi caput, tu autem conteres ei calcaneum. *Et capit. 21. vers. 15.* In Isaac vocabitur tibi semen. *Et cap. 26. v. 3. 4.* Tecum ero, et benedicam tibi: quia tibi et semini tuo dabo omnes regiones istas, et praestabo iuramentum illud, quod iuravi Abrahamo Patri tuo. Multiplicabo quoque semen tuum, sicut stellas coeli, daboque semini tuo omnes regiones istas: et benedicentur in Semine tuo omnes gentes terrae. *Et v. 24.* Benedicam tibi, et multiplicabo semen tuum, propter Abrahamum servum meum. *Et cap. 28. v. 13. 14. 15.* Terram, in qua tu dormis, tibi dabo et semini tuo: eritque semen tuum, sicut pulvis terrae. Multiplicaberis enim ad Occidentem, et ad Orientem, et ad Aquilonem, et ad Meridiem: et benedicentur in te omnes familiae terrae, et in semine tuo. Et ecce ego tecum, et servabo te, quocumque perrexeris, et reducam te ad terram istam; quia non deseram te, donec fecero, quod loquutus sum tibi.

Articulus IV.**DE CHRISTO VERO DEO,
ET VERO HOMINE,****Disputatio VII.****DE CHRISTI PERSONA, MISSIONE IN HUNC MUNDUM,
ET INCARNATIONE.**

Credimus ac confitemur constanter, CHRISTUM nobis tempore ad hoc ordinato, secundum promissionem Dei, a Patre datum ^{a)}: ac ita aeternum Dei Verbum Carnem factum esse ^{b)}: id est, hunc Filium Dei, Humanae Naturae in una Persona unitum, * nostrum Fratrem factum ^{c)}; quo nos per eum participes fieremus haereditatis Dei ^{d)}.

a) *Matth. 1. v. 20. 21.* Angelus Domini in somno apparuit *Iosepho*, dicens: *Iosephe, fili Davidis, ne metue, accipere Mariam uxorem tuam. Nam quod in ea genitum est, ex Spiritu Sancto est. Pariet autem Filium, et vocabis nomen eius Iesum: Ipse enim liberabit populum suum ex peccatis ipsius. Luc. cap. 2. v. 10. etc.* Angelus dixit *Pastoribus*: Ne metuite. Ecce enim evangelizo vobis gaudium magnum, quod erit toti populo: natum esse vobis hodie Servatorem (qui est Christus Dominus) in urbe Davidis, etc.

b) *Joan. 1. v. 14.* Et sermo ille factus est Caro, et commoratus est inter nos.

c) *Philipp. 2. v. 6. 7.* *Christus*, quum esset in forma Dei non duxit esse rapinam, parem esse cum Deo: sed ipse sese inanivit, forma servi accepta, similis hominibus factus, et habitu inventus ut Homo, etc.

d) *Matth. 6. v. 8.* Novit Pater ille vester, quibus sic vobis opus. *Item v. 9.* Sic orate: Pater noster, qui es in coelis. *Rom. 8. v. 15. 16. 17.* Accepistis Spiritum adoptionis, per quem clamamus Abba, i. e. Pater. Et ille ipse Spiritus testatur una cum spiritu nostro, nos esse filios Dei, quod si filii, etiam haeredes: haeredes quidem Dei, cohaeredes autem Christi. *Hebr. cap. 2. v. 10. 11.* Decebat, ut ipse, propter quem *sunt* haec omnia, multos filios in gloriam adducendo, Principem salutis ipsorum per perpeffiones consummaret. Nam et sanctificans et sanctificati ex uno sunt omnes: quam ob causam non erubescit eos vocare fratres, etc.

Marginal * Habemus unum Patrem, nempe Deum in Christo.

Disputatio IIX et IX.**DE REDEMPTIONE PER CHRISTUM PERACTA, IN STATU
HUMILIATIONIS, USQUE AD EIUSDEM A MORTUIS
RESUSCITATIONEM.**

Hunc IESUM CHRISTUM credimus conceptum a Spiritu Sancto, natum ex pura et intemerata Virgine Maria ^{e)}; passum sub Pontio Pilato, crucifixum et mortuum ^{f)} pro peccatis nostris: atque ita unica sui ipsius oblatione, Deo, Patri nostro coelesti, pro nostris et omnium fidelium peccatis satisfecisse, ac nos cum eo reconciliasse ^{g)}: sicque morte sua triumphum egisse et vicisse Mundum, Mortem et Inferos ^{h)}, adhaec secundum carnem sepul-

tum, descendisse ad inferos, et tertia die resurrexisse a mortuis ¹⁾).

e) *Matth. 1. v. 18.* Iesu Christi nativitas ita fuit. Quum Mater eius Maria desponsa esset Iosepho priusquam ipsi convenissent, inventa est gravida esse e Spiritu Sancto. *Et postea v. 20.* Quod in ea genitum est e Spiritu Sancto est. *Et v. 23.* Ecce, Virgo erit gravida, et pariet Filium, et vocabis nomen eius Emmanuel. *Luc. 1. v. 35.* Angelus dixit *Mariae*: Spiritus Sanctus superveniet in te, et virtus Altissimi inumbra- bit te: propterea id etiam, quod nascetur ex te sanctum, vocabitur Fi- lius Dei. *Et cap. 2. v. 7.* Peperit igitur Filium suum primogenitum, etc.

f) *Testantur omnes Evangelistae.*

g) *Matth. 20. v. 28.* Filius Hominis non venit, ut sibi ministretur, sed ut ministret, detque animam suam in redemptionis pretium pro multis. *Et cap. 26. v. 28* Hoc (*poculum*) est sanguis meus Novi pacti, qui pro multis effunditur in remissionem peccatorum. *Roman. 5. v. 6. 7. 8. etc.* Christus, quum nullis adhuc viribus essemus, prestituto tempore pro im- piis mortuus est, etc. Commendat autem suam erga nos charitatem Deus, eo quod quum adhuc essemus peccatores, Christus pro nobis mortuus sit. *1 Cor. 15. v. 3. 4.* Tradidi vobis in primis, quod et accepi; Christum videlicet mortuum esse pro peccatis nostris, secundum Scripturas: et sepultum fuisse, et suscitatum tertia die, secundum Scripturas. *1 Petr. 2. v. 24.* Qui peccata nostra ipsemet sursum tulit in corpore suo supra lignum illud, ut peccatis mortui, iustitiae viveremus: cuius vibicibus sanati estis. *Hebr. 9. v. 14. 15.* Quanto magis sanguis Christi, qui per Spiritum aeter- num seipsum obtulit inculpabilem Deo, emundabit conscientiam vestram ab operibus mortuis ad colendum Deum vivum? Itaque ob id Novi pacti Mediator est, ut morte ad redemptionem earum transgressionum inter- cedente, quae fuerant sub priore pacto, qui vocati erant, promissam aeternam haereditatem acciperent. *Et postea v. 26.* Christus semel in consummatione seculorum, ad peccatum per immolationem sui ipsius e medio tollendum, factus est conspicuus. *Et v. 28.* Ita et Christus semel oblatus, ut in seipso attolleret multorum peccata, secundo absque peccato conspicietur iis, qui ipsum expectant ad salutem. *Et cap. 10. v. 10.* qua voluntate sanctificati sumus per oblationem corporis Iesu Christi semel factam. *Et v. 12.* Hic (*Christus*) una pro peccatis oblata in perpe- tuum victima, consedit ad dextram Dei. *Et v. 14.* Unica oblatione con- summavit in perpetuum eos, qui sanctificantur. *Roman. 6. v. 10.* Quod mortuus est Christus, peccato mortuus est semel: quod autem vivit, vivit Deo. *1 Petr. 3. v. 18.* Christus semel pro peccatis passus fuit, iustus pro iniustis: ut nos adduceret ad Deum, morte quidem affectus Carne, vivificatus autem Spiritu.

h) *Johan. 16. v. 11.* Spiritus Sanctus arguet Mundum de iudicio, eo quod Princeps huius Mundi condemnatus sit. *Et v. 33.* Confidite, ego vici Mundum. *Philip. 2. v. 9. 10. 11.* Deus Christum in summam extulit sublimitatem, ac largitus est ei nomen supra omne nomen: ut ad nomen Iesu omne genu se flectat, coelestium ac terrestrium ac subterraneorum: omnisque lingua profiteatur, Iesum Christum esse Dominum, ad gloriam Patris. *Col. 2. v. 14. 15.* Christus, deletio, quod adversum nos erat, rituum chirographo, quod, inquam, erat nobis subcontrarium, ipse vero cruci affixum sustulit e medio: et exspoliata imperia ac potestates traduxit palam, triumphatis illis per eam.

i) *1 Corinth. 15. vers. 4. etc.* Christus sepultus est et suscitatus tertia die secundum Scripturas. *Et vers. 14.* Si Christus non est suscitatus, vanum est praeconium nostrum, vana autem est etiam fides vestra.

*Disputatio X.***DE ASCENSIONE CHRISTI IN COELUM, SESSIONE AD DEXTERAM DEI, REDITU AD IUDICIUM, ET EMISIONE SPIRITUS SANCTI.**

His sufficienter comprobatis, (*credimus*,) ipsum corpore et anima in Coelum ascendisse^k), ibique sedere ad dexteram, id est, in gloria, DEI, Patris ipsius coelestis. Inde venturum esse ad iudicandum vivos et mortuos^l). Praeterea Discipulis suis, ut promisit, suum SANCTUM SPIRITUM (in quem, sicut et in Patrem, et in Filium, *credimus*) misisse^m).

k) *Marc.* 16. v. 19. Dominus postquam loquutus esset eis, sursum receptus est in coelum, et sedit ad dexteram Dei. *Luc.* 24. v. 51. Et factum est, ut dum ipse benediceret eis, disiunctus ab eis, sursum ferretur in coelum. *Actor.* 1. v. 9. 10. 11. Et quum haec dixisset, aspicientibus ipsis, elevatus est, et nubes susceptum eum abstulit ob oculis eorum. Et quum essent intentis in coelum oculis, eo proficiente, ecce Viri duo astiterunt illis albo vestitu; qui et dixerunt: Viri Galilaei, quid statis intuentes in coelum: Hic Iesus, qui sursum receptus est a vobis in coelum, ita veniet, quemadmodum conspexistis eum proficiscentem in coelum.

l) *Matth.* 26. v. 64. Ab hoc tempore videbitis Filium Hominis sedentem ad dexteram potentiae Dei, et venientem in nubibus coeli. *Ephes.* 1. v. 20. 21. 22. Quam potentiam Deus exeruit in Christo, suscitato eo ex mortuis, et quem collocavit ad dexteram suam in coelis: longe supra omne imperium et auctoritatem, et dominatum, et omne nomen, quod nominatur non solum in hoc seculo, verum etiam in futuro, et omnia subiecit eius pedibus, eumque constituit Caput super omnia ipsi Ecclesiae, etc. *Coloss.* 3. v. 1. Si resurrexistis cum Christo, superna quaerite, ubi Christus est, sedens ad dexteram Dei. *Hebr.* 1. v. 13. Ad quem Angelorum dixit unquam: Sede ad dexteram meam, usque dum posuero inimicos tuos scabellum pedum tuorum? Et *cap.* 10. v. 12. Christus una pro peccatis oblata in perpetuum victima, consedit ad dexteram Dei. Et *cap.* 12. v. 2. Intuentes in fidei ducem ac consummatorem Iesum, qui pro sibi proposito gaudio toleravit crucem, ignominia contempta, et ad dexteram throni DEI consedit.

m) *Actor.* 2. v. 1. et seqq. *περιστατίζῶς* et fuse describitur effusio Spiritus Sancti, primum in Apostolos; dehinc, mediante ipsorum praeconio, in alios.

*Articulus V.***DE ECCLESIA.***Disputatio XI.***DE ECCLESIAE NATURA, MEMBRIS AC NOTIS.**

Credimus sanctam Christianam Ecclesiam, id est, Communionem Sanctorum, congregationem fidelium in Spiritu^a); quae Sancta et Sponsa Christi est^b): in qua omnes illi Cives sunt, qui confitentur, JESUM esse CHRISTUM^c), Agnum Dei, tollentem peccatum Mundi^d); atque eandem per opera charitatis demonstrant^e).

a) *Matth. 16. v. 18.* Ego dico tibi: Tu es Petrus, et super hanc petram aedificabo meam Ecclesiam: et portae inferorum non superabunt eam. *Ephes. 1. v. 22. 23.* Deus Christum constituit Caput super omnia ipsi Ecclesiae: quae est Corpus ipsius, et complementum eius, qui omnia implet in omnibus. *Et cap. 5. v. 25. 26. 27.* Christus dilexit Ecclesiam, et semetipsum exposuit pro ea: ut eam sanctificaret, ab eo purificatam lavacro aquae per verbum: ut sisteret eam sibi gloriosam, *id est*, Ecclesiam non habentem maculam aut rugam, aut quicquam eiusmodi, sed ut sit sancta et inculpata.

b) *Johan. 3. v. 29.* Qui habet Sponsam, Sponsus est: amicus autem Sponsi, qui stat et audit eum, gaudio gaudet, propter vocem Sponsi. Hoc ergo gaudium meum impletum est. *verba sunt Joan. Baptistae. 2 Cor. 11. v. 2.* Affecto vos Dei ardore. Aptavi enim vos, quos uni Viro (ut Virginem puram) sistam, *nempe* Christo.

c) *Ephes. 2. v. 19. 20.* Nempe igitur non amplius estis hospites et inquilini, sed concives Sanctorum, et domestici Dei: superstructi super fundamentum Apostolorum ac Prophetarum, existente imo angulari lapide ipso Iesu Christo. *Hebr. 12. v. 22. 23.* Accessistis ad montem Sion, et Civitatem Dei vivi, Hierosolymam coelestem, myriadas Angelorum, conventum universalem et concionem primogenitorum, qui conscripti sunt in coelis, et Iudicem universorum Deum, et Spiritus iustorum consummatorum, etc.

d) *Johan. 1. v. 29.* Ecce, Agnus Dei, qui tollit peccatum Mundi.

e) *Gal. 5. v. 6.* In Christo Iesu valet fides, per charitatem operans.

Disputatio XII.

DE SACRAMENTIS ECCLESIAE.

In hac Ecclesia usurpanter eadem Sacramenta, videlicet BAPTISMUS, in introitu ad Ecclesiam^{f)}; et COENA DOMINICA, suo tempore insequentis vitae, ad testificandum fidem, et fraternam charitatem; sicut in Baptismo promissum est^{g)}.

f) *Matth. 3. v. 11.* Ego quidem baptizo vos aqua ad resipiscentiam: is vero, qui pone me venit, validior me est: cuius non sum dignus, qui soleas portem. Ipse vos baptizabit Spiritu Sancto et igne. *Et cap. 28. v. 19.* Profecti discipulas facite omnes gentes, baptizantes eos, in nomen Patris, et Filii, et Spiritus Sancti. *Act. 2. v. 41. 42.* Qui ergo libenter receperunt sermonem eius (Petri), baptizati sunt: et additae sunt Ecclesiae die illo animae quasi ter mille. *Et cap. 16. v. 15.* Quum Baptizata esset, (Lydia purpurissa) et domus eius, etc. *Et v. 33.* Ipse vero (δεσποφύλαξ, Commenturiensis) illis (Paulo et Sila) assumptis, ea ipsa hora noctis, lavit eorum plagas: et baptizatus est ipse, et omnes domestici illius ilico. *Coloss. 2. v. 12.* Consepulti estis Christo per Baptismum; per quem etiam cum eo suscitati estis per fidem efficacis illius virtutis Dei, qui suscitavit eum ex mortuis.

g) *Matth. 26. v. 26.* Edentibus autem iis, Iesus, quum accepisset panem, et benedixisset, fregit eum, deditque Discipulis, et ait; Accipite, comedite: hoc est corpus meum. *v. 27.* Et accepto poculo, ac gratiis actis, dedit eis, dicens; Bibite ex eo omnes. *v. 28.* Hoc enim est sanguis meus Novi pacti, qui pro multis effunditur in remissionem peccatorum. *v. 29.* Dico autem vobis; non bibam ab hoc tempore ex hoc fructu vitis, usque ad diem illum, quum ipsum bibam vobiscum novum in regno Patris mei.

Marc. 14. v. 22. Et edentibus ipsis, quum accepisset Iesus panem, et benedixisset, fregit, deditque eis, et ait; Accipite, edite: hoc est corpus meum. *v. 23.* Et accepto poculo, quum gratias egisset, dedit eis:

et biberunt ex eo omnes. v. 24. Et dixit eis; Hoc est sanguis meus Novi illius pacti, qui pro multis effunditur. v. 25. Amen dico vobis, non bibam amplius ex fructu vitis, usque ad diem illum, quum ipsum bibam novum in regno Dei.

Luc. 22. v. 19. Et acceptum panem, quum gratias egisset, fregit, et dedit eis, dicens; Hoc est corpus meum, quod pro vobis datur: hoc facite in mei commemorationem. v. 20. Itidem etiam dedit eis poculum, postquam coenasset, dicens; Hoc poculum est Novum illud pactum per sanguinem meum, qui pro vobis effunditur.

1 Cor. 11. v. 23. Ego enim accepi a Domino, quod et tradidi vobis: Dominum Iesum, ea nocte, qua proditus est, accepisse panem: v. 24. et gratiis actis fregisse, ac dixisse; Accipite, edite: hoc meum est corpus, quod pro vobis frangitur: hoc facite ad mei commemorationem. v. 25. Itidem et poculum, postquam coenasset, dicendo; Hoc poculum est Novum illud pactum per meum sanguinem: hoc facite, quotiescunque biberitis, ad mei commemorationem. v. 26. Quotiescunque enim ederitis panem hunc, et poculum hoc biberitis, mortem Domini annuntiatis, usque quo venerit.

Disputatio XIII.

DE PACE EGCLISIAE, ET CONSERVANDA UNITATE CONTRA SECTAS.

CHRISTI Ecclesia omnem operam impendit, ut vincula pacis et dilectionis in unitate tueatur^h), ideoque cum Sectis et Ordinum regulis, ad discrimen dierum, ciborum, vestium et caeremoniarum, compositis, nullo modo communicat.

h) Roman. 12. v. 9. Charitas esto minime simulata. *Estote* abhorrentes a malo, agglutinati bono. v. 10. Fraternali charitate alii ad alios amandos propensi: honore alii aliis praeaeuntes. *Johan. 15. v. 12.* Hoc est praeceptum illud meum, ut diligatis alii alios, prout dilexi vos. *Et v. 17.* Haec praeceptum vobis, ut diligatis alii alios. *1 Johan. 3. v. 11.* Haec est denuntiatio, quam audivistis a principio, ut diligamus alii alios. *Et v. 14.* Nos scimus, nos translatos esse ex morte ad vitam, quia diligimus fratres: qui non diligit fratrem, manet in morte, etc. *Et v. 16.* Per hoc novimus charitatem Dei, quod ille animam suam pro nobis posuit: nos igitur debemus pro fratribus animas ponere. *Et v. 23.* Hoc est eius (Dei) praeceptum, ut credamus nomini Filii eius Iesu Christi, et diligamus alii alios, sicut praecepit nobis. *Et cap. 4. v. 7.* Dilecti, diligamus alii alios. Nam charitas ex Deo est: quisquis diligit, ex Deo natus est, et novit Deum. v. 8. Qui non diligit, non novit Deum. Nam Deus est charitas. *Et v. 20.* Si quis dixerit, diligo Deum, et fratrem suum oderit, mendax est. Qui enim non diligit fratrem suum, quem vidit, Deum, quem non vidit, quomodo potest diligere? v. 21. Et hoc praeceptum habemus ab eo, ut, qui diligit Deum, diligit et fratrem suum.

Articulus VI.

DE COENA DOMINI.

Disputatio XIV.

DE SACRAE COENAE INSTITUTIONE.

Confitemur, DOMINUM IESUM SANCTAM suam COENAM instituisse, ad memorandam sanctam suam passionem, cum gratiarum

actione ^{a)}); atque ad testificandam Christianam charitatem et unitatem cum vera fide ^{b)}).

a) Luc. 22. v. 19. Et acceptum panem, quum gratias egisset, fregit et dedit eis, dicens: Hoc est corpus meum, quod pro vobis datur. Hoc facite in mei commemorationem. 1 Corinth. 11. v. 23. et seqq. Videantur testimonia haec superius recitata, Disputatio XII. lit. g una cum reliquorum Evangelistarum narratione de Institutione S. Coenae.

b) 1 Corinth. 10. vers. 16. Poculum benedictionis, cui benedicimus, nonne communio Sanguinis Christi est? Panis, quem frangimus, nonne communio corporis Christi est? v. 17. Quoniam unus est Panis, unum Corpus nos illi multi sumus; nam omnes ex uno illo Pane participamus.

Disputatio XV.

DE SACRAE COENAE DISPENSATIONE PER COLLATIONEM CUM BAPTISMO.

* Et sicut in BAPTISMO (in quo nobis ablutio a peccatis, quae tamen a solo PATRE, FILIO e SPIRITU SANCTO perficitur, per Ministrum offertur) vera Aqua manet: ita etiam in COENA DOMINI (in qua nobis, cum Pane et Vino Coenae, conjunctis Verbis Coenae, verum Corpus et verus Sanguis CHRISTI, per Ministrum Ecclesiae praefiguratur et offertur) Panis et Vinum manet.

Marginal * Firmum simile contra Adversarios veritatis.

Disputatio XVI.

DE SACRAE COENAE COMMUNIONE.

Credimus autem firmiter, ipsummet CHRISTUM cibum esse ^{c)} credentium, * animarum ad vitam aeternam; et nostras animas, per veram fidem in crucifixum CHRISTUM, Carne et Sanguine CHRISTI cibari et potari **: ita ut nos, Corporis ipsius, tanquam unici nostri Capitis, membra, in eo; et ipse in nobis vivat ^{d)}): qui in novissimo die, per eum et in eo, in aeternum gaudium et beatitudinem resurgemus ^{e)}).

c) Joan. 6. v. 35. Ego sum Panis ille vitae, qui venit ad me, nequaquam esuriet: et qui credit in me, non sitiet unquam. Et v. 47. Amen, amen dico vobis, qui credit in me, habet vitam aeternam. v. 48. Ego sum Panis ille vitae. Et v. 50. Hic est Panis ille, qui e coelo descendit, ut qui edit ex eo, non moriatur. v. 51. Ego sum Panis ille vivus, qui e coelo descendi: si quis ederit ex hoc Pane, vivet in aeternum. Panis autem, quem ego dabo, Caro mea est, quam ego dabo pro mundi vita. Et v. 53. Dixit eis Iesus: Amen, amen dico vobis, nisi ederitis Carnem Filii Hominis, et biberitis eius Sanguinem, non habebitis vitam in vobis. vers. 54. Qui edit Carnem meam, et bibit meum Sanguinem, habet vitam aeternam: et ego suscitabo ipsum in ultimo illo die. v. 55. Caro enim mea vere est cibus, et Sanguis meus vere est potus. v. 56. Qui edit meam Carnem, et bibit meum Sanguinem, in me manet, et ego in eo. v. 57. Sicut misit me vivens ille Pater, et ego vivo per Patrem: ita etiam, qui ederit me, vivet ipse quoque per me. v. 58. Hic est Panis ille, qui de coelo descendit: non prout comederunt Patres vestri manna, et mortui sunt: qui ederit hunc Panem, vivet in aeternum.

d) *Ephes. 1. v. 22.* Deus omnia subiecit eius (*Christi*) pedibus, eumque constituit Caput super omnia ipsi Ecclesiae: *v. 23.* quae est Corpus ipsius, et complementum eius, qui omnia implet in omnibus. *Et cap. 4. v. 15.* Sincere nos gerentes cum charitate, prorsus adulescamus in eum, qui est Caput, nempe Christus. *Et cap. 5. v. 23.* Vir est caput Uxor, ut et Christus est Caput Ecclesiae: et is est, qui salutem dat Corpori. *Coloss. 1. v. 18.* Christus est Caput corporis, id est, Ecclesiae: estque etiam principium et primogenitus ex mortuis, ut inter omnes primas teneat. *v. 19.* Quoniam libuit Patri, ut omnis plenitudo in eo habitaret.

e) *Joan. 11. v. 25.* Dicit ei (*Marthae*) Iesus. Ego sum resurrectio et vita: qui credit in me etiamsi mortuus fuerit, vivet: *v. 26.* Et quisquis vivit, et credit in me, non morietur in aeternum.

Marginalia * Spiritualis namque cibus est; ideoque fideli anima percipi necesse habet.

** Id est, animae saturae, fortes, potentes, pace et tranquillitate fruenter, hilares et ad omnia alacres, redduntur; sicut a corporali cibo corpus: itaque Homo spirituale membrum, spiritualis Corporis Christi, efficitur.

Disputatio XVII.

DE PRAESENTIA CHRISTI IN S. COENA.

Ideo confitemur, CHRISTUM in sua SACRA COENA, omnibus vere credentibus praesentem esse. *

Marginal * Sacramentaliter nimirum, et per memoratorem fidei: quae Hominis mentem in coelum attollit; nec Christum, secundum Humanitatem, a Dextra Dei detrahit.

Disputatio XVIII.

DE ERRORIBUS CIRCA S. COENAM: AC NOMINATIM, DE 'Εναρτώσει, SEU IMPANATIONE CORPORIS CHRISTI.

Non includimus autem naturale, verum et substantiale corpus CHRISTI, ex pura Virgine natum, pro nobis passum, et quod in Coelum ascendit f), in DOMINI Panem et Vinum.

f) *Act. 1. vers. 9.* Et quum haec dixisset (*Iesus*), aspicientibus ipsis, (*Apostolis*) elevatus est: et nubes susceptum eum abstulit ab oculis eorum, *vers. 10.* Et ipsi, eo proficiscente, intentis erant in coelum oculis. *Et c. 3. v. 21.* Quem oportet coeli capiant usque ad tempora restitutionis omnium. *Et c. 7. v. 55.* Quum autem esset (*Stephanus*) plenus Spiritu Sancto, intentis in coelum oculis, vidit gloriam Dei, et Iesum adstantem ad dextram Dei. *vers. 56.* Et ait: Ecce conspicio coelos apertos, et Filium illum Hominis adstantem ad dextram Dei. *Coloss. 3. vers. 1. 2.* Si resurrexistis cum Christo, superna quaerite, ubi Christus est, ad dextram Dei sedens. *v. 2.* Supernae satagite, non terrestria. *Hebr. 1. v. 3.* Christus purificatione peccatorum nostrorum, per seipsum facta, sedit ad dextram Maiestatis illius ἐν ὑψηλοῖς, in locis excelsissimis. *Et cap. 10. v. 19.* Habemus, Fratres, libertatem ingrediendi Sacramentum, id est, coelum, per sanguinem Iesu: *v. 20.* ea via, quam dedicavit nobis recentem et vivam, per velum, hoc est, per Carnem suam.

Disputatio XIX.

DE ADORATIONE CHRISTI IN SIGNIS S. COENAE.

Itaque nec adoramus CHRISTUM in Signis Panis et Vini; quae

communiter Sacramenta Corporis et Sanguinis CHRISTI vocamus: sed in coelis ad Dextram DEI PATRIS, unde venturus est ad iudicandum vivos et mortuos ε).

g) 2 *Timoth.* 4. v. 1. Obtestor te ego in conspectu Dei et Domini Iesu Christi, qui iudicaturus est vivos et mortuos in illustri illo suo adventu, et regno suo.

Articulus VII.

DE USU EXCOMMUNICATIONIS.

Disputatio XX.

DE P TESTATE, FINE, USU ET EXERCITIO EXCOMMUNICATIONIS.

Enimvero, quoniam zizania sese Ecclesiae CHRISTI immiscent: etiam CHRISTUS suae Ecclesiae potestatem dedit, zizania huiusmodi, si quando illa se, per intolerabilia scelera et peccata, contra Domini praecepta, exerant, averruncandi ^a): quo Ecclesia speciem suam, quantum fieri potest, sine macula retineat. Quae de causa nos EXCOMMUNICATIONIS usum in Ecclesia nostra retinemus.

a) *Matth.* 18. v. 15. Si vero peccaverit in te Frater tuus, ito et argue eum inter te et ipsum solum. Si te audierit, lucratus es Fratrem tuum, v. 16. Si vero te non audierit, assume tecum adhuc unum aut duos: ut ex ore duorum aut trium stabile sit omne verbum. v. 17. Quod si neglexerit eos audire, dic Ecclesiae: quod si Ecclesiam audire neglexerit, sit tibi, velut qui est ethnicus et publicanus. v. 18. Amen dico vobis, quaecunque ligaveritis in terra, erunt ligata in coelo: et quaecunque solveritis in terra, erunt soluta in coelo. 1 *Cor.* 5. v. 3. Enimvero ego, ut absens corpore, praesens autem Spiritu, iam ut praesens iudicavi, ut is, qui hoc ita perpetravit, (*incestuosus nempe, cuius fit mentio*, v. 1.) v. 4. vobis et meo Spiritu, in nomine Domini nostri Iesu Christi, congregatis, cum potestate Domini nostri Iesu Christi: v. 5. eiusmodi, *inquam*, Homo tradatur Satanae, ad interitum Carnis, ut Spiritus salvus sit die illo Domini Iesu. 2 *Thess.* 3. v. 6. Denunciamus vobis, Fratres, in nomine Domini nostri Iesu Christi, ut subducatis vos ab omni Fratre, qui inordinate ambulat, et non ex tradita doctrina, quam accepit a nobis. *Et* v. 14. Quod si quis non auscultat nostro per epistolam sermone, hunc notate: et ne commercium habete cum eo, ut erubescat. 1 *Tim.* 1. v. 19. Retine fidem et bonam conscientiam, qua expulsa, nonnulli naufragium fecerunt. v. 20. ex quibus est Hymenaeus et Alexander, quos tradidi Satanae, ut castigati discant non blasphemare.

Non autem excommunicat Ecclesia Christiana, nisi emendationis gratia. Quapropter etiam excommunicatos, posteaquam a scandalosa vita sua destiterint, seseque emendarint, cum gaudio in gratiam recipit ^b).

b) 2 *Corinth.* 2. v. 6. Sufficit istiusmodi Homini (*qualis fuit incestuosus*, 1 *Cor.* 5. v. 1.) ista increpatio, a pluribus profecta. v. 7. Ut e contrario potius aliquid ei condonetis, eumque consolemini, ne quo modo redundanti tristitia absorbeatur Vir huiusmodi. v. 8. Quapropter precor vos, ut ratam faciatis in illum charitatem. v. 9. Nam in hunc finem

etiam scripsi, ut cognoscerem probationem vestri, *id est*, an ad omnia obedientes sitis. v. 10. Cui vero quidpiam condonatis, et ego condono. Nam et ego, si quid condonavi, cui condonavi, propter vos *id feci*, in conspectu Christi, ut ne superemur a Satana. v. 11. Non enim illius machinationes ignoramus. 1 *Timoth.* 1. v. 20. Hymenaeum et Alexandrum tradidi Satanae, ut castigati discant non blasphemare.

Articulus VIII.

DE MAGISTRATU.

Disputatio XXI.

DE MAGISTRATUS POTESTATE, A DEO ORDINATA, ET OFFICIO, AD DEI GLORIAM, ET HOMINUM SALUTEM, ADMINISTRANDO.

Praeterea DEUS MAGISTRATUI, Ministro suo, gladium, et summam externam potestatem, Bonis ad defensionem; Malis ad vindictam et poenam delegavit ^a). Quidlibet igitur CHRISTIANUS MAGISTRATUS, (in quorum numero et nos esse cupimus) omnes vires eo dirigere debet: ut apud fidei suae commissos, Nomen DEI sanctificetur, Regnum ipsius propagetur, ipsiusque voluntati, cum seria exstirpatione scelerum vivatur. *

a) *Rom.* 13. v. 1. Omnis anima potestatibus supereminentibus subiecta esto. Non enim est potestas, nisi a Deo, et quae sunt potestates, sunt a Deo ordinatae. v. 2. Itaque quisquis se opponit potestati, Dei ordinationi resistit: qui autem resistunt, ipsi sibi condemnationem auferent. v. 3. Nam Magistratus non sunt terrori bonis operibus, sed malis. Vis autem non terri potestate, quod bonum est, facito, et laudem ab ipsa obtinebis. v. 4. Dei enim Minister est, tuo bono. Quod si feceris, quod malum est, metue: non enim frustra gladium gerit. Nam Dei Minister est, ultor ad iram ei, qui, quod malum est, fecerit. 1 *Petr.* 2. v. 13. Subiecti estote cuiusvis humanae ordinationi, propter Dominum: sive Regi, ut supereminenti: v. 14. sive Praesidibus, ut qui per eum mittantur: tum ad ultionem facinorosorum, tum ad laudem bene agentium. v. 15. Quoniam ita est voluntas Dei, ut bene agendo, os obstruas insipientium Hominum ignorantiae. v. 16. ut liberi, ac non veluti malitiae velamen habentes libertatem, sed ut servi Dei. *Et v. 17.* Deum time, Regem honorate.

Marginal. * Hoc officium Magistratui quoque Gentili semper iniunctum fuit: quanto magis Christiano Magistratui commendatum esse debet, ut vero Dei vicario?

Articulus IX.

DE FIDE ET OPERIBUS.

Disputatio XXII.

DE IUSTIFICATIONE NOSTRA CORAM DEO, AC NOMINATIM REMISSIONE PECCATORUM, PER FIDEM: OPPOSITE, AD IUSTIFICATIONEM EX OPERIBUS.

Confitemur Remissionem peccatorum per Fidem in IESUM CHRISTUM crucifixum ^a). Et quamvis haec Fides per Opera cha-

ritatis, se sine intermissione exerceat, exerit, atque ita probatur: attamen iustitiam et satisfactionem pro peccatis nostris, non tribuimus Operibus, quae Fidei fructus sunt; sed tantum verae fidei et fidei, in effusum sanguinem AGNI DEI ^{b)}).

a) *Matth.* 20. v. 28. Filius Hominis non venit, ut sibi ministretur, sed ut ministret, detque animam suam in redemptionis pretium pro multis. *Repetuntur eadem verba, Marc.* 10. v. 45. *Postea v.* 52. Iesus dixit ei (coeco:) Abi: fides tua te servavit. *Luc.* 7. v. 48. Dixit Iesus Mulieri: Remissa sunt tibi peccata. *Et v.* 50. Dixit ad mulierem illam: Fides tua te servavit: vade cum pace. *Iohan.* 3. v. 15. Quisquis credit in eum (Christum, filium Hominis, v. 14.) non perit, sed habet vitam aeternam. *v.* 16. Ita enim Deus dilexit Mundum, ut Filium suum, unigenitum illum, dederit, ut, quisquis credit in eum, non pereat, sed habeat vitam aeternam, *Et v.* 36. Qui credit in Filium habet vitam aeternam, etc. *Et cap.* 5. *vers.* 24. Amen, amen, dico vobis, qui sermonem meum audit, et credit ei, qui misit me, habet vitam aeternam, et in condemnationem non veniet, sed transivit a morte in vitam. *Et cap.* 6. *vers.* 28. Dixerunt Iudaei ad Christum: Quid faciemus, ut operemur operibus Dei? *vers.* 29. Respondit Iesus et dixit eis: Hoc est illud opus Dei, ut credatis in eum, quem ille misit. *Et vers.* 35. Qui credit in me, panem illum vitae, non sitiet unquam. *Et vers.* 40. Haec est voluntas eius, qui misit me, ut quisquis conspicit Filium, et credit in eum, habeat vitam aeternam, et suscitetur ipsum ego ultimo illo die. *Et v.* 47. Amen, amen, dico vobis, qui credit in me, habet vitam aeternam. *Roman.* 3. v. 21. 22. Iustitia Dei patefacta est absque Lege, (scil. in Evangelio) iustitia, inquam, Dei per fidem Iesu Christi, in omnes et super omnes, qui credunt. *Et v.* 24. Iustificamur gratis, id est, eius gratia, per redemptionem factam in Iesu Christo. *v.* 25. Quem proposuit Deus placamentum per fidem, in sanguine ipsius, ad demonstrationem iustitiae suae, praetereundo peccata, quae antecesserunt, in illa Dei tolerantia: *v.* 26. ad demonstrationem iustitiae suae, praesenti tempore: ut sit ipse iustus et iustificans eum qui est ex fide Iesu, *v.* 27. Ubi igitur gloria? exclusa est. Per quam legem? Operum? Non: sed per legem Fidei. *v.* 28. Colligimus igitur, fide iustificari Hominem, absque operibus Legis. Eadem doctrina exemplo Abrahami, Patris credentium, urgetur toto sequente Capite 4. *Et cap.* 10. v. 4. Finis Legis est Christus, ad iustitiam cuiusvis credenti, *v.* 5. Moses enim describit iustitiam, quae est ex Lege, dicens: qui praestiterit ea, vivet per illa. *v.* 6. At quae ex Fide est iustitia, ita dicit: Ne dixeris in corde tuo; quis ascendet in coelum? hoc est, Christum ex alto deducere. *v.* 7. aut quis descendet in abyssum? hoc est, Christum ex mortuis reducere. *v.* 8. Sed quid dicit? Prope te verbum est in ore tuo, et in corde tuo. Hoc est verbum illud fidei, quod praedicamus. *v.* 9. Nempe, si professus fueris ore tuo Dominum Iesum, et credideris in corde tuo, quod Deus eum suscitavit ex mortuis, servaberis. *v.* 10. Nam corde creditur ad iustitiam, fit autem ore confessio ad salutem, *v.* 11. Dicit enim Scriptura: Quisquis credit in eum, non pudebit. *Gal.* 2. v. 16. Scientes, non iustificari Hominem ex operibus Legis, sed per fidem Iesu Christi. Etiam nos in Christum Iesum credidimus, ut iustificaremur ex fide Christi, et non ex operibus Legis: propterea, quod non iustificabitur ex operibus Legis ulla caro. Sic ubique.

b) *Roman.* 3. v. 27. 28. Vide in paragrapho praecedente lit. a. *Gal.* 2. v. 16. Vide ibid. *Et v.* 21. Si per Legem est iustitia, igitur Christus sine causa mortuus est. *Ephes.* 2. v. 8. Gratia sola estis servati per fidem: (et hoc non ex vobis, Dei donum est.) *v.* 9. non ex operibus, ut ne quis gloriatur. *Et v.* 13. Qui procul eratis, propinqui facti estis, per

sanguinem Christi. v. 14. Ipse enim est pax nostra, qui septum, *id est*, inimicitias solvit in carne sua, v. 16. nosque reconciliavit Deo per crucem, peremptis inimiciis per eam.

Disputatio XXIII.

DE IUSTITIA VERA AC SOLA, QUA IUSTIFICAMUR, QUAE EST NON NISI IN CHRISTO.

Ingenue enim profiteamur, nobis in CHRISTO, qui est nostra iustitia, sanctitas, redemptio, via, veritas, sapientia et vita, omnia dono data esse ^{c)}.

c) 1 *Corinth.* 1. v. 30. Christus Iesus factus est nobis sapientia a Deo, iustitiaque et sanctificatio et redemptio, v. 31. Ut fiat sicut scriptum est: Qui gloriatur, in Domino gloriatur. *Iohan.* 14. v. 6. Dicit ei (*Thomas*) Iesus: Ego sum via illa, veritas et vita illa. Nemo venit ad Patrem, nisi per me. *Rom.* 8. v. 32. Qui proprio Filio non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit eum; quomodo non etiam cum eo omnia nobis gratificabitur?

Disputatio XXIV.

DE OPERUM BONORUM FINE ET USU.

Fiunt itaque Opera fidelium, non ut satisfaciant pro peccatis suis: sed solummodo, ut his Deo DOMINO nostro, pro maximis beneficiis, nobis in CHRISTO exhibitis, se aliquo modo gratos esse declarent ^{d)}. *

d) *Eph.* 2. v. 9. 10. Non ex operibus *servati estis*, ut ne quis gloriatur. Nam ipsius sumus opus, conditi in Christo Iesu ad opera bona, quae praeparavit Deus, ut in iis ambulemus.

Marginal. * Gratitude consistit in remuneratione acceptorum beneficiorum. Deo autem nihil rependi potest: quia nullius indiget. Respicimus ergo in ea, quae a nobis requirit. Haec sunt Fides et opera Charitatis: Fidem postulat sibi ipsi; Charitatem proximo.

Articulus X.

DE NOVISSIMO DIE.

Disputatio XXV.

DE NOVISSIMAE DIEI IUDICIO, CONNEXA RESURRECTIONE MORTUORUM, EORUMDEMQUE AETERNA PARTIM FELICITATE, PARTIM CONDEMNATIONE.

Credimus ULTIMUM IUDICIUM fore: in quo Caro nostra resurget, et quilibet, prout in hac vita egit, a CHRISTO Iudice recipiet ^{a)}: videlicet, Vitam aeternam, si ex vera fide, sincera dilectione, fructus fidei, qui sunt opera iusticiae, edidit: et aeternum Ignem; si absque fide, sine charitate, bonum * vel malum paravit ^{b)}.

a) *Matth.* 24. v. 30. Tunc apparebit signum Filii hominis in coelo, et tunc omnes tribus terrae plangent, et videbunt Filium Hominis venientem in nubibus coeli, cum potentia et gloria multa etc. *Et c.* 25.

v. 31. Quum autem venerit Filius hominis cum gloria sua, et omnes sancti Angeli cum eo, tunc sedebit in throno gloriae suae. v. 32. Et congregabuntur coram eo omnes Gentes, et separabit eos, alios ab aliis; ut Pastor separat oves ab haedis. v. 33. Et statuet oves quidem, ad dextram suam; haedos autem ad sinistram. v. 34. Tunc dicet Rex iis, qui ad dextram ipsius erunt: Adeste benedicti Patris mei, possidete Regnum, paratum vobis a iacto Mundi fundamento. v. 35. Esurivi enim, et dedistis mihi, quod ederim: sitiivi, et dedistis mihi potum: peregrinus eram, et collegistis me: v. 36. nudus, et amicivistis me: aegrotus, et invisistis me: in carcere eram, et venistis ad me. *vers.* 37. Tunc respondebunt ei iusti, dicentes: Domine, quando te vidimus esurientem, et aluimus? aut sitientem, et dedimus tibi potum? v. 38. Quando autem te vidimus peregrinum, et collegimus te? aut nudum, et amicivimus? v. 39. aut, quando te vidimus aegrotum, aut in carcere; et venimus ad te? v. 40. Et respondens Rex dicet eis: Amen, dico vobis, quatenus id fecistis uni ex istis fratribus meis minimis, mihi fecistis. v. 41. Tunc dicet etiam iis, qui ad sinistram erunt: Execrandi, abite a me, in ignem illum aeternum, paratum Diabolo et Angelis eius. *vers.* 42. Esurivi enim, et non dedistis mihi, quod ederem: sitiivi, et non dedistis mihi potum: *vers.* 43. peregrinus eram, et non collegistis me: nudus, et non amicivistis me: aegrotus et in carcere eram, et non invisistis me. *vers.* 44. Tunc ipsi quoque respondebunt ei, dicentes: Domine, quando te vidimus esurientem, aut sitientem, aut peregrinum, aut nudum, aut aegrotum, aut in carcere: et non ministravimus tibi? v. 45. Tunc respondet eis, dicens: Amen, dico vobis, quatenus id non fecistis uni ex istis minimis, nec mihi fecistis. v. 46. et abibunt isti in supplicium aeternum: Iusti vero ad vitam aeternam. 2 Tim. 4. v. 1. Obtestor te, in conspectu Dei, et Domini Iesu Christi, qui iudicaturus est vivos et mortuos, in illustri suo adventu, et regno suo. Et v. 8. Quod reliquum est, reposita mihi est iustitiae corona, quam reddet mihi Dominus in illo die, iustus Iudex, non solum autem mihi, sed et omnibus, qui expetiverint illustrem illum ipsius adventum.

b) Roman. 2. v. 5. Sed pro duritia tua et corde, quod respicere nescit, thesaurizas tibi ipsi iram, in diem irae et patefactionis iusti iudicii Dei: v. 6. Qui reddet unicuique secundum opera ipsius: v. 7. iis quidem, qui, secundum patientem expectationem, quaerunt boni operis gloriam et honorem, et immortalitatem, vitam aeternam. v. 8. Litigiosis vero, et veritati quidem non obedientibus, obedientibus autem iniustitiae, erit excandescencia et ira. v. 9. afflictio, inquam, erit et angustia adversum omnem animam Hominis, perpetrantis malum, tum Iudaei inprimis, tum etiam Graeci. v. 10. gloria vero, et honor, et pax erit cuivis operanti bonum, tum Iudaeo inprimis, tum et Graeco, etc. 2 Cor. 5. v. 10. Omnes nos comparere oportet coram tribunali Christi, ut unusquisque reportet, quae in corpore fecerit congruenter ad id, quod fecerit, sive bonum sive malum.

Marginal. * Bonum, intellige, secundum iudicium et opinionem hominum.

Articulus XI.

DE PRAECEPTIS ET NON PRAECEPTIS.

Disputatio XXVI.

DE ΑΥΤΟΡΟΛΙΑ, SIVE IMPERIO, IN CONSCIENCIAS, SOLI CHRISTO IN ECCLESIA RELINQUENDO.

Confitemur, quod, quemadmodum nemo mandare potest ea,

quae CHRISTUS non mandavit : ita etiam nemo prohibere possit, quae ipse non prohibuit ^{a)}).

a) *Scriptum est enim*: Ipsum audite. *Matth.* 17. v. 5. *Luc.* 9. v. 35. Vox extitit ■ nube, dicens : Hic est Filius ille meus dilectus, ipsum audite. *Deut.* 18. v. 18. Prophetam suscitabo illis de medio fratrum suorum, sicut tu, et ponam verba mea in ore eius, et loquetur eis omnia, quae praecepero illi. v. 19. Erit autem, quicumque non audierit verba mea, quae loquetur in nomine meo, ego requiram ab eo. *Act.* 7. v. 37. Hic est Moses ille, qui dixit filiis Israël, Prophetam suscitabit vobis Dominus Deus vester e fratribus vestris, sicut me : ipsum audietis.

Disputatio XXVII.

DE INANITATE PRAECEPTORUM PONTIFICIORUM, AC, NOMINATIM, DE CONFESSIONE AURICULARI, IEIUNIO QUADRAGESIMALI, ET FESTIS PONTIFICIIS.

Ob hanc causam nos Auricularem confessionem, Ieiunium quadragesimale, Sanctorum ferias, et quae eius generis ab hominibus exorta sunt, pro non praeceptis habemus.

Disputatio XXVIII.

DE INANITATE INTERDICTORUM PONTIFICIORUM AC NOMINATIM, DE COELIBATU SACERDOTUM.

Sicut contra, Ministrorum matrimonium non prohibitum, scimus.

Disputatio XXIX et XXX.

DE ILLICITIS PERMISSIONIBUS PAPANIS, ATQUE IN SPECIE, DE CULTU RELIGIOSO SANCTORUM, ET DE FABRICA ET CULTU IMAGINUM.

Et adhuc multo minus permittere quisquam potest, quod Deus prohibuit. * Itaque cultum et invocationem demortuorum Sanctorum **, venerationem et exstructionem Imaginum, et id genus, improbamus.

Marginal. * Deus dixit: Ego Iehova Deus vester. *Lev.* 18. v. 2. et *Deut.* 10. v. 17. Iehova, Deus vester, et Deus Deorum, et Dominus Dominorum, Deus magnus, fortis et terribilis, etc. Quis igitur inter ipsius creaturas concedere posset, quae ipse prohibuit?

** Sanctos alioqui fatemur coram Deo esse, et cum Christo regnare in aeternum; propterea, quod Christum agnoverunt, et tum operibus, tum verbis, confessi sunt, esse suum Salvatorem, redemptionem et iustitiam, sine ullo humani meriti additamento. Hinc laudamus et commendamus ipsos, tanquam eos, qui gratiam a Deo consecuti et iam haeredes Regni aeterni facti sunt: hoc tamen omne ad gloriam Dei et Christi referentes.

Disputatio XXXI.

DE ILLICITIS INTERDICTIS PAPANIS, ATQUE, IN SPECIE, DE CARNIUM ESU.

Et rursus interdicere nemo potest, quae DEUS concessit. Cibis itaque cum gratiarum actione uti, nullo modo interdictum existimamus ^{b)}).

b) 1 *Timoth.* 4. v. 1. Spiritus autem diserte dicit, fore, ut posterioribus temporibus desciscant quidam a fide, attenti Spiritibus deceptoribus ac doctrinis Daemoniorum, v. 2. per hypocrisin falsiloquorum, quorum conscientia cauterio resecta est: v. 3. prohibentium contrahere matrimonium, iubentium abstinere a cibis, quos Deus condidit, ad participandum cum gratiarum actione, fidelibus, et iis, qui norunt veritatem. v. 4. Nam quicquid condidit Deus, bonum est, nec quicquam reiiciendum est, si cum gratiarum actione sumatur. v. 5. Sanctificatur enim per verbum Dei et preces.

*Articulus XII.*CONTRA ERRORES
ANABAPTISTARUM.*Disputatio XXXII.*

DE PAEDOBAPTISMO IN SPECIE.

Clare protestamur, nos peregrinas et erroneas doctrinas, quas turbarum Spiritus inter alias damnatas et pravas opiniones proferunt, reiicere et damnare, ut quum dicunt: Infantes (quos nos, iuxta Apostolorum et primitivae Ecclesiae consuetudinem ^{a)}), et ex eo, quod Baptismus loco Circumcisionis est ^{b)}), baptizari facimus) minime baptizandos esse.

a) *Actor.* 2 v. 38. Petrus ait: Resipiscite, et baptizetur unusquisque vestrum in nomen Iesu Christi, in remissionem peccatorum: et accipietis donum Spiritus Sancti. v. 39. Vobis enim facta est promissio, et liberis vestris, et omnibus longe post futuris, quoscunque videlicet advocaverit Dominus Deus noster. Et cap. 16. v. 33. Ipse vero (*Commentariensis in urbe Philipp.*) illis assumptis ea ipsa hora noctis, lavit eorum plagas: et baptizatus est ipse, et omnes domestici illius ilico. 1 *Cor.* 1. v. 16. Baptizavi (ait *Paulus*) etiam Stephani familiam.

b) *Col.* 2. v. 11. In quo (*Christo*) circumcisi estis circumcisione, quae fit sine manibus, exuendo corpus peccatorum carnis per circumcisionem Christi: v. 12. et consepulti per Baptismum, per quem etiam cum eo suscitati estis, per fidem efficacis illius virtutis Dei, qui suscitavit eum ex mortuis, etc.

OBSERV. Allegata et exscripta haec testimonia, in Germanicis exemplaribus, vel m. s. vel impressis non extant. Quia tamen olim Latinae editioni adscripta fuere in margine, et Paedobaptismo confirmando inserviunt, eradere nolimus.

Disputatio XXXIII.

DE IUREIURANDO CHRISTIANORUM.

In nullo item casu iurandum esse; etsi gloria DEI, et charitas Proximi, id requirant. *

Marginal. * Suo tempore Iuramento uti licet. Deus enim ius hoc in Veteri Testamento; et in Novo Christus non prohibuit; imo Christus et Apostoli ipsi iurarunt.

Disputatio XXXIV.

DE MAGISTRATU CHRISTIANO.

Et MAGISTRATUS CHRISTIANOS esse non posse. *

Marginal. * Magistratus tum bonum Magistratum agit, quando vere Christianus est.

Disputatio XXXV.

DE RELIQUIS ANABAPTISTARUM FANATICIS ERRORIBUS, IN GENERE.

Cum omnibus aliis doctrinis, quae sanæ et puræ doctrinae IESU CHRISTI adversantur e diametro, non solum non recipere; sed, ut abominationes et blasphemias, reicere et damnare.

Disputatio XXXVI.

DE COLOPHONE CONFSSIONIS BASILEENSIS, QUAM NON NISI SCRIPTURAE SACRAE, TANQUAM UNICAE ET PERFECTAE FIDEI REGULAE, IUDICIO SUBMITTİMUS: CUM POLLICITATIONE EMENDATIONIS, SI, QUOCUNQUE IN ARTICULO EAM ἀντίγραφον ESSE, DEMONSTRATUM FUERIT.

Postremo, hanc nostram CONFSSIONEM Iudicio SACRAE BIBLICAE SCRIPTURAE subiicimus: eoque pollicemur, si ex praedictis Scripturis in melioribus instituamur; nos omni tempore Deo et SACROSANCTO IPSIUS VERBO, maxima cum gratiarum actione, obsecuturos esse.

Οὐκ ἐν τῷ μέγα τὸ εὖ, ἀλλ' ἐν τῷ εὖ τὸ μέγα.

REGI SECLORUM INCORRUPTIBILI, IMMORTALI, INVISIBILI, SOLI SAPIENTI DEO PATRI, FILIO ET SPIRITUI SANCTO SIT HONOR ET GLORIA IN SECLULA SECLORUM. AMEN.

6.

Ein gemeine bekantnuß

des

helgen waren vnd vralten Christlichen gloubens vnd vnsern mittburgern vnd Christlichn gloubgnossen 2c. Zurich. Bern. Basell. Straßburg. Costenz. Santgalln. Schaffhusn. Mülhusen. Biel. 2c. zbasell vffgericht geordnet vnd gmacht vff wytern bscheid 2c.

Im 1536. 1. 2. 3. et 4. Februarij.

Ein kurze vnd gemeine bkantnuß des gloubens der selchen so in einer Eidgnoschaft das Euangelium Christi angenommen habend, allen glöbigen vnd frömen zu erwegen, zu beschazn vnd zu vrteilen dar gestellt.

1 Pet. 3. 1 Joh. 4.

1. Von der helgen gschrifft.

Die heilige, götliche biblische gschrifft, die da ist das wort gottes, von dem helgen geist inggeben vnd durch die propheten vnd apostell der welt fürgetragen, ist die aller älteste, volkomneste vnd höchste leer, begriffet allein alles das, das zu warer erkantnuß liebe vnd eer gottes, zu rechter warer fromkeit, vnd anrichtung eines frömen eerbaren vnd gottfälligen lebens dienet.

Zacha. 7. Math. 22. 2 Pet. 1. 1 Tessa. 4. 2 Timoth. 3.

2. Von Vßlegung der gschrifft.

Dise heilige götliche gschrifft, sol niener mitt dan mit Ir selbs vßgleit ¹⁾ vnd erklärt werden durch die richtschnur des gloubens vnd der liebe.

1 Joh. 5. Ro. 12. 1 Cor. 13. Sic Christus facit Math. 4.

3. Von den alten leereren.

Wo nū die heiligen Vätter vnd alten leerer die die gschrifft erklärt vnd vßgelegt, über dise richtschnur nit gehowen habend, wöllend wir sy nit allein für vßleger der gschrifft, sūnder für vßerwölte werckzüg, durch die Gott geredt vnd gewurckt hatt, erkennen vnd halten. ²⁾

Ioh. 17. Luc. 10. Math. 10. 1 Thessa. 2, 4.

1) MS. Tur.: soll nienar mitt, dann mit no selbs vßgeleht. 2) MS. Tur.: erkennen vnd annehmen vnd halten.

4. Von menschen leeren.

Was sunst menschlicher leeren vnd sâgungen sind, ³⁾ sy sygend wie schön hübsch vnd ansichtig vnd langgebrucht sy Jemer wöllend, die vns von gott vnd warem glouben abfürend, haltend wir ytell ⁴⁾ vnd krafftloß, wie es der her Math. am 15. ⁵⁾ selbs bezügt, vnd da er spricht, Si eerend mich vergebens, so sy leerend die leern der menschen.

Esa. 29. Marc. 7. 1 Timoth. 4. Titu. 1.

5. Was der Zweck der heiligen gschriffst sye vnd worvff sy endtlich wyse.

Die gang biblische gschriffst sicht allein darvff das menschlich geschlecht verstande, das Im gott günstig sye, vnd wol wölle, vnd dz er dise sine gutwillikeit, durch Christū sinen sun dem gangen menschlichen geschlecht offenlich dargstellt vnd bewysen habe, die aber allein durch den glöben zu vns kome, allein durch den glöben entpfangen, vnd durch die liebe gegen dem nächsten, erzögt vnd bewysen werd. ⁶⁾

Gen. 3. Ioh. 4. Rom. 8. Ephe. 2. 1 Ioh. 4.

6. Von Gott.

Von Gott haltē wir also, das ein einiger, warer, lebendiger vnd allmächtiger gott sye. Einig in wesen, dryfaltig in der person, ⁷⁾ der alle ding durch sin wort, ⁸⁾ dz ist durch sinen sun, vß nütt geschaffen habe, vnd alle ding durch sin fürsichtikeit gerecht warlich vnd wyßlich regier verwalte vnd erhalte.

Deut. 6. Math. 28. Gen. 1. Ps. 33. Act. 17.

7. Von dem menschen.

Der mensch, die volkommenest bildnus gottes vff erden, under allen sichtbaren creaturen, die edleste vnd fürnemste, der ist vß lib vnd seel zusamen gesetzt. Der lib ist tödtlich, die seel ontödtlich, ⁹⁾ diser mensch als er von Gott recht vnd wol geschaffen war, ist er durch sin eigne schuld in die sünd gefallen. vnd hatt das gang menschlich geschlecht mit Im in sölichē fal gezogen, vnd sölicher arbeitsälteit vnderwürflich gemacht.

Gen. 1. 2. Rom. 5.

8. Von der eerbsünd.

Dise eerbsucht aber vnd vrspringenliche sünd ist das gang mensch-

3) MS. Tur. addit hic verba: die vns von gott vnd waarem glouben abfürend .. quae in nostro textu paullo post sequuntur. 4) MS. Tur.: fuer viel, schädlich .. 5) In MS. Tur. numeri loco signum extat, mihi ne notum quidem. 6) MS. Tur.: dem nächsten vßgetruckt, erzeugt, vnd bewisen würde. 7) MS. Tur.: drifaltig in personen. 8) MS. Tur.: durch syn ewig wort, .. 9) In MS. Tur. hisce cum verbis paragraphus finita est. Reliqua sequuntur praemissa hac inscriptione: Vom fal des mōnschen.

lich geschlecht dermaßen durchgangen, vnd hetts dermaßen verwüßt vnd vergifft, ¹⁰⁾ dz dem menschen, der ein kindt des zorns vnd syend gottes worden war, niemā denn gott durch Christiū helfen oder widerbringen mocht, vnd was in Im guts überbliben ist, dz wirt durch täglich mangel vnd prästen, für vnd für geschwacht, das es zū eergeren geratet, dann die krafft der sünd vnd des prestens ¹¹⁾ in vns trifft für, das weder die vernunft dem, dz sy erkendt nachkomen, noch der hochverstand das göttlich fündli pflanzen vnd fürbringen mag.

Eph. 2. Ps. 51. Ro. 8.

9. Von dem fryen willkur, so man nempt den fryen willen.

Des halb wir dem menschen ein frye willkur ¹²⁾ also gebend, das wir in vns selbs befindend, das wir mit wissen vnd willen guts vnd böß tund; das böß vermögend ¹³⁾ wir von vns selbs thun, das gut aber mögend wir weder annemen, noch vollstrecken, wir syend dann durch die gnad Chri erluchtet, erweckt vnd getriben. dann gott ist der, der in vns das wollen vnd vollbringen würckt, nach sinem guten willen, vß gott ist vnser heil, vß vns aber ist nüdts dann sünd vnd verderbnuß.

Ioh. 15. Philip. 2. Act. 17. Oseae 13. 1 Reg. 43.

10. Wie Gott den menschen durch sinen ewigen radtschlag widerbracht habe.

Wie wol nun der mensch durch söliche sin schuld vnd übertrettung ewiger verdampnuß zubekendt vnd in den gerechten zorn gottes gefallen ist, so hatt doch gott der gnädig vatter nie vffgehört sorg für Snn zetragen, wöches wir vß der ersten verheissung, ¹⁴⁾ vnd vß dem gangen gfaht (durch wöches die sünd erweckt, nit erlösch wirt. ¹⁵⁾) vnd vß dem heren Christo, der darzu verordnet vnd geleistet ist, klar vnd gnügßam offenbar vermercken vnd versthen mögend. ¹⁶⁾

Ephe. 1. Gen. 3. Ro. 7.

11. Vom dem heren Christo vnd was wir durch Snn habend.

Diser her Christi ein warer sun gottes, warer gott vnd mensch, hatt in der zitt, die gott von ewikeit har, dar zu bestimpt ware menschliche natur, mit lib vnd seel angenommen, hatt zwo vnderscheidne vnvermengte nature in einer einigen vngertrenten person, wöche anemüg menschlicher natur darvmb geschehen ist, das er vns, die tod warend, wider lebendig vnd miteerben gottes machte, deß halb er ouch

10) MS. Tur.: verwüßt, verderbt vnd vergifft. 11) MS. Tur.: prästens. 12) MS. Tur.: ein fryen willen. 13) MS. Tur.: mögend. 14) MS. Tur. exhibet hic numerum pluralem. 15) MS. Tur.: erweckt vnd angejundt, nit erlösch würt. 16) In MS. Tur. offenbar vocabulum omissum est.

unser bruder worden ist. Diser her Christus der sun des waren lebendigen gottes, hatt das fleisch, das durch die vereinbarung der gott-heit heilig ist, vnserem fleisch in allen dingen glich, vñgenomen die sünd, dann es ein rein vnbesleckt opffer sin solt, vñ der vnbeslechten iuncfrouwen¹⁷⁾ Maria, durch mitwürkung gottes des heiligen geists angenommen, für vns in tod geben, zu einer bezalung, begnädigung vnd abweschung aller sünden.¹⁸⁾ Vnd dar mit wir ein volkomne hoffnüg vnd vertruwen, vnserz vnsterblichen lebens haben möchtend, hatt er sin fleisch, das er vom tod zü leben wider vfferweckt zu der gerechten seines almechtigen vatters gesetzt. Diser her Christus, der den tod, die sünd vnd allen hellischen gwalt überwunden vnd übersiget hatt, ist vnser vorgenger, fürer vnd hopt, der ist der recht hoche priester der da sitzt zu der grechten gottes, vnd vnser sach alweg schirmpet vnd füret, bis er vns zu der bildnus zu deren wir geschaffen sind reformiere vnd widerbringe, vnd in die gemeinsame seines götlichen wesens infüre. Vff disen heren Jesu Christum wartend wir, dz er künfftig sye am end der welt, als ein warer rechter richter, der das war¹⁹⁾ vrtail über alles fleisch, das von Im zü vrtell vfferweckt, fellen wirt, die frommen vnd glöbigen wirdt er inn himel füren, vnd die vnglöbigen wirt er mit lib vnd seel in ewige verdampnis stossen vnd verbanen. Diser her Jesus, wie er allein vnser mitler, fürsprech, opffer, hoher priester, her vnd künig ist, also erkennend wir Inn allein, vnd gloubend von gangem herzen, dz er allein vnser versünung, vnser erlösung, heiligmachung, bezalung, wyßheit, schirm vnd rettung allein sye. Sie verwerffend wir alles das, dz sich ein mittell, opffer, vnd versönung vnserz lebens vnd heils darstellt, vnd erkennend keins, denn allein den heren Christu.²⁰⁾

Ioh. 1. Gal. 4. Ioh. 16. Heb. 2, 4. Math. 1. Luc. 1. 1 Ioh. 2.
1 Cor. 15. Act. 1. Ephe. 1. Ro. 6. Ephe. 4. Daniel 7. Ioh. 5.
Math. 25. 1 Timoth. 2. Heb. 7. Ro. 3. 1 Cor. 1.

12. Was der Zweck sye euangelischer leer.

Deß halben sol in aller euangelischen leer das das höchst vnd fürnemist hoptstück sin, das In allen predigen, hefftig getriben, vnd in die herzen der menschen ingetruckt sol werden, namlich das wir allein durch die einig barmherzikeit gottes, vnd durch den verdienst Christi behalten vnd sällig werdend. Damit aber die menschen verstandind, wie nottwendig Inen Christs zü heil vnd sällikeit sye, Sol man Inen die größe vnd schwere der sünd durch das gsagt vnd tod Christi zü hellesten vnd kläreften anzögen, Inbilds²¹⁾ vnd für ougen stellen.

1 Timoth. 1. Ro. 3.

17) MS. Tur.: vnbeslechten reynen jungfrouwen. 18) MS. Tur.: aller sunden der gangen wält. 19) In MS. Tur. war vocabulum omissum est. 20) MS. Tur.: den eynigen herren christum. 21) MS. Tur.: anzeygen, Inbilden etc.

13. Wie vns die gnad Christi vnd sin verdienst mittgeteilt werdend vnd was frucht dar vß volge.

Söliche hohen vnd grossen guthätten götlicher gnaden vnd die ware heiligmachung des geists gottes entspahend wir nit vß vnseren verdiensten vnd krefftten, sonder durch den glauben, der ein lutere gab vnd schencke gottes ist.²²⁾ Der selbig gloub ist ein gwisser, vester, ja vngewissleter grund vnd begrüffung aller dingen die man von gott verhoffet, wöcher vs Im die liebe, vnd dem nach allerley tugenden, vnd guter wercken frucht wachsen macht. Vnd wie wol die frömen vnd glöbigen sich in sölichen fruchten des glaubens one vnderlaß ühend, so schribend wir doch die frommachung vnd dz erlangt heil, nit sölichen wercken, sonder der lutren gnad gottes zu.²³⁾ Diser gloub, der sich nit vß sin werck, wie wol er vnzalbare gute werck würckt,²⁴⁾ sonder vß die barmhertigkeit gottes tröstet, ist der recht²⁵⁾ war dienst, mit dem man gott gefalt.²⁶⁾

Ro. 3. Gal. 2. Ephe. 2. Gal. 5. Ro. 3. Michee 6.

14. Von der kilchen.

Vß den lebendigen steinen, die vß disen lebendigen²⁷⁾ felsen gebuwen sind, haltend wir, das ein heilige allgemeine kilchen, die gemeinsame vnd samlung aller heiligen, die ein gsponß vnd gemahell Christi ist, wölche er durch sin blut reinige, vnd entlich dem vatter one masen gang vnbesleckt vnd vnuermaßget dar stelle, gebuwen vnd zemen gsamlet werde. Vnd wie wol dise kilchen vnd samlung Christi allein den ougen gottes offen vnd bekandt ist, so wirt sy doch durch vßsere zeichen, bruch vnd ordnüg, die von Christo selbs ingesetzt vnd geordnet, vnd durch das wort gottes, als durch ein gemeine offne vnd ordenliche zucht, nit allein gesehen vnd erkandt, sonder ouch der maß gesamlet vnd gebuwen, das in dise kilchen niemans (ordelich ze reden vnd one besondere fryheit von gott geoffnet.) one diese ding gezelt wirt.

1 Pet. 2. Math. 16. 1 Ioh. 1. 1 Pet. 1. Ephe. 5. Ioh. 6.
2 Timoth. 2. Act. 13. Math. 28. Act. 10.

15. Von den zudieneren²⁸⁾ des worts Gottes vnd dienst der kilchen.

Deß halb wir ouch bekennend, das die diener der kilchen mitarbeiter gottes sind, als sy der heilig Pauls nempt, durch die er sinen glöbigen erkantnuß sin selbs, vnd ablaß der sünden zudienet vnd für-

22) In MS. Tur. cum his verbis paragraphus finita est. Reliqua sequuntur praemissa hac inscriptione: Was der gloub sye. 23) Hoc loco in MS. Tur. inscriptio inserta est huiuscemodi: Was rächter waater gotsdienst sye. 24) MS. Tur. haec habet, et quidem nuncis inclusa: (wie wol er vnzalbar gute wärch one vßhören würckt). 25) MS. Tur. addit „vnd“ particulam. 26) MS. Tur.: mit dem die gläubigen gott gefallend. 27) MS. Tur.: läbenden. 28) MS. Tur.: dieneren.

treit, die menschen zu Im bekert, vffrichtet, tröst, ja ouch erschreckt vnd vtheilt, doch mit disem anhang vnd verstand, das wir in den allen, alle wirkung vnd krafft dem heren Gott allein, dem diener aber das zudienen zuschriben, dan gewiß ist, das dise krafft vnd wirkung keiner creatur niemar me angebunden sol noch mag werden, sonder Gott der teilt sy uß, nach sinem freyen willen denen, denen er wil.

1 Cor. 3. 4. 2 Cor. 6. Ioh. 20. Luc. 1. 1 Cor. 3.

16. Von gwalt der kilchen.

Der gwalt das Gotswort zepredigen, vnd die schäffly des heren ze-
weiden (wölchs eigentlich ze reden der schlüslen gwalt ist.) schribt allen menschen für ein form zeleben, Sy syend hoch oder nider stands, sölicher gwalt vnd ansehen sol als ein befelch,²⁹⁾ hoch, thür, vnueracht³⁰⁾ vnd vnuerlegt sin, sol ouch nieman zugebienen entpfolhen werden, er sye dan zu vor durch die götliche Stim vnd wal, durch die Jenen, die von der kilchen, durch wolbetrachte rattschlag, vnd vßschuß darzu bestimpt vnd erwelt sind, tougelich vnd geschickt darzu erfunden vnd erkandt.

Matth. 16. Ioh. 20. 1 Tessa. 4. Act. 13.

17. Von erwellung der dieneren der kilchen.

Dann sölich ampt vnd dienst sol nieman besolhen noch vertuwt werden, er sye dan zu vor in heilger gschrift vnd erkantnuß des wil-
len gottes wolbericht, in fromkeit vnd vnschuld des lebens vnsträfflich, vnd in flyß vnd ernst, die eer vnd den namen Christi zefürderen hitig vnd inbrinstig erfunden vnd erkent worden, namlich durch die diener vnd fürstender der kilchen, ouch die, die vß der christelichen oberkeit, als von der kilchen wegen, zu sölichem ampt erwölt sind, vnd dewil das selb ein rechte ware wal gottes ist, sol sy durch das urteil der kilchen vnd vfflegung der henden der eelteren als billich vnd recht erkendt vnd angenommen werden.

1 Timoth. 3. 4. Luc. 12. Act. 1. Titu. 1. Nu. 27. Deut. 34.
Act. 6. 8. 9. 13. 1 Timoth. 1. Hebr. 6.

18. Wer der hirt vnd das hopt der kilchen sye.

Dann Christs selbst allein das waar vnd recht hoptt vnd hirt seiner kilchen ist, der selbig gibt seiner kilchen, hirtten vnd leierer, die vß sinem befelch das wort vnd den gwalt der schlüslen ordelich vnd rechtmässig, wie oben gemelt, fürend. Deshalb wir die jenen, die allein mit dem namen bischoff sind, vnd das hopt zu Rom weder bekennend noch annemend.

Ioh. 10. Ephe. 1. 4. 5. Collo. 1. 2. Ioh. 20. Zach. 11.

29) MS. Tur.: befälh vnd handel gottes. 30) In MS. Tur.: vnueracht vocabulum omisum est.

19. Was das ampt sye der dieneren vnd der kirchen.

Das aller höchst vnd fürnemst in diesem ampt ist, das die diener der kirchen, rüh vnd leid der sünden enderung des lebens, vnd verzuhung der sünden predigend, vnd das alles durch Christū. Item das sy onvffhörlich für das volck bittind, der heiligen gschrift vnd wort Gottes, in lesen, vnd heiliger trachtung ernstlich vnd flyssig obligind, mit dem wort Gottes, als mit einem schwert des geistes, in alle weg, den tüffel, mit dem tödtlichn haß verfolgind, vnd sin krafft niderlegind, vnd schwechind, das sy die gsunden burger Christi schirmind, die bösen aber warnind, hinterfichthaltind, vnd abtribind, vnd so sy in Frem fräuel³¹⁾ vnd vnverschampten lasteren die kirchen Christi wöltend für vnd für eergeren vnd verwüsten, söllend sy durch die jenigen, so von den dieneren des worts vnd christelicher oberkeit darzu verordnet sind, vßgestossen,³²⁾ oder in andere füglich vnd formliche, fromliche weg³³⁾ gestrafft vnd verbeßret werden, bis sy Ir Isral bekennend sich enderend vnd gsund werdend, den aber sol der burger Christi, der also presthafft vnd krank gewesen vnd vßgeschlossen ist, wider in die kirchen vffgenommen werden, so er sich bekert vnd mit grosen ernst sin sünd vnd Isral bekent vnd vergicht. (dann da hin sol dise straff dienen.) vnd arzun sinem presten gewillflich sucht, sich in ein geistlich disciplin vnd zucht begibt, vnd sich mit einem nūwen flyß vnd ernst zur fromkeit alle frömen erfröwt.

Luc. 24. 1 Cor. 11. Act. 6. 1 Timoth. 4. Ephe. 6. 2 Timoth. 4. Ezech. 14. 1 Cor. 5. 2 Tessa. 3. 2 Cor. 2.

20. Von dem vermogen, krafft vnd würckung der sacramenten.

Deren zeichen, die man sacrament nempt, sind zwey, namlich der touff, vnd dz nachtmal des heren. Dise sacrament sind bedütliche heilige zeichen, vnd hoher heimlichen dingen,³⁴⁾ die aber nit bloss vnd lere zeichen sind, sunder sy bestond in zeichen vnd weselichen dingen. Dann im touff ist das wasser das zeichen,³⁵⁾ das weselich aber vnd geistlich³⁶⁾ ist die widergeburt vnd die vffnemung in das volck gottes. Im nachtmal oder dancksagung sind brott vnd win zeichen, das weselich aber vnd geistlich, ist die gemeinschaft des libs vnd bluts Christi, das heil das am crüz erobret ist, vnd ablaß der sünden, wöliche weseliche vnsehtbare vnd geistliche ding im globen,³⁷⁾ glych wie die zeichen liblich empfangen werdend, vnd in disen geistlichen weselichen dingen, statt die ganze krafft, würckung vnd frucht der sacramenten. Deshalb

31) MS. Tur.: fräsel. 32) MS. Tur. perperam: vnd christenlicher oberkeit usgeschlossen sind, vßgeschlossen. 33) MS. Tur.: oder in andern füglich vnd formliche wäg. 34) zeichen, heiliger, hoher vnd göttlicher dingen. 35) MS. Tur.: ein bedütlich zeichen. 36) In MS. Tur. verba „vnd geistlich“ omissa sunt. 37) MS. Tur. addit: innwändig.

wir bekennend, das die sacrament nit allein vffere zeichen sind Christlicher gesellschaft, sonder wir bekennends für zeichen götlicher gnaden, durch³⁸⁾ die diener der kirchen, dem heren, zu den fürnemen vnd end, das er vns selbs verheißt, anbütet vnd krefftlich verschafft, mitwirkend, doch wie oben³⁹⁾ von dieneren des worts geseit ist. Namlich das alle heilmachende⁴⁰⁾ vnd seligmachende krafft dem heren Gott allein zugescriben werdend.

21. Von dem Touff.

Der touff ist vß der insakung des heren, ein widergeberliche abwesung, wöliche der her sinen vßerwölten mit einem sichtbaren zeichen, durch den dienst der kirchen wie obengeredt vnd erlütret ist, anbütet vnd darstellt, in wölicher helgen abwesung wir vnser einder darvmb touffend, das es vnbillich were, das wir die jenen, die vß vns, die ein volck Gottes, geboren sind, der gemeinsame des volcks Gottes söltend entrouben, die doch mit götlicher stim darzu bestimpt, vnd die sind, von denen man sich sol vermuten, sy spend von Gott erwölt.

Math. 28. Marc. 16. Titu. 3. Gen. 17. Luc. 18. 1 Cor. 7.

22. Vom Nachtmal des heren, oder von der danckfagung.

Vom helgen nachtmal haltend wir also, das der her im heiligen aubndmal,⁴¹⁾ sin lib vnd blut, das ist, sich selbs den sinen warlich anbütet, vnd zu sölicher frucht zu niessen gibt, das er ie me vnd me in Sinen, vnd sy in Im lebend, Mit das der lib vnd dz blut des heren, mit brott vnd win natürlich vereinbaret, oder rumlich dar inn verschlossen werdend, oder das ein libliche fleischliche gegenwertikeit hie gesetzt werde, sonder das brot vnd win vß der Insakung des heren, hochbedütende heilige ware zeichen spend, durch die vom dem heren selbs, durch den dienst der kirchen, die war gemeinschaft des libs vnd bluts Christi, den glöbigen fürtragen vnd angeboten werde, nit zu einer hinfelligen spyß des buchs, sonder zu einer spyß vnd narung des geistlichen vnd ewigen lebens. Sölicher hoher vnd heiligen spyß gebruchend wir vns offtermals, das wir dardurch ermandt, in den tod vnd blut des gecrützgeten Christi, mit den ougen des gloubes sächind, vnd vnser heil mit einem vorgust des himelschen wesens, vnd mit einer rechten befindnuß des ewigen lebens betrachtend. Mit diser geistlichen lebendmachenden vnd inneren spyß, werdend wir mit vnussprechlicher süßikeit erfrisht⁴²⁾ vnd erküet, vnd mit hoher frö, das wir in dem tod Christi vnser leben findend, erfüllt. Deshalb wir gang vnd gar in fröden in vnserem herzen vffspringend, vnd mit allen vnseren krefftten iemer vmb so ein thüre vnd hohe guthât, die er vns bewysen hatt inn danckfagung vns selbs gang vßgießend.

38) MS. Tur. durch wöliche die diener. 39) MS. Tur.: doch der gestalt, wie oben. 40) MS. Tur. heyligmachende. 41) MS. Tur.: aabentmaal. 42) MS. Tur.: erfasset.

Deß halben man vns fast vnbillich zulegt, das wir den hohen warzeichen wenig zugebind, dan dise heilige zeichen vnd sacrament, für heilige vnd eermirdige ding, als die, die von Christo dem hohen priester ingesetzt vnd gebrucht sind. So tragend sie der maß, wie oben das von geredt⁴³⁾ ist, die geistlichen ding, die sy bedütend für, vnd bietend sy an. Si gebend von den geschrechnen dingen zügnüß. Si bildend vns an vnd ästend vns so hohe heilige ding, vnd mit einer besondren änliche der dingen die sy bedütend, tragend sy ein groß vnd herlich liecht in die heilige götliche händell. Zu dem gebend sy etwas behilff vnd fürsich dem glöben, sind als vil als ein eidspflicht, mit denen sich die glöbigen irem hopt vnd der kilschen inspflichtend vnd verbindend. So hoch vnd thür haltend wir von den heiligen hochbedütenden warzeichen, je doch gebend wir die lebendmachende vnd heilmachende krafft alweg allein dem zu, der allein das leben ist, dem sye lob⁴⁴⁾ in ewikeit. Amen.

Osee 13. Act. 4.

23. Von der heiligen versamlung⁴⁵⁾ vnd zemenkomung der glöbigen.

Wir haltend das die heiligen samlungen vnd zemenkommen der glöbigen der maß söllen begangen werden, das man vor allen dingen dem volck das wort gottes an einem gemeinen vnd dar zu bestimpten ort fürtragen, das die heimlichen verstand der gschrifft, durch geschickte diener täglich vßgeleit vnd erklärt werdind. Das man das nachtmal des heren vnd heilige dancksagung halte, da mit der glöbigen gloub für vnd für geübt werde, das man mit ernstlichem gebett für alles anligen aller menschen ernstlich anhalte, andere Ceremonien deren vil⁴⁶⁾ onzalbar sind, als kelsch, meßgwand, koreck,⁴⁷⁾ kutton, Blatten, fan, kerzen vnd altär, gold vnd silber, so fer sy ware religion vnd rechten gotsdienst niderlegen vnd umbzekeren dienend, vnd besunder die gößen vnd bilber die zu vereerung vnd eergernüß gebrucht werdend, vnd was sölicher vngöttlicher dingen sind, die wöllend wir vß vnser helgen gemeind wyt hingetriben haben.⁴⁸⁾

Act. 2. 1 Timoth. 2. 1 Cor. 14. Act. 8. 1 Timoth. 2. Exo. 20. Esa. 40. 1. Cor. 10. 1 Pet. 4. 1 Ioh. 5.

24. Von denen dingen, die da weder gebotten noch verpotten, sunder mittel vnd fry sind.

Alle ding die man mittell nempt, wie sy dan (eigentlich ze reden.) sind, deren mag sich ein fromer glöbiger Christ, zu allen zyten, an allen orten, fry gebruchen, doch das er dz thüge nach dem rechten*) wissen⁴⁹⁾ vnd mit lieb, dan der glöbig sol alle ding also bruchen, das die eer Gottes

43) MS. Tur.: geseht. 44) In MS. Tur. addita sunt verba: vnd eerb
45) MS. Tur.: Von den heiligen versamlungen. 46) MS. Tur. addit vno particulam. 47) MS. Tur.: chorros. 48) In MS. Tur. paragr. 25 ho. loco inserta est. 49) MS. Tur.: das er söliches thügge naach dem rächten wissen.

geführt, vnd die kirchen vnd nechsten⁵⁰⁾ nit vereergret werde. (Ro. 15. 1 Cor. 8. 2 Cor. 20. 13.)

Ro. 14. 1 Cor. 8.

* Quod quicquid non est ex fide, peccatum est. Ro. 14.

1 Cor. 10. Collo. 4.

25. Von denen die durch falsche leeren die kirchen Christi⁵¹⁾ trennend, oder sich von Iren ab-sindrend vnd rottend.

Alle die Ienen, die sich von der heiligen gemeinsame vnd gesellschaft der kirchen abtrennend vnd sündrend, frömden vngöttliche leeren in die kirchen insürend, oder sölicher leer anhangend, wölichen presten zu vnseren zytten die widerdöuffer aller meist ühend. So sy der warnung der kirchen vnd Christelichen bericht nit lesend vnd gehorsam sind, Sonder hartpennig⁵²⁾ vff Iren küß⁵³⁾ vnd Irsal mit verlegung vnd verführung der kirchen besten vnd verharren wöllend. Söllend die selbigen durch den obren gwalt gestrafft vnd hinderhalten werden, da mitt sy die herd Gottes mit Iren falschen leer nit vergiftind vnd verlegend oder besckend.⁵⁴⁾

Esa. 5. Act. 3. Ro. 12.

26. Von der weltlichen oberkeit.

De wil aller gvalt vnd oberkeit von Gott, ist sin höchst vnd fürnämst ampt, wo er nit ein Tyrann sin wil, das er die ware Gottes eer, vnd den rechten Gottdienst, mit straff vnd vfrütung aller gotslestung, schirme vnd fürdre, vnd möglichen slyß anfore, das er das Iene, das der diener der kirchen vnd verkunder des Euägellij, vß dem wort Gottes leert vnd fürtret, fürdre vnd volstrecke. Das aber söliche religion warer gottdienst vnd eerbarkeit⁵⁵⁾ vffgange vnd wachse, wirt der obergwalt fürnemlich allen slyß da hin wenden, das dz heiter wort Gottes der gmeind trülich fürtragen, vnd nieman dar an verhindret werde, das die schulen wol angericht, die gmein burgerschafft⁵⁶⁾ wol geleert, slyßig berichtet vnd gezüchtiget werde, das man slyßige sorgtrage für die diener der kirchen, vnd armen in der kirchen das die selbigen nach der billikeit vnd zimlicher notturfft versehen werdend, dann da hin söllend der kirchen güter dienen.

Gen. 17. 2 paralip. 19. Ro. 13. Exo. 22. Ps. 82. Ioh. 10.

Levit. 24. 4 Reg. 18. 22. Da. 3. 6. 1 Cor. 9. 1 Timoth. 5.

Act. 4. 6. Ro. 12. 15. 1 Cor. 16.

Wytter sol der obergwalt das volck mit billichen göttlichen sagnen regieren, gricht vnd recht halten vnd handthaben, gemeinen Friden vnd wolstand erhalten, gemeinen nuß schützn vnd schirmen, vnd die

50) MS. Tur. addit: gebesseret. 51) MS. Tur.: Gottes. 52) MS. Tur. vel „hartpänig“ exhibet, vel hartspänig. 53) MS. Tur.: kys. 54) MS. Tur.: nit vergiftind, noch besckend. 55) MS. Tur. per errorem calami ut videtur pro „erbarkeit“ exhibet „oberkeit“. 56) MS. Tur.: die gmeyn jugend vnd ganze burgerschafft.

übertretter nach gelegenheit Irer mistat, an gut, lib vnd leben wie billich straffen. Vnd so er das thut, dienet er Gott sinem hēren wie er schuldig vnd pflichtig ist.⁵⁷⁾ Sölichen obren gwalt söllend wir alle, ob wir wol in Christo fry sind, mit lib, hab vnd allem vnsern gut gehorsam vnd wärtig sin, vnd mit liebe von herzen vnd vß glouben Ime vnderthänig bewysen, trūw vnd eid thun vnd leisten, all die wil sin gheß vnd gebott wider den nit offelich ist, von des wegen wir Im eer anthund vnd gehorsam sind.

Exo. 18. Esa. 10. Ro. 13. Math. 17. 22. Act. 4.

27. Von der heiligen Ee.

Wir haltend das der eelich stand allen menschen die dar zu tougelych vnd geschickt, vnd von Gott sunst vfferhalb der ee, künßch ze leben, nit berüßt sind, von Gott vffgesezt vnd verordnet sye. das kein orden noch stand so heilig vnd eerber, dem der eelich stand zewider sye, vnd verboten sölle werden, vnd wie nun söliche ee, vor der kilschē mit einer herlichen offenbarūg vnd glūbt⁵⁸⁾ bestātet wirt, also sol ouch der obergwalt acht haben vnd dar an sin, das die ee billich vnd ordelich bezogn, vnd recht vnd eerberlich⁵⁹⁾ gehalten werde, ouch nit lytlich, on wychtige vnd rechtmāßige vsachen getreht vnd gescheiden werde. Desß halben könnē wir die klöster, vnd andere aller vermeinter geistlicher, vnsubere vnd vnordeliche kūscheit, vnd dz selbig ful vnd vnnuz leben (das etlich lūtt vß vnbegrundem⁶⁰⁾ yfer vffgesezt vnd angerichtet, haltend.⁶¹⁾) nit loben, sonder verwerffends als ein schüglich vnd grūlich ding, vom menschn wider Gots ordnūg erdichtet vnd erfunden.

Math. 19. 25. Heb. 13. 1 Cor. 7. 1 Timoth. 3. Math. 5. 19.

1 Timoth. 4. 2 Thessa. 3.

Ist durch obgemelter Stetten botten bestātet vnd einhāllecklich angenommen Basileae 1536. 26 Martij.

ECCLESIIARUM PER HELVETIAM CONFESSIO FIDEI SUMMARIA ET GENERALIS, IN HOC AE- DITA, QUOD DE EA EXISTIMARE PIIS OMNIBUS LICEAT.

I. DE SCRIPTURA SACRA.

Scriptura canonica verbum dei, Spiritu S. tradita, et per prophetas apostolosque mundo proposita, omnium perfectissima et an-

57) In MS. Tur. schuldig et pflichtig vocabula transposita sunt. 58) MS. Tur.: herrlichen offbaren vermanung vnd gebätt. 59) MS. Tur. pro eerberlich exhibet ordentlich. 60) MS. Tur.: vnbegrundtem. 61) MS. Tur. pro haltend exhibet halen, commate sequente et omissis signis parentheses. — Denique monendum est in MS. Tur. locos V. et N. T. non esse citatos.

tiquissima Philosophia, pietatem omnem, omnem vitae rationem sola perfecte continet.

2 Pet. 1. 2 Timoth. 3.

2. DE INTERPRETATIONE SCRIPTURAE.

Huius interpretatio ex ipsa sola petenda est, ut ipsa interpretis sit sui, charitatis fideique regula moderante.

Io. 5. Rom. 12. 1 Cor. 13.

3. DE ANTIQUIS PATRIBUS.

A quo interpretationis genere, quatenus sancti patres non discessere, eos non solum ut interpretes scripturae recipimus, sed ut organa dei electa veneramur.

4. DE TRADITIONIBUS HOMINUM.

Per caetera de traditionibus hominum quantumvis speciosis et receptis, quaecumque nos abducunt, sic illud domini respondemus, *Frustra me cohunt docentes doctrinas hominum.*

Esa. 29. Tit. 1. Matth. 15. 1 Timoth. 4.

5. SCOPUS SCRIPTURAE.

Status huius scripturae canonicae totius, is est, bene deum hominum generi velle, et eam benevolentiam per christum filium suum declarasse. Quae fide sola ad nos perveniat recipiaturque, charitate vero erga proximos exprimatur.

Gen. 3. Ioës. (Joann.) 3. Eph. 2.

6. DEUS.

De deo sic sentimus, *unum* substantia: *trinum* personis, omnipotentem esse. Qui ut condiderit per verbum, id est, filium suum omnia ex nihilo, sic providentia sua iuste vereque et sapientissime gubernet: servet: foveat omnia.

Deut. 6. Matth. 28. Gen. 1. Act. 17.

7. HOMO ET VIRES EIUS.

Homo perfectissima dei in terris imago, primasque creaturarum visibilium habens, ex anima et corpore constans, quorum hoc mortale, illud immortale est, quum esset sancte a deo conditus, sua culpa in vitium prolapsus, in eandem secum ruinam genus humanum totum traxit, ac eidem calamitati obnoxium reddidit.

Gen. 3. Rom. 5.

8. ORIGINALE PECCATUM.

Atque haec lues, quam *originalem* vocant, genus totum humanum sic pervasit, ut nulla ope irae filius, inimicusque dei nisi divina per christum curari potuerit. Nam si quid frugis hic

bonae superstes est, vitiis nostris assidue debilitatum, in peius vergit. Superat enim mali vis, et nec rationem persequi, nec mentis divinitatem excolere sinit.

eps. (Ephes.) 2. Ps. 50. Rom. 8.

9. LIBERUM ARBITRIUM.

Unde sic homini liberum arbitrium tribuimus, ut qui scientes et volentes agere nos bona et mala experimur, mala quidem agere sponte nostra queamus, bona vero amplecti et persequi, nisi gratia christi illustrati, spiritu eius impuls, non queamus. Deus enim is est, qui operatur in nobis et velle et perficere pro bona sua voluntate. Et ex deo salus, e nobis perditio est.

Philip. 2. Osee 13.

10. CONSILIUM DEI AETERNUM DE REPARATIONE HOMINIS.

Huius igitur hominis hac culpa damnationi addicti, et in indignationem iustam incurrentis, nunquam tamen curam gerere deus pater desiit. Id quod ex primis promissionibus, legeque lota (quae peccatum excitat, non extinguit) et a christo in hoc destinato praestitoque perspicuum est.

eps. (Ephes.) 1. Rom. 7.

II. IESUS CHRISTUS ET QUAE PER CHRISTUM.

Hic christus verus dei filius, verusque deus, et homo verus, quum iuxta praefinitum tempus hominem totum, id est, anima et corpore constantem assumpsisset, in una individuae persona duas, sed impermixtas naturas obtinens, ut vitae mortuos nos resitueret, et dei cohaeredes faceret, frater noster factus est.

Luc. 1. Gal. 4. Ioēs (Joann.) 16. Hib. 2.

Is sacrosanctam divinitatis unione carnem, nostrae (peccato solum excepto, quoniam illibatam esse hostiam oportebat) per omnia similem, ex intacta virgine Maria, spiritu sancto cooperante sumens, in mortem ad universi peccati expiationem tradidit.

Heb. 5. Luc. 2. 1 Ioēs (Joann.) 2.

Idem ut esset plena nobis perfectaue immortalitatis nostrae spes et fiducia, suam ipse carnem, de morte suscitata, in coelum ad omnipotentis patris dexteram collocavit.

1 Cor. 15. Act. 1.

Hic morte: peccato: inferisque omnibus triumphatis, victor duxque, et caput nostrum, ac pontifex vere summus, sedens, causam nostram perpetuo tuetur agitque, dum ad imaginem ad quam conditi eramus reformat.

eps. (Ephes.) 1. Rom. 8. Eph. 4.

Hunc venturum ad saeculorum omnium finem, verum rectum-

que iudicem, ac sententiam, in omnem carnem, ad id iudicium prius suscitata, laturum, ac pios supra ethera evecturum, impios corpore et anima ad aeternum exitium damnaturum, expectamus.

Dan. 7. Ioës. (Joann.) 5.

Qui ut solus est mediator: intercessor: hostia: idemque et pontifex, dominusque, et rex noster, ita hunc solum agnoscimus ac toto corde credimus conciliationem, redemptionem: sanctificationem: expiationem: sapientiam: protectionem assertionem nostram solum. Omne hîc simpliciter vitae salutisque nostrae medium, praeter hunc solum christum, reiicientes.

1 Timoth. 2. Hib. (?) 17. Rom. 3. 1 Cor. 1.

12. SCOPUS EVANGELICAE DOCTRINAE.

Itaque in omni doctrina evangelica primum ac praecipuum hoc ingeri debet, sola nos dei misericordia et christi merito servari. Quo ut intelligant homines quam opus habeant, peccata eis per legem et mortem christi luculentissime semper sunt indicanda.

1 Timoth. 1. Rom. 5.

13. CHRISTIANUS ET OFFICIA EIUS.

Ista vero tam divina beneficia, ac veram spiritus dei sanctificationem, fide mero dei dono, haud ullis aut viribus aut meritis nostris consequimur.

eps. (Ephes.) 2.

14. DE FIDE.

Quae fides certa et indubita omnium sperandarum de dei benevolentia rerum substantia est et apprehensio. Ex sese charitatem ac mox praeclaros virtutum omnium fructus pullulat. Non quidquam tamen his officiis, licet piorum, sed ipsi simpliciter iustificationem et partam salutem gratiae dei tribuimus.

Atque sic quidem solus verus dei cultus est, fides inquam nulla operum fiducia, operum foecundissima.

Mich. 6.

15. ECCLESIA.

Et ex talibus lapidibus super vivam hanc petram, hoc pacto, inedicatis, ecclesiam construi, sanctamque sanctorum omnium collectionem et immaculatam christi sponsam esse tenemus. quam christus sanguine suo lavet et purificet, et tandem patri suo eam sine macula et ruga statuatur et tradat. Quae quidem quum solius sit dei oculis nota, externis tamen quibusdam ritibus, ab ipso christo institutis, et verbi dei velut publica legitimaque disciplina, non solum cernitur cognosciturque, sed ita constituitur, ut in hanc sine his nemo (nisi singulari dei privilegio) censeatur.

1 Petr. 2. Matth. 16. eph. 5. Mar. 16. Matth. 28. Act. 10. 8. 9.

16. DE MINISTERIO VERBI.

Atque hanc ob causam ministros ecclesiae cooperarios esse dei (quod et paulus agnoscit) fatemur per quos ille et cognitio- nem sui, et peccatorum remissionem administret, homines ad se convertat, erigat, consoletur, terreat etiam et indicet. Ita tamen, ut virtutem et efficaciam in his omnem domino, ministerium mi- nistris tamen adscribamus. Nam hanc virtutem efficaciamque nulli omnino creaturae alligari, sed libera dei dignatione dispensari iis quibus ipse velit, certum est.

1 Cor. 3. Ioës (Joann.) 20. Luce. 1. 1 Cor. 14.

17. POTESTAS ECCLESIASTICA.

Ipsa autem verbi, et pascendi gregis dominici autoritas, quae proprie *clavium potestas* est, cunctis, summis aequae et imis praescribens, sacrosancta inviolabilisque esse, et vel divino dei, vel certo et consulto ecclesiae suffragio, electis tantum ad mini- strandum committi debet.

Matth. 16. Ioës (Joann.) 20. Herc. (Hier.) 1. 1 Thess. 4. Act. 13.

18. ELECTIO MINISTRORUM.

Est enim functio haec nulli, quem non et legis divinae pe- ritia, et vitae innocentia, et christi nominis studio singulari esse compererint et indicarint ministri ecclesiae, et hi, quibus id ne- gocii per christianum magistratum ecclesiae nomine commissum est, concedenda.

Quae quum vera dei electio sit, ecclesiae tamen suffragio et manum presbyterorum sacerdotis impositione recte com- probatur.

1 Tim. 3. Luc. 12. Act. 1. Tit. 1.

19. PASTOR QUIS.

Christus ipse verum suae ecclesiae caput ac pastor solus est, is ecclesiae suae pastores dat et doctores, qui in ecclesia externa hac clavium potestate legitime sic concredita recte et legitime utantur. Unde illos titulotenus tantum pastores, caputque roma- num minime agnoscimus.

Ioës (Joann.) 10. Eps. (Ephes.) 1. 5. 4. Ioan. 21.

20. MINISTRORUM OFFICIA.

Summum functionis huius munus est, poenitentiam et pecca- torum per christum remissionem praedicare: pro populo incessan- ter orare, sanctis studiis verboque dei indefesse invigilare, atque verbo dei velut gladio spiritus, et arte omnigena satanam inter- necino semper odio persequi ac debilitare, christi cives sanos quidem lueri, viciosos autem monere: reprehendere, coercere,

et grassantes longius, ecclesiae, id est, christi confoederatorum conspiratione consensuque pio, tota ditione aut eiicere ac proscribere, aut alia ratione commoda emendare tantisper, dum resipiscant et salvi fiant. Is enim ad ecclesiam civi christi morbo regressus est, si conversis animis studiisque, (quo omnis haec disciplina spectat) errorem agnoscens confiteatur suum, et disciplinam sanam ultro iam requirat, ac studio pietatis novo pios omnes exilaret.

Luc. 24. Hier. 11. Act. 6. 1 Timoth. 4. Eps. (Ephes.) 6. 2 Tim. 4. Ezech. 34. 1 Cor. 5. 2 Thes. 3.

21. DE VI ET EFFICATIA SACRAMENTORUM.

Signa, quae et *sacramenta* vocantur, duo sunt, baptismus, et eucharistia. Haec rerum arcanarum symbola non nudis signis, sed signis simul et rebus constant. In baptismo enim aqua signum est, at res ipsa regeneratio adoptioque in populum dei, in eucharistia panis et vinum signa sunt, res autem communicatio corporis domini: parta salus: et peccatorum remissio. Quae quidem ut ore corporis signa, sic fide spiritus percipiuntur. Nam in rebus ipsis totus fructus sacramentorum est.

Unde asserimus sacramenta non solum tesseras quasdam societatis christianae, sed et gratiae divinae symbola esse, quibus ministri, domino, ad eum finem quem ipse promittit offert et efficit, cooperentur, sic tamen, qualiter de verbi ministerio dictum est, ut omnis virtus salvifica uni domino transscribatur.

22. BAPTISMA.

Baptisma quidem ex institutione domini lavacrum regenerationis quam dominus electis suis, visibili signo per ecclesiae ministerium, (qualiter supra expositum est,) exhibeat.

Quo quidem sancto lavacro infantes nostros idcirco tingimus, quoniam e nobis, (qui populus domini sumus) genitos populi dei consortio reiicere nefas est, tantum non divina vocē huc designatos, praesertim quum de eorum electione pie est praesumendum.

Tit. 3. Act. 10. Gen. 17. 1 Cor. 7. Luc. 18.

23. EUCHARISTIA.

Coenam vero mysticam, in qua dominus corpus et sanguinem suum, id est, seipsum suis vere ad hoc offerat, ut magis magisque in illis vivat, et illi in ipso. Non quod panis et vino corpus et sanguis domini vel naturaliter uniantur: vel hic localiter includantur, vel ulla huc carnali praesentia statuatur. Sed quod panis et vinum ex institutione domini symbola sint, quibus ab ipso domino per ecclesiae ministerium vera corporis et sanguinis

eius communicatio, non in periturum ventris cibum, sed in aeternae vitae alimoniam exhibeatur.

Mar. (Matth.) 26. Ioës (Joann.) 6. 14. 1 Cor. 10.

Hoc sacro cibo idcirco utimur saepe, quoniam huius monitu in crucifixi mortem sanguinemque, fidei oculis intuentes, ac salutem nostram, non sine coelestis vitae gustu, et vero vitae aeternae sensu, meditantes, hoc spirituali, vivifico intimoque pabulo, ineffabili cum suavitate reficimur, ac inenarrabili verbis laetitia, propter inventam vitam, exultamus, totique ac viribus omnino omnibus nostris, in gratiarum actionem pro tam mirando christi erga nos beneficio, effundimur.

Itaque immerito fit nostro maximo, quod quidam parum nos tribuere sacris symbolis putant. Sunt enim haec res sanctae venerandaeque, utpote, a summo sacerdote christo institutae et susceptae, suo quo diximus modo res significatas exhibentes, testimonium rei gestae praebentes, res tam arduas repraesentantes, et mirabili quadam rerum significatarum analogia clarissimam mysteriis istis lucem afferentes. Ad haec auxilium opemque ipsi suppeditant fidei, ac iurisiurandi denique vice initium capiti christi et ecclesiae adstringunt. Tam sancte de sacris symbolis sentimus. At vero vivificantis: sanctificantis vim et virtutem tribuimus ei perpetuo, qui vita est, cui sit laus in saecula saeculorum. Amen.

24. COETUS SACRI.

Coetus autem sacros sic peragendos esse censemus, ut ante omnia verbum dei in publicum plebi quotidie proponatur, scripturae abdita per idoneos ministros quotidie eruantur edisseranturque: sacra Eucharistia celebranda piorum subinde fides exerceatur, precationi pro omnibus omnium necessitatibus assidue instetur. Ceteras vero cerimoniarum ambages inutiles et innumerae, vasa: vestes, faces, aras, aurum, argentum, quatenus pervertendae religioni serviunt, idola praesertim et imagines, quae ad cultum et scandalum prostant et id genus omnia prophana, a sacro nostro coetu procul arcemus.

1 Timoth. 2. 1 Cor. 14. Ex. 10. 1. Ioës (Joann.) 5. Ess. 40.

25. DE HAERETICIS ET SCHISMATICIS.

Arcemus item quotquot ab ecclesiae sancta societate discedentes, aliena dogmata vel ingerunt vel sectantur. Quo malo *Catabaptistae* hodie cum primis laborant. Quos si obstinate monitioni ecclesiae et christianae eruditioni non obsecundant, per magistratum coercendos, ne contagione gregem dei inficiant, iudicamus.

26. DE MEDIIS.

Quae media vocantur, et sunt proprie, iis uti vir pius

quamquam libere ubique et omni tempore potest, tamen scienter, et ex charitate, nempe ad edificationem omnibus utetur solum.

Rom. 14. 1. Cor. 3.

27. DE MAGISTRATU.

Magistratus omnis a deo quum sit, officium eius, (nisi tyrannidem exercere mavult) praecipuum est, religionem omni blasphemia reprimenda defendere et procurare, ac qualiter ex verbo domini propheta docet, pro virili exequi. Qua quidem in parte praecipue illi ad-vigilandum, ut purum verbum dei pure et synceriter ac vere populo predicetur, nec ulli hominum veritas evangelica praecludatur. Mox curabit ut iuventus et pubes tota civium recta et sedula institutione ac disciplina formetur, ut iusta sit ministrorum ecclesiae provisio, pauperumque sollicita cura. Huc enim ecclesiasticae facultates spectant. Deinde secundum leges aequas iudicare populum: tueri pacem publicam: rempublicam fovere, fontes pro delicti ratione mulctare, opibus: corpore: vita. Quae quum facit debitum deo cultum praestat.

Huic nos (etiam si in christo liberi sumus,) et corpore et facultatibus omnibus nostris, et animi studio, [vera]¹⁾ cum fide, sancte subiiciendos esse, (quantisper huius imperia cum eo, propter quem hunc veneramus, palam non pugnant,) scimus.

28. DE SANCTO CONIUGIO.

Coniugium hominibus omnibus aptis et alio non vocatis divinitus institutum, nullius ordinis sanctimoniae repugnare censemus. Quod ut ecclesia hortatione solenni precationeque inaugurat et sancit, ita magistratus interest, ut digne et ineatur et colatur, nec nisi iustis ex causis solvatur.

Proinde coelibatum istum monasticum et eorum (quos spirituales vocant) impuram castitatem, et totum hoc ignavum vitae genus, superstitiosorum hominum abhominabile commentum, procul reiicimus, aequae et ecclesiae et reipublicae repugnans.

1) In MS. Tur. stella textui inserta est, sed in margine videtur scriptum esse „vera“ vocabulum.

CATECHISMUS

ECCLESIAE GENEVENSIS,

HOC EST,

FORMULA ERUDIENDI PUEROS IN DOCTRINA CHRISTI.

PRAEFATIO.

Johannes Calvinus, fidelibus Christi ministris, qui per Frisiam Orientalem puram Evangelii doctrinam annunciant.

Quum huc modis omnibus eniti nos conveniat, ut inter nos reluceat illa, quae tantopere a Paulo commendatur, fidei unitas: ad hunc certe finem potissimum solennis fidei professio, quae Baptismo communi annexa est, debebat referri. Proinde hic non perpetuum modo inter omnes consensum in pietatis doctrina constare: sed unam quoque Ecclesiis omnibus esse Catechismi formam optandum esset. Verum, quia multas ob causas vix unquam id poterit obtineri, quin suam quaeque Ecclesia propriam habeat, non est vehementius pugnandum: modo tamen ea sit in docendi modo varietas, qua ad unum Christum dirigamur omnes, cuius veritate inter nos copulati, sic in unum corpus coalescamus unumque spiritum, ut eodem simul ore, quaecunque ad fidei summam spectant, praedicemus. Ad hunc scopum qui non intendunt Catechistae, praeterquam quod dissidii materiam in religione serendo, capitaliter nocent Ecclesiae, impiam quoque Baptismi profanationem inducunt. Quae enim amplius Baptismi utilitas, nisi maneat hoc fundamentum, ut consentiamus omnes in unam fidem? Quo diligentius cavere debent, qui Catechismos edunt in publicum, ne quid temere proferendo non in praesens modo sed etiam ad posterum, tum gravem pietati noxam, tum exitiale Ecclesiae vulnus infligant. Hoc ideo praefari volui, ut id me quoque, sicuti par erat, non postremo loco spectasse, testatum esset lectoribus, ne quid in isto meo Catechismo traderem, nisi receptae inter omnes pios doctrinae consentaneum. Atque id ipsum, quod profiteor, non vanum esse comperient, qui candorem in legendo sanumque iudicium adhibuerint. Certe me consequutum esse confido, ut labor meus bonis omnibus, si non satisfaciat, gratus tamen sit, ut qui utilis ab ipsis censeatur. Quod autem *Latinum* feci, in eo si forte quibusdam non probabitur meum consilium, eius tamen mul-

tae rationes mihi constant, quas nunc referre omnes, nihil attinet: tantum eligam, quae ad vitandam reprehensionem sufficere videantur. Primum in hoc tam confuso dissipatoque Christiani nominis statu, utile esse iudico, extare publica testimonia, quibus Ecclesiae, quae, longis alioqui locorum spatiis dissitae, consentientem habent in Christo doctrinam, se mutuo agnoscant. Praeterquam enim quod ad mutuam confirmationem non parum istud valet: quid magis expetendum, quam ut, sibi ultro citroque gratulantes, piis votis aliae alias Domino commendent? Solebant olim in hunc finem Episcopi, quum adhuc staret inter omnes vigeretque fidei consensus, *synodales epistolas* trans mare mittere: quibus, tanquam tesseris, sacram inter Ecclesias communionem sancirent. Quanto nunc, in hac tam horrenda Christiani orbis vastitate, magis necesse est, paucas Ecclesias, quae Deum rite invocant, et eas quidem dispersas, et undique circumseptas profanis Antichristi synagogis, hoc sanctae coniunctionis symbolum dare vicissim et accipere, unde ad illum, quem dixi, complexum incitentur? Quod si hoc adeo est hodie necessarium: quid de posteritate sentiemus? De qua ego sic sum anxius, ut tamen vix cogitare audeam. Nisi enim mirabiliter Deus e caelo succurrerit, videre mihi videor extremam barbariem impendere orbi. Atque utinam non paulo post sentiant filii nostri, fuisse hoc verum potius vaticinium, quam coniecturam. Quo magis elaborandum nobis est, ut qualescunque Ecclesiae reliquias, quae post mortem nostram restabunt, vel etiam emergent, scriptis nostris colligamus. Et alia quidem scriptorum genera, quis noster omnium fuerit in religione sensus, ostendent: sed illustriore documento, quam inter se habuerint Ecclesiae nostrae doctrinae concordiam, perspicui non poterit, quam ex Catechismis. Illic enim non modo quid semel docuerit unus homo, aut alter, apparebit: sed quibus a pueritia rudimentis imbuti perpetuo fuerint apud nos docti simul atque indocti: ut haberent hoc omnes fideles, quasi solenne Christianae communionis symbolum. Atque haec sane praecipua mihi fuit edendi huius Catechismi ratio. Valuit tamen non parum quoque altera, quod eum a plurimis desiderari audiebam, quia lectu non indignum fore sperarent. Iudicione id an errore, pronunciare non est meum, sed eorum tamen voto morem gerere aequum fuit. Quin etiam iniecta mihi propemodum necessitas erat, ne liceret impune detrectare. Nam quum ante annos septem edita à me esset brevis religionis summa sub Catechismi nomine: verebar, nisi hoc in medium prolato anteverterem, ne illa, quod nolebam, rursum excluderetur. Bono igitur publico si vellem consultum, curare me oportuit, ut hic, quem ego praeferebam, locum occuparet. Praeterea ad exemplum pertinere arbitror, reipsa testatum fieri mundo, nos, qui Ecclesiae restitutionem molimur, ubique in hanc partem fideliter incumbere, ut saltem Catechismi usus, qui aliquot antehac seculis sub Papatu abolitus fuit,

nunc quasi postliminio redeat. Nam neque satis pro sua utilitate commendari potest sanctum hoc institutum, nec Papistis satis exprobrari tam flagitiosa corruptela, quod illud in pueriles vertendo ineptias, non modo sustulerunt in medio, sed eo quoque ad impurae et impiae superstitionis praetextum turpiter sunt abusi. Adulterinam enim illam Confirmationem, quam in eius locum subrogarunt, instar meretricis magno ceremoniarum splendore multisque pomparum fucis sine modo ornant: quin etiam dum ornare volunt, execrandis blasphemis adornant, dum sacramentum esse iactant Baptismo dignius: vocantque Semichristianos, quicumque foetido suo oleo non fuerint infecti: interim vero tota eorum actio nihil quam histrionicas gesticulationes continet: vel potius lascivos simulatorum lusus, absque ulla aemulationis arte.

Vos autem fratres mihi in Domino charissimi, quibus ipsum nuncuparem, ideo elegi, quia, praeterquam quod me amari a vobis et plerosque etiam vestrum scriptis meis delectari nonnulli ex vestro coetu mihi indicaverant, id quoque nominatim postularent a me per literas, ut hunc laborem sua gratia susciperem. Alioquin una illa satis iusta futura erat ratio, quod pridem ex piorum et gravium virorum relatu ea de vobis intellexi, quae animum vobis meum penitus obstringerent. Nunc vero, quod vos sponte facturos confido, peto tamen a vobis, ut hoc benevolentiae erga vos meae testimonium boni velitis consulere. Valete. Dominus vos sapientiae, prudentiae, zeli et fortitudinis spiritu in dies magis ac magis augeat in Ecclesie suae aedificationem. Genevae, IV. Calendas Decembris. M. D. XLV.

Lectori S.

Observatum semper fuit in Ecclesia et diligenter etiam procuratum, ut pueri in doctrina Christiana rite instituerentur. Quod ut fieret commodius, non modo apertae fuerunt olim Scholae, ac singulis praecipiebatur, ut familiam suam probe docerent, sed etiam publico more et instituto receptum erat, ut in templis rogarentur pueri de singulis capitibus, quae communia Christianis omnibus et nota esse debent. Ut autem id ordine fieret, describebatur formula, quae vocabatur Catechismus sive institutio. Ab eo tempore diabolus Ecclesiam Dei misere lacerans et horrendum eius exitium invehens (cuius notae in maiori parte mundi nimum adhuc extant) sanctam hanc politiam evertit: neque aliud quicquam reliquum fecit praeter quasdam nugas, quae superstitiones tantum pariant absque ullo aedificationis fructu: cuiusmodi est Confirmatio illa, quam vocant, referta quidem gesticulationibus plusquam ridiculis, et quae prorsus similiis convenient, nec ullo fundamento nitantur. Quod ergo nunc in medium proferimus, nihil aliud est quam usus eorum, quae iam olim a Christianis et veris Dei cultoribus observata sunt, neque unquam omissa, nisi dum Ecclesia omnino corrupta fuit.

CATECHISMUS
ECCLESIAE GENEVENSIS.

[I.] DE FIDE.

M. Quis humanae vitae praecipuus est finis?

P. Ut Deum, a quo conditi sunt homines, ipsi noverint.

M. Quid causae habes, cur hoc dicas?

P. Quoniam nos ideo creavit, et collocavit in hoc mundo, quo glorificetur in nobis. Et sane vitam nostram, cuius ipse est initium, aequum est in eius gloriam referri.

M. Quod vero est summum bonum hominis?

P. Illud ipsum.

M. Quamobrem id tibi summum bonum habetur?

P. Quia, eo sublato, infelicior est nostra conditio, quam quorumvis brutorum.

M. Ergo vel inde satis perspicimus, nihil posse homini infelicius contingere, quam Deo non vivere?

P. Sic res habet.

M. Porro, quaenam vera est ac recta Dei cognitio?

P. Ubi ita cognoscitur, ut suus illi ac debitus exhibeatur honor.

M. Quaenam vero eius rite honorandi est ratio?

P. Si in eo sita sit tota nostra fiducia: si illum tota vita colere, voluntati eius obsequendo, studeamus: si eum, quoties aliqua nos urget necessitas, invocemus; salutem in eo quaerentes, et quicquid expeti potest honorum: si postremo, tum corde, tum ore illum honorum omnium solum auctorem agnoscamus.

M. Verum ut haec discutiantur ordine et fusius explicentur: Quod in hac tua partitione primum est caput?

P. Ut totam in Deo fiduciam nostram collocemus.

M. Qualiter autem id fiet?

P. Ubi omnipotentem noverimus et perfecte bonum.

M. Satisne hoc est?

P. Nequaquam.

M. Quamobrem?

P. Quia indigni sumus, quibus adiuvandis potentiam exerat, et in quorum salutem, quam bonus sit, ostendat.

M. Quid ergo praeterea opus est?

P. Nempe ut cum animo suo quisque nostrum statuatur, ab ipso se diligi, eumque sibi et Patrem esse velle, et salutis auctorem.

M. Unde autem nobis id constabit?

P. Ex verbo ipsius scilicet, ubi suam nobis misericordiam in Christo exponit, et de amore erga nos suo testatur.

M. Fiduciae ergo in Deo collocandae fundamentum ac principium est, eum in Christo novisse.

P. Omnino.

M. Nunc, quatenus sit huius cognitionis summa, paucis audire abs te velim.

P. In fidei confessione vel potius in formula confessionis, quam inter se communem habent Christiani omnes, continetur. Eam vulgo *Symbolum Apostolorum* vocant, quod ab initio Ecclesiae recepta semper fuerit inter omnes pios: et quod vel ab ore Apostolorum excepta fuerit vel ex eorum scriptis fideliter collecta.

M. Recita.

P. *Credo in Deum Patrem omnipotentem, Creatorem caeli et terrae: et in Iesum Christum Filium eius unicum, Dominum nostrum, qui conceptus est e Spiritu sancto, natus ex Maria virgine, passus sub Pontio Pilato, crucifixus, mortuus, et sepultus, descendit ad inferos, tertia die resurrexit ex mortuis, ascendit in caelum, sedet ad dexteram Dei Patris omnipotentis, inde venturus ad iudicandum vivos et mortuos. Credo in Spiritum sanctum, sanctam Ecclesiam catholicam, Sanctorum communionem, remissionem peccatorum, carnis resurrectionem, vitam aeternam. Amen.*

M. Ut penitus intelligantur singula: in quot partes hanc confessionem dividemus?

P. In quatuor praecipuas.

M. Eas mihi recense.

P. Prima ad Deum Patrem spectabit. Secunda erit de Filio eius Iesu Christo, quae etiam totam redemptionis humanae summam complectitur. Tertia erit de Spiritu sancto. Quarta de Ecclesia et divinis in ipsam beneficiis.

M. Quum non nisi unus sit Deus: cur hic mihi tres commemoras, Patrem, Filium et Spiritum sanctum?

P. Quoniam in una Dei essentia Patrem intueri nos convenit, tanquam principium et originem, primamve rerum omnium causam: deinde Filium, qui sit aeterna eius Sapientia: postremo Spiritum sanctum, tanquam eius virtutem per omnia quidem diffusam, quae tamen perpetuo in ipso resideat.

M. Inde significas, nihil esse absurdi, si in una divinitate distinctas constituamus has tres personas, Deumque propterea non dividi.

P. Ita est.

M. Recita iam primam partem.

P. *Credo in Deum Patrem omnipotentem, Creatorem caeli et terrae.*

M. Cur Patrem nominas?

P. Christi primum quidem intuitu: qui et Sapientia eius est, ab ipso genita ante omne tempus, et missus in hunc mun-

dum, declaratus fuit eius Filius. Hinc tamen colligimus, quam Deus Iesu Christi sit Pater, nobis quoque esse Patrem.

M. Quo sensu nomen illi *Omnipotentis* tribuis?

P. Non hoc modo potentiam ipsum habere, quam non exerceat: sed omnia ipsum habere sub potestate et manu: providentia sua gubernare mundum, arbitrio suo omnia constituere, omnibus creaturis, prout visum est, imperare.

M. Itaque non otiosam Dei potentiam fingis: sed talem esse reputas, quae manum operi semper admotam habeat: sic ut nihil, nisi per ipsum eiusque decreto, fiat.

P. Sic est.

M. Quorsum addis *Creatorem caeli et terrae*?

P. Quoniam per opera se nobis patefecit: (Rom. 1, 20.) in illis quoque nobis quaerendus est. Neque enim essentiae eius capax est mens nostra. Est igitur mundus ipse veluti speculum quoddam, in quo eum possimus inspicere: quatenus eum cognoscere nostra refert.

M. Per caelum et terram an non, quicquid praeterea creaturarum extat, intelligis?

P. Imo vero: sed his duobus nominibus continentur omnes, quod aut caelestes sint, aut terrenae.

M. Cur autem Deum *Creatorem* duntaxat nuncupas: quum tueri conservareque in suo statu creaturas multo sit praestantius, quam semel condidisse?

P. Neque vero hac particula indicatur tantum, sic opera sua Deum semel creasse, ut illorum postea curam abiecerit. Quin potius sic habendum est, mundum, ut semel ab eo fuit conditus, ita nunc ab eo conservari: nec aliter et terram et alia omnia stare, nisi quatenus eius virtute et quasi manu sustententur. Praeterea, quum sic omnia sub manu habeat, inde etiam conficitur, summum esse moderatorem omnium ac dominum. Itaque, ex quo Creator est caeli ac terrae, intelligere convenit, eum esse unum, qui sapientia, bonitate, potentia, totum naturae cursum atque ordinem regat: qui pluviae simul ac siccitatis, grandinum, aliarumque tempestatum, ac serenitatis sit auctor, qui benignitate sua terram foecundet, eamque rursus, manum suam reducendo, sterilem reddat: a quo sanitas simul ac morbi proveniant: cuius denique imperio subiaceant omnia, et nutui obsequantur.

M. De impiis autem et diabolis quid sentiemus, an eos quoque dicemus illi subesse?

P. Quamquam Spiritu eos suo non gubernat, sua tamen potestate tanquam freno eos coercet, ut ne movere quidem se queant, nisi quoad illis permittit. Quin etiam voluntatis suae facit ministros, ut inviti ac praeter suum consilium exequi, quod illi visum fuerit, cogantur.

M. Quid ad te ex eius rei cognitione utilitatis redit?

P. Plurimum. Male enim ageretur nobiscum, si diabolis et

impiis hominibus praeter Dei voluntatem quicquam liceret, adeoque tranquillis animis nunquam essemus, nos eorum libidini expositos esse cogitantes. Verum, tunc demum tuto conquiescimus, ubi frenari eos Dei arbitrio et tanquam in arcto contineri scimus, ne quid, nisi eius permissu, possint: quum praesertim Deus ipse nobis se tutorem fore salutisque praesidem receperit.

M. Nunc ad secundam partem veniamus.

P. Ea est: *Credere nos in Iesum Christum Filium eius unicum, Dominum nostrum.*

M. Quid praecipue complectitur?

P. Filium Dei nobis esse servatorem: simulque modum explicat, quo nos a morte redemerit, vitamque acquisierit.

M. Quid sibi vult nomen *Iesu*, quo eum appellas?

P. Quod Graecis significat nomen *Σωτήρ*. Latini proprium nomen non habent, quo bene vis eius exprimatur. Itaque *Salvatoris* vocabulum vulgo receptum fuit. Porro Filio Dei hanc appellationem indidit Angelus, ipsius Dei iussu. (Matth. 1, 21.)

M. Estne hoc pluris, quam si homines illi indidissent?

P. Omnino. Nam quum sic nuncupari velit Deus, talem quoque esse prorsus necesse est.

M. Quid deinde valet nomen *Christi*?

P. Hoc epitheto melius etiamnum exprimitur eius officium. Significat enim *unctum* esse a Patre in Regem, Sacerdotem ac Prophetam.

M. Qui scis istud?

P. Quoniam ad hos tres usus Scriptura unctionem accommodat. Deinde, haec tria, quae diximus, saepe Christo tribuit.

M. Sed quo olei genere unctus fuit?

P. Non visibili: quale in consecrandis antiquis Regibus, Sacerdotibus et Prophetis fuit adhibitum, sed praestantiori: hoc est, Spiritus sancti gratia, quae veritas est externae illius unctionis.

M. Quale vero hoc eius regnum est, quod commemoras?

P. Spirituale, quod verbo et Spiritu Dei continetur: quae iustitiam et vitam secum ferunt.

M. Sacerdotium vero?

P. Officium est ac praerogativa sistendi se in Dei conspectum ad obtinendam gratiam, et sacrificii, quod illi acceptum sit, oblatione iram eius placandi.

M. Iam quo sensu Prophetam Christum nominas?

P. Quia, quum in mundum descendit, Patris se legatum apud homines et interpretem professus est, idque in eum finem, ut, Patris voluntate ad plenum exposita, finem poneret revelationibus omnibus et prophetiis.

M. Sed percipisne inde fructum aliquem?

P. Imo non alio spectant omnia haec, nisi in bonum no-

strum. Nam iis donatus est Christus a Patre, ut nobiscum ea communicet, quo ex eius plenitudine hauriamus omnes.

M. Edissere hoc mihi paulo fusius.

P. Spiritu sancto repletus perfectaue omnium eius donorum opulentia cumulatus fuit, quo nobis ea impertiat, cuique scilicet pro mensura, quam nobis convenire novit Pater. Ita ex eo tanquam unico fonte haurimus quicquid habemus bonorum spiritualium.

M. Quid nobis confert eius Regnum?

P. Nempe, quod eius beneficio ad pie sancteque vivendum vindicati in libertatem conscientiarum, spiritualibusque eius divitiis instructi, potentia quoque armamur, quae ad perpetuos animarum nostrarum hostes, peccatum, carnem, Satanam, et mundum, vincendos sufficiat.

M. Ad quid autem Sacerdotium conducit?

P. Primum, quod hac ratione *Mediator* est noster, qui nos Patri reconciliet; deinde, quod per eum accessus nobis patefactus est ad Patrem, ut in eius conspectum cum fiducia prodeamus, ipsi quoque, nosque et nostra omnia illi in sacrificium offeramus. Atque ita collegas nos quodammodo suos facit in sacerdotio.

M. Restat Prophetia.

P. Quum Filio Dei magisterii collatum sit munus in suos: finis est, ut vera eos Patris cognitione illuminet, erudiat eos in veritate, et domesticos Dei discipulos efficiat.

M. Huc ergo redeunt quae dixisti omnia, Christi nomen tria officia comprehendere, quae in Filium contulit Pater, ut vim eorum ac fructum in suos transfundat?

P. Sic est.

M. Cur Filium Dei *unicum* nuncupas: quum hac quoque appellatione nos omnes dignetur Deus?

P. Quod filii Dei sumus, non id habemus a natura, sed adoptione et gratia duntaxat: quod scilicet nos eo loco habeat Deus. At Dominus Iesus, qui ex substantia Patris est genitus, uniusque cum Patre essentiae est, optimo iure Filius Dei unicus vocatur: quum solus sit natura. (Ioan. 1, 1. Eph. 1, 3. Hebr. 1, 1.)

M. Intelligis ergo, hunc honorem, eius esse proprium, qui naturae iure illi debeatur: nobiscum autem gratuito beneficio communicari, quatenus sumus eius membra?

P. Omnino. Itaque eius communicationis intuitu alibi nominatur *Primogenitus inter multos fratres*. (Rom. 8, 29. Col. 1, 15. 18.)

M. Qualiter *Dominum* esse nostrum intelligis?

P. Sicut a Patre constitutus est, ut sub imperio suo nos habeat, ut Dei regnum administret in caelo et in terra, sitque hominum caput et Angelorum.

M. Quid sibi vult quod postea sequitur?

P. Modum ostendit, quo Filius unctus est a Patre, ut no-

his esset Salvator. Nempe, quod, assumpta carne nostra, his perfunctus est omnibus, quae ad salutem nostram erant necessaria: sicut hic recensentur.

M. Quid his duabus sententiis significas: *Conceptum esse ex Spiritu sancto, Natum ex Maria virgine?*

P. Formatum in utero Virginis fuisse, ex eius substantia, ut esset verum *semen Davidis*, qualiter vaticiniis Prophetarum praedictum fuerat: id tamen mirifica arcanaque Spiritus virtute fuisse effectum, absque virili coitu. (Psal. 132, 11. Matth. 1, 1. Luc. 1, 32.)

M. Eratne igitur operae pretium, ut carnem nostram indueret?

P. Maxime. Quia inobedientiam, ab homine admissam in Deum, necesse erat in humana quoque natura expiari. Nec vero aliter Mediator esse noster poterat, ad conciliationem Dei et hominum peragendam. (Rom. 3, 25. 1 Tim. 2, 5. Hebr. 4, 15. et 5, 7.)

M. Christum ergo oportuisse hominem fieri dicis, ut tanquam in persona nostra salutis nostrae partes impleret?

P. Ita sentio. Nam ab ipso mutuemur oportet, quicquid nobis apud nos deest: quod fieri aliter nequit.

M. Verum, cur id a Spiritu sancto effectum est, ac non potius communi, usitataque generationis forma?

P. Quoniam penitus corruptum est humanum semen, in generatione Filii Dei intercedere Spiritus sancti opus decuit: ne hac contagione attingeretur, sed esset puritate perfectissima praeditus.

M. Hinc ergo discimus, eum, qui alios sanctificat, immunem ab omni macula esse: puritateque, ut ita loquar, originali fuisse ab utero praeditum, ut totus Deo sacer esset, nulla humani generis labe inquinatus.

P. Sic intelligo.

M. Quomodo est *Dominus* noster?

P. A Patre constitutus est, ut nos regat, imperiumque et Dei dominationem, tum in caelis, tum in terra adeptus, caput Angelorum et piorum agnoscatur. (Eph. 1, 21. Col. 1, 18.)

M. Cur a natalibus protinus ad mortem, omissa totius vitae historia, transilis?

P. Quia hic non tractantur, nisi quae redemptionis nostrae ita sunt propria, ut eius substantiam quodammodo in se contineant.

M. Cur non simpliciter uno verbo mortuum fuisse dicis, sed Praesidis quoque nomen adicis, sub quo sit passus?

P. Id non ad historiae fidem modo spectat, sed ut sciamus mortem eius coniunctam cum damnatione fuisse.

M. Expone hoc clarius.

P. Mortuus est, ut poena nobis debita defungeretur atque hoc modo ab ea nos eximeret. Quum autem omnes nos, sicuti

peccatores sumus, obnoxii essemus Dei iudicio, quo vicem nostram subiret, sisti in conspectum terreni iudicis voluit, damnari-que eius ore, ut coram caelesti Dei tribunali absolveremur.

M. Atqui insontem Pilatus eum pronunciat: (Matth. 27, 24.) itaque non damnat pro malefico.

P. Utrumque animadvertere convenit. Ideo enim eius innocentiae testimonium reddit iudex, ut testatum fiat, non ob propria ipsum maleficia plecti, sed nostra: solenni tamen ritu interea damnatur eiusdem sententia, ut palam fiat, iudicium, quod merebamur, tanquam vadem nostrum subire, quo nos a reatu liberet.

M. Bene dictum. Nam si peccator esset, non idoneus vas esset, ad solvendam alieni peccati poenam. Ut tamen eius damnatio nobis in absolutionem cederet, censeretur eum inter maleficos oportuit.

P. Sic intelligo.

M. Quod *crucifixus* fuit, an plus habet momenti, quam si alio quolibet mortis genere affectus foret?

P. Omnino: quemadmodum etiam admonet Paulus, (Gal. 3, 13.) dum *in ligno suspensum* scribit, ut nostram in se maledictionem susciperet, quo ab ea solveremur. Genus enim illud mortis, execratione damnatum erat. (Deut. 21, 23.)

M. Quid? an non irrogatur Filio Dei contumelia, quum dicitur maledictioni fuisse subiectus, etiam coram Deo?

P. Minime. Siquidem eam recipiendo abolevit: nec vero desiit interea esse benedictus, quo nos sua benedictione perfunderet.

M. Prosequere.

P. Quandoquidem mors supplicium erat homini impositum, peccati causa, eam Filius Dei pertulit, et perferendo vicit. Atque ut melius patefieret vera morte ipsum defungi, collocari in sepulchro, instar aliorum hominum voluit.

M. Verum, non videtur quicquam ad nos utilitatis ex hac victoria redire, quum nihilominus moriamur.

P. Nihil id obstat. Neque enim aliud nunc est mors fidelibus, quam transitus in vitam meliorem.

M. Hinc sequitur, non amplius exhorrendam esse mortem, acsi res esset formidabilis: sed intrepido animo sequendum esse ducem nostrum, Christum: qui sicut non periit in morte, ita perire nos non patietur.

P. Sic agendum est.

M. Quod de eius *ad inferos descensu* mox adiectum est, quem sensum habet?

P. Eum non communem tantum mortem fuisse perpassum, quae est animae a corpore separatio, sed etiam *dolores mortis*, sicut Petrus (Actor. 2, 24.) vocat. Hoc autem nomine horribiles angustias intelligo, quibus eius anima constricta fuit.

M. Cedo mihi huius rei causam ac modum.

P. Quia, ut pro peccatoribus satisfaceret, coram Dei tribunali se sistebat, torqueri hac anxietate eius conscientiam oportebat, acsi derelictus a Deo esset: imo acsi Deum haberet infestum. In his angustiis erat, quum exclamaret ad Patrem: (Matth. 27, 46.) *Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquisti me?*

M. Eratne igitur illi offensus Pater?

P. Nequaquam. Sed hanc in eum severitatem exercuit, ut impleretur quod praedictum fuerat per Iesaiam: (Iesa. 53, 4. 5.) *Ipsum percussum fuisse manu Dei propter peccata nostra, vulneratum propter iniquitates nostras.*

M. Verum Deus quum sit, qui potuit eiusmodi pavore corripi, acsi derelictus a Deo esset?

P. Sic habendum est, secundum humanae naturae affectum, eo redactum fuisse necessitatis. Quod ut fieret, paulisper interea delitescerebat eius divinitas, hoc est, vim suam non exerebat.

M. Qui tamen fieri rursum potest, ut Christus, qui salus est mundi, huic damnationi subiectus fuerit?

P. Non ita illam subiit, ut sub ea maneret. Sic enim istis, quos dixi, pavoribus correptus fuit, ut non fuerit oppressus; sed potius luctatus cum potestate inferorum, eam subegit ac fregit.

M. Hinc colligimus, quid differat conscientiae tormentum, quod sustinuit, ab eo, quo cruciantur peccatores, quos Dei irati manus persequitur. Nam quod in illo temporarium fuit, in iis est perpetuum; et quod illi vice duntaxat aculei fuit ad eum pungendum, in iis est lethalis gladius, ad cor, ut ita dicam, sanciantum.

P. Sic est. Neque enim eiusmodi angustiis obsessus Filius Dei sperare in Patrem desiit. At peccatores, Dei iudicio damnati, in desperationem ruunt, fremunt adversus ipsum, et usque ad apertas blasphemias prosiliunt.

M. Hincne possumus elicere, quem ex Christi morte fructum percipiant fideles?

P. Omnino. Ac principio quidem, videmus esse sacrificium, quo peccata nostra expiavit coram Deo, atque ita placata ira Dei, nos cum eo in gratiam reduxit. Deinde, sanguinem eius lavacrum esse, quo animae nostrae maculis omnibus purgantur. Postremo, deletam esse peccatorum nostrorum memoriam, ne unquam in Dei conspectum veniant, atque ita inductum abolitumque fuisse chirographum, quo rei tenebamur.

M. Nihilne praeterea utilitatis nobis affert?

P. Imo vero. Nam et eius beneficio, siquidem vera simus membra Christi, vetus homo noster crucifigitur: aboletur corpus peccati, ne amplius regnent pravae carnis concupiscentiae in nobis.

M. Perge in reliquis.

P. Sequitur: *Tertio ipsum die resurrexisse ex mortuis: quo victorem se peccati et mortis demonstravit. Sua enim resur-*

rectione mortem deglutivit abruptit diaboli vincula, et totam eius potentiam redegit in nihilum.

M. Quotuplex ex hac resurrectione fructus nobis provenit?

P. Triplex. Nam et iustitia nobis per eam acquisita, et certum nobis est pignus futurae nostrae immortalitatis, et iam nunc eius virtute suscitamur in vitae novitatem, ut pure sancteque vivendo Dei voluntati obsequamur. (Rom. 4, 25. 1 Cor. 15, 22. Rom. 6, 4.)

M. Persequamur reliqua.

P. *Ascendit in caelum.*

M. Sed an ascendit, ut non sit amplius in terra?

P. Sic. Postquam enim omnibus perfunctus fuerat, quae illi a Patre iniuncta fuerant, quaeque in salutem nostram erant, nihil opus erat diutius eum in terris versari.

M. Quid ex hac ascensione boni consequimur?

P. Duplex est fructus. Nam quatenus caelum ingressus est Christus nostro nomine, sicut in terram nostra causa descenderat, aditum illius nobis quoque patefecit: ut iam aperta sit nobis ianua, quae propter peccatum ante clausa erat. Deinde in conspectu Dei comparet pro nobis intercessor et patronus.

M. Verum an Christus in caelum se recipiendo sic a nobis recessit, ut iam nobiscum esse desierit?

P. Minime. Contra enim recepit, se nobiscum fore usque ad finem seculi. (Matth. 28, 20.)

M. Quod autem nobiscum habitat, idne de corporis praesentia intelligendum?

P. Non. Alia enim ratio est corporis, quod in caelum receptum est; (Luc. 24, 51. Actor. 1, 11.) alia virtutis, quae ubique est diffusa.

M. Quo sensu eum dicis *sedere ad Patris dexteram*?

P. Haec verba significant, Patrem illi caeli et terrae imperium contulisse, ut omnia gubernet. (Matth. 28, 18.)

M. Quid autem tibi significat *Dextera*, et quid haec *Sessio*?

P. Similitudo est a Principibus sumpta, qui ad dexteram suam collocare solent, quibus vices suas commendant.

M. Non ergo aliud intelligis, quam quod tradit Paulus: (Eph. 1, 22. Philipp. 2, 9.) nempe, *constitutum esse Christum caput Ecclesiae, et, supra omnes principatus evectum, nomen adeptum esse, quod sit supra omne nomen.*

P. Ita ut dicis.

M. Transeamus ad alia.

P. *Inde venturus est ad iudicandum vivos et mortuos.* Quorum verborum sensus est, palam e caelo venturum ad iudicandum orbem: sicut ascendere visus est. (Actor. 1, 11.)

M. Quum iudicii dies futurus non sit ante finem seculi, quo-

modo tunc ex hominibus fore aliquos superstites dicis: quandoquidem omnibus constitutum est semel mori? (Hebr. 9, 27.)

P. Hanc quaestionem solvit Paulus, (1 Cor. 15, 51. 1 Thess. 4, 17.) quum eos, qui tunc supererunt, subita mutatione innovatum iri tradit, ut abolita carnis corruptione induant incorruptionem.

M. Tu ergo hanc mutationem mortis instar illis fore intelligis, quod primae naturae futura sit abolitio et alterius novae initium.

P. Sic sentio.

M. An aliquod inde gaudium recipiunt nostrae conscientiae, quod Christus semel futurus sit mundi iudex?

P. Recipiunt et quidem singulare. Certo enim non nisi in salutem nostram venturum scimus.

M. Non ergo reformidare nos convenit hoc iudicium, ut nobis horrorem incutiat?

P. Minime vero: quando non nisi ad eius iudicis tribunal stabimus, qui patronus quoque est, quique nos in fidem clientelamque suam suscepit.

M. Veniamus iam ad tertiam partem.

P. Ea est de *fide in Spiritum sanctum*.

M. Quid vero nobis confert?

P. Nempe huc spectat, ut noverimus, Deum, sicuti nos per Filium redemit et servavit, ita per Spiritum facere nos huius redemptionis ac salutis compotes.

M. Quomodo?

P. Quemadmodum purgationem habemus in Christi sanguine, sic eo aspergi conscientias nostras necesse est, ut abluantur. (1 Petr. 1, 2. 1 Ioan. 1, 7.)

M. Hoc clariori etiamnum expositione indiget.

P. Intelligo Spiritum Dei, dum in cordibus nostris habitat, efficere, ut Christi virtutem sentiamus. (Rom. 8, 11.) Nam ut Christi beneficia mente concipiamus, hoc fit Spiritus sancti illuminatione: eius persuasionem fit, ut cordibus nostris obsignentur. (Eph. 1, 13.) Denique, solus ipse dat illis in nobis locum: regenerat nos, facitque ut simus novae creaturae. Proinde, quaecumque nobis offeruntur in Christo dona, ea Spiritus virtute recipimus.

M. Pergamus.

P. Sequitur quarta pars, in qua confitemur nos credere *unam sanctam Ecclesiam Catholicam*.

M. Quid est *Ecclesia*?

P. Corpus ac societas fidelium, quos Deus ad vitam aeternam praedestinavit.

M. Estne hoc etiam caput creditu necessarium?

P. Imo vero: nisi facere velimus otiosam Christi mortem, et pro nihilo ducere quicquid hactenus relatum est. Hic enim unus est omnium effectus, ut sit *Ecclesia*.

M. De causa ergo salutis fuisse hactenus tractatum eiusque

fundamentum ostensum intelligis, quum exponeres, Christi meritis et intercessionem nos fuisse in amorem a Deo receptos, et hanc gratiam Spiritus virtute in nobis confirmari. Nunc vero explicari horum omnium effectum, quo certior ex re ipsa fides constet.

P. Ita res habet.

M. Porro *Ecclesiam* quo sensu nominas *sanctam*?

P. Quia scilicet, quoscunque elegit Deus, eos iustificat reformatque in sanctitatem ac vitae innocentiam, quo in illis reluceat sua gloria. (Rom. 8, 30.) Atque id est quod vult Paulus, quum admonet, Christum Ecclesiam, quam redemit, sanctificasse, ut sit gloriosa puraque ab omni macula. (Eph. 5, 25.)

M. Quid sibi vult epitheton *Catholicae* vel *Universalis*?

P. Eo docemur, sicut unum est fidelium omnium caput, ita omnes in unum corpus coalescere oportere, ut una sit Ecclesia per totum orbem diffusa, non plures. (Eph. 4, 15. 1 Cor. 12, 12.)

M. Quid autem valet illud, quod continuo de *Sanctorum communione* additur?

P. Ad exprimendam clarius, quae inter Ecclesiae membra est, unitatem, hoc positum est. Simul indicatur, quicquid beneficiorum largitur Deus Ecclesiae, in commune omnium bonum spectare, quum inter se omnes communionem habeant.

M. Verum, estne haec, quam Ecclesiae tribuis, sanctitas iam perfecta?

P. Nondum: quamdiu scilicet in hoc mundo militat. Laborat enim semper infirmitatibus: nec unquam vitiorum reliquiis penitus purgabitur, donec Christo, suo capiti, a quo sanctificatur, ad plenum adhaereat.

M. Potestne autem haec Ecclesia aliter cognosci, quam quum fide creditur?

P. Est quidem et *visibilis* Dei Ecclesia, quam nobis certis indiciis notisque descripsit; sed hic proprie de eorum congregatione agitur, quos arcana sua electione adoptavit in salutem. Ea autem nec cernitur perpetuo oculis, nec signis dignoscitur.

M. Quid deinde sequitur?

P. *Credo remissionem peccatorum.*

M. Quid tibi *remissionis* verbum significat?

P. Deum gratuita sua bonitate ignoscere ac condonare peccata fidelibus, ne in iudicium vocentur, aut exigatur de illis poena.

M. Hinc sequitur, nos satisfactionibus propriis nequaquam promereri, quam a Domino peccatorum veniam obtinemus.

P. Verum. Unus enim Christus poenam solvendo satisfactione defunctus est. Quantum ad nos, nihil nobis compensationis suppetit, quod Deo asseramus, sed ex mera eius liberalitate, gratuitum hoc beneficium recipimus.

M. Cur peccatorum remissionem subnectis Ecclesiae?

P. Quia eam nemo consequitur, quin et coadunatus fuerit ante populo Dei, et unitatem cum Christi corpore perseveranter

ad finem usque colat, eoque modo testatum faciat, verum se esse Ecclesiae membrum.

M. Hac ratione constituis, extra Ecclesiam non nisi damnationem et exitium esse.

P. Omnino. Qui enim discessionem faciunt a Christi corpore, factionibusque scindunt eius unitatem, iis spes omnis salutis praecisa est, quantisper maneant in eiusmodi dissidio.

M. Recita quod superest.

P. *Credo resurrectionem carnis et vitam aeternam.*

M. Quorsum hoc caput in fidei confessione ponitur?

P. Ut admoneamur, non esse sitam in terra nostram felicitatem. Cuius cognitionis duplex est utilitas ac usus. Inde primum docemur, ita hunc mundum nobis incolendum esse, tanquam inquilinis, ut de migratione assidue cogitemus, nec corda nostra sinamus implicari cogitationibus terrenis. Deinde, utcunque adhuc nos lateat, et ab oculis nostris absconditus sit fructus gratiae in Christo nobis collatae, ne propterea despondeamus animos, sed patienter sustineamus usque ad diem revelationis.

M. Quae porro huius resurrectionis erit series?

P. Qui ante mortui fuerint, recipient sua corpora, eadem scilicet, quae gestarunt; sed praedita nova qualitate, hoc est, non amplius obnoxia morti nec corruptioni. Qui autem tunc erunt superstites, eos subita mutatione Deus mirabiliter excitabit. (1 Cor. 15, 53.)

M. Sed eritne piorum simul et impiorum communis?

P. Una omnium erit resurrectio, sed conditio diversa. Alii enim in salutem ac beatitudinem resurgent, alii in mortem et extremam miseriam. (Matth. 25, 46. Ioan. 5, 29.)

M. Cur ergo sola hic *vita aeterna* commemoratur: *inferorum* nulla mentio?

P. Quoniam nihil hic, nisi quod ad consolationem piarum mentium faciat, habetur: ideo recensentur tantummodo praemia, quae servis suis Dominus praeparavit. Itaque non additur, quae sors impiorum maneat, quos scimus a regno Dei alienos esse.

M. Ex quo fundamentum tenemus, cui inniti fides debet, inde elicere *verae fidei* definitionem promptum erit.

P. Ita est. Sic autem definire licet, ut dicamus certam esse ac stabilem cognitionem paternae erga nos Dei benevolentiae, sicut per Evangelium Patrem se nobis, Christi beneficio, ac Servatorem fore testatur.

M. Eamne concipimus a nobis, an a Deo recipimus?

P. Doce tScriptura, singulare esse Dei donum; et experientia id confirmat.

M. Quam mihi experientiam dicis?

P. Nempe, rudior est mens nostra, quam ut capere spirituales Dei sapientiam queat, quae nobis per fidem revelatur: et corda nostra propensiora sunt, vel ad diffidentiam, vel ad perversum

nostri et creaturarum confidentiam, quam ut in Deo suoapte motu acquiescant. Verum Spiritus sanctus illuminatione sua capaces nos intelligendi facit ea, quae captum nostrum longe alioqui excederent: nosque ad certam persuasionem format, salutis promissiones cordibus nostris obsignando.

M. Quid nobis boni oritur ex hac fide, quum semel eam assequuti sumus?

P. Iustificat nos coram Deo: et hac iustitia haeredes nos vitae aeternae facit.

M. Quid? annon *bonis operibus* iustificantur homines, quum sancte et innocenter vivendo approbare se Deo student?

P. Si quisquam usque adeo perfectus inveniretur, merito censi iustus posset: verum, quum omnes simus peccatores, multis modis rei coram Deo, aliunde quaerenda nobis est dignitas, quae nos illi conciliet.

M. Verum itane sordent, et adeo nullius pretii sunt omnia hominum opera, ut gratiam coram Deo promereri nequeant?

P. Principio, quaecunque a nobis manant ut nostra proprie dicantur, vitiosa sunt: ac proinde nihil possunt, quam Deo displicere et ab eo reiici.

M. Dicis ergo, antequam renati simus reformatique Dei Spiritu, nihil posse nos quam peccare: quemadmodum arbor mala non nisi malos fructus profert. (Matth. 7, 18.)

P. Prorsus ita est. Nam qualemcunque speciem habeant in oculis hominum, mala sunt nihilominus, quamdiu cor pravum est, quod praecipue Deus intuetur.

M. Hinc constituis, non posse nos ullis meritis Deum praevenire, aut provocare eius beneficentiam; quin potius quicquid tentemus aut aggrediamur operum, irae ac damnationi eius subiacere?

P. Sic sentio. Itaque mera sua misericordia nulloque operum respectu (Tit. 3, 5.) nos gratis amplectitur in Christo acceptosque habet, illius iustitiam nobis acceptam ferendo, acsi nostra esset, peccata vero nostra nobis non imputando.

M. Qualiter ergo dicis iustificari nos fide?

P. Quoniam dum certa cordis fiducia amplectimur Evangelii promissiones, huius, quam dico, iustitiae possessionem quodammodo adipiscimur.

M. Hoc ergo vis: iustitiam, ut nobis per Evangelium offertur a Deo, ita fide a nobis recipi.

P. Sic est.

M. Verum ex quo nos semel amplexus est Deus, annon illi accepta sunt opera, quae Spiritu sancto nos dirigente facimus?

P. Placent illi, non propriae tamen dignitatis merito, sed quatenus suo favore liberaliter ea dignatur.

M. Atqui quum a Spiritu sancto prodeant, annon favorem promerentur?

P. At nonnihil semper inquinamenti ex infirmitate carnis admixtum est, quo vitiantur.

M. Unde igitur aut qua ratione fiet, ut Deo placeant?

P. Sola est fides, quae gratiam illis conciliet: quum huic fiduciae certo innititur, non ventura esse ad calculum summi iuris, quod Deus ad severitatis suae regulam exigere ipsa nolit: sed obiectis eorum vitiis et sordibus, Christi puritate consepultis, eo loco habeat, acsi perfecta essent et absoluta.

M. Verum, an inde colligemus, operibus iustificari hominem Christianum postquam a Deo vocatus est, aut operum merito consequi, ut a Deo diligatur, cuius dilectio vita aeterna nobis est?

P. Nequaquam. Quin potius teneamus, quod scriptum est, (Psal. 143, 2.) neminem mortalium iustificari coram Deo posse, atque ideo deprecemur, ne in iudicium nobiscum intret.

M. Non tamen bona fidelium opera inutilia esse propterea iudicabimus.

P. Minime vero. Neque enim frustra mercedem illis Deus tum in hoc mundo tum in futura vita pollicetur. Verum ex gratuito Dei amore, tanquam ex fonte, emergit haec merces: quia nos scilicet primum amplectitur in filios; deinde, consepulta vitorum nostrorum memoria, quae ex nobis prodeunt, favore prosequitur.

M. Sed anne sic a bonis operibus separari haec iustitia potest, ut, qui hanc habet, illis careat?

P. Fieri hoc nequit. Nam quum recipiamus fide Christum, qualem se nobis offert: ipse vero non liberationem tantum nobis a morte et reconciliationem cum Deo promittat, sed Spiritus sancti simul gratiam, qua in vitae novitatem regeneremur: haec coniungi necesse est, ne Christum a seipso distrahamus.

M. Hinc sequitur, fidem esse radicem, ex qua nascantur omnia bona opera: tantum abest, ut ab eorum studio nos revocet.

P. Omnino sic est: ac perinde tota Evangelii doctrina duobus his membris continetur: *fide et poenitentia*.

M. Quid est *poenitentia*?

P. Displacencia odiumque peccati, et amor iustitiae, ex Dei timore profecta, quae nos ad abnegationem usque nostri, carnisque mortificationem adducant, ut Spiritu Dei regendos nos tradamus, ac omnes vitae nostrae actiones ad divinae voluntatis obsequium comparemus.

M. Hoc vero secundum membrum fuit in divisione, quam initio posuimus, quum tu rationem ostenderes rite colendi Dei.

P. Verum: ac simul additum fuit, veram hanc ac legitimam esse regulam colendi Dei, ut eius voluntati obsequamur.

M. Qui sic?

P. Quoniam is demum illi probatur cultus, non quem confingere nobis libuerit, sed quem suo ipse arbitrio praescripserit.

M. Quam autem vivendi regulam nobis posuit?

[II.] DE LEGE,

id est,

Decem praeceptis Dei.

P. Legem suam.

M. Quid ea continet?

P. Duabus partibus constat: quarum prior quatuor habet praecepta, altera sex. Ita decem omnino praeceptis constat tota Lex.

M. Quis huius divisionis est auctor?

P. Deus ipse, qui in duas tabulas descriptam Mosis tradidit et saepe testatus est redigi in decem verba. (Exod. 24, 12. et 32, 15. et 34, 1. Deut. 4, 13. et 10, 4.)

M. Argumentum prioris tabulae quale est?

P. De pietatis erga Deum officiis.

M. Secundae vero?

P. Qualiter sit agendum cum hominibus, et quid illis debeamus.

M. Recita praeceptum vel caput primum.

P. *Audi Israel: Ego sum Iehova Deus tuus, qui te eduxi ex terra Aegypti, e domo servitutis; non habebis deos alienos coram me.* (Exod. 20, 2. Deut. 5, 6.)

M. Nunc sensum verborum expone.

P. Initio quadam veluti praefatione utitur in totam Legem. Nam quum Iehovam se nominat, ius sibi vindicat et auctoritatem iubendi. Deinde, quo Legi suae gratiam apud nos conciliet, addit se Deum esse nostrum. Perinde enim valent haec verba, acsi Servatorem nostrum se vocaret. Hoc autem beneficio quum nos dignetur, par est, ut nos illi vicissim exhibeamus in populum obsequentem.

M. Verum quod continuo de liberatione subiicit et fracto iugo servitutis Aegyptiacae, annon ad Israeliticum populum, et eum quidem solum, peculiariter spectat?

P. Fateor quoad opus; verum, est alterum liberationis genus, quod ad omnes peraeque homines pertinet. Nos enim omnes ex spirituali peccati servitute et diaboli tyrannide asseruit.

M. Cur eius rei meminit, quum in Legem suam praefari vellet?

P. Ut nos commonefaciat, summae ingratitude reos fore, nisi totos illi nos in obsequium addixerimus.

M. Quid autem hoc primo capite exigit?

P. Ut suum illi soli honorem in solidum asseramus, neque ullam eius partem transferamus alio.

M. Quis honor illius est proprius, quem alio transcribere sit nefas?

P. Eum adorare, collocare in ipso nostram fiduciam, invocare ipsum, illi denique omnia deferre, quae in eius maiestatem competunt.

M. Quorsum haec particula adiecta est: *coram facie mea*?

P. Quum nihil tam reconditum sit, quod eum lateat, sitque occultarum cogitationem cognitor ac iudex: significat, non externae modo confessionis honorem requirere, sed veram quoque pietatem cordis.

M. Transeamus ad secundum caput.

P. *Non sculpes tibi simulacrum, neque imaginem ullam effinges eorum, quae aut in caelo sunt sursum, aut deorsum in terra, aut in aquis sub terra. Non adorabis ea neque coles.*

M. Prohibetne in totum, ne aliquae pingantur aut sculptantur imagines?

P. Non, sed duo tantum hic vetat, ne quas faciamus imagines, vel Dei effingendi, vel adorandi causa.

M. Cur Deum non licet visibili figura exprimere? (Deut. 4, 15. Actor. 17, 29. Rom. 1, 23.)

P. Quia nihil inter eum, qui spiritus est aeternus ac incomprehensibilis, et corpoream, corruptibilem mortuamque figuram simile est.

M. Iniuriam ergo fieri censes eius maiestati, quum in hunc modum repraesentatur?

P. Sic sentio.

M. Quatenam hic adorationis species damnatur?

P. Quum ad statuam vel imaginem nos convertimus precaturi, coram ea nos prosternimus: genuum flexione, aut aliis signis exhibemus illi honorem, acsi Deus illic se nobis repraesentaret.

M. Non ergo quamlibet simpliciter picturam vel sculpturam his verbis damnari intelligendum est; sed tantum imagines prohibemur facere in hunc finem, ut in illis Deum vel quaeramus vel colamus: sive, quod idem est, eas colamus in Dei honorem, aut quoquo modo illis ad superstitionem et idololatriam abutamur.

P. Verum.

M. Nunc in quem finem caput hoc referemus?

P. Quemadmodum superiore unum se esse denunciavit, quem coli oporteat et adorari: ita nunc quae recta sit adorationis forma ostendit, quo nos ab omni superstitione aliisque vitiosis et carnalibus figmentis revocet.

M. Pergamus.

P. Sanctionem adiungit: *se Iehovam esse Deum nostrum*

sortem, zelotypum, qui vindicet iniquitatem patrum in filios usque in tertiam et quartam generationem eorum, qui se oderint.

M. Cur mentionem fortitudinis suae facit?

P. Eo significat, se ad gloriam suam vindicandam satis habere potentiae.

M. Quid *zelotypiae* vocabulo indicat?

P. Aequalem aut socium ferre non posse. Nam ut se nobis, pro infinita sua bonitate, donavit, ita nos vult esse prorsus suos. Atque haec animarum nostrarum est castitas, illi dicatas esse et penitus adhaerere; sicut rursum adulterio pollui dicuntur, dum ab eo ad superstitionem deflectunt.

M. Quo sensu hoc dictum est: *Ulcisci patrum iniquitatem in filios?*

P. Quo plus nobis incutiat terroris, non tantum de iis, qui offenderint, poenas sumpturum se minatur: sed eorum quoque sobolem foro maledictam.

M. Atqui an hoc Dei aequitati consentaneum est, quemque punire propter alterius noxam?

P. Si qualis sit humani generis conditio reputamus, soluta est quaestio. Natura enim maledictioni obnoxii sumus omnes: nec est quod de Deo conqueramur, quum in hac sorte nos relinquit. Iam vero, sicut suam erga pios dilectionem, eorum posteritati benedicendo demonstrat, ita suam adversus impios vindictam, eorum filios hac benedictione privando, exequitur.

M. Perge.

P. Quo nos amabili etiam suavitate alliciat, *misericordia usurum se promittit erga omnes, qui se diligunt suaeque mandata observant, in mille generationes.*

M. Intelligitne pii hominis innocentiam, posteris omnibus, quamvis impiis, saluti fore?

P. Nequaquam: sed hoc modo, suam benignitatem eo usque se effusurum erga fideles, ut, in eorum gratiam, eorum quoque se liberis benignum exhibeat: non tantum res eorum prosperando, quoad praesentem vitam, sed animas quoque ipsorum sanctificando, quo in grege suo censeantur.

M. Atqui hoc perpetuum non esse apparet.

P. Fateor. Quemadmodum enim liberum hoc sibi retinet, ut misericordem se, quum libuerit, impiorum liberis exhibeat: ita suam gratiam non adeo astrinxit fidelium liberis, quin pro suo arbitrio repudiet ex illis, quos visum fuerit: sic tamen id temperat, ut promissionem hanc non vanam esse nec fallacem constet. (Rom. 9.)

M. Cur *mille hic generationes*, in poenae vero damnatione *tres duntaxat aut quatuor* nominat?

P. Quo significet, se ad humanitatem magis et beneficentiam, quam ad severitatem propensum esse. Sicut etiam alibi

testatur, quum se ad ignoscendum facilem esse dicit, tardum vero ad iram. (Exod. 34, 6. Psal. 103, 8. et 145, 8.)

M. Iam ad tertium.

P. *Non usurpabis nomen Iehovae Dei tui frustra.*

M. Quis sensus?

P. Vetat, ne Dei nomine abutamur, non peierando tantum, sed praeter necessitatem iurando.

M. Estne aliquis nominis Dei usus legitimus in iureiurando?

P. Imo vero: quum adhibetur ex iusta causa. Primum, asserendae veritati: deinde: quum eius momenti est negotium, ut iurare par sit, ad mutuam inter homines tuendam charitatem et concordiam.

M. Verum annon longius spectat, quam ad cohibenda iuramenta, quibus profanatur Dei nomen aut imminuitur eius honos?

P. Proposita una specie, in universum nos admonet, ne unquam in medium a nobis proferatur Dei nomen, nisi cum timore ac reverentia, et in eum finem, ut gloriosum appareat. Nam quum sit sacrosanctum, cavere debemus omnibus modis, ne aut ipsum contemptui habere videamur, aut aliis occasionem contemnendi praebeamus.

M. Quomodo hoc fiet?

P. Si de Deo eiusque operibus non aliter cogitemus aut loquamur, quam in eius honorem.

M. Quid sequitur?

P. Sanctio, qua *non fore innocentem* denunciat, *qui nomen suum in vanum usurpaverit.*

M. Quum alibi pronunciet, se in Legis suae transgressores vindicaturum, quid hic amplius continetur?

P. Eo voluit indicare, quanti nominis sui gloriam faciat: quo eius studiosiores simus, dum videmus paratam fore ultionem, si quis eam profanaverit.

M. Veniamus ad quartum praeceptum.

P. *Recordare diem Sabbathi, ut eum sanctifices. Sex diebus operaberis, et facies omne opus tuum: septimus vero, Sabbathum est Domini Dei tui. Non facies in eo ullum opus, nec servus tuus, nec ancilla, neque bos, neque asinus, neque inquilinus, qui habitat intra portas tuas. Nam sex diebus perfecit Deus caelum et terram et mare, et quicquid in illis continetur: septimo quievit. Itaque benedixit diei Sabbathi, et eum sanctum sibi segregavit.*

M. Iubetne sex diebus laborare, ut septimo quiescamus?

P. Non simpliciter: verum sex dies hominum laboribus permittens, septimum excipit, ut quieti destinetur.

M. An quemvis laborem nobis interdicat?

P. Hoc praeceptum separatam et peculiarem habet rationem. Siquidem quietis observatio pars est veterum ceremoniarum; itaque Christi adventu abrogata fuit.

M. Dicisne praeceptum hoc ad Iudaeos proprie spectare, ideoque temporarium duntaxat fuisse?

P. Nempe: quatenus ceremoniale est.

M. Quid ergo? subestne aliquid praeter ceremoniam?

P. Tribus ex causis datum fuit.

M. Cedo mihi eas.

P. Ad spiritualem quietem figurandam, ad conservationem politiae Ecclesiasticae, ad servorum sublevationem.

M. Quid per spiritualem quietem intelligis?

P. Dum a propriis operibus feriamur, quo Deus in nobis sua opera peragat.

M. Quae porro feriendi ratio?

P. Si carnem nostram crucifigimus: hoc est, renunciamus nostro ingenio, ut Dei Spiritu gubernemur.

M. An id septimo quoque die fieri satis est?

P. Imo continenter. Nam ex quo semel coeperimus, pergendum est toto vitae cursu.

M. Cur ergo eius significationi destinatur certus dies?

P. Nihil necesse est per omnia congruere veritatem cum figura, modo conveniat, quantum satis est ad rationem figurandi.

M. Cur tamen septimus potius dies praescribitur, quam alius quilibet?

P. Numerus hic perfectionem in Scriptura designat. Itaque ad notandam perpetuitatem aptus est. Simul indicat, spiritualem hanc quietem inchoari duntaxat in hac vita, nec ante perfectam fore, donec e mundo migremus.

M. Verum, quid hoc sibi vult, quod suo nos exemplo ad quiescendum hortatur Dominus?

P. Quum mundi creationi finem intra sex dies imposuisset, septimum operum suorum considerationi dicavit. Ad id quo nos acrius stimulet, suum nobis exemplum proponit. Nihil enim magis expetendum, quam ut nos ad eius imaginem formemus.

M. Verum continuane esse debet operum Dei meditatio, an ex septenis quibusque diebus unum illi destinari sufficit?

P. Exerceri quidem nos quotidie in ea decet: verum imbecillitatis nostrae causa, dies unus peculiariter statuitur. Atque haec politia est, quam dixi.

M. Quis igitur eo die servandus est ordo?

P. Ut populus ad audiendam Christi doctrinam, ad frequentandas publicas preces, ad edendam fidei suae professionem conveniat.

M. Nunc expone quod dixisti, Dominum hoc praecepto servorum quoque sublevationi prospicere voluisse.

P. Ut eis, qui sub aliena potestate sunt, aliquid laxamenti detur. Quin etiam hoc ad retinendam communem politiam valet. Nam ubi dies unus quieti assignatur, ita se quisque ad laborandum in reliquum temporis assuefacit.

M. Videamus iam, quatenus ad nos spectet hoc mandatum.

P. Quod ad ceremoniam, quum in Christo extiterit eius veritas, abrogatam esse dico. (Col. 2, 17.)

M. Quomodo?

P. Nempe, quia mortis eius virtute vetus homo noster crucifigitur, nosque excitamur in vitae novitatem. (Rom. 6, 6.)

M. Quid ergo ex praecepto nobis restat?

P. Ne sancta instituta, quae ad spiritualem Ecclesiae politionem faciunt, negligamus: praesertim vero, ut sacros conventus ad audiendum Dei sermonem, ad mysteria celebranda, ad solennes preces, sicut erunt ordinati, frequentemus.

M. Atqui nihilne amplius figura nobis conducit?

P. Imo vero. Ad suam enim veritatem revocanda est. Ut scilicet insiti in Christi corpus, factique eius membra, desinamus a propriis operibus, atque ita Dei gubernationi nos resignemus.

M. Transeamus ad secundam Tabulam.

P. Eius initium est: *Honora patrem et matrem.*

M. Quid tibi significat hic vox *honoris*?

P. Ut cum modestia et humilitate morigeri sint et obsequentes filii parentibus, ut eos reverenter colant: ut iuvent in necessitate, suasque illis operas impendant. His enim tribus membris continetur, qui debetur parentibus, honor.

M. Perge modo.

P. Adicitur mandato promissio: *Ut prorogentur dies tui super terram, quam daturus est tibi Dominus Deus tuus.*

M. Quis sensus?

P. Diu beneficio Dei victuros, qui debitum parentibus honorem praestiterint.

M. Quum tot aerumnis referta sit haec vita: cur beneficii loco longam eius durationem nobis pollicetur Deus?

P. Quantiscunque miseriis sit obnoxia, Dei tamen benedictio est erga fideles, vel hac una de causa, quod paterni eius favoris argumentum est, dum eos hic alit et conservat.

M. Sequiturne e converso eum, qui cito et ante iustam aetatem ex hoc mundo eripitur, a Deo maledictum esse?

P. Minime. Quin potius accidit interdum, ut, quo quisque magis diligitur a Deo, eo citius recipiatur ex hac vita.

M. Atque sic agendo, qualiter promissioni suae satisfacit?

P. Quicquid nobis terrestrium bonorum Deus promittit, sub hac conditione accipere convenit: quatenus in bonum animae nostrae salutemque expedit. Esset enim ordo valde praeposterus, nisi semper antecederet animae ratio.

M. Quid de iis, qui parentibus fuerint contumaces?

P. Non in extremo tantum iudicio punientur: sed hic quoque in eorum corpora Deus vindicabit, aut hinc omnes tollendo in medio aetatis flore, aut ignominioso mortis genere plectendo, aut aliis modis.

M. Verum annon de terra Chanaan nominatim promissio loquitur?

P. Sic est, quantum ad Israelitas spectat: at nobis hoc verbum latius patet ac extendi debet. Quaecunque enim regionem incolamus, quum Domini sit totus orbis, eam nobis assignat possidendam. (Psal. 24, 1. et 85, 5. et 115, 16.)

M. Nihilne amplius restat de praecepto?

P. Quanquam non nisi de patre et matre verba sonant, intelligendi sunt tamen omnes, qui nobis praesunt: quando eadem ipsorum est ratio.

M. Quanam illa?

P. Nempe, quia Dominus eos in superiorem honoris gradum extulerit. Nulla enim est vel parentum vel principum vel praefectorum quorumlibet auctoritas, nullum imperium, nullus honor, nisi ex Dei decreto: quia mundum sic illi placet ordinare.

M. Recita sextum.

P. *Non occides.*

M. Nihilne aliud vetat, quam caedes perpetrare?

P. Imo vero. Nam quum hic loquatur Deus, non externis tantum operibus legem dicit, sed animi etiam affectibus, adeoque his potissimum.

M. Videris subindicare, genus esse quoddam areanae caedis, a quo hic nos Deus revocat.

P. Sic est. Ira enim et odium, et quaevis nocendi cupiditas, caedes coram Deo censetur.

M. Satisne defuncti sumus, si neminem persequamur odio?

P. Nequaquam. Siquidem Dominus odium damnando et nos arcendo a quavis noxa, qua proximus noster laedatur, simul hoc se exigere ostendit, ut omnes mortales ex animo diligamus ac fideliter ipsis tuendis conservandisque studeamus.

M. Iam ad septimum.

P. *Non moechaberis.*

M. Expone quae sit summa.

P. Scortationem quamlibet maledictam esse coram Deo. Proinde, nisi iram Dei velimus in nos provocare, ab illa esse diligenter abstinendum.

M. Nihilne praeterea requirit?

P. Respicienda semper est natura Legislatoris, quem diximus non externo modo operi immorari, sed animi potius affectibus esse intentum.

M. Quid ergo plus comprehendit?

P. Ex quo tum corpora nostra tum animae templa sunt Spiritus sancti, ut castam utrisque puritatem praestemus: (1 Cor. 3, 16. et 6, 19. 2 Cor. 6, 16.) ac proinde non externi tantum flagitii abstinentia pudici simus: sed etiam corde, verbis, gestu denique corporis et actione. Denique corpus ab omni lascivia

purum sit, animus ab omni libidine, ut nulla pars nostri impudicitiae sordibus sit inquinata.

M. Veniamus ad octavum.

P. *Non furaberis.*

M. Eane tantum furta prohibet, quae humanis legibus puniuntur, an longius procedit?

P. Malas omne genus fraudandi circumveniendique artes, quibus aliena bona aucupamur, sub furti nomine complectitur. Hic ergo vetamur, tum violenter involare in bona proximorum, tum per vafritiem et dolum illis manum iniicere, tum aliis quibuscunque obliquis rationibus ad illa occupanda conari.

M. Satisne est manus abstinere a maleficio: an cupiditas etiam hic damnatur?

P. Huc semper est redeundum: quum spiritualis sit Legislator, non externa tantum furta coercere eum velle, sed omnia simul et consilia et studia, quae aliis omnino incommodent: atque ipsam in primis cupiditatem, ne ditescere cum iactura fratrum expetamus.

M. Quid ergo agendum est, ut praecepto pareamus?

P. Danda est opera, ut suum cuique salvum sit.

M. Nonnum praeceptum quod est?

P. *Non eris adversus proximum tuum testis mendax.*

M. Prohibetne peierare in foro duntaxat, an in universum mentiri adversus proximos?

P. Sub specie una comprehenditur doctrina generalis, ne falso proximum calumniemur: neve maledicentia nostra et obtrectationibus laedamus eius famam, aut aliquam illi noxam afferamus in suis bonis.

M. Cur autem nominatim exprimit publica periuria?

P. Quo maiorem nobis huius vitii horrorem incutiat. Invenit enim, si quis maledicentiae et calumniis assueverit: inde ad periuria proclivem fore lapsum, si occasio data fuerit proximi infamandi.

M. Vultne a maledicendo tantum nos arcere, an etiam a malis suspicionibus sinistrisque et iniquis iudiciis?

P. Utrumque, secundum rationem ante adductam, hic damnat. Nam quod agere coram hominibus malum est, malum est coram Deo etiam velle.

M. Ergo quid in summa velit, expone,

P. Ne ad male sentiendum de proximis, neve ad eos infamandos propensi simus, vetat: quin potius, hac nos aequitate et humanitate praeditos esse iubet, ut de illis, quantum veritas patitur, bene sentiamus, suamque eis existimationem integram tueri studeamus.

M. Recita ultimum.

P. *Non concupisces domum proximi tui: non concupisces*

uxorem proximi tui: non servum, non ancillam, non bovem, non asinum, nec quicquam aliud quod ipsius sit.

M. Quum spiritualis sit tota Lex, sicut etiam ante toties dixisti: nec tantum coercendis externis operibus, sed corrigendis etiam animi affectibus posita sint superiora praecepta, quid hic amplius additur?

P. Reliquis praeceptis voluntates atque affectus regere et moderari voluit Dominus: hic vero etiam cogitationibus, quae nonnullam cupiditatem secum trahunt, neque tamen perveniunt ad statam usque deliberationem, legem imponit.

M. Dicisne minimas quasque cupiditates, quae fidelibus obreptant, et ipsis veniant in mentem, peccata esse, etiamsi resistent potius, quam assentiantur?

P. Constat certe, pravas omnes cogitationes, etiamsi non accedat consensus, ex naturae nostrae vitio prodire. Verum hoc tantum dico, damnari hoc praecepto vitiosas cupiditates, quae ita cor hominis titillant, ac sollicitant, ut tamen non pertrahant ad firmam deliberatamque voluntatem.

M. Hactenus ergo malos quidem affectus, quibus acquiescunt homines et subigendos se permittunt, prohibitos fuisse intelligis; nunc vero tam exactam integritatem a nobis requiri, ut nullam perversam cupiditatem corda nostra admittant, qua ad peccatum stimulentur.

P. Sic est.

M. Licetne iam breve totius Legis compendium colligere?

P. Maxime: siquidem eam in duo capita redigamus. Prius est: *ut Deum amemus ex toto corde, ex tota anima, ex totis viribus.* Alterum: *ut proximos diligamus perinde ac nosmetipsos.*

M. Quid sub *Dei amore* continetur?

P. Amare ipsum, sicuti Deum amare decet: nempe, ut simul et Dominus et Pater et Servator agnoscatur. Itaque Dei amori adiuncta est eius reverentia, voluntas illi obsequendi, fiducia, quae in ipso collocanda est.

M. Quid per totum cor, totam animam et totas vires intelligis?

P. Eam zeli vehementiam, ut nullis prorsus cogitationibus, nullis desideriis, nullis studiis sit in nobis locus, quae huic amori adversentur.

M. Quis secundi capitis est sensus?

P. Quemadmodum natura adeo propensi ad nos amandos sumus, ut hic affectus alios omnes superet: ita proximorum charitatem sic regnare in nobis decet, ut nos omni ex parte gubernet, sitque omnium et consiliorum et operum regula.

M. Quid *proximi* tibi nomen significat?

P. Non cognatos modo, et amicos, aut qui aliqua nobiscum necessitudine sunt coniuncti: sed etiam eos, qui nobis incogniti sunt, adeoque inimicos.

M. Quid autem illi coniunctionis nobiscum habent?

P. Nimirum coniuncti sunt eo vinculo, quo universum hominum genus Deus simul colligavit. Est autem id sacrosanctum et inviolabile, quod nullius pravitate aboleri potest.

M. Dicis igitur, si nos quispiam oderit, esse hoc eius proprium: manere nihilominus ipsum nobis proximum eoque loco a nobis habendum esse: quia stet inviolabilis Dei ordo, quo haec inter nos coniunctio sancita est?

P. Sic est.

M. Quum formam Dei rite colendi Lex ostendat: nonne prorsus secundum eius praescriptum vivendum est?

P. Verum id quidem est. Atqui ea imbecillitate laborant omnes, ut nemo, quod debet, omni ex parte impleat.

M. Cur ergo eam a nobis perfectionem exigit Deus, quae sit facultate nostra superior?

P. Nihil exigit, cui praestando non simus obstricti. Caeterum modo ad eam, quae hic praescribitur, vivendi formam enitamur, etiamsi procul absumus a scopo, hoc est, a perfectione, Dominus, quod deest, nobis ignoscit.

M. De hominibusne universis in genere loqueris, an de fidelibus duntaxat?

P. Qui Dei Spiritu nondum est regeneritus, ne ad minimum, quidem Legis apicem inchoandum erit idoneus. Praeterea, si quem demus inveniri, qui aliqua ex parte Legi obtemperet, non tamen ideo coram Deo defunctum iudicavimus. Nam maledictos pronunciat omnes, qui non omnia impleverint, quae in ea continentur. (Deut. 27, 26. Gal. 3, 10.)

M. Hinc statuendum est, sicuti duo sunt hominum genera, ita duplex esse Legis officium.

P. Omnino. Nam apud incredulos nihil aliud efficit, nisi quod excusationem illis omnem praecludit coram Deo. Atque id est quod significat Paulus, quum eam vocat *ministerium mortis et damnationis*. (Rom. 1, 32. 2 Cor. 3, 6.) Erga fideles longe alium usum habet.

M. Quem?

P. Principio, dum iustitiam operibus consequi se non posse (Rom. 3, 20. Gal. 2, 16. et 3, 11. et 4, 5.) ex ea discunt, ad humilitatem hoc modo erudiuntur: quae vera est ad quaerendam in Christo salutem praeparatio. Deinde quatenus plus multo exigit ab ipsis, quam sint praestanda, eos ad petendam a Domino virtutem sollicitat, simulque perpetui reatus commonefacit, ne superbire audeant. Postremo, freni instar illis est, quo in Dei timore retineantur.

M. Tametsi ergo in hac terrena peregrinatione Legi nunquam satisfacimus, non tamen hoc supervacuum esse censebimus, quod tam exactam a nobis perfectionem flagitet. Scopum enim, ad quem nos collimare, et metam, ad quam nos eniti convenit,

demonstrat: ut quisque nostrum pro modo collatae sibi gratiae, ad summam rectitudinem vitam suam componere, et maiores subinde progressus facere, assiduo studio conetur.

P. Sic sentio.

M. An non perfectam in Lege omnis iustitiae regulam habemus?

P. Equidem adeo, ut nihil velit aliud Deus a nobis, nisi ut eam sequamur: rursum vero, irritum habeat ac repudiet, quicquid praeter eius praescriptum suscipimus. Neque enim aliud sacrificium acceptum habet, quam obedientiam. (1 Sam. 15, 22. Ierem. 7, 22. 23.)

M. Quorsum igitur tot admonitiones, praecepta, exhortationes, quibus passim utuntur tum Prophetae tum Apostoli?

P. Nihil quam merae Legis expositiones sunt, quae ad Legis obedientiam nos manu ducunt potius, quam ab ea abducant.

M. Atqui de privata cuiusque vocatione nihil praecipit?

P. Quum reddere cuique, quod suum est, iubet: inde colligere promptum est, quae sint privatim in ordine suo vitaeque genere cuiusque partes. Et exstant passim in Scriptura, quemadmodum dictum est, sparsae singulorum praeceptorum expositiones. Nam quod hic Dominus summatim complexus est paucis verbis, alibi fusius et plenius exequitur.

[III.] DE ORATIONE.

M. Quum de secunda parte divini cultus, quae in obsequiis obedientiaque sita est, satis disputatum fuerit, iam de tertia parte disseramus.

P. Diximus invocationem esse, quum ad ipsum in quavis necessitate confugimus.

M. Eumne solum censes invocandum esse?

P. Omnino. Id enim exigit, tanquam proprium numinis sui cultum.

M. Si ita res habet, quonam licebit modo homines ad opem nobis ferendam implorare?

P. Magnum vero inter haec duo discrimen est. Deum enim quum invocamus, testamur nihil nos aliunde boni expectare, nec alibi nos collocare totum nostrum praesidium: interea tamen auxilia, quoad nobis permittit facultatemque illis nos adiuvandi contulit, quaerimus.

M. Quod ergo ad hominum opem fidemque confugimus, nihil ob stare dicis, quominus unum invocemus Deum, quum fiducia in eos nostra minime recumbat: nec aliter imploremus ipsos, nisi quia benefaciendi facultate eos instruendo, beneficentiae suae ministros nobis quodammodo destinavit Deus, quorum per manus adiuvere nos, et quae apud illos deposuit subsidia, erogare nobis velit.

P. Sic sentio. Ac proinde quicquid ab illis beneficiorum

percipimus, Deo acceptum referre convenit: sicuti re vera unus ipse illa omnia nobis eorum ministerio largitur.

M. Verum, annon hominibus tamen, quoties aliquid in nos officii contulerunt, habenda est gratia? Id enim ipsa naturae aequitas et lex humanitatis dictat.

P. Habenda prorsus, vel ob unam hanc causam, quod hoc ipsos honore dignatur Deus, ut, quae ex liberalitatis suae fonte inexhausto fluunt bona, per eorum manus tanquam per rivos ad nos derivet. Hac enim ratione nos illis obstringit, atque id ipsum vult nos agnoscere. Itaque qui se hominibus gratum non praebebat, suam in Deum quoque ingratitude hoc modo prodit.

M. Hincne licebit colligere, perperam invocari tum Angelos, tum sanctos Domini servos, qui ex hac vita demigrarunt?

P. Licebit. Neque enim Sanctis has partes attribuit Deus, ut nobis opitulentur. Quantum vero ad Angelos spectat: tametsi eorum utitur opera in salutem nostram, non tamen a nobis vult implorari.

M. Quicquid ergo ad ordinem a Deo institutum apte congruenterque non quadrat, id cum eius voluntate pugnare dicis?

P. Sic est. Certum enim infidelitatis signum est, iis, quae dat nobis Deus, non esse contentos. Deinde si in Sanctorum Angelorumve fidem nos conferamus, ubi nos ad se unum Deus vocat, partemque fiducia, quae tota residere in solo Deo debuerat, transferamus in ipsos, in idololatriam prolabimur: quum scilicet partiamur inter eos, quod sibi Deus in solidum vendicabat.

M. Nunc de orandi ratione tractemus. Sufficitne ad orandum lingua: an mentem etiam et cor requirit oratio?

P. Lingua quidem non semper necessaria est: intelligentia vero et affectu nunquam carere potest vera oratio.

M. Quo mihi argumento hoc probabis?

P. Quandoquidem Deus spiritus est, quum alias semper cor ab hominibus exigit, tum vero in oratione praesertim, quum cum ipso communicant. Quamobrem non nisi iis, qui eum in veritate invocaverint, propinquum se fore pollicetur: (Psal. 145, 18.) ex adverso autem execratur omnes et maledicit, qui per fictionem et non ex animo precantur. (Iesa. 29, 13.)

M. Vanae ergo et nihili erunt preces quaecunque lingua tantum conceptae fuerint?

P. Non id modo: sed Deo etiam summopere displicebunt.

M. Qualem in oratione affectum exigit Deus?

P. Primum, ut inopiam misériasque nostras sentiamus: utque is sensus moerorem in animis nostris et anxietatem generet: deinde ut vehementi serioque obtinendae a Deo gratiae desiderio aestuemus: quae precandi quoque ardorem in nobis accendant.

M. A ratione hominibus ingenio manat hic affectus, an a Dei gratia illis provenit?

P. Deum hic nobis subvenire necesse est. Nos enim ad

utrumque prorsus sumus stupidi. Spiritus Dei est, qui inenarrabiles gemitus excitat in nobis animosque nostros format in haec desideria, quae in oratione requiruntur, ut ait Paulus. (Rom. 8, 25. Gal. 4, 6.)

M. Eone spectat haec doctrina, ut resides et quodammodo oscitantes motum Spiritus expectemus, nec se quisque ad orandum sollicitet?

P. Minime vero. Quin hic potius est finis: ut, dum fringere se et ad orandum pigros vel minus bene comparatos sentiunt fideles, ad Deum protinus confugiant, seque inflammari postulent igneis Spiritus eius aculeis, quo ad orandum reddantur idonei.

M. Non tamen intelligis, nullum in precibus esse linguae usum?

P. Nequaquam. Est enim saepe adiumento ad sublevandam retinendamque mentem, ne tam facile a Deo abstrahatur. Praeterea quum ad illustrandam Dei gloriam creata sit prae aliis membris, totam eius facultatem in hunc usum explicari par est. Ad haec hominem interdum studii vehementia huc impellit, ut praeter consilium lingua in vocem prorumpat.

M. Si ita est, quid proficiunt, qui exotica lingua sibi non intellecta orant?

P. Id vero nihil est aliud, quam cum Deo ludere. Ergo a Christianis facessat haec hypocrisis. (1 Cor. 14, 15.)

M. Verum quum precamur, facimusne id fortuito de successu incerti, an vero constitutum id certo habere nos oportet, exauditum nos iri a Domino?

P. Hoc perpetuum sit orationis fundamentum, exauditum nos iri a Domino, et quicquid petierimus impetraturos, quatenus nobis conducet. Hac ratione docet Paulus, (Rom. 10, 14.) ex fide manare rectam invocationem Dei. Nam rite nemo unquam ipsum invocabit, nisi qui in certa bonitatis eius fiducia prius acquieverit.

M. Quid ergo his fiet, qui haesitantes orant, nec in animis suis statuunt, quid sint orando profecturi, imo incerti sunt, audiantur necne a Deo suae preces?

P. Vanae sunt ac irritae ipsorum preces, quum nulla promissione sint suffultae. Iubemur enim certa fide petere: et promissio additur, quicquid credentes petierimus, id nobis datum iri. (Matth. 21, 22. Marc. 11, 24. Iacob. 1, 6. Psal. 50, 15. et 91, 15. et 145, 18. Iesa. 30, 19. et 65, 1. Ierem. 29, 12. Ioël. 2, 32. Rom. 8, 25. et 10, 13. 1 Tim. 2, 5. 1 Ioan. 2, 1. Hebr. 4, 14. Ioan. 14, 14.)

M. Restat ut videamus, unde nobis tantum confidentiae, ut, quum tot modis indigni simus Dei conspectu, sistere nos tamen coram ipso audeamus.

P. Primum, habemus promissiones, quibus simpliciter, omissa dignitatis nostrae ratione, standum est. Deinde, si filii sumus, animat nos Spiritus eius, atque instigat, ut ad eum, tanquam ad

patrem, familiariter nos recipere nihil dubitemus. Ac ne ideo, quod instar vermium sumus et conscientia premimur nostrorum peccatorum, maiestatem eius gloriosam horreamus, mediatorem nobis proponit Christum, quo aditum patefaciente, de obtinenda gratia minime simus anxii.

M. Intelligis non nisi unius Christi nomine invocandum esse Deum?

P. Sic sentio. Nam et disertis verbis ita nobis praecipitur: et additur promissio, facturam sua intercessione, ut consequamur quae petimus.

M. Non ergo temeritatis aut arrogantiae accusandus est, qui, hoc advocato fretus, ad Deum familiariter accedit, et hunc Deo et sibi proponit solum, per quem exaudiatur?

P. Nullo modo. Nam qui sic orat, tanquam ex illius ore preces concipit, quum eius patrocínio adiuvari suam orationem commendarique sciat. (Rom. 8, 33. 15.)

M. Tractemus iam, quid continere fidelium preces debeant. Licetne quicquid in mentem nobis venit a Deo postulare, an certa hic tenenda est regula?

P. Haec vero nimis praepostera esset orandi ratio, indulgere propriis desideriis carnisque iudicio. Nam et rudiores sumus, quam ut possimus iudicare quid nobis expediat, et ea cupiditatum intemperie laboramus, quae freno cohiberi necesse habeat.

M. Quid proinde opus est facto?

P. Hoc restat unum, ut Deus ipse rectam orandi formam nobis praescribat: ut tantum manu ducentem sequamur et quasi verba praecuntem.

M. Quam nobis legem praescripsit?

P. Ampla quidem et copiosa passim in Scripturis huius rei doctrina traditur. Verum, quo certiore praefigeret scopum, formulam composuit et quasi dictavit, qua, quicquid a Deo petere fas est ac nostra refert, breviter complexus est et in pauca capita digessit.

M. Recita.

P. Rogatus a discipulis Dominus noster Christus, quoniam orandum esset modo, respondit: Quum volueritis orare, sic dicite: *Pater noster, qui es in caelis, sanctificetur nomen tuum. Adveniat regnum tuum. Fiat voluntas tua in terra, sicut in caelo. Panem nostrum quotidianum da nobis hodie. Et remitte nobis debita nostra, sicut nos quoque remittimus debitoribus nostris. Et ne nos inducas in tentationem: sed libera nos a malo. Quia tuum est regnum et potentia et gloria in secula. Amen.* (Matth. 6, 9—13. Luc. 11, 2—4.)

M. Quo melius intelligamus quid contineat, eam in capita partiamur.

P. Sex habet partes: quarum tres priores solam Dei glo-

riam, non habita nostri ratione, tanquam proprium suum finem, respiciunt; reliquae ad nos utilitatemque nostram spectant.

M. Ergone petendum est a Deo quicquam, unde nihil ad nos boni redeat?

P. Ipse quidem pro infinita sua bonitate sic componit omnia, ut nihil cedat in ipsius gloriam, quin nobis quoque sit salutare. Itaque quum sanctificatur eius nomen, ut nobis quoque in sanctificationem vertatur, efficit: non advenit eius regnum, quin simus quodammodo eius participes. Verum in optandis his omnibus solam eius gloriam, praeterita nostra utilitate, intueri convenit.

M. Nempe, secundum hanc doctrinam, tria haec postulata cum utilitate quidem nostra coniuncta sunt: non tamen in alium scopum collimare debent, quam ut glorificetur Dei nomen.

P. Sic est, atque adeo in reliquis etiam tribus eadem Dei gloria curae nobis esse debet: utcumque iis, quae in rem ac salutem nostram sunt, optandis proprie sint destinata.

M. Nunc ad verborum explicationem pergamus: ac principio, Cur *patris* nomen hic potius, quam aliud quodvis, Deo tribuitur?

P. Quum ad rectam orandi rationem in primis requiratur secura conscientiae fiducia, nomen hoc sibi assumit Deus, quod nihil nisi meram suavitatem sonat: ut, ita excussa ex animis nostris omni anxietate, ad se familiariter implorandum nos invitet.

M. Ergone Deum audebimus sine difficultate recta adire, ut filii parentes solent?

P. Omnino: quin etiam multo certiore obtinendi quod petimus fiducia. Nam, ut admonet Magister, (Matth. 7, 11.) si nos, quum mali simus, non possumus tamen filiis nostris bona negare, nec eos dimittere inanes sustinemus, nec venenum porrigimus illis pro pane: quanto plus beneficentiae a caelesti Patre expectandum est, qui non tantum summe bonus est, sed ipsa etiam bonitas?

M. An non ex hoc quoque nomine argumentum ducere licebit, quo id, quod initio dictum est, preces scilicet universas Christi patrocinio fundatas esse oportere, (Joan. 15, 7. Rom. 8, 15.) comprobetur?

P. Et quidem firmissimum. Neque enim filiorum loco nos habet Deus, nisi quatenus Christi sumus membra.

M. Cur *nostrum* potius in commune patrem nominas Deum, quam *tuum* peculiariter?

P. Potest quidem fidelium unusquisque *suum* vocare; sed communi epitheto ideo usus est Dominus, quo nos ad exercendam in precibus charitatem assuefaceret: ne, aliis neglectis, tantum se quisque curet.

M. Quid sibi vult quae additur particula, Deum esse *in caelis*?

P. Perinde est, acsi excelsum, potentem, incomprehensibilem vocarem ipsum.

M. Quorsum id, et qua ratione?

P. Nempe hoc modo sursum mentes, quum eum invocamus, docemur erigere, ne quid de ipso carnale aut terrenum cogitemus, neve eum moduli nostri metiamur captu, ne humiliter de ipso aliquid sentientes in obsequium voluntatis nostrae redigere ipsum velimus, sed potius cum timore et reverentia suspicere discamus maiestatem eius gloriosam. Valet etiam hoc ad excitandam confirmandamque nostram in ipso fiduciam: dum caeli dominus ac praeses, qui arbitrio suo regat omnia, praedicatur.

M. Recita mihi primi postulati summam.

P. Per *nomen Dei* scriptura notitiam famamque intelligit, qua inter homines celebratur. Optamus ergo, ut eius gloria ubique et in omnibus provehatur.

M. Verum, accedere quicquam illi potest gloriae, aut decedere?

P. In seipsa nec crescit nec minuitur. Verum illustrari inter homines, ut par est, optamus: ut, quicquid facit Deus, omnia eius opera, ut sunt, ita gloriosa appareant: quo modis omnibus ipse glorificetur.

M. In secunda petitione, quid per *Dei regnum* intelligis?

P. Duobus potissimum membris constat. Ut electos Spiritu gubernet suo: ut reprobos, qui se illi in obsequium tradere recusant, prosternat et exitio tradat: ut ita palam fiat, nihil esse, quod resistere eius virtuti queat.

M. Qualiter, regnum hoc ut veniat, precaris?

P. Ut fidelium numerum in dies augeat Dominus, ut novis subinde Spiritus sui donis eos cumulet, donec prorsus impleverit. Adhaec ut suam veritatem ad discutiendas Satanae tenebras magis lucidam conspicuamque reddat: ut iustitiam suam proferendo iniquitatem omnem aboleat.

M. Nonne quotidie fiunt haec omnia?

P. Fiunt eo modo, ut inchoatum dici possit regnum Dei. Optamus ergo, ut assidue crescat ac provehatur: donec ad summum fastigium pervenerit: quod ultimo demum die futurum speramus: quo Deus solus, omnibus creaturis in ordinem coactis, exaltabitur et eminebit: adeoque erit omnia in omnibus. (I Cor. 15, 28.)

M. Quod petis, ut *Dei voluntas fiat*, quem id habet sensum?

P. Ut in eius obsequium subigantur creaturae omnes, pendantque ita ex eius nutu, ne quid nisi ipsius arbitrio fiat.

M. Ergone fieri quicquam praeter eius voluntatem possentis?

P. Non optamus tantum, ut, quod decrevit apud se, eveniat; sed etiam ut, domita subiugataque omni contumacia,

omnes omnium voluntates suae subiiciat et in eius obedientiam componat.

M. An non ita precando propriis voluntatibus cedimus?

P. Omnino: neque in hunc tantum finem, ut, quaecunque cum sua voluntate pugnant in nobis desideria, irrita faciat; sed etiam ut novas in nobis mentes novaque corda formet: ne quid velimus ipsi a nobis, sed Spiritus potius eius votis nostris praesit, ut plenam habeant cum Deo consensionem.

M. Cur id in terra fieri optas, *sicut in caelo*?

P. Quoniam hoc unum propositum habent sancti Angeli, qui caelestes sunt eius creaturae, ut illi in omnibus obsequantur, sintque semper et dicto audientes et ad obeunda obsequia ultro parati: talem obediendi propensionem hominibus opto, ut se quisque illi in voluntariam subiectionem prorsus addicat.

M. Nunc ad secundam partem veniamus. Quid tibi significat *quotidianus*, quem petis, *panis*?

P. In universum quicquid ad tuendam praesentem vitam facit: non alendo tantum aut vestiendo, sed praebendis quoque aliis omnibus adminiculis, quibus sustententur externae vitae necessitates: quo panem nostrum, quatenus expedire Dominus novit, tranquilli comedamus.

M. Cur autem tibi a Deo *donari* optas, quod nos labore nostro parare iubet?

P. Tametsi victus parandi causa laborandum, ac etiam sudandum nobis est: non labore tamen nostro, non industria, non sedulitate alimur; sed una Dei benedictione, qua labor ipse manuumstrarum prosperatur, futurus alioqui inanis. Praeterea sic habendum est: etiam quum ciborum copia nobis ad manum suppetit, illisque vescimur, non illorum tamen substantia, sed sola Dei virtute nos ali. Neque enim vim eiusmodi habent a natura ingenitam; sed Deus e caelo tanquam beneficentiae suae organis administrat. (Deut. 8, 3. Matth. 4, 4.)

M. Atqui *tuum* quo iure *panem* vocas, quum tibi a Deo postules dari?

P. Nempe, quia Dei benignitate fit noster, utcunque nobis minime debeatnr. Admonemur etiam hoc verbo, ab alieno pane appetendo nobis temperare, contentosque eo esse, qui legitima ratione tanquam ex Dei manu ad nos pervenerit.

M. Quotidianum, cur addis et *hodie*?

P. His duabus particulis ad moderationem instituimur ac continentiam, ne modum necessitatis vota nostra excedant.

M. Quum haec communis omnium esse debeat precatio, qui fieri potest, ut divites, qui domi abundant repositamque in longum tempus annonam habent, sibi petant in diem dari?

P. Illos divites peraeque ac pauperes constitutum habere oportet, nihil eorum, quae habent, sibi profuturum, nisi quatenus et usum illis concesserit Deus, et sua gratia effecerit, ut

usus ipse fructuosus sit et efficax. Itaque omnia possidendo nihil habemus, nisi quatenus in singulas horas ex manu Dei percipimus, quantum nobis necesse satique est.

M. Quid continet quintum postulatum?

P. *Ut peccata nobis ignoscat Dominus.*

M. Nemone reperietur mortalium tam iustus, qui hac venia non indigeat?

P. Nemo prorsus. Hanc enim precandi formam quum Apostolis suis dedit Christus, universae Ecclesiae destinavit. Quamobrem qui se hac necessitate eximere volet, e societate fidelium exeat oportet. Et sane audimus, quid Scriptura testetur: nempe, *qui in uno purgare se coram Deo contendet, deprehensum iri in mille reum.* (Job. 9, 3.) Unicum ergo omnibus ad eius misericordiam perfugium restat.

M. Quomodo peccata nobis remitti existimas?

P. Sicut ipsa Christi verba sonant: Esse debita scilicet, quae obstrictos aeternae mortis reatu nos teneant, donec mera sua liberalitate nos Deus liberet.

M. Gratuita igitur Dei misericordia peccatorum veniam obtinere nos dicis?

P. Omnino. Nam si unius vel minimi peccati redimenda sit poena, nos satisfaciendo nequaquam erimus. Omnia igitur gratuito ignoscat et condonet necesse est.

M. Quid ex hac remissione utilitatis ad nos redit?

P. Tum illi perinde accepti sumus, acsi iusti essemus et innocentes; simulque paternae eius benevolentiae fiducia, unde nobis certa salus, conscientiae nostris confirmatur.

M. Haec quae apponitur conditio: ut nobis remittat, *sicut nos remittimus debitoribus nostris*: num mereri nos a Deo veniam significat, hominibus, si quid in nos peccarunt, ignoscendo?

P. Minime. Sic enim iam gratuita remissio non foret, nec sola Christi satisfactione, qua in cruce pro nobis defunctus est, sicuti par est, fundata. Verum, quia irrogatas nobis iniurias obliviscendo, dum eius clementiam ac bonitatem imitamur, re ipsa nos eius filios esse demonstramus: hac ideo tessera confirmare nos voluit: et simul ex adverso ostendere, nisi faciles nos ad ignoscendum et flexibiles praeberimus, nihil esse aliud a se expectandum, quam summum et inexorabilem severitatis rigorem.

M. Hic ergo abdicari a Deo expungique filiorum loco dicis omnes, qui offensiones ex animo deponere non possunt: ne quem sibi in caelo veniae locum fore confidant.

P. Ita sentio, ut impleatur illud: Remensum cuique iri eadem mensura, qua erga alios usus fuerit.

M. Quid postea sequitur?

P. *Ne nos Dominus in tentationem inducat, sed a malo potius liberet.*

M. Hoc totumne in unam petitionem includis?

P. Non nisi una est petitio. Posterius enim membrum prioris explicatio est.

M. Quid summatim continet?

P. Ne ruere nos aut labi in peccatum Dominus sinat: ne diabolo nos carnisque nostrae cupiditatibus, quae assiduum nobiscum bellum gerunt, vincendos permittat: quin potius sua nos ad resistendum virtute instruat, sustineat nos manu sua, praesidio suo muniat ac tegat: ut ita sub fide tutelaque eius in tuto habitemus.

M. Quo autem modo id fit?

P. Quum eius Spiritu gubernati tali iustitiae amore desiderioque imbuimur, quo peccatum, carnem et Satanam superemus: tali rursum odio peccati, quod nos a mundo segregatos in pura sanctitate contineat. In spiritus enim virtute victoria nostra consistit.

M. Habentne omnes opus hoc auxilio?

P. Et quis carere posset? Imminet enim perpetuo nobis diabolus, circuitque instar leonis rugientis quaerens quem devoret. (1 Petr. 5, 8.) Nos vero, quia sumus imbecillitate, statim concideremus: imo singulis momentis actum de nobis foret, nisi Deus nos ad pugnam instrueret suis armis, manuque sua roboraret.

M. Quid tibi significat *tentationis* nomen?

P. Astus fallaciasque Satanae, quibus nos continenter adoriatur, et facile protinus circumveniret, nisi Dei ope adiuvaremur. Nam et mens nostra, pro nativa sua vanitate, obnoxia eius dolis; et ut propensior est semper voluntas nostra in malum, protinus illi succumberet.

M. Verum, cur deprecaris, ne te in tentationem inducat Deus, quod Satanae proprium, non autem Dei videtur?

P. Sicut fideles protectione sua tuetur Deus, ne aut fraudibus opprimantur Satanae aut a peccato superentur: ita quos vult punire, non modo destituit sua gratia, sed etiam Satanae tyrannidi tradit, caecitate percutit, et coniecit in reprobam mentem: ut prorsus sint peccato mancipati, et expositi ad omnes tentationum insultus.

M. Quid sibi vult haec, quae adiecta est, clausula: *Quoniam tuum est regnum, tua potentia et gloria in secula seculorum?*

P. Iterum hic admonemur, Dei magis potentia et bonitate suffultas esse preces nostras, quam ulla nostri fiducia. Praeterea Dei laudibus preces omnes nostras claudere docemur.

M. Nihilne fas est a Deo petere, quam quod est hac formula comprehensum?

P. Tametsi verbis aliis alioque modo liberum est precari: sic tamen habendum est, nullam Deo placere orationem posse, quae non huc, tanquam ad unicam rite orandi normam, referatur.

[IV.] DE VERBO DEI.

M. Iam instituta a nobis ordinis ratio postulat, ut de quarta cultus Dei parte agamus.

P. Hanc in eo sitam esse diximus, ut Deum agnoscamus bonorum omnium auctorem, eiusque bonitatem, iustitiam, sapientiam, potentiam, laude et gratiarum actione prosequamur: quo in solidum bonorum omnium gloria penes ipsum resideat.

M. Nullamne huius partis regulam praescripsit?

P. Quicquid laudum eius extat in Scripturis, pro regula nobis esse debet.

M. Nihilne habet oratio Dominica, quod huc pertineat?

P. Nempe, quum optamus sanctificari eius nomen, hoc optamus, ut omnibus eius operibus sua constet gloria. Ut sive peccatoribus ignoscat, misericors; sive vindictam exerceat, iustus; sive praestet suis quod promisit, verax conseatur. Denique ut, quicquid operum eius cernimus, ad eum glorificandum nos excitet. Hoc vero est, bonorum illi omnium laudem tribuere.

M. Quid tandem ex iis, quae hactenus tractata sunt a nobis, colligemus?

P. Quod scilicet veritas ipsa docet, et ego initio proposui: *hanc esse vitam aeternam, unum verum Deum nosse patrem, et quem misit Iesum Christum.* (Ioan. 17, 3.) Illum, inquam, nosse, ut debitum ei honorem cultumque exhibeamus, utque nobis non Dominus tantum sit, sed etiam Pater ac Servator, nosque illi vicissim filii simus et servi, et proinde vitam nostram illustrandae eius gloriae dedicemus.

M. Qua via ad tantum bonum pervenitur?

P. In hunc finem, sacrum suum Verbum nobis reliquit. Est enim spiritualis doctrina, quaedam veluti ianua, qua ingredimur in caeleste eius regnum.

M. Ubinam quaerendum nobis est hoc Verbum?

P. In Scripturis sanctis, quibus continetur.

M. Ut fructum inde percipias, qualiter eo utendum est?

P. Si ipsum solida cordis persuasione amplectimur, non secus ac certam veritatem e caelo profectam: si nos illi dociles praebemus, si voluntates mentesque nostras in eius obsequium subiicimus: si amamus ipsum ex animo: si cordibus nostris semel insculptum, fixas illic radices habet, ut fructum proferat in vita: si denique formamur ad eius regulam, tum nobis in salutem, sicuti destinatum est, cedit.

M. Suntne omnia haec in facultate nostra posita?

P. Nihil ipsorum prorsus: sed unius Dei est hoc totum, quod retuli, in nobis efficere Spiritus sui gratia.

M. Verum, annon adhibenda est a nobis diligentia, et omni studio enitendum, legendo, audiendo, meditando, ut eo proficiamus?

P. Imo vero: quum se quisque privatim quotidiana lectione exerceat: tum vero simul omnes praecipue sedulo conciones frequentent, ubi salutis doctrina in coetu fidelium explicatur.

M. Negas ergo esse satis, si domi seorsum singuli legant, nisi omnes simul in commune ad eandem doctrinam audiendam conveniant?

P. Convenire necesse est, ubi licet, hoc est, quum facultas datur.

M. Poterisne mihi hoc probare?

P. Sufficere ad probationem abunde nobis debet una Domini voluntas. Hunc autem ordinem Ecclesiae suae commendavit, non quem duo aut tres duntaxat servarent, sed cui subessent communiter omnes. Adhoc, illius tum aedificandae tum conservandae hanc esse unicam rationem pronunciat. Sit ergo haec nobis sancta et inviolabilis regula: nec sibi fas quisquam esse ducat, supra magistrum sapere.

M. Estne igitur necesse, praeesse Ecclesiis pastores?

P. Quin etiam necesse est audire ipsos, et quam proponunt Christi doctrinam, ex eorum ore cum timore et reverentia excipere. Itaque qui ipsos contemnit audireve detrectat, Christum contemnit, ac discessionem facit a societate fidelium. (Matth. 10, 40.)

M. Verum, semelne a pastore suo fuisse institutum satis est homini Christiano, an cursum hunc tota vita tenere debet?

P. Coepisse parum est, nisi perseveres. Christi enim discipulos usque in finem vel potius sine fine esse nos oportet. Hanc vero functionem mandavit Ecclesiae ministris, ut suo nos loco et nomine doceant.

[V.] DE SACRAMENTIS.

M. Non est aliud a Verbo medium, ut loquuntur, quo se nobiscum Deus communicet?

P. Verbi praedicationi adiunxit Sacramenta.

M. Quid est *Sacramentum*?

P. Externa divinae erga nos benevolentiae testificatio, quae visibili signo spirituales gratias figurat, ad obsignandas cordibus nostris Dei promissiones, quo earum veritas melius confirmetur.

M. Tantane vis subest visibili signo, ut conscientias in salutis fiducia stabiliat?

P. Id quidem a seipso non habet, sed ex Dei voluntate, propterea quod sit in hunc finem institutum.

M. Quum propriae sint Spiritus sancti partes, Dei promissiones in animis nostris obsignare, hoc tu Sacramentis quomodo tribuis?

P. Longum est inter illum et haec discrimen. Movere enim et afflicere corda, illuminare mentes, conscientias reddere certas ac tranquillas, solius re vera Spiritus est, ut id totum

censeri proprium ipsius opus debeat, illique acceptum referri, ne laus alio transferatur: minime tamen hoc obstat, quominus Sacramentis Deus utatur, tanquam secundis organis, eaque in usum adhibeat, prout visum fuerit: idque sic faciat, ne quid Spiritus virtuti derogetur.

M. Vim ergo efficaciamque Sacramenti non in externo elemento inclusam esse existimas: sed totam a Spiritu Dei manare?

P. Sic sentio: nempe, ut virtutem suam exerere Domino placuerit per sua organa, quem in finem ea destinavit. Quod quidem ita facit, ut Spiritus sui virtuti nihil detrahat.

M. Potesne mihi, cur ita agat, rationem reddere?

P. Hoc scilicet modo infirmitati nostrae consulit. Nam si spirituales essemus toti, Angelorum instar spiritualiter tum eum tum ipsius gratias possemus intueri. Verum, ut hac terreni corporis mole circumdati sumus, figuris indigemus vel speculis, quae nobis spiritualium caelestiumque rerum aspectum terreno quodam modo exhibeant. Neque enim aliter eo perveniremus. Simul etiam nostra interest, in Dei promissionibus exerceri sensus omnes nostros, quo melius nobis confirmentur.

M. Si verum est, ideo instituta esse a Deo Sacramenta, ut subsidia necessitatis nostrae forent, annon arrogantiae damnari merito deberet, si quis iudicaret, illis se, tanquam non necessariis posse carere?

P. Omnino. Atque adeo si quis illorum usu sponte abstineat, acsi opus non haberet, Christum contemnit, ipsius respuit gratiam, et Spiritum extinguit.

M. Verum, qualis ex Sacramentis fiducia ad stabiliendas conscientias, et quam certa securitas concipi potest, quibus utuntur promiscue boni et mali?

P. Quanquam oblata sibi in Sacramentis, Dei dona, in nihilum, ut ita dicam, redigunt impii, quantum ad ipsos spectat, non tamen propterea efficiunt, quin sua vis et natura Sacramentis maneat.

M. Quo igitur modo, et quando usum Sacramentorum sequitur effectus?

P. Quum ea fide recipimus, Christum in illis solum eiusque gratiam quaerentes.

M. Cur illic quaerendum esse Christum dicis?

P. Intelligo non esse visibilibus signis inhaerendum, ut salutem inde petamus, vel affixam illic conferendae gratiae virtutem imaginemur ac inclusam: quin potius adminiculi loco habendum esse signum, quo recta ad Christum dirigamur, salutem ab ipso et solidam felicitatem petaturi.

M. Quum ad eorum usum requiratur fides: qui nobis in fidei confirmationem data esse dicis, ut nos de promissionibus Dei reddant certiores?

P. Fidem in nobis semel inchoatam esse nequaquam sufficit,

nisi continenter alatur, et magis in dies magisque augeat. Ad eam ergo tum alendam tum roborandam tum provehendam Sacramenta instituit Dominus. Quod quidem significat Paulus, (Rom. 4, 11.) quum ad obsignandas Dei promissiones valere tradit.

M. Verum, nonne hoc infidelitatis indicium est, non habere Dei promissionibus solidam fidem, nisi aliunde nobis confirmentur?

P. Fidei certe imbecillitatem hoc arguit, qua filii etiam Dei laborant, qui tamen fideles propterea esse non desinunt; licet fide praediti sint exigua adhuc et imperfecta. Quamdiu enim versamur in hoc mundo, haerent semper in carne nostra dissidentiae reliquiae, quas aliter excutere non possumus, quam continuo usque ad vitae finem profectu. Ulterius ergo semper progredi necesse est.

M. Quot sunt Christianae Ecclesiae Sacramenta?

P. Duo sunt omnino, quorum communis sit inter omnes fideles usus.

M. Quae sunt illa?

P. *Baptismus* et *sacra Coena*.

M. Quid vero simile inter se habent vel diversum?

P. Baptismus veluti quidam in Ecclesiam aditus nobis est. Illic enim testimonium habemus, nos, quum alioqui extranei alienique simus, in Dei familiam recipi, ut inter eius domesticos censeamur. Coena vero testatur, Deum se nobis, animas nostras alendo, Patrem exhibere.

M. Quo clarius nobis innotescat utriusque veritas: de utroque seorsum tractemus. Primum: Quae est Baptismi significatio?

P. Ea duas partes habet. Nam ibi *remissio peccatorum*, deinde *spiritualis regeneratio* figuratur. (Eph. 5, 26. Rom. 6, 4.)

M. Quid similitudinis inest aquae cum his rebus, ut eas repraesentet?

P. Peccatorum quidem remissio species est lavacri, quo animae suis maculis abstergantur: non secus atque aqua abluitur corporis sordes.

M. Quid de regeneratione?

P. Quoniam eius initium est naturae nostrae mortificatio: finis vero ut novae creaturae simus, in eo nobis proponitur mortis figura, quod capiti aqua iniicitur: novae autem vitae, in eo quod non manemus sub aqua demersi, sed ad momentum duntaxat subimus tanquam in sepulchrum, ut statim eurgamus.

M. Num aquam esse animae lavacrum censes?

P. Nequaquam. Hunc enim honorem eripere Christi sanguini nefas est, qui ideo effusus fuit, ut, abstersis omnibus nostris maculis, puros coram Deo et impollutos nos redderet. (1 Petr. 1, 19. 1 Ioan. 1, 7.) Atque huius quidem purificationis fructum percipimus, quum sacro illo sanguine conscientias nostras Spiritus sanctus aspergit. Obsignationem vero in Sacramento habemus.

M. Verum, annon aliud aquae tribuis, nisi ut ablutionis tantum sit figura?

P. Sic figuram esse sentio, ut simul annexa sit veritas. Neque enim, sua nobis dona pollicendo, nos Deus frustratur. Proinde et peccatorum veniam et vitae novitatem offerri nobis in Baptismo, et recipi a nobis certum est.

M. An promiscue in omnibus impletur haec gratia?

P. Multi dum illi sua pravitate viam praecludunt, efficiunt, ut sibi sit inanis. Ita non nisi ad fideles solos pervenit fructus. Verum, inde nihil Sacramenti naturae decedit.

M. Regeneratio autem unde?

P. A morte Christi et resurrectione simul. Haec enim vis subest eius; morti, ut per eam crucifigatur vetus homo noster, et naturae nostrae vitiositas quodammodo sepeliatur, ne amplius vigeat in nobis. Quod autem reformamur in novam vitam ad obediendum Dei iustitiae, id est resurrectionis beneficium.

M. Quomodo per Baptismum nobis haec bona conferuntur?

P. Quia nisi promissiones illic nobis oblatas respuendo infructuosas reddimus, vestimur Christo eiusque Spiritu donamur.

M. Nobis vero quid agendum est, ut rite Baptismo utamur?

P. Rectus Baptismi usus in fide et poenitentia situs est: hoc est, ut statuamus primum certa animi fiducia, nos ab omnibus maculis Christi sanguine purgatos Deo placere; deinde ut Spiritum eius sentiamus ipsi in nobis habitare, atque id operibus apud alios declaremus; utque assidue nos in meditanda tum carnis mortificatione tum iustitiae Dei obedientia exerceamus.

M. Si haec requiruntur ad legitimum Baptismi usum, qui fit ut *infantes* baptizemus?

P. Non est necesse, ut Baptismum semper fides et poenitentia praecedant; sed ab iis tantum exiguntur, qui per aetatem iam sunt utriusque capaces. Satis ergo fuerit, si infantes, postquam adoleverint, Baptismi sui vim exerant.

M. Poterisne ratione demonstrare, nihil esse in ea re absurdi?

P. Sane. Si mihi concessum fuerit, nihil Dominum instituisse, quod sit a ratione dissentaneum. Nam quum *Circumcisionem* poenitentiae signum fuisse Moses (Deut. 30, 6.) et omnes Prophetæ (Jerem. 4, 4.) doceant, fidei etiam sacramentum, teste Paulo, (Rom. 4, 11.) fuerit: videmus tamen, ut infantes ab ea non excluserit.

M. Sed eademne causa, quae in Circumcisione valuit, nunc ad Baptismum admittendi sunt?

P. Prorsus eadem: quum promissiones, quas olim Deus populo Israelitico dederat, nunc sint per totum orbem publicatae.

M. Atqui num inde colligis signum quoque usurpandum esse?

P. Qui bene utrumque expendet omnia, hoc consequi animadvertet. Neque enim eius gratiae, quae Israeli ante collata fuerat, hac lege nos participes fecit Christus, ut vel obscurior erga

nos esset, vel aliqua ex parte imminuta. Quin potius, et luculentius eam in nos et abundantius effudit.

M. Putasne, si a Baptismo arceantur infantes, quicquam propterea Dei gratiae decedere, ut dici possit Christi adventu fuisse imminuta?

P. Id quidem evidenter patet. Signo enim sublato, quod ad testandam Dei misericordiam et confirmandas promissiones plurimum valet, deesset nobis eximia consolatio, qua fruebantur veteres.

M. Sic ergo sentis: quum Deus sub veteri Testamento, ut se Patrem parvulorum ostenderet, salutis promissionem in eorum corporibus insculptam esse voluerit signo visibili, indignum fore, si minus confirmationis a Christi adventu habeant fideles: quando et eadem hodie nobis promissio destinatur, quae olim Patribus, et clarius bonitatis suae specimen nobis in Christo exhibuit Deus.

P. Sic sentio. Praeterea quum satis constet, vim substantiamque, ut ita loquar, Baptismi, infantibus esse communem: si illis negaretur signum, quod veritate est inferius, aperta illis iniuria fieret.

M. Qua ergo conditione baptizandi sunt infantes?

P. Ut testatum fiat, benedictionis fidelium semini promissae ipsos esse haeredes; ut agnita, postquam adoleverint, Baptismi sui veritate, fructum ex eo percipiant ac proferant.

M. Transeamus ad *Coenam*. Ac primo quidem ex te scire velim, quae sit eius significatio?

P. Ideo a Christo instituta est, ut corporis et sanguinis sui communicatione educari in spem vitae aeternae animas nostras nos doceret, idque nobis certum redderet.

M. Cur autem *pane* corpus, *vino* sanguis Domini figuratur?

P. Nempe hinc docemur, quam vim habet panis in nutriendis corporibus, ad sustinendam praesentem vitam, eandem corpori Domini inesse, ad alendas spiritualiter animas. Sicuti vino exhiberantur hominum corda, reficiuntur vires, totus homo roboratur: ita ex Domini sanguine eosdem ab animis nostris usus percipi.

M. Ergone corpore Domini et sanguine vescimur?

P. Ita sentio. Num quum in eo sita sit tota salutis nostrae fiducia, ut accepta nobis feratur obedientia ipsius, quam Patri praestitit, perinde acsi nostra foret: ipsum a nobis possideri necesse est. Neque enim bona nobis sua aliter communicat, nisi dum se nostrum facit.

M. Atqui, nonne tune se dedit, quum se exposuit in mortem, ut nos a mortis iudicio redemptos Patri reconciliaret?

P. Id quidem verum est: sed non satis est nobis, nisi eum nunc recipiamus: quo mortis eius efficacia fructusque ad nos perveniat.

M. Recipiendi porro modus an non fide constat?

P. Fateor. Sed hoc simul addo, fieri id, dum non solum mortuum credimus, quo nos a morte liberaret: et suscitatum, quo

nobis vitam acquireret: sed in nobis habitare agnoscimus, nosque illi coniunctos esse eo unitatis genere, quo membra cum capite suo cohaerent: ut huius unitatis beneficio omnium eius bonorum participes fiamus.

M. Numquid hanc communionem per solam Coenam obtinemus?

P. Imo vero. Nam et per Evangelium, teste Paulo, (1 Cor. 1, 6.) nobis communicatur Christus; et merito hoc Paulus docet: quum illic audiamus, nos carnem esse de carne eius et ossa ex ossibus; (Eph. 5, 30.) ipsum esse panem vivum, qui e caelo ad nutriendas animas nostras descendit; (Ioan. 6, 51.) nos unum esse cum ipso, sicuti cum Patre unum est; (Ioan. 17, 21.) et similia.

M. Quid amplius ex Sacramento consequimur, aut quid praeterea utilitatis nobis confert?

P. Hoc scilicet: quod illa, de qua dixi, communicatio nobis confirmatur et augetur. Tametsi enim tum in Baptismo tum in Evangelio nobis exhibetur Christus: eum tamen non recipimus totum, sed ex parte tantum.

M. Quid ergo in symbolo panis habemus?

P. Corpus Christi, ut semel pro nobis ad nos Deo reconciliandos immolatum fuit, ita nunc quoque nobis dari: ut certo sciamus, reconciliationem ad nos pertinere.

M. Quid in vini symbolo?

P. Christum, ut suum sanguinem semel in peccatorum satisfactionem pretiumque redemptionis nostrae effudit, ita nunc eum nobis bibendum porrigere, ut fructum, qui inde pervenire ad nos debet, sentiamus.

M. Secundum has duas responsiones, sacra Domini Coena ad eius mortem nos amandat, ut eius virtuti communicemus?

P. Omnino; tunc enim unicum perpetuumque sacrificium, quod in salutem nostram sufficeret, peractum est. Proinde nihil restat amplius, nisi ut ipso fruamur.

M. Ergo non in hunc finem instituta est Coena, ut Deo Filii sui corpus offeratur?

P. Minime. Solus enim ipse, quum aeternus sit Sacerdos; (Hebr. 5, 5. 10.) hanc praerogativam habet. Atque hoc sonant eius verba, quum ait: *Accipite et manducate.* (Matth. 26, 29.) Neque enim ut offeramus corpus suum, sed tantum, ut eo vescamur, illic praecipit.

M. Cur duobus utimur signis?

P. In eo Dominus infirmitati nostrae consuluit, quo nos familiariter doceret, se non cibum modo animis nostris, sed potum quoque esse, ne alibi quam in eo solo ullam spiritualis vitae partem quaeramus.

M. An utroque uti peraeque omnes absque exceptione debent?

P. Ita fert Christi mandatum: cui ullo modo derogare, aliquid contra tentando, summum est nefas.

M. Solamne eorum, quae dixisti, beneficiorum significationem habemus in Coena, an illic re ipsa nobis exhibentur?

P. Quum Dominus noster Christus ipsa sit veritas, minime dubium est, quin promissiones, quas dat illic nobis, simul etiam impleat: et figuris suam addat veritatem. Quamobrem non dubito, quin sicuti verbis ac signis testatur, ita etiam suae nos substantiae participes faciat, quo in unam cum eo vitam coalescamus.

M. Verum qui hoc fieri potest, quum in caelo sit Christi corpus: nos autem in terra adhuc peregrinemur?

P. Hoc mirifica arcanaque Spiritus sui virtute efficit: cui difficile non est sociare, quae locorum intervallo alioqui sunt disiuncta.

M. Ergo nec corpus in pane inclusum esse, nec sanguinem in calice imaginariis?

P. Nequaquam. Quin potius ita sentio, ut veritate potiamur signorum, erigendas esse in caelum mentes, ubi Christus est, et unde eum expectamus iudicem et redemptorem: in his vero terrenis elementis perperam et frustra quaeri.

M. Ut in summam colligamus quae dixisti: duas in Coena res esse asseris: nempe, panem et vinum, quae oculis cernuntur, attrectantur manibus, percipiuntur gustu: deinde Christum, quo interior animae nostrae, tanquam proprio suo alimento, pascuntur.

P. Verum, et eo quidem usque, ut corporum etiam resurrectioni illic nobis, quasi dato pignore, confirmetur: quum et ipsa vitae symbolo communicent.

M. Quis autem rectus erit huius Sacramenti ac legitimus usus?

P. Qualem Paulus (1 Cor. 11, 28.) definit: Ut probet seipsum homo, priusquam eo accedat.

M. Quidnam in hac probatione inquiret?

P. Num verum sit Christi membrum.

M. Quibus ad eius rei notitiam argumentis perveniet?

P. Si vera sit poenitentia fideque praeditus: si proximos sincero amore prosequatur: si animum ab omni odio malevolentiaque purum habeat.

M. Num perfectam in homine tum fidem tum charitatem exigis?

P. Utramque sane integram et ab omni furore vacuam esse convenit. Verum frustra exigatur tam absoluta numeris omnibus perfectio, in qua nihil desideretur, quando tanta nunquam in homine inveniri poterit.

M. Non ergo ab accessu nos arcet imperfectio, qua adhuc laboramus.

P. Quin potius, si perfecti essemus, nullum amplius usum inter nos haberet Coena: quae sublevandae nostrae imbecillitati adminiculum esse debet ac imperfectionis subsidium.

M. Nullumne praeterea alium finem propositum habent haec duo Sacramenta?

P. Sunt etiam professionis nostrae notae, et quasi tesserae

quaedam. Illorum enim usu fidem apud homines nostram profite-mur, et testamur nos unum habere in Christo religionis consensum.

M. Si quempiam contingeret eorum usum aspernari, quo loco habendus esset?

P. Haec vero obliqua esset Christi abnegatio. Certe qui talis est, quum se Christianum confiteri non dignetur, indignus est, qui inter Christianos censeatur.

M. Satisne est, in totam vitam utrumque semel recepissee?

P. Usque adeo sufficit unus Baptismus, ut repetere fas non sit. Coenae autem diversa est ratio.

M. Quod est discrimen illud?

P. Per Baptismum nos adoptat, et in Ecclesiam suam alle-git Dominus, ut pro domesticis nos exinde habeat. Postquam nos adscripsit in numerum suorum, per Coenam testatur, de nobis continenter alendis curam se habere.

M. Promiscuene ad omnes pertinet tam Baptismi quam Coe-nae administratio?

P. Nequaquam: sed eorum, quibus mandatum est publicum docendi munus, propriae sunt istae partes. Sunt enim res inter se perpetuo nexu coniunctae, pascere Ecclesiam salutis doctrina, et Sacramenta administrare.

M. Possisne mihi Scripturae testimonio id comprobare?

P. Baptizandi quidem mandatum Christus peculiariter Apostolis dedit. (Matth. 28, 19.) In Coenae celebratione exemplum suum iussit nos sequi. (Luc. 22, 19.) Referunt autem Evangelistae, ipsum in ea distribuenda publici ministri fecisse officium.

M. Verum, debentne pastores, quibus commissa est dispensatio, passim omnes et absque delectu committere?

P. Quod ad Baptismum pertinet, quia non nisi infantibus hodie confertur, discretio locum non habet. In Coena vero cavere debet minister, ne cui ipsam porrigat, quem indignum esse palam constet.

M. Cur id?

P. Quia non sine contumelia et profanatione Sacramenti fieret.

M. Atqui, nonne Iudam, quamlibet impius esset, eius communione dignatus est Christus?

P. Fateor: quum adhuc occulta foret eius impietas. Tametsi enim Christum non latebat, (Matth. 26, 25.) nondum tamen prodierat in lucem notitiamque hominum.

M. Quid ergo hypocritis fiet?

P. Eos, tanquam indignos, arcere pastor non potest; sed supersedere debet, quousque eorum nequitiam, ut omnibus innotescat, Deus revelaverit.

M. Quid si quempiam ipse indignum noverit, aut fuerit admonitus?

P. Ne quidem ad eos communione abdicandos foret satis, nisi legitima cognitio Ecclesiaeque iudicium accedat.

M. Certum ergo gubernationis ordinem constitutum in Ecclesiis operaepretium est.

P. Verum est: nec enim aliter bene moratae sunt, nec rite compositae. Haec autem ratio est, ut deligantur seniores, qui morum censurae praesint cavendisque offendiculis invigilent; et quos agnoverint recipiendae Coenae nequaquam esse capaces, nec admitti quidem posse quin Sacramentum polluat, eos a communione rejiciant.

[Appendix.]

[a.] PRECATIONES ALIQUOT PIAE.

[1.] *Precatio matutina.*

Deus mi, Pater mi et Servator, qui gratia erga me tua effecisti, ut transacta nocte ad hunc diem pervenirem: fac etiam, ut ipsum totum in sanctissimi numinis tui cultu et veneratione consumam. Nihil omnino aut cogitem aut dicam aut faciam, quod eo non tendat, ut tibi obsequar et voluntati tuae morem geram: quo scilicet actiones omnes meae referantur ad gloriam nominis tui atque fratrum meorum salutem, dum exemplo meo ad te colendum instruantur. Atque ut mundum hunc, ad vitae externae usus, Solis tui splendore illuminas, ita fulgore Spiritus tui mentem meam illustra, qui me in via iustitiae tuae dirigat. Quamcunque ad rem applicem animum meum, is mihi semper sit propositus finis, ut tibi honorique tuo inserviam. Omnem felicitatem a gratia et beneficentia tua sola expectem. Nec quicquam omnino aggrediar, quod tibi gratum non sit. Effice praeterea, ut, dum huius vitae tuendae causa laboro et ea curo quae ad victum et cultum corporis pertinent, altius tamen erigam animum, ad beatam nempe et caelestem vitam, quam filiis tuis promisisti. Nihilominus, tam animae quam corporis protectorem te mihi exhibendo, adversus omnes Satanae insultus me confirmes ac munias, et ab omnibus periculis, quae nobis assidue in hac vita impendent, liberes. Adhaec quum parum sit coepisse, nisi perseverem, ideo a te peto Domine, ne mihi in hodiernum diem tantum dux sis ac rector, sed usque ad vitae finem me in tuam fidem suscipias, quo sub tuis auspiciis totus vitae meae cursus transigatur. Et quia proficiendum nobis est, gratiae in me tuae dona adauge indies, tantisper dum penitus adhaeream Filio tuo, Iesu Christo, quem verum Solem lucentem perpetuo in animis nostris merito appellamus. Quae tot tantaque beneficia ut abs te obtineam, obliviscere delictorum meorum, eaque infinita misericordia tua remitte: quod te facturum promisisti iis, qui te ex animo invocaverint, Amen.

Fac ut mane audiam pietatem tuam, quoniam in te speravi. Ostende mihi viam in qua ambulem, quoniam ad te levavi animam meam.

Libera me de inimicis meis, Domine, ad te confugi. Doce me, ut faciam voluntatem tuam, quia tu es Deus meus. Spiritus tuus bonus deducat me in terra recta. (Psal. 143, 8.)

[2.] *Quum adeunda est Schola.*

In quo instituet adolescens viam suam? Si prudenter se gerat iuxta sermones tuos. Ex animo te exquisivi, ne sinas me aberrare a praeceptis tuis. (Psal. 119, 9.)

Domine, qui fons es sapientiae omnis et doctrinae: quando pro singulari tua bonitate hoc mihi praestas, ut bonis artibus imbuatur haec mea pueritia, quae mihi ad sancte honesteque vivendum sint adiumento: mentem quoque meam, quae caecitate alioqui laborat, illustrando, simul effice, ut ad percipiendam doctrinam sim idoneus; memoriam meam confirma, ut, quod didicero, fideliter haereat; cor denique meum gubernat, ut ad proficiendum voluntarius atque etiam avidus accedam, ne mihi haec, quam tu nunc concedis, facultas mea ignavia pereat. Proinde Spiritum in me tuum infunde: Spiritum, inquam, intelligentiae, veritatis, iudicii ac prudentiae: ne successu studium meum careat, et irritus sit erga me magistri labor. Porro quodcumque studii genus suscipiam, fac ut illud in rectum finem destinare meminerò: nempe, ut te in Christo Filio tuo cognoscam. Atque ita quicquid addiscam, mihi sit ad rectam pietatis regulam adminiculo. Adhaec quando parvulos et humiles sapientia, rectos corde, notitia tui, illustraturum te promittis, superbos vero et improbos deiecturum te denuncias, ut in sensu suo evanescant: peto ut me ad veram humilitatem formare velis, qua me tibi primum, deinde etiam iis, qui mihi tua auctoritate praesunt, docilem et obsequentem exhibeam; simul ut cordi meo, evulsis inde vitiosis cupiditatibus, serium quaerendi tui desiderium inculces. Hic denique mihi unus sit propositus finis, me sic comparare in hac tenera aetate, ut, quum adolevero, ad quodcumque vitae genus me vocaveris, in eo tibi serviam.

Secretum Domini timentibus eum et foedus suum notum illis faciet. (Psal. 25, 14.)

[3.] *Benedictio Mensae.*

Omnia ad te respiciunt Domine, et tu das illis escam tempore; te illis dante, colligunt; te manum aperiente, omnia implentur abundantia.

Domine, penes quem fons est bonorum omnium et inexhausta scaturigo, benedictionem tuam in nos effunde, nobisque cibum et potum, quae tuae erga nos benignitatis dona sunt, in usum nostrum sanctifica, ut sobrie, sicuti praecipis, et frugaliter iis utentes vescamur pura conscientia. Fac etiam, ut te Patrem semper bonorumque omnium auctorem et agnoscamus vera animi gratuitate et ore praedicemus, ac sic fruamur corporis alimentis, ut praecipuo tamen cordis affectu aspiremus ad spiritualem doctrinae

tuæ panem, quo animæ nostræ in spem æternæ vitæ pascantur. Per Iesum Christum Dominum nostrum.

Non in solo pane vivit homo, sed in omni sermone quod procedit ex ore Dei. (Deut. 8, 3. Matth. 4, 4.)

[4.] *Post pastum gratiarum actio.*

Omnes gentes laudeat Dominum, omnes populi canant laudem Deo. Quia multiplicata est super nos misericordia eius, et veritas ipsius manet in æternum. (Psal. 117.)

Gratias agimus Deus ac Pater de tot beneficiis, quæ nobis assidue pro infinita tua benignitate largiris. Primum, quod omnia, quibus ad sustinendam præsentem vitam indigemus, adminicula suppeditando corporis etiam nostri curam te habere demonstras; tum vero præcipue quod in spem melioris vitæ, quam nobis sacro tuo Evangelio revelasti, nos regnare dignatus. Teque oramus, ne mentes nostras in corporibus sepultas curis et cogitationibus terrenis affigi patiaris. Quin potius effice, ut sursum erecti perstemus in expectatione Christi Filii tui, donec e caelo in redemptionem salutemque nostram appareat, Amen.

[5.] *Sub noctem, quum itur dormitum.*

Domine Deus, qui noctem destinasti hominis quieti, sicut diem creasti, in quo se laboribus exerceat: effice, quaeso, ut sic quiescat hac nocte corpus meum, ne animus interea vigilare tibi desinat, nec fatiscat cor aut torpore obruatur, quin semper erectum in amore tui perstet. Ita laxandi sublevandique animi gratia sollicitudines deponam, ne tui interea obliviscar, aut memoria mea excidat, quæ penitus menti meae inhaerere semper debet, bonitatis et gratiæ tuæ recordatio. Hoc quoque modo sicuti quiescit corpus, ita etiam sua quiete conscientia mea fruatur. Fac præterea ne in capiendo somno carnis deliciis indulgeam, sed tantum mihi concedam, quantum naturæ huius imbecillitas postulat, quo deinde ad te colendum sim expeditior. Denique sic castum me et impollutum, non animo minus quam corpore, et a periculis omnibus tutum servare velis, ut ipse quoque somnus meus in nominis tui gloriam cedat. Quoniam vero dies hic elapsus mihi non est, quin pluribus te modis, qua sum in malum propensione, offenderim; sicut tenebris noctis omnia nunc obteguntur, ita, quicquid est in me peccatorum, misericordia tua sepultum lateat. Exaudi me Deus, Pater et Servator, per Iesum Christum Filium tuum, Amen.

[b.] **PRECUM ECCLESIASTICARUM FORMULA.**

Diebus quidem profestis Minister populum ad precandum, quibus ei visum fuerit verbis, adhortatur, suam nimirum exhor-

tationem ad tempus et ad argumentum concionis, quam habiturus est, accommodans; at Dominico die mane haec ut plurimum adhibetur formula:

Adiutorium nostrum sit in nomine Domini qui fecit caelam et terram, Amen.

Fratres, unusquisque nostrum se Domino sistat suaeque peccata confiteatur, ac me his verbis praeuntem mente subsequatur.

Domine Deus Pater aeternae et omnipotens, agnoscimus et ingenue profiteamur apud sanctam maiestatem tuam, nos miseros peccatores esse conceptos, et natos in iniquitate et pravitae, ad nequitiam proclives, ad omne autem bonum opus inutiles, nosque, ut vitiosi sumus, nullum transgrediendi sancta tua mandata finem facere. Quo sit ut exitium a iusto iudicio tuo nobis accersamus. Attamen, Domine, anxie gemimus, quod te offenderimus, ac nos vitiaeque nostra damnamus, cum vera poenitentia, optantes, ut gratia tua nostrae succurrat miseriae.

Tua igitur nos misericordia dignare, Deus et Pater clementissime ac summe miserricors, in nomine Filii tui Iesu Christi, Domini nostri. Et vitia nostra delens omnesque sordes nostras abluens in dies dona sancti tui Spiritus nobis adauge, ut corde intimo iniquitatem nostram agnoscentes magis ac magis nobis displiceamus atque ita ad veram poenitentiam stimulemur, haec autem nos cum omnibus peccatis mortificans fructus iustitiae et innocentiae tibi gratos producat, per illum ipsum Iesum Christum Dominum nostrum.

Hic finilis, canitur a toto coetu Psalmus aliquis; deinde Minister ad preces revertitur, quibus a Domino gratiam sancti sui Spiritus petit, ut verbum eius fideliter ad nominis ipsius gloriam et ad Ecclesiae aedificationem exponatur, et quali decet submissione animi obedientiaeque excipiat. Precationis autem formulam ad id aptam Minister sibi pro arbitrio deligit. Absoluta concione is populum ad orandum hortatus ita incipit:

Deus omnipotens, Pater caelestis, te exauditorum preces quas tibi in nomine dilecti Filii tui Iesu Christi Domini nostri funderemus, nobis pollicitus es; et cum ab illo tum ab eius Apostolis, unum in locum nobis in eius nomine conveniendum esse, edocti sumus, addita etiam promissione, fore eum nobis praesentem, ut apud te pro nobis intercedat, impetretque omnia quae unanimi consensu a te petierimus super terram.

Primo, pro iis, quos nobis dominatores et gubernatores praefecisti, precari nos iubes; deinde vero pro omnibus, quae populo tuo atque adeo cunctis mortalibus necessaria sunt, supplices ad te accedere. Tuis igitur sacrosanctis praeceptis promissionibusque freti, quandoquidem in conspectum tuum prodimus, in nomine Filii tui Domini nostri Iesu congregati, supplices et ex animo rogamus, Deus et Pater optime, in nomine eiusdem, qui Servator noster et Mediator unicus est, ut (quae tua est immensa clementia) nobis peccata nostra condonare atque ita cogitationes nostras ad te attra-

here digneris, ut ex intimis cordis penetralibus invocare te possimus, ea in re vota nostra ad obsequium tuae voluntatis formantes, quae sola rationi consentanea est.

Tibi igitur preces fundimus, Pater caelestis, pro omnibus principibus et magistratibus, quorum ministerio ad nos gubernandos uteris. Potissimum vero pro huius urbis Praefectis, ut Spiritum tuum, qui solus bonus est et vere principalis, impertiri illis atque in dies augere digneris, adeo ut Iesum Christum Filium tuum, Dominum nostrum, Dominatorem dominatorum Regemque regum esse certo persuasum habentes, quemadmodum tu illum omni potestate in caelo et in terra donavisti, ita et ipsi in suo principatu cultum illius et regni eius amplificationem sibi ante omnia proponant, suos subditos (qui sunt manuum tuarum opificia et pascuorum tuorum oves) pro tuo arbitrio gubernantes, ut et hic et in alia qualibet orbis terrarum parte pace stabili fruantes te cum omni sanctimonia et puritate colamus, metuque hostium nostrorum liberati materiam celebrandae tuae laudis toto vitae nostrae tempore habeamus.

Deinde precibus nostris tibi commendamus, Pater verax et Servator, omnes quotquot fidelibus tuis pastores constituisti, quorum etiam tutelae animas commisisti, quos denique sacrosancti tui Evangelii dispensatores esse voluisti: ut eos sancto tuo Spiritu regas, quo probi fidelesque gloriae tuae ministri comperiantur, huc studium omne conferentes conatusque suos dirigentes, ut omnes miserae oves, quae adhuc sunt errabundae, recolligantur et ad Iesum Christum Dominum nostrum, praecipuum Pastorem et episcoporum Principem, reducantur, ut in dies maius iustitiae et sanctimoniae incrementum in eo accipiant. Interea autem omnes tuas Ecclesias e faucibus rapacium luporum eripere et ab omnibus mercenariis liberare digneris, qui gloriae tantum aut lucri cupiditate ducuntur, de tui nominis illustratione tuique gregis salute nihil plane solliciti.

Insuper tibi preces nostras offerimus, Deus elementissimus et Pater summe misericors, pro omnibus in universum hominibus, ut, quemadmodum totius humani generis agnosci vis Servator per redemptionem a Iesu Christo Filio tuo praestitam, ita ii, qui adhuc ab illius notitia sunt alieni tenebrisque immersi et ab erroribus ac ignorantia tenentur captivi, affulgente illis sancto tuo Spiritu tuoque Evangelio auribus illorum insonante ad rectam salutis reducantur viam, quae in eo sita est ut agnoscamus te solum verum Deum et quem misisti Iesum Christum. Rogamus et ut ii, quos iam gratiae tuae favore dignatus es quorumque mentibus per cognitionem verbi tui illuxisti, quotidie in melius proficiant spiritualibus tuis benedictionibus ditati, ut simul omnes uno et corde et ore te adoremus, Christumque tuum, Dominum nostrum, Regem et Legislatorem, honore debito prosequamur ac iusto obsequio celamus.

Praeterea etiam, o Deus omnis consolationis auctor, commendamus tibi quoscunque variis modis castigas populos, qui peste vel fame vel bello afflicti laborant, singulos etiam homines, qui vel paupertate vel carcere vel morbo exiliove aut alia ulla corporis sive animi aerumna premuntur, ut prudenter reputantes finem tibi esse propositum eos tuis ferulis in viam revocandi, imbuti hoc paterni tui amoris sensu, sincero cordis affectu respiscant, ut toto animo ad te convertantur et conversi plenam consolationem reportent omnibusque malis liberentur.

Maiorem autem in modum tibi commendamus miseros fratres nostros, quotquot sub Antichristi tyrannide dispersi vivunt cibo vitae spiritualis destituti et libertate palam invocandi nominis tui privati, atque adeo qui aut in carcerem coniecti sunt aut alio quopiam modo ab hostibus Evangelii tui oppressi: ut eos, o indulgentissime Pater, Spiritus tui robore fulcire digneris, ita ut nunquam animum despondeant, sed constanter in sancta tua vocatione permaneant; ut manum illis porrigere, prout id illis conducere nosti, consolari etiam adversis in rebus et in tuam tutelam receptos a luporum rabie defendere, omnibus denique Spiritus tui donis cumulare velis, quo eorum vita pariter et mors ad gloriam tuam spectent.

Postremo, o Deus et Pater, a nobis, qui hic in nomine Filii tui Iesu verbique eius [et sanctae eius Coenae]^{a)} gratia congregati sumus, sine te hoc exorari: ut, vere nobis consilii perditae nostrae originis, simul etiam reputemus, quantam damnationem mereamur et quanto cumulo in dies nobis impura et scelesti vita eam augeamus; ut, quum nos boni omnis vacuos esse carnemque nostram et sanguinem plane a cernenda regni tui haereditate abhorrere cognoverimus, ex intimo cordis sensu firmaque fiducia dilecto Filio tuo Iesu Christo, Domino nostro et Servatori ac Redemptori unico, nos dedamus; ut in nobis ipse habitans veterem illum nostrum Adamum extinguat ac in meliorem vitam renovet et instauret; per quam nomen tuum, prout sanctitate et dignitate pollet, omni in regione omnique in loco laudibus extollatur et gloriam sibi debitam consequatur^{b)}. Simul etiam ut ius imperiumque in nos obtineas, utque in dies magis ac magis tuae maiestati nos submittere discamus, ita ut ubique locorum regnans domineris^{c)}, populum tuum sceptro verbi tui Spiritusque tui potentia gubernans, tuorum autem hostium conatus veritatis et iustitiae tuae robore pessundans. Atque ita fiat, ut omnis potentia et celsitudo se gloriae tuae opponens in dies destruat atque aboleatur, donec regnum tuum suis omnibus numeris compleatur eiusque perfectio penitus stabiliatur, quum videlicet iudex

a) „His inclusa notulis [] dicuntur duntaxat die celebrationis Coenae.“ Nota marg. — b) „Sanctificetur nomen tuum.“ Nota marg. — c) „Adveniat regnum tuum.“ Nota marg. —

in persona Filii tui comparebis. Ut nos una cum omnibus creaturis veram plenamque obedientiam tibi praestemus^{d)}, sicut caelestes Angeli tui exequendis mandatis tuis toti sunt addicti. Atque ita voluntas tua nemine repugnante obtineat, omnesque tibi obsequi teque colere studeant, propriae voluntati omnibusque carnis suae cupiditatibus renunciantes. Ut nos amorem timoremque tui in omnibus vitae nostrae actionibus retinentes pro benignitate tua alas, ac nobis, quaecunque ad vescendum quiete et tranquillo pane nostro necessaria sunt, sufficias^{e)}: quo te nostri curam gerere videntes melius Patrem nostrum agnoscamus, omniaque bona e manu tua expectemus, nihil amplius spei et fiduciae in ulla creatura, sed totam in tua bonitate collocantes. Iam vero quoniam in hac mortali vita miseri peccatores sumus, tanta imbecillitate laborantes ut assidue diffluamus et a recta via declinemus, peccata nostra nobis condonare digneris^{f)}, quorum rei apud tuum iudicium sumus; et per hanc condonationem nexu mortis aeternae, quoque obstricti sumus, liberemur. Ne igitur eam, qua praediti sumus, nequitiam nobis imputes; quemadmodum ipsi, mandato tuo parentes, iniuriarum, quae nobis inferuntur, obliviscimur, ac tantum abest, ut de ulciscendis hostibus cogitemus, ut etiam comoda eorum procuremus. In posterum denique nos tua potentia fulcire digneris, ne (quae est carnis nostrae infirmitas) excidamus^{g)}. Ac, quum tam sint imbecillae vires nostrae ut ne ad momentum quidem temporis consistere possimus, praeterea etiam quum assidue tot hostes nos circumdent et adorianur, quum diabolus, mundus, peccatum, caro nostra, nullum faciant nos oppugnandi finem, sancto tuo Spiritu nos corrobora tuaeque gratiae donis arma, ut constanter omnibus tentationibus resistere et hoc spirituale praelium sustinere possimus, donec plena victoria potiti tandem aliquando in tuo regno cum Imperatore et Protectore nostro Iesu Christo, Domino nostro, triumphemus. Amen.

Post haec recitatur Apostolorum Symbolum.

Quo autem die celebratur Coena, haec praecedentibus adduntur.

Ac quemadmodum Dominus noster Iesus, non contentus tibi semel corpus suum et sanguinem in cruce obtulisse pro remissione peccatorum nostrorum, nobis quoque in alimentum vitae aeternae destinavit: ita hoc nobis pro tua beneficentia largire, ut vera cordis sinceritate et ardenti desiderio tantum beneficium ab eo accipiamus; nimirum ut certa fide praediti corpore pariter et sanguine eius vel potius eo toto fruamur, sicut ipse, quum verus sit

d) „Fiat voluntas tua.“ Nota marg. — e) „Panem nostrum quotidianum da nobis hodie.“ Nota marg. — f) „Remitte nobis peccata nostra.“ Nota marg. — g) „Ne inducas nos in tentationem.“ Nota marg.

homo et Deus, vere est sanctus panis caelestis ad nos vivificandos; ut non amplius in nobis ipsis et ad nostrum ingenium, quod omnino depravatum est, vivamus, sed ipse in nobis vivat, ut ad sanctam vitam, beatam et in aeternum permanentem, nos deducat, atque ita novi et aeterni Testamenti vere participes fiamus, nimirum foederis gratiae, hoc persuasissimum habentes, te velle nobis in perpetuum Patrem propitium esse delicta nostra nobis non imputando, ac tanquam charis filiis et haeredibus omnia tam animae quam corpori necessaria suppeditare; ut te sine fine laudibus et gratiarum actione prosequamur, tuumque nomen tum dictis tum factis illustre reddamus. Effice igitur hodie nos hoc modo, Pater caelestis, celebrandae faustae Filii tui memoriae compotes; da etiam, ut nos in ea exerceamus ac mortis eius beneficium praedicemus, quo novum incrementum ac robur tam ad fidem quam ad aliud quodlibet bonum accipientes eo maiore fiducia nos tuos esse filios profiteamur et in te Patre gloriemur.

Peracta autem Coena haec gratiarum actio vel aliqua ei similis adhibetur.

Laudem et gratiarum actione immortaliter te prosequimur, Pater caelestis, pro tanto, quod in nos miseros peccatores contulisti, beneficio, dum ad participationem Filii tui Iesu Christi nos adduxisti, quem pro nobis morti passus es tradi, et nunc in vitae aeternae alimentum impertiris. Iam vero tuam in nos prosequens beneficentiam, ne unquam haec a nobis oblivioni dari permittas, sed fac potius ut ea cordibus insculpta gerentes proficiamus et crescamus in fide, quae ad omne opus bonum sit efficax. Unde etiam fiat, ut reliquum vitae nostrae cursum propagationi gloriae tuae et aedificationi proximorum dedicemus: per illum ipsum Iesum Christum Filium tuum, qui in unitate sancti Spiritus vivit tecum et regnat in aeternum. Amen.

Benedictio quam Minister populo discessuro precatur, secundum divinae Legis praeceptum.

Benedicat vobis Dominus, vosque servet incolumes. Dominus vos splendore vultus sui illustret, vobisque sit propitius. Convertat Dominus faciem suam ad vos, et omnia prospera vobis largiatur.

Quum doceant nos Scripturae, pestes, bella et alias huiusmodi calamitates esse Dei castigationes, quibus in peccata nostra animadvertit, quum eas irruere videamus, Dei adversum nos iram agnoscere debemus; ac tunc, si vere fideles sumus, peccatorum nostrorum recordari nos oportet, ut nostri nosmetipsi pudeat ac pigreat, et ad Dominum resipiscencia non ficta vitaeque in melius mutata conversi submisso animo ac suppliciter veniam ab eo petamus. Ideo si quando Deum minari nobis videmus, ne patien-

tiam eius tentemus, sed potius eius iudicium antevertamus (quod alioqui tum imminere videmus) singulis hebdomadibus diem aliquem statum esse convenit, in quo peculiariter de his populus admoneatur, Deoque precetur et supplicet, prout tempus poscet. Sequitur itaque precum ad id aptarum formula.

In principio concionis adhibetur a Ministro illa confessio generalis, diebus Dominicis usurpari solita, quae antea perscripta fuit. In fine autem concionis, postquam commonescit populum, Deum nunc in homines, ob scelera, quae per totum orbem grassantur, et propter nequitiam, ad quam passim omnes sunt proiecti, suam vindictam exercere; postquam item ad se convertendum et ad vitam in melius mutandam, simul vero ad orandum Deum pro impetranda venia, hortatus est, utitur ea quae sequitur formula:

Deus omnipotens, Pater caelestis, agnoscimus et ingenue profiteamur, quod et verum est, indignos esse nos qui in caelum oculis attollamus, ut coram te nos sistamus, nec tantum debere nobis arrogare, ut exauditum a te iri preces nostras speremus, si eorum, quae tibi afferimus, rationem habeas. A propriis enim accusamur conscientiis, nostraque peccata adversum nos testimonium ferunt; te vero iustum esse iudicem novimus, qui peccatores et nequam homines non iustifices, sed in eos animadvertas qui tua mandata violaverint. Hinc fit, Domine, ut, dum totius vitae nostrae statum reputamus, nostri nosmet pudeat, nec aliud quam animum despondere possimus, perinde acsi iam in abyssum mortis demergeremur. Verum tamen, Domine, quum pro tua immensa misericordia dignatus sis nobis imperare, ut te invocemus, idque vel ex intimis inferis; et quo magis viribus destitui nos videmus, tanto magis ad tuam summam bonitatem confugiamus; quum praeterea pollicitus sis nobis te precibus nostris fore exorabilem, in nomine Domini nostri Iesu Christi (quem nobis advocatum et intercessorem constituisti) eiusque merito, non autem spectantem quid meriti simus: ecce, omni humanae fiducia renunciantes tuaque sola bonitate freti, in conspectum tuum prodire tuumque sanctum nomen ad obtinendam misericordiam invocare non dubitamus.

Primum Domine, praeter infinita beneficia, quae assidue in reliquos quosque homines quotquot terra sustinet confers, peculiariter etiam nobis tot gratiae tuae dona impertivisti, ut ea recensere nequeamus, imo vero ne mente quidem satis complecti possimus. Hoc vero singulare, quod ad notitiam sancti tui Evangelii vocare nos dignatus sis, miserabile quo nos diabolus premebat servitutis iugum excutens, et ab execranda idololatria vanisque superstitionibus, quibus immersi eramus, liberatos ad lumen veritatis tuae adduxeris. Nihilominus tamen (quae nostra est ingratitude) obliti bonorum, quae manus tua nobis largita est, a recta via declinavimus, et te relicto carnis nostrae concupiscentias sequuti sumus. Quin etiam sanctum tuum verbum debita re-

verentia atque obedientia fraudavimus, nec tuum nomen quibus decebat praeconiis prosequuti sumus. Et quamvis assidue fidelibus verbi tui admonitionibus aures nostrae personuerint, eas tamen negleximus. Peccavimus itaque Domine, teque offendimus, ideoque pudore suffundimur, nos gravium scelerum apud tuum iudicium reos esse agnoscentes: adeo ut, si dignas nobis poenas infligere velis, aliud quam mortem et damnationem expectare nequeamus. Nam si nos excusare velimus, at nostrae ipsorum conscientiae nos accusant, nostraque nequitia tuis oculis ad nos condemnandos patet. Ac profecto re ipsa, Domine, ex castigationibus, quas iam nobis immisisti, te iustissimis de causis adversus nos excanduisse cognoscimus. Quum enim aequus sis iudex, tuos non immerentes affligis. Tuis igitur verberibus caesi, tuam adversus nos ipsos iram provocasse agnoscimus. Sed et nunc manum tuam ad nos puniendos extentam videmus. Gladii enim, quibus ad exigendam ultionem uti soles, stricti nunc sunt, et ea, quae peccatoribus sceleratisque hominibus minitari consuevisti, parata esse cernibus.

Quamvis autem multo etiam graviores quam antea de nobis poenas sumeres, atque adeo plagas centuplo plures infligeres, et modo non horrendae illae clades, quibus olim peccata populi tui Israelitici castigasti, nobis ingruerent, nos illis dignos esse ac sceleribus nostris promeruisse confitemur. Sed enim, Domine, tu pater es noster, nos aliud nihil quam terra et lutum; tu creator es noster, nos tuarum manuum opera; tu nobis pastor es, nos tibi ovile sumus; tu noster es redemptor, nos populus abs te redemptus; noster es Deus, nos haereditas tua. Ideo ne ita irascaris nobis, ut in furore tuo nos castiges; ne recorderis nequitiae nostrae ad eam puniendam, sed pro tua clementia nos leniter castiga. Accensa quidem est adversus nos ira tua propter peccata, quae commisimus; sed nomen tuum invocari super nos tuamque nos tesseram gestare memineris. Conserva potius opus, quod gratia tua in nobis inchoasti, ut te nostrum esse Deum et Servatorem totus orbis agnoscat. Hoc certe nosti mortuos, qui apud inferos sunt, et quos perdidideris ac funditus profligaveris, te nequaquam esse laudaturos, sed tristes et omni consolatione destitutas animas, corda contrita, conscientias sensu culpae suae oppressas tuaeque gratiae favorem sitientes, gloria et honore te affecturas. Tuus Israeliticus populus flagitiis tuam saepe iram provocavit, tuque eum iusto tuo iudicio afflixisti; verum quoties ad te conversus est, semper illi ad tuam clementiam aditus patuit; et quantumvis gravia essent eius scelera, tamen propter foedus, quod cum servis tuis, Abrahamo, Isaaco et Iacobo, inieras, flagella tua et clades, quae illis imminebant, avertisti: adeo ut nunquam preces eorum repulsam apud te passae sint. Atqui nos praestantiore foedere dignatus es, quo apud te niti possumus: eo nimirum, quod pepigisti in Iesu Christi Servatoris nostri dex-

tera, quodque sanguine eius scribi et eiusdem morte obsignari voluisti. Quapropter, Domine, nobis ipsis renunciantes, omnique alia spe valere iussa, ad faustum hoc foedus confugimus; quo Dominus noster Iesus Christus corpus suum tibi in sacrificium offerens nos tibi reconciliavit. Intuere igitur, Domine, in Christi tui faciem, non in nostram, ut eius intercessione ira tua placetur, faciesque tua super nos ad gaudium et salutem refulgeat; ac nos posthac tuo Spiritu sancto regendos et gubernandos suscipias, qui nos in meliorem vitam regeneret, per quam

Nomen tuum sanctificetur, veniat regnum tuum; fiat voluntas tua, quemadmodum in caelo, sic etiam in terra. Panem nostrum quotidianum da nobis hodie; et remitte nobis peccata nostra, etenim ipsi remittimus omnibus qui debent nobis. Et ne nos inducas in tentationem, sed libera nos a malo. Quia tuum est regnum et potentia et gloria in secula, Amen.

Quamvis autem indigni simus, qui pro nobismet ipsis os aperiamus et te in rebus adversis invocemus, quum tamen mandaveris ut alii pro aliis precaremur, nos pro omnibus fratribus, eiusdem corporis membris, quos nunc tuis flagellis castigas, preces tibi fundimus, et ut iram tuam ab illis avertas obsecramus: nominatim vero pro N. et N. Memineris, Domine, eos quoque filios tuos esse, sicut et nos: atque ideo, quamvis te offenderint, ne tamen bonitatis tuae et misericordiae erga eos cursum interrumpas, quam perpetuam erga tuos omnes fideles fore promisisti. Tuas igitur omnes Ecclesias oculo tuae clementiae intueri digneris, omnesque populos, quos nunc aut peste aut bello aut alio flagelli genere caedis, et singulos homines, qui verbera tua sentiunt, qui videlicet carcere constricti sunt morbove aut pauperie affligantur, consolationemque omnibus, prout illis opus ea esse cognoscis, afferens et castigationes tuas ad vitae emendationem illis utiles reddens, patientia eos instruere, severitatique tuae moderari, ac tandem eos liberando, plenam illis materiam exultandi in tua bonitate sanctumque tuum nomen benedicendi praebere digneris. Praecipue vero in eos, qui pro tua veritate decertant, oculos convertere velis et publice et privatim, ut invicta eos constantia robores, tuteris eos, et ubique opituleris, omnes hostium illorum tuorumque technas et machinas irritas reddens, furorem eorum refrenans, omnes eorum conatus ignominiae dampnans. Neque Christianismum omnino deploratum esse permittas, ne memoriam nominis tui in terris penitus aboleri sinas; ne eos, super quos nomen tuum invocari permisisti, luctuoso interitu obrui patiaris; ne Turcae, Ethnici, Barbari, Papistae alique infideles nomini tuo cum blasphemii insultent.

Tibi igitur preces fundimus, Pater caelestis, pro omnibus principibus et magistratibus, quorum ministerio ad nos gubernandos uteris. Potissimum vero pro huius urbis Praefectis: ut Spiritum tuum, qui solus bonus est et vere principalis, impertiri illis atque in dies augere digneris: adeo ut Iesum Christum Filium tuum,

Dominum nostrum, Dominatorem dominatorum Regemque regum esse certo persuasum habentes, quemadmodum tu illum omni potestate in caelo et in terra donavisti, ita et ipsi in suo principatu cultum illius et regni eius amplificationem sibi ante omnia proponant, suos subditos (qui sunt manuum tuarum opificia et pascuorum tuorum oves) pro tuo arbitrio gubernantes: ut et hic et in alia quavis orbis terrarum parte, pace stabili fruantes, te cum omni sanctimonia et puritate colamus, metuque hostium nostrorum liberati materiam celebrandae tuae laudis toto vitae nostrae tempore habeamus.

Deinde precibus nobis tibi commendamus, Pater verax et Servator, omnes quotquot fidelibus tuis pastores constituisti, quorum etiam tutelae animas commisisti, quos denique sacrosancti tui Evangelii dispensatores esse voluisti: ut eos sancto tuo Spiritu regas, quo probi fidelesque gloriae tuae ministri comperiantur: huc studium omne conferentes conatusque suos dirigentes, ut omnes miserae oves, quae adhuc sunt errabundae, recolligantur et ad Iesum Christum Dominum nostrum, praecipuum pastorem et episcoporum principem, reducantur: ut in dies maius iustitiae et sanctimoniae incrementum in eo accipiant. Interea autem omnes tuas Ecclesias e faucibus rapacium luporum eripere et ab omnibus mercenariis liberare digneris, qui gloriae tantum aut lucri cupiditate ducuntur, de tui nominis illustratione tuique gregis salute nihil plane solliciti.

Insuper tibi preces nostras offerimus, Deus clementissime et Pater summe misericors, pro omnibus in universum hominibus: ut, quemadmodum totius humani generis agnosci vis Servator, per redemptionem a Iesu Christo Filio tuo praestitam, ita ii, qui adhuc ab illius notitia sunt alieni tenebrisque immersi et ab erroribus ac ignorantia tenentur captivi, affulgente illis sancto tuo Spiritu tuoque Evangelio auribus illorum insonante, ad rectam salutis reducantur viam, quae in eo sita est, ut agnoscamus te solum verum Deum et quem misisti Iesum Christum. Rogamus et ut illi, quos iam gratiae tuae favore dignatus es quorumque mentibus per cognitionem verbi tui illuxisti, quotidie in melius proficiant, spiritualibus tuis benedictionibus ditati: ut simul omnes uno et corde et ore te adoremus, Christumque tuum, Dominum nostrum, Regem et Legislatorem, honore debito prosequamur ac iusto obsequio colamus.

[c.] FORMULA SACRAMENTORUM ADMINISTRATIONUM.

In usum Ecclesiae Genevensis conscripta.

[1.] Formula Baptismi administrandi.

In primis illud scire oportet, apportandos esse infantes ad Baptismum aut Dominicis diebus Catechismi tempore aut aliis diebus ad concionem, ut, quemadmodum Baptismus solennis quaedam

est cooptatio in Ecclesiam, ita in conspectu et oculis totius concionis celebretur.

Absoluta concione, offertur infans. Tum Minister publicus ita exorditur:

Auxilium nostrum in nomine Domini qui fecit caelum et terram, Amen.

Huncine infantem offertis, ut baptizetur?

Resp. Maxime.

Minister.

Dominus nobis dilucide commonstrat, quanta in foeditate et miseria vitiositateque nascimur, quum ait nobis renascendum esse. Etenim si naturam nostram renovari oportet, ut in Dei regnum intromittamur: satis magnum argumentum est, eam penitus corruptam Deoque detestabilem esse. Itaque hac de causa monet nos, ut summisso et humili animo simus, nostraque nobis turpitudine acerbitati et odio sit. Eaque ratione nos ad gratiam ipsius expetendam praeparat, qua prioris naturae nostrae perversitas et indignitas extinguatur et funditus deleatur. Neque enim prius ei locus est in nobis, nisi quum totius nostrae virtutis, iustitiae, sapientiae fiduciam usque eo abiicimus, ut, quaecunque in nobis sunt, damnemus ac repudiemus.

Porro autem ubi nostram nobis turpitudinem foeditatemque aperuit ac commonstravit, tum consolationem nobis pro sua misericordia impertit, pollicens fore ut Spiritu suo sancto nos in vitam alteram exsuscitet, quae nobis quasi ingressus quidam sit in ipsius Regnum. Haec regeneratio bipartita est: nam et nobis prorsus renunciandum est, ac neque rationi neque voluntati neque voluptati libidinique nostrae obtemperandum; quin potius mentem animumque nostrum sapientiae iustitiaeque Dei subiici oportet, et quicquid ex nostro est et nostra carne extinguere: tum praeterea lucem Domini sequi convenit eiusque sanctissimae voluntati morem gerere, quemadmodum ipse verbo suo nos docet Spirituque suo sancto nobis praelucet viamque commonstrat. Utrumque autem hoc in Domino nostro Iesu Christo impletum ac perfectum est, cuius mors et passio tantam vim habet, ut eam participantes quasi sepulti peccato simus, ut carnis nostrae concupiscentiae mortificentur atque extinguantur. Huc accedit, quod vi resurrectionis ipsius in vitam novam excitamur, quae a Deo est, quatenus Spiritus eius nos regit ac moderatur, ut in nobis ea opera perficiat, quae illi grata et accepta sint. Hoc tamen caput est salutis nostrae, ut nobis delicta omnia nostra pro sua misericordia condonet, ea nobis non imputans, sed eorum memoriam delens atque obliterans, ne quando nobis ea in iudicio illius obiciantur. His omnibus beneficiis afficimur, quum per Baptismum in Corpus Ecclesiae nos inserit. In hoc enim Sacramento nobis peccatorum remissionem testificatur. Ob eamque causam aquae signum notam-

que instituit, significans atque adeo aperte ostendens, quemadmodum eo elemento maculae corporis eluuntur, eodem modo velle se animos nostros purgare atque expiare, ne ulla amplius labes aut macula appareat. Hoc amplius renovationem nobis nostram in eo offert, quae, quemadmodum iam diximus, versatur in carnis nostrae mortificatione vitæque spirituali, quam in nobis effert ac procreat. Itaque duplici beneficio afficimur a Deo in Baptismo, modo ne vim huiusce Sacramenti ingrato et immemori animo extinguamus. Nam et testimonium in eo certissimum habemus, Deum velle nobis parentis esse propitii loco, neque eum delicta nostra nobis imputaturum, tum autem Spiritu suo sancto nobis praesto futurum, ut diabolo, peccato et carnis nostrae concupiscentiis resistere tandiu et repugnare possimus, dum victoriam consequamur, ut in Regni sui libertate vivamus, quod iustitiae Regnum est.

Quum igitur haec duo in nobis per Iesu Christi gratiam impleantur, satis constat Baptismi veritatem et substantiam in eo comprehendere et concludi. Non enim aliud lavacrum habemus, nisi eius sanguinem; neque aliam renovationem, nisi in eius morte et resurrectione. Sed quemadmodum nobiscum bona divitiasque suas per verbum communicat, eodem modo per Sacramenta nobis ea impertit et largitur.

Iam vero optimus et benignissimus Deus noster, non contentus nos in filios suos adoptasse atque in Ecclesiae suae communionem admisisse, largius adhuc atque prolixius suam in nos benignitatem conferre voluit: nobis videlicet pollicens fore ut Deus sit et noster, et vere etiam generis posteritatisque nostrae, adusque millesimam generationem. Quamobrem etsi fidelium liberi sint ex Adami corrupta stirpe ac genere, eos ad se nihilominus admittit, propter foedus videlicet cum eorum parentibus initum, eosque pro liberis suis habet ac numerat: ob eamque causam iam inde ab initio nascentis Ecclesiae voluit infantibus Circumcisionis notam imprimi, qua quidem nota iam tum eadem omnia significabat ac demonstrabat, quae hodie in Baptismo designantur. Et quemadmodum eos circumcidi iubebat, sic in suorum liberorum loco ac numero eos habebat, seque parentem ipsorum non minus quam eorum, a quibus geniti erant, profitebatur.

Nunc vero, quum Dominus Iesus in terras descenderit, non ut Dei Patris gratiam et beneficium imminueret, sed quo salutis foedus per omnes terrarum fines propagaret, quae tum temporis in populo Iudaico inclusa fuerat: minime dubium est, quin liberi nostri haeredes sint eius vitae ac salutis, quam nobis est pollicitus: qua de causa sanctificari eos Paulus affirmat, iam inde ab utero matris, quo ab Ethnicorum et a vera religione abhorrentium hominum liberis discernantur. Eoque Dominus noster Iesus Christus pueros, qui ei offerebantur, admisit; sicuti scriptum est Matthaei decimo nono capite. Tum oblatis sunt ei parvuli, ut manus eis imponeret et oraret; discipuli autem eos increpabant. Iesus vero

ait eis: Sinite parvulos, et ne prohibeatis eos ad me venire. Talium est enim regnum caelorum. Quum affirmat regnum caelorum eorum esse iisque manus imponit et Deo Patri suo eos commendat, satis nos docet, minime excludendos esse illos ab ipsius Ecclesia. Hanc igitur ipsius regulam et praescriptionem sequentes, infantem hunc in eius Ecclesiam admittemus, ut bonorum omnium, quae suis fidelibus promisit, particeps fiat. Ac primum eum nos adhibita precatione illi offeremus, humili ac summisso animo suppliciter dicentes:

Domine Deus, Pater aeternae et omnipotens, quando pro tua infinita clementia nobis pollicitus es fore te Deum et nostrum et liberorum nostrorum: oramus te, ut beneficium illud tuum in hoc infante confirmare digneris, parentibus iis genito, quos in Ecclesiam tuam cooptasti. Et quemadmodum tibi a nobis offertur ac consecratur, ita in tutelam tuam eum recipias, Deum te et Servatorem eius esse demonstrans, peccatum ei originis condonans ac remittens, cuius genus omne Adami culpam sustinet, eumque praeterea Spiritu tuo sanctificans, ut, quum ad aetatem iudicii atque intelligentiae capacem progressus erit, te solum Deum et Servatorem agnoscat et veneretur, per omnem vitae cursum tibi laudem et gloriam tribuens, perpetuo suorum peccatorum condonationem abs te consequatur. Ut vero beneficia haec accipere possit, eum tu in communionem Domini nostri Iesu cooptare digneris, ut omnibus eius bonis tanquam unum ex eius corporis membris participet. Exaudi nos, Parens misericordiae, ut Baptismus, quem ei ex instituto tuo impertimus, fructum vimque suam exerat, qualem nobis Evangelii tui doctrina commonstrat.

Pater noster qui es in caelis, sanctificetur nomen tuum; adveniat regnum tuum; fiat voluntas tua in terra sicut in caelo. Panem nostrum quotidianum da nobis hodie; et remitte nobis debita nostra, ut et nos remittimus debitoribus nostris; et ne nos inducas in tentationem, sed nos a malo libera. Quia tuum est regnum et potentia et gloria in secula, Amen.

Quoniam admittendus est hic infans in Christianam Ecclesiam, spondetis, quum ad aetatem iudicii prudentiaeque compotem pervenerit, eum vos doctrina, quae a populo Dei recepta et probata est, instructuros; sicuti breviter et summatim comprehensa est in ea confessione fidei, quam omnes tenemus.

Credo in Deum Patrem omnipotentem, creatorem caeli et terrae. Et in Iesum Christum eius Filium, Dominum nostrum: conceptum de Spiritu sancto, natum ex Maria virgine, supplicio affectum a Pontio Pilato, cruci suffixum, mortuum et sepultum: qui descendit ad inferos: tertio post die resurrexit ex mortuis, ascendit ad caelos, sedet ad dexteram Dei Patris omnipotentis, inde venturus ut iudicet vivos et mortuos. Credo in Spiritum sanctum, sanctam Ecclesiam universalem, communionem sanctorum, remissionem peccatorum, carnis resurrectionem, vitam aeternam. Amen.

Spondetis igitur vos daturos operam, ut omni hac disciplina instruat, ac generatim omnibus his, quae scriptis divinis continentur, id est, tum veteri tum novo Testamento: ut ea amplectatur et audiat tanquam verbum sermonemque Dei certissimum, caelitus demissum. Eum praeterea hortabimini, ut ad eam normam et regulam vitam suam instituat, quam nobis Deus in Lege sua praescripsit, cuius haec summa sunt capita: primum, ut Deum toto pectore, animo et viribus, tum praeterea proximum nostrum non secus quam nosmetipsos diligamus. Item ut sermoni et admonitionibus, quas nobis per Prophetas et Apostolos suos Deus tradidit, fidem habens, ac sibi ipsi suisque concupiscentiis renuncians, omne suum studium in praedicando nomine Iesu Christi et proximis aedificandis collocet.

Promissione facta, nomen infanti imponitur; tum in eum aquam Baptismi Minister effundit, inquit:

N. Baptizo te in nomine Patris et Filii et Spiritus sancti.

Horum nihil nisi clara voce pronuncietur, linguaque patria omnia nuncupantur: quippe quum multitudo, quae ad hoc mysterium assistit, testis esse debeat eorum, quae in eo fiunt: quam ad rem intelligentia necessaria est: quin etiam, ut omnes magis magisque confirmentur, revocantes animum ad memoriam fructus et utilitatis sui Baptismi.

Neque vero ignoramus aliis in locis adhiberi alias ceremonias quamplurimas, quas vetustissimas esse minime diffitemur. Sed quoniam aut hominum arbitrio atque libidine aut certe levi aliqua de causa excogitatae sunt, denique quoniam sine verbo Dei factae et inductae sunt, ac tam multae praeterea superstitiones inde manarunt, nobis sane sine ulla religione visum est eas tolli atque aboleri oportere, ut ne posthac cuiquam praecluderetur aditus ad Iesum Christum. Primum enim satis constat, quaecunque a Deo praescripta atque instituta non sunt, ea omnia libertati arbitrioque nostro relinqui; deinde, quicquid ad aedificationem confirmationemque pietatis non pertinet, id minime recipiendum esse in Ecclesiam: quod si in eam inductum esset, tollendum ac removendum esse. Quo magis id, quod nihil nisi scandalum et offensionem parit quasque idololatriae instrumentum quoddam est et commentitiarum opinionum, nullo modo tolerandum est.

Atqui non dubium est, quin luminaria, unguenta (quae Christum nominantur) aliaeque pompae generis eiusdem a Deo nunquam institutae sint, sed ab hominibus introductae, sensimque eo progressa superstitio sit, ut maiore in pretio atque honore haberentur, quam ipsum Christi institutum. Illud profecto negari nullo modo potest, quin eam ipsam Baptismi formam ac rationem teneamus, quam et Christus praescripsit et Apostoli sequuti sunt et vero etiam primaria et antiqua Ecclesia in more atque instituto habuerit; neque alio nomine culpari possumus, nisi quod Deum ipsum sapientia superare atque antecellere volumus.

[2.] *Ratio celebrandae Coenae Dominicae.*

Principio illud scire oportet, die Dominico qui proxime ei diei antecedit quo Coena celebranda est, prius hoc denunciari populo: primum ut se quisque ad eam digne recipiendam comparet, eaque reverentia, qua ratio postulat; tum ne pueri eo adducantur, nisi qui commode instituti fidemque suam in Ecclesia professi sint; tertio, ut, si forte advenae quidam et peregrini in urbe sint nondum religionis disciplinaeque nostrae institutis imbuti, ii si communicare S. Coenae velint, Ministros adeant, ■ quibus in privatis aedibus erudiantur. Quo die celebranda est, Minister ad finem concionis de ea commemorat, aut, si res postulare videatur, sermonem omnem in ea tractanda explicandaque consumit, ut populum doceat quid hoc mysterio Dominus designet ac significet, et qua ratione illud sit recipiendum. Absoluta precatione confessioneque fidei, ut multitudinis totius nomine Concionator testetur, velle omnes in doctrina religioneque Christiana vivere ac mori, clara et magna voce haec pronunciat:

Audite, qua ratione Iesus Christus sacrosanctam suam Coenam instituerit, sicuti Paulus memoriae tradidit capite undecimo prioris ad Corinthios Epistolae: Accepi, inquit, a Domino, quod et tradidi vobis, quod Dominus Iesus in ea nocte, qua traditus est, accepit panem, et postquam gratias egisset, fregit, ac dixit: Accipite, edite, hoc meum est corpus, quod pro vobis frangitur; hoc facite in mei commemorationem. Ad eundem modum et poculum peracta Coena, dicens: Hoc poculum novum Testamentum est in meo sanguine; hoc facite, quotiescunque biberitis, in mei commemorationem. Quotiescunque enim comederitis panem hunc, et poculum hoc biberitis, mortem Domini annunciabitis, donec venerit. Itaque quisquis ederit panem hunc aut biberit poculum Domini indigne, reus erit corporis et sanguinis Domini. Probet autem quisque seipsum, et sic de pane illo edat et de poculo bibat: nam qui edit aut qui bibit indigne, iudicium sibi ipsi edit et bibit, non diiudicans corpus Domini.

Audivimus, fratres, quemadmodum Dominus Coenam suam una cum discipulis suis fecerit: ex quo quidem illud intelligi voluit, extraneos eosque, qui in suorum numerum recepti non sunt, minime esse admittendos. Quamobrem hanc ego regulam et praescriptionem sequutus, in nomine atque auctoritate Domini nostri Iesu Christi, hinc ego arceo ac repello, atque hoc sacrosancto mysterio interdicto omnibus idolorum cultoribus, impie et contumeliose de Deo loquentibus, impiis et sceleratis hominibus, numenque contemnentibus, haereticis, iisque omnibus, qui sectas haeresesque amplectuntur, quo vinculum et communionem Ecclesiae perfringant, periuros, contumaces in utrumque parentem, ac superiores, seditiosos, factiosos, sicarios, concitos ad rixam, adulteros, stupris, furtis, rapinae, avaritiae, vino, gulae ventrique deditos, quicumque vitae rationem sequuntur flagitiosam et offensiones ac scandala parientem,

iisque palam denuncio, ut ab hoc sacrosancto convivio abstineant, ne sanctissimas epulas, quas Dominus solis suis domesticis et fidelibus paravit, foede polluant atque contaminent.

Itaque Pauli consilio atque cohortationi parens se quisque suamque conscientiam probet atque examinet, ac videat num vere se suorum scelerum poeniteat, atque ex iis dolorem animo maximum capiat, cupiens posthac vitam honeste ac sancte instituere, sed multo maxime, an fiduciam habeat in Dei misericordia fixam et positam, et in Christo Iesu suam salutem omni ex parte quaerant, omnibus inimicitiis ac simultatibus nuncium remittens, nihilque aliud studens, nisi ut posthac fraterna benevolentia et charitate proximos suos complectatur.

Quod si hoc studium in nobis esse nostra conscientia coram Deo testatur, ne dubitemus, quin habeat nos in filiorum loco et numero, Dominusque noster Iesus Christus nos compellet atque ad convivium suum invitet sanctissimumque hoc Sacramentum nobis offerat, quod cum discipulis suis communicavit.

Et quamquam plurimum in nobis fragilitatis et miseriae sentimus, neque fide perfecta praediti sumus, sed in diffidentiam et incredulitatem propendemus, multumque abest ut tanto studio atque ardore animi Deo serviamus, quam ratio exigit, quin potius bellum nobis assidue adversus carnis nostrae concupiscentias gerendum est: quoniam tamen Dominus nobis benignitate sua concessit, ut eius Evangelium in animis nostris impressum atque insculptum sit, quo incredulitati diffidentiaeque resistamus, nobisque desiderium largitus est, cupiditatibus nostris renunciandi, quo iustitiam illius sanctissimasque leges et praeceptiones observemus: certum atque exploratum habeamus, vitia omnia, quae in nobis sunt, minime obfutura, quominus nos admittat dignosque reddat, qui spirituali hoc convivio participemus. Neque enim ob eam causam huc venimus, ut profiteamur nos integros et iustos esse in nobismetipsis, sed potius vitam nostram magno studio in Christo Iesu quaerentes fatemur nos in morte atque exitio versari. Teneamus igitur atque intelligamus, Sacramentum hoc morbo ac dolore affectis medicinam esse, dignitatemque omnem, quam a nobis Deus requirit, in eo versari, ut nosmetipsos quemadmodum recta ratio praescribit agnoscamus doloremque maximum ac moerorem ex vitiis nostris capiamus voluptatemque et laetitiam omnem in eo collocemus.

Primum igitur fidem habeamus promissis, quae Christus Iesus, veritas ipsa constans et firma, nobis ostendit: velle se videlicet vere nobiscum carnem et sanguinem suum communicare, ut eum totum atque integrum possideamus, ipseque in nobis vivat, et nos in illo. Et quamvis nihil nisi panem ac vinum videamus: minime tamen dubitemus, quin spiritualiter in animis nostris id omne impleat ac perficiat, quod extrinsecus in his aspectabilibus signis commonstrat: ipsum videlicet panem esse caelestem, qui nos aliat ac nutriat ad vitam aeternam. Itaque ne in bonitatem

infinitam Domini ingrati simus, qui in hac mensa divitias opesque suas omnes exponit, ut eas nobiscum communicet. Nobis enim sese largiens testificatur se quicquid habet in nos profundere. Quamobrem Sacramentum hoc tanquam pignus iustitiae ipsius recipiamus, quae nobis vi mortis ac supplicii illius imputabitur, nihilo secius quam si eo supplicio nosmetipsi affecti essemus. Ne igitur tam pervicaci ac perdita natura simus, ut tum fugiamus, quum Christus nos tam humaniter ac liberaliter suo verbo invitat. Sed muneris huius, quod nobis imperfit, pretium ac dignitatem spectantes ardenti studio ei nos offeramus, ut tam pretioso munere nos dignos reddat. Ob eamque causam animos ac mentes nostras sursum erigamus, ubi Christus est in gloria Patris, et unde eum nos ad redemptionem nostram expectamus. Neque vero animos in his terrenis et caducis elementis occupemus, quae et oculis cernimus et manibus tractamus, quasi eum ibi quaeramus, ut in pane vinoque inclusum. Tum enim animi nostri substantia eius ali ac nutrirī poterunt, quum supra terrena omnia erecti ad caelos usque pertingent, ut in Regnum Dei, ubi ipse habitat, ingrediantur. Satis ergo habeamus, si panis ac vinum nobis pro nota et signo dentur, veritatem in Spiritu investigantes, ubi Verbum divinum eam nos reperturos confirmat.

Ubi finem dicendi Concionator fecit, tum panem verbi Ministri, calicem vero seniores Ecclesiae, qui morum censurae praesunt, populo distribuunt, prius commonitione facta ut honeste et decenter eo quisque adeat. Interea canitur Psalmus aliquis, aut locus Scripturae rei, quae Sacramento designatur, congruens atque conveniens clara et magna voce recitatur.

Ad extremum habentur gratiarum actiones, quas supra descripsimus.

Non ignoramus plerosque maiorem in modum offensos fuisse, quod tam multa in hoc genere ab usu multis iam seculis recepto aliena a nobis inducta sint. Quod enim Missa multos annos tanto in pretio habita est, ut omnes eam existimarint disciplinae religionisque Christianae caput esse, non dubitamus quamplurimos mirari, quod eam plane ac funditus tollendam curavimus. Eamque ob rem quibus consilli nostri ratio minus perspecta est, ii sublata a nobis fuisse Sacramenta existimant. Verum si quis instituti nostri rationem diligentius perpendat, is sine dubio intelliget restituta potius atque in usum relata a nobis fuisse. Quod ut perspici a quovis possit, consideretur quanta inter Missam et Christi institutionem similitudo sit. Quis non videt, non minus inter utramque, quam inter lucem et tenebras interesse? Tametsi non est hoc quidem loco propositi institutique nostri, copiosius hanc disputationem persequi. Verum ut iis satisfacere, qui per ignorantiam eo nomine offendi possent, operae pretium nobis visum est, nonnihil obiter de ea re commemorare. Quum enim Sacramentum Domini tam multis corruptelis ac vitiis inquinatum ac foedatum esse videremus: ut hisce malis remedium adhibere-

mus, necesse habuimus multa immutare, quae perperam ac vitiose introducta fuerunt, certe in perversum ac praeposterum usum detorta. Quod quo rectius faceremus, quae tandem potius sequenda esse ratio videbatur, quam si ad purum et incorruptum Christi institutum rem omnem revocaremus? quod sane religiose ac bona fide (quemadmodum satis intelligi licet) sequuti sumus. Haec enim ipsa emendatio est, quam nobis Paulus praescripsit.

[d.] FORMULA ET RATIO CELEBRANDI MATRIMONII.

Priusquam celebretur confirmeturque publice matrimonium, palam in Ecclesia publicatur tribus ante diebus Dominicis continuis, ut, si forte quis impedimenti aliquid noverit, id in tempore denunciaret, aut, si cuius eas nuptias celebrari intersit, is possit intercedere.

Quae ut facta sunt, tum se in exorsu concionis sponsus ac sponsa sistunt in Ecclesia.

Minister autem publicus sic initium dicendi facit:

Auxilium nostrum in nomine Domini qui fecit caelum et terram, Amen.

Deus Parens noster, posteaquam caelum et terram creavit eaque omnia, quae amplissimo caeli complexu coercentur, hominem ad imaginem similitudinemque sui finxit, qui imperium et dominatum teneret animantium omnium, quae tum in terra tum in aqua tum in aere versantur, hisque verbis post creatum hominem est usus: Non expedit hominem esse solum; fingamus ei adiumentum simile illius. Itaque immisit Dominus Deus soporem in Adam, qui quum obdormiret, Deus unam ex costis eius tulit eaque formavit Evam, significans atque adeo aperte ostendens virum et mulierem nihil nisi corpus unum esse, unam carnem unumque sanguinem. Quocirca deserit homo patrem et matrem, et adhaeret uxori suae, quam ita amare charamque habere debet, ut Christus charam habuit Ecclesiam, id est, veros fideles et Christianos, quorum causa mortem oppetivit. Uxor vicissim viro cum sanctitate et honestate inservire atque obsequi debet. Quamdiu enim una cum viro aetatem agit, eius imperio subiecta est. Hoc porro sanctum matrimonium, honoratum a Deoque institutum, vim eam habet, ut eius causa vir potestatem sui corporis non habeat, sed uxor, uxor contra sui corporis dominatu careat qui a viro tenetur. Itaque a Deo coniuncti separari nullo modo possunt, nisi ad tempus aliquod, utriusque consensu et voluntate, ut ieiunio se et precationi dedant, caventes etiam atque etiam ne tententur a Satana per incontinentiam. Ideo reverti ac referre sese alter ad alterum debet. Etenim stupri et fornicationis vitandae causa uxorem quisque habere debet, et unaquaeque mulier virum, ut, quicumque sibi temperare non possunt continentiaque praediti non sunt, praecepto Dei iubeantur matrimonium contrahere, ne sanctum Dei templum (nimirum nostra corpora) violetur ac polluitur.

Quum enim corpora nostra membra sint Iesu Christi, indignum facinus esset, si scorti membra fierent. Itaque sancte et religiose servanda et custodienda sunt. Nam si quis templum Dei violaverit, eum Dominus male perdet.

Vos igitur (*sponsum et sponsam nomine appellat*) N. N. non dubitantes, hoc a Deo institutum esse, ecquid in hoc sanctissimo matrimonio aetatem agere vultis, quod Dominus tanto honore cumulavit? hoccine cum animis vestris statutum ac deliberatum habetis, quemadmodum hoc in loco coram Ecclesia eius sancta testificamini, postulantes ut hoc vestrum consilium comprobetur?

Respondent, Maxime.

Minister.

Vos ego omnes qui praesentes adestis testes facio, petoque ut huius rei memoriam habeatis. Quanquam si quis est, qui impedimentum aliquod esse intelligat aut horum alterum matrimonio cum altero esse coniunctum, id enunciet.

Si nemo contradicat, tum Minister,

Quoniam, *inquit*, nemo est qui contradicat, neque ullum est impedimentum, Dominus Deus sanctum consilium vestrum confirmet, quod vobis elargitus est, initiumque hoc vestrum sit in nomine Domini, qui fecit caelum et terram, Amen.

Minister sponsum appellans his eum verbis affatur:

Tu N. profiteris hic in conspectu tum Dei tum sanctae ipsius Ecclesiae, ducere te in sponsam et uxorem N. quam hic praesentem vides, eamque te habiturum spondes, amore utens, et charitate fida et constante, sicuti pii et boni viri munus atque officium postulat: sancte cum ea aetatem agens, fidelitatem ei omnibus in rebus praestans: sicuti verbum divinum atque Evangelium postulat.

Respondet, Spondeo.

Tum sponsam appellans, inquit,

Tu N. profiteris hic in conspectu tum Dei tum sanctae ipsius Ecclesiae, nuptias te N. spondidisse, eique utpote legitimo marito nubere, cui te obsequuturam spondes, ei inservientem imperioque eius subiectam, vitam sancte et honeste colentem, fidelitatemque ei omnibus in rebus praestantem; sicuti fidelem sponsam suo marito praestare decet, ex regula divini verbi et Evangelii.

Respondet, Spondeo.

Tum Minister,

Pater, *inquit*, omnis misericordiae, qui benignitate vos sua ad hoc sanctissimum matrimonium adduxit: propter Iesum Christum eius Filium, qui sanctissima sua praesentia matrimonium sanctificavit, primum ibi signum edens coram Apostolis, vobis Spiritum suum sanctum largiatur: ut ei in hoc praeclaro et nobili vitae genere servire atque honorem perpetuo tribuere possitis, Amen.

Audite Evangelium et praeceptum Domini, quemadmodum ma-

trimonium sancte habere velit, sitque firmum et indissolubile: sicut scriptum est apud Matthaeum, decimo nono capite. Accesserunt ad eum Pharisei tentantes eum ac dicentes: Licetne homini dimittere uxorem suam quavis ex causa? Ille vero respondens dixit eis, Non legistis Opificem ab initio fecisse masculum et foeminam? et dixisse, Propterea relinquet homo patrem et matrem, et agglutinabitur uxori suae, et qui duo fuerant erunt una caro. Itaque non amplius sunt duo, sed una caro; quod ergo Deus coniunxit, homo ne seiungat.

Credite verbis istis sanctissimis, quae Dominus noster Iesus pronunciavit, sicuti testatur Evangelista, et certum habete, Dominum Deum copulasse vos in hoc sanctissimo vitae genere. Itaque vitam una sancte et honeste degite, charitatem, pacem et concordiam colentes, fidelitatem mutuo praestantes, ex regula et praescriptione verbi Dei.

Deum igitur una omnes mente et animo precemur.

Deus omnipotens, bone et sapiens, qui ab initio praevidisti non expedire homini esse soli, ob eamque causam adiumentum ei creasti eius simile ac voluisti duos unum idemque esse: suppliciter abs te petimus, quando dignatus es hosce ambos ad matrimonium contrahendum perducere, ut pro clementia et benignitate tua Spiritum tuum sanctum eis largiri atque impertire digneris, ut in vera et stabili fide voluntati tuae morem gerentes sancte aetatem agant, omnes carnis libidines et affectiones vitiosas subigentes pureque viventes, atque aliis honestatis et castimoniae documento sint, benedictione tua salutari eos donans, similiter atque fideles tuos servos, Abrahamum, Isaacum et Iacobum; ut prolem habentes sanctam et incorruptam tibi serviant ac laudes tribuant, doctrina salutari eam instruantes atque ad gloriam et laudem tui nominis alentes proximique utilitatem et Evangelii tui propagationem. Exaudi nos, Parens misericordiae, per Dominum nostrum Iesum Christum, Filium tuum charissimum, Amen.

Dominus vos beneficiis omnibus cumulet, vobisque concedat, ut virtutem et probitatem colentes simul ad multum temporis honeste et sancte vitam perducatis.

[e.] DE VISITANDIS AEGROTIS.

Fidelis et veri Ministri officium est, non modo populum, cui pastor est praefectus, palam et publice docere, sed etiam, quoad eius fieri potest, unumquemque seorsim admonere, cohortari, redarguere et consolari. Quod si ullum unquam est tempus, quum homini Christiana doctrina necessaria est, tum certe multo maxime necessariam esse constat, quum Dominus eum invisit, aut morbo aut alio quopiam malo eum afficiens, praesertim vero mortis tempore. Tum enim multo quam unquam antea vehementius conscientia sua urgetur: sive ob iudicium Dei, quod se sine mora vocari intelligit, sive ob impugnationes diaboli, qui tum vehementer laborat ac studet, ut animum

aegroti labefactet. Ob eamque causam Ministri officium est, morbo affectos visitare et verbo Domini consolari, ac docere quicquid eis accidit incommodi a Deo immissum esse eiusdemque providentia contigisse, qui suis fidelibus nihil unquam impertit, nisi in eorum salutem et emolumentum. Cuius rei argumenta ac testimonia ex Scriptura proferet, quae tempori convenientia maximeque accommodata esse intelliget. Quod si aegrotum gravi et periculoso morbo afflicti viderent, tum consolationem adhibeat magis praecipuam ac peculiarem, idque pro eo, ac sensum animi illius perspiciet, ut, si eum horrore mortis perterritum viderent, doceat nihil esse in morte, quod fidelibus sit pertimescendum, qui ducem habent suum Iesum Christum, a quo per mortem in eam vitam perducentur, in quam ipse ingressus est. Ac simili cohortatione adimat ei terrorem, quem concepit iudicii divini. Sin eum haud satis peccatorum conscientia commotum intelligat, iustitiam ei divinam explicet atque ostendat, apud quam stare nemo poterit, nisi misericordia Dei instructus et Iesum Christum pro salute unica ac singulari complexus. Contra, si eum delictorum suorum cogitatione angere ac premi videat, tum, quam diligentissime poterit, Iesum Christum ei depingat atque exprimat, doceatque peccatores omnes, qui sibi ipsi diffidentes eius bonitate confidunt, in eo solatium ac praesidium habituros. Fidelis igitur et frugi Minister considerabit, quae commodior futura sit ratio aegroti consolandi, pro eo atque affectum eum perspiciet, in quo semper Dei verbo adhaerebit. Quin etiam, si quam facultatem Minister habeat auxiliis afflicti corporibus ferendi, nullis opibus ac facultatibus parcat, verum charitatis et liberalitatis in egentes exemplum unicuique se statuens.

8.

CONSENSUS TIGURINUS.

„Consensio mutua in re Sacramentaria Ministrorum Tigurinae Ecclesiae, et D. Ioannis Calvini Ministri Genevensis Ecclesiae, iam nunc ab ipsis authoribus edita.“

Ornatissimis Viris et Fidelibus Christi servis, Tigurinae Ecclesiae Pastoribus et Doctoribus, charissimis Symmistis et observandis fratribus, Ioannes Calvinus S.

Tametsi eadem saepius de re vobiscum ago, non tamen puto mihi timendum esse, ut importunus esse videar. Quando idem utrisque iudicium est, fieri non potest, quin vobis probetur quod ago. Quod autem paulo acrius insto, huc me assiduae bonorum virorum flagitationes stimulant. Iam aliquoties monui, levi de causa, non tamen sine praetextu offendi permultos, quod diversum a vobis, nescio quid, tradere videar. Vestram Ecclesiam, quae tot praeclaris dotibus ornata est, merito reverentur: nostrae quoque, et mihi forsitan privatim, aliquid deferunt. Ita cupiunt scriptis nostris, in discenda pietatis doctrina, adiuvari, ne qua dissensionis species, eorum progressus moretur. Huic offensioni tollendae quum nullum putarem aptius fore remedium, quam si familiari colloquio, rationem communiter iniremus testandae consensionis, hac de causa profectionem, ut scitis, ad vos suscepi: et venerandus collega noster Gulielmus Farellus, (ut est indefessus Christi miles) qui mihi dux aliqui et auctor erat, comitem se adiungere non recusavit. Ut inter nos conveniat, testari quidem vere ac fideliter utrinque possumus: sed quia rem, ut est, non omnibus persuadeo, mihi plurimum dolet, anxios vel suspensos manere, quorum tranquillitati melius consultum optarem. Proinde, ut initio praefatus sum, nihil intempestivum me facere arbitror, si urgeo, ut publicum aliquod eius, quae inter nos constat, consensionis testimonium extet.

Ego vero capita, de quibus inter nos contulimus, et breviter colligere, et ordine digerere, operae pretium esse existimavi: ut, si vobis meum consilium probabitur, cuivis velut in tabula cernere liceat, quid inter nos et actum et transactum fuerit. Certe bona fide me ex sermonibus nostris retulisse, quaecunque subiiciam, vos mihi testes fore confido. Nos vero (me et Farellum dico), pari vobiscum studio, synceram omnique fuco et astutia vacuam perspicuitatem quaesuisse, pii lectores, ut spero, animadvertent. Quanquam

simul admonitos esse velim, nihil hic contineri, quod non collegae etiam nostri, quotquot vel sub Reipublicae Genevensis ditione vel in Comitatu Neocomensi Christo serviunt, sua subscriptione approbaverint. Valete, praestantissimi viri et mihi ex animo vere colendi fratres. Dominus vos Spiritu suo regere pergat, in Ecclesiae suae aedificationem, vestrisque laboribus benedicat. Genevae, Calendis August. Anno Domini M.D.XLIX.

CONSENSIONIS CAPITA.

I. [Totum Ecclesiae regimen spirituale ad Christum nos ducit.] a)

Quum Christus sit finis Legis, et eius agnitio totam in se Evangelii summam comprehendat: non dubium est, quin huc spectet totum spirituale Ecclesiae regimen, ut ad Christum nos ducat. Sicuti per eum solum ad Deum pervenitur, qui ultimus est beatæ vitæ finis. Itaque quisquis hinc vel minimum deflectet, nunquam de ullis Dei institutis rite vel apposite loquetur.

II. [Sacramentorum agnitio vera, ex agnitione Christi.]

Quum autem Sacramenta Evangelii sint appendices, is demum et apte et utiliter de eorum natura, vi, officio et fructu disseret, qui a Christo exordietur. Neque id modo, ut obiter Christi nomen attingat, sed ut vere teneat, quorsum nobis datus sit a Patre, et quid nobis bonorum attulerit.

III. [Cognitio Christi qualis.]

Sic ergo habendum est, Christum, quum aeternus esset Dei Filius, eiusdem cum Patre essentiae et gloriae, induisse carnem nostram, ut iure adoptionis, id quod natura proprium habebat, nobis communicaret: nempe, ut simus filii Dei: quod fit, dum fide inserti in corpus Christi, idque Spiritus sancti virtute, primum iusti censemur gratuita iustitiae imputatione: deinde regeneramur in novam vitam: quo reformati in imaginem Patris caelestis veteri homini renuntiemus.

IV. [Christus Sacerdos, Rex.]

Ita Christus in carne sua considerandus est nobis Sacerdos, qui peccata nostra unico mortis suae sacrificio expiavit, qui omnes nostras iniquitates delevit sua obedientia, qui nobis perfectam iustitiam comparavit, qui nunc intercedit pro nobis, ut accessus nobis ad Deum pateat. Considerandus est tanquam victima expiatrix, qua placatus est Deus mundo. Considerandus est frater, qui nos ex miseris Adæ filiis effecit beatos Dei filios. Considerandus est reparator, qui Spiritus sui virtute reformat quicquid in nobis est vitiosum, ut mundo vivere desinamus et carni, ac Deus

a) Inscriptiones capitum habentur in edd. Amst. et Genev. marg., unde interserui.

ipse in nobis vivat. Considerandus est Rex, qui omni bonorum genere nos ditat, qui nos gubernat sua virtute ac tuetur, qui nos spiritualibus armis instituit, qui nos ab omni noxa liberat, qui oris sui sceptro nos moderatur ac regit. Atque ita considerandus, ut ad se Deum verum et ad Patrem nos evehat, donec impleatur illud, quod tandem futurum est, nempe ut sit Deus omnia in omnibus.

V. [Quomodo Christus se nobis communicet.]

Porro, ut se nobis talem exhibeat Christus, ac eiusmodi effectus in nobis proferat, unum cum ipso nos effici et in eius corpus coalescere nos oportet. Qui non aliter vitam in nos suam diffundit, nisi dum caput nostrum est: ex quo totum corpus compactum et connexum, per omnem iuncturam subministrationis, secundum operationem, in mensura cuiusque membri augmentum corporis faciat.

VI. [Spiritualis communicatio. Sacramenta instituta.]

Haec spiritualis est communicatio, quam habemus cum Filio Dei, dum Spiritu suo in nobis habitans faciat credentes omnes, omnium, quae in se resident, bonorum compotes. Cuius testificandae causa tam Evangelii praedicatio instituta, quam Sacramentorum usus nobis commendatus, nempe sacri Baptismi et sacrae Coenae.

VII. [Sacramentorum fines.]

Sunt quidem et hi Sacramentorum fines, ut notae sint ac testes Christianae professionis et societatis sive fraternitatis, ut sint ad gratiarum actionem incitamenta et exercitia fidei ac piaevitae, denique syngraphae ad id obligantes. Sed hic unus inter alios praecipuus, ut per ea nobis gratiam suam testetur Deus, repraesentet atque obsignet. Nam etsi nihil aliud significant, quam quod verbo ipso annunciat, hoc tamen magnum est, subiici oculis nostris quasi vivas imagines, quae sensus nostros melius afficiant, quasi in rem ducendo: dum nobis Christi mortem omniaque eius beneficia in memoriam revocant, ut fides magis exerceatur: deinde quod ore Dei renunciatum erat, quasi sigillis confirmari et sanciri.

VIII. [Gratiarum actio.]

Quum autem vera sint, quae nobis Dominus dedit gratiae suae testimonia et sigilla, vere procul dubio praestat ipse intus suo Spiritu, quod oculis et aliis sensibus figurant Sacramenta: hoc est, ut potiamur Christo, tanquam bonorum omnium fonte: tum ut beneficio mortis eius reconciliemur Deo, Spiritu renovemur in vitae sanctitatem, iustitiam denique et salutem consequamur, simulque pro his beneficiis olim in cruce exhibitis, et quae quotidie fide percipimus, gratias agamus.

IX. [Non disiuncta quidem, sed distincta signa et res signatae.]

Quare, etsi distinguimus, ut par est, inter signa et res signatas: tamen non disiungimus a signis veritatem: quin omnes,

qui fide amplectuntur illic oblatas promissiones, Christum spiritualiter cum spiritualibus eius donis recipere, adeoque et qui dudum participes facti erant Christi, communionem illam continuare et reparare fateamur.

X. [Promissio maxime in Sacramentis spectanda.]

Neque enim ad signa nuda, sed potius ad promissionem, quae illic annexa est, respicere convenit. Quatenus ergo in promissione illic oblata proficiat nostra fides, eatenus ista vis et efficacia, quam dicimus, se exeret. Ita materia aquae, panis aut vini, Christum nequaquam nobis offert, nec spiritualium eius donorum compotes nos facit: sed promissio magis spectanda est, cuius partes sunt, nos recta fidei via ad Christum ducere, quae fides nos Christi participes facit.

XI. [In elementis non obstupescendum.]

Hinc concidit eorum error, qui in elementis obstupescunt, et illic affigunt salutis suae fiduciam. Quum Sacramenta a Christo separata nihil sint quam inanes larvae: et in ipsis omnibus haec vox clare personet, non alibi quam in solo Christo haerendum, nec aliunde petendam esse salutis gratiam.

XII. [Sacramenta per se nihil efficiunt.]

Praeterea, siquid boni nobis per Sacramenta confertur, id non sit propria eorum virtute, etiam si promissionem, qua insinuantur, comprehendas. Deus enim solus est, qui Spiritu suo agit. Et quod Sacramentorum ministerio utitur, in eo neque vim illis suam infundit, neque Spiritus sui efficaciae quicquam derogat: sed pro ruditatis nostrae captu ea tanquam adminicula sic adhibet, ut tota agendi facultas maneat apud ipsum solum.

XIII. [Deus organo utitur, sed ita ut omnis virtus eius sit.]

Itaque, quemadmodum Paulus admonet, eum, qui plantat aut rigat, nihil esse: sed unum Deum qui dat incrementum: ita et de Sacramentis dicendum est, ea nihil esse, quia nihil profutura sint, nisi Deus in solidum omnia efficiat: Organa quidem sunt, quibus efficaciter, ubi visum est, agit Deus: sed ita, ut totum salutis nostrae opus ipsi uni acceptum ferri debeat.

XIV.

Constituimus ergo unum esse Christum, qui vere intus baptizat, qui nos in Coena facit sui participes, qui denique implet quod figurant Sacramenta: et sic quidem uti his adminiculis, ut totus effectus penes eius Spiritum resideat.

XV. [Quomodo Sacramenta confirment.]

Sic interdum Sacramenta vocantur Sigilla, dicuntur fidem alere, confirmare, promovere: et tamen solus Spiritus proprie est sigillum: et idem fidei inchoator est et perfectior. Nam haec omnia Sacramentorum attributa inferiore loco subsidunt, ut ne minima quidem salutis nostrae portio, ab unico auctore, ad creaturas vel elementa transferatur.

XVI. [Non omnes Sacramento participantes re quoque participant.]

Praeterea sedulo docemus, Deum non promiscue vim suam exerere in omnibus qui Sacramenta recipiunt, sed tantum in electis. Nam quemadmodum non alios in fidem illuminat, quam quos praeordinavit ad vitam: ita arcana Spiritus sui virtute efficit, ut percipiant electi quae offerunt Sacramenta.

XVII. [Sacramenta non conferunt gratiam.]

Hac doctrina evertitur illud Sophistarum commentum, quod docet, Sacramenta novae Legis conferre gratiam omnibus non ponentibus obicem peccati mortalis. Praeterquam enim quod in Sacramentis nihil nisi fide percipitur: tenendum quoque est, minime alligatam ipsis esse Dei gratiam, ut, quisquis signum habeat, re etiam potiatur. Nam reprobis peraeque ut electis signa administrantur; veritas autem signorum ad hos solos pervenit.

XVIII. [Omnibus offeruntur Dei dona, fideles duntaxat percipiunt.]

Certum quidem est, offerri communiter omnibus Christum cum suis donis, nec hominum incredulitate labefactari Dei veritatem, quin semper vim suam retineant Sacramenta; sed non omnes Christi et donorum eius sunt capaces. Itaque ex Dei parte nihil mutatur; quantum vero ad homines spectat, quisque pro fidei suae mensura accipit.

XIX. [Fideles ante et extra Sacramentorum usum Christo communicant.]

Quemadmodum autem nihilo plus Sacramentorum usus infidelibus conferet, quam si abstinerent, imo tantum illis exitialis est: ita extra eorum usum fidelibus constat, quae illic figuratur veritas. Sic Baptismo abluta sunt Pauli peccata, quae iam prius abluta erant. Sic idem Baptismus Cornelio fuit lavacrum regenerationis, qui tamen iam Spiritu sancto donatus erat. Sic in Coena se nobis communicat Christus, qui tamen et prius se nobis impertierat et perpetuo manet in nobis. Nam quum iubeantur singuli seipsos probare, inde consequitur, fidem ab ipsis requiri, antequam ad Sacramentum accedant. Atqui fides non est sine Christo, sed quatenus Sacramentis confirmatur et augescit fides, confirmantur in nobis Dei dona, adeoque quodammodo augescit Christus in nobis, et nos in ipso.

XX. [Adeo non alligatur gratia actioni Sacramentorum, ut fructus eorum percipiat aliquando post actionem.]

Utilitas porro, quam ex Sacramentis percipimus, ad tempus, quo ea nobis administrantur, minime restringi debet: perinde acsi visibile signum, dum in medium profertur, eodem secum momento Dei gratiam adveheret. Nam qui in prima infantia baptizati sunt, eos in pueritia vel ineunte adolescentia, interdum etiam in senectute regenerat Deus. Ita Baptismi utilitas ad totum vitae decursum patet, quia perpetuo viget quae illic continetur promissio. Et fieri interdum potest, ut sacrae Coenae usus, qui in actu ipso propter incogitantiam vel tarditatem nostram parum prodest, fructum deinde suum proferat.

XXI. [Localis imaginatio tollenda.]

Praesertim vero tollenda est quaelibet localis praesentiae imaginatio. Nam quum signa hic in mundo sint, oculis cernantur, palpentur manibus: Christus quatenus homo est, non alibi quam in caelo, nec aliter quam mente et fidei intelligentia quaerendus est. Quare perversa et impia superstitio est, ipsum sub clementis huius mundi includere.

XXII. [Expositio verborum Coenae Domini, Hoc est corpus meum.]

Proinde, qui in solennibus Coenae verbis, Hoc est corpus meum, Hic est sanguis meus: praecise literalem, ut loquuntur, sensum urgent, eos tanquam praeposteros interpretes repudiamus. Nam extra controversiam ponimus, figurate accipienda esse, ut esse panis et vinum dicantur id quod significant. Neque vero novum hoc aut insolens videri debet, ut per metonymiam ad signum transferatur rei figuratae nomen, quum passim in Scripturis eiusmodi locutiones occurrant: et nos sic loquendo nihil asserimus, quod non apud vetustissimos quosque et probatissimos Ecclesiae scriptores extet.

XXIII. [De manducatione corporis Christi.]

Quod autem carnis suae esu et sanguinis potione, quae hic figurantur, Christus animas nostras per fidem Spiritus sancti virtute pascit, id non perinde accipiendum, quasi fiat aliqua substantiae vel commixtio vel transfusio: sed quoniam ex carne semel in sacrificium oblata et sanguine in expiationem effuso vitam hauriamus.

XXIV. [Contra transsubstantiationem et alias ineptias.]

Hoc modo non tantum refutatur Papistarum commentum de transsubstantiatione, sed crassa omnia figmenta atque fuitiles argumentae, quae vel caelesti eius gloriae detrahunt vel veritati humanae naturae minus sunt consentaneae. Neque enim minus absurdum iudicamus, Christum sub pane locare vel cum pane copulare, quam panem transsubstantiare in corpus eius.

XXV. [Christi corpus est in caelo ut in loco.]

Ac ne qua ambiguitas restet, quum in caelo quaerendum Christum dicimus, haec locutio locorum distantiam nobis sonat et exprimit. Tametsi enim Philosophice loquendo supra caelos locus non est; quia tamen corpus Christi, ut fert humani corporis natura et modus, finitum est et caelo, ut loco, continetur, necesse est a nobis tanto locorum intervallo distare, quanto caelum abest a terra.

XXVI. [Christus non est adorandus in pane.]

Quod si imaginatione nostra Christum pani et vino affigere fas non est, multo minus licet eum in pane adorare. Quanquam enim panis in symbolum et pignus eius, quam habemus cum Christo, communionis nobis porrigitur; quia tamen signum est, non res ipsa, neque rem in se inclusam habet aut affixam, idolum ex eo faciunt, qui mentem suam in eum convertunt, Christum adoratur.

*Ecclesiae Genevensis fido Pastori D. Ioanni Calvino,
fratri charissimo, Pastores Doctoresque ministri
Tigurinae Ecclesiae S. D.*

Ingens tuum studium, Calvine, frater in Domino colendissime, et opera sedula, quibus moliris doctrinam de Sacramentis in dies illustriorem facere ac tollere offensiones e media Ecclesia, quae obortae videntur ex obscuriore quadam explicatione mysteriorum, adeo nihil molestiae nobis afferunt, ut ea non modo laude et praedicatione digna, verum etiam pro nostra virili adiuvanda esse et imitanda iudicemus. Quum enim sacrosanctae leges principis nostri Iesu Christi omnes actiones referant ad culturam charitatis studiumque mutuum iuvandi, nihil etiam severius prohibent, quam ut ullus obiiciat alteri impedimentum, quo minus vel recte vereque iudicet de iis rebus, quarum notitia necessaria est aut certe utilis et salutaris hominibus, vel minus praestet officium suum, quod tum Deo tum proximis debetur: eademque gravitate iubent summovere, quantum fieri potest, offendicula, in quae impingere solent homines. Quamobrem causa tui adventus ad nos, et D. Gulielmi Farelli venerandi nobis fratris, honestissima nobis visa est et in primis digna viris Ecclesiasticis: ut primum familiari colloquio quam simplicissime mutuo exponeremus nostram sententiam de Sacramentis, praesertim in iis capitibus, in quibus aliqua certe controversia hactenus fuit inter eos, qui per caetera capita synceriores Evangelii doctrinam magno consensu traderunt: deinde consensum nostrum, edito in publicum scripto, testareretur. Nullam enim aliam viam et rationem commodiorem videmus, qua controversiae religionis dirimantur, aut pellantur vanae suspiciones, ubi discrepantia nulla existit, aut denique tollantur offensiones, quae nasci nonnunquam solent in Ecclesiae Dei ex docentium controversiis opinionibus, quam si partes, quae dissentire videntur aut re vera dissentiunt, invicem apertissime suam mentem explanent tum sermone tum scriptis. Sed parum esset veritatem investigatam et deprehensam apud eos retineri, nisi aliis quoque hominibus ea patefiat, plenius expositis iis, quae parcius indicata fuerant, et, quod obscurius fuerat dictum, notioribus verbis enuntiato, quodque ambigue fuerat enuntiatum, certis, propriis et significantibus vocibus declarato. Quae ratio semper Ecclesiasticis patribus placuit, et in controversiis de religione componendis adhibita est saepissime, et nunquam non salutaris fuit Ecclesiae. Denique approbata est summo exemplo Apostolorum Christi Domini ac Dei nostri. Nam ut in Actis legimus cap. decimoquinto, non alio modo ac via sedata est maxima dissensio, quum Apostoli et Apostolorum germani Discipuli docerent fiducia in nomen Christi purificari corda, et eius solius gratia servari homines: aliqui contenderent, oportere circumcidi, et servari Legem Mosaicam. Itaque non possumus non summo opere probare, Calvine, chare frater, tuos sanctos conatus, et omnium piorum,

qui student idoneis rationibus offensiones tollere et labefactam pacem atque tranquillitatem Ecclesiae instaurare, dum Christianam doctrinam simplici et accurata explicatione magis magisque illustrem ac planam reddere nituntur et vanas opiniones discordiae eximere animis, at eos etiam, qui verbis et sentiis nonnihil dissiderunt, in veram, solidam et sanctam concordiam reducere. Caeterum, ut publicatione scripti, quo nostrum consensum clare testari voluimus, piis iuxta et adversariis veritatis, eum speremus fructum, quem in epistola tua ominaris, facto iam periculo adducimur: nam formulam mutuae nostrae Consensionis ad fratres aliquot transmisimus, et hic exhibuimus aliquot viris, Christum et veritatem diligentibus, neque imperitis rerum sacrarum, qui non modo cognoverunt inter nos convenire in iis etiam capitibus, in quibus hactenus multorum opinione dissensimus, sed etiam gratias egerunt Christo Servatori, cernentes nos in Deo et veritate consentire, magnamque spem uberioris fructus in Ecclesia polliciti sunt. Quoniam nonnulli copiosorem tractationem huius argumenti ob ingenia quaedam desyderavere, qui audito consilio nostro haud difficile admiserunt satisfactionem. Quorsum enim attinebat pluribus verbis edisserere, Deum esse authorem Sacramentorum et ea instituisse legitimis Ecclesiae filiis, quotquot^{b)} sint a Christo Ecclesiae tradita Sacramenta aut quae inventa sint ab hominibus, quae sint partes Sacramentorum, aut quo loco, quo tempore, quo instrumento sacro peragi conveniat mysteria, in quibus et aliis nonnullis id genus capitibus nullam fuisse inter nos vel speciem et umbram dissensionis satis probant libri editi, quos vel praecipuos nostros, pie sanctaeque memoriae, vel ipsi scripsimus de Sacramentis. Verum, de corporali Christi Domini praesentia, de genuina sententia verborum solennium, de manducatione corporis Christi, de fine, de usu et effectum Sacramentorum (in quibus capitibus multi existimaverunt hactenus confligere nostras sententias aut certe verba) tam copiose, tam plane et simpliciter locuti sumus ut speremus homines studiosos tum fraternae concordiae tum perspicuae veritatis non desyderaturos esse in scripto nostro vel copiam vel lucem orationis. Neque diffidimus quin aliarum quoque Ecclesiarum Christi per Helvetiam ministri facile agnitis sint, eam ipsam doctrinam de Sacramentis nos expressisse, quae multis iam annis populo Christiano vulgata est; utque in veritate confessa minime gentium a nobis discrepent: id quod pollicemur nobis, non sine magnis rationibus, de piis omnibus per Ecclesias aliarum nationum.

Si quis tamen evidentiorum Sacramentorum explicationem protulerit, malumus ea ipsa uti cum piis omnibus, quam hortari unum hominem ut subscribat nostrae consensioni, in qua Scripturae sanctae verba usurpavimus, et expressimus apte quo sensu accipiamus, et cum Ecclesia Catholica nos facere pro compertissimo habemus.

b) quotque Ed. Genev. a. 1617.

Porro si non offensiones omnium, quos discordiae inter nos species impedit in vis Domini, scriptum hoc sustulerit, praeclare tamen suo munere functum existimabimus, quod non obscure neque fucate omnibus testati sumus, nos, quibus Christus dedit idem sentire et loqui de religionis dogmatibus in mysteriorum etiam explicatione, haudquaquam discrepare. Vale frater dilectissime. Tiguri, Tricesimo Augusti, Anno Dom. M.D.XLIX.

Fidelibus Christi Ministris, Tigurinae Ecclesiae, Bernensis, Basiliensis, Schaffusianae, Curiensis et totius Reticae, Sangalensis, Biellensis, Milhousinae, Neocomensis, Pastoribus, Sym-
mistis, et fratribus integerrimis et vere colendis.

Iam elapsi sunt anni quatuor, venerandi fratres, quum in lucem prodiiit de Sacramentis confessionis nostrae summa, qua tandem infaustas contentiones, quae nimis diu pios et doctos viros exercuerant, prorsus extinctum iri putavimus. Et certe in illa brevitate complexi eramus, quod ad sedandas bonas mentes sufficeret; resque ipsa ostendit gravibus et cordatis viris non modo placuisse nostrum consilium, sed rem quoque ipsam esse probatam. Quod si in quibusdam maior fuit pertinacia vel etiam, ut in rebus turbatis fieri solet, altius infixta suspicio, quam ut in eundem statim consensum nobiscum descenderent, silentio tamen suo testati sunt nihil sibi videri melius, quam pacem et tranquillitatem colere. Interea indocti quidam homines et turbulenti, reliquis tacentibus, tantam clamandi licentiam sibi sumpserunt, ut ab eorum intemperie novum incendium, nisi obviam eatur, timendum sit. Quia vero et pauci sunt numero, et nulla subest virtus, quae fidem vel auctoritatem ipsis conciliet: imo confusa et insipida garrulitas non minus ridiculos quam odiosos reddit: merito contemni poterant, nisi fingentes publicam se causam agere, licet nullius sint pretii, tamen falso praetextu deciperent multos rudes et imperitos. Sed dum videmus plurimum nocere et nostra patientia crescere in dies ipsorum audaciam, magna, ut arbitror, iustaque necessitas nos ad reclamandum cogit. Equidem quamvis eorum scripta volitent, quibus cruciantur boni, turbantur infirmi, improbi ad rixandum armantur: aegre tamen et dolenter adductus sum, ut eorum stultitiam publice refellerem. Sed quia mihi crudelis fore videbar, nisi discussis illorum fallaciis bonos et simplices errore liberarem: non dubitavi eorum proterviae me libere opponere. Doctos etiam et graves viros, quorum nomen isti frivoli homines indigne obtinent, sui officii monere volui, ne hanc petulantiam ultra grassari sinant. Praeterquam enim quod pios omnes dare operam convenit, ne longius serpat quod per has faces excitat Satan incendium, certe eorum, de quibus loquor, magis quam nostra interest, importunum fervorem compesci, qui in commune multarum Ecclesiarum dedecus redundat. Indocti et temulenti homines dum Sacramentarium bellum instaurant, primis librorum paginis audacter iactant, pro tota Saxonia et vicinis regionibus se pugnare. Id dum a multis creditur, alios involvit pia reverentia, quam Saxonici Ecclesiis deferunt, alii eas derident, quod tam putidis indoctis, quae patronis utantur, alii nimiam sanioris numeri tolerantiam mirantur, impii vero et aperti Christi hostes summam ex mutua nostra concertatione, quasi Lanistae ex gladiatorio ludo, voluptatem capiunt. Quum igitur turpis dissimulatio sit, quae tot malis vagum et effraenem cursum

permittit: viderint docti ac prudentes viri, an non suarum partium sit moderari caecos istos impetus, unde tantum damnum inferri Ecclesiae vident. Et quoniam omnes, qui non prorsus intractabiles sunt vel nondum se adeo insolenter iactarunt, placide ad sanam mentem redire cupio, imo ne quis praecusam sibi poenitentiae ianuam queratur, unum duntaxat et quidem tacito nomine breviter attingam. Ille igitur quisquis est, postquam Thrasonice professus est se plus quam animosum esse fidei orthodoxae vindicem, magnos et insignes viros, quos ego amo et veneror, ipse pro suis praeceptoribus agnoscit, in operam subsidiariam advocat. En quibus auspiciis primarios Ecclesiae doctores nobiscum in certamen committat, nempe ut mali discipuli temeritatem, quasi milites post aciem ad ferendum subsidium locati, sequantur. Sed quod hostium genus illis oppugnandum assignat? Nomine quidem appellat Sacramentarios, rem vero sic definit: eos se aggredi, qui in Eucharistico pane et sanguine Christi praeter vacua signa nihil relinquunt. Si ita est, quiescat ipse tumultuarius et a seipso lectus bellator, locumque potius legitimis et idoneis ducibus cedat. Praeclarae sunt apud Helvetios Rhetosque Ecclesiae, quibus et nostra accedit. Ab his cordati saltem aliquot Duces et antesignani prodibunt, qui ingentes copias secum trahent, ut iustis opibus non minus strenue quam fideliter belli huius molem sustineant. Quis enim nostrum suam sacris symbolis veritatem non asserit? At vero dum ita praefatus non modo singulos enumerat, qui ab huius criminis suspicione longissime absunt, sed etiam consensionis nostrae formulam in medium producit, ubi tam diserte repudiatur error ille: quid hac repugnancia impudentius vel magis praeposterum fingi potest? Nec vero causae nostrae defensionem aliunde opus est accersere, quandoquidem ipse paulo post verba nostra recitat, ubi palam fatemur vere in sacra Coena communicari fidelibus Christi corpus. Quid? ubi vera asseritur communicatio, an nihil praeter nudum et inane signum relinquatur? Restat illi miserum ieiunii cavilli suffugium: nos de spirituali manducatione loqui. An igitur carnalem vellet? Sed non putat nos de vero corpore sentire. Quasi vero nos, sicut ipse et similes, phantasma corporis loco imaginemur. Nos vero quum sciamus unicum esse Christi corpus, quod semel in victimam nostrae cum Deo reconciliationis oblatum est, illud ipsum asserimus nobis offerri in Coena: quia, ut nobiscum Christus partae salutis gratiam communicet, ante nostrum fieri oportet, et vivificam nobis esse Christi carnem, quia ex ea spiritualem vitam hauriamus. His enim verbis aperte usi sumus in consensus nostri summa, cuius ipse partes quasdam citans hoc praecipuum caput improbe et perfide dissimulat. Quid? Ubi praefatus erat, se ad verbum relaturum, quae a nobis essent edita: quo iure coniuncta membra discernere licuit, ne plena et suo contextu apta confessio sub oculis veniret? Hoc scilicet nonne est instar rabiosi canis obvium quemque lapidem arrodere? Verum alibi, et quidem paulo post, clara de signorum veritate, quam negari a nobis mentitur, testimonia ex nobis profert. Atque hic spargendis nebulis deditus homo vafritiem nobis obiectat, quod de spirituali manducatione prolixè concionando simplices laudamus. Quasi vero spiritualiter Christum manducare quis possit, quin et fidei virtute eum habeat in se manentem et in eius corpus coalescat et in ipso vivat: quod fieri rursum non potest, quin ipse Christus, ut semel in sacrificium pro nobis oblatum est, se nobis fruendum exhibeat. Unde et carnem eius vivificam esse sequitur. Tam belle de erroris, quem oppugnat, specie praefatus, deinde ex opinionum dissidiis odium nobis conficere nititur. Proprium, inquit, haereticorum est, inter se dissentire. Ut ita esse fatear, rogo, quid ad nos? Respondet, quia secundum aliquos panis significat corpus, aliis symbolum est, aliis signum, aliis figura, aliis memoriale, aliis repraesentatio, aliis testimonium vel obsignatio communionis, aliis memoria carnis pro nobis traditae, aliis testificatio,

quae spirituales gratias figurat, aliis communio in corpore. Quis eum praevaricari non putet? Neque enim consensus noster laudari melius poterat, quam formis loquendi ita probe consentaneis. Ac ne obscurior forte esset simplex verborum descriptio, homo ingeniosus in tabula repugnantiam hanc pinxit. Porro dum videt magis in verbis discrepare Matthaeum a Paulo, Marcum a Luca, quorum alii calicem vocant sanguinem testamenti, alii testamentum in sanguine, ut nodum hunc expediat, non in verbis solum, sed in sensu quoque dissidere nos obtendit. Quid? Signum, significatio, figura, symbolum, repraesentatio contrarium sensum efficiunt? quae sic inter se cohaerent, ut ex unoquoque reliqua omnia gignantur. En cur turbulentus homo ex placida sua et umbratili quiete tela ignea iaculetur, quae incendio totam Europam corripiant. Sed quid de se tandem suisque sodalibus respondebit? Nunc clara per se esse contendit verba Christi, nec ulla interpretatione egere, panem esse corpus: mox autem tropum subesse non negat. Mihi vero necesse non est quaerere, quibuscum hic phreneticus confligat, qui seipsum tam recte elidit. Sed tropum saltem nominet, quem non excusare dicit, quominus panis proprie sit corpus. Certe quisquis erit tropus, a litera deflectet. Iam vero deprehensus tenetur. Nam quum opinionem suam proferens a multis, quos vocat haereticos, dissentiat, sequetur unum ex haereticis esse. Nisi forte publico omnium consensu sanctificatum esse tropum suum ostendet, et eum quidem anonymon, ut solus immunis sit a sinistra nota. Quanquam eum caute subticuit, ne de re incognita iudicium ferretur. Adde quod alibi quosdam nostrum idem verbis sonare fatetur, quod in recta fide sinceris, sed non idem sentire. Ubinam ergo reperietur illa verborum dissonantia, quae sola facit haereticos etiam qui ideo differunt a reliquis, ne erroribus subscribant? Pudendum sane est, fervorem, qui in iuvene tolerabilis non foret, adeo non esse aetate mitigatum, ut homo senex vel pueris ridendum se propinet. Neque tamen dissimulo eum postea diversas sententias colligere, quae etsi non male conveniunt, maiorem repugnantiae speciem praebent. Atqui primum, si ab unoquoque obiter quid dictum est, calumniose id arripit, acsi plena esset definitio. Deinde quum singulis et sua sit dicendi ratio et libertas esse debeat, inique, ne dicam tyrannice, omnibus praescribit, ut necesse sit non modo idem dicere, sed etiam eodem modo. Dixit aliquis mysticum corpus hic notari. Nonne idem Augustinus? Imo an non idem Paulus, quum tradit nos omnes unum esse panem? Dixit alius celebrem esse redemptionis partae memoriam. Nempe sicut ex eodem Paulo et communi omnium magistro filio Dei audimus, hunc sacrae Coenae esse finem, ut solennis illic sit mortis eius praedicatio. Hinc Tragoediam nemo, nisi tragicus aliquis Orestes, movere debuerat. Tantum abest, ut sacrae inter Deum et homines reconciliationis minister, nuntius et interpres excusabilis sit, dum materiam turbandi hinc venatur. Porro, ut discordias aliquamdiu fuisse demus, quia res non statim ab initio dilucide explicari poterat: an pium vel humanum erat, vulnus, quod cicatricem obduxit, de integro scindere? Ne quia varietas distrahat pios lectores: ecce consensus noster interponitur. Videt hic bonus zelotes quoscunque vocat Sacramentarios idem sentire et loqui. Nec vero, si superstitibus hodie essent optimi et eximii Christi servi Zuinglius et Oecolampadius, verbum in ea sententia mutarent. Nam et felicitis memoriae vir Martinus Bucerus, quum eum legisset, scriptis ad me literis pro sua pietate gratulatus est toti Ecclesiae, cui pro maligno suo livore, quantopere invidet hic bonus arbiter vel censor, eius obtretrato satis testatur. Ego vero, non ut retaliem eius calumniam, sed ut pro insulso eius probro verum dictum regeram, sic excipio. Proprium diaboli est calumniari, unde et nomen habet. Proprium eiusdem est luci tenebras obducere. Proprium denique eiusdem, quia discordiarum pater est, pacem turbare et lacerare fidei unitatem. Haec omnia quum in isto nostro

censore palam cernantur, quo loco habendus sit, mihi non est necesse dicere, quia nemini obscurum est. Caeterum quia non minore studio tum ad tuendam veritatis causam tum ad fovendam pacem incumbere nos decet, quam utriusque eversionem molitur Satan: aliquid hac in retentandum esse duxi, integerrimi et vere observandi fratres: si forte mitescant qui hactenus fuerunt duriores, vel saltem ut ad domanda eiusmodi cerebrosa capita pii, graves et moderati doctores instructi sint. Atque haec mihi visa est optima ratio: quia et quorundam cavillis obnoxia est summa prioris scripti nostri brevis, nec dubitationes altius multorum animis infixas penitus revellit, ne quis scrupulus maneret, plenius aliquanto mentem nostram exprimere, ut eadem sit confessio pluribus verbis luculentior. Exprobrat nobis ille, de quo iam nimis multa, tam confusum esse inter nos opinionum chaos, ut nemo alterum intelligat. Atqui ego sic vestra omnium sensa mihi tenere videor, ut nihil aliud a me hic positum fuisse confidam, quam quod singuli vestrum scripturi essent. Non enim dictandi vel praeiundi partes mihi arrogo, sed hac lege meum obsequium defero, ut arbitrii vestri sit statuere quidnam expediat. Quod eo meliore fiducia aggressus sum, quia et ego antehac sum expertus, et vos claro documento testatum fecistis, similem laborem libere pia sedulitate a me susceptum vobis probari. Valet optimi et semper colendi fratres. Dominus vobis adsit, vos gubernet suo Spiritu, vetrisque laboribus benedicat. Salutant vos reverenter collegae mei. Genevae 13. Cal. Decembris, M.D.LIV.

Ioannes Calvinus vester.

CONSENSIONIS CAPITUM EXPOSITIO.

Quum piis omnibus sanoque et recto iudicio praeditis tam odiosa pridem esset molestaque, quae hac nostra aetate mota fuerat de Sacramentis contentio, quam infoeliciter ab ea prosperum Evangelii cursum tardari videbant: non modo commoda aliqua ratione vel sepultam esse vel compositam semper optarunt, sed in ea quoque sedanda a quibusdam non parum laboris positum est. Quod ex voto non protinus successit, in ea tarditate, quam difficile sit ignem Satanae artificio semel accensum restringui, triste documentum apparuit. Huc quidem usque profectum est, ut sedato nonnihil fervore ad docendum magis quam ad pugnandum utraque pars intenta foret. Sed quia adhuc ex sopitis carbonibus subinde micabant scintillae, a quibus novum incendium rursus timendum erat: quod optimum putavimus remedium nos Tigurinae et Genevensis Ecclesiae pastores, adhibito etiam optimo fratre nostro Farello, afferre conati sumus, ne qua in posterum residua maneret discordiae materia. Breve compendium edidimus, quod nostram de Sacramentis doctrinam ita testatur, ut communem aliorum pastorum consensum, qui purum Evangelium apud Helvetios Rhetosque sequantur, contineat. Hoc testimonio in publicum edito doctis et moderatis hominibus plane satisfactum esse nobis persuasimus, neminem certe putavimus ita morosum, quin placatus quiesceret. Nam ut postea videbimus, dilucida illic constat omnium rerum, de quibus antehac certatum est, definitio, quae nullum sinistrae suspicioni locum relinquat. Et singulari Dei beneficio factum est, ut

magna in parte ex spe votoque nostro successerit. Ecce autem, rebus tranquillis, surgunt importuni quidam homines, et quasi discordiis pascuntur; ad arma denuo conclamant. Nec vero est, quod sancti zeli praetextu excusent suam intemperiem. Satis inter nos convenit, veritatis iactura minime redimendam esse pacem. Ac proinde satius esse fateor, caelum terrae misceri, quam deseri sanae doctrinae patrocinium. Si quis sophisticis ambagibus, quae contrarias doctrinas fucando conciliant, strenue se cordateque opponat, non reprehendo. Quin potius hanc mihi laudem iure meo vendico, vix alium quenquam esse, cui magis placeat ingenua veritatis confessio. Quare facessant inanes isti praetextus, saepe, ne iaceat sanae doctrinae defensio, excitandas esse turbas. Nam primum nihil in hac causa obscure vel perplexe a nobis dictum, nihil astute celatum, nihil denique omissum de tota rei summa ostendam; deinde nihil minus nobis propositum fuit, quam liberum veritatis cursum abrumpere. Quin potius hoc summae curae fuit, quomodo placide et sine offensa, quod utile cognitu est in hac re, et tradi et legi posset. Sed ne verbis ultro citroque ambigue certemus: hoc tantum a lectoribus postulo, ut, quod solidis et claris rationibus probatum ante oculos ponam, recipiant.

Principio, ubi de Sacramentis agitur, negari non potest, quin praecipue considerata sit Domini institutio, eiusque finis. Hinc et vis Sacramentorum et usus optime cognoscitur: ut errare nequeat, quisquis huc mentem dirigit, quo Dominus ipse nos vocat. Quorsum vero instituta sint Sacramenta, recte a nobis traditum, vel iniquissimi quique fateri cogentur: nempe ut nos ad Christi communionem deducant. Confidentius etiam loquar, neminem eorum, qui nobis obtreçant, unquam aliquid protulisse in medium, quod hanc partem magis diserte exprimeret. Si illis cordi est Sacramentorum dignitas: quid, obsecro, ad eam ornandam aequè magnificum, quam dum adminicula et media vocantur, quibus vel inseramur in corpus Christi vel insiti magis ac magis coalescamus, donec solide nos secum uniat in caelesti vita? si salutem nostram Sacramentis adiutam cupiant: quid aptius cogitari potest, quam ut ad ipsum vitae fontem deducti vitam hauriamus ex Dei filio? Ergo sive utilitas nostra spectatur, sive dignitas et reverentia, quam Sacramentis deferri par est, finem et causam, cur instituta sunt, luculente exposuimus. Certe quod Paulus ventosis doctoribus obiicit, (Col. 2.) qui animas infructuosis speculationibus inflant, non aedificant, ipsos non tenere caput, longe a nobis alienum est, qui et ad Christum referimus omnia, et in ipso colligimus, et sub ipso ordinamus, et ab ipso totam vim Sacramentorum asserimus defluere. Nunc meliorem docendi regulam praescribant morosi isti censores, quam quae a Paulo tradita est. Si illis displicet ad symmetriam illam inter caput et membra Eccle-

siae, quam tantopere laudat Paulus ipse, et a qua solidam doctrinae perfectionem aestimat, Sacramenta aptari.

Bene igitur habet, quod de Sacramentis verba facturi optimo et maxime apposito exordio usi sumus, et finem eorum descripsimus, quem aequi omnes et moderati lectores sine controversia probabunt. Iam in usu legitimo duo cavenda sunt vitia. Nami si plus aequo extollitur eorum dignitas, facile obrepat superstitio; sin vero de vi eorum fructuque frigide vel minus splendide disseritur, mox profanus contemptus erumpit. Si media a nobis servata est ratio, quis non obstinatos veritatis hostes esse dicat, qui maligne sanctum consensum arrodere malunt, quam vel comiter amplecti vel saltem silentio probare? Neque enim, ut in verba nostra iurent, postulamus; quiescant modo et recte loquentibus non obstrepant. Obtendunt quidem, quia Sacramentis vim suam non tribuimus, se nobiscum ideo contendere. Sed ubi ad rem ventum est, alii nihil praeter convicia proferunt et cacos tumultus, alii quasi fastidiose uno verbo dampnant quod nunquam legerunt. Atqui inconsiderate eos rixari, ex re ipsa perspicuum est. Quanta vehementia causam hanc egerit Lutherus, cuius imitatores videri cupiunt isti, plus satis omnibus notum est. Scio, quam multa hyperbolice ei in contentione excidant; sed quoties piis et integris iudicibus maxime plausibilem volebat causam suam reddere, qua de re professus est se habere certamen? Nempe, quod ferre non posset, Sacramenta externas tantum confessionis notas censeret, non etiam divinae erga nos gratiae tesseras ac symbola; deinde quod indignum statueret, vacuis et inanibus figuris conferri, quum in illis vere testetur Deus, quod figurat, et simul arcana virtute praestet atque impleat, quod testatur. Iurene an iniuria tantopere exarserit, in praesentia non disputo. Mihi enim sufficit, quum in hac causa exagitanda minime fuerit remissus, dum serio agendum est, ubi consistat non invenire: nisi quod obtendit hunc sibi totius disputationis esse statum. Et certe, ut, omissa mentione hominis, cuius ut memoriam reverenter colo, ita honori cupio consultum esse, de re simpliciter pronuntiem: hoc praetextu sublato, effugere nequeunt quicumque litem nobis intentant, quin probis omnibus et sanis odiosa sit eorum morositas. Itaque haec eadem subinde in eorum ore resonat cantilena. Quod si haec non deliniendis simplicium auribus, sed ingenue testantur; dum nos ex altera parte fateri audiunt, Sacramenta neque inanes esse figuras neque externa tantum pietatis insignia, sed promissionum Dei sigilla, testimonia spiritualis gratiae ad fidem fovendam et confirmandam, item organa esse quibus efficaciter agit Deus in suis electis, ideoque, licet a rebus signatis distincta sint signa, non tamen disiungi nec separari, data esse ut, quod verbo suo pollicitus est Deus, sanciant et confirment, ac praesertim arcanam quae nobis cum Christo est communicationem obsignent: certe nihil restat causae, cur nos reiiciant in hostium numerum.

Quid enim? Quum ubique, sicut nuper dixi, clament sibi non aliud esse propositum, nisi ut valeat haec doctrina, Sacramentis Deum uti tanquam adminiculis ad fidem fovendam et augendam, inculptas illis esse aeternae salutis promissiones, ut eas conscientiis nostris offerant, neque vacua rebus esse signa, quia Deus illis Spiritus sui efficaciam coniungat: his omnibus concessis, quid iam obstat, quaeso, quominus inanum libenter porrigant? Et ne drivata singulorum scripta evolvere et excutere necesse sit: in consensu nostro reperient lectores quidquid continet edita Ratisbonae confessio, quam Augustanam vocant; modo ne crucis metu ad captandam Papistarum gratiam flectatur. Verba sunt: in sacra Coena cum pane et vino vere dari Christi corpus et sanguinem. Absit vero, ut nos vel Coenae symbolo auferamus suam veritatem vel pias animas tanto beneficio privemus. Dicimus ergo, ne sensus nostros frustrentur panis et vinum, externae eorum figurae verum effectum esse coniunctum, ut corpus et sanguinem Christi illic recipiant fideles. Imo quia consilium nostrum erat, dubitationem omnem eximere piis lectoribus, quae illic tantum breviter perstricta erant, conati sumus fusius et dilucidius explicare.

Quaeritur, quanam Sacramentorum efficacia sit, quis usus, quod officium. Respondet scriptum nostrum, quum tota fidelium salus a spirituali, quam habent cum filio Dei, communicatione pendeat, eius testificandae causa, tam Evangelii quam Sacramentorum usum esse mandatum. Observent lectores Evangelio coniungi Sacramenta, ut eandem in salutis nostrae capite utilitatem nobis afferant. Unde sequitur, quae de illo affirmat Paulus, (Röm. 1. 2 Cor. 7.) licere per nos ad haec transferri. Itaque non negamus, partem esse illius virtutis, quam Deus in salutem nostram exerit, et ministerium nostrae cum Deo reconciliationis in illis quoque contineri. Quando enim illud Augustini libenter nos amplecti omnes semper professi sumus: Sacramentum scilicet quasi visibile esse verbum; sine controversia agnoscimus, utroque similiter adminiculo salutem nostram promoveri. Iam si quaeritur, qualis ista sit communicatio, sic paulo ante a nobis erat descripta, ut fictitia et umbratilis dici nequeat: nempe (quod etiam est proprium fidei munus ac perpetuum) coalescere nos oportere in Christi corpus, ut gratiae suae effectus in nobis compleat: quia non aliter vitam in nos suam diffundit, nisi dum caput nostrum est, ex quo totum corpus compactum et connexum per omnem iuncturam subministrationis secundum operationem in mensura cuiusque membri augmentum corporis faciat. Sequitur deinde clarior illa, quam nuper attigi, explicatio, quamvis sacramenta notae sint ac tesserae Christianae professionis sive societatis, item ad gratiarum actionem incitamenta, pietatis denique exercitia et syngraphae ad Dei cultum nos obligantes: esse tamen hunc finem praecipuum inter alios, ut per ea Dominus suam gratiam nobis testetur, repraesentet atque obsignet: secundo non esse nulla

spectacula, quae oculis nostris ingerantur, sed illic repraesentari spirituales gratias, quarum effectum fideles animae percipiunt. Verba enim sunt: quum vera sint quae Deus nobis gratiae suae dedit testimonia et sigilla, vere proculdubio ipsum intus praestare suo Spiritu quidquid figurant Sacramenta: hoc est ut potiamur Christo bonorum omnium fonte, tum ut beneficio mortis eius reconciliemur Deo, Spiritu renovemur in vitae sanctitatem, iustitiam denique et salutem consequamur. Quibus subiicimus continuo post, nos inter signa et res signatas distinguendo, non tamen disiungere a signis veritatem, quin fateamur, quicumque oblatas illic promissiones fide amplectuntur, Christum spiritualiter cum omnibus suis donis recipere. Si mihi cum Papistis esset negotium, collectis Scripturae ac veterum testimoniis accuratius ostenderem, nihil vel ■ Deo proditum vel ab Ecclesia unquam creditum fuisse de Sacramentis, quod non breviter complexi simus. Homines autem, quibus solenne est assidue clamitare verbum Domini, verbum Domini, mirum est nisi de hac re litem amplius movere pudeat. Nam quum nihil absurdius sit quam Sacramenta offerri supra verbum, cuius appendices sunt ac sigilla, nihil verbo congruere reperient, quod non Sacramentis quoque demus. Denique si unicum agnoscunt salutis nostrae auctorem Deum, qui Sacramentis plus dari postulant, quam ut arcanæ illius gratiae media pro infirmitatis nostrae captu sint et organa? A contemptu porro ea satis superque hoc unum vendicat, non modo bonorum omnium, quae nobis semel in Christo exhibuit Deus et nos quotidie percipimus, esse tesseræ, sed externae eorum repraesentationi cōiunctam esse Spiritus efficaciam, ne inanes sint picturae.

Iam vero quam sollicite ex altera parte cavenda sit superstitio, non modo aetatum omnium experientia docet, sed unumquemque nostrum propria ruditas convincit. Nam ut in terram nobis proclive est ingenium, sponte nos ad se plus satis externa elementa rapiunt, quamvis non hyperbolice ornentur. Ubi vero accedit immodica commendatio, vix se a pravo et vitioso reverentiae excessu continet centesimus quisque. Ita et illis perperam affligitur salutis fiducia et, quod unius Dei proprium erat, indigne ad illa transfertur. Qua in re plusquam caeca est istorum, qui nobis obtrectant, pervicacia. Nam quum adversus Papistas vociferari cogantur, ne quis ipsos nobis putet subscribere, rem ipsam clare definire non audent: imo ne ad rectam moderationem descendant, seipsos data opera impediunt et suspensos relinquunt lectores. Ac ne frustra conqueri videar, brevi explicatione, quam nihil sit in scripto nostro dignum reprehensione, nunc patefaciam. Ut superstitioni obviam iremus, primo loco diximus stulte eos facere, qui ad nuda tantum signa ac non potius ad promissiones illis annexas respiciunt. Quibus verbis nihil aliud voluimus, quam quod omnium consensu vere et scite Augustinus (Homil. in Ioan. 80.) docet, tum demum ex elementis Sacramenta extare, dum verbum accedit,

non quia profertur, sed quia creditur. Atque hanc esse causam, cur mundos pronunciet Apostolos Christum propter verbum, quod ab ipso audierant, non propter Baptismum, quo loti erant. Nam si visibiles figurae, quae pro Sacramentis ingeruntur sine verbo, non tantum ieiuna sunt et mortua elementa, sed noxiae praestigiae: quid aliud est Sacramenti intuitus, ubi promissio non attenditur, nisi mera illusio? Certe si quis oculos tantum illuc asserat clausis auribus, nihil a profanis gentium mysteriis different. Nam etsi ex vetustis gentium ritibus plurimos a sanctis patribus fatemur originem habuisse, quia tamen vacui doctrina nihil purae fidei retinebant, degeneres et corruptos merito fuisse dicimus. Atque omnino sic res habet: nisi promissione conditur signum, per se insipidum, nihil proderit. Quid enim aget mortalis homo et terrenus aquam fundendo in eorum capita, quos baptizat, nisi e sublimi pronunciet Christus, se animas sanguine suo abluere et Spiritu renovare? Quid totus coetus piorum pauxillum vini et panis gustando, nisi e caelo vox illa personet, Christi carnem spiritualem esse cibum, et sanguinem vere esse potum? Vere itaque concludimus aquae, panis et vini materia nos Christi ac spiritualium eius donorum nequaquam fieri compotes, sed promissione ad ipsum nos deduci, ut se nostrum faciat fideque in nobis habitans impleat quicquid signis promittitur ac offertur. Quid in hac re quisquam improbet, non video: nisi forte sacris signis honorificum esse putet, lusiones sine fide actiones censi.

Hac occasione merito iterum pias mentes ad Christum reducimus, ne quid aliunde petant eorum bonorum vel sperent, quorum tessera illis ac pignus in signis preponitur. Atque hoc modo sequimur quam Deus regulam Mosi praescripsit: ut omnia exigeret formaretque ad exemplar, quod ei in monte ostenderat. Hunc enim locum non abs re Stephanus in Actis et Apostolus in epistola ad Hebraeos notant. Atqui ut olim crassi inter Iudaeos erroris corrigendi haec optima fuit ratio, ne scilicet in visibili tabernaculo et pecudum victimis subsisterent, Christum ad quem suspicerent illis ante oculos statui: ita hodie ad spiritualem illum archetypum nos esse intentos decet, ne inanibus spectaculis frustra ludamur. Et certe Dominus Sacramenta instituens minime impedimenta circumdedit, quae nos detineant in mundo, sed scalas potius erexit, per quas sursum ad caelos conscendere liceat: quia nec alibi quaerendus est Christus, nec alibi etiam quam in eo solo quiescendum. Quid enim, obsecro? An ideo pro nobis mortuus est Christus ac resurrexit, ut nos ad mortua elementa ablegans salutis causa et materia nobis esse desineret? Imo adiumenta ad se quaerendum nobis porrexit, ut suo loco maneret.

Sequitur altera plus satis tritae et tamen non parum noxiae superstitionis correctio: ubi monemus, si quid per Sacramenta nobis confertur, id non fieri propria eorum virtute, sed quatenus Domino Spiritus sui virtutem in illis exerere placet. Nam

se humanum ingenium continere nequit, quin vel includat Dei virtutem signis vel signa ipsa in Dei locum substituat. Ita fit, ut virtutis suae laude spoliatur ipse Deus, dum mortuis creaturis acceptum ferunt homines, quod eius proprium est. Haec doctrinae nostrae summa est, quam dilucidis et minime ambiguis verbis testamur, Deum solum peragere, quicquid ex Sacramentis consequimur, et quidem arcana sua et intrinseca, ut loquuntur, virtute. Caeterum ne quis obiceret, signis quoque suas esse partes, ne frustra data sint: mature illic occurrimus, sic Deum illorum uti ministerio, ut neque vim ipsis suam infundat nec quicquam deroget Spiritus sui efficaciae. Quid etiam hic requirent boni viri? Deum per Sacramenta agere volunt? Hoc docemus. Volunt in ipsis fidem nostram exerceri, foveri, adiuvari, confirmari? Idem asserimus. Volunt Spiritus sancti virtutem in illis extare, ut electis Dei in salutem prosint? Idem nos quoque concedimus. In eo vertitur quaestionis status: soline Deo in solidum adscribere conveniat omnes salutis nostrae partes, an eius laudis partem ipse ad Sacramenta derivet, dum illis utitur. Quis nisi is omniverecundiae expers de hoc capite contendere audeat? Ac nostrae quidem doctrinae Paulum citamus testem, qui ministros nihil esse et plantando ac rigando nihil agere pronunciat, si quis ipsos a Deo separet, qui solus dat incrementum. Unde perspicere cuivis promptum est, modo maneat Deo quod suum est, nos Sacramentis nihil detrahere. Certe quam magnifice alibi verbi praedicationem extollat Paulus, satis notum est. Qui fit ergo nunc fere in nihilum eam redigat? nisi quia, ubi ad Dei comparisonem venit, illum unicuique bonorum omnium agnoscere auctorem aequum est, qui sic libere utatur creaturis, ut suo arbitrio per illas, quatenus visum est, agat. Nec vero terrenis elementis fit iniuria, si Dei spoliis non ornantur.

Quod autem subiicimus ex Augustino, unum esse Christum qui intus baptizat, item unum eundem esse, qui nos in Coena facit sui participes: utriusque mysterii praestantiam summopere commendat. Nam hinc colligimus, non humanas esse actiones, quarum auctor est Filius Dei, quibus praesidet, in quibus tanquam exerta a caelo manu, virtutem suam profert. Deinde nihil utilius est, quam ab hominis mortalis terrenique elementi intuitu abstrahi sensus nostros, ut Christum velut praesentem fides nostra aspiat. Quanquam et hoc rursum ad ius suum Christo vendicandum spectat, ne eum putemus externum ministerium hominibus ita mandare, ut spiritualis effectus laudem illis resignet. In quem sensum Augustinus (Hom. 5. et 6. in Ioan.) pluribus disputat, Baptismum efficaciae et potestatis non nisi in Christum unum competere. Et quid opus est humano testimonio, quum vox illa Spiritus, quae in ore Baptistae (Ioan. 1.) clare sonuit, aures nostras assidue percellere debeat? Hic est qui baptizat in Spiritu, siquidem eum hoc elogio ab omnibus ministris discerni constat, ut sciamus solum

ipsum intus praestare, quod homines visibili signo testantur. Quod probe alibi Augustinus (Quaestionum veter. lib. 3. c. 84.) exponit his verbis. Quomodo ergo et Moses sanctificat et Dominus? Non enim Moses pro Domino, sed Moses visibilibus Sacramentis per ministerium suum: Dominus autem invisibili gratia per Spiritum sanctum, ubi est totus fructus etiam visibilium Sacramentorum. Nam sine ista sanctificatione invisibilis gratiae visibilia Sacramenta quid prosunt? Nec vero aliter conciliari poterunt scripturae loci, qui videntur in specie discrepare: Cuius generis sunt, quos illic notavimus, Spiritum sanctum esse sigillum, quo nobis sancitur futurae haereditatis fides: et Sacramenta etiam sigilla esse. Nihilo enim magis consentaneum est, pari gradu locari, quam ad signa transferri, quod non nisi in Spiritum competit. Una igitur solutio est in illo vulgari dicto., superioris et subalterni nullam esse repugnantiam. Nam si quis contendat non obsignari mortuis signis salutem nostram, quia hoc proprium est Spiritus sancti munus, quaero quid responsuri sint isti censores, quibus non plane arridet consensus noster? nisi hoc ipsum quod asserimus: quod mediis inferioribus utitur Deus, minime id obstare quin Spiritus sui virtute fidem nostram solus inchoet ac perficiat.

Quod dicimus, non omnibus promiscue, sed electis Dei tantum, ad quos interior et efficax Spiritus operatio pervenit, prodesse signa, clarius est quam ut longa refutatione indigeat. Nam si quis omnibus communem facere velit effectum, praeterquam quod Scripturae testimonio refellitur tale commentum, experientia etiam reclamatur. Ergo sicuti per se externa vox hominis in eorda minime penetrat, sed ex multis auditoribus soli ad Christum veniunt qui trahuntur intus a Patre: iuxta illud Iesaeae, non alios praedicationi credere nisi quibus revelatum est Dei brachium: ita penes liberum et gratuitum eiusdem Dei arbitrium est, dare quibus voluerit, ut in signorum usu proficiant. Nec vero dum ita loquimur, quicquam mutari intelligimus in Sacramentorum natura, quin sua illis maneat integritas. Neque enim Augustinus, (Tract. in Ioan. 26.) dum ad corpus Ecclesiae, quod in praedestinati, qui iam ex parte iustificati sunt et adhuc iustificantur et olim glorificandi sunt, restringit sacrae Coenae effectum, eius vim, si ipsa per se aestimetur, erga reprobos evacuat vel minuit: sed tantum eius fructum peraeque omnibus communem esse negat. Quando vero reprobis non nisi sua incredulitas obstaculo est, quominus Christo potiantur, in ipsis quoque tota culpa residet. Denique neminem frustratur signi repraesentatio, nisi qui ultro et maligne seipsum privat. Verissimum enim est tantum quemque fructus ex signis referre, quantum fidei vase percipiet. Ac merito Sorbonicum illud figmentum repudiamus, novae legis Sacramenta omnibus prodesse, qui modo obicem non ponat peccati mortalis. Nam virtutem illis affingere, quam externus tantum usus instar canalıs in animas infundat, plane insipida superstitio est. Quod si fidem mediam intercedere oportet

tet, nemo sanus negabit, eundem Deum, qui his subsidiis infirmitatem nostram levat, fidem etiam dare, quae idoneis fulturis subnixae ad Christum conscendat, ut eius gratiis potiatur. Et certe extra controversiam esse hoc debet: sicuti lucere solem et suos e caelo radios emittere non sufficeret, nisi prius dati nobis essent oculi, qui luce eius fruantur, ita Dominum frustra externis signis illucescere, nisi nos oculos reddat. Imo sicuti solis calor vivum et animatum corpus vegetans, in cadavere foetorem excitat, ita Sacramenta, ubi non adest fidei Spiritus, mortiferum potius quam vitalem odorem spirare certum est.

Caeterum ne quis ideo vel quidquam decedere Sacramentorum virtuti vel hominum incredulitate et malitia infirmari Dei veritatem putaret, diligenter nos cavisse existimo, dum integra nihilominus diximus manere signa indignisque Dei gratiam offerre nec vim promissionum labefactari, licet non recipiant increduli quod offertur. De ministris hic non agitur, de quibus stulte olim dubitatum est, an eorum perfidia vel alia quaevis indignitas Sacramenta vitiet. Nobis autem sanctior est Dei institutio, quam ut eius vis ab hominibus pendeat. Sit igitur aut Iudas aut Epicureus quis piam sacrorum omnium contemptor, Baptismi vel sacrae Coenae minister. Non secus et lavacrum regenerationis et spirituale carnis et sanguinis Christi alimentum fidelibus per eius manum a Domino conferri statuimus, quam si Angelus de caelo descenderet. Non quod communi Ecclesiae incuria vel conniventia foveri deceat vitiosos ministros, et qui sacrum locum impura vita contaminant: quin potius tam publice quam privatim danda opera est, ut talibus inquinamenti Dei sanctuarium purgetur, si fieri potest. Verum si quos prorsus impios ad honorem obrepere contingat, vel ambitiosus quorundam favor impediatur, ne in ordinem cogantur dissoluti, vel protinus, ut optandum foret, abdicentur: quantumvis detestabilis sit eorum indignitas, Sacramentis nihil derogat: quando non nisi a seipso sumit Christus quod illic nobis largitur, a ministris autem non haurit vel derivat. Itaque quod intentionem consecrantis necessario requirunt Papistae, perversum et exitiale figmentum esse non dubitamus. Sed quum Dominus vere semper, quod figurat, tam per impios quam fideles ministros praestare sit paratus, nonnisi fide recipi fatemur, quod oblatum est; incredulos vero inanes dicimus vacuosque discedere. Neque tamen eorum vitio Sacramenti virtuti quidquam deperit. Aditum claudit et obserat incredulus, quominus in eius animam penetret Dei gratia. Negamus Dominum ideo manum suam retrahere: quin potius, ut sibi perpetuo constet ac immensa bonitate sua certet cum hominis malitia, vere quod respuitur offerre asserimus. Sed haec duo longe inter se differunt, fidem Domino constare ad praestandum quod signo demonstrat, et hominem, ut fruatur obla'ta gratia, locum promissioni dare, quia, ut quis recipiat quod datur, ante capacem esse oportet, sicuti scriptum est: *Aperi os tuum et*

implebo illud. Quare inscite quidam clamitant inanem et irritam fieri sacrae Coenae figuram, nisi tantundem in ea percipiant impii, quantum fideles. Si promiscue idem utrisque dari sentirent, facile subscriberem. Sed Christum absque fide recipi non minus portentum est, quam semen in igne germinare. Nam quo iure sibi permittunt, Christum a Spiritu suo divellere? quod nefarium esse sacrilegium ducimus. Recipi ab impiis Christum volunt, quibus ne guttam quidem concedunt Spiritus Christi. Quid hoc aliud est, quam veluti mortuum sepulchro includere? Atqui, dicet quispiam, reos non faceret Paulus corporis et sanguinis Domini qui indigne manducant, nisi fierent ipsi quoque Christi participes. Imo si pateret in eos Christo ingressus, omni ipsos reatu eximeret. Nunc vero, quia sacrae communicationis pignus, quod reverenter suscipere decebat, foede conculcant, non mirum si corporis et sanguinis censeantur rei. Nimis autem absurde imperiti homines reatu non putant teneri, nisi qui et manibus palpant et dentibus atterunt et deglutiunt Christi corpus. Iam vero secundum eos qualis ista erit receptio? Nam modum, quo Christus habitat in nobis, Paulus fidem esse pronunciat. Ergo sublata fide, tantum ad momentum recipi necesse erit, ut simul evanescat. Quanto rectius Augustinus, (Hom. in Ioan. 62.) ut homine probe in Scripturis exercitato dignum erat, non secus panem Domini Iudae datum esse docet, quo manciparetur diabolo, quam datum Paulo angelum Satanae, per quem perficeretur in Christo. Prius vero dixerat, (Homil. 39.) reliquos discipulos manducasse panem Dominum, Iudam vero panem Domini contra Dominum. Alibi quoque (Homil. 26.) celebre istud Christi dictum prudenter expendit, nunquam morituros qui manducaverint. Nempe, inquit, virtutem Sacramenti non tantum visibile Sacramentum; et quidem intus, non foris; qui corde manducant, non qui premunt dente. Unde tandem concludit, Sacramentum huius rei in mensa Dominica proponi, et id sumi quibusdam ad exitium, aliis ad vitam, rem ipsam, cuius signum est Coena, omnibus ad vitam cedere, nulli ad exitium, quicumque fuerit eius particeps. Ac ne quis de eius scriptoris mente dubitet, quasdam sententias non pigebit altius repetere. Postquam dixerat panem hunc interioris hominis quaerere esuriem, subiicit: Manna et Moses et Aaron et Phinees et multi alii manducarunt, qui placuerunt Domino nec mortui sunt. Quare? quia visibilem cibum spiritualiter intelligebant, spiritualiter esuriebant, spiritualiter gustabant, ut spiritualiter satiarentur. Nam et nos hodie accepimus visibilem cibum; sed aliud est Sacramentum, aliud virtus Sacramenti. Et paulo post: ac per hoc qui non manet in Christo, et in quo non manet Christus, proculdubio nec manducat spiritualiter carnem eius, nec bibit eius sanguinem: licet carnaliter et visibiliter premat dentibus signum corporis et sanguinis: sed magis tantae rei Sacramentum sibi ad iudicium manducat et bibit, quia immundus praesumpsit ad Christi accedere Sacramenta. Vides ut profanis et

impuris nihil praeter visibilem signi sumptionem concedat. Dicit alicubi, (Lib. 5. de bapt. contra Donastist.) fateor, corpus Christi fuisse illis panem Coenae, quibus dicebat Paulus, Qui indigne sumit, indicium sibi edit et bibit, non discernens corpus Domini: nec ideo nihil acceperisse, quia male acceperint: sed quo sensu id velit accipi, plenius idem ipse alio loco (Lib. de civit. Dei 21. c. 25.) explicat. Nam ex professo definiendum suscipiens, quomodo improbi et scelerati homines, qui fidem catholicam ore profitentur, Christi corpus manducant: et quidem adversus quorundam opinionem, qui non solo Sacramento eos edere, sed re ipsa fingeant: sed nec isti, inquit, dicendi sunt manducare corpus Christi, quoniam nec in membris computandi sunt Christi. Ut enim alia taceam: non possunt simul esse membra Christi et membra meretricis. Denique ipse dicens, Qui manducat meam carnem et bibit meum sanguinem, in me manet et ego in eo: ostendit quid sit, non Sacramento tenus, sed revera Christi corpus edere. Hoc enim est in Christo manere, ut in illo maneat et Christus. Sic enim hoc dixit tanquam diceret, Qui non manet in me et in quo ego non maneo, non se dicat aut existimet manducare corpus meum vel sanguinem meum bibere. Desinant ergo imperiti homines pro Iuda litigare, ne Christum sine Christo appetere videantur.

Quod deinde prosequimur, fidelibus spiritualium bonorum effectum quae figurant Sacramenta, extra eorum usum constare, quando et quotidie verum esse experimur et probatur Scripturae testimoniis, mirum est si cui displiceat. Neque enim si martyribus carcere inclusis liberum non est externum signum sumere, ideo Christo carere dicentur, qui magnifice in illis triumphat. Nec ad Coenam quisquam rite accedet Christo prorsus vacuus: nec Cornelio deerat Baptismi veritas, qui ante aquae lotionem Spiritu sancto iam perfusus erat: sicuti nec Moses divinae unctionis expers, cuius signum aliis contulit, ipse nunquam acceperit. Quamquam eo minime spectat haec doctrina, ut, signorum usu valere iusso, arcanis inspirationibus contenti simus. Neque enim, si Dominus interdum, ut suam virtutem nullis adminiculis obstrictam probet, omisso signo idem peragit, quod per signum repraesentat, ideo, quod in salutem nostram instituit, quasi supervacuum abiicere censebitur. Nobis vero multo minus id licebit, quorum fides verbo eiusque sigillis intenta esse debet. Vere enim ab Augustino scriptum est: (Lib. quaest. vet. test. 3.) Quamvis Deus absque signo visibili quos vult sanctificet, quisquis tamen signum contemnit, invisibili sanctificatione merito privari. Huic capiti affine est quod proxime addidimus, nempe quae ex Sacramentis percipitur utilitas, eam ad externae sumptionis tempus non debere restringi, ac si Dei gratiam eodem secum momento adveherent. In quo si quis a nobis dissentit, tum regenerationis gratiam in multis acceleret necesse est, tum in reliquum vitae cursum fabricet innumeros Baptismos. Effectum Baptismi, qui ad tempus nullus fuit, videmus tandem

emergere. Aqua tinguntur multi ab utero matris, qui aetatis progressu adeo se intus fuisse baptizatos non ostendunt, ut potius, extincto, quantum in se est, Dei Spiritu, Baptismum suum exinaniant. Eorum partem ad se Deus revocat. Qui ergo vitae novitatem signo tanquam capsula includet, non tam ornabit signum ipsum, quam Deo erit iniurius. Iam quum assidua usque ad mortem esse debeat poenitentiae meditatio, ut in ea proficiant filii Dei, quis Baptismum impie mutilari non videt, si non ultra externam administrationem vis et eius fructus extenditur, qui ad totum vitae decursum patet? Imo nihil in sacra signa magis contumeliosum figi potest, quam eorum veritatem in praesenti tantum actione vigere. Hoc ita accipio, quamvis statim praetereat visibilis figura, manere tamen quam testatur gratiam, neque momento cum oculari spectaculo evanescere. Neque enim eorum superstitioni favere animus est, qui elementa panis et aquae, quasi post usum praesentem, cui destinata sunt, in ipsis haereat consecratio, perperam in templis asservant. Atque id diserte testari oportuit, ne spem aeternae salutis, quae nullis temporum inclinationibus obnoxia est, temporalibus signis quis affigat, ut non plus concipiat fides, quam intuitu cernit oculus.

Venio nunc ad quaestionem, ex qua exorti sunt tam violenti et duri conflictus: qualis in sacra Coena sit corporis et sanguinis Domini communicatio. Porro eius definitio non a nobis posita est, quam refutatum localis praesentiae figmentum et expositus verborum Christi sensus, de quibus antehac nimis contentiose certatum est. Sed quia nunc morosis et indoctis hominibus occurrere consilium est, qui praecipites ad caecum calumniandi impetum feruntur, vel probos et simplices sinistris illorum sermonibus imbutos placare, nunc ab illo tertio capite incipiam. Primum quidem fatemur, Christum, quod panis et vini symbolis figurat, vere praestare, ut animas nostras carnis suae esu et sanguinis potione alat. Facessat igitur putida illa calumnia, theatricam fore pompam, nisi re ipsa praestet Dominus quod signo ostendit. Neque enim dicimus quidquam ostendi quod non vere detur. Iubet nos Dominus panem et vinum accipere: interea spirituale carnis suae et sanguinis alimentum se dare pronunciat. Huius rei non fallacem oculis proponi figuram dicimus, sed pignus nobis porrigi, cui res ipsa et veritas coniuncta est: quod scilicet Christi carne et sanguine animae nostrae pascantur. Nec fidei nomen quidquam imaginarium notat, quasi tantum cogitatione vel memoria percipiant fideles quod promittitur; sed ne quis putet eo usque prostitui Christum, ut ipsum fruantur increduli. Neque enim, dum Paulus Christum habitare docet in cordibus nostris per fidem, loco verae habitationis imaginationem supponit; sed quomodo tanti boni possessionem cernamus, admonet. Carnem ergo Christi sine ullis ambagibus fatemur esse vivificam, non tantum quia semel in ea nobis salus parta est, sed quia nunc, dum sacra unitate cum

Christo coalescimus, eadem illa caro vitam in nos spirat, vel, ut brevius dicam, quia arcana Spiritus virtute in Christi corpus insiti communem habemus cum ipso vitam. Nam ex abscondito Deitatis fonte in Christi carnem mirabiliter infusa est vita, ut inde ad nos flueret. Verum ut de caelestibus Dei mysteriis semper crassum aliquid concipiunt humanae mentes, hic rursus obviam ire talibus deliriis necesse fuit. Quo pertinet ista definitio a nobis posita: non perinde intelligi debere, quod de carnis Christi participatione dicimus, quasi fieret aliqua substantiae vel commixtio vel transfusio, sed quia ex carne semel in sacrificium oblata vitam hauriamus. Si cui displicet haec exceptio, primum dico aliquid sibi ex proprio cerebro commentum esse, quod et Scripturis nusquam proditum et fidei analogiae minime consentaneum est. Deinde nimis superbum esse dico, qui ex sensu temere concepto legem aliis praescribat. Misceri si volunt carnis Christi substantiam cum hominis anima: quot se absurdis involvent? Negant fas esse, tam sublime mysterium ad seculi rationem subduci vel immensam eius magnitudinem metiri ingenii nostri modulo. In quo illis plane assentior. Sed an eo usque trahenda est fidei modestia, ut totam religionem horrendis portentis deformet? Atqui hoc modo, ut quidque absurdissimum foret, ita maxime Christo congrueret eiusque doctrinae sacram unitatem, quae nobis est cum Christo, sensui carnis incomprehensibilem fatemur esse. Quod nos sibi coniungens non modo vitam nobis suam instillat, sed unum quoque nobiscum efficitur, sicuti ipse unum est cum Patre, sublimius captu nostro mysterium esse concedimus, nisi quatenus eius verbis reiectum est. Sed an ideo protinus somniandum, in nos transfundi eius substantiam, ut sordibus nostris inquinetur? Quod se oculos claudere dicunt, ne curiosius inquirant, quod Dominus occultat, vanissimum esse hinc convincitur, quod se ex Dei verbo doceri non sustinent. Haec certe fidei sobrietas est, non modo acquiescere in Dei nutu, neque plus sibi arripere, quam sacro eius ore patefactum sit, sed etiam ad Spiritum prophetiae sedulo attendere et sanam interpretationem mansueta docilitate amplecti. Quare temulenta in utroque pervicacia est, si quis vel se non contineat intra legitimas metas vel sanae intelligentiae lucem fastidiose respuat. Communicari nobis Christi corpus et sanguinem, nullus nostrum negat. Qualis autem sit corporis et sanguinis Domini communicatio, quaeritur. Carnalem isti palam et simpliciter asserere quomodo audeant, miror. Spiritualem cum dicimus, fremunt, quasi hac voce reale, ut vulgo loquuntur, tollamus. Nos vero, si reale pro vero accipiant et fallaci vel imaginario opponant, barbaramente loqui malle, quam pugnis materiam praebere. Scimus enim quam non deceant logomachiae Christi servos, sed quia hoc concedendo nihil apud eos proficitur, qui modis omnibus sunt implacabiles: placidis et moderatis hoc testatum volo, ita secundum nos spiritualem esse communicationis modum, ut re ipsa Christo fruamur. Hac

modo ratione contenti simus, ultra quam nemo nisi valde litigiosus insurget, vivificam nobis esse Christi carnem, quia ex ea spiritali in animas nostras vitam Christus instillat: eam quoque a nobis manducari, dum in corpus unum fide cum Christo coalescimus, ut noster factus nobiscum sua omnia communicet.

De locali praesentia miror si censores nostros non pudeat certamen movere. Sed quum Christi corpus negent locorum spatiis circumscribi, immensum esse volunt. Quid autem nos? Nempe in caelo quaerendum esse, quod, teste Scriptura, eum capit, donec in iudicium appareat. Neque tamen est, cur nos ideo quisquam invidia gravet, ac si abesse a nobis fingamus membraque separemus a capite. Certe si Paulo dicere licuit, nos a Domino peregrinari, quamdiu sumus in mundo: eadem quoque ratione dicemus, quadam absentiae specie nos ab eo disiungi, quatenus scilicet a caelesti eius domicilio nunc distamus. Abest igitur Christus a nobis secundum corpus; Spiritu autem suo in nobis habitans, in caelum ad se ita nos attollit, ut vivificum carnis suae vigorem in nos transfundat, non secus ac vitali solis calore per radios vegetamur. Quod dicere solent, invisibilem nobiscum esse, perinde valet, acsi, forma eius in caelo reposita, substantiam carnis dicerent in terra residere. Atqui sensus pietatis clare dictat, non aliter vitam ex carne sua in nos stillare, quam dum, totus secundum corpus in caelo manens, ad nos sua virtute descendit. Eodem referri convenit, quae paulo post attexuimus: ista exceptione non tantum refelli quam Papistae commenti sunt transsubstantiationem, sed tam crassa omnia figmenta, quam futes argutias; quae vel caelesti Christi gloriae derogant vel naturae humanae veritati minus sunt consentaneae. Haec quoque exceptio quam non de nihilo addita fuerit, pluribus disserere nihil attinet. Alii ut immensum faciant Christi corpus, corporis illi naturam eripiunt. Alii sub mortuo elemento includunt eius Deitatem. Verum si quis inscitia lapsus est, si alter fervore contentionis abreptus inconsiderate aliquid effutivit, sepultum maneat. Homines ipsos non exagito neque insector, sicuti neque vexavimus quemquam in nostro scripto, sed ansam erroribus praecidere satis habuimus. Quis nobis succenseat, si Christo manere salvum cupimus et integrum quod utriusque naturae est, ne laceretur Mediator ille qui nos Deo coniungit? Immensitas, quam imaginantur in Christi carne, prodigiosum spectrum est, quod spem resurrectionis evertit. Nam ubi omnia effutiverint de caelestis vitae qualitate, semper illud Pauli obiiciam: expectare nos Christum e caelo, qui corpus nostrum humile transfigurabit, ut conforme reddat corpori suo glorioso. Nunc quam sit absurdum singulis fidelium corporibus totum mundum impleri, quid attinet dicere? Sinant ergo homines isti nos modeste profiteri quod sanum et rectum est, ne eorum intemperie coacti retegamus eorum dedecora, quae melius latent. Neque ideo ferocius insultent, quod nominibus, ut dixi, parcentes nuda erro-

rum refutatione contenti fuimus. Sed enim intolerabile esse ducunt, quod Christum negamus sub pane locandum vel cum pane copulandum. Quid igitur? An e solio suo eum detrahent, ut panis frustulo inclusus iaceat? Neque tamen, si quis dicat nobis sub pane offerri Christi corpus tanquam sub arrha, litem ea de re movebimus: nihilo scilicet magis, quam carnalem vel localem copulam solvendo, divortium signi a sua veritate facere conati sumus. Recipiant igitur fideles sub panis symbolo Christi corpus, quia verax est qui loquitur, ut ei minime conveniat, nos inanem tesseram porrigendo frustrari, modo ne qua localis fingatur inclusio vel carnalis infusio misceatur.

Restat verborum Domini expositio, in qua si quid est offensio-
nis, pervicaciae suae imputent, quibus fixum est clamore solum et tumultu rem per se claram tenebris miscere. Quod panem vocavit Christus corpus suum, praecise verbum hoc urgent, nec figuram ullam admittunt. Atqui si proprie panis est corpus Christi, sequetur Christum ipsum non minus esse panem quam hominem. Adde quod si figurata non est haec locutio, perverse ipsi idem corpus sub pane, cum pane et in pane esse dicunt. Quod si tantam interpretandi crassitiem sibi indulgent: nobis cur hiscere non licebit? Quum in quaerendo verborum sensu discutimus, qualiter de Sacramentis loqui Scriptura soleat, audire non sustinent, quia semel dictum est, Hoc est corpus meum. Quid? An non etiam dictum est, Petra erat Christus? Et quo sensu, nisi quia idem erat spiritalis potus cum eo, quem hodie in calice libamus? Ne apertae rationi locum dare cogantur, res sacro nexu coniunctas sacrilega vesania discerpunt. Verum ut taceam haec omnia et dissimulem: quo tandem iure sibi permittant suum illud esse, in quo tantopere insistent, in diversas loquendi formas resolvere? Quum velint panem esse Christum, cur postea transiliunt ad sua commenta, esse cum pane, in pane et sub pane? Unde istud illis magisterium, ut commenta sua non minus ab usu remota, quam inter se contraria futiliter vomentes, alios a sana intelligentia arceant? Si panis censi corpus debet quia sic vocatur, non minus teste Paulo erit communicatio corporis. Imo si dicam Paulum clarius hoc loco exponere, quod subobscure a Christo dictum erat, quis sobrius mihi repugnabit? Dominus pronunciat panem esse suum corpus. Sequitur discipulus, cui certe propositum non est luci nebulas obducere, ac panem explicatius corporis communicationem esse docet. Hic si consentiant nobiscum, statim lis dirempta erit, quia in panis fractione nos quoque testamur communicari fidelibus corpus Christi. Placet illis verbum retinere. Agedum, cum apud Lucam et Paulum Christus calicem vocet Testamentum in suo sanguine: quoties panem esse corpus et vinum sanguinem clamabunt, ego optimo iure vicissim regeram, esse Testamenta in corpore et sanguine. Desistant igitur indocti homines ab ea pertinacia, in qua, ne quid gravius dicam, contorti subinde et

perplexi haereant necesse est. Quia iustam disputationem nunc suscipere operae pretium non est, unum hoc sumo. Panem ubi dixerunt esse corpus, fateri tamen simul coguntur signum esse corporis. Unde porro hoc se habere dicent, nisi ex Christi verbis? Ergo signi nomen, de quo tam odiose nobiscum rixantur, furtim eliciunt ex eo loco, quem nolunt nisi literaliter intelligi. Nos vero, quod tam communis sensus quam pietatis ratio extorquet, dum figuratum esse loquendi modum ingenue concedimus, non confugimus neque ad allegorias neque ad parabolas; sed axioma sumimus, quod sine controversia receptum est inter omnes pios: quoties de Sacramentis agitur, rei signatae nomen ad signum metonymice solere transferri. Exempla frequentius in Scripturis occurrunt, quam ut negare audeant vel summi adversarii, hunc usum instar generalis regulae habendum. Ergo sicuti manna olim spiritualis cibus fuit, sicut aqua erat Christus, sicut Spiritus sanctus columba, sicut Baptismus lavacrum regenerationis: sic et panis corpus, vinum sanguis Christi vocatur. Si malunt synecdochen, quam metonymiam, atque ita si de vocula tantum una dimicant, ablegandum erat hoc certamen ad Grammaticos. Quid autem illi proficient, nisi ut pueris quoque iudicibus ludibrio sit eorum inscitia? Caeterum ut hoc omittam: quisquis a logomachia non abhorret, se nequaquam Christi servum esse prodit. De re enim quum optime conveniat, quid magis praeposterum, quam scindi Ecclesias et atroces moveri tumultus, quia alii panem vocari corpus interpretantur, quod sub ipso et cum ipso exhibetur: alii vero quia symbolum est non lusorium nec inane, sed cui annexa est sua veritas, ut vere participes fiant Christi, qui et ore signum et fide promissionem recipiunt? Quod si illis statutum est nullum facere maledicendi finem, neminem, qui a contentione integer erit, tam iniquum fore confido, qui non et recta nos docere et sinceritatem colere et paci studere agnoscat. Minime vero timendum esse arbitror, ne quis importunis istorum clamoribus nisi eodem ipse quoque furoris oestro percitus subscribat.

Ioannes Calvinus.

9.

CONSENSUS GENEVENSI.

DE AETERNA DEI PRAEDESTINATIONE,

QUA IN SALUTEM ALIOS EX HOMINIBUS ELEGIT, ALIOS
SUI EXITIO RELIQUIT: ITEM, DE PROVIDENTIA QUAE
RES HUMANAS GUBERNAT.

CONSENSUS PASTORUM GENEVENSI ECCLESIAE,
A IOAN. CALVINO EXPOSITUS.

*Clarissimis Viris et Magnificis suis Dominis, Syndicis,
Senatuique Genevensi Ecclesiae Pastores, quibus Verbi ad-
ministratio tum in urbe tum in agro mandata est, iustam
sanctamque Reipub. administrationem et felicem successum
precantur.*

Quae nos ad libellum hunc scribendum impulit ratio, eadem ad
ipsum vobis nuncupandum hortatur, praestantissimi Domini, ut sub
nomine vestro auspiciisque exeat. Electio Dei gratuita, qua sibi ex
perdito damnatoque hominum genere, quos visum est, adoptat, hactenus
non minus reverenter et sobrie, quam sincere et absque fuco hic
tradita a nobis, et placide a populo recepta fuerat: donec circum-
foraneum errorem nuper supposuit turbarum omnium pater Satan,
qui et doctrinam nostram, quae ex puro Dei verbo sumpta est, con-
vellere, et fidem totius populi labefactare tentaret. Sed quia vel ex
incenso Dei templo voluit famelicus gloriolae captator innotescere,
ne sacrilegae audaciae praemium, quod aucupatus est, reportet, no-
men eius silentio nostro sepultum maneat. Caeterum, quando mole-
stia, quam nobis exhibere conatus est, non minus vobis communis
fuit, fructum inde aliquem ad vos pervenire aequum est. Et quem-
admodum vos experti sumus strenuos cordatosque piaae causae vindi-
ces, ita nostrarum partium esse duaximus, quam possemus gratitudi-
nem vicissim testari. Eadem etiam opera, quale vestro patrocinio
tutati sitis doctrinae genus, palam constabit. Etsi enim neque gene-
rosos Reip. praesides, neque Christi ministros anxie a rumoribus
pendere decet: quin potius sinistrae multae obtrectationes, quae sua
raucedine fractae paulatim concidunt, utrisque fortiter altoque animo

spernendae sunt: magnopere tamen refert, quasi publicis tabulis consignatam sub oculis et inter manus hominum exstare rei summam, quae falsas aut stultorum aut levium aut improborum voces coarguat, et simul compescat frivolos vulgi susurros. Sparsus multis in locis fuit rumor, duris eum vinculis constringi, quum per medium forum quotidie volitare licuerit. Quam maligne etiam finxerint virulenti quidam homines, ad capitis supplicium a nobis eum exposci, vos nobis optimi estis testes. Tales calumniæ, donec evanescant, contemptu est. Rursum tamen, ne incerti plerique fluctuentur, quorum habenda est ratio: statum causæ omnibus esse expositum, non minus expedit, quam ex officio nostro est. Serpit instar gangraenæ impietas, inquit Paulus, nisi obviam eatur. Ista autem, quam sub vestro nomine piis omnibus offerimus, defensio tam erit ad curandos sanabiles, ut quidem speramus, validum efficacique remedium, quam salubre antidotum sanis et integris. Ac digna est materia, ad quam studia sua intendant filii Dei, ne caelestis suæ geniturae originem ignorent. Stulte enim quidam, quia Evangelium potentia Dei vocatur in salutem omni credenti, hoc praetextu Dei electionem obliterant. Atqui venire illis in mentem debuerat, unde oriatur fides. Passim autem Scriptura clamat, Deum Filio suo dare qui sui erant: vocare quos elegit: et quos sibi adoptavit in filios, Spiritu suo regnare: credere denique homines quos ipse intus docuit, et quibus patefactum est eius brachium. Porro quisquis fidem arram esse et pignus tenebit adoptionis gratulae: ex aeterno divinae electionis fonte manare satēbitur. Neque tamen ex arcano Dei consilio petenda nobis est salutis notitia. Vita in Christo proposita est, qui se in Evangelio non modo patefacit, sed fruendum exhibet. In hoc speculum defixus sit fidei aspectus: nec penetrare appetat quo accessus non patet. Quando haec via est, in ea ambulent filii Dei, ne altius quam sus est evolando, in profundiorē, quam optandum sit, labyrinthum se demergant. Caeterum, ut non alia est caelestis regni ianua, quam fides in Christum, palam oblati Evangelii promissionibus contenta, sic nimis crassi stuporis est, non agnoscere, apertos esse nobis mentis oculos Deo: quia nondum in utero conceptos elegit, ut fideles essemus. Fuisse autem hoc impuro nebuloni propositum, ut non modo notitiam electionis deleret ex hominum animis, sed eius quoque virtutem prorsus everteret, ex eius deliriis quae in actis publicis habetis eius manuscripta diserte liquet: ubi asserit, Fidem ab electione non pendere, quin potius electionem esse in fide sitam. Nullos in caecitate manere ob ingentem naturae corruptionem, quia rite omnes illuminentur a Deo. Nos Deo facere iniuriam, quia deserui tradimus, quos Spiritus sui illuminatione non dignatur. Trahi generaliter et ex aequo omnes homines, nec discrimen nisi a contumacia incipere: Quum Deus se ex lapideis cordibus carnea facturum promittit, nihil aliud intelligi, quam ut gratiae Dei simus capaces, idque promiscue ad totum genus humanum extendi, quum singulare Ecclesiae privilegium esse Scri-

ptura dilucide affirmet. Quantum ad Dei providentiam, qua mundus regitur: inter pios omnes fixum hoc et confessum esse debet, non esse cur suis peccatis socium homines Deum ascribant, vel ullo modo secum involvant ad partem culpae sustinendam: sed quum Scriptura doceat, reprobos quoque irae Dei esse organa, quibus partim fideles suos erudiat ad patientiam, partim hostibus poenas infligat, quales merentur, profanus nugator nihil a Deo iuste fieri contendit, nisi cuius ratio sub oculis posita iaceat. omne enim discrimen inter causas remotas et propinquas tollens, aerumnas sancto Iob impositas Dei opus censi non patitur, quin pariter cum diabolo, Chaldaeis et Sabaeis latronibus reus fiat. Quod autem illo praeterito, cum duobus aliis, Alberto Pighio et Georgio Siculo, congressi sumus: id duplici nomine expedire nobis visum est. Nam indoctus rabula nihil proferret, nisi ex duabus istis lacunis haustum, adeoque male dicta in deterius raperet, nimis frigidum cum eo fuisset certamen. Uno exemplo contenti sint lectores. Quibus cavillis Pighius et Georgius primum ad Ephesios caput obscurant, suo loco ostensum est. Atque insulse quidem illi, sed foedior huius insecitia, qui non erubuit in curia vestra, et illo verendo consessu effutire: et quod temere effutiverat, pertinaciter tueri, Non tractari illic de communi piorum salute, sed quod Paulus et reliqui collegae in munus Apostolicum electi fuerint. Ac tam futile quidem commentum exemplo, sicuti memoria tenetis, refellere promptum fuit, Si qui se tali magistro discipulos addicerent, nimis infaustum theologiam discere, quae non omnes vitae aeternae fiducia privaret, quando soli Apostoli divinae adoptionis compotes, et Deo per Christum reconciliati, et benedicti, et in societatem sanctorum asciti essent. His quidem in re praesenti fuit locus, sed libro edito tam insiduum animal refellere, non ita forte congrueret. Neque vero nos latet, quantopere sibi placeat: neque mirum est, in eo, qui abiecta monachi cuculla repente medici personam induit, tantum esse audaciae, sed in eius gratiam cum multorum fastidio ineptire a modestia nostra alienum fuit. Deinde, quoniam duo illi noti sunt ac professi Evangelii hostes, alter etiam Calvinum nominatim aggressus bellum nobis et huic Ecclesiae indixerat, impiae doctrinae venenum publice libris excusis sparsum purgari consultius visum est, quam naenias vulgando, quae melius latent, importune fatigare hominum aures, supervacuis certaminibus iam plus satis vexatas.

Faxit Dominus Deus, Magnifici et praestantes viri, ut, quod hactenus magna cum laude fecistis, indefessi ad extremum usque puram Evangelii doctrinam, quae tam infesta mundi violentia undique pulsatur, fide praesidioque vestro tueri pergatis: et pios omnes, qui se in patrocinium vestrum conferunt, hospitio excipere non desinatis: quo sit urbs vestra inter horribiles istos motus fixum Deo sanctuarium, et fidele Christi membris asylum. Ita etiam fiet, ut eum perpetuum salutis vestrae praesidem sentiatis: et quod illi sacratum erit domicilium, eius virtute tutum, nunquam labascet. Calendis Ianuar. M.D.LII.

DE AETERNA DEI PRAEDESTINATIONE.

Iam elapsi sunt novem anni, quum Albertus Pighius Campensis, homo phrenetica plane audacia praeditus, eodem opere et liberum hominis arbitrium statuere et arcanum Dei consilium, quo alios eligit in salutem, alios aeterno exitio destinat, evertere conatus est. Quia vero me nominatim aggressus erat; per cuius latus piam sanamque doctrinam confoderet: sacrilegum hominis furorem compescere necesse habui. Sed quia tunc aliis negotiis distractus utrumque argumentum brevi temporis spatio complecti non poteram: altera parte absoluta, de praedestinatione, quum daretur occasio, me postea scripturum recepit. Paulo post librum editum, moritur Pighius. Ergo ne cani mortuo insultarem, ad alias lucubrationes me converti. Et ab eo tempore, quod agerem nunquam defuit. Adhaec, quia hoc doctrinae caput iam et copiose ■ me tractatum et clare explicatum et solidis Scripturae testimoniis comprobatum fuerat, non adeo necessarius videbatur hic labor, quin tuto omitti posset. Sed quia hodie male feriat quidam spiritus quicquid de gratuita piorum electione et aeterno reproborum iudicio Scripturis proditum est, Pighii exemplo diruere moliantur: ne longius serpat contagio, frivola eorum obiecta, quibus se et alios deludunt, colligenda et breviter refellenda censui. Inter reliquos emersit in Italia Georgius quidam Siculus, homo quidem indoctus, et contemptu quam insectatione dignior: nisi quod nomen fraude et impostura partum magnas illi ad nocendum vires dedit. Nam quum Benedictinus esset monachus, diu in gurgustio suo latuit, donec Lucius Abbas, unus ex Patribus Tridentinis, falsa ipsum commendatione in sublime extulit, sperans se quoque eius humeris in caelos usque evoluturum. Nebulo hic Christum sibi apparuisse et totius Scripturae ab illo se interpretem constitutum mentitus, quod ipse crassa pudendaque incitia plusquam vanum esse prodebat, nullo negotio plurimis verum esse persuasit. Atque, ut fabulam ad extremum usque actum perduceret, tanta confidentia ebuccinavit deliros suos sensus, ut imperitos, qui iam praeiudicio victi tenebantur, prorsus attonitos redderet. Et certe talibus prophetis digna est hodie maior pars hominum: quorum partim cor in malitia obstinatum medelam nullam recipit, partim aures insatiabili pravarum speculationum desiderio pruriunt. Sunt alii fortasse, qui libenter vel cum dedecore innotescerent. Verum, suppresso eorum nomine, efficiam, ut intelligant lectores, quam frivola sint ac nihili omnia ipsorum obiecta.

In Pighio nunc et Georgio Siculo belluarum par non male comparatum proponere statui. Nam etsi quibusdam in rebus fuisse dispares fateor, in fingendis tamen errorum portentis, in licentia bacchandi, in scelerata adulterandae Scripturae audacia, in superbo veritatis contemptu, in proiecta impudentia, in proterva loquacitate,

summa inter eos reperietur similitudo et aequalitas: nisi quod Pighius lutulentas magniloquentiae suae ampullas inflans, maiore iactantiae pompa se effert: alter ille cothurnos, quibus assurgat, ex commentitia revelatione mutuatur. Quum autem in evertenda Praedestinatione consentiant ambo, postea tamen in commentis suis sunt diversi. Fingunt ambo, In libertate nostra positum esse, ut se quisque in adoptionis gratiam inserat. Neque hoc ex Dei consilio pendere quinam electi sint vel reprobis: sed singulos sibi utramvis fortunam suo arbitrio statuere. Quod alii credunt Evangelio, alii increduli manent, non ex gratuita Dei electione vel ex arcano eius consilio, sed ex privata tantum cuiusque voluntate provenire hoc discrimen.

Caeterum, Pighius sensum suum ita explicat, Deum immutabili consilio creasse indistincte omnes ad salutem. Sed quum Adae praevideret defectionem: ut firma nihilominus stabilisque maneret electio, remedium adhibuisse, quod omnibus perinde commune esset. Ita in Christo stabilitam fuisse totius humani generis electionem: ut nemo pereat, nisi qui sua obstinatione ex libro vitae se delet. Rursus vero, quum Deus praevideret quosdam ad extremum in malitia gratiaeque contemptu fore pertinaces, tales praeviendo reprobasse, nisi resipiscant. Hoc reprobationis esse initium, dum se impii universali electionis beneficio praeter Dei consilium et voluntatem privant. Indigne vero sentire de Deo omnes pronunciat, et alienum iustitia et bonitate rigorem illi affligere, qui electos esse praecise et absolute quosdam tradunt, alios destinatos exitio. Et nominatim hic Augustini sententiam damnat. Praescientiam vero Dei nihil tollere de arbitrii nostri libertate, ut ostendat, ad illam Nicolai Cusani argutiam confugit: (capite 1. Lib. 8.) Quod Deus non praeviderit, quae ab aeterno illi nota fuerunt, quasi futura, sed quasi praesenti aspectu intuitus fuerit. Et tamen ita supercilium suo more attollit impostor, acsi reconditum nescio quid et nunquam ante auditum ex tripode Apollinis proferret: quum tamen trita sit pueris cantilena. Quia tamen adhuc se impeditum teneri sentiebat, duplicem Dei praescientiam ingerit: (cap. 2. eiusd. lib.) Quod Deus scilicet prius creandi ad vitam hominis consilium ceperit, quam eius lapsum praesciret: ideoque salutis humanae cogitatio mortis praescientiam ordine in ipso Deo praecesserit. Et quum haec lutulento verborum torrente involvit, putat se ita obruere lectorum sensus, ut nihil discernant: sed ego mea brevitate, ut spero, paulo post discutiam loquacitatis eius tenebras. Georgii commentum est, non fuisse hunc vel illum praedestinatum ad salutem: sed Deum statuisse tempus, quo totum mundum servaret. Atque huc quosdam Pauli locos (Rom. 16. vers. 25. Ephes. 3. vers. 9.) detorquet: mysterium quod a seculis et generationibus absconditum fuerat, Christi adventu et praedicatione Evangelii patefactum esse. Ita secure elabitur, acsi nullo Scripturae testi-

monio palam constaret alios, aliis praeteritis a Deo fuisse cooptatos in salutem. Denique, in electione nihil praeter tempus novi Testamenti considerat.

Quid nos sentiamus, satis locuples, ut nihil praeterea addam, testis est Institutio. In primis rogatos velim lectores; ut quod illic admoneo, memoria repetant: Non esse, ut quibusdam falso videtur, argutam hanc vel spinosam speculationem, quae absque fructu ingenia fatiget: sed disputationem solidam et ad pietatis usum maxime accommodam: nempe, quae et fidem probe aedificet et nos ad humilitatem erudiat et in admirationem extollat, immensae erga nos Dei bonitatis, et ad hanc celebrandam excitet. Nulla aedificandae fidei aptior est ratio, quam dum audimus electionem illam quam Spiritus Dei cordibus nostris obsignat, in aeterno et inflexibili Dei beneplacito consistere, ut nullis mundi procellis, nullis Satanae insultibus, nulli carnis vacillationi sit obnoxia. Tunc enim demum nobis certa est nostra salus, quum in Dei pectore causam reperimus. Sic enim vitam in Christo manifestatam fide apprehendimus, ut eadem fide duce procul intueri liceat, ex quo fonte vita prodierit. In Christo fundata est salutis fiducia, et in Evangelii promissiones recumbit. Sed haec non parum valida fultura est, quum nunc, ut in Christum credamus, audimus nobis divinitus esse datum: quia ante mundi originem tam ad fidem ordinati, quam ad vitae caelestis haereditatem electi eramus. Hinc illa inexpugnabilis securitas, quod Pater, qui Filio suo nos in peculium dedit, omnibus potentior, nos ■ manu eius rapi non patietur. Iam vero non vulgari in eo humilitatis materia, dum tam dispar eorum conditio cernitur, quibus communis est natura. Quocunque oculos vertant filii Dei, occurrent prodigiosa exempla caecitatis et stuporis, quae horrorem incutient. Quum se in tenebris illuminatos esse noverint: qui fieri dicent, ut caecutiant alii in clara luce? Quis eos discernit: nisi quod experientia convincit apertos illis fuisse mentis oculos, quum perinde clausi essent? Certe quid Deo sit reddere quod suum est, nondum didicerunt isti, quibus sponte nescire lubet, unde ab aliis differant. Quin radix sit pietatis, materque virtutum omnium, humilitas, nemo ambigit. Quomodo autem humilis erit, qui nec pristinam miseriam, e qua liberatus est, audire sustinet, Deique beneficentiam promiscue ad omnes extendens, quantum in se est, extenuat? Certe multum abest quin Dei gratiam pro merito illustrent, qui eam praedicant omnibus esse communem, in se vero efficaciter residere, quia fide eam amplexi sint: fidei vero causam interea sepultam cupiunt: quod scilicet gratis in filios electi Spiritu adoptionis postea donati sint. Qualis ista gratitudo, si incomparabili beneficio affectus cum eo debitorem me ex aequo profiteor, qui vix centesimam partem accepi? Quare, si ad celebrandam Dei bonitatem, quantum illi simus obstricti, praecipue tenere interest: maligni sunt in Deum et iniurii, quibus molesta

est ac gravis electionis aeternae notitia: qua sepulta, dimidiam gratiae Dei partem evanescere necesse est. Obstrepant, qui volent: hoc tamen elogio, quam de gratuita electione tradimus, doctrinam ornare semper licebit, quod nisi per eam non satis capiant fideles, quanta in se fuerit Dei bonitas, dum ad salutem efficaciter vocati sunt. Breviter tantum ista delibo, quae iterum suo loco luculentius tractanda erunt, ne quis, rem cognitu apprime necessariam refugiens, grave fastidii sui damnum sero tandem sentiat. Quod si nos Evangelii non pudet: quod illic aperte traditur, fateri necesse est, Deum aeterno suo beneplacito, cuius aliunde causa non pendet, quos illi visum est, destinasse ad salutem, aliis reiectis: et quos gratuita adoptione dignatus est, Spiritu suo illuminare, ut vitam in Christo oblatam recipiant: alios ita sponte esse incredulos, ut fidei luce destituti in tenebris maneant.

Contra hoc Dei iudicium petulanter insurgunt multi canes. Atqui inter eos nonnulli quidem Deum palam impetere non dubitant, quod futuram Adae ruinam praevidens non melius consuluerit rebus humanis. Quibus compescendis nulla melior ratio quaerenda est, quam quae a Paulo nobis ostenditur. Hoc enim veniebat in quaestionem: quomodo iustus esset Deus, dum miseretur cuius vult, et quem vult indurat. Tantam hominum audaciam nullo responso dignatur, nisi quod ordinis ipsos sui sortisque admonet: (Rom. 9. vers. 20.) O homo, tu quis es qui respondeas Deo? quod garrunt profani homines, rationis inopia silentio absurditatem texisse, longe aliter res habet. Axioma enim sumit, quod non modo piis mentibus tenendum est, sed in communi sensu insculptum esse convenit: Altius esse magisque reconditum Dei iudicium, quam ut eo usque penetrare possint homines. Et quem, obsecro, non pudebit, velle ingenii sui modulo causas omnes operum Dei comprehendere? Atqui, in eo vertitur status quaestionis, An nulla sit Dei iustitia, nisi quae a nobis concipitur. Hoc si uno verbo proponitur, Liceatne Dei virtutem sensu nostro metiri, nemo est qui non protinus respondeat, Omnes hominum sensus in unum coacervatos immensae Dei potentiae longe succumbere. Interea simulac in Dei operibus certa ratio non apparet, diem illi dicere quodammodo parati sunt. Quid ergo hac Pauli admonitione opportunius vel aptius: Nimium sui esse oblitos qui se supra caelum attollunt? ut Deus ipse, iure suo cedens, se ad reddendam causam offerat, ubi ad arcana illa ventum fuerit, quae Angeli cum trepitatione adorant, quis non tanto fulgore attonitus stupebit? Mira sane hominum rabies, qui Deum sibi audacius subiicere, quam Paganum aliquem iudicem aequare non verentur. Tibi molestum est ac odiosum, Deum plus posse et facere, quam mens tua capiat: aequali autem tuo interdum concedes, ut suo iudicio fruatur. Et tu in tanto furore Dei mentionem ullam facere audes? Quid tibi sonat Dei nomen? Et tu Paulum ratione destitui

iactabis, nisi Deum e caelesti solio detractum tibi excutiendum sistat? Nos vero sciamus, sanctum Apostolum, primo, qua decuit gravitate, compescuisse vesanam eorum lasciviam, quibus Dei iustitiam incessere nulla religio est: deinde, piis Dei cultoribus utilius moderationis consilium dedisse, quam si aquilarum pennis vestitos supra nubes extulisset. Quavis enim sapientia praestantior est sobrietas, quae Dei timore subacta intra praescriptum ab eo intelligendi modum se continet. Eam superbi homines ignorantiae nomine, si libuerit, infament: modo quod in vera sapientia iam praecipuum est, teneat, Dei voluntatem pro summa iustitiae norma habendo, suam illi propriamque gloriam tribuere.

Pighio tamen et similibus nondum satisfactum est. Nam simulantes, curae sibi esse Dei honorem, nobis oblatrant, quasi alienam illi sua natura crudelitatem affingentibus. Negat sibi cum Deo esse certamen. Qnam igitur, vel cuius causam sustinet Paulus? Postquam hoc axioma posuit, Deum quem vult indurare, et cuius vult misereri: per anthypophoram subiicit: Quid ergo adhuc conqueritur? Voluntati eius quis resistet? Tantaе blasphemiae non aliud quam Dei potentiam opponit. Si Deo tyranni personam induunt, qui ad aeternum usque eius consilium referunt hominum indurationem: nos certe non sumus huius sententiae auctores. Si Deo sunt iniurii, quibus eius voluntas omnibus causis potior est, hoc Paulus ante nos tradidit. Cum eo igitur disceptent. Neque enim aliud in praesentia disputo, quam ab eo fuisse proditum quod docemus. Quanquam de canibus istis non adeo essem sollicitus. Magis quorundam non malorum alioqui hominum anxietas me commovet, qui dum metuunt quicquam Deo, eius bonitate indignum adscribere, hoc ipsum exhorrent, quod de se per os Pauli Dens testatur. Pium quidem asserendae ab omni calumnia Dei iustitiae studium amplector. Laudanda quoque modestia esset, nisi eam gigneret morositas occulto quodam fastu turgida: si quidem ex proprio sensu loquuntur. Cur enim verentur, si quid ultra mentis suae captum Dei potentiae concedant, ne periclitetur eius iustitia, nisi quia eius tribunal suae cognitioni subiicere non dubitant? Paulus (Rom. 14. vers. 10.) intolerabilem esse superbiam ostendit, si mortalis homo sibi iudicium in fratrem sumat, quia unus sit iudex, cui stamus omnes et cadimus, et cui omne genu flecti oportet. Cuius ergo insaniae erit, cristas in iudicem ipsum attollere, ut eius potestatem sensu nostro metiamur? Ergo qui verecundiam hanc sibi ob stare causantur, ne Paulo subscribant: primum, fateantur necesse est, quam Deo iustitiae laudem deferunt, se ad animi sui sensum restringere: sin vero de re ipsa nobiscum sentientes suppressere tamen malunt hanc doctrinae partem, ne habenas laxent impiorum petulantiae, nimis praepostera est ista cautio. Quasi vero nostris mendaciis protegendus sit Dei honor. Ipse vero hoc patrociniū non modo nobis remittit, sed prorsus exosum esse testatur in libro Iob.

Caveant potius, ne maiorem, quam Dominus verbo suo praescribit, prudentiam affectando duplicis insaniae se reos faciant.

Quaquam ut reprimendis impiorum blasphemiiis maxime utilis sit, quam commendant, sobrietas: quod tamen homines Deo immorigeros tam facile suis dictatis frenatum iri sibi persuadent, ridicula est eorum fiducia. Paulus ubi de arcanis Dei consiliis, quatenus opus erat, disseruit, quasi iniecta manu, ultra progredi vetat. Calcitrant, proterviunt, ac desultoria levitate ultra finitam sibi metam transvolant inquieti spiritus: quomodo igitur ad unius vel alterius nutum subsistent, qui angustiores illis stadiis cancellos circumdant? acsi quis ferocem equum, qui fractis repagulis exultat, araneae filo retinere tentet. Verum, in re tam ardua et recondita nihil melius, quam sobrie sapere. Quis negat? Videndum tamen simul est, quis optimus sit sobrietatis modus: ne idem nobis quod Papistis contingat, qui ut discipulos habeant obsequentes, brutis pecudibus similes esse iubent. Haecine est Christiana simplicitas, eorum, quae Deus ostendit, scientiam quasi noxiam refugere? Hoc, inquiunt, absque iactura nescire fas est. Quasi non melius iudicaverit caelestis Magister, quid scire et quousque expediat. Ergo ne vel in aquis fluctuemur, vel dubii et vagi circumferamur per medium aërem, vel altius pedem figendo, quam par est, in profundum mergamur: sic nos Deo praebeamus regendos et docendos, ut, simplici eius verbo contenti, plus scire quam illic reperiemus, ne appetamus quidem, etiamsi detur facultas. Haec docilitas, qua sensus omnes suos pius homo sub Dei verbo continet, vera est ac unica sapiendi regula. Nam et quousque nos porrecta manu ducit is qui via est, cuius Spiritus per Apostolos et Prophetas loquutus est, tutum est sequi: et supra omnem humanae mentis perspicaciam longe excellit eorum ignorantia, quae in Dei schola non discuntur. Itaque non minus a suis ovibus exigit Christus, ut voci suae auscultent, quam ut alienorum vocibus aures habeant obstructas. Nec sane aliter fieri potest, quam ut in vacuum solida doctrina animam inanes undique errorum flatus penetrent. Porro, quam vere profitear, non nisi praeceunte Dei verbo me unquam hac de re verbum fecisse, tametsi ex prioribus meis scriptis ac praesertim ex mea Institutione facile iudicabunt pii lectores: ex hac tamen hostium, qui se contra opponunt, refutatione nonnihil novae lucis accedet.

Sed quia odiose nobis ingeritur veteris Ecclesiae auctoritas: breviter etiam praefari operaepretium est, quam iniuste hac partim falsa partim frivola invidia prematur Christi veritas. Augustini tamen verbis (Libr. de praedest. cap. 14.) potius quam meis hoc quicquid est criminationis diluere malo. Nam et sanctum virum eodem olim probro vexabant Pelagiani: quod sibi adversos haberet alios Ecclesiae scriptores. Primum ergo excusat, quod ante exortam Pelagii haeresin non ita subtiliter neque exacte de praedestinatione id, quod erat, tradiderant. Quid igitur opus est,

inquit, ut eorum scrutemur opuscula, qui, priusquam ista haeresis oriretur, non habuerunt necessitatem in hac difficili ad solvendum quaestione versari? quod proculdubio facerent, si respondere talibus cogerentur. Prudenter certe non minus quam ingenue dictum. Nisi enim eum exercuissent gratiae Dei hostes, nunquam ad excutiendam Dei electionem adeo fuisset attentus: sicuti fatetur. Nam in libro cui titulum fecit *De bono perseverantiae*: (cap. 20.) Haec, inquit, certa est ac manifestata praedestinatio sanctorum, quam postea diligentius et operosius, quum adversus novam sectam disputarem, defendere necessitas compulit. Didicimus enim singulas quasque haereses intulisse Ecclesiae proprias quaestiones, contra quas diligentius defenderetur Scriptura divina, quam si nulla talis necessitas cogeret. Quid autem coëgit loca Scripturarum, quibus praedestinatio commendata est, copiosius et enucleatius isto nostro labore defendi, nisi quod Pelagiani dicunt, Dei gratiam secundum merita nostra dari: quod nihil aliud est quam gratiae negatio? Porro, aliquanto prius negaverat, sibi de librorum suorum vetustate praeiudicium debere afferri. Nemo, inquit, (cap. 12.) tam iniustus est, ut opinor, et tam invidus, qui proficere me prohibeat. Postea tamen simul contendit, ex quibusdam veterum testimoniis posse colligi, non aliter eos, quam tunc doceret, sensisse. Ut aliis supersedeam, plusquam perspicuum est, quod ex Ambrosio citat: (Eiusdem lib. c. 19.) Christus, quem miseratur, vocat. Item, Si voluisset, ex indevotis fecisset devotos. Sed Deus, quos dignatur, vocat, et quem vult, religiosum facit. Quis totam huius quaestionis summam his paucis verbis comprehendere non videt? Quod non omnes ad Christum accedunt, ut salutem consequantur, causam assignat, Quia Deus eorum corda efficaciter non tangit. Conversionem hominis ex gratuita Dei electione manare pronunciat. Cur, aliis reprobatis, alios vocet, in solo eius arbitrio positum esse non dissimulat. His tribus capitibus statum quaestionis contineri et finiri, nemo mediocri iudicio praeditus nescit. Porro, Augustinus ipse adeo totus noster est, ut, si mihi confessio scribenda sit, ex eius scriptis contextam proferre abunde mihi sufficiat. Sed ne in praesentia nimium sim prolixus, tribus aut quatuor locis contentus ero, ex quibus constet, ne uno quidem apice me ab ipso differre. Ex continua deinde operis serie plenius constabit, quam solide omni ex parte mihi suffragetur. Libro de Praedestinatione sanctorum, (capite 1.) contra eos se disputare profitetur, qui peccato Adae obnoxium nasci genus humanum agnoscunt, ac praeveniri Dei gratia hominum voluntates, nec sibi quenquam ad ullum opus bonum vel inchoandum vel perficiendum sufficere. Quid autem ea confessione maius desiderat, in ipso disputationis progressu ostendit. Ne diceret quispiam, inquit, (cap. 5.) Discernit me ab aliis fides mea, iustitia mea, aut aliquid simile, talibus occurrens cogitationibus, rogat Doctor Gentium: Quid habes quod non accepe-

ris? A quo autem, nisi ab illo qui te discernit ab alio, cui non donavit quod donavit tibi? Deinde, (cap. 9.) Fides igitur, et inchoata et perfecta, donum Dei est: et hoc donum quibusdam dari, quibusdam non dari, omnino non dubitet, qui non vult (cap. 10.) manifestissimis Scripturae testimoniis repugnare. Cur autem non omnibus detur, fidelem movere non debet, qui credit ex uno omnes in condemnationem iustissimam venisse. Cur autem istum potius quam illum Deus hinc liberet, inscrutabilia sunt iudicia eius, et viae eius investigabiles. Item, Si discutiatur et quaeratur, unde quisque sit dignus, non desunt qui dicant, Voluntate humana: nos autem dicimus, Gratia vel praedestinatione divina. Postea subiicit: (cap. 15.) Salvator ipse Dei Filius praeclarissimum est gratiae et praedestinationis lumen. Respondeatur, quaeso: homo ille, ut a Verbo Patri coaeterno in unitatem personae assumptus, Filius Dei unigenitus esset, unde hoc meruerit. Quod enim eius bonum qualecunque praecessit? Quid egit ante? quid credidit? quid petivit, ut ad tantam dignitatem perveniret? Hic Deo aliquis hominum obmurmuret ac dicat: Cur non et ego? si audierit: O homo, tu quis es qui respondeas Deo? neque ita se cohibeat, sed augeat impudentiam, et dicat: Quomodo audio, Tu quis es, o homo? quum sim homo sicut ille de quo ago, cur non sum quod ille est? Etenim gratia ille talis ac tantus est. Cur diversa est gratia, ubi natura communis est? Certe non est acceptio personarum apud Deum. Quis, non dico Christianus, sed insanus haec dicat? Appareat igitur in capite nostro fons gratiae: unde secundum cuiusque mensuram se per cuncta membra diffundit. Ipsa est praedestinatio sanctorum, quae in Sancto sanctorum maxime claruit. Et paulo post: (cap. 17.) Sicut praedestinatus est ille unus, ut caput nostrum esset: ita et multi sumus praedestinati, ut essemus eius membra. Ac ne quis fidei hoc tribueret, quod alter alteri praefertur, negat eligi eos qui crediderunt: sed potius, ut credant. Similiter ad Sextum: (Epist. 105.) Cur credat hic, non credat ille, cur hunc potius liberet Deus quam illum, scrutetur tam magnum profundum qui potest, sed caveat praecipitium. Rursus alio loco: (Ad Bonif. epist. 106.) Quis reprobos creavit, nisi Deus? Et cur, nisi quia voluit? Cur voluerit, o homo, tu quis es qui respondeas Deo? Item alibi, (Libr. ad Bonif. 4. cap. 6.) postquam disputavit, nullis hominum meritis Deum provocari, ut mandatis suis faciat obsequentes, sed retribuere illis bona pro malis, propter se, non propter illos: tandem subiicit, Si quis roget, cur istos homines Deus oves faciat, istos non faciat: istam esse quaestionem, quam Apostolus expavescens exclamat: O altitudo, etc. Quemadmodum vero electionis initium ex gratuita Dei voluntate deducens, reprobationem in mero eius arbitrio statuit: sic et salutis nostrae firmitudinem non alibi fundatam esse docet. Nam ad Paulinum scribens eos, qui non perseverent, ad vocationem Dei, quae effi-

cax est ac sine poenitentia, pertinere negat. Cur autem alii pertineant, alii non, occultam esse causam, non iniustam. Esse enim hanc altitudinem iudiciorum Dei, quae ideo vocantur iudicia, ne quid iniustum imaginemur. Fusius tamen in alio opere perseverantia donari electos contendit, qua excidere nunquam possint. Cur perseverantiam non dederit Deus, quibus Christiane vivendi affectum dedit, me ignorare respondeo. Non enim arroganter, sed modulum meum agnoscens, audio dicentem Paulum, O homo tu quis es? Item quando rogavit Christus, ne deficeret fides Petri, quid aliud rogavit, nisi ut haberet in fide liberrimam, fortissimam, invictissimam, perseverantissimam voluntatem? Mox subiicit: Mirandum quidem, multumque mirandum, quod filiis suis quibusdam, quos regeneravit in Christo, quibus fidem, spem, dilectionem dedit, non simul det perseverantiam, quum filiis alienis scelera tanta dimittens suos faciat. Quis hoc non miretur? quis non vehementer stupeat? Certe hic iudicia Dei, quoniam iusta et alta sunt, nec vituperari nec penetrari queunt. In his est et illud de perseverantia, de qua disputamus. De utrisque ergo exclaimemus: O altitudo! Dixerat autem prius, (Cap. 7. eiusd. lib.) Firmum stat Dei fundamentum, habens signaculum hoc: Novit Dominus qui sunt sui. Horum fides, quae per dilectionem operatur, profecto aut omnino non deficit aut, si qui sunt quorum deficit, reparatur antequam vita ista finiatur: et deleta, quae intercurrerat, iniquitate, usque in finem perseverantia deputatur. Qui vero perseveraturi non sunt ac sic a fide Christiana lapsuri sunt, ut tales eos vitae finis inveniat, proculdubio nec illo tempore, quo bene pieque vivunt, in isto numero computandi sunt. Non enim sunt a massa illa perditionis praescientia Dei et praedestinatione discreti: et ideo nec secundum propositum vocati. Nequis autem perturbet, quod interdum excidunt, qui filii Dei habiti fuerant, huic quoque dubitationi œcurrens: Absit ut deficiant, inquit, (cap. 9.) si de illis praedestinati essent et secundum propositum vocatis, qui vere sunt promissionis filii. Nam isti quum pie vivunt, dicuntur Filii Dei: sed quoniam victuri sunt impie et in eadem impietate morituri, non eos praescientia Dei sic dicit. Sunt enim Filii Dei, qui nondum sunt nobis et iam sunt Deo: sunt rursus qui propter susseptam vel temporaliter gratiam dicuntur a nobis, nec tamen sunt Deo. Item, Christo intelligantur dari, qui ordinati sunt in vitam. Isti sunt praedestinati et secundum propositum vocati, quorum nullus perit: ac per hoc nullus ex bono in malum mutatus vitam hanc finit: quia sic est ordinatus et ideo Christo datus, ut non pereat, sed habeat vitam aeternam. Paulo post: Quicumque Dei providentissima dispositione praesciti, praedestinati, vocati, iustificati, glorificati sunt, non dico etiam nondum renati, sed etiam nondum nati iam Filii Dei sunt, et omnino perire non possunt. Rationem mox annectit, Quia talibus omnia Deus cooperatur in bonum: et qui-

dem usque adeo prorsus omnia, ut, si qui eorum deviant et exorbitant, etiam hoc ipsum eis faciat proficere in bonum: quia humiliores redeunt et doctiores. Quod si altius conscenditur et de prima hominis creatione movetur quaestio, eam quoque sic exequitur: (Libr. de corrept. et gratia cap. 10.) Saluberrime confitemur, quod rectissime credimus, Deum Dominumque rerum omnium, qui creavit omnia bona valde et mala ex bonis exortura praescivit, et scivit magis ad suam omnipotentissimam bonitatem pertinere, etiam de malis benefacere, quam mala esse non sinere: sic ordinasse Angelorum et hominum vitam, ut in ea prius ostenderet quid posset liberum arbitrium: deinde, quid posset gratiae suae beneficium iustitiaeque iudicium. In enchiridio vero ad Laurentium, (cap. 95.) quod residuum dubitationis esse posset, liberius explicat. Quum extremo die, inquit, in iudicium mundi apparuerit Christus, tunc in clarissima luce sapientiae videbitur, quod nunc piorum habet fides, antequam manifesta cognitione videatur, quam certa, immutabilis et efficacissima sit voluntas Dei: quam multa possit, et non velit: nihil autem velit quod non possit: quamque sit verum, quod in Psalmo canitur: (cap. 96.) Deus noster in caelo omnia, quae voluit, fecit. Quod utique non est verum: si aliqua voluit, et non fecit. Non fit ergo aliquid, nisi Omnipotens fieri velit, vel sinendo ut fiat, vel ipse faciendo. Nec dubitandum est, Deum facere bene, sinendo fieri, quaecunque fiunt male. Non enim hoc nisi iusto iudicio sinit. Quamvis ergo quae mala sunt, in quantum mala sunt, non sint bona: tamen ut non solum bona, sed etiam sint et mala, bonum est. Nam nisi esset hoc bonum, ut essent et mala: nullo modo esse sinerentur ab Omnipotente bono. Cui proculdubio quam facile est quod vult facere, tam facile est, quod non vult esse, non sinere. Hoc nisi credamus, periclitatur ipsum fidei nostrae initium, qua nos in Deum omnipotentem credere confitemur. Tandem clausulam addit. (cap. 100.) Haec sunt magna opera Domini, exquisita in omnes voluntates eius: et tam sapienter exquisita, ut cum angelica et humana creatura peccasset: id est, non quod ille, sed quod voluit ipsa fecisset, etiam per eandem creaturae voluntatem, qua factum est quod creator noluit, impleret ipse quod voluit, bene utens et malis tanquam summe ad eorum damnationem, quos iuste praedestinavit ad poenam, et ad eorum salutem, quos benigne praedestinavit ad gratiam. Quantum enim ad ipsos pertinet, quod Deus noluit, fecerunt. Quantum vero ad omnipotentiam Dei, nullo modo id efficere valuerunt. Hoc quippe ipso quod contra Dei voluntatem fecerunt, de ipsis facta est Dei voluntas. Propterea namque magna opera Domini exquisita in omnes voluntates eius, ut miro et ineffabili modo non fiat praeter eius voluntatem, quod etiam contra eius voluntatem: quia non fieret, si non sineret: nec utique nolens sinit, sed volens. Haec pauca ex multis excerpere libuit, unde perspiciant lectores, quam verecunda fronte Pighius

Augustinum a nobis disiungat, adeoque erroris sui suffragatorem advocet. Nam in continua disputationis serie huius sancti viri testimoniis subinde utendum erit.

Nunc quod praecipuum est, agamus, nihil hac de re a me proditum, nisi quod Deus Scripturae oraculis nobis omnibus clare dietat. Quod ex aeterna Dei electione pendeat salus fidelium, cuius nulla praeter gratuitum eius beneplacitum causa reddi potest, diserta sunt Pauli verba primo ad Ephes. cap. Benedictus, inquit, Deus, qui nos benedixit in Christo: sicuti nos in eo elegerat ante mundi creationem. Audio quid garriat Pighius: Electum esse in Christo genus humanum, ut quicumque eum fide amplexi fuerint, salutem consequantur. Sed in hoc commento duae sunt crassae hallucinationes, quas Pauli verbis refellere promptum est. Nam primo certe inter electos et reprobos mutua est relatio: ut stare electio, de qua loquitur, nequeat, nisi fateamur Deum certos homines, quos illi visum est, ab aliis segregasse. Quod ipsum Praedestinandi verbo, quod bis postea repetit, exprimitur. Adhaec, eos dicit electos, qui fide insiti sunt in Christi corpus: quod omnibus nequaquam commune esse, palam est. Solos itaque eos designat: quos vocatione sua dignatur Christus, postquam illi a Patre dati sunt. Fidem vero facere electionis causam, nimis absurdum est atque a Pauli verbis dissentaneum. Neque enim, quod prudenter animadvertit Augustinus, (Libr. de praedest. sanct. cap. 17. 18. 19.) electos esse pronunciat, quia credituri essent, sed ut crederent: non electos dicit quos Deus praeviderat fore sanctos et immaculatos, sed ut tales fierent. Item: Non quia credidimus, ipse nos elegit, sed ut nos credamus: ne priores videamur ipsum elegisse. Fructum divinae electionis et effectum Paulus esse clamat, quod sancti esse incipimus. Ergo nimis praepostere faciunt, qui fidei electionem subiiciunt. Deinde quum unicam electionis causam statuatur, Dei beneplacitum, quod habuit in seipso, alias omnes causas excludit. Ideo recte Augustinus nos illuc revocari admonet, ne placito gloriemur voluntatis nostrae. Sequitur apud Paulum: Gratia sua Deum in nos exundasse in omni prudentia, patefacto nobis arcano voluntatis suae secundum beneplacitum quod in seipso proposuerat. Audis illuminationis gratiam quasi rivum esse ex fonte aeterni illius consilii fluentem, quod ante absconditum fuerat. Multum ergo abest, quin Deus in nobis eligendis aliquem fidei respectum habuerit, quae nulla esse poterat, nisi eam adoptionis suae gratia nobis destinasset. Et Paulus iterum confirmat, non aliunde inductum fuisse Deum: sed ipsum sibi fuisse auctorem et causam, cur nondum creatos eligeret quibus postea et fidem conferret: Secundum propositum eius, inquit, qui omnia efficit secundum consilium voluntatis suae. Quis aeternum Dei propositum nostro opponi non videat? Quod etiam ab Augustino rite expensum est: qui usque adeo Deum operari omnia interpretatur,

ut velle quoque nostrum, quo credimus, efficiat. Iam satis evictum esse arbitror, quos nunc Deus per Evangelium in spem salutis vocat, quos in Christi Corpus inserit, quos facit vitae aeternae haeredes, aeterno arcanoque consilio sibi in filios adoptasse, atque ut adoptaret, usque adeo non fuisse eorum fide provocatum: ut fidei causa et principium sit ipsa electio: unde ordine priorem esse constat.

Nihilo obscurius est, quod octavo ad Rom. capite habetur. Nam quum dixisset, Omnia adiumento esse fidelibus qui Deum diligunt: ne felicitatis suae exordium a seipsis peterent homines, quasi suo Deum amore ad promerendum tale beneficium praeveniant, correctionis vice mox attexit, Qui secundum propositum vocati sunt. Videmus ut priores Deo partes nominatim vendicet, qui vocatione sua efficit, ut diligere incipiant, qui nihil poterant quam odisse. Nam ut totum hominis ingenium excutias, quae ad Deum amandum illic propensio reperietur? Imo Paulus eodem capite omnes carnis sensus Deo inimicos esse pronunciat. Si omnes natura hostes, et Deo adversi, sola eius vocatione discerni palam est, qui deposito odio animos ad eum amandum convertant. Porro minime dubium est, quin efficax hic vocatio notetur, qua regenerat Deus, quos sibi prius in filios adoptavit. Neque enim simpliciter dicit Vocatos (quod in reprobos plerumque competit, quos Deus promiscue cum filiis suis ad poenitentiam fidemque invitat) sed vocatos secundum propositum, quod stabile ipso effectu ratumque esse oportet. Nam de hominis proposito insulse hunc locum exponi, Augustinus optime coarguit: (Lib. ad Bonif. 2. cap. 9. et aliis locis.) et ipse contextus omnem scrupulum eximit, ne alieno opus sit interprete. Sequitur enim: Quos praedestinaverat vel definierat, eosdem vocavit, et quos vocavit, eos iustificavit. Hic de certo numero se loqui demonstrat quem sibi Deus in peculium destinavit. Nam quum et aliis modis et praesertim externo hominum ministerio vocet permultos: neminem, nisi quem ad vitam ordinavit, iustificat, ut tandem glorificet. Est igitur specialis quaedam vocatio, quae aeternam Dei electionem sic obsignat et sancit, ut patefaciat quod prius fuit in Deo absconditum.

Scio quid hic nonnulli cavillentur? Quum praedestinos Paulus dicat quos Deus praescivit, suae quenque fidei respectu eligi. Sed ego illis quod falso imaginantur, non concedo, Intelligi quicquam fuisse a Deo praevium, quod conciliaret illis gratiam: sed quia gratuito electi sint, fuisse praecognitos, Quemadmodum alibi docet idem Paulus, Deum novisse qui sint sui, quia scilicet notatos et quasi in suo censu numeratos habeat. Neque hoc quoque ab Augustino (Lib. de bono persev. cap. 18.) omissum est: Praescientiae nomen pro Dei consilio accipi, quo suos in salutem praedestinat. Praesciri a Deo, quinam futuri sint vitae haeredes, nemo non fatetur. Hoc modo in quaestione versatur, Praevideatne quid in ipsis facturus sit, an quales a se-

ipsis sint futuri. Futilis autem argutia est, arrepta Praescientiae voce, electionem, quam Paulus ubique in solo Dei proposito includit, hominum meritis alligare. Petrus (1 Petr. 1. vers. 2.) electos salutat, secundum praecognitionem Dei. An quod praevisa in ipsis aliqua virtus, Dei favorem ad eos inclinaverit? Atqui Petrus homines inter se non confert, ut alios aliis faciat digniores: sed decretum quod in se Deus statuit, supra causas omnes in sublimi locat: acsi diceret, Nunc censi inter Dei filios, quia, priusquam nascerentur, electi fuerint. Secundum hanc rationem eodem capite docet, Christum ante mundi creationem fuisse praecognitum, ut sacrificio suo mundi peccata ablueret. Quo proculdubio significat, expiationem ab eo completam, aeterno Dei consilio fuisse ordinatam. Nec aliter exponi potest, quod in Petri concione apud Lucam habetur: Christum definito Dei consilio et praescientia in mortem traditum esse. Sic enim praescientiam consilio adiungit, ut discamus neque fortuito neque violento hominum impetu abreptum fuisse Christum ad mortem: sed quia Deus optimus et sapientissimus cognitor ita consulto statuerat. Et unus Pauli locus ad dirimendam omnem controversiam apud sanos lectores sufficiet. Deum plebem suam, quam praescivit, repulisse negat. Mox qualis illa fuerat cognitio, declarat: quod reliquiae secundum electionem gratiae salvae factae sunt. Item, quod Israël operibus non sit consequutus quod quaerebat: sed electio consequuta. Quam priore loco praescientiam vocavit, postea electionem esse definit, et quidem gratuitam.

Puerile figmentum est, quod gratiam Pighius interpretatur, quia Dominus omnes in Adam perditos ad salutem nihilominus invitat. Clare enim Paulus Deo praecognitos a reliquis discernit, quos adspectu suo dignatus non est. Quod idem non obscure expressum est Christi verbis, (Ioan. 6. vers. 37.) Quicquid dederit mihi Pater, ad me veniet: et eum, qui venit ad me, non eieciam foras. Tria breviter quidem, sed tamen perspicue hic habemus: Quotquot veniunt ad Christum, prius illi a Patre esse datos: deinde omnes, qui dati sunt, quasi de manu in manum illi tradi, ut vere eius fiant: postremo fidum esse omnium custodem, quos in eius fidem ac praesidium Pater tradidit, ut neminem perire sinat. Nunc si fidei principium quaeritur: respondet Christus, Ideo credere qui credunt, quia sibi donati sunt a Patre. Magnum plebi imperitiae obstaculum erat Scribarum incredulitas, quod vulgo persuasum erat, nullam doctrinam fide dignam esse, nisi quae eorum suffragio recepta esset. Clamat ex adverso Christus, singulare esse Dei donum lucem illam, qua in salutis viam dirigimur. Si quis tergiversetur, dari Christo quos Pater in eo elegit: manet tamen istud fixum, donationem non fide modo superiorem esse, sed eius causam ac originem. Sed in altero membro longe plus subest ponderis. Neque enim tantum venire ad se alios negat, nisi quibus porrecta fuerit a Deo manus: sed

sed omnes, qui sibi donati sunt, sine exceptione, credere affirmat. Quod in disputationis contextu uberius confirmat. Nemo, inquit, ad me potest venire, nisi Pater meus traxerit enim. Fatabitur Pighius illuminatione opus esse, ut ad Christum redeant homines, qui a Deo erant aversi, sed interea fingit, offerri peraeque omnibus gratiam, hominum autem arbitrio, utcunque eam recipere libuerit, efficacem demum esse. At vero Christus alium verborum suorum sensum esse testatur, Sunt quidam ex vobis qui non credunt, Propterea dixi vobis, nemo potest ad me venire, nisi illi datum fuerit a Patre meo. Vides ut incredulos eorum numero excludat qui trahuntur. Nam hoc prorsus intempestive effutiret, nisi speciale donum esset fides. Sed hoc omnium clarissimum: quod postquam Iesaiæ vaticinium adduxit, Erunt omnes docti a Deo: mox interpretationis loco addit, Omnis ergo, qui audivit a Patre meo et didicit, venit ad me. In eo docet impleri Iesaiæ vaticinium, quod Deus Spiritu suo intus discipulos alloquitur, ut Christo in possessionem tradat. Hunc instaurandæ Ecclesiæ modum definit Iesaias, ut omnes eius Filii divinitus edocti sint. Peculiare ergo beneficium commemorat, quo Deus non nisi Ecclesiæ filios dignatur. Christus efficaciter hoc doctrinae genere ad se trahi pronunciat, quorum mentes et corda Deus compellat. Sic enim interius docet eos, inquit Augustinus, (Lib. de gratia Christi contra Pelag. et Celest. c. 31. cap. 14.) qui secundum propositum vocati sunt simul donans et quid agant, scire: et quod sciunt, agere. Qui autem novit, quid fieri debeat, et non facit, nondum a Deo didicit secundum gratiam, sed secundum Legem; non secundum Spiritum, sed literam. Paulo post: Si, ut dicit veritas, omnis, qui didicit, venit; quisquis non venit, profecto nec didicit. Concludit tandem. Non est consequens, ut, qui potest venire, etiam veniat, nisi id voluerit atque fecerit. Sed omnis, qui didicit a Patre, non solum potest venire, sed etiam venit, ubi iam et possibilitatis profectus et voluntatis affectus et actionis effectus est. Neque Augustinum ideo in praesentia adduco testem, quod eius auctoritate pugnem. Sed quia eius verbis aptiora non suppetunt, quibus Evangelistæ mentem exprimam. Quod si nondum quidam acquiescant, alibi (Lib. de praedestin. Sanctor. cap. 8.) plenius edisserit: Quid est, Omnis, qui audivit a Patre et didicit, venit ad me: nisi, Nullus est qui audiat et discat a Patre, et non veniat ad me? Si enim omnis, qui audivit a Patre et didicit, venit: profecto omnis, qui non venit, non audivit a Patre nec didicit. Nam si audisset et didicisset, veniret. Valde remota est a sensibus carnis hæc schola, in qua Pater auditur et docet, ut veniatur ad Filium. Paulo post: Hæc gratia quæ occulte humanis cordibus tribuitur, a nullo duro corde recipitur. Ideo quippe tribuitur, ut cordis duritia primum auferatur. Quando itaque Pater intus auditur, aufert cor lapideum, et dat cor carneum. Sic quippe facit filios promissionis et vasa misericordiae quæ præparavit in gloriam.

Cur ergo non omnes docet ut veniant ad Christum, nisi quia omnes, quos docet, misericordia docet: quos autem non docet, iudicio non docet? quoniam cuius vult miseretur, et quem vult obdurat. Quanquam breviori compendio potest huius quaestionis summa perstringi. Trahi a Patre Christus dicit, non quibus flexibile cor datur, ut venire ad eum possint: sed quorum Deus Spiritu suo cor intus afficit, ut reipsa veniant. Id non omnibus promiscue dari experientia vel caecis demonstrat.

Iam quod neminem ex eorum numero se eicere pronunciat: quin potius repositam in tuto esse omnibus vitam, donec excitet eos in novissimo die: quis non videt finalem, ut vulgo loquuntur, perseverantiam Dei electioni similiter adscribi? Fieri potest, ut a fide quidam excidant: sed qui sibi a Patre donati sunt, extra ruinae periculum Christus esse asserit. Quemadmodum et alio loco, postquam dixit ex Iudaeis quosdam non credere, quia ex ovibus suis non essent, oves ipsas quasi in securo salutis portu collocat. Non peribunt, inquit, (Ioan. 10. vers. 18.) in aeternum: nec rapiet eas quisquam a manu mea. Pater, qui dedit mihi, maior omnibus est. Hunc tam firmum salutis statum Pighius in fide praesenti fundare non audebit: quum eam a libero hominis arbitrio suspendat. Nec quasi de re ambigua disputandum, ubi Christus cunctis Satanae machinationibus suam unius tutelam opponens, ideo tutos ad extremum usque nos fore pronunciat, quia servare velit. Porro ne cui dubium sit, quos fide sua protegendos suscipiat, iterum nos revocat ad Patris donationem. Nec vero leviter praetereundum: quod potentiorum quibuslibet adversariis Deum facit, ne minor sit nobis salutis securitas, quam potentiae Dei reverentia. Ergo inter tam violentos insultus, tam varia discrimina, tantas procellas et agitationes, in eo tamen consistit status nostri perpetuitas, quod Deus, quod de salute nostra apud se decrevit, brachii sui virtute constanter tuebitur. Si quisque nostrum se aspiciat: quid potest aliud quam trepidare? Nam circa nos omnia nutant: et nihil nobis imbecillius. Sed quia caelestis Pater, quos Filio donavit, perire non sinet, quantum habet hic potentiae, tam certa est nobis fiducia et gloriatio: quia ideo fortis est, ut constans et invictus appareat suae donationis assertor. Nam ut scite Augustinus dicit, Horum si quisquam perit, fallitur Deus. Sed nemo eorum perit, quia non fallitur Deus. Horum si quisquam perit, humano vitio Deus vincitur. Sed nemo perit, quia nulla re vincitur Deus. Electi enim sunt, ut perpetuo regnent cum Christo: non sicut Indas ad munus temporale cui congruebat. Item: Ex istis nemo perit, quia omnes electi et secundum propositum non suum sed Dei. Si quidem non tale modo illis perseverantiae donum confertur, ut postea declaret, (Lib. de corrept. et grat. c. 12. cap. 7.) quo possint si velint; sed quo non nisi perseverantes sint. Quod optima ratione confirmat. Nam si in tanta infirmitate vitae huius, in qua tamen

infirmirate propter elationem reprimendam perfici virtutem oportebat, ipsis relinqueretur voluntas sua, ut in adiutorio Dei, sine quo perseverare non possent, manerent si vellent: nec Deus operatur ut vellent: inter tot et tantas tentationes voluntas ipsa infirmitate sua succumberet, et ideo perseverare non possent, quia deficientes infirmitate nec vellent, aut non ita vellent ut possent. Subventum ergo est infirmitati voluntatis humanae, ut divina gratia indeclinabiliter et inseparabiliter ageretur, et ideo quamvis infirma non deficeret nec infirmitate aliqua vinceretur.

Prodeat nunc in medium memorabilis ille Pauli locus et qui unus ad dirimendam controversiam apud sobrios et morigeros Dei filios abunde valere debebat. Etsi autem Cyclopem Pighium contemptum Pauli verba illudere mirum non est: facturum tamen me spero, ut sani omnes tam barbaram profanandae Scripturae audaciam detestentur. Quia Iudaei Ecclesiae titulo superbientes hoc ipso praetextu Evangelium respuebant, quod fictitiae Ecclesiae consensu damnatum foret: ne tam indigno fastu obruatur Evangelii maiestas, larvam, qua se venditabant, Paulus illis detrahit. Erat sane arduum infirmis obstaculum, quum doctrinam Christi ab iis fere omnibus reiici viderent, quos Deus aeterni sui foederis haeredes constituerat. Iesum esse Dei Messiam Apostoli praedicabant. Reclamabat tota natio, cui promissus fuerat Messias. Et quid mirum? quandoquidem hodie quam plurimos videmus obiecto hoc evanido fuce labascere, dum se Papistae Ecclesiam esse iactant. Hoc itaque modo cum Iudaeis congregitur Paulus, (Rom. 9: 8.) quod legitimos Abrahae filios nequaquam faciat carnale genus: sed soli filii promissionis in semine censeantur. Poterat autem ex fide aestimare: idque consentaneum erat, quum in promissione discrimen inter genuinos et spurios statueret: idque prius fecerat: sed nunc altius conscendit: esse filios promissionis, quos Deus antequam nascerentur, elegit. Citat (cap. 2, 4.) enim quod ab Angelo promissum fuit Abrahae: Secundum hoc tempus veniam, et erit Sarae filius: acsi diceret: antequam in utero conceptus esset Isaac, fuisse a Deo cooptatum. Non solum autem hoc, inquit: (Rom. 9. vers. 12.) sed quando ex uno concubitu patris nostri Isaac gravida erat Rebecca, quum nondum nati essent pueri, necdum quicquam boni fecissent vel mali, ut secundum electionem propositum Dei maneret, non ex operibus, sed ex vocante dictum est: Maior serviet minori, sicut scriptum est, Iacob dilexi, Esau autem odio habui.

Unum hunc esse ex difficillimis Scripturae locis Pighius (Lib. 9. c. 2.) causatur. Quod ut concedam, ita impium eius latratum minime ferendum esse dico, quum inextricabilem labyrinthum esse iactat. Quid enim? An Spiritum per os Pauli loquentem sibi dicemus excidisse, ut ultra, quam utile erat, nos abduceret? Promptum illi erat, ut iam dixi, veros Abrahae filios ab adulterinis sola fidei nota distinguere. Quaestionem

electionis, quae longe remotior erat, data opera accersit. Certe quum sibi supra tertium caelum rapto arcana revelata fuisse commemorat, (2 Cor. 12. vers. 2.) quae effari homini fas non est, satis demonstrat modum sibi notum esse, quousque progredi in publicandis Dei arcanis expediat, simul et liceat. Quum igitur quaestionem, quae populariter et brevi compendio expediri poterat, ultro huc deduxerit: quisnam piorum se attentum docilemque praebere dubitet? Nisi forte sperandum est, ut Spiritum Dei ultra suas metas lascivientem furiosus Cyclops sua moderatione cohibeat. Addit: Unum esse ex locis quos indocti homines et instabiles in suam ipsorum perniciem corrumpunt. Quod ut fateri cogat, ipse nimis luculento documento extorquet: adeo licentiose torquet ac pervertit totum Pauli contextum. Quod lectores hortatur, ut in obscuris istis et ad explicandum difficilibus locis se in Ecclesiae obsequio contineant, me quoque saffragatorem haberet, si modo illis Christi ovile, non foetidam porcorum haram ostenderet. Quid enim est Ecclesia Pighio, nisi ille omni impietatum congerie refertus et inexpletus errorum omnium gurgis? Postrema admonitio est, Nequid lectores admittant ab immensa Dei bonitate alienum, vel qui in eius odium potius quam in amorem incitentur. Atque hic plenis velis in Deum invehitur, si quos ab ipsa creatione exitio destinet. Atqui, etiam si tota haec doctrina supprimatur, nunquam tamen reprobos deficiet occasio, quin Deum et exosum habeant et sacrilegiis suis impetant. Sed quaenam illis sit obstrependi ratio, ubi mens Pauli exposita fuerit, suo loco expendetur. Nunc quid diserte et absque ullis ambagibus exprimat Paulus, mecum audire ne recusent quicumque sustinent in Dei schola doceri.

Duos nobis filios Isaac proponit, qui quum ambo in sancta domo quasi in Dei sacrario pariter geniti sint, tamen in dissimilem sortem Dei oraculo segregantur. Causam discriminis, quae alioqui in utriusque meritis quaesita esset, recondito Dei consilio assignat, Ut propositum Dei maneret. Constitutum Deo fuisse audimus, ex duobus geminis alterum tantum eligere. Haec Pauli verba Pighius insulso cavillo, tanquam porcus rostro, evertere conatur. Gratiae electionem fuisse respondet, quia nihil tale promeritus erat Iacob. Sed quum in eo gratiam commendet Paulus, quod altero reiecto unus eligitur, hic certe concidit quod fingit Pighius de universali gratia. Non simpliciter docet Paulus, ut stabilis foret Dei electio, Iacob vitae fuisse nuncupatum haeredem: sed fratre posthabito ius primogeniturae illi delatum. Nec vero me fugit quid oblatrent quidam alii canes, quid etiam obmurmurent imperiti: Testimonia quae citantur a Paulo neque de vita aeterna neque de aeterno exitio tractare. Verum si vera theologiae principia, quae trita esse decebat omnibus Christianis, isti tenerent: paulo modestius loquerentur. Responsum enim, quod Rebeccae datum fuit, eo spectabat: Dissidii, quod in utero sen

tiebat, hunc fore exitum, ut penes minorem resideret Dei benedictio et vitae aeternae foedus. Quorsum enim lucta, nisi quod duo simul foederis haeredes esse non poterant, quod iam arcano Dei consilio uni erat destinatum? Excipiunt, Ad terram Canaan id referri: de qua etiam sermo apud Malachiam habetur. In quo forte audiendi essent, si Iudaeos Deus in terra Canaan quasi pecudes in ara saginasset. Atqui longe diversum est Prophetæ consilium. Nam et quia terram illam Deus Abrahae quasi externum potioris haereditatis symbolum promiserat et eius posteris ipsam dederat possidendam, ut eos in populum sibi peculiarem colligeret; et sanctuarium, praesentis suae gratiae testimonium, illic erexerat, fines istos non immerito reputat Prophetæ. Denique terram Canaan pro sacro Dei domicilio habet, cuius habitatione quum privatus foret Esau, odio habitum colligit: quoniam a sancta electaque familia abdicatus erat, in qua perpetuus residet Dei amor. Nobis quoque intuenda est illa terrae qualitas quam illi Deus indiderat, ut pacti spiritualis cum Abrahae semine initi arra quaedam esset vel pignus. Non abs re ergo Paulus (Rom. 9. vers. 12.) gratuitam electionem in Iacob ratam fuisse commemorat, quia nondum natus reiecto fratre ad potiendam haereditatem destinatur. Sed Paulus ultra etiamnum pergit: dignitatem hanc non operibus fuisse partam neque operum respectu collatam ipsi Iacob. Neque id modo: sed Dei providentia sic discretos fratres, antequam boni quicquam vel mali egissent. Itaque non ex operibus, sed ex vocante profectum fuisse discrimen constituit.

Hic a Pighio nobis rancida illa distinctio obtruditur: Non venisse quidem anteacta opera in rationem, quae nulla erant, sed firmam Dei electionem fuisse in Iacob, cuius fidem et obedientiam Deus praevidebat. Et argute scilicet, in nomine Israël philosophatur, quod a Deo videndo sit cognominatus, ut sciamus veros demum esse Israëlitas, qui se propria malitia non excaecant, sed ad Deum, ubi illis apparet conspiciendum, aperiunt oculos. Atqui ridiculum est, quod, dum alios studet facere tam perspicaces, talpa ipse caecior est. Diversa enim prorsus etymologia a Mose exprimitur: quod, cum Angelo Dei congressus, superior in certamine fuisset. Israël enim Deo potentem vel dominantem Deo sonat.

Sed quibus, obsecro, ita poterit oculos configere vel eruere, ut eius ineptias non animadvertant? Boni quicquam vel mali ipsos fecisse quorsum negat Paulus, nisi ut omnem meriti respectum tollat? imo nisi ut praecise affirmet, Deum non aliunde suspensas habuisse rationes, quum tam diversum de gemellis fratribus iudicium tulit? Scio quam tritum fuerit effugium istud: scire tamen primum velim, si communi naturae relictis forent Esau et Iacob, quid bonorum operum in secundo magis quam in priore Deus reperisset. Peraeque sane ambo lapidei cordis duritia oblatam salutem repulissent. Ideo ambobus, inquit Pighius, flexibile cor datum est, ut gratiam possent amplecti: sed alter libero arbitrio quod

poterat voluit, alter recusavit. Quasi non velle etiam dari Paulus testetur, quasi non se facturum Deus promittat, ut in praeceptis suis Israël ambulet. At Pighii iudicio Ioannes (Ioan. 1. vers. 12.) reclamationem nobis potestatem dedisse filios Dei fieri. Primum in eo hallucinatur phreneticus iste, quod Potestatem accipit pro Facultate aut potentia, quum dignationem honoris potius significet. Plusquam crassam vero hebetudinem prodit, dum velut clausis oculis huius potestatis causam praeterit clare ab Evangelista expressam. Filios Dei fieri praedicat, qui Christum recipiunt; verum eosdem mox non ex carne et sanguinibus, sed ex Deo genitos esse dicit. Dignatur ergo adoptionis honore Deus qui in Filium credunt; sed quos prius Spiritu suo genuerat, hoc est, Quos sibi in filios formavit, suos tandem esse declarat. Nam si filios Dei nos reddit fides, unde ipsa nobis detur, considerandum est. Est enim spiritualis seminis fructus, quo nos Deus in vitae novitatem regignit. In summa: verissimum est illud Augustini, (Enchiri. ad Laur. cap. 99. Epist. 105. ad Sixtum Lib. 5. contra Iulian. cap. 3. et aliis locis.) Sola gratia redemptos discerni a perditis, quos ad perditionem concreverat ab origine ducta massa communis. Unde sequitur, gratiam Dei praedicari, qua eligendos facit, non invenit; quemadmodum idem saepius inculcat. Adde, quod si quid in electis suis praevidet Deus quo a reprobis ipsos discernat, inscite Paulus argueret, quia nondum tunc nati erant fratres, ex vocante non ex operibus fuisse dictum: Maior serviet minori. Quare solutio ista de praevisis cuiusque operibus aperte Paulo insultat. Colligit Paulus, in electione Dei non haberi operum respectum, quia Iacob Deus fratri praetulit, antequam nati essent et quicquam egissent boni vel mali. Isti, ut a Deo eligi obtineant, quos aliqua probitatis nota a reprobis discernit, praevideri obtinent, qualis futura sit in recipienda vel respuenda gratia cuiusque dispositio. Quid si recipitur, eos, qui nihil dum boni egerunt, non tamen Deus ex operibus eligere desinet, quia ex operibus praevisis interea pendebit electio. Atqui quum Paulus pro confesso sumeret quod bonis istis theologis est incredibile, Omnes ex aequo esse indignos, aequam naturae in omnibus esse corruptionem, secure inde constituit, Deum gratuito suo proposito eligere quoscunque eligit: non quos obsequentes fore sibi filios praevideat. Denique qualis extra Dei electionem sit hominum natura Paulus considerat: isti Deum quod nunquam futurum est, donec ipse fecerit, praevidere in homine somniant.

Quamquam haec per se satis clara sunt: longius tamen nos Pauli contextus ducit. Sequitur enim, Quid ergo dicemus? Nunquid iniustitia est apud Deum? Vel haec obiectio sine ratione ingeritur: vel nullum praevisis operibus locum dabat Pauli doctrina. Quae enim iniustitiae suspicio concipi potest, ubi Deus gratiam omnibus communiter offert, facit autem ut ea digni fruantur? Denique quum electionis vel reprobationis causam in futuris operibus

constituunt, hanc ipsam quaestionem, quam sibi Paulus obiicit, effugere et solvere sibi videntur. Unde perspicuum est, nova ista sapientia non fuisse instructum. Esto, adversarios Paulus importune et nullo colore inducat de iustitia Dei litigantes. Obiectionem quomodo repellat, videndum. Verba sunt, Absit. Nam Mosi dicit: Miserebor cuius miserebor: et miserebor quem miseror. Nihil fore aptius video, quam ut Augustini verbis (Epist. 105. ad Sixtum.) ad hunc locum explicandum utar. Mirum, inquit, quum his coarctantur angustiis, in quanta se abrupta praecipitent, metuentes retia veritatis. Ideo, inquiunt, nondum natorum alium oderat, alium diligebat, quia eorum futura opera praevidebat. Quis istum acutissimum sensum defuisse Apostolo non miretur? Hoc quippe ille non vidit, quanto sibi velit adversantis obiecta quaestione, non id potius tam breve, tam apertum, tam verum, sicut isti putant, absolutumque respondit. Quum enim rem stupendam proposuisset, quomodo de nondum natis, qui nihildum boni aut mali egerant, recte dici potuerit, quod unum dilexerit Deus, alium odio habuerit: Quid ergo dicemus? ait: Nunquid iniquitas apud Deum? Hic ergo erat locus, ut diceret quod isti sentiunt, Futura enim Deus opera praevidebat. Non autem Apostolus hoc dicit, sed potius, ne quisquam de suorum operum audeat meritis gloriari, ad Dei gratiam commendandam voluit valere quod dixerat. Moses enim dicit: Miserebor cuius misertus fuero. Ubi nunc merita? Ubi opera vel praeterita, vel futura, tanquam liberi arbitrii viribus adimpleta, vel adimplenda? Nonne apertam protulit Apostolus de gratuita gratiae commendatione sententiam? Haec Augustini verba recensui. Fingamus nihil tale unquam eum dixisse. Quum expedita esset solutio, Deum ex futuris operibus discernere inter homines: cur Paulus se magis intricat, et totam in Dei arbitrio causam esse sitam asserit? Primo enim Dominus apud Mosem, liberum sibi ius, ubi placuerit, exerendae misericordiae vendicat: ne quis legem illi praescribere ausit: deinde ex tota populi multitudine sumpturum se, quos voluerit liberandos, pronunciat. Foedifragi pariter omnes erant. Non dicit, hunc sibi fore delectum: ut, si quos reperiatur venia dignos, illis sit propitius: sed praecise misericordiae se arbitrum fore testatur, ut, quibus voluerit, parcat: quia nulla unius magis quam alterius eligendi necessitate sit adstrictus.

Tandem quod necessario ex sententia illa sequitur, Paulus infert: Non esse volentis nec currentis, sed miserentis Dei. Nam si sola Dei misericordia continetur salus hominum, Deus autem non nisi quos arcano suo beneplacito delegit servat, nihil prorsus fit hominibus residuum. Exponit Pighius, non deberi salutem conatui nostro, vel illis operibus, quia gratuito ad eam nos Deus vocet. Scilicet, ita secure ludit, acsi verbulo uno totam Pauli doctrinam abolere in promptu esset. Quia Dominus beneplacito suo, non operum discretionem eligit quos servet: inde colligit Paulus,

non volentis esse neque currentis: sed totum in una Dei misericordia verti. Elapsum Pighius se putat, dum omnibus garrit, quae nemini debetur, gratiam. Caeterum, quum eius demum compotes fieri dicat, quos Dominus idoneos et sibi obsequentes reperit: eo necesse erit recidere: valere quidem et voluntatem et cursum: sed quia per se non sufficiant, Dei misericordiae palmam deferri: Quas ineptias optime refutat idem Augustinus: (Ench. ad Laur. cap. 32.) Si propterea, inquit, dictum est, Non volentis neque currentis, sed miserentis Dei: quia ex utroque fit: id est, ex voluntate hominis et misericordia Dei: tanquam diceretur, Non sufficit sola voluntas, nisi adsit misericordia Domini: neque sufficiet misericordia Dei, nisi adsit hominis voluntas. Porro, si nullus Christianus dicere audebit: Non miserentis Dei, sed volentis est hominis: restat ut propterea recte dictum intelligatur, Non volentis neque currentis: ut totum detur Deo, qui hominis voluntatem bonam et praeparat adiuvandam, et adiuvat praeparatam. Quo magis frivola est quorundam argutia, qui misericordiae Dei et humani conatus concursum inde eliciunt. Quasi vero Paulus homines currendo parum proficere intelligat, nisi Dei gratia adiutos: ac non potius alia omnia redigat in nihilum, ut locum Dei misericordiae vacuum cedant. Unde enim cursus recti principium? An quisquam, nisi duce ac direttore Spiritu, ipse Deo occurret? Nam ut hic quoque Augustini verbis (Lib. 2. ad Bonif. cap. 16.) utar: Quotidie ad Christum trahuntur eius inimici. Dicit enim Christus: Nemo potest venire ad me, nisi Pater traxerit, Non ait, Duxerit: quasi aliquo modo praecederet voluntas. Quis enim trahitur, si iam volebat? Trahitur ergo miris modis ab eo, qui sic novit in cordibus hominum operari, non ut homines nolentes credant, sed ut volentes ex nolentibus fiant. Videmus ergo sic Dei electionem approbari subsequenti hominum cursu, ut sola tamen eius misericordia (quae iacentes erigit, errantes reducit in viam, imo in vitam suscitatur, mortuos, et vocat quae non sunt) principatum teneat.

Sequitur alterum de reprobis membrum, quorum maxime illustre exemplar in Pharaone proponitur. Porro de eo sic loquitur Deus apud Mosen: In hoc constitui te, ut tibi ostenderem potentiam meam. Pro quo fideliter Paulus tanquam verbum verbo reddidit: In hoc excitavi te. Est enim verbum *Hiphil* deductum a radice *Amad*, quod Stare significat. Productus ergo in medium dicitur Pharaon, in quo Deus memorabile suae potentiae specimen ederet. Unde porro eum Dominus accepit, ut eo loco statueret? Mavult Pighius, quod Deus morte dignum sua potentia ad tempus sustinuerit. Quod effugium ut illi permittam, perplexus tamen adhuc in eo tenetur, quod Deus, Pharaonem proprio ingenio relinquens, eum exitio destinabat. Patientiam Dei si commendet Pighius, assentior: manet tamen interim istud fixum, in hunc finem sepositos Dei consilio esse reprobos, ut suam in illis potentiam

demonstret. Quanquam id nimis a Pauli mente remotum esse ex proxima illatione apparet: Quod Deus quem vult indurat: Neque enim hoc fuisset adiectum, nisi sub verbo illo Statui vel Excitavi comprehenderet Paulus Dei consilium, quo Pharaeo ad redemptionem populi sua contumacia illustrandam ordinatus erat. Nam si quis dicat, In Fastigium regii honoris divinitus evectum esse: est hoc quidem aliquid, sed non totum. Nam Graeci interpretes eodem hic verbo usi sunt, quo solent reddere verbum *Hiphil* a radice *Kum* deductum, quod Surgere significat. Porro excitare dicitur Deus, quod velut porrecta manu ad finem suo consilio ordinatum deducit. Maxime tamen ad initium rei, de qua agitur, Scriptura respicit, ut illud uni Deo adscribat. Ita dicitur, et Prophetas, et salutis ministros excitare: ne quid horum sibi vindicet hominum industria. Itaque fideliter expressus fuit sensus Mosis Excitandi verbo, modo ita accipias: Nec vero aliter accipit Paulus. Certe quod de electis et reprobis attigerat, non minus distincte quam summatim complectitur: quum hoc iuris et potestatis Deo vindicat, ut suo arbitrio induret vel misereatur. Indurandi vel miserendi ius penes ipsum esse pronunciat: nec legem illi imponi fas esse: quia nulla lex vel regula melior vel aequior, quam eius voluntas, fingi possit. Sed quia olim putarunt nonnulli, induci a Paulo impios Deo obstrepentes, ad hoc asylum se confert Pighius. Quod si illi detur, ne sic quidem solutus est nodus: quia neque de nihilo quaestionem movet Paulus: atque ita respondet, ut, quod obiectum ab adversariis fuerat, verum esse fateatur. Quid tamen eiusmodi tergiversatione proficit Pighius, nisi ut tergiversandi malam causam se habere prodatur? Verum quis illi quod petit concedat? quando ita violenter disiungit quae inter se cohaerent: quae autem palam disiuncta sunt, in unum fasciculum compingit. Postquam reprobos et electos incomprehensibili Dei consilio discerni Paulus docuit, uno contextu infert: Ergo cuius vult miseretur, et quem vult indurat. Subiicit postea: Dices itaque mihi, Quid adhuc conqueritur. Quum loquentium personas aperte Paulus distinguat, quis non potius eius verbis, quam extraneis commentis attendit? Caeterum prudenter hoc quoque, ut multa, Augustinus, (In Enchir. ad Lauren. capite 99.) Non magnopere referre in cuius personas accipias, quod Paulus responsione sua verum esse innuit.

Si falsa erat obiectio, probabile certe non est Paulum in causa tam bona, tam dilucida, tam plausibili fuisse taciturnum. Nam si falsum est illud, Deum quos vult indurare: nodum, qui humano ingenio inexplicabilis est, uno verbo solvere promptum erat. Excipit Pighius, Supersedere claro et idoneo responso Paulum, quia protervos homines sermone non dignetur: ut prius humiliter sapere discerent, quam rationem operum Dei superbe exquirere: qualiter alibi legimus, Iudaeos, qui Christum interrogabant in qua potestate opera sua faceret, tantum mutua quaestione repulsos.

Sed reclamant Pauli verba, Nam postea sic eorum refrænat insolentiam, qui nimis audaci curiositate in excutiendis Dei arcanis lascivunt, ut tamen reprobos organa iræ esse confirmet, in quibus suam potentiam Deus ostendit. Longe ergo melius Augustinus. (De præd. sanctor. cap. 8.). Quum dictum esset, Quid adhuc conqueritur? Nunquid responsum est a Paulo? O homo, falsum est quod dixisti? Minime: sed responsum est: O homo tu quis es? Observandum autem quod alibi tractat, Non ideo Paulum obiurgatione abrumpere eorum sermonem, qui sacrilega petulantia cum Deo litigant, acsi iusta defensione careret Dei iustitia: sed quod maxime expediebat, attulisse. Hoc loco quidam stulti putant Apostolum in responsione defecisse: et inopia reddendæ rationis repressisse contradictoris audaciam. Sed magnum habet pondus quod dictum est, O homo, tu quis es? Et in talibus quaestionibus ad suæ capacitatis considerationem revocat hominem: verbo quidem brevi, sed re ipsa, magna est redditio rationis. Si enim non capit hoc: Quis est qui respondeat Deo? si autem capit, minus inveniet quid respondeat, etc.

Proinde, si nos talia movent, inquit idem alibi, (Ad Bon. epist. 109.) quia homines sumus: simul audiamus dicentem, O homo, tu quis es? Paulo post: Quamvis enim peccata non fecerit Deus, naturas tamen ipsas, quæ per seipsas sine dubio bonæ sunt, quibus tamen ex arbitrio voluntatis futura essent vitia peccatorum, et in multis talia quibus esset æterna poena reddenda, quis nisi Deus creavit? Quare? nisi quia voluit. Quare autem voluerit? O homo, tu quis es qui respondeas Deo? Nunquid dicit figmentum, etc. Ecce, ratio etiam homini reddita est, quanta debuit homini: si tamen vel istam capit, qui pro sui arbitrii libertate, infirmitatis servitute contendit. Si quem autem adhuc prava obstrependi libido sollicitat: Dicat, qui talis est, inquit: (Ad Sixt. epist. 150.) et audiat quod convenit homini: O homo, tu quis es? Audiat vero et non contemnat. Quod si contempserit, etiam ut contemneret, se inveniat obduratum: si non contempserit, ut non contemneret, credat esse adiutum: sed obduratum debito, adiutum gratia. Quale porro debitum hominibus imputet, prius ostenderat his verbis. Inexcusabilis est omnis peccator vel reatu originis, vel additamento etiam propriæ voluntatis, sive qui novit, sive qui ignorat: sive qui iudicat, sive qui non iudicat: quia et ipsa ignorantia in eis qui intelligere noluerunt, sine dubitatione peccatum est: in eis autem, qui non potuerunt, poena peccati.

Nihil nos iuvet Augustini testimonium: rem ipsam mecum expendant lectores. Paulus hominem cum Deo, ut facit, comparans, altius proculdubio in eligendis et reprobandis hominibus et magis reconditum Dei consilium esse ostendit, quam quo mens humana perveniat: acsi diceret, O homo, quisnam sis, reputa, et plus aliquid Deo concede, quam modulus tuus capiat. Nunc si locus

detur Pighii philosophiae, aequalem esse omnium sortem, nisi quatenus se vita privant, qui electi cum aliis pariter fuerant: quid illic impeditum vel obscurum? quid non receptum communi sensu, et carnis iudicio plausibile? Quum ergo humani ingenii caput superius esse arcanum audis, colligere inde promptum est, frivolas esse solutiones, quae ex communi iudicio sumptae etiam in foro profano valerent. Excipit Pighius, Non repelli a Domino solere, nec suspensos dimitti, qui humiliter mentes suas captivant: ideoque hanc obiurgationem non nisi in prae fractos et fastuosos competere. In quo illi non difficulter assentior: modo vicissim fateatur, damnari a Paulo impiae superbiae omnes qui Dei iustitiam proprio sensu metiuntur. Atqui ut iustitiae laudem obtineat Deus, Pighio iudice rationem, cur quidque faciat, exstare necesse est. Haec autem nobis modestiae regula, ubi operum Dei ratio nos latet, ut iustum nihilominus esse credamus. Filius quidem Sirach hoc elogio Deum ornare non erubescit, quod sicuti figulus pro suo arbitrio vasa discernit: sic esse in manu Dei homines, ut illis reddat quemadmodum decrevit. Nam *κρίσις* hoc loco, si superiora conferas, non potest nisi de opificis beneplacito exponi. Nec vero hic alio interprete opus est: quando omnium audaciam clare Paulus compescit, qui rationem a Deo exigunt. An dicit Iulianus figulo, Cur me sic fecisti? Is ergo demum ad Pauli moderationem se cohibet, qui, Dei voluntatem, licet absconditam, summae iustitiae instar habens, liberam illi perdendi servandique potestatem facit. Quantumvis torquendis Pauli verbis se Pighius torqueat, non tamen ad praesens institutum aliter similitudo aptari potest, quam si iure suo Deus homines ad quaecunque voluerit sortem fingat et formet. Hoc si cui videtur prima specie absurdum, veniat nobis in mentem illa Augustini admonitio: (De verbis Apost. sermo 11.) Si pecudes loqui possent, ac cum opifice suo contenderent, quod non homines, ut nos, sint factae: neminem fore nostrum qui non protinus succenseat. Iam vero quid nos putamus esse? Nimium certe desipit, qui non plus saltem aliquanto prae excellentiae Deo tribuit, quam sibi et generi humano supra pecudes vindicat. Imo si proprie loquendum, nos coram Deo minus sumus quam pecudes. Quid ergo restat, nisi ut se illi oves ex grege eius placide submittant? Id quidem longe praestat, quam Pighii exemplo homines substituere Dei loco figulos, ut fortunam sibi quisque pro propria virtute fingat. Alibi, inquit, aperte ostenditur quod hic obscurum est. Vasa figuli probat fornax, et homines iustos tentatio. Inde colligit, Si iustus in fide et pietate constans fuerit, vas fore in honorem: si molliter cesserit, fore vas in contumeliam. At quum suo quisque arbitrio, divina gratia, quae omnibus communis et parata est, adiutus perseveret: demum constituit, nos invicta fortitudine vasa in honorem fieri. Non dico quam insulse duo tam diversae commisceat, fingi vas, et probari: tantum dico, quod suos variis certaminum experimentis Deus probat, minime obstare, quin

ipsos aeterno suo consilio, priusquam nascerentur, in quem placuit usum destinaverit: quin postea eos, quales volebat fore, finxerit. Nec quicquam illi suffragatur, Pauli dictum: Si quis se emundaverit ab eiusmodi malis, vas erit in honorem. Neque enim quomodo homines ex sordibus suis eruti vasa fiant honorifica: sed quomodo fideles, qui electi iam et vocati sunt, se accommodent in puros usus, illic disseritur. Ac vide quam bene inter eum et Paulum conveniat. Verba eius sunt, Quod alibi tacuerat Paulus, hic expressit: cur Deus quosdam vasa in honorem faciat potius quam alios. Ut enim Iacob vas foret misericordiae, anima eius emundaverat seipsam: quo nomine et merito factus est vas in honorem. Ad hanc emundationem respiciens Deus, quem praescivit, etiam elegit. Paulus autem, dum fideles ad emundationem hortatur, ut locum sternat huic doctrinae, praefatur, (2 Tim. 2. vers. 19. Eph. 2. vers. 10.) Deum novisse qui sint sui: quemadmodum et alibi admonet, Nos esse eius figmentum, creatos ad opera bona, quae ipse praeparavit. Hoc salutis fundamentum in gratuita Dei electione ubique statuit Paulus, qui non temere se peritum architectum esse gloriatur. Pighius contra a superficie aedificium inchoat. Intempestive quoque in tractando Ieremiae locum multum verborum consumit: ubi non describitur formationis nostrae initium, in frangendis et conterendis vasis, quae iam formata politaeque sunt, sua Deo potestas asseritur. Tenendum igitur Pauli (Rom. 9. vers. 21.) consilium est: Deum hominum fictorem, ex eodem assumpto luto, ad honorem vel contumeliam suo arbitrio formare: quia alios ad vitam gratuito nondum natos eligit, alios exitio suo, qui natura obnoxii sunt omnes, relinquens. Nam quod electionem gratiae Pighius ad reproborum odium spectare negat: id ego verum esse ita fateor, ut gratuito amor, quo electos complectitur, iusta in reprobos severitas in causa pari et communi respondeat.

Concludit demum Paulus: Si Deus, iram suam volens ostendere et notam facere suam potentiam, sustinuit in multa patientia vasa irae appaata in interitum, ut notas quoque divitias gratiae suae faceret erga vasa misericordiae quae praeparavit in gloriam: non esse cur litem illi quisquam intentet. Ludit Pighius, ut solent eius similes, in voce Patientiae. Imo ferociter se iaculat, quasi Deus non aliter reprobos, quam paterna indulgentia, obduret. Non aliter, inquit, vasa ad contumeliam format Deus, quam benigne tolerando qui patientia eius abutentes thesaurum irae sibi accumulunt. Ubi ergo inter fratres nondum natos discrimen? Praevidebat Deus, si Pighio creditur, futuram Esau duritiem. Quomodo itaque in Iacob eminet electio gratiae, si in eodem gradu locatus fuit Esau, donec se ipse ex filiorum numero expungeret? Verum saepius in brevissima Pauli sententia refellitur haec tergiversatio, quam ut aliunde rationes contrarias accersere opus sit. Vasa aut Organa quo sensu vocent Hebraei, quisquis mediocriter

in Scriptura exercitatus est, non ignorat. Organa ubi audimus, tum Deum praesidem actionis totius et auctorem, tum manum eius directricem praecedere necesse est. Cur autem vocantur Vasa irae, nisi quia instam severitatem, qua abstinuit erga alios, in istos exercuit? Et cur facti sunt vasa irae? Respondet Paulus, ut iram et potentiam in illis suam Deus ostenderet. Dicit Appara-
 rata in interitum: unde aut quomodo, nisi a prima origine et natura? ut quidem vitiata est in persona Adae totius generis humani natura: non quod altius Dei consilium non praecesserit: sed quia ex hac scaturigine emergit Dei maledictio et generis humani interitus. Praeparasse enim Deum vasa misericordiae in gloriam testatur. Si hoc speciale est electis, reliquos ad interitum aptatos esse constat, quia, naturae suae relictis, certo iam exitio devoti sunt. Quod enim nugantur quidam, Aptari eos propria malitia, adeo insulsum est, ut referre pigeat. Verum est istud quidem, reprobos iram Dei sua pravitate accersere, et in dies accelerando tandem in caput suum congerere. Sed hic discrimen quod ex arcano Dei iudicio manat a Paulo tractari, in confesso est. Dicit etiam, Divitias gratiae Dei patefieri, dum ex opposito vasa irae in exitium ruunt. Hic certe non audimus quod Pighius garrit, Aequalem esse erga omnes gratiam: sed melius Dei bonitatem illustrari, dum vasa irae sustinendo ad suum finem venire patitur. Quod ad patientiam spectat, in promptu est solutio: eam cum potentia coniungi ut non sinat tantum Dens, sed, quod fit, sua virtute moderetur. Quod et Augustinus (Lib. contra Iul. 5. cap. 5.) scite observat.

Nec vero aliter stare potest inviolabile illud Dei pactum: Ego sum Deus zelotes, misericors in mille generationes: severus ultor usque in tertiam et quartam generationem: nisi Dominus arbitrio suo discernat, quibus gratiam largiatur, vel quos aeternae morti velit manere addictos. Gratiam suam in mille usque aetates propagat. Quaeso, an piorum filios propriis meritis aestimat, quum exhibitam partibus gratiam non alia ratione continuat etiam erga ipsos, nisi quia se ita facturum promisit? Abrahae, qui nihil promeritus erat, fidem suam gratuito obstringit, se in eius gratiam fore posteris in Deum. Hinc solennis illa post eius mortem obtestatio: Recordare Domine servi tui Abrahae. Hic certe inter homines delectus habetur: neque ex cuiusque meritis, sed ex sancito cum patribus foedere. Non quod tota Abrahae posteritas, quae ex eo secundum carnem descendit, hanc praerogativam teneat: sed tamen eorum omnium, qui ex Abrahae semine in vitam cooptati sunt, et fides et salus huic promissioni accepta referri debet. Eadem est vindictae ratio, quam Deus in tertiam usque et quartam generationem exsequitur. Quod enim afferunt nonnulli, Puniri, quicumque omnibus seculis peccaverint, suo quemque ordine, plusquam frivolum est. Sic olim Pelagiani, quum ex Scripturae testimoniis, quae omnes in Adam peccasse ostendunt, expedire se ne-

quirent, cavillabantur imitatione peccasse. Sed quemadmodum eos urgebant pii doctores, Adae reatu vere omnes damnatos, quo Christi gratia eos absolvit: ita in praesenti causa, ut inter se antitheta respondeant, necesse est in filiorum persona Deum ulcisci, quae in patribus peccata damnavit. Nec sane aliter exponere licet complures Scripturae locos*), ubi se testatur reicere maiorum peccata in sinum filiorum. Frustra autem obiicitur illud Ezechielis: Filius non portabit patris iniquitatem: sed anima, quae peccaverit, ipsa morietur. Quia haec vindictae pars est, quod Dominus Spiritu suo nudos et vacuos relinquit: quo fit, ut propriam quisque culpam sustineat. Luere ergo maiorum peccata dicuntur posteris, non immeriti (ut profanus ille Poëta [Horatius] cantillat) sed hoc ipso noxii, quod, ut natura sunt filii irae quemadmodum loquitur Paulus), (Eph. 2, 2.) proprio ingenio relictis, mortis aeternae iam a prima haeredes nihil quam suum interitum assiduo procursu augere possunt.

Hic quoque locum Iesiae (Iesa. 6, 9.) exponere, non intempestivum erit, quem non abs re Spiritus sanctus in novo Testamento voluit sexies repeti. Mittitur Propheta cum prodigioso in speciem mandato: Vade, et dic populo huic, Audite audientes, et ne intelligatis: videte visionem, et ne cognoscatis. Impingua cor populi huius, et aures eius aggrava, et oculos eius claude: ne forte videat oculis suis, et auribus suis audiat, et corde intelligat: et convertatur ut sanem eum. Quod excaecationis minister vocatur Propheta, accidentale esse fateor. In causa excaecationis vertitur quaestio. Fateor rursum ingrato rebellique populo quam meritis erat poenam irrogari ut lux illi in tenebras vertatur. Praecesserit sane et maligna et obstinata incredulitas, cui Deus tale praemium rependeret; sed quum postea recitet Propheta, fuisse aliquem selectum numerum, cui salus ex Dei verbo affluerit: suave virtute effugeriat horribile illud iudicium, an Dei manu retenti fuerint, quaeritur. Magis etiam urget altera quaestio: Quò factum sit, ut e turba illa, cuius non dispar erat incredulitas, resipuerint quidam, incurabilis aliorum fuerit morbus. Si quis humano iudicio rem aestimet: in ipsis hominibus discriminis inveniet causam. At Deus nos illic subsistere non patitur: qui servatos sua gratia pronunciat, quotquot communem defectionem non sequuntur. Resipiscentia autem quin proprium eius opus sit, in controversiam vocari non debet. Vere igitur ab Augustino (Lib. 1. de praedest. sanct. 2.) dictum esse apparet, a Domino converti quos ipse conversos voluerit, qui non tantum ex nolentibus volentes facit, sed etiam ex lupis oves, ex persecutoribus martyres, gratia potentiore eos reformans. Si malitia obiicitur: potentior esset Dei gratia, qualem se erga electos ostendit, nisi verum esset illud, Misereri eum cuius miseretur. Et Pauli interpretatio nihil dubitationis relinquit. Postquam enim dixit, (Rom.

*) Exod. 39, 7. Deut. 5, 59. Ierem. 32, 18.

11, 7.) fixam Dei electionem fuisse, addit, reliquos esse excaecatos, ut impleatur vaticinium istud. Concedo, voluntariam esse caecitatem, et eorum culpae libenter adscribo. (Augustinus lib. de bono persever. c. 12.) Sed audio, quosnam excipiat Paulus: nempe quos eligere Domino visum est. Cur autem hos potius quam illos: ne identidem excipere pigeat. Non esse hominis litigare cum Deo. Sic alibi idem Paulus, quum Iudaeis, quorum virulentam malitiam expertus erat, dicit: Bene Spiritus sanctus locutus est per os Iesae: Auribus audietis, et non intelligetis: accusat quidem eos ut digni sunt. Sed perperam inde ac inscite colliget quispiam, obdurationis initium ab illa malitia esse, qua si non ipsius malitiae occultior esset causa, naturae corruptio: quasi etiam non ideo in corruptione demersi manerent, quia arcano Dei consilio, antequam nascerentur, reprobi non eruantur.

Nunc Ioannem audiamus, qui minime ambiguus nobis erit interpret *). Quum multa signa fecisset Iesus, inquit, non credebant: ut sermo Iesae impleatur, Domine, quis credidit auditui nostro? et brachium Domini cui revelatum est? propterea non poterant credere, quia iterum dixit: Excaecavit oculos illorum, etc. Hic certe non commemorat Ioannes, suo vitio impeditos esse Iudaeos, ne crederent. Quod etsi verissimum erat, altius tamen conscendit. Spectandum enim est eius consilium. Rudes et infirmos non leviter turbabat, quum audirent, Christo non fuisse locum in populo Dei. Respondet, Non credere, nisi quibus datum est: paucos autem esse, quibus brachium suum revelet Deus. Alterum postea vaticinium, de quo nunc vertitur quaestio, in eundem finem attexit. Et magnum habet pondus quod inserit, Non potuisse ipsos credere. Nunc quantumvis se torqueant homines, discriminis tamen causa, cur brachium suum non omnibus Deus revelet, abscondita latet in aeterno eius decreto. Sane nihil aliud voluit Evangelista, quam fidem speciale esse donum, et altiorem esse Christi sapientiam, quam ut sub humanos sensus cadat, ne mundi incredulitas nos percellat, si quando vel acutissimi deficiant. Ergo, nisi, quod Evangelista ex professo contendit, eludere libet: quod pauci Evangelium recipiunt, statuendum est inde pendere, quia frustra exterior vocis sonus aures verberat, donec intus corda Deus tetigerit.

Diversa tribus reliquis Evangelistis **) huius citandi loci occasio fuit. Discipulos suos illic secernit Christus a vulgo hominum. Datum illis esse pronunciat, nosse regni caelestis mysteria, se vero loqui apud alios in parabolis, ut audientes non audiant: et sermo Iesae impleatur. Quos aenigmatische alloquutus est Christus sine profectu, indignos maiori luce fuisse non nego: sed rogo vicissim, quo merito digniores fuerint Apostoli, quos

*) Vide Aug. lib. ad Bonif. 2. c. 6. Ioan. 12, 37. **) Matth. 13, 11. Marc. 4, 12. Luc. 8, 10.

familiariter Christus admittit? Statuitur antithesis: paucis conferri gratiam, quae omnibus ex aequo negari iure poterat. An dicemus sibi Apostolos comparasse, quod illis datum esse asserit Dominus? Nec leviter praetereundum est, quod Mysteria appellat, quae apud ipsos eloquitur. Et certe nihil est in tota spiritali doctrina, quod non longe superet mentis nostrae captum, proculque fugiat. Quare nec ulla verborum quamlibet dilucida explicatio sufficiet, nisi Spiritus nos simul doceat. Sed Christus hoc quoque tanquam raræ dignationis pignus magnificari vult a suis discipulis, quod in externa docendi ratione hominum vulgo eos praeferat. Quanquam gradatim ad singulare illud privilegium eos deducit, quo vere domestici ab alienis differunt: nempe ut divinitus edocti, quae altiora sunt sensu carnis, comprehendant. Clamat subinde Christus *): Qui habet aures audiendi, audiat. Quibus verbis non tantum ab ignavis auditoribus attentos discernit: sed surdos esse intelligit, quibus aures non sunt a Domino perforatae. Quod beneficium David totius Ecclesiae nomine celebrat. Non ero singulis executiendis longior. Summa haec sit: Si Dei Spiritum, qui per Apostolos loquutus est, Prophetæ interpretem admittimus, arcanum et incomprehensibile Dei iudicium, dum maiorem populi partem excaecat, ne videat videndo, adorandam esse. Cessent hic quaecunque nobis in mentem venire possunt rationes. Nam si in hominibus haeremus: primum certe hoc erit, Dominum petentibus liberaliter dare: alios tabescere in sua inopia, cuius remedium non quaerunt. Atqui nisi succurrat quod ait Augustinus **), Divinae esse beneficentiae non tantum ut aperiatur pulsantibus sed etiam ut pulsemus et petamus: nondum satis nota est nobis qua laboramus inopia. Ad auxilium si venit: experientia evincit, non omnibus expositam esse illam Spiritus virtutem, qua fit quod fieri oportet. Nemo se vanis blanditiis fallat. Qui ad Christum accedunt, iam filii Dei erant in eius corde, quum in se hostes essent: et quia praeordinati erant ad vitam, Christo dati sunt. Quare ut fideliter monet Augustinus, se gratiae vasa esse meminerint, non meritum: quando gratia illis omne meritum est. Nec alia nos cognitio iuvet, quam quae admiratione claudatur. Rideant nos qui volent: modo stupori nostro Deus e caelo annuat, et Angeli applaudant.

Nunc quae ex Pighii (Lib. 8. c. 2.) obiectis aliquid coloris prae se ferunt, summam colligam, ut intelligant lectores, nihilo melioribus armis instructum pugnare, quam iustam ciendi tanti certaminis causam habuit: Statum quaestionis in eo verti dicit: In quem finem conditus fuerit homo. Ac primum, pro magno absurdo habet: si quicquam ex hominis creatione ad Deum redire intelligimus: quia Deus se uno contentus nullius indiget. Ego vero ut

*) Matth. 13, 9. Luc. 8, 8. Ps. 40, 7. **) De bono persev. cap. 23. Vide Aug. de corrept. et gratia c. 5. Ibidem cap. 8. et 9. Ibid. cap. 7.

Deum fateor nullo externo adminiculo habere opus: ita inscite ex eo colligi dico, nullum habuisse respectum sui, ut homines in gloriam suam crearet. Quid enim sibi vult illud Solomonis, (Prov. 16, 4.) Omnia propter seipsum operatus est Dominus? Nihil ergo absurdi est, si dixerimus, Deum, tametsi nullius egentem, hominum tamen genus in suam gloriam creasse. Ac merito hic potissimus finis censeri debet. Quo magis ridiculum est Pighii sophisma, qui Deum nullo gloriae suae respectu in hominis creatione motum fuisse colligit, quia sit in se perfectissimus. Sed operae pretium est audire, quomodo se ex illo Solomonis loco expediat, Deus propter seipsum condidit omnia. Non quia gloriae suae id referret: sed propter suae bonitatis immensitatem. Ac ne pondere careat istud commentum: negat (Lib. 7. c. 2.) ullos interpretes mecum sentire, praeter paucos, ut ipse ait, detestabiles haereticos. Quid ergo refellendis tam futilibus nugis immorer? Hebraica vox *Lamma-anehu*, qua utitur Solomo, tantundem valet, acsi quis diceret, Ad causam sui. Homo semilatina garrulitate inflatus nobis exponit quid significet adverbium Propter. Quod si guttam haberet sanae mentis, contextus ipse clare demonstrat, non fuisse creatos in diem exitii impios, nisi quia Deus suam in illis gloriam illustrare voluit: quemadmodum alibi (Exod. 9, 16.) pronunciat Pharaonem hac de causa fuisse a se excitatum, ut nomen suum in gentibus patefaceret. Porro, ut tam insulso errori colorem inducat, testimonium Mosis adducit: Nunc Israël quid poscit abs te Dominus Deus tuus, nisi ut illum ames et colas? Ego vero neminem ex lectoribus fore adeo fatuum confido, qui non videat hominem mente privatum sine pudore blaterare. Quid enim? an quia nostrae potius utilitatis causa quam suae, a nobis coli vult Deus: ideo sepulta gloriae suae cura, nos tantum respicit? Et quid tot testimoniis fiet, quae salutis humanae summum et ultimum finem statuunt Dei gloriam? Ergo hoc axioma retinendum: Sic Deo fuisse curae salutem nostram, ut sui non oblitus gloriam suam primo loco haberet, adeoque totum mundum hoc fine condidisse, ut gloriae suae theatrum foret. (Eph. 1, 6.) Non quod vel seipso contentus non sit, vel quicquam aliunde mutuari opus habeat: sed quia hoc honore dignatus est suas creaturas, ut illis insignes gloriae suae notas imprimeret.

Postquam tam dextre exorsus est Pighius, alterum finem subiicit: Quod Deus ad suae bonitatis naturam respiciens, eius capacitatem facere voluerit rationalem creaturam: quod sine arbitrii libertate fieri potuisse negat. Hoc confesso, ruere arbitratur quod doceo, Ex aeterno Dei decreto constitutum fuisse inter electos et reprobos discrimen: quia scilicet homo futurae suae conditionis arbiter, utramque fortunam in manu habuerit. Monendi quidem hic in primis hortandique sunt lectores, ut, quo decet honore, fictorem et opificem suum Deum prosequentes, ad considerandum eius consilium in creatione humani generis non protervos oculos ingerant, sed ipsum reverenter, sobrie et puro fidei oculo suspiciant.

Scio de aeterna Dei praedestinatione verbum fieri vix posse, quin mox pravae multae absurdaeque mentibus imaginationes obrepant. Itaque reperiuntur modesti quidam homines, qui suppressam eius mentionem cuperent, ne lascivis ingeniis sese efferendi materia praebeatur. Ego vero, ut libenter argutis speculationibus, quod per alios licet, supersedeo: ita ingenuam veri confessionem subterfugere, ne impiorum sannis sit exposita, fas esse non arbitror. Nec vero aut minus quam aliud quidvis pretiosa est Deo sua veritas: aut nostra dissimulatione protegi vult suam iustitiam, sicuti nec tali patrocinio indiget. Verum hoc fusius paulo post. Nunc ut de re, quae agitur, breviter respondeam: contendit Pighius, ita praecise ad salutem creatos esse homines, ut nullum Dei consilium de contrario eventu praecesserit. Quasi vero Dominus ante primum hominem conditum, qualis totius generis futura esset conditio, non praeviderit. Quasi etiam non statuerit, quidnam fieri vellet. Homo, ut imago Dei foret, et luce rationis et naturae rectitudine ornatus fuit ab initio. Ergo Deus, quasi caecutiens, eventum dubius suspensusque exspectavit. Tales sint Pighii consequentiae. Audacter enim inde colligit, Deum indiscrete et indiscriminate disposuisse universos ita creandos, ut suae bonitatis ac beatitudinis essent participes. Atqui nullo negotio utrumque simul conciliant piae mentes: hominem eo statu fuisse locatum, quum primum conditus est, ut sponte cadendo sibi ipse exitii causa fuerit: et tamen admirabili Dei consilio ita fuisse ordinatum, ut voluntaria haec ruina humano generi et omnibus Adae posteris humilitatis materia foret. Neque enim, si Deo ita visum est, expedire, ideo non propria voluntate se praecipitem dedit, qui recta natura alioqui praeditus et ad Dei imaginem formatus erat. Iterum repeto: Non me latet, quantum absurditatis et repugnantiae haec apud profanos homines prae se ferant. Sed pro mille testibus una conscientia sufficere nobis debet: quam si audimus, negare certe pudebit, iure periisse hominem, qui Satanam quam Deum sponte maluit sequi.

Nunc audiendae sunt Pighii probationes, quibus ostendere conatur, indifferenter omnibus salutem fuisse constitutam. Mentiri alioqui Spiritum dicit, qui pronunciat, Deum omnium esse patrem. De coniugio illic tractat Malachias, (Mal. 2, 14.) cuius fidem plerique mariti tunc fallebant, qui polygamia inducta fraudabant primas uxores. Eos ad Deum fidei coniugalis praesidem ac vindicem revocat. Videant nunc lectores, qualis in Scriptura tractanda sit Pighii religio. Subiicit ex Psalmo, Suavem esse Dominum universis. Unde concludit, Omnes sine exceptione ad vitam aeternam destinatos. Quod si verum est, cunctis etiam et asinis apertum est regnum caelorum. Neque enim Dei bonitatem, quae hominibus propria sit, illic commendat Propheta: sed omnia Dei opera comprehendit. Quidni tamen pro fratribus suis Pighius depugnet? Sequitur tertia probatio: Quod

non sit distinctio Gentilis ac Iudaei, teste Paulo. (Rom. 10, 12.) Ego vero hoc libenter amplector, modo addatur etiam quod idem Paulus docet: (Rom. 16, 26.) Vocatas in Evangelii societatem fuisse Gentes, quia aeterno Dei consilio ad id ordinatae fuerant. Citat et illud Ecclesiastici, Nihil Deum odisse eorum quae fecit. Acsi non ubique diceremus, Nihil Deum in nobis odisse quod suum est, sed degenerem tantum naturam, quae merito primae creationis deformitas censetur. Caeterum in hoc cardine minime versatur reprobationis quaestio: An aliquid suum oderit Deus. Etsi enim ante defectionem Adae, quid factururus esset Deus, occultas ob causas statuerat, nihil tamen ab eo damnari nisi peccatum in Scriptura legimus. Ita restat, ut iustas habuerit causas in reprobanda hominum parte, sed nobis absconditas: nihil tamen in homine oderit ac damnet, nisi a iustitia sua alienum. At-textit et illud Pauli: Deum clausisse omnia sub peccato, ut omnium misereatur. Acsi Paulus illic de hominum numero disputaret: non autem potius simplicem gratiae commendationem poneret erga eos omnes qui ad salutem perveniunt. Nihil certe illi minus propositum fuit, quam Dei misericordiam ad omnes extendere: sed tantum omnem carnis gloriationem prosternere voluit, ut sciamus neminem fore salvum, nisi quem mera gratia Deus servaverit. En quibus argumentis nullos prae aliis divinitus ad salutem fuisse electos demonstret, quin in singulis capitum titulis plusquam inepte pro Euclidis simia se venditat.

Tertium finem, qui satis clare et diserte illo Solomonis loco exprimitur, Quod propter se Deus omnia creavit, etiam impium ad diem malum: hac ratione impugnat: Quod si Deum respexisse dicimus, quid cuique futurum esset, simul necesse erit fateri discretionem inter electos ac reprobos priorem fuisse hominis lapsu, in mente divina. Unde sequetur, non damnari reprobos, quia perditii fuerint in Adam, sed quia ante lapsum Adae iam exitio devoti erant. Respondeo, Nihil mirum esse, si tam indiscriminate (ut eius verbis utar) omnia miscet Pighius in Dei iudiciis, quando inter causas propinquas et remotas non discernit. Postquam huc illuc circumspexerint homines, quo tamen interitus sui culpam transferant, non invenient: quia proxima in ipsis causa residet. Nam si aliunde inflictum sibi vulnus querantur, interior animi sensus constrictos tenebit, ex voluntaria primi hominis defectione exortum fuisse malum. Scio non posse carnis proterviam compesci, quin hic protinus obstrepat: Si Adae casum praescivit Deus, nec remedium adhibere voluit, nos ex aeterno eius decreto perire innoxios magis, quam iustas peccati poenas dare. Verum, ut demus nihil tale fuisse a Deo praevisionum, eadem nihilominus de peccato originali querimonia manebit. Obiiciet enim Deo impietas: Cur non sibi privatim, ut solus damnum sentiret, peccavit Adam? Cur nos, qui nihil meriti eramus, in eiusdem cladis societatem involvit? Imo, quo iure alienae cul-

pae poenam in nos Deus traiecit? Sed enim ubi omnia dicta fuerint, singulos interior cordis sensus urgere non desinet, qui neminem, vel se iudice, patitur absolvi. Nec vero controversiam de eo quisquam facit. Nam quum, ob unius hominis peccatum, inflictum omnibus fuerit lethale vulnus: rectum Dei iudicium omnes agnoscunt. Si nihil obstat, quominus et prima interitus origo ab Adam coeperit, et proximam in se causam singuli inveniant, quid etiam impediet, quin arcanum Dei consilium, quo praeordinatus fuerat hominis lapsus, qua decet sobrietate, procul adoret fides nostra: et tamen, quod propius apparet, conspiciat: totum humanum genus in Adae persona aeternae mortis reatu constrictum esse, et propterea morti esse obnoxium? Non ergo discussit Pighius, sicuti putabat, optimam et aptissimam symmetriam, qua inter se causa propinqua et remota congruunt.

Monendi autem sunt lectores, peraeque a Pighio utrumque damnari: Deum ab initio, quum adhuc integer foret hominis status, quod postea futurum esset, decrevisse, et nunc ex perdita massa eligere quos voluerit. Augustinum ridet, eiusque similes, hoc est pios omnes, qui Deum imaginantur, postquam universalem generis humani ruinam in persona Adae praesciverat, alios ad vitam, alios ad interitum destinasse. Quia enim illud de omnibus in salutem creandis Dei consilium Adae lapsu fuisse superius pro confesso sumit, fixum adhuc manere non dubitat. Nam aliqui neque sibi constaret Deus, et immutabile eius propositum hominis vitio subversum foret. In nostra sententia illam (ut dictum est) repugnantiae speciem exagitat: quod, sicut Deus ante conditum Adam apud se decreverit quidnam illi et posteris futurum esset, iam peccato imputari reproborum interitus non debeat: quia absurdum esset, effectum facere sua causa priorem. Ego autem utrumque istorum, quae oppugnat Pighius, verum esse assero. Nam quod obtendit inter duas sententias dissidium, prorsus nullum est. Dicimus hominem hac conditione fuisse creatum, ut conqueri de suo opifice nequeat. Praevидit Deus Adae lapsum, nec certe nisi volens ruere passus est. Quid hic tergiversari attinet? Negat tamen Pighius: quia consilium ante de servandis omnibus conceptum, stabile maneat. Quasi vero non sit in promptu solutio: non aliter omnibus destinatum fuisse salutem, quam si in prima origine perstarent. Neque enim simplex et praecisum fuisse Dei decretum quisquam sanus concedet, ut ad salutem omnes pervenirent. Nam ad iustam hominis damnationem satis erat, in via salutis quum esset collocatus, inde sponte excidisse. At fieri aliter non potuit. Quid tum? an ideo culpa liberatur, quae tota in eius voluntate residet? Si diceret Augustinus, propositum semel fuisse Deo omnes servare: ad refutandam eius opinionem aliquid valeret Pighii argutia. Sed quando tradit, Adam prima sua creatione ita constitutum fuisse vitae haeredem, ut propinqua eius abdicatio Deum minime lateret:

imo in arcano eius consilio iam esset quasi inclusa: vere et merito colligit, universali reatu sic obstrictos teneri reprobos, ut in morte relictis istud iudicium sustineant. Idem et nos tradimus, quia in Adam sumus ad unum omnes perdit: iusto Dei iudicio perire, qui pereunt: et simul tamen fatemur, quicquid Adae accidit, divinitus fuisse ordinatum.

Nunc mihi non tam quid vel quo ordine dicat Pighius considerandum est, quam ut cum sua desperata impudentia iaceat confusus nebulo: et piis conscientiiis satisfaciat, per imperitiam turbari non raro cernimus. Itaque quicquid speciosum est in fluxa et prope immensa eius loquacitate, excerptam: ut omnes intelligant, multa dicendo nihil eum dicere. Cum speciali electione congruere non videtur, quod Christus totius mundi Redemptor omnibus promiscue Evangelium praedicari iussit. Atqui Evangelium legatio est pacis, qua reconciliatur mundus Deo, ut Paulus docet: (2 Cor. 5, 18.) et eodem teste, annuntiatur: ut, qui audiunt, salvi fiant. Respondeo breviter, Christum sic toti mundo ordinatum esse in salutem, ut eos servet qui a Patre illi dati sunt: eorum sit vita, quorum est caput: eos in bonorum suorum societatem recipiat, quos sibi Deus gratuito beneplacito haeredes adoptavit. Quid horum negari potest? Illud Iesaeae vaticinium (Iesa. 8, 18. Hebr. 2, 13.) Apostolus in eo impletum pronunciat: Ecce ego et pueri mei, quos Dominus mihi dedit. Clamat ipse Christus: (Ioan. 6, 37.) Omne, quod mihi dedit Pater, custodiam, ne quid pereat. Quod vitam non nisi in membra sua diffundat, passim legimus. Inseri porro in eius corpus speciale donum qui non fatetur, Epistolam ad Ephesios nunquam attente legit. Unde et tertium illud sequitur, Christi virtutem non nisi ad Dei filios pertinere. Quamquam non melius quam ex Evangelii praedicatione aestimandam esse universalem Christi gratiam ipsa quoque pars adversa mihi concedet. Quare in eo sita est nodi solutio, si tenemus quomodo salutem omnibus offerat Evangelii doctrina. Equidem omnibus sua natura salvificam esse non nego. Tantum hoc quaeritur: An Dominus aeterno suo consilio communem illic omnibus salutem destinaverit. Patet omnes indifferenter ad poenitentiam et fidem vocari: et proponi omnibus eundem Mediatorem, qui Patri ipsos reconciliet, satis notum est, sed aequè notum est, nihil nisi fide percipi: ut illud Pauli (Rom. 1, 16.) impleatur: Evangelium esse Dei potentiam in salutem omni credenti. Aliis autem quid restat, nisi ut odor sit mortis in mortem? ut idem alibi (2 Cor. 2, 17.) loquitur.

Porro, quum palam appareat, ex multis, quos externa voce Deus compellat, vix paucos credere: si maiorem partem ideo incredulam manere probo, quia Deus non nisi quos vult illuminatione dignatur: simul alterum illud obtinebo: communiter offerri utrisque Dei misericordiam: ut, quicumque intus non docentur, tantum reddantur inexcusabiles. Distinguunt quidam, quod poten-

tia salutare sit omnibus Evangelium, non, effectū: sed nodum hoc modo minime expediunt: quia semper eo revolvimur, aequalisne omnibus conferatur credendi facultas. At vero, cur non omnes Evangelio obediant, rationem affert Paulus: (Rom. 10, 16.) quia Iesaias (Iesa. 53, 8.) dicit: Domine, quis credidit sermoni nostro? et brachium Domini cui revelatum est? Credentium paucitate attonitus Propheta exclamat: Rem indignam esse, quod Dei verbum omnium auribus personans nulla fere corda intus afficiat. Verum, ne quem conturbet tanta mundi pravitas, mox subiicit, non omnibus hoc esse datum. In summa effectū carere quamlibet sonorum humanae vocis clamorem significat, nisi interior Dei virtus in cordibus operetur. Cuius etiam rei praeclarum documentum ante oculos ponit Lucas, (Actor. 13, 48.) qui, postquam retulit habitam a Paulo concionem, Crediderunt, inquit, quotquot ordinati erant ad vitam aeternam. Cur eadem doctrina non iisdem omnium animis excipitur? Numerum definit Lucas. Quia non omnes ad vitam erant ordinati. Cuius porro haec dispositio est, nisi Dei unius? Nam qui proprio cordis motu fuisse ordinatos ineptiunt, non magis refutatione sunt digni, quam si mundum a seipso creatum dicerent. Est enim recondita Evangelii sapientia, ad quam penetrare humani ingenii acumen nequit. Animalis homo, inquit Paulus, (1 Cor. 2, 4.) non capit ea, quae Dei sunt. An quia non vult? Id quidem verum est, rebelles esse Deo quicunque eius Spiritu mansuefacti non sunt. Sed altius conscendit Paulus: quod scilicet homini sit stultitia nec possit intelligere, neminem fuisse Dei consiliarium, nec cognosci eius arcana nisi a solo eius Spiritu. Unde constituit, solos esse vere Dei discipulos, qui non mundi huius Spiritu, sed caelestis donati sunt: ut sciant quae sibi a Deo donata sunt. Quid sibi ista vult comparatio inter mundi huius et Dei Spiritum: nisi quod suo modo sapiunt homines, ut in terra subsidant, filios suos Pater caelestis peculiari modo illuminat? Hic, si Deo placet, voluntariam cuiusque praeparationem nobis Pighius obtrudit: quasi non Corinthios alloquatur Paulus, (1 Cor. 6, 4.) quos paulo post et fures et ebriosos et maledicos et avaros et molles et prodigiosis flagitiis infectos fuisse commemorat, donec Spiritus sanctificatione purgati forent. Qualis ad promerendam illuminationem eorum potuit esse occursum, quos Deus ab inferis ipsis extraxit? Et quid longo verborum circuitu opus est? Spiritus qui nobis regni caelestis arcana patefacit, est adoptionis Spiritus. Adoptio autem gratuita. Ergo et gratis confertur Spiritus ipse. Iam non omnibus conferri experientia docet. Ergo speciale donum est fides, quo rata fit Dei electio. Quo etiam sensu dixerat Paulus, (1 Cor. 1, 23.) Christum, qui Iudaeis est scandalum et Gentibus stultitia, vocatis esse Dei virtutem et sapientiam. Unde autem vocatio, nisi quia Dominus, quos elegit, secundum propositum suum vocat? Nunc tenemus, Evangelium, quod odor vitae in

vitam natura sua esse debuerat, mortiferum iis qui pereunt odorem esse: ideo autem manere in suis tenebris incredulos, quia non revelatur illis Dei brachium. Quod autem in tanta naturae nostrae corruptela et pravitate aliqui tamen Evangelio credunt, eorum bonitati adscribere sacrilegium est; sed potius gratiae semper Deo agenda, ut Paulus monet, qui eos elegit ab initio mundi in salutem, in sanctificatione spiritus et fide veritatis. Quibus certe verbis et fidem et sanctificationem ab aeterna electione tanquam a fonte rivos deducit. Quid enim? an, quia seipsos sanctificaturi erant, ideo electi sunt? Atqui nominatim Paulus (2 Thess. 2, 13.) hoc esse Spiritus Dei opus asserit. Quum eadem sit fidei ratio: superest, ut in fidem illuminatos dicamus, quo rata esset Dei electio et effectu ipso patefieret. Et sane quum audiamus, Neminem ad Christum venire nisi a Patre trahatur; hoc quoque Augustini (Lib. 1. ad Bonif. cap. 19.) tenendum est: Quis trahitur, si iam volebat? Nemo tamen venit, nisi velit. Trahitur ergo miris modis, ut velit, ab illo, qui novit intus in ipsis hominum cordibus operari, non ut nolentes credant, quod fieri non potest; sed ut volentes ex nolentibus fiant.

Reclamat Pighius, illam Pauli (1 Tim. 2, 4.) sententiam adducens: Deum omnes velle salvos fieri: et quod mortem peccatoris nolit, ipsi vel iurato credendum, ubi per Prophetam (Ezech. 18, 23. et 33, 11.) sic loquitur: Vivo ego, nolo mortem peccatoris, sed magis ut convertatur et vivat. Quum prophetica concio ad poenitentiam hortetur, nihil mirum si Deum pronuntiet velle omnes salvos fieri. Si tales loquendi formas conditionales esse ostendit mutua inter minas et promissiones relatio. Ninivitis Deus, quemadmodum Regibus Gerar et Aegypti, facturum se denunciat, quod facturus non est. Quum resipiscentia poenam, quam minatus illis fuerat, antevertunt: tunc non nisi obstinatis constitutam fuisse apparet. Et tamen praecisa fuerat denunciatio: aesi revocabile non esset decretum: sed postquam irae suae sensu terruit ac humiliavit, qui non prorsus sunt desperati, eos spe veniae erigit, ut remedio sentiant locum esse. Ita rursum promissiones, quae omnes ad salutem invitant, non simpliciter nec praecise quid in arcano suo consilio statuerit Deus, sed quid omnibus ad fidem et poenitentiam adductis facere paratus sit, demonstrant. Atqui hoc modo duplex affingitur Deo voluntas, qui adeo varius non est, ut ne minima quidem in eum cadat obumbratio. Quid hoc, inquit Pighius, aliud esset, quam hominibus illudere, si Deus, quod non vult, velle se profiteatur? Si coniunctim, ut par est, legantur haec duo: Volo ut conversus peccator vivat: nullo negotio calumnia illa diluitur. Conversionem exigit a nobis Deus: eam ubicunque invenit, promisso vitae praemio non frustratur. Vitam ergo velle dicitur Deus, qualiter et poenitentiam. Hanc autem vult, quia verbo suo omnes ad eam invitat. Caeterum, id cum arcano ipsius consilio non pugnat, quo nonnisi suos electos con-

vertere decrevit. Neque propterea varium censeri fas est, quia tanquam Legislator omnes externa vitae doctrina illuminet: ad vitam omnes priore modo vocet: hoc autem altero, quos vult, adducat, tanquam pater regenerans Spiritu filios duntaxat suos.

Certum quidem est, nec homines suoapte instinctu ad Dominum converti, nec conversionis donum omnibus commune esse. Est enim hoc unum ex duobus capitibus foederis, quod Deus non nisi cum filiis suis et electo populo facturum se promittit: ut leges suas in eorum corda inscribat. Desipiet enim si quis dicat, generaliter hoc omnibus promitti: (Ierem. 31, 33.) Percutiam cum ipsis foedus, non quale percussi cum patribus eorum, sed leges meas cordibus eorum inscribam. Ad dignos vel proprio motu rite praeparatos restringere, non minus crassae inscitiae foret: quum Dominus eos alloquatur, quibus corda lapidea prius erant: quemadmodum ex altero Propheta (Ezech. 36, 26.) liquet. Communem omnium contumaciam esse dico, nec cuiusquam affectum esse ad obsequium Dei flexibilem, donec ipse dederit quod iubet. Cur enim vocamur (Eph. 2, 10.) novae creaturae, nisi quia Deisumus factura, creati ad omne opus bonum? Obsecro, qualis ista et quam iniqua partitio erit, si Deus mortales nos homines creet, sibi quisque ad iustitiam et caelestem vitam sit creator? Nam hoc modo sibi haberet Deus caducae gratiae laudem: quod longe praestantius est, in sortem nostram cederet. Atqui, circumcidere hominum corda, opus Dei esse scriptura (Deut. 30, 6.) affirmat: nec alteri regeneratio tribuitur: unde et passim, quod in homine ad imaginem Dei reformatum est, Spiritus nuncupatur. Hortatur quidem nos subinde Dominus ad poenitentiam, sed conversionis auctor ipse asseritur. Dicitur lex eius convertere animas, et ad Verbi ministros partes istae alicubi transferuntur: sed quia dum arando, serendo, rigando laborant illi, unius Dei est incrementum dare: non mirum est, si hoc illi tribuitur, quod cor suis aperiat, ut sermoni, quem audiunt, intenti sint. Itaque Augustinus, (Lib. contra Iulian. 5. cap. 3.) postquam de electis tractavit, et eorum salutem ita in fidei Dei custodia docuit esse repositam, ut nemo pereat: Caeteri, inquit, mortales, qui ex isto numero non sunt et tamen ex eadem massa sumpti sunt, vasa irae facti in utilitatem nascuntur istorum. Non enim quenquam eorum Deus temere aut fortuito creat: aut quid de illis operetur boni, ignorat: quum et hoc ipsum bonum opereatur, quod in illis humanam creat naturam, et ordinem saeculi praesentis exornat. Istorum neminem adducit ad poenitentiam spiritualem, qua homo reconciliatur Deo. Quamvis ergo ex eadem massa perditionis nati, secundum cordis sui duritiam et cor impenitens, thesaurisant sibi, quantum in se est, omnes iram in die irae, Deus tamen alios inde per misericordiae bonitatem adducit ad poenitentiam, alios iusto iudicio non adducit. Hactenus ille. At ne quis hic divinae gratiae et nostrae industriae

concursum imaginetur: semper occurrat quod alibi (Lib. 1. de peccat. merit. et remiss. c. 18.) tradit: Laborant, inquit, homines in nostra voluntate invenire, quid boni sit nostrum, quod nobis non sit ex Deo: et quid possit inveniri, ignoro. Et paulo post: Quopropter nisi obtinemus, non solum voluntatis arbitrium, quod huc atque illuc liberum flectitur, atque in eis naturalibus bonis est, quibus et male uti malus potest, sed etiam voluntatem bonam, quae iam in eis bonis, quorum usus esse non potest malus, nisi ex Deo nobis esse non posse: nescio quemadmodum defendamus quod dictum est: Quid habes quod non acceperis? Nam si nobis libera quaedam voluntas ex Deo est, quae adhuc potest esse vel bona vel mala, bona autem voluntas ex nobis est: melius est id quod a nobis, quam quod a Deo est. Tandem concludit: Quibus donare hoc voluerit Dominus, misericordiae eius esse, non meriti illorum; quibus noluerit, veritatis esse, quia potestatem habet trahendi.

Alterius loci expedita est solutio. Deum velle omnes salvos fieri Paulus affirmat. Nempe quomodo vult ad veritatis suae cognitionem venire. Utrumque enim copulat. Nunc quaero, Eademne Deo voluntas ab initio mundi constiterit necne. Nam si omnibus notam esse voluit suam veritatem: cur legem suam non publicavit et Gentibus? Cur inclusam in angustiis Iudaeae tenuit vitae lucem? Quid sibi vult Moses: (Deut. 4, 6.) Non esse gentem quae statuta et leges habeat quibus regatur, quemadmodum populus ille: nisi quod singulare privilegium generis Abrahae commendat? Cui et illud Davidis (Psal. 148, 20.) encomium respondet: Non ita fecit ulli populo, nec sua iudicia manifestavit illis. Nee omittenda est quae exprimitur ratio: (Deut. 4, 37. et 7, 8.) quia dilexerit Deus Patres, filios ab eo electos esse; non quia praestantiores essent, sed quia eligere eos in populum peculiarem Domino visum est. Quid? An Paulus (Act. 16, 6.) ipse nesciebat, se prohibitum esse a Spiritu, ne in Asia verbum de Christo faceret, ac ne transiret in Bithyniam quo pergebat? Sed quia nimis prolixa foret huius rei tractatio, uno illo nunc ero contentus: Deum post lucem vitae, solis Iudaeis accensam, passum fuisse Gentes in ignorantiae tenebris per multa secula errare: deinde speciale hoc promitti (Iesa. 60, 2.) Ecclesiae donum, quod super ipsam orietur Dominus, et gloria eius conspicua illic erit. Nunc iactet Pighius, Deum omnes velle salvos fieri, quum ne externa quidem doctrinae praedicatio, quae tamen Spiritus illuminatione longe inferior est, omnibus sit communis. Agitatus olim a Pelagianis fuit locus iste. Quid Augustinus pluribus locis (Enchir. ad Laur. c. 9. d. et 98.) respondeat, dicere in praesentia supersedeo: nisi quod clare et breviter uno ex loco patet, quam secure hanc obiectionem contempserit. Quum Dominus, inquit, se volente filios Ierusalem congregare, ipsam noluisse conqueritur, an superata fuit ab infirmis hominibus Dei voluntas, ut non potuerit facere potentissimus quod volebat? Et ubi erit omnipo-

tentia, qua fecit quaecunque voluit in caelo et in terra? Quis vero tam impie desipiat, ut dicat Deum malas hominum voluntates, quas voluerit, quando voluerit, ubi voluerit, in bonum non posse convertere? Sed quum facit, per misericordiam facit: quum non facit, per iudicium non facit. Nodum quidem nondum solutum esse fateor: sed hoc tamen extorsi Pighio, ne quis nisi sensu et iudicio privatus credat arcano Dei consilio statutam aequaliter omnibus salutem esse. Caeterum, sensus Pauli cuius non contentioso satis facilis est ac dilucidus. Iubet solennes pro regibus et principibus, qui cum imperio praesunt, preces concipi. Quia vero totidem illo seculo erant infestissimi Ecclesiae hostes: ne fideles a studio precandi revocet desperatio, mature occurrit Paulus, Deum omnes salvos velle fieri dicens. Quis non videt ordinum hic geri mentionem potius quam singulorum hominum? Nec vero ratione caret trita illa distinctio, Non singulos generum, sed genera singulorum notari. Quod tamen non alia sit Dei voluntas intelligenda, quam quae patefit externa Evangelii praedicatione, ex contextu evincitur: ut Deum significet Paulus omnium velle salutem, quos benigne ad Christum invitat.

Sed Pighius (Lib. 7. c. 2.) rursus de personarum respectu mihi certamen movet. Quia Deus personas non respicit, omnes aequaliter colligit ab eo amari. Responderam, Hoc nomine signari in Scriptura externas omnes accessiones, quae sunt praeter causam, favoremque aliis conciliant, alios odio gravant vel contemptu. Nihil ineptius posse dici vel fingi detonat. Atqui si agenda res esset suffragiis, multos haberem non poenitendos socios vel duces. Sed valeat una ratio. Hebraeis nomen est *ἰσχυρὸς* *) quod tantundem valet ac Facies. Quum vetantur iudices personas accipere, quum testatur Moses nullum personae respectum esse Deo, et idem in historia Iob repetitur: quid, obsecro, per hanc vocem intelligere possumus, quam externas omnes apparentias, ut vulgo appellant, quibus a re ipsa abducimur? Similiter quum de servis et dominis, quum de Iudaeis et Gentibus, quum de nobilibus et obscuris loquuntur Apostoli **), *πρόσωπον*, quod alii prae aliis habent excellentiae, unde fit ut, quod aequum ac rectum est, non cernatur. Ideo Christus *ὄψιν*, (Ioan. 7, 24.) id est adspectum, iusto iudicio opponit: acsi diceret, ubi hominum favor vel odium regnant, fieri aliter non posse, quin totam aequitatem ac rectitudinem pervertant. Nemo igitur non videt Pighium rabiosa maledicendi petulantia abreptum nunquam pensi habuisse quid diceret. Nunc audienda boni censoris correctio. Personarum adspectum pronunciat vitium esse, in iustitia distributiva locum habens. Inde concludit, Deum non accipere personas, quia indifferens sit omnibus: et quemadmo-

*) Levit. 19, 15. Deut. 1, 17. 10, 17. Iob. 32, 21. et 34, 19. —

**) Rom. 2, 11. Gal. 2, 6. Eph. 6, 9. Col. 3, 25.

dum aequum distributorem de publico largiri decet, praebeat se perinde liberalem ac beneficum. Perinde vero haec garrit, acsi, extincta Scriptura, quidvis illi e proprio capite fingere liceret. Nam omnes Scripturae loci meam sententiam confirmant; nullum profert qui eius commentu suffragetur. Et quid mirum, si sua deliria tam secure proferat, quum ne ipsam quidem vocem, de qua sermo illi erat, expenderit? forsitan ut se probaret magnum Theologum, contempta Grammatica sine sensu voces effutivit. Nam Persona nihil illi aliud valet, quam hominem. Quum tamen plusquam conspicuum sit, qualitatem extrinsecam notari, qua induti homines aut favore digni habentur aut contemptui subiacent. An autem Deus aequalis sit distributor necne, Christo magis credendum est quam Pighio. Christus autem Deum sub patrisfamilias persona ita loquentem inducit: (Matth. 20, 15.) Licet in rebus meis facere quod volo: an oculus tuus malus est, quod ego benignus sum? Secundum quam rationem Paulus, (Rom. 11, 35.) ut nemini obstrictum esse doceat quin gratiam suam pro arbitrio quibus visum est dispenset, interrogat, Quis prior illi dederit, ut ei mutuum rependatur.

Primum, si qua pietatis gutta fuisset in hoc homine, an unquam ausus foret, Deum tam contumeliose in ordinem cogere? Praescribit enim, ut omnibus aequaliter largiatur, quasi de publico. Ita nihil Deo reliquum facit, in quo gratuitam beneficentiam exerceat. Iudicat, inquit, de unoquoque secundum cuiusque dignitatem et opus, non autem pro suo beneplacito. Quo igitur merito provocatus elegit genus Abrahae? Quid reperit in ea gente dignitatis, cur eam reliquis praeferret? Non aliam ipse rationem assignat, nisi quia dilexit patres eorum. Postea expressius: (Deut. 4, 37. 10, 15. Ios. 24, 2.) Ecce, quum Domini sint caeli et terra, tantummodo illi in patribus tuis complacuit ad eos amandos et elegit semen eorum post eos. Iam alio loco merita omnia in nihilum redigit, dum idololatrias fuisse commemorat. Saltem hoc obtineo, quod Pighius negat, Dei beneplacitum a Mose clare praedicari. Negat, ex Dei pendere decreto, sed hominum affectu, quod uno reiecto alius eligitur. Quid ergo sibi vult illud? Non ex operibus, sed ex vocante dictum est: Maior serviet minori, Execranda vero, quam postea evomit, in Deum blasphemia est: Fingi Deum non iniustum modo, sed crudelem, si quempiam exitio devoveat. Atqui ad eius Dei tribunal semel sistetur, quem Paulus ostendere suam potentiam in vasis irae asserit. Imo iam nunc malo suo exitio sentit non esse humanitus fabricatum, sed aeternum totius mundi semper fuisse iudicem. Nunc experitur miser, quam vere dictum sit, Vincere Deum quum iudicatur. Caeterum fateor personae alicubi opponi piam et rectam vitam: ut quum Petrus dicit *), Non esse

*) Psal. 51, 6. Rom. 3, 4. Actor. 10, 34.

Deum *προσωπολήπτην*, quia in omni gente acceptus illi sit qui bene vivit. Sed prompta est responsio, Quod Deus, qui filiis suis contulit dona, probet grataque habeat, in hominis autem natura nihil prorsus inveniat nisi odio dignum. Ergo ut Deus cultores suos diligat: necesse est, ut, dum adhuc omni bono vacui sunt, gratuito amore praeveniat indignos, et illis donet quod postea amore prosequatur. Hanc vero primam gratiam dat quibus vult, inquit Augustinus, (Lib. de bono persever. cap. 12.) quoniam misericors est. Quod etsi non det, iustus est. Et non dat, quibus non vult, ut notas faciat divitias gloriae suae in vasa misericordiae. Quod autem non sit apud eum personarum acceptio, hinc liquere in fine capitis admonet, quia, praeteritis cultorum suorum filiis, natam ex reprobis sobolem ab exitio interdum liberat. Ac omnino memoria tenendum, quod tandem adducit, (Eiusdem lib. cap. 24.) Nullum praedestinationis illustrius speculum exstare, quam sit ipse Mediator, qui secundum humanam naturam id honoris nullo merito adeptus est, ut Dei unicus esset Filius. Atqui gratuitum Dei beneplacitum, quod in Christo Ecclesiae capite spectandum ille proponit, Pighius ne in membris quidem admittere sustinet. Beatam enim Christi matrem contendit suo merito electam esse, quia ipsa canat, Respexit humilitatem ancillae suae. Istae sunt Pighii (Lib. 8. cap. 2.) probationes, Fundatam in hominum meritis electionem Dei esse non gratuitam, quia, quod abiectum est ac contemptibile, elegit.

Hac ratione facile diluitur Pighii obiectio: Quum Christus benedictos Patris sui ad regnum possidendum vocat, non simpliciter causam dici, quia electi sint, sed quia exercuerint charitatis opera. Neque ego sane ad arcanam Dei electionem homines ablego, ut inde salutem hiantes expectent; sed recta ad Christum pergere iubeo, in quo nobis proposita est salus, quae alioqui in Deo abscondita lateret. Nam quisquis plana fidei via non ingreditur, illi Dei electio nihil quam exitialis erit Labyrinthus. Itaque ut certa sit nobis peccatorum remissio, ut in vitae aeternae fiducia conscientiae nostrae acquiescant, ut Deum intrepide patrem invocemus, hinc minime faciendum est exordium, quid de nobis ante mundum conditum Deus statuerit; sed quid de paterno eius amore nobis in Christo sit patefactum, et quotidie per Evangelium Christus ipse praedicet. Nihil altius nobis quaerendum, quam ut filii Dei simus. Atqui gratuita, qua hoc tantum bonum consequimur, adoptionis speculum, arra et pignus est Filius, qui e Patris sinu ideo ad nos prodiit, ut, in corpus suum inserendo, regni caelestis haeredes faceret. Porro siculi haec haereditas et Christi sanguine parta est semel et sacris Evangelii tabulis consignata, ita eius possessio non aliter quam fide adiri potest. Denique non tantum libenter fateor, sed passim in scriptis meis inculco, et fidei alligatam esse hominum salutem, et Christum unicam esse ianuam, qua in regnum caelorum omnes ingredi oportet.

tet, nec alibi tranquillam pacem quam in Evangelio inveniri: quicunque inde vel minimum deflectunt, nihil quam per flexuosas ambages errare: et quo quisque in profunda illa divini consilii adyta confidentius irrumpere et penetrare conatur, eo longius a Deo recedere. Ergo quin per fidei viam ambulandum sit, non nego. Unde et alterum illud conficitur, Deum, quae electis in praesenti vita contulerit Spiritus sui dona, extremo die coronaturum. Caeterum id non obstat, quominus caelestis Pater, quos in Christo elegit, in eius corpus fide et Spiritus sanctificatione inserat, quominus ante conditum mundum praedestinos tempore suo vocet ac iustificet. Atque utrumque Paulus optime coniungit, ubi, omnia cedere in bonum diligentibus Deum praefatus, mox addit: Qui secundum propositum vocati sunt. Haec igitur via est, qua suos gubernat Deus; haec ratio, qua opus in illis gratiae suae absolvit. Sed cur manum eorum apprehendat, alia est superior causa: propositum scilicet illud, quo eos destinavit ad vitam. Quo magis ridicula est Pighii impudentia, dum testimonium sibi tam adversum procaciter tamen in suum usum aptare non dubitat. Notandum esse in primis admonet, (Lib. 8. cap. 2. in fine) non dici, Cedere omnia in bonum electis vel dilectis: sed diversam potius causam notari, quod Deum diligant. Quasi vero non ideo data opera addita a Paulo fuerit correctio, ne quis fidelium merito tribuerit, quod illis Deus omnia in bonum vertit. Qualiter affectos esse deceat fideles, primum ostendit. Atque hoc vocationis est proprium. Sed ne in seipsis haereant, salutis bonorumque omnium initium ex altiori fonte manare docet, quia prius electi fuerant. Hunc quoque nodum Pighius iocando expedit: quod Deus ad sanctitatem omnes vocet. Quasi vero non diserte Propositi nomine efficax vocatio commendetur. Quibus autem praestigiis tam densas tenebras offundet, ut sententiae huius perspicuitas obruatur? Deus, quos elegit, iustificat, ut tandem glorificet. Quantumvis eam laceret, nunquam tamen efficiet, ut se ad omnes extendat. Hinc apparet, quam stulte ratiocinentur, qui fidei bonorumque operum praetextu electionem subvertere moliantur, ut filia, sicut vulgo loquuntur, matrem devoret. Extremum suffugium Pighio est, Deum nonnisi quos praescivit ad salutem praedestinasse: quod iam illis prius a me obstructum est, quum fieri non posse ostendi, ut quicquam aliud in homine praevideat, nisi exitio dignum: donec eum ipse Spiritu suo refinxerit. Nam si nihil habet quispiam quod non acceperit: quid alius alio plus asferet in Dei conspectum, quo excellat? Praescivit ergo suos Deus, non ut ex meritis aestimaret; sed quia nemo ab aliis discernitur, nisi in quem benignos et propitios oculos coniecit, ut filiis suis quamlibet indignum adnumeret: secundum illud Pauli, Quis enim te discernit? At Pighio gratuita praecognitio, quam ipse nudam appellat, videtur nulla esse. Quibus ergo plumis hominem ornabit, ne coram Deo nudus et omni ex parte deformis

prodeat? Nam Scriptura, quicquid in vitiosa hominis natura est, exosum esse Deo clamat: solam eius imaginem, quae in Christo renovatur, placere.

Sequitur apud Pighium: Rationem, cur damnentur impii, quaerentibus non ingeritur vox illa tyrannica: Aeterno Dei consilio ab electis fuisse discretos, quia Deo placuerit exitio ipsos devovere, ut valeat illud, *Sic volo, sic iubeo: sit pro ratione voluntas*; sed audient ex ore Christi: Esurivi, et non dedistis mihi cibum, etc. Cui non multum dissimile est quod alio loco repetit: Non pronuntiaturum illis Christum, ideo damnari, quia ex infecto Adae genere progeniti sint, quia ex eius peccato mortis aeternae reatum contraxerint, quia eius culpa perire ipsos oporteat; sed quia non dederint cibum famelicis, et alia charitatis opera non exercuerint. Si neque originalis culpa ad homines damnandos Pighio sufficit, nec quicquam loci habet arcanum Dei iudicium: quid pueris infantibus faciet, qui, priusquam ullum tale specimen per aetatem edere possent, ex hac vita erepti sunt? Quum eadem nascendi et moriendi conditio fuerit parvulis, qui Sodomae et Ierosolymae mortui sunt, nec quicquam in eorum operibus dispar: cur, aliis ad dextram suam stantibus, alios ad sinistram Christus extremo die segregabit? Quis hic admirabile Dei iudicium non adoret, quod factum est ut alii Ierosolymae nascerentur, unde ad meliorem vitam mox transirent, alios Sodoma, inferorum atrium, nascentes exciperet? Caeterum, ut electis iustitiae praemium rependet Christus, ita reprobos minime inficior impietatis et scelerum suorum poenas tunc duros. Nec vero tale quicquam ex nostra doctrina elicere licet, quoniam aeterno suo consilio elegit ad vitam Deus, quos visum est, alios exitio reliquit: vel nullas malis operibus constitutas esse poenas, vel bonis nullam esse repositam mercedem. Stabimus omnes ante tribunal Christi, ut referat quisque prout in corpore suo gessit, sive bonum sive malum. Sed unde piis iustitia et sanctitas quae tunc coronabitur, nisi quia Spiritu eos suo Deus in vitae novitatem regnavit? Unde porro regenerationis donum, nisi ex adoptione gratuita? Perinde argumentatur Pighius, acsi quis diem esse neget ex luce a Domino creata, quia solis splendor diem facit. Quamquam similitudinem istam non omni ex parte convenire fateor, Lux enim initio creata Deum proprie habet auctorem. At damnationis nostrae culpa sic in nobis residet, ut procul alienos ad eam obliterandam colores accersere fas non sit. Sed tantum breviter ostendere libuit, quam praepostere Pighius propinquae causae obiectu remotam tollat. Damnatum iri impios contendit, quia propriis maleficiis iram Dei in se provocarint. Ex eo colligit, a Dei decreto non provenire eorum damnationem. Ego autem eos maleficia alia aliis cumulassem dico, quia, quum pravi essent, nihil quam peccare potuerint. Etsi autem non extrinseco impulsu, sed spontaneo cordis affectu, scientes ac volentes peccarint: quin

tamen fons et origo malorum omnium sit naturae corruptio et vitiositas, negandum non est, nisi prima pietatis rudimenta convellere libeat. Causam si quaeras, cur vitium, quod in electis suis Deus corrigit, non eodem in reprobis remedio dignetur: abscondita apud ipsum latet. Hoc modo Paulus, quum nono ad Romanos capite Deum statuit vitae et mortis arbitrum, ut salvi sint illi demum, quos ab interitu eripit; et clare pronuntiavit, Non volentis esse neque currentis, sed miserentis Dei, qui miseretur cuius vult, et quem vult indurat: postea conspicuas et quasi palpabiles excaecationis causas in sua gente ostendit, quod Christum plerique respuerint, quod Deum contumaciter repulerint, manus ad eos tendentem. Optime igitur consentiunt inter se haec duo: quod quisque sibi propria incredulitate damnationis fit auctor, et nihilominus, quicumque Spiritu Dei destituti sunt, caeci adversus Christum ruant. Itaque Iudaeos Paulus (Rom. 11, 4.) reos peragens, quod, iustitiam suam stabilire volentes, Dei iustitiae non fuerint subiecti atque ita superbiae suae vitio abdicati ex Ecclesia fuerint, simul tamen tribuendum esse Dei gratiae docet, quod residui quidem steterint: quemadmodum et oraculum continet, (1 Reg. 19, 18.) Reliqui mihi septem hominum millia, qui non curvaverunt genu ante Baal. Neque enim, ut circumspecte Augustinus notat, (Lib. de bono persev. cap. 18.) sua virtute steterunt, si eos Dominus servavit, ut reliqui manerent. Expressius etiam Paulus, Reliquias Christi adventu secundum gratuitam electionem servatas. Audis reliquias: qua voce exiguum numerum ab universa turba segregat. Servatas esse illas dicit, non propria virtute, sed Dei beneficio. Salutem ex gratuita electione deducit: quo significat, hanc solam fuisse causam, cur non in turba perierint, quia gratuito electi sint. Unde rursum conficitur, Si electi essent omnes, neminem fuisse periturum.

Si velle se ac iubere pronunciet mortalis homo, ut pro ratione sit sua voluntas, tyrannicam esse vocem fateor: sed id ad Deum transferre, sacrilegi est furoris. Neque enim quicquam Deo immoderatum affingere licet, ut in eo, sicut in hominibus, exultet libido; sed merito hoc honoris defertur eius voluntati, ut pro ratione valeat, quando omnis iustitiae fons est ac regula. Nam quae in scholis trita est de duplici eius voluntate distinctio, a nobis minime admittitur. Voluntatem Dei aliam ordinatam, aliam absolutam garriunt Sorbonici sophistae. Haec blasphemia, a qua merito abhorrent piae aures, Pighio et similibus esset plausibilis. Ego autem ex adverso contendo, adeo nihil esse in Deo inordinatum, ut inde potius fluat, quicquid est in caelo et in terra ordinis. Quum ergo in summum gradum evehimus Dei voluntatem, ut sit omni ratione superior, absit ut eum quicquam nisi summa ratione velle imaginemur; sed simpliciter sentimus, eum iure suo tantum habere potestatis, ut solo eius nutu contentos esse nos oporteat. Nam si vere dictum est: (Psal. 36, 6.) Iudicia

tua, abyssus multa: simul atque eo superbiae prorumpit mens hominis, ut in simplici Dei beneplacito non acquiescat, cavendum est ne tanta illa profunditas absorbeat. Nec sane fieri aliter potest, atque haec plusquam iusta est ultio. Quare nunquam memoria excidat illud Augustini: (De verbis Apost. serm. 20.) Quis Deus sit, et quis tu sis, attende. Ille Deus est, tu homo. Si iustitiam tibi loqui videris, an fons iustitiae siccat est. Tu homo a me exspectas responsum. Et ego sum homo. Itaque ambo audiamus dicentem: O homo, tu quis es? Melior est fidelis ignorantia, quam temeraria scientia. Quaere merita, non invenies nisi poenam. O altitudo! Petrus negat, latro credit. O altitudo! Quaeris tu rationem? Ego expavescam altitudinem. Tu ratiocinare, ego mirabor: tu disputa, ego credam: altitudinem video, ad profundum non pervenio. Requievit Paulus, quia admirationem invenit. Vocat ille inscrutabilia Dei iudicia: et tu scrutari venisti? Ille dicit, investigabiles esse eius vias: et tu vestigas? Cui simile est quod alio loco (De verbis Apost. serm. 11.) tradit: Disputare vis mecum? Imo mirare mecum et exclama: O altitudo! Ambo in pavore simus concordēs, ne in errore pereamus.

Acutus sibi Pighius videtur, quum iudicia Dei profundam abyssum fore negat, si voluntas eius summa sit ratio: quia nihil facilius vel magis expeditum, quam fieri omnia, quoniam sic Deo placet, ubi dominatur sola eius voluntas. Atqui, sophisticè garriendo, quod unum in quaestione vertitur, ridicule praeterit, quum liqueat sic fieri, quia Deo placet: cur illi potius ita placeat, quam secus. Pergit deinde ineptiendo, atque ut ostendat causam Deo esse in suis consiliis, responsum, quod discipulis suis dedit Christus, (Ioan. 9, 3.) adducit, hominem caecum fuisse natum, ut opera Dei in illo manifestarentur. More suo Pighius umbratile certamen sibi fingit. An mihi portentum hoc unquam venit in mentem, nullam Deo consilii sui rationem constare? Dum ego Deum praesidem totius mundi statuo, qui incomprehensibili et mirifico consilio gubernet modereturque omnia: an illo fortuito huc illuc raptari, vel caeca temeritate eum facere quod facit, quisquam ex verbis meis colliget? Imo paulo post verba mea citat, quibus satis, nisi fallor, dilucide refellitur: quum Deo semper in operibus quamlibet arcanis propositum esse dico, ut nominis sui gloriam illustret: nisi quod repugnantiae colorem in eo lectoribus ostentat, quod divini beneplaciti rationem quaerendam nego: et simul tamen doceo quatenus illa sit. Quam frigidae sint nugae istae, accuratius monstrare nihil attinet. Gloriae suae rationem in factis suis omnibus habet Dominus. Nempe hic universalis est finis. Excitavit, teste Paulo, Pharaonem, ut nomen suum in tota terra celebraret. An secum dissidet Paulus, quum deinde exclamat, Inscrutabilia esse iudicia eius? Dicit, vasa irae a Domino destinata ad interitum sustineri in multa patientia, ut poten-

tiam suam in illis ostendat: an huic sententiae contraria est admiratio quae mox sequitur? O altitudo! Adde, quod in Causae nomine fucum Pighius facit, causam finalem pro formali in medium afferens. Etsi enim, quorsum spectet Deus, non est obscurum: non ideo tamen protinus apparet, cur ita fieri deceat. Haec autem praesentis instituti summa est. Etiam si claris argumentis iustitiam nobis suam non probet Deus, statuendum tamen esse, quicquid ab eo fit, iuste fieri: ideo in sola eius voluntate quiescendum esse, ut quod illi placere intelligimus, cuius nos causa fugit, instar mille rationum sufficiat. Nimis ergo inepte cavillatur Pighius, dum me inconstantiae insinuat, quia, rationem divinae voluntatis quaerendam esse negans, pronuncio tamen nihil eum velle, nisi quod expedire censet. Nam hoc posterius, causae redditionem esse, quam nobis constare alibi nego. Atqui qualis ista est causae notitia, si Deum consulto facere, quod facit, audiamus, et, quod ita expedire censeat, interim nos fugiat certa et specialis operis consiliique ratio? Adhaec, quid inter fidei reverentiam et inquirendi audaciam intersit, pro nihilo ducens, quod credendum esse doceo, ad vulgarem, quae humanitus concipitur, notitiam praepostere rapit. Ergo simul atque affirmaverit quispiam, Optimum semper agendi finem esse Deo, secum ipse dissentiet, si postea cum Paulo exclamet, Recondita esse Dei iudicia, et vias eius incomprehensibiles. Quanquam in eo fallitur Pighius, quod mea ipsius verba agnoscere me iubet quae ex Augustino (Lib. 1. de genes. contra Manich. c. 3.) retuleram. Ubi quaeritur, inquit sanctus ille vir, cur ita fecerit Deus, respondendum est: Quia voluit. Quod si rogando pergas, cur ita voluerit, maius aliquid quaeris et sublimius Dei voluntate, quod inveniri non potest. Compescat igitur se humana temeritas; et quod non est, ne quaerat: ne forte, quod est, non inveniat. Vere hoc Augustinus, cui subscripsi. Sed ab his verbis nihil dissentaneum continet superior illa sententia: Quod Dei voluntas optima sit et aequissima omnium quae statuit moderatio.

Eiusdem est farinae alia obiectio: Reprobos ab electis nego discerni ullo meriti proprii respectu, quia Dei gratia adoptione dignos faciat, non inveniat, ut saepe loquitur Augustinus. Alibi nego iniuriam fieri reprobis, quia digni sunt qui pereant. Hic se expansis alis tumultuose iactat Pighius, quod neque meipsum intelligam, neque meminerim quid a me prius dictum esset. Mihi vero in defensione multum verborum facere adeo operaepretium non videtur, ut paucis quoque attingere pigeat. Ut alios Deus aliis praeferat, ut aliis praeteritis alios eligat, non ex hominum dignitate vel indignitate pendet discrimen. Ergo falsum est, dignos aeterno interitu reprobos esse. Ac si priore membro non fieret hominum comparatio inter se, et dignitas non referretur ad vitae praemium: in secundo autem membro non aequalis omnium conditio statueretur. Adde, quod Augustinus, quum alicubi (Lib. 2.

c. 3.) scripsisset, Nemini unquam digno salutem defuisse, in suis Retractationibus ita temperat, ut opera excludens vocationi Dei gratuita dignitatem ferat acceptam. Sed instat adhuc Pighius, Dignos fieri interitu, non inveniri, siquidem verum est quod doceo, aeterno Dei placito, cuius ratio non apparet, destinatos ad mortem esse qui pereunt. Respondeo, tria hic esse considerata: primo aeternam Dei praedestinationem, qua de toto genere humano et de singulis hominibus quid futurum esset statuit, antequam cecidisset Adam, fixam et decretam fuisse: deinde, Adam ipsum, pro defectionis suae merito, esse morti addictum: postremo, in eius iam perditum et desperatum personam sic damnatam esse totam progeniem, ut Deus, quos inde gratuito eligit, adoptionis honore dignetur. Horum nihil vel somniavi vel fabricavi. Neque hoc agitur in praesentia, ut singulis probandis insistam, quod supra fecisse mihi videor. Tantum diluenda est Pighii calumnia, qui de me tanquam decies victo superbe triumphat, quasi haec nullo modo conciliari inter se queant. Quum de praedestinatione sermo habetur, inde exordium esse constanter semper docui, atque hodie doceo, iure in morte relinqui omnes reprobos, qui in Adam mortui sunt ac damnati: iure perire, qui natura sunt irae filii: ita nemini causam esse, cur de nimio Dei rigore queratur, quando reatum in se omnes inclusum gestant. Quod si ad primum hominem veniatur, illum, quum integer creatus foret, sponte cecidisse: ac inde factum esse, ut sibi et suis exitium propria culpa accersiverit. Iam etsi nonnisi sciente atque ita ordinante Deo cecidit Adam seque et posteros perdidit, minime tamen id vel ad levandam eius culpam vel ad Deum crimine implicandum facit. Semper enim hoc spectandum, quod rectitudine, quam a Deo acceperat, sponte se privavit, sponte se peccato et Satanae addixit in servitutem, sponte in exitium se praecipitem dedit. Una excusatio obtenditur: quod a Deo decretum erat, non potuisse effugere. Sed ad reatum satis superque voluntaria transgressio sufficit. Neque enim propria genuinaque peccati causa est arcanum Dei consilium, sed aperta hominis voluntas. Merito apud veterem poetam ridetur stulta Medae querimonia: Utinam me in nemore Pelio caesae securibus cecidissent abiegnae ad terram trabes. Prodiderat illa patriam, furioso advenae et ignoti hominis amore correpta. Quum sibi perfidiae et barbarae crudelitatis sit conscia, quum impudicitiae flagitium eam constringat: ridicule se ad occasiones procul remotas convertit. Intus mali sui causam quum inveniat homo, quid circuire prodest, ut eam in caelo quaerat? Palam in eo apparet culpa, quod peccare voluerit. Cur in caeli adyta prorumpens in labyrinthum se demergit? Quanquam, ut per immensas ambages vagando deludere se homines conentur, nunquam ita se obstupefacient, quin sensum peccati in cordibus suis insculptum retineant. Hominem igitur, quem sua ipsius conscientia damnat, frustra absolvere tendit impietas. Quod autem Deus sciens ac volens hominem ipsum cadere pas-

sus est, occulta ratio esse potest, iniusta non potest. Hoc quidem absque controversia tenendum: semper illi peccatum odio fuisse. Nam vere elogium hoc, quo ornatur a Davide, (Psal. 5, 5.) in eum competit: Quod Deus sit iniquitatem non volens. Quum potius in ordinando hominis lapsu finem habuit optimum et rectissimum, a quo abhorret peccati nomen. Quanquam sic ordinasse dico, ut eum proprie auctorem fuisse non concedam. Ac ne longior sim, penitus quod Augustinus docet, (Ench. ad Laur. cap. 99.) impletum fuisse sentio: ut miro et ineffabili modo non fuerit praeter eius voluntatem factum, quod etiam contra eius voluntatem factum est, quia non fieret si non sineret. Nec utique nolens sinit, sed volens. Negari enim, quod illic principium sumit, non potest. Tam hominem quam Angelos apostatas, quantum ad ipsos attinet, quod Deus noluit, fecisse; quantum vero ad Dei omnipotentiam, nullo modo efficere id valuisse. Ergo sancti viri sententiae subscribo: sic peccando fecisse quod nolebat Deus, ut per malam eorum voluntatem faceret Deus quod volebat. Si quis hoc mentis suae captu superius esse excipiat, idem et de me fateor. Sed quid mirum, si modulum nostrum immensa et incomprehensibilis Dei maiestas exsuperet? Atqui tantum abest, ut pro carnis ratione explicandum suscipiam sublime istud reconditum arcanum, ut, quod initio praefatus sum, assidue in memoriam redire velim, Desipere qui plus scire appetunt, quam Deus revelaverit. Quare nos potius docta ignorantia delectet, quam intemperans et ebria sciendi, plusquam Deus permittit, curiositas: sub hac tantum reverentia se omnes sensus animi contineant, nihil Deum in hominis peccato voluisse, nisi quod sua iustitia dignum erat.

Prosequitur Pighius, Si Dei opus est hominis apostasia, falsum esse quod Scriptura tradit, Omnia, quae facit Deus, bona esse. Atqui et sancte testari et ingenue profiteri possum, mihi commentum istud nunquam venisse in mentem. Naturam hominis ideo rectam primo conditam fuisse ubique assero, ne pravitas, quam sibi defectione contraxit, Deo possit adscribi: mortem, cui se mancipavit qui ante compos vitae erat, sic profectam esse ab eius culpa, ne Deus auctor censeatur. Si unquam divini Spiritus instinctu factum esse dixissem, ut se a Deo primus homo alienaret, ac non potius ubique contenderem diaboli instigatione et proprio cordis sui motu impulsus, merito forte insultaret mihi Pighius: nunc autem, quum a Deo propinquam actionis causam removens simul omnem ab eo culpam removeam, ut solus homo reatum subeat, calumniose et improbe dictum istud in me torquet: Hominis defectionem unum esse ex Dei operibus. Quomodo autem Dei praescientia et decreto statutum fuerit, quod de homine futurum erat, neque tamen in culpa societatem trahendus sit Deus, quasi transgressionis vel auctor sit vel approbator, quum longe altius humanae mentis perspicacia esse arcanum palam sit, ne ignorantiam nostram fateri pudeat. Imo, ne quem ex fidelibus fateri ne-

scire pigeat, quod Dominus lucis suae inaccessae fulgore absorbet. Primum, nihil aliis, nisi ex animi mei sensu, praescribo. Testis enim mihi erit Dominus, cui conscientia mea subscribet, sic me stupenda haec ipsius iudicia quotidie meditari, ut nulla me plus aliquid sciendi curiositas sollicitet, nulla mihi de incomparabili eius iustitia obrepāt sinistra suspicio, nulla me obmurmurandi libido prorsus titillet. Denique, in hac Augustini sententia non minus tranquille quam libenter acquiesco: Deum, qui creavit omnia bona valde et mala ex bonis exoritura praescivit, et scivit magis ad suam omnipotentissimam bonitatem pertinere, etiam de malis benefacere, quam mala esse non sinere, sic ordinasse Angelorum et hominum vitam, ut in ea prius ostenderet, quid posset liberum eorum arbitrium, deinde quid posset gratiae suae beneficium iustitiaeque iudicium. Adhaec ut de affectu meo taceam, si quibus ita pruriunt aures, ut nihil sibi ex Dei mysteriis clausum obiectumque esse velint, bis vesanus erit magister, qui talibus discipulis satisfacere tentabit. Potius trepidi audiamus, quid Davidi acciderit, cum inusitata Dei iudicia, quae in externo corporum et praesentis vitae statu apparent, plus aequo inquireret: Factus sum, inquit, (Ps. 77, 22.) apud te similis iumento. Non potuit tantus Propheta in rebus minus obscuris et reconditis ultra fas sapere, quin brutae pecudis instar obstupesceret: nos vero praeposteræ mentis nostræ lasciviae in exequiendi consilio Dei omnium profundissimo impune indulgebimus? Postquam Paulus Deum ex perdita massa eligere, et reprobare quos illi visum est, docuit: quare et quomodo id fiat adeo non expedit, ut potius expavescens in clamorem illum erumpat: (Rom. 11, 33.) O altitudo! Et nos eius altitudinis reverentia non perculsi penitus scrutari audebimus, quomodo in persona Adæ totum genus humanum excidere passus fuerit? Dixi iam supra, lapsum Adæ utile posteris fuisse humilitatis rudimentum, ut se ad vitam recuperandam nihil esse nec posse discant, in qua ille integer non stetit. Una tamen est rite sapiendi regula, si se mens hominis illo admirationis fraeno compescat.

Caeterum, quaestionem hanc non ideo tantum parcius attingere convenit, quod abstrusa est ac in penitiorē sanctuarii Dei adyto recondita, sed quia otiosa curiositas alenda non est, cuius illa nimis alta speculatio alumna est simul ac nutrix. Quanquam interim quae Augustinus libro de genesi ad litteram undecimo (A c. 4. usque ad cap. 8.) disserit, quum ad Dei timorem et reverentiam omnia temperet, minime improbo. Altera autem pars, quod ex damnata Adæ sobole Deus quos visum est eligit, quos vult reprobare, sicuti ad fidem exercendam longe aptior est, ita maiore fructu tractatur. In hac igitur doctrina, quae humanae naturae et corruptionem et reatum in se continet, libentius insisto: sicuti non solum ad pietatem propius conducit, sed magis mihi videtur theologica. Meminerimus tamen, in ea quoque sobrie modestoque philosophandum, ne ulterius progredi tentemus, quam Dominus

nos verbo suo deducit. Quam dulces sint argutiarum illecebrae, plus satis notum est: quo maior adhibenda est cautio, ut sensus omnes nostros sibi divinctos habeat fidei simplicitas. Quod Deus arcano Spiritus afflatu ad se homines trahat, vel quotidianae preces nostrae testes sunt: nam cum pro persecutoribus oramus, quid petimus aliud, quam ut fiant ex nolentibus volentes, ex repugnantibus consentientes, ex oppugnantibus amantes? Atqui palam constat, non omnibus indifferenter hoc dari, ut centies exitium meritis Deus repente vita dignetur. Quomodo hanc gratiam dispenseret, inquit Augustinus, (Lib. ad Bonif. 6. cap. 20.) alios secundum meritum faciēns vasa irae, secundum gratiam alios vasa misericordiae: quis cognovit sensum Domini? Quantumvis tamen mundi vel superbia vel protervia calcitret, minime ferendum est, ut deterior sit Dei quam mortalis hominis conditio. Cui autem creditori non conceditur ab uno exigere, quod alteri remittit? Quae similitudo non abs re toties ab Augustino repetitur. Fieri quidem vix potest, quin primo statim momento turbetur mens hominis, cum gratiam Dei negari quantumvis indignis audit, quae perinde indignis datur. Sed meminerimus, postquam damnati sunt ex aequo omnes, minime fas vel aequum esse, Deo legem imponi, quin misereatur cuius voluerit. Sed vere Augustinus contendit, (De praedest. et gratia cap. 2.) Humanae iustitiae modo metiendam non esse divinam. Caeterum, ubi omnia dicta fuerint, sit haec omnium disputationum clausula, ut cum Paulo ad tantam profunditatem expavescamus. Si obstrepant petulantes linguae: ne identidem exclamare cum eodem Apostolo vel pudeat vel pigeat: O homo, tu quis es qui litiges cum Deo?

Caeterum, etsi absurda, quae hinc inde congerunt huius doctrinae adversarii ut eam calumniose infament, in mea Institutione dilucide non minus quam succincte refutasse, et simul pravis figmentis, quibus se imperiti deludunt atque implicant, obviasse mihi videor: quia tamen Pighio responsiones meas arrodere libuit, eius virulentiam iterum diluere non gravabor. Quaerunt praeposteri homines, Quomodo de salute sua, quae in arcano Dei consilio latet, certi esse poterunt. Respondi quod verum erat. Cum nobis in Christo proposita sit salutis certitudo, perperam nec sine Christi ipsius iniuria facere, qui praeterito hoc vitae fonte, ex quo haurire promptum erat, ex reconditis Dei abyssis vitam eruere moliantur. Tradit quidem Paulus, (Eph. 1, 4.) nos ante mundi creationem electos esse, sed in Christo. Ne quis ergo aliunde electionis suae fiduciam petat, nisi librum vitae, in quo scriptus est, delere velit. Non alius est adoptionis finis, quam ut censeamur inter Dei filios. Atqui Scriptura, (Ioan. 1, 12.) quicumque in Filium Dei unigenitum credunt, Dei filios et haeredes esse pronuntiat. Christus ergo aeternae et absconditae Dei electionis tum luculentum nobis speculum est, tum arraque et pignus. Fide autem, quam Deus in hoc speculo nobis repraesentat, vitam contempla-

mur; fide pignus hoc arramque amplectimur *). Et unde probamus, gratuito electos esse ex hominibus aliquos, nisi quia Spiritu suo Deus quos vult illuminat, ut fide inserantur in Christi corpus? Fidei quidem nostrae origo et causa est divina electio; sed quia invisibilis est Deus lucemque habitat inaccessibilem et neminem consiliarium admittit praeter Unigenitum, qui semper fuit in eius sinu, tenere mentem Christi oportet ac fide illuminari, ut nobis patefiat, quae in corde Dei prius latuit, adoptio. Si quis malit crassius: Prior quidem fide est electio, sed ex fide discitur. Quae breviter hic delibo, fusius in mea Institutione explicata reperient lectores. Itaque Christus, (Ioan. 17, 16.) aeternam suorum in Patris consilio electionem commendans, simul, ubi tuto recumbat eorum fiducia, ostendit. Manifestavi, inquit, nomen tuum hominibus quos dedisti mihi. Tui erant: et mihi eos dedisti, et sermonem tuum servarunt. Videmus, ut a seipso incipiat Deus, cum nos eligere dignatur; sed nos a Christo incipere velit, ut nos sciamus in sacro illo peculio censi. Nam ideo nos dare Filio suo dicitur, ut se quisque tunc demum caelestis regni haeredem esse sciat, dum ad Christum pertinet, extra quem undique mors et exitium nos obsident. Ideo manifestare nobis Christus Patris nomen dicitur, quia electionis nostrae scientiam, Evangelii sui voce testatam, Spiritu quoque suo in cordibus nostris obsignat. Si Pighio creditur, in solvendo hoc nodo inexplicabili ita sudo, laboro, omnia verto, confundo et transfundo in omnia, ut clarissime pateat, propria conscientia me constringi. Atqui, ut facillimum illud fuit, suam iustam loquacitatem absque sudore profundere, ita fieri potest, ut vino bene madidus, quae illi in buccam venerunt convicia, temere nulloque pudore vomuerit. Si fixa et inevitabilis salutis causa est Dei praedestinatio, omnem excuti nobis fiduciam contendit. Ut verbum non addam: cum docet Paulus, (Eph. 1, 4.) nos fide participes esse factos divinae adoptionis, sicuti ante mundum conditum electi fuimus: quid, obsecro, in huius doctrinae contextu inextricabile est vel perplexum? Quum eos, qui prius electi fuerunt, docet secundum propositum vocari, rite, nisi fallor, cum fixo divinae electionis decreto fidei nostrae certitudinem conciliat.

Ratioecinatur Pighius: Si in libro vitae scripti sunt, quicumque sunt Christi membra, ebriosos ergo, adulteros, fures, periuros et homicidas regno Dei contra manifestam Apostoli sententiam posituros, quando tales multi Christo per baptismum sunt inserti eumque induerunt. Primum monendi sunt mihi lectores, ut animum paulisper ad effraenem istam, in qua lascivit Pighius, Scripturae profanationem advertant, deinde ut in ea ulciscenda expendant iustum Dei iudicium, quod se palam exserit. Totam Scripturam pedibus calcare, modo fucum lectoribus faciat, pro nihilo ducit

*) Col. 1, 21. 1 Tim. 1, 17. 1 Tim. 6, 16. Rom. 11, 34. 1 Cor. 2, 16.

Pighius. Modo se imperitis venditet, susque deque habet prima quaeque pietatis rudimenta convellere. Interea Dominus eum mente privatum pueris quoque ridendum prostituit. Sicuti literae et Spiritus circumcisio in Paulo statuitur, (Rom. 2, 29.) ita et de baptismo sentiendum est: quosdam literale duntaxat symbolum in corpore gestare, qui re ipsa procul absunt. Nam et Petrus, ubi docuit baptismo nos salutem consequi, mox quasi addicta correctione pronunciat, (1 Petr. 3, 21.) Non sufficere nudam et externam carnis abluionem, nisi et bonae conscientiae responsio accedat. Quare Scriptura, cum de Sacramentis disserit, bifariam loqui solet. Si cum hypocritis agit, qui inani figura gloriantes rem ipsam negligunt: ut futilem eorum confidentiam prosternat, ex perverso eorum sensu veritatem a signis separat. In hunc modum Paulus, (1 Cor. 10, 5.) nihil profuisse veteri populo admonet, quod in maris transitu baptizatus fuerit, quod eandem nobiscum escam spiritualem comederit in deserto (eisdem scilicet donorum spiritualium symbolis nobiscum participasse intelligens). Verum, ubi apud fideles habetur sermo, usus Sacramentorum ut legitimus ita efficax describitur, qui divinae scilicet institutioni respondeat. Quo pertinent istae sententiae: Induisse Christum, Insitos in eius corpus, et, Illi consepultos, qui in eius nomen baptizati sunt. Inde colligit Pighius, quicumque visibili aquae elemento aspersi fuerint, vere Spiritu regenitos, et in Christi corpus coaluisse, ut Deo eiusque iustitiae vivant. Nec eum pudet, complures talibus naeniis paginas implere, cum generaliter omnia Christi membra nomen, sub eo sermone comprehendendi quicumque externo baptismo tincti sunt. Paulo post tamen quasi retracta alarum expansione subiicit, (In fine lib. 7.) Multos a Christo deficere, qui vere in eius corpus insiti fuerant: nam quos a Patre sibi creditos in fidem custodiamque suam recipit, ita fingit ab eo servari, ut a libero suo arbitrio suspensam habeant suam salutem. Multis, inquit, tutela Christi gratiae non deest: sed ipsi sibi desunt. Certe, ut nunquam poterit satis severe hominum socordia et ingratitude coargui, qui se Dei auxilio subducunt: ita minime tolerabilis est in Christum contumelia, electos dicere ab eo servari, si modo se ipsi tueantur: ut ambiguum sit Christi praesidium, quod diabolo et omnibus inferorum machinis inexpugnabile fore affirmat. Daturum se vitam aeternam promittit (Ioan. 17, 2.) omnibus qui sibi dati sunt a Patre. Fidum se custodem omnium fuisse testatur, ut nemo perierit, nisi filius perditionis. Alibi (Ioan. 10, 28.) etiam in sua manu electos esse docet, e qua nemo eos rapere poterit, quia Deus toto mundo sit potentior. Si omnibus electis certa est vita aeterna, si excidere nemo potest, si nulla violentia nullo impetu quisquam rapitur, si invicta Dei potentia nititur eorum salus: qua fronte Pighius fixam istam certitudinem concutere audet? Quamvis non eiiciat Christus, inquit, multi tamen discedunt; et qui filii Dei fuerunt ad tempus, non permanent. Malus et perversus

est interpres Pighius, qui non agnoscit Christi manu retineri, quicquid illi a Patre datum est, ut salvum in finem usque maneat: nam quotquot defluunt, eos Ioannes ex grege esse negat. Qui exierunt a nobis, non erant ex nobis: nam si fuissent ex nobis, utique mansuri erant nobiscum: sed ut manifesti fierent, quod non sint omnes ex nobis.

Ergo frustra, inquit, apponitur conditio: ut, qui salvus esse cupit, in finem usque perseveret. Hic vero eum praevaricari dicas: nam cum probandum suscepit, Non stare cum electione salutis fiduciam, eo nos ratiocinando deducit, ut hanc necessario in illa fundatam esse oporteat. Video me assidue fluctuari: nulum momentum praeterit, quo non obruendus videar. At, quia electos suos Deus sustinet, ne unquam mergantur, staturum me inter innumeras procellas certo confido. Unde me electum esse cognoscam, si Pighius rogat: Christus mihi pro mille testimoniis sufficit: nam ubi nos in corpore eius reperimus, in secura tranquillaque statione salus nostra, tanquam locata iam in caelis, quiescit. Si excipit, Non posse ex praesenti gratia aeternam Dei electionem aestimari: non obiciam contra, quem fideles experientiae sensum habent, quia panem, quo pascuntur filii Dei, extraneis gustare datum non est. Sed quod garrere audet, nusquam id in Scriptura haberi, hoc vero quam crassum sit mendacium, probatu non est difficile. Postquam enim docuit Paulus, qui electi fuerant, vocari et iustificari, donec ad beatam immortalitatem perveniant, quasi undique firmo praesidio munitus intrepide exultat (Rom. 8, 33.) Quis stabit adversus electos Dei? etc. Ac ne qui, universalem esse doctrinam cavilletur, in peculiarem cuiusque usum accommodat. Certo persuasus sum, inquit, quod neque mors neque vita neque Angeli neque principatus neque instantia neque futura nos a Dei charitate separabunt, quae est in Christo. Certe salutis aeternae fiduciam, quam singulis momentis abrumpi vult Pighius, in futurum tempus adeoque ultra praesentis vitae metam Paulus extendit, et eam non aliunde manare demonstrat, quam ex Dei electione, quam sic illi adversam fingit Pighius, ut mutuo se conflictu evertant. Quid ergo sibi vult Ezechiel, cum iusto exitium denuntiat, si a recta via se averterit? Nempe, reprobis multa interdum esse cum filiis Dei similia, non negamus: sed quocunque iustitiae splendore fulgeant, nunquam donari Spiritu adoptionis certum est, ut Deum vere patrem invocent. Nullos enim Spiritu illo gubernari testis est Paulus*), nisi Dei filios quos simul pronuntiat vitae aeternae haeredes. Alioqui non staret quod alibi tradit, Nos spiritum e caelo habere, ut sciamus quae a Deo donata sunt nobis, atque ideo nos tenere Christi mentem. Frustra etiam Spiritum, quo obsignati sunt fideles, arram vocaret futurae redemptionis. Caeterum, ut perseverantiae fidem stabiliat rite

*) Röm. 8, 14. 1 Cor. 2, 12. Eph. 1, 14.

cognita Dei electio, vel una illi Christi precatio ad probationem sufficere debet, qua electos omnes Patri commendat, nominatim eos a mundo separans, ut, hoc pereunte, salvi et intacti maneant.

Sequitur alia obiectio apud Pighium: Non frustra hortatur fideles Paulus, ne in vacuum receperint Dei gratiam: nec frustra Christus vigilandum et orandum esse admonet. Atqui, si tenemus, quantum inter supinam carnis securitatem et tranquillum, qui ex fide nascitur, mentis statum intersit, mox solutus erit nodus. Fideles de salute sua certos esse oportet. An ut sopiti iaceant? an ut se proiciant ad socordem ignaviam? Imo potius ut quietum cum Deo silentium colentes precibus simul invigilent. Hortatur eos Paulus, (Phil. 2, 12.) ut salutem suam operentur cum timore et tremore. An ut de successu anxii trepident? Minime: sed ut sub Dei alis absconditi assidue se illi commendent, sicque toti pendant ab ipso uno, ut eius praesidio freti non dubitent se in finem usque fore victores. Causam enim subiicit, cur sollicitos esse deceat: Quia Deus est, qui pro suo beneplacito operatur et velle in illis et perficere. Porro, ne suspensi haesitarent, iam ante omnem illis dubitationem exemerat: (Phil. 1, 6.) Qui coepit in vobis opus bonum, usque in diem Christi perficiet. Nusquam ergo ad precandi curam et studium nos Spiritus Dei horiatur, quasi dubio in statu fluctuaretur salus nostra, quae in Dei manu sita est: nusquam nobis timorem iniicit, qui fiduciam in gratuito Dei amore fundatam excutiat: sed in talibus stimulis pungendo carnis nostrae pigritiem corrigat. Atque in eum finem calumniose detorquet Pighius Apostoli verba ex undecimo ad Romanos capite. Per incredulitatem defracti sunt nativi oleae rami: tu vero fide constitisti. Ne efferaris animo, sed timeas: nam si Deus naturalibus ramis non pepercit, vide ne qua fiat, ut nec tibi parcat. Ecce igitur bonitas Dei et severitas: in eos, qui ceciderunt, severitas: in te autem bonitas, siquidem permanseris in bonitate. Postquam de duplici gentis suae electione disseruit, et multorum defectione ostendit factum esse, ut, qui prius legitimi et proprii erant vitae haeredes propter sancitum cum Patribus foedus, nunc abdicati sunt a Deo et facti ab eius regno extorres: tandem ad Gentes se convertit, ne superbe Iudaeis insultent, quia in eorum locum successerint. Notandum autem, quod, sicuti universalis illa populi reiectio non labefactavit fixam Dei electionem, quin reliquias aliquas servaret, ita universalis Gentium electio non complexa est singulos ex Gentibus, ut omnes vitae consortes fierent. Duplicem in Iudaeis Dei electionem Paulus illic commemorat. Electum enim quodammodo fuerat totum Abrahae genus. Sed cum occulto Dei iudicio plerique non essent ad vitam ordinati: pereunte maiori numero, electio in reliquiis consequitur. Nunc translato ad Gentes vitae foedere, communis illa generis Abrahae adoptio ad nos pertinet. Caeterum, id non obstat quominus arcano Dei beneplacito pauci ad eam fruendam destinati sint. Paulus ergo, dum Gentes

ex opposito conferens cum Iudaeis steriles oleastros exsectis naturalibus ramis in sanctam radicem insitos esse dicit, neque privatim de singulis neque simpliciter de arcana Dei electione tractat: sed quanta fuerit rerum facta conversio, docet, dum reiectis filiis in eorum locum subrogati sunt extranei. Itaque tota illa Pauli exhortatio non tam ad fideles dirigitur, qui vere et ex animo gratiam amplexi erant, quam ad Gentium corpus, quod ex variis membris permixtum erat. Et tamen nihil absurdi est, si compesceat Deus in filiis suis carnis insolentiam, cum hoc vitio omnes laborent. Ridicule tamen inde colligit Pighius, ab hominum perseverantia suspensam esse divinae electionis constantiam, quia in generali quoque omnium defectione necesse est ut illa nihilominus obtineat.

Quod autem impii Dei iudicium alio colore suggillant, quia frustra iustitiae et sanctitati studeant reprobi quos tandem perire necesse est: calumnia haec ut ex crassa inscitia nascitur, brevi responso a me discussa fuerat: Nullum scilicet bene agendi studium inesse hominibus, quod non ex electione prodeat; reprobos vero, ut sunt vasa in contumeliam formata, provocandae in se Dei ultioni nullum finem facere, et evidentibus signis monstrare exitio se esse devotos. Pighio hic omnium absurditatum cumulus est, ut nihil in tota disputatione aequè prodigiosum reperiat. Atqui vel uno hoc argumento abunde probat, rabiosa maledicendi libidine ita se transversum rapi, ut sine ulla occasione sua convicia ebulliat. Nullos Dei Spiritu nisi electos gubernari Scriptura docet. Qualis in homine absque Spiritus sancti ductu rectitudo esse poterit? Manifesta, inquit Paulus, (Gal. 5, 19.) sunt opera carnis. Et alibi*), omnes carnis cogitationes Deo inimicas esse pronunciat. Quid igitur absurdi, si peccato mancipatos esse dico, qui, Spiritu Dei non regeniti, carnis suae arbitrio ferantur? Quos Deus elegit, iustificat. Quid mirum si reprobi, Dei iustitia vacui, nihil quam peccare noverint? Elegit Deus suos, ut sancti sint ac irreprehensibiles. Si gratuita electionis fructus est sanctitas: quis alios in profanis sordibus demersos manere neget? Vocem suam audire negat Christus**), quicumque non sunt ex ovibus suis. Rursus, ex diabolo esse pronuntiat, qui vocem Patris in ore suo resonantem audire non sustinent. Ut reprobos ostendat Pighius bonis operibus studere: gratam esse Deo contumaciam ostendat necesse est. Obiicit contra Pighius, Saul multis virtutibus excelluisse, imo placuisse Deo. Virtutes, quae in reprobis fulgent, suapte natura laudabiles esse fateor: idque sibi vult Scriptura, cum Saulem et alios eiusdem ordinis refert fecisse quod rectum est; sed quia cordis fontem, unde fluunt opera, Deus respicit, nihil obstat quominus opus, quod alioqui in se laudatur, ob vitium, quod intus latet, sit abominationi apud Deum. Rudimentum scilicet illud pie-

*) Rom. 8, 30. Eph. 1, 4. **) Ioan. 8, 10, 26. 8, 44.

tatis ignotum fuit Pighio: Nihil tam esse purum, quod non inquinet hominis immundities. Ergo non mirum est, si ab externa larva, Saulis opera aestimans, innocentiam eius probitatemque commendet. Quod semel eum Deo placuisse contendit, distinguo. Sic enim dignatus est eum honore regio, ut in scriptura domus Israël nunquam eum censuerit: quemadmodum Ezechiel (Ezech. 13, 9.) loquitur. An, quia ad munus Apostolicum electus fuit Iudas, ideo a Deo in filiis suis habitum esse colliget? Caeterum maligne, quod a me dictum est, calumniatur Pighius: quasi de singulis vitae actionibus seorsum loquutus sim, ac non potius de continuo vitae cursu. Porro, totam Scripturam labefactari oportet, nisi, quicquid esse in homine iustitiae et boni potest, a Spiritu sanctificationis, qui solis filiis datur, manare concedimus.

In persequendis caeteris cavillis non est quod plus operae sumam. Tritum illud est, Irritam fore doctrinam, vanas et nihili exhortationes, si ab electione Dei pendeat obsequendi vis et facultas. Item aliud non absimile, Fieri non posse quin se ignaviae dedant homines, cum in aeternum Dei consilium recumbere docentur. Responsiones a me adductas quibus solet conviciis ita Pighius exagitat, ut maneant ab ipso intactae. Caeterum, si quibus plus aequo morosis nondum satisfactum sit et plus forte apud ipsos ponderis habeat Augustinus, idem, quod iam tradidi, eius verbis et repetam et confirmabo. Verba eius sunt in libro cui titulum fecit De bono perseverantiae: (Cap. 14.) Praedestinationis doctrinam aiunt praedicationi adversam esse, ne quid prosit. Quasi vero adversata sit Apostolo praedicanti. Nonne ille doctor Gentium praedestinationem toties commendavit, et verbum Dei praedicare non destitit? Nunquid, quia dixit: Deus est qui operatur in vobis et velle et perficere: ideo non et ipse ut velimus quae Deo placent et ut operemur hortatus est? An, quia dixerat: Qui coepit in vobis opus bonum, perficiet: ideo, ut inciperent homines et perseverarent usque in finem, non suasit? Nempe, ipse Dominus praecepit hominibus ut in se crederent. Neque tamen falsa eius sententia est, nec vana definitio, ubi ait: Nemo venit ad me, hoc est, nemo credit in me, nisi cui datum fuerit a Patre meo. Neque rursus, quia vera est haec definitio, vana est illa praeceptio. Cur ergo praedicationi, exhortationi, correctioni, quae omnia tam frequenter usurpat Scriptura, dicemus inutilem esse praedestinationis doctrinam, quam commendat eadem Scriptura? Paulo post, Audiunt haec, et faciunt quibus datum est. Non autem faciunt, sive audiant sive non audiant, quibus non est datum. Nec praedestinationis igitur praedicatione impedienda est praedicatio fidei perseverantis et proficientis, ut quod oportet audiant, et quibus datum est, obediant. Quomodo enim audient absque praedicante? Nec rursus praedicatione fidei proficientis et in finem usque perseverantis impedienda est praedicatio praedestinationis, ut, qui fideliter et obedienter vivit, non de ipsa obedientia tanquam de suo

sed in Domino gloriatur. Item, sicut is, qui donum accepit, recte exhortatur et praedicat, ita exhortantem et praedicantem obedienter audit, qui accepit hoc donum. Ideo Dominus, Qui habet aures audiendi audiat. A quo autem habeant, quicumque habent, Dominus ipse ostendit, Dabo vobis cor ad cognoscendum me, et aures quae audiant. Ergo aures audiendi ipsum est donum obediendi, quo qui praediti sunt, veniunt ad Christum. Exhortamur ergo atque praedicamus: sed qui habent aures audiendi, obedienter nos audiunt: qui vero non habent, sit in eis quod scriptum est, Ut audientes non audiant: audientes corporis sensu, non audiant cordis assensu. Cur autem illi habeant, illi non: hoc est, cur illis datum sit a Patre, ut veniant ad Filium, illis non sit datum: quis cognovit sensum Domini? Nunquid ideo negandum est, quod apertum est, quia comprehendi non potest quod occultum est?

Quam autem praepostera sit eorum cautio, (Eiusdem lib. c. 15.) qui absurditatis ullius metu doctrinam cognitu necessariam vel supprimunt vel obscurant, deinde exsequitur. Nunquid si hoc audito nonnulli in torporem segnitiei que vertantur, et a labore proclives ad libidinem post concupiscentias eant: propterea de praescientia Dei falsum putandum est, quod dictum est? Nonne, si Deus illos bonos fore praescivit, boni erunt, in quantalibet nunc malitia versentur? Et si malos fore praescivit, mali erunt, in quantalibet nunc bonitate cernantur? Nunquid ergo propter huiusmodi causas quae de praescientia Dei vera dicuntur vel neganda sunt vel tacenda? tunc scilicet, quando, si non dicantur, in alios itur errores? Alia, inquit, (Cap. 16.) ratio est verum tacendi, alia verum dicendi necessitas. Causas verum tacendi longum esset omnes quaerere: quarum tamen est haec una, Ne peiores fiant qui non intelligunt, dum volumus eos, qui intelligunt, facere doctiores: qui nobis tale aliquid dicentibus doctiores quidem non fiunt, sed nec redduntur peiores. Quum autem res vera ita se habet, ut fiat peior nobis eam dicentibus qui capere non potest, nobis autem tacentibus ille qui potest: quid putamus faciendum? Nonne potius est dicendum verum, ut qui potest capere capiat, quam tacendum, ut non solum id ambo non capiant, verum etiam qui est intelligentior, ille sit peior: qui si audiret et caperet, per eum etiam plures discerent. Et nos dicere nolumus, quod, teste Scriptura, dicere licebat. Timemus enim videlicet, ne loquentibus nobis offendantur qui capere non potest: non autem timemus, ne tacentibus nobis, qui veritatem potest capere, falsitate capiatur. Quam sententiam brevius tandem perstringens clarius etiam confirmat. (Eiusdem lib. c. 20.) Quamobrem, si Apostoli et qui eos sequuti sunt Ecclesiae Doctores utrumque fecerunt, ut de aeterna Dei electione pie dissererent, et sub pia vitae disciplina continerent fideles: quid est quod, invicta conclusi violentia veritatis, isti nostri se recte dicere existimant: Non esse populo praedicandum, etsi verum sit quod de praedestinatione dicitur? Imo praedicandum

est prorsus, ut, qui habet aures audiendi, audiat. Quis autem habet, si non accepit ab eo, qui se daturum promittit? Certe qui non accipit, reiiciat: dum tamen, qui capit, sumat et bibat, bibat et vivat. Sicut enim praedicanda est pietas, ut rite colatur Deus; ita et praedestinatio, ut, qui habet aures audiendi, de gratia Dei, in Deo, non in se gloriatur.

Et tamen, (Eiusdem lib. c. 22.). ut singulare aedificationis studium sancto viro fuit, sic docendi veri rationem temperat, ut prudenter caveatur, quoad licet, offensio. Nam quae vere dicuntur, congruenter simul posse dici admonet. Si quis ita plebem compellet: Si non creditis, ideo fit, quia iam divinitus exitio destinati estis: non modo ignaviam fovet, sed etiam indulget malitiae: Si quis in futurum quoque tempus sententiam extendat, quod non sunt credituri qui audiunt, quia reprobati sunt: imprecatio erit magis quam doctrina. Tales itaque Augustinus (De Cor. et gratia ad Valent. cap. 5.) non immerito tanquam vel insulsos doctores vel sinistros et ominosos prophetas ab Ecclesia iubet facessere. Tenendum quidem vere alibi contendit, quod tunc correctione proficit homo, quum miseretur atque adiuvat, qui facit quos voluerit, etiam sine correptione, proficere. Sed quare isti sic, illi aliter: absit, ut dicamus, Iudicium luti esse, non figuli. Item postea: (Cap. 14.) Quum homines per correptionem in viam iustitiae suae veniunt seu revertuntur: quis operatur in cordibus eorum salutem, nisi ille qui quolibet plantante et rigante dat incrementum? cui, volenti salvum facere, nullum hominis resistit liberum arbitrium. Non est itaque dubitandum, voluntati Dei, qui in caelo et in terra quaecunque voluit et qui etiam quae futura sunt fecit, humanas voluntates non posse resistere, quominus faciat ipse quod vult, quandoquidem de ipsis hominum voluntatibus quod vult facit. Item, Quum vult adducere homines, nunquid corporalibus vinculis alligat? Intus agit, intus corda tenet, intus corda movet: eosque voluntatibus eorum, quas in illis operatus est, trahit. Sed quod continuo subiicit, (Cap. 15.) minime omitti debet: Quia nescimus quis ad praedestinatorum numerum pertineat vel non pertineat, sic nos affici decere, ut omnes velimus salvos fieri. Ita fiet, ut, quisquis nobis occurret, eum studeamus facere pacis consortem. Sed pax nostra super filios pacis requiescet. Ergo quantum ad nos pertinet, omnibus, ne pereant vel ne alios perdant, salubris et severa instar medicinae adhibenda erit correctio: (Cap. 16.) Dei autem erit illis utilem facere, quos praescivit et praedestinavit. Haec si vera sunt: quando primum ex sanctis Patribus habent testem, ne in odium Calvini ab indoctis vel male affectis respuantur. Utinam vero insipidi isti moderatores, qui in sobrietate nimis aquosa multum placent, saltem reputarent, quantum Augustino cedunt rerum sacrarum scientia, modestia quoque illum esse superiorem, ne morosam suam timiditatem nobis pro modestia venditent.

Ut tandem cum Pighio transigam, de tribus summatim monendi sunt mihi lectores: quicquid absurditatum ad gravandam meam doctrinam congerit, non tam in me quam in Deum ipsum torqueri: deinde, Scripturae locos, qui pro me aperte faciunt, ut mihi extorqueat, tam inseite nugari, ut satis appareat, non posse sustinere causam illam, nisi corrupta eversaue Scriptura: postremo, in tantum impudentiae prorumpere, ut Augustinum sibi accersere suffragatorem non dubitet. Si quos in exitium Deus condidit, indignus est qui ametur. Qui antequam nati essent, vita aeterna privati sunt, misericordia quam supplicio digniores. Si mea essent, quae labefactare conatur, mortalem hominem impeteret: nunc, quum talibus probris palam insultet Deo, me cum Paulo centies repetere non pudebit: O homo tu quis es, qui cum fictore tuo litiges? Sentit iam miser et sentient olim omnes eius similes, quae ex ore impuro et sacrilego probra in Deum vibrant, suo impetu fracta concidere, antequam ad caelum pertingant: nec demum restare aliud, nisi ut recidant in eorum capita. Foetidissimae in adulteranda Scriptura delirationis unum esto specimen, nonum ad Rom. cap. qualiter ab eo partim miscetur partim discerpitur. Initio, ne in solvendo nodo Gordiano nimium laboret, uno verbo abrumpit: Electum esse a Deo Israëllem, sed non omnes esse Israëlitas, quia patrem suum non referunt, qui a videndo cognominatus est. Unde constituit, non esse ratam electionem, nisi in iis qui oculos aperiunt. Atqui, bonus perspicaciae magister in Israëlitis nomine ridicule caecutit, dum ex robore facit acumen. Interea non cogitat peculiari gratia factum esse divinitus Israëllem, qui in utero matris iam electus fuerat: nec alios videndo Deo esse idoneos, nisi quorum mentes illuminat: luce autem Spiritus sui dignari, quos sibi in filios, quum adhuc caeci essent, adoptaverit. Postea, quasi elapsus, ultra metas vagatur et saltat, Misericordiam Dei nemini deesse, quando omnes vult salvos fieri, quando stat et pulsatur ad cordis nostri ostium, cupiens ingredi. Itaque ante mundi creationem electos, a quibus se receptum iri praevidit: neminem vero indurare, nisi tolerantia: qualiter patres nimium faciles dicuntur indulgentia sua filios perdere. Quasi vero talibus naeniis eludere promptum sit, quae Paulus tam diserte in contrariam partem affirmat; et quasi lectoribus nihil significet, Ex duobus gemellis, quum adhuc in utero sunt inclusi, alterum eligi, alterum reiici, nullo operum respectu, sed mero Dei vocantis beneplacito: Non esse volentis, neque currentis, sed miserentis Dei, qui indurat quem vult, et misericordia quem vult prosequitur: Deum ostendere potentiam suam in vasis irae, ut in vasis misericordiae notas faciat gratiae suae divitias: Secundum gratuitam electionem servari, quidquid in Israël saluum est: atque ita electionem obtinere, et quae fusius suo ordine supra exposuimus. Certe iam si centuplo esset acutior, nullis tamen cavillis efficeret, quin tam sonorum Pauli (Rom. 11, 7.) clamorem vel

surdastri exaudiant. Quod vero multam verborum congeriem hoc cumulo terminat, Non creasse Deum quos praeviderat reprobos fore: sed reprobos scivisse quos creaverat: perinde est acsi luto illineret figuli oculos et manus, ne qua eius forma nobis appareat. Similiter quum ex primo ad Ephes. cap. expedire se nititur, ita ludibundus proiicit suas ampullas, acsi inani suo strepitu Paulum obmutescere cogeret. Elegit nos Deus in Christo, quia gratiae suae, quae aliqui omnibus exposita est, praevidit locum in nobis fore. Elegit ex omnibus, quia, quod in commune propositum erat omnibus, nostrum peculiariter fore praevidit, ut illi cooperantes sancti per eam essemus. Elegit secundum propositum voluntatis suae, quod est et erat eiusmodi, ut eos eligeret, de quibus praesciebat futurum quod dictum est. Elegit in laudem gratiae suae, quae nos sanctificat, ut laus est praeceptoris virtus et doctrina discipuli. Quasi vero non istud sit Dei propositum, quod alibi (1 Tim. 1, 9.) Paulus omnibus humanis operibus opponit. Quasi in nomine Beneplaciti non expressior sit hoc loco gratiae commendatio. Quasi non dicatur proposuisse Deus in seipso beneplacitum suum, quia causam in nobis nullam reperiens sibi ipse ad nos servandos causa fuit. Quasi frustra totum salutis nostrae effectum a decreto illo et proposito et beneplacito pendere quinques repetat. Quasi non diserte pronuntiet, quia electi eramus, nos in Christo fuisse benedictos. Quasi non sanctificationem, et quicquid est bonorum operum, ex electione tanquam aquas ex fonte derivet. Quasi non eidem gratiae acceptum ferat, quod Dei figmentum sumus, ad bona opera conditi, quae praeparavit. Quasi non a reliquis nos discernat, ut gratuito solo Dei favore nos excellere sciamus. En quam apte operum praescientiam cum Paulino textu conciliet. Quanto satius fuerat, illam admirantis personam retinere, quam semel ad momentum suscipere coactus, mox ad superbas speculationes transvolans, deponit. Et haec quidem, quae uberius supra tractavi, nunc cursim tantum delibo.

Augustinum postquam acriter flagellavit, ut qui in hac disputatione impetu magis quam moderata ratione feratur, qui huc illuc impingat, qui proferat quae aliena videntur a Dei bonitate: eius deinde suffragio quam parum verecunde utatur, tribus verbis ostendam. Diligentiam sancti viri laudat, quod in libro ad Simplicianum Mediolanensem Episcopum sedulo quaestionem hanc ventilet. An opus aliquando inspexerit, nescio, quum ex libris duobus libellum unum faciat. Mirum tamen, cur librum illum, quem se Augustinus initio sui Episcopatus scripsisse *) commemorat, bonus iste dexterque interpres ex omnibus maxime delegerit. Nam etsi illum Pelagio auctor opponit, non tamen dissimulat, quanto plenius postea et solidius de eadem re disseruerit. Haec eius verba

*) Lib. 1. de praedestin. sanctor. cap. 4. De bono persever. c. 20. Lib. retractat. 2. cap. 1.

sunt: Illic a me ostensa est praedestinatio sanctorum: quam postea diligentius et operosius, quum adversus Pelagianos disputarem, defendere necessitas compulit. Didicimus enim singulas haereses intulisse Ecclesiae proprias quaestiones, contra quas diligentius defenderetur Scriptura divina, quam si nulla talis necessitas cogeret. Caeterum, videamus qualis ista sit quam ostendit Augustini subscriptio. In eo, inquit, noster est, quod vocationis contemptum, reprobationis causam affirmat. Longe vero ipse aliter. Nam in libro Retractationum dicit, Pro libero hominis arbitrio sic laboratum esse, ut tandem vicerit Dei gratia. Verum omitam, quid illic et duobus in locis a me citatis dicat, mentem suam fidelibus saltem, quam mille tui similes, exponens: quomodo in eum plusquam impudenter conferre audes, quod toto opere non minus fortiter reiicit, (Circa dimid. lib. prior.) quam ingenue damnat, ne longior sim: quae Pighius pro se verba adducit, Apud Augustinum quidem exstant, sed eadem pagina refutantur. Si propterea dictum est, inquit, non volentis, neque currentis, sed miserentis est Dei, quia voluntas hominis sola non sufficit, ut iuste recteque vivamus, nisi adiuvetur misericordia Dei: potest et hoc modo dici: Igitur non miserentis est Dei, sed hominis volentis: quia misericordia Dei sola non sufficit, nisi consensus nostrae voluntatis addatur. At illud manifestum est: frustra nos velle, nisi Deus misereatur: illud autem nescio quomodo dicatur, frustra Deum misereri, nisi nos velimus. Si enim Deus miseretur, etiam volumus, quia ad eandem misericordiam pertinet, ut velimus, iuxta illud, Deus est qui operatur et velle et perficere. Nam si quaeramus, utrum Dei donum sit voluntas bona: mirum si quisquam negare audeat. Paulo post: Itaque verum est: non volentis neque currentis, sed miserentis Dei: quia etiam si multos vocet, eorum tamen miseretur quos ita vocat, quomodo vocari illis aptum est, ut sequantur. Falsum autem si quis dicit: Non miserentis Dei, sed volentis hominis est: quia nullius frustra Deus miseretur. Cuius enim miseretur, sic eum vocat, quomodo scit ei congruere, ut vocantem non respuat. Est quidem verissimum quod praefatus erat Pighius, ventilari ab Augustino istam, de qua nunc agitur, quaestionem. Sed ipse graviter peccat, quod quisquillas in aërem sparsas arripiens, quod deinde in vanno residuum apparet triticum, negligit.

Nunc dandus Georgio quoque Siculo est locus: in quo homine adeo insipida sunt omnia, ut in eo refellendo quicquam operae locare pudeat. Nec sane congrédi cum ista umbra dignarer, nisi stulta multorum consternatio me cogeret. Neque enim defuturos arbitror, qui, ex puerilibus nugis facilem me captare victoriam putantes, inane studium derisui habeant. Equidem nisi noceret, quantum non sine maximo dolore audio, contemptu potius obterendum censerem, quam verbis refellendum. Sed quando eius libri, per Italiam volitantes, multos passim dementant, cum deliro

homine, si opus sit, paulisper ineptire malo, quam meo silentio pati, ut cum tanta Ecclesiae iactura insania eius grassetur. Quum olim Propheta Ezechiel (Ezech. 13, 17.) anus fatidicas videret fucum populo facere: muliebri bellum subire non erubuit. Ergo neque nos pigeat, si Christi servi esse volumus, qualescunque tandem sint, qui in horreum Domini suas quisquilias ingerere nituntur, eos conserta manu depellere.

Quod aeterno Dei consilio praedestinos esse homines dicimus vel ad salutem vel ad exitium: tribus de causis ea nos in re hallucinari Georgius putat: quarum primam assignat, quod Electionis nomen non observemus diverso sensu accipi in Scriptura: nempe quod ad munus temporale quosdam eligat Deus, ubi nulla sit aeternae vitae mentio neque etiam ratio habetur. Sed quibus persuadeat stolidus nugator, nos in Scriptura tam male exercitados esse, ut nondum teneamus, Saulem, (1 Sam. 9, 16.) qui reprobus erat, Regem tamen esse electum? Iudam Diabolum vocari, (Ioan. 6, 70.) qui unus erat ex duodecim, quos a se Christus electos praedicat? Cur locos non notat male et impie a nobis adductos, qui errorem patefaciant? Verum, somnia ipse sibi fabricat, quae in cerebro suo nata tanquam aliena debellet: interea mirum, quomodo decimo circiter versu praecepti sui oblitus Pauli (1 Cor. 9, 27.) testimonio nos oppugnet. Ne quum aliis praedicavero ipse reprobus efficiar. Colligit enim, vel mentiri Paulum, qui timere se iactet, ne concidat immutabilis Dei electio, et suae electionis fuisse ignarum: nec videt miser, reprobum illic probato opponi, qui certa suae pietatis experimenta dederit. Cur non tunc illi in mentem venit diversa vocis acceptio? Nam et argentum reprobum apud Ieremiam (Ierem. 6, 30.) et in Epistola ad Hebraeos, (Hebr. 6, 7.) reproba terra, non divinitus exitio devotum argentum vel terram significat, sed vitiosum nihilque argentum et terram infrugiferam. Quod autem in verbis Pauli relatio ad homines fiat sicuti in altera quoque Epistola ex contextu colligere promptum est. Et tamen sic ab aeterna electione, qua nos in vitam adoptat Deus, sic distinguitur electio ad munus temporale, ut ambas simul interdum propter affinitatem Scriptura coniungat. Quum gloriatur Paulus (Gal. 1, 13.) se ab utero segregatum esse, de munere quidem Apostolico disserit: sed altius conscendens pariter Dei gratiam, quo vocatus fuerat in spem salutis, commendat. Christus etiam quamvis unum ex duodecim, quos elegit, diabolum esse pronuntiet: alibi tamen cum honore Apostolico adoptionis gratiam coniungit, dicens: *) Non vos me elegistis, sed ego elegi vos, ut eatis et fructum asseratis et fructus vester maneat. Nam ea lege sibi datos a Patre commemorat, ut neminem sinat perire praeter eum, qui iam filius erat perditionis. Quod ergo passim legimus, ad certum vitae genus vel

*) Ioan. 15, 16. Ioan. 17, 12.

munus temporale eligi hos et illos, minime obstat, quominus Deus ad salutem elegerit, quoscunque vult salvos esse.

Secundam erroris causam statuit, quod non teneamus fideles omnes novi Testamenti, quos vocat, electos esse in salutem: quemadmodum docet Paulus primo ad Eph. cap. Atqui, plus satis iam monstratum est, ex electionis fonte illic deduci fidem, qua filii Dei salutis suae possessionem adeunt. Fides certe inter spirituales illas divitias, quibus donati sumus in Christo, vel praecipue censi debet. Unde autem fluere docet Paulus quicquid habemus benedictionum, nisi ex recondito illo gratuita adoptionis fonte? Rursum: Uberrimè nos locupletavit omni scientia et prudentia: sed quomodo? Iuxta beneplacitum suum, quod proposuerat in seipso. Si divinae electionis fructus est fides: constat autem non omnes in fidem illuminari: statuendum proculdubio est, eligi a Deo, quos fide donare apud se decrevit: atque ita verum esse quod Augustinus tradit: In filios a Deo eligi, ut credant, non quia praeviderit credituros. Aliis locis citandis (De praedest. Sanctor. c. 17. et aliis locis.) supersedeo, quia mox tractandi erunt. Caeterum quia unus erat locus, ubi Dei electi in infinitum aliquem numerum redigi videntur: quum scilicet dicit Christus, (Matth. 24, 24.) tantas fore Antichristi fallacias, ut etiam electos, si fieri possit, decipiant: illic electos vocari exponit Georgius, qui in fide et iustitia perseverant. Recte id quidem, modo simul fateretur constantiam hanc ab electione pendere. Atqui, ne qua specialis sit in Deo electio, sibi unumquemque hominum propriae electionis auctorem facit.

Tertia erroris nostri causa secundum Georgium est, quod dum excaecationis et indurationis meminit Scriptura, non animadvertimus superioribus peccatis tales poenas infligi. Nos vero, quod innumeris Scripturae testimoniis passim expressum est, non negamus: Deum excaecatione et aliis modis et gratiae suae contemptum et superbiam et contumaciam et alia scelera ulcisci. Nam singulares poenae, quarum passim fit mentio, (Rom. 1, 26.) ad generalem illam sententiam referri debent: Coniici in sensum reprobum, et in cupiditates ignominiosas tradi, qui Deum cognitum non timuerunt nec reveriti sunt, ut decebat. Qua de re iterum postea fusius. Verum, etsi Dominus impios furore et vertigine percutiens, quam meriti sunt, mercedem illis rependit: non tamen id obstat, quo minus in reprobis omnibus maneat caecitas et obstinata cordis durities. Quum dicitur (Exod. 10, 20.) obduratus esse Pharao, iam dignus erat, quem Deus Satanae manciparet. Sed quod prius a Deo in hoc ipsum excitatus esset, simul admonet Moses. Nec vero Paulus (Rom. 9, 17.) aliam causam addit, nisi quod unus esset e reprobis. Sic demonstrat idem Paulus, quum Iudaei, intelligentiae luce privati, in horribiles tenebras delapsi sunt, poenas iustas impii divinae gratiae contemptus hoc modo ipsos dedisse: neque tamen excaecationem hanc

reprobis omnibus constitutam fuisse dissimulat. Reliquias enim servatas fuisse docet secundum electionem gratuitam: reliquos omnes fuisse excaecatos. Si reliqui omnes, in quorum salutem non regnat Dei electio, excaecantur: certe palam constat, eosdem, qui sua rebellione iram Dei provocando novam excaecationem sibi accersunt, iam ab initio caecitati fuisse devotos. Et clara sunt Pauli verba, (Rom. 9, 22.) Vasa irae esse primum ad interitum praeparata, quicumque, Spiritu adoptionis destituti, propria culpa seipsos praecipitant. Equidem cum Augustino (Lib. contra Faust. 21. cap. 2. et 3.) fateri non recuso, in occultis Dei iudiciis aliquid praecedere, sed occultum. Nam inaccessiblei secreto ab humana cogitatione seclusum est, quomodo et impium damnet Deus et iustificet impium. Ergo satius nihil restat, quam cum Paulo expavescere, quia iudicia eius abyssus multa.

Pergat deinde Georgius, Nullam reperiri syllabam in tota Scriptura, unde colligere liceat, excaecari qui aeterno Dei iudicio reprobati sunt: et quicquid de praedestinatione tradimus, philosophica tantum argutia niti, quod Deum nihil eorum lateat quae futura sunt, quaecunque autem praevidit necessario eveniant. Nihil dico, nisi quod tam crassum mendacium libri nostri refellunt. Quia hoc illi inter fraterculos licentiae reverendi Abbatis favor dederat, ut quicquid somniaverat, oraculi instar iactare auderet: idem sibi extra monasterium permisit. Nos vero, non ex nuda Dei praescientia, ut ipse stolide mentitur, elicere, quod frustra oppugnat, inter electos et reprobos discrimen: sed manifestis solidisque Scripturae locis proditum ostendere quid pluribus nunc contester? Nos ex nuda Dei praescientia pugnare fingit. Atqui, apertos Scripturae locos plus viginti a me prius citatos reperient lectores. Specialem electionem commentum esse nostrum iactat, quia nullos Deus certos homines elegerit. At Christus ex adverso clamat, se scire quos elegerit.

Videatis tamen, quam validis machinis aeternum illud Dei consilium labefactet, quo alii in salutem electi sunt, alii exitio destinati. Iustitiam Dei ex fide Paulus (Rom. 3, 22.) communem facit omnibus qui credunt, nec distinctionem admittit, quia omnes peccaverint et destituantur gloria Dei. Fateor sane Dei iustitiam super omnes per fidem diffundi. Sed unde hominibus fides, nisi ex gratuita Spiritus illuminatione? Et quos in Christum credere Paulus censet, nisi quos Pater caelestis traxerit? Christus (Ioan. 10, 29. et 17, 6.) certe neminem in suis reputat, nisi datus sit a Patre. Sibi autem datos praedicat, qui ante Patris fuerant. Delirium suum de fide naturali obtrudet Georgius: quod refellere non est praesentis instituti. Tantum dico, in omnes et super omnes, qui credunt in Christum, esse Dei iustitiam; sed eodem Paulo teste (1 Cor. 4, 6.) excipio: Ut alii prae aliis excellent, non nisi a solo Deo discerni, ne quis glorietur. Item, (Phil. 1, 29.) ut sciamus quae a Deo donata sunt nobis, arra et sigillo

Spiritus aeternam haereditatem in cordibus nostris obsignari. Item, (Eph. 1, 18.) Nobis dari ut in Christum credamus. Item, (Gal. 5, 22.) Illuminari mentis nostrae oculos, ut sciamus quae sit spes vocationis nostrae. Item fructum Spiritus esse fidem. Discrimen esse negat Paulus: nempe Iudaei et Graeci: quia utrosque pariter Deus ad salutem invitat. Sed duae istae species, inquit Georgius, totum genus humanum comprehendunt. Esto: non tamen inde evincet, sigillatim unicuique hominum promitti iustitiam. Hoc quoque postremum ut demus, huc tamen redeundum erit, neminem boni oblati compotem, nisi fide, fieri. Restat ut Monachus fidem omnibus promiscuam faciat. Quod iam satis probavi, quam sit a Pauli mente alienum. Verum sequetur, solos electos destitui gloria Dei. Unde id colliget? Quia in omnes qui peccaverunt, inquit, diffunditur Christi gratia. Atqui ego sic universalem Dei gratiam esse fateor, ut in hoc tamen situm esse discrimen addam: quod non omnes secundum Dei propositum vocantur.

Argute se ratiocinari putat, quum dicit: (Rom. 8, 32.) Christus propitiatio est pro peccatis totius mundi. Ergo extra mundum reprobos constituent oportet qui a Christi participatione arcere eos volunt. Ne valeat in praesens communis illa solutio: Christum sufficienter pro omnibus passum esse, efficaciter tantum pro electis. Magna illa absurditas, ob quam plausum sibi inter suos gregales Monachus quaesivit, apud me nihil habet momenti. Per quascunque mundi plagas dispersi sint fideles, expiationem Christi morte partam ad eos Ioannes extendit. Id certe non obstat, quominus reprobi in mundo electis permixti sint. Controversia etiam caret, Christum expiandis totius mundi peccatis venisse. (Ioan. 5, 15.) Sed confestim occurrit illa solutio: Ut, quisquis credit in eum, non pereat, sed habeat vitam aeternam. Nec vero qualis sit Christi virtus vel quid per se valeat, nunc quaeritur: sed quibus se fruendum exhibeat. Quod si in fide consistit possessio, et fides ex Spiritu adoptionis mapat: restat, ut in numerum filiorum is duntaxat adscitus sit, qui futurus est Christi particeps. Nec vero aliud Christi officium commendat Evangelista Ioannes, quam ut morte sua in unum congreget Dei filios. Unde colligimus, Quamvis per ipsum offeratur omnibus reconciliatio, peculiare tamen esse electis beneficium, ut in vitae societatem colligantur. Quanquam, dum omnibus offerri dico, non ita accipio, quasi ad omnes legatio illa perveniat, qua mundum sibi reconciliat Deus, teste Paulo, (2 Cor. 5, 18.) sed ad quos pervenit, ne eorum quidem cordibus indifferenter obsignatur, ut rata sit. Quod nullam esse acceptionem personarum garrit: discat primum quid significet Personae nomen: tum nihil facesset nobis molestiae ex ea sententia.

At Paulus docet, Velle Deum omnes salvos fieri. Ergo aut Deum fateatur non esse votorum suorum compotem, aut omnes

sine exceptione salvos fore. Si respondeat: Velle Deum, quantum in se est, quia salus libero cuiusque arbitrio sit exposita: quaero iterum, Cur non ergo omnibus indifferenter praedicari Evangelium ab initio mundi voluit? Cur tot seculis tam multas gentes in mortis tenebris errare passus est? Sequitur enim in contextu, quod velit omnes ad veritatis notitiam venire. Sed candido sanique iudicii lectori minime ambiguus est sensus, quem supra exposui: Quum pro Regibus et principibus iussisset Paulus sollennes et ordinarias in Ecclesia preces concipi, ne quis Reges et Magistratus haberet pro deploratis, quod tunc omnes infesti essent fidei hostes, occupat Apostolus, et Christi gratiam ad illum quoque ordinem patere affirmat.

Quo audacior est nebulo hic in torquenda Scriptura, non mirum est, si in pluribus locis congerendis sit copiosus: quando neque ulla est religio neque pudor, quae eius proterviam frae-
nent. Sed quo ille laxius diffluit, meum erit responsiones brevius adstringere. Citat locum Iesae: Ne dicat filius extraneae, Reiectus sum. De reprobis non posse exponi, pro confesso sumit. Electos autem vocari filios extraneae, absurdum iudicat. Respondeo, non esse insolens, ut, qui ante mundi creationem electi erant, extranei tamen censeantur, donec fide aggregentur ad Dei filios. Verba Petri sunt, quae ex Propheta mutuatur: *) Qui eratis quondam non populus, nunc estis populus Dei. Quos alloquitur? Nempe, quos initio testatus fuerat, (Eph. 2, 12.) dilectos esse secundum praecognitionem Dei Patris. Apertius etiamnum ad Ephesios. Postquam enim de aeterna ipsorum electione disseruerat, subiicit, Exules fuisse a regno Dei, hospites promissionum, sine Deo et spe vitae. Et miramur, si Iesaias, templum Dei ex profanis lapidibus aedificans, novam consecrationem fore praedicet? Nam quum in Dei corde abscondita esset Gentium vocatio, quid aliud in illis quam damnata immundities apparuit? Erant quidem Dei oves, quicumque demum in Christi corpus coaluerunt, ut ipse testatur: (Ioan. 10, 16.) sed oves foris exclusae adhuc et vagae. Interea quamvis se nescirent, pastor tamen eas noverat secundum illam praedestinationem, qua suos elegit ante constitutionem mundi, ut probe Augustinus admonet.

Si verum est, inquit, (Tract. Ioan. 45.) Prophetiae dictum: Filius non portabit iniquitatem patris: nulla igitur pars hominum in originali corruptione relinquitur. Cum bellua ista nihil mihi negotii esse volo. Tantum rudibus succurrere consilium est, ne talibus cavillis implicantur. Nihil certius est, quam manere in generali interitu, quicumque in Christi corpus non inseruntur. Bonus iste frater, de alieno prodigus, omnes accumulat; et quibus Deus ianuam claudit et obserat, eos facit domesticos. Cae-

*) 1 Petr. 2, 10. 1 Petr. 1, 2.

terum, sponte insanit, quisquis non fatetur, eos, qui naturaliter in Adam mortui sunt, non posse nisi ordinato divinitus remedio in vitam restitui. Iam inter pii hominis et increduli sobolem apertum discrimen statuit Paulus: *) ut haec immunda sit, illa vero sancta. Et hac ratione, priusquam Gentes una cum Iudaeis, diruta maceria, cooptarentur in Ecclesiam, filios Abrahae ramos esse sanctos dicit ex radice sancta. Quid autem longo sermone opus est? An non idem Propheta Ezechiel, cuius dicto Monachus abutitur, Gentes incircumcisas saepius tanquam profanas exitio addicit? Neque enim alioqui tunc circumcisio fuisset vitae foedus. Quomodo igitur verum erit, filium paternae culpae poenam non daturum? Vicissim quaero: Quomodo innoxium se iactabit, qui ex malo ovo malus corvus nascitur? Sic enim ex Adam contrahitur originale peccatum, ut cuiusque proprium sit. Nemo itaque conqueri poterit, quasi alieni peccati reatum sustinet a culpa immunis. Caeterum, si Deo in filiis persequi non licet maiorum peccata; quid sibi vult illud: **) Ultor in tertiam et quartam generationem? Item, (Exod. 34, 7. et aliis locis.) Reiciens patris scelera in sinum filiorum. Porro, haec prima ultio est, quod Spiritu Dei destituti in naturae gravitate manent.

Quum dicit Ioannes: Quisquis peccaverit, delebo eum e libro vitae: si de reprobis exponas, nunquam scripti fuerunt; si de electis, consilium Dei erit instabile. Perinde garrit Monachus, acsi nunquam se ad captum nostrum Deus accommodaret. Foeda sane ingratitude, adversus Deum ita insolescere, dum usque eo nobis indulget, ut nostra causa balbutiat. Hoc quoque modo Deum corporeum nobis conflabit, quia et aures et oculos et pedes et manus illi tribuit Scriptura. Atqui, simplex est sensus: Deleri e libro vitae, qui ad tempus inter filios Dei habiti postea in locum suum discedunt, quemadmodum de Iuda vere loquitur Petrus. (Actor. 1, 16.) Tales autem nunquam ex nobis fuisse Ioannes (1 Ioan. 2, 19.) testatur, quia, si ex nobis fuissent, non exiissent. Quod autem crasse Ioannes expressit, subtilius Propheta Ezechiel: (Ezech. 13, 9.) In arcano, inquit, populi mei non erunt, et in catalogo Israël non scribentur. Non alia solutione indiget, quod optant Moses et Paulus, ex libro vitae deleri: quia vehementia doloris extra se rapti perire, si fieri posset, mallent, quam populosam Dei Ecclesiam, qualis tunc erat, extinguere. Gaudere enim quum suos discipulos iubet Christus, quia nomina eorum scripta sint in caelo, perpetuum illud esse bonum significat, quo nunquam privandi sint. Porro non minus dilucide quam breviter utrumque conciliat Christus, quum dicit: (Matth. 15, 13.) Omnis arbor, quam non plantavit Pater meus, eradicabitur. Nam et reprobos in speciem radices agere, neque tamen Dei manu plantatos esse, significat.

*) 1 Cor. 7, 14. Rom. 11, 16. — **) Exod. 20, 5. Deut. 5, 9.

Notanda, inquit, illa apud Paulum comparatio, quod, sicut per unum hominem peccatum in condemnationem, ita et per unum hominem donum iustitiae in vitam. Quod si in uno mortui sint multi, multo magis gratia Dei exuberabit, ut multi regnent in vita per Christum. Si illic disputaret Paulus, ad omnes penetrare Christi gratiam, victus tacerem; sed quum simpliciter illi propositum sit ostendere, quanto potentior sit in fidelibus Christi gratia, quam contracta ex Adam maledictio: quid hoc ad labefactandam eorum electionem, quos in vitam Christus restituit, aliis peruentibus? Sed Monachus verba urget. Nam Paulus totum hominum genus comprehendit, quum dicit, Peccatum unius hominis grassatum in omnes: neminem licebit a vitae participatione excludere. Si hoc modo ineptire libet, creandos esse Deo novos mundos contendam, ut, quod illic habetur, praestet. Negat Christus parem fuisse maledictionem gratiae, quia haec longe exuberet. Si in rationem utrinque veniat hominum numerus, non potest Christus plures servare, quam perdiderit Adam. Ergo periclitabitur Pauli fides, nisi repente novus aliquis mundus emergat. Ego vero non alium Monacho clypeum opponam, quam qui mihi ab eo porrigitur. Alterum ex Paulo locum (1 Cor. 15, 22.) adducit: Quod sicut in Adam moriuntur omnes, ita in Christo omnes vivificabuntur. Si hoc secundum membrum extendit ad omnes Adae filios, manum Paulus iniicit, qui diserte mox testatur, non nisi de Christi membris se intelligere: Primitiae Christus: deinde et qui sunt Christi, resurgent. Nam certe illic de resurrectione disputat, quam beata immortalitas consequitur, qualem et in symbolo fidei praedicamus.

Ne eadem subinde iterando lectoribus frustra taedium pariam, pauca ex multis obiter perstringere consilium est. Qualiter mortem peccatoris nolit Deus, quum vult omnes converti et vivere, supra exposui. Nam quod ad resipiscentiam hortatur et conversis offert veniam, id omnibus commune est: at filios suos singulari hoc privilegio dignatur, ut carnea eorum corda ex lapideis faciat. Neque tamen irritas in aërem iactari voces Monacho concedo, dum et impios malitiae suae convictos inexcusabiles reddit Dominus: et in electis suis ita operatur, ut arcana Spiritus virtute efficax sit in eorum cordibus doctrina, quae in eorum auribus personat. Nec est quod quempiam moveat vulgaris illa calumnia, Illudere Deum hominibus, quod pedibus captos ad ambulandum hortatur. Nam si nihil exigit, quod illi non debeant, non facit iniuriam. Nisi vero, qui solvendo non est decoctor, cum ludibrio creditoris solum se iactabit. Porro litem hanc, quae nisi propria cuiusque conscientia dirimi nequit, ulterius non persequor. Populi sui aures Prophetarum voce verberari iubet Deus. An ut tangerentur corda? Imo ut obdurentur. An ut resipiscant qui audiunt? Imo ut iam perditum se pereant. Si excipias, Superiorem fuisse causam; non aliud in praesentia volo, minime ab-

surdum esse, spargi Dei mandato doctrinam, quam profectu caritaturam novit. Non minus frivolum, quod constare negat posse Christi dictum, de reducta quae perierat ove, si qui praedestinati forent. Ego vero, quod temere in nos vibrare telum molitur, longe aptius in eum retorqueo: non alia ratione vocari ovem, qui ad tempus perditus videtur, nisi quia gratuita electionis respectu sub Dei custodia manet.

Eiusdem farinae est illud dilemma, Si qua esset specialis electio, non quadraret exhortatio Prophetæ: Derelinquat impius viam suam. Nam si electos alloquitur, quomodo impii essent, quibus omnia in bonum cedunt? Si reprobos, quorsum ad resipiscentiam vocantur? Ego autem utrisque destinari Prophetæ concionem respondeo: ut priores, qui excusso iugo lascivierunt, ad sanam mentem redeant moniti: alteri vero, qui in malis suis stupent, talibus stimulis pungantur. Neque enim electos fingimus continua Spiritus directione semper tenere rectum cursum: quin saepe labi, errare, impingere et fere alienari a salutis via dicimus. Sed quia potentius est, quo teguntur, Dei praesidium, lethali eos ruina excidere impossibile est. Cavere iubentur homines, ne pereant. Atqui, electos extra periculum esse, certum est: in reprobis nulla cautio. Respondeo, Nihil absurdi esse, si electi, qui assidue sunt in conflictu, necessariis armis instruuntur: et communiter acuitur omnium vigilantia, donec reprobi re ipsa se incurabiles esse demonstrent. Adhibetur enim morbis medicina, donec certa desperatio appareat.

Obiicit Georgius: Abraham fidelium, non electorum vocari patrem; et salutem non electis, sed credentibus promitti. Quos igitur esse dicet, qui simul cum patre suo Abraham in regnum Dei colligendi sunt? Nam certe Christus *) id in electos docet competere. Christus finem horrendis cladibus impositum iri pronunciat, ut electis sit consultum. An filios Abrahae esse negabimus, qui simul cum eo domestici sunt Ecclesiae? Et unde, obsecro, tantae Abrahae dignitas, ut pater fidelium censeatur, nisi quia a Domino electus est? Unde degeneres esse statuendum est, qui hac similitudine ipsum non referunt: execrandam vero esse nebulonis huius audaciam, qui notam, qua praecipue filios suos insignit Deus, expungere et delere, quantum in se est, conatur. Credentibus certe vitam aeternam promitti fateor; modo ne vicissim neget, electis similiter promitti. Sic enim Iesaias: Et eam possidebunt electi mei; modo credere fateatur, quos Deus Spiritu suo illuminat; modo denique electionem fateatur matrem fidei esse. Ad omnia pro electis ferenda se paratum esse Paulus docet, (2 Tim. 2, 10.) Christus (Luc. 18, 7.) Patrem electorum vindicem fore clamat. Hortatur Paulus Colossenses, (Coloss. 3, 12.) ut mansuetudinem, patientiam et reliquas virtutes tanquam electi

*) Matth. 24, 22. Marc. 13, 20.

Dei induant. Eximit Paulus a reatu omnes Dei electos. An spoliandi bonis istis erunt fideles? acsi inter res mutuo et quidem individuo nexu coniunctas plusquam hostile dissidium foret. Imo ut firma Dei electio maneat, tum in fidem illuminantur qui caeci erant, tum fide recipiunt Christi iustitiam, tum fide in finem usque custodiuntur.

Quum perditis exitium denunciat Scriptura, causam in aeternum Dei consilium minime reiicit vel transfert, sed residere in ipsis testatur. Nos vero non ideo reprobos tradimus destitui Dei Spiritu, ut scelerum suorum culpam in Deum derivent. Quicquid peccant homines, sibi imputent. Quod si quis subterfugiat, conscientiae vinculis fortius constringi dico, quam ut se a iusta damnatione expediat. Causetur Adam, ut volet, se datae sibi a Deo uxoris illecebris fuisse deceptum: intus tamen mortiferum infidelitatis virus, intus pessima consultrix ambitio, intus diabolicum audaciae flabellum reperiatur. Multo igitur minus excusabiles erunt, qui ex profundis Dei adytis malorum suorum causam, quae se ex vitioso eorum corde proferet, eruere tentabunt. Coniici merentur in sensum reprobum, quicumque Deum ex caeli terraeque adspectu cognitum non glorificarunt, ut decebat. Qui maligne ac deliberata malitia Christi gratiam respuerunt et accensam Evangelii lucem respuere non veriti sunt, graviores poenam sustinent. Sua quisque peccata accuset, seipsum damnet, suamque culpam ex animo confessus iudicem suum suppliciter deprecetur. Si quis obstrepat, prompta est exceptio: Perditio tua ex te Israël. Nam, ut alibi dictum est, si ridicule apud veterem Poëtam queritur Medea, caesas in nemore Pelio fuisse abietes: quum intestino libidinis suae igne flagrans patrem totumque regnum secum perdiderit: multo certe minus audiendi sunt, qui procul remotas causas e nubibus accersunt, ut culpaе suae notitiam, quae et eorum cordibus penitus insidet neque occulta latere potest, utcunque obscurant. Hominum ergo peccatis malorum omnium causam Scriptura iure assignat. Neque id inter nos disputatur, Occultone Dei iudicio citra propriam culpam pereant homines (quod non modo falsum esse concedimus, sed tanquam foedum sacrilegium detestamur), sed, An impii, qui voluntarie peccando iram Dei in se provocant, iam olim iusta quidem sed incognita de causa divinitus reprobati fuerint. Atqui, ut Paulus severe coarguit (Rom. 9, 22.) hominum peccata, conscientias valide urget, Deique iustitiam a sacrilegis hominum calumniis acerrime vindicat: ita, qui se in exitum praecipitant, non dissimulat fuisse vasa irae ad interitum praeparata. Reprobos quo digni sunt reatu Christus (Matth. 15, 13.) constringit. Simul tamen arbores esse dicit (Ioan. 17, 6.) Patris manu non plantatas. Denique Patrem eos, qui sui erant, Filio dare audimus, ut eos sanctificet. Contra Paulus, (Rom. 11, 7.) postquam electionem Dei consequutam esse docuit, reliquos omnes subiicit esse excaecatos. Perperam

ergo Georgius, qui, defixis in manifesta peccata oculis, reconditum corruptae naturae fontem non considerat.

Magna absurditate nos implicari putat Georgius, quod hominem facimus liberum ad peccandum, quum necessitate peccent reprobi. Atqui libertas ista de qua loquimur, quum illi nimium fuerit familiaris, non fuit satis nota. Manumissos ab obsequio iustitiae et liberos Paulus (Rom. 6, 20.) vocat, qui sine metu Dei intemperanter lasciviunt. An ideo sequitur, non esse peccato mancipatos? Calumniatur etiam, nos Dei potentiam vincere; quia, si praescit atque ordinat quod futurum est, nequeat postea mutare. Abominandum vero prodigium, si Deus instar mortalis hominis varium se et flexibilem mutandis in horas consiliis non praebeat. Quid enim tantopere improbat Monachus nisi Deum sibi necessario constare? Verum, in eo scilicet hallucinatur, quod fixa Dei placita a potestate distrahendo eum sibi dissidentem facit. Si Stoice loquendum esset, nota est Senecae sententia, Quod Deus sibi sit ipse necessitas. Nos magis reverenter et sobrie: quod semper idem vult, constantiae esse laudem: quod, quicquid decrevit, effectum reddit, omnipotentiae eius esse consentaneum: quod coniuncta est cum potentia voluntas, dignam illa rerum omnium moderatrice providentia esse symmetriam.

Non moror, quod diversa et nihil commune inter se habentia Scripturae testimonia coacervat. Quanquam, ut inscitiae parcamus, coercenda eius protervia est, ne simplices conturbet. Postquam ex loco uno Pauli (2 Thess. 2, 11.) ostendit, mittere Deum operationem erroris rebellibus, ut credant mendacio, qui noluerunt obedire veritati; locum alterum (2 Cor. 4, 3.) dissimilem accumulatur: doctrinam Evangelii obscuram esse iis, qui pereunt, quorum mentes excaecavit Deus huius seculi. Fateor quidem illos vocari incredulos; verum si in illis caecitatis causa est sola incredulitas, quid sibi vult quod mox sequitur, Deum, qui iussit ex tenebris lucem splendescere, illuxisse in cordibus fidelium? Ubi tenebras esse audimus, Deum vero ex tenebris fulgorem educere. Sed quod nos crudelitatis accusat, quod nobis et multis obstruimus salutis viam, quum Christus Chananaeam et oves perditas atque alienos canes tam benigne invitet: ego vero respondeo, Nos fidei et poenitentiae doctrinam, quae nobis commissa est, fideliter omnibus proponere, ut Christo lucrifiant omnes. Quum rogatus esset Dominus ipse ab uxore Zebedaei *), ut alterum ex filiis ad dexteram suam, alterum ad sinistram locaret, stultum et intempestivum votum compescere volens, praesenti quidem vocationi suae congruere hoc negat: neque tamen subicit, decretum cuique a Patre caelesti esse locum, et suo tempore patefactum iri. In hunc modum neque silentio nobis obruenda est superstitio, quae palam in Scriptura proditur; et tamen, quo usque reve-

*) Matth. 20, 21. Marc. 10, 17.

lationis dies advenerit, agendum quod Dominus mandat, ut sine exceptione ad poenitentiam et fidem omnes hortemur. Communis enim omnibus est doctrina; et hac lege apud nos deposita est, donec qui reprobi sunt deplorata obstinatione viam nobis obstruant.

Caeterum, quum praedestinationem tot Scripturae locis testantur admittere cogatur, novum cavillum ingerit, quo nihil stultius nec putidius fingi potest: Fideles novi Testamenti electos a Deo esse, quibus mysterii a seculis absconditi notas faceret divitias. In hunc sensum colligit testimonia omnia, quae excellentiam gratiae per Christum exhibitae commendant. Tandem concludit, Quicquid primo ad Ephesios capite habetur, non alio spectare, nisi quod fideles novi Testamenti Deus peculiari hoc thesauro dignatus sit. Quum autem ad tempus referatur haec gratia, a Christi adventu usque ad finem mundi omnibus peraeque communem esse docet. Atqui, longe aliam Pauli mentem ostendunt verba, quorum summa est, Illuminatos esse in fidem, qui secundum aeternum Dei beneplacitum ad vitam praedestinati fuerant. Quia tunc specialis fuerit quorundam vocatio, negari non potest. Ne omnibus quidem Evangelium promulgatum fuit. Verum ut datur, personuisse externa voce omnium aures, altiorem vocationem illuc Paulus notat, qua in animos penetrat Dei Spiritus. Somnium narratur Georgio, quum interior et efficax vocatio ab externa discernitur. Sed quantum sit frivola eiusmodi distinctio, fidei experientia locuples est testis. Ad haec non alio vel sensu vel fine electionem tractat hoc loco (2 Thess. 2, 13.) Paulus, quam alibi, dum gratias agit Deo, quod Thessalonicenses ab initio elegerit in salutem. Atqui partem exiguam ab impia multitudine discernit. Excipiet Georgius, Electis opponi prae fractos gratiae contemptores. Sed hoc nihil ad rem; quia non aliud in praesentia contendo, quam specialiter quosdam prae aliis electos esse, quum Georgius contra garriat, nos tantum in hoc praedestinos esse, ut hoc tempore nasceremur. Quid Iudas? (Ioan. 13, 18.) Cui etsi Christum audire et domestica eius consuetudine frui datum est, electum tamen fuisse Christus negat. Non de omnibus loquor, inquit, ego scio quos elegerim. Quod si audiat fanaticus iste, potior erit Herodis conditio, quam Davidis; et electionis honore sanctos Prophetas impii Scribae praecedent, dicet non esse ex numero fidelium. Atqui passim clamat, generaliter in seculum competere electionis gratiam. Vult se fideiussore credi, Nunquam aliter Paulum de praedestinatione loquutum esse. Quid? An omnes suae aetatis homines complectitur, quum iustificari dicit, (Rom. 8, 29.) quos Deus praedestinavit? annon potius a comuni ordine segregat, qui secundum propositum vocati sunt? Item, quum alibi (1 Cor. 1, 27.) dicit: Quae stulta sunt, elegit Deus, ut sapientiam mundi confundat; an ad totam aetatem extendet, in qua manifestum discrimen statuitur?

Quoniam tamen se adhuc impeditum teneri sentit, aliud asy-
lum captat, quod non vocentur electi, quos Deus aliis praeferat,
sed qui in communi electione et gratia perseverant. Ac si
diceret, Eos demum censi electos, qui se fidei constantia ab
hominum vulgo separant. Locum (1 Tim. 5, 21.) Pauli adducit:
Testificor coram Deo et electis Angelis. Quasi vero illi conces-
sum sit quod postulat, quia cum apostatis non desciverint, election-
is gratiam esse promeritos. At si quis ex adverso asserat,
Quia electi erant, perstitisse, quanto probabilius hoc erit? Ne sit
pugna de verbo. Quum praedicat Christus, (Matth. 24, 24.) tan-
tas fore Satanae fallacias, ut electi quoque, si fieri posset, in
errorem inducantur: significat fieri nullo modo posse, ut electos
vi sua abripiat Satan. Nunc qua virtute tutos esse dice-
mus? Statuos proprio robore Georgius somniat. Longe aliter
Christus: (Ioan. 10, 29.) Nemo rapiet e manu mea quas suscepi
custodiendas oves; Pater enim, qui dedit mihi, maior omnibus
est; nec poterit quisquam eas rapere e manu Patris. Ita Paulus
(1 Thess. 5, 24.) fideles minime in propriam constantiam recum-
bere iubet, sed fidelem esse Deum admonet, qui ipsos vocavit:
qui idem efficiet. Suae quemque electionis auctorem et arbitrum
facit Georgius; at Christus suos esse testatur, (Ioan. 15, 19.)
quos e mundo ipse elegit. In quam sententiam clamat Paulus,
(Rom. 8, 28.) Secundum propositum vocatis omnia cooperari in
bonum. Et de infante nondum nato. (Rom. 9, 11.) Ut secun-
dum electionem propositum Dei maneret, non ex operibus, sed ex
vocante dictum esse: Iacob dilexi. Quid restat tandem, nisi ut
garriat nebulo, Iacob utero adhuc inclusum sua industria electio-
nis honorem sibi peperisse, et sua constantia stetisse in eius pos-
sessione ad extremum?

Tantundem habet rationis, quod reiectionem, de qua dispu-
tat Paulus, non ad singulas personas, sed ad totum Iudaici po-
puli corpus spectare exponit, quia gens illa Christum respuendo
vitae aeternae haereditate se privavit. Fateor equidem, hinc or-
tam fuisse disputandi causam. Sed inde nemo sanus colliget,
quaestionem illis terminis finiri, quum et genus Abrahae ex electis
pariter et reprobis mixtum esse doceat Paulus; et generaliter
pronuntiet, ex genere humano partim irae partim misericordiae
vasa ad illustrandam Dei gloriam proferri. Quod autem primam
reprobationis originem in eo statuit, quod Evangelio increduli
fuerint: causam hanc a Paulo diserte exprimi non inficior, post-
quam scilicet prius illud membrum de abditiis Dei iudiciis absol-
vit. Distincte enim duo ab eo tractantur: Quod nunquam ita
obstrictus fuerit Deus uni populo, quin libera eius electio in sin-
gulis vel cooptandis vel abiciendis regnaret; deinde quod Iudaei
sua ingratitude se abdicaverint ex Dei familia, quum proprii es-
sent aeternae vitae haeredes. Caeterum, ne quem perturbet va-
rietas, quasi posterior haec reiectio arcanum Dei consilium lahe-

factet, mature occurrit Paulus, (Rom. 11, 29.) Dona et vocationem Dei poenitentia carere, ac proinde reliquias secundum gratuitam electionem servari. Quibus verbis stabilem et fixam manere, quae in abdito Dei consilio fundata est, electionem significat. Foedior etiam nebulonis impudentia in eo se profert, quod Esau ante reprobatum fuisse negat, quam primogenitura sua vendidit. Verbum certe Apostoli (Hebr. 12, 17.) agnoscere, quod, quum se haereditate privasset, reprobatus est. Sed an superius illud iudicium abolet, quam tunc passus est, repulsa? Certe non magis, quam fides et obedientia Iacob, gratuitam Dei adoptionem evertit.

Quod initio praefatus sum, nunc iterum repeto: Nemini improbari posse quam exposui doctrinam, nisi qui supra Dei Spiritum sapere sibi videbitur. Nunc enim eo fastidii perveniet hominum morositas, ut, quod e Scriptura sumptum esse constat, placide libenterque amplecti non sustineant, quin sibi, quod Dei proprium est, arrogant: loquendi scilicet et tacendi legem imponere. Et tamen modestiae praetextu sepeliri quidem volunt, quod ab omnibus Dei servis proditum esse ne ipsi quidem negare audent. Ego vero non aliam modestiae legem novi, nisi ut, quod in caelestis Magistri schola didici, sobrie et reverenter profitear. Neque vero me latet, ut ad fidei aedificationem attemperentur omnia, prudentiam adhibendam esse. Sed quum id quoque bona fide praestare studuerim, si nondum placantur quorundam lautitiae, defunctum me existimo: qui habet aures audiendi, audiat.

[DE PROVIDENTIA DEI.]

De providentia Dei verba facturus, qua non modo totam mundi machinam et singulas eius partes, sed corda etiam actionesque hominum gubernat, ingens sylva occurrit. Sed quia argumentum hoc sic me tractasse iam confido, ut satisfactum magna ex parte sit sanis et aequis lectoribus, summam qua potero brevitate nunc adstringam. Nec vero sperandus est a me orationis splendor, qui illius magnitudini et praestantiae respondeat: Nudis tantum verbis quae uberius in mea Institutione exposita fuerunt nunc referam; et si qua opus testimonia habebunt, probationem ex Scriptura attexam; tum sinistras malignasque Pighii et similium obrectationes, quibus bene dicta male corrumpunt, ita diluam, ne quid pias mentes impediat vel conturbet.

Providentiam vocamus, non qua Deus e caelo otiosus speculetur quae in mundo fiunt, sed qua mundum a se conditum gubernat, ut non unius tantum momenti sit opifex, sed perpetuus moderator. Sic providentia, quam Deo tribuimus, non minus ad manus quam ad oculos pertinet. Iam dicitur providentia sua mundum regere, non modo quia propositum a se naturae ordinem tuetur, sed quia peculiarem uniuscuiusque ex suis creaturis curam habet ac gerit. Est hoc quidem verum: sicuti admirabili

Dei sapientia tam pulchre dispositum fuit mundi opificium, ita nisi quatenus praesenti eius virtute sustinetur non posse manere in suo statu. Quod sol quotidie nobis oritur, quod in cursu tam rapido gradus habet tam apte temperatos, quod astrorum mire digesta series non turbatur, quod continuae recurrunt temporum vices, quod viscera sua quotannis ad homines alendos terra aperit, quod elementa et singulae partes officium facere non desinunt, quod denique naturae foecunditas nunquam deficit quasi fatigata: id non nisi directrice eius manu, qui semel omnia condidit, fieri putandum. Et Psalmus 104. nihil aliud continet, quam universalis huius providentiae elogium. Eam similiter praedicat Paulus, quum dicit, (Actor. 17, 28.) In ipso nos esse et moveri et vivere. Quare sicuti Dei unius propria est essentia, ita fide consideranda est occulta, quam inspirat, vegetatio: qua fit, ut subsistant, quae alioqui mox interirent, creaturae.

Sed universalis providentiae notitia per se vaga et confusa esset, nisi simul teneamus, Deum singulas creaturas cura sua complecti; quemadmodum et Christus docet, (Matth. 10, 29.) passerulum, qui dimidio asse vaenit, non cadere in terram sine Patris voluntate. Nunc in ista speciali providentia, quae curandis singulis Dei operibus privatim excubat, certos et distinctos gradus statuere convenit. Nam quum nobilissimum Dei opus sit homo, in cuius gratiam conditum est quicquid caelum et terra continent, Scriptura praecipue nobis in gubernando genere humano Dei providentiam commendat. Paulus dum locum illum exponit: (1 Cor. 9, 9.) Non obligabis os bovi trituranti; boves Deo curae esse negat, quod scilicet illic non resideat cura eius tantumquam in sua meta, sed in hominem potius respiciat. Hic autem, quia Deo cum hominibus ratione praeditis negotium est, certior et magis dilucida se profert eius providentiae ratio. Mirifica enim eius iudicia nunc in sceleribus puniendis, nunc in erudiendis ad patientiam fidelibus domandaque eorum carne, nunc in purgandis mundi vitiis, nunc in expergefaciendo multorum torpore, nunc in conterenda impiorum superbia, nunc in astu sapientum ridendo, nunc in pravis machinationibus diruendis se proferunt. Ex altera parte incomparabilis eius bonitas in iuvandis miseris, in protegenda asserendaque innocentium salute, in ferendo rebus desperatis auxilio relucet. Huius providentiae, quae homines respicit, pulchra descriptio habetur Psalmo centesimo septimo. Illic enim ostendit Propheta, quae vulgo aestuariae putantur fortunae vices adeo non volvi caeco impetu, ut dilucida sint vel bonitatis vel irae vel iustitiae Dei specula. Quare tandem concludit, Si prudenter reputentur quae subinde in mundo fiunt rerum conversiones, piis fore laetitiae materiam, satis autem ad os iniquis obstruendum tale operum Dei specimen valere.

Caeterum hic rursum digerendi sunt gradus. Quamvis enim se toti humano generi et patrem et iudicem Deus ostendat, quia

tamen Ecclesia sanctuarium est in quo residet, illic clarioribus documentis praesentiam suam exserit, illic officium facit patris familias et eam propiore adpectu, ut sic loquar, dignatur. Referta est eiusmodi testimoniis Scriptura, quae Deum pro suis fidelibus intentiores agere excubias affirmant. Oculi Domini sunt super iustos. (Psal. 33, 21. et 96, 10.) Custodit Dominus animas sanctorum suorum. (1 Petr. 5, 7.) Illi cura est de vobis. Capilli capitis vestri numerati sunt *). Denique Ecclesia propria est Dei officina, in qua suam providentiam exercet, et praecipuum eiusdem providentiae theatrum. Qua ratione etiam dicitur Angelos, qui sunt veluti eius manus, specialiter destinasse fidelibus suis custodes, ne a Christi corpore, cuius ipsi quoque sunt membra, quicquam seperatum habeant. Itaque, ut pro captu rudium erasse agamus, primo loco statuenda est ante oculos generalis mundi gubernatio, qua fovetur et vegetantur omnia, ut stet incolumis naturae eorum status. Deinde considerandae sunt in singulis partibus regendis et curandis Dei excubiae, et quidem tales, ut nihil nisi nutu arbitrioque eius eveniat. Tum peculiaris generis humani cura in mentem nobis venire debet: qua fit ut vita et mors hominum, tam publica regnorum et gentium quam privata cuiusque conditio, et quicquid fortunae adscribi solet, ab una caelesti moderatione pendeat. Ultimo praesidium vere paternum, quo Ecclesiam suam tuetur, cui praesentissima Dei ipsius virtus annexa est.

Porro, quanta sit et quam multiplex huius doctrinae utilitas, nullis verbis pro dignitate satis exprimi potest. Verum, Dei providentiam in mundo gubernando, qualis in Scriptura nobis traditur et agnoscitur fidei sensu, nemo utiliter expendet, nisi qui, sibi cum fictore suo rerumque omnium opifice negotium esse reputans, metum et reverentiam tantae maiestatis, qua decet humilitate, primum se submiserit. Nam si aequalibus quisque suis tantum honoris habere solet, ut candide modesteque de eorum factis iudicet, ubi quid obscurum est vel non satis cognitum, sensum non minus quam sedulo inquirat, et iudicium suspendere malit, quam nimis properando iniuriam facere: an non plus quam immanis, obsecro, ista est feritas, maiore licentia tum opera Dei ad calculum nostrum vocare, tum de incognitis praecipitem ferre sententiam, tum arcana eius consilia excutere, tum profano more de tantis et procul adorandis mysteriis nugari? Atqui, quum omnibus seculis grassata fuerit haec petulantia, multo insolentius hodie, quam antehac unquam, se iactat. Ac multi quidem Epicurei, quia Deum nequeunt ■ caelo detrahare, quod gigantum exemplo libenter tentarent ut saltem eius cultum et quicquid est religionis ex suis et omnium conscientiis deturbent, foedas et indignas blasphemias vomendo impium suum furorem produunt. Sed

*) Matth. 10, 30. Psal. 34, 8.

in maiori parte hunc mali fontem esse constat, quod leves et fervidi spiritus frivolae suae curiositati primum indulgent, ut nullo fine sibi proposito totos se addicant supervacuis speculationibus. Accedit deinde effraenis audacia, quae linguas ad aequandam sua petulantia illam intemperiem stimulat. Alii laborant quidem diverso vitio, sed non minus noxio. Nam se implicantes absurdis deliriis mentes suas obruunt voluntaria aut desperatione aut socordia. Istae scilicet diaboli sunt artes: involvere prodigiosis figmentis piam sanamque doctrinam, quibus non modo eius fructum nobis praeripiat, sed partim eam odiosam partim exitialem reddat. Verum quicquid moliatur ille, facessat tamen a nobis praepostera quorundam cautio, qui ut talibus periculis occurrant, non aliud inveniunt compendium, nisi ut corrumpant vel obscurant quod simpliciter in Scriptura proditum est.

Longe aptius remedium est: quomodo et in quem finem consideranda sit Dei providentia, tenere. Prior finis est, ut nos temeraria confidentia exutos tum in Dei timore contineat tum ad invocationem expergeficiat. Alter vero, ut, sedatis tranquillisque animis, in Deum recumbere, et quae nos circumstant pericula nobisque assidue centum mortes minantur, secure fortiterque contemnere doceat. Utrumque membrum breviter exponam. Qui fortuitum aliquid imaginantur, vel industriae suae, consiliis, opibus, humanis auxiliis quidpiam arrogant: audacius ad tentanda omnia feruntur, satagunt, versant se in omnes partes, nullum non movent lapidem, subinde novi aliquid excogitant; quasi libero spatio soluti vagantur; nulla interim Dei invocatio, nullus metus. Qui vero Dei providentia homines eorumque consilia et rerum eventus gubernari agnoscet, trepide cum Ieremia (Jerem. 10, 23.) dicet: Scio Domine, non esse hominis viam eius, neque viri ut dirigat gressus suos; item illud Solomonis (Prov. 20, 24.) reputans: A Domino sunt gressus viri, et quis hominum disponet viam suam? totum se Domino tradet, atque ab eo pendeat. Ultro sequentur preces, ut Deus nobis quiescentibus inchoet ac perficiat, quicquid aggredimur operum. Similiter qui fortunae imperium comminiscetur, ut diabolo, impiis et brutis animalibus fraena laxabit, quasi praeter Dei nutum et moderationem quicquam possint vel agant: misera anxietate semper aestuabit, vitam suam quasi de filo pendentem adspiciens torquebitur, pedem vix movere audebit quin de vita sua desperet: fideles vero, dum sibi manum Dei moderatricem proponunt, curas suas non dubitabunt in eum conicere. Dum certo statuent, diabolum et impios omnes, quantumvis tumultuentur, non tantum ligatos Dei compedibus teneri, sed etiam cogi ad praestanda illi obsequia: quieti per vias suas pergent.

Nonnihil etiam lucis addent duae aliae distinctiones: prior est, Quod tam in praeteritum quam futurum tempus consideranda sit Dei providentia; altera, Interdum cum suis mediis, interdum sine mediis,

interdum contra omnia media summam illi potestatem asserendam esse, ut ordinet constituatque omnia. Talis praeteriti temporis sit consideratio, Si quid prospere et ex voto successit, non sacrificet mortalis homo reti suo, quemadmodum loquitur Habacuc; neque suam prudentiam, virtutem vel fortunam efferat, neque acceptum ferat hominibus vel creaturis quod Dei proprium est; sed Deum sibi persuadeat eius boni primum esse auctorem, undecunque provenerit. In rebus autem adversis in hac consolatione acquiescat: Sicut Domino placuit, ita factum est; contra Deum tumultuando nec quicquam proficiam, et me obstringam impiae contumaciae reatu. Tum vero anteactae vitae subeat memoria, ut ex poenis sibi inflictis peccata sua agnoscat. In tempus futurum hoc modo reputanda est piis mentibus Dei providentia, ut semper ad eius promissiones ac minas intentae sint, quia, simulatque inde deflexerint, nulla restabit ad Dei timorem eruditio, nullus fidei profectus. At vero qui Dei omnipotentiam in speculo verbi eius intuebitur, tum promissionibus eius fretus supra innumera mundi pericula se fidei alis eriget, tum minis subactus se coram totidem ferulis humiliabit. Quod cum suis mediis considerandam esse dixi Dei providentiam, hunc habet sensum: Si quis in extremo discrimine laborantibus opem tulerit, non humana est sed divina per manum hominis liberatio. Sol oritur quotidie, sed Deus est qui orbem terrae illustrat. Producit terra fruges, sed Deus est qui panem suppeditat et pani inspirat vigorem ad nos alendos. In summa, quum inferiores causae tanquam vela Deum e conspectu nostro subducere ut plurimum soleant, fidei oculo altius penetrandum est, ut Dei manum in his organis operantem cernat. Absque mediis quomodo locus dandus sit providentiae Dei, exemplo suo Christus (Matth. 4, 4.) docuit, quum Satanae insultum hoc clypeo repelleret: Non in solo pane vivit homo, sed in omni verbo quod egreditur ex ore Dei. Nam quia virtutem Dei sciebat nullius externi adminiculi indigam esse, tam sine pane suffecturam colligit, quam se benigne exerit per panem. Cavendum itaque, ne inferioribus mediis ita simus affixi, quum Dei manus omni subsidio nudata per se nobis abunde sufficiat. Contra media, quam meretur gloriam apud nos obtinet Dei providentia, quum, illam obstaculis omnibus superiorem fore persuasi, cunctas formidines hac una fiducia vincimus. Atque haec vera est palaestra, in qua fidem nostram Deus exercet, quum totidem se obstacula ingerunt ad impediendum eius consilium, quot sursum et deorsum apparent in caelo creaturae. Quid autem tunc agendum? Nempe si ad divinae potentiae altitudinem conscendat, files, omnia, quae contra niti videntur agendi media, non magno negotio expugnabit.

Quisquis se intra has metas continuerit, nec tortuosis speculationibus se impiediet, nec, quia divinitus omnia fieri audiet, inde pretextum captabit ignaviae, nec desperatione concidet, nec ad frivolas nugas devolabit et Dei maiestate indignas. Nunc tamen

propius excutienda est quaestio, unde exoriuntur pugnae. Non quod Dei providentia rite, ut decebat, cognita eas ex se gignat; sed quia in reputandis Dei operibus humana ratio, quum caecutiatur, simul ad rixandum prosilit. Quanquam mirum non est, si carni parum consentanea sint Dei consilia, quae ex caelorum altitudine Angeli suspiciunt. Sed hoc vitium minime tolerabile, quod nos, quibus humi reptare vix datum est, nihil probamus, nisi quod tanquam oculis nostris subiectum despicere liceat. Caeterum, ut fructuosa sit doctrina, tum rudes et imperitos placare tum improborum calumnias refellere operaepretium est. Primo loco videndum est, quomodo Dei voluntas rerum omnium, quae in mundo geruntur, causa sit, neque tamen malorum auctor sit Deus. Non dicam cum Augustino, quod tamen ut vere ab eo dictum libenter amplector, In peccato sive in malo nihil esse positivum. Est enim argutia, quae multis non satisfaceret. Sed aliud mihi principium sumo: Quae perperam et iniuste ab hominibus fiunt, eadem recta et iusta esse Dei opera. Hoc si prima specie quibusdam esse paradoxum videtur, saltem ne sint ita fastidiosi, quin paulisper mecum sustineant ex verbo Dei inquirere, quid sentiendum sit. Caeterum, ne quicquam stulta pertinacia tueamur quasi Dei proprium, quod illi temere ex sensu nostro affectum fuerit: primum audienda est Scriptura, imo tota inde operum Dei petenda est definitio.

Quod Deus suo consilio dirigat, quae maxime videntur fortuita, clare Scriptura testatur, quum dicit: (Prov. 16, 33.) In sinum conici sortes, iudicium vero earum exire a Domino. Similiter si ramus ex arbore defractus aut securis e manu hominis praeter consilium elapsa caput transeuntis illidat, Moses testatur (Deut. 19, 5.) hoc Deum consulto fecisse, quia hominem occisum voluerit. Alia Scripturae testimonia consulto nunc praetereo, quia rem tantum digito monstrare propositum est. Sed quia Stoica necessitas hoc modo statui videtur, multis odiosum est dogma, etiam qui pro falso damnare non audent. Vetus ista calumnia fuit, quae se Augustinus iniuste fuisse gravatum alicubi (Lib. 2. ad Bonif. c. 5.) conqueritur; nunc obsoletam esse decebat. Certe hominibus probis et ingenuis, si modo iidem docti sint, valde indigna est. Qualis fuerit Stoicorum imaginatio, notum est. Fatum suum texebant ex Gordiano causarum complexu, in quem quum Deum ipsum involverant, fabricabant aureas catenas, ut est in fabulis, quibus Deum vincirent, ut subiectus esset inferioribus causis. Stoicos hodie imitantur Astrologi, quibus fatalis ex stellarum positu dependet rerum necessitas. Valeant igitur cum suo fato Stoici; nobis libera Dei voluntas omnium sit moderatrix. Sed contingentiam tolli ex mundo, videtur absurdum. Omitto quae in scholis usitatae sunt distinctiones. Quod afferam, simplex, meo iudicio, et minime coactum erit, deinde ad vitae usum accommodatum. Sic evenire necesse est, quod statuit Deus, ut tamen neque praecise

neque suapte natura necessarium sit. Exemplum in Christi ossibus familiare habeo. Christum corpus induisse prorsus nostro simile, Scriptura testatur. Quare fragilia illi ossa fuisse, fateri nemo sanus dubitabit. Sed alia mihi videtur ac separata quaestio, An ullum os eius frangi potuerit. Nam integra omnia et illaesa manere, quia fixo Dei decreto ita statutum erat, necessario oportuit. Nec vero, quod a receptis loquendi formis de necessitate secundum quid et absoluta, item consequentis et consequentiae, abhorream, ita loquor; sed ne qua lectores argutia impediat, quin agnoscat vel rudissimus quisque verum esse quod dico. Ergo si in Christi ossibus naturam consideres, fragilia erant; sin vero illud Dei decretum, quod suo tempore manifestatum fuit, nihilo magis fracturae obnoxia erant, quam humanis aerumnis Angeli. Iam vero quia divinitus positum naturae ordinem intueri nos decet, contingentiam, quoad sensum nostrum, minime reliicio.

Ac memoria tenendum est, quod ante posui, ubi Deus per media et inferiores causas virtutem suam exerit, non esse ab illis separandam. Temulenta est ista cogitatio: decrevit Deus quid futurum sit, ergo curam ac studium nostrum interponere supervacuum est. Atqui, quum nobis quid agendum sit praescribat, et virtutis suae organa nos esse velit: fas nobis esse ne putemus separare quae ille coniunxit. Initio terram sine humana arte et cultura omne herbarum et frugum genus iussit producere, nunc autem manum hominis adhibet per quam operetur, si quis otioso hiatu velle se panem excipere iactet, quia benedictio Domini foecundet terram; at non pedibus magis calcabit Dei providentiam, quam tali praedicatione efferet. Discerpit enim ac lacerat, quae sacro inter se nexu cohaerent. Ergo quantum ad futurum tempus, quia nos adhuc rerum eventus latent, perinde ad officium suum intentus esse quisque debet, acsi nihil in utramvis partem constitutum foret. Vel, ut magis proprie loquar, talem in omnibus, quae ex Dei mandato aggreditur, successum sperare debet, ut in rebus sibi incognitis contingentiam cum certa Dei providentia conciliet. Et benedictionem suam Dominus manuumstrarum labori promittit. Hac voce pius vir se divinae providentiae organum constitui agnosceret. Hac eadem promissione fretus alacriter ad opus se accinget, quia persuasus erit, non fortuitam se operam in aëre iacere, quae in Dei verbum recumbens arcano eius consilio in optimum finem dirigetur. Denique, sicut providentia Dei rite expensa manus nostras non ligat, ita invocationem adeo non impedit, ut potius stabiliat. Si quid iam acciderit, simili in tempus praeteritum sobrietate iudicia nostra temperari convenit. Nulla ad patientiam aptior exhortatio, quam dum audimus, nihil fortuito contigisse, sed quod Domino visum est, fuisse impletum. Interea non sequitur, quin rerum adversarum culpam vel ignavia nostra vel temeritas vel incogitantia vel aliud vitium merito sustineat. Quod si de causis eventuum non liqueat, ut saepe videntur quae

accidunt praeter rationem accidere: tamen ne sic quidem desinent pia^{ae} mentes et sapientiae et iustitiae laudem tribuere Deo.

Verum, ubi interveniunt hominum consilia, voluntates, studia, conatus, plus in eo est difficultatis, quomodo illic quoque regnet Dei providentia: non modo ne quid geratur nisi ex eius nutu, sed etiam ne quid deliberando tentent homines, nisi quod ipse inspirat. Edit quidem in eo quotidie praeclara suae providentiae documenta, quum stultis hominum consiliis aena laxans, imo dissimulans ad eorum apparatus, eventum tandem eos frustratur. Sed in alio genere potentem eius manum et dominationem celebrat Scriptura, quum impios infatuat, quum vertigine percutit, quum dementat et obstupefacit eos, similiter quum eorum corda effoeminat et pavore replet, ut ad folii cadentis strepitum concidant. Parum ergo considerate Pighius, dum in istas angustias concludit Deum, ut tanquam vir prudens et dux rei militaris peritus hostium suorum consilia praevidens in contrarium tempestivis remediis vertat. Quasi vero non utrumque diserte exprimatur: Quod deprehendat sapientes in astutia sua et auferat spiritum principum ac eorum prudentiam evanescere faciat. (Lib. 8. cap. 3.) Nimis crassa etiam inscitia est, dum negat Dei voluntate mori, qui consulto ab homine occiditur, quia, ubi intercedit hominis voluntas, Deus agere non iudicatur. Quid ergo de innumeris Scripturae testimoniis fiet, quae gladios impiorum Dei manu regi testantur? An sine hominum consilio occisi sunt filii Heli? (1 Sam. 4, 11.) Atqui, adscribitur elogium, quod voluerit Dominus occidere ipsos. Caeterum, quin perpetuo gubernet Deus hominum manus, nunc ligatas teneat, nunc flectat huc et illuc ad exequendum quod statuit, quicumque mediocriter in Scriptura exercitati sunt, non vocabunt in controversiam. Imo communi fere omnium sensu receptum est, quicquid moliantur homines, eventum in manu Dei esse. Sed quia in tam densa humanae mentis caligine perquam tenuis et fere evanida est illa cognitio: Scriptura altiore nobis speculam aedificat, e qua Deum contemplerur omnia hominum opera sic moderantem, ut in finem a se destinatum applicet.

Summa autem huc redit: Quamvis homines, ut indomitae bestiae nullisque vinculis coercitae, lasciviant; arcano tamen fraeno gubernari, ut ne digitum quidem movere queant, nisi ad exequendum Dei magis quam suum opus. Nam fideles, qui spontaneum illi obsequium impendunt, non secus atque Angeli, manus eius censendi sunt. Quare eos potissimum hic commemoro, quibus nihil minus propositum est, quam habere quicquam vel consilio Dei affine vel consentaneum eius voluntati. Ac sibi quidem quasi votorum compotes plaudunt impii. Sed res tandem comprobatur, per ipsos, licet inscios ac nolentes, quod divinitus ordinatum fuerat, esse impletum. Porro Deus ipse nunc impiis ad punienda hominum peccata tanquam flagellis utitur; nunc, quasi obtorto collo eos traheret, beneficentiae suae ministros esse cogit. Prioris

membri exempla colligere, immensi operis foret. Pauca tantum attingere praestiterit. Postquam Deus Assyrium ad bellandum incitans virgam furoris sui vocavit, (Iesa. 10, 5.) nec alio quam irae suae baculo armatum esse docuit, postea in eius superbiam invehitur, quod se non agnosceret veluti securim vel serram aliunde agitatum. Hac ratione et sanctificati a Deo et conductitii eius milites dicuntur, et operam illi navare, quos ambitio alioqui sua et crudelitas et avaritia impellit; et Dominus vicissim sibilo vel clasico se eos ad arma vocare testatur. Divinae beneficentiae viam parari hominum maleficiis, vel unus Mosis locus satis clare demonstrat. Plusquam scelerata, perfida et crudelis fuerat conspiratio fratrum Ioseph, quum eum venderent. Atqui, in Deum transcribit, sed alio respectu venditionis huius causam: Non vos estis, sed Dominus qui me praemisit, ut vos alerem. Constat ergo, quum impie agerent, per eos tamen operatum esse Deum, ut vitam in morte invenirent. Quantum in ipsis erat, occiderant fratrem. Inde illis vita affulget. Idem in scelerum omnium principe et impiorum capite, Satana, perspicere est. (1 Reg. 22, 23.) Eum Deus ad decipiendum Achab cum suo mandato dimittit, ut sit spiritus mendax in ore omnium Prophetarum. Ita spiritus impostor irae Dei minister est ad excaecandos impios, qui veritati obtemperare noluerant. Contra vero Paulus datum sibi carnis stimulum memorat nuntium Satanae, a quo caedatur colaphis. Hic Satanae venenum ad curandum superbiam antidotum est. Qualis, obsecro, medicus Satan, qui nihil quam perdere et occidere didicit? Verum Deus, qui semel iussit e tenebris lucem splendere, (2 Cor. 4, 6.) ex inferis ipsis, cum ita visum est, salutem mirabiliter educit, atque ita tenebras convertit in lucem. Caeterum quod operatur Satan, Scriptura Dei opus alio respectu affirmat, quatenus scilicet ipsum Deus suae providentiae obsequio illigatum tenens, quo visum est, flectit, ut eius operam ad usus suos applicet.

Quaquam si non alium agendi modum exprimeret Scriptura, nondum adeo difficilis esset ad solvendum nodus. Magis ardua est altera quaestio: agatne Deus in cordibus hominum, consilia dirigat, huc illuc flectat eorum voluntates, ne quid agant nisi quod ipse ordinavit. Non quaerimus hic, an pios sanctosque affectus in cordibus suorum operetur, quia controversia caret; sed an prava quoque impiorum affectus in potestate sua habeat, flectat huc vel illuc, ut velint quod per ipsos perficere decrevit. Certe cum Solomon pronunciat, (Prov. 21, 1.) in manu Dei esse cor regis, ut quocumque visum fuerit ipsum inclinet, generaliter ostendit, non minus voluntatem, quam externa opera, Dei arbitrio regi. Obduratum ab eo cor Pharaonis dicit Moses. (Exod. 4, 21. et 7, 3.) Frustra hic ad permissionem confugitur, quasi Deus fecisse dicatur, quod fieri tantum passus est. Clare enim duritiem illam Dei opus fuisse Moses affirmat. Nec sane alio sensu hic Dei consilio adscribitur Pharaonis saevitia, quam alibi gratiam dare populo suo

dicitur in oculis Aegyptiorum. Quis enim non videt cicuratas fuisse Dei virtute et mansuefactas truces bestias, cum ad clementiam flexi repente sunt Aegyptii? Unde ergo factum dicemus, ut tam inhumaniter Pharaon saeviret, nisi quia partim ad probandam suorum tolerantiam partim ad exercendam suam virtutem ita Domino placuit? Eadem ratione dicitur, (Psal. 105, 25.) vertisse hostium corda in odium populi sui. Nec obstat, quod dicitur alibi (Exod. 8, 32.) Pharaon ipse cor suum aggravasse: quando neque extrinseco motu impelli fingimus hominum animos, ut violenter ferantur, neque in Deum transferimus indurationis causam, acsi non sponte propriaque malitia duri et immites seipsum ad pervaciam acuerent; sed quod perverse homines faciunt, non nisi Deo ordinante fieri Scriptura docet. Quemadmodum alibi (Iosuae 11, 20.) dicitur, quod incolae Gibeon se Israelii opposuerint a Domino fuisse, qui obstinavit cor eorum.

Modum quoque exprimit Scriptura, quum uno in loco (2 Sam. 24, 10.) recitat Deum populo iratum cor Davidis incitasse, ut populum numeraret; in altero Satanam facit eiusdem instigationis auctorem. Unde intelligimus, Satanam irae Dei flabellum esse, ut corda hominum quocunque voluerit Deus impellat. Quod expressius alibi (1 Sam. 16, 23.) habetur: Invasit Saulem Spiritus Domini malus. Scelere quidem suo agitur Saulus, ut furorem intus conceptum voluntario modo egerat. Eum nihilominus impellit Satan, neque id Deo per otium speculante, sed ita volente. Alioqui improprie Spiritus Domini malus diceretur, nisi ad exequendam eius vindictam minister esset ac carnifex. Nec vero ideo tantum irae Dei minister, quod animos ad malas cupiditates sollicitet, sed quia efficaciter trahat. In quem sensum Paulus (2 Thess. 2, 11.) efficaciam erroris divinitus immitti asserit, ut mendacio credant, qui noluerunt veritati obedire. Vides ut non modo Dei mandato Satan in ore Prophetarum omnium spiritus sit mendax, sed eius imposturae reprobos illaqueent, ut ratione privati in errorem necessario trahantur. Sic intelligendum quod idem Paulus tradit, qui Deo ingrati fuerant, dari ab ipso in reprobum sensum, et tradi in cupiditates foedas et ignominiosas, ut faciant, quae non conveniunt, et probis afficiant sua corpora. Augustinus ait: non permissu quiescentis Dei, sed iusto eius iudicio cordis cupiditatibus fuisse addictos, qui gloriam eius indigne profanarunt. Quomodo id factum sit, declarat locus ille, quod illis Deus mittit efficaciam erroris. Unde perspicuum fit, quod iam attigeram, non minus interiores affectus regere Dei manum, quam externis actionibus praeesse; neque Deus, quae decrevit, hominum manu perficeret, nisi in ipsorum cordibus operaretur ipsum velle, quod operis effectum praecedit. Tenenda igitur Augustini sententia: (Lib. 1. de praedest. Sanct. cap. 20.) quum vult fieri Deus, quod non nisi volentibus hominibus fieri oportet, eorum simul corda inclinare, ut velint, ipsumque non tantum auxiliando in cordibus

agere, sed etiam iudicando, ut impleant, quibus nihil tale propositum est, quod manus eius et consilium decrevit. Prudenter etiam in ipsis naturae seminibus considerandum proponit, (Lib. 1. de pec. mer. et remiss. cap. 22.) a quo multi tantopere abhorrent. Tanta enim quae in hominum ingeniis cernitur diversitas, quum divinitus sit illis indita, arcanæ illius operationis, qua corda regit ac movet, luculentum est specimen.

Hinc certe iam colligere promptum est, quam inane et fluxum sit illud divinae iustitiae patrociniū, Quae mala sunt, non eius voluntate, sed permissu duntaxat fieri. Equidem quatenus mala sunt, quae malo animo perpetrant homines, ut statim plenius exponam, Deo minime placere fateor; sed quod otiosum ea permittere fingunt, quae Scriptura non tantum eo volente sed auctore fieri pronunciat, nimis frivolum est effugium. Dedit hoc interdum Augustinus receptae loquendi consuetudini; (Cap. 3.) sed quum pressius insistit et magis exacte rem examinat, nullo modo patitur, in locum actionis permissionem substitui. Non referam ad verbum omnia quae hac de re libro contra Iulianum quinto disputat. Clausulam apponere sufficiet. Facit haec miris et ineffabilibus modis, qui novit iusta iudicia sua non solum in corporibus hominum sed etiam in cordibus operari. Qui non facit voluntates malas, sed utitur eis ut voluerit, quum aliquid inique velle non possit. (De grat. et libero arbitrio ad Valent. cap. 20.) In eundem sensum alibi Scriptura, si diligenter inspicitur, ostendit non solum bonas hominum voluntates, quas ipse facit ex malis, et bonas a se factas in actus bonos et in aeternam dirigi vitam; verum etiam illas, quae conservant seculi creaturam, ita esse in Dei potestate, ut eas quando voluerit et quo voluerit faciat inclinari, vel ad beneficia quibusdam praestanda vel ad poenas quibusdam ingerendas. Tandem attexit, (Cap. 20.) Quis non ad ista iudicia contremiscat, quibus agit Deus etiam in cordibus malorum quicquid vult, reddens eis tamen secundum merita eorum? Iterum Scripturae testimoniis satis manifestum est, operari Deum in cordibus hominum ad inclinandas eorum voluntates quocunque voluerit, sive ad bona pro sua misericordia sive ad mala pro meritis eorum, iudicio utique suo, quandoque aperto, quandoque occulto, semper autem iusto: fixum enim in cordibus vestris esse debet, quod non sit iniquitas apud Deum. Cur autem occultum quandoque Dei iudicium esse commemoret, ex superiore loco petenda ratio est, ubi, postquam saepius peccata confessus est esse poenas quas Deus iuste prioribus peccatis rependit, tandem ad illud altius magisque reconditum arcanum conscendit: quod iustam exercendae irae suae materiam Deus in omnibus inveniatur, nisi quos gratis elegit. Nam caeteri, inquit, mortales, qui ex isto numero non sunt, et ex eadem quidem massa, ex qua et isti, sed vasa irae facti sunt, in utilitatem nascuntur electorum. Non enim quenquam eorum Deus temere ac fortuito creat, aut, quid de illis

boni operetur, ignorat, quum et hoc ipsum bonum operetur, quod in eis humanam creat naturam et ex eis ordinem seculi exornat. Cur formidine et pavore nunc corda hominum consternet nunc instruat audacia, cur auferat spiritum principibus et sapientum consilia infatuat, cur spiritu temperantiae donet alios, spiritum vertiginis et furoris aliis propinet: causam aliquando notam et conspicuam assignat; sed occultum eius iudicium dominari, ut voluntates quas visum est convertat, aequae apparet, quando communis omnibus natura est, non gratia, ut alio loco (de ver. apost. serm. 11.) vere admonet idem sanctus vir.

Haec probe et sobrie reputanti minime dubium erit, summam et praecipuam rerum omnium causam esse Dei voluntatem. Qua etiam notitia fraenari mentes nostras convenit, ne plus quam fas est quaerendo intemperanter lasciviant. Durum primo statim auditu videtur illud Augustini, (Lib. 6. de gen. ad liter. c. 15.) quod Dei voluntas sit rerum necessitas. Item quod subiicit (Cap. 18.) explicandi gratia, quod sic causas inferiores condiderit Deus, ut ex illis esse illud, cuius causae sint, possit, sed non necesse sit; altiores autem et remotas sic in se absconderit, ut ex eis esse necesse sit, quod ex illis fecit, ut esse possit: sed attentius rem consideranti asperitas illa facile mitescet. Nam quod alibi (Lib. 9. eiusdem operis c. 18.) tradit, etsi verbis diversum, re tamen et sensu prorsus idem est: quod tamen nihil in se offensionis continet. Habet in seipso Deus absconditas quorundam factorum causas, quas rebus conditis non inseruit: eas implet, non illo opere providentiae, quo naturas substituit ut sint, sed quo eas administrat prout voluerit, quas prout voluit condidit. Ibi est gratia, qua salvi sint qui perditii erant. Quid enim verius, quam Deum in creaturis regendis plus aliquid apud se habere reconditum, quam earum naturis indiderit? Atqui omnium, quae geruntur, prima causa ideo censetur eius voluntas, quia naturas a se conditas arbitrio suo ita regit, ut cuncta hominum consilia et actiones in finem a se praefixum destinet. Porro hac doctrina fraenum nobis iniici, quod sub modestia nos contineat, non immerito dixi: quia nimis absurdum est Dei voluntati, quae omnibus causis superior est, non cedere nisi manifesta eius causa appareat.

Memoria quidem repetendum est quod ante dixi: nihil nisi optima ratione facere Deum; sed quia certissima iustitiae regula est eius voluntas, nobis praecipua, ut ita loquar, rationum omnium ratio esse debet. Nam fidei humilitas, quum ex divinae iustitiae reverentia nascatur, minime stupida fingenda est. Quis enim, nisi persuasionem hanc penitus animo infixam habeat, iustum esse Deum et recta eius opera, in solo eius placito acquiescet? Itaque Sorbonicum illud dogma, in quo sibi plaudunt Papales Theologastri, detestor, quod potentiam absolutam Deo affingit. Solis enim lucem a calore avellere, imo suum ab igne calorem, facilius erit, quam Dei potentiam separare a iustitia. Facessant ergo procul

a piis mentibus monstrosae illae speculationes: plus aliquid Deum posse, quam conveniat, vel eum sine modo et ratione quicquam agere. Nec vero commentum illud recipio, Deum, quia lege solutus sit, quicquid agat, reprehensione vacare. Deum enim ex legem qui facit, maxima eum gloriae suae parte spoliatur, quia rectitudinem eius ac iustitiam sepelitur. Non quod legi subiectus sit Deus, nisi quatenus ipse sibi lex est. Talis enim est inter potentiam eius ac iustitiam symmetria et consensus, ut nihil ab ipso nisi moderatum, legitimum et regulare prodeat. Et certe quem omnipotentem praedicant fideles, eundem simul mundi iudicem agnoscant necesse est, ut potentiam sensu suo apprehendant, iustitia et aequitate temperatam.

Nondum tamen soluta est obiectio: Si Dei arbitrio geruntur omnia, nec quicquam homines nisi eo volente et ordinante designant, esse igitur malorum omnium auctorem. Vera est illa, quae pridem in scholis obtinuit, et passim celebratur distinctio: malum poenae, non culpa, a Deo proficisci, modo dextre intelligatur; sed imperite quidam, acsi verbulo uno rem, de qua agitur, obruere liceret, hoc ipsum, de quo maxime ambigitur, secure praetereunt: quomodo extra culpam sit Deus in eodem opere, quod in Satana et reprobis tam damnatur ipse, quam damnatum ab hominibus pronuntiat. In eodem enim opere non diversis malum utrumque cernitur, ut Deo iustae punitionis laudem, culpam hominibus adscribi necesse sit. Praedones sancti Iob pecora rapiunt. Crudeliter et indignum est facinus. Satan hoc modo eum ad desperationem sollicitat. Magis detestanda machinatio. Atqui Iob auctorem alium praedicat: Dominus dedit, Dominus abstulit. Neque immerito in Deum transfert, quod non nisi latronibustribuendum foret. Nam perinde acsi oculis spectasset, quae in caelesti consensu gesta esse historia narrat, Dominum abstulisse fatetur per manus latronum, quod nonnisi eius nutu et auctoritate ablatum erat. Quod etiam explicat sequentibus verbis: Sicut Domino placuit, ita factum est. Audimus commune esse et Dei et Satanae et latronum opus. Audimus nihil accidisse, nisi quod Domino visum est. Quomodo nunc a culpa eximetur Deus, cuius Satan cum suis organis reus erit? Nempe si inter hominum facta discrimen a consilio et fine sumitur, ut eius damnetur crudelitas, qui cornicum oculos configit vel occidit ciconiam, iudicis autem laudetur virtus, qui scelesti hominis caedere manus suas sanctificat. Et cur deterior erit Dei conditio, ne sua eum iustitia ab hominum maleficiis separet? Ut propius ad similitudinem accedam: laudabitur princeps, qui iusto et legitimo bello vim, rapinas et latrocinia a suis finibus repellit. Interea multos armabit milites, qui cupide ad fundendum sanguinem, ad diripienda pauperum bona, ad omne licentiae genus grassando, laudem certe non merebuntur. Alii duo inter se exercitus praelio confligent: si in duce, cuius auspiciis et iussu commissum est praelium, rectum affectum per-

spicias, quamvis homo sit mortalis, eum absolves, militibus damnatis, qui manus ad iugulandos homines nefanda mercede locant: et Deum, quia per Satanam operatur, iustitiae suae gloria fraudabis? Ita est scilicet: ut nebulae, quas terra exhalat, Solis fulgorem obscurant, ne ad hominum usque oculos perveniat, Sol tamen nihilominus lucidus manet; ita multa quasi vaporum impedimenta procreat hominum vanitas, quae divinae aequitatis conspectum auferant, ipsa tamen integra et illaesa manet. Quum idem sit opus, pari Deum et impios reatu involvi volunt isti. Verum non sic David, (2 Sam. 16, 6. 10.) quem quum Semei probris et lapidibus impeteret, non in homine ipso subsistit, sed Dei praeceptum considerat: Dominus, inquit, illi praecepit, ut malediceret. Neque tamen contra Deum insurgit, sed humiliter tergum virgis subiiciens: quis audeat dicere, inquit, quare sic fecisti? Quemadmodum et in Psalmo: (Psal. 39, 10.) Obmutui, quia tu fecisti. Quem enim piorum non ad silentium protinus adiget Dei maiestas? et cui non laudis confessionem exprimet iustitia? ut in vocem illam erumpat: (2 Sam. 16, 10.) Sinite maledicere iuxta praeceptum Domini, si forte afflictionem servi sui respiciat ipse Dominus.

Ergo quum iusta de causa, licet nobis ignota, a Domino procedant, quae scelerate ab hominibus maleficia perpetrantur: etiamsi rerum omnium prima causa sit eius voluntas, peccati tamen eum esse auctorem nego. Nec vero oblivione tegenda est illa, quam posui, causarum diversitas: quod alia est propinqua, alia autem remota causa: ut sciamus, quam longa inter aequabilem Dei providentiam et turbulentos hominum impetus sit distantia. Turpi quidem et illiberali calumnia nos gravant, qui Deum peccati auctorem fieri obtendunt, si omnium, quae aguntur, causa est eius voluntas. Nam quod homo iniuste perpetrat, vel ambitione vel avaritia vel libidine vel pravo quovis alio affectu incitatus, quum Deus iusto, licet occulto, iudicio per manum eius faciat, non potest in eum quadrare peccati nomen. Peccatum in homine facit perfidia, crudelitas, superbia, intemperies, invidia, caecus sui amor, prava aliqua cupiditas. In Deo nihil reperies tale. Semei regem suum immani petulantia infestat. Peccatum apparet. Deus tali ministro ad iustam Davidis humiliationem utitur, adeoque tali ferula eum castigat. Quis eum peccati insimulet? Arabes et Sabaei ex aliena substantia praedam rapiunt. Manifestum latrocinii crimen. Deus servi sui patientiam illorum violentia exercet. Emergat potius ex re praesenti heroica illa confessio, Sit nomen Domini benedictum, quam sacrilegae obstrectiones audiantur. Denique talis Dei est agendi ratio in hominum peccatis, ut, quum ad eum ventum est, sua puritate omnem maculam prorsus abstergat.

Atque hic utilis est Augustini admonitio: (Enchirid. ad Laur. cap. 101.) in specie consensus magnum esse interdum Deo cum

hominibus dissidium, quum bene vult Deus, quod homines male volunt, et bene non vult, quod homines male nolunt; sicut rursum in specie repugnantiae non male conveniunt, quum bene volunt homines quod Deus bene non vult, et bene nolunt, quod Deus bene vult. Optabit filius mortem patris, ut in haereditatem convolet. Eundem et Deus mori volet. Voluit Deus Ierosolymam excidi, Templum profanari et funditus everti, extremis quibusque tormentis vexari Iudaeos: idem optabant Idumaei. Diro et truculento homini, qui nemini pepercit, ut eadem illi mensura remediatur, nolet Deus quicquam opis afferri, quum necessitate urgebitur. Filius omne illi pietatis officium negabit, nec eum sublevare volet. Sanioribus consiliis filios Heli parere Deus nolebat, (1 Sam. 2, 25.) quos statutum illi erat perdere. Patrem illi audire noluerunt. Quaedam initio consensus species hic se profert; sed quantum ad bonum vel malum, nihilo minus discordiae, quam inter aquam et ignem. Longiorem uxoris vitam optabit maritus, quam e mundo Deus evocat. Mortem horrebat et deprecabatur Christus, quae suavissimi odoris sacrificium erat Deo. Utriusque tamen voluntas, quamvis in speciem diversa, extra culpam est. Non est igitur, quod Deum in societatem criminis quisquam arripiat, quoties inter arcanum eius consilium et palam vitiosas hominum cupiditates aliqua similitudo se ostendit. Occurrat semper illud Augustini: Propterea magna opera Domini, exquisita in omnes voluntates eius, ut miro et ineffabili modo non fiat praeter eius voluntatem, quod etiam sit contra eius voluntatem, quia non fieret si non sineret; nec utique nolens sinit, sed volens.

Atque hinc etiam refellitur (Enchirid. ad Laur. cap. 100.) eorum vel incitiae vel improbitas, qui unam et simplicem Dei naturam fore negant, si voluntas illi alia tribuitur, quam quae ab ipso in Lege patefacta est. Quaerunt etiam nonnulli per ludibrium, si qua est, quae non est revelata in lege Dei voluntas, quo nomine vocetur. Atqui mente captos esse oportet, quibus nihil significant tot Scripturae testimonia, quae cum admiratione praedicant quam profunda sit iudiciorum Dei abyssus. Certe Paulus quum exclamat: O altitudo! quam inscrutabilia sunt iudicia eius! aliud quoddam de Iudaeis fuisse Dei iudicium aperte docet, quam quod exprimitur Christi verbis: Ierusalem, quoties volui congregare pullos tuos! Et quod filios Heli patri morigeros esse noluit, voluntas illa a Legis praecepto differebat, quo iubet filium parentibus obsequentem esse. Denique quoties mirifica Dei consilia et profundas cogitationes praedicat, non de praeceptis loquitur, quae ante oculos patent exposita; sed potius inaccessam illam lucem commendat, in qua reconditum est consilium, quod mentis nostrae captu altius suspicere et adorare cogimur. Dicet quispiam: Si inaccessa lux est, cur ergo accedis? Ego vero non accedo, ut, quae procul latere vult Deus, proterva curiositate excutiam; sed, quod Scriptura pronunciat, certa fide amplexus reverenter suspicio.

Sed quomodo conveniet, Deum perpetuo similem esse sui, ac ne minima quidem obumbratione flexibilem, et aliud tamen velle quam prae se ferat? Respondeo, non esse mirum, si Deus cum hominibus loquens ad eorum modulum se attemperet. Quis Deum in visionibus apparuisse dicet, qualis est? Nam is est gloriae eius fulgor, qui omnes nostros sensus nudo sui conspectu absorbeat. Se ergo manifestavit, quatenus capere homines poterant. Verum, sive nobiscum balbutit Deus, sive, quod nobis novit incomprehensibile esse, subticet, in eius tamen sermone quicquam fictum aut simulatum esse nego. Quod habetur in Psalmo, verissimum est: quod Deus non sit iniquitatem volens. Nec vero illic per os Davidis testatur aliud, quam re ipsa quotidie probat, dum poenam de hominum peccatis sumit. Neque enim puniret, nisi odisset. Ultorem vides, approbatorem non esse statuendum est; sed in eo falluntur multi, quod Deum iuste velle non reputant, quae homines peccando faciunt. Quomodo, inquires: Adulteria incestosque coitus abominatur. Quod Absalom patris concubinas coram populo constuprat, (2 Sam. 16, 21.) an fit Deo nolente? Atqui hoc se facturum ipse per servum suum Nathan praedixerat: (Eiusdem lib. c. 12.) Tollam uxores tuas in oculis tuis; et dabo proximo tuo, qui dormiet cum illis in conspectu Solis huius. Tu fecisti occulte, ego autem coram toto populo et coram Sole facturus sum. Plena est talibus exemplis Scriptura. An ideo vel peccati culpam Deo imputabimus, vel duplicem in eo voluntatem fabricabimus, ut secum ipse dissideat? Verum sicuti iam ostendi, idem eum velle cum sceleratis et improbis, sed diverso modo; ita nunc tenendum est, quae in speciem diversa sunt, eodem modo eum velle. Ut in ista, quae mentibus nostris occurrit, varietate optime temperata sit symphonia. Quatenus immanis adversus patrem impietas, perfida coniugii violatio, foeda etiam ordinis naturae profanatio est, Absalomi facinus displicere Deo certum est, cui placet honestas, pudicitia, fides, modestia, qui legitimum, quem praescripsit, ordinem coli et integrum servari vult inter homines: quia tamen illi placet, hoc modo adulterium Davidis ulcisci, quae diversa nobis videntur, eodem modo vult. Una enim et simplex est voluntas, qua praecipit quid fieri debeat, et qua legis suae transgressiones ulciscitur. Dictum alibi est, peccata esse poenas, quas Deus superioribus peccatis rependit. In talibus documentis an non duo nobis considerata sunt? iustum Dei iudicium, quo se peccatum, cui poenam irrogat, testatur odisse, et hominis malitia, quae Dei voluntati palam adversa est. Quod si tam immensus splendor mentis nostrae aciem praestringit, quid mirum? Ad ferendum Solis intuitum corporei oculi non sufficiunt. An vel ingenio nostro maior perspicacia, vel Dei maiestas Solis fulgore inferior? Nos ergo nimis acutos esse non convenit, modo ne interea, quod Scriptura clare docet ac experientia confirmat, vel negemus verum esse, vel tanquam Deo

minus consentaneum capere audeamus. Quum ultimus affulserit dies, inquit Augustinus, (Enchirid. ad Laur. c. 95.) tunc in clarissima luce sapientiae videbitur, quod nunc piorum fides habet, antequam manifesta cognitione videatur, quam certa et immutabilis et efficacissima sit voluntas Dei, quam multa possit et non velit, nihil autem velit, quod non possit.

10.

C O N F E S S I O N D E F O Y,

FAITTE D'UN COMMUN ACCORD PAR LES FRANCOIS,
 QUI DESIRENT VIVRE SELON LA PURETÉ DE L'EVAN-
 GILE DE NOSTRE SEIGNEUR *IESUS CHRIST*.

I PIERRE III.

SOYEZ TOUSIOURS APPAREILLEZ À RESPONDRE À CHACUN
 QUI VOUS DEMANDE RAISON DE L'ESPERANCE QUI EST
 EN VOUS.

M D L X I.

LES FRANCOIS QUI DESIRENT VIVRE SELON
 LA PURETÉ DE L'EVANGILE DE NOSTRE
 SEIGNEUR *IESUS CHRIST*.

A U R O Y.

Sire, nous rendons graces à Dieu, de ce que n'ayans eu ius-
 ques icy aucun accès à vostre Maiesté, pour luy faire entendre la
 rigueur des persecutions que nous avons endurees, et endurons
 iournellement pour vouloir suyure la pureté de l'Evangile, et le
 repos de nostre conscience: maintenant il nous fait cet heur de
 veoir qu'avez la volonté de connoitre le merite de nostre cause,
 suyvant l'Edit dernier donné à Amboise au moys de Mars, l'An
 present 1559. qu'il a pleu à vostre Maiesté faire publier. Qui
 est la cause qu'à present nous osons ouvrir la bouche: laquelle
 nous a esté parci devant fermee par l'iniustice et violence de plu-
 sieurs voz officiers, estans plustost incitez de haine contre nous,
 que de bonne affection à vostre service. Et à fin, Sire, que
 nous puissions pleinement informer vostre Maiesté de ce qui con-
 cerne cette cause, nous vous supplions treshumblement de voir et
 entendre nostre Confession de Foy, laquelle nous vous presentons:
 esperans qu'elle nous sera defence suffisante contre tous les blas-
 mes et opprobres, dont iusques icy avons esté chargez à grand
 tort par ceux qui ont tousiours fait mestier de nous condamner,
 premier que nostre cause leur fust connevë. En laquelle, Sire,
 nous pouvons protester qu'il n'y a aucune chose qui repugne à la

parole de Dieu, ne qui contrevienne à l'hommage que nous vous devons. Car les articles de nostre Foy qui sont descrits assez au long en nostre Confession, reviennent tous à ce point, que puisque Dieu nous a suffisamment declare sa volonté par ses Prophetes et Apostres, et mesmes par la bouche de son fils nostre Seigneur Iesus Christ nous devons cet honneur et reverence à la parole de Dieu de n'y rien aioutter du nostre: mais de nous conformer entierement à la reigle qui nous y est prescrite. Et pour ce que l'Eglise Romaine, laissant l'usage et coustume de la primitive Eglise, a introduit nouveaux commandemens et nouvelle forme du service de Dieu: nous estimons estre tres-raisonnable de preferer les commandemens de Dieu, qui est la verité mesme, aux commandemens des hommes: qui de leur nature sont enclins à mensonge et vanité. Et quoy que noz adversaires pretendent à l'encontre de nous, si pouvons nous dire devant Dieu et les hommes, que nous ne souffrons pour autre raison que pour maintenir nostre Seigneur Iesus Christ estre nostre Seul Sauveur et Redempteur, et sa doctrine seule doctrine de vie et de salut. Et cette est la seule cause, Sire, pour laquelle les bourreaux ont en tant de fois les mains souillees du sang de voz pources suiets, lesquels n'espargnent point leurs vies pour maintenir cette mesme confession de Foy, ont bien peu faire entendre à tous qu'ils estoyent poussez d'autre esprit que de celui des hommes, qui naturellement ont plus de soucy de leurs repos et commoditez, que de l'honneur et gloire de Dieu. Et partant, Sire, suyvant la bonté et douceur de laquelle promettez user envers voz pources suiets, nous supplions treshumblement vostre Maiesté nous faire cette misericorde, que de prendre en main la connoissance de la cause, pour laquelle estans poursvyvis à toute heure ou de mort, ou de bannissement, nous perdons par ce moyen la puissance de vous faire le treshumble service que nous vous devons. Qu'il plaise donq à vostre Maiesté, Sire, a lieu des feus et glaives dont on a usé parci devant, faire decider nostre confession de Foy par la parole de Dieu: donnant permission et seveté pour ce faire. Et nous esperons que vous-mesmes serez iuge de nostre innocence, connoissant qu'il n'y a en nous ny heresie, ny rebellion aucune: mais que nous tendons seulement à ce but, de pouvoir vivre en saine conscience, servans à Dieu selon ses commandemens, et honorans vostre Maiesté en toute obeissance et servitude. Et par ce que nous avons necessairement besoin d'estre, par la predication de la parole de Dieu, retenus en nostre devoir et office tant envers luy: qu'envers vous: nous vous supplions treshumblement, Sire, qu'il nous soit permis d'estre quelquefois assemblez tant pour estre exhortez par la parole de Dieu à sa crainte, que pour estre conformez par l'administration des Sacrements que nostre Seigneur Iesus Christ a instituez en son Eglise. Et s'il plaist à vostre Maiesté nous donner lieu, auquel un cha-

cun puisse voir ce qui se fait en noz assemblees, la seule vene nous absoudra de l'accusation de tant de crimes enormes, dont nosdittes assemblees ont esté diffamees parci devant. Car on n'y pourra veoir que toute modestie et chasteté, et on n'y pourra oÿr que louanges de Dieu, exhortations à son service, et prieres pour la conservation de vostre Maïesté et de vostre Royaume. Que s'il ne vous plaist nous faire tant de grace, au moins qu'il nous soit permis de poursuyvre particulièrement entre nous avec repos l'ordre qui y est estably. Vous supplions treshumblement, Sire, de croire, que oyant lire cette supplication qui vous est maintenant presentee, vous oyez les cris et gémissemens d'une infinité de voz pources suiets qui implorent vostre misericorde: à ce qu'elle esteigne les feus que la cruauté de voz iuges a allumez en vostre Royaume. Et ainsi qu'il nous soit loisible, servans à vostre Maïesté de servir à celuy qui vous a élevé en vostre dignité et grandeur. Et s'il ne vous plaist, Sire, d'ouyr nostre voix, qu'il vous plaise d'ouyr celle du Fils de Dieu, lequel vous ayant donné puissance sur noz biens, sur noz corps et sur nostre propre vie: vous demande que la puissance et domination sur noz ames et consciences (lesquelles il s'est acquises au pris de son sang) luy soyent reservees. Nous le supplions, Sire, qu'il vous conduise tousiours par son Esprit, accroissant avec vostre aage, vostre grandeur et puissance, vous donnant victoire contre tous voz ennemis, établissant pour iamais en toute equité et iustice le throsne de vostre Maïesté: devant laquelle aussi il luy plaise nous faire trouver grace, pour ressentir quelque fruit de nostre presente supplication, à fin qu'ayons changé noz peines et afflictions à quelque repos et liberté, nous changeons aussi noz pleurs et larmes à une perpetuelle action de graces à Dieu, et à vostre Maïesté, pour avoir fait chose à luy tres-agreable, tresdigne de vostre bonté et iustice, et tres-necessaire pour la conservation de voz plus humbles et plus obeissans suiets et serviteurs.

CONFESSION DE FOY,

FAITTE D'UN COMMUN ACCORD PAR LES FRANCOIS, QUI
DESIRENT VIURE SELON LA PURETÉ DE L'EUANGILE DE
NOSTRE SEIG. IESUS CHRIST.

Article I.

Nous croyons et confessons qu'il y a un seul Dieu ¹⁾, qui est une seule et simple essence ²⁾, spirituelle ³⁾, éternelle ⁴⁾, in-

1) Deut. IV. 35. 39. 1 Cor. VIII. 4. 6. 2) Gen. I. 3. Ex. III. 15. 16.
18. 3) Iean IV. 24. 2 Cor. III. 17. 4) Rom. I. 20.

visible ⁵⁾, immuable ⁶⁾, infinie, incompréhensible ⁷⁾, ineffable, qui peut toutes choses ⁸⁾, qui est toute sage ⁹⁾, toute bonne ¹⁰⁾, toute iuste ¹¹⁾ et toute miséricordieuse ¹²⁾.

Article II.

Ce Dieu se manifeste tel aux hommes premièrement par ses oeuvres, tant par la création que par la conservation et conduite d'icelles ¹³⁾: secondement et plus clairement par sa parole ¹⁴⁾, laquelle au commencement révélée par oracle ¹⁵⁾, a esté puis après rédigée par escrit és livres que nous appellons Escriture sainte ¹⁶⁾.

Article III.

Toute cette Escriture sainte est comprinse és livres canoniques du vieil et nouveau Testament, desquels le nombre s'ensuit: Les cinq livres de Moyse, sçavoir est, Genèse, Exode, Levitique, Nombres, Deuteronomie: Item Iosué, Iuges, Ruth, Les premier et second livres de Samuel, Premier et second livres des Roys: Premier et second livres des Chroniques, autrement dits Paralypomenon: Le premier livre d'Esdras: item Nehemie, le livre d'Ester, Iob, Psalmes de David, Proverbes ou sentences de Salomon, le livre de l'Ecclesiaste, dit Prescheur, Cantique de Salomon: item les livres d'Esaië, Iérémie, Des Lamentations de Iérémie, Ezéchiel, Daniel, Ozée, Ioël, Amos, Abdias, Ionas, Michée, Nahum, Abacuc, Sophonie, Aggée, Zacharie, Malachie: item le saint Evangile selon saint Matthieu, selon saint Marc, selon saint Luc, et selon saint Iean: item le second livre S. Luc, autrement dit les Actes des Apostres: item les Epistres saint Paul, aux Romains une, aux Corinthiens deux, aux Galates une, aux Ephésiens une, aux Philippiens une, aux Colossiens une, aux Thessaloniens deux, à Timothée deux, à Tite une, à Philemon une: Item l'Epistre aux Hebreux, l'Epistre S. Iaques, la première et seconde epistres saint Pierre, la première, deuxième et troisième epistres saint Iean, l'Epistre saint Iude: item l'Apocalypse ou révélation saint Iean.

Article IV.

Nous connoissons ces livres estre canoniques, et reigle trescertaine de nostre Foy ¹⁷⁾ non tant par le commun accord et consentement de l'Eglise, que par le tesmoignage et intérieure persuasion du S. Esprit, qui les nous fait discerner d'avec les

5) 1 Tim. I. 17. 6) Mal. III. 6. Nombr. XXIII. 19. 24. 7) Act. VII. 48. et 17. Rom. XI. 33. 8) Iér. X. 7. 10. Luc. I. 37. 9) Rom. XVI. 29. 10) Matth. XIX. 17. 11) Iér. XII. 1. Psalm. CXIX. 90. 12) Ex. XXXIV. 6. 7. 13) Rom. I. 19. 20. 14) Rom. XV. 4. Iean V. 39. Hébr. I. 1. 15) Voyez Genese III. 15. IV. 26. XII. 7. XV. 1. XVIII. 1. 16) Ex. XXIV. 3. 4. Rom. I. 2. 17) Ps. XII. 7. XIX. 8. 9.

autres livres Ecclésiastiques. Sur lesquels (encore qu'ils soient utiles) on ne peut fonder aucun article de Foy.

Article V.

Nous croyons que la parole qui est contenue en ces livres est procédée de Dieu ¹⁸⁾, duquel seul elle prend son autorité, et non des hommes ¹⁹⁾. Et d'autant qu'elle est la reigle de toute vérité, contenant tout ce qui est nécessaire pour le service de Dieu et nostre salut ²⁰⁾, il n'est loysible aux hommes, ne mesmes aux Anges d'y adioutter, diminuer ou changer ²¹⁾. Dont il s'ensuit que ne l'antiquité, ne les coustumes, ne la multitude, ne la sagesse humaine, ne les iugemens, ne les arrests, ne les édits, ne les décrets, ne les conciles, ne les visions, ne les miracles, ne doyvent estre opposés à icelle Escriture sainte ²²⁾; ains au contraire, toutes choses doyvent estre examinées, reiglées et réformées selon icelle ²³⁾. Et suyvant cela, nous avouons les trois Symboles, à sçavoir des Apostres, de Nice et d'Athanase, pource qu'ils sont conformes à la parole de Dieu.

Article VI.

Cette Escriture sainte nous enseigne qu'en cette seule et simple essence divine, que nous avons confessée, il y a trois personnes, le Père, le Fils, et le S. Esprit ²⁴⁾: le Père, première cause, principe et origine de toutes choses. Le Fils, sa parole et sapience éternelle. Le saint Esprit, sa vertu, puissance et efficace: le Fils éternellement engendré du Père: le saint Esprit procédant éternellement de tous deux: les trois personnes non confuses, mais distinctes, et toutesfois non divisées, mais d'une mesme essence, éternité, puissance et égalité ²⁵⁾. Et en cela avouons ce qui a esté déterminé par les Conciles anciens, et détestons toutes sectes et hérésies, qui ont esté reietées par les saints Docteurs, comme saint Hylaïre, saint Athanase, saint Ambroise, saint Cyrille.

Article VII.

Nous croyons que Dieu en trois personnes coopérantes par sa vertu, sagesse et bonté incompréhensible a créé toutes choses: non seulement le ciel, la terre, et tout ce qui y est contenu: mais aussi les esprits invisibles ²⁶⁾, desquels les uns sont

18) 2 Tim. III. 15. 16. 2 Pier. I. 17. 20. 21. 19) Iean III. 31. 33. et V. 33. 34. 1 Tim. I. 15. 20) Iean XV. 15. et XX. 31. Act. XX. 27. 21) Deut. IV. 2. XII. 32. Prouerb. XXX. 6. Gal. I. 8. Apoc. XXII. 18. 19. 22) Matth. XV. 9. Act. V. 28. 29. 23) 1 Cor. XI. 1. 2. 23. 24) Deut. IV. 12. X. 17. Matth. XXVIII. 19. 1 Iean V. 7. 25) Matth. XXVIII. 19. Iean I. 1. 17. 52. Act. XVII. 25. Rom. 1, I. 1 Iean V. 6. 7. 26) Gen. I. 1. III. 1. Iean I. 3. Col. I. 16. Hébr. I. 2. 14.

décheuz et trébüchez en perdilion ²⁷⁾ : les autres ont persisté en obéissance ²⁸⁾. Que les premiers s'estant corrompus en malice ²⁹⁾, sont ennemis de tout bien, par conséquent de toute l'Eglise. Les seconds ayans esté préservez par la grâce de Dieu, sont Ministres pour glorifier le nom de Dieu, et servir au salut de ses éleus ³⁰⁾.

Article VIII.

Nous croyons que non seulement il a créé toutes choses : mais qu'il les gouverne et conduit, disposant et ordonnant selon sa volonté de tout ce qui advient au monde ³¹⁾ : non pas qu'il soit auteur du mal ou que la coulpe luy en puisse estre imputée ³²⁾, veu que sa volonté est la reigle souveraine et infallible de toute droiture et équité ³³⁾. Mais il a des moyens admirables de se servir tellement des diables et des méchans, qu'il sait convertir en bien le mal qu'ils font, et duquel ils sont coupables ³⁴⁾. Et ainsi en confessant que rien ne se fait sans la providence de Dieu, nous adorons en humilité les secrets qui nous sont cachés, sans nous enquérir par dessus nostre mesuree ³⁵⁾ : mais plustost appliquons à nostre usage ce qui nous est montré en l'Ecriture sainte, pour estre en repos et seureté : d'autant que Dieu qui toutes choses suiettes à soy, vieille sur nous d'un soin paternel, tellement qu'il ne tombera point un cheveu de nostre teste sans son vouloir ³⁶⁾. Et ce pendant tient les diables, et tous noz ennemis bridés, en sorte qu'ils ne nous peuvent faire aucune nuisance sans son congé ³⁷⁾.

Article IX.

Nous croyons que l'homme ayant esté créé pur et entier, et conforme à l'image de Dieu ³⁸⁾, est par sa propre faute descheu de sa grace qu'il avoit reçue ³⁹⁾, et ainsi s'est aliéné de Dieu, qui est la fontaine de iustice et de tous biens, en sorte que sa nature est du tout corrompue : et estant aveuglé en son esprit et dépravé en son cœur, a perdu toute intégrité sans en avoir rien de residu ⁴⁰⁾. Et combien qu'il ait encores quelque discrétion du bien et du mal ⁴¹⁾ : non obstant nous disons que ce qu'il a de clarté, se convertit en ténèbres, quand il est

27) Iud. VI. 1 Pier. II. 4. 28) Ps. CIII. 20. 21. 29) Jean VIII. 44. 30) Hébr. I. 7. 14. Ps. XCI. 15. Prov. XVI. 4. Act. II. 23. et IV. 28. et XVII. 24. 26. 28. Rom. IX. 11. 31) 2 Sam. II. 6. Pseaut. CXIV. et CXIX. 30. et 147. 32) Rom. IX. 11. Osée XIII. 9. 1 Jean II. 16. et III. 8. 33) 1 Jean II. 16. Iob. I. 22. Ps. V. 56. 34) Voyez l'histoire de Ioseph Gen. XXX. 37. 39. 41. iusques à la fin. Item, l'histoire de Iob, en son livre. Act. II. 23. 35) Rom. XI. 33. 36) Matth. X. 30. Luc. XXI. 18. 37) Iob. I. 12. Jean I. 9. 11. 38) Gen. I. 26. 27. 39) Gen. III. 17. Eccl. VI. 30. Rom. V. 12. Eph. II. 2. 3. 40) Gen. VI. 5. et VIII. 21. Rom. III. 41) Rom. I. 20. 21. et II. 18. 19. 20.

question de chercher Dieu ⁴²), tellement qu'il n'en peut nullement approcher par son intelligence et raison ⁴³). Et combien qu'il ayt volonté par laquelle il est incité à faire cecy ou cela, toutesfois elle est du tout captive sous péchée ⁴⁴), en sorte qu'il n'a nulle liberté à bien, que celle que Dieu luy donne ⁴⁵).

Article X.

Nous croyons que toute la lignée de Adam est infectée de telle contagion, qui est le péché originel et un vice héréditaire ⁴⁶), et non pas seulement une imitation, comme les Pélagiens ont voulu dire. Lesquels nous détestons en leurs erreurs. Et n'estimons pas qu'il soit besoin de s'enquérir comme le péché vient d'un homme à l'autre, veu que c'est bien assez que ce que Dieu luy avoit donné n'estoit pas pour luy seul, mais pour toute sa lignée. Et ainsi que en la personne d'iceluy nous avons esté dénués de tous biens, et sommes trébuchés en toute pauvreté et malédiction ⁴⁷).

Article XI.

Nous croyons aussi que ce vice est vraiment paché: qui suffit à condamner tout le genre humain, iusques aux petis enfans dès le ventre de la mère, et que pour tel il est réputé devant Dieu ⁴⁸), mesmes qu'après le Baptesme c'est tousiours péché, quant à la coulpe, combien que la condamnation en soit abolie aux enfans de Dieu, ne la leur imputant point par sa bonté gratuite ⁴⁹): outre cela, que c'est une perversité produisant tousiours fructs de malice et rebellion ⁵⁰), tels que les plus sains, encores qu'ils y résistent, ne laissent point d'estre entachez d'infirmité et de fautes, pendant qu'ils habitent en ce monde ⁵¹).

Article XII.

Nous croyons que de cette corruption et condamnation générale, en laquelle tous hommes sont plongez, Dieu retire ceux lesquels en son conseil éternel et immuable il a élus ⁵²) par sa seule bonté et miséricorde en nostre Seigneur Iesus Christ, sans considération de leurs oeuvres ⁵³), laissant les autres en icelle mesme corruption et condamnation ⁵⁴), pour démontrer en eux sa iustice, comme és premiers il fait luire les richesses de sa

42) Rom. I. 21. 43) 1 Cor. II. 14. 44) Rom. VI. 16. 17. et VIII. 6. 7. 45) Ierem. X. 23. Iean I. 12 et III. 6. 7. 8. et XV. 5. Rom. VII. 1 Cor. III. 5. Philip. II. 13. 46) Gen. VI. 5. et VIII. 2. Rom. V. Iob. XIV. 4. Rom. III. Psal. LI. 7. 47) Gen. V. 3. Rom. V. 48) Psal. LI. 7. Rom. III. 9. 10. 11. 12. 23. Rom. V. 12. Ephes. II. 3. Rom. VII. 49) Rom. VII. 5. 50) Galat. III. 19. 51) Rom. VII. 2 Cor. XII. 7. 52) Rom. IX. 30. Ephes. I. 4. 5. Ierem. I. 5. 53) Rom. VIII. 28. 29. 30. et XII. Ephes. I. 5. II. 4. 5. 9. 2 Tim. I. 9. Tite III. 4. 5. Eph. I. 4. 5. 6. 2 Tim. I. 9. Ephes. II. 54) Rom. IX. 22.

miséricorde ⁵⁵). Car les uns ne sont point meilleurs que les autres, insques à ce que Dieu les discerne selon son conseil immuable, qu'il a déterminé en Iesus Christ devant la création du monde ⁵⁶): et nul aussi ne se pourroit introduire à un tel bien de sa propre vertu, veu que de nature nous ne pouvons avoir un seul bon mouvement, n'y affection, ne pensée, insques à ce que Dieu nous ayt prévenus et nous y ayt disposez ⁵⁷).

Article XIII.

Nous croyons qu'en iceluy Iesus Christ tout ce qui estait requis à nostre salut nous a esté offert et communiqué. Lequel nous estant donné à salut, nous a esté quant et quant fait sapience, iustice, sanctification et rédemption ⁵⁸), en sorte qu'en déclinant de luy, on renonce à la miséricorde du Père ⁵⁹), où il nous convient avoir nostre refuge unique.

Article XIV.

Nous croyons que Iesus Christ, estant la sagesse de Dieu et son Fils éternel, a vestu nostre chair à fin d'estre Dieu et homme en une personne ⁶⁰), voire homme semblable à nous ⁶¹), paisible en corps et en ame, sinon entant qu'il a esté pur de toute macule ⁶²). Et quant à son humanité, qu'il a esté vraye semence d'Abraham et de David ⁶³), combien qu'il ayt esté conceu par la vertu du Saint Esprit ⁶⁴). En quoy nous détestons toutes les hérésies qui ont anciennement troublé les Eglises: et notamment aussi les imaginations diaboliques de Servet, lequel attribue au Seigneur Iesus une divinité fantastique, d'autant qu'il le dit estre idée et patron de toutes choses, et le nomme Fils personnel ou figuratif de Dieu: et finalement luy forge un corps de trois éléments incréés, et par ainsi messe et détruit toutes les deux natures.

Article XV.

Nous croyons qu'en une mesme personne, à sçavoir Iesus Christ, les deux natures sont vraiment et inséparablement coniointes et unies ⁶⁵): demeurant néantmoins chacune nature en sa distincte propriété: tellement que comme en cette conioction la nature Divine retenant sa propriété est demeurée incréée, infinie et remplissant toutes choses, aussi la nature humaine est demeurée finie, ayant sa forme, mesure et propriété: et mesme

55) Rom. IX. 17. 24. 56) Rom. IX. Ephes. I. 4. 5. 57) Ierem. X. 23. Rom. IX. 16. Eph. I. 4. 5. 2 Tim. I. 9. Philip. II. 13. Tite III. 3. 58) 1 Cor. I. 30. Eph. I. 6. 7. Col. I. 1 Tim. I. 15. Tite II. 14. 59) Jean III. 18. 36. 60) Jean I. Phil. II. 6. 61) Hébr. II. 17. 62) 2 Cor. V. 21. 63) Act. XIII. 23. Rom. I. IX. 5. Phil. II. Hébr. II. 14. 15. IV. 14. 15. 64) Matth. I. 18. Luc. I. 25. 65) Jean I. Matth. I. Luc. I. 1 Tim. III. 16.

combien que Iesus Christ en resuscitant ayt donné immortalité à son corps, toutesfois il ne luy a osté la vérité de sa nature ⁶⁶). Et ainsi nous le considérons tellement en sa divinité, que nous ne le despouillons point de son humanité.

Article XVI.

Nous croyons que Dieu envoyant son Fils a voulu montrer son amour et bonté inestimable envers nous, en le livrant à la mort, et le resuscitant pour accomplir toute iustice, et pour nous acquérir la vie céleste ⁶⁷).

Article XVII.

Nous croyons que par le sacrifice unique que le Seigneur Iesus a offert en la croix, nous sommes réconciliez à Dieu ⁶⁸) pour estre tenus et réputez iustes devant luy ⁶⁹): pource que nous ne luy pouvons estre agréables, ne estre participans de son adoption, sinon d'autant qu'il nous pardonne noz fautes, et les ensevelit. Aussi nous protestons que Iesus Christ est nostre lavement entier et parfait ⁷⁰): qu'en sa mort nous avons entière satisfaction, pour nous acquiter de noz forfaits et iniquitez, dont nous sommes coupables, et ne pouvons estre délivrez que par ce remède.

Article XVIII.

Nous croyons que toute nostre Iustice est fondée en la remission de noz péchez: comme aussi c'est nostre seule félicité, comme dit David ⁷¹). Parquoy nous reiettons tous autres moyens de nous pouvoir iustifier devant Dieu ⁷²), et sans présumer de nulles vertus ne mérites, nous nous tenons simplement à l'obéissance de Iesus Christ, laquelle nous est allouée tant pour couvrir toutes noz fautes, que pour nous faire trouver grâce et faveur devant Dieu. Et de fait nous croyons qu'en déclinant de ce fondement tant peu que ce soit, nous ne pourrions trouver ailleurs aucun repos, mais serions tousiours agitez d'inquiétude ⁷³): d'autant que iamais nous ne sommes paisiblement avec Dieu, iusques à ce que nous soyons bien résolus d'estre aymez en Iesus Christ ⁷⁴), veu que nous sommes dignes d'estre haïs en nous-mesmes.

66) Luc. XXIV. 38. 39. Rom. I. 4. Phil. II. 67) Iean III. 16. XV. 13. 68) 2 Cor. V. 19. Tite III. 4. 5. 6. 7. Hébr. V. 7. 8. Hébr. IX. 69) 1 Pier. II. 24. 25. 70) Eph. V. 26. Hébr. IX. 14. 1 Pier. I. 18. 19. 1 Iean I. 7. Rom. III. 26. IV. et V. 71) Ps. XXXII. 1 Iean XVII. 23. Rom. IV. 7. 8. VIII. 2 Cor. V. 19. 20. 72) Rom. III. Galat. II. 73) Act. IV. 11. 74) Rom. V.

Article XIX.

Nous croyons que c'est par ce moyen que nous avons liberté et privilège d'invoquer Dieu, avec pleine fiance qu'il se montrera nostre Père. Car nous n'aurions pas aucun accez au Père, si nous n'estions adressez par ce Médiateur⁷⁵): et pour estre exaucez en son nom, il convient tenir nostre vie de luy comme de nostre chef.

Article XX.

Nous croyons que nous sommes faits participans de cette iustice par la seule Foy, comme il est dit, qu'il a suffert pour nous acquérir salut, à celle fin que quicon que croira en luy ne périsse point⁷⁶): et que cela se fait d'autant que les promesses de vie, qui nous sont données en luy, sont appropriées à nostre usage, et en sentons l'effet quand nous les acceptons, ne doutans point qu'estans essurez de la bouche de Dieu, nous ne serons point frustrez⁷⁷). Ainsi la Iustice que nous obtenons par Foy dépend des promesses gratuites, par lesquelles Dieu nous déclare et testifie qu'il nous ayme⁷⁸).

Article XXI.

Nous croyons que nous sommes illuminez en la Foy par la grâce secrette du saint Esprit⁷⁹), tellement que c'est un don gratuit et particulier que Dieu départ à ceux que bon luy semble: en sorte que les fidèles n'on dequoy s'en glorifier, estans obligez au double de ce qu'ils ont esté préférez aux autres⁸⁰): mesmes que la fin n'est pas seulement baillée pour un coup aux éléus pour les introduire au bon chemin, ains pour les y faire continuer aussi iusqu'au bout⁸¹). Car comme c'est à Dieu de faire le commencement, aussi c'est à luy de parachever⁸²).

Article XXII.

Nous croyons que par cette Foy nous sommes régénerez en nouveauté de vie, estant naturellement asservis à péché⁸³). Or nous recevons par Foy la grâce de vivre saintement, et en la crainte de Dieu, en recevant la promesse qui nous est donnée par l'Evangile, à sçavoir que Dieu nous donnera son saint Esprit. Ainsi la Foy non seulement ne refroidit l'affection de bien et saintement vivre, mais l'engendre et excite en nous,

75) Jean XV. 16. 1 Tim. II. 5. 1 Jean II. 2. 76) Jean III. 16. 77) Matth. XVII. 20. Jean I. 6. et III. 16. et XVII. 19. 20. 21. Act. X. 43. 2 Cor. V. 19. 21. Tite III. 5. et VI. 10. 13. 78) Jean XVII. 23. 24. 25. 26. Rom. I. 16. 17. III. 24. 25. 28. 30. IV. V. X. Gal. II. III. 79) 1 Cor. II. 12. Ephes. I. 80) Ephes. II. 8. Philip. I. 28. 81) 1 Cor. I. 8. 9. 82) Phil. I. 5. 6. II. 13. 83) Rom. VI. Ephes. II. Tite III. 4.

produisant nécessairement les bonnes oeuvres ⁸⁴). Au reste combien que Dieu pour accomplir nostre salut nous régénère ⁸⁵), nous réformant à bien faire: toutesfois nous confessons que les bonnes oeuvres que nous faisons par la conduite de son Esprit, ne viennent point en conte pour nous iustifier, ou mériter que Dieu nous tienne pour ses enfans ⁸⁶), pource que serions toujours flotans en doute et inquiétude, si noz consciences ne s'appuioient sur la satisfaction, par laquelle Iesus Christ nous a acquitez ⁸⁷).

Article XXIII.

Nous croyons que toutes les figures de la Loy ont prins fin à la venue de Iesus Christ ⁸⁸). Mais combien que les cérémonies ne soyent plus en usage, néanmoins la substance et vérité nous en est demeurée en la personne de celui, auquel gist tout accomplissement. Au surplus, il nous faut ayder de la Loy et des Prophètes tant pour reigler nostre vie, que pour estre confermez aux promesses de l'Evangile ⁸⁹).

Article XIV.

Nous croyons, puisque Iesus Christ nous est donné pour seul Avocat ⁹⁰), et qu'il nous commande de nous retirer privéement en son Nom vers son Père ⁹¹), et mesme qu'il ne nous est pas licite de prier sinon en suyvant la forme que Dieu nous a dictée par sa parole ⁹²). Que tout ce que les hommes ont imaginé de l'intercession des Saints trépassés, n'est qu'abus et fallace de Satan pour faire dévoyer les hommes de bien prier ⁹³). Nous reiettons aussi tous autres moyens que les hommes présument avoir pour se racheter envers Dieu, comme dérogeans au sacrifice de la mort et passion de Iesus Christ. Finalement nous tenons le Purgatoire pour une illusion procédée de cette mesme boutique, de laquelle sont aussi procédez les voeux Monastiques, pélerinages, défenses du Mariage, et de l'usage des viandes, l'observation cérémonieuse des iours, la confession auriculaire, les indulgences, et toutes autres telles choses par lesquelles on pense mériter grâce et salut ⁹⁴). Lesquelles choses nous reiettons non seulement pour la fausse opinion du

84) Gal. V. 6. Iacq. II. 1 Iean II. 3. 4. Rom. VII. 4. 2 Pier. I. 5. 6. 7. 8. 85) Deut. XXX. 6. Iean III. 5. Rom. VIII. 86) Luc. XVII. 10. Ps. XVI. 2. Rom. III. 19. 20. Rom. IV. 3. 4. 5. 87) Rom. V. 88) Rom. X. 4. Gal. III. 4. Col. II. 17. Iean. 1. 17. 89) 2 Pier. I. 19. 1 Tim. III. 16. 2 Pier. III. 2. 19. Iacq. V. 10. 90) 1 Tim. II. 5. Act. IV. 12. 1 Iean II. 1. 2. 91) Iean XVI. 23. 24. 92) Matth. VI. Luc. XI. 93) Act. X. 25. 26. XIV. 14. Apoc. XIX. 10. XXII. 8. 9. 94) Matth. IX. XV. 11. VI. 16. 17. 18. Act. X. 14. 15. Rom. XIV. Gal. IV. 9. 10. Col. II. 18. 19. 23. 1 Tim. IV. 2—5.

mérite, qui y est attachée, mais aussi parce que ce sont inventions humaines, qui imposent ioug aux consciences ⁹⁵).

Article XXV.

XXV. Or pource que nous, ne iouissons de Iesus Christ que par l'Evangile ⁹⁶), nous croyons que l'ordre de l'Eglise, qui a esté establi en son autorité, doit estre sacré et inviolable ⁹⁷). Et pourtant que l'Eglise ne peut consister sinon qu'il y ayt des pasteurs qui ayent la charge d'enseigner, lesquels on doit honorer et esconter en révérence quand ils sont devément appelez, et exercent fidelement leur office ⁹⁸). Non pas que Dieu soit attaché à telles aydes ou moyens inférieurs, mais pource qu'il luy plaist nous entretenir sous telle charge et bride. En quoy nous détestons tous fantastiques qui voudroyent bien, entant qu'en eux est, annéantir le ministère et prédication de la parole de Dieu et ses Secremens.

Article XXVI.

Nous croyons donq que nul ne se doit retirer à part, et se contenter de sa personne: mais tous ensemble doyvent garder et entretenir l'unité de l'Eglise, se soumettans à l'instruction commune et au ioug de Iesus Christ ⁹⁹): et ce en quelque lieu que Dieu aura establi un vray ordre d'Eglise, encores que les Magistrats et leurs édicts, y soyent contraires ¹⁰⁰), et que tous ceux qui ne s'y rangent ou s'en séparent contrarient à l'ordonnance de Dieu ¹).

Article XXVII.

Toutesfois, nous croyons qu'il convient discerner soigneusement et avec prudence quelle est la vraye Eglise, pource que par trop on abuse de ce tiltre ²). Nous disons donq, suyvant la parole de Dieu, que c'est la compagnie des Fidéles, qui s'accordent à suyvre icelle parole, et la pure religion qui en dépend, et qui proufisent en icelle tout le temps de leur vie, croissans et se confirmans en la crainte de Dieu, selon qu'ils ont besoin de s'avancer et marcher tousiours plus outre ³). Mesme quoy qu'ils s'efforcent, qu'il leur convient avoir incessamment recours à la rémission de leurs péchez ⁴). Néanmoins nous ne nions point que

95) Matth. XV. 3. 9. Colos. II. 18. 19. 20. 21. 23. 1 Tim. IV. 7.
 96) Rom. I. 16. 17. X. 97) Matth. XVIII. 20. Eph. I. 22. 23. 98) Matth.
 X. 40. Jean XII. 20. Rom. X. 99) Ps. V. 8. XXII. 23. XLII. 5. Eph.
 IV. 12. Hebr. II. 12. 100) Act. IV. 17. 1) Hebr. X. 25. 2) Iér. VII.
 XXIII. 22. Matth. III. 8. 9. 10. VII. 22. XXIV. 5. 11. 1 Cor. III. 10. 11.
 Mich. II. 10. 21. 22. 3) Deut. XXXI. 12. Iosué I. 8. 1 Cor. I. 2. XIV.
 23. 26. 27. 28. 2 Cor. I. 1. Ephes. II. IV. 1 Timot. III. 4) Rom III.

parmy les fidèles il n'y ayt des hypocrites et réprouvez, desquels la malice ne peut effacer le tiltre d'Eglise ⁵).

Article XXVIII.

Sous cette croyance nous protestons que où la parole de Dieu c'est receüe, et qu' on ne fait nulle profession de s'assuiettir à icelle, et qu' ou il n'y a nul usage de Sacremens, à parler proprement, on ne peut iuger qu'il y ayt aucune Eglise ⁶). Pourtant nous condamnons les assemblées de la Papauté, veu que la pure vérité de Dieu en est bannie: esquelles les Sacremens sont corrompus, abâtardis, falsifiez, ou anéantis du tout: et esquelles les superstitions et idolâtries ont la vogue. Nous tenons donques tous ceux qui se messent en tels actes, et y communiquent, se séparent et retranchent du corps de Iesus Christ ⁷). Toutesfois pource qu'il reste encore quelque petite trace d'Eglise en la Papauté, et mesme que la substance du Baptesme y est demeurée, ioint que l'efficace et vertu du Baptesme ne dépend de celuy qui l'administre ⁸), nous confessons ceux qui y sont baptisez n'avoir besoin d'un second Baptesme. Cependant à cause des corruptions qui y sont on n'y peut présenter les enfans sans se polluer.

Article XXIX.

Quant est de la vraye Eglise, nous croyons qu'elle doit estre gouvernée selon la police que nostre Seigneur Iesus a establee, c'est qu'il y ayt des pasteurs, des surveillans et diacres ⁹), à fin que la pureté de doctrine ayt son cours: que les vices soyent corrigez et réprimez, et que les pauvres et tous autres affligés soyent secourus en leurs nécessitez, et que les assemblées se fassent au nom de Dieu, esquelles grans et petits soyent édifiez.

Article XXX.

Nous croyons tous vrayes pasteurs, en quelque lieu qu'ils soyent, avoir mesme autorité et égale puissance sous un seul chef, seul souverain, et seul universel Evesque Iesus Christ ¹⁰). Et pour cette cause que nulle Eglise ne doit prétendre aucune domination ou seigneurie sur l'autre.

Article XXXI.

Nous croyons que nul ne se doit ingérer de son autorité

5) Matth. XIII. 1 Tim. II. 18. 19. 20. 6) Matth. XVIII. 19. 20. Marc. XVI. 15. 16. 17. X. 14. 15. Iean X. 1 Cor. III. Eph. II. 19. 20. 21. Coloss. II. 18. 19. 20. 7) Rom. VII. 3. 4. 1 Cor. V. 9. 10. 11. 2 Cor. VI. 14—16. 8) Matth. III. 11. XXVIII. 19. Marc. I. 8. Act. I. 5. XI. 15—17. XIX. 4. 5. 1 Cor. I. 13. 9) Matth. XVIII. 17. Act. VI. 3—5. Eph. IV. V. 24. 1 Tim. III. Tite I. 1 Cor. XII. Coloss. I. 28. 10) Matth. XVIII. 2—4. XX. 26. 27. 1 Cor. III. IV. 1. Eph. I. 21. Col. I. 18. 19.

propre pour gouverner l'Eglise: mais que cela se doit faire par election ¹¹⁾, entant qu'il est possible, et que Dieu le permet. Laquelle exception nous y aiouttons notamment, pourcee qu'il a fallu quelque fois, et mesmes de nostre temps (auquel l'estat de l'Eglise estait interrompu), que Dieu ayt suscité gens d'une façon extraordinaire, pour dresser l'Eglise de nouveau, qui estoit en ruine et désolation. Mais quoy qu'il en soit, nous croyons qu'il se faut tousiours conformer à cette reigle, que tous pasteurs, surveillans et diacres ayent tesmoignage d'estre appelez à leur office ¹²⁾.

Article XXXII.

Nous croyons aussi qu'il est bon et utile que ceux qui sont élus pour estre superintendens, advisent entr'eux quel moyen ils devront tenir pour le régime de tout le corps ¹³⁾, et toutesfois qu'ils ne déclinent nullement de ce qui nous en a esté ordonné par nostre Seigneur Iesus Christ ¹⁴⁾. Ce qui n'empesche point qu'il n'y ayt quelques ordonnances particulières en chacun lieu, selon que la commodité le requerra.

Article XXXIII.

Cependant nous excluons toutes inventions humaines et toutes lois qu'on voudroit introduire sous ombre du service de Dieu, par lesquelles on voudroit lier les consciences ¹⁵⁾: mais seulement recevons ce qui fait et est propre pour nourrir concorde, et tenir chacun depuis le premier iusques au dernier en obéissance. En quoy nous avons à suyvre ce que nostre Seigneur a déclaré quant à l'excommunication: laquelle nous approuvons et confessons estre nécessaire avec toutes ses appartenances ¹⁶⁾.

Article XXXIV.

Nous croyons que les Sacremens sont aiouttez à la parole pour plus ample confirmation, à fin de nous estre gages et marqueaux de la grâce de Dieu, et par ce moyen aider et soulager nostre foy, à cause de l'infirmité et rudesse qui est en nous ¹⁷⁾: et qu'ils sont tellement signes extérieurs que Dieu besongne par iceux en la vertu de son Esprit, à fin de ne nous y rien signifier en vain ¹⁸⁾. Toutesfois nous tenons que toute leur substance et vérité est en Iesus Christ: et si on les en sépare, ce n'est plus rien qu'ombrage et fumée ¹⁹⁾.

11) Matth. XXVIII. 10. 19. Marc. XVI. 15. Iean XV. 16. Act. I. 21. VI. Rom. X. 15. Tit. I. 5—7. 12) Iere. I. 4. 5. 6. Gal. I. 15. 1 Tim. III. 7—10. 15. V. 4. 13) Act. XV. 6. 7. 25. 28. Rom. XII. 6. 7. 8. 1 Cor. XIV. 2 Cor. XII. 7. 8. 14) Col. II. 6. 7. 15) Rom. XVI. 16. 17. 18. 19. 1 Cor. III. 11. Gal. V. 1. Col. II. 8. 16) Matth. XVIII. 17. 1 Cor. V. 1 Tim. I. 20. 17) Ex. XII. Matth. XXVI. 26. 27. Rom. IV. 11. 1 Cor. XI. 23. 24. X. 18) Act. XXII. 16. Gal. III. 17. Eph. V. 26. 19) Iean VI. 17. III.

Article XXXV.

Nous en confessons seulement deux communs à toute l'Eglise : desquels le premier (qui est le Baptême) nous est donné pour tesmoignage de nostre adoption; pource que là nous sommes entez au corps de Christ, à fin d'estre lavez et nettoyez par son sang, et puis renouvellez en sainte vie par son Esprit ²⁰). Nous tenons aussi combien que nous ne soyons baptisez qu'une fois, que le proufit qui nous est là signifié s'estend à la vie et à la mort ²¹), à fin que nous ayons une signature permanente, que Iesus Christ nous sera tousiours iustice et sanctification. Or, combien que ce soit un Sacrement de foy et de pénitence ²²), néantmoins pource que Dieu reçoit en son Eglise les petits enfans avec leurs pères ²³), nous disons que par l'autorité de Iesus Christ les petits enfans engendrez des fidèles doyvent estre baptisez.

Article XXXVI.

Nous confessons que la sainte Cène (qui est le second Sacrement) nous est tesmoignage de l'unité que nous avons avec Iesus Christ ²⁴), d'autant qu'il n'est pas seulement une fois mort et ressuscité pour nous, mais aussi nous repaist et nourrit vraiment de sa chair et de son sang, à ce que nous soyons un avec luy, et que sa vie nous soit commune ²⁵). Or combien qu'il soit au ciel iusques à ce qu'il vienne pour iuger tout le monde ²⁶), toutes-fois nous croyons que par la vertu secrette et incompréhensible de son Esprit il nous nourrit et vivifie de la substance de son corps et de son sang ²⁷). Nous tenons bein que cela se fait spirituellement ²⁸): non pas pour mettre au lieu de l'effet et de la vérité imagination ne pensée, mais d'autant que ce mystère surmonte en sa hauteesse la mesure de nostre sens et tout ordre de nature. Bref, pource qu'il est céleste, ne peut estre appréhendé que par foy.

Article XXXVII.

Nous croyons, ainsi qu'il a esté dit, que tant en la Cène qu'au Baptesme Dieu nous donne réalement et par effet ce qu'il y figure. Et partant nous conioingnons avec les signes la vraye possession et iouissance de ce qui nous est là présenté. Et par ainsi tous ceux qui apportent à la table sacrée de Christ une pure Foy, comme un vaisseau reçoivent vraiment ce que les signes y testifient: c'est que le corps et le sang de Iesus Christ ne ser-

20) Act. XXII. 16. Rom. VI. 3. Tite III. Eph. V. 26. 21) Rom. IV. VI. 22. 23. 22) Matth. III. 11. Marc. I. 4. XVI. Luc. III. 3. Actes XIX. 4. XIII. 24. 23) Matth. XIX. 14. 1 Cor. VII. 14. 24) 1 Cor. X. 16. 17. XI. 24. 25) Iean VI. 56. 57. XVII. 21. 26) Marc. XVI. 19. Luc. XXIV. 31. Act. III. 21. Act. I. 2. VII. 48. XVII. 24. 27) 1 Cor. X. 16. 28) Iean VI.

vent pas moins de manger et boire à l'ame, que le pain et le vin font au corps ²⁹).

Article XXXVIII.

Ainsi nous tenons que l'eau estant un élément caduque ne laisse pas de nous tester en vérité le lavement intérieur de nostre ame au sang de Iésus Christ, par l'efficace de son Esprit ³⁰), et que le pain et le vin nous estans donnez en la Cène nous servent vraiment de nourriture spirituelle, d'autant qu'ils nous montrent comme à l'oeil la chair de Iesus Christ nous estre nostre viande, et son sang nostre bruvage ³¹). Et reiettons les fantastiques et sacramentaires, qui ne veulent recevoir tels signes et marques, veu que Iesus Christ prononcé, Ceci est mon corps, et ce calice est mon sang ³²).

Article XXXIX.

Nous croyons que Dieu veut que le monde soit gouverné par loix et polices, à fin qu'il y ait quelques brides pour reprimer les appetits desordonnez du monde ³³). Et ainsi qu'il a establi les royaumes, republiques et toutes autres sortes de principauté, soyent hereditaires ou autrement, et tout ce qui appartient à l'estat de justice, et en veut estre reconneu auteur: à cette cause a mis le glaive en la main des Magistrats pour reprimer les pechez commis, non seulement contre la seconde table des Commandemens de Dieu, mais aussi contre la premiere. Il faut donques à cause de luy, que non seulement on endure que les Superieurs dominent, mais aussi qu'on les honnore et prise en toute reverence ³⁴), les tenans pour ses lieu-tenans et officiers, lesquels il a commis pour exercer une charge legitime et sainte.

Article XL.

Nous tenons donques qu'il faut obeïr à leurs loix et statuts, payer tributs, impos et autres devoirs, et porter le ioug de subiection d'une bonne et franche volonté, encores qu'ils fussent infideles ³⁵), moyennant que l'Empire souverain de Dieu demeure en son entien ³⁶). Par ainsi nous detestons ceux qui voudroyent reietter les superioritez, mettre communauté et confusion de biens, et renverser l'ordre de Justice.

29) Iean VI. 1 Cor. XI. 30) Rom. VI. 3. 4. 1 Cor. VI. 11. 31) Iean VI. 1 Cor. XI. 32) Matth. XXVI. 1 Cor. XI. 33) Exod. XVIII. 20. 21. Matth. XVII. 24. 25. Rom. XIII. 34) 1 Timot. II. 2. 1 Pier. II. 13. 14. 35) Matth. XVII. 24. 36) Actes IV. 17. 18. 19.

GALLICARUM ECCLESIARUM CONFESSIO

CHRISTIANISSIMO REGI ANNO M.D.LXI.

EXHIBITA.

NUNC VERO IN LATINUM

CONVERSA, UT OMNINO CONSTET EAS AB OMNIBUS HAERESIBUS SIVE SECTIS ESSE PRORSUS ALIENAS.

ANNO DOMINI M.D.LXVI.

Omnibus Christianarum Ecclesiarum Pastoribus et doctoribus, patribus ac symmistis in Domino plurimum observandis, Pastores et Ministri Evangelium Iesu Christi in regno Gallicarum annuntiantes, gratiam et pacem a Domino.

Etsi Dei beneficio, adversus eos a quibus, itidem ut vos, oppugnamur, partim nostrae conscientiae testimonio niti possumus, partim etiam ad eos provocare, qui nos quotidie docentes audiunt, suntque eorum omnium, quae in Ecclesiis fidei nostrae commissis geruntur idonei testes: atque adeo publica extat universae doctrinae nostrae confessio, nostro nomine aliquot abhinc annis vulgata, et Regiae Maiestati a nobis exhibita: nihilominus tamen quum hoc tempore, si unquam alias, in omnes species vetus ille noster hostis seipsum transformet, tum ut discordiam inter fratres serat, tum ut nos subinde novis calumniis oneratos magis ac magis in omnium invidiam et odium adducat: visum nobis est eandem illam confessionem Latine conversam in publicum edere, ut qui nos alioqui nonnisi ex rumoribus plerumque incertis ac nonnunquam etiam falsis, norunt, duo plane intelligant, Gallicas videlicet Ecclesias sincerum Dei Evangelium amplexas, neque inter se ulla in re, vel tantillum dissidere, neque diversum aliquod doctrinae genus ab iis Ecclesiis, quas Dominus ex regno tenebrarum ad illam admirabilem lucem nostris temporibus vocavit, profiteri: quod quidem bonis omnibus gratum ac iucundum fore speramus. Scimus tamen nonnullos nihil aequae ac communem omnium Ecclesiarum consensum reformidantes, primum omnium quaesituros si unum et idem sentimus, cur unica confessione non simus omnes contenti: deinde vero in singula etiam vocabula, nedum in confessionis capita diligentissime inquisituros, ut ubi maxima est concordia, sum-

mam esse discordiam imperitis hominibus persuadeant, nedum ut quod charitas Christiana iubet, si quae sunt dissidentia, conciliare studeant, et si quae ambigua, in meliorem partem interpretentur. Nec profecto nobis dissimulandum est (quod non sine summo dolore dicimus) neque tantam esse inter nos per omnia *ὁμολογίαν*, quantam optamus ac etiam speramus: neque deesse in tanto numero qui (quod sine cuiusquam Ecclesiae offensione dictum sit) dogmata quaedam sua maximis cum offendiculis defendant. Sed non deest, Dei gratia, quod communibus adversariis ista nobis obiiicientibus commode et vere respondeamus. Nam si iubeantur ipsi communem aliquam confessionem proferre, quid tandem aliud proment, quam suas illas innumeras, et ne ipsis quidem notas traditiones. Nam certe si vel Apostolico illi symbolo, vel quatuor illarum Synodorum fidei expositionibus starent, nulla nobis esset cum illis controversia. Quod si Tridentinum illud suum recens concilium proferent, viderint ipsi quo iure pro communi confessione obtrudant, de quo ne milesimus quidem quisque inter ipsos quicquam unquam cogitavit, aut etiam iudicare possit: atque adeo, de quo ne nunc quidem inter ipsos conveniat. Quid plura? si haec illorum confessio est, sit etiam illis communis non tantum Propheticorum et Apostolicorum scriptorum, sed etiam omnium orthodoxorum Patrum, veterumque Synodorum, ipsorumque adeo quorundam scholasticorum, quos vocant, abnegatio. Desinant igitur ipsi nobis multitudinem confessionum obiiicere, quum ipsi ne unam quidem habeant: nobis autem omnino sit gloriosum, quanvis inter nos nullo communicato consilio, in tam diversis regionibus, variis quidem linguis, nec verbis iisdem, sed uno tamen Spiritu unam prorsus et eandem Evangelii doctrinam sonare. Anabaptistas enim, Libertinos, Tritheitas et caeteros eiusmodi, non est quod nobis accenseant, quum nos potius, stertentibus ipsis, illos oppugnemus. Quod si nobis obiiiciant infelix illud de Coena Domini dissidium, nihil dicent quod non optimo iure possimus in illos retorquere. Nec enim nobis difficile fuerit ostendere, ne inter ipsos quidem transsubstantiatores per omnia in hoc argumento convenire. Ad rem ipsam autem, quod attinet, quisquis hanc controversiam non ex paucorum quorundam scriptis, sed ex re ipsa aestimabit, comperiet, non esse quidem de nihilo, sed eiusmodi tamen, ut quum neque de re neque de usu Sacramenti illius, sed de solo praesentiae modo nunc quaeratur, propterea diversum doctrinae Ecclesiarum nostrarum fundamentum dici nec possit, nec debeat. Itaque etsi nos hac in doctrinae parte, ut in caeteris, plane cum Anglicis, Scoticis, Helveticis et Rheticis Ecclesiis, ipsaque adeo Genevensi idem penitus sentire ac docere non obscure profitemur, absit tamen ut nos propterea a reliquis Ecclesiis, quas ut vere sanctas et Christianas veneramus, atque adeo quarum splendore nos irradiatos fuisse coram Deo et Angelis ipsius cum gratiarum actione agnoscimus ullo modo seiunctos arbitremur.

Esset enim hoc certe nobis non minus acerbum, quam si nostra ipsorum corpora, ipsumque adeo Christum membratim laniari ac discerpi videremus ac sentiremus. Speramus autem potius confidimus vicissim fore (Patres plurimum observandi) ut perfecta nostra Confessione omnes porro eodem in nos animo sitis, nedum ut ullis adversariorum calumniis nihil aequae ac vestram a nobis abalienationem captantibus, aures nedum animos praebeatis. Quod super est, emergentes adhuc Galliae Ecclesias, nosque ipsos adeo vestris precibus commendamus, et Patrem illum, Deum pacis ac misericordiarum toto animo precamur, ut Ecclesiae suae misertus, nostram in Iesu Christi Filii sui Evangelio consensionem augeat, et confirmet: regnum suum denique potenter oris sui Spiritu prostrato Satana et mendacibus omnibus, in universo terrarum orbe stabiliat.

CONFESSIO FIDEI

EDITA ET REGIAE MAIESTATI EXHIBITA COMMUNI CONSENSU
OMNIUM PASTORUM, QUI ABDICATIS ROMANAE ECCLESIAE
SUPERSTITIONIBUS, PURUM ET SYNCERUM EVANGELIUM
DOMINI NOSTRI IESU CHRISTI IN REGNO
GALLIARUM ANNUNTIANT.

Articulus I.

Credimus et agnoscimus unicum Deum, qui sit unica et simplex essentia spiritualis, aeterna, invisibilis, immutabilis, infinita, incomprehensibilis, inenarrabilis, omnipotens, summe sapiens, bona, iusta, et misericors.

Articulus II.

Hic unicus Deus talem se patefecit hominibus, primum in operum suorum tum creatione, tum conservatione et gubernatione: deinde multo clarius in Verbo suo, quod quidem initio certis quibusdam visis et oraculis Patribus patefecit: deinde vero iis libris perscribi voluit, quos *sacram Scripturam* vocamus.

Articulus III.

Tota haec sacra Scriptura Canonicis veteris et novi foederis libris comprehensa est, quorum hic est Catalogus:

Quinque libri Mosis, nempe Genesis, Exodus, Leviticus, Numeri, Deuteronomium. Iosue. Iudices. Rutl. Samuelis libri 2. Regum libr. 2. Chronicon sive Paralipomenon libri 2. Esdrae liber unus. Nehemias. Esther. Iob. Psalmi. Proverbia Salomonis. Ecclesiastes. Canticum canticorum. Esaias. Ieremias, cum Lamentationibus. Ezechiel. Daniel. Minores Prophetae 12. nempe:

Oseas, Ioel, Amos, Abdias, Ionas, Micheas, Nahum, Abacuc, Sophonias, Aggaeus, Zacharias, Malachias.

Sanctum Iesu Christi Evangelium secundum Matthaeum, secundum Marcum, secundum Lucam, secundum Ioannem. Acta Apostolorum. Epistolae Pauli, nempe ad Romanos una, ad Corinthios duae, ad Galatas una, ad Ephesios una, ad Philippenses una, ad Colossenses una, ad Thessalonicenses duae, ad Timotheum duae, ad Titum una, ad Philemonem una. Epistola ad Hebraeos. Iacobi Epistola. Petri Epistolae duae. Ioannis Epistolae tres. Iudae Epistola una. Ioannis Apocalypsis.

Articulus IV.

Hos libros agnoscimus esse *Canonicos*, id est, ut fidei nostrae normam et regulam habemus, idque non tantum ex communi Ecclesiae consensu, sed etiam multo magis ex testimonio et intrinseca Spiritus sancti persuasione: quo suggerente docemur, illos ab aliis libris ecclesiasticis discernere, qui, ut sint utiles, non sunt tamen eiusmodi, ut ex iis constitui possit aliquis fidei articulus.

Articulus V.

Credimus Verbum his libris comprehensum ab uno Deo esse profectum, quo etiam uno, non autem hominibus, nitatur ipsius autoritas. Cumque haec sit omnis veritatis summa, complectens quicquid ad cultum Dei et salutem nostram requiritur, neque hominibus, neque ipsis etiam Angelis fas esse dicimus, quicquam ei verbo adicere vel detrahere, vel quicquam prorsus in eo immutare. Ex hoc autem efficitur, neque antiquitatem, neque consuetudines, neque multitudinem, neque humanam sapientiam, neque iudicia, neque edicta vel decreta ulla, neque Concilia, neque visiones, neque miracula, Scripturae illi Divinae opponere licere: sed potius omnia ad eius regulam et praescriptum examinari et exigi oportere. Quamobrem etiam tria illa Symbola, nempe *Apostolicum*, *Nicaenum*, et *Athanasianum*, idcirco approbamus, quod sint illi verbo Dei scripto consentanea.

Articulus VI.

Haec sancta Scriptura nos docet, in illa singulari et simplici essentia divina subsistere tres personas, *Patrem*, *Filium*, et *Spiritum Sanctum*. Patrem videlicet primam ordine causam et originem rerum omnium: Filium autem eius Sapientiam et Verbum aeternum: Spiritum sanctum eiusdem virtutem, potentiam et efficaciam; Filium ab aeterno ex Patre genitum; Spiritum sanctum ab aeterno ex Patre et filio procedentem: quae tres personae non sint confusae, sed distinctae, nec tamen separatae, sed coessentialis, coaeternae, et coaequales. Denique in hoc mysterio ap-

probamus, quod vetera illa quatuor Concilia determinarunt: et omnes Sectas a vetustis illis sanctis doctoribus, veluti *Athanasio*, *Hilario*, *Cyrillo*, *Ambrosio*, et caeteris, ex Dei verbo damnatas, detestamur.

Articulus VII.

Credimus, Deum, cooperantibus tribus personis, sua virtute, sapientia ac bonitate incomprehensibili, condidisse universa, id est, non tantum coelum et terram, omniaque iis contenta, sed etiam invisibiles spiritus, quorum alii in exitium praecipites ceciderunt, alii in obedientia perstiterunt. Itaque illos quidem dicimus, ut sunt suapte malitia depravati, esse omnis boni, ac proinde totius ecclesiae perpetuos hostes: hos vero mera Dei gratia conservatos, ministros esse illius gloriae, et electorum salutis.

Articulus VIII.

Credimus Deum omnia non tantum creasse, sed etiam regere et gubernare, ut qui pro sua voluntate disponat et ordinet quicquid in mundo evenit. Negamus tamen illum esse authorem mali, aut eorum, quae perperam fiunt, ullam culpam in ipsum transferri posse, quum ipsius voluntas sit summa et certissima omnis iustitiae norma. Habet autem ipse admirabiles potius quam explicabiles rationes, ex quibus sic utitur Diabolis omnibus et peccantibus hominibus, tanquam instrumentis, ut quicquid illi male agunt, id ipse sicut iuste ordinavit, sic etiam in bonum convertit. Itaque dum confitemur, nihil prorsus non interveniente ipsius providentia et ordinatione fieri, humiliter adoramus arcana nobis occulta, neque in ea, quae captum nostrum superant, inquirimus. Imo vero usui nostro applicamus, quod Scriptura quietis et tranquillitatis nostrae causa docet: Deum videlicet, cui res omnes subiectae sint, paterna sollicitudine pro nobis excubare, adeo ut ne pilus quidem capitis nostri defluat, absque eius voluntate: Satanam autem et omnes nostros adversarios sic tenere constrictos, ut nisi potestate ipsis facta, ne tantillum quidem nobis incommodare possint.

Articulus IX.

Credimus hominem creatum purum et integrum, et imagini Dei conformem sua ipsius culpa excidisse a gratia quam acceperat, ac proinde seipsum a Deo omnis iustitiae et bonorum omnium fonte abalienasse, adeo ut ipsius natura sit prorsus corrupta, et spiritu excaecatus, ac corde depravatus, omnem illam integritatem, sine ulla prorsus exceptione, amiserit. Etsi enim nonnullam habet boni et mali discretionem: affirmamus tamen quicquid habet lucis mox fieri tenebras, cum de quaerendo Deo agitur, adeo ut sua intelligentia et ratione nullo modo possit ad eum accedere:

Item, quamvis voluntate sit peditus, qua ad hoc vel illud moveatur, tamen quum ea sit penitus sub peccato captiva, nullam prorsus habet ad bonum appetendum libertatem, nisi quam ex gratia et Dei dono acceperit.

Articulus X.

Credimus totam Adami sobolem hac contagione infectam esse, quam *peccatum originale* vocamus, vitium videlicet ex propagatione manans, non autem ex imitatione duntaxat, sicut *Pelagiani* senserunt, quorum omnes errores detestamur. Nec putamus necessarium esse inquirere, quinam possit hoc peccatum ab uno ad alterum propagari. Sufficit enim, quae Deus Adamo largitus erat, non ipsi soli, sed etiam toti ipsius posteritati fuisse data: ac proinde nos in ipsius persona omnibus illis bonis spoliatos, in omnem hanc miseriam et maledictionem incidisse.

Articulus XI.

Credimus hoc vitium esse *vere peccatum*, quod omnes et singulos homines, ne parvulis quidem exceptis adhuc in utero matrum delitescantibus, aeternae mortis reos coram Deo peragat. Affirmamus quoque hoc vitium, etiam post baptismum, esse *vere peccatum*, quod ad culpam attinet, quanvis qui filii Dei sunt, minime idcirco condemnentur, quoniam videlicet Deus pro gratuita sua bonitate et misericordia, illud ipsis non imputat. Dicimus praeterea, hanc perversitatem semper edere fructus aliquos malitiae et rebellionis, adeo ut etiam qui sanctitate excellunt, quanvis ei resistant, multis tamen infirmitatibus et delictis sint contaminati quandiu in hoc mundo versantur.

Articulus XII.

Credimus ex hac corruptione et damnatione universali, in qua omnes homines natura sunt submersi, Deum alios quidem eripere, quos videlicet aeterno et immutabili suo consilio sola sua bonitate et misericordia, nulloque operum ipsorum respectu in Iesu Christo elegit: alios vero in ea corruptione et damnatione relinquere, in quibus nimirum iuste suo tempore damnandis iustitiam suam demonstret, sicut in aliis divitias misericordiae suae declarat. Nec enim alii aliis sunt meliores, donec illos Deus discernat ex immutabili illo consilio, quod ante seculorum creationem in Iesu Christo determinavit: neque posset quisquam sua vi sibi ad bonum illud aditum patefacere, quum ex natura nostra ne unum quidem rectum motum, vel affectum seu cogitationem habere possimus, donec nos Deus gratis praeveniat, et ad rectitudinem formet.

Articulus XIII.

Credimus quicquid ad salutem nostram requiritur, nobis in uno demum illo Iesu Christo offerri et communicari, ut

qui, quum nobis servandis sit datus, simul etiam sit nobis factus sapientia, iustitia, sanctificatio, et redemptio, adeo ut quicumque ab eo declinat, misericordiae patris, id est unico refugio nostro renunciet.

Articulus XIV.

Credimus Iesum Christum, sapientiam, et filium aeternum patris, naturam nostram assumpsisse, ita ut una sit persona *Deus et Homo*; homo, inquam, et corpore et anima passibilis, nobisque per omnia, excepto peccato, similis, utpote cuius caro sit vere semen Abrahae et Davidis, quanvis arcana et incomprehensibili Spiritus sancti virtute fuerit suo tempore in utero beatæ illius Virginis concepta. Ac proinde omnes illas haereses quibus olim turbatae sunt ecclesiae, ut illi veritati contrarias detestamur, ac nominatim quidem diabolicas *Serveti* imaginationes, Domino nostro Iesu Christo *imaginariam deitatem* tribuentis: ut quem videlicet dicat ideam et exemplar fuisse rerum omnium, et *Filium Dei personatum* sive *figurativum* appellat: denique corpus ei fabricantis ex tribus increatis elementis compactum, ac proinde utranque naturam miscentis ac destruentis.

Articulus XV.

Credimus in una eademque persona, quae est Iesus Christus, vere et inseparabiliter *duas* illas *naturas* sic esse coniunctas, ut etiam sint unitae: manente tamen unaquaque illarum naturarum in sua distincta proprietate, ita ut quemadmodum in ista coniunctione, divina verbi natura proprietates suas retinens, mansit increata, infinita, et omnia replens: sic etiam natura humana manserit mansuraque sit in aeternum, finita, suam illam naturalem formam, dimensionem, atque adeo proprietatem habens, cui nimirum veritatem humanae naturae non ademerit resurrectio, et glorificatio, sive assumptio ad dexteram patris. Itaque sic Christum consideramus in sua deitate, ut ipsum sua Humanitate non spoliemus.

Articulus XVI.

Credimus Deum immensam suam in nos caritatem ac bonitatem in eo demonstrasse, quod filium miserit, qui moreretur et resurgeret, et iustitiam omnem impleret, ut nobis coelestem vitam acquireret.

Articulus XVII.

Credimus eo unico sacrificio, quod Iesus Christus in cruce obtulit, nos esse Deo reconciliatos, ut pro iustis reputemur coram ipso, quoniam non possumus ipsi esse grati, neque adoptionis nostrae fructu potiri, nisi quatenus peccata nobis ignoscit. Itaque testamur, Iesum Christum esse integram et perfectam no-

stram ablutionem, in cuius morte plenam satisfactionem nancisci mur, qua liberemur ab omnibus peccatis quorum rei sumus, et a quibus absolvi alio remedio non possumus.

Articulus XVIII.

Credimus totam nostram iustitiam positam esse in peccatorum nostrorum remissione, quae sit etiam, ut testatur David, unica nostra felicitas. Itaque ceteras omnes rationes quibus homines existimant se coram Deo posse iustificari, plane repudiamus: omnique virtutum et meritorum opinione abiecta, in sola Iesu Christi obedientia prorsus acquiescimus, quae quidem nobis imputatur, tum ut tegantur omnia nostra peccata, tum etiam ut gratiam coram Deo nanciscamur. Denique credimus non posse nos, si vel tantillum ab hoc fundamento declinemus, reperire ubi conquiescamus, sed potius inquietos semper fore, quoniam pacem cum Deo habere non possumus, donec certo nobis sit persuasum, nos in Iesu Christo diligi, quoniam in nobis ipsis omni odio digni sumus.

Articulus XIX.

Credimus nos hac una ratione libertatem obtinere Dei invocandi, certa cum fiducia futurum, ut sese nobis patrem demonstret. Nec enim ullus nobis ad patrem aditus nisi hoc Mediatore patet.

Articulus XX.

Credimus nos sola fide fieri huius iustitiae participes, sicut scriptum est ipsum passum esse acquirendae nobis saluti, ut quicumque crediderit in eum non pereat. Hoc autem ideo fit quod promissiones vitae, nobis in ipso oblatae, tunc usui nostro applicantur, et nobis redduntur efficaces quum eas amplectimur, nihil ambigentes nobis obventura de quibus ore Dei certiores simus. Itaque iustitia, quam fide obtinemus, pendet a gratuitis promissionibus, quibus nos a se diligi Deus declarat et testificatur.

Articulus XXI.

Credimus nos arcana sancti Spiritus gratia donari fidei lumine, quae sit gratuitum Dei donum, et iis unis proprium, quibus Deo libuit illud tribuere, ut non habeant fideles, de quo in seipsis gloriantur, cum potius duplo sint obligatiores quod ceteris praeferantur. Sed et illud credimus, fidem electis dari, non ut semel tantum in rectam viam introducantur, quin potius, ut in ea ad extremum usque pergant, quia sicut a Deo initium est, ita etiam est complementum.

Articulus XXII.

Credimus nos qui natura servi sumus peccati, hac eadem fide intercedente in novam vitam regenerari. Recipimus autem

per fidem hanc sancte vivendi gratiam, dum promissionem illam evangelicam amplectimur, quod daturus sit nobis Dominus Spiritum sanctum. Tantum abest igitur, ut bene et sancte vivendi studium fides extinguat, ut etiam illud cieat, et inflammet in nobis, unde bona opera necessario consequuntur. Ceterum quavis Deus, ut nos plene servet, regeneret nos, et ad sanctam vitam formet: tamen profitemur, bona opera, quae duce ipsius Spiritu edimus, non respici a Deo, ut per ea iustificemur, aut filii Dei censerī mereamur, quoniam perpetua dubitatione, et trepidatione, fluctuaremus, nisi satisfactione illa niteremur, per quam nos omni noxae Iesus Christus exemit.

Articulus XXIII.

Credimus omnes *Legis* figuras adventu Iesu Christi sublatas esse, quavis earum veritas et substantia nobis in eo constet in quo sunt omnes impletæ. *Legis* tamen doctrina, et Prophetis nobis utendum est, tum ad vitam nostram formandam, tum ut eo magis in promissionibus Evangelicis confirmemur.

Articulus XXIV.

Credimus, quoniam Iesus Christus datus est nobis unicus advocatus, qui etiam præcipit ut ad patrem suo nomine confidenter accedamus, neque nobis licet alia forma preces concipere, nisi ea quam nobis Deus verbo suo dictavit: quicquid homines de mortuorum sanctorum intercessione commenti sunt, nihil aliud esse quam fraudem et fallacias Satanae, ut homines a recta precandi forma abduceret. Repudiamus etiam, quaecunque alia media excogitarunt homines, ut sese irae divinae eximant, utpote quae sacrificio et morti Iesu Christi tantumdem derogent, quantum illis tribuitur. Denique *Purgatorium* arbitramur figmentum esse ex eadem officina profectum: unde etiam manarunt vota monastica, peregrinationes, interdicta matrimonii, et usus ciborum, ceremonialis certorum dierum observatio, confessio auricularis, indulgentiae, ceteraque res omnes eiusmodi, quibus opinantur quidam se gratiam et salutem mereri. Ea vero omnia non tantum reiicimus, propter falsam meriti opinionem ipsis adiunctam, sed etiam quoniam sunt humana commenta et iugum ex hominum auctoritate conscientis impositum.

Articulus XXV.

Credimus quoniam non nisi per evangelium fimus Christi compotes, oportere sacram et inviolabilem *ἐνταλάν* eius auctoritate in ecclesia sancitam conservari: ac proinde requiri in ecclesia Pastores, quibus onus docendi verbi et administrandorum sacramentorum incumbat, quos etiam honore prosequi et reverenter audire oporteat siquidem legitime vocati officio suo fungantur: minime id quidem, quasi Deus eiusmodi adminiculis et subsidiis inferioribus

egeat, sed idcirco potius, quoniam ita illi videtur nos hoc veluti fraeno adhibito regere. Itaque *Fanaticos* illos omnes detestamur, qui quantum in se est, sacrum ministerium sive praedicationem verbi et administrationem sacramentorum, abolita cupiunt.

Articulus XXVI.

Credimus igitur nemini licere, sese coetibus subducere, et in seipso acquiescere, sed potius omnibus simul tuendam et conservandam esse Ecclesiae unitatem, sese communi institutioni et iugo Christi subiiciendo, ubicunque Deus veram illam disciplinam ecclesiasticam constituerit, etiamsi Magistratum edicta reclamant, quo ordine quicunque seipsos seiungunt, ordinationi Dei resistunt.

Articulus XXVII.

Credimus summo studio et prudentia discernendam esse *veram Ecclesiam*, cuius nomine nimium multi abutuntur. Itaque affirmamus ex Dei verbo, Ecclesiam esse fidelium coetum, qui in verbo Dei sequendo, et pura religione colenda consentiunt, in qua etiam quotidie proficiunt, crescentes et confirmantes se mutuo in Dei timore, ut qui quotidiano progressu et profectu indigeant, quos etiam, quantuncunque promoveant, oporteat tamen assidue ad remissionem peccatorum confugere. Minime tamen inficiamur, quin fidelibus hypocritae et reprobi multi sunt permixti, sed quorum malitia ecclesiae nomen delere non possit.

Articulus XXVIII.

Itaque dum hoc ita esse credimus, simul etiam palam affirmamus ubi verbum Dei non recipitur, nec ulla est professio obedientiae quae illi debetur, nec ullus sacramentorum usus, ibi proprie loquendo, non posse nos iudicare ullam esse Ecclesiam. Papisticos igitur conventus damnamus, quod pura Dei veritas ab illis exulet in quibus etiam sacramenta fidei corrupta sunt, adulterata, falsificata, vel penitus etiam abolita, in quibus denique omnes superstitiones et idolomaniae vigent. Ac proinde arbitramur, omnes eos, qui sese eiusmodi actionibus adiungunt, et iis communicant, a Christi corpore seipsos separare. Quia tamen in Papatu exigua quaedam Ecclesiae vestigia, ac praesertim *Baptismi* substantia remansit, cuius etiam efficacia ab eo non dependet a quo administratur, fatemur illic baptizatos, secundo baptismo non egere, quanvis propter admixtas corruptiones nemo baptizandos illic infantes offerre possit, quin seipsum polluat.

Articulus XXIX.

Credimus veram Ecclesiam gubernari debere ea politia sive disciplina, quam Dominus noster Iesus Christus sancivit, ita videlicet ut in ea sint *pastores, presbyteri, sive seniores, et diaconi,*

ut doctrinae puritas retineatur, vitia cohibeantur, pauperibus et reliquis calamitosis, prout opus est, consulatur, et sacri coetus aedificandis tum parvis tum magnis habeantur.

Articulus XXX.

Credimus omnes veros Pastores, ubicunque locorum collocati fuerint, eadem et aequali inter se potestate esse praeditos sub unico illo capite, summoque et solo universali Episcopo Iesu Christo: ac proinde nulli Ecclesiae licere sibi in aliam imperium aut dominationem vendicare.

Articulus XXXI.

Credimus nulli fas esse suapte auctoritate invadere ecclesiae gubernacula, sed legitima electione quoad eius fieri potest, et quandiu Dominus eius rei potestatem facit, praeunte, adscisci unumquemque oportere. Addimus autem nominatim illam exceptionem, quoniam interdum, ut nostris etiam temporibus, interrupto Ecclesiae statu necesse fuit nonnullos extra ordinem divinitus excitari, qui Ecclesiae collapsae ruinas instaurarent. Utcunque sit, tamen credimus, semper sequendam esse hanc normam ut omnes pastores et presbyteri suae vocationis testimonium habeant.

Articulus XXXII.

Credimus expedire, ut qui electi sunt, ecclesiae alicuius praefecti, inter se dispiciant, qua ratione totum corpus commode regi possit. Ita tamen, ut ab eo, quod Dominus noster Iesus Christus instituit, nusquam deflectant. Hoc autem non impedit, quominus quaedam singulis locis peculiariter sint instituta, prout commodum visum fuerit.

Articulus XXXIII.

Excludimus autem humana omnia commenta, et leges omnes, quae, cultus Dei praetextu, astringendis conscienciis invehuntur, et eas tantum admittimus, quae fovendae concordiae, et unicuique in obedientia debita retinendo subserviunt, qua in re sequendum nobis putamus, quod Dominus noster Iesus Christus de *Excommunicatione* statuit, quam quidem approbamus, et una cum suis appendicibus necessariam esse arbitramur.

Articulus XXXIV.

Credimus adiuncta esse verbo *Sacramenta*, amplioris confirmationis causa, gratiae Dei nimirum pignora et tesseras, quibus infirmas et rudi fidei nostrae subveniatur. Fatemur enim, talia esse signa haec exteriora, ut Deus per illa, sancti sui Spiritus virtute, operetur, ne quicquam ibi frustra nobis significetur. Arbitramur tamen omnem illorum substantiam et veritatem esse in Christo Iesu, a quo si separentur, nihil sint quam inanes umbrae et fumi.

Articulus XXXV.

Agnoscamus duo tantum Sacramenta toti Ecclesiae communia, quorum prius est *Baptismus*, nobis testificandae nostrae adoptioni datus, quoniam in eo inserimur Christi corpori, ut eius sanguine abluti, simul etiam ipsius spiritu ad vitae sanctimoniam renovemur. Illud etiam dicimus, quanvis non nisi semel baptizemur, fructum tamen Baptismi ad totius nostrae vitae cursum pertinere, ut certo stabilique sigillo in nobis obsignetur haec promissio, Christum semper nobis fore sanctificationem et iustificationem. Praeterea quanvis Baptismus sit fidei et resipiscentiae sacramentum, tamen quum una cum parentibus posteritatem etiam illorum in Ecclesia Deus recenseat, affirmamus infantes sanctis parentibus natos, esse ex Christi autoritate baptizandos.

Articulus XXXVI.

Affirmamus sanctam *Coenam Domini*, alterum videlicet Sacramentum, esse nobis testimonium nostrae cum Domino nostro Iesu Christo unionis, quoniam non est duntaxat mortuus semel et excitatus a mortuis pro nobis, sed etiam vere nos pascit et nutrit carne sua et sanguine, ut unum cum ipso facti vitam cum ipso communem habeamus. Quanvis enim nunc sit in caelis, ibidem etiam mansurus, donec veniat mundum iudicaturus: credimus tamen eum arcana et incomprehensibili spiritus sui virtute per fidem apprehensa, nos nutrire et vivificare sui corporis et sanguinis substantia. Dicimus autem hoc *spiritualiter* fieri, non ut efficaciae et veritatis loco, imaginationem aut cogitationem supponamus, sed potius, quoniam hoc mysterium nostrae cum Christo coalitionis tam sublime est, ut omnes nostros sensus totumque adeo ordinem naturae superet: denique quoniam cum sit Divinum ac caeleste, non nisi fide percipi et apprehendi potest.

Articulus XXXVII.

Credimus, sicut antea dictum est, tam in Coena quam in Baptismo, Deum nobis reipsa, id est, *vere et efficaciter* donare quicquid ibi sacramentaliter figurat, ac proinde cum signis coniungimus *veram possessionem ac fruitionem* eius rei, quae ita nobis offertur. Itaque affirmamus eos qui ad sacram mensam Domini puram fidem tanquam vas quoddam afferunt, vere recipere quod ibi signa testificantur, nempe corpus et sanguinem Iesu Christi, non minus esse cibum ac potum animae, quam panis et vinum sunt corporis cibus.

Articulus XXXVIII.

Dicimus itaque elementum aquae, quantumvis caducum, nobis nihilominus vere testificari interiorem animi nostri ablutionem in sanguine Iesu Christi per sancti Spiritus efficaciam. Itemque pa-

nem illum, et vinum illud, quod nobis in Coena datur, vere nobis fieri spirituale alimentum, quatenus videlicet velut oculis nostris spectandum praebent carnem Christi nostrum cibum esse, et eiusdem sanguinem nobis esse potum. Itaque fanaticos illos omnes reliquimus, qui haec signa et symbola repudiant, cum Christus Dominus noster pronuntiavit: *Hoc* est corpus meum, et *Hoc* poculum est sanguis meus.

Articulus XXXIX.

Credimus Deum velle mundum legibus et Politia gubernari, ut aliqua sint fraena, quibus immoderatae mundi cupiditates coercerentur: ideoque constituisse Regna, Respublicas, et reliquas principatuum species, sive haereditario iure obveniant, sive minus: neque id duntaxat, sed etiam quicquid spectat ad statum Iustitiae, quam vocant, cuius author agnosci postulat. Ideo etiam gladium in Magistratuum manus tradidit, reprimendis nimirum delictis, non modo contra secundam Tabulam, sed etiam contra primam commissis. Oportet igitur propter illum huius ordinis authorem non tantum pati, ut ii dominantur, quos ille nobis praefecit, sed etiam honore et omni reverentia eos prosequi, tanquam eius legatos ac ministros, ad legitimum et sanctum munus obeundum ab ipso designatos.

Articulus XL.

Affirmamus ergo parendum esse legibus et statutis, solvenda tributa, et reliqua onera perferenda, subiectionis denique iugum voluntarie tolerandum, etiam si infideles fuerint Magistratus, dummodo Dei summum imperium integrum et illibatum maneat. Itaque detestamur omnes eos, qui dominationes repudiant, communitatem et confusionem bonorum invehunt, omnes denique iuris rationem evertere moliantur.

Finis.

II.

SCOTICANA CONFESSIO FIDEI,
ORDINES REGNI SCOTIAE,

OMNESQUE IN ILLO REGNO PROFITENTES IESUM CHRIS-
TUM, SANCTUMQUE EIUS EVANGELIUM NATIVIS SUIS
POPULARIBUS, ALIISQUE REGNIS ET NATIONIBUS UNA
CUM IPSIS EUNDEM CHRISTUM IESUM PROFITENTI-
BUS, GRATIAM, MISERICORDIAM

ET

PACEM A DEO PATRE DOMINI NOSTRI IESU CHRISTI
CUM SPIRITU RECTI IUDICII ET SALUTIS,

COMPRECANTUR.

[PRAEFATIO.]

Diu sitivimus (Charissimi fratres) mundo patefacere summam illius doctrinae quam profitemur, et pro qua infamiam et periculum sustinuimus: Sed tanta fuit Satanae, contra nos et aeternam Iesu Christi nuper inter nos natam veritatem, rabies, quod in hunc usque diem non fuerit data nobis commoditas exponendi mentem nostram, sicut lubentissime voluissemus. Nam quomodo hactenus, iactati fuerimus, magnam Europae partem non latere arbitramur. Verum, quum ex infinita Dei nostri bonitate (qui nunquam sinit afflictos suos penitus confundi) supra spem, aliquam libertatem et quietem obtinuimus, nolimus non in lucem edere brevem hanc et planam Confessionem illius doctrinae, quae nobis proponitur, quamque nos credimus et profitemur: partim ut satisfiat fratribus, quorum corda procul dubio graviter fuerunt et adhuc sunt vulnerata, acerbis et malitiosis calumniis eorum, qui adhuc bene loqui non didicerunt: partim ut obturemus talium impudentium blasphematorum ora, qui temere et audacter illud damnant, quod nunquam vel audiverunt, nedum intellexerunt. Non quod putemus, virulentam eiusmodi hominum malitiam, hac nostra simplici Confessione posse curari, quum sciamus dulcem Evangelii odorem esse et futurum mortiferum filiis perditionis,

sed praecipue infirmorum fratrum rationem habemus, quibus cupimus intima animi nostri sensa communicare, ne diversitate rumororum quos Satan contra nos dispersit, ut sanctissimum nostrum propositum disturbet et evertat: protestantes, quod si quis in hac nostra Confessione articulum, vel sententiam repugnantem sancto Dei verbo notaverit, nosque illius scripto admonuerit, promittimus Dei gratia ex Dei ore, id est, ex sacris scripturis, nos illi satisfacturos, aut correcturos, si quis quid erroris inesse probaverit. Deum enim in conscientiis nostris testem advocamus, nos ex animo omnes sectas, haereses, omnesque falsae doctrinae doctores detestari: omnique cum animi submissione et reverentia puritatem Evangelii Christi, quod est unicum animarum nostrarum alimentum nos amplecti: ideoque tanti apud nos pretii, quod decrevimus extrema quaeque mundana pericula potius subire, quam ut nos eo fraudari patiamur. Hoc enim certissime persuasum habemus, quod quicumque Christum negaverit, illiusque coram hominibus puduerit, illum etiam Christus coram coelesti Patre et eius Angelis est negaturus. Ideoque Omnipotentis eiusdem Domini Iesu Christi auxilio freti, firmiter proponimus ad finem usque in huius nostrae fidei Confessione ad finem persistere, sicut in sequentibus articulis continetur.

SCOTICANA CONFESSIO FIDEI.

1. DE DEO.

Confitemur et agnoscimus unum solum Deum, cui soli nos adhaerere oportet: cui soli nos servire oportet: quem solum colere debemus, et in quo solum fiduciam nostram oportet collocare, qui est aeternus, infinitus, immensus, incomprehensibilis, omnipotens, invisibilis, unus essentia, et tamen in tres personas distinctus, Patrem, Filium, et Spiritum Sanctum. Per quem, confitemur, omnia in coelo et in terra, tam visibilia quam invisibilia, creata, in suo esse retineri, ipsiusque inscrutabili providentia regi et gubernari, in talem finem, qualem aeterna ipsius sapientia, bonitas et iustitia, in manifestationem gloriae suae ipsis destinavit, Deuter. 6, 4. Ies. 44, 6. Deuter. 4, 35. Matth. 28, 19. Genes. 11. et 26. Proverb. 16, 4.

2. DE CREATIONE HOMINIS.

Confitemur et agnoscimus hunc Dominum Deum nostrum, creasse hominem, videlicet primum nostrum parentem Adamum in imaginem et similitudinem suam, Gen. 1, 27. Cui sapientiam, domi-

nium, iustitiam, liberum arbitrium, et claram sui ipsius notitiam dedit: adeo ut in tota hominis natura nulla potuerit notari imperfectio. Ab ista perfectione et honore vir et mulier defecerunt, Gen. 3, 6.; mulier decepta a serpente, et vir aurem voci mulieris praebens, uterque conspirans contra supremam Dei maiestatem, qui disertis verbis mortem antea est interminatus, si praesumerent de arbore illa vetita edere.

3. DE ORIGINALI PECCATO.

Qua transgressione, quae vulgo dicitur originale peccatum, prorsus deformata est illa Dei in homine imago, ipseque et eius posterius natura facti sunt inimici Dei, mancipia Satanae, et servi peccati, adeo ut mors aeterna habuerit et habitura est potentiam et dominium in omnes, qui non fuerunt, non sunt, nec futuri sunt coelitus regeniti: quae regeneratio efficitur virtute Spiritus sancti, operantis in cordibus electorum Dei, certam fidem in Dei promissionem, eius verbo nobis revelatam: qua fide, Iesum Christum cum gratuitis eius donis et beneficiis in ipso promissis, apprehendimus, Eph. 2, 1. 2. 3. Rom. 5, 6. 8. Ioh. 3, 5. 6. item 15.

4. DE REVELATIONE PROMISSIONIS.

Hoc enim constanter credimus Deum, post tremendam, et horrendam hominis defectionem ab eius obedientia, Adamum quaevisisse, ad se vocasse, ipsius peccatum reprehendisse, eiusdem eum convicisse, et tandem gratuitam et iucundissimam promissionem illi fecisse, scilicet quod semen mulieris caput serpentis contereret, id est opera Diaboli destrueret, quae promissio, sicut saepius repetita fuit, et temporis successu clarior facta, sic fideles omnes, ab Adamo ad Noachum, constanter et cum gaudio eam sunt amplexi, Gen. 3, 15. ibid. 12, 3. Ies. 7, 14. Similiter etiam a Noacho ad Abrahamum, ab Abrahamo ad Davidem, et sic deinceps, ad incarnationem Iesu Christi, omnes (scilicet patres fideles sub lege) iucundissimos illos Christi dies viderunt et gavisi sunt.

5. CONSERVATIO, INCREMENTUM ET PRAESERVATIO ECCLESIAE.

Constantissime credimus Deum praeservasse, docuisse, multiplicasse, honorasse, decorasse, atque a morte ad vitam omnibus aetatibus Ecclesiam suam ab Adamo usque ad adventum Christi in carnem, vocasse. Abrahamum enim e patria sua evocavit, illum instituit, Semen eius multiplicavit, atque mirabiliter conservavit, et magis myrifice e servitute et tyrannide Pharaonis liberavit, illis leges, statuta et ceremonias suas dedit, terramque Ca-

naan dedit possidendam. Post Iudices et Saulem, illis dedit Davidem Regem: cui promisit fore ut ex fructu lumborum eius unus perpetuo ipsius solio insideret. Ad eundem hunc populum, continuo temporis successu, misit Prophetas, qui eum ad rectam Dei sui viam reducerent, a qua idololatria saepius deflexerunt. Et quanquam, propter pertinacem iustitiae contemptum, quasi coactus fuit, illos in hostium potestatem tradere, sicut antea per os Moysis est interminatus, adeo ut sancta civitas fuerit funditus eversa, templum igne combustum, totaque terra desolata annos 70. tamen gratuita misericordia ipsos Hierosolyamam reduxit, ubi civitas et templum sunt restaurata, et illi contra omnes Satanae tentationes et insultus, usque in adventum Messiae, iuxta promissionem, manserunt. 2 Reg. c. 24. et 25. Deuter. 28. Agg. 1. 2. Zach. 3, 1. 2.

6. DE CHRISTI INCARNATIONE.

Cum plenitudo temporis advenit, Deus Filium suum, aeternam suam prudentiam, substantiam gloriae suae, in mundum misit, qui naturam humanam ex substantia foeminae assumpsit, nempe ex virgine, idque per operationem Spiritus sancti. Sicque natum est iustum illud Davidis semen, Angelus magni consilii Dei, ipse Messias promissus, quem nos agnoscimus et confitemur Emmanuel, verum Deum et verum hominem, duabus naturis unitis et coniunctis, in unam personam. Qua confessione nostra damnamus damnabiles et pestilentes haereses Arrij, Marcionis, Eutichetis, Nestorii, et aliorum, qui vel negarunt aeternam illius deitatem, aut veritatem humanae naturae, vel qui eas confuderunt aut diviserunt. Gal. 4, 4. Luc. 2, 6.

7. CUR OPORTUERIT MEDIATOREM ESSE VERUM DEUM ET VERUM HOMINEM.

Agnoscimus et confitemur, hanc maxime admirandam conjunctionem inter deitatem et humanitatem in Iesu Christo, ab aeterno et immutabili Dei decreto processisse, unde etiam nostra salus oritur et dependet.

8. ELECTIO.

Nam idem aeternus Deus et Pater, qui ex mera gratia elegit nos in Iesu Christo filio suo, ante iacta mundi fundamenta, ipsum, ut nostrum esset caput, noster frater, noster pastor, et magnus animarum nostrarum Episcopus destinavit. Verum quia inimicitia inter Dei iustitiam et nostra peccata erat eiusmodi, ut nulla caro ex se, aut quiverit, aut potuerit ad Deum pervenisse, opus fuit filium Dei ad nos descendere, et sibi corpus ex nostro corpore assumere, carnem ex nostra carne, os ex ossibus nostris,

ut sic esset perfectus inter Deum et homines mediator: omnibus quotquot in Deum credunt, dans potestatem, ut fiant Dei filii, ut ipse testatur: Ego ascendo ad meum patrem et vestrum Deum. Per quam sanctissimam fraternitatem, quicquid in Adamo amisimus, rursus nobis restituitur: et hac de causa non veremur Deum patrem nostrum vocare, non tam quia nos creavit, (quod commune habemus cum ipsis reprobis) quam quia dedit nobis in fratrem filium suum unigenitum, nobisque gratiam dedit, ut illum pro nostro mediatore agnoscamus et amplectamur, ut ante dictum est. Oportuit porro Messiam, et redemptorem, verum Deum et verum hominem esse, quia poenas nostris transgressionibus debitas erat laturus, seque ipsum stiturus, quasi in nostra persona coram iudicio Patris pro nostra transgressionem et inobedientia pati, morte, mortis authorem superare. Verum quia sola Deitas mortem pati nequivit, neque etiam sola humanitas eandem superare, utramque in unam personam coniunxit, ut unius imbecillitas pateretur, et morti (quam nos meriti sumus) subiiceretur, et infinita atque invincibilis potentia alterius, scilicet Deitatis, triumpharet: et vitam, libertatem et perpetuam victoriam nobis procuraret, atque sic confitemur, maximeque indubitanter credimus. Eph. 1, 4. Hebr. 2, 11. 12. 1 Petr. 2, 25. Ioh. 1, 12. ibid. 20, 17. Ies. 63, 5.

9. CHRISTI MORS, PASSIO ET SEPULTURA.

Quod Dominus noster Iesus Christus obtulit se voluntarium Sacrificium Patri pro nobis, quod passus sit contradictionem peccatorum, quod vulneratus et plagis affectus pro nostris transgressionibus fuit, quod cum esset purus et innocens agnus Dei, damnatus sit in praesentia iudicis terreni, ut nos coram tribunali Dei nostri, quod ipse non tantum crudelem crucis mortem sit passus (quae Dei sententiâ fuit maledicta) sed etiam quod ad tempus iram patris, quam peccatores meriti sunt, subivit. Verum nihilominus profitemur, quod permansit unice dilectus et benedictus Patris filius in medio angoris sui, et tormento, et quod animo et corpore passus est, ut pro populi peccatis plene satisfaceret, atque nunc nullum aliud sacrificium pro peccatis superesse affirmamus et profitemur. Quod si qui aliud asserant, illos in Christi mortem, aeternam purgationem et satisfactionem per eandem nobis procuratam blasphemos esse, non dubitamus profiteri. Isa. 53, 10. 12. Hebr. 7, 27. ibid. 9, 26. Hebr. 12, 3. Isa. 53, 3. 4. 5. Deuter. 21, 23. Gal. 3, 13. Hebr. 10, 1. 2. Item 9, 28.

10. RESURRECTIO.

Sine omni dubio credimus, quum impossibile esset, ut dolores mortis authorem vitae, captivum tenerent, quod Dominus noster Iesus Christus crucifixus, mortuus et sepultus, qui descendit

ad inferos, pro nostra iustificatione resurrexit, et destruens eum, qui erat peccati author, vitam nobis, qui morti eiusque servituti subiiciebamur, reduxit. Scimus hanc eius resurrectionem confirmatam fuisse testimoniis ipsiusmet inimicorum, resurrectione mortuorum, quorum sepulchra aperta fuerunt, illique resurrexerunt, et multis intra civitatem Hierosolymitanam apparuerunt, id etiam testimoniis Angelorum, sensibus atque iudicio Apostolorum, et aliorum qui cum ipso conversati sunt, quique cum ipso post resurrectionem ederunt et biberunt, est confirmatum. Act. 2, 24. Rom. 6, 4. Matth. 28. Ioh. 20. et 21.

II. ASCENSIO.

Nequaquam dubitamus, quin ad ipsum corpus quod natum fuit ex Virgine, crucifixum, mortuum et sepultum, quod illud resurrexit et ascendit in coelos, ut omnia adimpleret: ubi nostro nomine, et ad nostram consolationem, omnem potestatem in coelo et in terra accepit, ubi ad dextram patris sui sedet, coronatus in regno suo, advocatus et solus mediator pro nobis: quam gloriam, honorem et praerogativam ipse solus inter fratres possidebit, donec omnes ipsius inimici fiant scabellum pedum ipsius. Act. 1, 9. Matth. 28, 18. Ioh. 2, 1. item 2, 5. Psalm. 110, 1.

Sicut etiam sine dubio credimus, ultimum iudicium futurum, ad cuius executionem, certo confidimus, eundem Dominum Iesum visibiliter rediturum, sicut visus est ascendere, et quod tunc tempus recreationis et restitutionis rerum omnium veniet, et quod tunc tempus recreationis et restitutionis rerum omnium veniet, firmiter credimus: adeo ut qui ab initio vim passi sunt et iniuriam propter iustitiam, beatam illam immortalitatem ab initio promissam possidebunt. Apoc. 20, 11. 12. etc. Ies. 66, 18. 19. etc. Sed contra, refractarii, inobedientes, crudeles, oppressores, homines impuri, idololatrae, et omnis generis infideles, in carcerem exteriorum tenebrarum, ubi ipsorum vermis non morietur, nec ignis extinguetur, conicientur. Cuius diei iudicii in ipso exequendi recordatio, non tantum est nobis fraenum ad cohibendum carnales appetitus, sed etiam tanta tamque incomparabilis consolatio, quod nec minae potentissimorum huius mundi principum, nec metus mortis temporalis, et praesentis periculi, poterit nos adigere, ut renunciemus, aut abnegemus beatam illam societatem, quam nos membra habemus cum capite, et unico nostro mediatore Iesu Christo: quem esse Messiam promissum, unicum Ecclesiae caput, iustum nostrum legis latorem, unicum nostrum summum Sacerdotem, advocatum et mediatorem, confitemur et profiteamur. In quos honores et munera si homo vel angelus sese ingerere praesumat, illos ut contumeliosos et blasphemos in nostrum Servatorem et supremum gubernatorem, Iesum Christum penitus detestamur, et ab illis abhorremus. Col. 1, 18. Iac. 4, 12. Hebr. c. 9. et 10.

12. FIDES IN SPIRITUM SANCTUM.

Fides haec eiusque certitudo, ex carne et sanguine, id est ex naturali quae in nobis est facultate, non procedit, sed est inspiratio Spiritus sancti, quem confitemur, eum aequalem Patri et Filio, qui nos sanctificat et ducit operatione sua, in omni veritate, sine quo Dei inimici, et ignari Filii eius Iesu Christi, in aeternum maneremus. Matth. 16, 17. Ioh. 14, 15. 19. Natura enim ita sumus mortui, coeci et perversi, ut nec sentiamus cum pungimur, videamus lucem, cum splendet, nec Dei voluntati, cum nobis revelatur, quimus assentiri, nisi spiritus Domini nostri, quod mortuum est, vivificet, auferat tenebras mentium nostrarum, et rebellionem cordium, in obsequium benedictae voluntatis ipsius flectat. Itaque sicut confitemur Deum Patrem cum non essemus nos creasse, et Filium eius Dominum nostrum Iesum Christum, cum eius inimici essemus, nos redemisse: ita etiam confitemur, Spiritum sanctum, sine omni meriti nostri respectu, (sive sit ante, sive post regenerationem) nos sanctificasse et regenerasse. Et ut hoc unum adhuc planius dicamus, sicut nos omni gloria et honore creationis et redemptionis nostrae spoliamus, sic etiam et regenerationis et sanctificationis: nam ex nobis ne cogitare quidquam boni sufficimus, sed qui incepit opus in nobis, is solus est, qui ad laudem et gloriam, immeritae suae gratiae, id ipsum in nobis continuat. Rom. 5, 10. 2 Cor. 3, 5.

13. CAUSA BONORUM OPERUM.

Itaque confitemur, causam bonorum operum esse non nostrum liberum arbitrium, sed Domini nostri Iesu spiritum, Ioh. 3, 6., qui per veram fidem habitans in nostris cordibus talia bona opera producit, qualia Deus praeparavit, ut in illis ambulemus. Eph. 2, 10. Hoc enim audentissime affirmamus, blasphemum esse dicere, Christum in talium cordibus habitare, in quibus nullus prorsus est sanctificationis spiritus. Ideoque non veremur affirmare, homicidas, oppressores, crudeles, persecutores, adulteros, fornicatores, impuros homines, idololatrias, ebriosos, fures, et alios iniquitatis operarios, nec veram fidem, nec ullam Spiritus sancti portionem habere, quandiu in tali iniquitate pertinaciter perseveraverint. Nam quamprimum Spiritus Domini Iesu, quem Dei electi per veram fidem recipiunt, possessionem in alicuius corde accipit, tum statim hominem illum regenerat, et renovat: sic, ut odio habere incipiat, quod antea amaverat, et illud incipiat amare, quod antea oderat: et inde procedit continua illa inter carnem et spiritum pugna: adeo quod caro et naturalis homo, secundum suam corruptionem placentia sibi et incunda concupiscit, murmurat in adversis, in secundis effertur, et omnibus momentis est prona et parata ad Dei maiestatem offendendum. Rom. 8, 16. Sed Dei

Spiritus, qui testatur spiritui nostro nos esse Dei filios, facit nos resistere immundis voluptatibus, et in Dei praesentia suspirare, pro liberatione ab hac servitute corruptionis. Et tandem ita de peccato triumphat, ne in mortalibus corporibus regnet. Pugnam hanc carnales homines non habent, quum sint Spiritu Dei destituti, sed sequuntur et obtemperant peccato cum aviditate sine poenitentia, prout Satan et ipsorum prava cupiditas eos stimulat. Verum Dei filii, ut ante dictum est, pugnant contra peccatum, suspirant et gemunt, cum se iniquitate sentiunt tentari: et si lapsi fuerint, non ficta poenitentia resurgunt: haec autem non sua, sed virtute Domini Iesu faciunt, sine quo nihil possunt facere. Ioh. 15, 5.

14. QVAE OPERA BONA CORAM DEO REPUTANTUR.

Confitemur et agnoscimus Deum sanctam suam legem homini dedisse, Exod. 20, 1. Deuter. 5, 6. in qua non solum opera, quae displicent, et offendunt divinam maiestatem prohibentur, sed etiam quaecunque ipsi placent, quaeque remunerare promisit, praecipiuntur. Atque haec opera, duorum sunt generum, quorum unum fit in Dei honorem, alterum in proximorum nostrorum commodum: utrumque autem autoritate voluntatis divinae nititur. Unum habere Deum, ipsum colere et honorare, illum in omnibus nostris adversis invocare, sanctum eius nomen revereri, verbum eius audire, ei fidem dare, sanctis eius Sacramentis communicare, sunt primae Tabulae opera. Patrem, matrem, principes, gubernatores, potestates eminentes, honorare, amare, iuvare, mandatis ipsorum (quae divinis non repugnant) obtemperare, innocentum vitas servare (Eph. 6, 1. Ierem. 22, 3. 4. Ezech. 22, 3. 4.), tyrannidem reprimere, oppressos defendere, corpora nostra munda et sancta conservare, sobrie et temperanter vivere, cum omnibus in verbo et facto iuste agere, denique omnes appetitus, quibus proximus noster laeditur, aut laedi possit, reprimere, sunt bona illa opera secundae Tabulae, quae Deo maxime grata et accepta sunt, ut quae ab ipso nobis sunt imperata. Quicquid autem his contrariatur, est peccatum maximo dignum odio, quod omni ratione illi displicet, eumque ad iram provocat. Ies. 50, 10. 11. 1 Thess. 4, 3. 4. 5. Ut ipsum solum non invocare, in nostra necessitate, eius verbum cum reverentia non audire, illud contemnere et spernere, habere vel colere idola, idololatriam fovere vel defendere, parvi pendere reverendum illud Dei nomen, sancta Iesu Christi Sacramenta prophanare, abuti aut contemnere, illis quos Deus in autoritate collocavit (dum se intra vocationis suae limites continent) non parere, aut resistere, (Roman. 13, 1.) homicidium committere aut ei consentire, odio proximum habere, sanguinem innocentem fundi permittere, si illud quominus fiat possis impedire: et tandem transgressionem cuiusvis mandati in prima

vel secunda Tabula, quo Dei ira adversus superbum et ingratum mundum accenditur. Itaque illa tantum bona opera esse affirmamus, quae fide secundum Dei mandatum fiunt, qui in lege sua, quid sibi placet exposuit. Mala autem opera dicimus esse, non solum illa, quae expresse contra Dei mandatum fiunt, sed etiam quaecunque in religione et Dei cultu, non aliam habent certitudinem, quam inventionem et opinionem hominis, quae Deus ab initio semper reiecit, sicut per Prophetam Esaiam et Dominum nostrum Iesum Christum istis verbis docemur, Frustra colunt me, doctrinas et mandata hominum docentes. Iesa. 29, 13. Matth. 15, 8.

15. PERFECTIO LEGIS ET HOMINIS IMPERFECTIO.

Legem Dei iustissimam, aequissimam, sanctissimam esse confitemur et agnoscimus, quodque ea praecipit, quae si perfecte efficerentur, illuminarent, et hominem ad aeternam felicitatem perducere possent, verum natura nostra adeo est corrupta, infirma et imperfecta, ut nunquam opera Legis perfecte implere valeamus. Rom. 7, 18. Psalm. 19, 12. Deuter. 5, 25. Rom. 10, 3. 1 Ioh. 1, 8. Imo si postquam regenerati sumus, peccatum nos non habere dixerimus, nosmetipsos decipimus, et veritas Dei in nobis non est, et ideo oportet nos Christum cum ipsius iustitia et satisfactione apprehendere, qui est finis et complementum Legis, per quem hac libertate donamur, ut quamvis nos Legem in omnibus non impleamus, tamen ab execratione Dei sumus immunes. Rom. 10, 4. et 9. Gal. 3, 24. Deuter. 26, 13. Nam Deus Pater nos in corpore Iesu Christi Filii sui intuetur, imperfectam nostram obedientiam quasi perfectam acceptat, omniaque opera nostra quae in se multis maculis foedantur, perfecta iustitia Filii sui tegit, Ephes. cap. 1. vers. 5. 11. Roman. cap. 4. vers. 2. non existimamus nos ita libertate donatos, quasi nullam Legi obedientiam debeamus (contrarium enim ante confessi sumus:) sed hoc affirmamus, neminem in terra (Christo solo excepto) opere et revera ita praestitisse, praestare aut praestitutum, eam in opere obedientiam legi, quam lex requirit: sed quum omnia fecerimus, oportet procumbere et ingenue confiteri, nos esse servos inutiles. Luc. 17, 10. Itaque quicumque merita operum suorum iactitant, aut operibus supererogationis confidunt, de vanitate se iactitant, et damnandae idololatriae confidunt.

16. DE ECCLESIA.

Sicut in unum Deum Patrem, Filium et Spiritum sanctum credimus, ita etiam ab initio fuisse et nunc esse, Matth. 3, 9. et in consummationem usque mundi futuram unam Ecclesiam constanter credimus, id est, societatem et multitudinem hominum a Deo electorum, qui illum recte per veram fidem in Iesum Chri-

stum colunt et amplectuntur, qui eiusdem Ecclesiae solus est caput, quae etiam est corpus et sponsa Christi Iesu, quae ecclesia est Catholica, id est, universalis, quia electos omnium seculorum, regnorum, nationum et linguarum continet, sive sint ex Iudaeis, sive ex Gentibus, qui communionem cum Deo Patre et Filio eius Iesu Christo, per sancti Spiritus sanctificationem habent. Ephes. 1, 22. ibid. 5, 23. Coloss. 1, 18. Apocal. 7, 9. Ideo vocatur communio, non prophanorum, sed sanctorum, qui tanquam cives coelestis Hierosolymae beneficiis, omnem aestimationem superantibus fruuntur, videlicet uno Deo, uno Domino Iesu Christo, una fide unoque Baptismo: extra quam Ecclesiam nec est vita, nec aeterna felicitas. Itaque prorsus detestamur illorum blasphemiam, qui dicunt homines viventes secundum aequitatem et iustitiam, quamcunque religionem professi fuerint, servatum iri. Nam ut sine Christo nec est vita nec salus, ita nemo eius erit particeps, nisi quem Pater Filio Iesu Christo tradidit, illosque opportuno tempore ad illum venire, eius doctrinam profiteri, in illum credere (liberos. n. cum parentib. fidelibus comprehendimus) oportet. Haec Ecclesia est invisibilis, soli Deo nota, qui solus novit, quos elegit: comprehenditque, sicut dictum est, tam electos defunctos, qui vulgo Ecclesia triumphans vocantur, quam eos qui adhuc in hac vita supersunt, militantes contra peccatum et Satanam, et posthac sunt victuri. Ioh. 6, v. 37. 39. et 65.

17. ANIMARUM IMMORTALITAS.

Electi defuncti, sunt qui in pace et quiete a laboribus suis Apoc. 14, 3. non quod dormiunt, et in quandam oblivionem veniunt, ut phantastici quidam affirmant: sed quod ab omni metu et tormentis omnique tentatione liberantur, quibus nos et omnes Dei electi in hac vita subiicimur, Apoc. 7, 14. Ideoque Ecclesia militans appellatur, ut contra reprobi et infideles defuncti, angorem, tormenta et poenam supra quam exprimi potest patiuntur: adeo ut neque hi neque illi ita dormiunt, quin sentiunt in qua conditione versentur, sicut parabola Iesu Christi, Lucae 16. eius verba in cruce ad latronem et clamor animarum sub altare (Domine qui es iustus et aequus, quousque sanguinem nostrum inultum in habitatores terrae relinques) manifeste attestantur Luc. 23, 43. et Apoc. 6, 10.

18. DE NOTIS, QUIBUS ECCLESIA VERA, A FALSA DISCERNITUR, ET QUIS DOCTRINAE IUDEX CONSTITUENDUS.

Quia Satan ab initio operam navavit, pestiferam suam Synagogam Ecclesiae Dei titulo ornare, et inflammavit corda crudelissimorum homicidarum, persequi, turbare et molestia afficere veram Ecclesiam, eiusque membra, ut in Caino et Abele, Ismaele et

Isaaco, Esauo et Iacobo, omnibusque Iudaeorum sacerdotibus, et Iesu Christo, et eius Apostolis, qui eum secuti sunt, Gen. 4, 8. 21. 9, 27. 41. Matth. 23, 29. Ioh. 11, 53. Act. 4, 1. Imprimis necesse est, ut vera Ecclesia ab eiusmodi sordidis synagogis, perspicuis et perfectis notis discernatur, ne decepti, ad nostram damnationem, falsam pro vera, recipiamus et amplectamur; notae, signa et certa indicia, quibus immaculata Iesu Christi sponsa ab impuro et horribili scorto, Ecclesia malignantium dignoscitur, nec esse antiquitatem, usurpatum titulum, linealem descensum, nec multitudinem hominum, approbantium errorem, affirmamus. Cain enim, aetate et titulo Abeli et Setho praeferebatur. Ierusalem etiam praerogativam supra omnia terrae loca habebat: ubi etiam Sacerdotes per lineam ab Aarone descenderunt: maior etiam numerus, Scribas, Phariseos et Sacerdotes sequebatur, quam qui vere in Christum Iesum crediderunt, eiusque doctrinam approbarunt: et tamen neminem sani iudicii arbitramur fassurum, aliquem praedictorum Dei Ecclesiam fuisse. Notas ergo verae Ecclesiae Dei credimus, confitemur, et profitemur, primum et ante omnia, veram praedicationem Verbi Dei, in quo Deus seipsum nobis patefecit, sicut Prophetarum et Apostolorum scripta nobis declarant. Ioh. 1, 23. 45. 5, 39. 1 Cor. 3, 10. 11. Eph. 2, 20. Rom. 4, 11. 1 Cor. 5, 3. Deinde recta Sacramentorum Iesu Christi administratio, quae verbo et promissioni Dei annecti debent, ut illud in cordibus nostris confirmet et obsignent. Postremo loco est disciplina Ecclesiastica recte administrata, sicut Dei verbum praescribit ad reprimendum vitium et virtutem fovendam. Ubique praedictae hae notae videntur, et tempore aliquo continuantur (etsi numerus duo vel tres non excedat) illic proculdubio esse Ecclesiam Christi, in cuius medio ipse (prout est pollicitus) praesens adest, non in universali, de qua diximus antea, sed particulari, qualis erat Corinthi in Galatis, Ephesi et in aliis locis, in quibus ministerium fuit a Paulo plantatum, et ab Apostolo, Ecclesiae Dei nominatae fuerunt. Tales nos qui in Scotia habitamus in Scotiae regno, Iesu Christi professores, in urbibus et pagis et locis *reformatis* habere nos profitemur. Doctrina enim quae in Ecclesiis nostris docetur, verbo Dei scripto continetur, videlicet in libris Veteris et Novi Testamenti, de libris enim illis loquimur, qui a veteribus Canonici habiti fuerunt. In quib. omnia credenda ad hominum salutem sufficienter expressa affirmamus. Cuius interpretationem, neque ad privatam aliquam aut publicam personam pertinere confitemur, neque ad Ecclesiam aliquam, propter prae eminentiam aut praerogativam quancunque vel personalem vel localem, quam una supra aliam habet: sed ius et autoritas haec esse solius Spiritus Dei, per quem S. Scripturae literis sunt mandatae. Cum ergo contingit quod contrahitur pro recto sensu alicuius loci, vel sententiae Scripturae aut pro reformatione alicuius abusus in Ecclesia Dei, non tam viden-

dum nobis est, quid homines ante nos vel dixerunt, vel fecerunt, quam quid Spiritus sanctus uniformiter, in corpore Sacrae Scripturae dicat, et quid Iesus Christus ipse fecit, et faciendum praecepit. Hoc enim omnes sine controversia fatentur Spiritum Dei qui est unitatis Spiritus, nullibi sibi contrarium esse, 1 Cor. 12, 4. Si itaque interpretatio, determinatio, vel sententia cuiusvis doctoris Ecclesiae vel concilii, expresso Dei verbo, in quovis alio Scripturae loco repugnet: certum est illam interpretationem, non esse mentem et sensum Sancti spiritus, quamvis Concilia, Regna et nationes eam admiserint et approbaverint: nullam enim interpretationem admittere audemus, quae alicui principali articulo fidei, aut alicui plano textui Scripturae aut charitatis regulae repugnant.

19. SCRIPTURARUM AUTHORITAS.

Sicut credimus et confitemur Scripturas Dei sufficienter instruere, et hominem Dei perfectum reddere: ita eius authoritatem a Deo esse, et nec ab homine vel Angelo pendere affirmamus et profitemur, 1 Timoth. 3, 26. Asserimus itaque quod qui dicunt Scripturas non aliam habere authoritatem, sed eam quam ab Ecclesia accepit, sunt in Deum blasphemi, et verae Ecclesiae iniuriam faciunt quae semper audit, et voci sponsi et pastoris sui obsequitur, nunquam autem magistram agere sibi arrogat, Iohann. 10, 3. et 14.

20. DE CONCILIIS GENERALIBUS, EORUM POTESTATE, AUTHORITATE, ET CAUSIS CUR CONVENIUNT.

Quemadmodum non temere damnamus illud quod viri pii, congregati in generali Concilio legitime convocato, nobis proposuerunt; ita sine iusto examine non admittimus quicquid hominibus, generalis concilii nomine obtruditur: manifestum enim est, quod sicut fuerunt homines, ita etiam eorum quidam manifeste errarunt, idque in rebus maximi ponderis et momenti. Quatenus ergo concilium, sententiam et mandatum quod dat, probat plano Dei verbo, eatenus statim idipsum reveremur et amplectimur. Verum si qui Concilii nomine novos fidei nostrae articulos nobis eudere aut constitutiones verbo Dei repugnantes facere praetendant: tamen oportet omne illud quod animas nostras a voce solius Dei nostri avocat, ut hominum doctrinas et constitutiones sequamur, tanquam doctrinas daemoniorum penitus reiicere, 1 Timoth. 4, 1. Causa igitur, cur generalia Concilia convenerunt, non fuit, ut aliquam perpetuam non antea a Deo latam legem conderent, neque ut novos fidei nostrae articulos fabricarent, vel ut Dei verbo ullam authoritatem tribuerent: multo minus, ut facerent illud esse verbum Dei, aut veram ipsius interpretationem, quae antea non fuerit, sancta eius voluntas verbo ipsius expressa. Verum causa

conciliorum (loquimur enim de illis quae conciliorum nomina merentur) partim fuit ad haereses confutandum, et ut publicam fidei confessionem posteris sequendam darent, quod utrumque auctoritate verbi Dei scripti fecerunt, idque sine opinione cuiusvis prae-rogativae, quod quia in generali concilio essent, ideo non poterant errare. Haec fuit prima et principalis generalium conciliorum ex nostra sententia, causa. Altera fuit propter bonam politiam constituendam et observandam in Ecclesia, in qua (ut in Dei domo) omnia decenter et ordine fieri convenit. Non quod eandem in omnibus politiam, eundemque prorsus, in singulis caeremoniis ordinem pro omnibus aetatibus, temporibus et locis constitui posse arbitremur: nam ut caeremoniae ab hominibus inventae tantum sunt temporales: ita et possunt et debent mutari, cum potius superstitionem pati vel fovere, quam ipsarum usu, Ecclesiam Dei aedificare, inveniuntur.

21. DE SACRAMENTIS.

Sicut Patres sub Lege, duo praecipua, praeter veritatem sacrificiorum, habuerunt Sacramenta, scilicet Circumcisionem, et Pascha, quae qui despexerunt aut contempserunt, pro Dei populo non sunt habiti, (1 Cor. 10, 2. 3. 4.) ita etiam nunc tempore Evangelii, nos duo solum habere praecipua a Christo instituta Sacramenta, agnoscimus et confitemur, quae ab omnibus illis utenda praecipiuntur, qui volunt corporis ipsius membra haberi, scilicet Baptismus et Coena vel mensa Domini, quae vulgo communio corporis et Sanguinis eius vocatur. Atque Sacramenta illa tam Veteris quam Novi Testamenti nunc a Deo instituta, non tantum visibiliter inter populum eius et eos qui extra foedus sunt distinguere, sed etiam fidem suorum filiorum exercere, et participationem eorundem Sacramentorum in illorum cordibus, certitudinem promissionis eius, et felicissimae illius coniunctionis, unionis et societatis, quam electi cum capite suo Iesu Christo habent, ob-signare. Itaque vanitatem eorum, qui affirmant, Sacramenta nil aliud quam mera et nuda signa esse, omnino damnamus. Quin potius, certo credimus, per baptismum, nos in Christo Iesu inseri: iustitiaeque eius per quam omnia nostra peccata teguntur et remittuntur, participes fieri: atque etiam quod in Coena Domini rite usurpata, Christus ita nobis coniungitur, quod sit ipsissimum animarum nostrarum nutrimentum et pabulum: non quod panis in naturale Christi corpus, et vini in naturalem eius sanguinem transubstantiationem ullam imaginemur, sicut Pontificii perniciose docuerunt, et in damnationem credunt: Sed unio haec et coniunctio, quam habemus cum corpore et sanguine Iesu Christi in recto Sacramenti usu, operatione Spiritus sancti efficitur, qui nos vera fide, supra omnia quae videntur, quaeque carnalia et terrestria sunt, vehit, et ut vescamur corpore et sanguine Iesu Christi

semel pro nobis effusi et fracti, efficit, quodque nunc est in coelo, et in praesentia Patris pro nobis apparet. Et quamvis magna sit loci distantia inter corpus ipsius nunc in coelis glorificatum, et nos nunc in his terris mortales: nihilominus tamen firmiter credimus, panem quem frangimus esse communionem corporis, et poculum cui benedicimus esse communionem sanguinis eius, sic quod fideles in recto usu Coenae Dominicae ita edere corpus et bibere sanguinem Iesu Christi confitemur, et certo credimus quod ipse in illis et illi in ipso manent, imo ita fiunt caro de carne et os de ossibus eius, quod sicut aeterna deitas carni Iesu Christi vitam et immortalitatem tribuit, ita etiam caro et sanguis eius, dum a nobis editur et bibitur, easdem nobis praerogativas confert. Quae quanquam confitemur, neque nobis dantur eodem tempore solum, neque propria facultate et virtute Sacramentorum solum: nihilominus fideles in recto usu Coenae Dominicae, talem habere coniunctionem cum Christo Iesu, qualem naturalis homo non potest apprehendere, affirmamus. Imo et insuper utcumque fideles, negligentia et humana infirmitate oppressi, non quantum velint proficiunt, in ipso tempore dum Coena celebratur, tamen postea velut semen vivificum bonae terrae commissum, fructum producturum asserimus. Nam Sp. S. qui nunquam potest ab Institutionis Christi recto usu dividi fideles, fructu illius mysticae actionis non frustrabitur. Verum totum hoc ex vera fide Iesum Christum apprehendente, qui solus facit Sacramenta nobis efficacia provenire dicimus. Itaque quicumque nobis detrahunt, quasi nos affirmaremus vel crederemus Sacramenta nil aliud esse, quam nuda et vacua signa: iniuriam nobis faciunt, et contra manifestam veritatem loquantur. Verum hoc libere et ultro confitemur, nos inter Christum in aeterna ipsius substantia et elementa in signis Sacramentalibus distinguere, adeo quod nec signa loco rei signatae adoramus, nec adoranda putamus, nec despiciamus, aut tanquam inutilia et vana interpretamur, verum cum omni reverentia illis utimur. Et antequam illis utimur, quam possumus diligentissime nos examinamus. Quia hoc nobis est persuasum ex ore Apostoli, quod qui edunt ex illo pane, et ex calice illo bibunt indigne, rei sunt corporis et sanguinis Iesu Christi.

22. DE RECTA SACRAMENTORUM ADMINISTRATIONE.

Ut Sacramenta recte administrentur, duo necessario requiri arbitramur. Unum ut per legitimos ministros, administrentur: tales autem solum dicimus illos, qui ad verbi praedicationem designantur, in quorum ore Deus aliquem posuit exhortationis sermonem, quique sunt tales, qui per aliquam Ecclesiam sunt ad illud legitime electi: Alterum est ut in eiusmodi elementis, et tali forma administrentur, sicut Deus constituit, alioqui desinere recta esse Iesu Christi sacramenta affirmamus. Hinc est quod socie-

tatem cum Ecclesia pontificia in suorum Sacramentorum participatione fugimus. Primo quod illorum ministri, non sunt ministri Iesu Christi, (imo quod magis est horrendum, foeminis baptizare permittunt, quas Spiritus S. in congregatione docere non patitur.) Secundo quia unum et alterum Sacramentum, suis inventionibus ita adulterarunt quod nulla pars actionis Christi in prima sua originali puritate permaneat: nam oleum, sal, sputum, et alia in Baptismo, sunt tantum inventiones humanae, adoratio, veneratio, circumgestatio per plateas urbium, conservatio panis in pixide, vel capsula non sunt legitimus usus Sacramenti corporis Christi, sed mera eiusdem profanatio. Nam Iesus Christus dixit accipite, edite, facite hoc in mei recordationem, quibus verbis et mandato, sanctificavit panem et vinum in Sacramentum corporis et sanguinis sui, idcirco ut unum comederetur, et ex altero omnes biberent: et non ut serventur et tanquam Deus adorentur et honorentur sicut Pontificii hactenus fecerunt, qui etiam suffurando a populo, poculum illud benedictionis horrendum sacrilegium commiserunt. Insuper ad rectum Sacramentorum usum requiritur, ut finis et causa, propter quem Sacramenta sunt instituta, non minus a communicantibus, quam administris intelligatur et observetur. Nam si intentio in participante mutetur, rectus usus cessat, quod evidentissimum est in sacrificiorum reiectione (sicut etiam si Minister plane falsam doctrinam docuerit, quod esset coram Deo odiosum et detestandum) etsi ipsius essent instituta, quia homines impij in alium finem illis utuntur, quam a Deo sunt ordinata. Idem affirmamus de Sacramentis in Ecclesia Pontificia, in qua totam Iesu Christi actionem adulterari affirmamus, tam in externa forma, quam in fine et opinione. Quid Iesus Christus fecit, et faciendum praecepit, ex Evangelistis et D. Paulo est manifestum, quid Sacerdos Pontificius ad altare suum faciat, non est necesse repetere. Finis et causa institutionis Christi, et cur illud quod instituit, a nobis fieri debet, illis verbis exprimitur, hoc facite in mei recordationem, quotiescunque ex isto pane ederitis, et ex isto poculo biberitis, annunciate, id est extollite, praedicate, magnificate et laudate mortem Domini donec venerit. Verum in quem finem, quave opinione, Sacerdotes Missam suam dicant, eorum verba in Missa testentur: videlicet quod illi, velut mediatores inter Christum et ipsius Ecclesiam, Deo Patri sacrificium propitiatorium, pro peccatis vivorum et mortuorum offerunt, quam doctrinam, velut sufficientiae unius sacrificii Christi semel oblatis ad purificationem omnium qui sanctificantur derogantem, atque in ipsum Iesum Christum blasphemam nos penitus abhorremus, detestamur et repudiamus.

23. AD QUOS SACRAMENTA PERTINENT.

Baptismum pertinere, tam ad infantes fidelium quam ad ipsos fideles adultos et intellectu praeditos agnoscimus et confitemur,

atque ita errorem Anabaptistarum damnamus, qui negant Baptismum infantibus usque dum cognitionem et fidem habuerint. Coena vero Domini, tantum domesticis fidei, qui se examinare et probare possunt, tam in fide quam in fidei officiis erga proximos pertinere confitemur. Qui sine fide, aut qui cum fratribus suis in dissensione manent, in sacra illa mensa edunt et bibunt, indigne edunt. Hinc est quod in Ecclesia nostra pastores publicum et particulare examen, tum cognitionis tum conversationis et vitae ineunt, eorum qui ad Coenam Domini Iesu sunt admittendi.

24. DE CIVILI MAGISTRATU.

Confitemur et agnoscimus, Imperia, Regna, Dominia et Civitates a Deo distincta et ordinata esse. Potestatem et auctoritatem in iisdem sive imperatorum in imperia, regum in sua regna, Ducum et Principum in sua dominia, aliorumque magistratuum in civitates suas, sanctam esse Dei ordinationem, ad manifestationem gloriae ipsius et singularem utilitatem humani generis destinata: adeo ut quicumque quaerant tollere vel confundere totum civilis politiae statum, iamdiu stabilitum, illos non tantum humani generis hostes, sed impie contra manifestam Dei voluntatem pugnare affirmamus. Praeterea confitemur et agnoscimus, omnes illos, qui in auctoritate collocati sunt, esse amandos, honorandos, timendos, atque in maxime reverenda aestimatione habendos esse: propterea quod vicem Dei gerunt, in quorum subselliis Deus ipse sedet et iudicat, imo ipsi Iudices et Principes sunt ii, quibus a Deo datur gladius in laudem et protectionem bonorum, et in maleficorum iustam poenam et vindictam. Insuper Regum, Principum, Gubernatorum et Magistratuum esse potissimum et imprimis Religionis purgationem et conservationem, affirmamus. Adeo ut non tantum propter civilem politiam, sed etiam propter conservationem verae religionis, et ut idololatria et superstitio quaevis supprimatur, a Deo sunt ordinati: ut in Davide, Iosaphato, Iosia, Ezechia et aliis summis laudibus propter singularem zelum ornatis est videre. Ideo confitemur et profitemur quod qui supremae auctoritati resistunt, usurpantes quod ad illius munus pertinet, illi Dei ordinationi resistunt, ideoque coram illo innocentes esse non possunt. Et praeterea affirmamus, quod quicumque auxilium, consilium et consolationem principibus et gubernatoribus fideliter in executione muneris incumbentibus, negant iidem auxilium consilium et suppetias Deo, qui haec per praesentiam sui vicem gerentis petit, recusant.

25. PRIVILEGIA ECCLESIAE GRATIS DATA.

Quanquam Dei verbum vere praedicatum, et Sacramenta recte administrata, atque disciplina secundum Dei verbum in executione

missa, certa sint et indubitata verae Ecclesiae signa, non tamen propterea singulas talium societatum personas, electa esse Christi membra arbitramur. Agnoscimus enim et confitemur, zizania et paleas cum bono tritico, et posse seminari, crescere, et in magna copia in medio tritici latere, id est, quod reprobi possunt iungi coetibus electorum, et cum illis in externis verbi et Sacramentorum beneficiis possunt communicare. Sed cum tales tantum ore tenus ad tempus profitentur, et non ex animo, deficiunt, et non perseverant usque ad finem. Ideo ex Christi morte, resurrectione et ascensione nullum fructum percipiunt. Sed qui corde sine simulatione credunt, et ore audenter Iesum Christum confitentur, ut antea diximus, dona illa certissime percipient, primo, in hac vita, remissionem peccatorum, idque sola fide in Christi sanguine: adeo ut quamvis peccatum maneat et continuo insit in mortalibus istis nostris corporibus, tamen non imputatur nobis, sed remittitur, et tegitur Christi iustitia. Secundo in generali iudicio, dabitur unicuique viro et feminae resurrectio carnis: mare enim suos mortuos, terra eos qui in ipsa inclusi sunt reddet: imo aeternus Deus manum suam super pulverem terrae extendet, et mortui incorruptibiles resurgent, idque in eiusdem carnis substantia, quam unusquisque nunc gerit, secundum opera, vel gloriam vel poenam reportare. Nam qui nunc in vanitate, crudelitate, impuritate, superstitione vel idololatria delectantur, igni qui nunquam extinguetur, adiudicabuntur, in quo tam corporibus quam animis, quae nunc diabolo ad omnem abominationem committendam mancipant, cruciabuntur. Qui autem bene agendo perseverant audenter Dominum Iesum profitentes, constanter credimus eos gloriam, honorem et immortalitatem possessuros, ut perpetuo in aeterna vita cum Christo Iesu regnent, cuius glorificato corpori, omnes electi conformes reddentur, cum ipse rursus in iudicio apparebit, et regnum Deo Patri suo tradet, qui tunc erit et in perpetuo manebit, omnia in omnibus Deus benedictus in seculum, cui cum Filio et Spiritu sancto, sit omnis honor et gloria, nunc et in aevum. Amen.

12.

GENERALIS

CONFESSIO VERAE

ET

CHRISTIANAE FIDEI ET RELIGIONIS

SECUNDUM DEI VERBUM, ET ACTA NOSTRORUM
PARLAMENTORUM, CUI REGIA MAIESTAS EIUSQUE
FAMILIA, ALIIQUE VARII AD DEI GLORIAM, BONUM-
QUE OMNIUM EXEMPLUM SUBSCRIPSERUNT.

APUD EDIMBURGUM 28. IANUARIJ ANNO DOMINI 1581. ANNO-
QUE REGNI MAIESTATIS REGIAE 14.

Nos omnes, nostrumque unusquisque qui infra subscripsimus, protestamur post longam et debitam examinationem conscientiarum nostrarum in rebus verae et falsae religionis, nunc ex Dei verbo et ipsius Spiritu, de veritate plene persuasi sumus. Ideoque cordibus nostris credimus, ore nostro confitemur, manibusque nostris subscribimus, et constanter coram Deo et toto mundo affirmamus, hanc solam esse veram Christianam fidem, Deo placentem, hominique salutem afferentem, quae nunc ex Dei misericordia, benedicti Evangelij praedicatione est mundo patefacta, quaeque a multis et diversis insignibus Ecclesiis et regnis recipitur, creditur et defenditur, et praecipue ab Ecclesia Scoticana, Maiestate Regia, et tribus huius regni ordinibus, tanquam aeterna Dei veritas, et unicum nostrae salutis fundamentum, ut particularius exprimitur in Confessione fidei nostrae stabilitae et publice confirmatae, diversis actis Parlamentorum, et iam a longo tempore Regis nostri Maiestas, totumque regni Scotiae corpus, cum in urbibus, tum rure, publice professi sunt. Cui Confessioni, et Religionis formae nos libenter in omnib. articulis in conscientiis nostris assentimur, tanquam indubitatae Dei veritati, quae verbo ipsius scripto tantummodo innititur. Ideoque ab omni contraria religione et doctrina abhorremus, eamque detestamur, praesertim vero, omne genus Papismi in genere, et particularia eius capita, sicut a Dei verbo et Ecclesia Scoticana damnantur et confutantur: nominatim autem detestamur, et repudiamus usurpatam illam Rom. Antichristi auctoritatem in Scripturas Dei, in Ecclesiam, in civilem

Magistratum et conscientias hominum: omnes ipsius leges tyrannicas, de rebus adiaphoris contra Christianam nostram libertatem: erroneam eius doctrinam, contra sufficientiam verbi scripti, perfectionem Legis, officium Christi, et benedictum Evangelium. Corruptam eius doctrinam, de peccato originali, nostra naturali impotentia, et rebellione contra Dei legem, nostram iustificationem per solam fidem, imperfectam nostram sanctificationem et obedientiam legi naturae, ministerium, et usum sacrosanctorum Sacramentorum: quinque spuria eius Sacramenta, cum omnibus eius ritibus, ceremoniis et falsa doctrina, administrationi verorum Sacramentorum addita sine Dei verbo: crudele ipsius iudicium contra infantes sine baptismo morientes, baptismi, absolutam ipsius quam asserit necessitatem: blasphemam ipsius opinionem transubstantiationis sive realis praesentiae corporis Christi in elementis, et de receptione eiusdem ab impiis vel hominum corporibus, eius dispensationes cum solennibus iuramentis, periuriis et gradibus in matrimonio prohibitis a verbo Dei: ipsius crudelitatem contra innocentem in divortio repudiatum, Missam eius diabolicam, Sacerdotium eius blasphemum, prophanum ipsius pro peccatis viventium et mortuorum sacrificium: canonizationem hominum, invocationem Angelorum, aut Sanctorum defunctorum: imaginum, reliquiarum, et imaginum crucis cultum: dedicationem templorum, altarium, dierum, vota quae fiunt creaturis: ipsius purgatorium, preces pro mortuis, orationes et sermones lingua peregrina cum ipsius processionibus et blasphemam eius litaniam, et multitudinem advocatorum et mediatorum: multiplices ordines, auricularem confessionem, dispersam et incertam eius poenitentiam, generalem eius et dubitantem fidem, eius satisfactiones hominum pro suis peccatis, ipsius iustificationem ex operibus, opus operatum, opera supererogationis, merita, indulgentias, peregrinationes et stationes, aquam sanctam, baptismum campanarum, spirituum coniurationem, crucis formationem, benedictionem, unctiones, exorcizationes, consecrationes bonarum Dei creaturarum, una cum superstitione de his adiuncta opinione: terrenam eius monarchiam, cum impia hierarchia, tria eius solennia vota cum omnibus ipsius diversarum sectarum rasis. Erronea et sanguinolenta ipsius Concilii Tridentini decreta, cum omnibus subscriptoribus et approbatoribus crudelis et sanguinei illius foederis coniurati contra Dei Ecclesiam. Et tandem omnes eius vanas allegorias, ritus, signa et traditiones in Ecclesiam Dei praeter, vel contra Dei verbum et doctrinam huius vere reformatae Ecclesiae introducta, cui nosmetipsos in doctrina, fide, religione, disciplina et usu sacrorum Sacramentorum, tanquam viva membra, eiusdem corporis sub Christo capite libenter adiungimus. Promittentes et solenniter iurantes per magnum illud nomen Domini Dei nostri nos perseveraturos in doctrina et disciplina huius Ecclesiae, quodque pro vocatione et facultate nostra eadem defendemus omnibus diebus vitae nostrae,

sub poena omnium maledictionum in lege contentarum, et periculo corporis et animae, in die tremendi illius iudicii Dei. Quumque multi a Satana et Romano illo Antichristo incitentur promittere, iurare, subscribere, et ad tempus sanctis Sacramentis fraudulenter contra ipsorummet conscientias uti, hac ratione intendentes, sub externo religionis praetextu, primum, veram Dei religionem in Ecclesia corrumpere et subvertere, et postea commodam opportunitatem nacti, apertos hostes se profiteri, et eandem persequi, lactati vana spe indulgentiarum pontificis, quas contra Dei verbum excogitavit, ad maiorem ipsiusmet confusionem, et ipsorum in die Domini Iesu, duplicem condemnationem. Nos igitur, omnem talis hypocrisis et fraudis, in hoc cum Deo [et Ecclesia] negotio suspicionem remove cupientes, protestamur et invocamus scrutatorem cordium et renum in testem, quod mentes et corda nostra plene huic confessioni, promissioni, iuramento et subscriptioni assentiuntur: adeo quod non moveamur ullo mundano respectu, sed tantum persuasi sumus in nostra conscientia, cognitione et amore verae religionis Dei nostri, per sanctum Spiritum cordibus nostris impressae, sicut illi respondebimus in die illo, cum secreta omnium cordium fient manifesta. Et quia percipimus, quietem et stabilitatem religionis et Ecclesiae nostrae proxime sub Deo a salute, et bona dispositione, et gestu Maiestatis regiae pendere, tanquam ab instrumento consolationis pleno, ex Dei misericordia huic regno indulto ad Ecclesiae suae conservationem et iustitiae inter nos administrationem, protestamur et ex animis promittimus, sub eodem iureiurando, chirographo, et poenis, nos eius personam et auctoritatem, nostris bonis corporibus et vitiis, in Evangelii Christi defensione, patriae libertate, iustitiae administratione et iniquitatis ultione contra omnes hostes, intus vel extra regnum, defensuros, quemadmodum optamus Deum esse nobis potentem et propitium protectorem in die nostrae mortis, et adventus Domini nostri Iesu Christi: cui cum Patre, et sancto Spiritu, sit omnis honos et gloria in aeternum. Amen.

13.

C O N F E S S I O

VERE CHRISTIANA ECCLESiarUM REFORMATARUM

BELGICAE,

CONTINENS SUMMAM DOCTRINAE DE DEO
ET DE AETERNA ANIMARUM SALUTE.

Articulus I.

DE NATURA DEI.

Corde credimus, et ore confitemur, unicam esse et simplicem Essentiam spiritualem, quam *Deum* vocamus, aeternum, incomprehensibilem, invisibilem ¹⁾, immutabilem, infinitum, qui perfectissime ²⁾ est sapiens, iustus, et bonus, ac fons ³⁾ omnium bonorum uberrimus ⁴⁾.

1) *invis.*] Synt. 1612. *inconspicuum.* 2) *perf.*] Synt. 1612. *totus.*
3) *iustus ... fons*] Synt. 1612. *nil habet nisi fonsque.* 4) Synt. 1612.
add. testimonia S.S.: Eph. 4, 8. (6?) 2. Deuter. 6, 4. 1 Tim. 2, 5. 2 Cor.
8, 6. (?) Ioan. 4, 24. Esa. 40, 28. et 44, 6.

Articulus II.

DE COGNITIONE DEI.

Duobus autem modis *Deum* cognoscimus: primo per ipsam creationem, conservationem, et gubernationem universi huius mundi ¹⁾. Is enim oculis nostris est instar Libri ²⁾ pulcherrimi, in quo creaturae omnes, a minimis usque ad maximas, veluti literae quaedam inscriptae, ex quibus ³⁾ invisibilia *Dei* conspici et cognosci ⁴⁾ possunt; nempe aeterna ipsius potentia et divinitas, ut Apostolus Paulus ⁵⁾ loquitur Rom. 1, 20. Quae omnia sufficiunt ad homines convincendos et inexcusabiles reddendos ⁶⁾. Secundo seipsum multo clarius et manifestius in sacro suo et divino verbo nobis cognoscendum praebet ac patefacit, quantum scilicet nobis in hac vita ad ipsius gloriam et ad suorum salutem necessarium est ⁷⁾.

1) *et mundi*] Synt. 1612. *atque universi huius mundi gubernationem.* 2) *Libri*] Synt. 1612. *Codicis.* 3) *literae ex quibus*] Synt.

1612. *characteres et elementa quaedam insculptae sunt: per quae.* 4) *et cognosci]* Synt. 1612. *cognoscique a nobis.* 5) *Ap. Paulus]* Synt. 1612. *habet ordinem hunc: Paulus Apostolus.* 6) *Quae omnia ... reddendos]* Synt. 1612. *Quae cognitio sufficit ad conv. et inexc. reddendos quosvis homines.* 7) *Secundo seipsum necessarium est]* Synt. 1612. *At multo clarius et manifestius deinceps se ipsum nobis ille in sacro suo et divino verbo patefacit: quantum quidem id ad gloriam ipsius suorumque salutem, in hac vita expedit.* Psalm. 19. Ephes. 4, 6. 2 Cor. 2, 6.

Articulus III.

DE SACRA SCRIPTURA.

Confitemur hoc *Dei* verbum non fuisse ulla humana voluntate aut allatum aut traditum: sed sanctos *Dei* viros divino afflato Spiritu illud ellocutos esse, ut testatur divus Petrus ¹⁾). Postea vero *Deus* ipse pro immensa sua ²⁾ cura et sollicitudine, quam de suis suorumque salute gerit, servis suis Prophetis et Apostolis ³⁾ mandavit, ut sua illa ⁴⁾ oracula scriptis committerent: ipseque adeo duas tabulas Legis digito suo exaravit: quae causa est cur eiusmodi scripta sacram et divinam Scripturam appellamus.

1) Synt. 1612. add. 2 Pet. 1, 21. 2) sua] Synt. 1612. illa. 3) Synt. 1612. Apostolis et Prophetis hoc ord. 4) Homm. ex mendo ille.

Articulus IV.

DE CANONICIS LIBRIS VET. ET NOVI TESTAMENTI.

Complectimur autem sacram Scripturam duobus illis voluminibus Veteris et Novi Testamenti, qui libri *Canonici* vocantur, de quibus nulla est ¹⁾ controversia. Eorum ²⁾ hic est tum numerus, tum ordo in Ecclesia Dei receptus. *Quinque libri Mosis*, liber *Iosuae*, *Iudicum*, *Ruth*, duo libri *Samuelis*, duo *Regum*, duo *Chronicorum*, qui et ³⁾ *Paralipomenon* vocantur, primus *Esdrae*, *Nehemias*, *Esther*, *Iob*: item *Psalmi Davidis*, tres libri *Salomonis*, nempe *Proverbia*, *Ecclesiastes* et *Canticum Canticorum*: quatuor *Prophetae maiores*, *Esaias*, *Ieremias*, *Ezechiel* et *Daniel*: adhaec duodecim etiam *minores Prophetae*. Novi porro Testamenti libri Canonici sunt: *Evangelistae quatuor*, divus scilicet *Matthaeus*, *Marcus*, *Lucas* et *Iohannes*: *Acta Apostolorum*: *quatuordecim Epistolae divi Pauli*, et *septem reliquorum Apostolorum*: *Apo-calyptis divi Iohannis Apostoli*.

1) est] Synt. 1612. unquam fuit. 2) Synt. 1612. Eorumque. 3) qui et] Synt. 1612. quae.

Articulus V.

DE AUCTORITATE S. SCRIPTURAE.

Hosce ¹⁾ libros solos recipimus tanquam sacros et Canonicos, quibus fides nostra inniti, confirmari et stabiliri possit. Et credimus absque ulla dubitatione ea omnia ²⁾, quae in illis continen-

tur, idque non tam quod Ecclesia illos pro Canonicis recipiat et comprobet, quam quod Spiritus Sanctus nostris conscientiis testetur illos a Deo emanasse: et eo etiam ³⁾ quod ipsi hanc suam autoritatem per se satis testentur ac comprobent ⁴⁾: quum et ipsi caeci rerum omnium, quae in illis ⁵⁾ praedictae fuerunt, impletionem et executionem clare conspiceret, et veluti sensibus percipere possint.

1) Synt. 1612. *Hos.* 2) *Et cred. absque omnia*] Synt. 1612. *Itaque absque omnia credimus.* 3) *etiam*] Synt. 1612. *maxime.* 4) *ipsi hanc comprobent*] Synt. 1612. *ipsi etiam per se sacram hanc suam autoritatem, et sanctitatem testentur, atque comprobent.* 5) *illis*] Synt. 1612. *add. scriptis.*

Articulus VI.

DE DISCRIMINE LIBRORUM CANONICORUM ET APOCRYPHORUM.

Differentiam porro constituimus inter libros hosce ¹⁾ Sacros et eos, quos Apocryphos vocant: utpote quod Apocryphos legere quidem Ecclesia possit, et documenta ex iis desumere in rebus, quae consentiunt cum libris Canonicis ²⁾: at nequaquam ea est ipsorum autoritas et firmitudo, ut ex illorum testimonio aliquod dogma de Fide et Religione Christiana certo constitui possit: tantum abest, ut aliorum autoritatem infringere vel minuere valeant.

1) *hosce*] Synt. 1612. *istos.* 2) *Apocryphos legere Canonicis*] Synt. 1612. *Apocryphi legi quidem in Ecclesia possint, et fas sit ex illis eatenus etiam sumere documenta, quatenus cum libris Canonicis consonant.*

Articulus VII.

DE PERFECTIONE S. SCRIPTURAE.

Credimus etiam ¹⁾ sacram hanc Scripturam perfectissime omnem Dei voluntatem complecti, et in illa abunde ea omnia doceri, quaecunque ab hominibus credi necesse est, ut salutem consequantur. Itaque cum illic exactissime et fuse descripta sit omnis divini cultus ratio, quam Deus a fidelibus exigit: nulli hominum (quamvis Apostolica dignitate praedito, ac ne ulli quidem Angelo in coelo demisso ²⁾), ut divus Paulus loquitur) fas est aliter docere, quam iam pridem in sacris Scripturis edocti sumus. Quum enim vetitum sit, ne quis Dei verbo quidquam aut addat aut detrahat, satis eo ipso declaratur sacram hanc doctrinam omnibus suis numeris et partibus perfectam ac absolutam esse. [Unusquisque itaque diligenter cavere debet, ne quid illi addat aut detrahat, quo sapientia humana cum sapientia divina commisceri possit.] ³⁾ Ideoque cum hisce divinis Scripturis atque hac Dei veritate ⁴⁾ nulla alia hominum, quantavis sanctitate praeditorum, Scripta, nulla consuetudo, nec multitudo ulla, nec antiquitas, neque temporum praescriptio, nec ⁵⁾ personarum successio, neque concilia ulla, nulla

denique hominum decreta aut statuta conferenda aut comparanda ⁶⁾ sunt, utpote quod Dei veritas rebus omnibus antecellat. Omnes enim homines ⁷⁾ sunt mendaces, [et illorum sapientia Deo subiici non potest] sunt ipsa ⁸⁾ vanitate vaniores. Idcirco toto animo reiicimus quaecunque cum certissima hac regula non conveniunt, uti ⁹⁾ ab Apostolis edocti ¹⁰⁾, quum dicunt: *Probate spiritus, an ex Deo sint: et, si quis venit ad vos, et hanc doctrinam non adfert, ne recipite eum* ¹¹⁾ domum etc. ¹²⁾

1) etiam] Synt. 1612. autem. 2) Hommius: dimisso. 3) Unusquisque ... possit] Synt. 1612. om. haec. 4) atque ... veritate] Synt. 1612. atque Dei nuda veritate. 5) nec] Synt. 1612. neque. 6) aut comparanda] Synt. 1612. comparandave. 7) homines] Synt. 1612. add. naturâ suâ. 8) mendaces ipsa] Synt. 1612. mendaces, et ipsa. 9) uti] Synt. 1612. ut. 10) edocti] Synt. 1612. add. fuimus. 11) Synt. 1612. illum pro eum. 12) Synt. 1612. add. testimonia S.S. sqq.: 2 Tim. 3, 14, 17. 1 Pet. 1, 1. Prov. 30, 5. Gal. 3, 15. Apoc. 22, 18. Ioan. 15, 15. Act. 20, 27. 1 Tim. 1, 3. 2 Ioan. 1, 10. Gal. 1, 8. 1 Cor. 15, 2. Act. 26, 22. Rom. 15, 4. 1 Petri 4, 11. Ioan. 4, 25. Es. 1, 12. 1 Cor. 2, 4. Rom. 3, 4. 1 Cor. 3, 11. Deut. 12, 32. Matth. 15, 3. et 17, 5. Marc. 7, 7. 1 Thess. 2, 2. 1 Ioan. 4, 1.

Articulus VIII.

DE SS. TRINITATE PERSONARUM IN UNICA ESSENTIA DIVINA.

Iuxta hanc veritatem et verbum hoc *Dei*, credimus in unicum solum Deum (qui unica atque aeterna est essentia, distincta re ipsa, vere, et ab aeterno in tres Personas, quarum quaeque suas habet proprietates incommunicabiles ¹⁾) nempe in Patrem, Filium, et Spiritum Sanctum ²⁾. Pater causa et origo et initium est omnium rerum tam visibilium quam invisibilium ³⁾. Filius est Verbum, Sapientia et Imago Patris: Spiritus Sanctus est aeterna [atque essentialis] potentia et virtus procedens a Patre et a Filio ⁴⁾. Ita tamen ut haec distinctio non efficiat ut Deus sit veluti in tres partes divisus: quandoquidem Scriptura nos docet, Patrem ⁵⁾, et Filium, et Spiritum Sanctum suam quidem singulos ⁶⁾ habere hypostasim seu ⁷⁾ subsistentiam proprietatibus suis distinctam: ita tamen ut tres hae Personae sint tantum unus et solus Deus. Certum igitur est Patrem non esse Filium ⁸⁾ nec Filium esse Patrem, neque Spiritum Sanctum esse ⁹⁾ aut Patrem aut Filium. Interim tamen Personae illae sic distinctae, neque sunt divisae, neque confusae, neque permixtae. Neque ¹⁰⁾ enim Pater carnem humanam assumpsit, nec Spiritus Sanctus ¹¹⁾ sed solus Filius. Pater nunquam sine Filio suo fuit, nec sine Spiritu suo sancto, quia singuli in una ¹²⁾ eademque essentia eiusdem sunt aeternitatis. Nullus ¹³⁾ ex his aut primus aut ultimus est, quia omnes tres unum sunt in veritate et potentia, in ¹⁴⁾ bonitate et misericordia.

1) Iuxta hanc veritatem incommunicabiles] Synt. 1612. Iuxta

hanc veritatem et Dei verbum in unicum solum Deum credimus (qui est unica essentia, incommunicabilibus proprietatibus in tres personas re vera ab aeterno distincta). 2) Synt. 1612. addit testimonia S.S. sqq.: 1 Ioan. 2, 10. Esa. 43, 11. Ioan. 1, 12. 1. 1 Ioan. 1, 1. Apoc. 19, 13. Prov. 8, 22. Ioan. 1, 14. 3) *Pater causa invisibilium*] Synt. 1612. *Nam Pater quidem visibilium omnium et invisibilium causa, origo, ac initium existit.* 4) *Spiritus S. est Filius*] Synt. 1612. *Spiritus s. vero potentia est, et virtus quae a Patre et Filio emanat.* 5) Synt. 1612. et Patrem. 6) *suam quidem sing. om.* Synt. 1612. 7) Synt. 1612. *sive pro seu.* 8) *Certum ... non esse Filium*] Synt. 1612. *Igitur certum est nec Patrem, Filium.* 9) *esse om.* Synt. 1612. 10) Synt. 1612. *non pro Neque.* 11) *Pater carnem Sanctus*] Synt. 1612. *Pater aut Spiritus sanctus carnem hum. assumpserunt.* 12) *in una om.* Synt. 1612. 13) *Nullus*] Synt. 1612. *add. enim.* 14) *in veritate in*] Synt. 1612. *tum veritate ac potentia, tum.*

Articulus IX.

DE SS. TRINITATE.

Haec vero omnia cognoscimus tam ex Sacrae Scripturae testimoniis, quam ex effectis ¹⁾ iis ²⁾ potissimum, quae nos in nobismet ipsis sentimus. Et sacrae quidem Scripturae testimonia, quae nos docent sacram hanc Trinitatem credere, passim in Veteri Testamento occurrunt; quae non tam numeranda, quam certo iudicio seligenda sunt. Qualia haec sunt, Geneseos primo dicit Deus, *Faciamus hominem ad imaginem et similitudinem nostram*, etc. Et mox, *creavit itaque Deus hominem ad imaginem et similitudinem* ³⁾ *suam, marem, inquam, et foeminam creavit eos.* Item, *Ecce Adam tanquam unus nostrum factus est* ⁴⁾. Ex eo enim quod dicitur, *Faciamus hominem ad similitudinem nostram*, apparet pluralitatem esse Personarum ⁵⁾ in Deitate. Quum autem dicitur, *Deus creavit* etc., indicatur unitas Divinitatis. Verum quidem est hic non exprimi ⁶⁾, quot sint personae: tamen quod in Veteri Testamento obscure traditum est, id in Novo nobis clare admodum ⁷⁾ exponitur. Quum enim Dominus noster Iesus Christus in Iordane baptizaretur ⁸⁾, *Patris* vox audita est dicentis, *Hic est Filius meus dilectus*: et *Filius* ipse in aquis est visus: *Spiritus* vero *Sanctus* sub specie columbae apparuit. [An non igitur tres sunt?] ⁹⁾. In communi omnium fidelium baptismo haec formula a Christo instituta est ¹⁰⁾: Baptizate omnes gentes in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti ¹¹⁾. Sic etiam in Evangelio Lucae ¹²⁾ Angelus Gabriel Mariam, Domini nostri matrem, alloquitur: *Spiritus Sanctus superveniet in te et virtus Altissimi inumbrabit te, propterea id quod nascetur ex te sanctum, vocabitur Filius Dei.* [Videmus hic nominari Patrem Altissimum, postea Filium Dei qui ex Virgine natus est, et Spiritum Sanctum, qui Virginem inumbravit ¹³⁾.] Item, *Gratia Domini nostri Iesu Christi et charitas Dei, et communicatio Spiritus Sancti sit vobiscum* ¹⁴⁾ [Atque hic videmus clare tres nominari ¹⁵⁾]. Item, *Tres sunt qui testificantur in coelo, Pater, Sermo. et Spiritus Sanctus,*

et hi ¹⁶⁾ tres unum sunt ¹⁷⁾. Quibus omnibus locis plenissime ¹⁸⁾ docemur, in unico Deo tres esse Personas. Etsi autem haec doctrina omnem humani ingenii captum superet, illam tamen nunc ex verbo Dei firmiter credimus, expectantes, donec in coelo plena ¹⁹⁾ illius cognitione fruamur. Notanda porro ²⁰⁾ sunt etiam harum trium Personarum, singularia ²¹⁾ officia et effecta, quae erga nos singulae ²²⁾ exerunt. Pater enim vocatur Creator noster per ²³⁾ virtutem ipsius, Filius noster Servator per sanguinem ipsius; Spiritus sanctus est sanctificator noster per inhabitationem ipsius in cordibus nostris. Atque hanc de SS. Trinitate doctrinam ²⁴⁾ iam inde ab Apostolorum aetate ad haec usque tempora semper vera retinuit Ecclesia, et adversus *Iudaeos*, *Mahumetanos*, aliosque pseudochristianos et haereticos defendit, quales fuerunt *Marcion*, *Manes*, *Praxeas*, *Sabellius Samosatenus* [*Arius*] et similes, qui omnes iure meritoque ²⁵⁾ ab orthodoxis Patribus condemnati sunt. Recipimus itaque libenter hic tria illa *Symbola*, nempe *Apostolorum*, *Nicenum* et *Athanasii*, et quaecunque de hoc dogmate iuxta illorum Symbolorum sententiam [sacra Concilia] ²⁶⁾ statuerunt.

1) Synt. 1612. *ex ipsis effectis*. 2) Synt. 1612. *iusque*. 3) *nostram* *similitudinem* om. Synt. 1612. 4) Synt. 1612. *add. Gen. 3. 5) pluralitatem esse Personarum*] Synt. 1612. *plures esse Personas*. 6) *Verum* *exprimi*] Synt. 1612. *Etsi autem hic non exprimitur*. 7) *clare admodum*] Synt. 1612. *luce clarius*. 8) Synt. 1612. *add. Matth. 3, 16. 9) An non ... In*] Synt. 1612. *Ideo et in*. 10) *a Chr. inst. est*] Synt. 1612. *uti praecipimur*. 11) Synt. 1612. *add. Matt. 28, 19. 12) in Ev. Lucae*] Synt. 1612. *apud Lucam Luc. 1, 35. 13) Videmus* *innumbravit*] Synt. 1612. *om. haec*. 14) Synt. 1612. *add. 2 Cor. 13, 13. 15) Atque hic etc.* om. Synt. 1612. 16) *et hi*] Synt. 1612. *qui*. 17) Synt. 1612. *add. 1 Ioan. 5, 7. 18) plenissime*] Synt. 1612. *amplissime*. 19) *Homm. plene*. 20) *porro* om. Synt. 1612. 21) *singularia* om. Synt. 1612. 22) Synt. 1612. *singuli*. 23) *per*] Synt. 1612. *ob*. 24) *Filius noster Servator ... doctrinam*] Synt. 1612. *Filius vero Salvator, ac redemptor noster vocatur, quod sanguine suo nos redemerit. Spiritus sanctus sanctificator noster, quod in cordibus nostris habitat*, Mal. 2, 10. 1 Pet. 1, 2. 1 Ioan. 4, 14. Gal. 4, 6. Tit. 3, 5. Rom. 8, 9. Rom. 14, 16. *Atque sanctam hanc sacrae Trinitatis doctrinam. 25) iure meritoque*] Synt. 1612. *merito*. 26) *sacra Concilia*] Synt. 1612. *om. haec*.

Articulus X.

DE AETERNA DEITATE FILII DEI, DOMINI NOSTRI IESU CHRISTI.

Credimus *Iesum Christum* respectu naturae ipsius divinae esse unicum Dei filium ab aeterno genitum, non factum aut creatum ¹⁾, (sic enim esset ²⁾ creatura) sed Patri *ὁμοούσιον καὶ ὁὐ-αἰδιον* seu ³⁾ eiusdem cum Patre essentiae, eique ⁴⁾ coaeternum, characterem, seu veram imaginem *ὁμοστάσεως* Patris, et Splendorem gloriae eius in omnibus [et per omnia] ei aequalem ⁵⁾. Est autem is Filius Dei non tantum ab eo tempore quo naturam nostram humanam induit, sed ab aeterno, uti ⁶⁾ haec testimonia

inter se ⁷⁾ collata nos docent. Moses ait ⁸⁾ *Deum creasse mundum*: At divus Iohannes per *Sermonem*, quem *Deum* vocat, omnia *facta fuisse* dicit; [Et quem D. Ioannes *Sermonem* vocat, eundem D. Paulus *Filium* vocat] asserens, *Deum per Filium suum secula seu mundum condidisse*. [Praeterea docet D. Paulus *Deum* omnia per *Iesum Christum* creasse.] ⁹⁾ Sequitur itaque eum, qui et Deus et Sermo et Filius et Iesus Christus dicitur, iam tum extitisse, quum ab ipso omnia condita fuerunt. Idcirco Michaeas cap. 5, 2. Propheta inquit, *Exitus eius ab initio, a diebus aeternitatis*. Item, [*Est primogenitus omnis creaturae, et* ¹⁰⁾] *Est absque initio dierum, et absque fine vitae*. [Psalmo secundo, *Filius meus es, ego hodie genui te: Osculamini Filium.*] ¹¹⁾ Est igitur ille verus et aeternus *Deus*, omnipotens ille, quem invocamus, adoramus, et colimus [omnibus diebus vitae nostrae] ¹²⁾.

1) Synt. 1612. add. Ioan. 1, 18. 49. 2) Sic enim esset] Synt. 1612. esset enim. 3) Patri ... seu om. Synt. 1612. 4) Synt. 1612. illique. 5) characterem, seu ... aequalem] Synt. 1612. quique est vera imago substantiae Patris, et splendor gloriae ipsius, in omnibus illi aequalis, Col. 1, 15. Ioan. 10, 30. Phil. 2, 6. Hebr. 1, 3. Ioan. 8, 23. et 9, 36. Act. 8, 37. Rom. 9, 5, 6) uti] Synt. 1612. ut. 7) inter se] Synt. 1612. invicem. 8) Synt. 1612. add. Gen. 1. 9) Et quem D. Ioannes ... creasse] Synt. 1612. Sic Apostolus ad Hebraeos, asserit Deum per Filium Iesum Christum omnia creasse, Colos. 1, 16. 10) Est primog. etc. om. Synt. 1612. 11) Psalmo etc. om. Synt. 1612. 12) verus et aeternus ... nostrae] Synt. 1612. verus Deus, aeternus, omnipotens, quem invoc. ador. et colimus.

Articulus XI.

DE PERSONA ET AETERNA DEITATÉ SPIRITUS SANCTI.

Credimus etiam et confitemur Spiritum Sanctum a Patre et Filio ab aeterno procedere: itaque nec factum, nec creatum, nec genitum fuisse, sed ab utroque tantum procedentem, qui ordine tertia est Trinitatis Persona, eiusdem essentiae, gloriae et maiestatis cum Patre et Filio. Ideoque et ipse verus et aeternus Deus est ¹⁾.

1) Synt. 1612. add.: ut nos sacrae Scripturae docent. Heb. 7, 3. Ioan. 14, 6. et 15, 26.

Articulus XII.

DE CREATIONE MUNDI, ET DE ANGELIS.

Credimus Patrem per Verbum suum, hoc est, per Filium, coelum, terram, et reliquas naturas omnes ex nihilo creasse, quum illi visum fuit ¹⁾ opportunum, singulisque suum esse, formam, et varia officia tribuisse, ut Creatori suo inservirent. Eumque nunc illas ²⁾ fovere, sustentare, et regere, secundum aeternam suam Providentiam, et per immensam virtutem suam ³⁾. Idque ut illae quidem homini, homo vero Deo suo inserviat. Creavit etiam An-

gelos, omnes natura bonos, ut ministri ipsius essent, et electis etiam inservirent: quorum tamen nonnulli ⁴⁾ ab excellenti illa natura, in qua eos Deus crearat, in perditionem aeternam deciderunt: alii vero singulari Dei gratia in primo illo statu suo perstiterunt. Diaboli quidem et cacodaemones illi, ita corrupti et depravati sunt, ut et Dei et omnis boni coniurati sint hostes, qui Ecclesiae et singulis ipsius ⁵⁾ membris tanquam praedones e specula omnibus viribus ⁶⁾ insidiantur, ut imposturis suis ac deceptionibus omnia destruant atque ⁷⁾ pessudent: [atque adeo quidem ut se adorari ab omnibus velint, quem in finem multa hominibus pollicentur: neque mirum hoc est, quum Diabolus Christum ausus fuerit aggredi, eumque permovere ut ipsum adoraret ⁸⁾.] Idcirco propria sua malitia perpetuae condemnationi addicti, expectant indies horrenda suorum facinorum supplicia ac tormenta ⁹⁾. Respuimus itaque atque execramur ¹⁰⁾ hoc loco *Saducaeorum* errorem, qui Spiritus ullos aut Angelos esse negarunt. Item et *Manichaeorum* errorem, qui asserunt Diabolos ex seipsis originem ducere et ex propria sua natura malos esse, non autem corruptos per inobedientiam voluntariam ¹¹⁾.

1) Synt. 1612. *est pro fuit.* 2) Synt. 1612. *add. omnes etiam.*
3) *secundum suam*] Synt. 1612. *pro aeterna sua providentia, et immensa virtute.* 4) *nonnulli*] Synt. 1612. *alii.* 5) Synt. 1612. *illius.*
6) *omn. vir. om.* Synt. 1612. 7) Synt. 1612. *et.* 8) Synt. 1612. *om. atque adeo quidem etc.* 9) *ac tormenta om.* Synt. 1612. 10) *atque execramur om.* Synt. 1612. 11) Synt. 1612. *add. S.S. testimonia sqq.:*
Ioan. 15, 26. Gen. 1, 1. Isai. 40, 26. Heb. 3, 4. Apo. 4, 11. 1 Tim. 4, 3. 1. Col. 1, 16. Heb. 3, 14. et 1, 3. Psal. 103, 21. et 4, 3. 8. Ioan. 8, 44. 2 Pet. 2, 4. Luc. 8, 31. 1 Pet. 5, 8. Matt. 25, 40. Act. 23, 8.

Articulus XIII.

DE PROVIDENTIA DEI.

Credimus Deum hunc Opt. Max. postquam res omnes creasset, eas minime sortis aut fortunae arbitrio ¹⁾ commisisse, sed ipsummet illas ex praescripto sacrosanctae suae voluntatis ita assidue, regere et gubernare, ut nihil in hoc mundo absque illius decreto atque ²⁾ ordinatione contingat: quanquam tamen ³⁾ Deus malorum, quae in hoc mundo accidunt, neque auctor, neque reus dici possit. Tam late ⁴⁾ patet infinita et incomprehensibilis illius tum potentia tum bonitas, ut ⁵⁾ tunc etiam opera et actiones suas sancte et iuste decernat atque ⁶⁾ exequatur, quum et Diabolus et impii iniuste agunt. Quaecunque vero ille agit humanum captum excedentia, de iis nolumus curiose et supra nostrum captum inquirere: quinimo secreta et ⁷⁾ iusta tamen Dei iudicia humiliter et reverenter adoramus. Sufficit enim nobis, quod Christi discipuli esse possimus, et ea duntaxat discamus ⁸⁾ quae ipso ⁹⁾ verbo suo nos docet, neque hos fines transilire volumus ¹⁰⁾. Haec vero doctrina immensam nobis adfert consolationem. Ex illa enim

cognoscimus ¹¹⁾ nihil nobis fortuito contingere, sed omnia Patris nostri coelestis voluntate, qui pro nobis vera ¹²⁾ paterna cura excubat, omnia sibi subdita habens, ita ut ne pilus quidem capitis nostri (qui omnes ad unum numerati sunt) evelli, nec minimus passerculus humi cadere, sine Patris nostri voluntate, possit. His ¹³⁾ itaque penitus acquiescimus, agnoscentes Deum diabolos et inimicos nostros omnes veluti habenis ita fraenatos continere, ut, sine ipsius voluntate et bona venia, nemini nostrum nocere valeant. Itaque ¹⁴⁾ hoc loco detestandam *Epicureorum* opinionem reiicimus, qui Deum otiosum, et nihil agentem, omniaque fortunae et casui ¹⁵⁾ committentem finxerunt ¹⁶⁾.

1) arbitrio] Synt. 1612. add. *regendas*. 2) Synt. 1612. *et*. 3) *tamen* om. Synt. 1612. 4) Synt. 1612. add. *enim*. 5) Synt. 1612. *et* pro *ut*. 6) Synt. 1612. *et*. 7) *et* om. Synt. 1612. 8) *quod Christi discamus*] Synt. 1612.: (*ut Christi discipulis*) *ea duntaxat discere*. 9) Synt. 1612. *ipse*. 10) *volumus*] Synt. 1612. *fas esse ducimus*. 11) *Homm. agnoscimus*. 12) Synt. 1612. *vere*. 13) Synt. 1612. *Istis pro His*. 14) Synt. 1612. *Et*. 15) *fortuna et casui*] Synt. 1612. *sorti*. 16) Synt. 1612. add. S.S. testimonia sqq.: Act. 23, 8. Ioan. 5, 17. Heb. 1, 3. Prover. 16, 4. Iacob. 4, 15. Iob. 1, 21. 2 Reg. 22, 20. Act. 4, 28. 1 Sam. 8, 25. Psal. 115, 3. Isa. 45, 7. Amos 3, 6. Deut. 19, 5. Prover. 21, 1. Ps. 105, 25. Isa. 10, 5. 2 Thess. 2, 11. Ezech. 41, 9. Rom. 1, 28. 1 Reg. 11, 23. Gen. 45, 8. et 50, 20. 2 Sam. 16, 10. Matt. 8, 31. 1 Ioan. 3, 8.

Articulus XIV.

DE HOMINIS CREATIONE, LAPSU ET CORRUPTIONE.

Credimus Deum ex limo terrae hominem ad imaginem suam creasse bonum ¹⁾, iustum et ²⁾ sanctum [atque in omnibus plane perfectum ³⁾,] qui proprio arbitrio suam voluntatem ad Dei voluntatem componere, et conformem reddere possit ⁴⁾. [Deus itaque eum creavit constantem duabus partibus, corpore et anima: corpus e terra conditum fuit, Spiritum vero et vitam Deus ei inspiravit: adeo ut in homine tanta conspiciatur excellentia, ut humanum ingenium illi exprimendae par non sit. Eiusmodi eum fuisse David testatur, ut nihil illi amplius deesset, quam quod Deus non esset. *Gloria et honore coronatus fuit* ⁵⁾.] Verum quum in honore esset, nescivit, et excellentiam suam non cognovit [iumentis similis factus est ⁶⁾]: sed seipsum sciens et volens peccato, et per consequens morti ac maledictioni subiecit: dum Diaboli verbis et imposturis aurem praebens mandatum vitae transgressus est, quod a Domino acceperat, seque a Deo (vera ipsius vita) per peccatum ⁷⁾ subduxit atque abalienavit, et totam ipsius naturam corruptit ac vitiavit ⁸⁾. Quo factum est, ut morti tum corporali ⁹⁾ tum spiritali sese obnoxium reddiderit, improbus ¹⁰⁾ atque perversus effectus fuerit, atque in omnibus viis et studiis suis corruptus, et praeclara illa dona omnia amiserit, quae a Deo acceperat: adeo ut non nisi exiguae illorum scintillae et vestigia exilia illi relicta

sint, quae sufficiant ad homines reddendos inexcusabiles, [sed nequaquam ad nos bonos ac Deo probatos efficiendos,] quoniam quidquid in nobis est lucis in caecas tenebras est ¹¹⁾ conversum, ut et Scriptura ipsa docet dicens: *Lux in tenebris lucet, et tenebrae eam non comprehenderunt.* Ibi enim Iohannes manifeste homines tenebras vocat. [Atque in Psalmo dicitur: *Penes te Domine est fons vitae, et in luce tua clare videmus lucem* ¹²⁾.] Idcirco quaecunque de libero hominis arbitrio [adversus haec ¹³⁾] traduntur, ea nos merito reiicimus, quum homo ¹⁴⁾ sit *servus peccati*, nihilque boni ex se possit ¹⁵⁾, *nisi datum sit illi de coelo.* Quis enim iactare audeat se quaecunque voluerit praestare posse, quum Christus ipse dicat: *Nemo potest venire ad me, nisi Pater meus, qui misit me, traxerit eum;* [D. Paulus testatur naturalem hominem talem esse, qualem Adamus in lapsu suo produxit ¹⁶⁾.] Quis voluntatem suam ostendet, qui intelligat ¹⁷⁾ *omnes carnis affectus inimicitias esse adversus Deum?* Quis de intelligentia sua gloria-bitur, qui sciat *animalem hominem non esse capacem eorum quae sunt spiritus Dei?* In summa, quis vel ullam suam cogitationem in medium proferat, qui intelligat nos non esse idoneos ex nobis ipsis ad cogitandum quidquam, sed quod idonei sumus, id omne ex Deo esse? [Cogitare minus est quam facere ¹⁸⁾.] Certum ergo et firmum manere oportet, quod Apostolus dixit, *Deum esse qui efficit in nobis et ipsum velle et ipsum efficere* ¹⁹⁾ *pro gratuita sua benevolentia.* Nulla enim intelligentia, nulla voluntas est menti et voluntati Dei conformis, quam Christus in homine non sit operatus ²⁰⁾: quod et ipse nos docet dicens: *Sine me nihil potestis facere.* [Christus etiam et hoc dicit: *Qui peccatum facit, servus est peccati.* Ubi ergo est liberum eius arbitrium? ²¹⁾]

1) Synt. 1612. add. scilicet. 2) Synt. 1612. ac. 3) atque in etc. om. Synt. 1612. 4) Synt. 1612. posset. 5) Deus itaque eum etc. om. Synt. 1612. 6) iumentis etc. om. Synt. 1612. 7) per peccatum] Synt. 1612. penitus. 8) et totam vitiavit] Synt. 1612. vitiata omnino, atque corrupta per peccatum ipsius natura. 9) corporeae Synt. 1612. 10) improbus] Synt. 1612. Itaque improbus. 11) effectus fuerit, atque in omnibus tenebras est] Synt. 1612. effectus, in viisque suis omnibus et studiis corruptus praeclara illa dona omnia amisit, quibus illum ornaverat: adeo ut non nisi exig. ill. scint. et vest. exil. illi relictum sunt, quae tamen suff. ad inexc. redd. homines, quia quicquid in nobis est lucis in caecas tenebras sit. 12) Atque etc. om. Synt. 1612. 13) advers. haec om. Synt. 1612. 14) Synt. 1612. is pro homo. 15) boni ex se possit] Synt. 1612. ex se possit homo. 16) D. Paulus etc. om. Synt. 1612. 17) intelligat] Synt. 1612. audiat. 18) Cogitare etc. om. Synt. 1612. 19) et ipsum velle et ipsum efficere] Synt. 1612. ut velimus et ut efficiamus. 20) Nulla enim intelligentia ... operatus] Synt. 1612. Nulla enim mens, nulla voluntas Dei voluntati acquiescit, in qua Christus ipse non sit prius operatus. 21) Christus etiam etc. om. Synt. 1612. sed add. testimonia S.S.sqq.: Matt. 20, 29. et 30. Gen. 1, 26. Eccle. 7, 30. Eph. 4, 24. Psal. 49. Isa. 59, 2. Gen. 8, 17. Rom. 5, 12. Rom. 3, 10. Acto. 4, 16. 1 Reg. 1, 20. et 21. Act. 17, 27. Eph. 5, 8. Ioan. 1, 5. Isa. 26, 12. Psal. 94, 11. Ioan. 3, 27. Ioan. 6, 44. Rom. 8, 7. 1 Cor. 2, 14. 2 Cor. 3, 5. Philip. 2, 13. Ioan. 15, 5.

Articulus XV.

DE PECCATO ORIGINALI.

Credimus Adami inobedientiâ peccatum, quod vocant Originis, in totum genus humanum diffusum esse ¹⁾. Est autem peccatum originis corruptio totius naturae, et vitium haereditarium, quo et ipsi infantes in matris utero polluti sunt: quodque velut noxia quaedam radix genus omne peccatorum in homine producit ²⁾, estque tam foedum atque ³⁾ execrabile coram Deo, ut ad universi generis humani condemnationem sufficiat. Neque vero per Baptismum penitus aboletur aut radicitus evellitur ⁴⁾ quandoquidem ex illo, tanquam ex infausta ac ⁵⁾ corrupta scaturigine perpetui ⁶⁾ rivuli assidue exoriuntur atque ⁷⁾ effluunt: quamvis filiis Dei in condemnationem non cedat aut imputetur, sed ex pura Dei gratia et misericordia illis remittatur: non ut huic remissioni confidentes obdormiant, sed ut sensus ⁸⁾ huius corruptionis crebriores gemitus in fidelibus excitet, utque eo ardentius optent se ⁹⁾ ab hoc corpore mortis liberari. Hinc ergo *Pelagianorum* errorem damnamus, qui hoc peccatum originis nihil aliud esse asserunt, quam imitationem ¹⁰⁾.

1) diffusum esse] Synt. 1612. *sparsum et effusum fuisse.* 2) producit] Synt. 1612. *progerminat.* 3) foedum atque] Synt. 1612. *turpe et.* 4) penitus evellitur] Synt. 1612. *illud penitus extinguere aut radicitus evelli credendum est.* 5) infausta ac om. Synt. 1612. 6) perpetui] Synt. 1612. *add. fluctus, atque.* 7) Synt. 1612. *et pro atque.* 8) Synt. 1612. *sensu.* 9) *se om. Homm.* 10) Synt. 1612. *add. testimonia S.S. sqq.: Phil. 2, 13. Ioan. 15, 5. Psal. 51, 7. Rom. 3, 10. Gen. 6, 3. Ioan. 3, 6. Rom. 5, 14. Eph. 1, 5. Rom. 7, 18. 24.*

Articulus XVI.

DE PRAEDESTINATIONE DIVINA.

Credimus Deum (postquam ¹⁾ tota Adami soboles, sic in perditionem et exitium, primi hominis culpa, praecipitata fuit) se ipsum talem demonstrasse ac praestitisse qualis est revera, nimirum ²⁾ misericordem et iustum. Misericordem quidem eos damnatione et interitu liberando et servando, quos in aeterno et immutabili consilio suo pro mera et gratuita ³⁾ sua bonitate per *Iesum Christum* Dominum nostrum elegit, sine ullo [bonorum] operum ⁴⁾ ipsorum respectu. Iustum vero, alios in illo suo lapsu et perditione relinquendo, in quam sese ipsi praecipites dederunt. [Hac ratione declarat se esse misericordem et clementem Deum iis quos salvos facit, quibus nihil debebat: uti quoque se declarat iustum iudicem ostensione iustae severitatis suae erga reliquos. Atque interim illis nullam facit iniuriam. Nam quod nonnullos salvos facit, non propterea fit, quod isti aliis sint meliores, cum omnes in exitium certum prolapsi sint, donec Deus eos discernat, et liberet secundum aeternum atque immutabile propositum suum, quod

in Iesu Christo fundatum est, antequam mundus creatus fuit. Nemo itaque secundum hanc sententiam ad hanc gloriam pervenire per se ipsum potest, quoniam a nobis ipsis non sumus idonei ad cogitandum aliquid boni, nisi Deus per gratiam ac meram bonitatem suam nos praeveniat: adeo natura nostra est corrupta ⁵⁾.]

1) Synt. 1612. *posteaquam*. 2) *nimirum*] Synt. 1612. *add. et*. 3) *in aeterno et gratuita*] Synt. 1612. *in aeterno suo consilio pro gratuita*. 4) *sine operum*] Synt. 1612. *absque ullo operum*. 5) *Hac ratione* etc. om. Synt. 1612.

Articulus XVII.

DE REPARATIONE GENERIS HUMANI PER FILIUM DEI.

Credimus etiam Deum nostrum Opt. Max. (quum oerneret hominem sese ita in mortis et corporeae et spiritualis damnationem coniecisse, et prorsus miserum atque maledictum effectum esse) mirabili sua tum sapientia tum bonitate adductum, ut illum abs se prae timore fugientem et quaereret et benigne consolaretur: promisso illi Filio suo ex muliere nascituro, qui serpentis caput contereret et illum ¹⁾ beatum redderet.

1) *illum*] Synt. 1612. *add. felicem atque*.

Articulus XVIII.

DE INCARNATIONE FILII DEI.

Confitemur itaque Deum ¹⁾ promissionem (Patribus per os sanctorum Prophetarum factam) implevisse, quum constituto ab ²⁾ se tempore Filium illum ³⁾ suum unicum et aeternum in hunc mundum misit: *qui formam servi assumpsit* ⁴⁾, *similis hominibus factus*, et veram naturam humanam cum omnibus ipsius infirmitatibus (excepto peccato) vere assumpsit, dum conceptus est in utero beatae Virginis Mariae, virtute Spiritus Sancti absque ulla maris ⁵⁾ opera. Eam porro naturam humanam non quoad corpus tantum induit, sed etiam quoad animam: fuit enim vera anima humana praeditus, ut verus esset homo. Etenim quum anima non minus quam ipsum corpus damnationi esset obnoxia, necesse fuit illum et hoc et illam assumere, ut utrumque simul servaret. Idcirco contra Anabaptistarum haeresin qui negant Christum carnem humanam assumpsisse, confitemur Christum *participem eiusdem* ⁶⁾ *carnis et sanguinis fuisse, sicut et pueri* ⁷⁾ *ex lumbis Davidis secundum carnem: factum* ⁸⁾ *ex semine Davidis secundum eandem carnem, fructumque ex utero virginis Mariae, natum ex muliere: germen Davidis: surculum e* ⁹⁾ *radice Iesse: e tribu Iuda, atque Iudaeis ipsis ortum secundum carnem, et in summa, verum semen Abrahae et Davidis, quandoquidem Abrahae semen assumpsit, et fratribus suis per omnia similis factus est, excepto peccato [genitus ex Maria], adeo ut (hac ratione) factus sit* ¹⁰⁾ *revera noster Emmanuel, id est, Deus nobiscum.*

1) itaque Deum] Synt. 1612. vero Deum tum demum. 2) Synt. 1612. abs. 3) illum om. Homm. 4) Synt. 1612. accepit pro assumpsit. 5) Synt. 1612. hominis pro maris. 6) eiusdem om. Synt. 1612. 7) pueri] Synt. 1612. add. fratres ipsius. 8) Synt. 1612. add. inquam. 9) surculum e] Synt. 1612. florem de. 10) Davidis, quandoquidem . . . , factus sit] Synt. 1612. Davidi, quod scilicet semen Abrahae assumpserit, excepto peccato, ut dictum est, fratribus suis similis per omnia factus, adeo ut sit revera...

Articulus XIX.

DE UNIONE HYPOSTATICA, SEU PERSONALI, DUARUM NATURARUM IN CHRISTO.

Credimus etiam per hanc conceptionem, Personam Filii coniunctam atque unitam fuisse inseparabiliter cum humana natura, ita ut non sint duo Filii Dei, nec duae Personae, sed duae Naturae in una eademque persona unitae ¹⁾, quarum utraque proprietates suas retineat, adeo ut sicut Divina natura semper increata et absque initio dierum et ²⁾ sine fine vitae remansit, coelumque et terram implens: sic natura Humana proprietates suas non amiserit, sed creatura remanserit, initium dierum et finem vitae habens, finitae ac circumscriptae naturae existens, atque omnia, quae vero corpori competunt, retinens. Et ³⁾ quamvis illi immortalitatem resurrectione sua dederit, veritatem tamen humanae naturae illi neque ademit neque commutavit. Salus enim et resurrectio nostra a veritate corporis ipsius dependet. Caeterum, duae istae naturae ita sunt simul unitae et coniunctae in unam personam, ut ne morte quidem ipsius separari potuerint. Quod igitur Patri suo moriendo commendavit, id vere erat spiritus humanus, a corpore ipsius egrediens: at interim Divina natura semper Humanae (etiam in sepulcro iacenti) coniuncta remansit: adeo ut Deitas ipsa non minus in ipso tunc fuerit, quam cum adhuc infans esset, etsi exiguum ad tempus sese non exereret ⁴⁾. Quapropter confitemur ipsum esse verum Deum, et verum hominem: verum quidem Deum, ut mortem sua potentia vinceret; et verum hominem, ut in carnis suae infirmitate pro nobis mortem obiret.

1) in una . . . unitae] Synt. 1612. in unica persona coniunctae. 2) et om. Synt. 1612. 3) et finem vitae . . . retinens. Et] Synt. 1612. et naturam finitam habens. Omnia enim illa quae vero corpori conveniunt retinuit, et... 4) sese non exereret] Synt. 1612. non sese exerceret.

Articulus XX.

DE MODO REDEMPTIONIS, PER DECLARATIONEM IUSTITIAE ET MISERICORDIAE DEI IN CHRISTO.

Credimus Deum, qui summe et perfectissime est tum misericors tum iustus, Filium suum misisse, ut naturam illam assumeret, quae per inobedientiam peccarat, ut in ea ipsa natura satisfaceret, atque ut Deus de peccato per acerbissimam mortem ac passionem Filii sui iustas ¹⁾ poenas sumeret. Deus igitur iusti-

tiam suam in proprio Filio, in quem peccata nostra coniecerat ²⁾, ostendit et exeruit: bonitatem vero et misericordiam suam in nos nocentes et condemnatione dignos benigne effudit et exeruit, dum Filium suum pro nobis, ex perfectissimo suo erga nos amore, morti tradidit ³⁾ et eum rursus propter iustificationem nostram e mortuis excitavit, ut immortalitatem et vitam aeternam per illum consequeremur.

1) *satisfaceret atque Filii sui iustas*] Synt. 1612. *et satisfaceret, et de peccato, per acerbam ipsius mortem et passionem, iustas...* 2) *in quem coniecerat*] Synt. 1612. *nostris peccatis onusto.* 3) *pro nobis tradidit*] Synt. 1612. *morti propter offensas nostras pro immenso suo ergo nos amore tradidit.*

Articulus XXI.

DE SATISFACTIONE CHRISTI PRO PECCATIS NOSTRIS.

Credimus Iesum Christum summum illum Sacerdotem esse, in aeternum cum iureiurando constitutum, secundum ordinem Melchisedeci ¹⁾, qui se ²⁾ nostro nomine coram Patre ad placandam ipsius iram cum plena satisfactione obtulit, sistens seipsum super altare crucis, et sanguinem suum pretiosum ³⁾ ad purificationem peccatorum nostrorum profudit, sicuti id Prophetæ futurum praedixerant. Scriptum enim est, *castigationem pacis nostrae super Filium Dei positam, et livore eius nos sanatos esse.* Item, *ipsum tanquam ovem ad mactationem ductum, atque inter peccatores et iniquos deputatum, condemnatumque a Pontio Pilato tanquam maleficum, etsi illum prius innocentem pronuntiasset. Quae igitur non rapuerat, persolvit, et iustus pro iniustis passus est, idque ⁴⁾ tum in anima sua tum in corpore: adeo ut sentiens horribilem illam poenam, quam nos peccatis nostris commeriti eramus ⁵⁾, aquam et sanguinem sudaverit: et tandem etiam exclamaverit, *Deus meus, Deus meus, cur deseruisti me?* Ea vero omnia pro remissione peccatorum nostrorum pertulit. Quamobrem merito cum divo Paulo dicimus, *nos nihil quidquam scire, nisi Iesum Christum eumque crucifixum: quinetiam omnia pro stercoribus ducimus propter excellentiam cognitionis Domini nostri Iesu Christi, ut qui in eius vulneribus omnis generis consolationem capiamus ⁶⁾.* Itaque nihil necesse est ut alias ullas rationes vel optemus, vel ipsi cogitemus, quibus Deo reconciliari possimus, praeter hanc solam et semel peractam oblationem, qua consecrati sunt et perfecti in perpetuum fideles omnes, qui sanctificantur. Atque haec est causa cur ipse ab Angelo Iesus vocatus sit, id est, *Servator, quod servaturus esset populum suum a peccatis ipsius.**

1) Synt. 1612. *Melchisedech.* 2) Synt. 1612. *sese.* 3) *pretiosum om.* Synt. 1612. 4) *idque om.* Synt. 1612. 5) *adeo ut commeriti eramus*] Synt. 1612. *ita ut horrorem peccatis nostris debitum sentiens.* 6) Synt. 1612. *comperimus.*

Articulus XXII.

DE FIDE IUSTIFICANTE, ET DE IUSTIFICATIONE FIDEI.

Credimus Spiritum Sanctum per veram magni huius mysterii cognitionem in cordibus nostris veram Fidem accendere, quae ¹⁾ Iesum Christum cum omnibus suis meritis amplectitur, eumque sibi proprium ²⁾ vindicat, nihilque deinceps extra illum quaerit. Necesse enim est aut omnia quae ad salutem nostram requiruntur in Christo non esse: aut si sint in eo omnia, eum, qui fide Iesum Christum possidet, simul etiam perfectam habere salutem. Itaque horrenda est omnino in Deum blasphemia, asserere Christum minime sufficere, sed aliis quoque rebus opus esse. Inde enim sequeretur, Christum ex parte tantum esse Servatorem. Merito igitur iureque dicimus cum D. Paulo, *Nos sola fide iustificari, seu Fide absque operibus legis*. Caeterum nequaquam intelligimus esse fidem ipsam proprie loquendo quae nos iustificet, [seu propter fidem nos iustificari,] nam illa tantum est velut ³⁾ instrumentum, quo Christum iustitiam nostram apprehendimus. Christus igitur ipse nobis imputans omnia sua merita, et tam multa sanctissima opera, quae pro nobis praestitit, est iustitia nostra ⁴⁾: Fides vero est instrumentum, quo illi in ⁴⁾ communionem omnium bonorum ipsius copulamur, atque in eadem retinemur: adeo ut illa omnia, postquam nostra facta sunt, nobis plus quam sufficiant ad nostri a peccatis absolutionem ⁶⁾.

1) Sanctum per veram quae] Synt. 1612. Sanctum in cordibus nostris habitantem veram nobis fidem impartiri, ut huius tanti mysterii veram cognitionem adipiscamur. Quae fides. 2) eumque sibi proprium] Synt. 1612. illumque ceu proprium effectum. 3) Caeterum, nequaquam velut] Synt. 1612. Caeterum, proprie loquendo, nequaquam intelligimus ipsam fidem per se, seu ex se, nos iustificare, ut quae sit duntaxat veluti... 4) nobis imputans nostra] Synt. 1612. est nostra iustitia, qui omnis sua nobis merita imputat. 5) in] Synt. 1612. add. societatem seu. 6) postquam nostra absolutionem] Synt. 1612. nostra effecta, plus quam satis nobis sint ad nostri absolutionem a peccatis.

Articulus XXIII.

DE IUSTITIA NOSTRA QUA CORAM DEO CONSISTIMUS.

Credimus beatitudinem ¹⁾ nostram sitam esse in peccatorum nostrorum remissione, quae fit propter Iesum Christum: atque in ea contineri iustitiam nostram coram Deo: uti nos D. Paulus docet ex Davide, quum pronuntiat *Beatum eum hominem, cui Deus imputat iustitiam absque operibus*; idem ²⁾ Apostolus ait: *Nos gratis iustificari per redemptionem factam in Christo Iesu*. Ac propterea hoc fundamentum [in aeternum] firmum retinemus, et Deo gloriam omnem ³⁾ tribuimus, de nobis ipsis perquam ⁴⁾ humiliter sentientes, ut qui probe noverimus qui, qualesque simus revera. Ideoque de nobis ullisve nostris meritis nihil quidquam praesumimus, sed soli Iesu Christi crucifixi obedientiae innixi ⁵⁾, in

ea prorsus acquiescimus, quae nostra fit, quando in ⁶⁾ eum credimus. Haec porro una abunde sufficit, tum ad omnes nostras iniquitates obtegendas, tum etiam ad nos tutos securosque reddendos adversus omnes tentationes. Illa enim ⁷⁾ procul a conscientia abigit omnem metum, omnem horrorem, omnem denique formidinem, quo propius ad Deum accedamus, nec primi illius nostri parentis exemplum imitemur, qui prae metu fugiens ficulneis sese foliis obtegere et occultare conatus est. Et sane si nobis ipsis, aut ulli alteri creaturae vel tantillum nitentes coram Deo nos sistere oporteret, certum est nos statim absorptum iri. Idcirco cum Davide nobis singulis potius est exclamandum, *Domine ne intres in iudicium cum servo tuo, quia non iustificabitur in conspectu tuo ulius vivens.*

1) beatitudinem] Synt. 1612. omnem felicitatem. 2) quae fit propter idem] Synt. 1612. quae est in Christo Iesu: eaque unica totam nostram iustitiam coram Deo contineri: ut nos divus Paulus ex Davide docet, Beatitudinem eorum praedicante, quibus Deus iustitiam absque operibus imputat. Sed et idem... 3) Ac propterea gloriam omnem] Synt. 1612. Hoc igitur ceu firmo fundamento innitentes, omnem gloriam Deo. 4) Homm. quam. 5) soli innixi] Synt. 1612. sola ... obedientia suffulti. 6) quae nostra fit, quando in] Synt. 1612. utque illa nostra fiat, in... 7) Synt. 1612. etenim pro enim.

Articulus XXIV.

DE SANCTIFICATIONE, ET DE BONIS OPERIBUS.

Credimus veram hanc fidem per auditum verbi Dei et Spiritus Sancti operationem in nobis productam nos regenerare ac ¹⁾ veluti novos homines efficere, ut quos ad novam vitam vivendam excitet, et a peccati servitute liberos reddat. Tantum abest igitur ut fides haec iustificans ²⁾ a recta sanctaque vivendi ratione avocet aut tepidiores efficiat, ut contra absque illa nemo unquam quidquam boni ex amore Dei agere atque operari possit, sed tantum ex amore sui ipsius et ex metu condemnationis ³⁾. Fieri itaque non potest, ut haec fides sancta in homine sit otiosa. Neque enim loquimur de fide inani ⁴⁾, sed de ea tantum, quae in Scriptura dicitur *per charitatem operari*, quaeque impellit hominem ut in illis sese operibus exerceat, quae Deus ipse in verbo suo praecepit. Haec vero opera a sincera fidei huius radice emanantia, ideo demum bona et Deo grata sunt, quia per illius gratiam sanctificantur: ad nos autem iustificandos nullius prorsus sunt momenti. Fide enim in Iesum Christum ⁵⁾ iustificamur, et quidem priusquam bona ulla opera ediderimus. Neque enim magis ante fidem opera nostra bona esse possunt, quam fructus arboris esse possunt boni, priusquam arbor ipsa bona fuerit. Facimus igitur bona quidem opera, sed non ut aliquid iis promereamur. Quid enim promerari nos possimus? ⁶⁾ Quinimo Deo magis magisque ad bona opera (si quae facimus) sumus obstricti, non Deus nobis. Deus enim

is est, qui efficit in nobis, et ut velimus, et ut efficiamus¹⁾, pro gratuita sua benevolentia. Unde ad illud nobis semper est respiciendum, quod scriptum est: Quum feceritis omnia, quae praecepta sunt vobis, dicite, servi inutiles sumus; nam quod debuimus facere, hoc fecimus. Interea non²⁾ negamus Deum bona opera in suis remunerari; sed³⁾ id mera sua gratia fieri dicimus, ut qui dona sua in nobis coronet. Caeterum quamvis bona opera faciamus, nequaquam tamen ullam salutis nostrae spem in illis collocamus¹⁰⁾. Nulla enim opera edere possumus quae non sint carnis nostrae vitio polluta, ac proinde supplicio poenisque digna. Quod si etiam aliquod eiusmodi opus proferre quiremus, sola tamen peccati recordatio sufficeret ad illud e conspectu Dei removendum. Itaque semper in dubio essemus, hinc inde fluctuantes, absque ulla certitudine¹¹⁾, et miserae nostrae conscientiae semper vexarentur, nisi unico merito mortis et passionis Servatoris nostri niterentur, et in illo acquiescerent.

1) in nobis productam nos regen. ac] Synt. 1612. propter Deum (sed omnia vel propter seipsum, vel ob metum iustae condemnationis) agere atque operari possit. 2) Synt. 1612. add. homines. 3) ex amore Dei agere ... condemnationis] Synt. 1612. propter Deum (sed omnia vel propter seipsum, vel ob metum iustae condemnationis) agere atque operari possit. 4) inani] Synt. 1612. vana atque mortua. 5) Synt. 1612. in Christo. 6) nos possumus] Synt. 1612. possemus. 7) Synt. 1612. faciamus. 8) Interea non] Synt. 1612. Porro non ideo. 9) Synt. 1612. verum pro sed. 10) Synt. 1612. ponimus. 11) essemus certitudine] Synt. 1612. atque hinc inde fluctuantes essemus.

Articulus XXV.

DE ABROGATIONE LEGIS CEREMONIALIS, ET DE CONVENIENTIA V. ET N. TESTAMENTI.

Credimus omnes ceremonias et figuras Legis, omnes denique umbras cessasse adventu Christi; adeo ut earum quoque usus inter Christianos iam tolli atque aboleri¹⁾ debeat. Interim tamen manet nobis illarum veritas et substantia in Christo, in quo omnes impletae fuerunt. Legis vero²⁾ et Prophetarum testimoniis adhuc utimur, ut nos ipsos in Evangelii doctrina confirmemus; et omnem vitam nostram honeste ad Dei gloriam iuxta ipsius voluntatem componamus.

1) atque aboleri] Synt. 1612. abolerique. 2) Legis vero] Synt. 1612. Ideoque Legis.

Articulus XXVI.

DE INTERCESSIONE CHRISTI¹⁾.

Credimus nos nullum ad Deum accessum habere, nisi tantum per unicum Mediatorem atque Advocatum Iesum Christum iustum, qui hanc ob causam homo factus est et cum divina natura personaliter unitus, ut nos homines per ipsum ad divinam Maiestatem

accessum haberemus: alioquin nobis hic aditus erat praeclusus, [haud secus uti spinae ad ignem accedere non possunt. Nos sola ipsius voce absorpti fuissetus, sicuti in Adamo apparet, qui tremebundus a Domino profugiebat: atque in Israelitis ad montem Sinai, qui mediatorem postulabant, ex metu ne propter vocem Domini morerentur.] Hic Mediator, quem Pater inter ipsum et nos ordinavit, non debet nos propter maiestatem suam detertere, ut alium mediatorem, prout nobis visum fuerit, quaeramus: nemo enim est ex omnibus creaturis in coelo aut in terris, quae nos impensius amet, quam Iesus Christus, *qui tametsi esset in forma Dei, seipsum tamen exinanivit, forma servi accepta, similis factus hominibus ac fratribus suis per omnia.* [Ipse qui dives erat, nostra causa pauper factus est.] At vero si alius nobis Mediator esset quaerendus, qui bene erga nos esset affectus, quem invenire possemus, qui nos magis diligat, quam qui vitam suam pro nobis posuit, etiam tunc quum essemus ipsius inimici? Sin autem nobis quaerendus aliquis est, qui potentia atque autoritate valeat, quis est qui tanta polleat, quanta is qui *ad dextram Dei Patris sui consedit*, atque *omnem auctoritatem habet in coelo et in terra*? Quis est qui facilius exaudietur, quam proprius et unice dilectus filius? Sola itaque diffidentia hanc consuetudinem invexit, quod Sancti ignominia afficiantur, dum illos honorare volunt, eiusmodi illis exhibentes honorem, quem illi ipsi nunquam desiderarunt, sed semper constantissime, prout officium etiam eorum exigebat, respuerunt, uti ex scriptis eorum patet. Neque hic proferendum illud est, quod nos non simus digni: hic enim non quaeritur de precibus nostris propter dignitatem nostram Deo offerendis, sed tantum propter excellentiam et dignitatem Iesu Christi, cuius iustitia est nostra per fidem. Quapropter Apostolus hunc stultum metum seu potius diffidentiam nobis eximere volens merito nobis dicit, *Iesum Christum fratribus suis per omnia similem esse factum, ut misericors esset et fidelis Pontifex in iis quae apud Deum agenda forent, ad expiandum peccata populi.* Nam ex eo quod *perpessus fuit, cum tentatus est, potest et iis, qui tentantur, succurrere.* Et paulo post, ut in nobis tanto maiorem [ad ipsum accedendi] fiduciam accendat, addit: *Habentes igitur Pontificem magnum, qui penetravit coelos, Iesum Filium Dei, teneamus hanc professionem: non enim habemus Pontificem, qui non possit affici sensu infirmitatumstrarum, sed tentatum in omnibus similiter absque peccato.* Accedamus igitur cum fiducia ad thronum gratiae, ut consequamur misericordiam et gratiam inveniamus ad opportunum auxilium. [Commutat hic tremendum gloriae thronum in thronum gratiae, ut nos faciat ad ipsum accedere.] Idem Apostolus docet, nos habere libertatem ingrediendi sacrarium per sanguinem Iesu. Accedamus itaque, ait, cum certa persuasione fidei, etc. Item, *Christus habet perpetuum sacerdotium: unde et servare prorsus potest eos qui per ipsum accedunt ad Deum, semper*

vivens ut interpellet pro iis. Quid amplius desiderari poterit, cum Christus ipse palam testetur, *Ego sum via, veritas et vita: Nemo potest ad Patrem venire, nisi per me?* Quem in finem quaeremus alium advocatum, [cum per ipsum solum accessum habeamus ad Patrem?] Quumque Deo placuerit nobis Filium suum dare, ut esset advocatus noster, ne illum relinquamus, ut nobis alium sumamus, vel potius ut alium quaeramus, et nunquam inveniamus. Quum enim Deus eum nobis donaret, probe sciebat nos esse peccatores. Quare praeceptum Christi sequentes, Patrem coelestem invocamus per Christum unicum Mediatorem nostrum, quemadmodum ipse nos docuit in Oratione Dominica, certo persuasi, quidquid Patrem petierimus in ipsius nomine, nos esse idipsum impetraturos.

1) Hic articulus magna ex parte aliam formam habet in Synt. 1612., hoc modo: Credimus etiam nos nullum accessum habere ad Deum, nisi per unicum illum Mediatorem et Advocatum Iesum Christum iustum, qui ideo factus est homo (humanae naturae divinae uniens) ut nobis miseris hominibus aditus ad Dei maiestatem pateret: qui nobis alias in perpetuum fuisset oclusus. Huius tamen Mediatoris (quem Pater inter se et nos constituit) Maiestas et potentia minime nos eoque terrere debet, ut ideo nobis alium pro arbitrio quaerendum putemus. Nullus est enim, neque inter coelestes, neque inter terrenas creaturas, qui nos maiori dilectione amplectatur, quam Christus ipse: qui quum esset in forma Dei se ipsum exinanivit, forma servi hominis accepta: et propter nos per omnia similis factus fratribus suis: quod si nobis alius Mediator quaerendus esset, qui aliqua nos benevolentia dignaretur, quem quaeso invenire possimus, qui nos ardentius diligat, quam eum ipsum, qui pro nobis quum adhuc inimici eius essemus, vitam propriam volens exposuit? Si porro alius nobis quaerendus est, qui summa tum auctoritate, tum potentia excellat: quis tantam unquam adeptus est, quam ille ipse qui ad Dei Patris dextram sedet, cuiusque omnis potestas data est in coelo et in terra? Quis denique potius exaudiendus fuerit a Deo, quam unigenitus ille, et unice dilectus Dei Filius? Sola igitur dissidentia morem hunc induxit, quo Sanctos (quos colere putamus) dedecore potius afficimus, dum ea patramus, quae tantum abest ut illi unquam viventes fecerint, ut potius ea constanter, et pro officio suo, reiecerint, sicuti scripta eorum testantur. Neque hic nostra indignitas proferenda est ad tantae impietatis excusationem. Minime etiam nostra fulti dignitate preces offerimus, sed sola domini nostri Iesu Christi dignitate et excellentia, cuius iustitia nostra est per fidem, unde merito Apostolus ut nobis inunem hunc timorem (seu potius dissidentiam) excutiat, Christum ait, per omnia similem factum fuisse fratribus suis, ut misericors esset et fidelis Pontifex, in iis quae apud Deum agenda forent ad expianda peccata populi. Nam ex eo quod perpessus fuit, quum tentatus est, potest et iis qui tentantur succurrere. Praeterea ut animos nobis addat, quo confidentius ad hunc Pontificem accedamus, addit idem Apostolus, habentes igitur Pontificem magnum, qui penetravit coelos, Iesum Filium Dei, teneamus hanc professionem. Non enim habemus Pontificem qui non possit affici sensu infirmitatum nostrarum, sed tentatum in omnibus similiter absque peccato. Accedamus igitur cum fiducia ad thronum gratiae, ut consequamur misericordiam et gratiam inveniamus, ad opportunum auxilium. Idem Apostolus ait, nos habere libertatem ingrediendi sacrarium per sanguinem Iesu. Accedamus igitur cum certa persuasionem fidei, etc. Item, Christus perpetuum habet sacerdotium: unde et servare potest eos, qui per ipsum accedunt ad Deum, semper vivens, ut interpellet pro eis. Quid pluribus

opus est? quum Christus ipse dicat, *Ego sum via, veritas ■ vita. Nemo venit ad Patrem nisi per me: cur alium nobis advocatum quaeremus? Quinimo quum Deo ipsi placuerit proprium nobis Filium advocatum dare, non est quod eo derelicto alium quaeramus, ne forte semper quaerendo nunquam quemquam alium inveniamus. Sciebat enim haud dubie Deus, quum illum nobis daret, nos esse miseros peccatores. Quo fit, ut iuxta mandatum ipsius Christi, Patrem coelestem per eum ipsum Iesum Christum unicum mediatorem nostrum duntaxat invocemus, quemadmodum etiam in oratione Dominica ipsemet nos docuit. Sumus enim certi nos ea omnia consequuturos, quae a Patre in nomine ipsius petierimus.*

Articulus XXVII.

DE ECCLESIA CATHOLICA.

Credimus et confitemur unicam Ecclesiam Catholicam seu universalem, quae est sancta ¹⁾ congregatio seu coetus omnium fidelium Christianorum, qui totam suam salutem ab uno Iesu Christo expectant abluti ipsius sanguine ²⁾ et per Spiritum eius sanctificati atque obsignati. Haec porro Ecclesia ³⁾ ab initio mundi fuit, et ⁴⁾ usque ad finem eius est perduratura: quemadmodum hoc ⁵⁾ vel ex eo apparet, quod Christus Rex aeternus est, qui nunquam sine subditis esse potest. Caeterum hanc Sanctam ⁶⁾ Ecclesiam Deus contra omnem mundi furorem et impetum tuetur: quamvis ad aliquod tempus parva admodum et quasi extincta in conspectu hominum appareat: quemadmodum tempore illo periculosissimo Achabi Deus sibi septem millia virorum reservasse dicitur, qui non flexerant genua ⁷⁾ coram Baal. Denique haec Ecclesia sancta nullo est aut certo loco sita et circumscripta, aut ullis certis ⁸⁾ personis astricta aut alligata: sed per omnem orbem terrarum sparsa atque diffusa est ⁹⁾, quamvis animo ac voluntate in uno eodemque spiritu, virtute fidei, tota sit simul coniuncta atque unita.

1) Synt. 1612. *vera pro sancta.* 2) *abluti ipsius sanguine*] Synt. 1612. *quatenus videlicet ipsius sanguine sunt abluti.* 3) Synt. 1612. *add. ubi.* 4) Synt. 1612. *ita et.* 5) *quemadmodum hoc*] Synt. 1612. *Id...* 6) *Sanctam om.* Synt. 1612. 7) Synt. 1612. *genu.* 8) *certis*] Synt. 1612. *add. ac singularibus.* 9) *est om.* Synt. 1612.

Articulus XXVIII.

DE COMMUNIONE SANCTORUM CUM VERA ECCLESIA.

Credimus quod quum sanctus ¹⁾ hic coetus et congregatio sit eorum qui servari debent: et salus nulla sit extra eam; neminem (cuiuscunque dignitatis aut nominis is fuerit) sese ab ea subducere aut segregare debere, ut sua tantum consuetudine contentus, solus ac separatim vivat. Sed ²⁾ omnes ac singulos teneri huic coetui se adiungere atque uniri Ecclesiae ³⁾ unitatem sollicitè conservare, seseque illius tum doctrinae tum disciplinae subiicere, collum denique Christi iugo sponte subiicere, ac ⁴⁾ tanquam communia eiusdem corporis membra aedificationi fratrum inservire, prout Deus

unicuique sua dona fuerit largitus. Porro ut haec melius observetur, omnium fidelium partes sunt, sese iuxta Dei verbum ab iis ⁵⁾ omnibus disiungere, qui sunt extra Ecclesiam constituti: huicque fidelium coetui ac congregationi se ⁶⁾ adiungere, ubicunque illam Deus constituerit: etsi id contraria Principum vel Magistratum edicta prohibeant, indicta etiam in eos capitis et mortis corporeae poena, qui id fecerint. Quicunque igitur a vera illa Ecclesia recedunt, aut se ⁷⁾ illi aggregare recusant, aperte Dei mandato repugnant.

1) Synt. 1612. sacer. 2) Synt. 1612. *Sed contra.* 3) Synt. 1612. *adiungere, et Ecclesiae.* 4) *subiicere, ac* Synt. 1612. *submittere, ac.* 5) Synt. 1612. *ab eis.* 6) Synt. 1612. *sese.* 7) Synt. 1612. *sese.*

Articulus XXIX.

DE NOTIS VERAE ECCLESIAE.

Credimus summa tum diligentia tum prudentia ex verbo Dei esse inquirendum ac discernendum, quatenam sit illa vera Ecclesia: quandoquidem omnes sectae ¹⁾ quotquot hodie in mundo vigent, Ecclesiae titulum nomenque usurpant atque praetexunt. Nequaquam vero de hypoeritarum coetu nunc loquimur, qui bonis in Ecclesia sunt permisti [et simul hoc Ecclesiae titulo sunt tecti,] sed ²⁾ ad Ecclesiam proprie non pertineant, licet in ea corpore praesentes sint ³⁾: sed de distinguenda verae Ecclesiae ⁴⁾ congregatione ab omnibus aliis sectis, quae se Ecclesiae membra esse falso gloriantur. Notae, quibus vera Ecclesia a falsa discernitur, hae sunt: Si Ecclesia utatur pura Evangelii praedicatione, et sincera Sacramentorum administratione, secundum Christi institutionem: si disciplina Ecclesiastica recte utatur ad corrigenda vitia ⁵⁾: si denique (ut uno verbo cuncta complectamur) ad normam verbi Dei omnia exigit, et quaecunque huic adversantur, repudiet: Christumque unicum caput agnoscat. Hisce ⁶⁾ notis certum est veram Ecclesiam dignosci posse, a qua fas non sit quemquam disiungi. Quae autem sint verae huius Ecclesiae vera membra, ex communibus Christianorum omnium notis poterit iudicari: qualis est Fides; atque hinc cognoscuntur, quod Christum unicum Servatorem fide apprehendant, peccatum fugiant, et iustitiam consequantur ⁷⁾: verum etiam ⁸⁾ Deum et proximum diligant ⁹⁾, neque ad dextram neque ad sinistram deflectentes, carnemque suam cum ipsius operibus ¹⁰⁾ crucifigentes ¹¹⁾: quod quidem ita minime est intelligendum ¹²⁾, quasi nulla amplius in illis sit infirmitas, sed quod adversus eam ¹³⁾ per omne vitae tempus virtute Spiritus pugnent, confugientes semper ad sanguinem, mortem, passionem et obedientiam Domini nostri Iesu Christi in quo solo remissionem peccatorum suorum habent, per fidem in ipsum ¹⁴⁾. Quod ad falsam vero attinet Ecclesiam illa sibi suisque institutis et traditionibus plus semper autoritatis tribuit, quam verbo Dei ¹⁵⁾: illa Christi iugo se subiici recusat ¹⁶⁾; illa Sacramenta non admini-

strat prout Christus in verbo suo praescripsit ¹⁷⁾: sed illis pro arbitrio modo addit aliquid, modo detrahit. Praeterea hominibus illa semper plus quam Christo nititur, eosque qui sacnte ex praescripto verbi Dei vitam suam componere student, quique ¹⁸⁾ vitia illius, atque imprimis ¹⁹⁾ avaritiam et idolomanias taxant, ac reprehendunt, hostiliter persequuntur ²⁰⁾. Ex his igitur facile est utramque Ecclesiam agnoscere atque a se invicem discernere ²¹⁾.

1) Synt. 1612. inepte: sanctae pro sectae. 2) Synt. 1612. om. et simul ... tecti, et habet licet pro sed. 3) licet sint] Synt. 1612. in qua corpore sunt praesentes. 4) de distinguenda verae Ecclesiae] Synt. 1612. de distinguendo duntaxat verae Ecclesiae corpore ac... 5) Notae quibus vera Ecclesia corrigenda vitia] Synt. 1612. His igitur notis vera Ecclesia a falsa discernetur. Si in illa pura Evangelii praedicatio, legitimaque Sacramentorum ex Christi praescripto, administratio vigeat: si item recta disciplina Ecclesiastica utatur ad coercenda vitia. 6) Synt. 1612. His, inquam, pro hisce. 7) atque hinc cognoscuntur consecretur] Synt. 1612. qua semel Christo ceu unico suo Salvatore, apprehenso, fugiunt peccatum, et sequuntur iustitiam. 8) etiam] Synt. 1612. item. 9) et proximum diligant] Synt. 1612. ac proximos suos diligunt. 10) Synt. 1612. effectis. 11) Synt. 1612. crucifigunt. 12) quod quidem intelligendum] Synt. 1612. minime id quidem. 13) Synt. 1612. illum. 14) confugientes semper per fidem in ipsum] Synt. 1612. et subinde ad sanguinem, mortem, passionemque et obedientiam Christi Domini nostri, tanquam ad tutissimum praesidium, refugiant: ut in quo solo sciant se habere redemptionem peccatorum, per fidem in illum. 15) Quod ad falsam vero attinet verbo Dei:] Synt. 1612. Falsa vero Ecclesia contra sibi ipsi suisque institutis et traditionibus plus semper quam Dei verbo tribuit: 16) illa Christi iugo se subiici recusat:] Synt. 1612. Christi vero iugo subiici se non patitur: 17) illa Sacramenta non administrat prout praescripsit:] Synt. 1612. nec Sacramenta ex Christi praescripto administrat: 18) Synt. 1612. quive. 19) atque imprimis] Synt. 1612. veluti. 20) Synt. 1612. persequitur. 21) agnoscere atque a se invicem discernere] Synt. 1612. ab invicem discernere et agnoscere.

Articulus XXX.

DE REGIMINE ECCLESIAE.

Credimus veram hanc Ecclesiam debere regi ac gubernari spirituali illa politia, quam nos Deus ipso verbo suo ¹⁾ edocuit: nimirum ut sint ²⁾ in ea Pastores ac Ministri, qui pure et concionentur et Sacramenta administrent. Sint quoque Seniores et Diaconi, qui Presbyterium, seu Ecclesiae Senatum constituent ³⁾, ut his veluti mediis vera Religio conservari, veraque doctrina passim propagari et retineri ⁴⁾ possit: hominesque vitiis dediti spiritualiter corripi et emendari, ac veluti fraeno quodam Disciplinae cohiberi: pauperes item et afflicti auxilio et consolatione pro cuiusque necessitate sublevari possint ⁵⁾. Tunc enim omnia rite ⁶⁾ et ordine fient in Ecclesia, cum ⁷⁾ viri fideles ac pii ad eius gubernationem deligentur, iuxta D. Pauli ⁸⁾ praescriptum, quod habetur ⁹⁾ 1 Tim. 3. et Tit. 1.

1) Ipso verbo suo] Synt. 1612. ipse suo verbo. 2) nimirum ut sint] Synt. 1612. ita ut sint. 3) qui Presbyterium, seu Ecclesiae Senatum con-

stituunt] Synt. 1612. *qui Ecclesiae Senatum constituent.* 4) *propagari et retineri*] Synt. 1612. *retineri et propagari.* 5) *possint* Synt. 1612. *om.* 6) *Tunc enim omnia rite*] Synt. 1612. *Tunc enim rite omnia.* 7) *cum*] Synt. 1612. *quum.* 8) *D. Pauli*] Synt. 1612. *divi Pauli.* 9) *quod habetur 1 Tim. 3. et Tit. 1.*] Synt. 1612. *quod habetur prima ad Timotheum 3. et Tit. 1.*

Articulus XXXI.

DE VOCATIONE MINISTRORUM ECCLESIAE.

Credimus Ministros, Seniores, et Diaconos debere ad functiones illas suas vocari et promoveri legitima Ecclesiae vocatione ¹⁾ adhibita ad eam seria Dei invocatione, [atque adhibitis Ecclesiae suffragiis, ac postea confirmari in muneribus suis per impositionem manuum ²⁾] eo ordine et modo, qui nobis in verbo Dei praescribitur ³⁾. Debent autem imprimis singuli cavere, ne illicitis mediis sese ad haec munia ingerant. Expectandum est enim omnibus, donec a Deo ipso vocentur, ut certum habeant vocationis suae testimonium, sciantque eam esse a Domino. Caeterum omnes verbi Dei Ministri, ubicunque sint locorum, eandem habent omnes atque aequalem ⁴⁾ tum potestatem, tum auctoritatem, ut qui sint aequae omnes Christi unici illius Episcopi universalis et capitis Ecclesiae, Ministri. [Ac proinde nulla Ecclesia habet auctoritatem ullam, sive dominium in alteram, ut illi dominetur.] ⁵⁾ Porro ne sancta haec Dei ordinatio, aut violetur aut abeat in contemptum, debent omnes de verbi Ministris et Senioribus Ecclesiae, propter opus cui incumbunt, honorifice sentire, atque cum iis pacem colere ⁶⁾: et a rixis ac contentionibus, quantum fieri potest, invicem abstinere.

1) *vocatione*] Synt. 1612. *electione.* 2) *adhibitibus manuum*] Synt. 1612. *om. pergit tamen atque eo ordine et modo.* 3) *qui nobis in verbo Dei praescribitur*] Synt. 1612. *qui nobis Dei verbo praescribitur.* 4) *Caeterum omnes verbi Dei Ministri, ubicunque sint locorum, eandem habent omnes atque aequalem tum etc.*] Synt. 1612. *Caeterum ubi sint locorum verbi Dei Ministri, eandem illi atque aequalem omnes habent tum etc.* 5) *[Ac proinde nulla Ecclesia habet auctoritatem ullam, sive dominium in alteram, ut illi dominetur.]* Synt. 1612. *om. haec verba.* 6) *propter opus, cui incumbunt, honorifice sentire, atque cum iis pacem colere*] Synt. 1612. *honorifice propter opus cui incumbunt, sentire, atque cum illis pacem colere.*

Articulus XXXII.

DE POTESTATE ECCLESIAE IN CONDENDIS LEGIBUS ECCLESIASTICIS, ET IN ADMINISTRANDA DISCIPLINA.

Interim credimus quamvis utile quidem sit, ut Gubernatores ¹⁾, qui Ecclesiis praesunt, aliquem inter se ordinem constituent, ad conservationem corporis Ecclesiae, tamen studiose cavere eos debere ²⁾, ne quo pacto ab iis deflectant, declinentve, quae Christus ipse, unicus Magister noster semel constituit. Quapropter reiicimus omnia humana inventa, omnesque leges ³⁾, quae ad Dei

cultum sunt introductae, ut iis conscientiae ullo modo illaqueentur ⁴⁾, aut obstringantur. Recipimus itaque eas solas ⁵⁾, quae idoneae sunt vel ad fovendam, alendamque concordiam, vel ad nos in Dei obedientia retinendos. Ad id vero imprimis necessaria est Excommunicatio, ex praecepto verbi Dei usurpata: et aliae illi annexae disciplinae Ecclesiasticae appendices.

1) *Interim credimus quamvis utile quidem sit, ut Gubernatores*] Synt. 1612. *Interim credimus quidem utile esse, ut Seniores etc.* 2) *tamen studiose cavere eos debere*] Synt. 1612. *modo studiose caveant.* 3) *Quapropter reiicimus omnia humana inventa, omnesque leges*] Synt. 1612. *Nos itaque omnia humana inventa, omnesque leges reiicimus.* 4) *illaqueentur*] Synt. 1612. *illaquentur.* 5) *Recipimus itaque eas solas*] Synt. 1612. *Easque solas suscipimus.*

Articulus XXXIII.

DE SACRAMENTIS.

Credimus Deum habita nostrae habitudinis ¹⁾ atque infirmitatis ratione, Sacramenta nobis instituisse, ut promissa sua in nobis obsignaret, et ut essent Divinae erga nos benevolentiae, gratiae ²⁾, donorumque eius certissima nobis pignora, ad fidem nostram fovendam, et sustentandam comparata. Addidit vero illa ad verbum Evangelii, ut tam ea ipsa quae nobis externe ³⁾ verbo suo declarat, tum ea etiam quae ille ipse in cordibus nostris interne operatur, efficacius sensibus nostris ⁴⁾ proponeret: ac denique ut salutem, quam nobis communicare dignatur, magis magisque in nobis confirmaret. Sunt enim Sacramenta signa, ac symbola visibilia rerum internarum et invisibilium, per quae, ceu per media, Deus ipse virtute Spiritus Sancti in nobis operatur ⁵⁾. Itaque signa illa minime vana sunt, aut vacua: nec ad nos decipiendos aut frustrandos instituta. Ipsorum enim veritas est ipse Iesus Christus, sine quo nullius prorsus essent momenti ⁶⁾. Praeterea ⁷⁾ sufficit nobis is Sacramentorum numerus, quem Christus ipse verus et unicus Doctor noster instituit. Sunt vero illa duo duntaxat, nimirum Sacramentum Baptismi, et sacrae Coenae Domini nostri Iesu Christi.

1) *habitudinis*] Synt. 1612. *hebetudinis.* 2) *gratiae in* Synt. 1612. *deest.* 3) *ut tam ea ipsa quae nobis externe etc.*] Synt. 1612. *ut tum ea ipsa quae nobis rem etc.* 4) *efficacius sensibus nostris proponeret*] Synt. 1612. *efficacius sensibus nostris externis proponeret.* 5) *in nobis operatur*] Synt. 1612. *in nobis agit.* 6) *sine quo nullius prorsus essent momenti*] Synt. 1612. *sine quo nullius essent prorsus momenti.* 7) *Praeterea*] Synt. 1612. *caeterum.*

Articulus XXXIV.

DE BAPTISMO.

Credimus et confitemur Iesum Christum (qui finis legis est) omni alii Sanguinis effusioni ad propitiationem peccatorum adhi-

bendae finem proprio suo sanguine effuso iam imposuisse: et abolita Circumcisione, quae fiebat per Sanguinem, Baptismum illius loco instituisse, quo in Ecclesiam Dei ¹⁾ recipimur, et a cunctis aliis gentibus et peregrinis aliis religionibus ²⁾ segregamur, utpote illi soli consecrati, cuius symbolum et insignia gestamus. Est denique Baptismus nobis testimonio ³⁾, illum ipsum nobis fore Deum in aeternum ⁴⁾, qui et Pater nobis est propitius. Omnes igitur, qui sui sunt, iussit Dominus aqua pura Baptizari in nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti ⁵⁾: ut significaret sanguinem Christi per Spiritum Sanctum idem praestare et efficere interne in anima, quod aqua externe operatur in corporibus. Sicut enim aqua in nos effusa et super corpus baptizati eminens ipsumque ⁶⁾ irrigans, sordes corporis abluit: sic et Sanguis Christi animam abluens, a peccatis illum ⁷⁾ emundat, nosque filios irae in filios Dei regenerat. Non quod aqua haec materialis ista efficiat, sed aspersio ipsa pretiosissimi Sanguinis Filii Dei, qui nobis est ceu mare illud rubrum, per quod transeundum est, ut e tyrannide Pharaonis, id est, Diaboli, egredi, et in spiritualem terram Chanaan introire possimus. Itaque Ministri quidem praebent nobis Sacramentum, et rem visibilem: at Dominus ipse exhibet quod Sacramento significatur, nimirum dona et gratias invisibiles, abluens, purificans, et mundans animas nostras a cunctis sordibus et iniquitatibus suis: renovans item, et replens corda nostra omni consolatione: largiens denique nobis veram paternae suae bonitatis certitudinem novo homine ⁸⁾ nos induens, et vetere exuens ⁹⁾ cum omnibus operibus ¹⁰⁾ eius. Praeterea credimus ¹¹⁾ omnem hominem, qui vitam aeternam consequi cupiat, debere semel Baptizari, [atque unico hoc Baptismo contentum esse ¹²⁾] qui nunquam postea sit iterandus, cum ne nasci quidem ¹³⁾ bis possimus. Neque tamen hic Baptismus eo duntaxat momento prodest, quo aqua nobis inhaeret, aut quo ea tingimur ¹⁴⁾: sed per totum vitae nostrae tempus: [alioquin necesse foret nos caput nostrum semper aqua tinctum habere. ¹⁵⁾] Anabaptistarum itaque errorem hic detestamur, qui non modo unico et semel suscepto Baptismo contenti non sunt: sed et Baptismum infantum e fidelibus parentibus natorum ¹⁶⁾ damnant. Nos vero eos eadem ratione baptizandos et signo foederis obsignandos esse credimus, qua olim in Israël parvuli circumcidebantur, nimirum propter easdem promissiones infantibus nostris factas. Et revera Christus non minus sanguinem suum effudit, ut fidelium infantes, quam ut adultos ablueret. Ideoque signum seu Sacramentum rei, quam Christus eorum causa est operatus, illos recipere convenit: quemadmodum in Lege iubet Dominus Sacramentum mortis et passionis Christi communicari pueris recens natis, offerendo pro ipsis agnum, qui Sacramentum erat Christi venturi. Praeterea quod Circumcisio praestabat populo Iudaico, idem infantibus fidelium nunc praestat Baptismus ¹⁷⁾. Atque haec causa est ¹⁸⁾, cur Paulus Baptismum vocet Circumcisionem Christi.

1) *in Ecclesiam Dei*] Synt. 1612. *in Dei ecclesiam.* 2) *aliis religionibus*] Synt. 1612. *omnibus religionibus.* 3) *Est denique Baptismus nobis testimonio*] Synt. 1612. *Est denique nobis testimonio Baptismus.* 4) *illum ipsum nobis fore Deum in aeternum*] Synt. 1612. *illum ipsum Deum nostrum fore in aeternum.* 5) *Omnes igitur, qui sui sunt, iussit Dominus aqua pura Baptizari in nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti:*] Synt. 1612. *Suos igitur omnes iussit Dominus in nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti pura aqua baptizari.* 6) *super corpus baptizati eminens ipsumque etc.*] Synt. 1612. *super corpus Baptizati eminens, ac conspicua, ipsumque etc.* 7) *illum*] Synt. 1612. *illam.* 8) *certitudinem, novo homine*] Synt. 1612. *certitudinem, et novo homine.* 9) *et vetere exuens*] Synt. 1612. *atque vetere exuens.* 10) *operibus*] Synt. 1612. *factis.* 11) *Praeterea credimus etc.*] Synt. 1612. *His de causis credimus etc.* 12) *debere semel Baptizari, [atque unico hoc Baptismo contentum esse]* Synt. 1612. *debere unico Baptismo (id est semel tantum) baptizari.* 13) *cum ne nasci quidem*] Synt. 1612. *quum ne nasci quidem.* 14) *quo aqua nobis inhaeret, aut quo ea tingimur*] Synt. 1612. *quo aqua nobis insidet, quoque ea tingimur.* 15) *[alioquin necesse foret nos caput nostrum semper aqua tinctum habere]* quae verba in Synt. 1612. desunt. 16) *e fidelibus parentibus natorum*] Synt. 1612. *e fidelibus natorum.* 17) *idem infantibus fidelium nunc praestat Baptismus*] Synt. 1612. *idem pueris fidelium praestat Baptismus.* 18) *Atque haec causa est*] Synt. 1612. *Et haec causa est.*

Articulus XXXV.

DE COENA DOMINI.

Credimus etiam et confitemur D. Iesum Christum Servatorem nostrum, sacrosanctum Coenae suae Sacramentum instituisse, ut in ea nutriet, ac sustentet eos, quos iam regeneravit, et in familiam suam, nempe Ecclesiam iniecit. Qui vero regenerati sunt, duplicem in se vitam habent: unam quidem carnalem et temporariam, quam secum a prima nativitate sua ¹⁾ attulerunt, et haec communis est omnibus hominibus ²⁾: alteram spiritualem et coelestem, quae illis donatur in secunda illa nativitate, quae fit per verbum Evangelii in unione corporis Christi, et haec vita non est communis nisi solis Electis Dei ³⁾. Sicuti vero Deus panem terrenum et materiale ad huius vitae carnalis et terrenae sustentationem ⁴⁾ idoneum constituit, qui ut et ipsa vita, omnibus est communis; ita et ⁵⁾ ad conservationem illius vitae spiritualis, et coelestis, quae fidelium propria est, Deus panem vivificum misit, qui de ⁶⁾ coelo descendit, nempe Iesum Christum: is nutrit et sustentat vitam fidelium spiritualem, si comedatur, id est, applicetur et recipiatur spiritu per fidem. Ut autem panem hunc spiritualem et coelestem Christus nobis figuraret, sive ⁷⁾ repraesentaret; instituit Panem et Vinum terrenum et visibilem in Corporis et Sanguinis sui Sacramentum: ut iis nobis testificetur ⁸⁾, quam vere accipimus et tenemus manibus nostris hoc Sacramentum, illudque ore comedimus (unde et postmodum vita haec nostra sustentatur), tam vere etiam nos fide (quae animae nostrae est instar et manus et oris) recipere verum corpus et verum sanguinem Christi, in animis ⁹⁾ nostris, ad vitam spiritualem in nobis fovendam. Cer-

tissimum vero est, Christum non sine caussa tam solícite ¹⁰⁾ hoc suum Sacramentum nobis commendare, utpote qui perficiat in nobis revera, quaecunque ipse nobis his sacris signis repraesentat: quamvis modus ipse ingenii nostri captum superet, nec percipi a quoquam possit: quod videlicet operatio Spiritus Sancti occulta sit et incomprehensibilis ¹¹⁾: [interim nequaquam erraverimus si dicamus fieri per fidem ¹²⁾.] Dicimus itaque ¹³⁾ id quod comeditur esse ipsissimum Christi corpus naturale, et id quod bibitur verum ipsius sanguinem: at instrumentum seu medium quo haec comedimus et bibimus non est os corporeum, sed spiritus ipse noster, idque per fidem.

Christus itaque semper ad dextram Patris in coelis residet, nec ideo minus se nobis per fidem communicat. Porro haec Coena mensa est spiritualis, in qua Christus seipsum nobis cum omnibus bonis suis participandum offert, efficitque ut nos in illa ¹⁴⁾, tam illo ipso, quam merito passionis mortisque ipsius fruamur ¹⁵⁾. Animam enim nostram miseram et afflictam, omnique consolatione destitutam, carnis suae esu ipsemet nutrit, roborat ¹⁶⁾ et consolatur: sanguinis item sui potu eam sustentat et recreat. Praeterea quamvis Sacramenta sint coniuncta rei ipsi significatae, ambae tamen res istae non ab omnibus recipiuntur. Impius ¹⁷⁾ enim recipit quidem Sacramentum in suam condemnationem, at rem seu veritatem Sacramenti non recipit. Verbi gratia, Iudas et Simon Magus receperunt quidem ambo Sacramentum: Christum vero ipsum, qui illo significabatur, minime, quoniam solis ille fidelibus ¹⁸⁾ communicatur. Postremo huic nos Sacramento sacrosancto in coetu populi Dei cum summa humilitate et reverentia communicamus, memoriam mortis Christi Servatoris nostri cum gratiarum actione sancte celebrantes, et fidei Religionisque Christianae confessionem publice ibi profitentes. Nemo itaque ad hanc mensam se sistere debet, qui prius se non probaverit ¹⁹⁾, ne de hoc pane edens, et de hoc poculo bibens iudicium ipse sibi et damnationem manducet, ac bibat. Usu porro huius Sacramenti accenditur in nobis flagrantissimus amor tum in Deum ipsum, tum in proximum. Itaque nos hic quidem merito omnes hominum ludificationes, et damnanda commenta (quae illi Sacramentis addiderunt et admiscuerunt) tanquam veram profanationem reiicimus: affirmamusque omnes pios unico illo ordine, et ritu, quem Christus et Apostoli nobis tradiderunt, contentos esse, atque de mysteriis eodem modo loqui debere, quo et illi locuti sunt.

1) a prima nativ. sua] Synt. 1612. ■ prima sua nativitate. 2) et haec com. est omnibus hominibus] Synt. 1612. et h. c. est omnibus. 3) et haec vita non est communis nisi solis Electis Dei] Synt. 1612. et haec solis Electis Dei peculiaris est. 4) sustentationem] Synt. 1612. conservationem. 5) ita et ad] Synt. 1612. ita ad. 6) de coelo] Synt. 1612. e coelo. 7) sive] Synt. 1612. seu. 8) ut iis nobis testificetur] Synt. 1612. Iis vero testificatur nos. 9) sanguinem Christi, in animis etc.] Synt. 1612. a. Ch. unici Servatoris nostri in animis etc. 10) solícite] Synt. 1612.

sollicite. 11) *quod videlicet operatio — incomprehensibilis*] Synt. 1612. *quod videlicet omnes Spiritus S. operationes occultae sint et incomprehensibiles.* 12) [*interim — per fidem*] Synt. 1612. *om.* 13) *Dicimus itaque*] Synt. 1612. *Caeterum nequaquam erraverimus dicentes.* 14) *ut nos in illa*] Synt. 1612. *ut in illa.* 15) *quam m. p. m. ip. fr.*] Synt. 1612. *quam passionis, mortisque ipsius merito fruamur.* 16) *roborat*] Synt. 1612. *corroborat.* 17) *Impius*] Synt. 1612. *Malus.* 18) *quoniam solis ille fidelibus*] Synt. 1612. *Solis, enim fidelibus Christus.* 19) *se sistere... se non prob.*] Synt. 1612. *sese sistere... non se prob.*

Articulus XXXVI.

DE MAGISTRATU.

Credimus Deum Optimum Maximum ob generis humani corruptelam ac ¹⁾ depravationem, Reges, Principes et Magistratus constituisse: velleque ut Mundus hic legibus ac certa politia gubernetur, ad coercenda hominum vitia, et ut omnia inter homines recto ordine gerantur. Idcirco Magistratus ipsos gladio armavit, ut malos quidem plectant poenis, probos vero tueantur. Horum porro est non modo de civili politia conservanda esse sollicitos, verum etiam dare operam ut sacrum Ministerium conservetur, omnis idololatria et adulterinus Dei cultus e medio tollatur, Regnum Antichristi diruatur, Christi vero Regnum propagetur. Denique horum est efficere, ut sacrum Evangelii verbum ubique ²⁾ praedicetur, ut singuli pure Deum colere et venerari ex praescripto verbi ipsius libere possint. Caeterum cuncti homines, cuiuscunque sint vel dignitatis, vel conditionis, ac status, legitimis Magistratibus subiici debent, illisque vectigalia ac tributa pendere, et iis ³⁾ in omnibus obsequi ac obedire, quae verbo Dei non repugnant: preces etiam pro iis fundere, ut eos Deus in omnibus ipsorum actionibus dirigere dignetur, nos vero vitam tranquillam ac ⁴⁾ quietam sub ipsis, cum omni pietate et honestate, ducere possimus. Quamobrem Anabaptistas et turbulentos omnes detestamur, qui superiores Dominationes et Magistratus abiiciunt, iura ac iudicia pervertunt, bona omnia communia faciunt, ac denique ordines ac gradus ⁵⁾, quos Deus honestatis gratia ⁶⁾ inter homines constituit, abolent ac ⁷⁾ confundunt.

1) *ac*] Synt. 1612. *atque.* 2) *ubique*] Synt. 1612. *undique.* 3) *iis*] Synt. 1612. *eis.* 4) *ac*] Synt. 1612. *et.* 5) *ordines ac gradus*] Synt. 1612. *ordines omnes ac gradus.* 6) *quos Deus honest. gr.*] Synt. 1612. *quos honestatis gratia Deus.* 7) *ac*] Synt. 1612. *aut.*

Articulus XXXVII.

DE IUDICIO EXTREMO, RESURRECTIONE CARNIS, ET VITA AETERNA.

Postremo credimus ex Dei verbo, Dominum nostrum Iesum Christum, quando tempus a Deo praestitutum, quod omnibus creaturis est ignotum, advenerit, et numerus Electorum completus

fuerit ¹⁾), ■ coelo rursus venturum, idque corporaliter et visibiliter, sicuti olim illuc ascendit ²⁾), cum summa gloria et Maiestate ³⁾), ut se declaret iudicem vivorum et mortuorum ⁴⁾): vetere hoc mundo igne et flamma succenso, ut illum purificet. Tunc vero omnes creaturae ⁵⁾), tam viri ⁶⁾ quam mulieres et infantes, quotquot inde ab initio usque ad finem mundi extiterint, coram summo hoc iudice comparebunt, eo nimirum voce [et tremendo clamore Angelorum] et Archangeli, et tuba Dei evocati ⁷⁾). Omnes enim antea mortui e terra tunc resurgent, anima singulorum coniuncta atque unita ⁸⁾ proprio suo corpori, in quo vixerat. Qui porro ultimo illo die ⁹⁾ superstites erunt, nequaquam morientur more reliquorum, sed in momento et iactu oculi, immutabuntur, a corruptione videlicet in incorruptam naturam. Tunc aperientur libri (nimirum conscientiae) et mortui iudicabuntur secundum ea, quae in hoc mundo egerint, sive bona sive mala. Quin etiam tunc reddituri sunt homines rationem de omni verbo otioso, quod locuti fuerint, etsi id mundus nunc pro ludo et ioco reputet. In summa omnis tunc hominum hypocrisis et abstrusa quaeque cordis eorum palam coram omnibus detegentur. Ac propterea sola ¹⁰⁾ iudicii istius memoria impiis et reprobis merito est horrenda ¹¹⁾ et formidabilis: piis ¹²⁾ vero et electis summe exoptanda, et ingentis consolationis. Tunc enim redemptio ipsorum plane perficietur, et suavissimos laborum et dolorum suorum, quos in hac vita pertulerunt ¹³⁾, fructus consequentur: innocentia ipsorum tunc aperte ¹⁴⁾ ab omnibus agnoscetur, ipsique vicissim horrendam vindictam conspecturi sunt, quam Dominus de iis sumet, qui eos variis tormentis et molestiis in hoc mundo tyrannice afflixerunt. Impii porro proprio conscientiae suae testimonio convicti erunt, et immortales quidem reddentur, sed ea conditione ut in igne aeterno, qui Diabolo et angelis eius ¹⁵⁾ paratus est, in sempiternum crucientur. Contra vero fideles et Electi corona gloriae et honoris donabuntur: et Filius Dei eorum nomina coram Deo Patre et [sanctis eius atque electis] ¹⁶⁾ Angelis confitebitur: et abstergetur omnis lachryma ab oculis eorum. Causa itaque eorum, quae non haereseos et impietatis a Magistratibus et iudicibus damnatur, causa Filii Dei esse tunc agnoscetur. Et Dominus eos tanta gloria gratis remunerabitur, quantam nullus hominum animo concipere unquam possit. Magnum ergo illum Domini diem [retributionis] summo cum desiderio ¹⁷⁾ expectamus, ut rebus omnibus ¹⁸⁾ a Deo promissis plenissime in Christo Iesu Domino nostro laeti potiamur, et in aeternum perfruamur ¹⁹⁾. Apocal. 22, 20. *Etiam veni Domine Iesu.*

1) quando tempus a Deo completus fuerit,] Synt. 1612. (ubi tempus a Deo praestitutum: at omnibus creaturis ignotum, advenerit, et numerus electorum fuerit completus). 2) ascendit] Synt. 1612. ascendit. 3) cum summa gloria et M.] Synt. 1612. summa ornatum gloria et M. 4) ut se declaret iudicem v. et m.] Synt. 1612. ut iudex v. et m. ap-

pareat. 5) *Tunc vero omnes creaturae*] Synt. 1612. *Tunc vero creaturae omnes* 6) *tam viri*] Synt. 1612. *et tam viri.* 7) *eo nimirum voce — tuba D. evocati*] Synt. 1612. *eo nimirum voce Archangelorum et tuba Dei evocati.* 8) *resurgent — atque unita*] Synt. 1612. *resurgent, Spiritu et anima singulorum rursus coniuncta et unita.* 9) *Qui porro ultimo illo die*] Synt. 1612. *Qui porro illo ultimo die.* 10) *Ac propterea sola*] Synt. 1612. *ut merito sola.* 11) *reprobis merito est h.*] Synt. 1612. *reprobis sit h.* 12) *piis*] Synt. 1612. *bonis.* 13) Synt. 1612. *pertulerint.* 14) *innocentia ipsorum tunc aperte*] Synt. 1612. *Tunc, inquam, innocentia ipsorum aperte.* 15) Synt. 1612. *om. et angelis eius.* 16) *[sanctis eius atque electis]* om. Synt. 1612. 17) *diem ... desiderio*] Synt. 1612. *diem summo desiderio.* 18) Synt. 1612. *add. nobis.* 19) *potiamur perfruamur*] Synt. 1612. *potiemur perfruemur.*

14.

C a t e c h i s m u s

Oder

Christlicher Unterricht,

wie der in Kirchen und Schulen der Churfürstlichen Pfalz
getrieben wirdt.

Gedruckt in der Churfürstlichen Stad Heydelberg,
durch Johannem Mayer. 1563.

Wir Friderich von Gottes Genaden Pfalzgrafe bey Rhein,
des heiligen Römischen Reichs Erzhuchses und Churfürst, Herzog
in Bayern, 1c. Entbieten allen und jeden vnsern Superinten-
denten, Pfarhern, Predigern, Kirchen und Schuldienern Vnsers
Churfürstenthumbs der Pfalzgrafeschafft bey Rhein, vnser genad
und gruß, Vnd fügen euch hiemit zu wissen,

Nachdem wir vns auß erinnerung Göttlichs Worts, auch
natürlicher pflicht vñ verwandnuß schuldig erkennen, Vnd end-
lich fürgenommen, Vnser von Gott befohlen Ampt, beruff und
regierung, nicht allein zu friedlichen, rüigem wesen, auch zu er-
haltung züchtigen auffrichtigen und Tugentsamen wandels und
lebens Vnserer vnderthanen, zurichten und anzustellen: Sonder
auch und fürnemlich dieselbige zu rechtschaffener erkänntnuß und
forcht des Almechtigen, und seines seligmachenden Worts, als dem
einigen fundament aller Tugenten vñ gehorsams, je lenger je
mehr anzuweisen vñ zu bringen. Auch also sie zur ewigen und
zeitlichen wolart vngesparks vleiß von grund vnsers herzens gern
befürdern, vñ so viel an vns, darbey erhalten helfen wolten.

Vnd aber gleich anfangs in eintretung Vnserer regierung
erfaren: Wiemol von Vnsern lieben Bettern und Vorfarn, Pfalz-
grafen, Churfürsten, 1c. löblicher seliger Gedechtnuß, allerhand
Christliche und nützliche ordnungen vñ vorbereitungen, zu besür-
derung solcher ehre Gottes, vñ erhaltung Bürgerlicher zucht und
polizey auffgericht und fürgenommen:

Daß doch demselbigen nicht mit dem ernst, wie es sich wol gebüret, allenthalben nachgesetzt, viel weniger die verhoffte vnd begerte frucht darauß gefolgt vnd gespürt worden. Welches vns denn verursacht, nicht allein dieselbige widerum zu ernuern: sonder auch, da es die nothwendigkeit erfordert, in verbesserung zu richten, zu erleutern, vnd weitere fürsehung zu thun. Also wir auch in dem nicht den geringsten mangel besunden, daß die blüende jugend allenthalben, beides in Schulen vnd Kirchen Unsers Churfürstenthumbs in Christlicher Lehre sehr fahrlessig, vnd zum theil gar nit, zum theil aber vngleich, vnd zu keinem beständigen, gewissen vnd einhelligen Catechismo, sonder nach eines jeden fürnemen vnd gutdüncken angehalten vnd underwiesen worden. Darauß denn neben andern vielfaltigen grossen vnrichtigkeiten erfolgt, daß sie offtermalen ohne Gottes fürcht vnd erkañtnuß seines Worts auffgewachsen, keine eintrectige vnderweisung gehabt, oder sonst mit weitleufftigen vnnotdürfftigen fragen, auch bißweilen mit widerwertiger lehre beschweret worden ist.

Wen nun beid Christliche vñ weltliche ämpter, Regiment vñ haushaltungē, anderst nicht beständiglichen erhalten werden, auch zucht vñ erbarkeit vnd alle andere gute tugentē bey den vnderthanen zunemen vnd auffwachsen mügen, Denn da die jugendt gleich anfangs, vñ vor allen dingen zu reiner, auch gleichförmiger lehr des heilige Evangelii vnd rechtschaffener erkañtnuß Gottes angehalten, vnd darinnen stetigs geübt wird:

So haben wir ein hohe notdurfft geachtet, auch hierinnen, als dem vornemsten stück eins Unsers Regiments, gebürlich einsehens zu thun, die vnrichtigkeit vnd vngleichheit abzuschaffen, vñ notwendige verbesserung anzustellen.

Vnd demnach mit rhat vnd zuthun Unserer gangen Theologischen Facultet alhie, auch aller Superintendenten vnd fürnemsten Kirchendienern, einen Summarischen vnderricht od. Catechismum vnserer Christlichen Religion auß dem Wort Gottes, beides in Deutscher vñ Lateinischer Sprach verfassen vnd stelle lassen. Damit fürbaß nicht allein die jugendt in Kirchen vnd Schulen, in solcher christlicher Lehre, Gottseliglichen vnderwiesen, vnd darzu einhelliglichen angehalten: sond. auch die Prediger vnd Schulmeister selbs ein gewisse vnd beständige form vnd maß haben mögen, wie sie sich in vnderweisung der jugendt verhalten sollen, vnd nicht ires gefallens tegliche enderungē fürnemen, oder widerwertige lehre einführen.

Euch hiemit alle vnd einem jeden besonder gnediglichē vnd ernstlichen ermanend vñ befehlende, ir wollet angeregten Catechismum od. Vnderricht, vmb der ehre Gottes, vnd Unserer vnderthanen, auch ewerer seelen selbs nuß vnd bestem willē, dankbarlich annemē, auch denselbigen nach irem rechten verstand der jugend in schulen vnd Kirchen, auch sonst auff der Sangel dem gemeinen Man vleissig vnd wol einbilden, darnach lehren, thun

vñ leben: Ungezweiffelter hoffnung vnd zuversicht, wenn die jugendt anfangs im wort Gottes also mit ernst vnderwiesen vnd auferzogen: es werde der Almechtig auch besserung des lebens, zeitliche vnd ewige wolfsart verleihen vnd widersaren lassen. Das wollen wir Uns, wie oblaut, zu geschehen zu euch endlichen versehen.

Datum Heydelberg auff dinstag den neunzehenden Monats tag Januarij, Nach Christi vnsers lieben Herrn vnd Seligmachers geburt, im Jar, tausend, fünffhundert drey vnd sechzig.

Catechismus.

Frag.

Was ist dein einiger trost in leben vnd in sterben?

Antwort.

Daß ich mit Leib vnd Seel, beyde in leben vnd in sterben^{a)}, nicht mein^{b)}, sonder meines getrewen Heilands Jesu Christi eigen bin^{c)}, der mit seinem thewren blut^{d)}, für alle meine sünden volckomlich bezalet^{e)}, vñ mich auß allem gwalt des Teufels erlöset hat^{f)}, vnd also bewaret^{g)}, daß ohne den willen meines Vaters im Himmels, kein haar von meinem haupt kan fallen^{h)}, ja auch mir alles zu meiner seligkeit dienen mußⁱ⁾. Darumb er mich auch durch seinen heilige Geist des ewigen lebens versichert^{k)}, vnd im forthin zu leben von herzen willig vnd bereit macht^{l)}.

a) Rom. 14. b) 1 Cor. 6. c) 1 Cor. 3. d) 1 Pet. 1. e) 1 Ioh. 1. et 2. f) 1 Ioh. 3. g) Ioh. 6. h) Matt. 10. Luc. 21. i) Rom. 8. k) 2 Cor. 1. Ephes. 1. Rom. 8. l) Rom. 8.

Frag.

Wieviel stück seind dir nötig zu wissen, daß du in diesem trost seliglich leben vnd sterben mögest?

Antwort.

Drey stück^{a)}. Erstlich wie groß meine sünde vnd elend seyen^{b)}. Zum andern, wie ich von allen meinen sünden vnd elend erlöset werde^{c)}. Vnd zum dritten, wie ich Gott für solche erlösung soll danckbar sein^{d)}.

a) Luc. 24. 1 Cor. 6. Tit. 3. b) Ioh. 6. et 15. c) Ioh. 17. d) Eph. 5.

Der erste Theil.

Von des menschen elend.

Frag.

Woher erkennest du dein elend?

Antwort.

Auß dem Gesetz Gottes ^{a)}).

a) Rom. 3.

Frag.

Was erfordert denn das Göttlich gesetz von vns?

Antwort.

Diß lehret vns Christus in einer summa, Matth. am 22. Du solt lieben Gott deinen Herren, von ganzem herzen, von ganzer seelen, von ganzem gemüth vnd allen krefften. Diß ist das fürnembste vnd das größte Gebot: Das ander aber ist dem gleich, Du solt deinen Nächsten lieben als dich selbst. In diesen zweyen Gebotten hanget das ganze Gesetz vnd die Propheten.

Frag.

Kanstu diß alles volckömlich halten?

Antwort.

Nein ^{a)}): Denn ich bin von Natur geneigt Gott vnd meinen Nächsten zu hassen ^{b)}).

a) Rom. 3. 1 Ioh. 1. b) Rom 3. Ephes. 2.

Frag.

Hat den Gott den menschen also böß vnd verkeret erschaffen?

Antwort.

Nein ^{a)}): sonder Gott hat den menschen gut, vnd nach seinem ebenbild erschaffen ^{b)}), das ist, in warhafftiger gerechtigkeit vñ heiligkeit, auff dz er Gott seinen schöpffer recht erkennte, vnd von herzen liebte, vnd in ewiger seligkeit mit im lebte, im zu loben vnd zu preisen ^{c)}).

a) Gen. 1. b) Gen. 1. c) 2 Cor. 3. Colos. 3. Ephes. 4.

Frag.

Woher kompt denn solche verderbte art des menschen?

Antwort.

Auß dem fall vnd ungehorsam vnser ersten Eltern Adams vnd Euen im Paradeis ^{a)}), da vnser Natur also vergiffet worden, daß wir alle in sünden empfangen vnd geboren worden ^{b)}).

a) Gen. 3. Rom. 5. b) Psal. 51.

Frag.

Seind wir aber dermassen verderbt, daß wir gang vnd gar vn-
tuchtig seind zu einigem gutem, vnd geneigt zu allem bösen?

Antwort.

Ja ^{a)}: Es sei denn, daß wir durch den Geist Gottes widergeboren werden ^{b)}.

a) Iohan. 3. Iob. 14. et 15. Esai. 53. b) Iohan. 3.

Frag.

Thut denn Gott dem menschen nicht unrecht, daß er in seinem gesetz von ihm fordert, das er nicht kan thun?

Antwort.

Nein ^{a)}: Denn Gott hat den menschen also erschaffen, daß er es kondte thun: der Mensch aber hat sich vnd alle seine nachkommen, auß anstiftung des Teufels, durch mutwilligen vngehorsam derselbigen gaben beraubt.

a) Ephes. 4.

Frag.

Wil Gott solchen vngehorsam vnd absall ungestraft lassen hingehen?

Antwort.

Mit nichten ^{a)}: sonder er zürnet schrecklich, beyde vber angeborne vnd würckliche sünden, vnd wil sie auß gerechtem vrtheil zeitlich vnd ewig straffen, wie er gesprochen hat: Verflucht sey jederman, der nicht bleibet in allem dem, das geschrieben stehet in dem buch des Gesetzes, daß ers thue ^{b)}.

a) Rom. 5. Heb. 9. b) Deut. 27. Gal. 3.

Frag.

Ist denn Gott nicht auch barmherzig?

Antwort.

Gott ist wol barmherzig ^{a)}, er ist aber auch gerecht ^{b)}, derhalben erfordert seine gerechtigkeit, daß die sünde, welche wider die allerhöchste maiestet Gottes begangen ist, auch mit der höchsten, das ist, der ewigen straff an leib vñ seel gestraft werde.

a) Exo. 34. b) Exo. 20. Psal. 5. 2 Cor. 6.

Der ander Theil.

Von des Menschen Erlösung.

Frag.

Diemeil wir denn nach dem gerechten vrtheil Gottes zeitliche vnd ewige straff verdient haben: wie möchten wir dieser straff entgehen, vnd widerumb zu gnaden kommen?

Antwort.

Gott wil daß seiner gerechtigkeit genug geschehe ^{a)}, dertwegen müssen wir derselben entweder durch vns selbst, oder durch einen andern vollkomene bezalung thun ^{b)}.

a) Exo. 20. et 23. b) Rom. 8.

Frag.

Können wir aber durch vns selbst bezalung thun?

Antwort.

Mit nichtē: sonder wir machen auch die schuldt noch teglich grösser ^{a)}.

a) Iob. 5. et 15. Matt. 6.

Frag.

Kan aber jrgendt eine blossē Creatur für vns bezalen?

Antwort.

Keine: Denn erstlich wil Gott an keiner andern Creatur straffen, daß der mensch verschuldet hat ^{a)}. Zum andern, so kan auch keine blossē Creatur den last des ewigen zorns Gottes wider die sünde ertragen, vnd andere daruon erlösen ^{b)}.

a) Heb. 2. b) Psal. 138.

Frag.

Was müssen wir deñ für ein Mittler vnd Erlöser suchen?

Antwort.

Einen solchen, der ein warer ^{a)}, vnd gerechter mensch ^{b)}, vñ doch sterker deñ alle Creaturen, das ist, zugleich warer Gott sey ^{c)}.

a) 1 Cor. 15. b) Iere. 33. Psal. 53. 2 Cor. 5. Heb. 7. c) Esai. 7. Rom. 8. Iere. 23.

Frag.

Warumb muß er ein warer vnd gerechter mensch sein?

Antwort.

Darumb, daß die gerechtigkeit Gottes erfordert ^{a)}, daß die menschliche natur, die gesündigt hat, für die sünde bezale: vnd aber einer, der selbst ein sündler were, nicht köndte für andere bezalen ^{b)}.

a) Rom. 5. b) 1 Pet. 3. Esai. 53.

Frag.

Warum muß er zugleich warer Gott sein?

Antwort.

Daß er auß krafft seiner Gottheit, den last des zorns Gottes, an

seiner menschheit ertragen ^{a)}), vñ vns die gerechtigkeit, vnd daß leben erwerben ^{b)}), vnd widergeben möchte ^{c)}).

a) Esai. 53. Act. 2. 1 Petr. 3. b) Ioh. 3. Act. 20. c) Iohan. 1.

Frag.

Wer ist aber derselbe mittler, der zugleich warer Gott, vnd ein warer gerechter mensch ist?

Antwort.

Unser Herr Jesus Christus ^{a)} der vns zur vollkommenen erlösung vnd gerechtigkeit geschenkt ist ^{b)}).

a) Matt. 1. 1 Tim. 3. Luc. 2. b) 1 Cor. 1.

Frag.

Woher weißtu das?

Antwort.

Auß dem heiligen Euangelio, welchs Gott selbst anfänglich im Paradeis ^{a)} hat offenbaret: folgendts durch die heilige Erqueter ^{b)} vnd Propheten lassen verkündigen, vnd durch die opffer vnd andere ceremonien des gesetzes fürgebildet ^{c)}). Endlich aber durch seinen eingeliebten Son erfüllet ^{d)}).

a) Gen. 3. b) Gen. 22. et 49. Rom. 1. Heb. 1. Act. 3. et 10. c) Ioh. 5. Heb. 10. d) Rom. 10. Gala. 4.

Frag.

Werden denn alle menschen widerum durch Christum selig, wie sie durch Adam sind verloren worden?

Antwort.

Nein: sonder allein diejenigen, die durch waren glauben im werden eingeleibet, vnd alle seine wohlthaten annemen ^{a)}).

a) Ioh. 1. Isai. 53. Psal. 2. Rom. 11. Heb. 4. et 10.

Frag.

Was ist warer glaub?

Antwort.

Es ist nicht allein ein gewisse erkänntnuß, bardurch ich alles für war halte, was vns Gott in seinem wort hat offenbaret ^{a)}): sonder auch ein herzhliches vertrauen ^{b)}), welches der heilige Geist ^{c)} durchs Euangelium in mir würcket ^{d)}), daß nicht allein andern, sonder auch mir vergebung der Sünden, ewige gerechtigkeit vnd seligkeit von Gott geschenkt sei ^{e)}), auß lauter gnaden, allein vmb des verdiensts Christi willen ^{f)}).

a) Heb. 11. Iacob. 2. b) Rom. 5. et 10. c) 2 Cor. 4. Ephes. 2. d) Rom. 1. e) Heb. 2. Rom. 1. f) Ephes. 2. Rom. 3.

Frag.

Was ist aber einem Christen noth zu glauben?

Antwort.

Alles was uns im Evangelio verheissen wirt ^{a)}, welchs uns die Artickel vnserß algemeinen vngeweißeltē Christliche Glaubens in einer summa lehren.

a) Ioh. 20. Matt. 28.

Frag.

Wie lauten dieselben?

Antwort.

Ich glaub in Gott Vater, den allmächtigen, Schöpfer himmels vnd der erden.

Vnd in Jesum Christum, seinen eingebornen Son vnsern HERRN, der empfangē ist von dem heiligen Geist, geborē auß Maria der Jungfrawen, gelitten vnder Pontio Pilato, gecreuziget, gestorben vnd begraben, abgestiegen zu der Hellen, am dritten tage wider auferstanden von den todten, auffgefahren gen Himmel, sitzet zu der Rechten Gottes des allmächtigen Vaters, von dannen er komen wird, zu richten die lebendigen vnd die todten.

Ich glaub in den heiligen Geist, eine heilige allgemeine Christliche Kirche, die gemeinschaft der Heiligen, vergebung der sünden, auferstehung des fleisches vnd ein ewigs leben.

Frag.

Wie werden diese Artickel abgetheilt?

Antwort.

In drey theil. Der erste ist von Gott dem Vater, vnd vnser erschöpfung. Der ander von Gott dem Son, vnd vnser erlösung. Der dritt von Gott dem heiligen Geist, vnd vnser Heiligung.

Frag.

Diweil nur ein enig Göttlich wesen ist ^{a)}: warumb nennestu drey, den Vater, Son vnd heiligen Geist?

Antwort.

Darumb daß sich Gott also in seinem wort geoffenbaret hat ^{b)}, daß diese drey vnderschiedliche Personen, der enig wahrhafftig ewig Gott seind.

a) Deut. 6. b) Esai. 61. Psal. 10. Matt. 3. et 28. 1 Ioh. 5.

Von Gott dem Vater.

Frag.

Was glaubest du, wenn du sprichst, Ich glaub in Gott Vater, den allmechtigen, Schöpffer himmels vnd der erden?

Antwort.

Daß der ewig Vater vnser Herrn Jesu Christi, der Himmel vnd Erden sampt allem, was drinnen ist, auß nichts erschaffen ^{a)}, auch dieselbigen noch durch seinen ewigen rhat vnd fürsehung erhalt vnd regieret ^{b)}: umb seines Söns Christi willen, mein Gott vñ mein Vater sey ^{c)}, auff welchen ich also vertraue, daß ich nicht zweiffel, er werde mich mit aller notdurfft leibs vnd der seelen versorgen ^{d)}, auch alles vbel, so er mir in diesem jamerthal zuschicket, mir zu gut wenden ^{e)}: dieweil ers thun kan, als ein almechtiger Gott ^{f)}: vnd auch thun wil als ein getreuer Vater ^{g)}.

a) Gen. 1. Psal. 33. b) Psal. 104. Matt. 10. Heb. 1. Psal. 115. c) Ioh. 1. Rom. 8. Gal. 4. Ephes. 1. d) Psal. 55. Matt. 6. Luc. 12. e) Rom. 8. f) Rom. 10. g) Matt. 6. et 7.

Frag.

Was verstehst du durch die fürsehung Gottes?

Antwort.

Die allmechtige vnd gegenwertige krafft Gottes ^{a)}, durch welche er himmel vnd erde, sampt allen Creaturen, gleich als mit seiner hand noch erhalt ^{b)}, vnd also regiert, daß laub vnd gras, regen vnd dürre, fruchtbare vñ vnfruchtbare jar, essen vnd trincken ^{c)}, gesundheit vnd krankheit ^{d)} reichthum vnd armuth ^{e)} vnd alles, nicht ohne gefehr, sonder von seiner väterlichen hand vns zukomme.

a) Act. 17. b) Heb. 1. c) Iere. 5. Act. 14. d) Ioh. 9. e) Prou. 22.

Frag.

Was für nutz bekommen wir auß erkañtnuß der schöpffung vnd fürsehung Gottes?

Antwort.

Daß wir in aller widerwertigkeit gedultig ^{a)}, in glückseligkeit dankbar ^{b)} vnd auffß zukünftig guter zuversicht zu vnserm getreuen Gott vñ Vater sein sollen, daß vns keine Creatur von seiner liebe scheiden wird ^{c)}, dieweil alle Creatur also in seiner hand sind, daß sie sich one seinen willen auch nicht regen noch bewegen können ^{d)}.

a) Rom. 5. Iacob. 1. Iob. 1. b) Deut. 8. 1 Thess. 5. c) Rom. 8. d) Iob. 1. Act. 17. Prou. 21.

Von Gott dem Son.

Frag.

Warumb wirdt der Son Gottes Jesus, das ist, seligmacher genant?

Antwort.

Darumb daß er vns selig macht von vnsern sünden ^{a)} vnd daß bey keinem andern einige seligkeit zu suchen noch zu finden ist ^{b)}.

a) Matt. 1. b) Act. 4.

Frag.

Glauben denn die auch an den einigen seligmacher Jesum, die ire seligkeit vnd heil bey heiligen, bei jnen selbst, oder anderstwo suchen?

Antwort.

Nein: sonder sie verleugnen mit der that den einigen Seligmacher vnd Heiland Jesum, ob sie sich sein gleich rhümen ^{a)}. Denn entweder Jesus nit ein vollkommer Heiland sein muß: oder die diesen Heiland mit warem glauben annemen, müssen alles in jm haben, daß zu irer seligkeit vonnöten ist ^{b)}.

a) 1 Cor. 1. Gala. 3. b) Esai. 9. Col. 1. 2. Ioh. 1.

Frag.

Warumb ist er Christus, das ist, ein gesalbter geneit?

Antwort.

Daß er von Gott dem Vater verordnet, vnd mit dem heiligen Geist ^{a)} gesalbet ist, zu vnserm obersten Propheten vnd Lehrer, der vns den heimlichen rhat vnd willen Gottes von vnser erlösung vollkommenlich offenbaret ^{b)}: Vnd zu vnserem einigen hohen Priester, der vns mit dem einige opffer seines leibs erlöset hat, vnd fmerdar mit seiner fürbit für dem Vater vertritt ^{c)}: Vnd zu vnserm ewigen König, der vns mit seinẽ wort vñ Geist regiert ^{d)}, vnd bey der erworbenen erlösung schüzet und erhelst.

a) Hebr. 1. b) Psal. 110. Hebr. 7. Rom. 8. c) Psal. 2. Luc. 1. d) Rom. 5. Matt. 28.

Frag.

Warumb wirfst aber du ein Christ geneit?

Antwort.

Daß ich durch den glauben ein glied Christi ^{a)} vnd also seiner salbung theilhaftig bin ^{b)}, auff daß auch ich seinen Namen bekenne ^{c)}, mich jm zu einem lebendigen dankopffer darstelle ^{d)}, vnd mit freyem gewissen in diesem leben wider die sünde vnd Teufel streite, und her nach in ewigkeit mit jm vber alle Creaturen hersche.

a) Act. 11. 1 Ioh. 2. b) Act. 2. Ioel. 2. Mar. 8. c) Rom. 12. Apoc. 5. d) Rom. 6. Apoc. 1.

Frag.

Warumb heist er Gottes eingeborner Son, so doch wir auch Kinder Gottes sind?

Antwort.

Darum̃ daß Christus allein der ewig natürlich Son Gottes ist ^{a)}: wir aber vmb seinet will̃ auß gnaden zu kindern Gottes angenommen sind ^{b)}.

a) Ioh. 1. Heb. 1. b) Rom. 8. Ephes. 1.

Frag.

Warumb nennest du vnsern Herrn?

Antwort.

Daß er vns mit leib vnd seel von der sünden, vnd auß allem gewalt des Teufels, nicht mit golt oder silber, sonder mit seinem theuern Blut, ihm zum eigenthumb erlöset vnd erkaufft hat ^{a)}.

a) 1 Pet. 1. et 2. 1 Cor. 6.

Frag.

Was heist, daß er empfangen ist von dem heiligen Geist, geboren auß Maria der Jungfrauen?

Antwort.

Daß der ewige Son Gottes, der warer vnd ewiger Gott ist ^{a)} vnd bleibet ^{b)}, ware menschliche natur, auß dem fleisch vnd blut der Jungfrauen Maria ^{c)}, durch würckung des heiligen Geists an sich genommen hat ^{d)}, auff daß er auch der ware samē Dauids sey ^{e)} seinen brüdern in allem gleich ^{f)}, außgenommen die sünde ^{g)}.

a) Ioh. 1. Rom. 1. b) Rom. 9. Gal. 4. c) Iohan. 1. d) Matt. 1. Luc. 1. Ephes. 1. e) Psal. 132. Rom. 1. f) Phil. 2. g) Heb. 4.

Frag.

Was nuß bekomest du auß der heiligen empfangnuß vnd geburt Christi?

Antwort.

Daß er vnser mittler ist, vñ mit seiner vnschuld vnd vollkommenen heiligkeit meine sünde, darin ich bin empfangen, für Gottes angesicht bedecket ^{a)}.

a) Psal. 32. 1 Cor. 1.

Frag.

Was verstehst du durch das wörtlein gelitten?

Antwort.

Daß er an leib vnd seel, die ganze zeit seines lebens auff erden, sonderlich aber am ende desselben, den zorn Gottes wider die sünde des ganzen menschlichen geschlechts getragen hat ^{a)}, auff daß er mit seinem leiden, als mit dem einigen Sönopffer ^{b)}, vnser leib vnd seel von der ewigen verdamnuß erlösete, vñ vns Gottes gnade, gerechtigkeit vñ ewiges leben erwürbe.

a) 1 Pet. 2. Esai. 53. b) 1 Ioh. 2. et 4. Rom. 3.

Frag.

Warumb hat er vnder dem Richter Pontio Pilato gelitten?

Antwort.

Auff daß er unschuldig vnder dem weltlichen Richter verdamt würde ^{a)}, vnd vns damit von dem strengen vrtheil Gottes, das vber vns gehen solte, erlediget ^{b)}.

a) Luc. 23. Ioh. 19. b) Psal. 69. Esai. 53. 2 Cor. 5. Gal. 3.

Frag.

Ist es etwas mehr, daß er ist gecreuziget worden, denn so eines andern todtß gestorben were?

Antwort.

Ja, Denn dardurch bin ich gewiß, daß er die vermalebeyung die auff mir lage, auff sich geladen habe ^{a)}. Dieweil der tod des Creuzes von Gott verflucht war ^{b)}.

a) Galat. 3. b) Deut. 21. Galat. 3.

Frag.

Warumb hat Christus den tod müssen leiden?

Antwort.

Darumb, daß von wegen der gerechtigkeit vnd warheit ^{a)} Gottes, nicht anderst für vnser sünden möchte bezalet werden, denn durch den tod des Söns Gottes ^{b)}.

a) Gen. 2. b) Heb. 2.

Frag.

Warumb ist er begraben worden?

Antwort.

Damit zu bezeugen, daß er warhafftig gestorben sey ^{a)}.

a) Mat. 27. Luc. 23. Ioh. 19. Act. 13.

Frag.

Weil denn Christus für vns gestorben ist, wie kompts daß wir auch sterben müssen?

Antwort.

Vnser tod ist nit ein bezalung für vnser sünd: sonder nur ein absterbüß der sünden, vnd eingang zum ewigen leben ^{a)}.

a) Ioh. 5. Phil. 1. Rom. 7.

Frag.

Was bekommen wir mehr für nuß auß dem opffer vnd todt Christi am Creuß?

Antwort.

Daß durch seine krafft vnser alter mensch mit jm gecreuziget, getödtet vñ begraben wird ^{a)}, auff daß die bösen lüste des fleisches nicht mehr in vns regieren ^{b)}, sonder daß wir vns selbst ihm zur danksagung auffopfern ^{c)}.

a) Rom. 6. Coloss. 2. b) Rom. 6. c) Rom. 12.

Frag.

Warum folget abgestiegē zu der hellē?

Antwort.

Daß ich in meinen höchsten ansechtungē versichert sey, mein HERR Christus habe mich durch seine vnaussprechliche angst, schmerzen vnd schrecken, die er auch an seiner seele, am Creuz vnd zuuor erlitten, von der hellischen angst vnd pein erlöset ^{a)}.

a) Esai. 53. Mat. 27.

Frag.

Was nützet vns die Aufferstehung Christi?

Antwort.

Erstlich hat er durch seine Aufferstehung den tod vberwunden, daß er vns der gerechtigkeit, die er vns durch seinen tod erworben hat, köndte theilhaftig machen ^{a)}. Zum andern werden auch wir jekunder durch seine krafft erwecket zu einem neuen leben ^{b)}. Zum dritten ist vns die Aufferstehung Christi ein gewisses pfand vnserer seligen aufferstehung ^{c)}.

a) 1 Cor. 15. Rom. 4. 1 Pet. 1. b) Rom. 6. Coloss. 3. Ephes. 2. c) 1 Cor. 15. Rom. 8.

Frag.

Wie verstehstu daß er ist gen himmel gefaren?

Antwort.

Daß Christus für den augen seiner Jünger, ist von der erdē auffgehabē gen himmel ^{a)}, vnd vns zu gut daselbst ist ^{b)}, bis daß er widerkompt zu richten die lebendigen vnd die todten ^{c)}.

a) Act. 1. Mat. 26. Mar. 16. Luc. 24. b) Hebr. 4. 7. et 9. Rom. 8. Ephes. 4. Coloss. 3. c) Act. 1. Mat. 24.

Frag.

Ist denn Christus nit bey vns biß ans ende der welt, wie er vns verheissen hat? ^{a)}

Antwort.

Christus ist warer Mensch vñ warer Gott: Nach seiner menschlichen natur, ist er jekunder nicht auff erden ^{b)}: aber nach seiner Gottheit, Maiestat, genad vnd Geist, weicht er nimmer von vns ^{c)}.

a) Mat. 28. b) Mat. 26. Ioh. 16. et 17. Act. 3. c) Ioh. 14. et 16. Mat. 28. Ephes. 4.

Frag.

Werden aber mit der weiß die zwo naturen in Christo nit von einander getrennet, so die menscheit nicht vberal ist, da die Gottheit ist?

Antwort.

Mit nichten: Denn weil die Gottheit unbegreiflich vnd allenthalben gegenwertig ist ^{a)}: so muß folgen, daß sie wol außserhalb irer angenommenen menscheit, vnd dennoch nichts desto weniger auch in derselben ist, vnd persönlich mit jr vereinigt bleibt ^{b)}.

a) Act. 7. Iere. 23. b) Coloss. 2. Ioh. 3. et 11. Mat. 28.

Frag.

Was nützet vns die Himmelfart Christi?

Antwort.

Erstlich, daß er im himmel für dem angesicht seines Vaters, vnser fürsprecher ist ^{a)}. Zum andern, daß wir vnser fleisch im himmel zu einem sichern pfand haben, daß er als das haupt, vns seine glieder auch zu sich werde hinauff nemen ^{b)}. Zum dritten, daß er vns seinen Geist zum gegenpfandt herab sendet ^{c)}, durch welches krafft wir suchen was droben ist, da Christus ist, sitzend zu der rechten Gottes, vnd nicht das auff erden ist ^{d)}.

a) 1 Ioh. 2. Rom. 8. b) Ioh. 14. et 20. Ephes. 2. c) Ioh. 14. Act. 2. 2 Cor. 1. et 5. d) Coloss. 3. Phil. 3.

Frag.

Warumb wird hinzu gesetzt, daß er sitze zur rechten Gottes?

Antwort.

Daß Christus darumb gen himel gefaren ist, daß er sich daselbst erzeige, als das haupt seiner Christlichen kirchen ^{a)}, durch welches der Vater alles regiert ^{b)}.

a) Ephes. 1. Coloss. 1. b) Mat. 28. Ioh. 5.

Frag.

Was nützet vns diese herrligkeit vnserß haupts Christi?

Antwort.

Erstlich daß er durch seinen heiligen Geist, in vns seine glieder, die himlische gaben außgeußt ^{a)}. Darnach, daß er vns mit seinem gewalt wider alle feind schützet vnd erhalt ^{b)}.

a) Ephes. 4. b) Psal. 2. Ioh. 10. Ephes. 4.

Frag.

Was tröstet dich die widerkunfft Christi zu richten die lebendigen vnd die todten?

Antwort.

Daß in allem trübsal vnd verfolgung mit auffgerichtetem haupt, ebē des Richters der sich zuvor dem gericht Gottes für mich dargestellt, vnd alle vermaledeuung von mir hinweg genommen hat, auß dem himel gewertig bin ^{a)}, daß er alle seine vnd meine feinde, in die ewige verdammuß werffe ^{b)}: mich aber sampt allen außermelten zu ihm in die himlische freud vnd herrligkeit neme ^{c)}.

a) Luc. 21. Rom. 8. Phil. 3. Tit. 2. b) 2 Thess. 1. 1 Thess. 4. Mat. 25. c) Mat. 25.

Von Gott dem heiligen Geist.

Frag.

Was glaubstu vom heiligen Geist?

Antwort.

Erstlich daß er gleich ewiger Gott mit dem Vater vnd dem Son ist ^{a)}. Zum andern, daß er auch mir gegeben ist ^{b)}, mich durch ein waren glauben, Christi vnd aller seiner wolthaten theilhaftig machet ^{c)}, mich tröstet ^{d)}, vnd bey mir bleibē wird biß in ewigkeit ^{e)}.

a) Gen. 1. Esai. 43. 1 Cor. 3. 1 Cor. 6. Act. 5. b) Matt. 28. 2 Cor. 1. c) Galat. 3. 1 Pet. 1. 1 Cor. 6. d) Act. 9. e) Ioh. 14. 1 Pet. 4.

Frag.

Was glaubstu von der heiligen allgemeinen Christlichen Kirchen?

Antwort.

Daß der Son Gottes ^{a)} auß dem ganzen menschlichen geschlecht ^{b)}, ihm ein außermelte gemein zum ewigen leben ^{c)}, durch sein Geist vnd wort ^{d)} in einigkeit des waren glaubens ^{e)}, von anbegin der welt, biß aus end ^{f)} versamle, schütze vnd erhalte ^{g)}, vñ daß ich derselben ein lebendiges glied bin ^{h)}, vñ ewig bleiben werde ⁱ⁾.

a) Ioh. 10. b) Gen. 26. c) Rom. 8. Ephes. 1. d) Esai. 59. Rom. 1. et 10. e) Ephes. 5. f) Psal. 71. 1 Cor. 11. g) Mat. 16. Ioh. 10. 1 Cor. 1. h) 1 Ioh. 3. i) 1 Ioh. 2.

Frag.

Was verstehestu durch die gemeinschaft der Heiligen?

Antwort.

Erstlich, daß alle vnd jede glaubigen, als glieder an dem HERRN Christo, vnd allen seinen schezzen vnd gaben, gemeinschaft haben ^{a)}. Zum andern, daß ein jeder seine gaben zu nutz vnd heil der andern glieder, willig vnd mit freuden anzulegen sich schuldig wissen sol ^{b)}.

a) 1 Ioh. 1. 1 Cor. 1. Rom. 8. b) 1 Cor. 12. et 13. Phil. 2.

Frag.

Was glaubstu von vergebung der Sünden?

Antwort.

Daß Gott vmb der gnugthuung Christi willen ^{a)} aller meiner sünden, auch der sündlichen art, mit der ich mein lebenlang zu streiten habe ^{b)} nimmermehr gedencken wil: sonder mir die gerechtigkeit Christi auß gnaden schencket, daß ich ins gericht nimmermehr soll kommen ^{c)}.

a) 1 Ioh. 2. 2 Cor. 5. b) Iere. 31. Psal. 103. Rom. 7. et 8. c) Ioh. 3.

Frag.

Was tröst dich die auferstehung des fleisches?

Antwort.

Daß nicht allein meine seel nach diesem lebē als bald zu Christo irem haupt genommen wird ^{a)}: sonder auch daß diß mein fleisch, durch die krafft Christi auff erweckt, wider mit meiner seelen vereinigt, vnd dem heiligen leib Christi gleichformig werden sol ^{b)}.

a) Luc. 23. Phil. 1. b) 1 Cor. 15. Iob. 19. 1 Ioh. 3. Phil. 3.

Frag.

Was tröst dich der Artikel vom ewigen leben?

Antwort.

Daß, nachdem ich jegunder den anfang der ewigen freude in meinem herzen empfinde ^{a)}, ich nach diesem leben vollkommene seligkeit besigen werde, die kein aug gesehen, kein ohr gehöret, vnd in keines menschen herg nie komen ist ^{b)}, Gott ewiglich darin zu preisen ^{c)}.

a) 2 Cor. 5. b) 1 Cor. 2. c) Ioh. 17.

Frag.

Was hilfft es dich aber nun, wenn du diß alles glaubest?

Antwort.

Daß ich in Christo für Gott gerecht, vnd ein Erb des ewigen lebens bin ^{a)}.

a) Habac. 2. Rom. 1. Ioh. 3.

Frag.

Wie bistu gerecht für Gott?

Antwort.

Allein durch waren glauben in Jesum Christum ^{a)}. Also: daß ob mich schon mein gewissen anklagt, daß ich wider alle Gebot Gottes schwerlich gesündiget, vnd derselben keines nie gehalten hab ^{b)}, auch noch jmerdar zu allem bösen geneigt bin ^{c)}: doch Got ohn alle meine verdienst ^{d)}, auß lauter gnaden ^{e)}, mir die vollkomme gnugthuung ^{f)}, gerechtigkeit vnd heiligkeit Christi schencket ^{g)} vñ zurechnet ^{h)}, als hette ich keine sünde begangen noch gehabt, vnd selbst allen den gehorsam

vollbracht, den Christus für mich hat geleistet ⁱ⁾), wenn ich allein solche wolthat mit glaubigen herzen anneme ^{k)}).

a) Rom. 3. Galat. 2. Ephes. 2. Phil. 3. b) Rom. 3. c) Rom. 7. d) 2 Tim. 3. e) Rom. 3. Ephes. 2. f) 1 Ioh. 2. g) 1 Ioh. 2. h) Rom. 4. 2 Cor. 5. i) 2 Cor. 5. k) Rom. 3. Ioh. 3.

Frag.

Warumb sagstu daß du allein durch den glauben gerecht sehest?

Antwort.

Nicht daß ich von wegen der würdigkeit meines glaubens Gott gefalle: sonder daruñ, daß allein die gnugthuung, gerechtigkeit vnd heiligkeit Christi, meine gerechtigkeit für Gott ist ^{a)}), vnd ich dieselbe nicht anderst, denn allein durch den glauben annemen, vnd mir zueigen kan ^{b)}).

a) 1 Cor. 1. et 2. b) 1 Ioh. 5.

Frag.

Warumb können aber unsere gute werck nit die gerechtigkeit für Gott, oder ein stück derselben sein?

Antwort.

Darumb, daß die gerechtigkeit, so für Gottes gericht bestehen sol, durchaus vollkommen, vnd dem Göttlichen Gesetz ganz gleichformig sein muß ^{a)}), vnd aber auch unsere beste werck in diesem lebē alle vnvollkommen, vñ mit sünden besleckt sind ^{b)}).

a) Galat. 3. Deut. 27. b) Esai. 64.

Frag.

Verdienen aber unsere gute werck nichts, so sie doch Gott in diesem vnd zukünftigen leben wil belohnen?

Antwort.

Die belohnung geschicht nit auß verdienst, sonder auß gnaden ^{a)}).

a) Luc. 17.

Frag.

Macht aber diese lehre nicht sorglose vnd verruchte leut?

Antwort.

Nein, Denn es vnmöglich ist, daß die, so Christo durch waren glauben sind eingepflant, nit frucht der danckbarkeit sollen bringen ^{a)}).

a) Matt. 7.

Von den heiligen Sacramenten.

Frag.

Dieweil den allein der glaub vns Christi, vnd aller seiner wolthaten theilhaftig macht: woher kompt solcher glaube?

Antwort.

Der heilig Geist würcket denselben in vnsern herzen ^{a)}), durch die predig des heiligen Euangelions, vñ bestetiget den durch den brauch der heiligen Sacramenten ^{b)}).

a) Ephes. 2. Ioh. 3. b) Mat. 28. 1 Pet. 1.

Frag.

Was seind die Sacrament?

Antwort.

Es seind sichtbare heilige warzeichen vnd Sigill, von Gott darzu eingesetz, daß er vns durch den brauch derselben, die verheissung des Euangelions desto besser zuuerstehen gebe, vnd versiegele: Nemlich, daß er vns von wegen des einigen opffers Christi, am Creuz volbracht, vergebung der sünden, vnd ewiges leben auß gnaden schencke ^{a)}).

a) Gen. 17. Rom. 4. Deut. 30. Leuit. 6. Heb. 9. Ezech. 20.

Frag.

Seind denn beyde das wort vnd die Sacrament dahin gericht, daß sie vnsern glauben auff das opffer Jesu Christi am Creuz, als auff den einigē grund vnserer seligkeit weisen?

Antwort.

Ja freylich: Den der heilig Geist lehret im Euangelio, vnd bestetiget durch die heiligē Sacrament, daß vnser ganzē seligkeit stehe in dem einigen opffer Christi, für vns am Creuz geschehen ^{a)}).

a) Rom. 6. Galat. 3.

Frag.

Wieviel Sacrament hat Christus im neuen Testament eingesetz?

Antwort.

Zwey: den heiligen Tauff, vnd das heilig Abendmal.

Vom heiligen Tauff.

Frag.

Wie wirstu im heiligen Tauff erinnert vñ versichert, daß das einege opffer Christi am Creuz dir zu gut komme?

Antwort.

Also: daß Christus diß eusserlich wasserbad eingesetz, vnd darbey verheissen hat, daß ich so gewiß mit seinem blut vnd geist, von der unreinigkeit meiner seelen, das ist, allen meinen sünden gewasschen sey, so gewiß ich eusserlich mit dem wasser, welches die unsauberkeit des leibs pflegt hinzunehmen, gewasschen bin ^{a)}).

a) Mar. 1. Luc. 3.

Frag.

Was heist mit dem Blut vnd Geist Christi gewaschen sein?

Antwort,

Es heist vergebung der sünden von Gott auß gnaden haben, vmb des bluts Christi willen, welchs er in seinem offer am Creuz für vns vergossen hat ^{a)}: Darnach auch durch den heiligen Geist ernewert, vnd zu einem glied Christi geheiligt sein, daß wir je lenger je mehr der sünden absterben, vñ in einem Gottseligen, vnstreflichen leben wandlen ^{b)}.

a) Hebr. 12. 1 Pet. 1. Apoc. 1. Zach. 13. Ezech. 36. b) Ioh. 1. Ioh. 3. 1 Cor. 6. et 12. Rom. 6. Coloss. 2.

Frag.

Wo hat Christus verheissen, daß wir so gewiß mit seinem blut vnd geist als mit dem tauffwasser gewaschen sind?

Antwort.

In der einsetzung des Tauffs, welche also lautet. Gehet hin, vnd lehret alle Völker, vnd tauffet sie, im namen des Vaters vnd des Sons, vñ des heiligen Geists ^{a)}: wer da glaubet vnd gerauffet wird, der wird selig werden: wer aber nicht glaubt, der wird verdampt werden ^{b)}. Diese verheissung wirdt auch widerholet, da die schrift den Tauff das bad der widergeburt ^{c)}, vnd abwasschung der sünden nennet ^{d)}.

a) Matt. 28. b) Mar. 16. c) Tim. 3. d) Act. 22.

Frag.

Ist denn das eusserlich wasserbad, die abwasschung der sünden selbst?

Antwort.

Nein ^{a)}, Denn allein das blut Jesu Christi, vnd der heilige Geist einiget vns von allen sünden ^{b)}.

a) Mat. 3. 1 Pet. 3. Ephes. 5. b) 1 Ioh. 1. 1 Cor. 6.

Frag.

Warumb nennet denn der heilige Geist den Tauff das bad der widergeburt, vnd die abwasschung der sünden?

Antwort.

Gott rehet also nit one grosse ursach: Nemlich, nit allein dz er vns damit lehren, daß, gleich wie vn sauberkeit des leibs durch wasser, also vnser sündē durchs blut vnd geist Christi hinweg genommen werden ^{a)}: sonder vielmehr, dz er vns durch diß Göttlich pfand vnd warzeichen wil versichern, dz wir so warhafftig von vnsern sünden geistlich gewaschē sind, als wir mit dem leiblichen wasser gewaschen werden ^{b)}.

a) Apoc. 1. et 7. 1 Cor. 6. b) Marc. 16. Galat. 3.

Frag.

Sol man auch die jungē kinder tauffen?

Antwort.

Ja: Denn dieweil sie so wol als die alten in den Bundt Gottes vnd seine gemein gehören ^{a)}, vnd ihnen in dem blut Christi die erlösung von sünden ^{b)}, vnd der heilig Geist, welcher den glauben würcket, nit weniger denn den alten zugesagt wird ^{c)}: so sollē sie auch durch den tauff, als des Bunds zeichē, der Christlichen Kirchen eingeleibt, vnd von der vnglaubigen kinder vnderscheiden werden ^{d)}, wie im alten Testament durch die beschneidung geschehen ist ^{e)}, an welcher stat im neuen Testament der Tauff ist eingesetzt ^{f)}.

a) Gen. 17. b) Matt. 19. c) Luc. 1. Psal. 22. Esai. 46. Act. 2. d) Act. 10. e) Gen. 17. f) Coloss. 2.

Vom heiligen Abendmal Jesu Christi.

Frag.

Wie wirstu im heiligen Abendmal erinnert vnd versichert, daß du an dem einigen opffer Christi am Creuz, vñ allen seinen gütern gemeinschafft habest?

Antwort.

Also, daß Christus mir vñ allen glaubigen von diesem gebrochenen brod zu essen, vnd von diesem Kelch zu trincken befohlen hat, vnd darbey verheissen, Erstlich daß sein leib so gewiß für mich am Creuz geopffert vnd gebrochen, vnd sein blut für mich vergossen sey, so gewiß ich mit augen sehe, daß das brod des HERRN mir gebrochen, vnd der Kelch mir mitgetheilet wird. Vnd zum andern, daß er selbst meine seel mit seinem gecreuzigten leib vnd vergossnen blut so gewiß zum ewigen leben speise vñ trencke, als ich auß der hand des Dieners empfangē, vnd leiblich niese das brod vnd den Kelch des HERRN, welche mir als gewisse warzeichen des leibs vnd bluts Christi gegeben werden.

Frag.

Was heist den gecreuzigten leib Christi essen, vñ sein vergossen blut trincken?

Antwort.

Es heist nit allein mit glaubigem herzen das ganze leiden vnd sterben Christi annemen, vnd dardurch vergebung der sünden vnd ewiges leben bekommen ^{a)}: Sonder auch darneben durch den heiligen Geist, der zugleich in Christo vnd in vns wonet, also mit seinem gebenedeyten leib je mehr vnd mehr vereiniget werden ^{b)}: daß wir, obgleich er im himmel ^{c)}, vñ wir auß erden sind: dennoch fleisch von seinem fleisch, vnd bein von seinen beinē sind ^{d)}, vñ von einē geist (wie die glieder vnfers leibs von einer seelen) ewig leben vnd regieret werden ^{e)}.

a) Ioh. 6. b) Ioh. 6. c) Act. 3. 1 Cor. 11. d) Ephes. 3. et 5. 1 Cor. 6. 1 Ioh. 3. et 4. Ioh. 14. e) Ioh. 6. et 15. Ephes. 4.

Frag.

Wo hat Christus verheissen, daß er die glaubigen so gewiß also mit seinem leib vnd blut speise vnd trencke, als sie von diesem gebrochenen brod essen, vnd von diesem Kelch trinken?

Antwort.

In der einsagung des Abendmals, welche also lautet a): Unser HERR Jesus, in d. nacht da er verrhaten ward, nam er das brodt, dancket vñ brachs vnd sprach, Nemet, esset, das ist mein leib, der für euch gebrochen wirdt, Solchs thut zu meiner gedechtnuß. Desselben gleichen auch den Kelch, nach dem Abendmal, vnd sprach: Dieser Kelch ist das neue Testament in meinem blut, solches thut, so oft jr trincket, zu meiner gedechtnuß: Deñ so oft jr von diesem brod esset, vñ von diesem Kelch trincket, solt jr des HERRN todt verkündigen, biß daß er kompt. Vnd diese verheissung wirdt auch widerholet durch S. Paulum b), da er spricht: Der Kelch der dancksagung, damit wir dancksagē, ist er nit die gemeinschaft des bluts Christi? Das brodt das wir brechen, ist das nicht die gemeinschaft des leibs Christi? Deñ ein brod ist, so seind wir viel ein leib, dieweil wir alle eines brods theilhaftig seind.

a) 1 Cor. 11. Matt. 26. Mar. 14. Luc. 22. b) 1 Cor. 10.

Frag.

Wird deñ auß brod vnd wein der wesentlich leib vnd blut Christi?

Antwort.

Nein: sonder wie das wasser in dem Tauff, nit in dz blut Christi verwädlet, oder die abwasschung der sünden selbst wird, deren es allein ein Göttlich warzeichen vnd versicherung ist a): also wirdt auch dz heilig brod im Abendmal nit d. leib Christi selbst b), wiewol es nach art vnd brauch der Sacramenten c), der leib Christi genennet wird.

a) Mat. 26. Mar. 24. b) 1 Cor. 10. et 11. c) Gen. 17. Exod. 12. Tit. 3. 1 Pet. 4. 1 Cor. 10.

Frag.

Warumb nennet denn Christus das brod seinen leib, vñ den Kelch sein blut, oder das neue Testamēt in seinem blut, vnd S. Paulus, die gemeinschaft des leibs vnd bluts Jesu Christi?

Antwort.

Christus redet also nit one grosse ursach. Nemlich, daß er vns nit allein damit wil lehren, daß, gleich wie brod vñ wein das zeitliche leben erhalten, also sey auch sein gecreuzigter leib vnd vergoffen blut,

die ware speiß vñ tranck vnserer seelen, zum ewigen leben ^{a)}: sonder viel mehr daß er vns durch diß sichtbare zeichen vnd pfand wil versichern, daß wir so warhafftig seines waren leibs vnd bluts durch Wirkung des heiligē Geists theilhafftig werden, als wir diese heilige warzeichen, mit dem leiblichē mund zu seiner gedechtnuß empfangen ^{b)}: vñ daß all sein leiden vñ gehorsam so gewiß vnser eigē sey, als hettē wir selbst in vnser eigē person alles gelitten vñ gnuggethan.

a) Ioh. 6. b) 1 Cor. 10.

Frag.

Was ist für ein vnderscheid zwischen dem Abendmal des HERRN, vnd der Bäschlichen Meß?

Antwort.

Das Abendmal bezeuget vns, daß wir vollkommene vergebung aller vnser sünden haben, durch das einige opffer Jesu Christi, so er selbst einmal am creuz volbracht hat ^{a)}. Vnd daß wir durch den H. Geist Christo werde eingeleibt ^{b)}, d. jezūd mit seinē waren leib im himel zur Rechten des Vaters ist ^{c)}, vnd daselbst wil angebetet werden ^{d)}. Die Meß aber lehret, daß die lebendigen vnd die todten nicht durch das leiden Christi vergebung der sünden haben, es sey denn daß Christus noch täglich für sie von den Meßpriestern geopfert werde. Vnd dß Christus leiblich vnd. der gestalt brods vñ weins sey, vnd derhalben darin sol angebetet werde ^{e)}. Vnd ist also die Meß im grund nichts anders, denn ein verleugnung des einigen opfers vñ leidens Jesu Christi, vnd ein vermaledeite Abgötterey.

a) Heb. 7. 9. et 10. Ioh. 19. Matt. 26. Luc. 22. b) 1 Cor. 6. et 10. c) Heb. 1. et 8. d) Ioh. 4. et 20. Luc. 24. Act. 7. Coloss. 3. Phil. 3. 1 Thess. 1. e) In Can: de Missa. Item. De cōsecr: distinct: 2.

Frag.

Welche sollē zu dem Tisch des HERRN kommen?

Antwort.

Die inen selbst vmb irer sünden willen mißfallen, vñ doch vertragen, daß dieselbige ihnen verziehen vnd die vbrige schwachheit mit dem leiden vnd sterben Christi bedeckt sey, begeren auch je mehr vnd mehr ihren glauben zu stercken vnd jr leben zu bessern. Die vnbusfertige aber vñ heuchler, essen vñ trincken inen selbst das gericht ^{a)}.

a) 1 Cor. 10. et 11.

Frag.

Sollen aber zu diesem Abendmal auch zugelassen werden, die sich mit irer bekāntnuß vnd leben, als vnglaubige vnd Gottlose erzeigen?

Antwort.

Nein: denn es wirdt also der Bundt Gottes geschmecht, vnd sein zorn vber die ganze gemein gereizet ^{a)}. Derhalben die Christliche Kirch

schuldig ist, nach der ordnung Christi vñ seiner Aposteln, solche, biß zu besserung ires lebens, durch dz ampt der Schlüssel auszuschliessen.

a) 1 Cor. 11. Esai. 1. et 66. Ierem. 7. Psal. 50.

Frag.

Was ist das ampt der Schlüssel?

Antwort.

Die Predig des heiligē Euangelions, vnd die Christliche Bußzucht, durch welche beyde stück, dz Himmelreich den glaubigen auffgeschlossen, vnd den vnglaubigen zugeschlossen wird.

Frag.

Wie wird das Himmelreich durch die predig des heiligen Euangelions auff vnd zugeschlossen?

Antwort.

Also: daß nach dem befelch Christi allen vnd jeden glaubigen verkündigt vnd öffentlich bezeuget wird inē so oft sie die verheissung des Euangelions mit warem glauben annemen, warhafftig alle ire sünden von Gott, vmb des verdiensts Christi willē, vergebē sind. Vnd herwiderumb, allen vnglaubigen vnd heuchlern, daß der zorn Gottes vñ die ewige verdammuß auff inen ligt, so lang sie sich nit bekeren ^{a)}: Nach welchē zeugnuß des Euangelij, Gott beide in diesem vnd zukünftigen leben vrtheilen wil.

a) Ioh. 20. Matt. 16.

Frag.

Wie wirdt das Himmelreich zu vnd auffgeschlossen, durch die Christliche Bußzucht?

Antwort.

Also: daß nach dem befelch Christi, diejenigē so vnder dem Christlichē namen, vnchristliche lehr od. wandel fürē, nach dem sie etlich mal brüderlich vermanet sein, vnd iren irthumen oder lastern nit abstehe, der kirchen, oder denen so von der kirchē darzu verordnet sind, angezeigt, vñ so sie sich an derselbē vermanung auch nit keren, von inen durch verbietung der heiligē Sacrament auß der Christlichē gemein, vñ von Gott selbst, auß dem Reich Christi werden außgeschlossen: vñ widerum als glieder Christi vnd der kirchen, angenommen, weñ sie ware besserung verheissen vñ erzeigen ^{a)}.

a) Matt. 18. 1 Cor. 3. 2 Thess. 3. Ioh. 2.

Der dritte Teil.

Von der danckbarkeit.

Frag.

Dieweil wir denn auß vnserm elendt one alle vnser verdienst, auß gnaden durch Christum erlöset seind, warumb sollen wir gute werck thun?

Antwort.

Darumb, daß Christus, nach dem er vns mit seinem blut erkaufft hat, vns auch durch seinē heilige Geist ernewert zu seinem ebenbildt, daß wir mit vnserm gangen leben vns danckbar gegen Gott für seine wolthat erzeigen ^{a)}, vñ er durch vns gepriesen werde ^{b)}, Darnach auch, daß wir bey vns selbst vnserß glaubens auß seinen fruchten gewiß sein ^{c)}, vnd mit vnserm Gottseligē wandel, vnserer nechsten auch Christo gewinnen ^{d)}.

a) Rom. 6. et 12. 1 Pet. 2. 1 Cor. 6. b) Matt. 5. 1 Pet. 2. c) 1 Pet. 1. Matt. 7. Galat. 5. d) 1 Pet. 3. Rom. 14.

Frag.

Können denn die nicht selig werden, die sich von irem vndanckbaren vnbusfertigen wandel zu Gott nicht bekeren?

Antwort.

Keineswegs: denn, wie die schrift saget: Kein Vnkeusscher, Abgöttischer, Ehebrecher, Dieb, Geiziger, Trunckenpolß, Lesterer, Rauber vnd dergleichen, wird das reich Gottes erben ^{a)}.

a) 1 Cor. 6. Ephes. 5. 1 Ioh. 3.

In wieviel stücken stehet die warhafftige Buß oder bekerung des menschen?

Antwort.

In zweyen stücken: In absterbung des alten ^{a)}, vñ aufferstehung des neuen menschen.

a) Rom. 6. Ephes. 4. Coloss. 3. 1 Cor. 5.

Frag.

Was ist die Absterbung des alten menschen?

Antwort.

Im die sünde von hertzen lassen leidt sein, vnd dieselbige je lenger je mehr hassen vnd fliehen ^{a)}.

a) Rom. 8. Ioel. 2.

Frag.

Was ist die aufferstehung des neuen menschen?

Antwort.

Herzliche freud in Gott ^{a)}, vnd lust vñ lieb haben nach dem willen Gottes, in allen guten wercken zu leben ^{b)}.

a) Rom. 5. et 14. Esai. 27. b) Rom. 6. Galat. 2.

Frag.

Welches seind aber gute werck?

Antwort.

Allein die auß warem Glauben ^{a)}, nach dem Geseß Gottes ^{b)} ihm zu ehren geschehen ^{c)}: vnd nicht die auff vnser gutdüncken oder menschen saking gegründet sein ^{d)}.

a) Rom. 14. b) 1 Sam. 11. Ephes. 2. c) 1 Cor. 10. d) Deut. 12. Ezech. 20. Esai. 29. Matt. 15.

Frag.

Wie laut das Geseß des HERRN?

Antwort.

Gott rehet alle dise wort.

Das Erste Gebot.

Ich bin der HERR dein Gott, der ich dich auß Egyptenland, auß dem Diensthauß gefüret habe. Du solt kein ander Götter für mir haben.

Das Ander.

Du solt dir kein Bildnuß noch irgendt ein gleichnuß machen, weder deß, das oben im Himel, noch deß, das vnden auff Erden, oder deß, das im wasser vnder der erden ist, Du solt sie nicht anbeten, noch jnen dienen. Denn ich der HERR dien Gott, bin ein starcker eyueriger Gott, der die missethat der Väter heimsucht an den Kindern, biß ins dritte vñ veirde glibd, deren die mich hassen: vñ thue barmherzigkeit an viel tausenden die mich lieben, vnd meine Gebot halten.

Das dritte.

Du solt den Namen des HERRN deines Gottes nicht mißbrauchen, Denn der HERR wird den nicht vngestraft lassen, der seinen Namen mißbraucht.

Das vierde.

Gedenck des Sabbat tags, das du ihn heiligest. Sechs tag soltu arbeiten, vnd alle deine werck thun, aber am sibenden tage ist d. Sabbath des HERRN deines Gottes, da solt du keine arbeit thun, noch dien

Son, noch deine Tochter, noch dein Knecht, noch deine magt, noch dein Vieh, noch der fröbling der in deinẽ thoren ist. Den in sechs tagen hat der HERR himel vnd erden gemacht, vnd das mehr, vnd alles was drinnen ist, vnd rhuete am sibenden tage, darü segnete der HERR dẽ Sabbath tag, vñ heiliger in.

Das Fünffte.

Du solt dein Vater vnd deine Mutter ehren, auff das du lang lebest im Land, das dir der HERR dein Gott gibt.

Das Sechste.

Du solt nit tödten.

Das Sibente.

Du solt nit Ehebrechen.

Das Achte.

Du solt nit stelen.

Das Neünde.

Du solt kein falsch zeugnuß reden wider deinen nechsten.

Das Zehende.

Laß dich nit gelüsten deines nechsten Haus, Laß dich nit gelüsten deines nechsten weibs, noch seines Knechts, noch seiner Magd, noch seines Ochsen, noch seines Esels, noch alles das dein Nechster hat.

Frag.

Wie werden diese Gebot geteilt?

Antwort.

In zwo Tafeln ^{a)}, deren die erste in vier gebotten lehret, wie wir vns gegen Gott sollen halten. Die ander in sechs gebotten, was wir vnserm nechsten schuldig sein ^{b)}.

a) Exo. 34. Deut. 4. et 10. b) Mat. 22.

Frag.

Was erfordert der HERR im ersten Gebot?

Antwort.

Daß ich bey verlierung meiner seelen heil vnd seligkeit alle abgötterey ^{a)}, zauberey, abergläubische segn ^{b)}, anruffung der Heiligen oder anderer Creaturen ^{c)}, meiden vñ fliehen sol, Vnd den einigen waren Gott recht erkennen ^{d)}, im allein vertrauen ^{e)}, In aller demut ^{f)} vnd gedult ^{g)}, von im allein alles guts gewarten ^{h)}, vñ in von gangem

hergen lieben ⁱ⁾, fürchten ^{k)} vñ ehren ^{l)}: Also daß ich ehe alle creaturen vbergebe, deñ in dem geringsten wider seinen willen thue ^{m)}).

a) 1 Cor. 6. et 10. b) Lenit. 19. Deut. 18. c) Matt. 4. Apoc. 19. et 22. d) Ioh. 17. e) Iere. 17. f) 1 Pet. 5. g) Hebr. 10. Coloss. 1. Rom. 5. 1 Cor. 10. Phil. 2. h) Psal. 104. Esai. 45. Iac. 1. i) Deut. 6. Matt. 22. k) Deut. 6. Psal. 111. Prou. 1. et 9. Mat. 10. l) Mat. 4. Deut. 10. m) Mat. 5. et 10. Act. 5.

Frag.

Was ist Abgötterey?

Antwort.

An stat des einigen waren Gottes, der sich in seinem wort hat offenbaret, oder neben demselbigen etwas anderst dichte oder habē, dar- auff der mensch sein vertrauen setzt ^{a)}.

a) Ephes. 5. 1 Par. 16. Phil. 3. Gala. 4. Ephes. 2. 1 Ioh. 2. 2 Ioh. 1. Ioh. 5.

Frag.

Was wil Gott im andern Gebot?

Antwort.

Daß wir Gott in keinen weg verbilden ^{a)}, noch auff irgend eine andere weise, denn er in seinem wort befohlen hat, verehren sol- len ^{b)}.

a) Deut. 4. Esai. 40. Rom. 1. Act. 17. b) 1 Sam. 15. Deut. 12. Mat. 15.

Frag.

Sol man deñ gar kein bildnuß mache?

Antwort.

Gott kan vnd sol keines wegs abgebildet werden; die Creaturen aber, ob sie schon mögen abgebildet werden: so verbeut doch Gott der- selbigen bildnuß zu machen vnd zu haben, daß man sie verehere oder im damit diene ^{a)}.

a) Exod. 23. et 34. Num. 33. Deut. 7. et 12. 16. 2 Reg. 18.

Frag.

Mögen aber nicht die bilder als der Leyen bücher, in den Kirchen gebuldet werden?

Antwort.

Nein: Denn wir nit sollen weiser sein denn Gott, welcher seine Christenheit nie durch stumme gözen ^{a)}, sonder durch die lebendige pre- dig seines worts, wil vnderwiesen haben ^{b)}.

a) Iere. 10. Haba. 2. b) 2 Pet. 1. 2 Tim. 3.

Frag.

Was wil das dritt Gebot?

Antwort.

Daß wir nicht allein mit fluchen ^{a)}, oder mit falschem ayde ^{b)}: sonder auch mit vnndötigem schweren ^{c)} den Namen Gottes nicht lestern oder mißbrauchen, noch vns mit vnserm stillschweigen vnd zusehen solcher schrecklichen sünden theilhaftig machen, Vnd in summa, daß wir den heilige Namen Gottes anderst nicht, denn mit forcht vnd ehrerbietung gebrauchen ^{d)}, auff daß er von vns recht bekent ^{e)}, angeruffen ^{f)}, vnd in all vnsern worten vnd wercken ^{g)} gepriesen werde.

a) Esai. 45. b) Matt. 10. c) 1 Tim. 2. d) Rom. 2. 1 Tim. 6. Coloss. 3.

Frag.

Ist denn mit schweren vnd fluchen Gottes Namen lestern, so eine schwere sünd, daß Gott auch vber die zürnet, die, souiel an jnen ist, dieselbe nicht helffen wehren vnd verbieten?

Antwort.

Ja freylich ^{a)}, Denn keine sünde grösser ist, noch Gott hefftiger erzürnet, deß lesterung seines Namens. Darumb er sie auch mit dem todt zu straffen befohlen hat ^{b)}.

a) Levit. 5. b) Leui. 24.

Frag.

Mag man aber auch Gottselig bey dem Namen Gottes einen Ayd schweren?

Antwort.

Ja: Wenn es die Oberkeit von jhren vnderthanen, oder sonst die noth erfordert, trewe vnd warheit zu Gottes ehre vnd des nechsten heil dardurch zuerhalten vnd zu fürdern. Denn solches aydschwere ist in Gottes wort gegründet ^{a)}, vnd derhalben von den Heiligen im alten vnd neuen Testament recht gebrauchet worden ^{b)}.

a) Deut. 6. et 10. Esai. 48. Heb. 6. b) Gen. 21. et 31. Esai. 9. 1 Sam. 24. 2 Sam. 3. 1 Reg. 1. Rom. 1. 2 Cor. 1.

Frag.

Mag man auch bey den Heiligen oder andern Creaturen ayd schweren?

Antwort.

Nein: Denn ein rechtmessiger ayd ist ein anruffung Gottes, daß er als der enig herzkündiger, der warheit zeugnuß wölle geben, vnd mich straffen, so ich falsch schwere ^{a)}, welche ehre denn keiner creaturen gebüret ^{b)}.

a) 2 Cor. 1. b) Mat. 5. Iacob. 5.

Frag.

Was wil Gott im vierdten Gebot?

Antwort.

Gott wil erstlich, daß das Predigamt vnd schulen erhalten werden ^{a)}, vñ ich sonderlich am feiertag zu d. gemeine Gottes vleissig kom̃e ^{b)}, dz wort Gottes zu lernen ^{c)}, die heilige Sacrament zu gebrauchen ^{d)}, den HERN öffentlich anzuruffen ^{e)}, vñ das Christlich almofß zugeben ^{f)}. Zum andern, daß ich alle tage meines lebens von meinen bösen werckē seyere, den HERN durch seinen Geist in mir würcken lasse, vnd also den ewigen Sabbath in diesem leben anfanges).

a) Tit. 1. 1 Tim. 3. 4. et 5. 1 Cor. 9. 2 Tim. 2. et 3. b) Psal. 40. et 68. Act. 3. c) 1 Cor. 14. d) 1 Cor. 11. e) 1 Tim. 2. 1 Cor. 14. f) 1 Cor. 16. g) Esai. 66.

Frag.

Was wil Gott im fünfften Gebot?

Antwort.

Daß ich meinem Vater vnd Mutter, vnd allen die mir fürgeſetzt ſein, alle ehre, liebe vnd trewe beweisen, vnd mich aller guten lehr vnd straff, mit gebürlichem gehorsam vnderwerffen ^{a)}, vnd auch mit iren gebrechen gedult haben sol ^{b)}, dieweil vns Gott durch ihre hand regieren wil ^{c)}.

a) Ephes. 5. et 6. Coloss. 3. Prou. 1. 4. 15. et 20. Exod. 21. Rom. 13. b) Prou. 23. Gen. 9. 1 Pet. 2. c) Ephes. 6. Coloss. 3. Rom. 13. Mat. 22.

Frag.

Was wil Gott im sechsten gebot?

Antwort.

Daß ich meinem nechsten weder mit gedanken, noch mit worten oder geberden, viel weniger mit der that, durch mich selbst oder andere schmehen, hassen, beleidigen, oder tödten ^{a)}: sonder alle raachgirikkeit ablegen ^{b)}, auch mich selbst nit beschedigen, oder mutwillig in gefahr begeben sol ^{c)}. Darumb auch die Oberkeit, dem todtschlag zu weren, das Schwert tregt ^{d)}.

a) Matt. 5. et 26. Gen. 9. b) Ephes. 4. Rom. 12. Matt. 5. et 18. c) Rom. 13. Coloss. 2. Syr. 3. Mat. 4. d) Gen. 9. Exo. 21. Mat. 26. Rom. 13.

Frag.

Nebet doch diß gebot allein vñ tödtē?

Antwort.

Es wil vns aber Gott durch verbietung des Todtschlags lehren, daß er die wurzel des todtschlags, als neid ^{a)}, haß ^{b)}, zorn ^{c)}, Raachgirikkeit, hasset, vñ daß solches alles für ihm ein heimlicher todtschlag sey ^{d)}.

a) Rom. 1. b) 1 Ioh. 2. c) Iac. 2. Galat. 5. d) 1 Ioh. 3.

Frag.

Istß aber damit gnug, daß wir vnsern nechsten, wie gemelt, nit tödten?

Antwort.

Nein. Denn in dem Gott neid, haß vnd zorn verdampt: wil er von vns haben, daß wir vnsern nechsten lieben als vns selbst^{a)}, gegen ihm gedult, friede, sanfftmuth^{b)}, barmhertzigkeit^{c)} vnd freundlichkeit^{d)} erzeugen, seinen schaden, souiel vns möglich, abwenden^{e)}, vnd auch vnsern feinden guts thun^{f)}.

■) Matt. 7. et 22. b) Ephes. 4. Galat. 6. Matt. 5. Rom. 12. c) Matt. 5. Luc. 6. d) Rom. 12. e) Exod. 23. f) Matt. 5. Rom. 12.

Frag.

Was wil das siebende Gebot?

Antwort.

Daß alle vnkeuschheit von Gott vermaledeyet sey^{a)}, vnd daß wir darumb ihr von hertzen feind sein^{b)}, vnd keusch vnd züchtig leben sollen^{c)}, es sey im heiligen Ehestandt oder aufferhalb desselben^{d)}.

a) Leuit. 18. b) Iudae 1. c) 1 Thess. 4. d) Heb. 13. 1 Cor. 7.

Frag.

Verbeut Gott in diesem gebot nichts mehr denn Ehebruch vnd dergleichen schanden?

Antwort.

Dieweil beyde vnser leib vnd seel tempel des heiligen Geists sein, so wil er, daß wir sie beyde sauber vnd heilig bewaren. Verbeut derthalbē alle vnkeusche thaten, geberden, wort^{a)}, gedanken, lust^{b)}, vnd was den menschen darzu reizen mag^{c)}.

a) Ephes. 5. 1 Cor. 6. b) Mat. 5. c) Ephes. 5. 1 Cor. 15.

Frag.

Was verbeut Gott im achten Gebot?

Antwort.

Er verbeut nicht allein den diebstal^{a)} vnd rauberey^{b)}, welche die Oberkeit strafft: sonder Gott nennet auch diebstal alle böse stück vnd anschlege, damit wir vnsern nechsten gut gedenden an vns zu bringen, es sey mit gewalt oder schein des rechtens^{c)}: als vnrechtem gewicht^{d)}, Eßn, maß^{e)}, wahre, münz, wucher^{f)}, oder durch einiges mittel, das von Gott verboten ist: Darzu auch allen geiz^{g)}, vnd vnnütze verschwendung seiner gaben^{h)}.

a) 1 Cor. 6. b) 1 Cor. 5. c) Luc. 3. 1 Thess. 4. d) Prou. 11. et 16. e) Eze. 45. Deut. 25. f) Psal. 15. Luc. 6. g) 1 Cor. 6. h) Prou. 5.

Frag.

Was gebeut dir aber Gott in diesem Gebot?

Antwort.

Daß ich meines nechsten nutz, wo ich kan vnd mag, fördere, gegen

ihm also handle, wie ich wolte, daß man mit mir handlete ^{a)}), vñ trewlich arbeite, auff daß ich dem dürfftigen in seiner noth helfen mög ^{b)}).

a) Mat. 7. b) Ephes. 4.

Frag.

Was wil das neunnd gebot?

Antwort.

Daß ich wider niemand falsche zeugnuß gebe ^{a)}), niemand seine wort verkere ^{b)}), kein affterreder vnd lesterer sene ^{c)}), Niemand vnuerhört, vñ leichtlich verdammen helffe ^{d)}): sonder allerley liegen vnd triegē, als eigene werck des Teufels ^{e)}), bey schwerem Gotteszorn vermeide ^{f)}), In gericht vnd allen andern handlungen die warheit liebe, auffrichtig sage vñ bekenne ^{g)}), auch meines nechsten ehre vnd glimpff nach meinem vermögen rette vnd fördere ^{h)}).

a) Prou. 19. et 21. b) Psal. 15. c) Rom. 1. d) Mat. 7. Luc. 6. e) Ioh. 8. f) Prou. 12. et 13. g) 1 Cor. 13. Ephes. 4. h) 1 Pet. 4.

Frag.

Was wil das zehend Gebot?

Antwort.

Daß auch die geringste lust ob. gedanken wider irgend ein gebot Gottes, in vnser hertz nimmermehr komen: sonder wir für vnd für von gangem hergen aller sünde feind sein, vnd lust zu aller gerechtigkeit haben sollen ^{a)}).

a) Rom. 7.

Frag.

Können aber die zu Gott bekert sind, solche gebot volckömlich halten?

Antwort.

Nein: sonder es haben auch die aller heiligsten, so lang sie in diesem leben sind, nur einen geringen anfang dieses gehorsams ^{a)}): doch also, daß sie mit ernstlichem fürsag, nicht allein nach etlichen, sonder nach allen gebotten Gottes anfangen zu leben ^{b)}).

a) 1 Ioh. 1. Rom. 7. Eccl. 7. b) Rom. 7. Iac. 2.

Frag.

Warumb lest vns denn Gott also scharff die zehen Gebot predigen, weil sie in diesem leben niemand halten kan?

Antwort.

Erstlich auff dz wir vnser ganzes lebenlang vnser sündliche art je lenger je mehr erkennen ^{a)}), vnd souiel desto begiriger vergebung der sünden vnd gerechtigkeit in Christo suchen ^{b)}). Darnach daß wir ohne vnderlaß vns befließen, vnd Gott bitten umb die gnade des heiligen Geists,

daß wir je lenger je mehr zu dem ebenbild Gottes ernewert werden, biß wir das ziel der vollkommenheit nach diesem leben erreichen ^{c)}).

a) 1 Ioh. 1. Psal. 32. b) Rom. 7. c) 1 Cor. 9. Phil. 3.

V o m G e b e t.

Frag.

Warumb ist den Christen das Gebet nötig?

Antwort.

Darumb, daß es das fürnembste stück der danckbarkeit ist, welche Gott von uns erfordert ^{a)}), Vnd daß Gott seine genade vnd heilige Geist allein denen wil geben, die ihn mit herglichem seuffzen ohne vnderlaß darumb bitten, vnd im darfür dancken ^{b)}).

a) Psal. 50. b) Matt. 7. et 13. Luc. 11.

Frag.

Was gehöret zu einem solchen gebett das Gott gefalle, vnd von im erhöret werde?

Antwort.

Erstlich daß wir allein den einige waren Gott, der sich uns in seinem wort hat offenbaret ^{a)}), vmb alles daß er uns zu bitten befohlen hat ^{b)}), von herze anruffen ^{c)}). Zum andern, daß wir vnser noth vnd elend recht gründlich erkennen ^{d)}), uns für dem angesicht seiner Maiestet zu demütigen ^{e)}). Zum dritten, daß wir diesen festen grund haben ^{f)}), daß er vnser gebett, vnangesehen daß wirs vnwürdig seind, doch vmb des HERRN Christi willen gewißlich wölle erhören ^{g)}), wie er uns in seinem wort verheissen hat ^{h)}).

a) Ioh. 4. b) Rom. 8. 1 Ioh. 5. c) Ioh. 4. d) 2 Pa. 20. e) Psal. 2. et 34. Esai. 66. f) Rom. 10. Iac. 1. g) Ioh. 14. Dan. 9. h) Mat. 2. Psal. 143.

Frag.

Was hat uns Gott befohlen von im zu bitten?

Antwort.

Alle geistliche vñ leibliche notdurfft ^{a)}), welche der HERR Christus begriffen hat in dem Gebett, das er uns selbst gelehret.

a) Iacob. 1. Mat. 6.

Frag.

Wie lautet dasselbe?

Antwort.

Vnser ^{a)}) Vater der du bist in himeln. Geheiliget werde dein Name. Dein Reich kome. Dein wil geschehe, auff erden wie im himmel. Vnser teglich brod gib uns heut. Vnd vergib uns vnser schult, als auch wir vergeben

vnsern schuldigern. Vnd füre vns nicht in versuchung, sonder erlöse vns vom bösem. Denn dein ist das reich, vnd die krafft, vnd die herrligkeit in ewigkeit, Amen.

a) Matt. 6. Luc. 11.

Frag.

Warumb hat vns Christus befohlen Gott also anzureden, Unser Vater?

Antwort.

Daß er gleich im anfang vnserß gebetts in vns erwecke die kindliche furcht vnd zuuersicht gegen Gott, welche der grund vnserß gebetts sol sein: Nämlich, daß Gott vnser Vater durch Christum worden sey, vnd wölle vns viel weniger versagen, warumb wir ihn im glauben bitten, denn unsere Väter vns irdische ding abschlagen ^{a)}).

a) Matt. 7. Luc. 11.

Frag.

Warumb wird hinzugethan, Der du bist in himmeln?

Antwort.

Auff daß wir von der himlischen Maiestet Gottes, nichts irdisch gedenden ^{a)}), vnd von seiner allmechtigkeit alle notdurfft leibs vnd der seelen gewarten ^{b)}).

a) Iere. 23. Act. 17. b) Rom. 10.

Frag.

Was ist die erste Bitt?

Antwort.

Geheiliget werde dein Name, das ist, gib vns erstlich daß wir dich recht erkennen ^{a)}), vnd dich in allen deinen wercken, in welchen leuchtet deine allmechtigkeit, weißheit, güte, gerechtigkeit, barmherzigkeit vnd warheit, heiligen, rhümen vnd preisen ^{b)}). Darnach auch daß wir vnser ganzes leben, gedanken, wort vnd werck dahin richten, daß dein Name vmb vnsern willen nit gelestert, sonder geehret vnd gepriesen werde ^{c)}).

a) Ioh. 17. Mat. 16. Iac. 1. (Psal. 119. b) Psal. 119. Rom. 11. c) Psal. 71. et 115.

Frag.

Was ist die ander Bitt?

Antwort.

Zukom dein Reich, daß ist, Regiere vns also durch dein wort vnd geist, daß wir vns dir je lenger je mehr vnderwerffen ^{a)}): erhalt vnd mehre deine kirchen ^{b)}), vnd zerstöre die werck des Teuffels, vnd allen gewalt der sich wider dich erhebt, vnd alle böse rahtschlege, die wider dein heiliges wort erdacht werden ^{c)}), biß die vollkommenheit deines Reichs herku komie ^{d)}), darin du wirst alles in allem sein ^{e)}).

1) Matt. 6. Psal. 119. et 143. b) Psal. 51. et 122. c) 1 Ioh. 3. Rom. 16. d) Apoc. 22. Rom. 8. e) 1 Cor. 15.

Frag.

Was ist die dritte Bitt?

Antwort.

Dein Wil geschehe auff erden wie im himmel, das ist, verleihe daß wir vnd alle menschen vnserm eigenen willen absagen ^{a)}, vnd deinem allein guten willen one alles widersprechen gehorchen ^{b)}, daß also jederman sein ampt vnd beruff so willig vnd trewlich auß-richte ^{c)}, wie die Engel im himmel ^{d)}.

a) Matt. 16. Tit. 2. b) Luc. 22. c) 1 Cor. 7. d) Psal. 103.

Frag.

Was ist die vierde Bitt?

Antwort.

Gib vns heut vnser teglich brod, das ist, wollest vns mit aller leiblichen notdurfft versorge ^{a)}, auff daß wir darby durch erkennen, daß du der enig vrsprung alles guten bist ^{b)}, vnd daß one deinen seggen, weder vnser sorgen vnd arbeit, noch deine gaben vns gebeien ^{c)}, vnd wir derhalb vnser vertrauen von allen Creaturen abziehen, vñ allien auff dich setzen ^{d)}.

a) Psal. 104. et 145. Matt. 6. b) Act. 14. et 17. c) 1 Cor. 15. Deut. 8. Psal. 37. d) Psal. 55. et 62.

Frag.

Was ist die fünffte Bitt?

Antwort.

Vergib vns vnser schuld, als auch wir vergeben vnsern schuldigern, das ist, wollest vns armen sündern alle vnser missethat, auch das böse, so vns noch inderbar anhenget umb des bluts Christi willen nit zurechnen ^{a)}, wie auch wir diß zeugnuß deiner gnad in vns befinden, daß vnser ganger fürsaz ist, vnserm nechsten von herze zuuerzeihen ^{b)}.

a) Psal. 51. et 143. 1 Ioh. 2. b) Mat. 6.

Frag.

Was ist die sechste Bitt?

Antwort.

Vñ für vns nit in versuchüg, sonder erlöse vns vom bösen, das ist, dieweil wir auß vns selbst so schwach sein, daß wir nit einen augenblick bestehen können ^{a)}, vnd darzu vnser abgefagte feind, d. Teufel ^{b)}, die welt ^{c)}, vnd vnser eigen fleisch ^{d)}, nit auffhören vns anzusechten: so wollest vns erhalten vnd stercken durch die krafft deines

heiligen Geistes, auff dz wir inen mögē festē widerstand thun, vñ in diesem geistlichē streit nit vnden ligen ^{e)}), biß daß wir endlich den sieg volkōmlich behalten ^{f)}).

a) Ioh. 15. Psal. 103. b) 1 Pet. 5. Ephes. 6. c) Ioh. 15. d) Rom. 7. Galat. 5. e) Mat. 26. Mar. 13. f) 1 Thess. 3. et 5.

Frag.

Wie beschleußt du diß Gebet?

Antwort.

Denn dein ist das Reich, die krafft, vnd die herrlichkeit in ewigkeit, das ist, Solchs alles bitten wir darumb von dir, daß du als vnser König, vnd aller ding mechtig, vns alles guts geben wilst, vnd kauft ^{a)}), vnd daß dadurch nicht wir, sonder dein heiliger Name ewig sol gepriesen werde ^{b)}).

a) Rom. 10. 2 Pet. 2. b) Ioh. 14. Psal. 115.

Frag.

Was bedeut das wörtlein, Amen.

Antwort.

Amen heist, das sol war vnd gewiß sein. Denn mein gebet viel gewisser von Gott erhöret ist, denn ich in meinem hertzen füle, daß ich solches von ihm begere ^{a)}).

a) 2 Cor. 1. 2 Tim. 2.

Verzeichniß der fürnemsten Text,

wie die ordentlich im vorgehenden Catechismo erkleret sein.

I.

Summa des Göttlichen Gesetzes,

Darauf wir vnser Sünd vnd elendt erkennen.

Du solt lieben Gott deinen HERRN von gangem hertzen, von ganger seelen, von gangem gemüth vñ allen krefftē, diß ist das fürnemste vnd das grōste gebot. Das ander aber ist dem gleich: Du solt deinen nechsten liebē als dich selbst. In diesen zweyen Geboten hanget das ganze Gesetz vnd die Propheten. Matt. 22.

Verflucht sey jederman, der nicht bleibt in allem dem, das geschrieben stehet, in dem buch des Gesetzes, das ers thue. Deut. 27.

II.

Die Artikel vnser Christlichen glaubens,
Oder summa des Euangelions,

Auß dem wir lernen vnser erlösung:

Ich glaub in Gott Vater, den Almechtigen, Schöpfer himmels vnd der erden.

Vnd in Jesum Christum, seinen eingebornen Son, vnsern HERRN, der empfangen ist von dem heiligen Geist, geborē auß Maria der Jungfrawen, gelittē vnder Pontio Pilato, gecreuziget, gestorben vñ begraben, abgestiegē zu der Hellen, am dritten tag wider auffgestanden von den todten, auffgefaren gen himel, sitzet zu der rechten Gottes, des allmechtigen Vaters, von dannen er kōmen wird, zu richten die lebendigen vnd die todten.

Ich glaub in den heiligen Geist, eine heilige allgemeine Christliche Kirch, die gemeinschaft der Heiligen, vergebung der Sünden, aufferstehung des fleisches, vnd ein ewiges leben.

Einsagung der heiligen Sacrament,

Durch welche der heilige Geist vns diese erlösung versiegelt vnd versichert.

Einsagung des heiligen Tauffs.

Gehet hin, vnd lehret alle Völker, vnd tauffet sie im namen des Vaters, vñ des Sons, vnd des heiligen Geists. Wer da glaubt vnd getauft wirdt, der wird selig werden: wer aber nicht glaubt, der wird verdampt werden.

Einsagung des heiligen Abendmals Christi.

Vnser HERR Jesus in der nacht da er verrhaten ward, nam er das brod, dancket vnd brachs vñ sprach: Nemet esset, das ist mein leib, der für euch gebrochen wird, Solchs thut, zu meiner gedechtnuß. Desselben gleichen auch den Kelch, nach dem Abendmal, vnd sprach: Dieser Kelch ist das neue Testament in meinem blut, solchs thut, so oft irs trinckt, zu meiner gedechtnuß: Denn so offt jr von diesem brod esset, vnd von diesem Kelch trinckt, solt jr des HERRN todt verkündigen, biß das er kompt. Vnd der heilige Paulus in der ersten an die Corinthen im 10. cap. spricht also: Der kelch der dancksagung, damit wir danck sagē, ist er nit die gemeinschaft des bluts Christi? Das brodt das wir brechen, ist das nit die gemeinschaft des leibs Christi? denn ein brod ist,

so seind wir viel ein leib, bieweil wir alle eines brods theilhaftig seind.

III.

Das Gesetz oder die zehen Gebot Gottes.

Auß welchen wir lernē, wie wir Gott für solche wolthat sollen in unserm ganzen leben dankbar sein.

Gott redet alle dise wort.

Das erste Gebot.

Ich bin der HERR dein Gott, der ich dich auß Egyptenland, auß dem Diensthaus geführt habe.

Du solt kein ander Götter für mir haben.

Das ander Gebot.

Du solt dir kein Bildnuß noch jergendt ein gleichnuß machen, weder deß, das oben im Himmel, noch deß, dz vndē auff Erden, oder deß, das im wasser vnder der erden ist, du solt sie nicht anbeten, noch jnen dienen, deñ ich der HERR dein Gott, bin ein starcker eweriger Gott, der die missethat der Väter heimsucht an den Kindern biß ins dritt vnd vierd gglied, deren die mich hassen, vnd thue barmherzigkeit an viel tausenden die mich lieben, vnd meine Gebot halten.

Das dritte Gebot.

Du solt den Namen des HERRN deines Gottes nicht mißbrauchen, Denn der HERR wird den nicht vngestraft lassen, der seinen Namē mißbraucht.

Das vierde Gebot.

Gedenck des Sabbath tags, das du ihn heiligest. Sechs tag soltu arbeiten, vnd alle deine werck thun, aber am siebenden tage ist der Sabbath des HERRN deines Gottes, da solt du keine arbeit thū, noch dein Son, noch deine Tochter, noch dein Knecht, noch deine magt, noch dein Vieh, noch der frembding der in deine thoren ist. Deñ in sechs tagen hat der HERR himel vnd erden gemacht, vnd das Meer, vnd alles was drinnen ist, vnd ruete am siebenden tage, darum segnete der HERR den Sabbath tag, vnd heiligte in.

Das fünfft Gebot.

Du solt dein Vater vnd deine Mutter ehren, auff daß du lang lebest im Land, das dir der HERR dein Gott gibt.

Das sechst Gebot.

Du solt nit tödten.

Das siebend Gebot.

Du solt nit Ehebrechen.

Das acht Gebot.

Du solt nit stelen.

Das neunde Gebot.

Du solt kein falsch zeugnuß reden wider dienen
nächsten.

Das zehende Gebot.

Laß dich nit gelüsten deines nächsten Hausß, Laß dich
nit gelüsten! deines nächsten weibs, noch seines Knechts,
noch seiner Magd, noch seines Ochsen, noch seines Esels,
noch alles das dein nächster hat.

Das Christliche Gebet,

Welchs vns Christus selbst gelehret, vnser dankbarkeit fürnemlich
damit gegen Gott zuerzeigen, vnd alle notdurfft Leibs vnd der Seelen
von ihm zuerlangen.

Vnser Vater der du bist in himmeln.

Geheiliget werde dein Name.

Dein Reich komme.

Dein will geschehe, auff erden wie im himmel.

Vnser teglich brod gieb vns heut.

Vnd vergieb vns vnser schult, als wir vergeben vn-
sern schuldigern.

Vnd führe vns nicht in versuchung: sonder erlöse
vns vom bösem.

Denn dein ist das Reich, vñ die krafft, vnd die herr-
lichkeit in ewigkeit, Amen.

An den Christlichen Leser.

Was im ersten truck vbersehen, als fürnemlich folio 55. Ist zehunder
auß befehl Churfürstlicher Gnaden addiert worden.

C A T E C H E S I S

SIVE

BREVIS INSTITUTIO CHRISTIANAE DOCTRINAE

QUO MODO ILLA IN ECCLESIIS ET SCHOLIS PALATINATUS TUM ELECTORALIS TUM DUCALIS TRADITUR.

FRIDERICUS Dei gratia Palatinus Rheni, ac Sacri Imperii Romani Elector, Dux Bavariae, etc. omnibus quibus commissa est cura Ecclesiarum et Scholarum, quae sunt in Palatinatu, S. D.

Postquam, quid nostri sit muneris, ex verbo *Dei*, atque ex natura ipsa cognovimus, nosque in eo, ipsi potissimum qui id nobis imposuit, Deo Opt. Max. parère oportere: statuimus ut nihil esset, in quo tam in universa vita laboraremus ¹⁾, quam ut et nostrae conscientiae satisfaceremus, et nostrorum saluti, quantum in nobis esset, consuleremus.

Cum autem non satis esse existimarem, nos ita consilio et ratione iustitiam administrare, ut nostrae fidei commissi populi ²⁾, ius et honestatem colentes, placide tranquilleque viverent, nisi eo etiam perducerentur ³⁾, ut Deum creatorem suum ac redemptorem ex verbo ipsius recte cognoscerent: (nam id unicum et firmum est fundamentum cum ceterarum virtutum, tum vel maxime omnis obedientiae et verae erga Deum pietatis) coepimus toto animo de ista re cogitare, nihil cupientes praetermittere, quod ad eam beatitudinem, tum parandam, tum conservandam pertineret ⁴⁾. Et si autem et ab iis, qui nos proxime antecesserunt, cognatis nostris Palatinis et Electoribus (quorum memoriam cum amore ac reverentia usurpamus) varia utiliter et pie instituta sunt, ad gloriam Dei illustrandam, et populum in officio retinendum: tamen ut ipsi in principio gubernationis nostrae experti sumus, non

1) ut nihil esset, in quo tam in universa vita laboraremus] Augusti: nihil esse debere, in quo tota vita tam laboraremus. 2) fidei commissi populi] Aug. fidei commissus populus. 3) etiam perducerentur] Augusti: etiam placide tranquilleque viverent, nisi eo etiam perducerentur. 4) pertineret] Augusti: faceret.

ea adhibita est diligentia in illis exequendis, et ad utilitatem publicam accommodandis, quam par fuerit ¹⁾ in re tanta adhiberi. Quocirca minime mirum est, si ii, qui sperati erant fructus, percipi non potuerunt. His rebus permoti sumus, ut non solum, quae ab ipsis recte instituta essent, revocaremus ac restituere-
mus: verum etiam, ut quae minus firma essent, fulciremus: quae vero corrupta et depravata essent, ea ²⁾ emendaremus et corrigeremus. Iacebant Scholae, tenera iuventus negligebatur, nulla erat in religione Christiana certa et consentiens institutio. Itaque vel male, vel ad nullam certam normam, sed ad cuiusque arbitrium iuventus erudiebatur, vel omnino non informabatur, sed rudis prorsus et impolita relinquebatur. Ex quo, proh dolor ³⁾, cum alia infinita mala extiterunt, tum illud imprimis, ut aut vera religione non instructi, aut variis erroribus implicati, aut non necessariis quaestionibus onerati infelicitate cum summa incertitia adolescerent. Cum has tantas calamitates intueremur, et id quod res est cogitaremus, videlicet nec Ecclesiam, nec Rempublicam, atque adeo ne familias quidem constitui, nec ullum honestati aut disciplinae inter cives locum esse posse, nisi rudis iuventus a primis annis, una et consentienti voce ad veram sinceramque religionem instrueretur, assidueque in ea exercitaretur: rei necessitas fecit, ut huic malo, qua possemus ratione, quam celerime occurreremus: ne in hac non postrema nostri muneris parte, debitum officium merito a nobis desiderari posset. Quapropter Theologis nostris, et quibus in nostra ditione praecipua Ecclesiarum cura est commendata, negotium dedimus, ut Catechesin religionis Christianae, ex verbo Dei, Germanice et Latine conscriberent, quo in posterum non iuventuti solum rectius prospiciatur: sed quo concionatores etiam et ludimagistri ⁴⁾, certam habeant et definitam formam, ad quam iuventutem in templis et scholis informant, ne pro suo arbitrio nova subinde instituant aut ea tradant quae verbo Dei non sint consentanea. Vestrum nunc porro erit, cum ob gloriam Dei, tum ob vestram, eorumque, qui et nostrae et vestrae fidei concrediti sunt, salutem, hanc Catechesin grato animo excipere, eam pueris, cum in Scholis, tum in Ecclesiis proponere, eorumque auribus et animis assidue ac diligenter inculcare, quo eam vita et factis paulatim exprimere assuescant. Quod si a vobis, ut et fides vestra et munus divinitus impositum postulat, praestitum fuerit: optimam spem habemus fore, ut Deus Opt. Max. per Christum nostri misertus, poenas quas meriti sumus remittat, et pro paterna sua bonitate vestros labores secundet: totique regioni beneficiat. Quod ut ab eo toto

1) fuerit] Augusti: fuerat. 2) ea om. Augusti. 3) proh dolor, om. Augusti. 4) non iuventuti solum rectius prospiciatur: sed quo concionatores etiam et ludimagistri] pro his Augusti habet verba sequentia: et concionatores et ludi magistri.

pectore contendimus, ita vos etiam atque etiam ¹⁾ monemus, ut nostram de vobis spem magis magisque confirmare et augere studeatis.

CATECHESIS RELIGIONIS CHRISTIANAE.

I.

Quae est unica tua consolatio in vita et in morte?

Quod animo pariter et corpore ^{a)}, sive vivam sive moriar ^{b)}, non meus, sed fidissimi Domini et servatoris mei Iesu Christi sum proprius ^{c)}, qui precioso sanguine suo, pro omnibus peccatis meis plenissime satisfaciens ^{d)}, me ab omni potestate Diaboli liberavit ^{e)}, meque ita conservat ^{f)}, ut sine voluntate patris mei coelestis ²⁾, ne pilus quidem de meo capite possit cadere ^{g)}: imo vero etiam omnia saluti meae servire oporteat ^{h)}: Quocirca me quoque suo Spiritu de vita aeterna certum facit ⁱ⁾, utque ipsi deinceps vivam promptum ac paratum reddit ^{k)}.

^{a)} 1 Corinth. 6, 19. 20. 1 Thessal. 5, 9. et 10. ^{b)} Rom. 14, 7. 8. 9. ^{c)} 1 Cor. 3, 22. 23. ^{d)} 1 Petr. 1, 18. 19. 1 Ioh. 1, 7. 1 Ioh. 2, 1. 2. ^{e)} 1 Ioh. 3, 8. Hebr. 2, 14. 15. ^{f)} Ioh. 6, 38. 39. 40. Ioh. 10, 27—30. ^{g)} Matth. 10, 29—31. Luc. 21, 18. 19. ^{h)} Rom. 8, 28. ⁱ⁾ 2 Cor. 1, 21. 22. 2 Cor. 5, 5. Ephes. 1, 13. 14. Rom. 8, 15. 16. ^{k)} Rom. 8, 14.

II.

Quot sunt tibi scitu necessaria ut ista consolatione fruens, beate vivas et moriaris.

Tria ^{a)}. Primum, quanta sit peccati mei et miseriae meae magnitudo ^{b)}. Secundum, quo pacto ab omni peccato et miseria liberer ^{c)}. Tertium, quam gratiam Deo pro ea liberatione debeam ^{d)}.

^{a)} Luc. 24, 46. 47. 1 Cor. 6, 11. Tit. 3, 3—7. ^{b)} Ioh. 9, 41. ^{c)} Ioh. 17, 3. ^{d)} Eph. 5, 8. 9. 10. 11. Psal. 50, 14. 15. Psal. 116, 12. 13. Matth. 5, 10. 1 Petr. 2, 9. 10. Rom. 6, 11—14. Matth. 5, 16. 2 Timoth. 2, 15. 16.

PRIMA PARS.

DE HOMINIS MISERIA.

III.

Unde tuam miseriam cognoscis?

Ex Lege Dei ^{a)}.

^{a)} Rom. 3, 20.

1) atque etiam om. Augusti. 2) meque ita conservat, ut sine voluntate patris mei coelestis] haec verba om. Augusti.

IV.

Quid a nobis postulat lex Dei?

Id docet nos Christus summam Matthaei 22: *Diligens Dominum Deum tuum, ex toto corde tuo, ex tota anima tua, ex tota cogitatione tua, et ex omnibus viribus tuis. Istud est primum et maximum mandatum. Secundum autem simile est huic: Diliges proximum tuum sicut teipsum^{a)}*. Ab istis duobus mandatis tota lex et Prophetæ pendent.

a) Luc. 10, 27. Deut. 6, 5.

V.

Num hæc omnia perfecte servare potes?

Minime^{a)}: Natura enim propensus sum ad odium Dei et proximi^{b)}.

a) Rom. 3, 10. 12. 13. 23. 1 Ioh. 1, 8. 10. b) Rom. 8, 7. Eph. 2, 3. Tit. 3, 3.

VI.

Num ergo Deus hominem ita pravam et perversum condidit?

Nequaquam^{a)}: Imo vero bonum et ad imaginem sui condidit eum^{b)}, hoc est, vera iustitia et sanctitate præditum, ut Deum creatorem suum recte cognosceret, ex animo diligeret, cum eo beatus in aeternum viveret, idque ad eum laudandum et celebrandum^{c)}.

a) Gen. 1, 31. b) Gen. 1, 26. 27. Col. 3, 9. 10. Eph. 4, 24. c) 2 Cor. 3, 18.

VII.

Unde igitur existit hæc naturæ humanæ pravitas?

Ex lapsu et inobedientia primorum parentum Adami et Evæ^{a)}. Hinc natura nostra ita est depravata, ut omnes in peccatis concipiamur et nascamur^{b)}.

a) Gen. 3. Rom. 5, 12. 18. 19. b) Psal. 51, 7. Gen. 5, 3.

VIII.

An vero adeo corrupti sumus, ut ad bene agendum prorsus non simus idonei, et ad omne vitium proclives?

Certe^{a)}: nisi per Spiritum sanctum regeneremur^{b)}.

a) Gen. 6, 5. 6. Iob. 14, 4. et 15, 14. 15. 16. 35. Ies. 53, 6. b) Ioh. 3, 15.

IX.

An non igitur Deus homini iniuriam facit, qui ab eo in lege sua flagitat, quæ præstare non queat?

Minime^{a)}. Nam Deus hominem talem condiderat, ut ea præstare posset: verum homo, impulsore Diabolo, sua ipsius

contumacia, se et omnem posteritatem divinis illis donis orbavit^{b)}).

a) Ephes. 4, 24. Luc. 10, 30. b) Rom. 5, 12.

X.

Num Deus hanc contumaciam et defectionem hominis dimittit impunitam?

Imo vero horrendis modis irascitur^{a)}, tum ob innata nobis peccata, tum ob ea, quae ipsi committimus, eaque iustissimo iudicio praesentibus et aeternis suppliciis punit, quemadmodum ipse pronunciat: *Maledictus omnis qui non permanet in omnibus quae scripta sunt in libro legis, ut ea faciat*^{b)}).

a) Rom. 5, 12. Hebr. 9, 27. b) Deuter. 27, 26. Gal. 3, 10.

XI.

An non igitur Deus etiam est misericors?

Est ille quidem misericors^{a)}, verum ita ut etiam sit iustus^{b)}. Qua propter postulat eius iustitia, quod adversus summam Dei maiestatem commissum est, id quoque ut summis, hoc est, sempiternis cum animi tum corporis suppliciis luatur.

a) Exod. 34, 6. b) Exod. 20, 5. Psal. 5, 5. 6. 2 Cor. 6, 14. 15. 16.

SECUNDA PARS.

DE LIBERATIONE HOMINIS.

XII.

Quoniam igitur iusto Dei iudicio, temporalibus et aeternis poenis obnoxii sumus: estne reliqua ulla ratio aut via, qua his poenis liberemur et Deo reconciliemur?

Vult Deus iustitiae suae satisfieri^{a)}: quocirca necesse est, vel per nos, vel per alium satisfaciamus^{b)}).

a) Exod. 20, 5. b) Rom. 8, 3. 4.

XIII.

Possumusne ipsi per nos satisfacere?

Nulla ex parte: quin etiam debitum in singulos dies augemus^{a)}).

a) Iob. 9, 2. 3. et 15, 15. Matth. 6, 12.

XIV.

Potestne ulla creaturarum in coelo vel in terra, quae tantum creatura sit, pro nobis satisfacere?

Nulla: Nam principio non vult Deus, quod homo peccavit, id in ulla alia creatura plectere^{a)}. Deinde, nec potest quidem,

quod nihil nisi creatura sit, iram Dei adversus peccatum sustinere, et alios ab ea liberare ^{b)}).

a) Heb. 2, 14—18. Psalm. 130, 3. b) Iob 4, 18. et 15, 15. 16. et 25, 5. 6.

XV.

Qualis ergo quaerendus est mediator et liberator?

Qui verus quidem homo sit, ac perfecte iustus ^{a)}), et tamen omnibus creaturis potentior, hoc est, qui simul etiam sit verus Deus ^{b)}).

a) 1 Cor. 15, 21. 22. 25. 26. Ierem. 23, 6. et 33, 16. Ies. 53, 11. 2 Cor. 5, 14. 15. 16. b) Heb. 7, 15. 16. 17. Ies. 7, 14. Rom. 8, 3. 4.

XVI.

Cur necesse est, eum verum hominem, et quidem perfecte iustum esse?

Quia iustitia Dei postulat, ut eadem natura humana, quae peccavit, ipsa pro peccato dependat ^{a)}): qui vero ipse peccator esset, pro aliis dependere non posset ^{b)}).

a) Rom. 5, 12—15. 1 Pet. 3, 18. Ies. 53, 3. 4. 5. b) Ierem. 33, 15.

XVII.

Quare oportet eum simul etiam vere Deum esse?

Ut potentia suae divinitatis, onus irae divinae carne sua sustinere ^{a)}), nobisque amissam iustitiam et vitam reparare ac restituere possit ^{b)}).

a) Ies. 53, 8. Actor. 2, 24. 1 Petr. 3, 18. b) 1 Ioh. 1. 2. et 4, 9. Acto. 20, 28. Ioh. 3, 16.

XVIII.

Quis autem est ille Mediator, qui simul est vere Deus ac verus ac perfecte iustus homo?

Dominus noster Iesus Christus ^{a)}), qui factus est nobis sapientia à Deo, iustitia, sanctificatio et redemptio ^{b)}).

a) Matth. 1, 23. et Ies. 7, 14. 1 Tim. 3, 16. Luc. 2, 11. Ioh. 14, 6. 1 Tim. 2, 5. b) 1 Cor. 1, 30.

XIX.

Unde id scis?

Ex Evangelio, quod Deus primum in paradiso ^{a)}) patefecit, ac deinceps per patriarchas et prophetas propagavit ^{b)}): sacrificiis reliquisque ceremoniis legis adumbravit ^{c)}): ad extremum vero per filium suum unitum complevit ^{d)}).

a) Genes. 3, 15. b) Genes. 49, 10. 11. et 22, 18. et 26, 4. Rom. 1, 1—4. Hebr. 1, 1. 2. Actor. 3, 22. 23. 24. et 10, 43. c) Ioh.

5, 46. Hebr. 10, 7. d) Rom. 10, 4. Gal. 4, 4. 5. et 3, 24. 25. Hebr. 13, 8.

XX.

Num igitur omnibus hominibus qui in Adamo perierant, per Christum salus redditur?

Non omnibus, verum iis tantum, qui vera fide ipsi inseruntur, eiusque beneficia amplectuntur ^{a)}).

a) Ioh. 1, 12. 13. et 3, 36. Iesai. 53, 11. Psal. 2, 12. Roman. 11, 20. Hebr. 4, 2. 3. et 10, 39.

XXI.

Quid est fides? ¹⁾

Est non tantum notitia ²⁾), qua firmiter assentior omnibus, quae Deus nobis in verbo suo patefecit ^{a)}), sed etiam certa fiducia ^{b)}), a Spiritu sancto ^{c)} per Evangelium ^{d)} in corde meo accensa, qua in Deo acquiesco, certo statuens, non solum aliis, sed mihi quoque remissionem peccatorum, aeternam iustitiam et vitam donatam esse ^{e)} idque gratis, ex Dei misericordia, propter unius Christi meritum ^{f)}).

a) Hebr. 11, 1—4. Iacob. 2, 19. 20. b) Rom. 4, 16. 17. 18. et 5, 1. et 10, 10. Luc. 1, 68. et 2, 14. 29. 30. c) Matth. 16, 17. Ioh. 3, 5. Gal. 5, 22. Phil. 1, 19. 29. d) Rom. 1, 16. et 10, 17. 1 Cor. 1, 21. Marc. 16, 15. 16. Act. 16, 14. e) Habac. 2, 4. et Rom. 1, 17. et Gal. 3, 11. et Hebr. 10, 38. Matth. 9, 2. Eph. 2, 7. 8. 9. Rom. 5, 1. f) Rom. 3, 24. 25. 26. Gal. 2, 16. Luc. 1, 70—78. Ioh. 20, 31. Actor. 10, 43.

XXII.

Quaenam sunt illa, quae necesse est hominem Christianum credere?

Omnia, quae nobis in Evangelio promittuntur ^{a)}), quorum summa in Symbolo Apostolico, seu in capitibus catholicae et indubitatae omnium Christianorum fidei, breviter comprehenditur.

a) Ioh. 20, 31. Matth. 28, 20.

XXIII.

Quod est illud Symbolum?

Credo in Deum patrem omnipotentem, creatorem coeli et terrae. Et in Iesum Christum Filium eius unigenitum, Dominum nostrum, qui conceptus est de spiritu sancto, natus ex Maria virgine, passus sub Pontio Pilato, crucifixus, mortuus, et sepultus, descendit ad inferna, tertio die resurrexit a mortuis, ascendit

1) Quid est fides? Augusti: Quid est [vera] fides? 2) Est non tantum fiducia] Augusti: Est non tantum [certa] notitia; Edit. Neostad. a. 1585: Est non tantum certa fiducia.

ad coelos, sedet ad dextram Dei patris omnipotentis, inde venturus est iudicatum vivos et mortuos. Credo in Spiritum sanctum¹⁾. Credo sanctam Ecclesiam, Catholicam, sanctorum communionem, remissionem peccatorum, carnis resurrectionem, et vitam aeternam.

XXIV.

In quot partes distribuitur hoc Symbolum?

In tres partes. Prima est de aeterno Patre, et nostri creatione. Altera est de Filio et nostri redemptione. Tertia est de Spiritu sancto, et nostri sanctificatione.

XXV.

Cum una sit tantum essentia divina^{a)}: cur tres istos nomines, Patrem, Filium et Spiritum sanctum?

Quia Deus ita se in suo verbo patefecit^{b)}, quod tres hae distinctae personae sint unus ille, verus et aeternus Deus.

a) Deut. 6, 4. Ephes. 4, 5. 6. Ies. 44, 6. et 45, 5. 1 Cor. 8, 4. b) Ies. 61, 1. et Luc. 4, 18. Psal. 110, 1. Matth. 3, 16. 17. et 28, 19. Ioh. 14, 26. Ioh. 15, 26. 1 Ioh. 5, 7. Tit. 3, 5. 6. Eph. 2, 18. 2 Cor. 13, 13. Gal. 4, 6.

DE PATRE.

XXVI.

Quid credis cum dicis: Credo in Deum Patrem, omnipotentem, creatorem coeli et terrae?

Credo aeternum Patrem Domini nostri Iesu Christi, qui coelum et terram, cum omnibus, quae in iis sunt, ex nihilo creavit^{a)}, quique eadem aeterno suo consilio et providentia sustentat ac gubernat^{b)}: propter Christum Deum meum et patrem meum esse^{c)}: itaque sic ei confido, sic in eo acquiesco, ut non dubitem, quin provisorus sit omnibus, tum animo, tum corpori meo necessariis^{d)}. Quin etiam, quae mihi mala in hac aerumnosa vita immittit, ea in meam salutem sit conversurus^{e)}, cum et facere id possit, ut omnipotens Deus^{f)}, et facere id velit, ut benignus Pater^{g)}.

a) Psal. 33, 6. Gen. 1. et 2. Iob. 33, 4. et 38. et 39. Psal. 36. Actor. 4, 24. Exod. 20, 11. Actor. 14, 15. Esa. 45, 7. Ioh. 1, 3. b) Psal. 104, 2—5. et 115, 3. Matth. 10, 29. 30. Hebr. 1, 3. Rom. 11, 36. c) Ioh. 1, 12. Rom. 8, 15. Gal. 4, 5. 6. Eph. 1, 5. d) Psalm. 55, 23. Matth. 6, 26. Luc. 12, 22. 23. 24. e) Rom. 8, 28. f) Esai. 46, 4. Rom. 8, 38. 39. et 10, 12. g) Matth. 6. Matth. 7, 9. 10. 11.

1) Credo in Spiritum sanctum] haec verba om. Augusti.

XXVII.

Quid est providentia Dei?

Omnipotens et ubique praesens Dei vis ^{a)}, qua coelum et terram, cum omnibus creaturis, tanquam manu sustinet ac gubernat ^{b)}: ut quae terra nascuntur, pluvia item et siccitas, fertilitas et sterilitas, eibus et potus ^{c)}, bona et adversa valetudo, divitiae et paupertas ^{d)}, omnia denique non temere aut fortuito ^{e)}, sed paterno eius consilio et voluntate contingant.

^{a)} Matth. 17, 27. Actor. 17, 25. Psalm. 94, 9. 10. Ies. 29, 15. 16. Ezech. 8, 12. ^{b)} Hebr. 1, 2. 3. ^{c)} Ier. 5, 23. 24. Act. 14, 17. ^{d)} Iob. 9, 3. ^{e)} Prov. 22, 2.

XXVIII.

Quid nobis prodest haec cognitio creationis et providentiae divinae?

Ut in adversis patientes ^{a)}, in secundis grati simus ^{b)}, in futurum vero optimam in Deo fidissimo Patre spem repositam habeamus ^{c)}, certo scientes, nihil esse, quod nos ab eius amore abstrahat ^{d)}, quandoquidem omnes creaturae ita sunt in eius potestate, ut sine eius arbitrio, non modo nihil agere sed ne moveri quidem possint ^{e)}.

^{a)} Rom. 5, 3. 4. Iac. 1, 3. Iob. 1, 21. 22. ^{b)} Deuter. 8, 10. 1 Thess. 5, 18. ^{c)} Rom. 5, 4. 5. 6. ^{d)} Rom. 8, 38. 39. ^{e)} Iob. 1, 12. et 2, 6. Prov. 21, 1. Actor. 17, 25—28.

DE FILIO.

XXIX.

Quare Filius Dei appellatur Iesus, hoc est, Salvator?

Quia nos salvat ab omnibus peccatis nostris ^{a)}: nec ulla salus aliunde peti debet, nec alibi reperiri potest ^{b)}.

^{a)} Matth. 1, 21. Hebr. 7, 24. 25. ^{b)} Act. 4, 11. 12.

XXX.

Creduntne igitur illi in unicum Servatorem Iesum, qui sanctis, aut a se, aut aliunde felicitatem aut salutem quaerunt?

Non: Etsi enim verbo quidem eo Servatore gloriantur, re ipsa tamen abnegant unicum Servatorem Iesum ^{a)}. Necesse est enim, aut Iesum non esse perfectum Servatorem, aut qui eum Servatorem fide amplectuntur vera, eos omnia in ipso possidere, quae ad salutem requiruntur ^{b)}.

^{a)} 1 Cor. 1, 13. 30. 31. Gal. 4, 5. ^{b)} Hebr. 12, 2. Ies. 9, 6. Coloss. 1, 19. 20. et 2, 10. Iob. 1, 16. Ies. 43, 11. 25.

XXXI.

Quare appellatur Christus, hoc est, unctus?

Quod a Patre ordinatus, et Spiritu Sancto unctus sit^{a)} summus Propheta ac Doctor^{b)}, qui nobis arcanum consilium et omnem voluntatem Patris, de redemptione nostri patefecit^{c)}: et summus Pontifex^{d)}, qui nos unico sacrificio sui corporis redemit, assidueque pro nobis apud Patrem intercedit^{e)}: et Rex, qui nos suo verbo et Spiritu gubernat, et partam nobis salutem tuetur ac conservat^{f)}.

a) Psal. 45, 8. Hebr. 1, 9. Deut. 18, 15. et Act. 3, 22. et 7, 37.
b) Ioh. 1, 18. et 15, 15. Matth. 11, 27. c) Psal. 110, 4. Hebr. 7, 21.
et 10, 12. d) Rom. 8, 34. Rom. 5, 9. 10. e) Psal. 2, 6. Luc. 1, 33.
f) Matth. 28, 18. Ioh. 10, 28.

XXXII.

Cur vero tu Christianus appellaris?

Quod per fidem membrum sum Iesu Christi^{a)}, et unctionis ipsius particeps^{b)}, ut et nomen eius confitear^{c)}, meque sistam ipsi vivam gratitudinis hostiam^{d)}, et in hac vita, contra peccatum et Satanam, libera et bona conscientia pugnem^{e)}, et postea aeternum cum Christo regnum in omnes creaturas teneam^{f)}.

a) Acto. 1, 25. 26. 1 Cor. 6, 15. b) 1 Ioh. 2, 27. Ies. 59, 21. Ioh. 2, 28. et Act. 2, 17. c) Matth. 10, 32. 33. d) Rom. 12, 1. Apoc. 5, 8. 10. 1 Petr. 2, 9. et Exod. 19, 6. e) 1 Tim. 1, 18. 19. f) Matth. 25, 34. 2 Tim. 2, 12. Apoc. 1, 6.

XXXIII.

Quam ob causam Christus vocatur Filius Dei unigenitus, cum nos quoque simus filii Dei?

Quia solus Christus est coaeternus, et naturalis aeterni Patris Filius^{a)}: nos autem propter eum, ex gratia, a Patre adoptati sumus^{b)}.

a) Ioh. 1, 14. 18. Hebr. 1, 1. 2. Ioh. 3, 16. 1 Ioh. 4, 9. b) Rom. 8, 15. 16. 17. Eph. 1, 5. 6. Ioh. 1, 12. 1 Ioh. 1, 3.

XXXIV.

Qua de causa appellas eum Dominum nostrum?

Quia corpus et animam nostram a peccatis, non auro, nec argento, sed pretioso suo sanguine redimens, et ab omni potestate Diaboli liberans nos sibi proprios vindicavit^{a)}.

a) 1 Petr. 1, 18. 19. 1 Cor. 6, 20. et 7, 23. Ephes. 1, 7. 1 Tim. 2, 5. 6.

XXXV.

Quid credis cum dicis: Conceptus est per Spiritum Sanctum, natus ex Maria virgine?

Quod ipse Filius Dei, qui est ^{a)}, et permanet verus ac aeternus Deus ^{b)}, naturam vere humanam ex carne et sanguine virginis Mariae ^{c)}, operatione Spiritus Sancti assumpsit ^{d)}, ut simul sit verum semen Davidis ^{e)}, fratribus suis per omnia similis ^{f)}, excepto peccato ^{g)}.

^{a)} Ioh. 1, 1. et 17, 3. 4. 5. Rom. 1, 3. 4. Col. 1, 15. 16. 17. Psal. 2, 7. 8. et Actor. 13, 33. et Hebr. 1, 5. et 5, 5. Matth. 3, 17. et 17, 5. et Marc. 1, 11. Matth. 16, 16. et Luc. 9, 20. ^{b)} Rom. 9, 5. Ies. 7, 14. et Matth. 1, 23. Ies. 9, 6. 1 Ioh. 5, 20. Ioh. 20, 28. ^{c)} Ioh. 1, 14. Gal. 4, 4. 5. ^{d)} Matth. 1, 18. 19. 20. Luc. 1, 35. ^{e)} Psalm. 132, 11. et 2 Sam. 7, 12. et Luc. 1, 32. Actor. 2, 30. 31. ^{f)} Phil. 2, 7. ^{g)} Hebr. 4, 15. et 7, 26. 27.

XXXVI.

Quem fructum percipis ex sancta conceptione et nativitate Christi?

Quod is noster sit Mediator ^{a)}, et sua innocentia, ac perfecta sanctitate, mea peccata, in quibus conceptus sum, tegat, ne in conspectum Dei veniant ^{b)}.

^{a)} Hebr. 2, 16. 17. 18. ^{b)} Psal. 32, 1. 1 Cor. 1, 30. Rom. 8, 3. 4. Gal. 4, 4. 5.

XXXVII.

Quid credis cum dicis: Passus est?

Eum toto quidem vitae suae tempore, quo in terris egit, praecipue vero in eius extremo, iram Dei adversus peccatum universi generis humani, corpore et anima sustinuisse ^{a)}: ut sua passione, tanquam unico sacrificio propitiatorio ^{b)}, corpus et animam nostram ab aeterna damnatione liberaret, et nobis gratiam Dei, iustitiam ac vitam aeternam acquireret.

^{a)} 1 Petr. 2, 24. 1 Petr. 3, 18. Ies. 53, 12. ^{b)} 1 Ioh. 2, 2. et 4, 10. Rom. 3, 25. 26.

XXXVIII.

Quid causae fuit, cur sub iudice Pilato pateretur?

Ut innocens coram iudice politico damnatus ^{a)}, nos a severo Dei iudicio, quod omnes manebat, eximeret ^{b)}.

^{a)} Luc. 23, 13. 14. 15. Ioh. 19, 4. ^{b)} Psal. 69, 5. Ies. 53, 4. 5. 2 Cor. 5, 21. Gal. 3, 13. 14.

XXXIX.

Est vero quiddam amplius, quod affixus sit cruci, quam si alio genere mortis affectus esset?

Sane amplius: Ex hac enim re sum certus, eum maledictio-

nem, quae mihi incumbibat, in se recepisse: nam mors crucis a Deo erat maledicta ^{a)}).

a) Deut. 21, 23. Gal. 3, 13. Gen. 2, 17.

XL.

Cur necesse fuit, ut Christus ad mortem usque se dederet?

Propterea quod iustitiae et veritati Dei ^{a)} nullo alio pacto pro nostris peccatis potuit satisfieri, quam ipsa morte filii Dei ^{b)}).

a) Hebr. 2, 9. 14, 15. b) Phil. 2, 8.

XLI.

Quare etiam sepultus est?

Ut eo testatum faceret, se vere mortuum esse ^{a)}).

a) Act. 13, 29. Matth. 27, 59. 60. Luc. 23, 52. 53. Ioh. 19, 38—42.

XLII.

At cum Christus pro nobis mortem oppetierit, cur nobis quoque moriendum est?

Mors nostra non est pro peccatis nostris satisfactio, sed peccati abolitio, et transitus in vitam aeternam ^{a)}).

a) Ioh. 5, 24. Phil. 1, 23. Rom. 7, 24. 25.

XLIII.

Quid praeterea capimus commodi ex sacrificio et morte Christi?

Quod virtute eius mortis vetus noster homo, una cum eo crucifigitur, interimitur, ac sepelitur ^{a)}), ne pravae cupiditates et desideria carnis posthac in nobis regnent ^{b)}), sed nos ipsos ei hostiam gratitudinis offeramus ^{c)}).

a) Rom. 6, 6. 7. 8. 11. b) Rom. 6, 12. c) Rom. 12, 1.

XLIV.

Cur additur: Descendit ad inferna?

Ut in summis doloribus et gravissimis tentationibus, me consolatione hac sustentem, quod Dominus meus Iesus Christus inenarrabilibus animi sui angustiis, cruciatibus et terroribus, in quos cum antea, tum maxime in cruce pendens, fuerat demersus, me ab angustiis et cruciatibus inferni liberaverit ^{a)}).

a) Ies. 53, 10. Matt. 27, 46.

XLV.

Quid nobis prodest resurrectio Christi?

Primum sua resurrectione mortem devicit, ut nos posset eius

iustitiae, quam nobis sua morte pepererat, participes facere ^{a)}. Deinde, nos iam quoque eius potentia ad novam vitam excitamur ^{b)}. Postremo, resurrectio capitis nostri Christi, nobis gloriosae resurrectionis nostrae pignus est ^{c)}.

a) 1 Cor. 15, 16. 17. 18. 54. 55. Rom. 4, 25. 1 Petr. 1, 3. 4. 5. 21.

b) Rom. 6, 4. Coloss. 3, 1—4. Eph. 2, 5. 6. c) 1 Cor. 15, 12. 13. 14. Rom. 8, 11.

XLVI.

Quomodo intelligis illud: Ascendit ad coelos?

Quod aspicientibus discipulis, Christus de terra in coelum sublatus est ^{a)}, atque etiamnum nostra causa ibidem est ^{b)}, et erit, donec redeat ad iudicandum vivos et mortuos ^{c)}.

a) Act. 1, 9. Marc. 16, 19. Luc. 24, 51. b) Hebr. 4, 14. et 7, 24. 25. et 9, 11. Rom. 8, 34. Eph. 4, 10. Coloss. 3, 1. 2. c) Act. 1, 11. Matth. 24, 30.

XLVII.

An ergo Christus non est nobiscum usque ad finem mundi, quemadmodum promisit ^{a)}?

Christus est verus Deus, et verus homo; itaque secundum naturam humanam, iam non est in terra ^{b)}: at secundum divinitatem suam, maiestatem, gratiam et spiritum, nullo unquam tempore a nobis abest ^{c)}.

a) Matth. 28, 20. b) Matth. 26, 11. Ioh. 16, 28. et Ioh. 17, 11. Actor. 3, 21. c) Ioh. 14, 16. 17. Ioh. 16, 13. Ephes. 4, 8. Augustin. tract. 50. in Ioan.

XLVIII.

An vero isto pacto duae naturae in Christo, non divelluntur, si non sit natura humana, ubicunque est divina?

Minime: Nam cum divinitas comprehendi non queat, et omni loco praesens sit ^{a)}, necessario consequitur, esse eam quidem extra naturam humanam, quam assumsit, sed nihilo minus tamen esse in eadem, eique personaliter unitam permanere ^{b)}.

a) Ies. 66, 1. et Actor. 7, 49. Actor. 17, 27. 28. Ierem. 23, 23. 24. b) Coloss. 2, 9. Ioh. 3, 13. et 11, 15. Matth. 28, 6.

XLIX.

Quem fructum nobis adfert ascensio Christi in coelum?

Primum quod in coelo apud patrem pro nobis intercedit ^{a)}. Deinde quod carnem nostram in coelo habemus, ut eo tanquam certo pignore confirmemur, fore, ut ipse qui caput nostrum est, nos sua membra ad se extollat ^{b)}. Tertio, quod nobis suum Spiritum mutui pignoris loco mittit ^{c)}, cuius efficacia non terrena sed superna quaerimus, ubi ipse est ad dextram Dei sedens ^{d)}.

a) 1 Ioh. 2, 1. Rom. 8, 34. b) Ioh. 14, 2. et 20, 17. Ephes. 2, 6.

c) Ioh. 14, 16. et 16, 7. 2 Cor. 1, 21. et 5, 5. d) Col. 3, 1. Phil. 3, 20. 21.

L.

Cur additur: Sedet ad dextram Dei?

Quia Christus ideo in coelum ascendit, ut se ibi caput suae Ecclesiae declaret^{a)}, per quod Pater omnia gubernat^{b)}.

a) Eph. 1, 20. 21. 22. 23. et 5, 23. Col. 1, 18. b) Matth. 28, 18. Ioh. 5, 22. 23.

LI.

Quid nobis prodest haec gloria nostri capitis Christi?

Primum, quod per Spiritum sanctum in nos sua membra, coelestia dona effundit^{a)}. Deinde, quod nos sua potentia contra omnes hostes protegit ac defendit^{b)}.

a) Eph. 4, 10. 11. 12. b) Psal. 2, 9. 110, 1. 2. Ioh. 10, 28. 29. Eph. 4, 8.

LII.

Quid te consolatur reditus Christi ad iudicandum vivos et mortuos?

Quod in omnibus miseriis et persecutionibus, erecto capite, eundem illum, qui se prius pro me iudicio dei statuit, et maledictionem omnem a me abstulit, iudicem e coelo exspecto^{a)}, qui omnes suos et meos hostes, in aeternas poenas abiiciat^{b)}; me vero cum omnibus electis ad se in coelestia gaudia, et sempiternam gloriam traducat^{c)}.

a) Luc. 21, 28. Rom. 8, 23. 24. Phil. 3, 20. 21. Tit. 2, 13. 2 Thess. 1, 6. 10. Matth. 25, 41. 42. 43. b) 1 Thess. 4, 16. 17. c) Matth. 25, 34. 35. 36.

DE SPIRITU SANCTO.

LIII.

Quid credis de Spiritu Sancto?

Primum, quod sit verus et coaeternus Deus, cum aeterno Patre et Filio^{a)}; deinde, quod mihi quoque datus sit^{b)}, ut me per veram fidem, Christi et omnium eius beneficiorum participem faciat^{c)}, me consoletur^{d)}, et mecum in aeternum maneat^{e)}.

a) Gen. 1, 2. Ies. 48, 16. 1 Cor. 3, 6. et 6, 19. Act. 5, 3. 4. b) Matth. 28, 19. 20. 2 Cor. 1, 21. 22. c) Gal. 3, 14. 1 Petr. 1, 1. 2. 1 Cor. 6, 17. d) Act. 9, 31. e) Ioh. 14, 16. 1 Petr. 4, 14.

LIV.

Quid credis de sancta et catholica Christi Ecclesia?

Credo Filium Dei^{a)}, ab initio mundi ad finem usque^{b)}, sibi ex universo genere humano^{c)} coetum ad vitam aeternam electum^{d)},

per Spiritum suum et verbum ^{e)}), in vera fide consentientem ^{f)}), colligere, tueri, ac servare ^{g)}): meque vivum eius coetus membrum esse ^{h)}), et perpetuo mansurum ⁱ⁾).

a) Ioh. 10, 11. b) Gen. 26, 4. c) Rom. 8, 29. 30. Eph. 1, 10. 11. 12. 13. 1 Petr. 1, 20. 21. d) Ies. 59, 21. Rom. 1, 16. et 10, 14. 15. 16. 17. Eph. 5, 26. e) Act. 2, 42. Eph. 4, 3. 4. 5. 6. f) Matth. 16, 18. Ioh. 10, 28. 29. g) 1 Ioh. 3, 21. 2 Cor. 13, 5. h) 1 Ioh. 2, 19. i) 1 Cor. 1, 8. 9. Rom. 8, 35. 36. 37. Psalm. 71, 9. 18.

LV.

Quid sibi vult Communio Sanctorum?

Primum, quod universi et singuli credentes, Christi et omnium eius bonorum, tamquam ipsius membra communionem habeant ^{a)}). Deinde, quod singuli, quae acceperunt dona, in commune commodum et universorum salutem prompte et alacriter conferre debeant ^{b)}).

a) 1 Ioh. 1, 3. Rom. 8, 32. 1 Cor. 12, 12. 13. 21. 1 Cor. 6, 17. b) 1 Cor. 13, 5. 6. Phil. 2, 4. 5. 6.

LVI.

Quid credis de remissione peccatorum?

Deum propter satisfactionem Christi ^{a)}), meorum peccatorum, atque illius etiam pravitatis, cum qua mihi per omnem vitam pugnandum est ^{b)}), memoriam omnem deposuisse, et me iustitia Christi gratis donare, ne unquam in iudicium veniam ^{c)}).

a) 1 Ioh. 2, 2. 2 Cor. 5, 19. 21. b) Ierem. 31, 34. Psalm. 103, 3. 4. 10. 12. Rom. 7, 24. 25. et 8, 1—4. c) Ioh. 3, 18.

LVII.

Quid te consolatur Resurrectio carnis?

Quod non tantum anima mea, postquam e corpore excesserit, e vestigio ad Christum suum caput assumetur ^{a)}): verum quod haec quoque caro mea, potentia Christi excitata, rursus animae meae uniatur, et glorioso Christi corpori conformabitur ^{b)}).

a) Luc. 23, 43. Phil. 1, 21. 22. 23. b) 1 Cor. 15, 53. 54. Iob. 19, 25. 26. 27. 1 Ioh. 3, 2. Phil. 3, 21.

LVIII.

Quam consolationem capis ex articulo de vita aeterna?

Quod, quoniam in praesentia vitae aeternae initia in meo corde praesentisco ^{a)}), futurum sit, ut post hanc vitam pena perfecta quoque beatitudine potiar, in qua Deum in aeternum celebrem ^{b)}): quam quidem beatitudinem nec oculus vidit, nec auris audivit, nec ullus homo cogitatione comprehendit ^{c)}).

a) 2 Cor. 5, 2. 3. b) 1 Cor. 2, 9. c) Ioh. 17, 3.

LIX.

At cum haec omnia credis, quid utilitatis inde ad te redit?

Quod in Christo iustus sum coram Deo, et haeres vitae aeternae ^{a)}).

a) Hab. 2, 4. Rom. 1, 17. Ioh. 3, 36.

LX.

Quomodo iustus es coram Deo?

Sola fide in Iesum Christum ^{a)}), adeo ut licet mea me conscientia accuset, quod adversus omnia mandata Dei graviter peccaverim, nec ullum eorum servaverim ^{b)}), adhaec etiamnum ad omne malum propensus sim ^{c)}), nihilominus tamen, (modo haec beneficia vera animi fiducia amplectar ^{d)}), sine ullo meo merito ^{e)}), ex mera Dei misericordia ^{f)}), mihi perfecta satisfactio ^{g)}), iustitia et sanctitas Christi ^{h)}), imputetur ac donetur ⁱ⁾); perinde ac si nec ullum ipse peccatum admissem, nec ulla mihi labe inhaereret: imo vero quasi eam obedientiam, quam pro me Christus praestitit, ipse perfecte praestitissem ^{k)}).

a) Rom. 3, 21—28. et 5, 1. 2. Gal. 2, 16. Ephes. 2, 8. 9. Phil. 3, 9.

b) Rom. 3, 9. c) Rom. 7, 23. d) Rom. 3, 22. Ioh. 3, 18. e) Rom. 3, 24. Deut. 9, 6. Ezech. 36, 22. f) Tit. 3, 5. Eph. 2, 8. 9. g) 1 Ioh. 2, 2.

h) 1 Ioh. 2, 1. i) Rom. 4, 4. 5. 2 Cor. 5, 19. 2 Cor. 5, 21.

LXI.

Cur sola fide te iustum esse affirmas?

Non quod dignitate meae fidei Deo placeam, sed quod sola satisfactio, iustitia ac sanctitas Christi, mea iustitia sit coram Deo ^{a)}). Ego vero eam non alia ratione, quam fide amplecti, et mihi applicare queam ^{b)}).

a) 1 Cor. 1, 30. 31. et 2, 2. b) 1 Ioh. 5, 10. 11.

LXII.

Cur nostra bona opera non possunt esse iustitia, vel pars aliqua iustitiae coram Deo?

Propterea quod oporteat eam iustitiam, quae in iudicio Dei consistat, perfecte absolutam esse, et omni ex parte divinae legi congruentem ^{a)}): nostra vero etiam praestantissima quaeque opera, in hac vita sunt imperfecta, atque adeo peccatis inquinata ^{b)}).

a) Gal. 3, 10. Deut. 27, 26. b) Ies. 64, 6.

LXIII.

Quomodo bona opera nostra nihil promereantur, cum Deus et in praesenti et in futura vita mercedem pro his se daturum promittat?

Merces ea non datur ex merito, sed ex gratia ^{a)}).

a) Luc. 17, 10.

LXIV.

An autem haec doctrina non reddit homines securos et prophanos?

Non: neque enim fieri potest, quin ii qui Christo per fidem insiti sunt, fructus proferant gratitudinis ^{a)}.

^{a)} Matth. 7, 18. Ioh. 15, 5.

DE SACRAMENTIS.

LXV.

Quoniam igitur sola fides nos Christi atque omnium eius beneficiorum participes facit: unde haec fides proficiscitur?

A Spiritu Sancto, qui eam per praedicationem Evangelii in cordibus nostris accendit ^{a)}, et per usum Sacramentorum confirmat ^{b)}.

^{a)} Eph. 2, 8. 9. Eph. 3, 23. Ioh. 3, 5. Phil. 1, 29. ^{b)} Matth. 28, 19. 20. 1 Petr. 1, 22. 23.

LXVI.

Quid sunt Sacramenta?

Sunt Sacra et in oculos incurrentia signa, ac sigilla, ob eam causam a Deo instituta, ut per ea nobis promissionem Evangelii magis declaret et obsignet: quod scilicet non universis tantum, verum etiam singulis credentibus, propter unicum illud Christi sacrificium in cruce peractum, gratis donet remissionem peccatorum, et vitam aeternam ^{a)}.

^{a)} Gen. 17, 11. Rom. 4, 11. Deut. 30, 6. Lev. 6, 25. Hebr. 9, 8. 9. 24. Ezech. 20, 12. 1 Sam. 17, 36. Ies. 6, 6. 7. et 54, 9.

LXVII.

Num utraque igitur, et verbum et Sacramenta eo spectant, ut fidem nostram ad sacrificium Christi in cruce peractum, tanquam ad unicum nostrae salutis fundamentum deducant?

Ita est. Nam Spiritus sanctus docet Evangelio, et confirmat Sacramentis, omnem nostram salutem positam esse in unico sacrificio Christi, pro nobis in cruce oblato ^{a)}.

^{a)} Rom. 6, 3. Gal. 3, 26. 27.

LXVIII.

Quot Sacramenta instituit Christus in novo foedere?

Duo, Baptismum et sacram Coenam.

DE BAPTISMO.

LXIX.

Qua ratione in Baptismo admoneris et confirmaris, te unici illius sacrificii Christi participem esse?

Quod Christus externum aquae lavacrum mandavit ^{a)}, addita hac promissione ^{b)}, me non minus certo, ipsius sanguine et Spiritu a sordibus animae, hoc est, ab omnibus meis peccatis lavari: quam aqua extrinsecus ablutus sum ^{c)}, qua sordes corporis expurgari solent.

^{a)} Matth. 28, 19. 20. Act. 2, 38. ^{b)} Matth. 3, 11. Marc. 16, 16. Rom. 6, 3. 4. ^{c)} Marc. 1, 4. Luc. 3, 3.

LXX.

Quid est sanguine et Spiritu Christi ablui?

Est accipere a Deo remissionem peccatorum gratis, propter sanguinem Christi, quem is pro nobis in suo sacrificio in cruce profudit ^{a)}. Deinde etiam per Spiritum sanctum renovari, et ipso sanctificante membrum Christi fieri, quo magis ac magis peccatis moriamur, et sancte inculcateque vivamus ^{b)}.

^{a)} Hebr. 12, 24. 1 Petr. 1, 1. 2. Apoc. 1, 5. et 22, 14. Zachar. 13, 1. Ezech. 36, 25. 26. 27. ^{b)} Ioh. 1, 33. et 3. 5. 1 Cor. 6, 11. et 12, 13. Rom. 6, 4. Col. 2, 11. 12.

LXXI.

Ubi promisit Christus, se nos tam certo sanguine et Spiritu suo abluturum, quam aqua Baptismi abluti sumus?

In institutione Baptismi, cuius haec sunt verba: *Ite et docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti* ^{a)}: *Qui crediderit et baptizatus fuerit, servabitur: qui non crediderit, condemnabitur* ^{b)}. Haec promissio repetitur, cum scriptura Baptismum nominat *lavacrum regenerationis* ^{c)}, et *ablutionem peccatorum* ^{d)}.

^{a)} Matth. 28, 19. ^{b)} Marc. 16, 16. ^{c)} Tit. 3, 5. ^{d)} Act. 22, 16.

LXXII.

Estne ergo externus Baptismus aquae, ipsa peccatorum ablutio?

Non est ^{a)}: Nam solus sanguis Iesu Christi purgat nos ab omni peccato ^{b)}.

^{a)} Matth. 3, 11. ^{b)} 1 Petr. 3, 21. Ephes. 5, 26. 27. 1 Ioh. 1, 7. 1 Cor. 6, 11.

LXXIII.

Cur ergo Spiritus sanctus Baptismum appellat lavacrum regenerationis et ablutionem peccatorum?

Deus non sine gravi causa sic loquitur, videlicet non solum ut nos doceat, quemadmodum sordes corporis aqua purgantur, sic peccata nostra sanguine et Spiritu Christi expiari ^{a)}: verum multo magis, ut nobis hoc divino symbolo ac pignore certum faciat, nos non minus vere a peccatis nostris interna lotione ablui, quam externa et visibili aqua abluti sumus ^{b)} ¹⁾.

^{a)} Apoc. 1, 5. et 7, 14. 1 Corinth. 6, 11. ^{b)} Marc. 16, 16. Gal. 3, 17.

LXXIV.

Suntne etiam infantes baptizandi?

Omnino. Nam cum aequae ac adulti ad foedus et Ecclesiam Dei pertineant ^{a)}: cumque eis per sanguinem Christi, remissio peccatorum ^{b)}, et Spiritus sanctus fidei effector, non minus quam adultis promittatur ^{c)}: per Baptismum Ecclesiae Dei inserendi sunt, et ab infidelium liberis discernendi ^{d)}, itidem ut in Veteri foedere, per *circumcisionem* fiebat ^{e)}, cui in Novo foedere substitutus est Baptismus ^{f)}.

^{a)} Gen. 17, 7. ^{b)} Matth. 19, 14. ^{c)} Luc. 1, 14. 15. Psal. 22, 11. Ies. 44, 1. 2. 3. Act. 2, 39. ^{d)} Act. 10, 47. ^{e)} Gen. 17, 14. ^{f)} Col. 2, 11. 12. 13.

DE COENA DOMINI.

LXXV.

Qua ratione in Coena Domini admoneris et confirmaris, te unici illius sacrificii Christi in cruce oblatis, atque omnium eius bonorum participem esse?

Quod Christus me atque omnes fideles de hoc fracto pane edere, et de poculo distributo bibere iussit, in sui memoriam, addita hac promissione ^{a)}: Primum corpus suum non minus certo pro me in cruce oblatum ac fractum, et sanguinem suum pro me fusum esse: quam oculis cerno, panem Domini mihi frangi, et poculum mihi communicari. Deinde animam meam non minus certo ipsius corpore, quod pro nobis crucifixum, et sanguine qui pro nobis fusus est, ad vitam aeternam ab ipso pasci: quam panem et vinum, Symbola corporis et sanguinis Domini, e manu ministri accepta, ore corporis percipio.

^{a)} Matth. 26, 26. 27. 28. Marc. 14, 22. 23. 24. Luc. 22, 19. 20. 1 Cor. 10, 16. 17. et 11, 23. 24. 25. et 12, 13.

1) lotione ablui, quam sumus] pro his legimus in edit. Augusti tantummodo verba haec: et visibili aqua abluti sumus.

LXXVI.

Quid est crucifixum corpus Christi edere, et fustum eius sanguinem bibere?

Est non tantum totam passionem et mortem Christi certa animi fiducia amplecti, ac per id remissionem peccatorum et vitam aeternam adipisci ^{a)}: sed etiam per Spiritum sanctum, qui simul in Christo et in nobis habitat, ita sacrosancto eius corpori magis ac magis uniri ^{b)}, ut quamvis ipse in coelo ^{c)}, nos vero in terra simus, nihilominus tamen caro simus de carne eius et os de ossibus eius ^{d)}: utque omnia corporis membra ab una anima, sic nos uno eodemque Spiritu vivificemur et gubernemur ^{e)}.

^{a)} Ioh. 6, 35. 40. 47. 48. 50. 51. 53. 54. ^{b)} Ioh. 6, 55. 56. ^{c)} Act. 3, 21. et 1, 9. 10. 11. 1 Cor. 11, 26. ^{d)} Eph. 3, 16. 17. 5, 29. 30. 1 Corinth. 6, 15. 17. 19. 1 Ioh. 3, 24. et 4, 13. Ioh. 14, 23. ^{e)} Ioh. 6, 56. 57. 58. et 15, 1. 2. 3. 4. 5. 6. Eph. 4, 15. 16.

LXXVII.

Quo loco promisit Christus, se credentibus tam certo corpus et sanguinem suum sic edendum et bibendum daturum, quam fractum hunc panem edunt, et poculum hoc bibunt?

In institutione Coenae, cuius haec sunt verba ^{a)}: Dominus noster Iesus Christus, ea nocte qua proditus est, accepit panem: et gratis actis, fregit ac dixit: accipite, (comedite,) hoc est corpus meum, quod pro vobis frangitur: hoc facite in mei recollectionem. Itidem et poculum, postquam coenassent, dicens: hoc poculum est novum foedus per meum sanguinem ^{b)}: Hoc facite, quotiescunque biberitis, in mei recordationem ^{c)}. Quotiescunque enim ederitis panem hunc, et poculum hoc biberitis, mortem Domini annunciate, donec venerit. Haec promissio a Paulo repetitur, cum inquit: Poculum gratiarum actionis, pro gratias agimus, nonne communio est sanguinis Christi? Panis, quem frangimus, nonne communio est corporis Christi? quoniam unus panis, unum corpus multi sumus: Nam omnes unius panis participes sumus ^{d)}.

^{a)} 1 Corinth. 11, 23. 24. 25. Matth. 26, 26. 27. 28. Marc. 14, 22. 23. 24. Luc. 22, 19. 20. ^{b)} Exod. 24, 8. Hebr. 9, 20. ^{c)} Exod. 13, 9. ^{d)} 1 Cor. 10, 16. 17.

LXXVIII.

Num ergo panis et vinum fiunt ipsum corpus et sanguis Christi?

Nequaquam: verum, ut aqua Baptismi in sanguinem Christi non convertitur, nec est ipsa peccatorum ablutio, sed Symbolum tantum et pignus earum rerum, quae nobis in Baptismo obsignantur: ita nec panis coenae Dominicae, est ipsum corpus Christi ^{a)}: quanquam pro ratione Sacramentorum, et usitata Spiritui Sancto de his loquendi forma ^{b)}, panis Christi corpus appellatur ^{c)}.

a) Matth. 26, 29. Marc. 14, 24. b) 1 Cor. 10, 16. 17. et 11, 26. 27. 28. c) Gen. 17, 10. 11. 14. 19. Exod. 12, 26. 27. 43. 48. et 13, 9. Actor. 7, 8. Exod. 24, 8. Lev. 16, 10. et 17, 11. Ies. 6, 6. 7. Tit. 3, 5. Actor. 22, 16. 1 Petr. 3, 21. 1 Cor. 10, 1—4.

LXXIX.

Cur ergo Christus panem appellat suum corpus, calicem vero suum sanguinem, seu novum foedus per suum sanguinem: Paulus item panem et vinum, communionem corporis et sanguinis Christi?

Christus non sine gravi causa sic loquitur: videlicet, non solum ut nos doceat, quemadmodum panis et vinum corporis vitam sustentant: sic etiam crucifixum suum corpus et effusum suum sanguinem, vere esse animae nostrae cibum ac potum, quo ad vitam aeternam nutriatur ^{a)}: Verum multo magis, ut hoc visibili signo ac pignore nobis certum faciat, nos non minus vere, corporis et sanguinis sui, per operationem Spiritus sancti, participes esse, quam sacra ista Symbola, in eius memoriam, ore corporis percipimus ^{b)}: Tum etiam, quod eius passio et obedientia, tam certo nostra sit, quam si ipsimet pro nostris peccatis poenas dedissemus, et Deo satisfacissemus.

a) Ioh. 6, 51. 55. 56. b) 1 Cor. 10, 16. 17.

LXXX.

Quid interest inter Coenam Domini, et Missam Papisticam?

Coena Domini nobis testatur, nos perfectam remissionem omnium nostrorum peccatorum habere, propter unicum illud Christi sacrificium, quod ipsemet semel in cruce pereggit ^{a)}: tum etiam nos per Spiritum sanctum inseri Christo ^{b)}, qui iam secundum naturam suam humanam tantum in coelis est ad dexteram Patris ^{c)}, ibique vult ■ nobis adorari ^{d)}.

In Missa autem negatur, vivos et mortuos habere remissionem peccatorum, propter unicam Christi passionem, nisi etiamnum quotidie Christus pro ipsis a Sacrificulis offeratur: tum etiam docetur, Christum corporaliter sub speciebus Panis et Vini esse ideoque in illis adorandum esse ^{e)}. Atque ita ipsum Missae fundamentum, nihil aliud est, quam abnegatio unici illius sacrificii et passionis Iesu Christi, et execranda idololatria.

a) Hebr. 7, 26. 27. et 9, 12. 25—28. et 10, 10. 12. 13. 14. Ioh. 19, 30. Matth. 26, 28. Luc. 22, 19. 20. b) 1 Cor. 6, 17. et 10, 16. 17. et 12, 13. c) Hebr. 1, 3. et 8, 1. 2. d) Ioh. 4, 21—24. et 20, 17. Luc. 24, 52. 53. Act. 7, 55. 56. Coloss. 3, 1. Phil. 3, 20. 21. 1 Thess. 1, 9. 10. e) In canone Missae. Item de consecratione. distinct. 2.

LXXXI.

Quibus accedendum est ad mensam Domini?

Tantum iis, qui vere dolent, se suis peccatis Deum offendisse: confidunt autem sibi ea propter Christum remissa esse: et

quas reliquas habent infirmitates, eas passione et morte illius obiectas esse, quique desiderant magis ac magis in fide et integritate vitae proficere. Hypocritae autem, et qui non vere resipiscunt, damnationem sibi edunt et bibunt ^{a)}.

a) 1 Cor. 10, 19. 20. 21. 22. et 11, 28.

LXXXII.

Suntne illi etiam ad hanc Coenam admittendi, qui confessione et vita, se infideles et impios esse declarant?

Nequaquam: Nam eo pacto foedus Dei profanatur, et ira Dei in universum coetum concitatur ^{a)}. Quocirca Ecclesia, ex praescripto Christi et Apostolorum, hos, clavibus regni coelorum utens, a coena arcere debet, quoad resipuerint, et mores mutaverint.

a) 1 Cor. 11, 20. 34. Ies. 1, 11 — 15. et 66, 3. Ier. 7, 21. 22. 23. Psal. 50, 15. 23.

LXXXIII.

Quid sunt claves regni coelorum?

Praedicatio evangelii, et Ecclesiastica disciplina: quibus coelum credentibus aperitur: infidelibus autem clauditur ^{a)}.

a) Matth. 16, 18. 19. et 18, 18.

LXXXIV.

Quo pacto aperitur et clauditur regnum coelorum praedicatione Evangelii?

Cum ex mandato Christi credentibus universis et singulis, publice annuncietur, omnia peccata ipsis divinitus propter meritum Christi condonari, quoties promissionem evangelii vera fide amplectuntur: contra vero omnibus infidelibus et hypocritis denuntiatur, tantisper ipsis iram Dei et aeternam condemnationem incumbere, dum in suis sceleribus perseverant ^{a)}: secundum quod Evangelii testimonium, Deus tam in praesenti, quam in futura vita iudicaturus est.

a) Ioh. 20, 21. 22. 23. Matth. 16, 19.

LXXXV.

Quo pacto clauditur et aperitur regnum coelorum per disciplinam Ecclesiasticam?

Cum ex mandato Christi, ii qui nomine quidem sunt Christiani, verum doctrina aut vita se ostendunt a Christo alienos ^{a)}, postquam aliquoties fraterne admoniti, ab erroribus aut flagitiis discedere nolunt, Ecclesiae indicantur, aut iis, qui ab Ecclesia ad eam rem sunt constituti, ac si ne horum quidem admonitioni pareant: ab iisdem interdictione Sacramentorum, ex coetu Eccle-

siae, et ab ipso Deo, ex regno Christi excluduntur: ac rursum, si emendationem profiteantur, et reipsa declarent, tanquam Christi et Ecclesiae membra recipiuntur^{b)}.

a) Rom. 12, 7. 8. 9. 1 Cor. 12, 28. b) Matth. 18, 15. 16. 17. 1 Tim. 5, 17. 2 Thess. 3, 14. 15. 2 Ioh. 2, 10. 11. 1 Cor. 5, 3. 4. 5. 2 Cor. 2, 6—11.

TERTIA PARS.

DE GRATITUDINE.

LXXXVI.

Cum ab omnibus peccatis et miseriis, sine ullo nostro merito, sola Dei misericordia, propter Christum liberati simus, quid est cur bona opera faciamus?

Quia postquam nos Christus suo sanguine redemit, renovat nos quoque suo Spiritu ad imaginem sui, ut tantis beneficiis affecti, in omni vita nos erga Deum gratos declaremus^{a)}, et ipse per nos celebretur^{b)}. Deinde, ut nos quoque ex fructibus, de sua quisque fide certi simus^{c)}. Postremo, ut vitae nostrae integritate alios Christo lucrifaciamus^{d)}.

a) Rom. 6, 13. 12, 1. 2. 1 Petr. 2, 5. 9. 10. 1 Cor. 6, 19. 20. b) Matth. 5, 16. 1 Petr. 2, 11. 12. c) 2 Petr. 1, 10. 11. Matth. 7, 17. 18. Gal. 5, 5. 6. 22—25. d) 1 Petr. 3, 1. 2. Matth. 5, 16. Rom. 14, 19.

LXXXVII.

Non possunt igitur illi servari, qui ingrati, et in peccatis secure persistentes, a sua pravitate ad Deum non convertuntur?

Nulla modo. Nam, ut scriptura testatur, nec impudici, nec idololatrae, nec adulteri, nec fures, nec avari, nec ebriosi, nec convitatores, nec raptores, haereditatem regni Dei consequuntur^{a)}.

a) 1 Cor. 6, 9. 10. Eph. 5, 5. 6. 1 Ioh. 3, 14. 15.

LXXXVIII.

Quibus partibus constat conversio hominis ad Deum?

Mortificatione veteris^{a)}, et vivificatione novi hominis.

a) Rom. 6, 4. 5. 6. Eph. 4, 22. 23. 24. Col. 3, 5. 6. 7. 8. 9. 10. 1 Cor. 5, 7. 2 Cor. 7, 11.

LXXXIX.

Quid est mortificatio veteris hominis?

Vere et ex animo dolere, quod peccatis tuis Deum offenderis, eaque magis ac magis odisse et fugere^{a)}.

a) Rom. 8, 13. Ioh. 2, 13. Hos. 5, 15. et 6, 1.

XC.

Quid est vivificatio novi hominis?

Vera laetitia in Deo per Christum ^{a)}, et serium ac promptum studium instituendi vitam ex voluntate Dei, omniaque bona opera exercendi ^{b)}.

^{a)} Rom. 5, 1. et 14, 17. Ies. 57, 15. ^{b)} Rom. 6, 10. 11. Gal. 2, 19. 20.

XCI.

Quae sunt bona opera?

Tantum ea, quae ex vera fide ^{a)}, secundum legem Dei fiunt ^{b)}, et ad eius solius gloriam referuntur ^{c)}: non ea autem quae a nobis opinione recti conficta, aut ab hominibus tradita sunt ^{d)}.

^{a)} Rom. 14, 23. ^{b)} 1 Sam. 15, 22. Eph. 2, 10. ^{c)} 1 Cor. 10, 31. ^{d)} Deut. 11, 32. Ezech. 20, 18. 19. Ies. 29, 13. 14. Matth. 15, 7. 8. 9.

XCII.

Quae est Lex Dei?

Loquutus est Deus omnia verba haec ^{a)}:

^{a)} Deut. 5, 4. 5. Exod. 20, 1.

Primum praeceptum.

Ego sum Dominus Deus tuus, qui eduxi te ex Aegypto, domo servitutis. Non habebis Deos alienos in conspectu meo ^{b)}.

^{b)} Exod. 20, 2. 3. Deut. 5, 6. 7.

Secundum (praeceptum).

Ne sculpas tibi simulacrum, nec ullam imaginem effingas eorum, quae aut supra sunt in coelo, aut infra in terra, aut in aquis sub terra: neque incurves te illis, neque colas ea. Ego enim sum Dominus, Deus tuus, fortis, Zelotes, vindicans peccata patrum in filiis, idque in tertia et quarta progenie eorum qui oderunt me: et misericordia utens in millesimam eorum, qui diligunt me, et observant praecepta mea ^{c)}.

^{c)} Exod. 20, 4. 5. 6. Deut. 5, 8. 9. 10.

Tertium (praeceptum).

Ne usurpes nomen Domini Dei tui temere. Neque enim Dominus dimittet eum impunitum, qui nomen eius vane usurpaverit ^{d)}.

^{d)} Exod. 20, 7. Deut. 5, 11.

Quartum (praeceptum).

Memento ut diem Sabbathi sanctifices. Sex diebus operaberis, et facies omne opus tuum: At septimo die Sabbathum erit

Domino Deo tuo. Non facies ullum opus, nec tu, nec filius tuus, nec filia tua, nec servus tuus, nec ancilla tua, nec iumentum tuum, nec advena, qui est intra portas tuas. Nam sex diebus fecit Deus coelum, terram, mare, et quaecunque in iis sunt, et requievit die septimo, ideoque benedixit diei Sabbathi, et sanctificavit eum^{e)}.

e) Exod. 20, 8—11. Deut. 5, 12—15.

Quintum (praeceptum).

Honora Patrem tuum et Matrem tuam, ut diu vivas in terra, quam tibi Dominus Deus tuus daturus est^{f)}.

f) Exod. 20, 12. Deut. 5, 16.

Sextum (praeceptum).

Non occides^{g)}.

g) Exod. 20, 13. Deut. 5, 17.

Septimum (praeceptum).

Non committes adulterium^{h)}.

h) Exod. 20, 14. Deut. 5, 18.

Octavum (praeceptum).

Non furaberisⁱ⁾.

i) Exod. 20, 15. Deut. 5, 19.

Nonum (praeceptum).

Non dices contra proximum tuum falsum testimonium^{k)}.

k) Exod. 20, 16. Deut. 5, 20.

Decimum (praeceptum).

Non concupisces domum proximi tui, nec concupisces uxorem proximi tui, nec servum eius, nec ancillam, nec bovem, nec asinum, nec quicquam eorum, quae sunt proximi tui^{l)}.

l) Exod. 20, 17. Deut. 5, 21.

XCIII.

Quomodo dividuntur haec praecepta?

In duas tabulas^{a)}, quarum prior quatuor praeceptis tradit, quo pacto nos erga Deum geramus: Posterior sex praeceptis, quae officia proximo debeamus^{b)}.

a) Exod. 34, 28. Deut. 4, 13. Deuter. 10, 3. 4. b) Matth. 22, 37—40.

XCIV.

Quid postulat Deus in primo praecepto?

Ut, quam mihi chara est salus animae meae, tam studiose vitem et fugiam omnem idololatriam ^{a)}, magiam, incantationem, superstitionem ^{b)}, invocationem sanctorum, aut caeterarum creaturarum ^{c)}: unicum autem et verum Deum recte agnoscam ^{d)}, ipsi soli fidam ^{e)}, summa humilitate ^{f)}, ac patientia me illi subiiciam ^{g)}, ab eo solo omnia bona exspectem ^{h)}; denique intimo cordis affectu ipsum amem ⁱ⁾, reverear ^{k)}, venerer ^{l)}, adeo ut omnibus potius creaturis renunciem, quam ut vel minimum contra eius voluntatem committam ^{m)}.

a) 1 Cor. 6, 9. 10. et 10, 7. 14. b) Lev. 19, 31. Deut. 18, 10. 11. 12. c) Matth. 4, 10. Apoc. 19, 10. et 22, 8. 9. d) Ioh. 17, 3. e) Ier. 17, 5. 7. f) 1 Petr. 5, 5. 6. g) Hebr. 10, 36. Col. 1, 11. Rom. 5, 3. 4. 5. 1 Cor. 10, 10. Phil. 2, 14. h) Psal. 104, 27—30. Ies. 45, 7. Iac. 1, 17. i) Deut. 6, 5. Matth. 22, 37. 38. k) Deut. 6, 2. Psal. 111, 10. Prov. 1, 7. et 9, 10. Matth. 10, 28. l) Matth. 4, 10. Deut. 10, 20. m) Matth. 5, 29. 30. et 10, 37. 38. 39. Act. 5, 29.

XCV.

Quid est idololatria?

Est loco unius Dei, aut praeter unum illum et verum Deum, qui se in suo verbo patefecit, aliud quippiam fingere aut habere, in quo spem reponas ^{a)}.

a) Eph. 5, 5. 1 Par. 16, 26. Phil. 3, 19. Gal. 4, 8. Eph. 2, 12. 1 Ioh. 2, 23. 2 Ioh. 1, 9. Ioh. 5, 23.

XCVI.

Quid postulat secundum Praeceptum?

Ne Deum ulla imagine aut figura exprimamus ^{a)}, neve ulla alia ratione eum colamus, quam qua se in suo verbo coli praecepit ^{b)}.

a) Deut. 4, 15—19. Ies. 40, 18. 19—25. Rom. 1, 23. 24. 25. Act. 17, 29. b) 1 Sam. 15, 23. Deut. 12, 30. 31. 32. Matth. 15, 9.

XCVII.

An nullae ergo prorsus fingendae sunt imagines aut simulacra?

Deus nec ulla ratione effingi debet, nec potest: creaturas autem, etsi exprimere quidem licet: vetat tamen Deus, earum imagines fingi, aut haberi, quo vel ipsas, vel Deum per ipsas colamus, aut honoremus ^{a)}.

a) Exod. 23, 24. 25. et 34, 13. 14. 17. Num. 33, 51. 52. Deut. 7, 5. et 12, 3. et 16, 22. 2 Reg. 18, 4.

XCVIII.

An autem in templis imagines tolerari non possunt, quae pro libris sint imperitiae multitudini?

Minime: neque enim decet nos sapientiores esse Deo, qui suam Ecclesiam non mutis simulacris ^{a)}, sed viva praedicatione verbi sui vult erudiri ^{b)}.

^{a)} Ierem. 10, 8. 9. 10. Hab. 2, 18. 19. ^{b)} 2 Petr. 1, 19. 2 Tim. 3, 16. 17.

XCIX.

Quid sancit Deus tertio praecepto?

Ut non solum execrando, aut peierando ^{a)}, verum etiam temere iurando ^{b)}, nomen Dei contumeliose, aut irreverenter ne usurpemus: neve tacendo aut connivendo, horrendis istis sceleribus communicemus: sed sacrosancto Dei nomine non nisi summa cum religione et veneratione utamur ^{c)}: ut vera et constanti confessione ^{d)}, invocatione ^{e)}, omnibus denique verbis et actionibus nostris ipse ^{f)} celebretur.

^{a)} Lev. 24, 10 — 17. Lev. 19, 12. ^{b)} Matth. 5, 37. Iac. 5, 12. ^{c)} Ies. 45, 23. ^{d)} Matth. 10, 32. 33. ^{e)} 1 Tim. 2, 8. ^{f)} Rom. 2, 24. 1 Tim. 6, 1. Col. 3, 16. 17.

C.

Estne igitur adeo grave peccatum iurando, aut dira imprecando, nomen Dei temerare, ut Deus etiam iis succenseat, qui quantum in se est, illud non prohibent aut impediunt?

Certe gravissimum ^{a)}: Neque enim ullum est peccatum maius, aut quod Deum gravius offendant, quam sacri ipsius nominis contumelia. Quocirca etiam id scelus morte multari voluit ^{b)}.

^{a)} Lev. 5, 1. ^{b)} Lev. 24, 15. 16.

CI.

Potestne quis etiam pie per nomen Dei iurare?

Potest, cum vel magistratus id exigit, vel alioqui necessitas, hoc pacto fidem firmari, et veritatem stabiliri postulat: quo et gloria Dei illustretur, et aliorum saluti consulatur. Nam eius generis iusiurandum, verbo Dei sancitur ^{a)}, ideoque etiam a sanctis in veteri et novo foedere, recte est usurpatum ^{b)}.

^{a)} Deut. 6, 13. et 10, 20. Ies. 43, 1. Hebr. 6, 16. ^{b)} Gen. 21, 24. et 31, 53. Iosue 9, 15. 19. 1 Sam. 24, 22. 2 Sam. 3, 35. 1 Reg. 1, 29. 30. Rom. 1, 9. 2 Cor. 1, 23.

CII.

Estne licitum iurare per Sanctos aut alias creaturas?

Non: Nam legitimum iuramentum est invocatio Dei, qua pe-

tur, ut is tanquam unicus cordium inspector, testimonium det veritati, et iuramentum puniat, si sciens fallat ^{a)}: Porro hic honos nulli creaturae convenit ^{b)}.

a) 2 Cor. 1, 23. Rom. 9, 1. b) Matth. 5, 34. 35. 36. Iac. 5, 12.

CIII.

Quid praecipit Deus in quarto praecepto?

Primum, ut ministerium Evangelii et Scholae conserventur ^{a)}: utque ego cum aliis, tum praecipue festis diebus, studiose coetus divinos frequentem ^{b)}, verbum Dei diligenter audiam ^{c)}, utar sacramentis ^{d)}, precibus publicis meas quoque preces adiungam ^{e)}, pro facultatibus aliquid conferam in pauperes ^{f)}. Deinde, ut in omni vita a pravis actionibus vacem, Domino concedens, ut per Spiritum sanctum in me suum opus faciat, atque ita sempiternum illud sabbathum in hac vita exordiar ^{g)}.

a) Tit. 1, 5. 1 Tim. 3, 14. 15. 1 Cor. 9, 11—14. 2 Tim. 2, 2. et 3, 15. 1 Tim. 4, 13—16. et 5, 4. b) Psal. 40, 10. 11. et 68, 27. Act. 2, 42. 46. c) 1 Cor. 14, 19. 29. 30. d) 1 Cor. 11, 33. 34. e) 1 Tim. 2, 1. 2. 3. 8. 9. 10. 1 Cor. 14, 16. f) 1 Cor. 16, 2. g) Ies. 66, 23.

CIV.

Quid nobis iniungit Deus in quinto praecepto?

Ut parentibus, atque adeo omnibus qui nobis praesunt, debitum honorem, amorem et fidem praestemus, nosque ipsorum fidelibus praeceptis et castigationibus ea, qua par est, obedientia, submittamus ^{a)}: tum etiam, ut eorum vitia et mores nostra patientia toleremus ^{b)}, illud semper cogitantes, Deum nos illorum manu velle ducere ac regere ^{c)}.

a) Eph. 6, 1. 2. 5. Col. 3, 18. 20. 22. 23. 24. Eph. 5, 22. Prov. 1, 8. et 4, 1. et 15, 20. et 20, 20. Exod. 21, 17. Rom. 13, 1. b) Prov. 23, 22. Genes. 9, 24. 25. 26. 1 Petr. 2, 18. c) Eph. 6, 4. 9. Coloss. 3, 19. Rom. 13, 2. 7. Matth. 22, 21.

CV.

Quid Deus flagitat in sexto praecepto?

Ut proximum neque cogitatione, neque verbis, neque gestibus, nedum factis, vel per me vel per alium, contumelia afficiam, aut oderim, aut laedam, aut occidam ^{a)}: Sed omnem vindictae cupiditatem abiiciam ^{b)}. Ad haec ne me ipsum laedam, aut sciens in aliquod periculum coniiciam ^{c)}. Quocirca etiam ne caedes fierent, Magistratum gladio armavit ^{d)}.

a) Matth. 5, 21. 22. et 26, 52. Gen. 9, 6. b) Eph. 4, 26. Rom. 12, 19. Matth. 5, 25. et 18, 35. c) Rom. 13, 14. Col. 2, 23. Eccles. 3, 27. Matth. 4, 2. d) Genes. 9, 6. Exod. 21, 14. Matth. 26, 52. Rom. 13, 4.

CVI.

Atqui hoc praeceptum solam caedem prohibere videtur?

At caedem prohibendo, docet Deus, se radicem et originem caedis, iram scilicet ^{a)}, invidiam ^{b)}, odium ^{c)}, et vindictae cupiditatem odisse, atque ea omnia pro caede ducere ^{d)}.

^{a)} Iac. 1, 20. Gal. 5, 19. 20. 21. ^{b)} Rom. 1, 29—32. ^{c)} 1 Ioh. 2, 9. 10. 11. ^{d)} 1 Ioh. 3, 15.

CVII.

An vero id satis est, nos neminem eo quo dictum est, modo occidere?

Non est satis: Dum enim Deus iram, invidiam, odium damnat, postulat, ut proximum aequae ac nos ipsos diligamus ^{a)}, et ut humanitate ^{b)}, lenitate, mansuetudine, patientia ^{c)}, et misericordia ^{d)} erga eum utamur, quodque ei damno esse possit, quantum in nobis est, avertamus ^{e)}. Ad summam, ita animo affecti simus, ut ne inimicis quidem benefacere dubitemus ^{f)}.

^{a)} Matth. 22, 39. et 7, 12. ^{b)} Rom. 12, 10. ^{c)} Eph. 4, 1. 2. 3. Gal. 6, 1. 2. Matth. 5, 5. Rom. 12, 18. Matth. 5, 7. Luc. 6, 36. ^{d)} Exod. 23, 5. ^{e)} Matth. 5, 44. 45. Rom. 12, 20. 21.

CVIII.

Quae est sententia septimi praecepti?

Deum omnem turpitudinem execrari ^{a)}: ideoque nos eam penitus odisse et detestari debere ^{b)}: contraque temperanter, modeste et caste ^{c)}, sive in sacro coniugio, sive in vita coelibe vivere oportere ^{d)}.

^{a)} Lev. 18, 27. 28. 29. ^{b)} Iudae 1. 22. 23. ^{c)} 1 Thess. 4, 3. 4. 5. ^{d)} Hebr. 13, 4. 1 Cor. 7, 7.

CIX.

Nihilne amplius prohibet Deus hoc praecepto, quam adulterium, et id genus turpitudines?

Cum corpus et animus noster templa sint Spiritus sancti, vult Deus ut utrunque pure sancteque possideamus. Ideoque facta, gestus, sermones ^{a)}, cogitationes, cupiditates foedas ^{b)}, et quicquid hominem ad ista allicit, id universum prohibet ^{c)}.

^{a)} Eph. 5, 3. 4. 1 Cor. 6, 18. 19. 20. ^{b)} Matth. 5, 27. 28. ^{c)} Eph. 5, 18. 19. 1 Cor. 15, 33.

CX.

Quid vetat Deus in octavo praecepto?

Non solum ea furta ^{a)} et rapinas ^{b)}, quas magistratus punit: sed furti nomine comprehendit, quicquid est malarum artium et

aucupiorum, quibus aliena captamus, et ad nos vi, aut specie recti transferre studemus ^{c)}: qualia sunt, iniquum pondus ^{d)}, iniusta ulna, inaequalis mensura ^{e)}, fucosa merx, fallax moneta, usura ^{f)}, aut alia quaevis ratio aut modus rem faciendi ■ Deo interdictus. His adde omnem avaritiam ^{g)} et multiplicem divinorum donorum profusionem et abusum ^{h)}).

a) 1 Cor. 6, 10. b) 1 Cor. 5, 10. c) Luc. 3, 14. 1 Thess. 4, 6. d) Prov. 11, 1. et 16, 11. e) Ezech. 45, 9. 10. Deut. 25, 13. 14. 15. f) Psal. 15, 5. Luc. 6, 35. g) 1 Cor. 6, 10. h) Prov. 5, 16. 17.

CXI.

Quae sunt ea quae Deus hic iubet?

Ut commoda et utilitates proximi, quantum possim, adiuvem et augeam: cum eo sic agam, ut mecum agi cuperem ^{a)}: sedulo et fideliter opus faciam, ut aliorum quoque egestati subvenire queam ^{b)}).

a) Matth. 7, 12. b) Eph. 4, 28.

CXII.

Quid exigit nonum praeceptum?

Ne adversus quempiam dicam falsum testimonium ^{a)}, nullius verba calumnier ^{b)}, nulli obtrectem, aut convicium faciam ^{c)}, neminem temere, vel indicta causa condemnem ^{d)}. Verum omnis generis mendacia, fraudes, ut opera Diaboli propria ^{e)}, nisi in me gravissimam iram Dei concitare velim, omni cura fugiam ^{f)}: In iudiciis caeterisque negotiis veritatem secter, et id quod res est libere et constanter profitear ^{g)}. Ad haec famam aliorum et existimationem, quantum queam, defendam et augeam ^{h)}).

a) Prov. 19, 5. 9. et 21, 28. b) Psal. 15, 3. c) Rom. 1, 28—32. d) Matth. 7, 1. 2. Luc. 6, 37. e) Ioh. 8, 44. f) Prov. 12, 22. et 13, 5. g) 1 Cor. 13, 6. Eph. 4, 25. h) 1 Petr. 4, 8.

CXIII.

Quid prohibet decimum praeceptum?

Ne vel minima cupiditate, aut cogitatione, adversus ullum Dei praeceptum corda nostra unquam sollicitentur: sed ut perpetuo, et ex animo omne peccatum detestemur, contraque omni iustitia delectemur ^{a)}).

a) Rom. 7, 7. 8.

CXIV.

Possuntne autem illi, qui ad Deum conversi sunt, haec praecepta perfecte servare?

Minime: Verum etiam sanctissimi quique, quamdiu vivunt, habent tantum exigua initia huius obedientiae ^{a)}: sic tamen, ut

serio ac non simulato studio, non secundum aliqua tantum, sed secundum omnia Dei praecepta vivere incipiant^{b)}).

a) 1 Ioh. 1, 8. 9. 10. Rom. 7, 14. 15. Eccles. 7, 21. b) Rom. 7, 22. 23. Iacob. 2, 10. 11.

CXV.

Cur igitur vult Deus legem suam adeo exacte et severe praedicari, cum nemo sit in hac vita, qui eam servare possit?

Primum, ut in omni vita magis magisque agnoscamus^{a)}, quanta sit naturae nostrae ad peccandum propensio, tantoque avidius remissionem peccatorum, et iustitiam in Christo expetamus^{b)}: Deinde, ut hoc perpetuo agamus, illud semper meditemur, et gratiam Spiritus sancti ■ Patre imploremus, quo indies magis ac magis ad imaginem Dei renovemur, donec aliquando tandem, postquam ex hac vita decesserimus, propositam nobis perfectionem laeti assequamur^{c)}.

a) 1 Ioh. 1, 9. Psal. 32, 5. b) Rom. 7, 24. 25. c) 1 Cor. 9, 24. 25. Ph. 3, 12. 13. 14.

DE PRECATIONE.

CXVI.

Quare Christianis necessaria est precatio?

Quia praecipua pars est eius, quam Deus a nobis postulat, gratitudinis^{a)}. Tum, quia illis tantum suam gratiam et Spiritum sanctum Deus largitur, qui veris gemitibus, continenter haec ab eo petunt, et pro iis ipsi gratias agunt^{b)}.

a) Psal. 50, 14. 15. b) Matth. 7, 7. 8. Luc. 11, 9. 13. Matth. 13, 12. Psal. 50, 15.

CXVII.

Quae ad eam precationem requiruntur, quae Deo placeat, quaeque ab ipso exaudiat?

Ut a solo vero Deo, qui se in verbo suo patefecit^{a)}, omnia, quae a se peti iussit, vero cordis affectu petamus^{b)}, ex intimo nostrae indigentiae ac miseriae sensu^{c)}, nos in conspectu divinae Maiestatis, supplices abiiciamus^{d)}, huic firmo fundamento innitatur^{e)}, nos a Deo, quanquam indignos, propter Christum tamen certo exaudiri^{f)}, quemadmodum nobis in suo verbo promisit^{g)}.

a) Apoc. 2, 9. Ioh. 4, 22. 23. 24. b) Rom. 8, 26. 27. 1 Ioh. 5, 14. 15. c) Ioh. 4, 23. 24. Psal. 145, 18. 19. 20. d) 2 Par. 20, 12. e) Psal. 2, 11. et 34, 19. Ies. 66, 2. f) Rom. 10, 14. et 8, 15. 16. Iac. 1, 6. 7. 8. g) Ioh. 14, 13—16. et 15, 16. et 16, 23. Dan. 9, 17. 18. Matth. 7, 8. Psal. 143, 1.

CXVIII.

Quae sunt ea quae a se peti iubet?

Omnia tum animae tum corpori necessaria ^{a)}), quae Dominus noster Iesus Christus ea precatione, quam nos ipse docuit, complexus est.

a) Iac. 1, 17. Matth. 6, 33.

CXIX.

Quae est illa precatio?

Pater noster ^{a)}), *qui es in coelis: Sanctificetur nomen tuum: Veniat regnum tuum: Fiat voluntas tua, quemadmodum in coelo, sic etiam in terra: Panem nostrum quotidianum da nobis hodie: Et remitte nobis debita nostra, sicut et nos remittimus debitoribus nostris: Et ne nos inducas in tentationem, sed libera nos a malo. Quia tuum est regnum, et potentia, et gloria, in secula, Amen.*

a) Matth. 6, 9—13. Luc. 11, 2. 3. 4.

CXX.

*Cur praecipit Christus, ut ita Deum compellemus:
Pater noster?*

Ut statim in ipso precationis exordio, convenientem Dei filiis reverentiam et fiduciam erga Deum in nobis excitet, quae nostrae precationis fundamentum esse debet: nimirum, Deum propter Christum nobis Patrem factum esse, et quae vera fide ab eo petimus, nobis multo minus negare, quam parentes nostri, nobis bona terrena denegant ^{a)}).

a) Matth. 7, 9. 10. 11. Luc. 11, 11. 12. 13.

CXXI.

Cur additur: Qui es in coelis?

Ne de coelesti maiestate Dei humile quippiam aut terrenum cogitemus ^{a)}): simul etiam, ut ab eius omnipotentia, quaecunque animo et corpori sunt necessaria, expectemus ^{b)}).

a) Ier. 23, 23. 24. Act. 17, 24. 25. 26. b) Rom. 10, 12.

CXXII.

Quae est prima petitio?

Sanctificetur nomen tuum; hoc est: Da principio, ut te recte agnoscamus ^{a)}), et lucentem in omnibus operibus tuis omnipotentiam, sapientiam, bonitatem, iustitiam, misericordiam et veritatem tuam veneremur, praedicemus et celebremus ^{b)}): Deinde, ut universam vitam nostram, cogitationes, sermones et actiones, eo

semper dirigamus, ne sanctissimum nomen tuum propter nos contumelia afficiatur, sed honore potius et laudibus illustretur ^{c)}).

a) Ioh. 17, 3. Ier. 9, 23. 24. et 31, 33. 34. Matth. 16, 17. Iac. 1, 5. Psal. 119, 105. b) Psal. 119, 137. 138. Luc. 1, 46—55. et 68. 75. Psal. 145, 8. 9. Exod. 34, 6. 7. Psal. 143, 1. 2. 5. 10. 11. 12. Ier. 31, 3. et 32, 18. 19. 40. 41. Ierem. 33, 11. 20. 21. Matth. 19, 17. Rom. 3, 3. 4. et 11, 22. 23. c) 2 Tim. 2, 19. Psal. 115. 1. et 71, 8.

CXXIII.

Quae est secunda petitio?

Veniat regnum tuum; hoc est: regas nos ita verbo et Spiritu tuo, ut nos tibi magis magisque subiiciamus ^{a)}. Conserva et auge Ecclesiam tuam ^{b)}, destrue opera Diaboli, omnemque potentiam se adversus maiestatem tuam efferentem: irrita fac omnia consilia, quae contra verbum tuum capiuntur ^{c)}, quoad plene tandem ac perfecte regnes ^{d)}, cum eris omnia in omnibus ^{e)}.

a) Psal. 119, 5. 143, 10. Matth. 6, 33. b) Psal. 51, 20. et 122, 6. 7. c) 1 Ioh. 3, 8. Rom. 16, 20. d) Apoc. 22, 17. 20. Rom. 8, 22. 23. e) 1 Cor. 15, 28.

CXXIV.

Quae est tertia petitio?

Fiat voluntas tua, quemadmodum in coelo, sic etiam in terra; hoc est: Da, ut nos et omnes homines, voluntati propriae renunciantes ^{a)}, tuae voluntati, quae sola est sancta, prompte et sine ullo murmure pareamus ^{b)}: atque ita singuli mandatum nobis munus fideliter et alacriter exequamur ^{c)}, quemadmodum faciunt Angeli in coelo ^{d)}.

a) Matth. 16, 24. Tit. 2, 11. 12. b) Luc. 22, 42. c) 1 Cor. 7, 24. d) Psal. 103, 20. 21.

CXXV.

Quae est quarta petitio?

Panem nostrum quotidianum da nobis hodie; hoc est, suppetita nobis omnia, quae sunt ad hanc vitam necessaria ^{a)}, ut per ea agnoscamus, te unicum fontem esse, ex quo omnia bona emanant ^{b)}, ac nisi tu benedicas, omnem nostram curam et industriam, atque adeo tua ipsius dona, nobis infelicia et noxia esse ^{c)}. Quapropter da, ut fiduciam nostram ab omnibus creaturis aversam, in te solo collocemus ^{d)}.

a) Psal. 145, 15. 16. Psal. 104, 27. 28. b) Matth. 6, 25. 26. Act. 17, 27. 28. 14, 17. c) 1 Cor. 15, 58. Deut. 8, 3. Psal. 87, 16. 17. 32. d) Psal. 62, 11. 55, 23.

CXXVI.

Quae est quinta petitio?

Remitte nobis debita nostra, sicut et nos remittimus debitoribus nostris; hoc est: nobis miserrimis peccatoribus, omnia pec-

cata nostra, atque eam etiam pravitatem, quae in nobis etiamnum haeret, propter Christi sanguinem ne imputes ^{a)}): quemadmodum nos quoque hoc tuae gratiae testimonium in cordibus nostris sentimus, quod firmiter nobis propositum habemus, omnibus, qui nos offenderunt, ex animo ignoscere ^{b)}).

a) Psal. 51, 1. 2. 3. et 143, 2. 1 Ioh. 2, 1. b) Matth. 6, 14, 15.

CXXVII.

Quae est sexta petitio?

Ne nos inducas in tentationem, sed libera nos a malo; hoc est: quoniam ipsi natura adeo debiles et infirmi sumus, ut ne momento quidem subsistere possimus ^{a)}): infensissimi autem hostes nostri, Satan ^{b)}), mundus ^{c)}), ac nostra ipsorum caro ^{d)}), nos continenter oppugnant: tu nos sustentas, et Spiritus tui robore firmes, ne in hoc Spirituali certamine succumbamus ^{e)}), sed tantisper illis fortiter resistamus, donec integram tandem victoriam obtineamus ^{f)}).

a) Ioh. 15, 5. Psal. 103, 14. 15. 16. b) 1 Petr. 5, 8. Eph. 6, 12. c) Ioh. 15, 19. d) Rom. 7, 23. Gal. 5, 17. e) Matth. 26, 41. Marc. 13, 33. f) 1 Thess. 3, 13. et 5, 23.

CXXVIII.

Quomodo concludis precationem tuam?

Quia tuum est regnum, et potentia, et gloria in secula; hoc est: omnia haec a te petimus, quia cum et rex noster, et omnipotens sis, omnia nobis et vis et potes largiri ^{a)}): Atque haec quidem ideo petimus, ut ex iis, non ad nos, sed ad sanctum nomen tuum, omnis gloria redeat ^{b)}).

a) Rom. 10, 11. 12. 2 Petr. 2, 9. b) Ioh. 14, 13. Psal. 115, 1. Ierem. 33, 8. 9.

CXXIX.

Quid sibi vult particula: Amen?

Rem certam ac ratam esse ^{*)}): Nam precatio mea, multo certius a Deo est exaudita, quam ego in corde mea sentio, me illud ex animo cupere ^{a)}).

a) 2 Cor. 1, 20. 2 Tim. 2, 13.

*) Rem certam ac ratam esse] pro his extat in ed. Augusti et in libro: Sylloge Confessionum, Oxonii, 1827: Amen significat Fiat, seu, vere adimpleatur.

15.

UNIVERSIS ¹⁾
 CHRISTI FIDELIBUS PER GERMANIAM
 ATQUE EXTERAS

ETIAM NATIONES MINISTRI, SUBSCRIPTARUM ECCLE-
 SIARUM PER HELVETIAM ²⁾, GRATIAM ET PACEM
 A DEO PATRE,

PER IESUM CHRISTUM ³⁾ DOMINUM NOSTRUM
 PRECANTUR.

Conscriptae sunt hactenus, et eduntur hoc praecipue tempore in publicum ⁴⁾, a Regnis, Nationibus ⁵⁾, et Civitatibus, multae ac variae Confessiones et expositiones ⁶⁾ fidei, quibus extremo hoc seculo in tam infelici perniciosarum proventu haeresum ⁷⁾, quae passim exoriuntur, docent atque testantur ⁸⁾, se in Ecclesiis suis orthodoxe simpliciterque ⁹⁾ sentire, credere atque docere, de omnibus in universum et singulis Christianae fidei et religionis nostrae dogmatibus, denique, se ¹⁰⁾ et ab Haeresum Sectarumve ¹¹⁾ communione esse quam alienissimos ¹²⁾. Nos ergo, tametsi antea hoc ipsum ¹³⁾ fecerimus in nostris scriptis in publicum editis ¹⁴⁾, quia tamen illa in oblivionem forte abierunt, variisque in locis, et prolixius etiam ¹⁵⁾ rem exponunt, quam ut omnibus inquirere et ¹⁶⁾ perlegere vacet, praecclaro aliorum fidelium exemplo exci-

1) *Universis*] mscr. Turicens. *Omnibus*. 2) *Ministri, subscriptarum Ecclesiarum per Helvetiam*] cfr. Proleg. 3) *Iesum Christum*] mscr. Turic. *Christum Iesum*. 4) *sunt hactenus, in publicum,*] mscr. Turicens. *et in publicum hoc tempore editae sunt*. 5) *Nationibus*] mscr. Turicens. *regionibus*. 6) *expositiones*] mscr. Turicens. *explicationes*. 7) *tam infelici perniciosarum proventu haeresum*] mscr. Turicens. *tanta copia perniciosarum haeresium*. 8) *atque testantur*] haec verba desunt in mscr. Turicensi. 9) *orthodoxe simpliciterque*] mscr. Turicens. *recte et simpliciter*. 10) *denique, se*] haec desunt in manuscripto Turicens. 11) *Sectarumve* deest in mscr. Turicens. 12) *esse quam alienissimos*] mscr. Turicens. *alienos esse*. 13) *ergo, tametsi antea hoc ipsum*] mscr. Turicens. *quoque, etsi antea hoc idem*. 14) *in publicum editis*] mscr. Turicens. *quae in publicum sunt edita*. 15) *in oblivionem forte abierunt, variisque in locis, et prolixius etiam*] mscr. Turicens. *oblivione forte sepulta sunt, et prolixius et copiosius*. 16) *inquirere et*] mscr. Turicens. *ea*.

tati¹⁷⁾, *brevi hac expositione conamur*¹⁸⁾, *complecti, et omnibus Christi fidelibus proponere doctrinam oeconomiamque*¹⁹⁾ *Ecclesiarum nostrarum, quam illae mox*²⁰⁾ *ab initio reformationis multos iam*²¹⁾ *per annos, multaque per discrimina rerum, ad hunc usque diem, summo cum consensu, et docuerunt et nunc quoque custodiunt*²²⁾. *Eadem opera attestamur etiam omnibus consensum nostrum unanimem, quem dedit nobis Dominus, ut in nostris Ecclesiis, quibus nos ministrare voluit Dominus, idem*

17) *excitati*] mscr. Turicens. *commoti*. 18) *conamur*] mscr. Turicens. *voluimus*. 19) *oeconomiamque*] hoc verbum deest in mscr. Turicens. 20) *mox* deest in manuscr. Tur. 21) Verba *multos iam* desunt in manuscr. Turic.; in editione Kindleri (Solisbaci, MDCCCXXV.) deest tantummodo *iam*. 22) *multaque per custodiunt*] mscr. Turicens. 40 *summo consensu docuerunt*. Verba quae sequuntur usque ad confessionis initium, quo de Scriptura Sancta agitur, non extant in mscr. Tur., quod pro illis haec habet: Voluimus autem hoc anno aliarum ecclesiarum exemplo nostram fidem profiteri, quo omnes manifeste videant non doceri a nobis dogmata, quae malevoli quidam falso nobis impingunt, sed potius nos nullam cum sectis et haeresibus (quarum aliquas propterea nominatim perstringimus) communionem habere et a sanctis Chi ecclesiis per Germaniam, Galliam et alias nationes nos non seiungere et avellere, sed cum his in hac christianae fidei veritate amanter consentire. Etsi autem in diversis ecclesiis rituum et ceremoniarum quaedam est varietas, pro ecclesiarum opportunitate et aedificatione id tamen nihil obest, cum haec semper fuerint libera, ut ex ecclesiastica historia notum est talisque varietas in sancta veteri ecclesia nullas umquam dissensiones aut schismata peperit: satis enim illis esse videbatur, si de praecipuis fidei dogmatibus inter se consentirent. Quare speramus alias ecclesias postquam viderint et animadverterint, nos in sacri et aeterni verbi dei doctrina cum ipsis, et praecipue cum veteri apostolica ecclesia per omnia consentire libenter consensuros (!) nobiscum, quemadmodum et nos cum illis consentimus et ecclesiarum pacem atque unionem cum mutua charitate conciliare et retinere studemus. Indubitato quoque speramus, neminem deinceps audita hac confessione nostra nos in haereticorum numero habiturum esse. Simul etiam aperte et simpliciter protestamur, nos semper paratos fore ut nos instrui patiamur si quis ex verbo dei nos clarius et melius edocere voluerit.

Iam sequitur ipsius confessionis titulus in hunc modum:

Expositio brevis ac dilucida orthodoxae fidei, et dogmatum catholicorum sinceræ religionis Christianae, nec non oeconomiae ecclesiasticae, contexta ex testimoniis veritatis per H. B.

Sed Bullingerus hunc titulum scidula obtexit, cui ipsa sua manu hunc titulum inscripsit:

Confessio et expositio brevis et simplex orthodoxae fidei et dogmatum catholicorum sinceræ religionis Christianae edita a ministris N. in hoc ut universis testetur fidelibus, quod in unitate verae et antiquae Christi ecclesiae perstent, neque ulla nova aut erronea dogmata spargant, atque ideo nihil etiam consortii cum ullis sectis aut haeresibus habeant, hoc demum tempore edita, qui de ea aestimare iudicareque piis omnibus liceat.

Rom. X.

Corde creditur ad iustitiam, ore autem confessio fit ad salutem.

loquamur omnes, nec sint inter nos dissidia, sed simus integrum corpus, eadem mente eademque sententia. Attestamur item nos minime talia in Ecclesiis nostris spargere dogmata, qualia Adversarii nonnulli nostri nobis, apud eos maxime, ad quos scripta nostra non perveniunt, et qui doctrinae nostrae imperiti sunt, falso et praeter meritum tribuere, obtrudereque nituntur. Ergo manifestissime ex his nostris, aequi deprehendent lectores, nihil nos quoque habere communionis cum ullis Sectis et Haeresibus, quarum, hoc consilio, in singulis prope capitibus, mentionem facimus, easque reiicientes perstringimus. Colligent itaque et illud, nos a Sanctis Christi ecclesiis Germaniae, Galliae, Angliae²³), aliarumque in orbe Christiano nationum, nephario schismate non seiungere atque abrumpere: sed cum ipsis omnibus et singulis, in hac confessa veritate Christiana, probe consentire, ipsasque charitate sincera complecti.

Tametsi vero in diversis Ecclesiis quaedam deprehenditur varietas, in loquutionibus, et modo expositionis doctrinae, in ritibus item vel ceremoniis, eaque recepta pro Ecclesiarum quarumlibet ratione, opportunitate et aedificatione, nunquam tamen ea, ullis in Ecclesia temporibus, materiam dissensionibus et schismatibus, visa est suppeditare. Semper enim hac in re Christi Ecclesiae usae sunt libertate. Id quod in historia Ecclesiastica videre licet. Abunde piae vetustati satis erat, mutuus ille in praecipuis fidei dogmatibus, inque sensu orthodoxo et charitate fraterna, consensus.

Quocirca speramus Christi ecclesias, ubi viderint deprehenderitque nos in sancti et aeterni Dei doctrina, in sensu item orthodoxo et charitate fraterna, cum ipsis, imprimis vero cum veteri Apostolica ecclesia, per omnia consentire, libenter ipsas quoque in unitate fidei atque doctrinae, sensuque orthodoxo, et fraterna charitate consensuras nobiscum. Cum hanc Confessionem in hoc quoque ediderimus praecipue, ut ecclesiarum pacem concordiamque cum mutua charitate, apud Germaniae exterarumque ecclesias quaeramus, nobis conciliemus, conciliatamque retineamus. Ubi sane illas ipsas ecclesias, ea dilectione, sinceritate, integritateque praeditas esse, nobis certo persuademus, ut si quid forte nostrarum rerum hactenus minus recte intellectum sit a nonnullis, porro, audita hac simplici Confessione nostra, illae nos neutiquam numeraturae sint inter haereticos, neque Ecclesias nostras, quae verae Christi Ecclesiae sunt, damnaturae ut impias.

Ante omnia vero protestamur, nos semper esse paratissimos, omnia et singula hic a nobis proposita, si quis requirat, copiosius explicare, denique meliora ex verbo Dei docentibus non sine gratiarum actione, et cedere et obsequi in Domino, Cui laus et gloria. Acta. 1. Martij. anno 1566.

23) Kindlerus male: Anglia, e.

Subscripserunt Omnes omnium Ecclesiarum Christi in Helvetia ministri, qui sunt Tiguri, Bernae ²⁴), Scaphusii, Sangalli, Curiae Rhetorum et apud Confoederatos, in Ecclesiis Evangelium profitentibus cis et ultra Alpes, Milhusii, et Biennae, quibus adiunxerunt se et ministri Ecclesiae, quae est Genevae, et Neocomi, etc. Sed et consenserunt in ipsam iam editam ministri Ecclesiae Polonicae, quae sunt in Ducatu Zathoriensi, et Ossuëcimensi, Scoticarum quoque Ecclesiarum ministri, qui Nonis Septemb. Anno Domini 1566. scriptis ad clariss. virum D. Theodorum Bezam literis, inter alia dicunt, Subscripsimus omnes qui in hoc coetu interfuimus, et huius Academiae sigillo publico obsignavimus. Praeterea Debrecini in Hungaria, edita et impressa est Confessio una cum articulis quibusdam, Septemb. 1. Anno Domini 1567. et inscripta Sereniss. Principi et Domino D. Ioanni 2. Dei gratia electo Hungariae Regi, etc. In qua inter alia haec leguntur verba, Omnes Ecclesiae ministri, qui in conventu sancto ad 24. Februarii, Anno Domini 1567. Debrecinum convocato, cis et ultra Tibyscum, inter reliquas Confessiones recepimus, et subscripsimus Helveticae Confessioni, Anno Domini, 1566. editae, cui et Ecclesiae Geneven. ministri subscripserunt, etc. ²⁵)

Edictum Imperatorium

De eo, quanam habendi sint, vel Catholici, vel Haeretici,

Ex Cod. Iustiniani Imperat. et Tripart. Hist. libro nono capite 7.

Impp. Gratianus, Valentinianus et Theodosius, Aug. Populo urbis Constantinopolitanae. Cunctos populos, quos clementiae nostrae regit imperium, in ea volumus religione versari, quam divinum Petrum Apostolum tradidisse Romanis, religio usque nunc ab ipso insinuata declarat, quamque Pontificem Damasum sequi claret, et Petrum Alexandriae Episcopum, virum Apostolicae sanctitatis: Hoc est, ut secundum Apostolicam disciplinam Evangelicamque doctrinam, Patris, et Filii, et Spiritus Sancti, unam deitatem sub pari maiestate, et sub pia trinitate credamus. Hanc legem sequentes, Christianorum Catholicorum nomen iubemus amplecti: reliquos vero dementes vaesanosque iudicantes, haeretici dogmatis infamiam sustinere, divina primum vindicta, post etiam motu animi nostri, quem ex coelesti arbitrio sumpserimus ultione plectendos. Data 3. Calend. Martias Thessalonicae, Gratiano 3. Valent. et Theod. Aug. Coss.

Caeterum Evangelica et Apostolica historia una cum 2. Pet. Epistolis docent nos, qualem religionem S. Petrus Apostolus tradiderit omnibus Ecclesiis per Orientem et Occidentem, nedum Romanae. Fides vero et doctrina Damasi Pontificis, qualis fuerit, colliquescit ex ipsius Symbolo.

24) In editione Kindleri additur: *Basileae*. 25) *Subscripserunt omnes usque ad subscripserunt, etc.]* In editione Kindleri et in Sylloge Confessionum, Oxonii, MDCCCVII, extant tantum quae sequuntur: subscripserunt omnes omnium ecclesiarum Christi in Helvetia ministri, qui sunt Tiguri, Bernae, Basileae, Scaphusii, Sangalli, Curiae Rhetorum et apud confoederatos cis et ultra alpes, Myllhusii et Biennae, quibus adiunxerunt se et ministri ecclesiae, quae est Genevae. Basileae vocabulum deest in Syllog. Oxon.

S y m b o l u m D a m a s i e x

2. Tomo operum S. Hieron.

CREDIMUS in unum Deum Patrem omnipotentem, et in unum Dominum nostrum Iesum Christum, Dei Filium, et in Spiritum sanctum. Deum non tres Deos, sed Patrem, Filium, et Spiritum Sanctum, unum Deum colimus et confitemur: non sic unum Deum quasi solitarium, nec eundem qui ipse sibi pater sit, ipse et filius: sed patrem esse, qui genuit, et filium esse, qui genitus sit: Spiritum vero sanctum non genitum, neque ingenitum, non creatum neque factum, sed de patre filioque procedentem, patri et filio coaeternum, et coaequalem, et cooperatorem. Quia scriptum est, Verbo Domini coeli firmati sunt, id est, a filio Dei et spiritu oris eius omnis virtus eorum. Et alibi, Emitte spiritum tuum, et creabuntur, et renovabis faciem terrae. Ideoque in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti unum confitemur Deum, quod nomen est potestatis, non proprietatis. Proprium nomen est patri, pater, et proprium nomen est filio, filius; et proprium nomen spiritui sancto, spiritus sanctus. In hac trinitate unum Deum colimus: quia ex uno patre quod est, unius cum patre naturae est, unius substantiae et unius potestatis. Pater filium genuit, non voluntate, nec necessitate, sed natura. Filius ultimo tempore ad nos salvandos et ad implendas Scripturas descendit a patre, qui nunquam desiit esse cum patre. Et conceptus est de spiritu sancto, et natus ex virgine. Carnem, et animam, et sensum, hoc est perfectum suscepit hominem, nec amisit, quod erat, sed coepit esse quod non erat, ita tamen ut perfectus in suis sit, et verus in nostris. Nam qui Deus erat, homo natus est, et qui homo natus est, operatur ut Deus, et qui operatur ut Deus, ut homo moritur, et qui ut homo moritur, ut Deus resurgit.

Qui devicto mortis imperio, cum ea carne, qua natus et passus et mortuus fuerat, et resurrexit, ascendit ad Patrem, sedetque ad dexteram eius in gloria, quam semper habuit et habet. In huius morte et sanguine credimus emundatos nos, et ab eo resuscitandos die novissimo, in hac carne, qua nunc vivimus. Et habemus spem nos consequuturos praemium boni meriti, aut poenam pro peccatis aeterni supplicii. Haec lege, haec crede, haec retine, huic fidei animam tuam subiuga, et vitam consequeris, et praemium a Christo.

EADEM porro docuit et credidit, cum beato Damaso et Athanasio, S. Petrus Alexandrinus Episcopus, sicut facile colligitur ex Trip. Hist. lib. 7. cap. 37. et lib. 8. cap. 14.

Cum autem nos omnes simus huius fidei religionisque, speramus nos ab omnibus habendos, non pro haereticis, sed pro Catholicis et Christianis, etc.

CONFESSIO ET EXPOSITIO BREVIS

ET

SIMPLEX SYNCERAE RELIGIONIS CHRISTIANAE, etc.

DE SCRIPTURA SANCTA,

VERO DEI VERBO.

I.

Credimus et confitemur scripturas Canonicas sanctorum Prophetarum et Apostolorum utriusque Testamenti, ipsum verum esse verbum Dei: et authoritatem sufficientem ex semetipsis non ex hominibus habere. Nam Deus ipse loquutus est patribus, prophetis, et apostolis, et loquitur adhuc nobis per scripturas sanctas. Et in hac scriptura sancta habet universalis Christi ecclesia plenissime exposita, quaecunque pertinent cum ad salvificam fidem, tum ad vitam Deo placentem, recte informandam. Quo nomine distincte a Deo praeceptum est, ne ei *aliquid vel addatur vel detrahatur*. Sentimus ergo ex hisce scripturis petendam esse veram sapientiam et pietatem, ecclesiarum quoque reformationem et gubernationem, omniumque officiorum pietatis institutionem, probationem denique dogmatum, reprobationemque, aut errorum confutationem omnium, sed et admonitiones ¹⁾ omnes, iuxta illud Apostoli, *Omnis scriptura divinitus inspirata utilis est ad doctrinam, ad redargutionem etc.* 2 Timoth. 3. Et iterum, *Haec tibi scribo*, inquit, ad Timoth. Apostolus in 1. cap. 3. *Ut noris quomodo oporteat te versari in Domo Dei, etc.* Et idem ille rursus ad Thess. Cum, ait, acciperetis ²⁾ sermonem ■ nobis, accepistis non sermonem hominum, sed sicut erat vere sermonem Dei, etc. ³⁾ 1 Thess. 2. Nam ipse in Evangelio dixit Dominus, *non vos estis loquentes illi, sed spiritus patris mei loquitur in vobis*. Ergo qui vos audit me audit, qui autem vos spernit, me spernit.

Scriptura
Canonica.

Scriptura
plene docet
omnem pietatem.

Scriptura
verbum Dei
est.
Matth. 10.
Luc. 10.
Ioan. 13.

Proinde cum hodie hoc Dei verbum per praedicatores legitime vocatos annunciat in ecclesia, credimus ipsum Dei verbum annunciar, et a fidelibus recipi, neque aliud Dei

Praedicatio
verbi Dei est
verbum Dei.

1) admonitiones] mscr. Tur. addit et adhortationes. 2) Cum, ait, acciperetis] in editione Kindl. deest ait; in mscr. Tur. et in Sylloge Oxon. extat. 3) etc. deest in mscr. Tur.

Ierem. 31.
1 Cor. 3.
Ioan. 6.

Interior illu-
minatio non
tollit exter-
nam prae-
dicationem.

Marc. 16.
Act. 16.

Haereses.

Apocrypha.

verbum vel fingendum vel coelitus esse expectandum⁴⁾: atque in praesenti spectandum esse ipsum verbum, quod annunciat, non annunciantem ministrum, qui etsi sit malus et peccator, verum tamen et bonum manet nihilominus⁵⁾ verbum Dei. Neque arbitramur praedicationem illam exter-
nam tanquam inutilem ideo videri, quoniam pendeat institu-
tio verae religionis ab interna spiritus illuminatione: propterea
quod scriptum sit, *Non erudiet quis proximum suum. Omnes enim cognoscent me. Et, Nihil est qui rigat, aut qui plantat, sed qui incrementum dat Deus.* Quanquam enim nemo
veniat ad Christum, nisi trahatur a patre coelesti ac intus
illuminetur per Spiritum sanctum⁶⁾, scimus tamen Deum
omnino velle praedicari verbum Dei etiam foris. Equidem
potuisset per Spiritum suum sanctum, aut per ministerium
angeli, absque ministerio S. Petri instituisse Cornelium in
Actis Deus, caeterum reiecit hunc nihilominus ad Petrum:
de quo angelus loquens, *Hic, inquit, dicet tibi quid oportet te facere.* Qui enim intus illuminat, donato hominibus
spiritu sancto, idem ille praecipiens dixit ad discipulos suos,
Ite in mundum universum, et praedicat Evangelium omni creaturae. Unde Paulus Lydiae, apud Philippos, purpurariae, praedicavit verbum exterius, interius autem *aperuit mulieri cor Dominus*: idemque Paulus collocata gradatione
eleganti ad Rom. 10. tandem infert, *Ergo fides ex auditu est: auditus autem per verbum Dei.* Agnoscimus interim
Deum illuminare posse homines, etiam sine externo ministerio, quos et quando velit: id quod eius potentiae est. Nos
autem loquimur de usitata ratione instituendi homines, et
praecepto et exemplo tradita nobis a Deo.

Execramur itaque⁷⁾ omnes haereses Artemonis, Manicheorum, Valentinianorum, Cerdonis et Marcionitarum, qui negarunt scripturas e Spiritu sancto profectas: vel quasdam illarum non receperunt, vel interpolarunt et corruperunt⁸⁾.
Interim nihil dissimulamus quosdam Vet. Test. libros a veteribus nuncupatos esse Apocryphos, ab aliis Ecclesiasticos, utpote quos in ecclesiis legi voluerunt quidem, non tamen proferri ad auctoritatem ex his fidei confirmandam. Sicuti et Augustinus in lib. de Civitat. Dei 18. cap. 38. commemorat, in libris Regum adduci prophetarum quorundam nomina et libros, sed addit, hos non esse in Canone, ac sufficere ad pietatem eos libros quos habemus.

4) *expectandum*] Sic mscr. Tur., et editio 1568; Kindlerus habet: *expectandum*. 5) *nihilominus* deest in mscr. Tur. 6) *sanctum* deest in edit. Kindl. 7) *itaque*] in edit. Kindl. legimus igitur. 8) *vel interpolarunt et corruperunt* desunt in mscr. Tur.

DE INTERPRETANDIS SCRIPTURIS SANCTIS, ET DE PATRIBUS, CONCILIIS, ET TRADITIONIBUS.

II.

Scripturas sanctas dixit apostolus Petrus *non esse interpretationis privatae*. Proinde non probamus interpretationes quaslibet: unde nec pro vera aut genuina scripturarum interpretatione agnoscimus ¹⁾ eum, quem vocant sensum Romanae ecclesiae, quem scilicet, simpliciter Roma. ecclesiae defensores, omnibus obtrudere contendunt ²⁾ recipiendum: sed illam duntaxat scripturarum interpretationem pro orthodoxa et genuina agnoscimus, quae ex ipsis est petita scripturis, (ex ingenio utique eius linguae, in qua sunt scriptae, secundum circumstantias item expensae, et pro ratione locorum vel similium vel dissimilium, plurimum ³⁾ quoque et clariorum expositae,) cum regula fidei et charitatis congruit, et ad gloriam Dei hominumque salutem eximie facit.

Scripturarum vera interpretatio.
2 Pet. 2.

Proinde non aspernamur sanctorum patrum Graecorum Latinorumque interpretationes, neque reprobamus eorundem disputationes ac tractationes rerum sacrarum, cum scripturis consentientes: a quibus tamen recedimus modeste, quando aliena a scripturis aut his contraria adferre deprehenduntur. Nec putamus illis ullam a nobis hac re iniuriam irrogari, cum omnes uno ore nolint sua scripta aequari Canonicis, sed probare iubeant, quatenus vel consentiant cum illis, vel dissentiant, iubeantque consentientia recipere, recedere vero ⁴⁾ a dissentientibus. Eodem in ordine collocantur etiam Conciliorum definitiones vel Canones.

Sanctorum expositiones.

Concilia.

Quapropter non patimur nos in controversiis ⁵⁾ religionis vel fidei causis urgeri nudis patrum sententiis, aut conciliorum determinationibus, multo minus receptis consuetudinibus, aut etiam multitudine idem sentientium, aut longi temporis praescriptione. Ergo non alium sustinemus in causa fidei iudicem, quam ipsum Deum, per scripturas sanctas pronuntiantem, quid verum sit, quid falsum, quid sequendum sit, quidve fugiendum ⁶⁾. Ita iudiciis non nisi spiritualium hominum, ex verbo Dei petitis acquiescimus. Ieremias certe caeterique prophetae Sacerdotum concilia, contra legem Dei instituta, damnarunt graviter, ac monuerunt diligenter, ne

Iudex quis?

1) agnoscimus deest in mscr. Tur. 2) obtrudere contendunt] mscr. Tur. obtrudunt. 3) mscr. Tur., ed. 1568., et Syll. Oxon. plurimum; Kindlerus edidit: plurimum. 4) vero deest in mscr. Tur. 5) controversiis] mscr. Tur. controversis. 6) quidve fugiendum] sic legimus in mscr. Tur., in edit. 1568., et in Syll. Oxon.; sed Kindl. edidit: quid refugiendum.

audiamus patres, aut insistamus viae illorum, qui in suis ambulantes adinventionibus, a lege Dei deflexerunt.

Traditiones
humanae.

Pariter repudiamus Traditiones humanas, quae tametsi insigniantur speciosis titulis, quasi divinae apostolicaeque sint, viva voce Apostolorum, et ceu per manus virorum apostolicorum, succedentibus Episcopis, Ecclesiae traditae, compositae tamen cum scripturis, ab his discrepant, discrepantiaque illa sua ostendunt, se minime esse apostolicas. Sicut ⁷⁾ enim Apostoli inter se diversa non docuerunt, ita et apostolici non contraria Apostolis ediderunt. Quinimo impium esset asseverare Apostolos viva voce contraria scriptis suis tradidisse. Paulus diserte dicit *eadem se in omnibus ecclesiis docuisse*. Et iterum, *Non alia*, inquit, *scribimus vobis, quam quae legitis aut etiam agnoscitis*. Alibi rursus testatur *se et discipulos suos*, id est, viros apostolicos *eadem ambulare via, et eodem spiritu pariter facere omnia*. Habuerunt quondam et Iudaei suas traditiones seniorum, sed refutatae sunt graviter a Domino, ostendente quod earum observatio legi Dei officiat, et his Deus frustra colatur.

1 Cor. 4.

2 Cor. 1.

2 Cor. 12.

Matth. 15.

Marc. 7.

DE DEO, UNITATE

EIUS AC TRINITATE.

III.

Deus unus
est.

Deum credimus et docemus unum esse essentia vel natura, per se subsistentem, sibi ad omnia sufficientem, invisibilem, incorporeum, immensum, aeternum, creatorem rerum omnium, cum ¹⁾ visibilium; tum invisibilium, summum bonum, vivum, et omnia vivificantem et conservantem, omnipotentem, et summe sapientem, clementem, sive misericordem, iustum atque veracem. Pluralitatem vero Deorum abominamur: quod diserte scriptum sit, *Dominus Deus tuus unus est*. *Ego sum Dominus Deus tuus, non sint tibi dii alieni ante faciem meam*. *Ego Dominus et nullus ultra, praeter me non est Deus*. *An non ego Dominus, et non est alius praeter me solum? Deus iustus et salvans, nullus praeter me* ²⁾. *Ego Iehovah, Iehovah, Deus misericors, clemens et longanimis, immensae bonitatis et veritatis etc.* Exodi 34.

Deut. 6.

Exodi 20.

Isaiae 45.

Deus trinus
est.

Eundem nihilominus Deum immensum, unum et indivisum, credimus et docemus personis inseparabiliter et confuse esse distinctum, patrem, filium et spiritum sanctum, ita ut pater ab aeterno filium generaverit, filius generatione ineffabili genitus sit, spiritus sanctus vero procedat ab utroque,

7) *Sicut*] mscr. Tor. *Sicuti*. 1) *cum*] edit. Kindl. tum. 2) *An non* *praeter me* desunt in edit. Kindleri.

idque ab aeterno, cum utroque adorandus: ita ut sint tres non quidem Dii, sed tres ³⁾ personae consubstantiales, co-aeternae, et coaequales, distinctae quo ad hypostases, et ordine alia aliam praecedens, nulla tamen inaequalitate. Nam quo ad naturam vel essentiam, ita sunt coniunctae, ut sint unus Deus, essentiaque divina communis sit patri, filio, et spiritui sancto. Distinctionem enim personarum manifestam tradidit nobis scriptura, angelo ad divam virginem inter alia dicente: *Spiritus sanctus superveniet in te, et virtus altissimi obumbrabit tibi* ⁴⁾. *Et quod nascetur sanctum* ⁵⁾, *vocabitur filius Dei*. Sed et in baptismo Christi, auditur vox coelitus delata super Christo, dicens, *Hic est filius meus dilectus*. ^{Matt. 5.} Apparebat et spiritus sanct. in specie columbae. Cumque ipse iuberet baptizare dominus, iussit baptizare *in nomine patris, et filii, et spiritus san.* ^{Matt. 28.} Item ⁶⁾ alibi in evangelio ^{Ioan. 1.} dixit, *Spiritum sanctum mittet pater nomine meo*. Idem iterum, *Cum, inquit, venerit Paracletus, quem ego mittam vobis a patre, spiritus veritatis, qui a patre procedit, ille testimonium perhibebit de me, etc.* Breviter, recipimus Symbolum Apostolorum, quod veram nobis fidem tradit. ^{Ioan. 14. 15.}

Damnamus ergo Iudaeos et Mahumelistas, omnesque ^{Haereses.} sacrosanctam et adorandam hanc Trinitatem blasphemantes. Damnamus item omnes haereses atque haereticos docentes filium et spiritum sanctum nuncupatione esse Deum: item creatum ac serviens aut alteri officiale esse in trinitate, esse in ea denique inaequale, maius aut minus, corporeum aut corporaliter effigiatum, moribus vel voluntate diversum, aut confusum vel solitarium, quasi filius et spiritus sanctus affectiones et proprietates sint unius Dei patris: ut Monarchici senserunt, Novatiani, Praxeas, Patripassiani, Sabellius, Samosatenus, Aetius, Macedonius, Anthropomorphitae, Arius, et similes.

DE IDOLIS VEL IMAGINI-

BUS DEI, CHRISTI ET DIVORUM.

IV.

Quoniam vero Deus spiritus est invisibilis et immensa ^{Imagines Dei.} essentia, non potest sane ulla arte aut imagine exprimi, unde non veremur cum scriptura, simulachra Dei, mera nuncupare mendacia.

3) tres deest in mscr. Tur. 4) edit. Kindl. *te*. 5) sanctum deest in mscr. Tur. 6) Item] mscr. Tur. Nam.

Imagines
Christi.

Matth. 5.

Deut. 4.

Isa. 40.

Ioan. 16.

2 Cor. 5.

1 Cor. 3.

2 Cor. 6.

Acto 3.2)

14.

Apocalyp.

14. 22.

Imagines

divorum.

Reiicimus itaque non modo gentium idola, sed et Christianorum simulachra. Tametsi enim Christus humanam assumpsit naturam, non ideo tamen assumpsit, ut typum praeferret statuariis atque pictoribus. *Negavit se venisse ad solvendum legem* ¹⁾ *et prophetas. At lege et prophetis prohibita sunt imagines.* Negavit corporalem suam ecclesiae profuturam praesentiam: spiritu suo se nobis perpetuo affuturum promisit: quis ergo crederet umbram vel simulachrum corporis aliquam conferre piis utilitatem? *Cumque maneat in nobis per spiritum suum, sumus utique templa Dei. Quid autem convenit templo Dei cum simulachris?* Et quando beati spiritus ac divi coelites, dum hic viverent, omnem cultum sui averterunt, et statuas oppugnarunt, cui verisimile videatur divis coelitibus et angelis suas placere imagines, ad quas genua flectunt homines, detegunt capita, aliisque prosequuntur honoribus?

Marci 16.

Scriptura

Laicorum.

Ut vero instituantur homines in religione, admoneanturque rerum divinarum et salutis suae, *praedicare iussit Evangelium Dominus*, non pingere et pictura laicos erudire: sacramenta quoque instituit, nullibi statuas constituit. Sed et passim quoque vertamus oculos, occurrunt res creatae a Deo vivae et verae in oculos nostros, quae si observentur, ut par est, longe evidentius movent aspectantem, quam omnes omnium hominum imagines vel picturae vanae, immobiles, marcidiae atque mortuae. De quibus vere dixit propheta.

Psal. 115. *Oculos habent et non vident, etc.*

Lactantius.

Idcirco approbamus Lactantii veteris scriptoris sententiam, dicentis, Non est dubium, quin religio nulla sit, ubicunque simulachrum est. Recte item fecisse asserimus beatum Episcopum Epiphanium qui in foribus ecclesiae inveniens velum, habens depictam imaginem quasi Christi vel sancti cuiuspiam, scidit atque sustulit: quod contra auctoritatem scripturarum vidisset in ecclesia Christi hominis pendere imaginem. Ideoque praecipiebat ne deinceps in ecclesia Christi eiusmodi vela, quae contra religionem nostram veniunt, appenderentur, sed tolleretur ³⁾ potius illa scrupulositas, quae indigna sit ecclesia Christi et populis fidelibus. Praeterea approbamus hanc S. Augustini de vera religione sententiam, Non sit nobis religio humanorum operum cultus. Meliores enim sunt ipsi artifices qui talia fabricantur: quos tamen colere non debemus. Cap. 55. ⁴⁾

1) ed. Kindl. *leges.* 2) Acto. 3. deest in ed. Kindl. 3) *tolleretur*] mscr. Tur. *tollatur.* 4) ed. Kindl. (*ep.* 55.).

DE ADORATIONE, CULTU,
ET INVOCATIONE DEI, PER UNICUM MEDIATOREM
IESUM CHRISTUM 1).

V.

Deum verum docemus solum adorare et colere 2). Hunc Deus solus adorandus et colendus. Matth. 4. honorem communicamus nemini, iuxta mandatum Domini, *Dominum Deum tuum adorabis, et illum solum coles, vel, Et huic uni servies.* Certe omnes prophetae gravissime inveci sunt contra populum Israelis, quodcumque Deos alienos, non unum solum Deum verum adorarunt et coluerunt. Adorandum autem colendumque 3) docemus Deum, sicuti ipse nos colere docuit 4), *in spiritu videlicet et veritate*, non cum ulla superstitione, sed cum synceritate, secundum verbum eius: ne aliquando ad nos etiam dicat, *Quis requisivit haec ex manibus vestris?* Nam et Paulus: *Deus non colitur*, ait 5), *humanis manibus, tanquam qui ipse aliquo indigeat*, etc. Eundem solum invocamus in omnibus discrimi- Solus Deus per unius Christi interventum est invocandus. Psal. 50. Ioan. 16. Matth. 12. nibus et casibus vitae nostrae, idque per interventum unici 6) mediatoris et intercessoris nostri Iesu Christi. Diserte enim praeceptum est nobis, *Invoca me in die tribulationis, et eruam te, et glorificabis me.* Sed et liberalissime nobis promissum est a domino, dicente, *Quicquid petieritis a patre meo, dabit vobis.* Item, *Venite ad me, quotquot laboratis et onerati estis, et ego reficiam vos.* Et cum scriptum sit, *Quomodo invocabunt eum, in quem non crediderunt?* nos vero in solum Deum credimus 7), solum certe invocamus: et quidem per Christum. *Unus enim Deus*, ait Apostolus, *et unus mediator Dei et hominum Christus Iesus.* Item, *Si quis peccaverit, advocatum habemus apud patrem, Iesum Christum iustum*, etc. 1 Tim. 2. 1 Ioan. 2.

Proinde sanctos coelites sive divos, nec adoramus, neque colimus, nec invocamus, neque illos coram patre in coelis pro intercessoribus aut mediatoribus nostris agnoscimus. Sufficit enim nobis Deus, et mediator Christus: neque honorem soli Deo et filio eius debitum aliis communicamus: quod ille diserte dixerit, *Gloriam meam alteri non dabo*: Et quod Isaiae 42. Acto. 4. Petrus dixit, *Non aliud hominibus nomen datum, in quo oportet*

1) per unicum mediatorem Iesum Christum] desunt haec v. in mscr. Tur. 2) adorare et colere] in mscr. Tur. manu Bull. scripta extant haec verba: adorandum esse et colendum. 3) Adorandum autem colendumque] mscr. Tur. Colendum autem. 4) mscr. Tur. addit et adorare. 5) ait deest in mscr. Tur. 6) mscr. Tur. uni (!). 7) nos vero in solum Deum credimus] ita ed. 1568, Sylloge et mscr. Tur.; in edit. vero Kindl. legimus: nos vero cum in solum Deum credamus.

teat salvos fieri, nisi nomen Christi. In quo sane qui per fidem acquiescunt, non quaerunt extra Christum quicquam.

Honor divinis
debitus et
impendendus.

Interim Divos nec contemnimus, nec vulgariter de eis ⁸⁾ sentimus. Agnoscimus enim eos esse viva Christi membra, amicos Dei, qui carnem et mundum gloriose vicerunt. Diligimus ergo illos ut fratres, et honoramus etiam, non tamen cultu aliquo, sed honorabili de eis existimatione, denique laudibus iustis. Imitamur item eos. Nam imitatores fidei virtutumque ipsorum, consortes item aeternae salutis, illis aeternum apud Deum cohabitare, et cum eis in Christo exultare, desyderiis votisque ardentissimis exoptamus. Atque hac in parte approbamus illam S. Augustini de Vera religione sententiam, Non sit nobis religio cultus hominum mortuorum. Quia si pie vixerint, non sic habentur, ut tales quaerant honores, sed illum a nobis coli volunt, quo illuminante, laetantur meriti sui nos esse conservos. Honorandi ergo sunt propter imitationem, non adorandi propter religionem, etc. ⁹⁾

Reliquiae
Sanctorum.

Multo vero minus credimus reliquias divorum adorandas esse aut colendas. Veteres illi sancti satis honorasse videbantur mortuos suos, si honeste mandassent terrae reliquias, postquam astra petiisset spiritus: ac omnium nobilissimas reliquias maiorum aestimabant esse virtutes, doctrinam et fidem ¹⁰⁾: quas ut commendabant cum laude mortuorum, ita eas exprimere annitebantur, dum vivebant in terris. Illi ipsi veteres non iurarunt nisi per nomen solius Dei Iehovah, sicuti lege divina est praeceptum: qua sicut vetitum est iurare per nomina alienorum Deorum, sic nos iuramenta per divos requisita non praestamus. Reiciimus ergo in his omnibus ¹¹⁾ doctrinam divinis coelitibus plus nimium tribuentem.

Iurare per
nomen Dei
solius.

Deut. 10.
Exod. 22.

DE PROVIDENTIA DEI.

VI.

Dei providentia gubernantur omnia.
Psal. 113.

Dei huius sapientis aeterni et omnipotentis providentia, credimus cuncta in coelo, et in terra, et in creaturis omnibus conservari et gubernari. David enim testificatur et ait, *Excelsus super omnes gentes Dominus, et super coelos gloria eius. Quis sicut Dominus Deus noster, qui in altis habitat, et se demittit, ut inspiciat, quae sunt in coelo et in terra?* Idem rursus, *Omnes vias meas*, inquit ¹⁾, *praevidisti. Quia non est verbum in lingua mea, quod non univer-*

Psal. 139.

8) in mscr. Tur. legitur: is. 9) etc. deest in mscr. Tur. 10) doctrinam et fidem] haec verba desunt in mscr. Tur. 11) mscr. Tur. addit: monachorum et doctorum perficiorum (sic!). 1) inquit deest in edit. Kindl.

sum noveris domine, etc. 2). Testificatur et Paulus et ait, *per ipsum vivimus, movemur, et sumus.* Et 3), *Ex illo, et per illum, et in illum omnia.* Verissime ergo et secundum scripturam pronunciavit Augustinus in lib. de Agone Christ. cap. 8. *Dominus dixit, Nonne duo passeresset assidue veniunt* 4), *et unus eorum non cadit in terram sine voluntate patris vestri?* Ita vero loquens, ostendere voluit quicquid vilissimum homines putant, omnipotentia Domini gubernari. Sic enim et *volatilia coeli ab eo pasci, et lilia agri ab eo vestiri,* veritas loquitur, *quae capillos etiam nostros numeratos esse dicit, etc.*

Acto. 17.
Rom. 11.

Matt. 10.

Matt. 6.

Epicurei.

Damnamus ergo Epicureos, providentiam Dei abnegantes, omnesque illos, qui blasphemae dicunt, Deum versari circa cardines coeli, et nos atque nostra nec videre nec curare. Damnavit hos etiam David propheta regius, qui dixit, *Quousque Domine, quousque impii* 5) *exultabunt? Dicunt, Dominus non videt, neque intelligit Deus Iacob.* Intelligite *stupidi in populo, et stulti quando demum sapietis? Is qui aurem condidit, an non audiret? et qui oculum finxit, quomodo non videret?* Interim vero media per quae operatur divina providentia, non aspernamur, ut inutilia, sed his hactenus nos accommodandos esse docemus, quatenus in verbo Dei nobis commendantur. Unde illorum voces temerarias improbamus, qui dicunt, Si providentia Dei omnia geruntur, inutiles certe sunt conatus nostri et studia nostra. Satis fuerit, si omnia divinae permittamus providentiae gubernanda, nec erit quod porro simus solliciti de re ulla, aut quicquam faciamus. Tametsi enim Paulus agnosceret se in Dei 6) providentia navigare, qui ipsi dixerat, *Oportet te et Romae testificari:* qui insuper promiserat dixeratque, *Iactura nulla erit ullius animae, nec cadet pilus de capite vestro,* nihilominus meditantibus fugam nautis, dicit idem ille Paulus centurioni et militibus, *Nisi hi in navi manserint, vos servari non poteritis.* Deus enim qui cuilibet rei suum destinavit finem, is et principium et media, per quae ad finem usque pervenitur, ordinavit. Ethnici fortunae res attribuunt coecae, et 7) incerto casui. S. Iacobus non vult ut dicamus, *Hodie et cras in illam urbem proficissemus et negotiaberimur:* sed addit, *Pro eo quod dicere debueritis, si Dominus voluerit et vixerimus, hoc vel illud faciemus.* Et Augustinus, Omnia quae vanis videntur in rerum natura temere fieri, non faciunt nisi verbum eius: quia non fiunt nisi iussu eius 8). Enarrat

Psal. 94.

Media non
aspernanda.

Acto. 23.

Act. 27.

Iacob. 4.

2) etc. deest in edit. Kindl. 3) Et deest in mscr. Tur. 4) veniunt] mscr. Tur. veneunt. 5) impii] mscr. Tur. impie. 6) Dei] mscr. Tur. eius. 7) et] ed. Kindl. vel. 8) quia non fiunt nisi iussu eius] desunt haec verba in edit. Kindl.

in Psalm. 148. Ita videbatur forte fortuna fieri, quod Saul
 1 Sam. 9. quaerens patris asinas, incidit in prophetam Samuelem: sed
 antea dixerat Dominus ad prophetam, *Cras mittam ad te
 virum de tribu Benjamin*, etc.

DE CREATIONE RERUM

OMNIUM, DE ANGELIS, DIABOLO, ET HOMINE.

VII.

- Deus creavit omnia. Deus hic bonus et omnipotens creavit omnia cum visibilia tum invisibilia, per verbum suum coaeternum, eadem quoque ¹⁾ conservat per spiritum suum coaeternum, testificante Davide atque dicente, *Verbo Dei coeli facti sunt, et in spiritu oris eius omnis virtus eorum. Omnia autem quae condidit Deus, erant, ut scriptura ait, valde bona* ²⁾, et ad utilitatem usumque hominis condita. Cuncta vero illa dicimus ab uno profecta esse principio. Damnamus ergo Manichaeos et Marcionitae, ab uno profecta esse principio. Damnamus ergo Manichaeos et Marcionitas, qui impie fingeant duas substantias atque naturas boni et mali, duo item principia, et duos sibi adversos Deos, bonum et malum.
- De angelis et diabolo. Inter omnes creaturas praestant angeli atque homines. De angelis pronunciat divina scriptura ³⁾, *Qui creat angelos suos spiritus, et ministros suos flammam ignis*. Item, *Nonne omnes sunt administratorii spiritus, qui in ministerium emittuntur, propter eos qui haeredes sunt salutis?* Dominus vero Iesus ipse testificatur ⁴⁾ de Diabolo, *Ille, inquit, homicida erat ab initio, et in veritate non stetit, quia non est veritas in eo. Cum loquitur mendacium, ex propriis loquitur: quia mendax est, atque eius rei pater*. Docemus ergo angelos alios quidem perstitisse in obedientia, ac ad fidei Dei et hominum ministerium esse deputatos: alios vero sua sponte lapsos, et in exitium esse praecipitados, factosque esse omnis bani fideliumque hostes, etc.
- De homine. Iam vero de homine dicit scriptura, quod ab initio conditus sit bonus, ad imaginem et similitudinem Dei: quod
 Gen. 2. Deus collocaverit eum in paradysum, subieceritque ei omnia. Id quod David magnifice celebrat in Psalmo octavo, *Addidit insuper ei coniugem, ac benedixit eis*. Dicimus autem constare hominem duabus ac diversis quidem substantiis, in una persona, anima immortalis, utpote quae separata a corpore, nec dormit, nec interit, et corpore mortali, quod tamen in ultimo iudicio a mortuis resuscitabitur, ut totus homo inde,

1) quoque deest in mscr. Tur. 2) addit mscr. Tur. etc. 3) divina scriptura] in edit. Kindl. legimus: scriptura divina. 4) testificatur] mscr. Tur. testificans.

vel in vita, vel in morte, aeternum maneat. Damnamus omnes, qui irrident, aut subtilibus disputationibus, in dubium vocant immortalitatem animarum, aut animam dicunt dormire, aut partem esse Dei. Breviter damnamus omnes omnium opiniones, quotquot diversa sentiunt de creatione, de angelis et daemonibus, et homine, ab iis quae nobis tradita sunt per scripturas sanctas, in apostolica Christi ecclesia.

DE LAPSU HOMINIS ET PECCATO, ET CAUSA PECCATI.

VIII.

Fuit homo ab initio a Deo conditus ad imaginem Dei, Lapsus ho-
minis. in iustitia et sanctitate veritatis, bonus et rectus; sed instinctu serpentis, et sua culpa, a bonitate et rectitudine deficiens, peccato, morti, variisque calamitatibus factus est obnoxius. Et qualis factus est a lapsu, tales sunt omnes, qui ex ipso prognati sunt, peccato inquam, morti, variisque obnoxii calamitatibus. Peccatum autem intelligimus esse Peccatum. nativam illam hominis corruptionem, ex primis illis nostris parentibus, in nos omnes derivatam vel ¹⁾ propagatam, qua concupiscentiis pravis inmersi, et a bono aversi, ad omne vero malum propensi, pleni omni nequitia, diffidentia, contemptu et odio Dei, nihil boni ex nobis ipsis facere, imo ne cogitare quidem possumus. Quinimo accedentibus iam etiam Matth. 12. annis, *cogitationibus, dictis et factis pravis* contra legem Dei admissis, corruptos fructus, mala arbore dignos, proferimus: quo nomine, merito nostro, irae Dei obnoxii, poenis subiicimur iustis: adeoque a Deo abiecti essemus omnes, nisi reduxisset nos Christus liberator.

Per mortem itaque intelligimus non tantum corpoream Mors. mortem, quae omnibus nobis semel, propter peccata est ob-eunda, sed etiam supplicia sempiterna, peccatis et corruptioni nostrae debita. Nam apostolus, *Eramus mortui*, inquit, *delictis ac peccatis, et eramus natura filii irae, sicut et caeteri. Sed Deus, qui dives est misericordia, cum essemus mortui per delicta, convivificavit nos una cum Christo: Item, Sicut per unum hominem peccatum in mundum introiit, ac per peccatum mors, et ita in omnes homines mors transit, in quo omnes peccarunt* ²⁾. Ephes. 2.

Agnoscamus ergo in omnibus hominibus esse originale Originale
peccatum.
Actualia
peccata. peccatum: agnoscamus omnia alia peccata, quae ex hoc oriuntur, et dici, et vere esse peccata, qualicunque nomine

1) derivatam vel desunt in mscr. Tur. 2) mscr. Tur. peccaverunt.

nuncupentur, sive mortalia, sive venialia, sive illud quoque, quod vocatur *peccatum* ³⁾ in spiritum sanctum, quod nunquam remittitur. Fatemur etiam peccata non esse aequalia, licet ex eodem corruptionis et incredulitatis fonte exoriantur, sed alia aliis esse graviora. Sicut Dominus dixit, *Sodomae tolerabilius futurum, quam urbi reiicienti verbum evangelii.*

Sectae.

Damnamus ergo omnes, qui his contraria docuerunt, imprimis vero Pelagium et omnes Pelagianos, una cum Iovinianistis, peccata cum Stoicis paria facientibus. Sentimus per omnia in hac causa cum S. Augustino, qui sua ex scripturis sanctis protulit atque defendit ⁴⁾. Damnamus praeterea Florinum et Blastum, contra quos et Irenaeus scripsit,

Deus non est
author peccati,
et quatenus
indurare
dicatur.

Psal. 5.

Ioan. 8.

et omnes qui Deum faciunt authorem peccati. Cum diserte scriptum sit, *Tu non es Deus, qui velit iniquitatem. Odisti omnes qui operantur iniquitatem, perdes omnes qui loquuntur mendacium.* Et iterum, *Cum loquitur diabolus mendacium, ex propriis loquitur, quia mendax est, et pater eius rei.* Sed et in nobis ipsis satis est vitii corruptionisque, ut nihil necesse sit Deum infundere nobis novam aut auctiorem pravitatem. Proinde quando dicitur in scripturis Deus indurare, excoecare, et tradere in reprobum sensum, intelligendum id est, quod iusto iudicio Deus id faciat, tanquam iudex et ultor iustus. Denique quotiescunque Deus aliquid mali in scriptura facere dicitur atque videtur, non ideo dicitur, quod homo malum non faciat, sed quod Deus fieri sinat et non prohibeat, iusto suo iudicio, qui prohibere potuisset si voluisset: vel quod malo hominum bene utatur, ut peccatis fratrum Iosephi: vel quod ipse peccata gubernet ne latius, quam par est, erumpant atque grassentur. S. Augustinus in Enchiridio suo, Miro modo, inquit, et ineffabili non fit praeter voluntatem eius, quod etiam fit contra voluntatem eius. Quia non fieret, si fieri non sineret. Nec ⁵⁾ utique nolens sinit, sed volens. Nec sineret bonus fieri male, nisi omnipotens etiam de malo facere posset bene. Haec ille ⁶⁾. Reliquas quaestiones, an Deus voluerit labi Adamum, aut impulerit ad lapsum? aut quare lapsum non impediverit? et similes quaestiones deputamus inter curiosas, (nisi forte cum haeticorum aut alioqui importunorum hominum improbitas cogit ista etiam ex verbo Dei explicare, sicut fecerunt non raro pii ecclesiae doctores) ⁷⁾ scientes Dominum prohibuisse,

Curiosae
quaestiones.

3) *peccatum* deest in mscr. Tur. 4) *Sentimus per atque defendit.*] Haec verba desunt in mscr. Tur. 5) *Nec*] mscr. Tur. Neque. 6) *Haec ille* desunt in mscr. Tur. 7) *nisi forte cum..... doctores*] haec verba desunt in mscr. Tur. et in Syll. Oxon.; in edit. 1568. uncinis inclusa sunt.

ne homo ederet de fructu prohibito, et transgressionem punivisse: sed ⁸⁾ et mala non esse quae fiunt, respectu providentiae Dei, voluntatis ac potestatis Dei, sed respectu satanae et voluntatis nostrae, voluntati Dei repugnantis.

DE LIBERO ARBITRIO

ADEOQUE VIRIBUS HOMINIS.

IX.

Docemus in hac causa, quae semper in ecclesia multas peperit conflictationes, conditionem vel statum hominis triplicem esse considerandum. Principio qualis fuerit homo ante lapsum, rectus nimirum et liber, qui et in bono manere et ad malum potuerit declinare: declinaverit autem ad malum, implicaveritque peccato et morti, et se et ¹⁾ omne genus mortalium, sicuti dictum est antea.

Deinde considerandum est, qualis fuerit homo post lapsum. Non sublatus est quidem homini intellectus, non erepta ei ²⁾ voluntas, et prorsus in lapidem vel truncum est commutatus: caeterum illa ita sunt immutata et imminuta in homine, ut non possint amplius, quod potuerunt ante lapsum ³⁾. Intellectus enim obscuratus est: voluntas vero ex libera, facta est voluntas serva. Nam servit peccato, non nolens, sed volens. Etenim voluntas, non noluntas, dicitur. Ergo quoad ⁴⁾ malum sive peccatum, homo non coactus vel a Deo vel a diabolo, sed sua sponte, malum facit; et hac parte liberrimi est arbitrii. Quod vero non raro cernimus pessima hominis facinora et consilia impediri a Deo, ne finem suum consequantur, non tollit homini libertatem in malo, sed Deus potentia sua praevenit, quod homo alias libere instituit. Sicut fratres Ioseph ⁵⁾, Iosephum libere instituunt tollere, sed non possunt, quod Dei consilio aliud visum esset.

Quantum vero ad bonum et ad virtutes, intellectus hominis, non recte iudicat de divinis ex semetipso. Requirit enim scriptura evangelica et apostolica regenerationem abs quolibet nostrum, qui salvari velimus. Unde nativitas prior ex Adamo, ad salutem nihil nobis confert. Paulus, *Animalis homo*, ait, *non percipit ea quae sunt spiritus Dei*, etc. Idem *negat alicubi nos idoneos esse, ex nobis ipsis, cogitare aliquid boni*. Constat vero mentem vel intellectum, ducem esse voluntatis, cum autem coecus sit dux, claret quousque ⁶⁾

8) Sed] Kindl. *distingue, sed.* 1) et se et] haec v. desunt in mscr. Tur. 2) ei deest in mscr. Tur. 3) ante lapsum] mscr. Tur. antea. 4) quoad] mscr. Tur. quod. 5) mscr. Tur. atque edit. 1568. habent: *Ioseph*, sed in Syllog. Oxon. et ap. Kindl. extat *Iosephi*. 6) quousque] mscr. Tur. quo.

et voluntas pertingat. Proinde nullum est ad bonum homini arbitrium liberum, nondum renato, vires nullae ad perficiendum bonum.

Ioan. 8. Dominus in Evangelio dicit, *Amen amen dico vobis, quod omnis qui facit peccatum, servus est peccati.*

Rom. 8. Et Paulus apostolus, *Affectus carnis, inquit, inimicitia est adversus Deum. Nam legi Dei non subditur, imo ne potest quidem.* Porro terrenarum rerum intelligentia in lapso ho-

Intelligentia mine, non est nulla. Reliquit enim Deus ex misericordia artium. ingenium, multum tamen distans ab eo, quod inerat ante lapsum. Iubet Deus excolere ingenium, et addit dona simul et profectum. Et manifestum est, quam nihil proficiamus in artibus omnibus sine benedictione Dei. Scriptura certe omnes artes ad Deum refert. Nam et Ethnici retulerunt artium origines ad inventores Deos.

Quales vires regenerato- Postremo videndum, an regenerati sint liberi arbitrii, et quatenus. In regeneratione, intellectus illuminatur, per spiritum sanctum, ut et mysteria et voluntatem Dei intelligat. Et voluntas ipsa, non tantum mutatur per spiritum, sed etiam instruitur facultatibus, ut sponte velit et possit bonum. Nisi hoc dederimus, negabimus Christianam libertatem, et inducemus legalem servitutem. Sed et propheta facit Deum loquentem, *Dabo legem meam in mentes illorum, et in cordibus eorum inscribam eam.* Dominus quoque dicit ⁷⁾

Rom. 8. in Evangelio, *Si filius vos liberaverit, vere liberi estis.* Paulus quoque ad Phi. *Vobis donatum est, inquit, pro Christo, non solum, ut in eum credatis, sed etiam ut pro illo patiamini.* Et iterum, *Persuasum habeo, quod is qui coepit in vobis bonum opus, perficiet usque ad diem Domini Iesu.*

Ierem. 31. Item, *Deus est qui agit in vobis, et ut velitis, et ut efficiatis.*

Ezech. 36. in Evangelio, *Si filius vos liberaverit, vere liberi estis.* Paulus quoque ad Phi. *Vobis donatum est, inquit, pro Christo, non solum, ut in eum credatis, sed etiam ut pro illo patiamini.* Et iterum, *Persuasum habeo, quod is qui coepit in vobis bonum opus, perficiet usque ad diem Domini Iesu.*

Ioan. 7. Item, *Deus est qui agit in vobis, et ut velitis, et ut efficiatis.*

Philip. 1. Ubi interim duo observanda esse docemus. Primum, regeneratos in boni electione et operatione, non tantum agere passive, sed ⁸⁾ active. Aguntur enim a Deo, ut agant ipsi, quod agunt. Recte enim Augustinus adducit illud, quod Deus dicitur, noster adiutor. Nequit autem adiuvari, nisi is, qui aliquid agit. Manichaei spoliabant hominem omni actione, et veluti saxum et truncum faciebant. Secundum, in regeneratis remanere infirmitatem. Cum enim inhabitet in nobis peccatum, et caro in renatis oblectetur spiritui, in finem usque vitae nostrae, non expedite omnino perficiunt regenerati quod instituerant. Confirmantur haec ab Apostolo ad Roman. 7. et Galat. 5. Proinde infirmum est nostrum illud liberum arbitrium, propter reliquias remanentis in nobis, ad finem usque vitae nostrae ⁹⁾, veteris Adami, agnataeque corruptionis

Philip. 2. Ubi interim duo observanda esse docemus. Primum, regeneratos in boni electione et operatione, non tantum agere passive, sed ⁸⁾ active. Aguntur enim a Deo, ut agant ipsi, quod agunt. Recte enim Augustinus adducit illud, quod Deus dicitur, noster adiutor. Nequit autem adiuvari, nisi is, qui aliquid agit. Manichaei spoliabant hominem omni actione, et veluti saxum et truncum faciebant. Secundum, in regeneratis remanere infirmitatem. Cum enim inhabitet in nobis peccatum, et caro in renatis oblectetur spiritui, in finem usque vitae nostrae, non expedite omnino perficiunt regenerati quod instituerant. Confirmantur haec ab Apostolo ad Roman. 7. et Galat. 5. Proinde infirmum est nostrum illud liberum arbitrium, propter reliquias remanentis in nobis, ad finem usque vitae nostrae ⁹⁾, veteris Adami, agnataeque corruptionis

Regenerati active agunt, non passive tantum.

Infirmitas in regeneratis liberum arbitrium.

Ubi interim duo observanda esse docemus. Primum, regeneratos in boni electione et operatione, non tantum agere passive, sed ⁸⁾ active. Aguntur enim a Deo, ut agant ipsi, quod agunt. Recte enim Augustinus adducit illud, quod Deus dicitur, noster adiutor. Nequit autem adiuvari, nisi is, qui aliquid agit. Manichaei spoliabant hominem omni actione, et veluti saxum et truncum faciebant. Secundum, in regeneratis remanere infirmitatem. Cum enim inhabitet in nobis peccatum, et caro in renatis oblectetur spiritui, in finem usque vitae nostrae, non expedite omnino perficiunt regenerati quod instituerant. Confirmantur haec ab Apostolo ad Roman. 7. et Galat. 5. Proinde infirmum est nostrum illud liberum arbitrium, propter reliquias remanentis in nobis, ad finem usque vitae nostrae ⁹⁾, veteris Adami, agnataeque corruptionis

Ubi interim duo observanda esse docemus. Primum, regeneratos in boni electione et operatione, non tantum agere passive, sed ⁸⁾ active. Aguntur enim a Deo, ut agant ipsi, quod agunt. Recte enim Augustinus adducit illud, quod Deus dicitur, noster adiutor. Nequit autem adiuvari, nisi is, qui aliquid agit. Manichaei spoliabant hominem omni actione, et veluti saxum et truncum faciebant. Secundum, in regeneratis remanere infirmitatem. Cum enim inhabitet in nobis peccatum, et caro in renatis oblectetur spiritui, in finem usque vitae nostrae, non expedite omnino perficiunt regenerati quod instituerant. Confirmantur haec ab Apostolo ad Roman. 7. et Galat. 5. Proinde infirmum est nostrum illud liberum arbitrium, propter reliquias remanentis in nobis, ad finem usque vitae nostrae ⁹⁾, veteris Adami, agnataeque corruptionis

Ubi interim duo observanda esse docemus. Primum, regeneratos in boni electione et operatione, non tantum agere passive, sed ⁸⁾ active. Aguntur enim a Deo, ut agant ipsi, quod agunt. Recte enim Augustinus adducit illud, quod Deus dicitur, noster adiutor. Nequit autem adiuvari, nisi is, qui aliquid agit. Manichaei spoliabant hominem omni actione, et veluti saxum et truncum faciebant. Secundum, in regeneratis remanere infirmitatem. Cum enim inhabitet in nobis peccatum, et caro in renatis oblectetur spiritui, in finem usque vitae nostrae, non expedite omnino perficiunt regenerati quod instituerant. Confirmantur haec ab Apostolo ad Roman. 7. et Galat. 5. Proinde infirmum est nostrum illud liberum arbitrium, propter reliquias remanentis in nobis, ad finem usque vitae nostrae ⁹⁾, veteris Adami, agnataeque corruptionis

⁷⁾ dicit deest in mscr. Tur. ⁸⁾ sed] mscr. Tur. addit et. ⁹⁾ nostrae deest in mscr. Tur.

humanae ¹⁰). Interim cum carnis vires et reliquiae veteris hominis, non ita sint efficaces, ut extinguant penitus spiritus operationem, idcirco fideles liberi dicuntur, ita tamen, ut agnoscant infirmitatem, et nihil glorientur de libero arbitrio. Semper enim animis fidelium observari debet, quod toties inculcat beatus Augustin. ex Apostolo, *Quid habes quod non accepisti? et si accepisti, quid gloriaris, quasi non acceperis?* His accedit quod non statim evenit, quod ¹¹) institueramus. Eventus enim rerum, positi sunt in manu Dei. Unde Paulus orat dominum, ut prosperet iter suum. Unde vel hac causa, infirmum est liberum arbitrium. Caeterum nemo negat in externis, et regenitos et non regenitos habere liberum arbitrium. Habet enim homo hanc constitutionem cum animantibus alijs (quibus non est inferior) communem, ut alia velit, alia nolit. Ita loqui potest aut tacere, domum egredi ¹²), vel domi manere, etc. Quamvis semper et hic potentia Dei observanda sit: quae effecit, ut Balaam eo non posset pertingere, quo volebat, neque Zacharias rediens ex templo, loqui posset, prout volebat. Damnamus in hac causa Manichaeos, qui negant homini bono, ex libero arbitrio fuisse initium mali. Damnamus etiam Pelagianos, qui dicunt hominem malum sufficienter habere liberum arbitrium, ad faciendum praeceptum bonum. Redarguuntur utrique a scriptura sancta, quae illis dicit, *Fecit Deus hominem rectum: his vero dicit, Si filius vos liberaverit, vere liberi estis.*

Rom. 1.

In externis
est libertas.

Num. 24.

Luc. 1.

Haereses.

DE PRAEDESTINATIONE DEI, ET ELECTIONE SANCTORUM.

X.

Deus ab aeterno praedestinavit vel elegit libere et mera sua gratia, nullo hominum respectu, sanctos, quos vult salvos facere in Christo, juxta illud Apostoli, *Deus elegit nos in ipso, antequam iacerentur fundamenta mundi* ¹). Et iterum, *Qui salvos fecit nos, et vocavit vocatione sancta, non secundum opera nostra, sed secundum suum propositum et gratiam, quae data quidem est nobis, per Christum Iesum, ante tempora aeterna, sed palam facta est nunc per apparitionem servatoris nostri Iesu Christi.* Ergo non sine medio, licet non propter ullum meritum nostrum, sed in Christo et propter Christum, nos elegit Deus, ut qui iam sunt in Christo insiti per fidem, illi ipsi etiam sint electi, reprobi vero, qui sunt extra Christum: secundum illud apostoli,

Deus elegit
nos ex gra-
tia.

Ephes. 1.

2 Tim. 1.

In Christo e-
lecti vel
praedestina-
ti sumus.

10) humanae deest in mscr. Tur. 11) quod] mscr. Tur. quo.
12) domum egredi] ita scriptum est in mscr. Tur., in edit. 1568.
et in Syll. Oxon. Sed Kindl. exhibuit: domo egredi.

1) mscr. Tur. mundi fundamenta.

2 Cor. 13. *Vos ipsos tentate, num sitis in fide. An non agnoscitis²⁾ vosmetipsos, quod Iesus Christus in vobis est? nisi sicubi reprobis estis. Denique electi sunt sancti in Christo, per Deum ad finem certum, quem et ipsum exponit Apostolus*

Electi sumus ad finem certum.

Ephes. 1. Bene sperandum de omnibus.

Philip. 1.

et ait, Elegit nos in ipso, ut essemus sancti et irreprehensibiles coram illo per charitatem. Qui praeordinavit nos, ut adoptaret in filios per Iesum Christum, in sese, ut laudetur gloria gratiae suae. Et quamvis Deus norit, qui sint sui, et alicubi mentio fiat paucitatis electorum, bene sperandum est tamen de omnibus, neque temere reprobis quisquam est annumerandus. Paulus certe ad Philippens. Gratias ago, inquit, pro omnibus vobis (loquitur autem de tota ecclesia Philippensi) quod veneritis in communionem Evangelii, persuasum habens, quod is qui coepit opus bonum in vobis, perficiet, sicut iustum est, ut hoc sentiam de vobis omnibus.

An pauci electi.

Et cum Luc. 13. rogaretur³⁾ Dominus, An pauci sint qui salventur? non respondet Dominus ac dicit, paucos aut plures fore servandos, aut perdendos, sed hortatur potius, ut quisque contendat ingredi per portam arctam. Quasi dixerit, Vestrum non est de his curiosius inquirere, sed magis an-niti, ut per rectam⁴⁾ viam coelum ingrediamini.

Quae dam-nanda in hac causa.

Proinde non probamus impias quorundam voces, qui dicunt, Pauci sunt electi et cum mihi non constet, an sim in illo paucorum numero, genium meum non fraudabo. Alij dicunt, Si praeordinatus vel electus sum a Deo, nihil impedit me a salute certo iam definita, quicquid tandem designa-vero. Si vero sum de reprobis numero, nulla me vel fides vel poenitentia iuvabit: cum definitio Dei mutari non possit. Itaque inutiles sunt doctrinae et admonitiones

2 Tim. 2.

omnes. Nam contra hos pugnat illud Apostoli⁵⁾: Oportet servum Domini propensum esse ad docendum, erudientem eos qui obsistunt, si quando deus illis poenitentiam, ad agnoscendum veritatem, ut resipiscant a laqueo diaboli, capti ab eo ad eius voluntatem. Sed et Augustinus de Bono perseverantiae capite 14. et consequentibus, ostendit⁶⁾ utrumque esse praedicandum, et liberae electionis praedestinatio-nisque gratiam, et admonitiones et doctrinas salutes. Im-probamus itaque illos, qui extra Christum⁷⁾ quaerunt, An sint ab aeterno electi⁸⁾? Et quid ante omniem aeternitatem de ipsis statuerit Deus? Audienda est enim praedicatio

An simus e-lecti?

2) mscr. Tur.: cognoscitis 3) rogaretur] mscr. Tur. rogaret.
4) rectam] mscr. Tur. arctam. 5) Nam contra hos pugnat illud Apo-stoli] mscr. Tur. Apostolus enim aperte ait. 6) ostendit] mscr. Tur. multis ostendit. 7) extra Christum] desunt h. v. in mscr. Tur. 8) An sint ab aeterno electi?] Sic mscr. Tur., edit. 1568. atque Syllog. Oxon. Kindlerus ab aeterno vocabula omisit.

evangelii, eique credendum est: et pro indubitato habendum, si credis ac sis in Christo, electum te esse. Pater enim praedestinationis suae aeternam sententiam, sicut modo ex Apostolo 2. Tim. 1. exposui, in Christo nobis aperuit. Docendum ergo et consyderandum ante omnia, quantus amor patris erga nos in Christo nobis sit revelatus: audiendum, quid nobis quotidie in evangelio ipse dominus praedicet, quomodo vocet et dicat, *Venite ad me omnes, qui laboratis* ⁹⁾ Matth. 11. *et onerati estis, ego vos reficiam. Sic Deus dilexit mundum,* Ioan. 3. *ut unigenitum dederit pro mundo, ut omnis qui credit in eum, non pereat, sed habeat vitam aeternam. Item, Non* Matth. 18. *est voluntas patris, ut quisquam de his pusillis pereat.* Christus itaque sit speculum, in quo praedestinationem nostram contemplemur. Satis perspicuum et firmum habebimus testimonium, nos in libro vitae inscriptos esse, si communicaverimus cum Christo, et is in vera fide noster sit, nos eius simus. Consoletur nos in tentatione praedestinationis, qua ^{Tentatio praedestinationis,} vix alia est periculosior, quod promissiones Dei sunt univer- Luc. 11. *sales fidelibus, quod ipse ait, Petite et accipietis, Omnis qui petit accipit. Quod denique cum universa Dei ecclesia oramus, Pater noster qui es in coelis: et quod baptismo sumus insiti corpori Christi, et pascimur in ecclesia eius carne et sanguine frequenter ad vitam aeternam. His confirmati cum timore et tremore, iuxta praeceptum Pauli* ¹⁰⁾, *nostram salutem operari iubemur.*

DE IESU CHRISTO VERO

DEO ET HOMINE, UNICO MUNDI SALVATORE.

XI.

Credimus praeterea et docemus filium Dei dominum nostrum Iesum Christum ab aeterno praedestinatum vel praed- ^{Christus verus est deus.} ordinatum esse, a Patre, Salvatorem mundi: credimusque hunc esse genitum, non tantum, cum ex virgine Maria carnem assumsit, nec tantum ante iacta fundamenta mundi, sed ante omnem aeternitatem, et quidem a patre, ineffabiliter. Nam Isaias dixit, *Generationem eius quis enarrabit?* Isaias 53. *Et Micheas: Et egressus eius a diebus aeterni-* Mich. 5. *tatis.* Nam et Ioannes in evangelio dixit: *In principio erat* Ioan. 1. *verbum, et verbum erat apud Deum, et Deus erat verbum, etc.* Proinde Filius est patri iuxta divinitatem coequalis et consubstantialis, Deus verus, non nuncupatione, Philip. 2. aut adoptione, aut ulla dignatione, sed substantia atque natura, sicut Ioan. apostolus iterum ¹⁾ dixit, *Hic est verus* Ioan. 5.

9) Kindl. laborati. 10) Kindl. inverso ordine: Pauli praeceptum.

1) iterum deest in mscr. Tur.

- Hebr. 1. *Deus, et vita aeterna. Et Paulus quoque, Filium ait, constituit haeredem omnium, per quem et secula fecit: idem est splendor gloriae et character substantiae eius, portans omnia verbo potentiae suae. Nam in Evangelio ipse quoque Dominus dixit, Pater glorifica tu me, apud te ipsum gloria, quam habui priusquam hic mundus esset apud te. Nam et*
- Ioan. 17. *alibi in Evangelio scribitur, Iudaei quaerebant occidere Iesum, quod patrem suum dixisset Deum, aequalem seipsum faciens Deo. Abominamur ergo Arij et omnium Arianorum impiam contra filium Dei doctrinam, imprimis vero Michaelis Serveti Hispani et Servetanorum omnium blasphemias, quas contra Dei filium satan per illos, veluti ex inferis hausit et in orbem audacissime et impijssime dispersit.*
- Christus verus homo, veram habens carnem. Matth. 1. *Eundem quoque aeterni Dei aeternum filium credimus et docemus hominis factum esse filium, ex semine Abrahae atque Davidis, non ex viri coitu, quod Hebion²⁾ dixit, sed conceptum purissime ex spiritu sancto, et natum ex Maria semper virgine: sicut diligenter nobis historia explicat Evangelica. Et Paulus ait, Nullibi angelos assumit, sed semen Abrahae. Ioannes item Apostolus, Qui non credit, Iesum Christum in carne venisse, ex Deo non est. Caro ergo Christi, nec phantastica fuit, nec coelitus allata, sicuti³⁾ Valentinus et Martion somniabant. Praeterea anima fuit Domino nostro Iesu Christo non absque sensu et ratione, ut Apollinaris sentiebat, neque caro absque anima, ut Eunomius docebat, sed anima cum ratione sua, et caro cum sensibus suis, per quos sensus, veros dolores tempore passionis suae sustinuit: Matth. 26. sicuti et ipse testatus est, et dixit, Tristis est anima mea usque ad mortem. Et anima mea turbata est, etc. Agnoscimus ergo in uno atque eodem domino nostro Iesu Christo, Duas in Christo naturas⁴⁾, divinam et humanam: et has ita dicimus coniunctas et⁵⁾ unitas esse⁶⁾, ut absorptae, aut confusae, aut inmixtae non sint: sed salvis potius et permanentibus naturarum proprietatibus, in una persona, unitae vel coniunctae: ita ut unum Christum Dominum, non duos veneremur: unum inquam verum Deum, et hominem, iuxta divinam naturam patri, iuxta humanam vero nobis hominibus consubstantiali, et per omnia similem, peccato excepto. Etenim, Hebr. 4. ut Nestorianum dogma ex uno Christo duos faciens, et unionem personae dissolvens, abominamur: ita Eutychetis et Monothelitarum vel Monophysicorum vesaniam, expungentem naturae humanae proprietatem execramur⁷⁾ penitus. Ergo*
- Sectae.
- Anima in Christo rationalis.
- Matth. 26.
- Ioan. 12.
- Duae in Christo naturae.
- Hebr. 2.
- Non duo sed unus Christus.
- Hebr. 4.
- Sectae.

2) Hebion] edit. Kindl. Ebion. 3) sicuti] mscr. Tur. sicut.

4) naturas] mscr. Tur. addit aut hypostases vel substantias; Syllog. Oxon. et ed. Kindl. vel substantias. 5) et] mscr. Tur. vel.

6) esse deest in mscr. Tur. 7) execramur deest in ed. Kindl.

minime docemus naturam in Christo divinam passam esse, aut Christum secundum humanam naturam adhuc esse in hoc mundo, adeoque esse ubique. Neque enim vel sentimus, vel docemus veritatem corporis Christi a clarificatione desisse, aut deificatam, adeoque sic deificatam esse, ut suas proprietates, quoad corpus et animam, deposuerit, ac prorsus in naturam divinam abierit, unaque duntaxat substantia esse coeperit. Et proinde Schuenkfeldij similiumque leptologorum inargutas argutias, intricatas, obscurasque, et parum sibi constantes hac de re dissertationes, haudquaquam probamus aut recipimus, neque Schuenkfeldiani sumus⁸⁾. Praetera credimus *Dominum nostrum Iesum Christum, vere passum et mortuum esse pro nobis*, sicut Petrus ait, *carne*. Abominamur Iacobitarum, et omnium Turcarum, passionem domini execrantium, impijssimam vesaniam. Interim non negamus et *Dominum gloriae*, juxta verba Pauli, *crucifixum esse pro nobis*. Nam communicationem idiomatum, ex scripturis peccatorum, et ab universa vetustate in explicandis componendisque scripturarum locis in speciem pugnantibus usurpatam, religiose et reverenter⁹⁾ recipimus et usurpamus.

Natura Christi divina non est passiva, nec humana est ubique.

Sectae.
Vere passus est dominus noster.

1 Pet. 4.

1 Cor. 2.

Communicatio idiomatum.

Credimus et docemus eundem Dominum nostrum Iesum Christum vera sua carne, in qua crucifixus et mortuus fuerat, ex mortuis resurrectisse, et non aliam pro sepulta excitasse, aut spiritum pro carne suscepisse, sed veritatem corporis retinuisse. Ergo dum discipuli eius arbitrarentur, se Domini spiritum videre, exhibet eis manus atque pedes, stigmatibus utique clavorum et¹⁰⁾ vulnerum notatas, et addit, *Aspicite manus meas et¹¹⁾ pedes meos: quia ego ipse sum. Contrectate me et videte: quia spiritus carnem et ossa non habet, sicut videtis me habere*. In eadem illa carne sua credimus ascendisse Dominum nostrum Iesum Christum, supra omnes coelos aspectabiles, in ipsum coelum supremum, sedem videlicet Dei et¹²⁾ beatorum, ad dexteram Dei patris, quae, etsi et gloriae maiestatisque consortium aequale significet, accipitur tamen et pro loco certo, de quo in Evangelio loquens Dominus, dicit, *Se abiturum et suis paraturum locum*. Sed et Apostolus Petrus, *Oportet Christum, inquit, coelum accipere; usque ad tempus restitutionis omnium*. Ex coelis autem idem ille redibit in iudicium, tum, quando summa erit in mundo consecretio, et Antichristus corrupta religione vera, superstitione impietateque omnia opplevit, et sanguine atque flamma ecclesiam crudeliter¹³⁾ vastavit. Red-

Vera Christi ex mortuis resurrectio.

Luc. 24.

Vera in coelos Christi ascensio.

Ioan. 14.

Acto. 3.

Dan. 11.

8) neque Schuenkfeldiani sumus] haec verba desunt in mscr. Tur.
9) usurpatum, religiose et reverenter] mscr. Tur. usurpatam religiose, reverenter. 10) clavorum et] h. v. desunt in mscr. Tur.
11) mscr. Tur. atque pro et. 12) Dei et] desunt h. v. in mscr. Tur.
13) in mscr. Tur. deest v. crudeliter.

Act. 17. ibit autem Christus, adserturus suos, et aboliturus adventu
 1 Thes. 4. suo Antichristum, iudicaturusque vivos et mortuos. Resur-
 Marc. 13. gent enim mortui, et qui illa die (quae omnibus incognita
 est creaturis) superstites futuri sunt, mutabuntur in momento
 oculi, fidelesque omnes una obviam Christo rapientur in aëra,
 ut inde cum ipso ingrediantur in sedes beatas sine fine vi-
 1 Cor. 15. cturi. Increduli vero vel impij descendunt cum daemonibus
 Matth. 25. ad tartara, in sempiternum arsurī, atque ex tormentis nun-
 quam liberandi.

Bectae.

2 Tim. 2.

Marc. 9.

Damnamus ergo omnes negantes veram carnis resurre-
 ctionem: aut qui cum Ioanne Hierosolymitano, contra quem
 scripsit Hieronymus, non recte sentiunt de clarificatis cor-
 poribus. Damnamus eos qui senserunt et daemones et im-
 pios omnes aliquando servandos, et poenarum finem futurum.
 Simpliciter enim pronuntiavit dominus, *Ignis eorum nunquam*
extinguitur, et vermis eorum non moritur. Damnamus
 praeterea Iudaica somnia, quod ante iudicii diem, aureum
 in terris sit futurum seculum, et pij regna mundi occupa-
 turi, oppressis suis hostibus impijs. Nam evangelica veritas
 Matth. 24. et 25. Luc. item 18. et apostolica doctrina 2 Thes.
 2. et in 2 ad Tim. 3. et 4. cap. longe aliud perhibere in-
 veniuntur.

Fruetus
 mortis et re-
 surrectionis
 Christi.

Rom. 4. 10.
 Ioan. 6. 11.

Iesum Chri-
 stum unicum
 esse mundi
 salvatorem
 et messiam
 verum et ex-
 pectatum.

Ioan. 10.

Ioan. 8.

Act. 4. 10. 15.

Porro passione vel ¹⁴⁾ morte sua omnibusque adeo, quae
 a suo in carne adventu nostra causa fecit et pertulit ¹⁵⁾, re-
 conciliavit omnibus fidelibus Dominus noster patrem coele-
 stem, expiavit peccatum, exarmavit ¹⁶⁾ mortem, conde-
 mnationemque et inferos confregit, ac resurrectione sua ex
 mortuis, vitam immortalitatemque reduxit, ac restituit. Ipse
 enim est iustitia nostra, vita et resurrectio, denique pleni-
 tudo et absolutio fidelium omnium, salusque et sufficientia
 abundantissima. Apostolus enim, *Sic placuit patri*, inquit,
omnem in ipso habitare plenitudinem, et in ipso estis com-
pleti. Coloss. 1. et 2. Docemus enim ac credimus hunc
 Iesum Christum, Dominum nostrum, unicum et aeternum,
 generis humani, adeoque totius mundi esse servatorem, in
 quo per fidem servati sint, quotquot ante legem, sub lege,
 et sub evangelio salvati sunt, et quotquot adhuc in finem
 usque seculi salvabuntur. Nam ipse Dominus in evangelio
 dicit, *Qui non intrat per ostium in stabulum ovium, sed*
ascendit aliunde, ille fur est et latro. Ego sum ostium
 ovium. Item alibi in eodem evangelio, Ioann. 8. *Abraham*
vidit diem meum, et gavisus est. Sed et Petrus Apostolus,
Non est in quoquam alio, inquit, nisi in Christo salus. Ne-

14) Sic mscr. Tur. et edit. 1568. Kindlerus edidit et. 15)
 omnibusque ... pertulit] haec verba desunt in mscr. Tur. 16) pec-
 catum, exarmavit desunt h. v. in edit. Kindl.

que¹⁷⁾ aliud nomen est sub coelo datum inter homines, in quo oporteat nos salvos fieri. Credimus ergo per gratiam Domini Iesu Christi nos servatum iri, sicuti et patres nostros. Nam et Paulus ait, Omnes patres nostros eandem escam spiritualement edisse, et omnes eundem potum spiritualement bibisse: bibisse autem de spirituali ipos consequente Petram, Petram vero Christum fuisse. Ideoque legimus et Ioannem dixisse, Christum esse agnum illum, qui occisus sit ab origine mundi: et Baptistam testatum, Christum esse agnum illum Dei, qui tollat peccatum mundi. Unde pleno ore profiteamur et praedicamus, Iesum Christum unicum esse mundi redemptorem et Salvatorem, Regem et Pontificem maximum, Messiam verum et expectatum, illum inquam sanctum¹⁸⁾ benedictum, quem omnes legis typi et vaticinia prophetarum praefigurarint atque promiserint, Deus autem praestiterit ac miserit illum nobis, ut alius porro non sit ullus nobis expectandus. Nec restat iam aliud, quam ut omnes omnem gloriam Christo tribuamus, in ipsum credamus, et in ipso solo acquiescamus, omnibus alijs vitae praesidijs spretis atque¹⁹⁾ abiectis. Nam gratia Dei exciderunt, et Christum inanem sibi reddunt, quotquot salutem in alia re ulla, quam, in uno Christo quaerunt. Et ut paucis multa huius causae dicamus, quaecunque de Incarnationis domini nostri Iesu Christi mysterio, definita sunt ex scripturis sanctis, et comprehensa symbolis ac sententijs quatuor primarum et praestantissimarum Synodorum, celebratarum Niceae, Constantinopoli, Ephesi et Chalcedone, una cum beati Athanasij Symbolo, et omnibus his similibus symbolis, credimus corde sincero, et ore libero ingenue profiteremur, condemnantes omnia his contraria. Atque ad hunc modum retinemus inviolatam sive integram fidem christianam, orthodoxam atque catholicam: scientes, symbolis praedictis nihil contineri, quod non sit conforme verbo Dei, et prorsus faciat ad synceram fidei explicationem.

1 Cor. 10.

Apoc. 13.

Ioan. 1.

Gal. 5.

Symbola 4.
conciliorum
recepta.

Seotae.

DE LEGE DEI.

XII.

Docemus Lege Dei, exponi nobis voluntatem Dei¹⁾, quid a nobis fieri velit aut nolit, quid bonum et iustum, quidve malum sit et iniustum. Bonam igitur et sanctam confitemur esse Legem. Et hanc quidem alias digito Dei inscriptam esse in corda hominum, vocarique legem naturae, alias autem digito inculptam esse in tabulas Mosis geminas,

Lege Dei exponitur nobis voluntas Dei.

Lex naturae. Rom. 2.

Lex Mosis in duabus tabulis.

17) Neque] mscr. Tur. addit enim. 18) inquam sanctum] pro his v. legimus in mscr. Tur. inque saccula. 19) mscr. Tur. et pro atque.

1) Dei deest in ed. Kindl.

et libris Mosis copiosius expositam. Distinguimus illam, per-
 Exod. 20. spicuitatis gratia, in moralem, quae comprehenditur Decalogo
 Deut. 5. vel geminis tabulis, per Mosis libros expositis, in ceremo-
 nialem item, quae de caeremonijs cultuque Dei constituit, et
 in iudiciale, quae versatur circa politica et oeconomica.

Plenissima et absolutis-
 sima est lex.
 Deut. 4. 12. Credimus hac Dei lege omnem Dei voluntatem, et omnia
 praecepta necessaria ad omnem vitae partem, plenissime tradi.

Cur data sit
 lex?
 Alioqui enim non vetuisset Dominus, *huic legi nihil, vel
 addi vel adimi*; non praecepisset *recta ad hanc incedi, ne-
 que in dextram vel sinistram deflexo itinere, declinare*. Do-
 cemus legem hanc non datam esse hominibus, ut eius iu-
 stificemur observatione: sed ut ex eius indicio, infirmitatem
 potius, peccatum, atque condemnationem agnoscamus, et de
 viribus nostris desperantes, convertamur ad Christum in fide.

Rom. 9. 4. Aperte enim Apostolus, *Lex iram*, ait, *operatur*. Et per
 Gal. 3. *legem agnitio peccati*. Et si data fuisset lex, quae posset
 iustificare, vel vivificare, vere ex lege esset iustitia: sed
 conclusit scriptura (legis nimirum) *omnia sub peccatum*, ut
 promissio ex fide Iesu, daretur credentibus. Itaque lex
 Paedagogus noster ad Christum fuit, ut ex fide²⁾ iustificare-

Caro non
 implet le-
 gem.
 Rom. 8. mur. Neque vero potuit aut potest ulla caro legi Dei satis-
 facere, et hanc adimplere, ob imbecillitatem in carne nostra,
 ad extremum usque spiritum, in nobis³⁾ haerentem aut re-

Rom. 10. manentem. Rursus enim Apostolus, *Quod lex praestare
 non poterat*, inquit, *quia⁴⁾ imbecillis erat per carnem*, hoc
 Deus, proprio filio misso sub specie carnis peccato obnoxiae,
 praestitit. Idcirco Christus est perfectio legis et adimpletio
 nostra, qui ut execrationem legis sustulit, dum factus est
 pro nobis maledictio, vel execratio, ita communicat nobis
 per fidem, adimplerionem suam, nobisque eius imputatur iu-
 stitia et obedientia.

Quatenus
 lex abroga-
 ta.
 Hactenus itaque abrogata est lex Dei, quatenus nos
 amplius non damnat, nec iram in nobis operatur. Sumus
 enim sub gratia, et non sub lege. Praeterea implevit Chri-
 stus omnes legis figuras. Unde umbrae cesserunt, corpore
 adveniente, ut iam in Christo et veritatem habemus et omnem
 plenitudinem. Attamen legem non ideo fastidientes reiicimus⁵⁾.

Matth. 5. Meminimus enim verborum Domini, dicentis, *Non veni legem
 et prophetas solvere, sed implere*. Scimus lege nobis tradi
 formulas virtutum atque vitiorum. Scimus scripturam legis,
 si exponatur per Evangelium, ecclesiae esse utilem, et id-
 circo eius lectionem non exterminandam esse ex ecclesia.
 Licet enim velo obtectus fuerit Mosis vultus, Apostolus ta-

2) ed. Kindl. *fido* pro *fide* habet. 3) in nobis desunt in mscr.
 Tur. 4) mscr. Tur. *qua* pro *quia*. 5) *Fastidientes reiicimus* mscr.
 Tur. *fastidinus*.

men perhibet, velum per Christum tolli atque aboleri. Da- Sectae.
 unamus omnia, quae haeretici veteres et neoterici contra
 legem Dei docuerunt.

DE EVANGELIO IESU CHRIS-
 TI, DE PROMISSIONIBUS ITEM, SPIRITUS, ET LITERA.

XIII.

Evangelium quidem opponitur legi. Nam Lex iram Veteres ha-
 operatur, et maledictionem annunciat, Evangelium vero gra- buerunt pro-
 tiam et benedictionem praedicat. Sed et Ioannes dicit, *Lex missiones*
per Moſen data eſt, gratia et veritas per Ieſum Chriſtum Evangelii-
exorta eſt: nihilominus tamen certiffimum eſt eos, qui ante cas.
 legem et ſub lege fuerunt, non omnino deſtitutos fuiſſe Ioan. 1.
 evangelio. Habuerunt enim promiſſiones evangelicas inſignes,
 quales hae ſunt, *Semen mulieris conculcabit caput ſerpentis.*
In ſemine tuo benedicentur omnes gentes. Non auferetur Gen. 3.
ſceptrum de Iuda, niſi prius venerit Silo. Prophetam ex- Gen. 22.
citabit Dominus de medio fratrum etc. Gen. 49.
 Et quidem agnoſci- Deut. 18.
 mus patribus duo fuiſſe promiſſionum genera, ſicuti et nobis¹⁾ Acto. 3.
 revelata. Aliae enim erant rerum praesentium, vel terre- Promiſſio-
 narum, quales ſunt²⁾ promiſſiones de terra Chanaan, de nes duplices.
 victorijs: et quales hodie adhuc ſunt de pane quotidiano.
 Aliae vero erant tunc, et ſunt etiam nunc, rerum coeleſtium
 et aeternarum, gratiae videlicet divinae, remiſſionis pec-
 catorum, et vitae aeternae, per fidem in Ieſum Chriſtum.
 Habuerunt autem veteres non tantum externas vel terrenas, Habuerunt
 ſed ſpirituales etiam coeleſtesque promiſſiones, in Chriſto. Patres etiam
 Nam de ſalute, ait Petrus, *exquiſierunt et ſcrutati ſunt promiſſio-*
prophetae, qui de ventura in nos gratia vaticinati ſunt, etc. nes ſpiritua-
 Unde et Paulus Apoſtolus dixit, *Evangelium Dei ante promiſ-* les non tan-
ſum eſſe per prophetas Dei, in ſcripturis ſanctis. tum carna-
 Inde nimirum claret, veteres non prorsus deſtitutos fuiſſe omni Evangelio. les.

Et, quamvis ad hunc modum patres noſtri in ſcripturis Evangelium
 prophetarum habuerint Evangelium, per quod et³⁾ ſalutem in Evangelium
 Chriſto, per fidem conſequuti ſunt, Evangelium tamen proprie
 illud dicitur laetum et felix nuntium, quo⁴⁾ nobis pri- quid?
 mum per Ioannem Baptiſtam, deinde per ipſum Chriſtum
 dominum, poſtea per Apoſtolos eius apoſtolorumque ſucces-
 ſores praedicatum eſt mundo, Deum iam praetiſſe, quod
 ab exordio mundi promiſit, ac miſiſſe, imo donaviſſe nobis
 filium unicum, et in hoc reconciliationem cum patre, remis-
 ſionem peccatorum, omnem plenitudinem, et vitam aeternam.
 Historia ergo deſcripta a quatuor Evangeliſtis, explicans,

1) nobis] add. mſcr. Tur. ſunt. 2) ſunt deest in mſcr. Tur.

3) et deest in ed. Kindl. 4) ed. Kindl. quod pro quo.

quomodo haec sint facta vel adimpleta a Christo, quae docuerit et fecerit Christus: et quod in ipso credentes omnem habent plenitudinem, recte nuncupatur Evangelium. Praedicatio item et scriptura Apostolica, qua nobis exponunt apostoli, quomodo nobis a Patre datus sit filius, et in hoc vitae salutisque omnia, recte dicitur doctrina evangelica, sic ut ⁵⁾ ne hodie quidem, si sincera sit, appellationem tam praeclaram amittat ⁶⁾).

De spiritu
et litera.

Illa ipsa evangelii praedicatio, nuncupatur item ab Apostolo spiritus et ministerium spiritus, eo quod efficax et viva fiat per fidem in auribus imo cordibus credentium per spiritum sanctum illuminantem. Nam litera quae opponitur spiritui, significat quidem omnem rem externam, sed maxime doctrinam legis, sine spiritu et fide in animis, non viva fide credentium, operantem iram, et excitantem peccatum. Quo nomine et ministerium mortis ab Apostolo nuncupatur. Huc enim illud Apostoli pertinet, *Litera occidit, spiritus vivificat*. Et pseudoapostoli praedicabant evangelium, lege admixta, corruptum, quasi Christus sine lege non possit servare. Quales fuisse dicuntur Hebionaei, ab Hebione haeretico descendentes, et Nazaraei, qui et Minaei antiquitus vocabantur. Quos omnes nos damnamus, pure praedicantes Evangelium, docentesque per spiritum ⁷⁾ solum, et non per legem iustificari credentes. De qua re mox sequetur sub titulo iustificationis copiosior expositio.

Sectae.

Evangelij
doctrina non
est nova, sed
vetustissima
doctrina.

Et quamvis Evangelij doctrina collata cum pharisaeorum doctrina legis, visa sit, cum primum praedicaretur per Christum, nova esse doctrina, quod et Ieremias de novo testamento vaticinatus sit, revera tamen illa, non modo vetus erat, et est adhuc (nam nova dicitur et hodie a Papistis, collata cum doctrina iam papistarum recepta) vetus ⁸⁾ doctrina, sed omnium in mundo antiquissima. Deus enim *ab aeterno praedestinavit* mundum servare per Christum, et hanc suam praedestinationem et consilium sempiternum *aperuit* ⁹⁾ mundo *per evangelium*. Unde claret religionem doctrinamque evangelicam, inter omnes, quotquot fuerunt unquam, sunt atque erunt, omnium esse antiquissimam. Unde dicimus omnes eos errare turpiter, et indigna aeterno Dei consilio loqui, qui evangelicam doctrinam et religionem nuncupant, nuper exortam, et vix 30. annorum fidem. In quos competit illud Isaiae prophetae, *Vae his qui dicunt malum esse bonum, et bonum malum, qui ponunt tenebras lucem, et lucem tenebras, amarum dulce, et dulce amarum*.

Isaiae 5.

5) sic ut] mscr. Tur. sicut. 6) mscr. Tor. amittit. 7) mscr. Tur. Christum pro spiritu. 8) vetus deest in mscr. Tur. 9) mscr. Tur. aperire pro aperuit.

DE POENITENTIA ET
CONVERSIONE HOMINIS.

XIV.

Habet Evangelium coniunctam sibi doctrinam de poenitentia. Ita enim dixit in Evangelio Dominus, *Oportet praedicari in nomine meo poenitentiam et remissionem peccatorum in omnes gentes.* Per poenitentiam autem intelligimus mentis in homine peccatore resipiscentiam, verbo Evangelii et spiritu sancto excitatam, fideque vera acceptam, quo protinus homo peccator, agnatam sibi corruptionem peccataque sua omnia, per verbum Dei accusata, agnoscit, ac de his ex corde dolet, eademque coram Deo, non tantum deplorat et faletur ingenue cum pudore, sed etiam cum indignatione execratur, cogitans iam sedulo de emendatione, et perpetuo innocentiae virtutumque studio, in quo sese omnibus vitae reliquis, sancte exerceat. Et haec quidem est vera poenitentia, syn-
cera nimirum ad Deum et omne bonum conversio, sedula vero a diabolo et ab¹⁾ omni malo aversio. Diserte vero dicimus hanc poenitentiam merum esse Dei donum, et non virium nostrarum opus. Iubet enim apostolus *fidelem ministrum diligenter erudire obsistentes veritati, si quando Deus his det poenitentiam ad agnoscendum veritatem.* Iam vero peccatrix illa evangelica, *quae lachrymis rigat pedes domini, ac Petrus amare flens deploransque domini sui abnegationem, manifeste ostendunt, qualis esse debeat poenitentis animus, serio deplorans commissam peccata.* Sed et filius ille concoctor et publicanus ille in Evangelio, cum pharisaeo collatus, praecedunt nobis formulis accommodatissimis peccata nostra Deo confitendi. Ille dicebat, *Pater peccavi in coelum et coram te, iam non sum dignus vocari filius tuus, fac me sicut unum de mercenariis tuis:* Hic vero non audens elevare oculos in coelam, pectus suum tundendo, clamabat, *Deus propitius esto mihi peccatori.* Nec dubitamus illos in gratiam Deo esse receptos. Etenim Ioannes Apostolus, *Si confiteamur peccata nostra, inquit, fidelis est et iustus, ut remittat nobis peccata nostra, et emundet nos ab omni iniquitate. Si dixerimus non peccavimus, mendacem facimus eum, et sermo eius non est in nobis.* Credimus autem hanc confessionem ingenuam, quae²⁾ soli Deo fit, vel privatim inter Deum et peccatorem, vel palam in templo, ubi generalis illa peccatorum confessio recitatur, sufficere, nec necessarium esse ad remissionem peccatorum consequendam, ut quis peccata sua confiteatur sacerdoti, susurrando in aures ipsius,

Luc. 21.

Poenitentia
quid?
1.

2.

3.

4.

Poenitentia
est vera ad
Deum con-
versio.Poenitentia
donum Dei.
1.

2 Tim. 2.

2.

Dolet de
peccatis
commissis.
Luc. 7. 22.

3.

Confitetur
peccata Deo.

Luc. 15. 18.

Sacerdotalis
confessio et
absolutio.

1) Sic mscr. Tur. et edit. 1568. Kindl. omittit ab vocab.

2) in mscr. Tur. scriptum extat qua pro quae.

- ut vicissim cum impositione manuum eius audiat ab ipso ³⁾)
absolutionem: quod eius rei nec praeceptum ullum, nec exem-
plum exstet in scripturis sacris. David protestatur et ait, *de-*
Psal. 32. *lictum meum tibi cognitum feci, et iniustitiam meam non*
abscondi. Dixi, confitebor contra me ⁴⁾) *iniustitiam meam*
domino: et tu remisisti impietatem peccati mei. Sed et do-
minus orare nos docens, simul et confiteri peccata, dixit,
Matth. 6. *Sic orabit, Pater noster qui es in coelis, remitte nobis*
debita nostra: sicut et nos remittimus debitoribus nostris.
Necesse est ergo, ut Deo patri nostro confiteamur peccata
nostra, et cum proximo nostro, si ipsum offendimus, redea-
mus in gratiam. De quo confessionis genere loquens Iacobus
Iacob. 5. Apostolus, *Confitemini*, inquit, *alterutrum peccata vestra.*
Si quis vero peccatorum mole et tentationibus perplexis op-
pressus, velit consilium, institutionem, et consolationem pri-
vatim, vel a ministro ecclesiae, aut alio aliquo fratre, in
lege Dei docto, petere, non improbamus. Quemadmodum
et generalem et publicam illam in templo ac coetibus sacris
recitari solitam (cuius et superius meminimus) peccatorum
confessionem, utpote scripturis congruam, maxime approbamus.
- De clavib. regni coelo-
rum. De clavibus regni Dei, traditis a Domino Apostolis,
multi admiranda garriunt ⁵⁾), et ex his cudunt enses, lanceas,
sceptra et coronas, plenamque in maxima regna, denique in
animas et corpora potestatem. Nos simpliciter iudicantes
secundum verbum Domini dicimus, omnes ministros legitime
vocatos, habere et exercere claves vel usum clavium, cum
evangelium annunciant, id est, populum suae fidei creditum
docent, hortantur, consolantur et increpant, inque disciplina
retinent. Ita enim regnum coelorum aperiunt obsequentibus,
et inobsequentibus claudunt. Has claves promisit Apostolis Do-
minus, Matthaei capite decimo sexto, et praestitit Ioannis 20.
Marci 16. et Lucae 24. dum ablegat discipulos, et iubet eos
universo mundo praedicare Evangelium, et condonare peccata.
- 2 Cor. 5. Apostolus in ep. ad Corinthios dicit, Dominum ministris dedisse
reconciliationis ministerium: et quale hoc sit, mox explicat
et ait, *Sermonem vel doctrinam reconciliationis.* Et adhuc
clarius sua illa exponens, addit *ministros Christi, nomine*
Christi fungi legatione, tanquam ipso Dea, per ministros
adhortante populos, ut reconcilientur Deo, nimirum per fi-
delem obedientiam. Exercent ergo claves, cum suadent fidem
et poenitentiam. Sic illi reconciliant Deo. Sic remittunt
peccata. Sic aperiunt regnum coelorum, et credentes intro-
ducunt: multum distantes ab istis, de quibus dixit in Evan-
- Ministri re-
mittunt pec-
cata.

3) ab ipso] desunt h. v. in mscr. Tur. 4) iniustitiam meam
non me] haec verba in mscr. Tur. desunt. 5) admiranda
garriunt] mscr. Tur. garriunt mirifica.

gelio Dominus, *vae vobis legisperitis, quia tulistis clavem scientiae, ipsi non introistis, et eos qui introibant vetuistis.* Rite itaque et efficaciter ministri absolvunt, dum evangelium Christi, et in hoc remissionem peccatorum, quae singulis promittitur fidelibus, sicuti et singuli sunt baptizati, praedicant, et ad singulos peculiariter pertinere testantur. Nec putamus absolutionem hanc efficaciorum fieri, per hoc, quod in aurem alicui aut super caput alicuius singulariter immurmuratur. Censem tamen sedulo annuntiandam esse hominibus remissionem peccatorum, in sanguine Christi, admonendosque singulos, quod ad ipsos pertineat remissio peccatorum.

Quomodo
ministri ab-
solvant.

Caeterum quam vigilantes sedulosque oporteat esse poenitentes in studio vitae novae, et in conficiendo vetere et excitando novo homine, docent nos exempla evangelica. Dominus enim ad paralyticum, quem sanaverat, dicit, *Ecce* Ioan. 5. *sanus factus es, ne posthac pecces, ne quid deterius tibi contingat.* Ad adulteram liberatam idem dixit, *Vade, et ne* Ioan. 8. *posthac peccaveris.* Quibus sane verbis non significavit fieri posse, ut homo aliquando non peccet, dum adhuc in hac carne vivit, sed vigilantiam accuratumque studium commendat, ut modis in quam omnibus annitatur, et precibus a Deo petamus, ne relabamur in peccata, ex quibus veluti resurreximus, et ne vincamur a carne, mundo, et diabolo. Zachaeus publicanus in gratiam receptus a Domino, clamat in Evangelio, *Ecce dimidium bonorum meorum, Domine, do* Luc. 9. *pauperibus, et si quem defraudavi, reddo quadruplum.* Ad eundem ergo modum praedicamus restitutionem et misericordiam⁶⁾: et in universum Apostoli verbis hortamur omnes ac dicimus, *Ne regnet peccatum in mortali vestro corpore, ut* Rom. 6. *obediatis ei⁷⁾ per cupiditates eius: neque accommodetis membra vestra arma iniustitiae peccato, sed accommodetis vosmetipsos Deo, velut ex mortuis viventes, et membra vestra arma iustitiae Deo.*

Proinde damnamus omnes impias quorundam evangelica praedicatione abutentium voces, et dicentium, Facilis est ad Deum reditus, Christus expiavit omnia peccata, Facilis est peccatorum condonatio, quid ergo peccare nocebit? Nec magnopere curanda est poenitentia, etc.⁸⁾. Docemus interrim semper, et omnibus peccatoribus aditum patere ad Deum, et hunc omnia, omnibus fidelibus condonare peccata, *excepto* Marc. 3. *uno illo peccato, in spiritum sanctum.* Ideoque damnamus Sectae. et veteres et novos Novatianos, atque Catharos. Damnamus

Errores.

6) necessariam] in ed. Kindl. legimus necessaria. 7) mscr. Tur. eis pro ei. 8) etc. deest in mscr. Tur.

imprimis lucrosam papae de poenitentia doctrinam, et contra
 Indulgentiae papales. Act. 8. Simoniam eius, Simoniacasque eius indulgentias, illud usur-
 pamus Simonis Petri iudicium, *Pecunia tua tecum sit in per-
 ditionem: quoniam donum Dei existimasti parari pecunijs.*
 Non est tibi pars neque sors in ratione hac. Cor enim
 Satisfactio- tuum non est rectum coram Deo. Improbamus item illos,
 nes. qui suis satisfactionibus existimant se pro commissis satis-
 facere peccatis. Nam docemus Christum unum, morte vel
 Isa. 53. passionem suam, esse omnium peccatorum satisfactionem, pro-
 1 Cor. 1. pitiationem vel expiationem: interim tamen, quod et ante
 diximus, mortificationem carnis urgere non desinimus: addi-
 mus tamen hanc non obtrudendam esse Deo superbe pro
 peccatorum satisfactione, sed praestandam humiliter, pro
 ingenio filiorum Dei, ut obedientiam novam, gratitudinis
 ergo, pro consequuta, per mortem et satisfactionem filij Dei,
 liberatione et plenaria satisfactione.

DE VERA FIDELIUM

IUSTIFICATIONE.

XV.

Iustificare quid? Iustificare significat Apostolo in disputatione de Iustifi-
 catione, peccata remittere, a culpa et poena absolvere, in
 Rom. 8. gratiam recipere, et iustum pronunciare. Etenim ad Ro-
 manos dicit Apostolus, *Deus est, qui iustificat, quis ille,
 qui condemnet?* opponuntur iustificare et condemnare. Et in
 Acto. 13. Actis Apost. dicit Apostolus, *Per Christum annuntiatur vobis
 remissio peccatorum: et ab omnibus, a quibus non potuistis
 per legem Moysi iustificari, per hunc omnis, qui credit,
 Deut. 25. iustificatur.* Nam in lege quoque et prophetis legimus, *Si
 lis fuerit orta inter aliquos, et venerint ad iudicium, iudi-
 cent eos iudices, iustificentque iustum, et impient vel con-
 demnent impium.* Et Isaiae capite quinto *Vae illis qui iusti-
 fificant impium pro muneribus.* Certissimum est autem omnes
 nos esse natura peccatores et impios, ac coram tribunali Dei
 convictos impietatis et reos mortis: Iustificari autem, id est,
 Rom. 8. absolvi a peccatis et morte, a iudice Deo, solius Christi
 gratia, et nullo nostro merito aut respectu. Quid enim apertius,
 quam quod Paulus dixit? *Omnes peccaverunt, et destituuntur
 gloria Dei. Iustificatur autem gratis, per illius gratiam,
 per redemptionem, quae est in Christo Iesu.*

Imputativa iustitia. Etenim Christus peccata mundi in se recepit et sustulit,
 divinaeque iustitiae satisfecit. Deus ergo propter solum Chri-
 stum passum et resuscitatum, propitius est peccatis nostris,
 nec illa nobis imputat, imputat autem iustitiam Christi pro
 nostra: ita ut iam simus non solum mundati a peccatis et

purgati, vel sancti, sed etiam donati iustitia Christi, adeoque absoluti a peccatis, morte vel condemnatione, iusti denique ac haeredes vitae aeternae. Proprie ergo loquendo, Deus solus nos iustificat, et duntaxat propter Christum iustificat, non imputans nobis peccata, sed imputans eius nobis iustitiam.

2 Cor. 5.
Rom. 4.

Quoniam vero nos iustificationem hanc recipimus, non per ulla opera, sed per fidem in Dei misericordiam et Christum, ideo docemus et credimus cum Apostolo, hominem peccatorem iustificari sola fide in Christum, non lege, aut ullis operibus. Dicit enim Apostolus, *Arbitramur fide iustificari hominem absque operibus legis*. Item, *Si Abraham ex operibus iustificatus fuit, habet quod glorietur, sed non apud Deum. Quid enim scriptura dicit? credidit Abraham Deo, et imputatum est ei ad iustitiam. At ei, qui non operatur, sed credit in eum, qui iustificat impium, imputatur fides sua ad iustitiam*. Et iterum, *Gratia estis servati per fidem, idque non ex vobis, Dei donum est. Non ex operibus, ne quis glorietur*, etc. Ergo quia fides Christum iustitiam nostram recipit, et gratiae Dei in Christo omnia tribuit, ideo fidei tribuitur iustificatio, maxime propter Christum, et non ideo, quia nostrum opus est. Donum enim Dei est. Caeterum nos Christum fide recipere multis ostendit Dominus, apud Joan. in cap. 6. ubi pro credere ponit¹⁾ manducare, et pro manducare, credere. Nam sicut²⁾ manducando, cibum recipimus, ita credendo participamus Christo³⁾. Itaque iustificationis beneficium non partimur, partim gratiae Dei, vel Christo, partim nobis, aut dilectioni operibusve⁴⁾, vel merito nostro, sed in solidum gratiae Dei in Christo per fidem tribuimus⁵⁾. Sed et non possent Deo placere dilectio et opera nostra, si fierent ab iniustis: proinde oportet nos prius iustos esse, quam diligamus aut faciamus opera iusta. Iusti vere efficitur, quemadmodum diximus, per fidem in Christum, mera gratia Dei, qui peccata nobis non imputat, sed iustitiam Christi, adeoque fidem in Christum ad iustitiam nobis imputat⁶⁾. Apostolus praeterea apertissime dilectionem derivat ex fide, dicens, *Finis praecepti est charitas, ex puro corde, conscientia bona, et fide non ficta*.

Iustificamur
per solam fidem.

Rom. 3.
Rom. 4.
Gen. 15.

Ephes. 2.

Fide nos recipere Christum.

Iustificatio non tribuitur partim Christo vel fidei, partim nobis.

1 Tim. 1.

Confertur Iacobus cum Paulo.

Quapropter loquimur in hac causa, non de ficta fide⁷⁾, de inani et ociosa, aut mortua, sed de fide viva, vivificanteque, quae propter Christum, qui vita est et vivificat, quem comprehendit, viva est et dicitur, ac se vivam esse vivis declarat

1) ponit] mscr. Tur. reponit. 2) Nam sicut] mscr. Tur. Ut autem. 3) ed. Kindl. Christum. 4) operibusve] h. v. deest in mscr. Tur. 5) per fidem tribuimus] haec v. in mscr. Tur. desunt. 6) in Christum ad iustitiam nobis imputat] pro his v. scripta extant in mscr. Tur. verba sequentia: qua recipimus iustitiam Christi imputat. 7) mscr. Tur. fide ficta.

operibus. Nihil itaque contra hanc nostram doctrinam pugnat
 Iacob. 2. Iacobus ⁸⁾, qui de fide loquitur inani et mortua, quam quidam iactabant, Christum autem intra se viventem per fidem non habebant. Idem ille dixit, opera iustificare, non contradicens Apostolo (reijciendus alioqui) sed ostendens Abrahamum vivam iustificantemque fidem suam declaravisse per opera. Id quod omnes pij faciunt, qui tamen ⁹⁾ soli Christo, nullis suis operibus fidunt. Iterum enim Apostolus dixit, *Vivo iam non ego, sed vivit in me Christus. Vitam autem, quam nunc vivo in carne, per fidem vivo filij Dei, qui dilexit me, et tradidit semetipsum pro me. Non aspernor gratiam Dei. Nam si per legem est iustitia: igitur Christus frustra mortuus est, etc.*

DE FIDE ET BONIS OPERIBUS, EORUMQUE MERCEDE, ET MERITO HOMINIS.

XVI.

Fides quid? Fides enim Christiana non est opinio ac humana persuasio, sed firmissima fiducia et evidens ac constans animi assensus, denique certissima comprehensio veritatis Dei, propositae in scripturis et symbolo Apostolico, atque adeo Dei ipsius summi boni, et praecipue promissionis divinae, et Christi, qui omnium promissionum est colophon. Haec autem ¹⁾
 Fides Dei donum. fides, merum est Dei donum, quod solus Deus ex gratia sua, electis suis, secundum mensuram, et quando, cui ²⁾, et quantum ipse vult, donat, et quidem per spiritum sanctum, mediante praedicatione evangelij, et oratione fidei. Haec
 Incrementa fidei. etiam sua habet incrementa: quae nisi et ipsa darentur a Deo, non dixissent Apostoli, *Domine adauge nobis fidem.*
 Luc. 17. Et haec quidem omnia, quae hactenus de fide diximus,
 Hebr. 11. ante nos ita docuerunt Apostoli. Paulus enim, *Est autem fides, inquit, eorum, quae sperantur, ὑπόστασις, vel substantia firma, et earum rerum, quae non videntur, ἔλεγχος, id est ³⁾, evidens et certa rei comprehensio.* Et idem iterum,
 2 Cor. 1. *Quotquot sunt promissiones Dei, inquit, per Christum sunt etiam et per ipsum Amen.* Ad Philipp. idem ait donatum
 Philip. 1. *esse ipsis, ut credant in Christum.* Item, *Deus unicuique partitus est mensuram fidei.* Rursus, *Non omnium est fides*
 Rom. 12. *ait, neque obediunt omnes evangelio.* Sed et Lucas testatur
 2 Thess. 3. *ait, et ait, Et crediderunt quotquot erant ordinati ad vitam.*
 Rom. 10. *et ait, Et crediderunt quotquot erant ordinati ad vitam.*
 Act. 13. *Unde idem iterum fidem nuncupat, fidem electorum Dei.* Et
 Tit. 1.

8) Iacobus] mscr. Tur. Iacobus ille., 9) mscr. Tur. tantum pro tamen.

1) mscr. Tur. inquam pro autem. 2) cui deest in mscr. Tur.

3) id est] desunt h. v. in mscr. Tur.

iterum, *Fides est ex auditu, auditus autem per verbum Dei.* Alibi saepe iubet orare pro fide. Idem ille Apostolus *fidem* Gal. 5. vocat *efficacem* et *sese exerentem per dilectionem*. Illa conscientiam quoque pacificat, et liberum ad Deum aditum aperit, ut cum fiducia ad ipsum accedamus, et obtineamus ab eo utilia et necessaria. Eadem retinet nos in officio, quod Deo debemus et proximo ⁴⁾, et in adversis patientiam firmat, et confessionem veram format atque facit et ut uno verbo omnia dicam, omnis generis bonos fructus, et bona opera progignit.

Docemus enim vere bona opera enasci ex viva fide, per De bonis operibus. spiritum sanctum, et a fidelibus fieri secundum voluntatem vel regulam verbi Dei. Nam Petrus Apostolus, *Omni adhibito studio*, inquit, *subministrate in fide vestra virtutem, in virtute vero scientiam, in scientia vero temperantiam*, etc. 2 Pet. 1. Diximus autem antea legem Dei, quae voluntas Dei est, formulam nobis praescribere honorum operum. Et Apostolus ait, *Haec est voluntas Dei sanctificatio vestra, ut abstineatis ab immunditia, et ne quis opprimat aut fraudet in negotio fratrem suum.* Etenim non probantur Deo opera, et nostro arbitrio delecti cultus, quos Paulus nuncupat *ἐδωλοφρονεσις*. 1 Thess. 4. De quibus et Dominus ⁵⁾ in Evangelio, *Frustra me colunt*, ait, *docentes doctrinas, praecepta hominum.* Improbamus ergo huiusmodi opera: approbamus et urgemus illa, quae sunt ex voluntate et mandato Dei. Illa ipsa fieri debent, non ut his promereamur vitam aeternam: *Donum Dei enim* ⁶⁾ *est*, ut Apostolus ait, *vita aeterna*: neque ad ostentationem, quam reiecit Dominus Matth. 6. neque ad quaestum, quem et ipsum reiecit, Matth. 23. sed ad gloriam Dei, ad ornandam vocationem nostram, gratitudinemque Deo praestandam, et ad utilitatem proximi. Rursus enim Dominus noster in evangelio dicit, *Sic luceat lux vestra coram hominibus, ut videant vestra bona opera* ⁷⁾, et *glorificent patrem qui in coelis est.* Sed et Apostolus Paulus, *Ambulate digne vocatione vestra.* Item, *quicquid egeritis, inquit, aut sermone aut facto, omnia in nomine Iesu facite, gratias agentes Deo et patri per illum.* Idem, *Nemo quod suum est quaderat, sed quisque quod alterius.* Et, *Discant et nostri bona opera tueri ad necessarios usus, ut non sint infrugiferi.* Tit. 3.

Quamvis ergo doceamus cum Apostolo hominem gratis iustificari per fidem in Christum, et non per ulla opera bona, non ideo tamen vilipendimus aut condemnamus opera bona. Cum sciamus hominem nec conditum nec regentum esse per fidem, ut ocietur, sed potius, ut indesinenter quae bona et utilia sunt faciat. Etenim in evangelio dicit Dominus, *Bona* Matth. 12.

⁴⁾ quod Deo debemus et proximo] h. v. desunt in mscr. Tur. ⁵⁾ mscr. Tur. add. loquens. ⁶⁾ mscr. Tur. enim Dei. ⁷⁾ Kindl. opera bona.

- Ioan. 15. *arbor bonum fructum adfert.* Et iterum, *Qui in me manet,*
 Ephes. 2. *plurimum fructum adfert*⁸⁾. Denique⁹⁾ apostolus, *Dei sumus creatura*, ait, *conditi in Christo Iesu ad opera bona, quae praeparavit Deus, ut in eis ambulemus.* Et iterum,
 Titum 2. *Qui tradidit semetipsum pro nobis, ut redimeret ab omni iniquitate, et mundaret sibi populum peculiarem, sectatorem bonorum operum.* Damnamus itaque omnes qui bona opera contemnunt, non curanda et inutilia esse blaterant. Interim, quod et antea dictum est, non sentimus per opera bona nos servari, illaque ad salutem ita esse necessaria, ut absque illis nemo unquam sit servatus. Gratia enim soliusque Christi beneficio servamur. Opera necessario ex fide progignuntur. Ac improprie his salus attribuitur: quae propriissime ascribitur gratiae. Notissima enim est illa Apostoli sententia, *Si per gratiam, iam non ex operibus: quandoquidem gratia, iam non est gratia. Sin ex operibus, iam non ex gratia: quandoquidem iam opus, non est opus.*
- Opera bona placent Deo. Placent vero approbanturque a Deo opera, quae a nobis fiunt, per fidem. Quia illi placent Deo, propter fidem in Christum, qui faciunt opera bona, quae insuper per spiritum sanctum ex gratia Dei sunt facta. S. Petrus enim, *In quavis gente*, inquit, *qui timet ipsum et operatur iustitiam, is acceptus est illi.* Et Paulus, *Non desinimus orare pro vobis, ut ambuletis digne Domino, ut per omnia placeatis, in omni opere bono fructificantes.* Itaque veras non falsas, aut philosophicas virtutes, vere bona opera, et genuina christiani hominis officia, sedulo docemus, et quanta possumus diligentia vehementiaque omnibus inculcamus, vituperantes omnium illorum et desidia et hypocrisin, qui ore Evangelium laudant et profitentur, vita autem turpi dedecorant, proponentes hac in causa, horribiles Dei minas, amplas denique promissiones Dei, et liberalia praemia, exhortando, consolando, et obiurgando.

Deus retribuit operibus nostris mercedem. Etenim docemus Deum bona operantibus, amplam dare mercedem, iuxta illam prophetae sententiam, *Cohibe vocem tuam a fletu: quoniam erit merces operi tuo.* In Evangelio quoque dixit Dominus, *Gaudete et exultate, quia merces vestra multa est in coelis.* Et qui dederit uni ex minimis meis poculum aquae frigidae, amen dico vobis, non perdet mercedem suam. Referimus tamen mercedem hanc, quam dominus dat, non ad meritum hominis accipientis, sed ad bonitatem, vel liberalitatem, et veritatem Dei promittentis atque dantis, qui cum nihil debeat cuiquam, promisit tamen

8) Et iterum, *Qui adfert*] desunt haec v. in mscr. Tur.
 9) mscr. Tur. Et pro Denique.

se suis cultoribus fidelibus mercedem daturum: qui interim dat eis etiam, ut ipsum colant. Sunt multa praeterea indigna Deo, et imperfecta plurima inveniuntur in operibus etiam sanctorum: quia vero Deus recipit ¹⁰⁾ in gratiam et complectitur propter Christum operantes, mercedem eis promissam persolvit. Alioqui enim iustitiae nostrae comparantur Isaiæ 64. panno menstruatae ¹¹⁾). Sed et Dominus dicit in Evangelio, *Cum feceritis omnia quae praecepta sunt vobis, dicite, servi Luc. 17. inutiles sumus: quod debuimus facere, fecimus.*

Tametsi ergo doceamus mercedem dari a Deo nostris benefactis, simul tamen docemus cum Augustino, coronare Deum in nobis non merita nostra, sed dona sua. Et proinde quicquid accipimus mercedis, dicimus gratiam quoque esse, et magis quidem gratiam quam mercedem: quod quae bona facimus, per Deum magis, quam per nos ipsos facimus: et quo Paulus dicat, *Quid habes, quod non accepisti? Si vero 1 Cor. 4. accepisti quid gloriaris, quasi non acceperis?* Et quod hinc collegit beatus martyr Cyprianus, In nullo nobis gloriandum esse, quando nostrum nihil sit. Damnamus ergo illos, qui merita hominum sic defendunt, ut ¹²⁾ evacuent gratiam Dei.

Merita hominum nulla sunt.

DE CATHOLICA ET SAN-

CTA DEI ECCLESIA, ET UNICO CAPITE ECCLESIAE.

XVII.

Quando autem Deus ab initio salvos voluit fieri homines, et ad agnitionem veritatis venire, oportet omnino semper fuisse, nunc esse, et ad finem usque seculi futuram esse Ecclesiam, id est, a mundo evocatum vel collectum coetum fidelium, sanctorum inquam omnium communionem, eorum videlicet, qui Deum verum, in Christo servatore, per verbum et spiritum sanctum, vere cognoscunt, et rite colunt, denique omnibus bonis per Christum gratuito oblati fide participant ¹⁾). Sunt isti omnes unius civitatis cives, viventes sub eodem domino, sub iisdem legibus, in eadem omnium ²⁾ honorum participatione. Sic enim hos *concives sanctorum et domesticos Dei* appellavit Apostolus: Sanctos appellans fideles in terris, sanguine filij Dei sanctificatos. De quibus omnino intelligendus est Symboli articulus, Credo sanctam ecclesiam catholicam, sanctorum communionem.

Semper fuit ecclesia et erit semper.

Ecclesia quid?

Cives unius civitatis.

Ephes. 2.

1 Cor. 6.

Et cum semper unus modo sit Deus, unus mediator Dei et hominum Iesus Messias, unus item gregis universi pastor, Una duntaxat omnium temporum ecclesia.

10) mscr. Tur.: *recepit.* 11) Kindl. *menstruato.* 12) In edit. Kindl. extat *■* pro ut typographorum errore.

1) *participant*] mscr. Tur. *percipiunt.* 2) *in eadem omnium*] mscr. Tur. *in eadem domo, omniumque.*

- unum huius corporis caput, unus denique spiritus, una salus, una fides, unum testamentum vel foedus, necessario consequitur unam duntaxat esse Ecclesiam: quam propterea catholicam nuncupamus, quod sit universalis, et diffundatur per omnes mundi partes, et ad omnia se tempora extendat, nullis vel locis inclusa vel temporibus. Damnamus ergo Donatistas, qui ecclesiam in nescio quos Africae coarctabant angulos. Nec Romanensem approbamus clerum, qui solam prope Romanam Ecclesiam venditat pro catholica.
- Catholica ecclesia.** Diducitur quidem ecclesia in partes vel species varias, non quod divisa aut diyulsa sit in semetipsa³⁾, sed magis propter membrorum in ipsa diversitatem distincta. Aliam enim faciunt ecclesiam militantem, aliam vero triumphantem.
- Partes vel species ecclesiae.** Militat illa adhuc in terris, et certat cum carne, cum mundo, et principe mundi huius diabolo, cum peccato atque morte. Haec vero rude iam donata, in coelo triumphat, de istis devictis omnibus, et exultat coram Domino: nihilominus habent illae inter sese communionem, vel coniunctionem.
- Militans et Triumphans.** Et militans in terris ecclesia semper plurimas habuit particulares ecclesias, quae tamen omnes ad unitatem catholicae ecclesiae referuntur. Haec aliter fuit instituta ante legem inter patriarchas, aliter sub Mose per legem, aliter a Christo per Evangelium. Vulgo numerantur fere duo populi, Israelitarum videlicet et gentium, vel eorum, qui ex Iudaeis et gentibus collecti sunt in ecclesiam, testamenta item duo, vetus et novum. Omnium tamen horum populorum una fuit et est societas, una salus in uno Messia, in quo ceu membra unius corporis sub unum caput connectuntur omnes, in eadem fide, etiam de eodem cibo et potu spirituali participant. Agnoscimus hic tamen diversa fuisse tempora, diversa symbola, promissi et exhibiti Messiae, sublatisque caerimonialibus, lucem nobis illustriorem lucere, et dona auctiora⁴⁾ donari, et libertatem esse plenior.
- Particularis.** Haec ecclesia Dei sancta, vocatur domus Dei viventis, extructa ex lapidibus vivis et spiritualibus, et imposita super petram immotam, super fundamentum, quo aliud collocari non potest: et ideo nuncupatur etiam columna et basis veritatis.
- Duo populi.** Non errat illa, quandiu innititur petrae Christo et fundamento prophetarum et Apostolorum. Nec mirum si erret, quoties deserit illum, qui solus est veritas. Vocatur ecclesia etiam virgo ac sponsa Christi, et quidem unica et dilecta. Apostolus enim, *Adiunxi vos*, inquit, *uni viro, ut virginem castam exhiberetis Christo*. Vocatur ecclesia grex ovium sub uno pastore Christo, idque apud Ezech. in cap. 34. et
- Eadem ecclesia veteris et novi populi.**
- Ecclesia domus Dei viventis.**
- 1 Tim. 3.**
- Ecclesia non errat.**
- Ecclesia sponsa et virgo.**
- 2 Cor. 11.**
- Ecclesia grex ovium.**

3) in semetipsa] Sic mscr. Tur.; Ed. Tur. 1568.: in semetipsum.; Ed. Oxon. et Kindl.: in semetipsam. 4) auctiora] Kindler, typogr. errore auctora.

apud Ioannem in cap. 10. Vocatur item corpus Christi, quia fideles sunt viva Christi membra, sub capite Christo.

Ecclesia
corpus.

Caput est quod in corpore eminentiam habet, et unde corpus vitam haurit, cuius spiritu regitur in omnibus, unde et incrementa et ut crescat habet. Unicum item est corporis caput, et cum corpore habet congruentiam. Ergo ecclesia non potest ullum aliud habere caput quam Christum. Nam ut ecclesia corpus est ⁵⁾ spirituale, ita caput habeat sibi congruens spirituale utique oportet. Nec alio potest regi spiritu, quam Christi. Paulus quoque, *Ipse est caput*, inquit, *corporis ecclesiae, qui est principium, primogenitus ex mortuis, ut sit ipse in omnibus primas tenens.* Et idem iterum, *Christus est*, inquit, *caput ecclesiae, qui idem salutem dat corpori.* Et rursus, *Qui est caput Ecclesiae*, ait, *quae est corpus illius, complementum eius, qui omnia in omnibus adimplet.* Item, *Adolescamus in illum per omnia, qui est caput nempe Christus: in quo totum corpus si compingatur, incrementum capit.* Non probamus ergo doctrinam Cleri Romani, facientis suum illum Rom. Pont. catholicae in terris ecclesiae militantis, pastorem universalem, caput summum, adeoque verum Christi vicarium, qui habeat in ecclesia plenitudinem, ut vocant, potestatis, et dominium supremum. Docemus enim Christum Dominum esse, et manere unicum pastorem universalem, summum item Pontificem coram Deo patre, ac in ecclesia ipsum omnia pontificis vel pastoris obire munia, ad finem usque seculi, ideoque nullo indigere vicario, qui absentis est. Christus vero praesens est ecclesiae, et caput vivificum. Hic Apostolis suis apostolorumque successoribus primatum et dominium in ecclesia severissime prohibuit. [Quicumque ergo huic illustri veritati contradicentes reluctantur, et in Ecclesiam Christi, diversam inducunt gubernationem, quis non videat eos illis potius esse accensendos, de quibus Apostoli Christi vaticinantur, Petrus 2 Pet. 2. et Paulus Acto. 20. ⁶⁾ 2 Corinth. 11. et 2 Thess. 2. et aliis quoque in locis?] ⁷⁾

Ecclesiae
caput Christi
solus.

Coloss. 1.

Ephes. 5.

Ephes. 1.

Ephes. 4.

Christus uni-
cus Eccle-
siae pastor.
Vicarius.

Primatus in
ecclesia
nullus.

Sublato autem capite Romano, nullam inducimus in Ecclesiam Christi ἀναστασις, vel perturbationem: cum doceamus gubernationem ecclesiae, ab Apostolis traditam, nobis suffi-

Nulla in
ecclesia
ἀναστασις.

5) Kindl. est corpus. 6) mscr. Tur. addit item. 7) Huius sententiae loco primum haec legebantur: „Quae vero Romanenses fingunt de ministeriali capite et titulo servi servorum Dei minime recipimus. Experimur enim voces illas inanes iactari et papam sese constituere adversarium Christi et efferre se adversus Deum, adeo ut in templo Dei sedeat ostentans se ipsum esse Deum. II Thess. 2.“ Sed haec teste mscr. Tur. Bull. ipse deleta voluit, eorumque loco ea, quae supra leguntur, ipsa sua manu scripsit in scidula, quam ita chartae agglutinavit, ut prius scripta legi non possent.

cere ad retinendam in iusto ordine Ecclesiam, quae ab initio, dum huiusmodi capite Romano, quale hodie dicitur Ecclesiam conservare in ordine, caruit, atactica vel inordinata non fuit. Servat quidem caput Romanum tyrannidem suam, et corruptelam inductam in ecclesiam: sed impedit interim, oppugnat, et quantis potest viribus excindit iustam ecclesiae reformationem.

Dissidia et
certamina in
ecclesia.

1 Cor. 14.

Galat. 2.
Acto. 15.

De notis vel
signis verae
Ecclesiae.

Ioan. 10.

Obiicitur nobis varia esse in ecclesiis nostris certamina atque dissidia, posteaquam se a Romana separarunt Ecclesia, proinde non esse eas ecclesias veras. Quasi vero nullae unquam fuerint in ecclesia Romana sectae, nulla unquam dissidia atque certamina, et quidem de religione, non tam in scholis, quam in cathedris sacris, in medio populi instituta. Agnoscimus sane dixisse apostolum, *Deus non est Deus dissensionis, sed pacis*. Et, *Cum sint in vobis aemulatio et contentio, an non carnales estis?* negari tamen non potest, Deum fuisse in ecclesia apostolica, et apostolicam ecclesiam fuisse ecclesiam veram, in qua tamen fuerunt concertationes et dissidia. Reprehendit enim Petrum apostolum apostolus Paulus, ab hoc dissidet Barnabas. Certamen grave exoritur in Ecclesia Antiochena inter eos, qui unum Christum praedicabant: sicut commemorat in Actis Apostolicis cap. 15. Gravia semper fuerunt in ecclesia certamina, et dissenserunt inter se, de rebus non levibus, doctores ecclesiae praeclarissimi, ut ex his contentionibus interim ecclesia non id esse desineret, quod erat. Ita enim placet Deo, dissidiis ecclesiasticis uti, ad gloriam nominis sui, ad illustrandam denique veritatem, et ut qui probati sunt, manifesti fiant.

Caeterum ut non agnoscimus aliud caput Ecclesiae quam Christum, ita non agnoscimus quamlibet ecclesiam, quae se venditat pro vera, veram esse ecclesiam: sed illam docemus veram esse ecclesiam, in qua signa vel notae inveniuntur ecclesiae verae, imprimis vero verbi Dei⁸⁾ legitima vel sincera praedicatio, prout nobis est tradita in libris prophetarum et Apostolorum, qui omnes ad Christum deducunt: qui in Evangelio dixit, *Oves meae vocem meam audiunt, et ego cognosco eas, et sequuntur me, et ego vitam aeternam do eis. Alienum autem non sequuntur, sed fugiunt ab eo: quia non noverunt vocem alienorum*. Et qui tales sunt in ecclesia, hi unam habent fidem, unum spiritum, et idcirco unum solum Deum adorant, solum hunc in spiritu et veritate colunt, hunc ex toto corde, et omnibus viribus solum diligunt, solum per Christum mediatorem et intercessorem unicum invocant, extra Christum fidemque in ipsum, nullam quaerunt iustitiam et vitam. Quia Christum solum caput et fundamentum ecclesiae

8) Kindl. divina.

agnoscunt, ac super hoc impositi quotidie se poenitentia reparant, patientia impositam ipsis crucem ferunt, sed et charitate non ficta, cum omnibus Christi membris connexi, hac se declaranti discipulos esse Christi⁹⁾, perseverando in vinculo pacis atque unitatis sanctae. Simul et participant sacramentis a Christo institutis, et ab Apostolis traditis: neque his aliter utuntur, quam uti acceperunt a Domino. Notum est enim omnibus illud Apostoli, *Ego enim accepi a Domino, quod et tradidi vobis*. Proinde damnamus illas¹⁰⁾ ecclesias, ut alienas a vera Christi ecclesia, quae¹¹⁾ tales non sunt, quales esse debere audivimus, utcumque interim iacent successionem Episcoporum, Unitatem, et Antiquitatem. Quinimo praecipiunt nobis Apostoli, ut fugiamus idololatriam et Babylonem, et ne participemus cum hac, nisi et plagarum Dei participes esse velimus.

1 Cor. 11.

1 Cor. 10.

1 Ioan. 5.

Apoc. 18.

2 Cor. 6.

Communione vero cum ecclesia Christi vera, tanti facimus, ut negemus eos coram Deo vivere posse qui cum vera Dei ecclesia non communicant, sed ab ea se separant. Nam ut extra arcam Noë non erat ulla salus, pereunte¹²⁾ mundo in diluvio, ita credimus extra Christum, qui se electis in ecclesia fruendum praebet, nullam esse salutem certam: et proinde docemus vivere volentes, non oportere separari a vera Christi ecclesia.

Extra ecclesiam Dei nulla salus.

Signis tamen commemoratis, non ita arcte includimus ecclesiam, ut omnes illos extra ecclesiam esse doceamus, qui vel sacramentis non participant, non quidem volentes, neque per contemptum, sed necessitate potius inevitabili coacti, nolentes ab ijs abstineant, aut ijs careant¹³⁾: vel in quibus aliquando deficit fides, non tamen penitus extinguitur, aut prorsus desinit: vel in quibus infirmitatis¹⁴⁾ vitia atque errores inveniuntur. Scimus enim Deum aliquot habuisse in mundo amicos, extra Israël rempublicam. Scimus quid populo Dei evenerit in captivitate Babylica, in qua sacrificijs suis caruerunt annis septuaginta. Scimus quid evenerit S. Petro negatori, et quid quotidie evenire soleat electis Dei fidelibus¹⁵⁾, errantibus et infirmis. Scimus praeterea, quales apostolorum temporibus fuerint Galatarum et Corinthiorum ecclesiae, in quibus multa et gravia accusat apostolus scelera, et tamen nuncupat easdem sanctas Christi ecclesias. Quinimo fit aliquando, ut Deus iusto iudicio veritatem verbi sui, fidemque catholicam, et cultum Dei legitimum sic obscu-

Ecclesia non alligata est signis.

9) Kindl. perperam: Christi discipulos esse Christi. 10) mscr. Tur. omnes pro illas. 11) quae] mscr. Tur. quotquot. 12) mscr. Tur. pereunti. 13) abstineant aut ijs careant] Kindl.: abstinent aut iis carent. 14) infirmitatis] mscr. Tur. infirmitates. 15) fidelibus] mscr. Tur. filijs.

Ecclesia al-
quando vi-
detur ex-
tincta.
1 Reg. 19.
Apoc. 7.
2 Tim. 2.

rari et convelli sinat, ut prope videatur extincta et nulla amplius superesse ecclesia: sicuti factum videmus Heliae, et alijs temporibus. Interim habet Deus in hoc mundo, et in hisce tenebris suos illos veros adoratores, nec paucos, sed septem millia ac plures. Nam et Apostolus clamat, *Solidum fundamentum Dei stat habens signaculum hoc, Novit Dominus qui sunt sui*, etc. ¹⁶⁾ Unde et ecclesia invisibilis appellari potest, non quod homines sint invisibiles, ex quibus ecclesia colligitur, sed quod oculis nostris absconsa, Deo autem soli nota, iudicium humanum saepe subterfugiat.

Nen omnes
sunt ex ec-
clesia qui
sunt in ec-
clesia.

Rursus non omnes qui numerantur in ecclesia, sancti et viva atque vera sunt ecclesiae membra. Sunt enim hypocritae multi, qui foris verbum Dei audiunt, et sacramenta palam percipiunt, Deum quoque per Christum invocare solum, Christum confiteri iustitiam suam unicam, Deum item colere, et charitatis officia exercere, patientiaque in calamitatibus ad tempus perdurare videntur: sed intus vera spiritus illuminatione, et fide animique synceritate, et finali ¹⁷⁾ perseverantia destituuntur. Qui etiam quales sint, tandem deteguntur fere. Ioannes enim Apostolus, *Exierunt ex nobis*, inquit, *sed non erant ex nobis*. Nam si fuissent ex nobis, permansissent utique nobiscum. Et tamen dum hi simulant pietatem, licet ex ecclesia non sint, numerantur tamen in ecclesia: sicuti proditores in republica, priusquam detegantur, numerantur et ipsi inter cives: et quemadmodum lolium vel zizania et palea inveniuntur in tritico: aut sicut strumae et tumores inveniuntur in integro corpore, cum revera morbi et deformitates sint ¹⁸⁾ verius corporis quam membra vera.

1 Ioan. 2.

Matth. 13.

Ne temere
et ante tem-
pus iudi-
cemus.

Proinde ecclesia Dei recte comparatur sagenae, quae omnis generis pisces attrahit, et agro, in quo inveniuntur et zizania et triticum. Ubi maxime cavere oportet, ne ante tempus iudicemus, et excludere abiicereque, aut excindere conemur eos, quos Dominus excludi abiicereque non vult, aut quos sine iactura ecclesiae separare non possumus. Rursus vigilandum est, ne stertentibus pijs, impij proficiendo, damnum dent ecclesiae.

Unitas ec-
clesiae non
est in exter-
nis ritibus.

Observandum praeterea diligenter docemus, in quo potissimum sit sita veritas et unitas ecclesiae, ne temere schismata excitemus, et in ecclesia foveamus. Sita est illa non in caeremoniis et ritibus externis, sed magis in veritate ¹⁹⁾ et unitate fidei catholicae. Fides catholica, non est nobis tradita humanis legibus, sed scriptura divina, cuius compendium, est symbolum apostolicum. Unde legimus apud veteres ri-

16) *qui sunt sui, etc.*] mscr. Tur. *qui sint sui*. 17) *finali* deest in mscr. Tur. 18) *Kindl. sunt*. 19) *veritate* et desunt in mscr. Tur.

tuum fuisse diversitatem variam, sed eam liberam, qua nemo unquam existimavit dissolvi unitatem ecclesiasticam. In dogmatibus itaque, et in vera concordique praedicatione evangelij Christi, et in ritibus a Domino diserte traditis, dicimus veram ecclesiae constare concordiam: ubi illam maxime Apostoli sententiam urgemus, *Quotquot itaque perfecti sumus, hoc sentiamus. Quod si quid aliter sentitis, hoc quoque vobis Deus revelabit. Attamen in eo ad quod pervenimus, eadem incedamus regula, et itidem simus affecti.* Philipp. 3.

DE MINISTRIS ECCLESIAE,

IPSORUMQUE INSTITUTIONE ET OFFICIIS.

XVIII.

Deus ad colligendam vel constituendam sibi Ecclesiam, eandemque gubernandam et conservandam, semper usus est ministris, iisque utitur adhuc, et utetur porro, quoad ecclesia in terris fuerit. Ergo ministrorum origo, institutio et functio vetustissima et ipsius Dei, non nova aut hominum est ordinatio. Posset sane Deus sua potentia immediate sibi adiungere ex hominibus ecclesiam, sed maluit agere cum hominibus per ministerium hominum. Proinde spectandi sunt ministri non ut ministri duntaxat per se, sed sicut ministri Dei, utpote per quos Deus salutem hominum operatur. Unde cavendum monemus ¹⁾, ne ea quae sunt conversionis nostrae et institutionis, ita occultae virtuti spiritus sancti attribuamus, ut ministerium ecclesiasticum evacuemus. Nam convenit nos semper esse memores verborum Apostoli, *Quomodo credent, de quo non audierunt? Quomodo autem audient absque praedicante? Ergo fides est ex auditu, auditus autem per verbum Dei.* Et quod Dominus dixit in evangelio, *Amen amen dico vobis, qui recipit, quemcumque misero, me recipit, qui autem me recipit, recipit eum, qui me misit.* Et quod vir Macedo per visionem Paulo in Asia agenti apparens, submonuit et dixit, *Profectus in Macedoniam, succurre nobis.* Alibi enim idem ²⁾ Apostolus dixit, *Dei sumus cooperarii, Dei aedificatio et aedificatio estis.* Rursus tamen et hoc cavendum est, ne ministris et ministerio nimium tribuamus, memores etiam hic verborum Domini, dicentis in evangelio, *Nemo venit ad me, nisi pater meus traxerit eum.* Et verborum Apostoli, *Quis igitur est Paulus? quis autem Apollo ³⁾, nisi ministri per quos credidistis? et ut cuique Dominus dedit?*

Deus ministris utitur in ecclesia instituenda.

Institutio et origo ministrorum.

Non contemnendum ministerium.

Rom. 10.

Ioan. 13.

Act. 16.

1 Cor. 3.

Ioan. 6.

1 Cor. 3.

1) monemus] mscr. Tur. monemur. 2) idem deest in ed. Kindl.
3) mscr. Tur. Apollos.

Ego plantavi, Apollo rigavit: sed Deus dedit incrementum. Itaque non qui plantat, est aliquid, neque qui rigat, sed qui dat incrementum Deus. Credamus ergo Deum verbo suo nos docere foris per ministros suos, intus autem commovere electorum suorum corda ad fidem per spiritum sanctum⁴⁾: ideoque omnem gloriam totius huius beneficii referendam esse ad Deum. Sed ea de re dictum est et I. cap. huius Exposit.

Deus com-
moveret corda.

Quos et qua-
les ministros
dederit Deus
orbi.

Christus
doctor.

Et quidem ab initio mundi, usus est Deus⁵⁾ omnium praestantissimis in mundo (simplicibus quidem pluribus in mundana sapientia vel philosophia, sed excellentissimis in vera theologia) hominibus, patriarchis videlicet, cum quibus non raro colloquutus est per angelos. Fuerunt enim patriarchae, sui seculi prophetae sive doctores, quos Deus hoc nomine aliquot voluit secula vivere, ut essent veluti patres et lumina orbis. Sequuntur est illos Moses cum prophetia, per universum mundum celeberrimis. Quid quod post⁶⁾ hos misit pater coelestis filium suum unigenitum, doctorem mundi absolutissimum, in quo est abscondita divina illa sapientia, et in nos derivata, per sacratissimam simplicissimamque et omnium perfectissimam doctrinam. Allegit enim ille sibi discipulos, quos fecit apostolos. Hi vero exeuntes in mundum universum, collegerunt ubique ecclesias, per praedicationem Evangelij, deinde vero per omnes mundi ecclesias, ordinarunt pastores, atque doctores, ex praecepto Christi, per quorum successores⁷⁾, hucusque ecclesiam docuit ac gubernavit⁸⁾. Itaque ut Deus⁹⁾ veteri populo dedit patriarchas una cum Mose et prophetis: ita novi testamenti populo misit suum unigenitum filium una cum apostolis, et doctoribus ecclesiae.

Ministri novi
testamenti.
1 Cor. 12.
Ephes. 4.
Apostoli.

Prophetas.

Evangelis-
tae.

Porro ministri novi populi, varijs nuncupantur appellationibus. Dicuntur enim Apostoli, Prophetas, Evangelistae, Episcopi, Presbyteri, Pastores atque Doctores. Apostoli nullo certo consistebant loco, sed per orbem varias colligebant ecclesias. Quae ubi iam constitutae erant, desierunt esse apostoli, ac subierunt quique in sua ecclesia¹⁰⁾ in locum istorum pastores. Prophetas quondam praescij futurorum, vates erant: sed et scripturas interpretabantur. Quales etiam hodie adhuc inveniuntur. Evangelistae appellabantur scriptores evangelicae historiae, sed et praecones evangelij Christi: quomodo et Paulus Timotheum iubet im-

4) per spiritum sanctum] desunt haec v. in mscr. Tur. 5) Deus vocab. deest apud Kindl. 6) Quid quod] Kindl.: quid? omisso pronom. quod. 7) quorum successores] mscr. Tur. quos. 8) mscr. Tur. inverso ordine: docuit ac gubernavit ecclesiam. 9) Verba ut Deus et ita particula desunt in mscr. Tur., sed additur in eodem post verbum novi particula autem. 10) quique in sua ecclesia] Haec verba desunt in mscr. Tur. et pro istorum exhibet ipsorum.

plere opus evangelistae. Episcopi vero, sunt inspectores Episcopi.
vigilesque ecclesiae, qui victum et necessaria ecclesiae dis-
pensant. Presbyteri sunt seniores, et quasi senatores, pa- Presbyteri.
tresque ecclesiae, gubernantes ipsam consilio salubri. Pasto- Pastores.
res ovile Domini, et custodiunt, et ei de¹¹⁾ rebus prospici-
unt necessarijs. Doctores erudiunt, et veram fidem pieta- Doctores.
temque¹²⁾ docent. Licebit ergo nunc ecclesiarum ministros
nuncupare Episcopos, Presbyteros, Pastores atque Doctores.

Sequentibus porro temporibus, multo plures in eccle- Ordines pa-
siam Dei inductae sunt nuncupationes ministrorum in eccle- pistorum.
sia¹³⁾. Alii enim ordinati sunt Patriarchae, alii Archie-
piscopi, alii Suffraganei, item Metropolitani, Archipresbyteri,
Diaconi quoque, Subdiaconi, Acoluthi, Exorcistae, Cantores,
Ianitores, et nescio qui alii, ut Cardinales, Praepositi, et
Priores, Patres minores et maiores, ordines maiores et mi-
nores: At de his omnibus nihil sumus nos solliciti, quales
olim¹⁴⁾ fuerint, aut nunc sint. Sufficit nobis apostolica de
ministris doctrina.

Ita cum sciamus certo Monachos et monachorum ordines De mona-
vel sectas, neque a Christo, neque ab Apostolis esse insti- chis.
tutas, docemus, nihil eas ecclesiae Dei utiles esse, imo per-
niciosas. Tametsi enim quondam (cum essent Solitarij, et
manibus sibi victum quaerent, nec ullis essent oneri, sed
pastoribus ecclesiarum ubique parerent, ut Laici) fuerint to-
lerabiles, tamen nunc, quales sint videt, et sentit universus
orbis. Praetexunt nescio quae vota, et vivunt votis suis vi-
tam prorsus contrariam: ut prorsus optimi eorum inter eos
numerari mereantur, de quibus dixit apostolus, *Audimus*¹⁵⁾ 2 Thess. 3.
quosdam versantes inter vos inordinate, nihil operis facientes,
sed curiose agentes. Tales ergo nos in nostris ecclesijs,
nec habemus, nec in ecclesijs Christi habendos esse docemus.

Nemo autem honorem ministerii ecclesiastici usurpare Vocandi ac
sibi, id est¹⁶⁾, ad se largitionibus, aut ullis artibus, aut eligendi
arbitrio proprio, rapere debet. Vocentur et eligantur ele- sunt mini-
ctione ecclesiastica et legitima ministri ecclesiae: id est, eli- stri.
gantur religiose ab ecclesia, vel ad hoc deputatis ab ecclesia,
ordine iusto, et absque turba, seditionibus, et contentione.
Eligantur autem non quilibet, sed homines idonei, eruditione
iusta et sacra, eloquentia pia, prudentiaque simplici, denique
moderatione et honestate vitae insignes, iuxta canonem apo-
stolicum, qui ab apostolo contextitur in 1. ad Tim. 3. cap.
et ad Tit. 1. cap. Et qui electi sunt, ordinentur a senio- Ordinatio.

11) de in mscr. Tur. deest. 12) fidem pietatemque] mscr.
Tur. pietatem. 13) mscr. Tur. ecclesiam. 14) olim deest in mscr.
Tur. 15) mscr. Tur. audivimus. 16) id est] mscr. Tur. ac.

ribus ¹⁷⁾ cum orationibus publicis, et impositione manuum. Damnamus hic omnes qui sua sponte currunt, cum non sint electi, missi, vel ordinati. Damnamus ministros ineptos, et non instructos donis pastori necessarijs. Interim agnoscimus quorundam in veteri ecclesia pastorum simplicitatem innocuam, plus aliquando profuisse ecclesiae, quam quorundam eruditionem variam, exquisitam, delicatamque, sed paulo fastuosiore. Unde ne hodie quidem reiicimus simplicitatem quorundam probam, nec tamen omnino imperitam. Nuncupant

Ierem. 29. Omnes pij sane apostoli Christi omnes in Christum credentes sacerdotes, sed non ratione ministerij, sed quod per Christum, omnes fideles facti reges et sacerdotes, offerre possumus spirituales Deo hostias. **Exod. 1. 9.** Diversissima ergo inter se sunt sacerdotium et ministerium. **1 Pet. 2.** Illud enim commune est Christianis omnibus, ut modo diximus, hoc non item. **Apoc. 1.** Nec e medio sustulimus ecclesiae ministerium, quando ¹⁸⁾ repudiavimus ex ecclesia Christi sacerdotium papisticum.

Equidem in novo testamento, Christi non est amplius tale sacerdotium, quale fuit in populo veteri, quod unctionem habuit externam, vestes sacras et caeremonias plurimas: quae typi fuerunt Christi ¹⁹⁾, qui illa omnia veniens et adimplens, abrogavit. *Manet autem ipse solus sacerdos in aeternum:* cui ne quid derogemus, nemini inter ministros sacerdotis vocabulum communicamus. Ipse enim Dominus noster, non ordinavit ullos in ecclesia novi testamenti sacerdotes, qui accepta potestate a Suffraganeo, offerant quotidie hostiam, ipsam inquam carnem et ipsum sanguinem Domini pro vivis et mortuis, sed qui doceant et sacramenta administrent. Paulus enim simpliciter et breviter, quid sentiamus de novi testamenti, vel de ecclesiae Christianae ministris, et quid eis tribuamus, exponens, *Sic nos aestimet homo, inquit, ut ministros Christi, et dispensatores mysteriorum Dei.* Proinde vult Apostolus, ut de ministris sentiamus, tanquam de ministris: *ὑπηρέτας* vero nuncupavit apostolus subremigatores, qui ad naclerum unice respiciunt, vel homines non sibi nec suo arbitrio, sed aliis viventes, dominis inquam suis, a quorum mandatis omnino dependent. Nam minister ecclesiae totus et in omnibus suis officiis, non suo arbitrio indulgere, sed illud duntaxat exequi iubetur, quod in mandatis habet a suo domino. Et in praesenti quis sit dominus exprimitur, Christus cui in omnibus ministerij negotijs sunt mancipati ministri. Adicit praeterea quo ²¹⁾ ministerium plenius explanet, ministros ecclesiae oeconomos esse vel dispensatores mysteriorum

Sacerdotes et sacerdotium.
Hebr. 4. 20)
Ministri novi testamenti quales.
Ministri dispensatores mysteriorum Dei.

17) Kindl.: *senioribus*. 18) mscr. Tur. *cum pro quando*. 19) Christi deest in mscr. Tur. 20) mscr. Tur. Hebr. 7. ed. Oxon. Hebr. V. Kindl. Ebr. V, 6. 21) quo] mscr. Tur. *quod*.

Dei. Mysteria vero Dei multis in locis, imprimis ad Ephes. 3. appellavit Paulus Evangelium Christi. Mysteria nuncupavit etiam ²²⁾ vetustas, Christi sacramenta. Proinde in hoc sunt vocati ministri ecclesiae, ut Evangelium Christi annuntient fidelibus, et sacramenta administrent. Alibi enim legimus in evangelio de fidei servo et prudente, quod eum dominus constituit super familiam suam, ut tempore opportuno det ei cibum suum. Rursus proficiscitur alibi in evangelio peregre homo, relinquens domum, et in hac dat servis suis potestatem vel substantiam suam, et suum cuique opus.

Luc. 12.

Nunc ergo commode dicemus etiam quaedam de potestate et officio ministrorum ecclesiae. De potestate hac operosius quidam disputerunt, subdideruntque suae potestati omnia in terris summa, idque contra mandatum domini ²³⁾, qui suis dominium prohibuit, humilitatem autem maximopere commendavit. Revera alia quidem potestas est mera et absoluta, quae et iuris vocatur. Ea potestate Christo domino universorum subiecta sunt omnia: sicuti ipse testatus est et dixit, *Data est mihi omnis potestas in coelo et in terra.* Et iterum, *Ego sum primus et novissimus, ecce sum vivens in secula seculorum, et habeo claves inferni et mortis.* Item, *Ipse habet clavem David, qui aperit, et nemo claudit, claudit et nemo aperit.* Hanc potestatem sibi servat Dominus, nec in alium quendam transferat, ut ipse deinceps ociosus assistat, operantibus ministris spectator. Isaïas enim, *Clavem domus David, inquit, ponam super humerum eius.* Et iterum, *Cuius imperium erit super humerum eius.* Nam gubernationem non iniicit aliis in suos humeros, sed servat et utitur adhuc potestate sua, gubernans omnia. Alia porro potestas est officij vel ministerialis, limitata ab eo, qui plena utitur potestate. Ea ministerio, quam imperio similior est. Concedit enim dominus aliquis oeconomus suo potestatem in domum suam, quo nomine et claves dat, quibus intromittat in domum, vel ex domo excludat, quos Dominus vel intromitti vult vel excludi. Iuxta hanc potestatem, facit minister ex officio, quod a Domino iussus est facere: et dominus ratum habet, quod facit ²⁴⁾, ipsumque ministri sui factum perinde ut suum, vult aestimari atque agnosci. Quo nimirum pertinent illae Evangelicae sententiae, *Dabo tibi claves regni coelorum, et, quicquid alligaveris aut solveris in terra, alligatum aut solutum erit in coelis.* Item, *Quorumcunque remiseritis peccata, remittentur eis, et quorumcunque retinueritis peccata, retenta erunt.* Nisi vero minister res omnes ita expediverit, sicut iussus est a domino suo, sed limites fidei

De potestate ministrorum ecclesiae.

Lucae 22.
Mat. 18. 20.

Matt. 28.

Apoc. 1. 3.

Potestatem veram sibi servat Dominus.
Isaïae 22.
Ier. 9.

Potestas officij et ministerialis.

Claves.

Matth. 16.

Ioan. 20.

22) Kindl. inverso ordine: *etiam nuncupavit.* 23) domini deest in mscr. Tur. 24) mscr. Tur. *fecit.*

transilierit, sane irritum habetur a domino, quod fecit. Proinde potestas ecclesiastica ministrorum ecclesiae, est functio illa, qua ministri Ecclesiam Dei gubernant quidem, verum omnia in ecclesia sic faciunt, quemadmodum verbo suo praescripsit dominus: quae cum facta sunt, fideles tanquam ab ipso domino facta reputant. Et de Clavibus, antea quoque dictum est nonnihil²⁵⁾).

Una et aequalis potestas ministrorum.

Data est autem omnibus in ecclesia ministris una et aequalis potestas sive functio. Certe ab initio, episcopi vel presbyteri ecclesiam communi opera gubernaverunt: nullus alteri se praetulit, aut sibi ampliorem potestatem dominiumve in coëpiscopos usurpavit. Memores enim verborum domini,

Luc. 22.

Qui voluerit inter vos primus esse, sit vester servus, continuerunt se in humilitate, et mutuis officiis iuverunt se invicem in gubernanda et conservanda ecclesia. Interea propter

Ordo servandus.

ordinem servandum, unus aut certus aliquis ministrorum, coetum convocavit, et in coetu res consultandas proposuit, sententias item aliorum collegit, denique ne qua oriretur confusio, pro virili cavit. Sic legitur fecisse in Actis Apostolorum S. Petrus, qui tamen ideo nec aliis fuit praepositus, nec potestate maiore caeteris praeditus. Rectissime enim Cyprianus martyr, de Simplicitate clericorum, Hoc erant utique, inquit, et caeteri Apostoli, quod fuit Petrus, pari consortio praediti et honoris et potestatis: sed exordium ab unitate proficiscitur, ut ecclesia una monstretur. Refert item S.

Quando et quo modo unus aliis praepositus.

Hieronymus non disparia, in Comment. ad epist. ad Titum Pauli, et dicit, Antequam diaboli instinctu studia in religione fierent, communi presbyterorum consilio, ecclesiae gubernabantur, postquam vero unusquisque eos, quos baptisaverat, suos putabat, non Christi, decretum est, ut unus de presbyteris electus superponeretur caeteris, ad quem omnis ecclesiae cura pertineret, et schismatum semina tollerentur. Hoc tamen decretum Hieronymus, non pro divino venditat. Mox enim subiicit, Sicut presbyteri sciunt se ex ecclesiae consuetudine, ei qui sibi praepositus fuerit esse subiectos: ita episcopi noverint se magis consuetudine, quam dispositionis dominicae veritate, presbyteris esse maiores, et in communi debere ecclesiam regere. Haec ille, ideoque nemo iure prohibuerit ad veterem ecclesiae Dei constitutionem redire, et illam prae humana consuetudine recipere.

Quae sint ministrorum officia.

Officia ministrorum sunt varia, quae tamen plerique ad duo restringunt, in quibus omnia alia comprehenduntur, ad doctrinam Christi evangelicam, et ad legitimam sacramento-

25) *Et de Clavibus*] mscr. Tur.: *de clavibus vero*. Deinde in eodem hoc mscr. deest nonnihil.

rum administrationem. Ministrorum enim est congregare coetum sacrum, in hoc exponere verbum Dei, et universam doctrinam accommodare ad rationem usumque ecclesiae, ut ea quae docentur, prosint auditoribus, et aedificent fideles. Ministrorum inquam est, docere imperitos, hortari item, et urgere ad progrediendum in via domini cessantes, aut etiam tardius procedentes, consolari item et confirmare pusillanimes, munireque contra satanae tentationes varias, corripere peccantes, revocare in viam errantes, lapsos erigere, contradicentes revincere, lupos denique ab ovili dominico abigere, scelera item et sceleratos, prudenter et graviter increpare, neque connivere aut tacere ad conscelerationem ²⁶⁾: sed et sacramenta administrare, usumque eorum iustum commendare, et omnes ad illa percipienda per sanam doctrinam ²⁷⁾ prae-parare, in unitate quoque sancta fideles conservare, et schismata prohibere, denique catechisare rudes, pauperum necessitatem commendare ecclesiae, aegrotantes et varijs impexos tentationibus visitare, instruere, et in via vitae retinere: praeterea orationes publicas, vel supplicationes necessitatis tempore, una cum ieiunio, id est, abstinentia sancta procurare, et omnia quae pertinent ad ecclesiarum tranquillitatem, pacem, et salutem, quam diligentissime curare. Ut autem haec omnia rectius faciliusque possit minister praestare, requiritur ab eo imprimis, ut sit Dei timens, oret sedulo, lectioni sacrae intendat, et in omnibus et semper vigilet, et puritate ²⁸⁾ vitae omnibus praeluceat. Cumque omnino oporteat esse in ecclesia disciplinam, et apud veteres quondam usitata fuerit Excommunicatio, fuerintque iudicia ecclesiastica in populo Dei, in quibus per viros prudentes et pios exercebatur haec disciplina, ministrorum quoque fuerit, ad aedificationem, disciplinam moderari hanc, pro conditione temporum, status publici, ac necessitate. Ubi semper tenenda est regula, omnia fieri debere ad aedificationem, decenter, honeste, sine tyrannide et seditione. Apostolus enim testatur *sibi a Deo traditam esse in ecclesia potestatem ad aedificationem et non destructionem*. Nam ipsemet Dominus vetuit lolium in agro dominico eradicari, quando periculum sit, ne et triticum evellatur.

Disciplina.

2 Cor. 10.

Matth. 13.

Caeterum execramur in praesenti Donatistarum errorem, qui doctrinam et administrationem sacramentorum, vel efficacem vel inefficacem, ex mala vel bona ministrorum vita aestimant. Scimus enim vocem Christi audiendam esse vel ex malorum ministrorum ore. Quando ipse Dominus dixit,

Ministri quoque mali audiendi.

²⁶⁾ Scelera item et ad conscelerationem] desunt haec v. in mscr. Tur. ²⁷⁾ per sanam doctrinam] Etiam haec verba desunt in mscr. Tur. ²⁸⁾ Kindl. puritati.

Matth. 23. *Quae dicunt, facite, secundum opera eorum nolite facere.* Scimus sacramenta, ex institutione, et per verbum Christi sanctificari, et efficacia esse pijs, tametsi offerantur ab indignis ministris. De qua re ex scripturis multa contra Donatistas disputavit Beatus Dei servus Augustinus. Atqui debet interim iusta esse inter ministros disciplina. Inquirendum enim diligenter in doctrinam et vitam ministrorum, in synodis. Corripiendi sunt peccantes a senioribus, et in viam reducendi, si sunt sanabiles, aut deponendi, et velut lapi, abigendi sunt per veros pastores a grege dominico, si sunt incurabiles. Si enim sint pseudodoctores, minime ferendi sunt. Neque vero et Oecumenica improbamus concilia, si ad exemplum celebrentur apostolicum, ad ecclesiae salutem, non perniciem.

Synodi. Ministri quoque fideles omnes, ut boni operarij, mercede sua digni sunt, nec peccant, quando stipendium omniaque interim ²⁹⁾ necessaria pro se et sua familia accipiunt. Nam Apostolus ostendit haec iure dari ab ecclesia, et accipi a ministris, in 1. ad Corinth. 9. et in 1. ad Tim. 5. et alibi quoque. Confutati sunt autem apostolica doctrina, et Anabaptistae, qui ministros ex ministerio suo viventes, damnant, et convitijs proscindunt.

Dignus operarius sua mercede.

DE SACRAMENTIS ECCLESIAE CHRISTI.

XIX.

Sacramenta adiuncta verbo, et quid sint.

Praedicationi verbi sui adiunxit Deus mox ab initio, in ecclesia sua sacramenta vel signa sacramentalia. Ita enim clare ¹⁾ testatur universa scriptura sacra. Sunt autem sacramenta symbola mystica, vel ritus sancti aut sacrae actiones, a Deo ipso instutae, constantes ²⁾ verbo suo, signis, et rebus significatis, quibus in ecclesia summa sua beneficia, homini exhibita, retinet in memoria, et subinde renovat, quibus item promissiones suas obsignat, et quae ipse nobis interius praestat, exterius repraesentat, ac veluti oculis contemplanda subiicit, adeoque fidem nostram, spiritu Dei in cordibus nostris operante, roborat et auget: quibus demque nos ab omnibus alijs populis et religionibus separat, sibi que soli consecrat et obligat, et quid a nobis requirat, significat.

Sacramenta alia veteris, alia novi testamenti.

Et sunt quidem alia veteris, alia novi populi sacramenta. Veteris populi sacramenta fuerunt, Circumcisio, et Agnus paschalis, qui immolabatur: quo nomine ad sacrificia refertur,

29) interim] mscr. Tur. vitae.

1) clare deest in mscr. Tur. 2) constantes deest in mscr. Tur.

quae fuerunt celebrata ab origine mundi. Novi populi sacramenta sunt Baptismus et Coena dominica. Sunt qui sacramenta novi populi septem ³⁾ numerent. Ex quibus nos poenitentiam, ordinationem ministrorum, non papisticam quidem illam, sed apostolicam, et matrimonium agnoscimus instituta esse Dei utilia, sed non sacramenta. Confirmatio et Extrema unctio, inventa sunt hominum, quibus nullo cum damno carere potest ecclesia. Neque illa nos in nostris ecclesijs habemus. Nam habent illa quaedam, quae minime probare possumus. Nundinationem omnem, quam exercent Romanenses in dispensatione sacramentorum, omnino excramur. Author autem sacramentorum omnium, non est homo ullus sed Deus solus. Homines sacramenta instituere non possunt. Nam pertinent illa ad cultum Dei. At hominum non est instituere et formare Dei cultum ⁴⁾: sed traditum a Deo recipere et custodire. Praeterea habent symbola promissiones adiunctas, quae requirunt fidem. Fides autem solo Dei verbo innititur. Et verbum Dei habetur instar tabularum, literarum, sacramenta vero instar sigillorum: quae literis Deus appendit solus. Et ut Deus sacramentorum author est, ita perpetuo operatur in ecclesia, in qua rite peraguntur sacramenta: adeo ut fideles cum a ministris sacramenta percipiunt, agnoscant operari Deum in suo instituto, ideoque sacramenta perinde, ac ex ipsius Dei manu percipere, et ipsis ministri vitium (si quod insigne ipsi ⁵⁾ insit) non obesse, quando agnoscant, sacramentorum integritatem dependere ac institutione Domini. Unde etiam discriminant aperte in administratione sacramentorum inter dominum ipsum, et domini ministrum, confitentes sacramentorum res dari ab ipso domino, symbola autem a domini ministris.

Novi populi
Sacramenta
quot.

Author sa-
cramento-
rum.

Christus
operatur
adhuc in sa-
cramentis.

Discri-
minandum in-
ter authorem
et ministrum
sacramento-
rum.

Substantia
vel prae-
cipuum in
sacramen-
tis.

Similitudo
et differen-
tia Sacra-
mentorum
veteris et
novi populi.

Caeterum praecipuum illud, quod in omnibus sacramentis proponitur a Deo, et attenditur = pijs omnibus omnium temporum (quod alij nuncupant ⁶⁾) substantiam et materiam sacramentorum) Christus est servator, hostia illa unica, agnus item ille Dei mactatus ab origine mundi, petra quoque illa, de qua omnes maiores nostri biberunt, per quem electi omnes circumciduntur sine manibus, per spiritum sanctum, abluunturque a peccatis suis omnibus, et aluntur vero corpore et sanguine Christi ad vitam aeternam.

Et quantum quidem attinet ad illud, quod in sacramentis est praecipuum, et res ipsa, paria sunt utriusque populi sacramenta. Nam Christus unicus ⁷⁾ mediator, et servator novi populi.

3) Kindl. inverso ordine: *Sunt qui septem sacr... numerent.*

4) Kindl. inverso ordine: *cultum Dei.* 5) mscr. Tur. exhibet *ipsi* pro *ipsi*. Consentit ed. Oxon. 1827. 6) in mscr. Tur. *omissis uncinis* ante v. *quod* et post v. *sacramentorum* scriptum est *vocant* pro *nuncupant*. 7) in mscr. Tur. v. *unicus* deest.

fideliū, utrobique est illud⁸⁾ praecipuum, et ipsa res sacramentorum. Unus et idem Deus, utrobique horum est author. Utrique populo data sunt illa, ut signa adeoque obsignationes gratiae et promissionum Dei, quae in memoriam reducant, reparentque maxima Dei beneficia, quibus item fideles ab omnibus alijs orbis religionibus seiungerentur, denique, quae spiritualiter per fidem perciperentur, et percipientes obstringerent ecclesiae, et ipsos sui admonerent officij. In his inquam et similibus, non disparia sunt utriusque populi sacramenta, quae tamen in signis sunt diversa.

Et quidem constituimus etiam in his ampliorem differentiam. Nostra enim firmiora et magis durabilia sunt, utpote quae in finem usque seculi nunquam mutabuntur. Sed et rem et promissionem completam vel perfectam in Christo testantur, quam complendam illa significabant. Simpliciora item sunt nostra et minus operosa, minus item sumptuosa et caeremonijs involuta. Pertinent praeterea ad ampliorem populum, per totum terrarum orbem dispersum: cumque etiam illustriora sint, et⁹⁾ maiorem (per spiritum sanctum¹⁰⁾) excitent¹¹⁾ fidem¹²⁾, insequitur etiam¹⁴⁾ uberior spiritus copia.

Veterib.
abrogatis,
nostra
successe-
runt sacra-
menta.

Certe cum Christus verus Messias nobis sit exhibitus, et abundantia gratiae¹⁹⁾ effusa in populum novi testamenti, abrogata sunt utique, ac desierunt veteris populi sacramenta, et subrogata sunt novi testamenti symbola, in locum circumcisionis, baptismus, et in locum agni pascalis sacrificiorumque, coena dominica.

Quibus re-
bus constant
sacramenta.

Consecratio
sacramen-
torum.

Sicut autem quondam sacramenta constabant verbo, signo et re significata, ita nunc quoque iisdem veluti partibus absolvuntur. Nam verbo Dei fiunt, quae antea non fuerunt, sacramenta. Consecrantur enim verbo, et sanctificata esse ostenduntur ab eo qui instituit. Et sanctificare vel consecrare, est rem aliquam Deo sacrisque usibus dedicare, hoc est, a communi vel prophano usu segregare et sacro usui destinare. Sunt enim in sacramentis signa petita ex usu vulgari, res externae et visibiles. In baptismo enim, signum est elementum aquae, ablutioque illa visibilis, quae fit per ministrum. Res autem significata, est regeneratio vel ablutio a peccatis. In coena vero Domini, signum est panis et vinum, sumptum¹⁵⁾ ex communi usu cibi et potus. Res autem significata, est ipsum traditum Domini corpus, et san-

8) *fideliū* et *illud* vocabula non extant in mscr. Tur. 9) *et* deest in mscr. Tur. 10) *per spiritum sanctum*] haec v. non leguntur in mscr. Tur. 11) *excitent*] mscr. Tur. *excitant*. 12) post v. *fidem* addit mscr. Tur. et. 13) *etiam* deest in mscr. Tur. 14) Kindl. exhibet: *abundans gratia*. 15) *sumptum*] mscr. Tur. *sumptus*.

guis eius effusus pro nobis, vel communio corporis et sanguinis Domini. Proinde aqua, panis et vinum sua natura, et extra institutionem divinam, ac usum sanctum, duntaxat id sunt, quod esse dicuntur, et experimur. Caeterum, si accedat Domini verbum, cum invocatione divini nominis, et renovatione primae institutionis et sanctificationis, signa ista consecrantur, et sanctificata a Christo esse ostenduntur. Manet enim semper efficax in ecclesia Dei prima Christi institutio et consecratio sacramentorum, adeo ut qui non aliter celebrent Sacramenta, quam ipse Dominus¹⁶⁾ ab initio instituit, fruantur etiam nunc prima illa consecratione omnium praestantissima. Et ideo recitantur in celebratione sacramentorum ipsa verba Christi. Et quoniam verbo Dei discimus, quod signa haec in alium finem sint instituta a Domino, quam usurpentur vulgo, ideo docemus signa nunc in usu sacro, usurpare rerum signatarum vocabula, nec appellari amplius¹⁷⁾ aquam tantum, panem et vinum, sed etiam regenerationem vel lavacrum renovationis, item corpus et sanguinem domini, vel symbola aut sacramenta corporis et sanguinis Domini. Non quod symbola mutantur in res significatas, et desinant esse id quod sunt sua natura. Alioqui enim sacramenta non essent, quae re significata duntaxat constarent, signa non essent: sed ideo usurpant signa rerum nomina, quod rerum sacrarum sunt symbola mystica, et signa et res significatae, inter se sacramentaliter coniungantur, coniungantur inquam, vel uniantur per significationem mysticam, et voluntatem vel consilium eius, qui sacramenta instituit. Non enim aqua, panis et vinum, sunt signa vulgaria, sed sacra. Et qui instituit¹⁸⁾ aquam baptismi, non ea voluntate consilioque¹⁹⁾ instituit, ut fideles aqua duntaxat baptismi perfundantur: et qui inssit in Coena, panem edere, et vinum bibere, non hoc voluit, ut fideles panem et vinum tantum percipiant, sine mysterio, sicut domi suae panem manducant, sed ut rebus quoque significatis, spiritualiter communicent, et vere per fidem abluantur a peccatis, et Christo participant²⁰⁾.

Signa accipiunt rerum signatarum nomina.

Unio sacramentalis.

Idecirco minime probamus eos, qui sanctificationem sacramentorum attribuunt, nescio quibus characteribus, et recitationi, vel virtuti verborum pronuntiatorum a consecrato²¹⁾, et qui habeat intentionem consecrandi, aut rebus alijs adventitijs²²⁾, quae neque Christi, neque Apostolorum,

16) Dominus deest in mscr. Tur. 17) mscr. Tur. amplius appellari. 18) mscr. Tur. Et qui aquam baptismi instituit. 19) consilioque] mscr. Tur. et hoc consilio. 20) communicent, et vere..... participant] mscr. Tur. et vere per fidem communicent, ac abluantur a peccatis et participant Christo. 21) consecrato] Kindl. consecrator. 22) adventitijs] mscr. Tur. adiuvantijs.

Sectae. vel verbo, vel exemplo nobis traduntur. Neque probamus eorum quoque doctrinam, qui de sacramentis perinde loquuntur, ut signis communibus, non sanctificatis aut efficacibus²³⁾. Neque eos probamus, qui propter invisibilia, aspernantur in sacramentis visibilia, adeoque signa sibi credunt fore supervacanea, quod rebus se iam frui arbitrantur²⁴⁾, quales Messaliani fuisse dicuntur. Neque vero approbamus²⁵⁾ istorum quoque²⁶⁾ doctrinam, qui docent, gratiam et res significatas, signis ita alligari et includi, ut quicumque signis exterius participant, etiam interius²⁷⁾ gratiae rebusque significatis, participes sint, quales quales sint.

Sacramentis
res neque
inclusae
sunt, neque
alligatae.

Interim sicut a dignitate, vel indignitate ministrorum, non aestimamus integritatem sacramentorum, ita neque a conditione summentium. Agnoscimus enim sacramentorum integritatem ex fide vel veritate meraque bonitate Dei dependere. Sicut enim verbum Dei manet verum verbum Dei, quo non tantum verba nuda recitantur, dum praedicatur, sed simul a Deo offeruntur res verbis significatae, vel annuntiatae, tametsi impij vel increduli verba audiant, et intelligant, rebus tamen significatis non perfruantur, eo quod vera fide non recipiant: Ita sacramenta verbo, signis et rebus significatis, constantia, manent vera et integra sacramenta, non tantum significantia res sacras, sed [Deo offerente etiam²⁸⁾] res significatas, tametsi increduli res oblatas non percipiant. Fit hoc non dantis aut offerentis Dei vitio, sed hominum sine fide illegitimequo accipientium culpa: quorum incredulitas, fidem Dei irritam non facit.

Rom. 3.

Ad quid in-
stituta sa-
cramenta.

Porro cum mox ab initio, quando expositum est, quid sint sacramenta, pariter et obiter explicatum sit, ad quid sint instituta, non est quod semel dicta, cum molestia repetantur. Consequenter ergo sigillatim dicemus, de novi populi sacramentis²⁹⁾.]

23) efficacibus] mscr. Tur. inefficacibus. 24) sibi credunt..... arbitrantur] mscr. Tur. supervacanea sibi fore credunt, quod se significatis iam frui arbitrentur. 25) mscr. Tur. add. et. 26) quoque deest in mscr. Tur. 27) signis exterius participant, etiam interius] mscr. Tur. sacramentis ipsis foris participant, etiam. 28) etiam] mscr. Tur. summentibus. 29) Deo offerente..... sacramentis.] Hic etiam Bull. chartae scidulam glutine adiunxit, qua prius scripta paullo immutavit. Antea ita scripserat: sed offerentia summentibus eas: licet interim increduli res ipsas ipsis oblatas non percipiant. Fit hoc--- hominis sine fide id est non legitime accipientis culpa. Sic nostra indignitas nihil derogat sacramentorum integritati, quas in semetipsis ut a deo instituta sunt, semper integra sunt. Quin fidelis manet Deus, licet nos verbis eius non credamus. Rom. 3. Porro---- quando exposui quid sint sacr.. simul explicaverim, ad quid-- repetantur. Dicemus ergo sigillatim de ---.

DE SANCTO BAPTISMO.

XX.

Baptismus a Deo institutus et consecratus est, primusque baptisavit Ioannes, qui Christum aqua in Iordane tinxit. Inde defluxit ad Apostolos, qui et ipsi aqua baptisarunt. Iussit hos manifeste dominus Evangelium ¹⁾ praedicare, et baptizare, in nomine patris, et filii, et spiritus sancti. Et Petrus ad Iudaeos interrogantes quid facere deberent? dixit in Actis, Baptisetur unusquisque vestrum in nomine Iesu Christi, ad remissionem peccatorum, et accipietis donum spiritus sancti. Unde nonnullis baptismus nuncupatus est signum initiale populi Dei, utpote quo initiantur Deo, electi Dei.

Institutio Baptismi.

Matth. 28.

Act. 2.

Unus est duntaxat Baptismus in Ecclesia Dei, et satis est semel baptisari, vel initiari Deo. Durat autem semel susceptus baptismus per omnem vitam, et est perpetua ob-signatio adoptionis nostrae. Etenim baptisari in nomine Christi, est inscribi, initiari, et recipi in foedus, atque familiam, adeoque in haereditatem filiorum Dei, imo iam nunc nuncupari nomine Dei, id est, appellari filium Dei, purgari item a sordibus peccatorum, et donari varia Dei gratia, ad vitam novam et innocentem. Baptismus ergo in memoria retinet, et reparat ingens Dei beneficium, generi mortalium praestitum. Nascimur enim omnes in peccatorum sordibus, et sumus filij irae. Deus autem qui dives est misericordia, purgat nos a peccatis gratuito, per sanguinem filij sui, et in hoc adoptat nos in filios, adeoque foedere sancto nos sibi connectit et varijs donis ditat, ut possimus novam vivere vitam. Obsignantur haec omnia baptismo. Nam intus regeneramur, purificamur, et renovamur a Deo per spiritum sanctum: foris autem accipimus ob-signationem maximorum donorum, in aqua, qua etiam maxima illa beneficia repraesentantur et veluti oculis nostris conspicienda proponuntur. Ideoque baptisamur, id est, abluimur, aut aspergimur aqua visibili. Aqua enim sordes mundat, deficientia et aestuantia recreat, et refrigerat corpora. Gratia vero Dei haec animabus praestat, et quidem invisibiliter vel spiritualiter.

Unus est baptismus.

Baptisari quid?

Aqua baptisamur.

Separat item Deus nos ²⁾ baptismi symbolo ab omnibus alienis religionibus et populis, et sibi consecrat ceu peculium: nos itaque dum baptisamur, confitemur fidem nostram, et obstringimur Deo ad obedientiam et mortificationem carnis vitaeque novitatem, adeoque inscribimur in sanctam Christi

Baptismi obligatio.

1) Evangelium deest in mscr. Tur. 2) mscr. Tur. nos Deus.

militiam, ut toto vitae cursu pugnemus contra mundum et satanam, atque carnem propriam. Baptisamur praeterea in unum ecclesiae corpus, ut cum omnibus membris ecclesiae, pulchre in una et eadem religione mutuisque officijs, consentiamus.

Formula baptisandi.

Credimus perfectissimam esse baptisandi formam, qua Christus ipse baptisatus est, et qua baptisarunt apostoli. Ergo quae humana inventione postea adiecta ³⁾ et usurpata sunt in ecclesia, non arbitramur necessaria esse ⁴⁾ ad perfectionem baptismi: cuius generis est exorcismus, usus item ardentis luminis, olei, salis, sputi et similium rerum, ut quod baptismus singulis annis, pluribus caeremonijs bis consecratur. Nos enim credimus unum ecclesiae baptismum, in prima Dei institutione sanctificatum esse, et consecrari per verbum, efficacemque ⁵⁾ esse nunc etiam, propter ⁶⁾ primam Dei benedictionem.

Minister baptismi.

Docemus, baptismum in ecclesia non administrari debere a mulierculis, vel ab obstetricibus. Paulus enim removit mulierculas ab officijs ecclesiasticis. Baptismus autem

Anabaptistae.

pertinet ad officia ecclesiastica. Damnamus Anabaptistas, qui negant baptisandos esse infantulos recens natos a fidelibus. Nam iuxta doctrinam Evangelicam, horum est regnum Dei, et sunt in foedere Dei, cur itaque non daretur eis signum foederis Dei? cur non per sanctum baptismum initiarentur, qui sunt peculium et in ecclesia Dei? Damnamus Anabaptistas, et in aliis ipsorum dogmatibus, quae contra verbum Dei ⁷⁾ peculiariter habent. Non sumus ergo Anabaptistae, neque cum eis in ulla re ipsorum communicamus ⁸⁾.

DE SACRA COENA DOMINI.

XXI.

Coena domini.

Coena domini, quae et mensa domini et Eucharistia, id est, gratiarum actio nuncupatur, ideo coena nuncupatur vulgo, quod a Christo in ultima illa coena sua instituta sit, eamque ¹⁾ adhuc repraesentet, ac in ipsa spiritualiter cibentur et potentur fideles. Author enim Coenae dominicae, non est angelus aut homo ullus, sed ipse Dei filius dominus noster Iesus Christus, qui primus eam ecclesiae suae con-

Author et consecrator coenae.

3) adiecta] mscr. Tur. inventa. 4) esse in mscr. Tur. deest. 5) Kindl. efficacique. 6) propter deest in mscr. Tur. 7) contra verbum Dei non leguntur in mscr. Tur. 8) Non sumus ergo communicamus] haec v. desunt in mscr. Tur.

1) eamque] mscr. Tur. eaque.

secravit. Durat autem ea consecratio vel benedictio adhuc apud omnes eos, qui non aliam coenam, sed illam ipsam celebrant, quam dominus instituit: ad quam verba coenae domini recitant, et in omnibus ad unum Christum vera fide respiciunt, ex cuius veluti manibus accipiunt, quod per ministerium ministrorum ecclesiae accipiunt. Retinere vult Dominus ritu hoc sacro, in recenti memoria, maximum generi mortalium praestitum beneficium, nempe, quod tradito corpore et effuso suo sanguine, omnia nobis peccata nostra²⁾ condonavit, ac a morte aeterna et potestate diaboli nos redemit, iam pascit nos sua carne et potat suo sanguine³⁾, quae vera fide spiritualiter⁴⁾ percepta, alunt nos ad vitam aeternam. Et hoc tantum beneficium renovatur toties, quoties coena domini⁵⁾ celebratur. Dixit enim Dominus: *hoc facite in mei commemorationem*. Obsignatur item hac coena sacra⁶⁾, quod revera corpus domini pro nobis traditum, et sanguis eius in remissionem peccatorum nostrorum effusus est, ne quid fides nostra vacillet. Et quidem visibiliter hoc foris sacramento per ministrum repraesentatur, et veluti oculis contemplandum exponitur, quod intus in anima invisibiliter, per ipsum spiritum sanctum praestatur. Foris offertur a ministro panis, et audiuntur voces Domini, *Accipite, edite, Hoc est corpus meum, Accipite et dividite inter vos, Bibite ex hoc omnes*⁷⁾, *Hic est sanguis meus*. Ergo accipiunt fideles quod datur a ministro domini, et edunt panem domini, ac bibunt de poculo domini: intus interim opera Christi per spiritum sanctum percipiunt etiam carnem et sanguinem domini, et pascuntur his in vitam aeternam. Etenim caro et sanguis Christi verus cibus et potus est ad vitam aeternam: et Christus ipse, quatenus pro nobis traditus et salvator noster est, illud praeceptum Coenae est, nec patimur quicquam aliud in locum eius substitui.

Ut autem rectius et perspicacius intelligatur, quomodo caro et sanguis Christi sint cibus et potus fidelium, percipiunturque a fidelibus ad vitam aeternam, paucula haec adiciemus. Manducatio non est unius generis. Est enim manducatio corporalis, qua cibus in os percipitur ab homine, dentibus atteritur, et in ventrem deglutitur. Hoc manducationis genere intellexerunt olim Capernitae sibi manducandam carnem Domini, sed refutantur ab ipso, Ioan. cap. 6. Nam ut caro Christi corporaliter manducari non potest citra

Memoria
beneficiorum
Dei.

Signum et
fides signata.

2) nostra deest in mscr. Tur. 3) pascit nos sua carne et potat suo sanguine] mscr. Tur. et potat nos sua carne et suo sanguine. 4) spiritualiter deest in mscr. Tur. 5) domini non extat in mscr. Tur. 6) Obsignatur item hac coena sacra] mscr. Tur. Obsignat item hoc ingens beneficium, 7) Bibite ex hoc omnes] desunt haec vv. in mscr. Tur.

flagitium aut truculentiam, ita non est cibus ventris. Id quod omnes fateri coguntur⁸⁾. Improbamus itaque⁹⁾ canonem in Decretis pontificum, Ego Berengarius¹⁰⁾, de Consecrat. Distinct. 2. Neque enim credidit vetustas pia, neque nos credimus, corpus Christi manducari ore corporis¹¹⁾ corporaliter, vel essentialiter.

Spiritualiter
manducare
dominum.

Est et spiritualis manducatio corporis Christi, non ea quidem, qua existimemus cibum ipsum¹²⁾ mutari in spiritum, sed qua, manente in sua essentia et proprietate corpore et sanguine Domini, ea nobis communicantur¹³⁾ spiritualiter, utique non corporali modo, sed spirituali, per spiritum sanctum, qui videlicet ea, quae per carnem et sanguinem Domini pro nobis in mortem tradita, parata sunt, ipsam inquam remissionem peccatorum, liberationem, et vitam aeternam, applicat et confert nobis, ita ut Christus in nobis vivat, et nos in ipso vivamus, efficitque ut ipsum, quo talis sit¹⁴⁾ cibus et potus spiritualis noster, id est, vita nostra, vera fide percipiamus¹⁵⁾. Sicut enim cibus et potus corporalis corpora nostra non tantum reficiunt ac roborant sed et in vita

Christus ci-
bus conser-
vat in vita.

conservant: ita et caro Christi tradita pro nobis, et sanguis eius effusus pro nobis, non tantum reficiunt et roborant animas nostras, sed etiam in vita conservant, non quatenus quidem corporaliter eduntur et bibuntur, sed quatenus spiritualiter nobis a spiritu Dei communicantur¹⁶⁾, dicente Domino, *Et panis quem ego dabo, caro mea est, quam dabo pro mundi vita. Item, Caro (nimirum corporaliter manducata) non prodest quicquam, spiritus est, qui vivificat. Et verba quae loquor vobis, spiritus et vita sunt. Et sicut oportet cibum in nosmetipsos edendo recipere, ut operetur in nobis, suamque¹⁷⁾ in nobis efficaciam exerat, cum extra nos positus, nihil nobis prosit: ita necesse est nos fide Christum recipere, ut noster fiat, vivatque in nobis, et nos in ipso. Dicit enim, *Ego sum panis vitae. Qui venit ad me, non esuriet, et qui credit in me, non sitiet unquam. Item, Qui ederit me, vivet et ipse propter me: ac manet in me et ego in ipso*¹⁸⁾. Ex quibus omnibus claret nos, per spiritualem cibum, minime intelligere imaginarium, nescio quem, cibum, sed ipsum Domini corpus pro nobis traditum, quod tamen*

Christus
editur vel
percipitur
fide.

Spiritualis
cibus.

8) omnes fateri coguntur] mscr. Tur. fatentur omnes. 9) In edit. Kindl. itaque post voc. Decretis legitur. 10) Berengarius] Kindl. addit etc. 11) ore corporis] desunt h. vv. in mscr. Tur. 12) Kindl. omisit v. ipsum. 13) ea nobis communicantur] mscr. Tur. credimus ea communicari nobis. 14) efficitque, ut ipsum, quo talis sit] mscr. Tur. ipsumque ut talis sit. 15) mscr. Tur. percipimus. 16) communicantur] add. mscr. Tur. et fide vera a nobis recipiuntur. 17) mscr. Tur. et suam. 18) ac manet in me et ego in ipso] desunt h. v. in mscr. Tur.

percipiatur a fidelibus, non corporaliter, sed spiritualiter per fidem. In qua re sequimur per omnia doctrinam ipsius Salvatoris Christi domini, apud Ioannem capite sexto. Et hic esus carnis, et potus¹⁹⁾ sanguinis Domini, ita est necessarius ad salutem, ut sine ipso nullus servari possit. Fit autem hic esus et potus spiritualis, etiam extra Domini²⁰⁾ coenam, et quoties, aut ubicunque homo in Christum crediderit. Quo fortassis illud Augustini pertinet, Quid parascendum et ventrem? crede, et manducaasti.

Manducatio
ad salutem
necessaria.

Praeter superiorem manducationem spiritualem, est et sacramentalis manducatio corporis domini²¹⁾, qua fidelis non tantum spiritualiter et interne participat vero corpore et sanguine Domini, sed foris etiam accedendo ad mensam domini, accipit visibile corporis et sanguinis domini sacramentum. Prius quidem, dum credidit fidelis, vivificum alimentum percepit, et ipso fruitur adhuc, sed ideo, dum²²⁾ sacramentum quoque accipit, non nihil accipit. Nam²³⁾ in continuatione communicationis corporis et sanguinis domini pergit, adeoque magis magisque incenditur, et crescit fides, ac spirituali alimonia reficitur²⁴⁾. Dum enim vivimus, fides continuas habet accessiones. Et qui foris vera fide sacramentum percipit, idem ille non signum duntaxat percipit, sed re ipsa quoque, ut diximus, fruitur. Praeterea idem ille institutioni et mandato domini obedit, laetique animo gratias pro redemptione sua totiusque generis humani agit, ac fidelem mortis dominicae memoriam peragit, atque coram ecclesia, cuius corporis membrum sit, attestatur: obsignatur item percipientibus sacramentum, quod corpus domini non tantum in genere pro hominibus sit traditum, et sanguis eius effusus, sed peculiariter pro quovis fideli communicante²⁵⁾, cuius ci-
bus et potus sit ad vitam aeternam.

Sacramen-
taliter man-
ducare do-
minum.

Caeterum qui nulla cum fide ad hanc sacram domini mensam accedit²⁶⁾, sacramento duntaxat communicat²⁷⁾ et rem sacramenti, unde est vita et salus, non percipit²⁸⁾. Et tales indigne edunt de mensa domini²⁹⁾. Qui autem indigne edunt de pane domini, et de poculo eius bibunt, rei tiunt corporis et sanguinis domini, et ad iudicium sibi edunt et bibunt. Nam cum vera fide non accedant, mortem Chri-

Increduli
sumunt sibi
sacramen-
tum in iu-
dicium.

19) carnis et potus] mscr. Tur. et potus carnis et. 20) Domini deest in mscr. Tur. 21) Verba corporis domini desunt in mscr. Tur. 22) In mscr. Tur., ed. Oxon. et edit. Kindl. addita est nunc particula. 23) accipit. Nam] mscr. Tur. accipit, sed. 24) reficitur] mscr. Tur. reficimur. 25) mscr. Tur. communicanti. 26) mscr. Tur. accedunt. 27) communicat] mscr. Tur. communicant. 28) unde est vita et salus, non percipit] mscr. Tur. non percipiunt, unde est ita et salus. 29) Et tales . . . domini] desunt haec vv. in mscr. Tur.

sti contumelia afficiunt, et ideo damnationem sibi ipsis edunt et bibunt.

Praesentia Christi in coelis. Ergo corpus domini et sanguinem eius, cum pane et vino non ita coniungimus, ut panem ipsum dicamus esse corpus Christi, nisi ratione sacramentali³⁰⁾: aut sub pane corporaliter latitare corpus Christi, ut etiam sub speciebus panis adorari debeat, aut quicumque signum percipiat, idem et rem percipiat ipsam. Corpus³¹⁾ Christi in coelis est ad dextram patris. Sursum ergo elevanda sunt corda, et non defigenda in panem, nec³²⁾ adorandus dominus in pane. Et tamen non est absens ecclesiae suae celebranti coenam³³⁾ dominus. Sol absens a nobis in coelo, nihilominus efficaciter praesens est nobis: quanto magis sol iustitiae Christus, corpore in coelis absens nobis, praesens est nobis, non corporaliter quidem, sed spiritualiter per vivificam operationem, et ut ipse se nobis praesentem futurum exposuit, in ultima coena. Ioan. 14. 15. 16. Unde consequens est, nos non habere coenam sine Christo, interim tamen habere coenam incrementum et mysticam, sicuti universa nuncupavit vetustas.

Alii fines coenae domini. Admonemur praeterea celebratione coenae dominicae, ut memores simus, cuius corporis membra facti simus, et idcirco concordēs simus cum omnibus fratribus, ut sancte vivamus, et non polluamus nos flagitijs et peregrinis religionibus, sed in vera fide in finem usque vitae perseverantes, studeamus excellere sanctimonia vitae. Decet ergo, ut accessuri ad coenam, prius nosipsos iuxta praeceptum Apostoli probemus, imprimis quali simus fide praediti, an credamus, Christum venisse, servandis peccatoribus et ad poenitentiam vocandis, et an quisque credat se in horum esse numero, qui per Christum liberati servantur³⁴⁾, et an mutare vitam pravam instituerit, ac vivere sancte perseverareque, auxiliante domino, in vera religione et in concordia cum fratribus, dignasque Deo pro liberatione agere gratias, etc.³⁵⁾

Ritus coenae et utraque species. Ritus, modum vel formam coenae, illam existimamus esse simplicissimam et³⁶⁾ praestantissimam, quae proxime accedit ad primam domini institutionem, et apostolicam doctrinam³⁷⁾: quae videlicet constat annuntiatione verbi Dei, precibus pijs, ipsa actione dominica, et repetitione eius, manducatione cor-

30) Verba nisi ratione sacramentali uncis inclusa sunt in mscr. Tur. 31) Mscr. Tur. haec habet: *Corpus enim Christi non potest comedi corporaliter, sed spiritualiter dumtaxat per fidem ad vitam. Corpus item Christi sqq.* [32) nec] mscr. Tur. et. 33) celebranti coenam desunt in mscr. Tur. 34) qui per Christum liberati servantur] mscr. Tur. ac per Christum esse servatum. 35) et in concordia gratias, etc.] Omnia haec desunt in mscr. Tur. 46) simplicissimam et] Etiam haec desunt in mscr. Tur. 37) Kindl. omisit v. doctrinam.

poris, et potu³⁸⁾ sanguinis domini, memoria item mortis dominicae salubri, et gratiarum actione fidei, nec non sancta consociatione in corporis ecclesiastici unionem. Improbamus itaque illos, qui alteram speciem, poculum inquam domini, fidelibus subtraxerunt. Graviter enim hi peccant contra institutionem domini, dicentis, *Bibite ex hoc omnes: id quod ad panem, non ita expresse dixit.*

Missae qualis aliquando apud veteres fuerit, tolerabilis an intolerabilis, modo non disputamus: hoc autem libere dicimus, missam, quae hodie in usu [est³⁹⁾] per universam Romanam Ecclesiam, plurimas et iustissimas quidem ob causas, in ecclesiis nostris esse abrogatam⁴⁰⁾, quas sigillatim ob brevitatem nunc non commemoramus. Certe approbare non potuimus, quod ex actione salubri, spectaculum inane est factum, quod item facta est meritoria, vel celebrata pro precio, quodque in ea⁴¹⁾] sacerdos dicitur conficere ipsum domini corpus, et hoc offerre⁴²⁾ realiter, pro remissione peccatorum vivorum et mortuorum: adde et in honorem⁴³⁾ et celebrationem, vel memoriam sanctorum in coelis, etc.⁴⁴⁾.

Subiunxerat denique hic bull. Sequentem articulum *de vestibus et vasis in coena, quem expunxit: Vestes et vasa a ministris in coena usurpari docemus vulgaria et tamen munda atque honesta. Dixit beatus Antistes Ambrosius, Aurum sacramenta non quaerunt, neque auro placent, quae auro non emuntur. Ideoque in ecclesiis nostris panis domini imponitur mensae domini in canistro vimineo, et defertur ad populum a mensa in ligneis patinis non in aureis ut vocant pateris, ita sanguis domini non distribuitur in calicibus aureis, sed in poculis et ipsis ligneis. Docemus enim Deo non probari luxum, sed moderationem, et curandam atque contemplandam esse in usu Sacramentorum non materiam, sed mysterium. Ideoque portabili et ligneae quoque mensa utimur, aras omnes eliminavimus. Quoties vero in anno coena domini celebranda sit ecclesiae cuiusque arbitrio et voluntati permittimus, modo hic sua libertate non abutatur.*

38) corporis, et potu] mscr. Tur. et potu corporis et. 39) [est per univ. quodque in ea] Hic etiam Bull. in scidula affixa antea scripta correxit. Antea scripserat: - - - ecclesiam, „pijs omnibus esse fugiendam, veluti coenae dominicae eversionem et pernitiem. Sunt in ipsa abominanda plurima, quae etiam nunc non communico, illud imprimis, quod sublata communione spectaculum inane facta est missa, nundinatioque turpis cum ipsa exercetur, quodque in ea....“

40) abrogatam] mscr. Tur. abrogatqs (!). 41) ea] mscr. Tur. ipsa. 42) Verba: ipsum domini corpus, et hoc offerre desunt in edit. Kindl. 43) edit. 1568. ex errore typog. honorum pro honorem. 44) etc. signum deest in mscr. Tur.

DE COETIBUS SACRIS ET
ECCLESIASTICIS.

XXII.

Quae fieri debeant in coetibus sacris.

Non aversi sacros coetus.

Coetus sint publici.

Loca coetuum honesta.

Modeste et humiliter versandum in coetibus.

Ornatus templorum verus.

Peregrinae linguae silent in coetu.

Tametsi omnibus¹⁾ sacras literas privatim legere domi, et instruendo aedificare mutuum in vera religione liceat, ut tamen²⁾ legitime annuncietur verbum Dei populo, et preces ac supplicationes fiant publice³⁾, sacramenta item celebrentur legitime, et collecta ecclesiae fiat in pauperes et omnes ecclesiae necessarios sumptus faciendos, aut usus sustentandos, necessarii sunt omnino coetus sacri, vel Ecclesiastici fidelium conventus. Constat enim in Ecclesia apostolica et primitiva, huiusmodi coetus esse ab omnibus pijs frequentatos. Quotquot hos aspernantur, et ab his sese⁴⁾ segregant, religionem veram contemnunt, urgendique sunt a pastoribus et pijs magistratibus, ne contumacius se segregare, et coetus sacros aversari pergant. Sint vero coetus ecclesiastici non occulti et obscuri, sed publici atque frequentes, nisi persecutio hostium Christi et ecclesiae non sinat⁵⁾ esse publicos. Scimus enim quales fuerint quondam primitivae ecclesiae coetus in abditis locis, sub tyrannide Romanorum principum. Sint autem loca in quibus coeunt fideles, honesta⁶⁾, et ecclesiae Dei per omnia commoda. Deligantur ergo aedes amplae, aut templa. Repurgentur tamen ab ijs rebus omnibus, quae ecclesiam non decent⁷⁾. Instruantur autem⁸⁾ omnia pro decoro, necessitate, et honestate pia, ne quid desit⁹⁾, quod requiritur ad ritus et usus ecclesiae necessarios. Sicut autem credimus Deum non habitare in templis manu factis, ita propter verbum Dei et usus sacros, scimus loca Deo cultuique eius¹⁰⁾ dedicata, non esse prophana sed sacra, et qui in his versantur, reverenter et modeste conversari debere, utpote qui sint in loco sacro, coram Dei conspectu et sanctorum angelorum eius. Longe itaque a templis et¹¹⁾ oratoriis Christianorum, repellendus est omnis vestium luxur, omnis superbia, et omnia quae humilitatem, disciplinam et modestiam dedecent christianam. Ac verus templorum ornatus, non constat ebore, auro, et gemmis, sed frugalitate, pietate, virtutibusque eorum, qui versantur in templo. Omnia autem decenter et ordine fiant in ecclesia, omnia denique fiant ad aedificationem. Taceant ergo omnes peregrinae linguae in coetibus sacris. Omnia

1) *Tametsi omnibus*] mscr. Tur. *Licet sane.* 2) *licet, ut tamen*] mscr. Tur. *verum ut.* 3) *publice*] mscr. Tur. *publicae.* 4) *se se*] mscr. Tur. *se.* 5) *sinat*] mscr. Tur. *sinant.* 6) *honestae*] mscr. Tur. *loca honesta.* 7) *ijs rebus omnibus decent*] mscr. Tur. *idolis, aris et superstitionibus si ullae in his reperiantur.* 8) *autem deest* in mscr. Tur. 9) *desit*] add. mscr. Tur. *oratorio.* 10) *cultuique eius* desunt in mscr. Tur. 11) *et*] mscr. Tur. *vel.*

proponantur lingua vulgari, et quae eo in loco ab hominibus in coetu intelligatur.

DE PRECIBUS ECCLESIAE, CANTU ET HORIS CANONICIS.

XXIII.

Licet sane privatim precari quavis lingua quam quis intelligat, sed publicae preces in sacris coetibus vulgari lingua, vel omnibus cognita fieri debent. Oratio fidelium omnis, per solum Christi interventum, soli Deo fundatur, ex fide et charitate. Divos coelites invocare, aut his uti pro intercessoribus, prohibet sacerdotium Christi domini, et vera religio. Orandum est autem pro magistratu, pro regibus aut omnibus in eminentia constitutis, pro ministris ecclesiae et omnibus necessitatibus ecclesiarum. In calamitatibus vero et potissimum ecclesiae, absque intermissione, et privatim et publice precandum est. Sponte item precandum est, non coacte, neque pro ullo precio. Neque decet orationem superstitiose astrictam esse loco, quasi alibi non liceat, nisi in templo precari. Neque oportet preces publicas, quoad formam et tempus, in omnibus ecclesijs esse pares. Libertate enim sua utantur ecclesiae quaelibet. Socrates in historia, In omnibus ubique regionibus, inquit, non poteris invenire duas ecclesias, quae orando plene consentiant. Huiusmodi discrepantiae authores eos esse puto, qui singulis temporibus, ecclesijs praefuerunt. Si tamen sunt congruentes, maximopere commendandum id, et alijs imitandum videtur.

Sed et modum esse decet, ut in re quavis, ita et in precibus publicis, ne nimis sint prolixae et molestae. Cedant ergo potiores partes in coetibus sacris, doctrinae Evangelicae, caveaturque, ne nimis prolixis precibus fatigetur in coetu populus, ut cum audienda est praedicatio evangelii, vel egredi ex coetu, vel hunc in universum solvi cupiant defatigati. Talibus in concione nimis videtur prolixum esse, quod alias succinctum est satis. Nam et concionatores modum tenere decet¹⁾. Sic et cantus in coetu sacro est moderandus, ubi is est in usu. Cantus, quem Gregorianum nuncupant, plurima habet absurda: unde reiectus est merito a nostris et²⁾ pluribus ecclesijs. Si ecclesiae sunt³⁾, quae orationem fidelem legitimamque habent, cantum autem nullum habent, condemnari non debent. Non enim canendi com-

Lingua vulgari.

Oratio.

Orationis libertas.

Modus adhibendus precibus publicis.

Cantus.

1) Talibus in concione.....tenere decet] desunt haec vv. in mscr. Tur.
2) nostris et desunt in mscr. Tur.
3) sunt] mscr. Tur.
sint.

moditatem omnes habent ecclesiae. Ac certum est ⁴⁾ ex testimonijs vetustatis, ut cantus usum fuisse vetustissimum in orientalibus ecclesijs, ita sero tandem receptum esse ab occidentalibus.

Horae canonicæ.

Horas canonicas, id est, preces ad certas in die horas compositas, a Papistis cantatas aut recitatas, nescivit vetustas: quod ex ipsis Horarum lectionibus, et argumentis pluribus demonstrari potest. Sed et absurda non pauca habent, ut nihil dicam aliud, proinde omittuntur recte ab ecclesijs substituentibus in locum ipsarum res salutare ecclesiae Dei universae.

DE FERIIS, IEIUNIIS, CIBORUMQUE DELECTU.

XXIV.

Tempus necessarium ad exercendam religionem.

Quamquam religio tempori non alligetur, non potest tamen absque iusta temporis distinctione vel ordinatione plantari et exerceri. Deligit ergo quaevis ecclesia sibi tempus certum ad preces publicas, et evangelij praedicationem, nec non sacramentorum celebrationem. Non licet autem cuivis pro suo arbitrio ecclesiae ordinationem hanc convellere. Ac nisi ocium iustum concedatur religionis externae exercitio, abstrahuntur certe ab eo negotijs suis homines. Unde videmus in ecclesijs vetustis, non tantum certas fuisse

Dies dominica.

horas in septimana constitutas coetibus, sed ipsam diem dominicam ab ipsis apostolorum temporibus, iisdem sacraeque ocio fuisse consecratam: quod etiam nunc recte propter cultum et charitatem, ab ecclesijs nostris ¹⁾ custoditur. Observationi Iudaicae et superstitionibus, nihil hic permittimus.

Superstitio.

Neque enim alteram diem altera sanctionem esse credimus, neque ocium Deo per se probari existimamus, sed et dominicam non sabbatum, libera observatione celebramus.

Festa Christi et sanctorum.

Praeterea si ecclesiae pro Christiana libertate, memoriam dominicae nativitatis, circumcisionis, passionis et resurrectionis, ascensionis item in coelum, et missionis sancti spiritus in discipulos religiose celebrent, maximopere approbamus. Festa vero hominibus, aut divis instituta, non probamus. Et sane pertinent feriae ad tabulam legis primam, et sunt solius Dei ²⁾: denique habent feriae ³⁾ divis institutae, et a nobis abrogatae ⁴⁾, absurda, inutilia ⁵⁾, minimeque

4) Kindl. vocab. est temere omisit.

1) nostris deest in mscr. Tur. 2) et sunt solius Dei] Haec verba desunt in mscr. Tur. 3) feriae] mscr. Tur. feriae papisticae. 4) et a nobis abrogatae] Etiam haec desunt in mscr. Tur. 5) inutilia] mscr. Tur. noxia.

toleranda plurima. Interim fatemur non inutiliter sanctorum memoriam, suo loco et tempore, in sacris concionibus populo commendari, et omnibus sancta exempla sanctorum imitanda proponi.

Quanto vero gravius accusat Christi ecclesia crapulam, ebrietatem, et omnem libidinem ac ⁶⁾ intemperantiam, tanto Ieiunium. vehementius commendat nobis ieiunium Christianum. Est enim ieiunium aliud nihil, quam abstinencia et temperantia piorum, disciplina item, custodia, et castigatio carnis nostrae ⁷⁾, pro necessitate praesenti suscepta, qua humiliamur coram Deo, et carni sua fomenta detrahimus, quo facilius libentiusque spiritui pareat. Proinde non ieiunant, qui istorum nullam rationem habent, sed ieiunare se credunt, si semel in die farciant ventrem, et certo vel praescripto tempore a certis abstineant cibis, existimantes, hoc opere operato se Deo placere, et bonum opus facere. Ieiunium est adminiculum orationis sanctorum ac ⁸⁾ virtutum omnium. Non placuit Deo, (ut videre est in prophetarum libris,) ieiunium, quo a cibo, non a sceleribus ieiunabant Iudaei.

Est autem publicum ieiunium, et privatum. Celebrant olim ieiunia publica calamitosis temporibus rebusque ecclesiae afflictis. Abstinebant in universum a cibo ad vesperam usque. Totum autem hoc tempus impendebant precibus sacris cultuique Dei et poenitentiae. Parum haec abfuerunt a luctu: et frequens fit horum mentio in prophetis, praecipue apud Ioëlem in cap. 2. Celebrari debet huiusmodi ieiunium etiam hodie in rebus ecclesiae difficilibus. Privata ieiunia suscipiuntur abs quovis nostrum, prout quisque senserit detrahi spiritui. Hactenus enim fomenta carni detrahit. Publica et
privata ieiunia.

Omnia ieiunia proficisci debent ex libero, spontaneoque ⁹⁾ spiritu et vere humiliato, nec composita esse ad plausum vel gratiam hominum consequendam, multo minus eo, ut per ipsa velit homo iustitiam demereri. Ieiunet autem in hunc finem quilibet, ut fomenta carni detrahat, et ferventius Deo inserviat.

Quadragesimale ieiunium vetustatis habet testimonia, Quadragesima. sed nulla ex literis apostolicis, ergo non debet, nec potest imponi fidelibus. Certum est, quondam varias fuisse ieiuniorum formas vel consuetudines. Unde Irenaeus scriptor vetustissimus, Quidam, inquit, putant uno tantum die observari debere ieiunium, alii duobus ¹⁰⁾, alii vero pluribus, nonnulli etiam quadraginta diebus. Quae varietas observantiae, non nostris nunc demum temporibus coepit, sed multo ante

6) *libidinem ac*] Haec vv. non extant in mscr. Tur. 7) *carnis nostrae*] mscr. Tur. *corporis*. 8) *ac*] Kindl. *et*. 9) *spontaneo* deest in mscr. Tur. 10) Kindl. *duabus*.

nos, ex illis, ut opinor, qui non simpliciter, quod ab initio traditum est, tenentes, in alium morem, vel per negligentiam, vel per imperitiam postmodum decidere. Sed et Socrates historicus, Quia lectio nulla, inquit, de hoc invenitur antiqua, puto apostolos hoc singulorum reliquisse sententiae, ut unusquisque operetur, non timore et necessitate, quod bonum est.

Delectus
ciborum.

Iam vero quoad delectum ciborum attinet, in ieiuniis arbitramur omne id detrahendum esse carni, unde redditur ferocior, et quo delectatur impensius, unde existunt fomenta carni, sive pisces sint, sive carnes, sive aromata, delitiaeve aut praestantia vina. Alioqui scimus, creaturas Dei omnes conditas esse in usus et servitia hominum. *Omnia, quae condidit Deus, bona sunt* et citra delectum, cum timore Dei et iusta moderatione usurpanda. Apostolus enim, *Omnia, inquit, mundis munda sunt*. Item, *Omne quod in macello venditur, edite, nihil interrogantes propter conscientiam*. Idem Apostolus nominat doctrinam eorum, qui iubent abstinere a cibis, doctrinam daemoniorum. *Cibos enim creasse Deum ad sumendum cum gratiarum actione fidelibus, et his qui cognoverunt veritatem: quod quicquid creavit Deus, bonum sit, et nihil reiiciendum, si sumatur cum gratiarum actione, etc.* Idem ad Colossen. reprobatur eos, qui nimia abstinentia, sibi comparare volunt existimationem sanctitatis. Nos itaque ¹¹⁾ in universum reprobamus Tatianos et Encratitas, omnes denique ¹²⁾ Eustachii discipulos, contra quos congregata est Gangrensis synodus.

Gen. 2.

Tit. 1.

1 Cor. 10.

1 Tim. 4.

Coloss. 2.

Sectae.

DE CATECHESI, ET

AEGROTANTIUM CONSOLATIONE VEL VISITATIONE.

XXV.

Instituenda
in pietate
pubes.

Dominus veteri suo populo iniunxit, maximam curam ut ¹⁾ impenderent ab infantia recte instituendae iuventuti, adeoque mandavit diserte in lege sua, erudirent et sacramentorum mysteria interpretarentur. Cum autem ex evangelicis et apostolicis literis constet, Deum non minorem rationem habere novi sui populi pubis, cum palam testetur et dicat, *Sinite pueros venire ad me, talium enim est regnum coelorum* ²⁾, consultissime faciunt ecclesiarum pastores, qui iuventutem mature et diligenter catechisant, prima fidei fundamenta iacentes, ac rudimenta religionis nostrae fideliter docentes, explicando Decalogum mandatorum Dei, symbolum

Marci 10.

11) itaque] mscr. Tur. certe. 12) omnes denique] mscr. Tur. omnes, denique omnes.

1) ut deest in mscr. Tur. 2) *Sinite pueros... coelorum*] mscr. Tur. *talium est regnum coelorum*.

item Apostolorum, Orationem quoque dominicam, et sacramentorum rationem, cum alijs eius generis primis principijs, et religionis nostrae capitibus praecipuis. Fidem vero et diligentiam hic suam in adducendis ad Catechismum liberis praestet ecclesia, cupiens et gaudens liberos suos recte institui.

Cum vero nunquam gravioribus tentationibus expositi sint ³⁾ homines, quam dum infirmitatibus exercentur aut aegrotant, morbis cum animi tum corporis fracti, nunquam sane convenit pastores ecclesiarum salutis sui ⁴⁾ gregis invigilare accuratius, quam in huiusmodi morbis et infirmitatibus. Visitent ergo mature aegrotantes, vocentur item mature ab aegrotantibus, siquidem res ipsa postulaverit: consolentur autem illos, et in vera fide confirment, muniant denique contra perniciosas satanae suggestiones: instituunt item preces apud aegrotantem domesticas, ac si necesse sit, precentur pro aegrotantis salute etiam in coetu publico curentque, quo feliciter ex hoc seculo migret. Papisticam visitationem cum sua illa unctione extrema, diximus superius, nos non approbare, quod absurda habeat, et a scriptura canonica non approbetur ⁵⁾.

Visitatio infirmiorum.

DE SEPULTURA FIDELIUM,

CURAQUE PRO MORTUIS GERENDA, DE PURGATORIO, ET APPARITIONE SPIRITUUM.

XXVI.

Fidelium corpora, ut spiritus sancti templa, et quae in ultimo ¹⁾ die recte creduntur resurrectura, iubet scriptura honeste absque superstitione humo mandare, sed et honestam eorum, qui sancte in domino obdormiverunt ²⁾, mentionem facere, relictisque eorum, ut viduis et pupillis, omnia pietatis officia praestare: aliam non docemus pro mortuis curam gerere. Improbamus ergo maxime Cynicos, corpora mortuorum negligentes, aut quam negligentissime contemptissimeque ³⁾ in terram abiicientes, nunquam vel verbum bonum de defunctis facientes, aut relictos ipsorum, ne tantillum quidem ⁴⁾ curantes. Improbamus rursus nimis et praepostere officiosos in defunctos, qui instar Ethnicorum, suos deplangunt

Sepeles corpora.

Cura pro defunctis.

3) Kindl. *sunt pro sint.* 4) *sui*] mscr. Tur., Sylloge atque Kindl. *suae.* 5) mscr. Tur. addit: *atque nobis tradatur.*

1) *ultimo*] Kindl. *ultima.* 2) *obdormiverunt*] mscr. Tur. *obdormierunt.* 3) *contemptissimeque*] mscr. Tur. *contemptimque.* 4) *ne tantillum quidem*] Haec vv. desunt in mscr. Tur.

Animi mi-
grantis a
corpore sta-
tus.

mortuos, (luctum moderatum, quem apostolus I Thessal. 4. concessit, non vituperamus, inhumanum esse iudicantes, prorsus nihil dolere⁵⁾), et pro mortuis sacrificant, et preculas certas, non sine precio, demurmurant, huiusmodi suis officijs liberaturi suos illos ex tormentis, quibus a morte immersos, et inde rursus liberari posse, huiusmodi naenijs arbitrantur. Credimus enim fideles recta a morte corporea migrare ad Christum, ideoque viventium suffragijs aut precibus pro defunctis, denique illis suis officijs nihil indigere. Credimus item⁶⁾ infides recta praecipitari in tartara, ex quibus nullus impijs aperitur, ullis viventium officijs, exitus.

Purgato-
rium.

Quod autem quidam tradunt⁷⁾ de igne purgatorio, fidei

Ioan. 5.

Christianae, Credo remissionem peccatorum, et vitam aeternam⁸⁾ purgationique plenae per Christum, et Christi domini hisce sententijs adversatur⁹⁾, *Amen amen dico vobis, qui sermonem meum audit, et credit ei qui misit me, habet vitam aeternam, et in iudicium non veniet, sed transivit a morte in vitam.*

Ioan. 13.

Item, Qui lotus est, non opus habet, nisi ut pedes lavet, sed est mundus totus, et vos mundi estis.

Spirituum
apparitio.

Iam quod traditur de spirilibus vel animabus mortuorum apparentibus aliquando viventibus, et petentibus ab eis officia, quibus liberentur, deputamus apparitiones eas inter ludibria, artes et deceptiones diaboli, qui ut potest se transfigurare in angelum lucis, ita satagit fidem veram vel evertere, vel in dubium revocare.

Deut. 18.

Dominus in veteri testamento vetuit veritatem sciscitari a mortuis, et ullum cum spiritibus habere commercium. Epuloni vero poenis mancipato, sicut narrat veritas evangelica, negatur ad fratres suos reditus:

Luc. 16.

pronuntiante interim divino oraculo atque dicente, *Habent Mosen et prophetas, audiant illos¹⁰⁾. Si Mosen et prophetas non audiunt, neque si quis ex mortuis resurrexerit, credent.*

DE RITIBUS ET CAEREMONIIS, ET MEDIIS.

XXVII.

Caeremoniae et ritus.

Veteri populo traditae sunt quondam caeremoniae, ut paedagogia quaedam, ijs qui¹⁾ sub lege veluti sub paedagogo

5) inhumanum....dolere desunt in mscr. Tur. 6) item] mscr. Tur. autem. 7) Quod autem quidam tradunt] mscr. Tur. Et quae traduntur vulgo. 8) Credo remissionem.....aeternam] Haec vv. in mscr. Tur. desunt. 9) adversatur] mscr. Tur. adversantur. 10) Habent Mosen et prophetas, audiant illos] Haec vv. desunt in mscr. Tur.

1) qui] 1a edit. Kindl. deest.

et tutore quodam custodiebantur, sed adveniente Christo liberatore, legeque sublata, *fideles sub lege amplius non sumus*, disparueruntque caeremoniae: quas in ecclesia Christi adeo retinere aut reparare noluerunt Apostoli, ut aperte sint testati *se nullum onus velle imponere ecclesiae*. Proinde ludaisimum videremur reducere aut restituere, si in ecclesia Christi, ad morem veteris ecclesiae, caeremonias, ritusve multiplicaremus. Ideoque minime approbamus eorum sententiam, quibus visum est ecclesiam Christi cohiberi oportere; ceu paedagogia quadam, multis variisque ritibus. Nam²⁾ si populo Christiano Apostoli caeremonias vel ritus divinitus traditos imponere noluerunt, quis oro³⁾ sanae mentis, obtrudet illi adinventiones adinventas⁴⁾ humanitus? Quanto magis accedit cumulo rituum in ecclesia, tanto magis detrahitur non tantum libertati Christianae, sed et Christo et eius fidei: dum vulgus ea quaerit in ritibus, quae quaereret in solo Dei filio Iesu Christo per fidem. Sufficiunt itaque pijs pauci⁵⁾, moderati, simplices, nec alieni a verbo Dei ritus.

Rom. 8.

Act. 15.

Quod si⁶⁾ in ecclesijs dispares inveniuntur ritus, nemo ecclesias existimet ex eo esse dissidentes. Socrates, *Impares ritus*. Impossibile fuerit, inquit, omnes ecclesiarum, quae per civitates et regiones sunt, ritus conscribere. Nulla religio eosdem ritus custodit, etiamsi eandem de illis doctrinam amplectatur. Etenim qui eiusdem sunt fidei, de ritibus inter se dissentiunt. Haec ille. Et nos hodie ritus diversos in celebratione Coenae domini et in alijs nonnullis rebus⁷⁾ habentes in nostris ecclesijs, in doctrina tamen et⁸⁾ fide non dissidemus, neque unitas societasque ecclesiarum nostrarum ea re discinditur. Semper vero ecclesiae in huiusmodi ritibus, sicut medijs, usae sunt libertate. Id quod nos hodie quoque facimus⁹⁾.

At cavendum interim monemus, ne inter media deputentur, ut quidam¹⁰⁾ solent Missam et usum imaginum in templo pro medijs reputare, quae revera non sunt media. *Indifferens* (dixit ad Augustinum Hieronymus) *illud est, quod nec bonum nec malum est, ut sive feceris, sive non feceris, nec iustitiam habeas nec iniustitiam*. Proinde cum adiaphora rapiuntur ad fidei confessionem, libera esse

Media.

2) Nam] mscr. Tur. Quod. 3) quis oro] Kindl. quis ergo.

4) adinventiones adinventas] Kindl. inventiones inventas.

5) pauci deest in mscr. Tur. 6) si particula, quae in mscr. Tur., in ed. Oxon. et ap. Kindl. extat, omissa est in ed. Tur. 1568.

7) et in alijs nonnullis rebus desunt in mscr. Tur. 8) nos ris ecclesijs, in doctrina tamen et desunt in mscr. Tur. 9) Id quod nos

hodie quoque facimus desunt in mscr. Tur. 10) quidam] Kindl. quidem.

1 Cor. 8. desinunt: sicuti Paulus ostendit, licitum esse carnibus vesci¹¹⁾, si quis non submoneat, idolis esse litatas, alioqui fore illicitas, quod qui his vescitur, iam vescendo, idololatricam approbare videatur.

DE BONIS ECCLESIAE.

XXVIII.

Bona ecclesiae et usus eorum iustus.

Opes habet ecclesia Christi¹⁾ ex munificentia principum ac liberalitate fidelium, qui facultates suas ecclesiae donarunt. Opus enim habet ecclesia facultatibus: et habuit ab antiquo facultates ad res ecclesiae necessarias sustinendas. Ac verus usus opum ecclesiae quondam fuit, et nunc est, conservare doctrinam in scholis, et coetibus sacris, cum universo cultu, ritibus, et aedificio sacro, conservare denique doctores, discipulos atque ministros, cum rebus alijs necessarijs, et imprimis pauperibus iuvandis atque alendis. Deligantur autem viri timentes Deum, prudentes, et in oeconomia insignes, qui legitime bona dispensent ecclesiastica.

Oeconomus.

Abusus.

Si vero opes ecclesiae per iniuriam temporis, et quorundam audaciam, incitiam, aut avaritiam, translatae sunt in abusum, reducantur a viris pijs et prudentibus ad sanctum usum. Neque enim connivendum est ad abusum maxime sacrilegum. Docemus itaque reformandas esse scholas²⁾ et collegia corrupta, in doctrina, in cultu, et in moribus, ordinandamque esse pie, bona fide³⁾, atque prudenter, pauperum subventionem⁴⁾.

DE COELIBATU, CONIUGIO, ET OECONOMIA.

XXIX.

Coelibes.
1 Cor. 7.

Qui coelitus donum habent coelibatus, ita ut ex corde, vel toto¹⁾ animo, puri sint ac continentes, nec urantur graviter, serviant in ea vocatione domino, donec senserint se divino²⁾ munere praeditos, et ne efferant se caeteris, sed

11) *licitum esse carnibus vesci*] mscr. Tur. *carnes licitas esse vesci.*

1) *Christi deest* in mscr. Tur. 2) *Docemus itaque reformandas esse scholas*] mscr. Tur. *Reformantur itaque scholae.* 3) *ordinandamque fide*] mscr. Tur. *ordineturque fideliter.* 4) *subventionem*] mscr. Tur. *subventio.*

1) *toto deest* in mscr. Tur. 2) mscr. Tur. addit. v. *hoc.*

serviant domino assidue, in simplicitate et humilitate. Aptiores autem hi sunt curandis rebus divinis, quam qui privatis familiae negotijs distrahuntur. Quod si adempto rursus dono, ustionem senserint durabilem, meminerint verbi apostolici, *Melius est nubere, quam uri.*

Coniugium enim (incontinentiae medicina et continentia Coniugium. ipsa est) institutum est ab ipso domino Deo, qui ei libera- Matth. 13. lissime benedixit, ac virum ac foeminam inseparabiliter sibi mutu- um adhaerere, et una in summa dilectione³⁾ concordia- que⁴⁾ vivere voluit. Unde scimus Apostolum dixisse, *Hono- rabile est connubium*⁵⁾ *inter omnes et cubile impollutum.* Et Hebr. 13. iterum, *si virgo nupserit, non peccavit.* Damnamus ergo 1 Cor. 7. polygamiam, et eos qui secundas damnant nuptias⁶⁾. Sectae. Docemus contrahenda esse⁷⁾ coniugia legitime in timore do- mino, et non contra leges prohibentes aliquot in coniugio Quimodo contrahenda coniugia. gradus, ne incestae fiant nuptiae. Contrahantur cum con- sensu parentum, aut qui sunt loco parentum⁸⁾, ac in illum maxime finem, ad quem dominus coniugia instituit, et confir- mentur publice in templo cum precatione et benedictione. Co- lantur denique sanctes, cum maxima coniugum fide, pietate et dilectione, nec non puritate. Caveantur itaque rixae; dis- sidia, libidines et adulteria. Constituantur legitima in ec- clesia iudicia, et iudices sancti, qui tueantur coniugia, et omnem impudicitiam⁹⁾ impudentiamque¹⁰⁾ coërceant, et apud quos controversiae matrimoniales transigantur.

Educentur quoque liberi a parentibus in timore do- Educatio li- mini: provideant item parentes liberis, memores apostolicae berorum. sententiae, *Qui suis non prospicit, fidem abnegavit, et*¹¹⁾ 1 Tim. 5. *infideli est deterior.* Imprimis autem doceant suos, quibus sese alant, artes honestas, abstrahant ab otio, et veram in his omnibus fiduciam in Deum inserant, ne diffidentia aut securitate nimia aut avaritia foeda diffuant, nec ad ullum fructum perveniant.

Estque certissimum opera illa, quae in vera fide fiunt a parentibus, per coniugij officia et oeconomiam¹²⁾, esse coram Deo, sancta et¹³⁾ vere¹⁴⁾ bona opera, et placere

3) dilectione deest in mscr. Tur. 4) concordiaque] mscr. Tur. concordia. 5) connubium] Kindl. coniugium. 6) Damnamus ergo.....nuptias.] In mscr. Tur. desunt haec verba. 7) Docemus contrahenda esse] mscr. Tur. Contrahantur. 8) aut qui sunt loco parentum desunt in mscr. Tur. 9) impudicitiam deest in mscr. Tur. 10) impudentiamque] mscr. Tur. impudentiam. 11) fi- dem abnegavit et in mscr. Tur. desunt. 12) et oeconomiam de- sunt in mscr. Tur. 13) sancta et desunt in mscr. Tur. 14) ve- re] Kindl. vera.

haec Deo, non minus quam preces, ieiunia, atque eleemosynas. Sic enim docuit et Apostolus in epistolis suis, praecipue vero ¹⁵⁾ ad Timoth. et Titum. Numeramus autem cum eodem Apostolo, inter dogmata satanica illorum doctrinam, qui matrimonium prohibent, aut palam vituperant, vel oblique perstringunt, quasi non sanctum vel mundum sit.

Execramur autem coelibatum immundum, libidines et fornicationes tectas et apertas hypocritarum simulantium continentiam, cum omnium sint incontinentissimi. Hos omnes iudicabit Deus. Divitias, et divites, si pij sint, et recte utantur divitijs, non reprobamus. Reprobamus autem sectam Apostolicorum, etc. ¹⁶⁾.

DE MAGISTRATU.

XXX.

Magistratus
a Deo.

Magistratus omnis generis ab ipso Deo est institutus ad generis humani pacem ac tranquillitatem, ac ita, ut primum in mundo locum obtineat. Si hic sit adversarius ecclesiae, et impedire et obturbare petest plurimum. Si autem sit amicus, adeoque membrum ecclesiae, utilissimum excellentissimumque membrum est ecclesiae ¹⁾, quod ei permultum prodesse, eam denique peroptime iuvare potest.

Officium ma-
gistratus.

Eius officium praecipuum est, pacem et tranquillitatem publicam procurare et conservare. Quod sane nunquam fecerit felicius, quam cum fuerit vere timens Dei ac religiosus, qui videlicet ad exemplum sanctissimorum regum principumque populi domini, veritatis praedicationem, et fidem synceram promoverit, mendacia et superstitionem omnem cum omni impietate et idololatria exciderit, ecclesiamque Dei defenderit. Equidem docemus ²⁾ religionis curam, imprimis pertinere ad magistratum sanctum.

Teneat ergo ipse in manibus verbum Dei, et ne huic contrarium doceatur, procuret: bonis item legibus ad verbum Dei compositis moderetur populum sibi a Deo creditum ³⁾, eundemque in disciplina ⁴⁾, officio, obedientiaque ⁵⁾ contineat.

15) praecipue vero desunt in mscr. Tur. 16) Reprobamus.... etc. desunt in mscr. Tur.

1) ecclesiae deest in mscr. Tur. 2) docemus] mscr. Tur. dicimus. 3) sibi a Deo creditum] Haec verba desunt in mscr. Tur. 4) et partic. addit mscr. Tur. 5) obedientiaque deest in mscr. Tur.

Iudicia exerceat iuste iudicando: ne respiciat personam, aut munera accipiat: viduas, pupillos, et afflictos asserat: iniustos, impostores et violentos coërceat atque adeo et excusdat. *Neque enim frustra accepit a Deo gladium*. Stringat ergo hunc Dei gladium⁶⁾ in omnes⁷⁾ maleficos, seditiosos, latrones vel homicidas, oppressores, blasphemos, periuros⁸⁾, et in omnes eos, quos Deus punire ac etiam cadere iussit. Coërceat et haereticos (qui vere haeretici sunt)⁹⁾ incorrigibiles, Dei maiestatem blasphemare, et ecclesiam Dei conturbare, adeoque perdere non desinentes. Quod si necesse sit etiam bello populi conservare salutem, bellum, in nomine Dei, suscipiat, modo prius pacem modis omnibus quaesierit, nec aliter nisi bello suos servare possit. Et dum haec ex fide facit magistratus, illis ipsis operibus ut vere bonis, Deo inservit, ac benedictionem a domino accipit. Damnamus Anabaptistas, qui ut Christianum negant fungi posse officio magistratus, ita etiam negant quenquam a magistratu iuste occidi¹⁰⁾, aut magistratum bellum gerere posse, aut iuramenta magistratui praestanda esse, et caetera.

Rom. 13.

Bellum.

Sicut enim¹¹⁾ Deus salutem populi sui¹²⁾ operari vult per magistratum, quem mundo veluti patrem dedit: ita subditi omnes hoc Dei beneficium in magistratu agnoscere iuventur. Honorent ergo et reveantur¹³⁾ magistratum, tanquam Dei ministrum: ament eum, faveant ei, et orent pro illo tanquam pro patre: obediant item omnibus eius iustis et aequis mandatis: denique pendant vectigalia atque tributa, et quae huius generis debita sunt¹⁴⁾, fideliter atque libenter. Et si salus publica patriaeve et iustitia¹⁵⁾ requirat, et magistratus ex necessitate bellum suscipiat¹⁶⁾, deponant etiam vitam et fundant sanguinem pro salute publica magistratusque¹⁷⁾, et quidem in Dei nomine, libenter¹⁸⁾, fortiter et alacriter. Qui enim magistratui se opponit, iram Dei gravem in se provocat.

Subditorum officium.

Damnamus itaque omnes magistratus contemptores, rebelles¹⁹⁾, reipub. hostes, et seditiosos nebulones, denique

Sectae et seditioes.

6) *Dei gladium*] Haec vv. in mscr. Tur. desunt. 7) *omnes* deest in mscr. Tur. 8) *periuros* deest in mscr. Tur. 9) *(qui vere haeretici sunt)* desunt in mscr. Tur. 10) In mscr. Tur. additum est v. *posse*; sed quae sequuntur verba usque ad: *et caetera* in eodem ommissa sunt. 11) *enim*] mscr. Tur. *autem*. 12) *sui* deest in mscr. Tur. 13) *reveantur*] mscr. *reverentur*. 14) *et quae huius generis debita sunt*] desunt haec verba in mscr. Tur. 15) *patriaeve et iustitia*] mscr. Tur. *iustitiaque*; Kindl. *patriae vel iustitiae*. 16) *bellum suscipiat*] mscr. Tur. *mandet*. 17) *magistratusque* deest in mscr. Tur. 18) *libenter* deest in mscr. Tur. 19) *rebelles* deest in mscr. Tur.

omnes quotquot officia debita praestare, vel palam, vel arte renuunt.

*Oramus Deum patrem nostrum in coelis clementiss.*²⁰⁾
*ut principibus populi, nobis quoque*²¹⁾ *et universo populo*
suo, benedicat, per Iesum Christum dominum et Servatorem
*nostrum unicum*²²⁾ *: cui laus et gloria ac gratiarum actio*²³⁾,
in secula seculorum, Amen.

20) *nostrum in coelis clementiss.*] Haec vv. in mscr. Tur. desunt. 21) *nobis quoque*] Etiam haec desunt in mscr. Tur. 22) *unicum* in mscr. Tur. deest. 23) *ac gratiarum actio*] Neque haec extant in mscr. Tur.

F I N I S.

P A R S II.

CONFESSIONES AC DECLARATIONES FIDEI,

QUAE SUNT SECUNDI ORDINIS.

I.

VERA

CONFESSIO EX VERBO DEI SUMPTA

ET IN SYNODO CZENGERINA UNO CONSENSU

EXHIBITA ET DECLARATA.

- I. De uno et solo Deo, qui est Pater, Filius et Spiritus sanctus,
- II. De unigenito Dei Filio ab aeterno,
- III. De Spiritu sancto vero et solo Deo et Domino subsistente, et in se vitam habente.
- IV. De Vocabulis et Phrasibus quibus Spiritus sanctus utitur, de Deo per Prophetas et Apostolos.
- V. De Regulis explicantibus Phrases loquendi de Deo.
- VI. De Lege et Evangelio in Ecclesia.
- VII. De Ritibus et Sacramentis Ecclesiae, de Baptismo infantium, et de Coena Domini.
- VIII. De libertate Christiana in Cibo, Potu, Vestitu, et de locis conventus Ecclesiae.
- IX. De Aproposopolepsia in Deo, dum hos salvat, illos indurat.
- X. De causa peccati. De Mediatore Filio Dei.
- XI. De tollendis foedis Haereticis et Antichristis.

Hoc unicum Argumentum de uno solo Deo destruit omnes munitiones Antitrinitariorum: sumptum ex Bibliis.

1. Unus solus est Deus quicumque est Iah, Iehova, Deut. 4. 5. 6.
2. Unus solus est Deus quicumque est El Scaddai omnia praesciens, Gen. 17. 28. 31. 35. Esa. 25. 43. 41.
3. Solus Deus est qui utrumque foedus fecit, et Deus Patrum est, Hier. 31. Deut. 5. 6.
4. Unus solus est Deus qui omnium est Creator, et Conservator, Esa. 40. 43. 44. Deut. 4. 5. 6. 32.
5. Unus solus Deus est qui scrutator est cordium et renum, Hie. 10. 27. Ps. 7. Apoc. 1. 2. Acto. 12.
6. Unus solus Deus est qui eduxit Populum suum ex Aegypto, Exod. 5. 6. 20. 32. Deut. 4. 5. 6. 10. 30. 32. Psal. 78. 95.
7. Unus solus Deus est qui fecit miracula in Aegypto, tentatus, irritatus et provocatus est in deserto, Psalm. 95. 102. Exod. 20. 23. 32. Num. 23. Deut. 32. 1 Cor. 10.

Sed haec omnia fecerunt, et sunt Filius et Spiritus sanctus, Esa. 63. Angelus faciei et Spiritus S. eduxit eos, irritaverunt Spiritum S. eius, solus Deus eduxit eos, Deut. 32. Filius et Spiritus S. eduxit eos, et

tentatus est, 1 Cor. 10. Esa. 63. Psal. 68. 95. Spiritus Iehovae creavit coelos: Spiritus Iehovae est Iah, Iehova, Deus Patrum, foedus novum et vetus cum Patribus pepigit, Hie. 31. Ezech. 2. 3. 8. 11. Hebr. 3. 4. 8. 10. Spiritus S. dicitur Deus, qui foedus iniit, cuius foedus violaverunt Iudaei: Haec dicit Spiritus S. Foedus novum feriam, non secundum foedus, quod pepigi cum eis tunc cum educerem eos: sic dicit Spiritus sanctus: Nolite Corda vestra obdurare, sicut patres vestri me tentaverunt, irritaverunt me in deserto, Heb. 3. 4. 8. 10. Christo tribuuntur haec, Rom. 14. 1 Cor. 10. Esa. 45. 63. Ibidem Spiritui S. Vere igitur et immutabiliter sunt unus et solus Deus Iehova Filius et Spiritus sanctus.

Aliud argumentum.

1. Quicumque non est Iehova aeternus immutabilis, aeternitates, habitans omni tempore, qui non est Sum, Fui, Ero: non est Deus.

2. Maledictus est Deus Zar, id est, recens novus, noviter ortus qui ab aeterno non fuit, non fecit omnia, non fuit ab aeterno, sed est Nchar, id est alienus, formatus extra unius Dei naturam ex creaturis ortus, Deu. 5. 6. 10. 30. 32. Psalm. 81. pereant tales dij, non adorentur: Hie. 7. 10. 23. 31. 33. Deus est e vicino factus, non fecit omnia, non fuit ab aeterno, pereat, Deut. 5. 10. 31. Psal. 81. Hie. 7. 10.:

3. Maledictus est et non adorandus, qui non est unus solus Deus, omnia non fecit: Sed Christus et Spiritus S. fecerunt omnia, adorantur ita ut Pater, Psalm. 95. Ezech. 2. 3. 8. 11. Esa. 45. 48. 63. Iob. 26. 27. 33. Nec sunt Filius et Spiritus S. Dij recentes, maledicti novi: ergo sunt unus et solus Deus ita ut Pater. Nisi ergo Filius et Spirit. S. sint unus solus, Iehova, creator, conservator, pro vero Deo adorari non possunt, sed erunt dij maledicti, recentes, alieni, non ex Patris Iehovali et aeterna Deitate ab aeterno sine initio temporali orti, Hie. 10. 3. Psal. 81.

Responsio ad calumniam adversariorum.

Non Spiritum S. et Filium dici Iah. Deum, Iehovam et Psal. 95. 6. non de Patre tantum, nec de Filio solo, sed et de Spiritu sancto quoque dicitur, cum inquit: Venite procidentibus adoremus Iehovam, quia ipse est Deus, et factor noster: nos Populus pascuae eius, si modo vocem eius audieritis, ne obduretis cor vestrum sicut in die disceptationis, ubi tentaverunt et probaverunt me patres vestri et viderunt opera mea quadraginta annis, Psal. 95.

Haec licet de patre et de Filio quoque recte praedicentur in Bibliis sacris, tamen Spiritui quoque S. cum Patre et Filio Apostolus Hebr. 3. et 4. Sic applicat, ex more Scripturae. Mos enim est Scripturae ut unus et idem locus de tribus testibus exponitur, ut locus creavit Deus, eduxit Deus, tentatus est Deus, miracula edidit Deus, Patri, Filio, et Spiritui sancto tribuitur. Esaiae 6. 40. 43. 45. 48. 63. Deuteron. 4. 5. 32. 1 Corinth. 8. Iohann. 1. 5. 8. 10. Iob. 26. Hebr. 2. 3. 4. Romanorum 14. vide. Est enim mos Scripturae ut saepius de tertia persona loquatur in prima, et secunda persona. Ut haec dixit Iehova ad me: Ego sum Iehova, Creator, Salvator, Elscaddai sic dices ad eos verba mea: Haec dicit Iehova: Nolite impie agere contra legem meam: Apostolus ergo Hebr. 3. 4. 8. 10. sic locum, hodie si vocem eius audieritis, nolite obdurare corda vestra, sicut Patres vestri tentaverunt me: Psalm. 78. 95. 105. Num. 14. 23. 1 Cor. 10. Item hunc locum, Hoc est foedus meum quod disponam vobiscum: de eodem exponit in prima, et tertia persona. De primo loco cap. 3. Hebr. sic loquitur: Quapropter, sicut dicit Spiritus sanctus, si hodie vocem eius audieritis, nolite corda vestra obdurare. Hic dicit Spiritum sanctum loqui de eo

qui patres eduxit ex Aegypto: Eduxit autem Iehova Pater, eduxit Filius, eduxit Spiritus sanctus: ut Esa. 63. 1 Cor. 10. Exo. 3. 5. 6. 14. 15. 32. 34. Deut. 4. 5. 6. 32. Ezech. 2. 3. 8. 11. Spiritus sanctus eduxit eos, et requiescere fecit eos Esaia 63. Ezech. 2. 3. 8. 11. Hieronym. 31. Reprehendens eos Iehova, ipse Spiritus sanctus dicit: Hebr. 8. 10. Hieron. 31. Ecce venient dies, sicut testatur Spiritus sanctus: Hoc est testamentum quod disponam cum illis, dicit Iehova: In Hier. 31. Eze. 2. 3. 4. 8. 11. Eundem Spiritum sanctum sic annunciat: Venit in me spiritus Iehovae, et statuit me spiritus super pedes meos, et dixit ad me spiritus. Ecce ego loquar tecum, ego mittam te ad gentes rebelles, et verba mea loquēris ad eos, et dices, sic dicit Iehova, sive audiant, sive non audiant: quia sunt rebelles, sicut et patres eorum praevaricati sunt foedus meum, et non perstiterunt in foedere meo, sed transgressi sunt pactum meum, et fecerunt abominationes et scelera multa, propter quae et ego abieci eos et deserui eos. Unde Ezechiel eundem Iehovam Deum, nunc Spiritum, nunc Iehovam, Dominum exercituum et Adonai, vocat. Hic quoque ergo Psalm. 95. Hebr. 3. 4. 8. 10. eodem idiotismo Hebraeorum, Spiritus in tertia persona dicit de se: Haec dicit Iehovah. In prima persona dicit, Ego sum Iehova qui eduxi eos, Spiritus sanctus testatur et dicit: Hoc est testamentum quod disponam ad eos, dicit Iehova. Primo Spiritum dicit, deinde Iehovam: sicut Ezech. 2. 3. 4. 8. 11. Venit in me Spiritus Iehovae, et locutus est mecum Iehova, et dixit, Ego sum Iehova qui eduxi vos: Primo vocat Spiritum sanctum, secundo vocat Iehovam. Adonai propter naturam: Spiritum sanctum propter proprietatem a Patre procedentem, et a Filio emissam. Iehova Adonai vocatur propter naturam divinam, quam habet communem cum Patre, ut Esa. 6. 40. 63. Dicitur Iehova qui sedet in solio, qui mittit Christum et Prophetas: In Actis vero Paulus Spiritum sanctum esse dicit: Ita Hier. 31. Iehova exercituum dicitur qui foedus novum feriet, et Iudaeos eduxit ex Aegypto: Sed Esa. 40. 48. 63. Hebr. 3. 10. dicitur Spiritum S. esse, qui foedus novum feriet super domum Iuda, et Iudaeos eduxit ex Aegypto. Esa. 63. Cum ergo Hebraice dicitur Kihu Elohehu, et nos, am, vezon iado: Haiom bekalo tismáu, id est, Quia ipse est Deus noster, et nos populus et grex manus eius: Hodie si vocem eius audieritis: Haec de Iehova Deo nostro: eius refertur ad Deum, qui supra dicitur El Iehova, Deus noster, factor noster adorandus. Haec de tertia persona, quae sequuntur de tertia et prima dicuntur: Dicit Iehova, nolite corda vestra indurare, sicut in deserto in die tentationis, ubi tentaverunt me Patres vestri, et ego iuravi in ira mea, si introibunt, Vides supra in tertia persona dicebatur Kolo, id est, Vocem Iehovae factoris si audieritis, hic idem qui dicit: Si audieritis vocem IEHOVAE, idem dicit de secunda persona: Nolite vos corda vestra indurare. De se autem in prima sic loquitur: Sicut patres vestri probaverunt et irritaverunt me in deserto, et ego iuravi in Exod. 4. 5. 6. 13. 14. Esaiae 63. Ezechielis 2. 3. 8. 11. Hieremiae 31. 1 Corinthiorum 10. dicitur Spiritus sanctus irritatus et provocatus: Irritaverunt Spiritum sanctum eius, qui eduxit, et Spiritus sanctus requiescere fecit eos. Esaiae 63. Hebr. 3. 4. 10. in Esaia 1. Hierem. 3. Denteron. 4. 5. 32. IEHOVA unus solus Deus dicitur eduxisse Iudaeos, et Iehova unus requiescere fecit: Iehova irritatus est, Et 1 Corinth. 10. Psalmo 68. Christus dicitur eduxisse, Christus tentatus. Et Esaiae 63. Ezechiel. 2. 3. 8. 10. 11. Spiritus dicitur eduxisse Iudaeos, Spiritus sanctus irritatus, provocatus, et Psalm. 95. Hebr. 3. 4. Spiritus sanctus dicitur tentatus, irritatus in deserto.

Non enim simpliciter verba Davidis sunt: Nolite corda vestra indurare, sicut patres vestri induraverunt et tentaverunt me in deserto. Psalmo 95. Numer. 14. 23. 1 Corinthior. 10. Nam non David tentatus est. Et Hebraeor. 4. dicit, Praedefinit autem in Davide Deus diem

hodie dicens: Hodie si vocem eius audieritis. Quem supra Spiritum sanctum dixit, capite quarto Deum dicit, ut Psalmo 95. Quia ergo subiiciuntur Elogia uni soli Deo propria, sicut dicit Spiritus sanctus: Nolite corda vestra obdurare, sicut patres vestri me tentaverunt, haec verba ex Ezechielis 2. 3. 8. 11. et Esaiae 6. 63. de Spiritu sancto explico. Nam si de Patre diceret, si vocem eius Patris audieritis, nolite corda vestra indurare, sicut eum tentaverunt Patrem. Sed Mystice propter identitatem naturae dicit. Eum Deum Iehovam audite, qui ego sum cum Patre, et Filio: ut ostendat identitatem naturae in Patre et Filio et Spiritu sancto. Ideo dicit, si vocem eius audieritis, si Patres vestri me non audierunt. Nam Spiritus de se nunc in prima, nunc in tertia persona loquitur ex perpetua Scripturae consuetudine, et in Actis Petrus et Apostolus probat Spiritum sanctum per os Davidis et per Prophetas locutum esse tanquam Iehovam et verum Deum. Act. 1. 2. 3. 13. 28. 1 Pet. 1. 3. 2 Pet. 1.

CONFESSIO PASTORUM ECCLESIAE IESU CHRISTI, EXHIBITA IN CZENGER DE UNO ET SOLO DEO,

QUI EST PATER, FILIUS, ET SPIRITUS SANCTUS, CONFIRMATA EXPLICATIONE PHRASIIUM HEBRAEARUM, ET REGULIS CERTIS EX VERBO DEI DESUMPTIS.

DE UNO ET SOLO DEO.

Vere et sincere confitemur secundum scripturas sacras, Deum verum esse unum et solum, authorem et conservatorem omnium, qui sic se patefecit, ut sit Pater, Filius et Spiritus sanctus.

DE TRINITATE UNIUS IEHOVAE.

Hunc unum et solum Deum, tres in coelo testes Patrem, Filium et Spiritum Sanctum esse credimus: qui licet tres sint subsistentibus suis proprietatibus, et officiis dispensatoriis: tamen hi tres unum quoque sunt, ut Apostolus testis est. 1 Iohann. cap. 5.

DE PATRE AETERNO.

Patrem vocamus ex verbo Dei, Deum et Iehovam in se vitam habentem, a nullo existentem, et omni origine carentem, qui ex sua hypostasi tanquam characterem et splendorem suae gloriae, Filium unigenitum ab aeterno sine omni principio et mutatione genuit, per quem omnia ab aeterno praesciit, et disposuit, et in principio creavit, et conservat et electos iustificando salvat, impios autem condemnat.

DE FILIO DEI.

Christum iuxta carnem Davidis filium, per omnia fratribus similem excepto peccato credimus. Hunc eundem Christum, secundum *Logon*, credimus et confitemur Filium Dei unigenitum a Patre, Deum et Iehovam aequalem Patri, et ab initio ante omnia opera, ex ore altissimi, tanquam splendorem gloriae, et characterem substantiae eius genitum esse, per quem omnia facta sunt ante creationem, in creatione et post creationem.

Qui dicitur *Angelus foederis*, et *sermo Dei*, carnem in fine seculorum assumens. Rom. 1. 8. 9. Hebr. 1. 2. 3. Gal. 3. 4. Psal. 2. 1 Tim. 3. Rom. 3. 4. 8. Hebr. 3. 8. 9. Qui cum subsistens esset in forma Dei, patri aequaliter se humiliavit ac formam servi assumpsit, sic totum *antilytron* seu aequivalens precium, virtute et potentia Spiritus aeterni in carne assumpta persolvit. Quia in ipso Somaticôs seu vere placuerit Patri, totam plenitudinem Deitatis inhabitare, ut sic omnia per eum restaurari possint, Eph. 1. Coloss. 1. 2. 2 Cor. 5.

Huic Christo licet iuxta carnem temporalis tribuatur origo et nativitas, tanquam vero homini fratribus per omnia simili, excepto peccato: tamen, quatenus est unigenitus a Patre, subsistens in forma Dei, ita in se vitam habens ut Pater, caret omni origine, et temporali mutatione. Quia est *Iehova* a Iehova egressus, et missus a diebus aeternis, sola mystica et ineffabili generatione unigenitus a Patre. Matth. 1. 3. Luc. 1. 2. 3. Rom. 1. 8. 9. Ioan. 1. 3. 8. 10. Philipp. 2. Mich. 5. Zachar. 2. 3. 10. Proverb. 8. Psalm. 2.

DE SPIRITU SANCTO.

Spiritum quoque sanctum credimus et confitemur, a Patre procedentem, et a Filio emissum in corda credentium, esse *Adonai Iehovam*: ut in Ezechiele se Spiritus sanctus appellat, capite 2. 3. 8. 10. Cui omnia elogia, uni soli Deo propria tribuuntur. Perinde ut Patri ac Filio, scilicet primo Iehova Adonai, Deus vocatur. Psalm. 95. Hebr. 3. Secundo vocatur Deus Iehova scrutans corda et renes, seu Deus omnipotens.

Tertio, creator, conservator, regenerator, sanctificator. Esa. 6. 1 Corinth. 1. 2. 3.

Quarto, author et distributor omnium donorum Dei. 1 Corinth. 12. Gal. 5. 6. Fructus Spiritus sancti sunt fides, spes, charitas. Rom. 3. 4. 8. Gal. 3. 4.

Quinto, quia futura praedixit in Prophetis, elegit et emisit Apostolos sua auctoritate. Actorum 13. Hi tres, Pater, Sermo, et Spiritus, quia unum sunt in Iehovali et in aeterna deitate, voluntate, consilio et operibus, ut Ioh. 3. 5. 6. 10. 14. 15. 16. dicitur, sunt unum et in adoratione, sicut enim Deus Pater sine

Filio suo, et Spiritu Sancto, eligere, creare, sanctificare non potest: ita Pater sine Filio et Spiritu sancto Deus Iehova adorandus esse non potest.

DE COENA DOMINI.

Coenam Domini vocamus Sacramentum a Christo ex pane et vino institutum in memoriam mortis suae. Sicut autem Papisticam *transsubstantiationem* ex verbo Dei negamus: ita pernegamus *sarcophagiam* corporalem et cruentam, hoc est ore corporali naturale Christi corpus ex virgine natum sumi in coena. Et panem substantialiter, et realiter sine ulla transsubstantiatione, corpus Christi esse, aut in panem corpus Christi contra fidei et naturae regulam includi, et in pane ore carnali ab omnibus in coena sumi: cum Symbolum et Scriptura doceant, corpus Christi ascendisse in coelum. Deinde impossibile et contra naturam est, contentum suo continente, locatum suo loco maius esse: ut plantae et arbores, animalia ipsa terra continente vel orbe maiore esset panem coenae, totum Christi corpus capere, et poculum totum Christi sanguinem continere, aut includere. Deinde, quin et post verborum Christi pronuntiationem, Christus Apostolis panem dedit, et non corpus suum, quod pro nobis postridie obtulit. Et Paulus dicit: *Si quis panem hunc indigne comederit, reus erit corporis Christi. Panis, quem frangimus, nonne est communicatio corporis Christi?* 1 Cor. 10. 11.

Tertio: quia vocatur Panis memoria mortis et corporis Christi: memoria autem vocatur ex Dei institutione signum foederis. Quicquid enim recordari facit, recte memoraculum seu signum vocatur, ut Gen. 9. 17. dicitur. 1 Cor. 11. Luc. 22. Quarta ratio: Impossibile est diversas species, disparatam et aliam speciem et formam esse posse naturaliter et realiter in sua forma substantiali, sine transsubstantiatione et mutatione disparatarum specierum de sua forma, et substantia prima aut subiecto in aliam naturam. Ut virga Mosis non fuit serpens, sine transsubstantiatione, aqua non fuit sanguis in Aegypto, nec aqua vinum fuit in nuptiis, sine mutatione: ita nec panis Coenae realiter, et substantialiter ac corporaliter corpus Christi esse potest, neque ore corporali sumi potest, nisi in carnem Christi transmutetur, amissa forma et substantia panis.

Quemadmodum damnamus Papisticum delirium, dum sic nungantur: primo panem transsubstantiari, et offerri in Missa: deinde sola accidentia panis manere, sed sub illa forma visibili panis, corpus Christi latitari, cum impossibile sit, accidentia manere sine suis subiectis, et formas substantialiter quae dant esse rei, id est, ob quas, res suis nominibus appellantur, sine primis substantiis subsistere posse: ut in coena cum panis sit forma corporalis, et tamen substantia prima, aut subiectum corporis Christi.

naturalis lateat sub forma panis. Ita et eorum insaniam damnamus, qui asserunt *Sarcophagiam*, id est, ore corporali sumi corpus Christi naturale, sanguinolentum, sine ulla mutatione, et transsubstantiatione. Nam ut impossibile est accidentia manere, et sumi sine subiecto, ut Papistae nugantur, videri quidem accidentia panis, sed corpus Christi in Missa sumi: ita isti *Creophagi*, aut *Sarcophagi* delirant, dum somniant, panem quidem videri, et panem non mutari in corpus: tamen, pane manducato, corpus Christi realiter et substantialiter ore corporali sumi: id quod contra fidei et naturae regulam est, scilicet disparatas species, in aliis specierum formis esse posse substantialiter, et sumi sine mutatione: sicut aqua vinum esse in nuptiis, nec pro vino sumi potuit, sine versione aquae in vinum. Ioan. 2. Sola ergo appellatione transsubstantiatores Papistae a Sarcophagis corporariis differunt, sed re ipsa in re Sacramentaria per omnia conveniunt.

DE SACRAMENTARIIS.

Reiicimus et eorum delirium, qui Coenam Domini *vacuum signum*, vel Christi absentis tantum *memoriam* his signis recolere docent. Nam sicut Christus est *Amen, testis fidelis, verax, veritas et vita*: Apoc. 1. 3. Matth. 18. 25. 1 Cor. 8. 10. ita Coena Domini est praesentis et infiniti, aeternique filii Dei unigeniti a Patre memoria: qui se et sua bona, carnem suam et sanguinem suum, id est, panem vivum et potum coelestem, Spiritus sancti ope per verbum promissionis gratiae, offert et exhibet electis fide vera Evangelium Christi apprehendentibus: ut Ioan. 6. 14. 15.

DE PRAESENTIA IN COENA.

Christum credimus ubique electis suis praesentem, ut filium Dei Iehovam unigenitum a Patre, quatenus hi tres sunt unum, id est unus Deus. Sed hic filius Dei ut Deus sermo est mystice et spiritualiter quoque, dum enter praesenter Iehovali sua deitate, et cum donis in unigenito et primogenito *somatice* et vere habitantis adest, perinde ut Pater, sicut vitis in palmitibus caput in membris adest: Ioan. 15. 1 Cor. 10. 12. Ephes. 4. 5. 6. Ut autem est homo fratribus per omnia similis, id est in Ecclesia sua mystice et spiritualiter. Primo adest per unionem cum Logo, quatenus unitus est Logo ubique praesenti. Secundo adest in sua promissione per verbum et fidem, communicando se electis, ut vitis in palmitibus distantibus et dissitis a vite, caput in membris dissitis a capite adest per venas. 1 Cor. 8. 10. Ephes. 1. 4. 5. 6. Ita vitis et caput homo Christus quoque nostrum adest per promissiones gratiae, dum panem vivum, et potum coelestem nobis communicat. Ioan. 6. 8. 10. 14. 15. Tercio adest institutione

sua sacramentali aut Spiritus sancti effusione in electos. Quarto, officio dispensatorio, aut intercessionem pro electis. Ioan. 15. 16. Hebr. 1. 7. 9. 10. Marc. 14. 16. Non est autem praesens carnaliter sicut in utero matris in Iudaea in sepulchro fuit praesens localiter: quia ascendit in coelum corporaliter, surrexit, non est hic, et oportet in coelo esse usque ad diem iudicii. Act. 3.

DE VERIS SACRAMENTIS.

Scriptura sacra haec quatuor in omnibus signis novi foederis proponit. Primo foedus seu pactum ipsum, quod est Dei gratia, reconciliatio cum hominibus propter Christum, dona propter Christum per Spiritum sanctum, electis fide exhibita, et applicata: secundo materia rei ex qua Sacramentum instituitur, ut iris cum *Noah*, praepitium carnis cum *Abraham*, iumenta et panis in sacrificiis: in Baptismo aqua: in Coena, panis et vinum. Tertio, causa formalis: diversis enim formis signa erecta sunt cum *Noah*, *Abraham*, et populo Iudaico: et in novo Testamento in baptismo diversae sunt formae Sacramenti. Quarta causa finalis quae respicit Deum et homines, hinc dicta sunt signa foederis, memoria pacti aut novi Testamenti inter Deum et homines: respectu causae finalis dicta sunt res sacramentariae signa, aut memoria in signum foederis, et reconciliationis instituta, ut iridis erectio et circumcisio vocatur *Berith*, id est *foedus*: deinde *Oth Berith*, id est *signum foederis*. Gen. 9. 17. Ita in coena panis et vinum respectu causae finalis sunt memoria mortis Christi, id est signa communescentia de morte Christi. Matth. cap. 26. Luc. cap. 22. 1 Corinth. 10. 11. Panis et vinum sunt per se et sua natura sine ulla mutatione Papistica aut Creophagica, ut Papistae somniant, corpus et novum Testamentum, aut communicatio corporis sunt mystica et sacra Christi institutione et appellatione sine transformatione corporaria, sicut supra dictum est: signa enim non substantiam signatorum, sed tantum accipiunt nomina, ut Gen. 9. 17. 1 Cor. 10. Luc. 22. Iris et circumcisio nunc foedus, nunc signum, et in coena elementum nunc Panis, nunc corpus Christi appellatur: 1 Corinth. 10. 11. Sed non mutatur panis in corpus Christi, sed accipit nomen corporis et vinum sanguinis, non essentiam aut naturam carnis et sanguinis Christi, ut Papistae somniant.

DE AETERNITATE. [PROPOSITIO 43.]

Aeternum quoque varie sumitur, primo, Dei respectu, quoties Deo Patri, Filio, Spiritui sancto tribuitur, significat principio et fine mutationeque carentem perpetuitatem, *Tu Iehova habitans aeternitates: Tu Iehova Deus es in aeternum.* Esa. 9. et 57.

Secundo sumitur pro Christi descriptione filiali et infinita natura, virtute et efficacia vel nativitate, ut Prov. 8. Sap. 7. 9.

Ecl. 24. *Ab aeterno ante omnia genuit me.* Mich. 5: *egressus eius ab aeterno ■ diebus aeternis.* Esa. 9. Christus est filius Dei, Deus fortis, pater aeternitatis. Hoc est autor aeterni foederis, testamenti, salutis, iustitiae et vitae aeternae causa. Hebr. 1. 9. 13. Angelus est foederis, Testamentum in Christo confirmatum: Testamentum aeternum in sanguine Christi confirmatum est: Effectum aeternum, salutem, vitam, Testamentum, seu foedus aeternum tribuit Filio Dei dato, unigenito a Patre infinito, aeterno: Qualis effectus, talis causa: Sed effectus Christi, redemptio, salus, Testamentum sunt aeternum: Ergo et Filius est Pater aeternitatis, id est, Deus aeternus, infinitus, ut Pater. Esa. 9.

Tertio, sumitur pro continuo tempore, hoc est, pro spacio quo mundus creatus est, pro diebus in quibus mundus factus est: Hinc dicitur: *Elegit nos ante tempora aeterna*, id est ante septem dies creationis, ante creationem ab aeterno elegit, Eph. 1. 2. 3. 5. 2 Timoth. 1. 2. 3. Quarto, sumitur pro infinita piorum salute, et cruciatu impiorum. Quae ut se in electis et vasis irae habent initium, tamen iam fine carent salus et condemnatio.

DE BAPTISMO INFANTIUM. [PROPOSITIO 44.]

Infantes omnes Ecclesiae oblatos, qui canes et porci non sunt, *in nomine Patris, Filii et Spiritus S.* Baptismo baptizandos esse docemus, sicut promissio et signatum vel foedus ad infantes et electos pertinet, et Sacramentum circumcisionis infantibus quoque institutum fuit, Rom. 5. 6. 1 Cor. 15. Coloss. 2.

[PROPOSITIO 45.]

Scriptura nomen Baptismi varie usurpat. Primo pro afflictione, et cruce electorum, ut Matth. 20. *Potestis baptizari, quo ego baptizor?* id est, potestis ferre illam crucem infinitam, aut poenas infinitas? Secundo sumitur Baptismus pro regeneratione, et causa regenerationis, pro Spiritu et igne aut gratiae Dei plenitudine. *Ille baptizabit nos igne et spiritu. Nisi quis natus fuerit ex aqua et spiritu, non poterit ingredi in vitam.* Matth. 3. Marc. 1. 1 Ioan. 1. 3. Tertio sumitur baptismus pro signo regenerationis et lavacri interioris, quod a Christo institutum est, in nomine Patris, Filii et Spiritus S. Matth. 28. Quarto, sumitur pro Christi baptismo, vel pro nomine Christi, pro poenitentia et conversione, ut Matth. 3. *Poenitentiam agite, et baptizetur unusquisque vestrum in nomine Iesu Christi in remissionem peccatorum:* id est, agite poenitentiam, ut propter Christum accipiatis remissionem peccatorum et donum spiritus. Quinto, pro religione et confessione Christiana, et unione insertionequae fidei, doctrinae et confessione Christi, ut Act. 10. *Nunquid*

aquam prohibere potest aliquis, ne baptizentur hi, qui Spiritum sanctum acceperunt, et iussit eos baptizari Petrus in nomine Domini Iesu Christi. Hic baptismus aquae primo. Secundo baptismus Spiritus et ignis. Tertio baptismus nominis Christi explicatur. Baptizati sunt in nomine Iesu. Hoc est, primo in nomine Patris, Filii et Spiritus S. aqua sunt baptizati: postea susceperunt nomen Christi, facti sunt Christiani, fidem, doctrinam, et religionem Christi susceperunt, et apprehenderunt, Gal. 3. 1 Cor. 3. Quicumque in Christo baptizati estis, Christum induistis. Sexto pro lotionem et communi lavacro sumitur, Iudith 12. Baptizabat se Iudith in fonte, Marc. 1. Iudaei non comedunt, nisi baptizentur prius.

DE LEGE. [PROPOSITIO 46.]

Lex ad peccata arguenda, et Evangelium propter annunciamdam remissionem peccatorum praedicandum est. Neque enim poenitentia praedicari potest, neque peccata argui possunt, sine lege. In suis ergo finibus Lex et Evangelium praedicanda sunt.

DE RITIBUS ECCLESIASTICIS. [PROPOSITIO 47.]

Omnes honestos, et pios ritus verbo Dei consentientes et servientes gloriae Dei, et aedificationi ecclesiae, cantilenas scilicet ex sacris literis compositas, cum intellectu Spiritu et mente canimus: et reliquimus insanos, qui his contradicunt, aut lingua non intellecta in coetu discantizant, aut reboant ad coelum usque, ut Sacerdotes Baal, 1 Cor. 14. Eph. 5.

DE VESTITU PASTORUM. [PROPOSITIO 48.]

Quia in sacris literis in Veteri, et Novo Testamento nulla limitatione, figura, aut mensura ministrorum Ecclesiae vestes in usu communi circumscribuntur et limitantur, stultum et impium est haeredes et dominos omnium creaturarum, a Domino Deo factos facere servos in vestitu, cibo et potu superstitioso. In his ergo omnibus mediocritas pia et sancta serviens honestati, decoro et necessitati secundum circumstantias servanda est. Vitanda sunt extrema omnia, luxus, superbia, scandala, sordities, et avaritia, non serviens, et non parcens naturae, 1 Cor. 6. 14. 15.

DE TEMPLIS. [PROPOSITIO 49.]

Templa et loca conventus electorum, remotis Idolis et Pasticis sordibus Idolorum, ararum, et boatuum recipimus: etiam in prius eis Baalaim abusi sunt: nulla enim creatura in terris est, qua impii abusi non sunt. Sed abusus non tollit substantiam bonae rei, Hoc est, non sunt ideo creaturae Dei per se bonae reiciendae, quia iis impii abusi sunt.

DE CIBO ET MERCEDE PASTORUM. [PROPOSITIO 50.]

Scriptura sacra, et natura docet, dignos esse operarios cibo et mercede sua: impie ergo nugantur clamitantes, mercedem non esse veris in Christo ministris dandam: sicut novi haeretici fabulantur, sub Monachorum praetextu, qui licet non paciscantur cum ovibus, sed tamen iis pellem et carnem excoriando detrahunt, ut Ioan. 10. 11. Hiere. 23, 3. Spiritus Dei falsis prophetis loquitur. Ezech. 14. Esa. 58.

DE CAUSA PECCATI. [PROPOSITIO 51.]

Sicut impossibile est contrarie inter se pugnancia, et destruentia se mutuo, causam efficientem formalemque esse posse sibi contrariorum: ut Lux non est causa tenebrarum, neque caliditas frigiditatis, Psal. 5. 46. 61. 66. 80. 84. 114. 135. ita impossibile est Deum, qui est Lux, Iustitia, Veritas, Sapientia, Bonitas, Vita, causam esse tenebrarum, peccati et mendacii, ignorantiae, coecitatis, malitiae, et mortis: sed horum omnium causa Satanas, et homines sunt. Quaecunque enim Deus prohibet, et propter quae damnat facere ex se, et per se non potest. Deut. 32.

DE APROSOPOLIPSIA IN DEO. [PROPOSITIO 52.]

Sicut qui operantibus aequaliter simul mercedem aequalem iuste reddit, et qui non merentibus donat ex gratia, libero arbitrio quae vult, non est respector personarum: ita Deus, mortem et condemnationem tanquam peccati stipendium, dum omnibus merentibus aequalem reddit, ex debito secundum iustitiam et legem suam, iuste fecit. Et contra dum non merentibus donat propter Filium ex plenitudine gratiae suae, et libera voluntate, iustitiam et vitam, non est *Prosopoliptis*, id est, non est respector personarum, ut dicitur: *quod tuum est, et meritis es tolle, et vade: Annon licet mihi facere de meo quod volo? Annon oculus tuus est nequam? non meus oculus, quia ego bonus sum*, Matth. 21.

DE MEDIATORE.

Christum filium Dei et hominis totum secundum utramque naturam verum Melchisedecum Pontificem, Regem, Mediatorem, et Salvatorem, Redemptorem confitemur propter has causas:

1. Propter iustitiae et misericordiae temperamentum: ut iustitiae infinitae et legi damnanti propter peccatum satisfaceret in carne moriendo, virtute et efficacia spiritus aeterni. Deinde ut et misericordiae divinae vivificanti electos per eiusdem sermonis et Filii Dei unigeniti omnipotentiam satisfaceret, iuxta electionem aeternam in Christo ab aeterno factam, Eph. 1.

2. Propter *antilytron*, aut aequivalens precium, hoc est, ut perfecte Mediator precium salutis pro electis solvere possit: hoc scili-

cet, propter peccatum hominum mori in carne possit. Deinde peccatum, mortem, Diabolum, infernum, legis maledictionem destruere possit, imaginem autem Dei amissam vitam, iustitiam, sapientiam Dei, reparare possit, et vivificare, omnia restaurare possit deitatis suae virtute et potentia, Rom. 3. 4. 8. 2 Cor. 3. 5. Col. 1. 2. Eph. 1. 3.

3. Quia literaliter Mediator vocatur Filius Dei unigenitus immortalis, id est verus Deus, vita aeterna, id est, immortalis Iehova Deus aeternus, magnus laudandus in secula: Deus magnus, sua potentia et virtute salvans, 1 Cor. 1. 3. Col. 1. Hebr. 1. 7. 9. Zach. 1. 3. 10. 13. 14. Oseae 1. 2. 3. 12. Idem Mediator Dei et hominum vocatur homo Iesus Christus. Sunt ergo gloriae Dei et veritatis, iustitiae, deitatis destructores, sunt pacis inter homines hostes, qui Christum mediatorem, id est, Filium Dei unigenitum a Patre, et hominem verum negant, Luc. 1. 2. Impossibile enim est gloriam Dei in coelis perfici Legem et Evangelium impleri, et salutem pacem electorum perfici sine Filio Dei vero Deo, et homine, et sine vero homine, Rom. 1. 3. Colos. 1. 2. Ephes. 1. 3.

FINIS.

2.

C O N S E N S U S.

2 *Timoth. 2.*

Sectare iustitiam, fidem, charitatem, pacem cum iis, qui invocant
DOMINUM ex puro corde.

C O N S E N S U S

IN FIDE ET RELIGIONE CHRISTIANA INTER ECCLE-
SIAS Evangelicas Maioris et Minoris Poloniae, Magnique Duca-
tus Lithuaniae et caeterarum eius regni provinciarum, primo SEN-
DOMIRIAE Anno MDLXX in Synodo generali sancitus, et
deinceps in aliis, ac demum in Wlodislaviensi generali Synodo
Anno MDLXXXIII confirmatus, et Serenissimis Poloniae Regi-
bus, AUGUSTO, HENRICO ac STEPHANO oblatus, nunc au-
tem ex decreto Synodico in publicum typis editus.
Anno Christi MDLXXXVI.

Psal: 50. et 122.

Benigne fac Domine in beneplacito tuo Syoni, et aedificentur muri
Ierusalem.

Sit pax in propugnaculis eius et prosperitas in palatiis eius.

Praefatio ad benevolam lectorem.

Vetus et verissima est sapientum sententia: *Concordia res parvae
crescunt, discordia maximae dilabuntur.* Imo vero ipsa veritas Dominus
noster Iesus Christus testatur, regnum inter se divisum collapsurum,
concordiam vero et amorem pium, sectatorum suorum signum proprium
esse. Quapropter addicti sanctae concordiae, et operam dantes aedifica-
tioni Ecclesiae ac extirpationi scandalorum, nos qui in Poloniae Regno
idololatriam AntiChristi reiecimus, et omnes haereses Christianae fidei,
symbolo Apostolorum, Niceno et Athanasiano etc. adeoque authoritati
scripturarum repugnantes, vitamus, ac puram Evangelii doctrinam syn-
cere profitentes et exequi studentes, Evangelici vocamur: ut occurrere
possimus apud extraneos suspicioni, domi vero occasione et cuiuspiam fo-
miti discordiae (quod maiores nostri egredientes ex captivitate AntiChri-
stiana, diversis temporibus et locis, alii in Bohemia et Polonia, alii in
Germania, alii in Helvetia et caeteris regionibus ac regnis, exhibuerunt
magistratui suo, Imperatoribus, Regibus ac Principibus, diversa nostra-
rum Evangelicarum Confessionum exemplaria, unam tamen eandemque
veritatem in scriptis Prophetis et Apostolicis fundatam complectentia)

convocata ex omnibus Regni Poloniae Provinciis Generali Synodo Sendomiriae Anno Domini M. D. LXX. dictas Confessiones, Augustanam, Bohemicam, et Helveticam, examinatas deprehendimus in praecipuis articulis fidei Christianae cum Scriptura sacra et secum invicem concordare esse.

Quod vero attinet ad Articulum de Coena Domini, ne quaedam varietas opinionum seu phrasium nos distraheret, praecidimus inter nos disputationes de modo rei, cum omnes rem vere credamus, secundum verba Salvatoris, et piae antiquitatis sententiam, quae in *Consensu Sendomiriensi* descripta est.

Itaque scandalis sopitis, vera concordia et amore *Christi* in eius pura doctrina coniuncti sumus, Ceremoniis paulo diversis, ut in qualibet Ecclesia mos obtinuit, libertati Christianae permissis.

Qui dictus Consensus noster hactenus a nobis non modo est fideliter servatus, sed etiam deinceps in aliquot Generalibus Synodis renovatus et confirmatus, utpote in *Cracoviensi* Anno M. D. LXXIII. in *Petricoviensi* Anno M. D. LXXVIII. et *Wlodislaviensi* Anno M. D. LXXXIII. Illis, qui litium scintillas excitare videbantur, ingenue correctis, ac intra limites pacis reductis, atque ita vinculo concordiae et amoris fraterni arctius astricto. Stat vero nobis omnibus firma sententia, auxiliante *Deo*, hunc sanctum *Consensum* contra omnes Diaboli hostiumque et quorumvis hominum molitiones constanter retinere ac tueri.

Quare publicatione huius libelli (quo ratio Consensus, Ordinis ac Disciplinae inter nos constitutae describitur) palam facere et protestari volumus omnibus pijs, tam in *Sarmatia*, quam in aliis Europae caeterarumque mundi partium regnis viventibus, nos non simulata, sed sacrosancta, mandato et Spiritu *Christi* facta, concordia coniunctos esse, et habitare fratres in unum: Ac proinde ab adversarijs nostris calumniose et iniquissime nobis obici discordiam et ataxiam. Siquidem cum hoc scripto nostro res ipsa clamat, et id cognoscere volentibus evincit, nos in Regno Poloniae omnes *Evangelicos* esse sancta pace copulatos, non dissidere, sed convenire in doctrina fundamentoque fidei et salutis nostrae ac religionis Christianae: et retinere fraternam concordiam atque mutuum amorem, et officiorum pietatis humanitatisque pulchram communicationem. Ac si qui forte etiam inter nos reperirentur philauti, qui communem tranquillitatem turbare niterentur, scandalaque excitarent, et patientia Fratrum abutentes, commoniti non se cohiberent; esse contra eos in promptu iustum Ecclesiasticae disciplinae rigorem, ut coherceantur, et contumaces ex Ecclesia communioneque nostra, autoritate Canonum Synodicorum excludantur: secundum decretum ipsius Sancti Spiritus, in eiusmodi hominum pervaciam latum Galat. 5: *Qui vos conturbat, portabit iudicium, quicumque est ille: Utinam vero abscindantur, qui vos conturbant.*

Oramus itaque omnes pios, qui legent *Consensum* hunc nostrum, ne admittant iniquas hostium nostrorum accusationes, calumnias et obrectationes: sed huic testimonio et scripto nostro locum dantes, nobiscum et cum multis alijs, de rebus dextre iudicantibus, viris Evangelicis, *Deo Opt: Max:* gratias agant, pro hac syncera doctrina Evangelij, et in ea pio Consensu atque concordia nobis divinitus concessa: Nec etiam sua quidam nimis audaci et inclementi de nostro Consensu censura prohibeant nos bene agere: Imo ipsi quoque si possunt, bene agant, et scandala, quae rixas comitantur, in domo Domini vitent: ac unanimes serviant aequissimo ministrorum suorum iudici *Domino Iesu*, cui stamus et cadimus: qui nos ita obtestatur Iohan: 13: *Hoc est praeceptum meum (in quo cognoscent omnes, vos esse meos discipulos) ut vos invicem diligatis; sicut ego dilexi vos, ut etiam diligatis alij alios.*

Deus Pater coelestis nos totamque suam Sancto Evangelio addictam Ecclesiam conservet, confirmet, et benedictione sua augeat in sancta

concordia, ad gloriam suam et amplificationem Regni sui, inter omnes homines Christianos, verbo veritatis morigeros: ut Spiritu Sancto nos gubernante, veri discipuli atque imitatores Christi simus: nemini scandalum praebeamus: et fidem, conscientiamque puram retinentes ad triumphantem Ecclesiam laetabundi in aeternum perveniamus, per Dominum nostrum Iesum Christum. Amen.

Ministri Domini Iesu, et Sancti Evangelij in Ecclesia eius.

Erasmus Gliczner Superattendens Confessionis Augustanae in maiori Polonia, suo et omnium fratrum suorum nomine.

Iohannes Laurentius Superattendens fratrum Confessionis Bohemicae, in maiori Polonia, suo et fratrum suorum nomine.

Paulus Gilovius Superattendens Confessionis Helveticae in minori Polonia, etc. suo et omnium fratrum suorum nomine.

CONSENSUS MUTUUS

IN

RELIGIONIS CHRISTIANAE CAPITIBUS INTER ECCLESIAS MAIORIS ET MINORIS POLONIAE, RUSSIAE, LITHUANIAE, ET SAMOGITIAE ETC. QUAE IUXTA CONFENSIONEM AUGUSTANAM, FRATRUM BOHEMORUM ET HELVETICAM, ALIQUO MODO A SE DISSENTIRE VIDEBANTUR, FACTUS IN SYNODO SENDOMIRIENSI.
ANNO DOMINI 1570. DIE 14. APRILIS.

Postea¹⁾ quam diu multumque cum sectariis, Tritheitis, Ebionitis, Anabaptistis conflictatum esset, ac²⁾ tandem divino favore ex tot tantisque certaminibus et deplorandis contentionibus emersimus: visum est iisdem Ecclesiis Polonicis reformatis et orthodoxis, quae in quibusdam capitibus et formulis doctrinae (hostibus veritatis et Evangelij) minime consentire videbantur, pacis et concordiae studio, Synodum convocare, atque³⁾ consensionem mutuam testari. Quare habita collatione amica et Christiana, sic iunctis compositisque animis consensimus⁴⁾ in haec capita.

Primum quemadmodum et nos, qui in praesenti Synodo nostram confessionem edidimus, et Fratres, nunquam credidimus, eos, qui Augustanam Confessionem amplectuntur, aliter quam pie et orthodoxe sentire⁵⁾ de Deo, et sacra Trinitate, atque incarnatione filii Dei, et iustificatione nostra⁶⁾, aliisque praecipuis ca-

1) Editio Haidelberg. 1605. postquam. 2) ac deest in edit. Haidelberg. 3) Ed. Haidelberg. ac. 4) Ed. Haidelberg. consenserunt. 5) Ed. Haid. semisse. 6) In Ed. Haid. deest nostra.

pitibus Fidei nostrae: Ita etiam ii, qui Augustanam confessionem sequuntur⁷⁾, professi sunt candide et syncere, se vicissim tam de nostrarum ecclesiarum, quam de fratrum Bohemicorum (quos quidam rerum ignari *Waldenses* vocant)⁸⁾ Confessione de Deo et Sacra Triade, Incarnatione Filii Dei, Iustificatione, et aliis primariis capitibus Fidei Christianae, nil agnoscere, quod sit absonum ab orthodoxa veritate, et puro verbo Dei. Ibiq[ue] sancte invicem polliciti sumus⁹⁾, unanimiter secundum regulam verbi Dei, nos¹⁰⁾ defensuros Consensum hunc mutuum in vera et pura Christi religione contra Pontificios, contra sectarios, contra denique omnes hostes Evangelii et veritatis.

Deinde vero quantum ad infelix illud dissidium de Coena Domini¹¹⁾ attinet, convenimus in sententia verborum Domini nostri Iesu Christi¹²⁾, ut illa orthodoxe intellecta sunt¹³⁾ a patribus, ac imprimis *Irenaeo*¹⁴⁾, qui duabus rebus, scilicet terrena et coelesti, hoc mysterium constare dixit: Neque elementa signave nuda et vacua illa¹⁵⁾ esse asserimus, sed simul reipsa credentibus exhibere et praestare Fide, quod significant: Denique ut expressius clariusque loquamur, convenimus, ut credamus et confiteamur, *substantialem praesentiam Christi*, non significari duntaxat, sed vere in coena eo¹⁶⁾ vescentibus repraesentari, distribui, et exhiberi corpus et sanguinem Domini¹⁷⁾ symbolis adiectis ipsi rei, minime nudis, secundum Sacramentorum naturam. Ne vero diversitas formularum loquendi contentionem aliquam pariat, placuit, praeter articulum, qui est insertus nostrae Confessionis¹⁸⁾ mutuo consensu ascribere articulum *Confessionis Saxonicarum ecclesiarum de coena Domini*, ad Tridentinum Concilium anno 1551. missae¹⁹⁾, quem etiam pium agnoscimus, et recipimus. Cuius Confessionis haec sunt verba²⁰⁾:

„Et Baptismus et Coena Domini sunt pignora et testimonia gratiae, ut antea dictum est, quae de promissione et tota redemptione nos commonefaciunt, et ostendunt beneficia Evangelii ad singulos pertinere, qui his ritibus utuntur²¹⁾. Sed tamen hoc discrimen est: per baptismum singuli inseruntur ecclesiae; sed coenam Domini simul etiam voluit Dominus esse nervum publicae congregationis. Vult enim Deus ministerium Evangelii publicum esse, non vult in latebris tantum inclu-

7) sequuntur deest in Ed. Haid. 8) Bohemicorum.... Waldenses vocant] ed. Haid. quos vocant Waldenses. 9) sumus, in ed. Haid. deest. 10) deest in ed. Haid. nos. 11) Domini deest in ed. Haid. 12) Domini nostri Iesu Christi] desunt haec verba in ed. Haid. 13) sunt] ed. Haid. est. 14) Irenaeo] ed. Haid. ab Irenaeo. 15) nuda et vacua illa] ed. Haid. illa nuda et vacua. 16) eo deest in ed. Haid. 17) corpus et sanguinem Domini] desunt haec verba in ed. Haid. 18) nostrae Confessionis] ed. Haid. confessioni nostrae. 19) missae] haec vox legitur in ed. Haid. ante verba: ad Tridentinum. 20) haec sunt verba:] ed. Haid. verba haec sunt: 21) Quae sequuntur desunt in el. pr., in qua haec tantum extant: utuntur etc. Item. Nec admittuntur. cfr. p. seq.

sam teneri vocem Evangelii, sed exaudiri eam vult a toto genere humano, vult se agnosci et invocari: ideo vult publicos et honestos esse congressus, et in his vult sonare Evangelii vocem; vult se ibi invocari et celebrari. Vult etiam hos ipsos congressus, testes esse confessionis et seiunctionis ecclesiae Dei ab aliarum gentium sectis et opinionibus. Convenit Ioannes Ephesi cum suo coetu, et docet evangelium, et usu sacramentorum, totus coetus ostendit, se hanc doctrinam amplecti, et hunc Deum invocare, qui evangelium tradidit, et seiunctam se esse a Dianae, Iovis, et aliorum idolorum cultoribus. Vult enim Deus conspici et audiri suam ecclesiam in mundo, et vult seiunctam esse multis publicis signis a reliquis gentibus. Sic haud dubie suos coetus habuerunt primi parentes, Adam, Seth, Enoch, Noë, Sem, Abraham: et deinceps politia Israel habuit multos ritus, ut seiunctio illa a gentibus esset conspectior. Addidit etiam peculiarem promissionem congregationi: *Ubique duo aut tres congregati sunt in nomine meo, ero in medio eorum.* Item: *Quicquid petent consentientes, fiet eis.* Et in Psalmo: *Laus eius in ecclesia sanctorum.* Sintque promissiones, in quibus adfirmat Deus, se ecclesiam servaturum esse, eo dulciores, quia intelligimus, eum publicum ministerium in congressibus honestis conservare et restituere: sicut et in ipsis verbis coenae Domini inclusa est haec promissio, cum iubet annunciare mortem Domini, et hanc coenam distribui, donec venerit.

■ Ut igitur reverentia maior sit in huius sacramenti usu, verae causae institutionis cogitentur, quae ad publicam congregationem, et ad singulorum consolationem pertinent.

„Prima causa est: Filius Dei vult in publica et honesta congregatione sonare vocem evangelii. Huius congregationis vinculum vult esse hanc sumtionem, quae summa reverentia facienda est, cum ibi testimonium exhibeatur mirandae societatis Domini et summentium, de qua reverentia Paulus loquitur, inquit: *Qui sumit indigne, reus erit corporis et sanguinis Domini.* Secunda: Vult et concionem, et ipsum ritum prodesse ad conservationem et propagationem memoriae passionis, resurrectionis, et beneficiorum suorum. Tertia: Vult quemlibet summentem hoc testimonio singulariter confirmare, ut statuat ad se pertinere beneficia evangelii, cum concio sit communis: et hoc testimonio, hac sumtione ostendit, se ipsius membrum esse, et se ablutum esse sanguine suo, et facere se hoc foedus: *Manete in me, et ego in vobis.* Item: *Ego in eis, et hi in me.*

„Quarta: vult hanc publicam sumtionem, confessionem esse, qua ostendis quod doctrinae genus amplectaris, cui coetui te adiungas. Vult et gratias agi publice et privatim in hac ipsa cerimonia Deo aeterno patri, filio et spiritui sancto, cum pro ceteris beneficiis, tum nominatim pro hoc immenso beneficio redemptionis et salvationis. Vult et ipsis ecclesiae membris inter sese vinculum esse mutuae benevolentiae. Ita multis fines concurrunt.

„Harum maximarum causarum commemoratione invitantur homines ad sacramenti reverentiam et usum. Et docemus, quomodo prosit usus. Aperte damnamus portentosum errorem Monachorum, qui scripserunt, sumtionem mereri remissionem peccatorum, et quidem *ex opere operato*, sine bono motu utentis. Haec Pharisaica imaginatio pugnat cum dicto: *Iustus sua fide vivet.* Sic igitur erudimus ecclesiam, accessuros ad Coenam Domini, oportere poenitentiam seu conversionem adferre: et accensa iam fide in cogitatione de morte et resurrectione et beneficiis filii Dei, quaerere hic confirmationem huius fidei: quia in usu sacramenti fit testificatio, quae ostendit, ad te quoque perti-

nere beneficia filii Dei. Fit et testificatio, quod te sibi membrum adiungat, et quod sit in te, sicut dicit: *Ego in vobis.* etc.

„Monemus etiam, ne existiment, propter hoc opus seu hanc obedientiam remitti peccata, sed ut fiducia intuentur mortem et meritum filii Dei, et resurrectionem eius. Et statuunt propter ipsum nobis peccata remitti, et velle eum hanc fidem hac commonefactione et testificatione confirmari. Cum hoc modo fides, consolatio, gaudium conscientiae et gratiarum actio crescunt, prodest sumtio. [Nec admittuntur ulli ad communionem, nisi prius a Pastore aut Collegis eius auditi sint, et absoluti. In hac exploratione interrogantur, et erudiuntur rudiores, de tota doctrina: et deinde absolutio promulgatur.

„Docentur etiam homines, Sacramenta esse actiones divinitus institutas, et extra usum institutum res ipsas non habere rationem Sacramenti: sed in usu instituto in hac communione vere et substantialiter adesse *Christum*, et vere exhiberi sumentibus Corpus et Sanguinem *Christi*: Testari *Christum*, quod sit in eis, et faciat eos sibi membra, et quod abluerit eos sanguine suo: etc.] ²²⁾ sicut et *Hilarius* inquit: „Haec accepta et hausta efficiunt, ut et nos in Christo, et Christus in nobis sit“.

„In ipso autem ritu servamus morem usitatum universae ecclesiae veteris *Latinae et Graecae*. Non fiunt *privatae Missae*, hoc est, tales, in quibus non fiat distributio corporis et sanguinis Christi: sicut nec vetus ecclesia aliquot seculis post Apostolos, tales Missas habuit: ut descriptiones veteres apud Dionysium, Epiphanium, Ambrosium, Augustinum. et apud alios ostendunt. Et Paulus expresse iubet, simul fieri multorum communionem. Itaque in publica et honesta congregatione recitantur aut canuntur preces et symbolum, et lectiones cum sacris canticis, distributae in dies festos, usitato more. Deinde fit concio de beneficiis filiis Dei, et de aliqua doctrinae parte, ut series temporum praebet argumentum. Postea recitat Pastor gratiarum actionem, et preces pro universa ecclesia, pro potestatibus, et pro praesenti necessitate: et orat Deum, ut propter filium, quem voluit fieri victimam pro nobis, remittat nobis peccata, et nos salvet, colligat et servet ecclesiam.

„Deinde recitat in loco consueto verba Christi, de Coenae institutione, et sumit ipse, et distribuit sumentibus integrum sacramentum, qui reverenter accedunt, antea explorati et absoluti, et ibi suas preces ad publicas adiungunt. Ad extremum, rursus recitatur gratiarum actio. Hunc ritum, et hanc communionem plurium, congruere cum scriptis Apostolorum, et consuetudine veteris ecclesiae, fere usque ad *Gregorii* aetatem, noverunt omnes non prorsus ignari antiquitatis; quod cum ita sit, probanda, non improbanda est nostrarum ecclesiarum consuetudo: sed adversarii improbant nos tram consuetudinem, defendunt multos errores, alii magis tetros, alii novis iam artificijs fucatos. Multi ante hoc tempus scripserunt, fieri oblationem in Missa *pro vivis et mortuis*, et mereri eam facienti et aliis remissionem peccatorum ex opere operato. Et haec plurimorum persuasio fuit, et adhuc est, similis Pharisaicae et Ethnicae. Nam eodem modo Pharisei et Ethnici somniabant, se ex opere operato mereri sibi et aliis

22) Quae uncis inclusimus extant etiam in ed. pr., sed quae sequuntur inde a verbis *sicut et Hilarius inquit.* usque ad finem p. 559., ea desunt in illa edit., in qua haec tantum leguntur: *sanguine suo:* etc. *Omnia huius articuli verba integra.*

remissionem peccatorum, pacem, et alia multa bona. Aut etiamsi qui minus coeci verecundius loquebantur, etsi dicebant mereri ea non sine bono motu sacrificantis, tamen sacrificia ipsa fingeant esse merita precum. Hac opinione cumulabantur sacrificia, et crescebant aucupia quaestus. Talis est et Missarum mercatus, et profanatio coenae Domini, fere in toto orbe terrarum.

„Vult autem Deus, vitiosos cultus taxari et aboleri. Ideo vocem divinam simpliciter et vere proponimus, quae errores illos damnat. Ac toto pectore adfirmamus coram Deo et tota ecclesia in coelo et in terra, tantum fuisse unicum sacrificium propitiatorium, seu quo ira aeterni patris adversus genus humanum placata est: scilicet, totam filii Dei, Domini nostri Iesu Christi crucifixi et resuscitati, obedientiam. Hic unicus est agnus, qui tollit peccata mundi. De hoc unico sacrificio dictum est. Hebr. X: *Unico sacrificio consummavit in perpetuum eos, qui sanctificantur*. Et hoc sacrificium singulis sua fide applicatur, cum audiant evangelium, et sacramentis utuntur, ut Paulus inquit: *Quem posuit propitiatorem in sanguine per fidem*. Et: *Iustus fide sua vivet*. Et in 1 Petr.: *Sanctificati spiritu, ad obedientiam et conspersionem sanguinis Iesu Christi*. Cetera sacrificia in veteri Testamento fuerunt typica, de quibus suo loco copiosius dicitur. Et nequaquam merebantur remissionem peccatorum, et omnes iustitiae sanctorum omnibus temporibus, fuerunt, sunt, et erunt sacrificia laudis, seu *εὐχαριστία*, quae non merentur facienti aut aliis remissionem, sed sunt cultus debiti in singulis, et placent propter mediatorem et summum sacerdotem filium Dei: ut dicitur ad Hebr.: *Per ipsum offerimus sacrificium laudis semper Deo*. Hanc esse immotam et aeternam veritatem, manifestissimum est. Quod vero citantur contra tam claram lucem veritatis centones, quos nominant *Canones Missae*, etiam manifestum est, dissimiles esse Canones Graecos et Latinos. Et Graecos ipsos dissentire inter sese de re maxima: et in hoc Latino, qui usitatus est, apparet paulatim adsutas esse lacinias ab ignotis auctoribus.

„Vetus ecclesia utitur nominibus *sacrificii* et *oblationis*: sed intelligit totam actionem, precationem, sumtionem, recordationem, fidem, spem, confessionem, et gratiarum actionem. Haec tota actio interior et exterior, in quolibet converso ad Deum, et in tota ecclesia, est reversa sacrificium laudis, seu *εὐχαριστιζόν*, et *λογιζή λατρεία*. Et cum inquit Dominus: *Veri adoratores adorabunt patrem in spiritu et veritate*: affirmat, in novo Testamento non praecipi externa sacrificia, quae fieri necesse sit, etiamsi in corde nulli sint motus Spiritus sancti: sicut in lege necesse erat cerimoniam Paschatos servari.

„Sed de coena Domini dicitur: *Probet se unusquisque* etc. Ita prodest utenti coena Domini, cum affert poenitentiam et fidem, et non proddest ei alienum opus. Praeterea de mortuis manifestum est, totum hoc spectaculum pugnare cum verbis institutionis coenae, in quibus dicitur: *Accipite, manducate*, etc. *Hoc facite in mei recordationem?* Et tamen in magna parte Europae plurimum Missarum fit pro mortuis. Magna etiam multitudo prorsus ignorans, quid agat, legit Missas propter mercedem. Cum autem haec omnia manifeste sint impia, facere oblationem, ut loquuntur, ut mereantur vivis et mortuis: aut facere nescientem quid agat: horribiliter peccant, qui haec scelera retinent et defendunt. Et cum ritus extra usum institutum non habeat rationem sacramenti, qualis ibi fiat idolorum cultus, cogitent pii et eruditi.

„Et est manifesta profanatio, partem coenae Domini circumgestare, et adorare: ubi prorsus transfertur pars ad usum toto genere diversum

ab institutione, cum textus dicat: *Accipite, manducate*, cum quidem et receus sit hoc spectaculum.

„Postremo, quales sunt mores plurimorum sacrificulorum et Monachorum in toto Europa, qui non curant hoc dictum: *Probet se unusquisque*. Item: *Quicumque indigne sumit, reus erit corporis et sanguinis Domini?* Etsi autem Pontifices et hypocritae, qui praestigias quaerunt ad haec mala stabilienda, rident has querelas, tamen certissimum est, Deum horribiliter irasci his sceleribus: sicut in Israel irascebatur sacrificiorum profanationibus. Et videmus irae exempla manifesta: tot regnorum ruinas, vastationem orbis terrarum, quam faciunt *Turcae*, confusiones opinionum, et multas tristissimas dissipationes ecclesiarum.

„Te autem, fili Dei, Domine Iesu Christe, crucifixe pro nobis, et resuscitate, summe sacerdos ecclesiae tuae, veris gemitibus oramus, ut propter tuam et aeterni patris tui gloriam, deleas idola, errores et abominationes: et sicut ipse precatus es, sanctifices nos in veritate tua, et in pectoribus plurimorum accendas lucem evangelii tui, et veram invocationem, et corda nostra ad veram obedientiam flectas, ut grati te in omni aeternitate celebremus.

„Omnium Angelorum et hominum eloquentiam superat magnitudo peccatorum, quae profanatio coenae Domini tot iam seculis parit. Et nos, cum par oratio tantae rei nulla possit esse, breviores sumus: et in hoc ingenti dolore filium Dei oramus, ut ipse haec mala emendat: et simul ad declarationem copiosiore nos apud eos offerimus, qui eam audire volunt. Sed in hac quaestione praecipue fieri cernimus hoc, quod ait Salomon: *Perinde facere canentem carmina pravo cordi, ac si acetum fundat supra nitrum*. Has de sacrificio persuasiones, sciunt adversarii nervos esse suae potentiae et opum. Ideo contrariam orationem audire nolunt. Quidam astute iam lenire absurda discunt. Non est, inquiunt, meritum oblatio, sed appellatio: strunt insidias verbis, et eisdem abusus retinent. Dixi autem etiam antea, unumquemlibet sua fide facere sibi applicationem sacrificii Christi, et cum audit evangelium, et cum utitur sacramentis. Et scriptum est: *Probet unusquisque seipsum*. Non igitur sentit Paulus, cerimoniam alteri non utenti prodesse, et filius Dei ipse se obtulit, ingrediens in sanctum sanctorum, id est, in arcanum consilium divinitatis, cernens voluntatem aeterni patris, et ingentem iram sustinens, et causas huius mirandi consilii intelligens. Hae res magnae significantur, cum dicit Paulus ad Hebr.: *sese obtulit*: et cum inquit Esaias: *Ponet animam suam hostiam pro peccato*. Quid igitur nunc intelligunt sacrificuli, qui dicunt, se offerre Christum? nec antiquitas hoc modo locuta est. Sed atrocissima oratione nos acensant, dicunt nos delere inge sacrificium: sicut faciebat Antiochus, qui typus est Antichristi.

„Respondimus etiam antea, nos retinere totum ritum ecclesiae Apostolicae: et iuge sacrificium est, sonare doctrinam incorruptam Evangelii, et recte invocare Deum: denique, ut Dominus inquit, est adorare patrem in spiritu et veritate. Complectimur hic etiam verum usum sacramentorum. Haec omnia cum fidelissime retineamus, summa reverentia retinemus iuge sacrificium: illi abolent, qui veram invocationem et coenam ipsam Domini multis modis corrumpunt, qui iubent invocare homines mortuos, qui Missas venales habent, qui iactitant, se oblatione sua aliis mereri, qui doctrinae de poenitentia et remissione peccatorum multos tetros errores immiscent: qui iubent dubitare agentes poenitentiam, an sint in gratia, qui libidinibus et idolis ecclesiam polluant. Hi sunt Antiochi similes, non nos, qui obedire filio Dei studemus, dicenti: *Si quis diligit me, sermonem meum servabit*.

„Postremo et de usu integri sacramenti pauca quaedam dicenda sunt. Removeatur sophistica a iudiciis ecclesiae. Norunt omnes, coenam Domini ita institutam esse, ut detur populo integrum sacramentum, sicut scriptum est: *Bibite ex hoc omnes*. Nota est et consuetudo veteris ecclesiae, Latinae et Graecae. Ideo fatendum est, prohibitionem unius partis iniustam esse. Legitima hominum testamenta violare, iniustum est: cur filii Dei testamentum, sanguine ipsius obsignatum Episcopi violant? Dolendum est autem, tantam esse impudentiam, quorundam, ut contra hoc gravissimum argumentum, tamen fingant sophismata, ad stabiliendam prohibitionem: quorum refutationem in re manifesta omittimus“.

Huius autem sancti, mutuique *consensus* vinculum fore arbitrati sumus, convenimusque, ut quemadmodum illi nos, nostrasque *ecclesias*, et Confessionem nostram in hac Synodo publicatam, et Fratrum, orthodoxas esse testantur: Sic etiam nos illorum ²³⁾ *ecclesias* eodem christiano amore prosequamur, et orthodoxas fateamur ²⁴⁾: Extremumque *valedicamus*, et altum silentium imponamus omnibus rixis, distractionibus, dissidiis, quibus *evangelii* cursus non sine maxima multorum piorum offensione, impeditus est, et unde adversarijs nostris non levis calumniandi et verae Christianae religioni nostrae contradicendi. Quinpotius ²⁵⁾ occasio sit subministrata paci et tranquillitati publicae studere, charitatem mutuam exercere, et operas mutuas ad aedificationem *ecclesiae* pro fraterna coniunctione nostra praestare debemus.

Adhaec recipimus mutuo *consensu*, omni studio nostris Fratribus ²⁶⁾ omnibus persuasuros, atque eos invitatu-ros ad hunc Christianum, et unanimum Consensum amplectendum ²⁷⁾, colendum et conservandum, illumque alendum, et obsignandum, praecipue auditione verbi, (frequentando tam huius, quam alterius cuiusque ²⁸⁾ Confessionis caetus,) et Sacramentorum usu: observato tamen recto ordine, et gradu tam disciplinae, quam consuetudinis uniuscuiusque *ecclesiae*.

Ritus autem et Ceremonias ²⁹⁾ uniuscuiusque Ecclesiae, liberos hac *concordia*, et Coniunctione relinquimus. Non enim multum refert, qui ritus observentur, modo sacra tecta et incorrupta existat ipsa doctrina et fundamentum fidei ac salutis nostrae ³⁰⁾: Quemadmodum et ipsa *Confessio Augustana* et Saxonica de ea re docent: Et in hac Confessione nostra in praesenti Synodo Sendomiriensi publicata, id ipsum expressimus ³¹⁾.

23) *Sic etiam nos illorum*] ed. Haid. sic et illorum. 24) *fateamur*] ed. Haid. *fatemur*. 25) *Quinpotius*] ed. Haid. *quia potius*. 26) *Fratribus* deest in ed. Haid. 27) *amplectendum*] ed. Haid. *complexendum*. 28) *cuiusque*] ed. Haid. *eiusque*. 29) *et Ceremonias uniuscuiusque*] ed. Haid. *liberos uniuscuiusque*. 30) *et fundamentum fidei ac salutis nostrae*] de-sunt haec verba in ed. Haid. 31) *in praesenti.... expressimus*] in ed. Haid. haec tantum extant verba: *id ipsum expressimus*.

Quamobrem consilia officinae charitatis mutua inter³²⁾ nos conferre, et in posterum de conservatione et incremento omnium totius Regni *Lithuaniae*, *Samogitiae*³³⁾, *piarum*, *orthodoxarum* et³⁴⁾ *reformatarum Ecclesiarum*, tanquam de uno corpore consulere polliciti sumus ac recipimus³⁵⁾. Et si quando Synodos generales celebrabunt, nobis quoque significant: Et ad nostras etiam generales vocati, non gravatim veniant, si opus fuerit. Atque ut colophonem huic *consensui* et mutuae Concordiae imponamus, ad hanc fraternam³⁶⁾ societatem conservandam tuendamque non incommodum fore putamus, in locum certum convenire, ubi una ex mutuis Confessionibus, compendium corporis doctrinae³⁷⁾ (improbitate hostium veritatis³⁸⁾ ad id adacti,) eliceremus, et in publicum ederemus: Ut invidorum hominum³⁹⁾ ora obturarentur, cum maximo omnium piorum solatio: sub⁴⁰⁾ titulo omnium *ecclesiarum Polonicarum reformatarum et Lithuanicarum et Samogiticarum*⁴¹⁾, nostrae Confessionis consentientium.

Datis igitur iunctisque dextris sancte promissimus et recepimus invicem, omnes⁴²⁾ fidem et pacem colere, fovere, et indies ad aedificationem *regni Dei* magis magisque amplificare velle: omnesque occasiones distractionis Ecclesiarum evitatuos. Denique se immemores et oblitos sui ipsius, ut veros *Dei Ministros* decet, solius *Iesu Christi* Salvatoris nostri gloriam promoturos, et Evangelij illius veritatem propugnatuos, tum dictis, tum factis, recepimus.

Quod ut *felix*, ratum firmumque sit in perpetuum, oramus ardentibus votis *Deum* Patrem, totius consolationis et pacis authorem et fontem uberrimum: qui nos nostrasque *ecclesias* ex densis Papatus tenebris eripuit, donavitque puro verbi sui, et sacrosancto veritatis lumine: Hancque nostram sanctam pacem, consensionem, coniunctionem et unionem benedicere, ad sui nominis gloriam, et Ecclesiae aedificationem velit. Amen.

Stanislaus Myszkowski, Palatinus Cracoviensis, personaliter consensi et subscripsi.

Petrus Zborowski Palatinus Sendomiriensis, personaliter consensit M. P.

Magnifici Domini *Lucae de Gorka* Palatini Posnaniensis, et Domini *Ioannis Tomiczki* Castellani Gnesnensis, atque omnium Confessionis Augustanae Ecclesiarum nomine, *Stanislaus Bninski*, Senior Ecclesiae consensi et subscripsi.

Magnifici Domini Palatini Russiae et caeterorum eius Provinciae fratrum nomine, *Stanislaus Chrzunstovius* M. P.

Sigismundus Myszkowski Osveciensis Capitaneus, personaliter consentiens M. P. S.

Erasmus Glicznier Ecclesiarum in Maiori Polonia Confessionis Augustanae Superattendens, suo et aliorum fratrum nomine, M. P.

32) *inter*] ed. Haid. in. 33) *Lithuaniae, Samogitiae*, in ed. Haid. desunt. 34) *orthodoxarum et* desunt in ed. Haid. 35) *sumus ac recipimus. Et*] ed. Haid. *sumus, et*. 36) *fraternam*] ed. Haid. *firmam*. 37) *compendium corporis doctrinae* desunt in ed. Haid. 38) *veritatis* deest in ed. Haid. 39) *hominum*] ed. Haid. *horum*. 40) *sub*] ed. Haid. *suo*. 41) *Samogiticarum*] ed. Haid. addit *que*. 42) *omnes* in ed. Haid. deest.

Nicolaus Glicznerus Senior Districtus Posnaniensis, nomine fratrum Maioris Poloniae M. P.

Andreas Prasmovius, Minister coetus Radzieiowiensis, nomine fratrum Confessionis Bohemicae, facultate sibi commissa, M. P.

Simeon Theophilus alias *Bogonit Turnovius*, Diaconus in Communitate Fratrum Bohemicae Confessionis, et ad praesentem Synodum legatus M. P.

Stanislaus Sarnicius, Senior Ecclesiarum Districtus Cracoviensis, suo et aliorum fratrum nomine.

Iacobus Sylvius, Senior Districtus Chenczinensis suo et aliorum fratrum nomine.

Paulus Gilovius, Senior Districtus Zatoriensis et Osviecinensis, suo et omnium fratrum nomine.

Matthaeus Rakow Minister Criloviensis, missus a nobilitate Bel-sensi M. P.

Stanislaus Karminski, Iwan, Rector colloquii in Synodo a Fratribus electus M. P.

Daniel Chrobowski, Stanislaus Rozanka medicus, Consules Cracovienses, et *Christophorus Trecius*, Ecclesiae urbanae Cracoviensis Seniores, et ad praesentem Synodum nuncii, suo et fratrum nomine subscripserunt.

Stanislaus Marcianus Ducis Wisnovecii legatus, Minister Ecclesiae Dziovoltensis.

Valentinus Brzozovius, Senior, nomine Ecclesiarum Podgoriensium, Minister in Dobrkovv subscripsit.

Andreas Crusvicensis, Minister in Lisovvo, nomine suo et coetus Radzieiowiensis subscripsit.

Petrus Tarnovius, Minister in Dembnica, suo et Magnifici Domini *Georgii Latalski* nomine subscripsit.

Eidem Consensui subscripserunt personaliter ex coetu Fratrum Bohemicae Confessionis, in Synodo Posnaniensi XX. Maii.

Georgius Israel, Iohannes Lorentius, Seniores Ecclesiae Fratrum in Maiori Polonia, nomine suo et omnium Ministrorum.

Procopius Bronievuski, Signifer Calissiensis, M. P.

Psalm. CXXXIII.

ECCE quam bonum et quam iucundum habitare fratres in unum!

Consignatio observationum necessariarum

ad confirmandum et conservandum mutuum Consensum Sendomiriae Anno DN. M. D. LXX. die XIV. April. in vera Religione Christiana initum inter Ministros Augustanae Confessionis et Fratrum Bohemorum,

Posnaniae eodem Anno, Maii XX. facta, et a Ministris utriusque coetus approbata ac recepta.

I. Consensum Generalem Sendomiriensem, Anno Domini M. D. LXX. die XIV. Aprilis factum, de doctrina Orthodoxae Fidei, mutuaque concordia et pace omnium Ecclesiarum Evangelicarum in Regno Poloniae, approbamus et fideliter recipimus, atque retinere, Deo adiuvante, pollicemur omnes.

II. Ministri partis utriusque, cum conciones in templis tum Sacramenta administrent et dispensent, ea forma et ritu eodem qui usitatus iisdem est, idque absque ulla offensionis suspitione.

III. Si in loco aliquo fuerint duo utriusque coetus Ministri, vel si casu aliquo alter alterum convenerit fueritve vocatus, debent absque ulla offensionis suspitione et conciones et Sacramenta administrare, eodem et quidem puro et candido animo gloriam Dei promoventes.

IV. Ubicunque fuerit pastor coetus unius, patronus loci illius, non debet Pastorem coetus alterius, ad conciones peragendas et administranda Sacramenta, absque consensu sui proprii Ministri vocare: Multo magis erroneum solivagum non debet vocare et suscipere.

V. De Coena Domini illam sententiam amplectimur, quae est annotata in mutuo Consensu Sendomiriensi, et Articulo Confessionis Saxonicae missae ad Tridentinum Concilium Anno Christi M. D. LI. Vitabimusque terminos, verba et explicationes a Verbo Dei et hoc Generali Consensu, et ab hac ipsa Confessione Saxonicarum Ecclesiarum ad Tridentinum Concilium missa alienas.

VI. Ministros auditoresque partis unius, pars altera nulla vel ratione vel occasione abstrahat, sed eos in eadem coetus societate confirmet et promoveat.

VII. Utriusque partis Ministri, auditores suos doceant, admoneant, illisque sua Pastoralis autoritate iniungant, ne Ecclesias Confessionis alterius in omnibus Doctrinae et Rituum punctis, damnare, verbis vel scriptis ullis perstringere audeant: sed ut bene de illis sentiant et loquantur.

VIII. Ex utraque parte Seniores constituti, mutuas operas in promovenda hac Unione, nec non in aliis negotiis Ecclesiarum tradant; si opus fuerit bis vel ter in anno invicem in locum destinatum convenientes, et consilia mutua conferentes.

IX. Ministri auditoresque coetus unius, cum Ministris, patronis, auditoribusque coetus alterius, nihil privatim de mutatione Doctrinae et Rituum et Bonorum Ecclesiasticorum, vel loqui vel consultare debent: Sed potius suadere, quo illa integra iuxta iudicium Ministrorum suae confessionis maneant.

X. Unanimiter censemus, ut peccata verbo Dei damnata, et publicis concionibus et privata officii sedulitate taxentur ab omnibus concionatoribus verbi Divini, utpote idololatria, homicidium, avaritia, usurae, dissidia, rixae, maledictiones, ebrietas, commensationes, choreae, scortatio, vestitus luxuriosus, carnisque cupiditates et omnia vitia. De quibus tam Prophetae quam Apostoli ipseque Servator loquuntur Esa. III. et V. Ierem. XVIII. Ezech. XVI. Matt. XII. Marc. VII. Luc. XXI. Et 1 Cor. V. Gal. VI. 2 Thess. (Ephes.?) V.

XI. Disciplina Ecclesiastica secundum verbum Dei, ab

omnibus approbatur: Atque tam in Ministros delinquentes, quam in omnia membra Ecclesiae, sine respectu personarum ut extendatur, necessarium esse iudicamus: Idque non solum verbis ut fiat, sed executione ipsa, et veritate, secundum mandatum Domini *Iesu Christi*, et exemplum Apostolorum Matth. V. et XVIII. Ioh. XX. 1 Cor. V. 2 Thes. III.

XII. Libertas illa conceditur, ut Ministri et membra coetus unius, alterius coetus Ministros et membra, sicubi opus fuerit, de pietate et poenitentia commonefaciant.

XIII. Quilibet Pastor de propriis auditoribus et oviculis ad suam curam pertinentibus sciat, illorumque veram curam agat.

XIV. Utriusque partis Ministri ad usum Sacramentorum auditores ab altera parte venientes non admittant, absque testimonio Pastoris illius, cuius propriae subiacent curae. Exceptis Comitibus, Synodo Generali, aut forte aliqua peregrinatione.

XV. Excommunicati autoritate clavium Christi ab uno coetu, non admittantur ad Sacram Coenam in altero coetu, nisi prius eum Ecclesia quam offenderunt reconcilientur.

XVI. Ministros in uno coetu ex officio depositos vel excommunicatos, Ministri coetus alterius nec recipiant, nec absolvant, nec illis Ministerium restituant, sed iudicio coetus sui recipiendos et absolvendos relinquant.

XVII. Patroni Ecclesiae et collocatores, nil mandare debent Ministro, de mutandis et innovandis ceremoniis, sine consensu Seniorum Ministrorum.

XVIII. Ceremonias et ritus papisticos sensim auferendos et omnino reiiciendos esse censemus, ut Exorcismum, imagines idolatricas, Sanctorum reliquias, usum superstitiosum candelarum, Consecrationem herbarum, vexilla, cruces aureas et argenteas, ac his similia: ne per illa verbum Dei profanetur, et ne Anti-christo patrocinari videamur.

XIX. Si controversia aliqua fuerit oborta inter utriusque coetus Ministros in Doctrina vel in Ritibus etc.: Placide inter se eam componere studeant: Et si componi in eorum gremio non poterit, iudicium et decretum in eo ab Generali Synodo Ecclesiarum omnium Maioris et Minoris Poloniae expetant: hocque pro ipsa quaesita veritate vere et ex animo agnoscant et amplectantur.

XX. Observationes has Concordiae mutique Christiani Consensus, datis iunctisque dextris sancte promissimus et recepimus invicem omnes, in omnibus Ecclesiis Christi, nostrae curae in Regno Poloniae subiectis, auxiliante Deo, constanter retinere atque observare. Idque approbavimus propria subscriptione.

Erasmus Gliczner, Ecclesiarum Confessionis Augustanae in Maiori Polonia Superintendens, suo et Fratrum suorum nomine.

<i>Georgius Israel</i>	} Seniores Ecclesiarum Christi, Confessionis Fratrum Bohemorum in Maiori Polonia, subscripserunt.
<i>Ioannes Laurentius</i>	
<i>Georgius Philippensis</i>	

Nicolaus Glicznerus, Senior in Districtu Posnaniensi, suo et caeterorum Fratrum nomine.

Petrus Kostenius pastor Ecclesiae Christi in Miloslavv, Archipresbyter eiusdem atque Ridzinensis M. P.

Simon Minister Ecclesiae Christi in Wilkovvo, Senior Districtus Costenensis.

Balthasar Eychnerus Minister Ecclesiae Germanicae Confessionis Fratrum Bohemorum Posnaniae.

Iohannes Turnovius, Minister Christi Confessionis Fratrum in Barczinensi Ecclesia.

Blasius Adamitius, Ecclesiae Christi Confessionis Fratrum Minister Szamotulii M. P.

Lucas Iaraczewianus Confessionis Augustanae Szamotulii Minister M. P.

Abraham Abdeel, Confessionis Augustanae in Germanorum Ecclesia Posnaniae Minister M. P.

Iohannes Enoch, Ecclesiae Christi Minister Posnaniae, Confessionis Fratrum.

Elias Thesbita, Diaconus Fratrum in Ecclesia Ostrorogensi M. P.

Simeon Theophilus Turnovius, Diaconus Fratrum Bohemicae Confessionis M. P.

Iacobus Tichicus, Diaconus Ecclesiae Fratrum Bohemorum in Godziszewo M. P.

Valentinus Cornelius, acolytus et Rector scholae Fratrum Bohemorum Posnaniae M. P.

Iacobus Schvvenck Oppolitanus, praeceptor Scholae Augustanae Confessionis Posnaniae M. P.

Lucas Comes a Gorka Palatinus Posnaniensis personaliter M. P.

Iohannes de Tomicz Castellanus Gnesnensis personaliter M. P.

Andreas Lipczinski, articulis suprascriptis et tam pio Consensui, meo et aliorum Fratrum nominibus M. P. S.

Zacharias Rydt, approbo ista et subscribo M. P.

Stanislaus Storch, assentior his articulis M. P.

Rom. XIV.

Proinde quae pacis sunt sectemur, et quae aedificationis sunt custodiamus.

Contestatio Consensus.

Ibidem Posnaniae post octiduum, nempe Maii die XXVIII. Dominica I. post Trin. verum Consensum ac sanctam unionem confirmarunt realiter inter se Augustanae et Bohemicae Confessionis coetus hoc modo. Ministri, patroni, totaque congregatio Bohemicae Confessionis tam Poloni quam Germani utriusque sexus homines, ex templo suo, turmatim ingressi sunt in Ecclesiam Augustanorum, ad matutinam concionem, ac ibidem utrisque auditoribus solenniter congregatis Ministri Fratrum, Iohannes Laurentius Senior Polonis, Balthasar Eucherus Germanis, concionati sunt. Simili modo post meridiem, Augustanae Confessionis coetus, cum patronis (Domino Luca a Gorka Palatino Posnaniensi: Domino Iohanne Tomiczio Castellano Gnesnensi etc.) et Ministris suis, spectabili processione ex sua Ecclesia per civitatem, ingressi sunt in suburbio Ecclesiam Fratrum Bohemicorum, Poloni

ad Polonos, Germani ad Germanos: atque illis Nicolaus Glicznerrus Senior, his Abrahamus Abdeel, Augustani Ministri verbum Dei praedicarunt. In his congregationibus utrobique lecto Polonis et Germanis auditoribus Consensu et Consignatione, facta est sanctae Concordiae ac Unionis voce Ministrorum contestatio, et ad eam cum singulare donum Dei serio colendam atque custodiendam sedula adhortatio ac obligatio utrinque auditorum, ut falsis de se suspicionibus abiectis, unum in Domino et veritate eius facti, disciplinam eius servantes, amore fraterno invicem sese prosequantur: cum ardentibus *Deum* ad votis, et maxima cunctorum laetitia et acclamatione. Ecce quam bonum et quam iucundum habitare fratres in unum! Tandem Hymnum exultationis et gratiarum actionis: Te *Deum* laudamus: uno ore una Ecclesia facti omnes cecinerunt.

Apostolus ad Ephes. IV.

Obsecro itaque vos in *Domino*, ut digne ambuletis, cum omni humilitate, mansuetudine et patientia, tolerantes invicem in charitate. Studentes servare unitatem Spiritus in vinculo pacis etc. Amen.

Cracoviensis Synodi Generalis Acta

et conclusiones seu canones. Anno Domini M. D. LXXIII. Sept. die XXIX. etc.

Cum convenissent tam verbi divini Ministri et Superattendentes Confessionum, Augustanae, Fratrum Bohemorum et Helveticae, quam Illustres, Magnifici, et Generosi Domini Patroni et Seniores cum legatis Ecclesiarum orthodoxarum Maioris et Minoris Poloniae, atque Magni Ducatus Lithuaniae, Russiae, Samogitiae, et ex aliis provinciis, quo de rebus ad propagationem Religionis Christianae orthodoxae et disciplinae Ecclesiasticae necessariis agerent: Tum invocato Numine Sancti Spiritus (et perlectis literis ac auditis legationibus ab Ecclesiis et spectabilibus personis ad Synodum missis) haec, quae sequuntur, egerunt ac decreverunt.

I. PRIM O.

Consensus mutuus, olim Sendomiriae constitutus ac sancitus, denuo in hac Synodo repetitus est: Cuius verba omnia ordine perlecta et diligenter examinata, atque a cunctis unanimiter comprobata sunt.

II. SECUNDO.

Consignationem Articulorum certorum, inter nos omnes observandorum, qui sanciti sunt in Synodo Posnaniensi Anno M.

D. LXX. die XX. Maij, in hac Synodo Cracoviensi, legimus, perpendimus: et cunctos istos Articulos approbatos, pro communibus recipimus.

III. T E R T I O.

Porro ut partim optimus ordo, cum Ecclesiastica disciplina vigere magis ac magis possit: partim etiam ut doctrina Christiana, summa cum concordia a nobis propagari et foelicem cursum habere queat: ac denique ut schismatibus et scandalis (quibus vehementer impeditur et tardatur aedificatio Ecclesiae Dei) eatur obviam: superiorum Articulorum Consignationi, Constitutiones quasdam, iampridem in Synodis Districtualibus, *Xansensi* et *Wlo-dislaviensi* sancitas subiecimus, ac pro communibus recepimus. Relicta tamen libertate Fratribus Bohemicae et Augustanae Confessionis, ut possint suos ritus et consuetudines, quae in hoc genere ab eis observantur, relinere: praesertim de Superattendente et eius officiis, ac etiam de Senioribus et de Synodis.

E x

Xansensi Synodo

Constitutiones.

I. De Superattendente.

In singulis Districtibus, ex Ministris illius Districtus eligendus est unus in Superattendentem sive Seniore spirituale: Huiusmodi vero, qui aptus esset ei muneri: Idque ■ Ministris et Senioribus illius Districtus in Synodo fieri debet: Et quatenus possibile esset, vocandus eo erit vicini Districtus Superattendens, ut inaugurationi ipsius praesit.

Cuius haec sunt officia.

I. Certo in loco fungetur officio Ministerii: ac educabit Catechistam impensis patronorum illius Districtus, qui ad munus Ministerii sedulo sese exercere, et in absentia Superattendentis, cum videlicet is ad visitandas Ecclesias vel Synodos profectus erit, conciones sacras habere debet.

II. In Districtu sibi commisso, passim ubi opus fuerit, Ministros tam per oppida quam in pagis constituere debet.

III. Ministros in certis locis habitantes, eorumque auditores visitare tenetur, ad minimum semel in anno: idque cum uno aut duobus Senioribus secularibus seu Diaconis.

IV. Summa cum diligentia munus sibi concreditum exequatur, ita ne lupi rapaces doctrina falsa et haeretica gregem Christi inficiant et dispergant aut perturbent.

V. Cum fuerit vocatus ad Synodos aliarum Ecclesiarum alterius Districtus seu Provinciae, eo accedere debet, idque sumptibus coetus sui Districtus.

VI. Synodos in suo districtu seu dioecesi statis temporibus, certas et necessarias ob causas indicet, easque diriget.

VII. Querelae inter Fratres si forte acciderint, eas vigilanter excipere debet: atque advocata utraque parte, in Consessu Seniorum diiudicare et conciliare: Salvis tamen legibus.

VIII. Catechistas et Adolescentes bonae indolis, qui ad Ministerium idonei esse possent, examinare et suscipere debet.

IX. Literas ab aliis Ecclesiis, et quibusvis hominibus, quae ad Ecclesias Dioecesis illius missae fuerint, accipiat: Ad quas de consilio Seniorum, praecipue Ministrorum, caeterorumque Fratrum praesertim in rebus difficilioribus respondeat.

X. Munus eius a Synodo ad Synodum durare debet: Et iuxta sententiam Synodi, aut is retinendus et approbandus, aut alius eligendus et constituendus erit.

II. De Senioribus ordinis Equestris seu Politici.

Seniores ubique in Districtibus seu dioecesibus duo vel tres esse debent: Qui in particulari seu Districtuali Synodo ab omnibus Ministris et Patronis suffragiis liberis eligantur: postea a Superattendente eiusdem Districtus et ab aliquot Ministris inaugurentur.

Quorum haec sunt officia.

I. Obstringet eos sub conscientia Synodus et Ecclesia, ut sedulo observent Ministros, quo veram et orthodoxam doctrinam pure, fideliter et diligenter, proponant: Utque vitam piam et modestam agant. Quod si animadverterint, quempiam illorum errare et scandalum praebere, monere debent hominem, ac si res postulaverit, propter enorme aliquod peccatum Ministerio eum suspendent, consilio Superattendentis, usque ad Synodum. Sic etiam erga singulos Fratres se gerent, ut errantem coherceant, observatis tamen disciplinae Ecclesiasticae gradibus.

II. Ad Synodos omnes proficisci debent: et una cum Superattendente Ecclesias visitabunt.

III. Curare debent et commonefactionum assiduitate efficere, ut bona Ecclesiastica restituantur, ad usum Ministrorum et Ecclesiarum.

IV. Operam dabunt, ut Ministri victum necessarium et habitationem commodam habeant: Neve ulla iniuria aut gravamine affligantur.

IV. Constitutiones Synodicas ad executionem debent perducere: atque omnes controversias inter Fratres componere. Officio vero fungentur tantum ad Synodum, quos vel in eodem confirmare, vel movere, aliosque substituere, liberum erit Synodo.

III. De Synodis.

Synodi duplices in singulis Districtibus celebrari debent, altera Particularis, quater in anno, altera vero Districtualis, semel in anno.

IV. De Ministris.

I. Ministerium nemo sibi usurpare, neque se quisquam sua praesumptione mittere potest: Sed Superattendens in Synodis Districtualibus Ministros eligere, ordinare et mittere debet.

II. Neque etiam quisquam vocationem et stationem suam aut Munus pastorale sibi commissum, suo arbitrato deseret, sine consensu totius Synodi, et Patronorum suorum.

III. Patronus privata sua autoritate ac voluntate nec recipiat nec dimittat, multo minus eijciat Ministrum: Sed eiusmodi negotia in Consensu Seniorum proponat et expediat.

IV. Nulli Ministrorum coeterorumve Fratrum liberum sit in lucem emittere libros, vel Manuscriptos vel Impressos absque consensu totius Synodi.

E x

*Wlodislaviensi Synodo**Districtuali Constitutiones, in hac Cracoviensi Generali receptae.*

I. Cohibeantur et procul arceantur omnia vitia, profusae commensationes, ingluyies ac ebrietas, maledicta, choreae, fastus et luxus in vestitu: Quem vitare debent cuiuslibet conditionis homines, omni in loco, maxime vero in Sacris Coetibus, ne offensionis causam praebeant.

II. Nuptiae summa cum honestate, modestia et morum sanctimonia celebrentur.

III. Publica hospitia seu cauponae, sint honestatis domicilia, bene in omnibus ordinata et provide constituta: Ita ut et potus et caetera ad victum hominum atque iumentorum pertinentia tam peregrinis quam indigenis necessaria, in eis inveniri possint. In quibus ne fiant conventicula puellarum et quarumlibet foeminarum suspecta, ac praesertim nocturna, Domini id curare, cumque choreis, lusus chartarum etc. ac similia vitia severe prohibere debent.

IV. Subditorum habeatur summa ratio, ita ut christianum amorem, humanitatemque debitam ab ipsis Dominis et eorum procuratoribus experiantur. Laboribus nimis ne opprimantur, sed quandoque relaxatione et remissione ij fruantur. Labor ab ipsis bidui vel ad summum tridui septimanatim, nec ultra exigendus est. Census et aliae pensiones ab ipsis iuste et clementer sine gravamine et oppressione accipiantur. Nempe ita sese erga subditos suos gerant Domini, quales, si in istorum proximorum suorum loco essent, Dominos erga se optarent.

V. Diebus Dominicis, ne permittant Domini in suis ditionibus negotiationes, forumque publicum: Neque iisdem diebus colonos suos ullis laboribus aut vecturis onerent.

VI. Cum hoc praecipuum sit parentum munus, ut suos liberos in vera sinceraque religione, in *Dei* timore et pietate institui curent: nefas est Christianorum ac Evangelicorum hominum liberos, discendi gratia scholas blasphemorum et idololatrarum frequentare.

IV. Q U A R T O.

QUARTUS SYNODI CRACOVIENSIS ACTUS ERAT

de Arrianabaptistis.

Ex his cum aliquot Concionatores et auditores suapte ad Synodum nostram venissent, et de suo dogmate ibidem disserere vellent: Synodus post gravem de iis deliberationem, denegavit eis colloquium ac disputationem, et tale decretum fecit.

Siquidem Arrianabaptistae ex nobis egressi non manent in Doctrina *Christi* ac fide de vero *Deo*, Patre et Filio cum Spiritu Sancto, adeoque *Deum* non habent: et iam a nobis saepissime colloquiis ac scriptis admoniti pertinaciter in errore manent: Nul- tum iam amplius cum ipsis commercium (quamdiu sententiam suam luentur) habeamus, nullas disputationes ipsorum admittamus: Sed eos librosque illorum blasphemos, secundum praeceptum Spiritus sancti vitemus. Ne alias fundamentum religionis Christianae, Fidem firmissimam de *Deo* (in cuius nomine sumus baptizati) sub-

ter nos commovere ac in dubium vocare videamur: Et ne operibus eorum malis, doctrinis venenatis, atque blasphemiiis gloriam Domini oppugnantibus, communicemus.

V. QUINTO. DE CHOREIS.

Disceptatum est in Synodo de *Choreis*, quibus nonnulli patrocinari vellent, fingentes talem distinctionem: Quod aliae sint honestae, aliae inhonestae: Sed omnium tam Spiritualium quam Secularium, secundum sacras Scripturas suffragio (refutatis palliationibus et excusationibus chorearum) prorsus eae sunt damnatae, ac vetitae omnibus veram pietatem profitentibus, non secundum carnem ambulantis, sed opera carnis spiritu mortificantibus, mundum et ipsius vanitates non amantibus, ac *Christum* quotidie cum cruce sequi conantibus.

VI. SEXTO.

De *Ceremoniis* praesertim in usu *Coenae Domini*, mota quaestione: An eae in omnibus Ecclesiis nostris uniformes esse possent? Conclusum est ut secundum morem primitivae *Ecclesiae* libertati *Christianae* caeremoniae inter nos permittantur: Monitis tamen Fratibus si qui sessione in *Sacra Coena* utuntur, ut eam Ceremoniam Arrianabaptistis propriam relinquunt.

VII. SEPTIMO.

Hi articuli cum superius nominatarum Synodorum Constitutionibus et Canonibus in omnibus et singulis punctis, ab hac Generali Synodo examinati, approbati et solenniter confirmati sunt, ab omnibus tum praesentibus Ministris et Patronis ac Ecclesiarum legatis nomine suo et suorum, ultro tali poena in violatores horum constituta. Nos Patroni Equestris ordinis, si contra istos Articulos quid commiserimus, ut Ministris privemur, atque alijs poenis (secundum Disciplinam Ecclesiasticam) quae in pertinaciter peccantes, Sacris Scripturis expressae sunt, afficiamur. Nos vero Ministri, ut ab officio Ministerioque deponamur, ac etiam excommunicationis in *Verbo Dei* descriptae poenam subeamus. Quod ut ratum firmumque sit, Domini et Fratres in hac Synodo praecipui, nomine suo et Ecclesiarum ac Fratrum suorum omnium, exemplar actuum huius Synodi, Cracoviae Calen. Octobr. M. D. LXXIII. manibus suis subscripserunt, et etiam sigillis suis consignarunt.

Iohannes Firley de Dumbrovicz, Palatinus et Generalis Capitaneus. Cracoviensis, Marschalcus Regni Poloniae etc. M. P. subscribo.

Stanislaus Supeczki, Castellanus Lublinensis subscribo M. P.

Iohannes Terlo, Castellanus Radomiensis, M. P.

Hieronymus Buzinski, Thesaurarius Regni Poloniae, M. P.

Sigismundus Myszkowski Osveczinensis Capitaneus M. P.

Stanislaus Garnysz, Dapifer Cracoviensis, M. P.

Leonhardus Strasz, Burgrabius Cracoviensis, M. P.

Stanislaus Plaza.

Iohannes Plaza.

Andreas Firley de Dumbrovicza, Palatinides Cracoviensis.

Nicolaus Koniecpolski.

Nicolaus Dluski.

Christophorus Goslawski de Bebelno.

Hieronymus Gostomski, Subcapitaneus Cracoviensis *).

Iohannes Pakowski, de Pakovicze.

Matthias Lovvieniczki.

Marianus Przilenski, Burgrabius Arcis Cracoviensis.

Valentinus a Brzezie.

Stanislaus Karminski Iwan Senior Districtus Cracoviensis.

Iohannes Zebrzydowski, Senior Districtus Cracoviensis.

Stanislaus Sudrovius Ostrolencensis, Christi Iesu Minister in coetu Vileniensi, suo et eiusdem coetus Fratrum nomine.

Georgius Israel, *Iohannes Lorentius*, *Iohannes Rokita*, Seniores Confessionis Bohemicae in maiori Polonia, suo et Ecclesiarum Fratrumque suorum nomine.

Erasmus Glicznar, Ecclesiae Dei Confessionis Augustanae in Maiori Polonia Superattendens, suo et collegae sui,

Iohann. Enoch, aliorumque Fratrum suorum omnium nomine.

Paulus Gilovius, Superattendens Confessionis Helveticae in Districtu Zatoriensi, suo et Fratrum suorum nomine.

Andreas Prasmovius Radzieioviensis Minister, Superattendens in Districtu Cracoviensi.

Thomas Golecius, Minister Hamostensis coetus Vilenensis.

Valentinus de Brzozowvo, Minister Ecclesiae Dei, Senior in Districtu Podgoriensi.

Petrus Lancki, Minister verbi Dei et Senior in Districtu Ravensi et Opoczneni.

Georgius Pontanus, Ecclesiae Christi Minister, Superattendens in Districtu Lublinensi et Belzensi, suo et suorum nomine.

Stanislaus Czaslavius, Minister Christi in Corithnica, missus ad hanc Synodum a Fratribus districtus Chenczinensis, suo et suorum nomine subscripsit.

Simeon Theophilus Turnovius, Minister Christi et Ecclesiae eius orthodoxae in Luthomirsko, subscribit M. P.

Porro tota haec Cracoviensis Synodus, omnium Confessionum fratres, Superattendentes, Seniores, Ministri, et Domini Patroni, quorum hic sunt expressa nomina et reliqui congregati, sanctum Consensum ac unionem, atque omnes istos Articulos et Constitutiones confirmarunt et obsignarunt denique Sacra Synaxi: Corpus et Sanguinem Domini simul percipientes, iis ceremoniis, quas Ecclesia Cracoviensis in usu habet. Atque ita in amore fraterno gaudentes et Dominum collaudantes ad suos redierunt.

Psal. LXVII.

Confirma hoc Deus, quod operatus es in nobis. Amen.

*) Ed. Haid.: Hieronymus Gostomski. Sigismundus Palczenski Subcapitaneus Cracoviensis.

Petricoviensis Synodus Generalis,

Anno Domini M. D. LXXVIII. Iunii die I. II. et III.

Convenerunt ex omnibus Regni provinciis Superattendentes Confessionum cum Senioribus et numero coetu Ministrorum: Magnatum ordinis Senatorii et Nobilium non mediocri frequentia. Domino Petro Zborovio Palatino Cracoviensi, et Domino Iacobo Niemoievio, cum Paulo Gilovio (a Synodo delectis) potissimas partes in regimine Synodi agentibus.

Conclusiones Synodicae.

I. Quia nobis relatum est, conscribi in Germania a viris doctis Harmoniam Confessionum Evangelicarum: non improbamus omnino istud consilium et laborem piorum hominum, nostrum consensum Sendomiriae factum hoc modo promovere atque confirmare (Corpore Doctrinae ex Confessionibus nostris compacto) studium. Sed postquam fuerit opus id publicatum ac ad nos perlatum, deliberabitur a nobis in alia Synodo Generali, num ei subscribere debeamus.

II. Consensus Sendomiriensis, et caetera deinceps in Synodis nostris Generalibus constituta ac recepta, summa cum alacritate ab omnibus approbantur et confirmantur.

III. Disciplina Ecclesiastica ut maiori sedulitate inter nos exerccatur, et in omnibus iustam executionem sortiatur utile admodum et necessarium esse decernimus.

IV. De Ceremoniis potissimum in administratione Coenae Domini. Exoptandum et optimum quidem esset, ut per totum Poloniae Regnum, in omnibus Evangelicis Ecclesiis iisdem ritibus Sacra Synaxis celebraretur. Et certe non esset ea res adeo difficilis, quo*) ad ipsos Ministros et prudentiores homines. Illico in unam certam formam consentiremus. Sed quia vulgus ac homines simpliciores mutatione rituum offenderentur, et ad ceremonias suae consuetudini dissimiles omnino adduci non possent: Ac si cogerentur, eo forsitan res deveniret, ut Disciplina Ecclesiastica in eos extendenda esset: Qua quidem propter externos ritus homines pios ferire, neque Domini est voluntas, neque purioris Ecclesiae Christianae mos. Proinde Ceremonias Libertati Christianae donamus, ac permittimus, ut stantes vel genua flectentes pii Sacramentum Corporis et Sanguinis Christi sumant. Sessionis vero ad Mensam Domini quia praeter ritus in omnibus per Europam Evangelicis Ecclesiis vulgo consuetos illi inter nos primi authores extiterunt, qui omnia temere in Ecclesia immutantes, et sine scientia Christum quasi imitantes, a nobis ad Ar-

*) Synt. utr. quod.

rianismum perfidi transfugae facti sunt: Quare hanc propriam ipsis (ut *Christum* ita et Sacra eius irreverenter tractantibus) et tanquam minus honestam ac religiosam, simplicioribusque admodum scandalosam ceremoniam reiicimus.

V. An aegrotis mortemque subituris Sacra *Coena* sit exhibenda? Ita conclusum. *Debere* omnes Pastores docere et asuefacere auditores suos, ut quotiescunque Mensa *Domini* pro omnibus Fidelibus in communi coetu apparatur, ad eam singuli accedere non negligant: Adeoque nullas dilationes facientes, nec ultimum vitae punctum expectantes, sed corpore et animo sani sint semper, secundum mandatum *Domini Iesu*, parati, ac usu Ministerii eius in spe vitae aeternae confirmati. Tamen et ea in re, ut conscientiis hominum non dominemur, iustis de causis id petenti aegroto, qui mentis et rationis compos sit, non est denegandum: Verum diligenter et prudentissime explorata ac erudita ipsius conscientia: et quatenus id pro circumstantia loci atque temporis fieri potest, aliquot Fidelium collectis, et una cum aegroto participantibus.

VI. Constitutum est, ut nullus Patronus recipiat ac in Ecclesia docere patiatur ullum Ministrum, nisi qui esset a Superattendentibus ac Senioribus nostrarum Ecclesiarum legitime ordinatus ac missus, bonumque et certum testimonium ab iis haberet.

VII. Siquidem unio facta est inter nos *Helveticae*, *Augustanae* et *Bohemicae* Confessionis addictos, liberum erit Ecclesiae seu Patronis coetus unius Confessionis, iustis causis ac bono ordine, a *Superattendentibus* alterius *Confessionis* Ministrum petere ac ad se vocare.

VIII. Consonum est votum omnium, et res iudicatur ad aedificationem Ecclesiae imprimis necessaria, ut aliquam Generalem Scholam in Polonia habeamus, communi largitate Dominorum Patronorum constitutam: Quod quidem se effecturos Domini, prompte promiserunt, ex propriis bonis ad minimum a singulis rusticis suis, singulos florenos conferre pollicentes.

IX. Decimas coeteraque bona templis dicata, Domini Patroni debent *Deo*, Ministris et usibus Ecclesiae fideliter reddere: Si conscientia et fama bona in Domo Domini frui volunt.

X. Sancitum est, ut Domini in suis ditionibus, diebus Dominicis prohibeant Nundinas annuas et septimanales. Item, conventicula in tabernis, computationes, alearum, chartarum, et similes varios lusus: concentus, musicorum instrumentorum usum, atque choreas etc. Praesertim vero eo temporis momento, quo concio et cultus divinus in templo peragitur.

Paulus Gilovius Superattendens Confessionis Helveticae in Districtu Cracoviensi.

Erasmus Glicznarus Superattendens Ecclesiae Confessionis Augustanae in Maiori Polonia.

Iohannes Laurentius Superattendens Fratrum Confessionis Bohemicae in Polonia.

Psal. CXXXVIII.

Domine in seculum misericors, opera manuum tuarum ne deseras.

Wlodislaviensis Synodus Generalis,

Anno Domini M. D. LXXXIII. Iunii die XIX. hora meridiana, invocato Spiritu Sancto, factum est exordium Synodi Wlodislaviensis, cui intererant plurimi viri clarissimi, ordinis Senatorii et Equestris, ex provinciis Regni Poloniae, ac Legati ex Magno Ducatu Lithuaniae etc. cum Superattendentibus, Senioribus ac Ministris septuaginta circiter. Ibique primo tractata et constituta sunt ea, quae ad bonum ordinem Synodi et actionum eius pertinebant; cum electione personarum, quae potissimas negotiorum partes sustinerent.

Acta et Conclusiones Synodicae die XX. etc.

I. Prima actio erat de renovatione et confirmatione Consensus Sendomiriensis, inter Fratres Confessionis Bohemicae, Augustanae et Helveticae, ea intentione, ut ista Sancta Concordia inter dictas Ecclesias semel constituta, et confirmata, deinceps etiam inviolata ac integra permaneret: Repressis maturo consilio omnibus technis, quibus Sathanas nequissimus Gloriam Dei et nostrae salutis hostis, dissidiique et tumultuum author, istam unionem et pacem pulcherrimam inter nos turbare niteretur. Quare ibidem personarum et partium quarundam acta, Consensui non penitus congruentia, spiritu mansuetudinis ac ingenue sunt perpensa et correctata. Atque ita eo firmiter astrictum est vinculum pacis, ad conservationem Sanctae Concordiae, undique ratam et inviolabilem, secundum Consensum Sendomiriensem et caeterarum Synodorum Constitutiones, in amore mutuo, temporibus perpetuis.

II. Conclusum, ut Consensus Sendomiriensis, cum Consignatione Posnaniensi et Actis atque Canonibus Generalium Synodorum nostrarum, huiusque Wlodislaviensis, Lingua Latina et Vernacula publicentur; cum subscriptione personarum, praesertim praecipuorum Seniorum.

III. Constitutum, ut quilibet Minister sibi comparet habeat, et dictum libellum, Consensum et Consignationem etc. completentem: Atque ita in omnibus se gerat et concordiam tueatur: sub poena Ecclesiastica.

rianismum perfidi transfugae facti sunt: Quare hanc propriam ipsis (ut *Christum* ita et Sacra eius irreverenter tractantibus) et tanquam minus honestam ac religiosam, simplicioribusque admodum scandalosam ceremoniam reiicimus.

V. An aegrotis mortemque subituris Sacra *Coena* sit exhibenda? Ita conclusum. *Debere* omnes Pastores docere et asuefacere auditores suos, ut quotiescunque Mensa *Domini* pro omnibus Fidelibus in communi coetu apparatur, ad eam singuli accedere non negligant: Adeoque nullas dilationes facientes, nec ultimum vitae punctum expectantes, sed corpore et animo sani sint semper, secundum mandatum Domini *Iesu*, parati, ac usu Ministerii eius in spe vitae aeternae confirmati. Tamen et ea in re, ut conscientiis hominum non dominemur, iustis de causis id petenti aegroto, qui mentis et rationis compos sit, non est denegandum: Verum diligenter et prudentissime explorata ac erudita ipsius conscientia: et quatenus id pro circumstantia loci atque temporis fieri potest, aliquot Fidelium collectis, et una cum aegroto participantibus.

VI. Constitutum est, ut nullus Patronus recipiat ac in Ecclesia docere patiatur ullum Ministrum, nisi qui esset a Superattendentibus ac Senioribus nostrarum Ecclesiarum legitime ordinatus ac missus, bonumque et certum testimonium ab iis haberet.

VII. Siquidem unio facta est inter nos *Helveticae*, *Augustanae* et *Bohemicae* Confessioni addictos, liberum erit Ecclesiae seu Patronis coetus unius Confessionis, iustis causis ac bono ordine, a *Superattendentibus* alterius *Confessionis* Ministrum petere ac ad se vocare.

VIII. Consonum est votum omnium, et res iudicatur ad aedificationem Ecclesiae inprimis necessaria, ut aliquam Generalem Scholam in Polonia habeamus, communi largitate Dominorum Patronorum constitutam: Quod quidem se effecturos Domini, prompte promiserunt, ex propriis bonis ad minimum a singulis rusticis suis, singulos florenos conferre pollicentes.

IX. Decimas coeteraque bona templis dicata, Domini Patroni debent *Deo*, Ministris et usibus Ecclesiae fideliter reddere: Si conscientia et fama bona in Domo Domini frui volunt.

X. Sancitum est, ut Domini in suis ditionibus, diebus Dominicis prohibeant Nundinas annuas et septimanales. Item, conventicula in tabernis, computationes, alearum, chartarum, et similes varios lusus: concentus, musicorum instrumentorum usum, atque choreas etc. Praesertim vero eo temporis momento, quo concio et cultus divinus in templo peragitur.

Paulus Gilovius Superattendens Confessionis *Helveticae* in Districtu Cracoviensi.

Erasmus Glicznarus Superattendens Ecclesiae Confessionis *Augustanae* in Maiori Polonia.

Iohannes Laurentius Superattendens Fratrum Confessionis Bohemicae in Polonia.

Psal. CXXXVIII.

Domine in seculum misericors, opera manuum tuarum ne deseras.

Wlodislaviensis Synodus Generalis,

Anno Domini M. D. LXXXIII. Iunii die XIX. hora meridiana, invocato Spiritu Sancto, factum est exordium Synodi Wlodislaviensis, cui intererant plurimi viri clarissimi, ordinis Senatorii et Equestris, ex provinciis Regni Poloniae, ac Legati ex Magno Ducatu Lithuaniae etc. cum Superattendentibus, Senioribus ac Ministris septuaginta circiter. Ibique primo tractata et constituta sunt ea, quae ad bonum ordinem Synodi et actionum eius pertinebant; cum electione personarum, quae potissimas negotiorum partes sustinerent.

Acta et Conclusiones Synodicae

die XX. etc.

I. Prima actio erat de renovatione et confirmatione Consensus Sendomiriensis, inter Fratres Confessionis Bohemicae, Augustanae et Helveticae, ea intentione, ut ista Sancta Concordia inter dictas Ecclesias semel constituta, et confirmata, deinceps etiam inviolata ac integra permaneret: Repressis maturo consilio omnibus technis, quibus Sathanas nequissimus Gloriam Dei et nostrae salutis hostis, dissidiique et tumultuum author, istam unionem et pacem pulcherrimam inter nos turbare niteretur. Quare ibidem personarum et partium quarundam acta, Consensui non penitus congruentia, spiritu mansuetudinis ac ingenue sunt perpensa et correctata. Atque ita eo firmitus astrictum est vinculum pacis, ad conservationem Sanctae Concordiae, undique ratam et inviolabilem, secundum Consensum Sendomiriensem et caeterarum Synodorum Constitutiones, in amore mutuo, temporibus perpetuis.

II. Conclusum, ut Consensus Sendomiriensis, cum Consignatione Posnaniensi et Actis atque Canonibus Generalium Synodorum nostrarum, huiusque Wlodislaviensis, Lingua Latina et Vernacula publicentur; cum subscriptione personarum, praesertim praecipuorum Seniorum.

III. Constitutum, ut quilibet Minister sibi comparet habeatque dictum libellum, Consensum et Consignationem etc. completentem: Atque ita in omnibus se gerat et concordiam tueatur: sub poena Ecclesiastica.

berent disciplina Ecclesiastica, quolibet Ministro eam sine adulatione erga suas oviceulas fideliter exercente.

XI. Sicubi sit Minister, emeritus miles, Annis aut Aegritudine confectus, ac ad sustinendos Ministerii labores impar, constitutum est, ut ratione talium Ministrorum fiant Collectae quotannis in Synodis particularibus, ac in manus eorum fideliter redantur.

XII. Ordinatio Ministrorum et missio in certa loca, ad operandum in vinea *Domini*, commissa est. Superattendentibus et Collegis eorum Ministris Senioribus.

Quod vero ad victum et caetera Ministris necessaria pertinet, id Domini Patroni praestare, Senioresque Spirituales et Seculares pariter curare debent.

His ita pia consultatione constitutis, et vigore Generalis Synodi decretis, confirmata sancta Concordia et pace, ac mutuo amore aucto, Principi Pastorum Domino Iesu cum Patre et Spiritu Sancto super omnia Benedicto Deo, laeti gratias egimus. Et Seniores ad id a Synodo deputati, nomine totius Synodi manibus propriis subscripsimus.

Confirma hoc *Deus*, quod operatus es in nobis. *Amen.*

Iohannes Lorentius Senior et Superattendens Ecclesiae Confessionis Fratrum Bohemorum in Polonia, suo et Fratrum nomine subscripsit.

Paulus Gilovius, Superattendens Ecclesiarum Confessionis Helveticae reformatarum, in Districtu Cracoviensi etc. suo et Fratrum suorum nomine subscripsit.

Erasmus Gliczner Superattendens Ecclesiae Dei Confessionis Augustanae in maiori Polonia, suo et Fratrum suorum nomine subscripsit.

Bartholomeus Crossius Minister verbi Dei, et earum Ecclesiarum ibidem Senior subscripsit.

Iohannes Rokita Litomisliensis, Senior in Districtu Calissiensi, et Pastor Ecclesiae Cosmingensis subscribo.

*Simeon Theophilus Turnovius, Senior Fratrum in Districtu Siradiensi, Pastor Ecclesiae *) orthodoxae Luthomirsci, Notarius Synodi, M. P. subscribo.*

*Iacobus Laszkowski, Nuncius Dominorum Patronorum **) Ecclesiae Fratrum ex Maiori Polonia M. P.*

Stanislaus Comes a Gorka Palatinus Posnaniensis, manu propria subscribo.

Psal. XLVII. et LXVII.

Exultatio universae Terrae Mons Sion, latera Aquilonis, civitas *Regis Magni*.

Iehovah Exercituum, disperde Gentes (et mentes) quae bella volunt.

*) Synt. utr. add. eius.

**) Synt. utr. om. Patronorum.

Acta et Conclusiones Synodi Generalis Toruniensis.

Anno Domini M. D. LXXXV. Mense Augusto.

Micheae IV. vers. V.

Omnes populi ambulant, quisque in nomine Dei sui: nos autem ambulabimus in nomine Iehovae Dei nostri in seculum et in aeternum.

Toruniensis Synodi Generalis Acta et Conclusiones.

*Anno Domini M. D. XCV. die XXI. Augusti, in nomine Domini celebrata est Generalis Synodus Evangelicorum, Torunij, ad quam maxima frequentia ex omnibus amplissimi Poloniae regni provincijs convenere, cuiusvis ordinis, status, et dignitatis viri Christiani, Senatores Regni, Officiarij, Equites, Cives, Superattendentes, Seniores, et Ministri Ecclesiarum Christi. Praeterea multae insignes legationes hinc inde ad eandem Synodum missae, cum literis et commendatione Fraternalis amoris, nec non promissitudinis animi in recipiendis et amplectendis ijs omnibus, quae in hac Generali Synodo ex Verbo Dei, iuxta priorum Synodorum Decreta concordibus suffragijs sancita essent. Quarum *) hae praecipuae fuere.*

Prima ex magno Ducatu Lituaniae a Synodo Vilnensi, cum subscriptione multorum Magnatum solenniter adornata, et Legatis viris lectissimis, tam Ministris, quam Secularibus commissa.

Altera ab Illustr. Domino Constantino Duce ab Ostrog Palatino Kijoviensi, Graecae Religioni addicto, officia amicitiae Ecclesijs Evangelicis offerente, et cum ijs nomine suo ac suorum coniunctionem in vera Religione expetente, satis honorifice missa, et per Legatum praesentem Dominum Casparum Luskovium expedita.

Tertia a nobilitate Russiae, Volinia aliarumque provinciarum, quae Graecam religionem et ritus amplectuntur. Quarta ab Evangelicis Palatinatus Russiae, ex Synodo particulari Prochnicensi missa. Quinta a Palatinatu Sendomiriae ex Synodo item Districtuali Ivaniscensi instituta. Simul etiam ex Districtu Chenicensi Legati, cum Politici, tum Ecclesiastici, viri praestantes advenere. Sexta ex Districtu Zatoriensi, et Osviecimensi, a Superattendente loci et praecipuis Patronis missa. Septima ab Illustri et Magnifico Domino Stanislao Gostomski de Lezenice Palatino Ravensi, Capitaneo Radomiensi. Octava ab Illustri et Magnifico Domino Christophoro Zenovicio, Palatino Brestensi in Lituania. Nona ab Illustri et Magnifico Domino Nicolao Monuid, Palatino Polocensi. Decima ab Illustri et Magnifico Domino

*) Synt. utr. Quorum.

Alexandro Prunski, Castellano Trocensi. Undecima a Magnifico Domino *Nicolao* Comite ab *Ostrog* ex Russia.

Aderant et ex Civitatibus Borussiae Viri spectabiles, et aliorum praestantium virorum, quos fama istius Synodi accenderat, numerus ingens.

Duravit haec Synodus dies sex, nimirum a XXI. Augusti usque ad XXVII. eiusdem Mensis. Ubi primum invocato Spiritus Sancti auxilio quotidie mane in templo D. Virginis, preces publicae cum ieiunio atque Conciones et Exhortationes ad amorem Christi et sanctam concordiam ac pietatem a primarijs Ministris sunt habitae.

Ac prima quidem die, id est, XXI. Augusti, cum nondum omnes, praesertim quibus iter longum erat conficiendum, in Civitatem advenissent, coactis Dominis Patronis et Ministris in templum, actum fuit de deligendis huius frequentissimae Synodi praesidibus, qui eam ita moderarentur, ut omnia graviter, ordine, honeste, et sine ulla confusione fierent: ac communi omnium suffragio Directores Synodi nominati sunt, ex Politicis, Magnificus Dominus *Swientoslaus Orzelski ab Orle*, Capitaneus Radzieiovien-sis, et Magnificus Dominus *Andreas Rzezzycki*, Succamerarius Lublinensis. Ex Ecclesiasticis autem regimen et ordinis cura incumbere Superattendentibus primarijs Domino *Erasmio Glicznero*, Domino *Simeoni Th. Turnovio*, Domino *Francisco Iezierscio*. Ibidem etiam electus est in Notarium Synodi publicum *Daniel Mikolajewski*, Orthodoxae Radzieiovien-sis Ecclesiae Pastor, cui ex Politicis adiunctus est Dominus *Christophorus Pawlowski*: horum munus erat, literas aperire, legere, respondere, acta Synodi ordine excipere, ac in omnibus Dominis Directoribus praesto esse.

Sequente die XXII. Augusti a concione et precibus, exceptae sunt et auditaee legationes ex varijs Regni provincijs: ubi etiam Legatus Sacrae Regiae Maiestatis Magnificus Dominus *Stanislaus Bykowski* Castellanus Lenciciensis, et una cum eo alij auditi fuere. Postea Propositio Synodi bipartita, clare in templo a Magnifico Domino Directore proposita fuit: agendum nimirum nobis, Divino favente Numine, de duobus. I. De consensu in Ecclesijs nostris renovando, stabiliendo, et confirmando: bono ordine in coetibus conservando: nec non de disciplina Ecclesiastica restauranda, et scandalis, si quae sunt, extirpandis. II. De oppressio-nibus, iniurijs, et contumelijs, quibus Ecclesia Dei in hoc Regno nuper quorundam extraneorum opera gravissime divexari coepit, ubi et quomodo liberatio ab ijs nobis petenda et postulanda esset. Haec fuit propositio.

Et coeptum est hoc die aliquid agi, de prioro eius parte, ac praelectus est publice Consensus Sendomiriensis, una cum aliarum Synodorum Decretis.

Die XXIII. Augusti, reliquae Provinciarum Legationes au-

ditae, Magnifico Domino Castellano Lencinensi *) responsum datum. Adhaec Reverendissimi Domini Episcopi Cuiaviensis, ex tractu Dobrzyński et Pomeraniensi: et ex Palatinatu Plocensi Legati, tum admissi auditique, tum cum sufficiente responso dimissi sunt. Dein examen institutum fuit in eos, qui consensum nostrum violare aut ei refragari viderentur, et ordine Ministri circiter Septuaginta suffragia sua de Confessionibus, et Consensu Sandomiriensi liberrime proposuerunt, et concluserunt: tres fidei Confessiones, Augustanam, Bohemicam, et Helveticam, in primarijs doctrinae capitibus. De Sacra Scriptura, *De Deo Vero*, De persona Filii Dei Θεανθρώπου, De providentia Dei, De Peccato, De Libero arbitrio, De Lege, De Evangelio, De Iustificatione per Christum, De Fide, De Regeneratione, De Ecclesia Catholica eiusque unico et supremo capite Christo, De Sacramentis eorumque numero, fine et usu, De statu animarum post mortem, De Resurrectione et vita aeterna, convenire. In reliquis autem, in quibus discrepare illae videntur, praesertim in articulo de *Coena Domini*, nobis Consensum Sandomiriensem medicinam afferre, nosque invicem nobiscum conglutinare, ac ab omnibus haereticis, sectarijs, et blasphemis idololatris, Orthodoxam et Apostolicam fidem adulterantibus seiungere. Ibidem etiam actum est, de conservanda et tuenda puritate doctrinae de Deo, eius essentia, et personis, propter eos, qui a voce Trinitatis abhorrent: et decretum, ut, qui ea voce uti nollent, tanquam de fide suspecti ex coetu nostro Evangelico excludantur.

Die XXIV. quae fuit Divo Bartholomaeo sacra (et ob proditoriam illam, ac nefandam lanienam Parisiensem, in nuptijs Regis Navarraei hoc die Anno Domini M. D. LXXII. a Pontificijs perpetrata valde est memorabilis) post absoluta Divina Officia, partim actum fuit, publice et privatim, cum eo qui Consensui reclamabat, et concordiam cum caeteris Ecclesijs fovere nolebat: partim consultabatur de disciplina restauranda, de ordine bono et honesto in Ecclesijs, de refrenanda quorundam vita inhonesta, de Ministris erronibus non recipiendis, nec admittendis: et de excommunicandis ijs, qui Consensui subscribere nollent. Coeptae etiam sunt praelegi hoc die conclusiones Synodicae, et ab omnibus libere examinatae, et alia ad bonum Ecclesiae regimen spectantia, usque **) ad vesperam tractata sunt.

Die XXV. Augusti, quod restabat ex prima propositione, de Consensu, ordine Ecclesiastico, et coercendis turbatoribus Ecclesiarum, ante meridiem absolutum fuit. Postea ad alteram propositionem transitione facta, varij ex omnibus Regni partibus et provincijs, varias iniurias, contumelias, oppressiones, et molestias, quas Religionis Christianae causa pa-

*) Synt. utr. *Lancinensi*.

**) Synt. utr. om. usque.

terentur, coram exposuerunt, et de ijs conquesti sunt: ac re-
 pertae sunt circiter quadraginta notoriae iniuriae, quae passim
 cum publice, tum privatim, cum Nobilibus, tum Ministris, Civi-
 bus, et Plebeijs quibusvis, potissimum a Clero Pontificio, et ei
 adhaerentibus ac temere morem gerentibus, contra omne *Ius* et
 aequum, contra libertates Patrias, et contra *Confoederationem*,
 communi omnium Regni ordinum approbatione sancitam re-
 ceptamque, et Sacrae Regiae Maiestatis Clementissimi Do-
 mini nostri iuramento confirmatam, impune inferuntur. Tan-
 dem post longam illam iniuriarum, despectuum, et violentiarum,
 non sine magna omnium commiseratione, et afflictarum
 sortis Ecclesiae deploratione, factam enumerationem, unanimi Mi-
 nistrorum et Patronorum sententia, haec proposita et comprobata
 sunt: in his ipsis angustiis et doloribus multis etiamnum per *Dei*
 gratiam restare, quae nos consolentur et erigant. Veluti primum
 Veritatis Evangelicae et salutis nostrae in Christo certitudinem,
 quae inde quoque evincitur, quod propter eam a mundo, cui sem-
 per veritas peregrina est, et qui *Deo* eiusque Verbo ubique re-
 sistere solet, persecutionem patiamur, iuxta praedictionem *Christi*
 Domini: *Eritis exosi omnibus propter nomen meum.* Matth. X.
 versu XXII. Deinde, Esse nobis solatio patientiam, per quam
 possidemus animas nostras. Lucae XXI. versu XIX. et mode-
 stiam, quae vel ipsis hostibus innotescat, eosque ad moderatiora
 consilia flectat. Necesse igitur esse, nos adversarijs iudicio *Dei*
 commissis, patiundo ad victoriam contendere, eo quod dicat Do-
 minus, eum demum servatum iri, qui sustinuerit usque ad finem.
 Et scitum memoriaque dignum esse illud *Lactantii*: *Defendenda*
Religio est, non occidendo sed moriendo, non saevitia, sed patientia,
non scelere sed Fide: illa enim bonorum sunt, haec malorum.
 Lib. V. de Iustitia Cap. XIX. Tertio, Nondum nos (*Deo sit*
gratia) sub Serenissimorum Regum nostrorum hactenus iusto et
 clementi regimine eo esse redactos, ut ab adversarijs nullo nego-
 tio opprimi, ac omnibus libertatibus per vim exui possimus: sed
 restare spem bonam de aequitate et prudentia *Serenissimi Regis*
 nostri, et de mutua benevolentia gentilium nostrorum, diversam
 Religionem Romanam sequentium: Gallicasque lanienas exhorre-
 scentium: si modo ijs ista principia mala, et gravamina, quae
 iam patimur, liquido innotescant: ut sub nostra oppressione sua-
 rum etiam libertatum eversionem, et pacis publicae amissionem,
 latere et periclitari sentiant. Praeterea esse in omnibus Regni
 provinciis, Ducatibus, Palatinatibus, et Civitatibus, multo plures
 quam vulgo existimatur, veros Christianos, quos non pudet Evangelij
Christi, quorum confessione, constantia, zelo, et in asserenda
Veritate invicta promptitudine, nos animari et excitari par sit,
 ut non quavis persecutionum procella, nos a Veritate in trans-
 versum rapi sinamus, sed armati *Fide*, ac nova vita exornati,
 coniunctis animis, gloriam *Dei* promoveamus, *Ecclesiae* aedifica-

tioni incumbamus, et in Orationibus, Ieiunijs, et placandò irato Deo, simus assidui. Postremo, ab ipso etiam iure communi, et libertatibus, quibus *Dei* dono*) aequè ut adversarij nostri gaudeamus, modum nobis ex his immensis malis evadendi, monstrari et porrigi: ut nimirum *Sacrae Regiae Maiestatis*, quae inter dissidentes de *Religione* pacem se velle tueri, ac ab omni oppressione quosvis immunes praestare iureiurando adstrinxit, auxilium humillime imploremus, et defensionem, expositis tam gravibus et pene intollerabilibus iniurijs obnixè petamus: imò et Fratribus sanguinis nostri, inter quos plurimi sunt candidi conscientiae bonae, et pacis ac publicae tranquillitatis amantes, idem in publicis *Regni* conventibus exponamus, nosque ipsorum suffragijs et opera, contra sanguinolenta Cleri, praesertim externorum hominum consilia adiuvari petamus. Cumprimis autem a *Domino nostro Iesu Christo*, cuius veritas in nostris personis oppugnatur, ut *Ecclesiam* suam servet, errores reprimat, et causam suam potenter iudicet, supplicibus votis exposcendum, et orandum, ut nos custodiat, donec ex hac militia, in portum aeternae quietis, transferamur.

Tandem XXVI. Augusti, primum omnium infra scripti Canones Synodi Toruniensis, publice lecti, correcti, et omnium calculis, nemine refragante, recepti et confirmati sunt. Deinde delecti Legati, tum ad *Sacram Regiam Maiestatem*, tum ad alia loca, et illustres personas, ac futuros conventus *Regni* et Magni Ducatus, et responsa data, ad literas eorum, qui *Legationem* ad *Synodum* instituerant. Tertio, delecti etiam sunt Seniores Generalis *Politici Ecclesiarum* Orthodoxarum, ad quos ea, quae ad bonum et pacem Ecclesiae procurandam faciunt, inprimis referuntur, et ab iisdem cum Superattendentibus, de necessitate, tempore, et loco Synodorum Generalium deliberaretur et statueretur. His absolutis et conclusione Synodi facta a Superattendente *Domino Simeone*, Magnificis Dominis Patronis, et toti Nobilium ordini, pro hoc labore Ecclesiae impenso sunt actae gratiae, cum seria admonitione et obtestatione ad amorem fraternum, ad pietatem, et disciplinae sanctae omniumque iam recte constitutorum et auctoritate Synodorum approbatorum observationem, tam Ministris quam Patronis coram severo Dei iudicio rationem reddituris, necessariam. Deinde vicissim Domini Patroni, Spectabili Senatui et Civibus Toruniensibus pro concessis commodis hospitij et templo, honorifice per Magnificum Dominum Directorem, gratiam habuerunt. Et postremo admonitione ad preces et gratitudinem erga Deum pro tanto beneficio, quo nos in hac Synodo afficere, et omnia ad optatum finem pro nominis sui gloria deducere dignatus est, a *Domino Francisco Jezierscio* in Auditorio, et a *Domino Erasmo Glicznero* in templo praemissa, ab omnibus dehinc primo

*) Synt. utr. dona.

decantatus est Psalmus LXXXIV. *Quam dilecta tabernacula tua Domine*: deinde Canticum illud Ambrosij, *Te Deum laudamus*. Atque ita propitio Deo nostro colophon huic Generali et amplissimae Synodo Toruniensi feliciter, cum magna omnium piorum laetitia, est impositus.

Toruniensis Synodi generalis anno Domini M. D. XCV. XXI. Augusti caelebratae Canones.

I. Consensum nostrum evangelicum *Sendomiriae* anno Domini 1570 institutum, et eodem anno consignatione *Posnaniensi* illustratum, ac postea generalibus Synodis, *Cracoviensi*, *Petřicoviensi*, et *Wladislaviensi* auctum stabilitumque, prout ista in exemplari *Torunij* Latine et Polonice anno Domini 1592 excuso continentur: universi hac nostra generali Toruniensi Synodo comprobamus confirmamusque, et contra adversarios, qui tam verbis quam scriptis hactenus discordiam et fictum Consensum nobis Evangelicis obiectare ausi sunt, hunc verum consensum sincere nos amplecti et fovere, atque secundum eum in sancta concordia vere coniunctos esse protestamur.

II. Quilibet Minister Evangelicus in regno Poloniae et Magno Ducatu Lituaniae ac caeteris provincijs adiunctis, tenebitur hunc Consensum (cui hos quoque Synodi Toruniensis canones incorporamus) non tantum habere et legere, sed etiam ex praescripto illius, et Canonum in eo expressorum, tum ipse agere, tum coetum sibi commissum gubernare.

III. In Synodis particularibus, et coetibus frequentioribus, quales solent haberi in ferijs Paschalibus, aut alio quovis ad id accommodato tempore, ad minimum semel quotannis libellus iste Consensus cum Synodis Generalibus in eo contentis praelegatur, et iuxta illum examen Fratrum et membrorum Ecclesiae Dei instituitur: quique aliqua in re deliquisse deprehensi fuerint, corrigantur, et in reos fiat executio disciplinae.

IV. Nullus Superattendens, aut Senior, quenquam ad Ministerium et munus pastorale mittere, aut Patronus quisquam, sive coetus noster, pro Ministro recipere audeat, nisi eum qui sit rite ordinatus, et certum habeat testimonium Consensuique subscribat, et secundum eum sese gerat.

V. Quilibet Superattendens sive etiam Senior Districtus, habeat librum Consensus ad id paratum, in quo et ipse nomen suum propria manu adscribat, et omnes Ministros ad inspectionem suam pertinentes, subscriptos habeat. Quod quidem illico post hanc Synodum facere debent, et imposterum semper in missione Ministrorum idem observabunt.

VI. Articulum octavum Consignationis Posnaniensis ad executionem deducendo, ita constituimus, ut tres Superattendentes, tempore et loco alternatim indicto, quottannis, una cum primario

Seniore Magni Ducatus Lituaniae in unum convenient, propter communicanda consilia de negotijs Ecclesiae *Dei*. Tum etiam iuxta veterum consuetudinem, tenentur Comitijs interesse, aut saltem aliquem in locum suum cum instructione mittere, propter conferendas sententias de rebus necessarijs et propter indictiones Generalis *Synodi*, una cum primarijs Dominis *Patronis*, prout res postulaverit.

De Disciplina.

VII. Contra pertinaces Legis Divinae, decretorum verbi eius, et omnium Canonum Synodorumstrarum Generalium, in libro Consensus contentarum, transgressores, huiusmodi disciplina a maioribus nostris in Generali Cracoviensi Synodo instituta est: ut Minister et munere Ministerij, et loco privetur. Patronus vero, ut Ministro multetur, et contra eiusmodi excommunicatio vibretur. Huius tamen Sanctae disciplinae ordinem iuxta doctrinam Filij *Dei* et Apostolorum eius, ita illustramus.

Primum, ut quicumque in doctrina Evangelij *Dei*, nobiscum non consentiat, et qui idololatriam aut haeresin amplectatur: denique qui concordiam nostram dirimat, neque Consensum nobiscum retinere velit, poenam superius descriptam, sine ulla dilatione re ipsa sustineat. Qui vero in vita sua committat peccata a *Deo* prohibita, quae sunt specificè enumerata in Consignatione Posnaniensi articulo X. et in Cracoviensi Synodo, quibusdam in locis, item in Wladislaviensi articulo VII., is post unam et alteram admonitionem et reprehensionem, ab usu Sacramenti arceatur: quod si non resipuerit, publice in suo coetu excommunicetur. Minister, qui officio suo iuxta Canones Synodales, aliqua in re non defungatur, aut disciplinam non exerceat ac multo magis si offencilum aliquod praebeat, post unam et alteram admonitionem, a Superattendente et Senioribus ab officio usque ad Synodum Districtualem suspendatur.

Patronus sive auditor, si sit vitij deditus, et officio suo in Canonibus Synodalibus descripto desit, post admonitionem Ministri et Seniorum secularium, ab usu Coenae Dominicae removeatur, quousque in Synodo Districtus sui reddet rationem.

Quicumque vero sacra *Communione*, et usu *Coenae Dominicae*, sine iustis causis, et sententia *Ministri* sui non requisita abstineat, post tertiam, aut sane per decursum unius anni, Sacrae communionis neglectionem, publice in coetu, aut in Synodo, iuxta modum consuetum disciplinae sacrae excommunicetur. Eidem poenae subiaceant, qui coetus sacros, audiendi Verbi *Dei* gratia cogi solitos prorsus negligunt.

Item. Quicumque contra articulos praeteritarum Synodorum filios suos in *Scholas* et *Academias Arrianicas*, et alias, in quibus sincera Evangelij Domini doctrina non traditur, tam intra

quam extra regnum mittat, publice a Coenae Dominicae usu et communione Ecclesiae Dei excludatur. Et si quis nunc in ijs scholis liberos suos habet, intra duodecim Septimanas ab hac Synodo Toruniensi, eos inde abducere debet, idque sub poena nominata.

Libros itidem *Arrianorum*, nemo ex fratribus nostris citra Consensum Ministri in aede recipere, aut lectioni eorum occu-
pari debet.

Ad extremum, quicumque in Ecclesijs nostris Evangelicis noluerit uti voce ista *Sancta Trinitas*, eum tanquam suspectum, quod non sit recte fundatus in fide de *Deo Patre, Filio et Spi-
ritu S.*, e coetu nostro excludimus.

In his ergo omnibus disciplinae gradibus inhaerentes priori-
bus Synodis Superattendendum, Seniorum, Patronorum et Mi-
nistrorum fidem et conscientiam obligamus, ut hanc sanctam di-
sciplinam ex officio suo reipsa exequantur, veriti ne et ipsi tum
censuras Ecclesiasticas, tum vero horrendas iudicij divini poenas
incurrant.

Summatim autem de disciplina hanc conclusionem facimus:
Si quis reperiat, qui contra officia Christianitatis suae peccet,
aut negligens et remissus, tam in vocatione sua, quam in disci-
plina exequenda deprehendatur: tunc ut contra auditorem suum
Minister, ita contra Ministrum *Superattendens* cum Senioribus,
ex Disciplina, iuxta Canones Synodales aget. Interim in graviori-
bus negotijs, salva cuique manebit provocatio ad Synodum districtua-
lem. Superattendens autem Seniores et Patroni in Synodo Di-
strictus (citati a Delatore duabus ad minimum ante Synodum se-
ptimanis) ut de crimine, ita de neglectu officij et executionis di-
sciplinae iustificare se, et disciplinae ipsi quoque subiaccere
debeant.

VIII. Declarando decimum tertium Consignationis Articulum
sic sentimus: Oviculas Christi nullius ministri dominio et iugo ita
subijci debere, ut iustis intercedentibus causis et circumstantiis,
non liceat ipsis alterius coetus ordinis Ministrorum opera, uti:
verbi gratia ratione habita circumstantiae loci et propinquitatis
templi, et in similibus occasionibus, aequisque rationibus et cau-
sis. Quod si vero aliqui auditores scandala excitantes, et impie
videntes, offensi disciplina et reprehensione proprij Pastoris, ab
eo secedere, et alterius Pastoris maioris licentiae, et impunitatis
peccandi causa, curae se committere velint: huiusmodi, nulla ra-
tione alterius coetus Minister recipere debet, praesertim si ea de
re a proprio illarum ovium Ministro admoneatur. Porro, in tali-
bus negotijs necessaria sunt Ministrorum colloquia, et sincerae
de his consiliorum communicationes.

IX. Nullus Minister et Senior Spiritualis, adolescentes, alu-
mnos, et personas qualescunque promotas a Ministris aliorum coe-
tuum ad se recipiat, praeterquam si honestae suae dimissionis

et libertatis a proprijs ministris testimonium et literas fide dignas habeant et ostendant. Qui secus faxit, ipso facto poena in Cracoviensi Synodo expressa tenebitur: tali enim transfugarum re-ceptione, everteretur disciplina et bona educatio, ac probatio iuvenibus, et inexploratis hominibus admodum necessaria quam plerunque improbi, et impij alumni declinare, et coram ea fugere solent.

X. In indictione Generalium Synodorum, non videtur aequum, ut semper omnium Superattendentium subscriptiones requirantur, praesertim si qui negligentes officium suum, nobiscum conventibus regni publicis non intersint, nec quenkum in locum suum mittant, aut ad extremum hac de re certiores facti, rem silentio involvant: tales enim in eo passu suffragium suum amittunt. Item iudicandum, si quis Superattendentum aliqua in re conscius sibi sit criminis, et cognitionem Synodi metuat: is enim proculdubio nunquam in Generalem Synodum consentiret, adeoque ea nunquam a nobis celebrari posset. Atque haec est declaratio articuli Synodi Wladislaviensis octavi.

De Scholis.

XI. Una schola Generalis debet constitui in medietate regni, in loco apto. In districtibus quoque, prout primariae, ita et particularibus Scholis, a coetibus diligenter provideri debet.

XII. Collecta ad fovendas Scholas secundum Petricoviensis Synodi Canonem VIII. item Wladislaviensis Synodi Canonem X. ab omnibus Patronis ex propria ipsorum arca, pro conscientia cuiusque conferatur: ut dent a singulis rusticis agrum excolentibus, singulos florenos, qualescunque fundos et tenutas habuerint: ab aulicis autem et conductorum agrorum aratris in duplo videlicet florenos binos: eamque pecuniam intra tempus quod ad Calendas Ianuarij anni sequentis intercedit, reddant singuli collectoribus ad id in Districtibus deputatis. Haec autem pecunia debet asservari in certo loco proprij Districtus, ita ut aliquod ex ea emolumentum cedat, quod communiter constitutum fuerit. Illud autem converti debet, primum ad Generalem Scholam, deinde ad particulares, quae aliunde provisionem habere nequeunt, et ad alias necessitates Ecclesiae Dei. Ratio autem huius Collectae reddi debet in Synodo Districtuali. Quod si quis absentium hanc Collectam dare renuat, Domini Seniores et Ministri, quilibet suas oviculas ad hoc officium gloriae Dei et aedificationi Ecclesiae admodum utile hortari et incitare tenebuntur.

XIII. Dominorum Seniorum Secularium, hoc quoque est munus et proprium officium, ut inter fratres negocia, et facta devia, exhortationibus suis refrenent, ad ordinem rectum in omni re bona, et ad pietatem deducant, et inserviant: iurgiis et litibus

obviam eant: dissidia et controversias inter Fratres dijudicent et componant: ac pro viribus pacem et charitatem inter domesticos fidei foveant: in id incumbentes, ut quilibet Frater Christianus, primum Deo, deinde et proximo in omnibus officium debitum praestet: et quantum fieri potest, ne per citationes ad ius et subsellia iudiciorum mundanorum prodeat, iuxta apertum hac de re Spiritus sancti decretum, 1 Cor. VI, vers. 1. Quod si vero intercedentibus causis inevitabilibus, ad citationes et processum iuris, alicui ex fratribus, potissimum autem miseris Orphanis res devenierit, proprium est D. Seniorum talibus consilium suppeditare, et modum monstrare, ut quam rectissime huiusmodi actiones, sine conscientiae vulnere, et damno ac iactura sua, possint expedire.

XIV. Debent etiam Domini Seniores Seculares diligenter intueri quomodo se quisque in officio et vocatione sua Christiana gerat, et delinquentem ac etiam post unam et alteram admonitionem obstinatum Fratrem deferre ad Pastorem, ut super eum rigor disciplinae extendatur: peculiariter vero, si deprehendatur aliquis Frater, cuiuscunque status et vocationis a pecunia mutuo data, pecuniam vel foenus verbo *Dei* prohibitum aut usuram quocunque nomine appelletur accipere: et privatus privatum de peculiari: talis si aliquoties ab ijs et Pastore monitus: non tamen desistat, publice in coetu, aut in Synodo excludatur. Idem sentiendum de his qui impudice lascivia sua, aut simili peccati genere, offencula in Ecclesia faciunt.

XV. Considerantes istud quam in mala et periculosa devenimus tempora, et quam toti Christianitati, ferulae irae divinae immineant, denique quantas coctus fidelium Christi oppressionum et persecutionum angustias sustineat, animadvertimus rem apprime esse necessariam, ut iram Dei publicis precibus, cum ieiunijs, et maceratione corporum in conspectu Domini concorditer omnes in omnibus ecclesijs nostris evangelicis, temporibus et diebus certis placare studeamus. Ut vero ad hanc rem nova non quaeramus tempora, dies consuetos, quos vulgo Angaria vocant, huiusmodi, ieiunijs et precibus publicis, quater in anno, dicamus. Interea tamen alijs quoque quam creberrimis ieiunijs tam publicis Ecclesiarum, quam privatis quorumvis fidelium, viam praecclusam nolumus, quin potius ad ea exhortamur et incitamus.

XVI. Domini Patroni, praecipue autem Seniores, sedulam operam dabunt, ut *Sacrae Aedes* seu *Templa*, in quibus cultus divinus peragitur, non desolentur, sed diligenter restaurentur et accurate ornentur, citra tamen eiusmodi ornatum, qui ullam idololatriae speciem respiat aut praeseferat.

XVII. Domini Patroni in quolibet coetu, in duas partes nominatim divisi, omnes cuiusque partis alternatim (relicta tamen singulis alterius quoque partis veniendi libertate) ad conventus necessarios sistere se debent, sub censura Ecclesiastica.

XVIII. De Ceremonijs interea temporis Conclusiones prae-
teritarum Synodorum non immutamus, sed cuilibet coetui consue-
tas pro libertate Christiana relinquimus: et an eae in unam ean-
demque formam redigi queant, ad futurae Generalis Synodi de-
liberationem reijcimus.

Finis Canonum.

1 Cor. II, vers. 16. *Quod si quis videtur contensiosus esse,
nos eiusmodi consuetudinem non habemus, neque Ecclesiae Dei.*

Augustinus Tomo II.

Epist. LXXXVI. ad Casulanum Presbyterum.

Sit ergo una fides universae, quae ubique dilatatur Ecclesiae,
tanquam intus in membris. Etiam si ipsa fidei unitas, quibusdam
diversis observationibus celebratur, quibus nullo modo, quod in
fide verum impeditur. Omnis enim pulchritudo filiae regis in-
trinsecus. Illae autem observationes, quae variae celebrantur, in
eius veste intelliguntur, unde illi dicitur: In fimbrijs aureis cir-
cumamicta varietate. (Psal. 44.) Sed ea quoque vestis ita di-
versis celebrationibus varietur, ut non adversis contentionibus
dissipetur.

Ministri Ecclesiarum

qui in Synodo Toruniensi aderant.

Erasmus Gliczner, Ecclesiae Dei Confessionis Augustanae in maiori
Polonia Superattendens, suo et fratrum suorum nomine subscripsit.

Simeon Theophil. Turnovius, Ecclesiarum Orthodoxarum Confessio-
nis Bohemicae in maiori Polonia Superattendens, Praepositus Ostro-
rogensis, suo et fratrum suorum nomine manu propria subscripsit.

Franciscus Iezeritius Superattendens Ecclesiarum Confessionis Hel-
veticae in minori Polonia, suo et fratrum suorum nomine subscripsit
manu propria.

Andreas Chrzastowski, Minister sancti Evangelij in Lituania, Con-
sensum pium approbans, meo et fratrum nomine subscribo.

Iacobus Popowski, Minister sancti Evangelij, consensum pium ap-
probans, meo et fratrum in Lituaniae coetibus nomine subscribo.

Philippus Bochwicz Cracoviensis, Minister Verbi Dei Kordanow:
Senior Russiae albae, ab Ecclesijs Lituanicis legatus, manu propria
subscribo.

Matthias Bancovius, Minister Verbi Dei Serciensis, Senior Districtus
Novogrodensis, manu propria subscribo.

Iohannes Lucinius, Minister Chleboviensis, Senior Transveliensiis ab Ecclesijs Lituanicis*) Legatus, manu propria.

Stanislaus Minuidius, Minister Christi Neapolupithae, ex Lituania Legatus, manu propria.

Georgius Plotkowski, Pastor Ecclesiae Wizanensis in Lituania, manu propria subscribo.

Nicolaus Trzcinski, Senior Ecclesiae Podlachiensis, manu propria.

Ioannes Chocimowski, Palatinatus Russiae nuncius, et Senior Spiritualis, suo et Fratrum suorum eiusdem Palatinatus nomine subscripsit manu propria.

Bartholomaeus Falconius W. S. Consenior Districtus Russiae et Legatus, subscripsit manu propria.

Petrus Tarnovius, Minister Dembnicensis, et Senior coetus Radziejoviensis manu propria.

Daniel Mikolaiewski, in Ecclesia Radziejoviensi Consenior, et Verbi Dei Minister, Synodi Generalis Notarius publicus, subscribo.

Ioannes Girck, Pastor Ecclesiae Lesnensis,	} Seniores Ecclesiarum Confessionis Bohemicae, in maiori Polonia, etc.
Christophorus Musonius praepositus Ecclesiae Cosminensis,	
Matthias Rybinus Ecclesiae Posnaniensis Minister,	
Andreas Colensis Ecclesiae Goluchoviensis Minister.	

Petrus Dresnensis, Senior Dioeceseos Pogorzeliensis, suo et fratrum nomine subscripsit manu propria.

Laurentius Karsnecius Ustensis, Senior Dioecesis Posnaniensis, Confessionis Augustanae, Minister in Gnin, suo et fratrum nomine subscripsit.

Gregorius Zarnovecius, Minister Vlosceviensis, Legatus Districtus Chencinensis.

Martinus Ianicius Smilovitans, Verbi Dei Minister in Zalesie, Consenior Districtus Chencinensis, suo et caeterorum fratrum nomine.

Franciscus Stancarus, Ecclesiae Dei quae est in Vlodislaw Pastor, Legatus tractus Chencinensis.

Franciscus Pl. Seceminus Chmielnicensis et Sedziejoviensis Ecclesiae Minister, Legatus missus ex Districtu Chencinensi, manu propria subscripsit.

Ioannes Duscovius, Legatus Districtus Sandomiriensis manu propria.

Ioannes Stassovius, Legatus Districtus Sandomiriensis, manu propria.

Christophorus Krainski, Ecclesiastes Lublinensis, Legatus Districtus eiusdem, manu propria.

Ioannes Cluentius, coetus Rzecicensis Minister, Districtus Lublinensis Nuncius, subscribo manu propria.

Ioannes Praetorius, Minister Cosensis, Legatus Ecclesiarum quae sunt in Districtu Zatoriensi et Oswiecinensi, suo et aliorum fratrum nomine.

Albertus Myslovius, Iesu Christi Minister, Pastor in Krylow, Confessionis Helveticae, subscripsit manu propria.

Stanislaus a Grozno, Minister Christi in Chomstowo, in Districtu Kcinensi Confessionis Helveticae, manu propria.

Clemens Agnellus, Clodaviensis, Minister in Kosciol, manu propria.

Valentinus Curio Halensis, Ecclesiae Radziejoviensis Minister, et Scholae Moderator, manu propria.

*) Synt. utr. om. *Lithuanicis*.

Iacobus a Iarocin Pruski, Minister Verbi Dei in Ludziczko, Confessionis Helveticae, manu propria.

Stanislaus Gronicius, Minister Verbi Dei in Zerkow, suo et suorum fratrum nomine, manu propria.

Nicolaus Hermes Ecclesiae Cieninensis Minister.

Paulus Orlik, Crotossinensis Ecclesiae Minister.

Ioannes Campensis, Minister Christi in Ecclesia Niemcinensi, manu propria.

Andreas Sylvanus, Minister verbi Dei in Barcin manu propria.

Samuel Orlik, Wissinensis Minister manu propria.

Ioannes Turnovius, Illustris Domini Palatini Brestensis Cuiaviensis Concionator Aulicus, manu propria.

Stanislaus Stavensis, Minister Verbi Dei in Brzeskorzystwa.

Ioannes Pigelius, Pastor Ecclesiae Piranensis, Confessionis Helveticae.

Dominorum Patronorum Ecclesiarum Evangelicarum,

qui in Generali Toruniensi Synodo interfuerunt, Subscriptiones.

Andreas Leszczynski, de Leszno, Palatinus Brestensis Cuiaviensis, personaliter praesens subscripsit, manu propria.

Ioannes Abramowicz, Palatinus Minscensis, Capitaneus Lidensis, ex Magno Ducatu Lithuaniae, personaliter praesens subscripsit manu propria.

Adamus Balinski de Chomiaza, Castellanus Bidgostiensis, Capitaneus Crusviensis *), praesens subscripsit, manu propria.

Illustris Domini *Constantini Ducis Ostrogensis*, Palatini Kijoviensis Legatus ad praesentem Synodum, *Casparus Luskowski*, manu propria.

Magni Domini *Stanislai Gostomski*, de Lezenice, Palatini Ravensis, etc. Legatus ad praesentem Synodum *Nicolaus Trzylatowski*, manu propria.

Stanislaus Szafraniec de Pieskowa Skala (antea Palatinus Sendomiriensis) Tribunus Cracoviensis.

Swientoslaus Orzelski ab Orle, Capitaneus Radziejoviensis, Director Synodi, manu propria.

Andreas Rzezyczki, Succamerarius Lublinensis, et Ecclesiarum eiusdem Palatinatus, Nuncius, manu propria.

Petrus Goraiski de Gorai, Nuncius Ecclesiarum Palatinatus Sendomiriensis, manu propria.

Christophorus Reii, de Naglowice, Dapifer Lublinensis, ab Ecclesiis Palatinatus Lublinensis, Belzensis, et terrae Chelmenensis nuncius, manu propria.

Andreas Szafraniec de Pieskowa Skala, Capitaneus Leloviensis, manu propria.

Hieronymus Abrahamowicz, Tribunus Lidensis, ex magno Ducatu Lithuaniae, manu propria.

Georgius Latalski Senior, Comes in Labiszyn, Palatinides Posnaniensis, manu propria.

Laurentius Skarbek, Capitaneus Lucinensis, manu propria.

Sendivius Comes ab Ostrorog, manu propria.

Andreas Krotoski **), Palatinides Inowladislaviensis, manu propria.

Andreas Zaremba de Calinowa manu propria.

Ioannes Christoporski, Dapifer Siradiensis, manu propria.

Ioannes Niemoiewski, Iudex Castrensis Inowladislaviensis.

*) Synt. utr. Crunsiensis.

**) Synt. utr. Krotoki.

Laurentius Niemoiewski.

Marcianus Niemoiewski.

Alexander Niemoiewski.

Nicolaus Rozenski, Iudex terrestris Inowladislaviensis, manu propria.

Ioannes Ruszynowski, Vexillifer Palatinatus Inowladislaviensis manu propria.

Martinus Trleski, Dapifer Inowladislaviensis manu propria.

Gallus Koscielski, Subiudex terrestris Brestensis, manu propria.

Ioannes Modlibog, Venator Inowladislaviensis, manu propria.

Iacobus Swierzewski, de Lescze, Nuncius ex coetu Radziejoviensi.

Albertus Koscielski, ab eodem coetu Nuncius ad Synodum.

Andreas Grodziecki.

Martinus Bukowiecki, de Bukowiec.

Ioannes Suchorzewski.

Matthias Siedleicki.

Christophorus Bardzki.

Petrus Zychlinski.

Martinus Kreza, manu propria.

Martinus Wichorski, notarius Castrensis Radziejoviensis, manu propria.

Casparus Kempski, manu propria.

Simon Ostromeczki, manu propria.

Albertus Dorpouski, manu propria.

Albertus Gadeczki, manu propria.

Stanislaus Cikowski, manu propria.

Stanislaus Skorulski), ex Magno Ducatu Lithuaniae.*

Iacobus Broniewski, manu propria.

Ioannes Koricinski de Korytnica, ex Siradiensi Palatinatu, manu propria.

Martinus Broniewski, et

Martinus Chrzastowski, nuncij ex Palatinatu Russiae, suo, et fratrum suorum eiusdem Palatinatus nominibus, manu propria.

Petrus Palczewski, ex Districtu Zatoriensi nuncius, manu propria.

Albertus Zbozy Zakrzewski, Iudex Castrensis Radziejoviensis, manu propria.

Zbozy Zakrzewski, manu propria.

Gregorius Zbozy Zakrzewski.

Albertus Zychlinski.

Andreas Kryszkowski. } manu propria.

Sebastianus Granowski. }

Iohannes Bokiey Zanislawski, ex Magno Ducatu Lithuaniae.

Raphael Soszyc Zbiroski, notarius castrensis Lidensis, ex Magno Ducatu Lithuaniae, manu propria.

Petrus Goluchowski, Ecclesiarum Palatinatus Sendomiriensis nuncii,

Andreas Ossolinski. } manu propria.

Ioannes Lipski, de Iastrzebniki, manu propria.

Przeclaus Laszkowski, manu propria.

Raphael Nowowieyski, manu propria.

Ioannes Wassowski, manu propria.

Iohannes Cossowski, Vicecapitaneus Dyboviensis.

Ioannes Woiszewski, manu propria.

Michael Paledzki, manu propria.

Bernhardus Tloczki, manu propria.

Ianusius Lubowski.

*) Synt. utr. *Sorulski.*

Paulus Gniewkowski.

Casparus Iaruzel Brzezniczki.

Balthasar Rachoczki, Medicinae Doctor.

Henricus Girk, Senior Secularis Ecclesiae Posnaniensis, Confessionis Bohemicae, suo et aliorum fratrum eiusdem coetus nomine, manu propria.

Christophorus Ridt, Confessionem Augustanam profitens, et Senior coetus Posnaniensis, subscribo Consensui, manu propria.

Casparus Hampel, Nuncius Ecclesiae Posnaniensis, manu propria.

Georgius Gelhar, Nuncius coetus Posnaniensis, manu propria.

Ad Hebraeos XII. Vers. XIV.

Pacem sectamini cum omnibus, et sanctimoniam: sine qua nemo videbit Dominum.

FINIS.

3.

ARTICULI

De quibus in synodo Londonensi Anno Dom. M. D. LII. ad tollendam opinionum dissensionem, et consensum verae religionis firmandum, inter Episcopos et alios eruditos viros convenerat:

REGIA autoritate in lucem editi.

De fide in Sacrosanctam Trinitatem.

Unus est vivus et verus Deus, aeternus, incorporeus, impartibilis, impassibilis, immensae potentiae, sapientiae, ac bonitatis, creator et conservator omnium, tum visibilium tum invisibilium. Et in unitate huius divinae naturae tres sunt personae, eiusdem essentiae, potentiae, ac aeternitatis, Pater, Filius, et Spiritus sanctus.

Verbum Dei, verum hominem esse factum.

Filius qui est verbum patris, in utero beatæ Virginis, ex illius substantia naturam humanam assumpsit, ita ut duae naturae, divina et humana, integre atque perfecte in unitate personae fuerint inseparabiliter coniunctae, ex quibus est unus Christus, verus Deus et verus homo, qui vere passus est, crucifixus, mortuus et sepultus, ut patrem nobis reconciliaret, essetque hostia non tantum pro culpa originis, verum etiam pro omnibus actualibus hominum peccatis.

De descensu Christi ad Inferos.

Quemadmodum Christus pro nobis mortuus est et sepultus, ita est etiam credendus ad inferos descendisse. Nam corpus usque ad resurrectionem in sepulchro iacuit, Spiritus ab illo emissus, cum spiritibus qui in carcere sive in inferno detinebantur, fuit, illisque praedicavit, quemadmodum testatur Petri locus.

Resurrectio Christi.

Christus vere a mortuis resurrexit, suumque corpus cum carne, ossibus, omnibusque ad integritatem humanae naturae per-

inentibus, recepit, cum quibus in coelum ascendit, ibique residet quoad extremo die ad iudicandos homines revertatur.

Divinae Scripturae doctrina sufficit ad salutem.

Scriptura sacra continet omnia quae sunt ad salutem necessaria, ita ut quicquid in ea nec legitur neque inde probari potest, licet interdum a fidelibus, ut pium et conducibile ad ordinem et decorum admittatur, attamen a quoquam non exigendum est, ut tanquam articulus fidei credatur, et ad salutis necessitatem requiri putetur.

Vetus Testamentum non est reiiciendum.

Testamentum Vetus, quasi Novo contrarium sit, non est repudiandum, sed retinendum, quandoquidem tam in veteri quam in novo per Christum, qui unicus est mediator Dei et hominum, Deus et homo, aeterna vita humano generi est proposita. Quare non sunt audiendi, qui veteres tantum in promissiones temporarias sperasse consingunt.

Symbola tria.

Symbola tria, Nicenum, Athanasij, et quod vulgo Apostolicum appellatur, omnino recipienda sunt. Nam firmissimis divinarum scripturarum testimonijs probari possunt.

Peccatum Originale.

Peccatum originis non est (ut fabulantur Pelagianj, et hodie Anabaptistae repetunt) in imitatione Adami situm, sed est vitium et depravatio naturae cuiuslibet hominis ex Adamo naturaliter propagati, qua fit ut ab originali iustitia, quam longissime distet, ad malum sua natura propendeat, et caro semper adversus spiritum concupiscat: unde in unoquoque nascentium, iram Dei atque damnationem meretur. Manet etiam in renalis haec naturae depravatio, qua fit ut affectus carnis, graece *φρόνημα σαρκός*, quod alij sapientiam, alij sensum, alij affectum, alij studium vocant, legi Dei non subijciatur. Et quanquam renalis et credentibus nulla propter Christum est condemnatio, peccati tamen in sese rationem habere concupiscentiam fatetur Apostolus.

De libero arbitrio.

Absque gratia Dei, quae per Christum est, nos praeveniente ut velimus, et cooperante, dum volumus, ad pietatis opera facienda, quae Deo grata sint et accepta, nihil valemus.

De Gratia.

Gratia Christi, seu spiritus sanctus qui per eundem datur, cor lapideum aufert, et dat cor carneum. Atque licet ex nolen-

tibus quae recta sunt, volentes faciat, et ex volentib. prava, nolentes reddat, voluntati nihilominus violentia nullam infert. Et nemo hac de causa, cum peccaverit, seipsum excusare potest, quasi nolens aut coactus peccaverit ob eam causam accusari non mereatur aut damnari.

De hominis iustificatione.

Iustificatio ex sola fide Iesu Christi, eo sensu quo in Homilia de iustificatione explicatur, est certissima et saluberrima christianorum doctrina.

Opera ante iustificationem.

Opera quae fiunt ante gratiam Christi, et Spiritus eius afflatum, cum ex fide Iesu Christi non prodeant, minime Deo grata sunt. Neque gratiam (ut multi vocant) de congruo merentur. Imo cum non sint facta ut Deus illa fieri voluit et praecepit, peccati rationem habere non dubitamus.

Opera Supererogationis.

Opera quae Supererogationis appellant, non possunt sine arrogantia et impietate praedicari, nam illis declarant homines non tantum se Deo reddere quae tenentur, sed plus in eius gratiam facere quam deberent: cum aperte Christus dicat, Cum feceritis omnia quaecunque praecepta sunt vobis, dicite: Servi inutiles sumus.

Nemo praeter Christum est sine peccato.

Christus in nostrae naturae veritate, per omnia similis factus est nobis, excepto peccato, a quo prorsus erat immunis, tum in carne tum in spiritu. Venit ut agnus absque macula esset, qui mundi peccata per immolationem sui semel factam tolleretur: et peccatum (ut inquit Ioannes) in eo non erat: sed nos reliqui etiam baptizati, et in Christo regenerati, in multis tamen offendimus omnes, et si dixerimus quia peccatum non habemus, non ipsos seducimus, et veritas in nobis non est.

De peccato in spiritum sanctum.

Non omne peccatum mortale post baptismum voluntarie perpetratum, est peccatum in spiritum sanctum et irremissibile: proinde lapsis a baptismo in peccata, locus poenitentiae non est negandus. Post acceptum spiritum sanctum possumus a gratia data recedere atque peccare, denuoque per gratiam Dei resurgere ac resipiscere. Ideoque illi damnandi sunt, qui se quamdiu hic vivant, amplius non posse peccare affirmant, aut vere resipiscen-
tibus poenitentiae locum denegant.

Blasphemia in spiritum sanctum.

Blasphemia in spiritum sanctum, est cum quis verborum Dei manifeste perceptam veritatem, ex malitia et obfirmatione animi, convicijs insectatur, et hostiliter insequitur. Atque huiusmodi, quia maledicto sunt obnoxij, gravissimo sese adstringunt scelerei. Unde peccati hoc genus Irremissibile a Domino appellatur, et affirmatur.

De praedestinatione et electione.

Praedestinatio ad vitam, est aeternum Dei propositum, quo ante iacta mundi fundamenta suo consilio, nobis quidem occulto, constanter decrevit eos quos elegit ex hominum genere, a maledicto et exitio liberare, atque ut vasa in honorem efficta, per Christum ad aeternam salutem adducere: unde qui tam praeclaro Dei beneficio sunt donati, illi spiritu eius, opportuno tempore operante, secundum propositum eius vocantur, vocationi per gratiam parent, iustificantur gratis, adoptantur in filios, unigeniti Iesu Christi imagini efficiuntur conformes, in bonis operibus sancte ambulant, et demum ex Dei misericordia pertingunt ad sempiternam felicitatem.

Quemadmodum praedestinationis et electionis nostrae in Christo pia consideratio, dulcis, suavis, et ineffabilis consolationis plena est vere pijs et his qui sentiunt in se vim spiritus Christi, facta carnis et membra quae adhuc sunt super terram mortificantem, animumque ad coelestia et superna rapientem, tum quia fidem nostram de aeterna salute consequenda per Christum, plurimum stabilis atque confirmat, tum quia amorem nostrum in Deum vehementer accendit: Ita hominibus curiosis, carnalibus, et spiritu Christi destitutis, ob oculos perpetuo versari praedestinationis Dei sententiam, perniciosissimum est praecipitium, unde illos diabolus pertrudit vel in desperationem, vel in aequae perniciosam impurissimae vitae securitatem. Deinde licet praedestinationis decreta sunt nobis ignota, promissiones tamen divinas sic amplecti oportet, ut nobis in sacris literis generaliter propositae sunt: et Dei voluntas in nostris actionibus ea sequenda est, quam in verbo Dei habemus diserte revelatam.

Tantum in nomine Christi speranda est aeterna salus.

Sunt et illi anathematizandi qui dicere audent, unumquemque in lege aut secta quam profitetur esse servandum, modo iuxta illam et lumen naturae accurate vixerit: cum sacrae literae tantum Iesu Christi nomen praedicent, in quo salvos fieri homines oporteat.

Omnes obligantur ad moralia legis praecepta servanda.

Lex a Deo data per Mosen, licet quo ad caeremonias et ritus, christianos non astringat, neque civilia eius praecepta in ali-

qua Republica necessario recipi debeant, nihilominus ab obedientia mandatorum quae Moralia vocantur nullus quantumvis christianus est solutus: quare illi non sunt audiendi, qui sacras literas tantum infirmis datas esse perhibent, et spiritum perpetuo iactant, a quo sibi quae praedicant suggeri asserunt, quauquam cum sacris litteris apertissime pugnent.

De Ecclesia.

Ecclesia Christi, visibilis est coetus fidelium, in quo verbum Dei purum praedicatur, et sacramenta quoad ea quae necessario exiguntur, iuxta Christi institutum recte administrantur.

Sicut erravit ecclesia Hierosolymitana, Alexandrina, et Antiochena, ita et erravit ecclesia Romana, non solum quoad agenda et caeremoniarum ritus, verum in his etiam quae credenda sunt.

De Ecclesiae autoritate.

Ecclesiae non licet quicquam instituere, quod verbo Dei scripto adversetur: neque unum scripturae locum sic exponere potest, ut alteri contradicat: quare licet ecclesia sit divinorum librorum testis et conservatrix, attamen ut adversus eos nihil discernere, ita praeter illos nihil credendum de necessitate salutis debet obtrudere.

De autoritate conciliorum generalium.

Generalia concilia sine iussu et voluntate Principum congregari non possunt: et ubi convenerint, quia ex hominibus constant, qui non omnes spiritu et verbis Dei reguntur, et errare possunt, et interdum errarunt, etiam in his quae ad normam pietatis pertinent: ideo quae ab illis constituuntur, ut ad salutem necessaria, neque robur habent neque autoritatem, nisi ostendi possint sacris literis esse desumpta.

De Purgatorio.

Scholasticorum doctrina de purgatorio, de Indulgentijs, de veneratione et adoratione tum Imaginum tum reliquiarum, necnon de invocatione sanctorum, res est inutilis, inaniter conficta, et nullis scripturarum testimonijs innititur, imo verbo Dei perniciose contradicit.

Nemo in Ecclesia ministret nisi vocatus.

Non licet cuiquam sumere sibi munus publice praedicandi, aut administrandi Sacramenta in Ecclesia, nisi prius fuerit ad haec obeunda legitime vocatus, et missos existimare debemus, qui per homines, quibus potestas vocandi ministros atque mittendi in vineam Domini publice concessa est in ecclesia, cooptati fuerint et asciti in hoc opus.

Agendum est in ecclesia lingua quae sit populo nota.

Decentissimum est et verbo Dei maxime congruit, ut nihil in ecclesia publice legatur aut recitetur lingua populo ignota: Idque Paulus fieri vetuit, nisi adesset qui interpretaretur.

De Sacramentis.

Dominus noster Iesus Christus sacramentis numero paucissimis, observatu facillimis, significatione praestantissimis, societatem novi populi colligavit, sicuti est Baptismus et Coena Domini.

Sacramenta non instituta sunt a Christo ut spectarentur aut circumferrentur, sed ut rite illis uteremur: et in his duntaxat qui digne percipiunt, salutarem habent effectum, idque non ex opere (ut quidem loquuntur) operato, quae vox ut peregrina est et sacris literis ignota, sic parit sensum minime pium, sed admodum superstitiosum: qui vero indigne percipiunt, damnationem (ut inquit Paulus) sibiipsis acquirunt.

Sacramenta per verbum Dei instituta, non tantum sunt notae professionis christianorum, sed certa quaedam potius testimonia et efficacia signa gratiae, atque bonae in nos voluntatis Dei, per quae invisibiliter ipse in nobis operatur, nostramque fidem in se non solum excitat verum etiam confirmat.

Ministrorum malitia non tollit efficaciam institutionum divinarum.

Quamvis in ecclesia visibili, bonis mali sint semper admixti, atque interdum ministerio verbi et sacramentorum administrationi praesint, tamen cum non suo sed Christi nomine agant, eiusque mandato et auctoritate ministrent, illorum ministerio uti licet, cum in verbo Dei audiendo, tum in sacramentis percipiendis: neque per illorum malitiam effectus institutorum Christi tollitur, aut gratia donorum Dei minuitur, quoad eos qui fide et rite sibi oblatata percipiunt, quae propter institutionem Christi et promissionem efficacia sunt, licet per malos administrentur.

Ad Ecclesiae tamen disciplinam pertinet, ut in eos inquiretur accusenturque ab hijs, qui eorum flagitia noverint, atque tandem iusto convicti iudicio, deponantur.

De Baptismo.

Baptismus, non est tantum signum professionis, ac discriminis nota, qua Christiani a non Christianis discernuntur, sed etiam est signum regenerationis, per quod tanquam per instrumentum recte Baptismus suscipientes Ecclesiae inseruntur, promissiones de remissione peccatorum atque adoptione nostra in filios Dei per Spiritum Sanctum visibiliter obsignantur, fides confirmatur, et vi divinae invocationis, gratia augetur. Mos Ecclesiae baptizandi parvulos et laudandus est, et omnino in Ecclesia retinendus.

De Coena Domini.

Coena Domini non est tantum signum mutuae benevolentiae christianorum inter sese, verum potius est sacramentum nostrae per mortem Christi redemptionis. Atque adeo rite, digne et cum fide sumentibus, panis quem frangimus est communicatio corporis Christi: Similiter poculum benedictionis, est communicatio sanguinis Christi.

Panis et vini transubstantiatio in Eucharistia, ex sacris literis probari non potest, sed apertis scripturae verbis adversatur, et multarum superstitionum dedit occasionem.

Quum naturae humanae veritas requirat, ut unius eiusdemque hominis corpus in multis locis simul esse non possit, sed in uno aliquo et definito loco esse oporteat, idcirco Christi corpus, in multis et diversis locis, eodem tempore, praesens esse non potest. Et quoniam, ut tradunt sacrae literae, Christus in coelum fuit sublatus, et ibi usque ad finem seculi est permansurus, non debet quisquam fidelium carnis eius et sanguinis Realem et Corporalem (ut loquuntur) praesentiam in Eucharistia vel credere vel profiteri.

Sacramentum Eucharistiae ex institutione Christi non servabatur, circumferebatur, elevabatur, nec adorabatur.

De unica Christi oblatione in cruce perfecta.

Oblatio Christi semel facta, perfecta est redemptio, propitiatio et satisfactio pro omnibus peccatis totius mundi, tam originalibus quam actualibus: neque praeter illam unicam est ulla alia pro peccatis expiatio. Unde Missarum sacrificia, quibus vulgo dicebatur, sacerdotem offerre Christum in remissionem poenae aut culpa pro vivis et defunctis, figmenta sunt, et perniciosae imposturae.

Coelibatus ex verbo Dei praecipitur nemini.

Episcopis, presbyteris et diaconis non est mandatum ut coelibatum voveant: neque iure divino coguntur matrimonio abstinere.

Excommunicati vitandi sunt.

Qui per publicam Ecclesiae denuntiationem rite ab unitate ecclesiae praecisus est et excommunicatus, is ab universa fidelium multitudine, donec per poenitentiam publice reconciliatus fuerit, arbitrio iudicis competentis, habendus est tanquam Ethnicus et Publicanus.

Traditiones Ecclesiasticae.

Traditiones atque caeremonias easdem non omnino necessarium est esse ubique, aut prorsus consimiles, nam et variae sem-

per fuerunt, et mutari possunt pro Regionum et morum diversitate, modo nihil contra Dei verbum instituitur.

Traditiones et caeremonias ecclesiasticas quae cum verbo Dei non pugnant, et sunt autoritate publica institutae atque probatae, quisquis privato consilio volens et data opera publice violaverit, ut is quis peccat in publicum ordinem ecclesiae, quique laedit autoritatem magistratus, et qui infirmorum fratrum conscientias vulnerat, publice, ut caeteri timeant, arguendus est.

Homiliae.

Homiliae nuper ecclesiae Anglicanae per iniunctiones Regias traditae atque commendatae, piae sunt atque salutares, doctrinamque ab omnibus amplectendam continent: quare populo diligenter, expedite clareque recitandae sunt.

De libro Praecationum et caeremoniarum Ecclesiae Anglicanae.

Liber qui nuperrime auctoritate Regis et Parliamenti Ecclesiae Anglicanae traditus est, continens modum et formam orandi, et sacramenta administrandi in ecclesia Anglicana: Similiter et libellus eadem autoritate editus de ordinatione ministrorum ecclesiae, quoad doctrinae veritatem, pij sunt et salutari doctrinae evangelij in nullo repugnant sed congruunt, et eandem non parum promovent et illustrent, atque ideo ab omnibus ecclesiae Anglicanae fidelibus membris, et maxime a ministris verbi, cum omni promptitudine animorum et gratiarum actione recipiendi, approbandi, et populo Dei commendandi sunt.

De civilibus Magistratibus.

Rex Angliae est supremum caput in terris post Christum ecclesiae Anglicanae et Hibernicae.

Romanus Pontifex nullam habet iurisdictionem in hoc regno Angliae.

Magistratus civilis est a Deo ordinatus atque probatus, quamobrem illi non solum propter iram, sed etiam propter conscientiam obediendum est.

Leges civiles possunt Christianos propter capitalia et gravia crimina morte punire.

Christianis licet ex mandato magistratus arma portare, et iusta bella administrare.

Christianorum bona non sunt communia.

Facultates et bona christianorum non sunt communia, quoad ius et possessionem, ut quidam anabaptistae falso iactant, debet tamen quisque de his quae possidet, pro facultatum ratione, pauperibus eleemosynas benigne distribuere.

Licet christianis iurare.

Quemadmodum iuramentum vanum et temerarium a Domino nostro Iesu Christo et ab Apostolo eius Iacobo christianis hominibus interdictum esse fatemur, ita Christianam religionem minime prohibere censemus, quin iubente magistratu, in causa fidei et charitatis iurare liceat, modo id fiat iuxta Prophetæ doctrinam, in iustitia, in iudicio et veritate.

Resurrectio mortuorum nondum est facta.

Resurrectio mortuorum non adhuc facta est, quasi tantum ad animam pertineat, qui per Christi gratiam a morte peccatorum excitetur, sed extremo die quoad omnes qui obierunt, expectanda est: tunc enim vita defunctis (ut scripturae manifestissime testantur) propria corpora, carnes et ossa restituentur, ut homo integer, prout vel recte vel perditè vixerit, iuxta sua opera, sive præmia sive poenas reportet.

Defunctorum animae neque cum corporibus intereunt, neque otiose dormiunt.

Qui animas defunctorum prædicant usque ad diem iudicii absque omni sensu dormire, aut illas asserunt una cum corporibus mori, et extrema die cum illis excitandas, ab orthodoxa fide, quæ nobis sacris literis traditur, prorsus dissentiunt.

Millenarij.

Qui millenariorum fabulam revocare conantur, sacris literis adversantur et in Iudaica deliramenta sese præcipitant.

Non omnes tandem servandi sunt.

Hij quoque damnatione digni sunt, qui conantur hodie perniciosam opinionem instaurare, quod omnes, quantumvis impij, servandi sunt tandem, cum definito tempore a iustitia divina poenas de admissis flagitijs luerunt.

4.

ANGLICANA CONFESSIO FIDEI,

IN ARTICULIS DE QUIBUS CONVENIT INTER ARCHIE-
piscopos et Episcopos utriusque provinciae et Clerum universum :
in Synodo Londinensi, anno Domini 1562, ad tollendam opinionum
dissensionem, et ad consensum in vera Religione firmandum.

De Fide In Sacrosanctam Trinitatem.

I. Unus est vivus et verus Deus, aeternus, incorporeus, impartibilis, impassibilis, immensae potentiae, sapientiae, ac bonitatis: creator et conservator omnium tum visibilium, tum invisibilium. Et in unitate huius divinae naturae tres sunt personae, eiusdem essentiae, potentiae ac aeternitatis, *Pater, Filius, et Spiritus sanctus.*

De Verbo, sive Filio Dei qui verus homo factus est.

II. Filius qui est Verbum patris, ab aeterno a patre genitus, verus et aeternus Deus, ac patri consubstantialis in utero beatae Virginis, ex illius substantia naturam humanam assumpsit, ita ut *duae naturae*, divina et humana integre atque perfecte in unitate personae fuerint inseparabiliter coniunctae, ex quibus est unus Christus verus Deus et verus homo, qui vere passus est, crucifixus, mortuus et sepultus, ut patrem nobis reconciliaret, essetque hostia, non tantum pro culpa originis, verum etiam pro omnibus actualibus hominum peccatis.

De descensu Christi ad inferos.

III. Quemadmodum Christus pro nobis mortuus est et sepultus, ita est etiam credendus ad inferos descendisse.

De Resurrectione Christi.

IV. Christus vere a mortuis resurrexit, suumque corpus cum carne, ossibus, omnibusque ad integritatem humanae naturae pertinentibus, recepit, cum quibus in coelum ascendit, ibique residet quoad extremo die ad iudicandos homines reversurus sit.

De Spiritu sancto.

V. Spiritus sanctus, a patre et filio procedens, eiusdem est cum patre et filio essentiae, maiestatis et gloriae, verus ac aeternus Deus.

De divinis Scripturis quod sufficiant ad salutem.

VI. Scriptura sacra continet omnia quae ad salutem sunt necessaria, ita ut quicquid in ea nec legitur, nec inde probari potest, non sit ■ quoquam exigendum, ut tanquam articulus fidei credatur, aut ad salutis necessitatem requiri putetur.

Sacrae scripturae nomine eos *Canonicos libros* veteris et novi Testamenti intelligimus, de quorum autoritate in Ecclesia nunquam dubitatum est.

De nominibus et numero librorum sacrae Canonicae Scripturae veteris Testamenti.

Genesis.	Ruth.
Exodus.	Prior liber Samuelis.
Leviticus.	Secundus liber Samuelis.
Numeri.	Prior lib. Regum.
Deuteron.	Secundus liber Regum.
Prior liber Paralipomenon.	Liber Iob.
Secundus liber Paralipomenon.	Psalmi.
Primus liber Esdrae.	Proverbia.
Secundus liber Esdrae.	Ecclesiastes vel Concionator.
Liber Esther.	Cantica Salomonis.
Iosuae.	4 Prophetæ maiores.
Iudicum.	12 Prophetæ minores.

Alios autem libros (ut ait *Hieronymus*) legit quidem Ecclesia, ad exempla vitae et formandos mores, illos tamen ad dogmata confirmanda non adhibet, ut sunt,

Tertius liber Esdrae.	Baruch Propheta.
Quartus liber Esdrae.	Canticum trium puerorum.
Liber Tobiae.	Historia Susannae.
Liber Iudith.	De Bel et Dracone.
Reliquum libri Esther.	Oratio Manasses.
Liber Sapientiae.	Prior liber Machabaeorum.
Liber Iesu filii Sirach.	Secundus liber Machabaeorum.

Novi Testamenti omnes libros (ut vulgo recepti sunt) recipimus et habemus pro *Canonicis*.

De veteri Testamento.

VII. Testamentum vetus novo contrarium non est, quandoquidem tam in veteri quam in novo per Christum, qui unicus est

mediator Dei et hominum, Deus et homo, aeterna vita humano generi est proposita. Quare male sentiunt qui veteres tantum in promissiones temporarias sperasse confingunt. Quanquam lex a Deo data per Mosen (quoad ceremonias et ritus) Christianos non astringat, neque civilia eius praecepta in aliqua republica necessario recipi debeant, nihilominus tamen ab obedientia mandatorum (quae moralia vocantur) nullus quantumvis Christianus est solutus.

De tribus Symbolis.

VIII. Symbola tria, *Nicenum*, *Athanasii*, et quod vulgo Apostolorum appellatur, omnino recipienda sunt, et credenda: nam firmissimis Scripturarum testimoniis probari possunt.

De peccato originali.

IX. *Peccatum originis* non est (ut fabulantur *Pelagiani*) in imitatione Adami situm, sed est vitium et depravatio naturae cuiuslibet hominis ex Adamo naturaliter propagati, qua fit ut ab originali iustitia quam longissime distet, ad malum sua natura propendeat, et caro semper adversus spiritum concupiscat, unde in unoquoque nascentium iram Dei atque damnationem meretur. Manet in renatis haec naturae depravatio: qua fit ut affectus carnis, (Graeci *φρόνημα σαρκός*, quod alii sapientiam, alii sensum, alii affectum, alii studium carnis interpretantur) legi Dei non subiiciatur. Et quanquam renatis et credentibus nulla propter Christum est condemnatio, peccati tamen in sese rationem habere concupiscentiam, fatetur Apostolus.

De libero Arbitrio.

X. Ea est hominis post lapsum Adae conditio, ut sese naturalibus suis viribus et bonis operibus ad fidem et invocationem Dei convertere ac praeparare non possit. Quare absque gratia Dei quae per Christum est nos praeveniente ut velimus, et cooperante dum volumus ad pietatis opera facienda, quae Deo grata sunt et accepta, nihil valemus.

De hominis iustificatione.

XI. Tantum propter meritum Domini ac Servatoris nostri Iesu Christi per fidem, non propter opera et merita nostra, iusti coram Deo reputamur. Quare sola fide nos iustificari doctrina est saluberrima, ac consolationis plenissima, ut in homilia de iustificatione hominis fusius explicatur.

De bonis operibus.

XII. Bona opera quae sunt fructus fidei et iustificatos sequuntur, quanquam peccata nostra expiare et divini iudicii severitatem

ferre non possunt, Deo tamen grata sunt et accepta in Christo atque ex vera et viva fide, necessario profluunt; ut plane ex illis aequae fides viva cognosci possit, atque arbor ex fructu iudicari.

De operibus ante iustificationem.

XIII. Opera quae fiunt ante gratiam Christi, et Spiritus eius afflatum, cum ex fide Iesu Christi non prodeant minime Deo grata sunt, neque gratiam (ut multi vocant) de congruo merentur. Immo cum non sint facta ut Deus illa fieri voluit et praecepit, peccati rationem habere non dubitamus.

De operibus supererogationis.

XIV. Opera quae *supererogationis* appellant, non possunt sine arrogantia, et impietate praedicari. Nam illis declarant homines non tantum se Deo reddere quae tenentur, sed plus in eius gratiam facere, quam deberent, cum aperte Christus dicat, *Cum feceritis omnia quaecunque praecepta sunt vobis, dicite, Servi inutiles sumus.*

De Christo qui solus est sine peccato.

XV. Christus in nostrae naturae veritate per omnia similis factus est nobis, excepto peccato, a quo prorsus erat immunis, tum in carne, tum in spiritu. Venit ut agnus absque macula, qui mundi peccata per immolationem sui semel factam tolleretur, *et peccatum* (ut inquit Iohannes) *in eo non erat*: sed nos reliqui etiam baptizati, et in Christo regenerati, in multis tamen offendimus omnes. Et si dixerimus quia peccatum non habemus, nos ipsos seducimus, et veritas in nobis non est.

De peccato post Baptismum.

XVI. Non omne peccatum mortale post Baptismum voluntarie perpetratum, est peccatum in Spiritum sanctum, et irremissibile. Proinde lapsis Baptismo in peccata, locus poenitentiae non est negandus: post acceptum Spiritum sanctum possumus a gratia data recedere, atque peccare: denuoque per gratiam Dei resurgere, ac resipiscere: ideoque illi damnandi sunt qui se quandiu hic vivant, amplius non posse peccare affirmant, aut vere resipiscentibus veniae locum denegant.

De Praedestinatione et Electione.

XVII. Praedestinatio ad vitam est aeternum Dei propositum, quo ante iacta mundi fundamenta suo consilio, nobis quidem occulto, constanter decrevit, eos quos in Christo elegit ex hominum genere a maledicto et exitio liberare, atque (ut vasa in honorem efficta) per Christum ad aeternam salutem adducere. Unde qui

tam praeclaro Dei beneficio sunt donati, illi spiritu eius, opportuno tempore operante, secundum propositum eius vocantur, vocationi per gratiam parent, iustificantur gratis, adoptantur in filios Dei, unigeniti eius Iesu Christi imagini efficiuntur conformes, in bonis operibus sancte ambulant, et demum ex Dei misericordia pertingunt ad sempiternam felicitatem.

Quemadmodum praedestinationis et electionis nostrae in Christo pia consideratio, dulcis, suavis et ineffabilis consolationis plena est vere piis, et iis qui sentiunt in se vim spiritus Christi, facta carnis et membra quae adhuc sunt super terram mortificantem, animumque ad coelestia et superna rapientem: tum quia fidem nostram de aeterna salute consequenda per Christum plurimum stabilit atque confirmat, tum quia amorem nostrum in Deum vehementer accendit: Ita hominibus curiosis, carnalibus, et Spiritu Christi destitutis ob oculos perpetuo versari praedestinationis Dei sententiam, perniciosissimum est praecipitium, unde illos diabolus protrudit vel in desperationem, vel in aequae perniciosam impurissimae vitae securitatem. Deinde promissiones divinas sic amplecti oportet, ut nobis in sacris literis generaliter propositae sunt, et Dei voluntas in nostris actionibus ea sequenda est quam in verbo Dei habemus diserte revelatam.

De speranda aeterna salute tantum in nomine Christi.

XVIII. Sunt et illi anathematizandi qui dicere audent unumquenque in lege aut secta, quam profitetur, esse servandum, modo iuxta illam et lumen naturae accurate vixerit, cum sacrae literae tantum Iesu Christi nomen praedicent, in pro salvos fieri homines oporteat.

De Ecclesia.

XIX. Ecclesia Christi visibilis est coetus fidelium, in quo verbum Dei purum praedicatur, et Sacramenta, quoad ea quae necessario exiguntur, iuxta Christi institutum recte administrantur. Sicut erravit Ecclesia Hierosolymitana, Alexandrina, et Antiochena: ita et erravit Ecclesia Romana, non solum quoad agenda, et ceremoniarum ritus, verum in iis etiam quae credenda sunt.

De Ecclesiae authoritate.

XX. Ecclesiae non licet quicquam instituere quod verbo Dei adversetur, neque unum Scripturae locum sic exponere potest, ut alteri contradicat. Quare licet Ecclesia sit divinorum librorum testis, et conservatrix, attamen ut adversus eos nihil decernere, ita praeter illos, nihil credendum de necessitate salutis debet obtrudere.

De authoritate Conciliorum generalium.

XXI. Generalia Concilia sine iussu et voluntate principum congregari non possunt, et ubi convenerint, quia ex hominibus constant, qui non omnes spiritu et verbo Dei reguntur, et errare possunt, et interdum errarunt etiam in his quae ad normam pietatis pertinent: ideoque quae ab illis constituuntur, ut ad salutem necessaria, neque robur habent neque authoritatem, nisi ostendi possint e sacris literis esse desumpta.

De Purgatorio.

XXII. Doctrina Romanensium de Purgatorio, de indulgentiis, de veneratione et adoratione tum imaginum, tum reliquiarum, nec non de invocatione Sanctorum, res est futilis, inaniter conficta, et nullis Scripturarum testimoniis innitur, imo verbo Dei contradicit.

De vocatione Ministrorum.

XXIII. Non licet cuiquam sumere sibi munus publice praedicandi, aut administrandi Sacramenta in Ecclesia, nisi prius fuerit ad haec obeunda legitime vocatus et missus. Atque illos legitime vocatos et missos existimare debemus, qui per homines, quibus potestas vocandi Ministros atque mittendi in vineam Domini publice concessa est in Ecclesia, coaptati fuerint, et asciti in hoc opus.

De precibus publicis dicendis in lingua vulgari.

XXIV. Lingua populo non intellecta publicas in Ecclesia preces peragere, aut Sacramenta administrare, verbo Dei et primitivae Ecclesiae consuetudini plane repugnat.

De Sacramentis.

XXV. Sacramenta a Christo instituta, non tantum sunt novae professionis Christianorum, sed certa quaedam potius testimonia, et efficacia signa gratiae atque bonae in nos voluntatis Dei, per quae invisibiliter ipse in nos operatur, nostramque fidem in se non solum excitat, verum etiam confirmat.

Duo a Christo Domino nostro in Evangelio instituta sunt Sacramenta, scilicet: *Baptismus*, et *Coena Domini*.

Quinque illa vulgo nominata Sacramenta: scilicet *confirmatio*, *poenitentia*, *ordo*, *matrimonium*, et *extrema unctio*, pro Sacramentis Evangelicis habenda non sunt, ut quae partim a prava Apostolorum imitatione profluxerunt, partim vitae status sunt in Scripturis quidem probati: sed Sacramentorum eandem cum Baptismo et Coena Domini rationem non habentes, ut quae signum aliquod visibile seu ceremoniam a Deo institutam non habeant.

Sacramenta non in hoc instituta sunt a Christo ut spectarentur, aut circumferrentur, sed ut rite illis uteremur, et in iis duntaxat qui *digne* percipiunt salutarem habent effectum: qui vero indigne percipiunt, damnationem (ut inquit Paulus) sibi ipsis acquirunt.

De vi institutionum divinarum, quod eam non tollat malitia hominum.

XXVI. Quanvis in Ecclesia visibili, bonis mali semper sunt admixti, atque interdum ministerio verbi, et Sacramentorum administrationi praesint: tamen cum non suo, sed Christi nomine agant, eiusque mandato, et authoritate ministrent, illorum ministerio uti licet, cum in verbo Dei audiendo, tum in Sacramentis percipiendis. Neque per illorum malitiam effectus institutorum Christi tollitur, aut gratia donorum Dei minuitur, quoad eos qui fide et rite sibi oblata percipiunt, quae propter institutionem Christi et promissionem efficacia sunt, licet per malos administrantur.

Ad Ecclesiae tamen disciplinam pertinet, ut in malos ministros inquiratur, accusenturque ab his qui eorum flagitia noverint, atque tandem iusto convicti iudicio deponantur.

De Baptismo.

XXVII. Baptismus non est tantum professionis signum ac discriminis nota, qua Christiani a non Christianis discernantur, sed etiam est signum regenerationis, per quod tanquam per instrumentum recte Baptismus suscipientes, Ecclesiis inseruntur, promissiones de remissione peccatorum atque adoptione nostra in filios Dei per Spiritum sanctum visibiliter obsignantur, fides confirmatur, et vi divinae invocationis gratia augeatur.

Baptismus parvulorum omnino in Ecclesia retinendus est, ut qui cum Christi institutione optime congruat.

De Coena Domini.

XXVIII. Coena Domini non est tantum signum mutuae benevolentiae Christianorum inter sese, verum potius est Sacramentum nostrae per mortem Christi redemptionis.

Atque adeo rite digne et cum fide sumentibus, panis quem frangimus est communicatio corporis Christi: similiter poculum benedictionis est communicatio sanguinis Christi.

Panis et vini *transsubstantiatio* in Eucharistia ex sacris literis probari non potest, sed apertis Scripturae verbis adversatur, Sacramenti naturam evertit, et multarum superstitionum dedit occasionem.

Corpus Christi datur, accipitur, et manducatur in Coena,

tantum coelesti et spirituali ratione. Medium autem quo corpus Christi accipitur et manducatur in Coena fides est.

Sacramentum Eucharistiae ex institutione Christi non servabatur, circumferebatur, elevabatur, nec adorabatur.

De manducatione corporis Christi, et impios illud non manducare.

XXIX. Impii et fide viva destituti licet carnaliter, et visibiliter (ut *Augustinus* loquitur) corporis et sanguinis Christi Sacramentum dentibus premant, nullo tamen modo Christi participes efficiuntur; sed potius tantae rei Sacramentum seu symbolum ad iudicium sibi manducant et bibunt.

De utraque specie.

XXX. Calix Domini Laicis non est denegandus, utraque enim pars dominici sacramenti ex Christi institutione et praecepto omnibus Christianis ex aequo administrari debet.

De unica Christi oblatione in cruce perfecta.

XXXI. Oblatio Christi semel facta perfecta est redemptio, propitiatio, et satisfactio pro omnibus peccatis totius mundi tam originalibus quam actualibus. Neque praeter illam unicam est ulla alia pro peccatis expiatio: unde Missarum sacrificia quibus vulgo dicebatur sacerdotem offerre Christum in remissionem poenae aut culpae pro vivis et defunctis, blasphemata figmenta sunt et perniciosae imposturae.

De coniugio Sacerdotum.

XXXII. Episcopis, Presbyteris, et Diaconis nullo mandato divino praeceptum est ut aut coelibatum voveant, aut a matrimonio abstineant. Licet igitur etiam illis, ut caeteris omnibus Christianis, ubi hoc ad pietatem magis facere iudicaverint, pro suo arbitratu matrimonium contrahere.

De excommunicatis vitandis.

XXXIII. Qui per publicam Ecclesiae denunciationem rite ab unitate Ecclesiae praecisus est et excommunicatus, is ab universa fidelium multitudine (donec per poenitentiam publice reconciliatus fuerit, arbitrio Iudicis competentis) habendus est tanquam ethnicus est publicanus.

De traditionibus Ecclesiasticis.

XXXIV. Traditiones atque ceremonias easdem non omnino necessarium est esse ubique aut prorsus consimiles: nam ut va-

riæ semper fuerunt, et mutari possunt pro regionum, temporum, et morum diversitate, modo nihil contra verbum Dei instituitur.

Traditiones et ceremonias Ecclesiasticas, quæ cum verbo Dei non pugnant, et sunt autoritate publica institutæ atque probatæ, quisquis privato consilio volens, et data opera, publice violaverit, is, ut qui peccat in publicum ordinem Ecclesiæ, quique lædit autoritatem magistratus, et qui infirmorum fratrum conscientias vulnerat, publice ut cæteri timeant, arguendus est.

Quaelibet *Ecclesia particularis* sive *nationalis*, autoritatem habet instituendi, mutandi, aut abrogandi ceremonias, aut ritus Ecclesiasticos, humana tantum autoritate institutos: modo omnia ad aedificationem fiant.

De Homiliis.

XXXV. Tomus secundus *Homiliarum*, quarum singulos titulos huic articulo subiunximus, continet piam et salutarem doctrinam, et his temporibus necessariam non minus quam prior tomus *Homiliarum*, quæ editæ sunt tempore *Eduardi sexti*: itaque eas in Ecclesiis per ministros diligenter et clare ut a populo intelligi possint recitandas esse iudicavimus.

De nominibus Homiliarum.

- Of the right use of the church.* (De recto usu Ecclesiæ.)
- Agaynst perill of Idolatrie.* (Contra periculum Idololatriæ.)
- Of repairing and keeping cleane of Churches.* (De reparatione et munditie Ecclesiarum s. templorum.)
- Of Good vvorkes.* (De bonis operibus.)
- First of Fastyng.* (De Ieiunio primo.)
- Agaynst gluctony and drunkennes.* (Contra voracitatem et ebrietatem.)
- Of the Nativitie of Christ.* (De Nativitate Christi.)
- Of the passion of Christ.* (De Passione Christi.)
- Of the resurrection of Christ.* (De Resurrectione Christi.)
- Of the vvorthy rereiving of the Sacrament of the body and bloude of Christ.* (De digno usu Sacramenti corporis et sanguinis Christi.)
- Of the giftes of the holy ghost.* (De donis Spiritus Sancti.)
- Agaynst excesse of apparel.* (Contra luxum in vestitu et ornatu.)
- Of prayer.* (De precibus.)
- Of the place and time of prayer.* (De loco et tempore precum.)
- That common prayers and Sacramentes ought to be ministred in knovvne tonge.* (De precibus publicis et Sacramentis lingua usitata administrandis.)
- Of the reverent estimation of Gods vvord.* (De debita verbi divini aestimatione et reverentia.)
- Of almesdoynge.* (De Eleemosynis.)

Of the Rogation dayes. (De Rogationum diebus.)

Of the state of matrimonie. (De Matrimonio.)

Of repentance. (De Resipiscentia.)

Agaynst Idlenes. (Contra otium.)

Agaynst rebellion. (Contra rebellionem.)

De Episcoporum et Ministrorum consecratione.

XXXVI. Libellus de consecratione Archiepiscoporum et Episcoporum, et de ordinatione Presbyterorum et Diaconorum editus nuper temporibus Eduuardi sexti, et autoritate Parlamenti illis ipsis temporibus confirmatur, omnia ad eiusmodi consecrationem et ordinationem necessaria continet, et nihil habet quod ex se sit aut superstitiosum, aut impium: itaque quicumque iuxta ritus illius libri consecrati aut ordinati sunt, ab anno secundo praedicti regis Eduuardi, usque ad hoc tempus, aut in posterum iuxta eosdem ritus consecrabitur aut ordinabuntur, rite atque ordine atque legitime statuimus esse et fore consecratos et ordinatos.

De civilibus Magistratibus.

XXXVII. Regia maiestas in hoc Angliae regno ac caeteris eius dominiis *summam habet potestatem*, ad quam omnium statuum huius regni, sive illi Ecclesiastici sint, sive Civiles in omnibus causis suprema gubernatio pertinet, et nulli externae iurisdictioni est subiecta, nec esse debet.

Cum Regiae Maiestati summam gubernationem tribuimus, quibus titulis intelligimus animos quorundam calumniatorum offendi, *non damus Regibus nostris, aut verbi Dei, aut Sacramentorum administrationem*, quod etiam iniunctiones ab *Elizabetha* Regina nostra, nuper editae, apertissime testantur. Sed eam tantum praerogativam, quam in sacris Scripturis a Deo ipso, omnibus piis Principibus videmus semper fuisse attributam: hoc est, ut omnes status atque ordines fidei suae a Deo commissos, sive illi Ecclesiastici sint sive Civiles in officio contineant, et contumaces ac delinquentes gladio civili coërceant.

Romanus Pontifex nullam habet iurisdictionem in hoc regno Angliae.

Leges Regni possunt Christianos propter capitalia, et gravia crimina, morte punire.

Christianis licet ex mandato magistratus arma portare et iusta bella administrare.

De illicita bonorum communicatione.

XXXVIII. Facultates et bona Christianorum non sunt communia, quoad ius et possessionem, (ut quidam *Anabaptistae* falso

iactant) debet tamen quisque de his, quae possidet, pro facultatum ratione, pauperibus eleemosynas benigne distribuere.

De Iureiurando.

XXXIX. Quemadmodum iuramentum vanum et temerarium a Domino nostro Iesu Christo et Apostolo eius Iacobo, Christianis hominibus interdictum esse fatemur: ita Christianorum Religionem minime prohibere censemus, quin iubente magistratu in causa fidei et charitatis iurare liceat, modo id fiat iuxta Prophetæ doctrinam in iustitia, in iudicio et veritate.

Confirmatio Articulorum.

XL. Hic liber antedictorum articulorum iam denuo approbatus est per assensum et consensum Serenissimæ Reginae Elizabethæ Dominae nostræ, Dei gratia Angliæ, Franciæ, et Hiberniæ Reginae, defensoris fidei etc. retinendus, et per totum Regnum Angliæ exequendus. Qui Articuli et lecti sunt, et denno confirmati subscriptione D. Archiepiscopi et Episcoporum superioris domus, et totius Cleri inferioris domus in Convocatione Anno Domini 1571.

5.

**REPETITIO BREVIS,
SIMPLEX ET PERSPICUA ORTHODOXAE CON-
FESSIONIS,**

QUAM

**AMPLECTUNTUR ECCLESIAE PRINCIPATUS AN-
HALTINI IN ALIQUOT ARTICULIS, INTER NON-
NULLOS HOC TEMPORE CONTROVERSIS.**

ITEM

**DE MYSTERIO INCARNATIONIS VERBI
ET UNIONIS HYPOSTATICAЕ, CONTRA UBIQUITATEM,
ET REALEM COMMUNICATIONEM IDIOMATUM,**

ASSERTIO CATHOLICA

**EXTRACTA SUPER FUNDAMENTUM S. LITERARUM, IUXTA
CONSENSUM TOTIUS ORTHODOXAE ANTIQUITATIS, ET SCHOLASTICORUM SINCERIORUM, CUM QUIBUS CONSENTIT ET
LUTHERUS, UBI HUNC LOCUM EX PROFESSO ET SOLIDE
TRACTAT.**

TYPOGRAPHUS LECTORI SALUTEM.

*Incidi forte fortuna in pagellas, recitantes Confessionem
■ Theologis Ecclesiae Anhaltinae, anno 79, mense Martio, in
conventu Cassellano Theologis Hassis, ut intellexi, et legatis reliquis exhibitam. Quas cum vel hoc nomine maximopere non possem non probare, quod de summis fidei Christianae articulis sententias veras, atque orthodoxas non tantum perspicua brevitate, verum etiam debita cum modestia, et sine animorum acerbitate, omissis pungendi alios aculeis, pie recitari et rotunde explicari perspicerem: Visus mihi fui operae pretium facturum, si easdem typis illustrarem, et ut publici usus essent, in lucem ederem. Quamquam autem fieri posset, ut autores istius Confessionis hisce turbulentis temporibus editionem suspendi, et differri maluissent: tamen rogarim, ne moleste ferant, orthodoxae et Catholicae ve-*

ritatis potiore me rationem habuisse, quam ut ipsorum prius consensum de publicatione expetierim. Interest enim Ecclesiae, cuius civem esse, teste Basilio, unica laus est, veritatem omnibus modis illustrari: Nec video, quisnam iure offendi hac opera mea possit, cum autores ipsi sine praeiudicio omnium recte iudicantium censurae suas sententias pie subiiciant. Quinetiam exemplum tractandi arduum hoc religionis negotium ἀντὶ τοῦ ἀδῶν, hinc alii capere poterunt: nedum nescio quo zelo inflammati, veritatis assertores videri volunt, occultam naturae feritatem prodant, atque ita veritatem caussae vel evertant feri, vel turpi caecorum affectuum impotentia polluant.

Sed te pie et candide Lector, pro aequitate, quae Christianos decet, etiam atque etiam rogatum volo, cum finem consilii atque instituti mei intelligas, sinistre ne accipias, quae dextre porrigo. Vale.

Anno Confessionis Catholicae.

Salvator noster Verus Deus, et
Verus homo est.

ANHALTINORUM PRAEFATIO.

Gravissimum extat praeceptum Zachar. 8. quod inprimis Christianae fidei consortes obligat: ut veritatem et pacem colamus. Quemadmodum enim sine pace, seu consensu eorum, qui veram Dei agnitionem profitentur, non potest Ecclesiae congregatio durare, sed tristis tandem dissipatio sequitur: ita veritas, solidae pacis fundamentum est: et omnis pacificatio, spectans praesertim ad fidem et conscientiam, irrita esse solet, quae super veritate (soli autem Dei verbum est aeterna, et immota veritas) non ex-
truitur.

Invocamus igitur Filium Dei Dominum nostrum Iesum Christum, qui non tantum salutiferae pacis instaurator et autor est, sed etiam ipsa est via, veritas ac vita, ut sanctificet nos in veritate verbi sui: Et haec duo summa bona, puritatem incorruptam doctrinae Evangelii, piamque animorum consensionem, inter nos perpetuo tueatur ac conservet, et procul ab Ecclesia, quam sibi in hac mundi senecta colligit, diabolum mendacem et homicidam repellat.

Sicut autem has preces exaudiri a Filio Dei minime dubitamus, cum et ipse, ut summus noster sacerdos, ardentissima haec vota pro nobis faciat: Sancte Pater conserva eos in nomine tuo, quos Tu mihi dedisti, ut unum sint, sicut et nos unum sumus etc. Ita ne quis dubitet de studio nostro circa mutuum Christianae pacis vinculum, ut illud, quantum in nobis est, sartum tectum custodiamus, et quasi de manu in manum fideliter ad posteros propagemus, qua poterimus perspicuitate, et brevitate, recitabimus

summam doctrinae, quam Dei ineffabili gratia semel amplexi, ad extremum usque vitae halitum, Duce eiusdem Spiritu, pie et constanter retinebimus, inque eius confessione placide obdormiscentes, coelitus reversuro generis nostri Servatori hilari olim fronte obviam ibimus. Neque vero novam hic Confessionem proferemus, sed de praecipuis tantum articulis repetemus sententiam nostram, ab omnibus piis, inde usque ab initio repurgatae Evangelii doctrinae, imo quamdiu Ecclesia fuit, unanimi semper consensu, etsi aliis plus, aliis minus a Deo lucis contigit, agnitam et approbatam. Nemini tamen quicquam a nobis praescriptum volumus, neminem odio prosequimur, neminem pungimus, nedum ut quempiam damnemus. Liberum sane, per nos quidem, suum cuique iudicium esto. Uni enim, eidemque, cuius omnes servi sumus, stabit quisque, cadetve, Domino. Tantum nobis etiam conscientiae maneat integra libertas, ut in nostris Ecclesiis, quae verbo Dei ἀνάλογα esse firmis adducti Scripturae testimoniis persuasum habemus, inventis et placitis hominum anteferre liceat.

Si quid autem, praeter nostram opinionem, obscurius adhuc videatur alicui, ne propterea in suspicionem, quisquis sit, rapiat quaesumus. Quin potius explicationem petat, ad quam promutua, quae inter Christianos vigere debet, caritate, nos ultro et prolixè, quoties opus fuerit, quam promptissimos et aequissimos offerimus. Interea Lectores oramus, ut in iudicando candorem, piis mentibus dignum, adhibeant. Omnes enim ex parte cognoscimus, et videre est, etiam optimos alioquin, ac doctissimos viros, alios aurum, argentum et gemmas: Alios ligna, stipulas et foenum uni illi, solidoque fundamento superaedificare. Scimus difficilem et periculosam esse veritatis confessionem, sed et cultum Deo gratum esse scimus, saepius repetere veram doctrinae explicationem, et nostra nostrorumque flagitat necessitas, ut in his turbis, et opinionum confusionibus, ob posteritatem praesertim, orthodoxae fidei testimonium perhibeamus. Cumque velit Deus, esse in Ecclesia iudices, ad tales viros, qui intelligunt controversias, seriamque veritatis investigationem cum pacis studio coniungunt, nec sophismatum praestigias amant, pie provocamus, ac talium colloquia exoptamus.

Postquam igitur, inenarrabili Dei Optimi Maximi beneficio, uxor veritatis iam olim ex densissimis tenebris emersit, et inprimis Germaniae, patriae nostrae, illuxit, gratis mentibus hanc Dei erga nos clementiam praedicamus, et ingenue profiteamur, nos aliam nec agnoscere, nec approbare seu fidem, seu religionem, quam quae Sacrae Scripturae Canonis, hoc est, scriptis Prophetis et Apostolicis, in nativo Spiritus sancti autoris intellectu, vere congruit. Hanc unicam fidei, cultuum, et morum amussim, hanc normam statuimus, ad quam, tanquam ad Lydium lapidem, omnia examinamus et probamus.

Quicquid igitur ab hac aeterna, et immota veritatis regula

discrepat, id sine respectu et affectu, in nullius hominis vel odium, vel gratiam repudiamus. Quicquid autem huic ἀνάλογον est, recipimus, memores severissimae obligationis: In praeceptis meis ambulate, Ne quid vel addideris, vel demeris. Hunc audite etc. Deinde, ut ab omnibus corruptelis, et fanaticorum opinionibus toto pectore abhorremus: Sic obviis ulnis amplexamur orthodoxae fidei explicationem in symbolis receptis, Apostolico, Niceno et Athanasiano, inque decretis Conciliorum, Antiocheni contra Samosatenum, Niceni contra Arium, Constantinopolitani contra Macedonium, Ephesini contra Nestorium, Chalcedonensis contra Eutychem, et similia, quae publico Ecclesiae calculo sunt approbata, dilucide comprehensam.

Tertio nominatim subscribimus Confessioni, invictissimo Imperatori Carolo V. Caesari Augusto, in comitiis Augustae anno Christi M. D. XXX. exhibitae, ut videlicet anno sequenti, una cum Apologia Witebergae in lucem est edita: utque paulo explicatio postea anno XL. iterata: et denique publico Saxoniarum Ecclesiarum nomine anno LI. ut Synodo Tridentinae exhiberetur, repetita fuit. Nullam enim in his diversitatem ad res ipsas et fundamentum fidei quod attinet agnoscimus, sed unam, eandemque Confessionem nostrarum Ecclesiarum toties iteratam, repetitam et illustratam esse, diserte affirmamus. Quam et Illustrissimi Electores, ac Principes, anno LXI. Numburgae sua manu subscriptam, non tantum unanimi consensu, tanquam fidei suae Symbolum approbarunt, verum etiam Caesareae Maiestati publico Protestantium nomine denuo exhibendam ablegarunt: Et in omnibus synodis, ac colloquiis, Maiores atque Praeceptores nostri, adversus Pontificios constanter professi sunt, ac pie defenderunt: et huc usque in omnium manibus publice ac privatim, Deus clementer conservavit. Nec potuit haec ipsa Confessionis Carolo V. semel exhibitae vel iteratio, vel repetitio, in foedere pacificationis Passaviensis non comprehendendi, cum tum temporis sola fere extaret, et in omnium manibus versaretur.

Quarto grata mente approbamus orthodoxae fidei consensum, articulis Schmalcaldicis anno XXXVII. repetitum, et inprimis libellos Catecheticos Lutheri, cum quibus Corporis doctrinae Philippi Melanthonis divinum opus ita congruit, ut quasi florum verticem decerpit, et medullam repurgatae per Lutherum fidei illustri methodo proponat, inque communem omnium cuiuscunque captus usum mirabili simplicitate, et dexterrima perspicuitate transferat.

Inter caetera denique beneficia, quibus affatim Deus Optimus Maximus inclytum ducatum Anhaltinum cumulavit, nequaquam silentio praetereundum existimamus, quod ex illustrissima Ascaniorum familia, laudatissimum iam olim Principem Georgium statim sub nascentis Evangelii aurora excitavit, veritatis repurgatae testem, assertorem et Antistitem, ingentique ubertate, iu-

dicii gravitate, zeli puritate, constantiae nobilitate, eloquentiae flumine, officii sedulitate, vitaeque sanctitate ornatissimum. Quale pietatis exemplum (absit invidia dicto) nulla praeter Aseaniorum familiam, allegare stirps illustris et Regia potest. Huius igitur tanti Theologi scripta plane aurea et Principe Christiano dignissima, quibus divinitus accensam fidei orthodoxae lucem non erubuit viva voce illustrare, et subditorum animis paterne instillare, adque posteros pie et feliciter propagare, debito reverentiae cultu veneramur. Cumque arctissimum eidem per totius vitae curriculum, non tantum cum Luthero, quo familiarissime usus est; sed vel maxime cum Philippo, quicum eiusdem aliquando calumniae virus expertus fuit, amicitiae foedus intercesserit: non admittimus inter haec Ecclesiae novissimi seculi lumina ullam, ad doctrinae fundamentum quod attinet, discrepantiae, nedum dissensionis suspicionem. Sed ut in illorum: ita etiam in huius divini Ascaniorum Esrae sapientissimis monumentis ita acquiescimus, ut omnia ipsorum dicta et scripta secundum fidei analogiam, ad sacrae Scripturae Canonem pie examinemus, dextre interpretemur, et fideliter amplexemur. Quemadmodum procul dubio nec aliter pro infucata, qua ceteris praeluxerunt, pietate sua, fuerunt affecti: nec in contrariam partem quicquam statuendi, pro gravi sua modestia, cogitationem ullam in animum induxerunt. Id quod iure aspergendum hic duximus, contra quorundam (nihil tamen cuiusquam existimationi detractum volumus) intemperiem, nescio quid pro quo excerpentium et mirabiles, ni mavis absurdissimas inde paradoxorum consequentias extruentium.

Ut autem unicam tantum agnoscimus normam, ad quam reliqua, sicut dictum est, omnia examinanda iudicamus: Ita magni quidem facimus, et tanquam singularia Ecclesiae lumina, colimus illos ipsos viros summos, Lutherum, Philippum, Georgium Anhaltinum, et horum similes, pietate, doctrina, zeloque excellentes: Quorum fidei ministerio suam Deus Ecclesiam, hoc novissimo mundi seculo, repurgavit et instauravit: Quorum etiam cum reverentia memoriam servamus, et praeclaris illorum lucubrationibus, ut iam dictum est, pie fruimur: sed ab unico tamen Iesu Christo, Salvatore nostro, Christiani denominari, et esse cupimus, cum nec alius, ut victima, pro nobis in crucem suffixus sit, nec in alterius nomen baptizati simus, et eam fidem, atque doctrinam, corde sincero, et clara voce profiteamur, quam ex solius Iesu Christi mandato Apostoli tradiderunt, Martyres roboraverunt, omnesque fideles in hunc usque diem constanter tuentur.

Haec itaque praefati, in nomine sanctae individuae Trinitatis, Dei patris, Filii et Spiritus sancti, iam accedimus ad explicandam simplicem fidei nostrae sententiam, de iis Christianae religionis capitibus, quae hodie in controversiam apud nonnullos venerunt. Iterum autem rogamus omnes Lectores, ut in iudicando

candorem adhibeant, convenientem iis, qui nobiscum se pretioso Iesu Christi sanguine redemptos pie gloriantur. Nequaquam enim augere dissidia cupimus, sed potius, si vel cum vitae nostrae dispendio praestare id possemus, sanare vulnera Ecclesiae, quantum in nobis est, studemus.

Ideoque breviter, et modeste, nostram sententiam repetemus: Doceri, ac cedere parati, si quisquam saniora et planiora, ex verbo Dei proferat.

I.

DE PECCATO ORIGINIS.

De peccato originis perspicue affirmamus, nos retinere consensum verae Ecclesiae Dei, inde usque a primis Patribus, Prophetis et Apostolis traditum. Et diserte fatemur, maiorem esse huius mali atrocitatem, quam ut mente assequi, nedum verbis eloqui, in hac infirmitate possimus. Ideoque cum Scriptura loquimur, quae peccatum ἀνομιαν esse definit, hoc est, quicquid est contrarium iustitiae Dei, cuius norma est Decalogus, obligans vel ad perfectam obedientiam vel ad aeternam poenam, utque haec definitio complectitur omnem immunditiam seu inobedientiam, repugnantem voluntati divinae in Lege expressae, tam originalem, quam actuale: Ita peccatum originis est reatus non tantum propter lapsum primorum parentum, sed etiam propter hanc ipsam depravationem, quae lapsum illum sequuta est, et nobiscum nascitur: omnesque homines, naturali ordine progenitos, facit obnoxios irae Dei, et dignos aeterna damnatione, nisi fiat remissio propter Mediatorem. Depravatio enim ista nequaquam res levis, sed omnium virium in hominis natura post lapsum tristissima et horrenda confusio, seu ἀταξία est, nimirum densissima caligo, et dubitationes mentis, ac privatio lucis, firmaeque agnitionis Dei, quae in nobis fulsisset: aversio voluntatis a Deo, expers timoris, fidei et dilectionis Dei, et contumacia cordis repugnans legi mentis, denique omnis illa immundities, pravaeque inclinationes quae nobiscum nascuntur: et hominem non esse templum Dei, sed carere gloria innocentiae, et gratia praesentiae Dei, massamque ream esse et miserrimam sine Deo et iustitia, inimicam Deo, et damnatam a Deo. Sicut autem a tanti mali extenuatione, qualem Pelagius et Monachi finxerunt, tota mente abhorremus: Ita etiam detestamur contrariam Manichaeorum blasphemiam, de binis co-aeternis principiis, bono et malo: et improbamus hyperbolen eorum, qui ex peccato faciunt substantiam, cum Apostolo diserte peccatum non sit substantia, sed κακὸν παρὰκείμενον, id est, malum, substantiae adiacens. Ro. 7. Ubi id ipsum, malam concupiscentiam appellat: Et Eph. 4. iisdem nobiscum verbis describit, quod sit vanitas mentis, tenebris obscuratus intellectus, igno-

rantia haerens in nobis et caecitas cordis. Quid? quod omnis substantia Deum habet autorem: Et Filius Dei nobis secundum naturam assumptam revera consubstantialis, expers tamen peccati est: et haec ipsa massa nostra, peccato penitus olim abolito, resuscitabitur ad vitam aeternam. Etsi igitur hoc malum tenacissime inhaeret toti substantiae, seu naturae hominis, et una cum substantia propagatur in posteros, natura corrupta gignente ex se corruptam, sicut dicitur in psalmo, Ecce in iniquitatibus conceptus sum, et in peccatis concepit me mater mea: tamen peccatum nec pars est substantiae, nec per se subsistit. Quid ergo dicendum? Respondet Basilius, Malum, nequaquam essentiam viventem, animaeque praeditam esse, sed affectionem animae virtuti contrariam, desidiosis et inertibus, propterea quod a bono deciderunt, ingentam ac inditam. Hom. 2. Hexaem. Et memorabilis est Damasceni sententia lib. 4. fidei orthodoxae cap. 21. Malitia neque substantia est, neque substantiae idioma, seu proprium, sed accidens, id est, ex eo, quod secundum naturam, in id, quod praeter naturam, voluntaria aversio, quod quidem est peccatum. Unde et Catechumeni nominatim huius olim erroris refutationem symbolo inserebant, teste Nazianzeno in sacrum baptisma.

II.

DE CONVERSIONE HOMINIS.

Etiam hic perpetuum verae Ecclesiae consensum tuemur, et distinctione utimur. Alia enim quaestio est, quid homo non renatus in rebus spiritualibus ex se, aut suis viribus possit. Alia quomodo ad Deum convertatur.

Ad priorem expedita responsio est contra Pelagianos, qui in immensum amplificantes vires humanas, et extenuant beneficia Filii Dei, ac Spiritus sancti: et voluntati hominis tribuunt efficaciam sine Spiritu sancto. Horum errorem vehementer improbamus. Nihil enim omnino ex se, aut suis viribus potest in rebus spiritualibus homo non renatus, iuxta dicta, Ioh. 1: Qui non ex sanguinibus etc. sed ex Deo nati sunt.

Ioh. 15: Sine me nihil potestis facere. 1 Corinth. 2: Animalis homo non percipit ea, quae sunt Spiritus Dei, stultitia enim est illi.

Genes. 6: Omnis formatio cogitationum cordis humani vana, et mala est omni tempore, id est, ea, quae format ipsa natura cordis, non *Deus*, vana et mala sunt.

Ioh. 8: Si vos Filius liberaverit, vere liberi eritis.

Augustinus de novo Cantico cap. 8: Quid enim valeat liberum arbitrium non adiutum, in ipso Adamo demonstratum est. Ad malum sufficit sibi: ad bonum, non, nisi adiuvetur a Deo.

Item de peccatorum meritis, et remissione, lib. 2. cap. 18: Laborant homines invenire in nostra voluntate, quid boni sit no-

strum, quod nobis non sit ex Deo. Et quomodo inveniri possit, ignoro.

Nominamus autem res spirituales verum timorem Dei, veram fidem, invocationem et dilectionem Dei, adeoque interiorem obedientiam debitam legi Dei: Et hos motus interiores ab externa disciplina, seu iustitia carnis, distinguimus. Manifestissimum est igitur, non posse deponi viribus naturalibus ἀνάγκη, quae nobiscum nascitur, et ne quidem inchoare posse hominem, sibi relictum, interiorem novitatem praeceptam in Lege Dei: Tantum abest, ut ex se, aut suis viribus, sine Evangelio, et sine Spiritu sancto, ad Deum se ipsum convertere possit, Quomodo igitur fit conversio?

Ut autem priorem quaestionem Pelagianis et Monachis: ita hanc Manichaeis et Enthusiastis, opponimus. Semper enim Ecclesiam hi duo exercitus circumsident. Respondemus igitur: Cum nihil aliud sit conversio, quam fides in Christum, vivificans corda in doloribus inferorum: fides autem, quae solius Dei donum est, sit ex auditu, auditus per verbum Dei, alium quidem Sanctificatorem, praeter Dei Spiritum, haud agnoscimus (sanctificationem enim, seu conversionem nostram, solius Christi merito, et Spiritus sancti efficaciae, in solidum ascribimus) servato tamen ordine divinitus sancito et revelato, ut verbum Dei audiamus et discamus, nec indulgeamus diffidentiae. Totum enim opus conversionis ab initio usque ad finem, estque manetque solius Dei beneficium, sicut Propheta clamat: Converte me Domine, et convertar: Quia tu Dominus Deus meus. Postquam enim convertisti me, egi poenitentiam.

Verum observato, minimeque inverso et neglecto, seu repudiato ordine, quem Deus ipse sanxit, ut in nobis fiat conversio, Spiritu sancto per verbum auditum, seu lectum et cogitatum, trahente ac movente voluntatem ne repugnet, neve expectet coactionem, sed ut abiiciat peccata contra conscientiam, et comes fiat Spiritus sancti eam ducentis, ut Rom. 8. dicitur. Nam donec omnino repugnat voluntas Deo trahenti, nulla fit conversio. Et si perpetuo reiiceret oblatum beneficium, nunquam acciperet Spiritum adoptionis filiorum, quo clamamus, Abba Pater.

Ideo semper Ecclesiae nostrae docuerunt, in conversione hominis concurrere haec tria: verbum Dei, Spiritum sanctum, quem Pater et Filius mittunt, ut accendat nostra corda, et trahat per verbum, voluntatis denique, per verbi meditationem divinitus motae, assensum. Nec quicquam haec doctrina detrahit gloriae Dei, cuius potius erga nos ineffabilem clementiam et misericordiam, suavissime illustrat: habetque testimonium veritatis apud pios in quotidianis poenitentiae exercitiis. Continuatur enim conversio per totum vitae huius curriculum, et non nisi in altera vita perfectio sanctis continget. Eodemque modo incoatur, quo continuatur ac crescit: neque per momentaneam gratiae impres-

sionem, qualem Enthusiastae fingunt, initium conversionis seu renovationis nostrae, ■ continuis poenitentiae exercitiis divellendum, aut separandum est.

Ordinur autem a verbo, non ratione dignitatis, sed ratione ordinis divinitus, ut dictum est, sanciti. Et ipse sane concurrentium ordo testatur, quod haec doctrina Spiritus sancti efficaciae nihil prorsus deroget, cum voluntatis assensum praecedat saltem ordine (licet tempore concurrant) sanctificatoris motus, trahentis nos, sed per verbum. Non enim agit Spiritus sanctus, ut in statua: sed concurrunt mens, cogitans verbum Dei, et voluntas amplectens seu assentiens, non quidem suis viribus, verum adiuta, vel potius tracta per verbum a Spiritu sancto, et accensa, ut fiant opera salutaria, iuxta illud Prosperi: Libertate agimus, sed libertate redempta.

Etsi igitur fatemur, valde multa fieri a solo Deo in collectione et gubernatione Ecclesiae: Et in omnibus sanctis multos esse magnos dolores de peccatis, poenisque propriis ac publicis: et rursus mirandas consolationes, motusque singulares in actionibus, quae sunt propriae vocationum uniuscuiusque: Item multas mirandas liberationes et eventus, in quibus *Deus* multa sic agit, ut voluntas humana se tantum, ut subiectum patiens, habeat: sicut etiam in conversione, respectu meriti, vere nos habemus pure passive, et in peccatis mortui sumus, oppressi tyrannide Diaboli, reique irae Dei: tamen, ut de communibus exercitiis fidei et invocationis, Paulus inquit: Mente servio legi Dei: sic aliter procul dubio sanctificamur ad vitam spiritualem, quam olim nostri cineres in hanc vitalem auram revocabuntur. Neque enim sine lucta fit conversio, quae et cum lucta incipit, et in lucta crescit: ut voluntas humana, quatenus sanari coepit, non est otiosa, sed comes Spiritus sancti, agentis per verbum: nec, cum adiuvatur seu trahitur a Spiritu sancto, habeat se ut truncus, aut scopulus.

Cumque conversionis subiectum sit cor hominis, quod sic conditum est, et ad hunc finem renascitur ac sanctificatur, ut non vi, sed verbo regatur: fieri non potest, quin pertinaces verbi contemptores suapte culpa pereant, iuxta comminationes: Quia repulisti scientiam, repellam te. Quia noluisti, erit domus vestra deserta. Percutiet te Dominus amentia et furore mentis. Ecce sto ante ostium, et pulso. Videte quomodo audiat. Hodie, si vocem eius audieritis, nolite obdurare corda vestra. Item, quoties volui, at tu noluisti etc. Recte enim Augustinus: Magna gratiae commendatio: Nemo venit, nisi tractus etc. Semel, inquit, accipe, et intellige. Non traheris? Ora ut traharis. Quid hic dicimus fratres? Si trahimur ad Christum, ergo inviti credimus? Ergo violentia adhibetur, non voluntas excitatur? Intrare quisquam Ecclesiam potest nolens, accedere ad altare potest nolens, credere non potest, nisi volens. Si corpore crederetur, fieret in nolentibus. Apostolum audi dicentem: Corde creditur

ad iustitiam etc. Noli cogitare, te invitum trahi. Trahitur animus et amore.

Item: Quomodo voluntate credo, si trahor? Ego dico, parum est voluntate, etiam voluptate traheris. Quid est trahi voluptate? Delectare in Domino, et dabit tibi petitiones cordis tui. Haec ille tractatu 26. in Iohannem.

Idem de Spiritu et litera cap. 34: Profecto et ipsum velle credere Deus operatur in homine et in omnibus misericordia eius praevenit nos: consentire autem vocationi Dei, vel ab ea dissentire, propriae voluntatis est. Quae res non solum non infirmat, quod dictum est: Quid enim habes quod non accepisti? verum etiam confirmat. Accipere quippe, et habere anima non potest dona, de quibus hoc audit, nisi consentiendo. Ac per hoc, quid habeat, et quid accipiat, Dei est: Accipere autem et habere, utique accipientis et habentis est.

Congruunt huc etiam veterum dicta (quae dextre intellecta plana sunt, et nihil habent impietatis) praeunte gratia, comitante voluntate. Tantum velis, et Deus praeoccurrit. Item: Trahit Deus, sed volentem trahit. Nolentem praevenit Deus, ut velit: volentem subsequitur, ne frustra velit. Item: liberum arbitrium est in homine renascente, quatenus sanari coepit, facultas applicandi se ad gratiam, id est, audiendi promissionem, et assentiendi, et abiiciendi peccata contra conscientiam, vel, ut a Petro Lombardo definitur lib. 2. distinct. 24: Liberum arbitrium est facultas rationis et voluntatis (in homine nimirum, qui iam regenerari coepit) qua bonum eligitur assistente gratia: vel malum, eadem desistente.

Et Nazianzenus verecunde loquens de voluntate, sic ait: Omne bonum opus a Deo est, datur autem vocatis, adeoque an-nuentibus. Orditur a verbo. Vocari et trahi inquit voluntatem, quae non expectet coactionem, sed repugnet dubitationi, et luctetur, ut promissioni assentiatur. Hoc cum sit, nihilominus conversio manet Dei opus, non hominis.

Ut enim in gubernatione locomotivae, quam Deus in homine gravissimas ob causas post lapsum voluit adhuc aliquo modo esse reliquam, naturam nervorum a se creatam nequaquam destruit, aut debilitat, sed potius in sanctis cogitatione verbi adjuvat et confirmat: ita in conversione hominem psychicum, ut Paulus loquitur, non redigit Spiritus sanctus in naturam brutam, nec tractat, ut rem inanimatam, nec extinguit facultates animae a se creatas, sed potius ad conversionis nostrae divinum suum opus perficiendum, et nos ad sanctificationem resuscitandos, iisdem tanquam organis a se conditis, atque ipsa regeneratione instaurari et sanctificari incipientibus utitur. Imo, ut abusum membrorum tam interiorum quam exteriorum severissime prohibet: Ita verum ac legitimum eorundem usum a nobis serio requirit, iuxta illud Rom. 6: Admoyete membra vestra arma iustitiae Deo.

III.

DE IUSTIFICATIONE HOMINIS CORAM DEO.

Omnium dulcissimus est articulus: Credo remissionem peccatorum. Cum enim omnes natura simus rei irae Dei, et ex Lege in conspectu Dei nullus homo iustus sit: manifestum est, iustificare iuxta doctrinam Evangelii proprie respicere gratuitam culpae poenaeque aeternae, remissionem seu condonationem, et significare, ex reo non reum facere. Nam hoc agitur in veris doloribus, quaeritur remissio peccatorum, et reconciliatio, sicut Propheta clamat: *Salvum me fac propter misericordiam tuam.*

Et ad hoc caput, tanquam ad finem potissimum, referuntur omnes articuli fidei nostrae, qui recitantur in symbolo. Ideo enim credimus, Christum Deum et hominem natum esse ex virgine, crucifixum et resuscitatum, ut per et propter eum accipiamus remissionem peccatorum, et vitam aeternam.

Est igitur nostra coram Deo iustificatio nihil aliud, quam gratuita peccatorum propter solius Christi meritum remissio, reconciliatio cum Deo, imputatio iustitiae, et acceptatio ad vitam aeternam. Quae sic accipitur cum homo in veris doloribus et pavoribus conscientiae sustentat se voce Evangelii, et fide intuetur Mediatorem, hoc est, cum in contritione audit promissionem Evangelii propriam, de Filio Dei, Domino nostro Iesu Christo, qui constitutus est Mediator, Propitiator, Redemptor, Iustificator et Salvator: ac propter hunc Mediatorem, Deum et hominem, non tantum aliis, sed sibi etiam *Gratis*, fide peccata remitti statuit propter misericordiam.

Hac fide cum erigitur homo, certum est ei donari remissionem peccatorum, et reconciliationem, et imputationem iustitiae, et effici eum haeredem vitae aeternae: simulque vivificari per Filium Dei, et accipere donationem Spiritus sancti *Gratis*, sola fide, non propter propriam dignitatem, seu propter virtutes propria, aut propria opera seu merita: sed solius Iesu Christi merito et efficacia.

Quaquam autem simul inchoatur novitas: tamen nequaquam persona coram Deo iusta est in hac vita propter novas qualitates, sed propter ipsum Mediatorem, passum, resuscitatum, regnantem, deprecantem pro nobis, nos obumbrantem et vivificantem, non enim desinit Filius esse Mediator. Et cum perpetuo haereant in nobis reliquiae peccatorum, tenenda est haec consolatio, perpetuo placere personam propter Filium, imputata nobis ipsius iustitia seu obedientia et merito, iuxta dicta Psal. 32: *Beati, quorum remissae sunt iniquitates, et quorum tecta sunt peccata. Beatus vir, cui non imputavit Dominus peccatum. Et pro hoc orabunt omnes sancti.*

Act. 10: Huic omnes Prophetiae testimonium perhibent, remissionem peccatorum accipere per nomen eius omnes, qui credunt in eum.

Act. 4: Nec enim aliud nomen est sub coelo datum hominibus, per quod oporteat nos salvos fieri.

Rom. 3: Iustificamur gratis, gratia ipsius per redemptionem, quae facta est in Christo Iesu, quem proposuit Deus propitiato-rem, in sanguine eius per fidem.

Eph. 2: Gratia salvati estis per fidem, et hoc non ex vobis. Dei enim donum est, non ex operibus, ne quis gloriatur.

Basilii in concione de humilitate: Qui gloriatur, in Domino gloriatur, dicens, quod Christus nobis factus sit a Deo sapientia, iustitia et sanctificatio, sicut scriptum est: Qui gloriatur, in Domino gloriatur. Haec est enim perfecta et integra gloriatio in Deo, quando neque propter iustitiam suam quisquam effertur, sed agnoscit, se indigere vera iustitia, fide autem *Sola* in Christum iustificari.

Hilarius in Matth. cap. 8: Movet Scribas remissum ab homine peccatum, hominem enim tantum in Iesu Christo contuebantur, et remissum ab eo, quod Lex laxare non poterat, Fides enim *Sola* iustificat.

Ambrosius in Paulum 1 Corinth.: Hoc constitutum est a Deo, ut qui credit in Christum, salvus sit sine opere, *Sola* fide, gratis accipiens remissionem peccatorum.

Chrysost. hom. 7. ad Rom. Si fide, tanquam opere iustificaremur, esset operis nostri iustitia, sed iam nobis imputatur iustitia Dei. Fides autem, quae apprehendit iustitiam Dei, *Sola* iustificat, quia solummodo ex fide nobis imputatur iustitia.

August. psal. 88: E fide enim vivimus, et de fide dictum est: Fide mundans corda eorum. Et quia *Sola* fides Christi mundat, non credentes in Christum soluti sunt ab emundatione.

IV.

DE BONIS OPERIBUS.

Bona opera, tam interiora, quam exteriora, nominamus, quae congruunt cum praeceptis Decalogi. Vult enim Deus et fidem et opera, regi suo verbo. Ideo tenenda est norma de bonis operibus interioribus et exterioribus, quae continetur in Decalogo recte intellecto, iuxta regulam. Quae praecipit *Deus*, haec sancte cogita. Item: In praeceptis meis ambulate, et facite ea. Haec opera interiora et exteriora, fiunt cultus Dei, cum fiunt in fide, et referuntur ad hunc finem, ut Deus hac obedientia celebretur. Placet enim haec incoata obedientia, non propter sui perfectionem, seu dignitatem, cum sit adhuc multis inquinata sordibus, sed propter Mediatorem, in quo sumus Deo reconciliati, sicut scriptum est: Offerite Deo hostias spirituales, placentes Deo propter Iesum Christum.

Etsi autem non est extenuandum peccatum, quod reliquum est in Sanctis in hac vita, quod, quo magis proficiunt pii, magis agnoscunt et deplorant: tamen ipsa vox divina discernit peccata.

Manent enim peccata in Sanctis, donec in hac lachrymarum valle obambulant, sed non ea, quae fiunt contra conscientiam. Ideo dicitur: Retinete fidem et bonam conscientiam. Nec est in sanctis defensio idololatriae aut erroris, qui pugnat cum fundamento, id est, qui delet articulum fidei, sive fiat ea defensio ab intelligente, sive a non intelligente, praesertim si fiat pertinaciter. Qui enim in doctrina Christi non manet, Deum non habet. 2 Iohan. 1.

Etsi igitur nec usurpamus, nec defendimus hanc propositionem: Bona opera sunt necessaria ad salutem: Quia hac additione *Ad Salutem* intelligitur meritum, quod soli Mediatori competit. Et expresse reiicimus Pontificios, qui dicunt, se bonis operibus mereri vitam aeternam, contra dictum Pauli: Donum Dei est vita aeterna: tamen vera est, et constanter retinenda doctrina, quod in hac vita novae obedientiae incoatio necessaria sit. Quia hic ordo divinus et immutabilis est, ut creatura rationalis Deo creatori obediat. Nec potest vera fides cum proposito peccandi coniuncta esse. Nec ideo sustinuit ineffabiles dolores in agone et morte, Filius Dei, ut homo furenter laxet frenum cupiditatibus, cum potius venerit ad destruendum opera Diaboli et merito et efficacia sua.

Nec exclusivae (sola fide, sine operibus, gratis) proposito novae obedientiae opponi debent, ut vel non adsit, vel non sequatur: cum tantum operum fiduciam et gloriationem excludant: Nam meritum, seu causa iustificationis, transfertur a nostris operibus ad Mediatorem, ut sit beneficium certum, non ut ipsi nihil agamus: sed multo magis, ut sciamus, quomodo in tanta infirmitate qualiscunque nostra obedientia Deo placeat.

1 Ioh. 3: Qui facit peccatum ex Diabolo est.

Rom. 8: Debitores sumus, non carni, ut secundum carnem vivamus.

Item: Si quis Spiritum Christi non habet, hic non est eius.

Gal. 5: Talia facientes, regnum Dei non possidebunt.

Eph. 5: Nemo vos seducat inanibus verbis, propter haec enim venit ira Dei in filios diffidentiae.

1 Timoth. 1: Milita bonam militiam, retinens fidem et bonam conscientiam.

Matth. 5: Luceat lux vestra coram hominibus, ut videant vestra bona opera, et glorificetur per ea Pater vester coelestis.

1 Iohan. 4: Et nos *Debemus* nos mutuo diligere.

Nazianzen. Fides sine operibus mortua est, ut et opera sine fide.

Luth. in Postill. maioribus de Evangelio Ascensionis: fol. 94. b. Fides non opera, sed meritum excludit.

V.

DE DISCRIMINE LEGIS ET EVANGELII.

Adeo necessaria est vera cognitio discriminis inter Legem et Evangelium, ut hoc omisso, nec quid sit Ecclesia Dei, nec quomodo differat ab Ethnica sapientia, nec quomodo detur remissio peccatorum, nec quae sint beneficia Filii Dei, intelligi possit. Praeter alias autem valde illustres differentias ex ratione notitiarum, forma promissionum, obiectis, et effectis seu finibus sapienter petitas: toto etiam genere differunt Lex et Evangelium. Quia manifestum est, aliud esse aeternam et immotam normam iustitiae in mente divina, praecipientem integram obedientiam, et simpliciter ac immutabiliter damnantem non habentes integram obedientiam, omni prorsus in aeternum spe veniae praecisa: Et aliud concionem non tantum mitigantem hunc rigorem, lapsisque spem veniae aperientem, verum etiam modum, viamque seu ordinem, post lapsum, amissam Dei gratiam recuperandi, suavissime commonstrantem.

Cum ergo Lex utrumque per se ignoret, et gratiae promissionem, et modum redeundi in gratiam: apte complexus est Christus summam Evangelii, Lucae ultimo, iubens praedicari in *Nomine Suo* poenitentiam et remissionem peccatorum. Nec in hac definitione improprie vox Evangelii ponitur, cum utrumque velit annuntiari in *Nomine Suo*, hoc est, propter suum officium, ad quod nominatim venit in hunc mundum.

Ut autem officium Mediatoris, nomenque Christi crucifixi et resuscitati, ministerio Legis per se, id est, sine Evangelii interpretatione, procul dubio ignotum est: (nusquam enim in Lege sine declaratione Evangelii mentio ulla sit officii, causae missionis, et beneficiorum Filii, sed tantum in Evangelio) Ita Filius Dei suum ministerium, quod postea commendavit Apostolis, propriissime describit Matth. 9: cum se venisse affirmat, ut vocaret peccatores ad poenitentiam, hoc est, ut alibi explicat, ad evangelizandum pauperibus. Ac Petrus dulcissime inquit, Christum resuscitatum et exaltatum esse dextra Dei, atque constitutum a Deo Salyatorem ad dandam poenitentiam ac remissionem peccatorum. Unde consequitur, et vim Legis, et officium Mediatoris, adeoque virtutem mortis et resurrectionis Christi obscurari, denique haec ipsa doctrinae capita periculose confundi, nisi Evangelium proprie loquendo profiteamur esse vocem promissionis gratiae, simul praedicantis poenitentiam, hoc est, praecipientis Salutarem ad Deum conversionem, quam Apostoli nominant *μετάνοιαν*, cuius partes sunt I. Contritio ex Lege, sed temperata balsamo Evangelii, sine quo timor servilis existit, qui est fuga et fremitus adversus Deum. Lex enim per se est tantum ministerium aeternae damnationis et mortis. II. Fiducia in Christum ex solo Evangelio, quod est ministerium Spiritus ac vitae, adeoque potentia Dei ad salutem

omni credenti. III. Sequitur nova obedientia, tanquam individua comes fidei, seu poenitentiae fructus, constituens tertiam conversionis partem, cuius quidem norma Lex manet. Quomodo vero in hac tanta naturae humanae infirmitate, coniuncta cum tantis Diaboli insidiis, et tanta periculorum mole, quae vitae ac vocationis nostrae cursum miris modis impediunt et perturbant, vel inchoari queat, vel tot adhuc inquinata sordibus Deo placeat, sola rursus Evangelii *ἐπιείκεια* commonstrat.

Ordinur igitur conciones poenitentiae a Lege, sed temperata voce Evangelii: ne videlicet ex agnitione peccatorum, quae per Legem revelantur, ruamus in peccatum illud summum, maximum, ultimum et nulla satisfactione piandum in tota aeternitate, in contemptum, inquam, Mediatoris, incredulitatem et desperationem. Quod peccatum Legi, rationi et conscientiae nostrae per se ignotissimum, ex solo Evangelio patet et agnoscitur, iuxta dicta: Quicquid non est ex fide, scilicet in Christum Mediatorem, peccatum est. Spiritus sanctus arguet mundum de peccato, quod non credunt in *Me*.

Qui credit in Filium, habet vitam aeternam: Qui non credit, ira Dei manet super eum.

Item: Qui credit in Filium, non iudicatur. Qui autem non credit, iam iudicatus est.

Quae voces, ut simul dulcissimas promissiones credentibus in Mediatorem, atque severissimas comminationes, perseverantibus in Mediatoris ignoratione et contemptu, proponunt: Ita sine contradictionis implicatione non possunt ad Legem potius, quae tantum arguit et damnat, quam ad Evangelium, referri: Quod simul cum arguit, lapsos ad Mediatorem, cuius meritum vera fide apprehendi vult, invitat, et a desperatione, quam Lex urget, avertit: monstratque ideo Deum concludere omnes sub peccatum, non ut secundum Legis rigorem ad aeternas poenas damnet, sed ut omnium in Christo, qui Legis impletio est, misereatur: unde dulcissimum ac inenarrabile temperamentum iustitiae et misericordiae in Deo, Legi per se rursus ignotum, relucet. Quomodo enim proprie Mediatoris contemptum Lex argueret, quem per se ignorat? Aut si proprie etiam incredulitatem in Christum, ut caetera peccata, Lex coarguit, quomodo vel ante, vel post lapsum, primis parentibus, nondum ex sinu Patris Evangelio per Filium revelato, cum totius Legis, praesertim ante lapsum cognitionem haberent, mysterium de mittendo Mediatore absconditum esse omnino potuit?

Ratum igitur et firmum manet: tantum eam partem doctrinae Christianae docere remissionem peccatorum, quae docet poenitentiam: et invitare ad poenitentiam esse eiusdem generis, cuius est spem veniae proponere. Iuxta aeternum et immutabile decretum divini iuramenti, quod certum est, non esse legalem concionem, sed Evangelicam: et quidem utriusque partis tam poenitentiae,

quam remissionis peccatorum suavissimam copulativam *Vivo Ego, nolo mortem peccatoris, sed ut convertatur et vivat.*

VI.

DE USU LEGIS.

Cum in hac vita maneant etiam in renatis peccati reliquiae, et procul omnes a perfecta cum Archetypo conformitate, hoc est, a perfecta dilectione Dei, et proximi, ex quibus quasi principiis Decalogi Lex nata est, absimus: nec velit nisi secundum normam praescriptam Deus coli. Has igitur et alias ob causas firmiter statuimus, quod vox Legis nequaquam aboleri, aut conticescere debeat, sed perpetuo extare, atque exaudiri in toto genere humano, et in primis sonare in Ecclesia, iuxta severissimum mandatum, quod nominatim Ecclesiam obligat. Deut. 6. *Acues Legem Filiis tuis.* Ac ne quis frustra vel editam vel conservatam Legem putet, profitemur Legis usum esse triplicem.

Primum nominamus paedagogicum seu politicum, qui ad omnes homines pertinet, etiam non renatos et Ethnicos. Obligat enim omnes, ne ruant contra externam disciplinam, et sancit poenas etiam corporales in hac vita adversus eos, qui admittunt externa delicta, quas Deus vel per Magistratum, vel aliis modis, sumit de sontibus. De quo usu dicitur 1 Timoth. 1: *Lex posita est iniustis, inobsequentibus, impiis, peccatoribus, sceleratis et contaminatis, mendacibus, periuris ect:*

Alter usus spiritualis est, videlicet iudicium universale, accusans totam depravationem, et peccata interiora et exteriora in hominibus, quaecunque pugnant cum Lege Dei, iuxta dicta: *Lex iram operatur. Per Legem cognitio peccati.* Aculeus mortis peccatum est, potentia peccati Lex est, id est, Legis sententia horrendum est iudicium, quo Deus ostendit in corde peccatoris horribilem suam iram adversus peccatum, cuius sensus ipsa morte corporis acerbior cruciatus in conscientia est, adeoque initium aeternarum poenarum, nisi voce Evangelii per Filium Dei homo liberetur. Et hic usus in Ecclesia proprie ad eos spectat, qui vivunt sine Lege, ut Apostolus loquitur, id est, ad profanos, securos et hypocritas.

Sed nequaquam omittendus est et tertius usus, ad renatos pertinens, quibus Lex non tantum calcar est ad continuanda quotidiana poenitentiae exercitia, id est, ad peccatum carnis mortificandum, et magis in dies magisque expurgandum vetus fermentum: cum ne quidem Sancti in hac vita sint ab omni immudicie prorsus, ut debebant, immunes: verum etiam normam cultuum Deo placentium praescribit. Vult enim Deus fidem et bona opera nostra, regi verbo suo, nec cultibus, nostro electis arbitrio, de-

lectatur, iuxta dicta: Lucerna pedibus meis verbum tuum. Psal. 119. Frustra me colunt mandatis hominum. Matth. 15.

Ad Legem et ad testimonium Isa. 8.

Quodcumque dixerit vobis, facite. Iohan. 2.

VII.

DE COENA DOMINI.

Quemadmodum Apostoli in prima Coena simpliciter intenti fuerunt in verba institutionis Christi, omissis omnib. curiosis et frivolis quaestionibus, cum quidem corpus Domini nondum esset vel glorificatum vel ad dextram Dei exaltatum: Ita nos, remotis disputationibus, quibus articuli distincti in symbolo periculose inter se miscentur et confunduntur, religiosa fide statuimus, et diserte profitemur, praesentiam veri corporis ac sanguinis Christi in Coena, nequaquam alii ulli fundamento inniti, quam veris, firmis atque immotis verbis institutionis Domini nostri Iesu Christi, quae quidem et ab Evangelistis diligenti cura, unanimesque consensu, descripta, et a Paulo accurate repetita et declarata sunt. Hoc igitur vero, solido et unico fundamento contenti, ab omni profanatione tremendi huius mysterii toto pectore abhorremus: Nec assentimur vel in defectu, vel in excessu, a regia institutionis via deslectentibus. Retinemus autem hanc simplicissimam, rectissimam, ac minime fallentem verborum institutionis sententiam, quod in Coena Domini cum pane et vino, vere distribuatur et percipiatur illud ipsum corpus, quod in ara crucis pro nobis traditum est, et ille ipse preciosus sanguis, qui pro nobis in remissionem peccatorum largissime profusus, ex sacrosanctis Christi vulneribus effluxit.

Testator enim ipse Dominus noster Iesus Christus, in huius sacrosanctae Coenae suae actione a se instituta, vere ac substantialiter adest, et cum externis ac visibilibus symbolis, pane et vino, vere praesens distribuit verum suum corpus, pro nobis in ligno crucis traditum, verumque suum sanguinem pro nobis effusum. Atque ita participes nos facit non tantum meriti et efficiaciae, sed etiam substantiae corporis et sanguinis sui, ut certissimus, vere nobis remitti peccata propter passionem et mortem ipsius, et velle ipsum in nobis habitare, nosque tanquam insitos sibi palmites gestare, et ad vitam aeternam sustentare.

Ut autem Filius Dei promissionem corporis sui non fecit pani, sed vescenti, hoc est, servanti ordinem a se institutum, extra quem nihil rationem Sacramenti habet: ita indigne vescentes, non quidem nudum aut communem panem calicemque manducant et bibunt, sed ipsum corpus et sanguinem Domini in Sacramento Coenae manducantes ac bibentes, foedo ore suo pollunt, adeoque rei fiunt corporis et sanguinis Domini, ac iudicium sibi manducant, hibuntque, propterea quod non diiudicant corpus Domini. Unde etiam in graves, huius et futuri seculi, poenas in-

current, nisi serio ad Deum conversi, mitigationem et gratiam impetrent, ut gravissime Apostolus comminatur. Illud ipsum enim manducant bibuntque, de quo Filius Dei in verbis institutionis diserte affirmat: Accipite, comedite, hoc est corpus meum, quod pro vobis traditur. Item: Bibite ex hoc omnes, Hic calix novum Testamentum est in meo sanguine, qui pro vobis effunditur. Hoc facite in mei commemorationem.

Hanc perspicuam, simplicem et planam sententiam cum verbis institutionis, a quibus in nativo Testatoris sensu ne latum quidem unguem nobis deflectendi animus est, vere congruere minime dubitamus. Cumque in nullius creaturae sit potestate, Sacramenti vel institutio, vel immutatio, merito nos abstinere iudicamus a profana curiositate praeter et extra verbum vel inquirendi, vel definiendi modum, quo nobis suum Filius Dei corpus sanguinemque communicat, ita ut fiamus caro de carne eius, et os ex ossibus eius, sicut dulcissime inquit Hilarius: Domini professione, et fide nostra, vere caro est et sanguis: Haecque accepta et hausta, faciunt ut Christus in nobis, et nos in Christo simus. Quin potius Filium Dei rogamus, ut aberrantes circa hoc sacrosanctum mysterium clementer in viam reducat, et faciat nos unum in corpore suo: sicut iam

tum unus panis et unum corpus multi sumus, de uno pane eodemque calice participantes. Et improbamus
secus docentes.

VIII.

DE PERSONA CHRISTI.

Cum vera Domini nostri Iesu Christi agnitio, quae fundamentum est Ecclesiae 1 Corinth. 3. et ipsa vita aeterna, Iohan. 17. complectatur simul Filii Dei personam et officium, sincero corde credimus, et clara voce profiteamur, quicquid nobis de eiusdem tam persona, quam officio, perspicuo verbo Dei praescriptum et revelatum est. Obviis enim ulnis et ambabus manibus, imo tota mente et corde amplexamur regulam omni exceptione maiorem, quae docet: Nihil de Dei sive essentia, sive voluntate, deque eius Filio, Domino nostro Iesu Christo, vel credendum, vel asseverandum esse, quod a sacrae Scripturae Canone discrepet.

Retinemus igitur sancta et religiosa fide, totius Ecclesiae Catholicae et orthodoxae consensum: nimirum, unicam esse Domini nostri Iesu Christi personam, sed duas naturas, divinam et humanam. Divina, λόγος nominatur, quae vere ab aeterno persona est distincta a Patre et Spiritu sancto, et tamen eiusdem essentiae cum Patre et Spiritu sancto: qui Pater, λόγος, et Spiritus sanctus, est super omnia Deus, unus in essentiae, et trinus in personis, benedictus in secula. Sed humana natura certo tempore assumpta est a λόγω ex Deipara virgine Maria, nobis per omnia aequalis, accepto peccato.

1. Unio hypostatica.

Hoc mirandum foedus seu mysterium duarum naturarum in Christo, nominamus unionem hypostaticam, quae non est Verbi per carnis incredibilem quandam capacitatem inclusio, nec transmutatio, nec confusio naturarum aut proprietatum, aut operationum inter sese: sed copulatio, ut tota scripsit antiquitas, vere ineffabilis, qua Verbum, hoc est, secunda persona divinitatis, massam certam ex genere humano, nobis, secundum integram animam et integrum corpus, vere consubstantiali, in utero virginis a Spiritu sancto sanctificatam, definito tempore assumpsit, et sibi copulavit non solum inseparabiliter, verum etiam secundum hypostasim: non quod ex duabus naturis, humana videlicet et divina, tertia coaluerit aliqua, quae partim divina sit, partim humana: aut quod adiectionem personae sancta Trinitas susceperit ex incarnato Deo Verbo: sed quod una in Christo persona sit ac maneat, ipsius nimirum Verbi propria, quae humanam naturam assumptam gestet, sustentet, ac foveat.

Non enim assumpta natura in Christo, secundum quam nobis per omnia, excepto peccato, aequalis est, personae rationem habet, sed dependet ab assumptis Verbi Deitate tali ordine, ut ne quidem esset, nisi sic a Deo Verbo sustentaretur et conservaretur.

Utque haec persona λόγος aeterna est: ita postea impossibile est, hanc massam ipsi insertam, non simul manere. Nunquam enim ὁ λόγος naturam, quam semel assumpsit, deserit: imo nec in morte animam aut corpus deseruit, etsi tum vere facta est separatio animae a corpore.

Personae itaque unitatem et naturarum unionem tuemur: adeoque unum eundemque Dominum nostrum Iesum Christum, Dei et Mariae Filium, in duabus naturis absque omni confusione, permutatione, distractione atque separatione, nunquam sublata essentiali differentia naturarum propter unionem: sed potius salvis utriusque naturae proprietate, voluntate et operatione, in unamque coëuntibus hypostasim, confitemur: utrumque et impiae divulsionis, et impiae confusionis scopulum evitantes.

Quod enim ab aeterno erat Filius Dei, permansit: quod non erat, assumpsit: non amittendo, quod suum erat, sed suscipiendo, quod nostrum erat, inquit Vigilius. Et λόγος in tota quidem assumpta natura, ut in ferro ignito flamma, lucet: nec tamen colligatus est corpori, sed ipse corpus continet, ut et in eo sit, et extra omnia, et in sinu Patris: neque cum sit in omnibus, fit pars aliorum, sed omnia ab eo vitam, sustentationemque accipiunt, secundum Athanasium. Nec dissolvitur personalis unio, tametsi Caro, a qua nunquam separatur Verbum, non sit ubicunque est Verbum. Quae enim in Deo sunt, non sunt ubique ut Deus, teste Augustino. Sique hominis anima, necessitate naturae copulata

corpori ubique est celeritate cogitationum, salva personae integritate: Quae necessitas cogit nos dicere, naturae carnis Deitatem inclusam, aut pariter cum Deitate carnem ubique locorum adeoque infinitam esse? ut praeclare Nyssenus in Catechesi argumentatur. Huc merito regulam Cassiani referimus: Non minoris erroris est, Domino nostro Iesu Christo impropria addere, quam propria derogare. Quod enim non ita dicitur, ut est: etiamsi honor videatur, iniuria est.

2. Officium Christi.

Etsi autem mysterium hoc omnem omnium creaturarum captum excedit: Tamen officii consideratio causas tam mirandae unionis utcumque explicat. Missus enim est Filius Dei propter nos homines, et propter nostram salutem, ut esset summus Rex et Sacerdos generis humani, hoc est, ut fieret Mediator, Redemptor, Iustificator, et Salvator noster.

Cumque redemptio nostra simul et perpeccionem et destructionem mortis, ut brevissime rem maximam eloquamur, flagitaret, nec in unam, eandemque naturam actiones contrariae caderent: congruebat omnino ex mirabili iustitiae et misericordiae divinae temperamento, ut persona mediatrix distinctas haberet naturas, ne vel morte inferior, vel ab eiusdem gustu prorsus immunis esset: sed ut nostris quod remediis congruebat (Leonis enim verba referamus) unus atque idem Mediator Dei, et hominum, homo Christus Iesus, et mori posset ex uno, et mori non posset ex altero, iuxta dictum Irenaei: Sicut homo erat, ut tentaretur, sic et Verbum erat, ut glorificaretur, requiescente quidem Verbo, ut posset tentari, crucifigi et mori: et tamen humanitati unito, ut posset vincere, et perferre, et benefacere, et resuscitare, et recreare.

Quemadmodum igitur naturarum distinctio nequaquam dissolvit personae unitatem, nec personae unitas confundit naturas: Ita unum et commune officium est, ad quod utraque natura quod suum est, confert: Verbo quidem, quod Verbi est, operante: carne vero, quod carnis est, exequente, sicut vetustas olim certe locuta est. Divina enim natura suas habet actiones cum Patre et Spiritu sancto, vere divinas et immensas: humana vero natura agit, et patitur, quae humanae naturae conveniunt. Ex utriusque autem naturae actionibus distincte simul et inseparatim concurrentibus, oriuntur communia illa beneficia, seu apostelesmata, quae sunt totius personae, et nominantur actiones theandricae. Verbi gratia: Resuscitat divina natura humanam, nec resuscitat seipsam humana, nec moritur divina, sed humana tantum: et tamen voluntas τοῦ λόγου approbat hanc obedientiam, in eamque consentit, ac meritum non minus quam ipsamet obedientia, et per consequens universae redemptionis nostrae opus, seu beneficium, est potius personae, tanquam actio theandrica, qualibet agente natura

quod suum est. Sic et miracula fiunt a persona, naturarum utraque cum communione alterius agente, quod cuiusque proprium est.

Propria est enim divinae naturae vis, ac potentia edendi miracula, ut cum quinque panibus pascuntur quinque millia, cum resuscitatur Lazarus, cum sanantur leprosi, cum mutis usus linguae redditur, cum aqua in vinum mutatur: sed exerit sese haec vis atque potentia naturae divinae in natura assumpta, ut cum manu frangit panes, cum attingit loculum, cum clara voce evocet mortuum, cum digitis tangit corpus. Ita miracolorum fons est omnipotentia divinae naturae, sed sunt ministerio naturae assumptae, agentis quod suum est. Non quod perinde atque redemptionis nostrae opus, utramque naturam coniunctim requirit: ita necesse sit, omnia miracula ministerio carnis perfici, sed ut sint testimonia comprobantia Deitatem Messiae, adeoque declarantia missionem et officium Filii Mediatoris.

Hinc natae sunt regulae: Quod in scripturae dictis discernendae sint appellationes, quae significant proprietates naturarum, et appellationes officii. Quodque aliud sit loqui de proprietatibus et actionibus naturarum in Christo: aliud vero de toto redemptionis et salvationis generis humani opere. Item: Quod necesse sit in scriptura discernere dicta de statu humiliationis Christi, et exaltationis, ad quam intravit per passionem, et resurrectionem suam, cum quidem neuter horum unionem hypostaticam immi-nerit.

3. Communicatio Idiomatum.

Et hae regulae sunt fundamentum utilissimae maximeque necessariae doctrinae de communicatione idiomatum, quam ecclesia vetus orthodoxa singulari cura ex Scripturae dictis, quae de Christo propter diversitatem naturarum dissimiliter loquuntur, fideliter extractam, tam Eutychianae, quam Nestorianae haeresi, opposuit. Quae nequaquam est ipsa unio hypostatica, sed potius mirandae illius unionis, qualiscunque enunciatio.

Est enim communicatio Idiomatum, praedicatio, seu forma loquendi, qua proprietas aut operatio, uni naturae conveniens, tribuitur personae, certa lege ac modo, videlicet in concreto, quod totum agens hyphistamenon significat, habens utramque naturam: quia haec duo, λόγος, et humanitas assumpta, sunt una hypostasis: non autem in abstracto, quo alterutra natura secundum considerata significatur.

Et has ipsas formas loquendi, in quibus alterutrius naturae propria personae tribuuntur, declaramus per particulam distinctivam κατά, secundum vel iuxta. Idque exemplo vocis divinae: natus ex semine David secundum carnem. Mortuus secundum carnem ect: . Vera est enim Idiomatum communicatio, quatenus res est vera: et sicut naturae unitae sunt, sic etiam naturarum attributa

permutantur, ut sapienter et pie Nazianzenus ad Cledonium scripsit. Atque ita nequaquam nudos Christo titulos attribuimus, sed demonstramus ex verbo Dei, non factam esse physicam, aut realem Idiomatum transfusionem, neque ad utramque naturam accommodandam esse vel proprietatem, vel actionem, quae de Persona secundum alterutram naturam praedicatur. Nam inde necessario sequeretur unionis hypostaticae abolitio, totiusque huius mysterii deletio, et naturarum identitas, iuxta regulam Lutheri: Negans proprietates, negat naturas. Et Athanasii: Quorum operatio est eadem, eadem est natura. Si vero una natura est Christus, quomodo ipsi tribuentur contraria? secundum Theodoretum dialogo 2.

Quin potius quae de Christo dicuntur (inquit Cyrillus libro 5. de Trinitate) sic intelligenda sunt, ut nec quae Deitate conveniunt, humanitati ipsius tribuantur: nec quae humanitatis propria sunt, ad Deitatem ipsius detorqueantur. Unus enim idemque Christus est, (inquit Fulgentius lib. 3. ad Thrasimund.) qui quod humanum est, habet Deus in veritate humanae: Et quod divinum est, habet homo in veritate divinae naturae. Rectam ergo fidem tuebimur, (teste Athanasio serm. 4. contra Arianos) si quod utriusque naturae proprium est, consideremus, et ab uno utrumque praestari animadvertamus. Id si a nobis fiat, nunquam in errorem prolabemur.

4. Maiestas Christi.

Hinc iam dependet vera de maiestate Christi sententia, quam distincte explicamus iuxta regulam Nazianzeni: Alia est consideratio Filii ratione essentiae, alia ratione oeconomiae, hoc est, mysterii incarnationis et officii. Ut enim scholastici erudite distinxerunt inter gratiam unionis, gratiam Capitis, et gratiam praerogativae singularis, quam et gratiam habitualement non inepte appellarunt: Ita iuxta hos tres gradus commodissime declarari et intelligi posse censemus omnia tam Scripturae, quam Patrum dicta, quibus aliquid Christo homini in tempore datum asseritur. Quicquid enim eminentiae habet Christus homo, id habet vel ratione unionis hypostaticae cum λόγῳ, ut aeternus et verus Deus: vel respectu officii, ut Ecclesiae caput: vel ratione donorum, quae in sese, et secundum sese caro Christi accepit partim ante, partim post glorificationem, ut ditata, et uncta supra consortes.

De Maiestate igitur Domini nostri Iesu Christi profitemur, nos indubitata fide credere, quod secundum Deitatem suam aeterno Patri, et Spiritui sancto, per omnia aequalis sit, eiusdem cum utroque essentiae, earundem proprietatum essentialium, eiusdem maiestatis et gloriae, iuxta symbolum: Patris, Filii, et Spiritus sancti, una Deitas, aequalis gloria, coaeterna maiestas. — Huc etiam Cyrilli dictum spectat: Missio et obedientia non tollunt aequalitatem essentiae, aut potentiae, sed distinguunt ordinem personarum.

Humanitatem vero ipsius fatemur creaturam esse, quae in se

nec essentia, nec proprietatibus, nec actionibus, nec maiestate Deo aequalis facta sit. Sicut enim Verbum ab aequalitate paternae gloriae non recessit: Ita Caro naturam nostri generis non reliquit, ut rursus Leonis aphorismo utamur. Quanquam vero non minus quam divina natura, proprietates suas essentielles perpetuo etiam humana natura Christi retinet: Tamen et ante et post glorificationem, longe superat dignitatem, dona et excellentiam omnium creaturarum rationalium. Nam quod aeternus ac unigenitus Dei Filius hanc massam naturae assumptae sibi propriam fecit, eamque unione hypostatica, seu personali, inseparabiliter ac inconfuse sibi copulavit: id nulli sanctorum Angelorum, aut hominum contigit, neque hanc dignitatem quisquam Angelorum aut hominum sanctorum consequetur in tota aeternitate. Hic enim est mirabilis ille Gigas geminae substantiae, Patre et matre orbus: Qui secundum naturarum, ex quibus constat, differentiam consideratus, simul et Patri et Spiritui sancto, iuxta divinam: Nec non et matri, et nobis, ut caro de carne nostra, et os ex ossibus nostris, iuxta humanam naturam, etiam in gloria, est, manetque *ὑποούσιος*. Ratione vero individuae singularitatis, seu unionis in hypostasi, secundum quam nec nudus Deus, nec nudus homo est, sed utrumque in una eademque persona: Differt et a Patre et a Spiritu sancto, et a matre, et a nobis, ut Damascenus testatur lib. 3. fidei orthodoxae c. 3.

Quae autem maior hominis potest esse maiestas et gloria, quam non tantum obumbratione altissimi, rerum praeter seriem a Spiritu sancto conceptum, ex illibata matre Virgine nasci, et inde usque ab origine omnis peccati in aeternum expertem esse, Verum etiam cum *Verbo* constituere unam hypostasim? Propter hanc enim unionem hypostaticam de solo hoc homine, seu Filio Mariae, recte dicitur: Quod homo Christus sit aeternus, et omnipotens Dei filius, quod de nemine alio vel Angelorum vel hominum dici potest. Non enim Angelos, sed semen Abrahae, assumpsit, Ebr. 2. Et hanc unionis hypostaticae maiestatem, non tantum quotidianis miraculis suae Christus Ecclesiae, sed universo insuper mundo, vel maxime per gloriosam illam carnis suae resuscitationem, visibilemque Spiritus sancti effusionem, quam evidentissime, quasi ad oculum virtute omnipotentiae demonstravit, ut Apostolus testatur Rom. I.

Propter hanc etiam unionem haec persona, quae est filius Dei, et filius Mariae, ab omnibus creaturis rationalibus, Angelis et hominibus, adoratur et invocatur, una eademque adoratione et invocatione, cum Deo Patre, et Deo Spiritu sancto.

Praeterea cum Filius Dei totum opus redemptionis generis humani, in hac massa naturae assumptae perfecit: sociam eam, seu *κοινωνόν*, id est, participem reddidit omnium victoriarum suarum adversus regnum peccati et mortis. Quam enim in humana natura passionem et mortem sustinuit Christus, ea sola est sacri-

ficiū propiciatorium, et λύτρον sufficiens pro peccatis totius mundi. Ideoque haec sola Christi caro, quia nimirum facta est propria Verbi cuncta vivificare valentis, ut Cyrillus loquitur, vivifica est, qua mundo vita restituitur: sicut ex solius Iesu Christi plenitudine et merito, tanquam ex vitae et salutis perenni fonte, Sancti omnes hauriunt gratiam coniunctam cum dono per gratiam.

Accedit huc, quod in hac ipsa natura Christus a morte suscitatus in eaque ad dextram Patris collocatus, et ad regnum et sacerdotium, perpetuo exaltatus est, factus caput Ecclesiae suae, et perficiens omnia in omnibus: Ita ut solus in arcanum consilium Patris, adeoque in sancta sanctorum perpetuo ingrediatur, videat et intelligat voluntatem Patris, colligat sibi ex genere humano Ecclesiam, servet ministerium Evangelii, intercedat pro nobis, obumbret ac tegat nos, suae passionis, mortis, effusionis sanguinis, et totius obedientiae, merito, remittat peccata, effundat Spiritum sanctum, restituat iustitiam, vitam, ac laetitiam acquiescentem in Deo: Eamque servet contra portas inferorum, et contra Tyrannorum, ac haereticorum potentiam et furores: denique et mortuos tandem resuscitet, et Electis vitam, atque laetitiam aeternam communicet, posteaquam eos in coelum ad sese transtulerit.

Praeter hosce gradus maiestatis, pertinentes ad excellentiam personae et officii Christi; supra ipsos Angelos, nedum consortes, natura humana Salvatoris nostri, gratiis, donis, ornamentis, perfectionibus, eminentiis, praerogativis, adeoque potestate, maiestate et gloria, secundum Spiritus sancti plenitudinem citra mensuram etiam in sese, gradatim ab ipso unitiois momento locupletata et quasi inuncta est, adeo, ut impletis iam omnibus ad salutem nostram in hoc mundo necessariis, gloriae et honoris coronam, nomenque supra omne nomen, tanquam obedientiae praemium adepta; in sublimi praesertim illo sacerdotalis, et regiae exaltationis, fastigio, sola Deitate sit inferior, et a creatis ceteris rebus licet non genere, tamen gloriae, vitae, lucis, sapientiae, iustitiae, potentiae, ac laetitiae abundantia et supereminetia, hoc est, numero et gradibus donorum, quam longissime differat. Quae tamen omnia ut vere a nobis nec amimo comprehendere, nec enarrari lingua possunt: sic ab idiomatis naturae divinae, quae sunt aeterna, infinita, et essentialia, necessario discernenda sunt, iuxta dicta: Cum autem subiecta ei sint omnia, excipitur procul dubio is, qui subiecit ei omnia. 1 Corinth. 15. Item, Caput vero Christi Deus. 1 Corinth. 11. Sicut Christus caput est Ecclesiae. Eph. 5.

Unde Augustinus: Christus in quantum Deus, cum Patre sibi nos subiectos habet: In quantum Sacerdos, nobiscum illi subiectus est. Lib. I. de Trinitate cap. 8. Et recte Magister sententiarum de assumpta Christi natura concludit: Non est carni datum, posse omnia facere, quae Deus facit, ne omnipotens, et per hoc Deus, putaretur. lib. 3. distinct. 14.

Hoc enim discrimen nisi accurate observetur et retineatur, neque divinitas Christi, quae aeterna et infinita est, ab humanitate discerni: neque essentia et proprietas creaturarum, ac Creatoris, distingui recte possunt. Cavendum est ergo, ne ita divinitatem astruamus Christi Homini, ut veritatem corporis auferamus. Gloria enim infirmitatem, non veritatem, carni abstulit, secundum Augustinum. Et sicut Deus non mutatur miseratione: ita homo non consumitur dignitate, ut iam olim columna fidei orthodoxae sententiam gravissime decisam edidit. Estque res eiusdem periculi, aut divinam Christi tantummodo, aut humanam fateri, naturam, quia unum sine alio non proficit ad salutem, ut Vigilius Martyr testatur lib. 3. contra Eutychem. Et Hilarius. lib. 9. de fide.

IX.

DE DESCENSU CHRISTI AD INFEROS.

Sicut articulum ascensionis in allegoriam minime transformamus: ita descensum ad inferos, simpliciter, iuxta symboli historiam, ut sonat litera, intelligimus. Totus enim Christus mortuus, sepultus, descendit, resurrexit. Cumque descensus ad inferos, ut clare symbolum testatur, praecesserit corporis ex sepulcro resurrectionem, acquiescimus in orthodoxae antiquitatis sententia, quam Vigilius Matyr recitat lib. 2. contra Eutychem his verbis: Constat, dominum nostrum Iesum Christum feria sexta crucifixum, et ipsa die ad infernum descendisse, ipsa die in sepulcro iacuisse, ipsa die latroni dixisse: Hodie mecum eris in Paradiso. Caro igitur ipso die non fuit in Paradiso, nec in inferno, sed exanimis iacuit in sepulcro. Anima per illud triduum in inferno, non in sepulcro. Et iure tamen dicimus, Dominum Iesum Christum in sepulcro iacuisse, sed in sola carne: Dominum Iesum Christum non derelictum in inferno, sed in sola anima. Et cum in his omnibus Christus, et in his singulis Christus sit, unus tamen est Christus: cuius sic aliud fuit in sepulcro, aliud in inferno, ut tamen ipse unus atque totus ubique fuerit.

Sic et Fulgentius ad Thrasim. regem lib. 3. Humanitas ergo vera (inquit) Filii Dei, nec tota in sepulcro fuit, nec tota in inferno, sed in sepulcro secundum veram carnem Christus mortuus iacuit, et secundum animam ad infernum Christus descendit. Secundum eandem animam ab inferno ad carnem, quam in sepulcro reliquerat, rediit. Secundum divinitatem vero suam, quae nec loco tenetur, nec fine concluditur, totus fuit in sepulcro cum carne, totus in inferno cum anima, ac per hoc plenus fuit ubique Christus, quia non est Deus ab humanitate, quam susceperat, separatus. Hactenus illi.

Fatemur autem hoc articulo, qui in symbolo triumphi Christi initium est, (mortuus enim propter nos, ut victima, descendit pro nobis, ut victor) destructam esse fidelibus a Salvatore tyrannidem

Diaboli et inferorum, hoc est, liberatos omnes, qui credunt in Christum, a potentia Diaboli, et inferis, iuxta illud Oseae 13: Ero pestis tua inferne. Et hanc victoriam certo modo Filius Dei Diabolis ostendit. Nec dubium est, Diabolos sensisse, suam potentiam ab hoc victore frangi: et vere caput serpentis a semine mulieris contritum esse. Est igitur simplicissima sententia: Quod Christus ostenderit suam victoriam Diabolis, et eos terruerit, sed quomodo hoc factum sit, non scrutamur.

X.

DE ADIAPHORIS, SEU CEREMONIIS HUMANA AUTORITY IN ECCLESIA INSTITUTIS.

Cum adiaphora sint ceremoniae, seu ritus externi, nullo verbo Dei vel mandati, vel prohibiti, sed ut omnia in Ecclesia fiant ornate et decenter, ab hominibus instituti: statuimus usum horum indifferentem ac liberum esse: salva tamen fide et caritate, quae solae libertatis huius moderatrices sunt. Nam ut fides novit, quid liceat: ita caritas spectat, quid prosit.

In primis igitur doctrinae puritatis, et legitimi Sacramentorum usus habenda ratio est, in quibus nulla creatura quicquam mutandi potestatem unquam habuit, habetve, aut habitura est. His autem salvis et integris, nequaquam Ecclesiae congregationem vel turbendam, vel deserendam esse iudicamus propter ceremonias, aut ritus, cum verbo Dei non pugnantes. Sed et in temporum et lectionum, et aliorum rituum ordine, pro locorum, personarum, et similium circumstantiarum diversitate, utiliter sanciendo servandum esse decorum, cum gravitate coniunctum: ut semper vitentur superstitio ac scandalum, ac omnia dirigantur ad aedificationem et pacem, sine opinione cultus, et ceremoniarum necessitatis. Rituum enim dissimilitudo non scindit Ecclesiae unitatem, nec Christiana confessio nisi expresso verbo niti potest, debetque: et extra casum dati scandali ceremoniae humana auctoritate introductae, ac cum verbo Dei non pugnantes, sine peccato usurpari, mutari, recipi, vel omitti liberrime possunt. Coloss. 2: Nemo vos iudicet in cibo et potu, aut vicibus dierum festorum. Gal. 5: In libertate in qua Christus vos vocavit, state, et non iterum iugo servitutis subiiciamini.

Augustinus Epist. 118. ad Ianuarium: Totum hoc genus liberas habet observationes. Nec disciplina ulla est in his melior gravi prudentique Christiano, quam ut eo modo agat, quo agere viderit Ecclesiam, ad quamcunque forte devenerit. Quod enim neque contra fidem, neque contra bonos mores, iniungitur, indifferenter est habendum, et pro eorum, inter quos vivitur, societate servandum est.

XI.

DE PRAEDESTINATIONE.

Etsi futurorum eventuum, antequam fiant, praescientiam in Deo minime negamus: et liberrimae voluntatis divinae providentiam, rerum omnium gubernatricem, adjuvantem bona, et metam seu finem malis, ne pro Satanae, mundique libidine in infinitum grassentur, sapienter determinantem, denique recte, iusteque de omnibus decernentem, reverenter agnoscimus, pieque contra Epicureos et Stoicos praedicamus: Tamen de praedestinatione, sen electione Ecclesiae ad vitam et salutem aeternam cogitantes, simpliciter ad consilium et decretum factum de reparatione lapsi generis humani, et patefactum in Evangelio, respicimus: nec aliam iustificationis, aliam electionis, causam quaerimus, nec vel ex ratione, vel ex Lege, sed ex solo Evangelio, de electione iudicamus: adeoque totum salvandorum numerum non nisi a posteriori, ex fide nimirum in Christum, hoc est, ex seria ad Mediatorem conversione, aestimamus.

Certissimi enim sumus, quantacunque disputationum moles cumuletur, necessario tamen in veris agonibus, ne vel in profanam securitatem et hypocrisin, vel in horribilem desperationem, homines praecipitentur, ad hanc quasi arcem tandem confugiendum esse: videlicet, quod de voluntate Dei iudicandum sit ex verbo expresso: quod utraque concio, poenitentiae et gratiae, sit universalis: quod in Deum nec prosopolepsia, nec voluntatis contradictio, cadat: quod denique mandatum Dei aeternum sit et immutabile, audire Filium, et assentiri promissioni.

Est igitur haec simplicissima sententia, in qua praecisus omnium disputationum labyrinthis, pie et firmiter acquiescimus: Cum Deus primos parentes post lapsum vel in nihilum redigere penitus, vel cum diabolis in aeternum summo iustissimoque iure, abiecerit, et pro infinita sua potentia novos sibi cultores excitare potuisset: ex abundantia tamen misericordiae pepercisit lapso generi humano, ad imaginem suam condito, et secundum beneplacitum, ac consilium clementissimae voluntatis suae, per ac propter Christum, ut Mediatorem: et in Christo, tanquam capite, in quo nos iam ante fundamenta mundi iacta dilexerit, decreto immutabili destinasse vitae aeternae omnes ad Christum Redemptorem vera fide confugientes, et in hac usque ad finem vitae perseverantes: abiectis omnibus, qui hunc Propitiatorem, a Deo propositum, peritiniaci impenitentia respuerent.

Atque ita causa praedestinationis ad vitam non est in nobis, sed in Deo: *εὐδοξία* nimirum, perspicuo verbo revelata, quam Augustinus misericordissimam Dei voluntatem nominat. Reprobationis autem causa, procul dubio peccatum in hominibus est, qui vel prorsus non audiunt, nec accipiunt Evangelium, vel antequam hinc discedant, fidem abiciunt. Nam, ut verissima est sententia,

Deum non esse causam peccati, nec velle peccatum: ita promissio requirit fidem, non quidem ratione dignitatis, sed apprehensionis.

Etsi autem fides solius Dei donum est, et opus Spiritus sancti: tamen ordinarium ad consequendam fidem instrumentum est praedicatio Evangelii, iuxta illud: Omnis, qui audit a Patre, et discit, venit ad me. Item: Fides ex auditu, auditus autem per verbum Dei. Per id enim trahit Deus, et assentientes certo recipit: sicut pertinaciter rebelles, et in impenitentia morientes absque omni dubio non aliam ob causam, quam propter hunc ipsum Mediatoris contemptum reiecit, iuxta gravissimam sententiam: Qui credit in Filium, non iudicatur. Qui autem non credit, iam iudicatus est, quia non credit in nomen unigeniti Filii Dei. Iohan. 3.

Huc congruit querela Domini apud Esaïam: Tota die expandi manus meas ad populum contumacem et contradicentem. Ex quo testimonio Paulus ipse rebellionem Iudaeorum, causam reiectionis eorum fuisse concludit. Nec severius praeceptum extat, quam aeterni Patris de Filio: Hunc audite: Matth. 17. Qui hunc Prophetam respuerit, eradibabitur. Deut. 18. Sicut e contrario nec dulcior consolatio, nec certior Electorum nota esse potest, quam quod ipse Spiritus sanctus beatos pronuntiat omnes, qui in Domino, hoc est, in vera agnitione et invocatione Christi Mediatoris ex hac vita emigrant. Apoc. 14. Beati enim omnes, qui confidunt in eo. Psal. 2. Et quisquis invocaverit nomen Domini, servabitur. Rom. 10.

Etsi igitur Deus pro immensitate sapientiae suae, cum Electorum, tum Reproborum numerum, praevidet: Tamen iudicandum est de utrisque ex verbo Dei revelato, nec ex praevisione divina praetextus aliquis, aut excusatio securitati et flagitiis hominum, quaerenda, nec culpa incredulitatis et exitii in Deum conferenda est, iuxta dictum: Perditio tua ex te, o Israel: ex me autem salus tua.

Et praedestinatio proprie non ad numerum, qui in Deo mentis est actio, sed potius ad consilium liberrimae ipsius voluntatis referri debet. Ad consilium, inquam, seu propositum, et decretum Dei aeternum et immotum, de unico illo, eodemque modo recipiendi homines post lapsum in gratiam, sine prosopolepsia, per et propter solum Filium Mediatorem, vera fide apprehensum. Qui modus patefactus in Evangelio, ut est immutabilis, et nulla Diaboli vi, aut fraude, nullaue calamitatis acerbitate, vel everti, vel irritus piis reddi potest: sic neminem prorsus, quo quidem ad paternam clementissimi Dei voluntatem, excludit: cum simul cum assumpta natura toti generi humano communi, communem etiam salutis nostrae causam in se receperit Mediator, nec venerit aliquos saltem, sed totum genus humanum salvare, quod perierat.

Unde etiam universalem gratiae promissionem tot asseveratio-

nibus repetitam, sanctissimo insuper non tantum iuramento, sed et Baptismi, ad quem omnes gentes invitat, sacramento, tanquam universali sigillo obsignare dignatus est: sititque omnium hominum salutem adeo, ut ad agendam poenitentiam nequaquam aliquòs duntaxat, sed omnes inde usque ab instauratae Ecclesiae initio, usque ad finem mundi, severissimo mandato obligat, a cuius obedientia nemini unquam immunitatem concessit, nec concessurus est, donec in hoc orbe terrarum Evangelii vox exaudietur. 2 Timoth. 2: Fundamentum Dei stat firmiter, habens hoc sigillum: *Novit Dominus Suos*. Et discedat ab iniquitate omnis, qui invocat nomen Christi.

Ioh. 1: Quotquot autem receperunt eum, dedit eis potestatem filios Dei fieri, his, qui credunt, in nomen eius.

Ioh. 3: Sic enim *Deus dilexit Mundum*, ut filium unigenitum dederit, ut omnis, qui credit in eum, non pereat, sed habeat vitam aeternam.

Ioh. 6: Haec est voluntas Patris mei, qui misit me, ut omnis, qui videt Filium, et credit in eum, habeat vitam aeternam.

Matth. 18: Non est voluntas ante Patrem meum, qui in coelis est, ut pereat unus de pusillis istis.

1 Timoth. 2: Deus vult omnes homines salvos fieri, et ad agnitionem veritatis pervenire.

2 Pet. 3: Deus longanimis est erga vos, non volens ullos perire, sed omnes ad poenitentiam reverti.

Rom. 8: Quos elegit, hos et vocavit, id est, Quisquis Evangelii vocem pertinaciter aspernat, non est electus. Vocatio enim poenitentiam seu conversionem flagitat.

Iohann. 10: Oves meae vocem meam audiunt. Et ego novi eas, et persequuntur me, et ego vitam aeternam do iis, et non peribunt in aeternum, et nemo rapiet eas de manibus meis.

Bernhardus: Prodit in lucem ad miseri consolationem magnum consilium, quod ab aeterno latuerat in sinu aeternitatis: Quod nolit videlicet Deus mortem peccatoris, sed magis ut convertatur, et vivat.

Augustinus lib. de praedestin. et gratia, c. 15. Tom. 7: Nabuchodonosor et Pharaon, quantum ad naturam, homines ambo erant. Quantum ad dignitatem, ambo Reges. Quantum ad causam, ambo populum Dei captivum possidebant. Quantum ad poenam, ambo flagellis elementer admoniti. Quid ergo fines eorum fecit diversos? nisi quod unus manum Dei sentiens in recordatione propriae iniquitatis ingemuit: alter libero contra misericordissimam Dei voluntatem pugnavit arbitrio.

Atque ita (Deo sit laus et gloria) recitavimus nostram de articulis inter nonnullos hodie controversis sententiam, qua potuimus perspicuitate et brevitate: quam quidem universae Scripturae Canonicae, et fidei orthodoxae analogon esse, adeoque totius Catholicae Ecclesiae consensu, et omnium recte iudicantium calculo,

approbari, plane confidimus. Ut autem ad uberiores explicationem, ac fraternam declarationem in singulis articulis, quodocunque et ubicunque opus fuerit, nos sponte offerimus: Ita candidos Lectores denuo rogamus, et per sacrosancta Domini nostri Iesu Christi vulnera, quibus redempti sumus, obtestamur, ut dextre porrecta sinistre ne accipiant, sed de gravi hac causa sine affectu et praeiudicio, iudicent, tanquam in conspectu Domini, qui est scrutator cordium, et aliquando vindex erit, iuxta gravissimam comminationem: Qui perturbat vos, portabit iudicium suum, quisquis sit Gal. 5.

Ceterum epilogi loco, ut animorum nostrorum studium ad veram cum omnibus, quantum quidem salva pietate et conscientia, fieri fas est, concordiam pie ineundam, et sancte colendam, publice testificemur, subiicere libet Nazianzeni de componendis tandem, aut saltem moderandis, Ecclesiae controversiis, consilium, ut ad communem pacem accommodatissimum, ita longe aequissimum, et tanto Theologo, quod nomen propter eruditionis, pietatis et constantiae excellentiam sortitus est, dignissimum:

Debebant enim (inquit) Christianorum contentiones vel ideo esse moderatiores, quia inter tot Dei virtutes ac nomina, λόγον quoque, hoc est, Verbum colimus, Ioh. 1. Quod si ergo inimicitias atque odia extinguere non possumus: illud saltem inter nos conveniat, ut mystica mystice, et sancta sancte, proloquamur: nec in prophanas aures, quae in vulgus efferri nefas est, proiiciamus, nec in perniciem nostram gladios hostibus porrigamus: qui cum in suis dogmatibus nihil sibi praesidii roborisque constitutum cernant, hoc instrarum rerum imbecillitate venantur: ac proinde quemadmodum muscae vulneribus, ita nostris calamitatibus, aut si mavis, erratis imminet. Hactenus ille Orat. 1. de Theolog.

Commendamus autem et Ecclesiam, et nos ipsos, Filio Dei, Domino nostro Iesu Christo, quem scimus voce Evangelii colligere sibi aeternam haereditatem, quam non patietur infinita Satanæ et mundi rabie divexari. Eumque oramus, ut nos regat paraclete Spiritu suo, nec sinat extinguere lucem Evangelii sui, aut deleri coetus ipsum vere invocantes, sed ut etiam inter nos sanctum semen sibi conservet, et omnem idolomaniam ac blasphemiam a nobis et posteris clementer avertat. Amen. Die

Concordiae, Anno plorVM aVXILIator erIt DeVs.

6.

CONFESSIO FIDEI IOANNIS SIGISMUNDI, ELECTORIS BRANDENBURGICI.

Nachdem der Durchläuchtigste Hochgeborne Fürst und Herr, Herr Iohann Sigmund, Marggraff zu Brandenburg, des Heil. Röm. Reichs Ertz-Cämmerer und Churfürst, in Preussen, zu Gülich, Cleve und Berg, zu Stettin in Pommern, der Cassuben Wenden, auch in Schlesien zu Crossen und Jägerndorff Hertzog, Burggraff zu Nürnberg, Fürst zu Rügen, Graff von der Marck, Ravenspurg und Mörss, Herr zu Ravenstein, Seiner Churfürstl. Gnaden sich gnädigst und Christlich erinneret, was der heilige Geist bey dem Propheten Esaia am 30, v. 8. aufzeichnen lassen: Fürsten werden Fürstliche Gedancken haben, und drüber halten, und bei sich gnädigst erwogen, dass unter allen Fürstlichen Considerationen und Gedancken freylich die allererste und nothwendigste sey, weil doch GOTT der Allmächtige die Könige zu Pflegern und die Fürsten zu Seugammen^{a)} seiner lieben Kirchen verordnet, mit allem Ernst darob zu seyn, und dahin zu trachten, damit das reine klare Wort GOTTES allein aus dem Brünnelein Israels^{b)} ohne alle Menschliche Satzung^{c)}, ohn allen Sauerteig^{d)} falscher irriger Lehre, ohn allen Zusatz und Abbruch^{e)}, in Kirchen und Schulen möge gelehret und geprediget, die heiligen Sacramenta auch nach der Einsetzung des HERRN Christi ohne alle Papistische Superstition, und abgöttische, oder von menschlicher Audacht ertichtete Ceremonien aussgespendet, und also der wahre Gottesdienst recht und wol allein nach Form und Norm^{f)} der Göttlichen heiligen Schrift möge bestellet, und auf die liebe Posterität gebracht werden. Und über das S. Churfürstl. Gn. bey Sich gnädigst betrachtet, wie der mildreiche barmhertzige GOTT, welcher allein Gewalt hat über der Menschen Königreiche, und

a) Esa. 49, 23. b) Ps. 68, 27. c) Matth. 15, 9. d) 16, 6. 1 Cor. 5, 7. e) Deut. 12, 32. Prov. 30, 6. Apoc. 22, 19. f) Esa. 8, 10. Ioh. 5, 39. 1 Cor. 1, 6.

giebt sie, wem Er wilz), Sr. Churfürstl. Gn. so viel Fürstenthümer, Land und Leute untergeben, und in stoltzer Ruhe^{h)}, wie die Schrift redet, bis anhero väterlich erhalten, damit dieselbe vor allen Dingen nebens dem zeitlichen Schatz auch die geistlichen Güter und Schätze durch das gepredigte reine Wort Gottes und rechten seligen Brauch der heiligen Sacramenten zu ihrer Seligkeit erlangen und behalten mögen: Als haben demnach Se. Churfürstl. Gn. durch Anregung des heiligen Geistes, Ihr nichts liebers und mehrers angelegen seyn lassen, dann dass Sie in deroselben Lande, und sonderlich im geliebten Vaterlande Chur- und Mark-Brandenburg, was noch etwan von Papistischer Superstition, oder anderer menschlichen ungebotenen devotion in Kirchen und Schulen übrig verblieben, folgendes gemächlich abgethan, und alles nach der Richtschnur Göttliches Worts und der Apostolischen ersten Kirchen, so viel immer möglich und von nöthen, angestellet werde, und damit ja niemand zu Gedancken ziehe, oder von Widerwertigen und Friedhässigen sich einbilden lasse, als wann Se. Churfürstl. Gn. etwas neues, oder was in Gottes Wort nicht ausdrücklich gegründet, anzuordnen, und deroselben Unterthanen beyzubringen, entschlossen, haben Se. Churfürstl. Gn. zugleich Ihre Churfürstliche Confession oder Glaubensbekenntniß hiermit publiciren wollen, auff dass in der gantzen Christenheit kund und offenbar werde, dass Se. Churfürstl. Gn. dem Könige der Ehren die Thore in Ihrem Lande weit und breit eröffnenⁱ⁾, dem Herrn die Ehre allein geben^{k)}, die erkante göttliche Wahrheit ohne Scheu und Furcht aller Widersacher und Feinde Christi, wie dieselbe immer Namen haben, frey und standhaftig zu bekennen, zu vertheidigen, und durch Krafft und Beystand Göttlicher Gnaden weit fortzupflantzen, gnädigst gemeynet, auss keiner andern Ursach, dann wegen ernsten Befehls Gottes, und nach löblichen Exempeln frommer Könige^{l)} und Fürsten Josaphats^{m)}, Ezechiaⁿ⁾, Josia^{o)}, Constantini, Theodosii^{p)} und vieler andern mehr, dann auch auss schuldiger Danckbarkeit gegen Gott, der die Wahrheit selber ist, und zur Ehre seines allerheiligsten Namens, auch zu dero Unterthanen ewiges Heyl und Seligkeit.

Anfänglich und fürs erste, bekennen sich Se. Churfürstl. Gn. von Hertzen zu dem wahren unfeilbaren und allein seligmachendem^{q)} Wort Gottes, wie dasselbige in den Schriften der heiligen Propheten und Aposteln in der heiligen Bibel verfasstet, welches aller Frommen einige Richtschnur ist, und seyn sol, Psalm. 119. v. 104. welches vollkommen und gnugsam ist zur

g) Dan. 4, 14. h) Esa. 32, 18. i) Ps. 24, v. 7. 9. k) Ps. 115, 1. et 29, v. 2. l) Ps. 2, 11. 1 Reg. 2, 3. m) 2 Paral. 19, v. 4. und n) 29, v. 5. und o) 34, 8. p) Euseb. lib. 4. de vita Constantini. Ambr. in orat. funeb. q) 2 Tim. 3, v. 15. 16. 17. Ps. 119.

Seligkeit, auch allen Religionsstreit zu unterscheiden, und bleibt ewiglich^{r)}. Hernacher auch zu den Christlichen und allgemeinen Haupt-Symbolis, als den Apostolischen, Athanasianischen, Nicenischen, Ephesinischen, und Chalcedonischen, darinnen die Artickul Christliches Glaubens, kurtz und rund begriffen, und wider alte und neue Ketzereyen auss der Schrift gnugsam bewähret und behauptet sind: Denn zu der Augspurgischen Confession, so Anno 1530 Kaiser Carolo V. von den protestirenden Fürsten und Ständen übergeben, und nachmals in etlichen Punkten nothwendig übersehen und verbessert worden.

Zu den andern Schrifften, weil sie nicht allein von Menschen, so vielfältig irren können, concipiret, sondern auch viel Streitiges, oft widriges und Göttlichem Wort nicht überall gemess, sich darinnen enthaltet, wollen Se. Churfürstl. Gn. weder Sich selbst, noch ihre liebe Unterthanen mit Bedrängniß der Gewissen verbinden lassen, weil doch alle Glaubens-Sachen einzig und allein auff das Wort Gottes müssen gegründet seyn, und Menschen-Schrifften nicht weiter, als sie mit dem Wort Gottes übereinstimmen, sollen und können angenommen werden, wie Herr Lutherus selbst bekennet^{s)}: Die Schrift ist allein der rechte Lehrer und Meister über alle Schrift und Lehr auff Erden. Item^{t)}, diese Kayserin, die heilige Schrift, sol herrschen und regieren, und alle andere, sie heissen auch, wie sie wollen, ihr unterthan und gehorsam seyn, sollen nicht ihre Meister und Richter, sondern nur allein schlechte Zeugen, Schüler und Bekenner seyn, es sey gleich der Pabst, Luther, Augustinus, Paulus oder ein Engel vom Himmel herab, es sol auch in der Christenheit keine andere Lehre geprediget noch gehöret werden, dann das reine lautere Wort Gottes, oder sollen beyde Lehrer und Zuhörer verflucht und verdammt seyn.

Belangende etliche Artickul Christliches Glaubens, darüber so viel Streits und Disputation eine geraume Zeit hero durch Anregung des Störenfrieds, des höllischen Geistes in allen Landen erwecket worden, als von der Person des HERRN Christi, von der Tauffe, vom heiligen Nachtmal, von der Prädestination, Versehung oder Erwählung zum ewigen Leben, bekennen Se. Churfürstl. Gn. hiermit öffentlich, dass Sie im Artickul von der Person Christi von Hertzen gläuben, wie in Christo zwo unterschiedliche Naturen, die Göttliche und Menschliche also persönlich vereiniget und verbunden, dass sie nun und nimmermehr mögen oder können von einander getrennet werden, und dass jede Natur seine gewisse natürliche Eigenschafften habe und behalte, auch in der Persönlichen Vereinigung, und dennoch eine wahre

r) Esa. 40, 8. Matth. 24, v. 35. Luc. 21, 33. 1 Pet. 1, v. 25.

s) Tom. I. Germ. Ien. p. 369. t) Tom. I. Wit. pag. 33.

Communion und Gemeinschaft sey, also, dass man recht und wol von Christo alles was von GOTT, und alles was von einem wahren Menschen mag gesaget werden, reden könne, als dass der Mensch Christus sey von Ewigkeit^{u)}, nemlich, nach seiner Göttlichen Natur, dass der Sohn GOTTes gebohren sey auss dem Saamen Davids nach dem Fleisch, Röm. 1, v. 3. Dass der HERR der Herrlichkeit gecreuziget, dass GOTT gestorben sey nach dem Fleisch^{x)}, dass Christus bey uns sey und bleibe bis ans Ende der Welty), nach seiner unendlich Natur, nach seiner Göttlichen Majestät und kräftigen Beystand^{z)}, nicht aber nach der Natur, nach welcher Er gen Himmel gefahren, und von dannen wiederkommen wird^{a)}, welche ohn Vertilgung ihrer Eigenschafft, auch in der höchsten Glori wesentlich nicht kan überall seyn. Augustin. tract. 109. in Ioh. sintemal überall seyn, mit der göttlichen Natur zugeschrieben wird. Psalm. 139, v. 6. 7. 8. 9. Ier. 23, v. 24. Actor. 17, v. 27. Item dass er unser Mittler, unser Hoherpriester, und unser König sey und bleibe nach beyden Naturen. Item, dass der Herr Christus zwar nach seiner angenommenen Menschheit mit hohen und übernatürlichen Gaben gezieret und gekrönet worden, laut des 8. Psalm. v. 6. dennoch die Menschliche Natur nicht in die Gottheit verwandelt, noch derselben verglichen worden sey, welches der Eutychanische Irrthumb ist.

Die Locutiones abstractivas, das ist, solche Art zu reden, die Gottheit Christi hat gelitten, die Menschheit Christi ist allmächtig überall gegenwärtig, und dergleichen, weil sie in der heiligen Schrift nicht zu finden, und den Haupt-Symbolis entgegen, auch extensionem, exaequationem et abolitionem naturarum et naturalium proprietatum, das ist, eine Ausdehnung, Vergleichung und Abtilgung der Naturen und Natürlichen Eigenschafften auff dem Rücken tragen, wollen Seine Churfürstl. Gn. aussgesetzt, und niemand zu derselben gantz gefährlichen und hochärgerlichen Gebrauch gezwungen wissen, in sondere Erwegung, dass, weder die orthodoxi Patres, noch Lutherus also gelehret, und dass durch solche und dergleichen locutiones die Artickul Christliches Glaubens, wo nicht gantz und gar verleugnet, doch meistentheils verdunckelt und zweifelhaftig gemacht, und viele mercklich bishero seyn damit geärgert worden.

Von der heiligen Tauffe, als dem ersten Sacrament des Neuen Testaments, gläuben und bekennen Seine Churfürstl. Gn. dass dieselbe sey wahrhaftig ein Bad der Wiedergeburt und Erneuerung im Heiligen Geist^{b)}, und dass niemand in das Himmelreich kommen kan, es sey dann, dass er wiedergeboren werde

u) Ioh. 1, 18. c. 5, 8. x) 1 Pet. 3, v. 18. und 4, v. 1. y) Matth. 28, v. 20. z) Marc. 16, v. 19. a) Actor. 1, 9. Phil. 3, 20. b) Tit. 3, 5.

durchs Wasser und Geist^{c)}), nicht dass das eusserliche Wasserbad von Sünden waschen, und widergebähren könne, sowol die Ungläubigen als die Gläubigen, sondern dass in solchem heiligen Sacrament die Gläubigen zu Kindern Gottes angenommen, durch das Blut Christi und den H. Geist von ihren Sünden abgewaschen, und durch dieses sichtbare Zeichen des Gnadenbundes gleichsam durch ein gewiss Siegel versichert werden ihrer Seligkeit, wie der Apostel Petrus saget: das Wasser macht uns selig in der Tauffe, die durch jenes (die Arca Noe) bedeutet ist, nicht das Abthun des Unflats am Fleisch, sondern der Bund eines guten Gewissens mit Gott^{d)}), das ist, wie es D. Luther Tom. 9. Witt. p. 290. am Rande selbst glossiret, stipulatio, dass GOTT sich uns mit Gnaden verpflichtet, und wir es annehmen, oder wie er anderswo von der Tauffe redet, ist dieselbe nicht allein ein ledig Zeichen, oder Losung unter den Christen, sondern ein Zeichen und Werck Gottes, darinnen unser Glaube gefordert, durch welchen wir wiedergeboren werden. Wenn ich gläube, schreibt er an einem andern Ort, Tom. 2. Witt. p. 461. ist mir die Tauffe nütze, wiederumb, wann ich nicht gläube, so ist mir die Tauffe in Ewigkeit nichts nütze. Denn also sagt Christus: Wer da gläubet und getauft wird: Das ist das Wort Gottes und wird also bestehen. Diesem Wort Gottes gläuben demnach Se. Churfürstl. Gn., dass die heilige Tauffe allein nütze und fromme den Gläubigen, die sich ihres Bundes mit GOTT allezeit, auch da sie etwan in schwere Fälle gerathen, zu getrösten haben. Nicht aber den Ungläubigen, welche dis Gnadenzeichen so wenig hilft, als die Ungläubigen die Beschneidung, und dass derwegen der gläubigen Christen Kinder, da sie die heilige Tauffe, wegen unverhoffter schleuniger Todesgefahr nicht erreichen können, keinesweges zu verdammen, weil der Sohn Gottes sagt: Wer da gläubet und getauft wird, der wird selig, wer aber nicht gläubet, der wird verdammet. Denn Herr Lutherus in seiner Kirchenpostillen wol geschrieben: Es ist alle Zeit einträchtiglich gehalten, dass ob jemand gläubte und doch ungetauft stürbe, der würde darumb nicht verdammet, denn es mag etwan der Fall fürfallen, dass einer gläube, und ob er wol der Tauf beehrte, doch durch den Tod übereylet würde, wie es bisweilen mit jungen Kindern geschehen kan, vor, in oder nach ihrer Geburt, welche doch zuvor durch ihrer Eltern oder anderer Glauben und Gebeth Christo geopffert und ihm befohlen seyn, welche er auch, laut seiner Wort, Lasset die Kindlein zu mir kommen, ohne Zweifel annimmt. Biss daher Lutherus.

Den Exorcismus anlangende, welcher aus dem Pabstthumb bey der Tauffe in Kirchen verblieben, halten Se. Churfürstl. Gn. dafür, weil derselbe weder von Christo befohlen, noch von den

c) Ioh. 3, 5. d) 1 cap. 3, v. 21.

heiligen Aposteln bey der Tauffe jemals gebrauchet, auch eine abergläubische Ceremoni ist, so die Krafft und Wirkung der heiligen Tauffe verkleinert, den Einfältigen ärgerliche Gedancken ihrer Kinder halben, als wann dieselbe leiblich besessen, verursacht, und bey der ersten Kirchen, da noch die Gabe Wunder zu thun, und sonderlich die Teuffel auszutreiben, gewähret, gar einen andern Gebrauch und effectum gehabt, der Herr Christus auch ausdrücklich bezeuget^{e)}, dass die bösen Geister durch Fasten und Bethen, nicht durch exorcismos, Menschliche Beschwerde aussgetrieben werden, wie dann die heiligen Apostel, Paulus Ephes. 6, v. 13. und Petrus 1 Cap. 5, v. 8., wann sie einen Christlichen Ritter wider den Satan mit allerley Waffen ausrüsten thun, des exorcismi mit keiner Syllaben gedencken: Auss solchen und vielen mehr Ursachen nunmehr billich einzustellen, und bey den Rechtgläubigen gäntzlich abzuschaffen sey.

Im heiligen Abendmal, welches das andere Sacrament im Neuen Testament, gläuben und bekennen S. Churfl. Gn. weil zweyerley Ding daselbst zu befinden, die eusserliche Zeichen, Brodt und Wein, und der wahre Leib Christi, so für uns in den Tod gegeben, und sein heiliges Blut, so am Stamm des heiligen Kreutzes vergossen, dass auch auff zweyerley Weise dieselben genossen werden. Das Brodt und Wein mit dem Munde, der wahre Leib und das wahre Blut Christi eigentlich mit dem Gläuben, und dass demnach wegen der Sacramentlichen Vereinigung in dieser heiligen Action beyde zusammen seyn, und zugleich aussgespendet und genommen werden, gleich wie das geistliche Manna oder Himmelbrodt des Worts geistlich genossen, und in dem Reich Christi, welches nit ist von dieser Welt^{f)}, alles geistlich besteht; Also gläuben S. Churfl. Gn., dass das heilige Abendmal auch eine geistliche Speise der Seelen sey, dadurch dieselbe erquicket, getröstet, gestärcket, und mit dem vereinigten Leibe der Unsterblichkeit, gespeiset und erhalten wird. Bleiben demnach stracks ohn allen Zusatz bei den heiligen Worten der Einsetzung, das Brodt sey der wahre Leib Christi, und der Wein sein heilig Blut, Sacramentlich, auf die Art und Weise, wie Gott die heiligen Sacrament, Altes und Neues Testaments eingesetzt und verordnet, dass sie seyn sichtliche und wahre Zeichen der unsichtbaren Gnaden, und der HErr Christus selbst anzeigt, dass das heilige Abendmal ein Zeichen, doch aber nicht bloss oder leer sey, des neuen Bundes, eingesetzt zum Gedächtniss Christi, oder wie es der Apostel Paulus 1 Cor. 11. v. 26. erkläret, zu steter Gedächtniss und Verkündigung seines Todes, damit es sey ein Trostgedächtniss, Danckgedächtniss, Lichgedächtniss.

e) Matth. 12, v. 21. Iren. lib. 4. c. 34. f) Joh. 18, v. 30.

Und diëweil der Glaube gleichsam der Mund ist, dadurch des HErrn Christi gecreutzigter Leib und sein vergossenes Blut empfangen wird, halten es S. Churfl. Gn. beständig dafür, dass den Ungläubigen, Unbussfertigen solches Sacrament nicht nütze, sie auch des wahrhaftigen Leibes und Blutes Christi nicht theilhaftig werden, weil der Sohn GOTTes, da er bey dem Ioh. 6, v. 54. vom seligen Gebrauch dieses Abendmals redet, rund aussaget: Wer mein Fleisch isset und trincket mein Blut, der hat das ewige Leben, und zuvor v. 47.: Warlich, warlich, ich sage euch, Wer an mich gläubet, hat das ewige Leben; da Er dann zu verstehen giebt: Dass sein heilig Fleisch und Blut mit dem Glauben müsse selig genossen werden, Und der Herr Lutherus im Kinder-Katechismo bezeuget, dass der recht würdig sey und wolgeschickt, der den Glauben hat an diese Wort: Für euch gegeben, für euch vergossen, denn das Wort, Für Euch, fodert eitel gläubige Hertzen. Wie er denn anderswo auch spricht, wiewol das Sacrament eine rechte Speise ist, doch wer es nicht nimmt mit dem Hertzen durch den Glauben, den hilft es nichts, denn es macht niemand gläubig, sondern es erfordert, dass er zuvor fromm und gläubig sey.

Die Ceremonien anlangend im heiligen Abendmal, kan ja nicht verleugnet werden, dass der Stifter dieses Sacraments natürlich ungesäuert Brodt, wie es dazumal bey den Jüden in den Oesterlichen Feyertagen im Gebrauch war, auch die H. Apostel gemein Haussbrodt in ihrer Zusammenkunfft, und nicht eine sonderliche Oblat oder Hostien, wie mans nennet, genommen, welches auch über hundert Jahr in den Kirchen Christi gewähret, biss zu den Zeiten Alexandri I. umb das 119. Jahr, oder wie andere wollen, um das 601. Jahr Christi, zur Zeit des Kaysermörders Phoce. Darumb billich zu erwegen, ob nicht vielmehr auf die erste Einsetzung, dann Menschliche Veränderungen, auf die Weissheit GOTTes mehr, denn der Menschen, auch auf die Warheit, der Zeichen mehr, denn auf den Schein zu sehen, und ob nicht, wie ein natürlicher Warhafter Wein, so gut er vom Weinstock aussgepresset, also auch natürliches und warhaftiges Brodt zu nehmen und zu gebrauchen sey, sonderlich umb der Bedeutung, so von den Alten verzeichnet, und dahin der Apostel selbst weiset 1 Cor. 10, v. 17. Dann gleichwie das natürliche Brodt des Menschen Leib erhält, und wie im 104. Psal. geschrieben, des Menschen Hertz stärkeket, also ist der Leib Christi, eine geistliche himmlische Speise, dadurch die Seele genähret, gespeiset und zum ewigen Leben erhalten wird.

Ob nun die Oblaten und Scheinbrodt auch die Krafft und Wirckung haben eines natürlichen Brodts, das da sättigen und stärkeken kan, und ob die angeregte Bedeutung dabey gelten möge, lässet man Verständige für sich selbst urtheilen. So kan auch keinesweges geleugnet werden, dass der Herr Christus das Brodt

genommen, und gebrochen, und nach dem Brechen allererst aussgetheilet habe, wie denn solches nicht allein von den drey Evangelisten, Matth. am 26. Marc. 14. Luc. 22. ausdrücklich gesetzt, sondern auch vom heiligen Apostel 1 Cor. 11. wiederholet wird, da er bezeuget, er habs also vom HERN im dritten Himmel empfangen, dass er nemlich das Brodt genommen und gebrochen, und seinen Jüngern gegeben habe, da dann keine *ταυτολογία*, keine Wiederholung des vorigen, viel weniger eine *περισσολογία* oder *redundantia*, ein unnötiges oder überflüssiges Wort den heiligen Evangelisten und dem heiligen Apostel, ja dem heiligen Geist selbst zuzuschreiben, als wenn Brechen nur so viel hiesse, als ausstheilen, wie anderswo, weil da ja nicht vergebens darauff gesetzt: Brachs und gabs.

Wie dann das Brodtbrechen also nach dem Exempel Christi und der Apostel gar viel Jahr in dem üblichen Gebrauch geblieben, dass auch die gantze Handlung des Abendmals *fractio Panis*, ein Brodtbrechen, per synecdochen oder *excellentiam* quendam genennet worden, wie zu sehen, Actor. 2. v. 42. zugeschweigen der sonderlichen Bedeutung, dass, gleichwie das Brodt für den Augen der Communicanten gebrochen wird, also hab auch Christus müssen getödtet werden, zu dessen stetwährendem Bildniss das Brodtbrechen im heiligen Abendmal zu behalten, wie dabın der Apostel weisen thut, wenn er spricht, das ist mein Leib, der für euch gebrochen wird. 1 Cor. 11, v. 24.

Demnach erachten S. Churf. Gn., dass hierinnen nicht auff der Pápste unzeitige Klugheit, nicht auff die alte Gewonheit, nicht auf menschliche Authorität, sondern auf des Herrn Christi ungeänderte erste Einsetzung mehr zu sehen, und die Verrichtung des heiligen Abendmals allein auff die Form und Weise, so der Herr Christus selbst und auss seinem Munde die heiligen Apostel mit deutlichen Worten fürgeschrieben, folgend anzustellen sey. Und ob zwar S. Churf. Gn. zu solcher Administration niemand mit Gewalt anzuhalten gemeynet, wollen Sie doch hierbey männiglich in Gnaden zu bedencken anheim stellen, welches besser sey, Christo oder dem Anti-Christ, der Warheit oder falschen Gewonheit, der Göttlichen oder Menschlichen Weissheit, dem ausdrücklichen Befehl Christi, (*hoc facite*) oder der sichern Freyheit der Welt zu folgen, und zu weichen, sondern weil Herr Lutherus selbst Tom. 7. Witt. germ. p. 297. bekennet: Es muss kein Sacrament, sol es anders Christi Einsetzung und Exempel gemess seyn, gehalten werden, es werde dann das Sacrament gebrochen und vom Priester unter viele aussgetheilet. Item, daselbst schreibt er: Nun halte sie gegen einander, die Anti-Christen und Christum, dieser, Christus, bricht das Brodt, und giebt jederman davon, jene brechens nicht, und geben niemand davon, behalten es allein, sie haben allein einen Schein des brechens erfunden, wo bleibt nun das Wort Christi: Das thut? Warumb thun sie

anders, und wider Christum? Und Tom. 2. Witt. f. 231.: Der Text Pauli, das ist mein Leib, der für euch gegeben wird, ist schlecht zu verstehen vom brechen und ausstheilen über Tisch, wie er auch sagt, 1 Cor. 10. das Brodt, das wir brechen, ist der aussgetheilte Leib Christi.

Im Artickel von der ewigen Gnadenwahl oder Versetzung zum ewigen Leben, erkennen und bekennen S. Churfl. Gn., dass derselbe der allertröstlichsten einer sey, darauff sich nicht allein die andern alle, sondern auch unsere Seligkeit am meisten gründet, dass nemlich Gott der Allmächtige aus pur lauter Gnaden und Barmhertzigkeit, ohn alles Ansehn der Menschen Würdigkeit, ohn allen Verdienst und Werck, ehe denn der Welt Grund gelegt worden^{a)}, zum ewigen Leben verordnet und ausserwählet hat alle, so an Christum beständig^{b)} gläuben, wisse auch und erkenne gar wol die Seinenⁱ⁾, und wie er sie von Ewigkeit geliebet, also schenckt er auch ihnen auss lauter Gnaden den rechtschaffenen wahren Glauben^{k)} und kräftige Beständigkeit bis ans Ende, also dass dieselbe niemand auss der Hand Christi reissen^{l)}, und niemand von seiner Liebe scheiden könne, dass ihnen auch alles, sey gutes oder böses zum besteng reichen müsse^{m)}, weil sie nach dem Fürsatz beruffen sind. So hab auch Gott nach seiner strengen Gerechtigkeit alle, die an Christum nicht gläuben, von Ewigkeit übersehen, denselben das ewige höllische Feuer bereitetⁿ⁾, wie denn ausdrücklich geschrieben stehet: Wer an den Sohn nicht gläubet, der ist schon gerichtet^{o)}; wer an den Sohn nicht gläubet, der wird das Leben nicht sehen, sondern der Zorn Gottes bleibet (ergo ist er zuvor schon) über ihm, nicht dass Gott eine Ursach sey des Menschen Verderben, nicht dass er Lust habe an der Sünder Tod^{p)}, nicht dass er ein Stifter und Antreiber der Sünde sey, *nicht dass er nicht alle wolte selig haben*^{q)}, denn das Widerspiel durchauss in der heiligen Schrift zu finden ist, sondern dass die Ursach der Sünde und des Verderbens allein bey dem Satan und in den Gottlosen zu suchen, *welche wegen ihres Vnglaubens und Vngehorsams von Gott zum Verdamnniss verstossen.* Item, *dass an niemand Seligkeit zu zweiffeln, so lang die Mittel der Seligkeit gebraucht werden*, weil allen Menschen unwissend, zu welcher Zeit Gott die Seinen kräftiglich beruffen, wer künfftig gläuben werde oder nicht, weil Gott an keine Zeit gebunden, und alles nach seinem Wolgefallen verrichtet. Hierentgegen verwerfen S. Churfl. Gn. alle und jede zum Theil gottslästerliche, zum Theil gefährliche

g) Eph. 1, 4. h) Matth. 10, v. 22. und 24, 13. Rom. 8, v. 29. 30.
i) 2 Tim. 2, 19. Ioh. 10, 14. Ioh. 6, 29. k) Rom. 9, v. 18. c. 11, v. 7. 9. Phil. 2, 13. l) Ioh. 10, 28. m) Rom. 8, v. 26. 28. n) Matth. 13, 42. c. 25, 48. o) Ioh. 3, v. 18. und 36. Es. 13, v. 9. p) Ez. 18, v. 31. 32. 33. q) 1 Tim. 2, v. 4. 2 Petr. 3, 9. Matth. 10.

Opiniones und Reden, als dass man in den Himmel hinauff mit der Vernunft klettern, und allda in einem sonderlichen Register oder in Gottes geheimen Cantzley und Rathstuben erforschen müsse, wer da zum ewigen Leben versehen sey oder nicht, da doch Gott das Buch des Lebens versigelt hat, dass ihm wol keine Creatur hinein gucken wird, 2 Tim. 2. v. 19.

Item, dass Gott propter fidem praevisam, wegen des Glaubens, so er zuvor erschen, etliche ausserwählet habe, welches Pelagianisch, dass er dem meisten Theil die Seligkeit nicht gönne, welchen er absolute, blosshin, ohn einige Ursach, auch nicht wegen der Sünde, verdammet, da doch der gerechte GOTT niemand zur Verdammniss beschlossen, denn wegen der Sünde, und derwegen der Rathschluss der Verwerfung zur Verdammniss nicht ein absolutum decretum, ein freyer lediger Rathschluss zu achten, wie der Apostel von den verstossenen Jüden bezeuget^{r)}: Sie, die Zweige, sind zerbrochen, umb ihres Vnglaubens willen. Item, dass die Ausserwählten leben mögen, wie sie immer wollen, dagegen helffe denen, so nicht erwählet, kein Wort, kein Sacrament, keine Frömmigkeit, da doch auss Gottes Wort offenbar, dass kein guter Baum faule Früchte bringe^{s)}, und dass auch uns Gott erwählet, dass wir sollen seyn heilig und unsträfflich vor Ihm in der Liebe, wie geschrieben, Ephes. 1, v. 4. Und dass, welcher, als ein edler Rebe, im Weinstocke Christi bleibet, viel Früchte bringe, wer aber nicht in ihn bleibet, geworffen werde, wie ein Rebe, und verdorre, und man sammle sie, und werffe sie ins Feuer, und muss brennen, wie Christus der Herr selbst geredet. Ioh. 15, v. 5. 6.

Schliesslichen bekennen S. Churfl. Gn. sich zu den Reformirten Evangelischen Kirchen in diesen und andern Religionspunkten, als welche sich auff Gottes Wort allein fundiren, und alle menschliche traditiones, so viel möglich, abgeschaffet haben. Und obwol S. Churfürstl. Gn. zwar in ihrem Hertzen und Gewissen gnugsam gesichert, dass solch Bekänntniss Gottes Wort allerdings gemess und aufrichtig sey, auch nichts liebers erleben und wünschen möchten, dann dass Gott der Herr auss lauter Gnade und Barmhertzigkeit derselben getreue Vnterthanen mit dem Liecht der unfeilbaren Warheit beseligen und erleuchten wolle, jedoch weil der Glaube nicht jedermanns Ding ist, 2 Thes. 3. v. 2. sondern ein Werck und Geschenck Gottes^{t)}, und niemand zugelassen über die Gewissen zu herrschen, oder wie der Apostel Paulus redet^{u)}, ein Herr seyn wollen über den Glauben, welches allein dem Hertzenkündiger zustehet, Als wollen S. Churfl. Gn. auch zu dieser Bekänntniss keinen Vnterthanen öffentlich oder heimlich wider seinen Willen zwingen, sondern den

r) Rom. 11, 20. s) Matth. 7, 18. t) Ioh. 6, 29. Phil. 1, 29. Ephes. 3, 8. u) 2 Cor. 1, 24.

Curs und Lauff der Warheit GOTT allein befehlen, weil es nicht an Rennen und Lauffen, sondern an Gottes seinem Erbarmen gelegen^{x)}, verhoffen aber gäntzlich, begehren auch in Gnaden, und befehlen hiermit ernstlich, dass Vnterthane und andere, so entweder die streitige Religionssache nicht verstehen, oder noch zur Zeit nicht gnugsam darinnen informiret seyn, des lästerns, schmähens, diffamirens, wider die Orthodoxos und Reformatos, die man aus lauterm Hass und Neid für Calvinisch mit vollem Mund aussruffen thut, gleich wie vor Zeiten Tertullianus in Apologetico von den Christen geschrieben: Oditur in innocuis innocuum nomen, sich gäntzlich enthalten, mit den Schwachgläubigen, so sie vermeinen starck zu seyn, Gedult tragen, nach der Vermahnung des Apostels Pauli^{y)} und was sie selbst nicht gelesen, noch bissanhero gnugsam verstanden, nicht bald verketzern oder verdammen, sondern in der Schrift mit Fleiss forschen, das Urtheil heimgeben dem, der da recht richtet, welcher auch wird ans Licht bringen, was im finstern verborgen ist, und den Rath der Herten offenbaren, alsdann wird einem jeglichen von GOTT Lob widerfahren etc. 1 Cor. 4. v. 6.

x) Rom. 9, 16. y) Gal. 4, 1. Rom. 14, 1.

7.

COLLOQUIUM LIPSIENSE,

D a s i s t,

Die Vnterredung

deren zu Leipzig im Jahr 1631. anwesenden Chur-Sächsischen, Chur-Brandenburgischen vnd Fürstlichen Hessischen Theologen,

Von denen zwischen den Evangelischen streitigen Religions Puncten.

Wiederholet vnd nachgedruckt Zu Franckfurt an der Oder durch Michael Kochen Buchdruckern, Im Jahr M. DC. XL.

ALS durch sonderbahre schickung des Allmächtigen GOTTes, die Hochlöblichste vnd Hochlöbliche Evangelische vnnnd protestirenden Chur-Fürsten vnnnd Stände, in zimlicher starcker anzahl, zu Leipzig, auff dem angestalten *Convent* sich befunden, vnd in Churf. Durchl. zu Brandenburg, vnsers gnädigsten Churfürsten vnnnd Herrn, *Comitat*, dero *Theologus* vnd Hoffprediger Herr *D. Johann Bergius*, wie auch an Ihrer Fürstl. Gn. Herrn Landgraff Wilhelms zu Hessen, vnsers gnädigsten Fürsten vnd Herrn Hoffstadt dero *respective Theologus* vnd Hoffprediger Herr *D. Johann Crocius*, vnnnd Herr *Theophilus Newberger* gewesen, haben dieselbe, theils der Churf. Durchl. zu Sachsen, etc. vnsers gnädigsten Churfürsten vnd Herrn, anwesenden Ober-Hoffprediger *Doctori Matthiae Hoë* von Hoenegg, theils aber den beyden Herren *primariis Professoribus Theologis* zu Leipzig, als *Doctori Polycarpo Leysern*, Superintendenten, vnd *Doctori Henrico Höpfnero*, zugesprochen, denselben auss friedliebenden Gemüt zu erkennen gegeben, vnd beklaget, dass zwischen beyder *Religion* zugethanen *Theologen* bisshero so hefftige Streitigkeiten fürgegangen, vnnnd dadurch die Papisten zu nicht geringer Frolockung verursacht worden weren. Man hette auch gnugsam verspüret,

was für vngemach darauss entstanden, vnd wie das Pabstumb solcher Trennung vnnnd Zwiespalts zwischen vns beyderseits zu ihrem mächtigen Vortheil sich gebrauchet hettten. Nun aber nicht allein ihnen, sondern auch ihren Gnädigsten vnd Gnädigen Chur- vnd Fürstlichen Herrschafften nichts liebers vnd angenehmers seyn vnd wiederfahren würde, alss wenn entweder die bishero fürgefallene Streitigkeiten gäntzlich verglichen, oder doch zum wenigsten gemildert vnd gemindert werden möchten. So ersuchten sie die Chur-Sächsische freundlich, ob denselben beliebte, dissfalls mit ihnen Vnterrede zu pflegen, vnd zu versuchen, wie weit bey jetziger gelegenheit man beyderseits in einem so guten vnd der Evangelischen Kirchen zuträglichen fürhaben kommen vnd gelangen könnte: Mit angehefftem bedinge, dass diese *conferentz* vnnnd gantze pur lautere *Privathandlung* allerdings vnverfänglich vnd *vnpräjudicirlich* seyn solte: Sie weren auch geneiget, alles zu thun vnd zu leisten, was nur zur erhebung vnd *facilitirung* dess fürhabenden Werckes sie ohne nachtheil ihres Gewissens thun vnd willigen könnten. Wüsten hierüber, dass Sie bey ihren Chur- vnd Fürstlichen Herrschafften mit dergleichen Werck nicht anstreichen, sondern denen zu gnädigsten vnd gnädigen gefallen handeln thäten.

Worauff die Chur-Sächsische obbemeldte drey *Theologen*, sich erkleret, ihnen sey vnverborgen, vnnnd beklagten es gleicher gestalt höchlich, dass den Evangelischen Kirchen zu grossen schaden die Streitigkeiten bisshero dermassen gewachsen, vnnnd sich von Tage zu Tage gleichsam gehäuffet hettten. Wünschten ihres theils von Hertzen, dass GOTT heilsame Mittel vnd Wege zur Vergleichung geben vnd bescheren wolte: Vnd da sie mit darsetzung ihres Bluts die Einigkeit gebürlicher weise, vnd der Göttlichen Warheit allerdings ohne nachtheil, befördern könnten, dass Sie darzu williger als willig sich erfinden lassen wolten.

Ob aber, weil das Werck von hoher *Importantz*, vnnnd die sämptliche Kirchen vnd *Theologen* beyderseits betreffe, denen man vberall nichts zum verfang handeln vnd begeben möchte, in solcher enge, vnd zwischen so wenig Personen, etwas fruchtbarliches aussgerichtet werden könnte, da stünden sie nicht wenig an. Es were den Herrn Chur-Brandenburgischen vnd Fürstlichen Hessischen *Theologen* bekandt, dass es auch dissfalls heisse: *Quod omnes tangit, ab omnibus curari debet*. Was alle angehe, das müsse auch mit aller Einwilligung abgehandelt werden. *Item: Quod capita, tot sensus*: viel Köpff, viel Sinn. So müsten die Chur-Sächsische es in alle wege an Ihre Churf. Durchl. zu Sachsen, ihren gnädigsten Herrn, vnd dero hochansehnliche Herren geheime Rätthe bringen, ohne deren vorbewust Ihnen durchauss nicht gebührete, dissfalls auch im wenigsten etwas fürzunehmen, weil die Sache in den *Statum publicum* sehr lauffe. Welches erinnern die Chur-Brandenburgischen vnnnd Fürstliche

Hessischen *Theologi* zwar wol-vermercket, dabey aber angedeutet, Sie zweiffelten nicht, So man hier nur einen anfang machte, vnd gleichsam einen guten Grund zu legen versuchete, es würden die andern vnd übrigen *Theologi* in Deutschland sich desto leichter bequemen, Nachmaln auch in andern Königreichen vnd Landen, so viel das *principal* Werck betrifft, der Beyfall wol erfolgen, so zumahl mit der zeit die hohen Häupter vnd Obrigkeiten, dieses hochwichtige Werck zu befördern sich bemüheten, Gestalt ihre gnädigste vnnnd gnädige Chur- vnnnd Fürsten darzu gantz begierig vnd willig sich finden lassen würden: Sie lebten auch der gewissen zuversicht, weil sie nichts verfängliches oder gefährliches suchten, Sondern nur von Hertzen wünschetn, fleiß anzuwenden, ob der schädliche Riss der Evangelischen Kirchen könnte geheilet werden, es würde Churf. Durchl. zu Sachsen Ihr dieses Werck nicht zuwider seyn lassen.

Vnd demnach höchstermeldete Ihre Churf. Durchl. zu Sachsen, neben dero geheimbten Räthen, auff vorhergegangenes gebürliches hinterbringen, endlich so weit das fürhaben *placitiret*, dass es gantz vnd gar mehr nicht, dann zu diesem mahle nur eine *privat* vnd allerdings vnverfängliche *conferentz*, auch allein dahin gemeinet seyn solle, zu vernehmen, anzuhören vnd zu erwegen, Ob vnd wie fern man in der Augspurgischen *Confession* einig, oder ob vnnnd wie man auff beyden theilen näher zusammen rücken möchte, So sind beyderseits *Theologi* im Namen der Allerheiligsten Dreyfaltigkeit zum ersten mahl den 3. Martii, vor Mittag, in dess Churf. Sächsischen Ober-Hoffpredigers der zeit innengehabten Losament, zusammen kommen, Da dann anfänglich die Chur-Brandenburgischen vnd Fürstliche Hessische *Theologi* sich freywillig erkleret, dass sie mit Mund vnd Hertzen zu der *Anno* 1530. den 25. *Junii*, Käyser *Carolo* dem Fünfften hochlöblichster gedechtnüss von den Evangelischen Chur-Fürsten vnnnd Ständen zu Augspurg, auff dem Reichstag, vbergebener *Confession* sich bekenneten, vnd derselben, wann vnd wo es begehret würde, ohne einiges bedencken vnterschreiben wolten, sogar, dass ihnen auch nicht zuwieder were, mit vnterschreibung eben dessjenigen Exemplars, so im Chur-Sächsischen Augapffel befindlich, ihren *consens* zu bezeugen. Vnd wolten solches vmb so viel desto lieber vnd mehr thun, weil nicht allein Sie an ihrem Ort die Pflicht auff die Augspurgische *Confession* geleistet, Sondern auch zu derselben, so wol als ihre Gnädigste vnd Gnädige Herrschafften, in der Chur-Brandenburg, vnd im Fürstenthumb Hessen, sich öffentlich jederzeit bekennet, Sie auch in ihren Kirchen vnd Schulen getrieben hetten.

Belangend aber die *Edition*, so *Anno* 1540. zu Wormbs, vnd *Anno* 1541. zu Regenspurg auff seiten der Evangelischen, in denen mit den Papisten angestaltten Gesprächen vbergeben worden, könnten vnd beehrten Sie solche auch nicht zu verwerffen: Sondern richteten sich dissfals nach der Erklerung der Evange-

lischen Chur-Fürsten, vnd Stände, die Sie von solcher *Edition* der Augspurgischen *Confession* im Naumburgischen *Convent*, Anno 1561. gegen Käyser *Ferdinando* dem Ersten höchstrühmlichster gedechtniss gethan hetten. Welches die Chur-Sächsischen zwar dahin haben gestaltt seyn lassen; Sich aber ihres theils, wegen der Naumburgischen Handlung, auff die Erklerung, so die Evangelischen Chur-Fürsten vnd Stände in der Vorrede dess *Concordien*-Buchs gethan, hingegen beruffen.

Nach diesem hat beyderseits *Theologen* beliebt, durch alle *Articul* der Augspurgischen *Confession* *speciatim* vnd absonderlich zu gehen, vnd wegen derselben ihre meinung zu eröffnen: Da sie dann den Ersten *Articul* von Gott allerdings, vnd von wort zu wort gut geheissen: Auch die Chur-Brandenburgische vnd Fürstl. Hessische dabey ausdrücklich vermeldet, Sie gläubten mit vnd neben den Chur-Sächsischen fest, dass Gott einig sey im Wesen, vnd drey in Personen: dass auch die Einigkeit des Göttlichen Wesens, vnd das geheimniss der drey vnterschiedenen Personen in der Gottheit, im Alten vnd Newen Testament, mächtig vnd vnwiedertreiblich gegründet sey; vngeachtet etlicher Sprüche anderwertiger Ausslegung, so von etlichen Lehrern in ihren Schrifften geschehen seyn mag. Sie gläubten auch, so wol als die Chur-Sächsische, von Hertzen, dass Gott *simpliciter*, vnd allerdings, ein ewiges, vnleibhaftes vnd vntheilhaftes Wesen, ohne Ende, vnnnd ohn einige Verschrenckung, also vnermesslich allmächtig sey, dass Er alles thun könne, was Er nur wolle, vnnnd dass ihm gantz nichts vnmöglich, denn allein was nach aussweisung Göttliches Worts, seiner Natur vnd Willen zuwieder vnd entgegen ist. In allen vbrigen Punkten auch, die im Ersten *Artickel*, so wol im gegensatz begriffen, weren sie durch vnd durch einmütig vnd einstimmig.

Vom andern *Artickel* haben beyderseits *Theologen* sich erkläret: Sie gläubten, dass nach dem Fall *Adae* alle Menschen, so natürlich geboren werden, auch der gläubigen Kinder, warhaftig in Sünden empfangen vnd geboren werden, dass auch dieselbe Sünde vnd Erbsünde in ihnen warhaftig Sünde sey, vnd alle diejenigen vnter dem ewigen Gottes Zorn verdamme, so nicht durch die Tauffe vnnnd den Heiligen Geist wiederumb new geboren werden, Darbey es also in der Ersten *Conferentz* verblieben.

Nach Mittage am dritten, wie auch am vierdten *Martii*, ist der dritte *Articul* der Augspurgischen *Confession* in fleissige Erwegung gezogen worden. Vnd zwar so haben die Chur-Brandenburgische vnd Fürstl. Hessische sich dahin erkläret, dass sie dem Buchstaben vnd Worten nach, alles das annehmen vnd für wahr halten thäten, was in dem *Articul* stehe: Denn Sie nicht weniger als die Chur-Sächsischen vnwidersprechlich gläubeten, Gott der Sohn sey wahrer Mensch worden, geboren auss der Jungfrawen Maria, welche vor, in vnd nach der Geburt eine reine

Jungfraw geblieben, vnd nicht nur eine Menschengebärerin, auch nicht nur *Χριστοτόκος*, oder eine Christgebärerin, sondern warhaftig eine *Θεοτόκος* oder Gottsgebärerin sey. Dieser wahrer Gott vnd Mensch sey in einer vnzertrenten Person warhaftig geboren, Er habe warhaftig gelitten, Er sey gecreutziget, gestorben, begraben, warhaftig am dritten Tage von den Todten auferstanden, auffgefahren gen Himmel, sitzend zur Rechten Gottes, dass Er ewig herrsche vber alle Creaturen vnd regiere, dass Er alle, so an Ihn gläuben, durch den heiligen Geist heilige, reinige, stercke, tröste, ihnen auch Leben vnd allerley Gaben vnd Güter austheile, vnd wieder den Teuffel vnd wieder die Sünde schütze vnd beschirme, vnd wie die Wort des Artickels weiter lauten. Wünschten auch, das sie bey solcher *summarische* Bekenntnüss gelassen werden möchten.

Weil sie aber nicht in abrede gewest, dass die Wort des dritten Artickels nicht auff gleiche weise von den Chur-Sächsischen vnd den Chur-Brandenburgischen vnd Hessischen *Theologen* verstanden würden, vnd dass in vnterschiedlichen Puncten ziemlich harter vnd hefftiger Streit bisshero fürgegangen: So haben sie ihnen nicht zuentgegen seyn lassen, dass vnter einander weiter von solchen hohen vnd wichtigen Puncten vnterrede gehalten würde: Da dann nach hin vnd her beschehener erwegung es endlich dahin gerichtet worden, dass die Chur-Sächsische, vnd auch Chur-Brandenburgische vnd Fürstl. Hessische anwesende *Theologen* in nachfolgenden *Puncten* sich verglichen:

1. Dass der Sohn Gottes eine vollkommene, auss Seel vnd Leib bestehende Menschliche Natur, allein im Leib der Jungfrawen *Mariä*, inn die Einigkeit seiner Göttlichen Person angenommen, Also, dass krafft der Persönlichen vereinigung der Sohn Gottes nicht nur *verbaliter* oder den worten nach, Sondern warhaftig vnd in der That selb Mensch, vnd hingegen der Mensch nicht nur wörtlich, Sondern auch warhaftig Gottes Sohn sey, vnd dass dieselbe Person alle Eigenschafften beyder Naturen gemein habe, Solche auch von Ihr recht gesagt werden.

2. Dass die zwo Naturen in Christo, die Göttliche vnd die Menschliche, also vnaufflösslich vnd vnzertrenlich mit einander vereiniget seyn, dass zu keiner Zeit vnd an keinem einigen Ort, sowol im Stande der Ernidrigung, als der Erhöhung, einige zertrennung oder sonderung zwischen den Naturen geschehen, vnd keine jemaln von der andern abgeschieden gewesen, auch im Tode selbst nicht. Denn ob wol dazumahl das Band des Leibes vnd der Seelen zertrennet worden, So sey doch das Bandt der Persönlichen Vereinigung beyder Naturen vnzertrennet vnd vnaufflösslich geblieben, krafft dessen auch der Sohn Gottes ausser, das ist, ohne sein Fleisch, vnd von demselben abgesondert, weden jemaln oder irgends, nach der Empfängniß gewesen, vnd ohne sein angenommenes Fleisch jemaln vnd irgends seyn werde.

3. Dass nicht allein die beyden Naturen gantz vnzertrenlich vnd vnaufflöslich auff aller innerste, sondern auch *inconfuse*, vnd ohn einige Vermengung, Vermischung vnd *exaequation* oder gleichmachung, so wol der Naturen, als derselben Eigenschaften, mit einander vereiniget seyn. Dann wie die Göttliche Natur durch die Persönliche vereinigung nicht die Menschliche Natur, noch diese die Göttliche Natur worden: Sondern die Göttliche Natur Göttlich bleibet; die Menschliche auch eine wahre Menschliche Natur ist vnd bleibet in Ewigkeit: Also auch sind die Göttlichen Eigenschaften der Göttlichen Natur Eigenschaften geblieben, vnd niemaln der Menschheit Eigenschaften worden: Gleich wie auch die Menschheit ire Eigenschaften behalten, vnd solche der Göttlichen Natur Eigenschaften nicht worden sind.

4. Ist man dessen beyderseits enig worden, Ob wol Leyden vnd Sterben allein der Menschlichen Natur Eigenschaften sind, So habe doch nicht eine blossе Menschheit gelitten, Sondern Gottes Sohn selbst, der Herr der Herrlichkeit 1 Cor. 2. der Fürst des Lebens, Act. 3. der gelobte GOTT von Ewigkeit, habe nach dem Fleisch gelitten, vnd ihm das Leiden seines Fleisches appropriiret vnd zugeeignet, Rom. 9. 1 Pet. 4. Vnd sey das für vns vergossene Blut, nicht nur ein blosses Menschen Blut, Sondern auch des Sohnes Gottes Blut, 1 Ioh. 1. oder Gottes eigenes Blut, wie S. Paulus redet, Actor. 20.

5. Dass die Reden, die Gottheit selbst hat gelitten, *Item*, die blossе Menschheit allein hat gelitten, beyde vnschriftmessig seyn, Derowegen man deroselben sich billich enthalte.

6. Sind beyderseits *Theologi* dessen enig gewesen, dass in Christo, nicht nur den blossen Worten nach, sondern warhafftig die gantze fülle der Gottheit leibhafftig wohne, Col. 2. vnd das der gantze Christus ohne zertrennung der Naturen, allwissend, allmechtig vnd allgegenwertig sey, Nicht zwar, als ob die allwissenheit, allmacht vnd allgegenwart auch der Menschlichen Natur eigenschaften weren, oder derselben in, an, vnd auss ihr selbst zustünden: Vielweniger, als ob diese Eigenschaften wesentlich in dem Fleisch Christi haffteten, Sondern sie seyn vnd bleiben allein der Göttlichen Natur Eigenschaften, vnd werden der gantzen Person, GOTT vnd Menschen, vmb der innerlichen Persönlichen Vereinigung beyder Naturen willen, zugeschrieben.

7. Ist man beyderseits enig, dass der gantze JESUS Christus in einer vnzertrenten Person, als GOTT vnd Mensch, ohn einige aussschliessung oder absonderung der Menschlichen Natur, anzurufen, vnd das vertrauen auff ihn vnd seinen allerheiligsten Verdienst zu setzen sey, Allermassen im *Ephesinischen Concilio* hievon beschlossen worden.

8. Bekennen beyde Theil, dass der gantze JESUS in einer vnzertrenten Person, GOTT vnd Mensch, im Himmel vnd auff Erden allgegenwertig (jedoch ohne eine leibliche Räumlichkeit) alles regiere

vnd behersche, von einem Meer biss zum andern, Ps. 72. dass ihm alles vnter seine Füße gethan sey, Ps. 8. dass er einen Fuss auff dem Meere, den andern auff der Erden habe, Apoc. 10. dass er bey vns seyn vnd bleiben werde biss ans Ende der Welt, Matth. 28. Vnnd wo ihrer zween oder drey in seinem Namen beysammen sind, dass er alsdann auch gantz mitten vnter ihnen sey, Matth. 18; dass er alles in allem erfülle, Ephes. 4. Vnd dass nach *S. Pauli* ausspruch, GOTT der Vater den HERRN JESUM aufferwecket von den Todten, dass er ihn gesetzt zu seiner Rechten im Himmel vber alle Fürstenthumb, gewalt, macht, Herrschaft, vnd alles was genandt mag werden, nicht allein in dieser Welt, sondern auch in der zukünftigen.

9. So lassen beyderseits *Theologi* die Hellefahrt des HERRN einen schweren vnd wichtigen Glaubens-Artickel bleiben, der so wenig als der Artickel vom Sitzen zur Rechten mit Menschlicher Vernunft könne erreicht vnd begriffen werden, vnd bekennen, dass der gantze Christus, Gott vnd Mensch, zur Helle gefahren, den Teuffel vberwunden, der Hellen Gewalt zerstöret, vnd dem Teuffel alle seine Macht genommen habe.

10. Ist man auff beyden Theilen darinnen einig, dass der HERR Christus nicht schon in Mutterleibe, sondern allererst den vierzigsten Tag nach seiner Auferstehung gen Himmel gefahren sey: Ob Er aber wol warhafftig, räumlich vnd sichtiglich, vnd nicht etwan verschwindungsweise gen Himmel gefahren, vnd der Himmel, dahin Er gefahren, vnd in welchem die gebenedeyten des himmlischen Vaters seyn, eine liebliche Wohnung, vnd gewisser aussers dieser Welt in der höhe befindlicher von GOTT verordneter Ort ist, da wir vnser Wohnung haben sollen, Ioh. 4. So sey doch der HERR im Himmel nicht eingeschlossen.

11. Gestehen beyde Theile, dass durch die Rechte des Allmächtigen Vaters weder gewisser oder erschaffener Ort, vnnd durch das sitzen zur Rechten GOTTES kein leibliches oder räumliches sitzen verstanden werde: Sondern die Rechte GOTTES heisse so viel als die Majestät, Krafft vnnd Allmacht GOTTES, daher sie die Rechte der krafft GOTTES genennet wird, Luc., 22. *Item*, die Rechte der Majestät in der Höhe, Hebr. 8. die Rechte, so den Sieg behelt, Ps. 118. die Rechte, für welcher niemand sich verbergen oder entwenden kann, Ps. 139. Das sitzen aber zur Rechten GOTTES sey, dass Christus ewig regiere vnd hersche, welches auch von ihm nach der Himmelfahrt vollkömmlich vnd herrlich, nach beyden Naturen, vber alle Creaturen geschicht, Sonderlich aber regieret Er seine Kirche, als dero Häupt, durch welches der Vater alles beherschet, vnd welches Er von männlichen wil geehret vnd angebetet wissen.

12. So sind beyderseits *Theologi* von dem Ampt des HERRN Jesu Christi dessen einig, dass der HERR Christus habe nach beyden Naturen das H. Mitler- vnd Erlösungs-Ampt verrichtet:

Gottes Sohn habe in, mit vnd durch das angenommene allerheiligste Fleisch gewircket: Vnd sey demnach die angenommene Menschheit von wahrer verrichtung vnd kräftiger *cooperation* oder mitwirkung der Amptswercke des Herrn, als von der Lebendigmachung, von der Rechtfertigung, von der Seligmachung der Menschen vnd dergleichen, durchaus nicht ausgeschlossen, Daher das Fleisch des Sohns Gottes ein lebendigmachendes Fleisch genennet werde, Ioh. 6. Vnd das Blut des Sohns Gottes habe die Krafft, alle Menschen zu reinigen von allen ihren Sünden, 1 Ioh. 1.

Vber dieses aber haben die Chur-Sächsische *Theologi* ferner die vnfehlbare gründliche Warheit zu seyn bekennet, dass der HERR JESUS nicht allein nach der Göttlichen, sondern auch nach der Menschlichen Natur, warhaftig allwissend, allmechtig vnd allgegenwertig sey: Jedoch dass die Allwissenheit, Allmacht vnd Allgegenwart der Menschlichen Natur nicht alss natürliche Eigenschaften, Sondern alss durch die Persönliche vereinigung, vnd durch die zur Rechten Gottes erfolgte Erhöhung mitgetheilet, auch in der Person vnd nicht ausser derselben absonderlich zugeschrieben werden. Wie denn auch die Chur-Sächsischen bey der Regul vnverrückt geblieben, Alles was von Christo gesaget werde, dass Er in der zeit an Herrlichkeit, Macht, Majestät vnd Ehre empfangen, dass solches nicht nach der Göttlichen, sondern allein nach der Menschlichen Natur zu verstehen sey, nach welcher Christus habe können erhaben, vnd ihme auss gnaden der Name vber alle Namen gegeben werden, wie die alte Regel lautet: *Excelsus non exaltatur, sed caro excelsi exaltata est.* Der schon als Gott von Natur hoch, ja der Allerhöchste ist, der kan nicht erst in der zeit erhöht werden, das Fleisch aber des Allerhöchsten ist in der zeit, jedoch nicht ausser der Person, sondern in der Person, zu der vnendlichen Göttlichen Majestät, Ehre vnd Herrlichkeit erhaben worden.

Hierauff haben sich die Chur-Brandenburgische vnd Fürstl. Hessischen also erkleret, Sie bekenneten gar gerne, dass die Gottheit, oder Christus nach seiner Gottheit, eigentlich nicht erhöht, dass er auch keine neue innerliche Herrlichkeit, Macht, Majestät noch Ehre nach der Gottheit an ihr selbst empfangen: Dann nach derselben ist vnd bleibt er von Ewigkeit der Allerhöchste, Mächtigste vnd Vollkommenste: Jedoch, dass auch nicht die Menschliche Natur für sich allein vnd absonderlich erhöht, gleich wie sie nicht allein vund absonderlich gelitten, Sondern das die Person des Sohns Gottes im Fleische bis zum Tode des Creutzes erniedriget, vnd im Fleische durch seine Auferstehung, Himmelfahrt vnd sitzen zur Rechten Gottes erhöht sey, durch welche Erhöhung die Menschheit an ihr selbst verkläret, vnd vber alle Creaturen erhaben, die Gottheit aber nicht an ihr selbst, sondern nur vns Menschen vollkömlicher verkläret vnd offenbaret ist, dass

auch das Mittleramt, vnd gantze Amptsgewalt vnnnd Ehre, nicht der einen oder andern Natur absonderlich, sondern der gantzen Person, dem Sohne Gottes im Fleische, vom Vater gegeben sey, welches Ampt Er auch, wie zuvor erkläret, nach beyden Naturen zugleich führet vnd verrichtet. Sie bekennen ferner, dass zwar Christus nicht allein nach der Gottheit, sondern auch nach der Menschheit, durch erleuchtung vnd mitwirckung der Gottheit, alle ding wisse vnd alle ding zu thun vermöge, die einigesweges zu seinem Mittleramt gehören; dass Er auch nicht nach der Gottheit allein, Sondern auch nach der Menschheit seiner Kirchen auff Erden mit seiner kräftigen wirckung, gnad vnd hülffe stets gegenwertig sey, dieselbige mechtiglich schütze, erhalte vnd regiere mitten vnter seinen Feinden, nach der Verheissung: Ich bin bey euch biss an der Welt ende, vnd, Wo zwey oder drey in meinem Namen versamlet sind, da bin ich mitten vnter ihnen.

Nur allein verneinen sie festiglich vnd haltens der H. Schrift zuwieder seyn, dass Christus nach der Menschheit, oder die Menschliche Natur vnd Wesen, oder der Leib Christi seiner *Substantz* vnd Wesen nach, vnsichtbarer weise, an allen Orten vnnnd bey allen Creaturen sey, weder im Stande der Erniedrigung, noch im Stande der Erhöhung, weder wegen der Persönlichen vereinigung, noch wegen des sitzens vnd herrschens zur Rechten Gottes. Sie verneinen auch, dass die andern Göttlichen Eigenschaften, Allwissenheit oder Allmacht der Menschlichen Natur also mitgetheilet seyn, dass dieselbe, in einerley vndendlichen Macht vnd Wissenschaft mit der Göttlichen, allwissend oder allmechtig worden sey, vnnnd ihr solches in *abstracto*, wie man in Schulen redet, das ist, mit Natur Namen, recht zugeschrieben werden könne.

Schliesslich halten sie es dafür, dass kein besser Mittel zur vergleichung in diesem Punkt sey, als dass man in diesem hohen Geheimniss bey denen Redens-Arten allein, welche in der heiligen Schrift, inn den vhralten allgemeinen *Conciliis*, vnd in der Augspurgischen *Confession* ausdrücklich gebraucht worden, verbleibe, wie sie denn ihres theils zu keinen andern Reden sich verbinden wollen. Welches letztere die Chur-Sächsische auff künsttliche fernere Vnterredung vnd mehrer Aussführung haben gestellet seyn lassen. Vnnnd so viel vom dritten Articul. Bey welchem beyderseits *Theologi* angehenget, dass sie von Herten verdampfen vnd verwürffen, alle Irthumb der alten vnd newen *Arrianer*, *Nestorianer*, *Eutychnianer*, *Monotheliten*, *Marcioniten*, *Photinianer*, vnnnd wie sie immer Namen haben möchten, dargegen sich zum Apostolischen, Nicenischen, Athanasianischen *Symbolen* mit Mund vnd Herten bekennen theten.

Im vierden Artickel sind beyderseits *Theologi* auch einstimmig gewesen, vnd haben die Chur-Brandenburgische vnd Fürstl. Hessische sich erkleret, dass der vierde Artickel gleichesfallss jedes-

mals von ihnen sey beliebt, vnd darbey gelehret worden, dass Christus der HErr vnd Heiland für alle Menschen gestorben, vnd mit seinen Todt für die Sünde der gantzen Welt völlig, vollkömlich, vnd in sich kräftiglich genug gethan habe: Dass es auch nicht nur ein Scheinwille were, Sondern dass es sein eigentlicher ernster wille vnd befehlich, dass alle Menschen an ihn solten gläuben, vnnnd durch den Glauben selig werden: Also, dass keiner von der Krafft vnd Nutz der gnugthuung Christi ausgeschlossen sey, alss der sich selbst durch den Vnglauben ausschliesse.

Den Fünfftten, Sechsten, Siebenden vnd Achten Artickel haben Sie durch vnnnd durch, ohne einigen Ausszug, gleich den Chur-Sächsischen angenommen, alss die jederzeit in ihren Kirchen also gelehret worden.

Den Neundten ingleichem, vnd dabey aussdrücklich gemeldet, dass die heilige Tauffe vmb des Göttlichen befehlichs willen, als ein verordnetes Mittel zur Seligkeit nötig sey, Vnd ob wol die Gnade Gottes durch die Tauffe nicht *ex opere operato*, oder vmb des blossen Wercks willen, wie auch nicht durch die bloss eusserliche abwaschung oder besprengung, die Seligkeit wircke: So geschehe es doch krafft des Worts der Einsatzung vnd Verheissung, vermittelt der Tauffe. Sie haben auch mit vnnnd neben den Chur-Sächsischen dafür gehalten, dass recht vnd nötig sey die Kinder zu tauffen, vnd wenn man sie durch die Tauffe Gott fürtrage, dass sie auch alssdann dadurch in die Gnade Gottes, Gottes Ordnung nach, an vnd aufgenommen werden.

Den Siebenden *Martii* ist vor vnd nach Mittage zu den vbrigen Artickeln geschritten, vnd dieselben erwogen worden. Da denn die Chur-Brandenburgische vnd Fürstl. Hessische *Theologi* den zehenden Artickel vom heiligen Abendmahl gantz, wie er in der *Anno 1530.* vbergebenen *Confession* lautet, von worten zu worten acceptiret vnd angenommen. Hierüber haben sie namentlich neben den Chur-Sächsischen verworffen die Päbstliche verwandelung, Ingleichen die *Concomitantz*, die stetswerende Sacramentliche gegenwart des Leibs vnd Bluts ausser der befohlne Handlung, die *συννοια*, die *coëxistentiam*, *Inexistentiam*, alle räumliche vnd leibliche art der gegenwart des Leibs, vnd die anbetung, so zum Brod oder zur gestalt des Brods gerichtet wird.

Sie haben weiter bekand, dass im H. Abendmahl nicht nur warhafftig gegenwertig seyn die eusserlichen *Elementa* dess Brodts vnd Weins: Auch nicht nur die krafft vnd wirkung, oder die blossen Zeichen des Leibes vnd Bluts, sondern dass der wahre wesentliche Leib, so für vns gebrochen, vnd das wahre wesentliche Blut Jesu Christi selbst, so für vns vergossen worden, vermittelt des gesegneten Brodts vnd Weins, warhafftig vnd gegen-

wertig gereichet, aussgetheilet vnd genossen werden, krafft der *Sacramentlichen* Vereinigung, welche bestehet nicht in der blossen bedeutung, auch nicht nur in der versiegung, Sondern auch in sämptlicher vnzertrenten ausstheilung der irdischen *Element*, vnd des wahren Leibs vnd Bluts Jesu Christi: Jedoch habe diese *Sacramentliche* vereinigung nicht statt, ausser der von Christo befohlne handlung, sondern allein in derselben.

Weiter ist man dessen einig gewesen, dass auch in der Geistlichen Niessung nicht nur die krafft, nutz vnd wirkung, sondern das Wesen vnd die *Substantz* des Leibes vnd Bluts Jesu Christi selbst, im gebrauch des H. Abendmals, so allhie auff Erden geschicht, genossen, dz ist, geistlicher weise durch den wahren glauben gessen vnd getruncken werde, vnd dass diese geistliche Niessung zum seligen gebrauch des hochwirdigen Abendmals hochnotig sey.

Nicht weniger sind beyde Theil darinnen einstimmig gewesen, dass in der *Sacramentlichen* Niessung die irdischen *Element*, vnd der Leib vnd Blut Christi zugleich vnd mit einander genossen werden. Dass aber solche Niessung mit dem *organo oris* oder mündlich, so wol von den vnwürdigen, als von den würdigen geschehe, das haben die Chur-Brand. vnd Fürstl. Hessische nicht zugeben wollen. Zwar gestünden sie, dass vermittelst des gesegneten Brodts vnd Weins, der wahre Leib vnd Blut Christi gegenwertig empfangen werde, aber nicht mit dem Munde, sondern allein durch den Glauben, durch welchen der Leib vnd Blut des HERRN mit denen, die das Abendmal würdiglich geniessen, geistlicher weise vereinigt: den vnwürdigen aber der Leib vnd das Blut nur angeboten, aber von ihnen vmb ihres vnglaubens willen nicht genossen vnd empfangen, sondern verstossen vnd verworffen werde.

Dahingegen die Chur-Sächsische darauff beharret, dass im heiligen Abendmahl, vermittelst der gesegneten *Element* der wahre Leib vnd Blut des HERRN Jesu Christi mündlich gessen vnd getruncken werden, wie die wort lauten: Esset vnd trincket. Vnd ob wol das gesegnete Brodt vnd der Leib des HERRN in der *Sacramentlichen* Niessung, von allen *Communicanten*, uno et eodem *organo oris*, oder mit dem leiblichen Munde empfangen werde, dass doch die Niessung, so viel den Modum oder die weise anlanget, auff unterschiedene art geschehe: In deme man mit dem Munde das Brod vnd den Wein ohne Mittel vnd mündlicher weise genieße: den Leib vnd Blut Jesu Christi aber nicht ohne Mittel, sondern krafft der gesegneten *Element*, auff himlische vnd vbernatürliche GOTT allein bekante weise, vnd also ohne einige Fleischliche natürliche verschlingung, oder käwung, oder verzehrung des Leibes vnd Bluts, mit dem Mund empfangen.

Ob nun wol, so viel den zehenden Articul anlanget, in

diesem passu der mündlichen Niessung, keine vergleichung der zeit hat seyn wollen, Sondern derselbe, wie vor diesen zu Marpurg, Anno 1529. aussgesetzt worden: so haben doch die Chur-Brandenburgische vnd Fürstliche Hessische dafür gehalten, Es köndte nichts desto weniger eine Christliche vereinigung geschehen, oder doch zum wenigsten eine *Tolerantz* erfolgen, Sie begehrtten auch vmb dieses Punctes willen diejenigen, so sie nicht verdammen, noch ihre Meinung ihnen für einen nötigen Glaubens Artickel auffdringen wollen, keines weges zu verdammen: Nicht zweifelnde, weil man in den vbrigen *Principal*stücken dieses Artickels allerdings einig, dass man dennoch für einen Mann wieder das Pabstumb stehen könte. Demnach aber die Chur-Sächsische diesen Fürschlag dafür gehalten, dass ihme weiter in der furcht des HERRn nachzudencken, vnd mit mehreren *Theologen* davon Christliche Vnterrede zu pflegen sey, So ist solches auch für dissmahl dahin gestellet worden.

Bey dem Eilfften Artickel der Augspurgischen *Confession* haben die Chur-Brandenburgische vnd Fürstl. Hessische sich dahin erkleret, Sie hielten die in etlichen Evangelischen Kirchen vbliche Beicht, wenn sie ohne missbrauch, vnd alss ein Mittelding geschicht, für eine freye Christliche vnd gute *Ceremoni*, die mit nutz in der Kirchen GOTTES könne gebrauchet, vnd wo sie schon gebräuchlich ist, wol möge behalten werden. Die Päbstliche Zwang vnd Nothbeichte aber, so wol andere fürgehende Missbräuche, seyn gantz vnrecht vnd verwerfflich.

Vom Zwölfften, Dreyzehenden, Viertzehenden, Funffzehenden, Sechzehenden, Siebenzehenden, Achtzehenden, Neunzehenden, Zwanzigsten, Ein, Zwey, Drey, Vier, Fünff, Sechs, Sieben, Acht vnd Zwanzigsten Artickel ist man durch vnd durch ohne widersprechen einig gewesen. Vnd haben die Chur-Brandenburgische vnd Fürstl. Hessische bey dem Neunzehenden sich absonderlich dahin erkleret, dass Gott keine vrsache noch vrsacher der Sünden sey: keinen Menschen zur Sünden oder zum Vnglauben geschaffen, noch in oder auss einen blossen Rathschluss entweder zur Sünden, oder zur Verdamnniss verordnet habe.

Vnd ob wol in der Augsp. *Confession* die Lehre von der ewigen Gnadenwahl nicht ausdrücklich berühret ist, So haben doch beyderseits *Theologen* für rathsam erachtet, auch in diesem Punct, vber welchen bisher viel streitens gewesen, ihre Lehr vnd meinung zu erkleren, Da dann die Chur-Brandenb. vnd Hessische dieses ihre einbellige Lehre vnd Glauben zu seyn bekennet:

Dass Gott von Ewigkeit her in Jesu Christo auss dem verderbten Menschlichen Geschlecht, nicht alle, sondern etliche Menschen, deren zahl vnd Namen ihm allein bekandt seyn, erwehlet habe, die er zu seiner zeit, durch kafft vnd wirekung

seines Worts vnd Goistes, zum Glauben an Christum erleuchtet vnd erneuert, auch in demselben biss ans ende erhalt, vnd endlich durch den Glauben ewig selig machet.

Dass er auch keine vrsach, oder anlass, oder vorhergehendes Mittel, oder *Condition* solcher Wahl in den Erwehlten selbst gefunden, oder zuvor ersehen, weder ihre gute Werke, noch iren Glauben, oder auch die erste heilsame Neigung, Bewegung oder einwilligung zum Glauben, sondern dass alles gute, das in ihnen ist, allein auss der lautern freywilligen Gnaden Gottes, die ihnen für andern in Jesu Christo von Ewigkeit verordnet vnd gegeben ist, vrsprünglich herfliesse.

Dass auch Gott von Ewigkeit diejenigen, die in ihren Sünden vnd Vnglauben beharren, zum ewigen Verdamnniss verordnet vnd verstossen habe, nicht auss einem solchen absoluto decreto, oder blossen Willen vnd Rathschluss, alss ob Gott den meisten Theil der Welt, oder einigen Menschen, ohne ansehung ihrer Sünden vnd Unglaubens, zum ewigen Verdamnniss, oder zur vrsach desselben entweder von Ewigkeit verordnet, oder in der Zeit erschaffen: Sondern die Verstossung, so wol alss die Verdammung, sey geschehen auss seinem gerechten Gerichte, dessen vrsach in den Menschen selbst ist, nemlich, ihre Sünde, Vnbussfertigkeit vnd Vnglauben: dass also die gantze Schuld vnd Vrsach der Verstossung vnd Verdammung der Vngläubigen sey in ihnen selbst; die gantze Vrsach aber der Wahl vnd Seligkeit der Gläubigen sey allein die pur lautere Gnade Gottes in Jesu Christo, nach dem Wort des HErrn: Israel du bringest dich selbst in Vnglück: dein Heyl aber stehet allein bey mir.

Dass demnach auch ein jeder seiner Wahl vnd Seligkeit nicht *a priori*, auss dem verborgenen Raht Gottes, sondern allein *a posteriori*, aus dem geoffenbahrten Wort Gottes, vnd auss seinem Glauben vnd Früchten des Glaubens an Christum gewiss seyn solle vnd könne: vnd gar nicht folge, wie etwa die ruchlose Welt diesen hohen Artickel spötlich missbraucht, viel weniger also gelehret werden könne, Wer erwehlet sey, der möge in seiner Gottlosigkeit beharren, so lange er wolle, er müsse doch selig werden, Wer nicht erwehlet, wann er gleich an Christum warhafftig gläubete vnd Gottselig lebte, müste doch verdammet werden.

Wann aber jemand in diesem hohen Geheimniss weiter forschen vnd grübeln, vnd ausser Gottes freyem, gnädigen, gerechten Willen, andere vrsachen suchen wolte, warumb GOTT vnter den Menschen, da sie von Natur gleich gewesen, da er sie auch nach seiner Allmacht wol hette allesamt gläubig vnd selig machen können, dennoch etliche für andern in der That gläubig gemacht, dargegen die vbrigen in ihren Sünden, vnd freywilliger, halssstarriger Vnbussfertigkeit vnd Vnglauben gelassen? Da sprechen sie mit dem Apostel: Mensch wer bistu, dass du mit

Gott rechten wilt? Hat nicht der Töpffer macht, auss einen vnreinen Sündenklumpen zu machen ein Fass zu Ehren, auss lauter Gnaden, das ander zu unehren, auss gerechtem Gerichte? O welch eine Tieffe des Reichthums vnd Erkenntniss Gottes! Wie vnbegreiflich sind seine Gerichte, vnd vnerforschlich seine Wege? Wer ist sein Rathgeber gewesen? Oder wer hat seinen Sinn erkandt, Oder wer hat ihm etwas zuvor gegeben, dass ihm wieder vergolten würde?

Hingegen die Chur-Sächsischen nachfolgenden gestalt sich erkleret:

1. Dass Gott von Ewigkeit her, vnd ehe der Welt Grund geleget worden, in Christo nicht alle, sondern etliche Menschen zur ewigen Seligkeit erwehlet habe.

2. Dass die zahl vnd Namen der Ausserwehlten Gott allein bekandt sey, wie der HErr spricht: Er kenne seine Schaffe, Ioh. 10. vnd wie S. Paulus saget: Gott kenne die seinen.

3. Dass Gott die jenigen von Ewigkeit her erwehlet habe, welche er gesehen, dass sie in der Zeit, durch krafft vnd wirkung seines Worts vnd Geistes, an Christum gläuben, vnd in demselben biss an ihr ende verharren würden, Vnd ob wol die Ausserwehlten eine zeitlang auss der Gnaden GOTTES fallen können, So sey es doch vnmüglich, dass solches *finaliter* vnd beharrlich geschehe.

4. Dass Gott in der erwehlung keine vrsach oder anlass solcher Wahl in den erwehlten selbst gefunden, auch keine ersten heilsame neigung, bewegung oder einwilligung zum Glauben, Sondern dass alles das gute, so in den Ausserwehlten ist, auss der pur lautern freywilligen Gnaden GOTTES, die ihnen in Jesu Christo von Ewigkeit her gegeben ist, vrsprünglich herfliesse.

5. Dass GOTT von Ewigkeit her allein die jenigen, so Er gewust, dass sie in ihren Sünden vnd Vnglauben verharren würden, zum ewigen Verdammiss vnd Verstossung verordnet habe.

6. Dass diese Verstossung gar nicht geschehen auss einen *absoluto decreto* oder blossen Rathschluss vnd willen, Alss ob Gott ohne ansehung der Menschen Vnglaubens, jemanden, allein nach seinem gefallen, verdammet habe. Dann kein solcher blosser Rathschluss in Gott gewesen, krafft welches Er entweder den grösten Theil der Menschen, oder auch nur einen einigen Menschen, zum ewigen Verdammiss, oder zur vrsach desselben, entweder von Ewigkeit her verordnet, oder in der zeit geschaffen habe.

7. Dass aber gleichwol so viel Menschen ewig verlohren vnd verdammet werden, dass geschehe zwar auss dem gerechten Gerichte Gottes: Aber die vrsache solcher Verdammiss sey in den Menschen selbst, nemlich, ihre herrschende Sünden, ihr Vnglaube vnd Vnbussfertigkeit, dass also die gantze Schuld vnd Vrsach der verstossung vnd verdammung der Vngläubigen in ihnen selbst,

die gantze vrsach aber der Wahl vnd Seligkeit der Gläubigen, die pur lautere Gnade Gottes in JESu Christo sey, nach dem Wort des HERRN: Israel du bringest dich selbst in Vnglück, dein Heyl aber stehet allein bey mir. Hos. am 13. Cap.

8. Dass ein jeder seiner Wahl vnd Seligkeit nicht *a priori*, auss dem verborgenen Rath Gottes, sondern allein *a posteriori*, auss dem geoffenbarten Wort Gottes, vnd auss seinem Glauben an Christum gewiss seyn solle vnd könne, vnd gar nicht folge, wie etwa die Ruchlose Welt diesen hohen Artickel spöttlich missbraucht, vielweniger also gelehret werden könne oder solle: Wer erwehlet sey, der möge in seiner Gottlosigkeit beharren, so lange er wolle, Er müsse vnd würde dennoch selig werden: Wer nicht erwehlet sey, der müsse dennoch verdampt werden, ob er gleich noch so gewiss an Christum gläubete, oder noch so Gottselig leben thäte.

9. Dass in diesen hohen Geheimniss der Gnadenwahl viel Fragen von den Menschen erregt werden, die wir in dieser Sterblichkeit nicht verstehen, noch anders alss auss S. Paulo, beantworten können: Mensch wer bistu, dass du mit Gott rechten wilt. Rom. 9. Item: O welch eine Tieffe des Reichthums, der Weissheit vnd Erkendtniss Gottes? Wie vnbegreiflich sind seine Gerichte? vnd wie unerforschlich sind seine Wege? Wer ist des HERRN Rathgeber gewesen? Vnd wer hat seinen Sinn erkandt? Oder wer hat ihm etwas zuvor gegeben, dass ihm wieder gegeben werde. Rom. 11. Cap.

10. Vber dieses alles haben die Chur-Sächsische Theologen sich erklaret, dass sie auch ferner für recht vnd der H: Schrift gemäss hielten, alles das jenige, so in dem Concordienbuche von diesem Artickel der Gnadenwahl gelehret werde. Vnd das namentlich, Gott zwar auss gnaden in Christo vns erwehlet, aber dergestalt, dass Er vorher gesehen, Wer beharrlich vnd warhafftig an Christum gläuben würde, vnd welche Gott vorher gesehen, dass sie also gläuben würden, die habe Er auch verordnet vnd erwehlet, selig vnd herrlich zu machen.

Ist also diese gütliche, vnverfängliche *privat-Conferentz* den 23. Martii geendet, darbey aber nochmaln *protestiret* worden, dass man auff keinem Theil, weder den hohen Potentaten vnd Obrigkeiten, noch andern *Interessirten Theologen*, am allerwenigsten beyderseits gantzen Kirchen, hierdurch im geringsten zu *präjudiciren* begehrt: Sondern dass es allein dahin gemeinet gewesen, für allen dingen anfanglich *Summariter* zu vernehmen, Ob vnd wie weit beyde Theil in den Acht vnd zwanzig Artickeln der Augspurgischen *Confession* einig seyn: vnd ob nicht zu hoffen, vnd dahin sich durch fernere der mehrern friedliebenden *Theologen Conferentz*, zuzorderst auch Christlicher hoher Obrigkeiten Autoritet zu bemühen, damit eine nähere Zusammenhaltung an vnd auffgerichtet, vnd durch solches Mittel die wahre

Kirche Gottes erweitert vnd vermehret, den Papisten auch die Hoffnung, welche sie bisshero, wegen fürgegangener Spaltung, gehabt, in etwas benommen werden möchte.

Inmittelst, vnd ehe das erfolget, solle alles, was bey jetziger *Conferentz* vorgegangen, in dem Stande seyn, alss ob nichts fürgangen were: Vnd kein Theil sich vnterfangen, ohne des andern aussdrückliche bewilligung, diese beschehene Handlung vnd *Consignation* zur vngbür zu *spargiren*, oder vorgreiflich ausszubreiten. Es wollen auch beyderseits *Theologi* einander Christliche Liebe ins künfftige erzeugen. Alles trewlich vnd ohne gefehrde.

Der GOTT der Warheit vnd des Friedens, gebe Gnade, dass wir alle in ihm eins werden, vnd in eines vollkommen seyn, wie Er vnd der Sohn eines sind, Ioh. 17. Amen, Amen, im Namen JESu Christi, Amen.

Actum Leipzig, bey wehrendem der Hochlöblichsten vnd Hochlöblichen Evangelischen vnd *protestirenden* Chur-Fürsten vnd Stände hochansehnlichem *Convent*, im Monat *Martio*, Anno 1631.

Matthias Hoë von Hoenegg *D. mp.* *Iohannes* Crocius *D. mp.*

Polycarpus Leyser *D. mp.*

Theophilus Newberger, *Ecclesiastes* *Aulae* Cassel. Hass. *mp.*

Henricus Höpfner *D. mp.*

Iohannes Bergius *D. mp.*

8.

GENERALIS PROFESSIO.

Doctrinae Ecclesiarum Reformatarum in Regno Poloniae, Magno Ducatu Lithuaniae, annexisque Regni Provinciis, in Conventu Thoruniensi, Anni 1645. ad liquidationem Controversiarum maturandam, exhibita
d. 1. Septembris.

Profitemur itaque, inprimis quidem, nos amplecti Sacras Canonicas Veteris et Novi Testamenti Scripturas, in Veteri Hebraea, in Novo Graeca lingua, a Prophetis et Apostolis, instinctu Spiritus Sancti, primitus scriptas, quas solas Fidei et Dei et Cultus nostri Regulam perfectam esse agnoscimus: in quibus aperte posita inveniuntur illa omnia, quae ad salutem omnibus sunt necessaria, seu, ut B. Augustinus loquitur, quae continent Fidem, moresque vivendi, Spem scilicet et Caritatem.

Quarum etiam velut Compendium quoddam, quoad credenda, Symbolo Apostolico, in quod omnes baptisati sumus, quoad facienda, Decalogo, cuius summa consistit in Dilectione Dei et Proximi; quoad petenda et speranda, Oratione Dominica continetur. Quae et ipsa a Domino nostro IESU CHRISTO, institutione tum Baptismi, ceu Sacramenti initiationis, sive Regenerationis, tum S. Eucharistiae, ceu Sacramenti Nutritionis Spiritualis confirmata sunt.

In his ergo Capitibus Summam Doctrinae salvificae consistere censemus: Cui in Ecclesia propagandae et conservandae, Sacrum etiam Evangelii praedicandi et Sacramentorum administrandorum Ministerium Dominus noster instituit, et Potestate Clavium spirituali adversus incredulos et immorigeros, armavit.

Si quid vero, in hisce Doctrinae Christianae capitibus, dubitationis aut controversiae de genuino eorum sensu exoriat,ur, profitemur porro, nos amplecti ceu interpretationem Scripturarum certam et indubitam, Symbolum Nicenum et Constantinopolita-

num, iisdem plane verbis, quibus in Synodi Tridentinae Sessione tertia, tanquam Principium illud, in quo omnes, qui fidem Christi profitentur, necessario conveniunt, et Fundamentum firmum et unicum, contra quod portae inferorum nunquam praevalerunt, proponitur.

Cui etiam consonare Symbolum, quod dicitur Athanasianum, agnoscimus: nec non Ephesinae primae, et Chalcedonensis Synodi Confessiones: Quinetiam, quae Quinta et Sexta Synodi, Nestorianorum et Eutychianorum reliquiis opposuere: Quaeque adversus Pelagianos olim Milevitana Synodus et Arausicana secunda ex scripturis docuere. Quinimo, quicquid primitiva Ecclesia ab ipsis usque Apostolorum temporibus, unanimi deinceps et notorio consensu, tanquam Articulum fidei necessarium, credidit, docuit, idem nos quoque ex Scripturis credere et docere profitemur.

Hac igitur Fidei nostrae professione, tanquam Christiani vere Catholici, ab omnibus Veteribus et recentibus Haeresibus, quas prisca universalis Ecclesia unanimi consensu ex Scripturis reiecit atque damnavit, nos nostrasque Ecclesias segregamus.

Caeterum eas Controversias, quae Patrum nostrorum memoria Ecclesias Occidentis infelici dissidio disiunxerunt, quod attinet, profitemur, ei nos sententiae accedere, quae tum in Augustana Confessione, superioris seculi Anno trigesimo Imperatori Carolo V. a Principibus et Civitatibus Imperii Protestantibus exhibitia, sive eam invariata, sive repetita aut emendata dixeris: tum etiam in Bohemica et Sendomiriensi, ex Scripturis explicata est, et in Ecclesiis huius Regni reformatis integrum iam ferme seculum obtinuit: Prout tres illae Confessiones, quamvis verbis nonnihil discrepantes, tamen ut re ipsa cum Scripturis et inter sese, in Capitulis Fidei necessariis, consentientes Sendomiriensi Consensu Anno 1570. in Ecclesiis nostris receptae unitaeque sunt, atque etiam Confoederatione Pacis et securitatis publicae in hoc Regno firmatae ac munitae.

Specialis declaratio.

De Regula Fidei et Cultus.

1. Sacrae scripturae in Libris Veteris Testamenti per Moysen et Prophetas, in Libris Novi Testamenti per Evangelistas et Apostolos divinitus traditae, sunt Unica, Infallibilis, et perfecta Fidei et Cultus Christiani Norma ac Regula, tam Politicis, quam Ecclesiasticis proposita. In quibus tam multa perspicue et aperte sunt posita, ut in iis inveniantur omnia, quae continent Fidem moresque vivendi, seu quae omnibus ad salutem sunt necessaria: prout in nupera nostra de Verbo Dei Declaratione pluribus est explicatum.

2. Libri illi, qui non in Hebraeo Veteris Testamenti Ca-

none, sed tantum in Graeco Textu habentur, sunt Apocryphi, eoque Divino Canoni, praesertim sub Anathemate, accenseri non debent, etsi utiliter ad aedificationem Ecclesiae legi possunt.

3. Laicis Scripturarum Lectio in linguis vernaculis minime prohibenda aut dissuadenda est, tanquam periculosa vel noxia, sed ut libera et utilis permittenda, imo suadenda.

4. Versiones Scripturarum legitimae, etsi publico Ecclesiae iudicio approbandae sunt, nullae tamen, ne quidem Vulgata Latina, ipsis Fontibus adaequandae vel praeferendae, vel simpliciter et per se pro Authenticis habendae, multo minus sub Anathemate decernendae sunt, sed tantum, quatenus cum ipsis Fontibus Hebraeis in Veteri, et Graecis in Novo Testamento consentiunt. Quod ipsum, etsi in obscurioribus locis tantum ab eruditis, in perspicuis tamen et apertis, a quibusvis fidelibus, ex ipso diversarum Versionum consensu agnosci potest.

5. Nullum hodie Verbum Dei exstat, aut certo ostendi potest, de Dogmatibus Fidei, aut Praeceptis Vitae ad salutem necessariis, quod non sit scriptum, aut in Scripturis fundatum, sed sola Traditione non scripta Ecclesiae commissum.

6. Quae nec aperte in Scripturis sunt tradita, neque ex illis certa, necessaria, et evidenti consequentia deduci, et Primitivae Ecclesiae Consensu firmari possunt, ea nullus in terris Pontifex vel Episcopus, aut Episcoporum Coetus, tanquam supremus et infallibilis Index, potestate sua iudiciaria, ut Articulum fidei credendum imperare, aut sub Anathemate decernere potest.

7. Multo minus Spiritum privatum ipsorum Fidelium Scripturae Iudicem aut Fidei Regulam esse statuimus, sed tum credentium, tum docentium Spiritum, et iudicium omne secundum Scripturas, seu Unicam Regulam et Legem summi Iudicis infallibilem, regulandum, et ab Ecclesia, eiusque Pastoribus, diiudicandum agnoscimus.

De S. S. Trinitate, deque Persona et Officio Christi.

1. De S. S. Trinitate et de Persona Domini nostri Iesu Christi Θεανθρώπου, Articulum totius Christianae Fidei maxime fundamentalem agnoscimus, sancteque credimus. Sed eius explicatione iam supersedemus, cum de eo nulla sit inter nostras Ecclesias, et Romanam dissensio. Etsi quorundam Scholasticorum, de tam sublimibus mysteriis, simplici potius fide secundum apertissimas Scripturas credendis, quam nimia curiositate scrutandis, Quaestiones plerasque et Disputationes spinosiores ac subtiliores, quam utiles, merito aversamur.

2. De Officio autem Domini nostri Iesu Christi, Articulum itidem fundamentalem credimus, quod ipse Filius Patris Unigenitus, ex Maria semper Virgine Homo factus, sit Redemptor et Me-

diator noster Unicus : eoque et solus Fundamentum, Caput, Summus Sacerdos, et Propheta itemque Rex unicus, et Sponsus Ecclesiae, in quo solo tota plenitudo Potestatis, Gratiae et Vitae residet, quae ab ipso, ceu Capite, per eundem Spiritum, in membra omnia, pro cuiusque mensura diffunditur.

3. Cum igitur solus Christus sit Mediator et Redemptor noster, nullus utique Sanctorum, ne quidem ipsa Beatissima Virgo Maria, (etsi eam benedictam inter mulieres, et prae omnibus celebrandam et venerandam, utpote Deiparam, agnoscimus) Mediatrice Dei et hominum appellanda est: neque illi, ceu Reginae Coelorum, dominium in omnes Creaturas, quod soli Christo proprium est,tribuendum: nec praeter illud, quo Christo redemptori obstricti sumus, peculiari servitio quisquam ei mancipandus, aut devotendus est.

4. Multo minus ulli in terris Episcopo, aut Pontifici, Tituli illi, aut Potestas soli Christo propria tribuenda est, quod sit Fundamentum, Caput, Sponsus, Monarcha totius Ecclesiae, quod, ceu Dei Christique Vicarius, Potestatis plenitudinem habeat, tum in Spiritualibus, tum etiam, sive directe, sive indirecte, in Temporalibus: ita, ut Reges Regnis deicere, subditos a iuramento fidelitatis absolvere, de Votis Deo dicatis, aliisque, Dei loco dispensare, Sanctos in Coelos Canonizare, animas ex Purgatorio liberare, et liberandi privilegium aliis dare, atque ita potestatem suam non tantum in omnes terras, sed etiam in Coelos usque et Inferos quodammodo extendere possit.

D e P e c c a t o .

1. Deus nequaquam est Autor ullius peccati, sed Fons et Autor omnis boni, Oson vero et Ultor mali.

2. Mera igitur Calumnia est, cum Ecclesiis nostris horrenda illa Blasphemia impingitur, quod Deum faciant Autorem peccati, quam toto pectore detestamur. Interim Providentiam Dei circa peccatum, et supra ipsos peccatores, eandem plane, quam et plerique Romanae Ecclesiae Theologi docent, agnoscimus.

3. Non minus gravis calumnia est, quod doceamus, Christum ipsum peccasse, aut in Cruce desperasse, a qua Blasphemia toto item animo abhorremus.

4. Omnes homines, solo Christo excepto, in peccato Originali concepti et nati sunt, etiam ipsa Sanctissima Virgo Maria.

5. Peccatum Originis non tantum in Iustitiae nuda carentia, sed etiam in pravitate, seu pronitate ad malum, ex Adamo in omnes propagata consistit.

6. Etsi Liberi Arbitrii Facultas naturalis post lapsum manet, quoad Naturalia et Civilia, tamen nulla eius est facultas ad bonum Supranaturale et Spirituale, vel intelligendum, vel volendum,

vel faciendum, aut ad legem quoad substantiam operis implendam. Quo respectu non tam liberum Arbitrium, quam peccati servum, et in peccatis mortuum merito dicitur, donec per Christi Gratiam excitetur et liberetur.

7. Etsi in Renatis Peccatum Originis, quoad culpam et reatum, gratuita remissione deletur, et quoad pravitatem magis magisque per Christi gratiam mortificatur, manent tamen in ipsis, quamdiu in carne vivunt, eius pravitatis reliquiae, videlicet pravae inclinationes et motus Concupiscentiae, quae proinde vere et proprie peccatum dicitur, non tantum, quatenus est poena et causa peccati, sed etiam quatenus ipsa cum Legi Dei, tum Spiritui gratiae repugnat. Atque haec Doctrina, cum ab ipso Apostolo aperte tradatur, non ut erronea reiici, ne dum sub Anathemate, ut haeretica, damnari potest.

8. Omne Peccatum proprie sic dictum sua natura est Mortale, quia *ἀνομιὰ*, legi repugnans, eoque maledictionem legis promerens: nec tamen omnia peccata sunt aequalia, etsi nullum sua natura, sine Christi gratia, sit Veniale.

9. In Renatis autem, peccata ignorantiae et infirmitatis, quamvis per se et sua natura, si Deus ex rigore legis cum ipsis agere vellet, sunt mortalia, tamen, quamdiu Fidem et Caritatem, bonumque Propositum non tollunt et quotidiana Poenitentia eluuntur, per gratiam Dei non sunt mortalia, sed venialia, quia ad mortem non imputantur, sed propter Christum in ipsum credentibus remittuntur.

D e G r a t i a .

1. A Peccato et Morte nulla est Redemptio, aut Iustificatio per vires Naturae, aut per iustitiam Legis, sed per solam Dei Gratiam in Christo, qui nos in peccatis mortuos, unico mortis suae Sacrificio, et perfectissimae Obedientiae Merito, pro nostris, nec tantum pro nostris, sed totius mundi peccatis plenissime satisfaciendo, ab ira et maledictione redemit:

2. Qui Redemptos per Verbum Evangelii et Spiritum gratiae ex Regno Peccati et Mortis, ad Regnum Gratiae et Vitae efficaciter vocavit, et per Sacramenta gratiae obsignavit:

3. Qui vocatos et sincere Resipiscentes, propter solum Christi Meritum, fide viva apprehensum, et fidelibus, ceu ipsius Christi membris, ex mera gratia imputatum, a peccatis iustificat seu absolvit, et in filios adoptat:

4. Simulque Spiritu Caritatis in corda nostra effuso, ad sincerum Sanctimoniae et Obedientiae novae Studium indies magis magisque renovat et sanctificat, seu iustos et sanctos facit:

5. Qui denique in Fide illa et Caritate, per eandem ipsius gratiam, ad finem usque vitae perseverantes, ceu haeredes Regni

coelorum, non ex ullo merito, sed ex gratia in Christo promissa, aeternum glorificabit:

6. Atque ita etiam Bona ipsorum Opera, in Christi Fide et Caritate, per Sancti Spiritus gratiam facta, praeter ac supra meritum abundantissimo, imo infinito praemio, paterne propter Christum remunerabit:

7. Prout eosdem ab aeterno, non ex ulla praevisa Fide, aut Operum Merito, vel dispositione, sed ex mera itidem et indebita gratia, tum ad eandem illam Redemptionis, Vocationis, Iustificationis, Adoptionis et perseverantis Sanctificationis, quam in tempore dedit, Gratiam, tum ad Vitae aeternae Coronam et Gloriam, per illa media participandam, in Christo elegit:

8. Caeteris, qui veritatem in iniustitia detinent, et gratiam Christi oblatam contumaciter respuunt, iusto iudicio reiectis.

Ex hac Doctrina de gratia, qua tota Salutis nostrae ratio continetur, summam ita exposita,

1. Manifestum esse speramus, quod nequaquam sentiamus cum Socino, qui Satisfactionem et Meritum Christi, adeoque ipsam Redemptionem in Sanguine ipsius factam, blasphemae negat et oppugnat.

2. Negamus vero, praeter Mortem Christi, Sacrificiis, aut Meritis, aut Satisfactionibus, vel Sanctorum, vel propriis, ullam vel minimam Redemptionis et Salvationis nostrae partem tribuendam.

3. Negamus etiam, homines non renatos, per aliquod meritum congrui, si faciant quod in se est, ad primam Vocationis Gratiam seipsum disponere.

4. Nec efficaciam Gratiae Vocantis a libero hominis arbitrio suspendimus, quasi non Deus, per specialem gratiam, sed ipse, per arbitrium proprium, seipsum discernat.

5. Falso autem accusamur, Quasi Mortis et Meriti Christi pro omnibus Sufficiantiam negemus, aut Virtutem imminuamus, cum potius idem hic, quod ipsa Synodus Tridentina Sess. 6. Cap. 3. doceamus, videlicet: „*Etsi Christus pro omnibus mortuus sit, non tamen omnes mortis eius beneficium recipere, sed eos duntaxat, quibus Meritum Passionis eius communicatur.*“ Causam etiam seu culpam, cur non omnibus communicetur, nequaquam in morte et merito Christi, sed in ipsis hominibus esse fatemur.

6. Falso item accusamur: Quasi non omnes Verbo Evangelii vocatos, serio et sincere, aut sufficientur a Deo ad poenitentiam et salutem vocari doceamus, sed plerosque tantum simulate et hypocritice, sola externa Voluntate signi, cui nulla interna Voluntas beneplaciti subsit, ut, qui nullo modo omnium salutem velit. A qua sententia, ex male intellectis, aut etiam incommodis nonnullorum verbis, in nos detorta longissime nos abesse, et Deo Ter Opt. summam veritatem et sinceritatem, in omnibus dictis eius ac factis, inprimis vero in Verbo Gratiae ad salutem

vocantis, tribuere, nec ullas contradictorias in ipso Voluntates fingere sanctissime profiteamur.

7. Quasi omnem inhaerentem Iustitiam fidelibus negemus, eosque sola externa Iustitiae Christi imputatione, quae sit sine ulla interna renovatione, iustificari statuamus. Cum tamen solis poenitentibus et viva fide in Christum credentibus, Iustitiam imputari, simulque per eandem fidem a Spiritu S. corda contrita vivificari, ad ardentem erga Christum Caritatem, et novae obedientiae studium excitari, a pravis vero cupiditatibus mundari atque ita Iustitiam et Sanctitatem vitae novae inchoari, et indies perfici doceamus. Id tantum addimus, per hanc inhaerentem Iustitiam propriam, quia in hac vita imperfecta est, neminem coram severo Dei Iudicio posse consistere, aut in ea confidere, ut a reatu mortis per eam iustificetur seu absolvatur, sed per et propter solam perfectissimam Christi Iustitiam ac Meritum viva fide apprehensum.

8. Quasi fide sola, quae sit sine operibus, quaeque tantum credat sibi propter Christum remissa esse peccata, quamvis sine ulla resipiscentia in illis perseveret, hominem iustificari fingamus: Cum potius talem fidem omnino falsam esse, eaque hominem non modo non iustificari, sed multo etiam gravius damnari ultro fateamur, ut, quae gratiam Dei tranferat ad peccandi licentiam. Veram autem fidem iustificantem eam demum dicimus, quae Promissionem Evangelii, qua resipiscentibus Remissio et Vita in Christo offertur, Assensu Practico seu fiduciali amplectitur, et corde vere contrito sibi applicat, quaeque deinde per Caritatem est efficax. Solam autem iustificare dicimus, non quod sola sit, sed quod sola Promissionem Evangelii, adeoque ipsam Iustitiam Christi apprehendat, per et propter quam solam, gratis, sine ullo proprio merito, iustificamur.

9. Quasi per hanc Doctrinam studium bonorum operum tollamus, eorumve necessitatem negemus; cum tamen nec Fidem iustificantem, nec ipsam Iustificationem sine Sanctificatione et bonorum operum studio in adultis ullo modo posse consistere, ex iam dictis manifestum sit. Quo sensu etiam ad salutem omnino necessaria esse agnoscimus, quamvis non ut causas iustificationis aut salutis meritorias.

10. Quasi Praecepta Christi nullo modo a fidelibus servari posse statuamus: Cum tamen illa, non quidem propriis viribus, sed per gratiam Spiritus Sancti, non tantum servari posse, sed etiam omnino servari ab omnibus debere doceamus, et quidem non voto solum aut proposito inefficaci, sed etiam ipso opere, et vero, sincero, ac perseveranti totius vitae studio. Quamvis in hac vita non ita perfecte a quoquam servantur, aut servari possint, ut Legi Dei per opera nostra satisfaciamus, eamque per omnia impleamus, sed ut simul ex imperfectionis et infirmitatis propriae

sensu, variorum lapsuum et delictorum veniam quotidie humiliter a DEO petere opus habeamus.

11. Quasi statuamus, semel Iustificatos Dei Gratiam eiusve certitudinem, et ipsum Spiritum Sanctum non posse amittere, quamvis in peccatis pro lubitu volutentur: Cum contra potius doceamus, ipsos etiam Renatos, quoties in peccata contra conscientiam recidunt, in iisque aliquandiu perseverant, nec Fidem vivam, nec Dei Gratiam Iustificantem, nedum eius Certitudinem, aut Spiritum Sanctum pro illo tempore retinere, sed novum irae ac mortis aeternae Reatum incurrere, ac propterea, nisi Speciali Dei Gratia excitante (quod in Electis fieri non dubitamus) ad resipiscentiam iterum renoventur, reipsa etiam damnandos esse.

12. Negamus porro, fidem in Christum iustificare tantum dispositive, praeparative, initialiter, quia nempe ad Caritatem caeterasque virtutes, ceu Iustitiam inhaerentem disponat.

13. Negamus etiam, per Iustitiam illam inhaerentem propriam nos ita iustificari, ut per ac propter eam coram Iudicio Dei a reatu mortis absolvamur, in filios adoptemur, et vita aeterna digni pronunciemur: quo sensu forensi vox Iustificandi a Spiritu Sancto in hac Doctrina usurpatur. Etsi enim sano sensu dici possit, fideles per Caritatem aliasque Virtutes infusas iustificari, i. e. iustos sanctosque fieri, haec tamen iustitia in hac vita imperfecta est, eoque, ut supra dictum, coram severo Dei Iudicio nequaquam potest consistere, quod solum in hac Doctrina maxime spectatur.

14. Hinc etiam non assentimur iis, qui docent Renatos per bona opera Iustitiae Dei pro peccatis suis satisfacere, et remissionem aut vitam proprie mereri, et quidem ex Condigno, seu ex intrinseca ipsorum operum dignitate, vel cum praemiis aequalitate: omni etiam pacto, aut promissione, ut nonnulli volunt, secluso.

15. Neque iis, qui docent Renatos Legem Dei perfecte in hac vita posse implere, perfectione non tantum partium, sed etiam graduum, ita ut sine ullo peccato vivant, quod in se et sua natura sit mortale: quin etiam posse facere Opera Supererogatoria, perfectionem Legis transcendentia, ac per ea non sibi tantum, sed etiam aliis mereri:

16. Quique nihilominus docent, neminem sine speciali revelatione certo scire posse, se gratiam Dei esse consecutum, tali certitudine, cui falsum subesse non possit, eoque semper omnes de gratia dubitare debere. At nos etsi fatemur, etiam fideles et iustificatos non temere et secure de Gratia Dei debere praesumere, variis imo angoribus et dubitationibus saepe conflictari, tamen ex Scripturis docemus, eos et posse et debere ad eam certitudinem in hac vita contendere, et Divina gratia adiuvante pervenire, qua Spiritus S. testatur Spiritui nostro, quod filii et haeredes Dei simus: Cui testimonio non potest subesse falsum, etsi

non omnes, qui Spiritum Dei iactant, vere illud testimonium habent.

17. Denique docemus quidem, non omnes homines electos esse, et qui electi sunt, non ex praeviso operum merito, aut praevisa fidei in ipsis dispositione, aut voluntatis assensu, sed ex mera in Christo gratia electos esse: certum etiam esse apud Deum Electorum et Salvandorum numerum.

18. Interim alienam a mente nostra sententiam nobis ab illis tribui dicimus, qui nos accusant, quasi aeternam Electionem et Reprobationem absolute, sine ullo fidei aut infidelitatis, bonorum aut malorum operum respectu, factam esse statuamus: Cum contra potius in Electione Fidem et Obedientiam, non quidem, ut Causam, aut rationem ipsius Electionis, in eligendis esse praevisam, sed tamen, ut Medium ad salutem, a Deo ipsis praeordinatam: In Reprobatione vero, non tantum Peccatum Originale, sed etiam, quoad adultos, Infidelitatem et impenitentiam contumacem, non a Deo proprie praeordinatam, sed in ipsis Reprobis, ut Causam Desertionis et Damnationis meritoriam, praevisam atque permissam, iustissimoque iudicio reprobata esse statuamus.

Adeoque de sublimi hoc Praedestinationis mysterio eandem plane sententiam teneamus, quam ex Scripturis inprimis Augustinus contra Pelagium olim asseruit, quamque ipsi Romanae Ecclesiae Doctores praecipui, praesertim Thomae Aquinatis Sectatores, hodieque retinent.

De Cultu Dei.

1. Solus verus Deus, Essentia Unus, Personis Trinus, Omniscius, Omnipotens, Omnipraesens, bonorum omnium Autor et Dator, malorum Depulsor et Salvator sufficientissimus, misericordissimus, Religioso a nobis Cultu, privatim et publice colendus est, et quidem secundum eum modum, quem ipse Verbo suo praescripsit.

2. Aliam quaecunque rem aut Personam, quae non est Deus, Religioso seu Divino Cultu colere, Idololatria est; Deum vero ipsum verum alio Cultu in Scripturis non praescripto nec fundato colere velle superstitiosum et frustraneum, nonnunquam etiam Idololatricum est.

3. Cultus ille Deo debitus consistit, primo, in Adoratione religiosa, tum inprimis Interna, per profundissimam animi submissionem et subiectionem coram Deo, ceu Domino omnium supremo atque sanctissimo, et cordium ac renum inspectore et Iudice praesentissimo: tum Externa, per inclinationem aut prostrationem corporis, manuumque sublationem, aliosve similes gestus, qui ex interna adoratione pendent, et secundum eam aestimantur, cum alioqui Civili etiam honore usurpari possint.

4. Deinde in Invocatione, qua tum Corporalium, tum Spi-

ritualium bonorum largitionem, malorumque depulsionem a Deo petimus, quae ut ipsi grata et rata sit, in solo nomine et sola fiducia Unici Mediatoris Iesu Christi fieri debet.

5. Huc etiam pertinet Laudum Divinarum per Psalmos et Hymnos Celebratio, pro beneficiis acceptis Gratiarum Actio, Verbi Divini devota Auditio, Sacramentorum fidelis Communio, itemque iusiurandum legitimum, quo Deum cordium inspectorem, ut veritatis testem, et falsitatis vindicem appellamus. Denique Votum sacrum, quo vel nos ipsos, vel res aut actiones nostras Deo, velut sacrificium quoddam spirituale, consecramus et devovemus.

6. Sacrificia externa, per oblationem Victimarum Cerimonialium et Typicarum, Veteris Testamenti sunt propria, per Unicum Christi Sacrificium in Cruce consummata atque abolita.

7. Cultus sic enumerati partes omnes et singulas non tantum privatim, quod ubivis locorum et temporum fieri potest, sed vel maxime etiam publice, seu in Coetu Ecclesiae publico, Deo exhibendas esse, eique rei loca etiam certa, seu Tempa et Aedes sacras, cum haberi possunt, constituendas agnoscimus.

8. In cultu publico seu Ecclesiastico Linguam adhiberi convenit omni populo intellectam, ut quivis fidelis ad Preces aut Hymnos et Sermones sacros possit Amen dicere.

9. Tempora etiam certa Cultui publico destinanda sunt, prout nos quidem et diem Dominicam per totum annum et certa Festa solennia, ut Nativitatis Christi, Circumcisionis, Passionis, Resurrectionis, Adscensionis, Pentecostes, etc. observamus.

10. Quin et dies quosdam Sanctorum memoriae dicatos, ut Beatae Mariae Virginis, Michaelis Archangeli, et Apostolorum, feriatos agimus, non ad Cultum religiosum ipsismet proprie exhibendum, sed ut Gratiam Dei illis aut per illos praestitam, grata commemoratione celebremus, nosque ipsos ad eorundum imitationem excitemus.

11. Insuper Magistratui etiam Christiano, cum Praepositis Ecclesiae, permissum arbitramur, ut quandoque vel Festa Eucharistica propter singulare aliquod beneficium, vel dies Ieiuniorum et Precum propter grave aliquod periculum, aut urgens negotium instituere liceat.

Vero Cultui, pro modo Novi Testamenti sic descripto, repugnare credimus:

1. Cum post Sacrificium Christi semel in Cruce peractum, aliud quoddam Incruentum Sacrificium propitiatorium proprie dictum, pro vivis et mortuis quotidie peragendum statuitur: quale nos in Novo Testamento nec institutum unquam, nec usurpatum, nec approbatum esse asserimus.

2. Cum Hostia consecrata sub nomine Christi adoranda proponitur, aut circumgestatur.

3. Cum Adoratio aut Invocatio Religiosa, Externa vel Interna, ad res aut personas creatas, sive Angelos, sive Sanctos

defunctos, ut Intercessores, vel etiam Opitulatores, bonorumque Datores dirigitur: Psalmis etiam aut Hymnis, qui soli Deo dicati sunt, ad illos accommodatis.

4. Cum vel Deus ipse invisibilis et incomprehensibilis, vel Christus, vel Sancti defuncti, in Imaginibus sculptis, fasis, pictis coluntur: imo et ipsae Imagines, non solum per accidens et improprie, vel ut vicem gerunt Exemplaris, sed etiam per se et proprie, Religioso Cultu venerandae docentur.

5. Cum Reliquiae Sanctorum, sive verae, sive dubiae et suspectae, Cultu quodam religioso, fiducia etiam aliqua in iis collocata, afficiuntur.

6. Cum Sanctis Festa dicantur, Tempa dedicantur, Vota nuncupantur, Confessiones, vel iuramenta in eorum nomine concipiuntur.

7. Cum Oratio Dominica et Salutatio Angelica, aliaeque Precum formulae, vel Deo ipsi, vel Sanctissimae Virgini, aliisque Sanctis, ad certum numerum reiterantur, cum opinione Meriti, aut Satisfactionis pro peccatis.

8. Cum Vota Monastica, seu Opera Meritoria et Supererogatoria, Cultui Divino accensentur.

9. Cum Status et Coelibatus Clericorum, citra speciale continentiae donum, non sine incontinentiae periculo susceptus, non tantum laudabilis, vel excusabilis, sed etiam Cultus quidam Dei meritorius censetur.

10. Cum Peregrinationes ad loca Sancta, praesertim Annis, quos vocant, Iubilaeis, ex persuasione singularis cuiusdam gratiae Divinae et remissionis peccatorum impetrandae, instituuntur.

11. Cum Creaturae Dei, Aqua, Sal, Oleum, Cerei, etc. non tantum ad usus naturales a Deo ordinatos usurpantur, sed etiam ad usus spirituales, vel praeternaturales ita consecrantur, ut iisdem Virtus quaedam ad arcenda Daemonum maleficia, vel ad salutem Animae et Corporis, tribuatur.

12. Denique cum Ieiunia, inprimis Quadragesimae, per se Deo grata ac meritoria, vel etiam satisfactoria esse censentur: et quidem non tantum vera Ieiunia, qualia Primitiva Ecclesia, seu utilia poenitentiae exercitia, usitata fuerunt, sed quae in delectu potius, quam defectu ciborum consistunt, et multis per cupidias saepius, quam per inediam transiguntur.

13. Hisce et similibus, quae enarrare longum sit, a vero Cultu remotis, retineri de reliquo in Ecclesia posse arbitramur, nec cum periculo Offensionis temere abrogandum censemus, quicquid in ritibus, Caerimoniisque ex antiquo aut diuturno usu receptis, tale esse deprehenditur, ut nec Dei Verbo repugnet, nec ratione probabili destituatur, nec denique eventu ipso plus ad corruptionem depravationemque, quam ad profectum et aedificationem Ecclesiasticam facere animadversum fuerit.

D e S a c r a m e n t i s .

1. Sacramenta sunt externa et in oculos incurrentia Signa, Sigilla et testimonia Voluntatis Divinae, per Verbum Elemento additum, a Deo ipso instituta, ad invisibilem gratiam, quae Verbo Foederis promittitur, obsignandam, et mediantibus illis signis exhibendam.

2. Sacramenta Novi Testamenti, vere et proprie dicta, sunt tantum duo: Baptismus et Coena Domini. Quae a Sacramentis Veteris Testamenti eo maxime differunt, quod illa Christum venturum significabant, haec vero reipsa iam exhibitum testantur.

3. Veritas seu Integritas Sacramentorum, non aestimanda est ex dignitate vel indignitate Ministrorum, aut sumentium, sed tantum ex Veritate et Voluntate DEI instituentis.

4. Nec proinde operantur aut conferunt Gratiam ex opere operato, sine bono motu utentis, sed virtute Promissionis, quae vera fide acceptanda est.

5. Itaque Efficacia etiam Sacramenti non pendet ab intentione Ministri, modo in ipsa actione seu administratione servetur forma divinae Institutionis.

6. Etsi Ritus ad *εὐταξία* seu bonum ordinem pertinentes libertati Ecclesiae permittuntur, tamen praeter eos, quos Christus ipse instituit, nulli Ritus, tanquam ad Sacramenti Essentiam aut Integritatem necessarij, sub Anathemate, ab ulla Ecclesia, eiusve Pastoribus sanciri possunt. Si qui vero per abusum, aut superstitionem irrepserint, merito aboleri debent.

7. Ex dictis etiam patet, nequaquam nos Signa nuda, inania, et inefficacia, aut tantum Notas externae Professionis statuere, cum praeter mysticam ex instituto Dei Significationem, certam etiam Divinarum Promissionum Obsignationem, simulque veram et infallibilem Rerum promissarum, modo ipsis convenienti et proprio, Exhibitionem, fide viva acceptandam Sacramentis tribuamus.

8. Quo respectu etiam fieri credimus, ut soli vere fideles Bonorum Signo et Verbo oblatorum, reipsa participes fiant; Increduli vero et Hypocritae, quia Signis utuntur indigne, et res signatas fide viva non acceptant, reatum et iudicium sibi ipsis accersant.

D e B a p t i s m o .

1. Baptismus est Sacramentum N. Test. a Christo Domino institutum et a Ministris Verbi, tam Infantibus in Ecclesia natis, quam Adultis ad Ecclesiam per Fidei professionem accedentibus, administrandum, per ablutionem Aquae cum Invocatione SS. Trinitatis: ad significandum et contestandum internam per Sanguinem Christi a peccatis absolutionem, seu eorum Remissionem,

simulque inchoandam per Spiritum S. renovationem, seu Regenerationem.

2. Hoc igitur Sacramentum, propter ipsam Christi institutionem, ut Medium salutis ordinarium, omnino necessarium esse, religiose asserimus: quamvis necessitatem illam adeo absolutam esse non statuamus, ut, quicumque sine Baptismo externo ex hac vita excesserit, sive infans, sive Adultus, quocumque id casu, etiam citra omnem contemptum accidat, propterea necessario damnandus sit. Hic potius Regulam illam maxime valere credimus, quod non Privatio, sed contemptus Sacramenti damnet.

De Sacra Coena.

1. Sicut Baptismus est Sacramentum Spiritualis nostrae in Christo Regenerationis, ita Sacra Coena est Sacramentum spiritualis in eodem Nutritionis, quo Christus ipse per externa Symbola Panis et Vini, Verbo eius sanctificata, quae in sui Sacrificii memoriam corporaliter et visibiliter edere et bibere iussit, Corpus suum pro nobis traditum et Sanguinem N. Test. pro nobis effusum, in Cibus ac Potum spiritualem Vitae aeternae, nobis se exhibere et communicare testatur.

2. Constat igitur hoc Sacramentum Rebus terrenis, Pane et Vino, et Coelestibus, Corpore et Sanguine Domini, quae diverso quidem modo, utraeque tamen verissime, realissime ac praesentissime nobis exhibentur; nempe, Terrenae modo Naturali, Corporali et Terreno: Coelestes vero modo Spirituali, Mystico et Coelesti, quem Rationi et Sensui inscrutabilem sola Fide tenemus; qua Verba promissionis, et Rem ipsam promissam, videlicet Christum crucifixum cum omnibus suis beneficiis, apprehendimus.

3. Hinc etiam Res terrenae, Panis et Vinum, vere sunt et dicuntur ipsum Corpus et Sanguis Christi, non quidem substantialiter, aut Corporaliter, sed Sacramentaliter et Mystice, ceu, per et propter Unionem Sacramentalem, quae non consistit in nuda Significatione, neque tantum in Obsignatione, sed etiam in coniuncta illa et simultanea Rei Terrenae et Coelestis, quamvis diversimoda, Exhibitione et Communicatione.

4. Eodem sensu dixerunt Veteres, et nos cum ipsis: *Panem et Vinum in Corpus et Sanguinem mutari*, non quidem ipsa substantia et Natura, sed Usu et Officio, in quo Sacra haec Symbola non tam id esse dicuntur, quod sensu percipitur, quam id, quod vi Promissionis in iis intuetur et acceptat fides.

5. Hinc et tota actio S. Coenae Sacrificium a Veteribus merito dicitur, videlicet Eucharisticum: quia Sacra haec Symbola, quae mystice sunt Corpus et Sanguis Christi, Eucharistica prece Deo offeruntur, et nobis communicantur, in gratam Commemorationem, et fidelem Applicationem Unici illius Sacrificii, vere et proprie Propitiatorii, semel in Cruce peracti.

6. Etsi igitur non statuimus Transsubstantiationem, qua elementa Panis et Vini quoad substantiam annihilentur, aut substantialiter in Corpus Christi mutantur.

7. Nec ullam Inclusionem, Inexistentiam, Coëxistentiam, aut localem et corporalem Praesentiam, aut talem Elementorum cum Christi Corpore Unionem, per quam illud Oraliter tam ab indignis et impiis, quam a fidelibus, manducetur.

8. Nec verum et proprie dictum ipsius Corporis et Sanguinis in Coena Sacrificium Propitiatorium.

9. Etsi quoque Adorationem Christi (quam caeteroqui in Actione Sacrae Coenae vel maxime necessariam esse ultro fate-mur) non ad ipsa Elementa; aut corpus aliquod invisibile sub iis latens, sed ad Christum ipsum ad dextram Patris gloriose regnantem, dirigimus:

10. Nequaquam tamen statuimus nuda, vacua, inania Signa, sed potius id quod significant, et obsignant, simul exhibentia, tanquam certissima Media et efficacia Instrumenta, per quae Corpus et Sanguis Christi, adeoque Christus ipse, cum omnibus suis beneficiis, singulis vescentibus exhibetur seu offertur, credentibus vero confertur, donatur, et ab ipsis in cibum animae salutarem et vivificum acceptatur.

11. Nequaquam etiam negamus veram Corporis et Sanguinis Christi in Coena Praesentiam, sed tantum localem et corporalem praesentiae Modum, et Unionem cum Elementis substantialem: ipsam vero nobiscum Praesentiam sancte credimus, et quidem non imaginariam, sed verissimam, realissimam et efficacissimam, nempe ipsam illam Christi nobiscum Unionem mysticam, quam ipsemet, ut per Verbum promittit, et per Symbola offert, ita per Spiritum efficit, quamque nos per Fidem acceptamus, per Caritatem sentimus, secundum vetus illud dictum: *Motum sentimus, Modum nescimus, Praesentiam credimus.*

12. Unde et patet, non solam Virtutem, efficaciam, operationem, aut beneficia Christi nobis praesentari et communicari, sed inprimis ipsam Substantiam Corporis et Sanguinis Christi, seu ipsam illam Victimam, quae pro mundi vita data est, et in Cruce mactata, ut per fidelem huius Victimae Communionem, et cum Christo ipso Unionem, consequenter etiam Meritorum et Beneficiorum, Sacrificio eius partorum, participes simus, et sicut ipse in nobis, ita nos in ipso maneamus.

13. Et quidem non tantum, quoad Animam, sed etiam quoad Corpus nostrum. Etsi enim, ut Ore Corporis Rem terrenam, ita fide cordis, ceu Organo proprio, rem Coelestem acceptamus, secundum veterem illum Versiculum: „*Ventrem, quod terimus, Mentem, quod credimus, intrat:*“ tamen fide illa mediante, non solum Animae, sed et ipsa Corpora nostra, Christi Corpori, per eiusdem Spiritum, ad spem Resurrectionis et Vitae aeternae inseruntur et uniuntur, ut simus caro de carne eius, et os de ossi-

bus eius, adeoque Unum cum ipso Corpus mysticum, quod Apostolus merito dixit *Mysterium magnum* esse.

14. Denique de Ritibus huius Sacramenti hoc saltem iam addimus, quod Christus ipse omnes ex Calice bibere non minus, quam panem edere iusserit. Quodque Ritus ab ipso institutos ex parte aut toto abolendi, vel ad alienos fines ac usus transferendi, vel alios Ritus, tanquam necessarios, sub Anathemate addendi, nemini mortalium potestas competat.

De Confirmatione.

1. Credimus probabile esse, Impositionis manuum Doctrinam, quae Heb. 6, v. 12. iungitur Doctrinae Baptismatum, referri ad Curam illam Ecclesiae, qua pueri in Doctrina Catechetica instituti, priusquam admitterentur ad Sacrae Coenae participationem, Ecclesiae sistebantur, de fide sua responsuri, et precibus Deo commendabantur, adiecto Ritu manuum Impositionis, qui Actus erat orantium et benedicientium tempore Patriarcharum, et deinceps usitatus. Hanc Orationem et commendationem adulti fidelis ad Deum, post legitimum examen, Confirmationem vocari facile permittimus, sicut etiam Ritus ipse in Ecclesiis nostris rite servatur.

2. Negamus autem :

1. Confirmationem esse Sacramentum Novi Test. vere et proprie dictum.

2. Imprimere Characterem indelebilem in anima.

3. Utrumque hoc sub Anathemate credendum esse.

4. Confirmationem non solum Baptismo conferendam, sed etiam in duobus praeferendam esse, videlicet dignitate Ministri, qui est solus Episcopus, et perfectione effectus.

De Poenitentia.

1. Non controvertitur hic, an ad Remissionem peccatorum requiratur Conversio mentis ad Deum, et interna peccatorum cum dolore detestatio. Asserimus enim talem poenitentiam, ut perpetuam conditionem ad remissionem peccati, requisitam fuisse in utroque Testamento, qua peccator non quidem eam meretur, (hoc enim efficit solum Meritum et Satisfactio Christi, cum eam nobis fide viva applicamus) sed per eam praerequisita conditio impletur, qua aptus fit ad divinam misericordiam consequendam. Hanc solam internam Poenitentiam sufficere affirmamus in peccatis latentibus, quorum sibi conscius peccator, et quae soli Deo nota sunt.

2. Liberum tamen censemus, et utilissimum Conscientiis anxiiis, ad eorum consilium confugere, qui ex officio peccatorum naturam et circumstantiam propius norunt, et a proprio Pastore consolationem petere, per aliquam peccatorum declarationem, qui-

bus sollicitus animus torquetur, atque ob eam etiam causam Absolutionem privatam utiliter retineri existimamus.

3. In Peccatis autem gravioribus, quae cum Ecclesiae scandalo commissa, in plurium notitiam pervenerunt, externam et publicam poenitentiam requirimus, et adversus tales peccatores Ecclesiam eiusque Praepositos Clavium potestate uti posse ac debere, ut eos Censuris suis ligent, et post poenitentiae fructus productos solvant, ministerio sibi in eam rem a Deo concesso, asserimus.

4. Negamus autem, 1) Poenitentiam ullam externam, sive privatam, sive publicam, seu Ritus poenitentis, seu Actus Ministri, seorsim aut coniunctim consideremus, esse verum et proprium Novi Test. Sacramentum, ac pro tali sub Anathemate habendum.

2. Confessionem per enumerationem omnium et singulorum peccatorum mortalium, quorum memoria cum debita et diligenti praemeditatione habetur, etiam occultorum, et quae sunt contra ultimum Decalogi praeceptum et circumstantiarum, quae peccati speciem mutant, necessariam esse ad remissionem peccatorum, Iure Divino, ut fiat secreto soli Sacerdoti, et hoc sub Anathemate credendum esse.

3. Cum sola Satisfactio et Meritum Christi nos liberet, non tantum a culpa, sed etiam ab omni poena proprie satisfactoria, negamus necessarias esse ad redimendas Poenas aeternas aut temporales, vel in hac Vita Satisfactiones Canonicas, vel, post hanc Vitam Satisfactiones in Igne aliquo Purgatorio.

4. Negamus item ullum usum esse Indulgentiarum, quales hodie usurpantur.

5. Per iniuriam nobis affingitur, quod omnem Poenitentiam reiiciamus, et quod peccatoribus, sine Contritione et vitae actae detestatione, seriaeque Emendationis promisso, reconciliationem promittamus.

De Extrema Unctione.

1. Fatemur, Apostolos unxisse aegros Oleo, quo et Corporalem sanitatem consecuti sunt. Fatemur etiam Iacobi Epistolam iubere, presbyteros Ecclesiae ad aegrotos vocari, ut eos Oleo ungant, et pro iis orent ad sanitatem consequendam. Officium etiam hodie Ministrorum Ecclesiae exigere, ut aegrotos visitent, eosque tam praedicatione Evangelii, quam dispensatione Sacrae Coenae consolentur, ac una cum Ecclesia pro eorum salute orent.

2. Negamus autem, 1) Cum desierit Donum miraculose sanandi, Ritus hunc Unctionis amplius in Ecclesia esse utilem.

2. Esse Sacramentum Novi Test., a Christo institutum, vere ac proprie dictum, et pro tali sub Anathemate habendum.

D e O r d i n e .

1. Omnia in Ecclesia ordine et decenter institui debere, nec quenquam, nisi legitime, sive per Vocationem Dei immediatam et extraordinariam, sive per mediatam et ordinariam, non tantum interno Spiritus S. instinctu, et donorum sufficientium collatione praeunte, sed, et externo cuiusque Ecclesiae et inprimis eius Antistitum assensu subsequente, per Electionem Ecclesiae ad Ministerium vocatum, et per Ordinationem, seu manuum impositionem a Presbyterio confirmatum, Ministerium in Ecclesia exercere iure posse. Quosdam etiam, inter Verbi Dei Ministros, a Deo constitutos esse Officii et Donorum gradus agnoscimus.

2. Negamus autem, 1) Ordinem esse Sacramentum Novi Testamenti proprie dictum.

2. Gratiam ex opere operato conferre, et Characterem in anima Ordinati imprimere.

3. Utrumque hoc sub Anathemate credendum esse.

4. Ecclesiarum Nostrarum Pastores legitima seu Verbo Dei consentanea Missione, Vocatione, et Ordinatione caruisse, aut carere.

D e M a t r i m o n i o .

1. Matrimonium Sanctam et Divinam esse Institutionem affirmamus, ac proinde ab illis cum Apostolo dissentimus, qui matrimonium prohibent, aut palam vituperant, vel oblique perstringunt, quasi non Sanctum, sed immundum sit.

2. Interim negamus, 1) Illud vere et proprie Sacramentum N. Testamenti, ac sub Anathemate habendum esse.

2. Conjugium Clericorum vel a Christo, vel a primitiva Ecclesia interdictum esse.

D e E c c l e s i a .

1. Ex iis, quae de Verbo Dei, de Christo Capite Ecclesiae, deque Christi Gratia, nec non de Sacramentis, et Cultu Divino dicta sunt, facile intelligitur, quid de Vera, falsave Ecclesia, tam Universali, quam Particulari sentiamus. Vera enim Ecclesia nihil aliud est, quam Coetus fidelium, sub uno Capite Christo, per eundem Spiritum gratiae, ex potestate tenebrarum ad Regnum Dei Verbo Evangelii evocatorum, et tum interna eiusdem Fidei, Caritatis et Spei, tum externa eorum Sacramentorum, et totius Cultus Divini, sanctaeque Disciplinae Communionem sociatorum.

2. Unde, quamvis illi soli vera et viva Ecclesiae Membra sint, qui tam interna, quam externa Communionem Christo seu Capiti, et Ecclesiae seu Corpori eius mystico coniuncti sunt, tamen, cum interna Ecclesiae Communio et Unio sit res invisibilis,

Iudicio Caritatis omnes illi pro Membris Ecclesiae habendi sunt, qui in externa Visibili eiusdem salvificae Fidei professione, et veri Cultus ac Disciplinae Communionem perseverant, quamvis aliqui coram Deo forte Hypocritae sint.

3. Universalis igitur Ecclesia est Coetus fidelium omnium, toto terrarum Orbe dispersorum, qui omnes sunt et manent Una Catholica Ecclesia, quamdiu sub Uno in Coelis Capite Christo, per unum salvificae Fidei et Caritatis Spiritum, unamque eiusdem Professionem uniti manent: quamvis nullo Communi externo in terris Regimine socientur, aut etiam sociari possint, sed in Regionibus et Regnis, aut Rebuspublicis disiunctissimis, vel etiam hostilibus dispersi, et quoad externam societatem, aut Ecclesiasticum Regimen plane disiuncti sint.

4. Particulares autem Ecclesiae sunt, quae etiam externo Regimine Ecclesiastico, eiusdem Urbis aut populi ad Communionem Sanctorum ordinatam coniunctae sunt.

5. Quae proinde ex iisdem etiam Notis, num Verae an Falsae sint Ecclesiae, agnosci possunt et debent: videlicet ex eiusdem salvificae fidei, secundum indubitatum Dei Verbum, Professione; eorundem Sacramentorum a Christo institutorum integra administratione: nec non eiusdem Cultus a Deo mandati, et sanctae Disciplinae Communionem: ad quas omnes aliae Notae Accidentales, quae afferri possunt, reducendae, et ex iis aestimandae sunt.

6. Interea non diffitemur, inter has ipsas Ecclesias varios esse Puritatis et Perfectionis gradus, nec statim desinere esse veram Christi Ecclesiam, si quae non per omnia, vel in Doctrina, vel in Sacramentorum Usu, vel in reliquo Cultu, Rituumque et Disciplinae Sanctitate pura sit, sed salvificae Fidei aliquos errores, Sacramentorum usui aliquos abusos, Cultui Divino aliquas Superstitiones, Disciplinae Sanctitati aliquam Scandalorum licentiam admistam habeat: modo interim Fidei et Cultus Doctrinam et Praxin fundamentalem et salvificam retineat, et Christianae ac Fraternalae cum aliis Ecclesiis Caritatis vinculum non plane dissolvat.

7. Si quae vero fundamentum Fidei et Cultus salvifici evertat, et Vinculum Christianae Caritatis, cum aliis Fundamentum retinentibus Ecclesiis, pertinaciter abruptat, eam non amplius Veram Ecclesiam, sed Falsam esse statuimus.

8. Id vero etsi Universali toto Orbe Ecclesiae unquam accidisse, aut accidere posse pernegamus, ut a salvifica Fide et Cultu tota deficiat, tamen nulli particulari, quaecumque tandem illa sit, tale prae aliis Privilegium a Christo datum agnoscimus, ut in fide nunquam possit errare aut deficere, sed quamvis in disciplina variis scandalis, aequae ac aliae Ecclesiae, obnoxia sit, tamen in Doctrina Fidei, et in Praxi Cultus Divini ab omni semper errore, aut, errandi possibilitate, immunis et pura maneat.

9. Regimen Ecclesiae quod attinet, etsi id vere Monarchicum est, respectu Christi Unici Regis et Monarchae totius Universalis Ecclesiae, tamen Particularium Ecclesiarum Regimen in terris externum, ex institutione Christi, Aristocraticum esse censemus: sed ita, ut Episcopis seu Superintendentibus, vel Inspectoribus, Ordinis et Regiminis aliquam super reliquos Presbyteros prioritatem non negemus.

10. Negamus vero, ullum in terris Caput aut Monarcham iure Divino constitutum esse, cui omnes et singulae toto terrarum Orbe Ecclesiae, earumque Episcopi, aut singuli fideles, de necessitate salutis, et sub Anathemate, subiecti sint, aut esse debeant, ita, ut sine hac subiectione nec Christi, nec Ecclesiae Catholicae vera membra esse possint.

Atque haec est specialior Declaratio Doctrinae Ecclesiarum huius Regni Reformatarum de hisce Controversiis, quae D. D. Romano-Catholicis iam ante quidem exhibita, et d. 16. Septembr. in publica Sessione praelecta est.

Cum vero animos eorum quibusdam Verbis nonnihil offensos esse intelligeremus, ita quidem, ut eam Actis minime inserendam esse protestati sint, Nos re mature deliberata, ne forte culpa aliqua nostra Caritativi huius Colloquii abrumpendi causam prae-buisse videremur, iterum illis condescendum censuimus, eoque nonnulla, quae in proponendi modo illis displicuisse, aut ad secundam potius huius Colloquii Actionem, videlicet ad Doctrinae Controversae probationem, quam ad eius explicationem pertinere videbantur, mutavimus, quam potestatem tum quoque, in huius Declarationis priori clausula, liberam nobis atque integram reservaveramus: prout iam quoque ad ulteriorem eorum, quae obscurius forte dicta etiam nunc videri queant, Declarationem, si eam a nobis postulent, nos ultro offerimus, et hanc declarandi nostram sententiam libertatem porro nobis reservatam volumus, eamque a Dominis Romano-Catholicis, Legibus huius Colloquii ita volentibus, haud gravatim nobis concessum iri speramus.

Huic Declarationi subscripsere.

Ex Equestri Ordine.

Zbygneus Gorayski de Goray, Castellanus Chelmensis, a. S. R. M. deputatus Colloquii Thoruniensis Praeses. Mppa.

Stanislaus Drohoiewski a Drohoiow, Director Consensus a parte Reformatarum. Mppa.

Adamus Rey a Naglowice, Delegatus ab Ecclesiis Palatinatus Cracoviensis. Mppa.

Iohannes de Zbaszyn Zbaski, ex Palatinatu Lublinensi Delegatus. Mppa.

Matthias Gloskowski, Camerarius Terrestris Calissiensis, ab Ecclesiis Palatinatum Maioris Poloniae Delegatus. Mppa.

Iohannes a Glinnik Gliniski, Delegatus ab Ecclesiis Palatinatus Cracoviensis. Mppa.

Albertus Dorpowski. Mppa.

Ex Ordine Ecclesiastico.

Iohannes Bergius, SS. Theologiae Doctor, a Serenissimo Electore Brandenburgico ad hoc Colloquium delegatus subscripsit. Mppa.

Iohannes Bythnerus, Ecclesiarum Confessionis Bohemicae per Maiorem Poloniam Superattendens, et Theologorum ad Colloquium hoc ab Ecclesiis delegatorum a parte Reformatorum Praeses. Mppa.

Georgius Vechnerus, SS. Theologiae D. Mppa.

Fridericus Reichelius, SS. Theol. D. et Professor in Academia Francofortana. Mppa.

Thomas Wegierski, Ecclesiarum Reformatarum in Minori Polonia Superattendens. Mppa.

Nicolaus Wysocki, Ecclesiarum Reformatarum Districtus Podlachiae in M. Ducatu Lithuaniae Superattendens. Mppa.

Andreas Musonius, Ecclesiarum Neogardensium in M. Ducatu Lithuaniae Superattendens. Mppa.

Paulus Bochnitius, Ecclesiarum Districtus Russiae Senior. Mppa.

Albertus Wegierski, Ecclesiarum Districtus Cracoviensis Senior. Mppa.

Georgius Laetus, Ecclesiarum Districtus Lublinensis Consenior. Mppa.

Iohannes Felinus, Consenior Ecclesiarum Maioris Poloniae Deputatus. Mppa.

Samuel Plachta, Ecclesiarum Districtus Russiae Consenior. Mppa.

Reinholdus Adami, V. D. M. et Scholarum in M. Ducatu Lithuaniae Inspector. Mppa.

Daniel Stephanus, V. D. M. Districtu Sendomiriensi Delegatus. Mppa.

Iohannes Laetus, V. D. M. ex Districtu Cracoviensi Delegatus. Mppa.

Matthias Apollos Styrzinski, V. D. M. ex Districtu Podlachensi Delegatus. Mppa.

Daniel Kopecky, V. D. M. in Aula Ill. Domini Capitanei Stumensis. Mppa.

Georgius Gleinigius, V. D. M. ab Ecclesiis Maioris Poloniae ad Colloquium Thoruniense Delegatus. Mppa.

Christophorus Pandlowski, V. D. M. Ecclesiarum Districtus Belzensis ad Colloquium Thoruniense Delegatus, et eiusdem a parte Reformatorum Notarius iuratus. Mppa.

Beniamin Ursinus, V. D. A. ab Ecclesiis Maioris Poloniae Confessionis Bohemicae Delegatus ad praesens Colloquium, eiusdemque a parte Reformatorum Notarius iuratus. Mppa.

9.

**IUDICIUM SYNODI NATIONALIS
REFORMATARUM ECCLESIARUM
BELGICARUM,**

HABITAE DORDRECHTI ANNO MDCXVIII. ET MDCXIX.

**CUI PLURIMI INSIGNES THEOLOGI REFORMATARUM ECCLE-
SIARUM MAGNAE BRITANNIAE, GERMANIAE, GALLIAE,
INTERFUERUNT,**

DE QUINQUE DOCTRINAE CAPITIBUS

IN ECCLESIIS BELGICIS CONTROVERSIS:

PROMULGATUM VI. MAII MDCXIX.

P R A E F A T I O.

In nomine Domini et Servatoris nostri Iesu Christi, Amen.

INTER plurima, quae Dominus et Servator noster Iesus Christus militanti suae Ecclesiae in hac aerumnosa peregrinatione dedit solatia, merito celebratur illud, quod ei ad Patrem suum in coeleste sanctuarium abiturus reliquit: *Ego, inquit, sum vobiscum omnibus diebus usque ad consummationem saeculi.* Huius suavissimae promissionis veritas elucet in omnium temporum Ecclesia, quae quum non solum aperta inimicorum violentia et haereticorum impietate, sed etiam operta seductorum astutia inde ab initio fuerit oppugnata, sane, si unquam salutaris promissae suae praesentiae praesidio eam destituisset Dominus, pridem aut vi tyrannorum fuisset oppressa, aut fraude impostorum in exitium seducta. Sed bonus ille Pastor, qui gregem suum, pro quo animam suam posuit, constantissime diligit, persecutorum rabiem tempestive semper, et exserta saepe dextera, miraculose represit, et seductorum vias tortuosas ac consilia fraudulenta detexit

atque dissipavit, utroque se in Ecclesia sua praesentissimum esse demonstrans. Huius rei illustre documentum exstat in historiis piorum imperatorum, regum, et principum, quos Filius Dei in subsidium Ecclesiae suae toties excitavit, sancto domus suae zelo accendit, eorumque opera, non tantum tyrannorum furores compescuit, sed etiam Ecclesiae cum falsis doctoribus religionem varie adulterantibus conflictanti, sanctarum synodorum remedia procuravit, in quibus fideles Christi servi coniunctis precibus, consiliis, et laboribus pro Ecclesia et veritate Dei fortiter steterunt, Satanae ministris, licet in angelos lucis se transformantibus, intrepide se opposuerunt, errorum et discordiae semina sustulerunt, Ecclesiam in religionis purae concordia conservarunt, et sincerum Dei cultum ad posteritatem illibatum transmiserunt.

Simili beneficio fidelis noster Servator Ecclesiae Belgicae, annos aliquam multos afflictissimae, gratiosam suam praesentiam hoc tempore testatus est. Hanc enim Ecclesiam a Romani antichristi tyrannide et horribili papatus idololatria potenti Dei manu vindicatam, in belli diuturni periculis toties miraculose custoditam, et in verae doctrinae atque disciplinae concordia ad Dei sui laudem, admirabile reipubl. incrementum, totiusque reformati orbis gaudium efflorescentem, *Iacobus Arminius* eiusque sectatores, nomen Remonstrantium prae se ferentes, variis, tam veteribus, quam novis erroribus, primum tecte, deinde aperte tentarunt, et scandalosis dissensionibus ac schismatibus pertinaciter turbatam, in tantum discrimen adduxerunt, ut florentissimae Ecclesiae, nisi Servatoris nostri miseratio opportune intervenisset, horribili dissidiorum et schismatum incendio tandem conflagrassent. Benedictus autem sit in saecula Dominus, qui postquam ad momentum faciem suam a nobis (qui multis modis iram et indignationem eius provocaveramus) abscondissit, universo orbi testatum fecit, se foederis sui non oblivisci, et suspiria suorum non spernere. Cum enim vix ulla remedii spes humanitus appareret, illustrissimis et praepotentibus Belgii foederati ordinibus generalibus hanc mentem inspiravit, ut consilio et directione illustrissimi et fortissimi principis Arausicani legitimis mediis, quae ipsorum apostolorum, et quae eos secutae Ecclesiae Christianae exemplis longo temporum decursu sunt comprobata, et magno cum fructu in Ecclesia etiam Belgica antehac usurpata, saevientibus hisce malis obviam ire decreverint, synodumque ex omnibus, quibus praesunt, provinciis, autoritate sua, Dordrechtum convocarint, expetitis ad eam et favore serenissimi ac potentissimi Magnae Britanniae Regis *Iacobi*, et illustrissimorum principum, comitum, et rerumpublicarum, impetratis plurimis gravissimis theologis, ut communi tot Reformatae Ecclesiae theologorum iudicio, ista *Arminii* eiusque sectatorum dogmata accurate, et ex solo Dei verbo, diiudicarentur, vera doctrina stabiliretur, et falsa reiiceretur, Ecclesiisque Belgicis concordia, pax et tranquillitas, divina benedictione, re-

stitueretur. Hoc est illud Dei beneficium, in quo exultant Ecclesiae Belgicae, et fidelis Servatoris sui miserationes humiliter agnoscunt, ac grate praedicant.

Haec igitur veneranda Synodus (praevia per summi magistratus auctoritatem in omnibus Belgicis Ecclesiis, ad irae Dei deprecationem et gratiosi auxilii implorationem, precum et ieiunii indictione et celebratione) in nomine Domini Dordrecht congregata, divini Numinis et salutis Ecclesiae accensa amore, et post invocatum Dei nomen, sancto iuramento obstricta, se solam Scripturam sacram pro iudicii norma habituram, et in causae huius cognitione et iudicio, bona integraque conscientia versaturam esse, hoc egit sedulo magnaque patientia, ut praecipuos horum dogmatum patronos, coram se citatos, induceret ad sententiam suam de Quinque notis doctrinae Capitibus, sententiaeque rationes, plenius exponendas. Sed cum Synodi iudicium repudiarent, atque ad interrogatoria, eo, quo aequum erat, modo respondere detrectarent, neque Synodi monitiones, nec generosorum atque amplissimorum ordinum generalium Delegatorum mandata, imo ne ipsorum quidem illustrissimorum et praepotentum DD. ordinum generalium imperia, quicquam apud illos proficerent, aliam viam eorundem Dominorum iussu, et ex consuetudine iam olim in synodis antiquis recepta, ingredi coacta fuit; atque ex scriptis, confessionibus, ac declarationibus, partim antea editis, partim etiam huic Synodo exhibitis, examen illorum quinque dogmatum institutum est. Quod cum iam per singularem Dei gratiam, maxima diligentia, fide, ac conscientia, omnium et singulorum consensu absolutum sit, Synodus haec ad Dei gloriam, et ut veritatis salutaris integritati, conscientiarum tranquillitati, et paci ac saluti Ecclesiae Belgicae consulatur, sequens iudicium, quo et vera verboque Dei constantia de praedictis Quinque Doctrinae Capitibus sententia exponitur, et falsa verboque Dei dissentanea relicitur, statuit promulgandum.

S E N T E N T I A,

D E

DIVINA PRAEDESTINATIONE ET ANNEXIS
EI CAPITIBUS,

Quam Synodus Dordrechtana Verbo Dei consentaneam, atque in Ecclesiis Reformatis hactenus receptam esse, iudicat, quibusdam Articulis exposita.

PRIMUM DOCTRINAE CAPUT,

D ■

DIVINA PRAEDESTINATIONE.

Articulus primus.

Cum omnes homines in Adamo peccaverint, et rei sint facti maledictionis et mortis aeternae, Deus nemini fecisset iniuriam, si universum genus humanum in peccato et maledictione relinquere, ac propter peccatum damnare voluisset, iuxta illa Apostoli, Totus mundus est obnoxius condemnationi Dei. Rom. III, 19. Omnes peccaverunt et destituuntur gloria Dei. vers. 23. Et, Stipendium peccati mors est. Rom. VI, 23.

II.

Verum in hoc manifestata est charitas Dei, quod Filium suum unigenitum in mundum misit, ut omnis qui credit in eum, non pereat, sed habeat vitam aeternam. 1 Ioan. IV, 9. Ioan. III, 16.

III.

Ut autem homines ad fidem adducantur, Deus clementer lacrimissimi huius nuntii praecones mittit, ad quos vult, et quando vult, quorum ministerio homines ad resipiscentiam et fidem in Christum crucifixum vocantur. *Quomodo enim credent in eum, de quo non audierint? quomodo autem audient absque praedicante? quomodo praedicabunt, nisi fuerint missi?* Rom. X, 14. 15.

IV.

Qui huic Evangelio non credunt, super eos manet ira Dei. Qui vero illud recipiunt, et Servatorem Iesum vera ac viva fide amplectuntur, illi per ipsum ab ira Dei et interitu liberantur, ac vita aeterna donantur.

V.

Incredulitatis istius, ut et omnium aliorum peccatorum, caussa seu culpa neutiquam est in Deo, sed in homine. Fides autem in Iesum Christum et salus per ipsum, est gratuitum Dei donum, sicut scriptum est: *Gratia salvati estis per fidem, et hoc non ex vobis, Dei donum est.* Ephes. II, 8. Item: *Gratis datum est nobis in Christum credere.* Philipp. I, 29.

VI.

Quod autem aliqui in tempore fide a Deo donantur, aliqui non donantur, id ab aeterno ipsius decreto provenit; *Omnia enim opera sua novit ab aeterno:* Act. XV, 18. Ephes. I, 11. secundum quod decretum electorum corda, quantumvis dura, gratiose emollit, et ad credendum inflectit, non electos autem iusto iudicio suae malitiae et duritiae relinquit. Atque hic potissimum sese nobis aperit profunda, misericors pariter et iusta hominum aequaliter perditorum discretio; sive decretum illud *electionis* et *reprobationis* in verbo Dei revelatum. Quod ut perversi, impuri, et parum stabiles, in suum detorquent exitium, ita sanctis et religiosioribus animabus ineffabile praestat solatium.

VII.

Est autem electio immutabile Dei propositum, quo ante iacta mundi fundamenta ex universo genere humano, ex primaeva integritate in peccatum et exitium sua culpa prolapsa, secundum liberrimum voluntatis suae beneplacitum, ex mera gratia, certam quorundam hominum multitudinem, aliis nec meliorum, nec digniorum, sed in communi miseria cum aliis iacentium, ad salutem elegit in Christo, quem etiam ab aeterno Mediatorem et omnium electorum caput, salutisque fundamentum constituit; atque ita eos ipsi salvandos dare, et ad eius communionem per verbum et Spiritum suum efficaciter vocare ac trahere; seu vera et ipsum fide donare, iustificare, sanctificare, et potenter in Filii sui communionem custoditos tandem glorificare decrevit, ad demonstrationem suae misericordiae, et laudem divitiarum gloriosae suae gratiae, sicut scriptum est: *Elegit nos Deus in Christo, ante iacta mundi fundamenta, ut essemus sancti et inculpati in conspectu eius, cum charitate; qui praedestinavit nos quos adoptaret in filios, per Iesum Christum, in sese, pro beneplacito voluntatis suae, ad laudem gloriosae suae gratiae, qua nos gratis sibi acceptos fecit in illo dilecto.* Ephes. I, 4. 5. 6. Et alibi: *Quos praedestinavit, eos etiam vocavit; et quos vocavit, eos etiam iustificavit; quos autem iustificavit, eos etiam glorificavit,* Rom. VIII, 30.

VIII.

Haec electio non est multiplex, sed una et eadem omnium salvandorum in Vetere et Novo Testamento, quandoquidem Scri-

ptura unicum praedicat beneplacitum, propositum, et consilium voluntatis Dei, quo nos ab aeterno elegit ad gratiam et ad gloriam; et ad salutem et ad viam salutis, quam praeparavit ut in ea ambulemus.

IX.

Eadem haec electio facta est non ex praevisa fide, fideique obedientia, sanctitate, aut alia aliqua bona qualitate et dispositione, tanquam caussa seu conditione in homine eligendo praerequisita, sed ad fidem, fideique obedientiam, sanctitatem, etc. Ac proinde electio est fons omnis salutaris boni: unde fides, sanctitas, et reliqua dona salvifica, ipsa denique vita aeterna, ut fructus et effectus eius profluunt, secundum illud Apostoli: *Elegit nos (non quia eramus, sed) ut essemus sancti et inculpati in conspectu eius in charitate.* Ephes. I, 4.

X.

Caussa vero huius gratuita electionis, est solum Dei beneplacitum, non in eo consistens, quod certas qualitates seu actiones humanas, ex omnibus possibilibus, in salutis conditionem elegit; sed in eo, quod certas quasdam personas ex communi peccatorum multitudine sibi in peculium adscivit, sicut scriptum est: *Nondum natis pueris, cum neque boni quippiam fecissent neque mali, etc. dictum est (nempe Rebeckae,) Maior serviet minori, sicut scriptum est, Iacob dilexi, Esau odio habui.* Rom. IX, 11, 12. 13. Et, Crediderunt quotquot erant ordinati ad vitam aeternam. Act. XIII, 48.

XI.

Atque ut Deus ipse est sapientissimus, immutabilis, omniscius, et omnipotens: ita electio ab ipso facta nec interrumpi, nec mutari, revocari, aut abrumpi, nec electi abiici, nec numerus eorum minui potest.

XII.

De hac aeterna et immutabili sui ad salutem electione, electi suo tempore, variis licet gradibus et dispari mensura, certiores redduntur, non quidem arcana et profunditates Dei curiose scrutando; sed fructus electionis infallibiles, in verbo Dei designatos, ut sunt vera in Christum fides, filialis Dei timor, dolor de peccatis secundum Deum, esuries et sitis iustitiae, etc. in sese cum spirituali gaudio et sancta voluptate observando.

XIII.

Ex huius electionis sensu et certitudine, filii Dei maiorem indies sese coram Deo humiliandi, abyssum misericordiarum eius

adorandi, seipsos purificandi, et eum, qui ipsos prior tantopere dilexit, vicissim ardentem diligendi, materiam desumunt: tantum abest, ut hac electionis doctrina atque eius meditatione in mandatorum divinarum observatione segniore, aut carnaliter securi, reddantur. Quod iis iusto Dei iudicio solet accidere, qui de electionis gratia, vel temere praesumentes, vel otiose et proterve fabulantes, in viis electorum ambulare nolunt.

XIV.

Ut autem haec de divina electione doctrina sapientissimo Dei consilio per prophetas, Christum ipsum, atque Apostolos, sub Veteri aequae atque sub Novo Testamento, est praedicata, et sacrarum deinde literarum monumentis commendata: ita et hodie in Ecclesia Dei, cui ea peculiariter est destinata, cum spiritu discretionis, religiose et sancte, suo loco et tempore, missa omni curiosa viarum altissimi scrutatione, est proponenda, idque ad sanctissimi nominis divini gloriam, et vividum populi ipsius solatium.

XV.

Caeterum aeternam et gratuitam hanc electionis nostri gratiam eo vel maxime illustrat, nobisque commendat Scriptura Sacra, quod porro testatur non omnes homines esse electos, sed quosdam non electos, sive in aeterna Dei electione praeteritos, quos scilicet Deus ex liberrimo, iustissimo, irreprehensibili, et immutabili beneplacito decrevit in communi miseria, in quam se sua culpa praecipitarunt, relinquere, nec salvifica fide et conversionis gratia donare, sed in viis suis, et sub iusto iudicio relictos, tandem non tantum propter infidelitatem, sed etiam caetera omnia peccata, ad declarationem iustitiae suae damnare, et aeternum punire. Atque hoc est decretum *reprobationis*, quod Deum nequam peccati authorem (quod cogitatu blasphemum est) sed tremendum, irreprehensibilem, et iustum iudicem ac vindicem constituit.

XVI.

Qui vivam in Christum fidem, seu certam cordis fiduciam, pacem conscientiae, studium filialis obedientiae, gloriationem in Deo per Christum, in se nondum efficaciter sentiunt, mediis tamen, per quae Deus ista se in nobis operaturum promisit, utuntur, ii ad reprobationis mentionem non consternari, nec se reprobis accensere, sed in usu mediorum diligenter pergere, ac horam uberioris gratiae ardentem desiderare et reverenter humiliterque expectare debent. Multo autem minus doctrina de reprobatione terreri debent ii, qui cum serio ad Deum converti, ei unice placere, et corpore mortis eripi desiderant, in via tamen pietatis et fidei eo usque, quo volunt, pervenire nondum possunt, siquidem

linum fumigans se non extincturum, et arundinem quassatam se non fracturum, promisit misericors Deus. Iis autem haec doctrina merito terrori est, qui Dei et Servatoris Iesu Christi obliti, mundi curis et carnis voluptatibus se totos manciparunt, quamdiu ad Deum serio non convertuntur.

XVII.

Quandoquidem de voluntate Dei ex verbo ipsius nobis est indicandum, quod testatur liberos fidelium esse sanctos, non quidem natura, sed beneficio foederis gratuiti, in quo illi cum parentibus comprehenduntur, pii parentes de electione et salute suorum liberorum, quos Deus in infantia ex hac vita evocat, dubitare non debent.

XVIII.

Adversus hanc gratuita electionis gratiam, et iustae reprobationis severitatem, obmurmuranti opponimus hoc apostolicum: *O homo! tu quis es qui ex adverso responsas Deo?* Rom. IX, 20. Et illud Servatori nostri, *An non licet mihi quod volo facere in meis?* Matth. XX, 15. Nos vero haec mysteria religiose adorantes, cum Apostolo exclamamus: *O profunditatem divitiarum tum sapientiae tum cognitionis Dei! Quam imperscrutabilia sunt Dei iudicia, et eius viae impervestigabiles! Quis enim cognovit mentem Domini? Aut quis fuit ei a consiliis? Aut quis prior dedit ei ut reddatur ei? Nam ex eo, et per eum, et in eum sunt omnia. Ipsi sit gloria in saecula. Amen.* Rom. XI, 33. 34. 35. 36.

REIECTIO ERRORUM

QUIBUS

ECCLESIAE BELGICAE SUNT ALIQUAMDIU
PERTURBATAE.

Exposita doctrina Orthodoxa de Electione et Reprobatione, Synodus reiicit Errores eorum,

I.

QUI docent, „Voluntatem Dei de servandis credituris, et in fide fideique obedientia perseveraturis, esse totum et integrum electionis ad salutem decretum; nec quicquam aliud de hoc decreto in verbo Dei esse revelatum.“ Hi enim simplicioribus imponunt, et Scripturae sacrae manifeste contradicunt, testanti Deum non tantum servare velle credituros, sed etiam certos quos-

dam homines ab aeterno elegisse, quos prae aliis in tempore fide in Christum et perseverantia donaret; sicut scriptum est, *Manifestum feci nomen tuum hominibus, quos dedisti mihi. Ioh. XVII, 6.* Item, *Crediderunt quotquot ordinati erant ad vitam aeternam. Actor. XIII, 48.* Et, *Elegit nos ante iacta mundi fundamenta, ut essemus sancti, etc. Ephes. I, 4.*

II.

Qui docent: „Electionem Dei ad vitam aeternam esse multiplicem; aliam generalem et indefinitam, aliam singularem et definitam; et hanc rursum vel incompletam, revocabilem, non peremptoriam, sive conditionatam: vel completam, irrevocabilem, peremptoriam, seu absolutam.“ Item, „Aliam electionem esse ad fidem, aliam ad salutem; ita ut electio ad fidem iustificantem absque electione peremptoria ad salutem esse possit.“ Hoc enim est humani cerebri commentum extra scripturas excogitatum, doctrinam de electione corrumpens, et auream hanc salutis catenam dissolvens: *Quos praeordinavit, eos etiam vocavit; et quos vocavit, eos etiam iustificavit; quos autem iustificavit, eos etiam glorificavit. Rom. VIII, 30.*

III.

Qui docent: „Dei beneplacitum ac propositum, cuius scriptura meminit in doctrina electionis, non consistere in eo, quod Deus certos quosdam homines prae aliis elegerit, sed in eo, quod Deus ex omnibus possibilibus conditionibus (inter quas etiam sunt opera legis) sive ex omnium rerum ordine, actum fidei, in sese ignobilem, et obedientiam fidei imperfectam, in salutis conditionem elegerit; eamque gratiose pro perfecta obedientia reputare, et vitae aeternae praemio dignam censere voluerit.“ Hoc enim errore pernicioso beneplacitum Dei et meritum Christi enervatur, et homines inutilibus quaestionibus a veritate iustificationis gratuita, et simplicitate Scripturarum avocantur; illudque Apostoli falsi arguitur: *Deus nos vocavit vocatione sancta; non ex operibus, sed ex suo proposito et gratia, quae data est nobis in Christo Iesu ante tempora saeculorum. 2 Tim. I, 9.*

IV.

Qui docent: „In electione ad fidem hanc conditionem praequiri, ut homo lumine naturae recte utatur, sit probus, parvus, humilis, et ad vitam aeternam dispositus, quasi ab istis electio aliquatenus pendeat.“ Pelagium enim sapiunt, et minime obscure falsi insimulant Apostolorum scribentem: *Versati sumus olim in cupiditatibus carnis nostrae, facientes quae carni et cogitationibus libebant, eramusque natura filii irae, ut et reliqui. Sed Deus, qui dives est misericordia, propter multam charitatem suam, qua*

dilexit nos, etiam nos cum in offensis mortui essemus, una vivificavit cum Christo, cuius gratia estis servati, unaque suscitavit, unaque collocavit in coelis in Christo Iesu; ut ostenderet in seculis supervenientibus supereminentes illas opes suae gratiae, pro sua erga nos benignitate in Christo Iesu. Gratia enim estis servati per fidem, (et hoc non ex vobis, Dei donum est) non ex operibus, ut ne quis glorietur. Ephes. II, 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9.

V.

Qui docent: „Electionem singularium personarum ad salutem, incompletam et non peremptoriam, factam esse ex praevisa fide, resipiscentia, sanctitate et pietate inchoata, aut aliquamdiu continuata: completam vero et peremptoriam ex praevisae fidei, resipiscentiae, sanctitatis, et pietatis finali perseverantia: et hanc esse gratiosam et evangelicam dignitatem, propter quam qui eligitur dignior sit illo qui non eligitur: ac proinde fidem, fidei obedientiam, sanctitatem, pietatem, et perseverantiam non esse fructus sive effectus electionis immutabilis ad gloriam, sed conditiones, et causas sine quibus non, in eligendis complete prae-requisitas, et praevisas, tanquam praestitas.“ Id quod toti Scripturae repugnat, quae haec et alia dicta passim auribus et cordibus nostris ingerit: *Electio non est ex operibus, sed ex vocante. Rom. IX, 11. Credebant quotquot ordinati erant ad vitam aeternam. Actor. XIII, 48. Elegit nos in semetipso ut sancti essemus. Ephes. I, 4. Non vos me elegistis, sed ego elegi vos. Ioh. XV, 16. Si ex gratia, non ex operibus. Rom. XI, 6. In hoc est charitas, non quod nos dilexerimus Deum, sed quod ipse dilexit nos, et misit Filium suum. 1 Iohan. IV, 10.*

VI.

Qui docent: „Non omnem electionem ad salutem immutabilem esse, sed quosdam electos, nullo Dei decreto obstante, perire posse et aeternum perire.“ Quo crasso errore et Deum mutabilem faciunt, et consolationem piorum de electionis suae constantia subvertunt, et Scripturis sacris contradicunt docentibus, *Electos non posse seduci: Matth. XXIV, 24. Christum datos sibi a Patre non perdere: Iohan. VI, 39. Deum quos praedestinavit, vocavit et iustificavit, eos etiam glorificare. Rom. VIII, 30.*

VII.

Qui docent: „Electionis immutabilis ad gloriam nullum in hac vita esse fructum, nullum sensum, nullam certitudinem, nisi ex conditione mutabili et contingente.“ Praeterquam enim quod absurdum sit ponere certitudinem incertam, adversantur haec experientiae sanctorum, qui cum Apostolo ex sensu electionis sui exultant, Deique hoc beneficium celebrant, qui *gaudent cum di-*

scipulis, secundum Christi admonitionem, *quod nomina sua scripta sunt in coelis*. Luc. X, 20., qui sensum denique electionis ignitis tentationum diabolicarum telis opponunt, quaerentes, *Quis intentabit crimina adversus electos Dei?* Rom. VIII, 33.

VIII.

Qui docent: „Deum neminem ex mera iusta sua voluntate decrevisse in lapsu Adae et in communi peccati et damnationis statu relinquere, aut in gratiae ad fidem et conversionem necessariae communicatione praeterire.“ Stat enim illud, *Quorum vult, miseretur; quos vult, indurat*. Rom. IX, 18. Et illud, *Vobis datum est nosse mysteria regni coelorum, illis autem non est datum*. Matth. XIII, 11. Item, *Glorifico te, Pater, Domine coeli et terrae, quod haec occultaveris sapientibus et intelligentibus, et ea detexeris infantibus: etiam, Pater, quia ita placuit tibi*. Matth. XI, 25. 26.

IX.

Qui docent: „Causam cur Deus ad hanc potius, quam ad aliam gentem Evangelium mittat, non esse merum et solum Dei beneplacitum, sed quod haec gens melior et dignior sit ea, cui Evangelium non communicatur.“ Reclamat enim Moses, populum Israeliticum sic alloquens, *En Iehovae Dei tui sunt coeli, et coeli coelorum, terra, et quicquid est in ea: Tantum in maiores tuos propensus fuit amore Iehova, diligendo eos; unde selegit semen eorum post eos, vos inquam, prae omnibus populis, sicut est hodie*. Deut. X, 14. 15. Et Christus: *Vae tibi Chorazin, vaee tibi Bethsaida, quia si in Tyro et Sidone factae essent virtutes illae quae in vobis factae sunt, in sacco et cinere olim poenitentiam egissent!* Matth. XI, 21.

Ita nos sentire et iudicare, manuum nostrarum subscriptione testamur.

IOHANNES Bogermannus, Pastor Ecclesiae Leoverdiensis et Synodi Praeses.

Iacobus Rolandus, Pastor Ecclesiae Amstelodamensis et Praesidis Assessor.

Hermannus Faukelius, Pastor Ecclesiae Middelburgensis et Praesidis Assessor.

Sebastianus Damman, Pastor Ecclesiae Zutphaniensis et Synodi Scriba.

Festus Hommius, Pastor Ecclesiae Leydensis et Synodi Scriba.

EX MAGNA BRITANNIA.

Georgius Episcopus Landavensis.

Iohannes Davenantius, Presbyter; Doctor ac Sacrae Theologiae publicus Professor in Academia Cantabrigiensi et Collegii Reginalis ibidem Praeses.

Samuel Wardus, Presbyter, SS. Theologiae Doctor, Archidiaconus Fauntonnensis, et Collegii Sidneyani in Academia Cantabrigiensi Praefectus.

Thomas Goadus, Presbyter, SS. Theologiae Doctor, Cathedralis Ecclesiae Paulinae Londinensis Praeceptor.

Gualterus Balcanquallus, Scoto-Britannus, Presbyter, S. Theologiae Baccalaureus.

EX ELECTORALI PALATINATU.

Abrahamus Scultetus, S. Theologiae Doctor et Professor in Academia Heydelbergensi.

Paulus Tossanus, S. Theologiae Doctor, et Consiliarius in Senatu Ecclesiastico inferioris Palatinatus.

Henricus Altingius, S. Theologiae Doctor et Professor in Academia Heydelbergensi.

EX HASSIA.

Georgius Cruciger, S. Theologiae Doctor, Professor, et pro tempore Rector Academiae Marpurgensis.

Paulus Steinius, Concionator Aulicus et S. Theologiae in Collegio Nobilitatis Adelpico Mauritiano Professor, Cassellis.

Daniel Angelocrator, Ecclesiae Marpurgensis Pastor, et vicinarum ad Lanum et Aederam Superintendens.

Rodolphus Goclenius Senior, Philosophiae purioris in Academia Marpurgensi Antecessor primarius, et nunc Decanus.

EX HELVETIA.

Ioannes Iacobus Brejtingerus, Ecclesiae Tigurinae Pastor.

Marcus Rutimeyerus, S. Theologiae Doctor et Ecclesiae Bernensis Minister.

Sebastianus Beckius, SS. Theologiae Doctor, et Novi Testamenti Professor in Academia Basiliensi, ibidemque Facultatis Theologicae Decanus.

Wolfgangus Mayerus, SS. Theologiae Doctor, Ecclesiae Basiliensis Pastor.

Iohannes Conradus Kochius, Ecclesiae Schaphusianae Minister.

A CORRESPONDENTIA WEDDERAVICA.

Iohannes Henricus Alstedius, in Illustri Schola Nassovica, quae est Herbornae, Professor ordinarius.

Georgius Fabricius, Ecclesiae Windeccensis in Comitatu Hanovico Pastor, et vicinarum Inspector.

EX REPUBLICA ET ECCLESIA GENEVENSI.

Iohannes Deodatus, in Ecclesia Genevensi Pastor, et in eadem Schola SS. Theologiae Professor.

Theodorus Tronchinus, Divini verbi Minister in Ecclesia Genevensi, et ibidem SS. Theologiae Professor.

EX REPUBLICA ET ECCLESIA BREMENSI.

Matthias Martinius, Illustris Scholae Bremensis Rector, et in ea Divinarum literarum Professor.

Henricus Isselburg, SS. Theologiae Doctor, in Bremensi Ecclesia ad B. Virginis Iesu Christi servus et in Schola Novi Testamenti Professor.

Ludovicus Crocius, SS. Theologiae Doctor, Ecclesiae Bremensis ad S. Martini Pastor, et in Illustri Schola Veteris Testamenti et Philosophiae practicae Professor.

EX REPUBLICA ET ECCLESIA EMDANA.

Daniel Bernardus Eilshemius, Emdanae Ecclesiae Pastor Senior.

Ritzius Lucas Grimershemius, Emdanae Ecclesiae Pastor.

SS. THEOLOGIAE PROFESSORES BELGICI.

Iohannes Polyander, SS. Theologiae Doctor, atque in Academia Leydensi Professor.

Sibrandus Lubertus, SS. Theologiae Doctor, et Professor in Academia Frisiorum.

Franciscus Gomarus, Sacrosanctae Theologiae Doctor, et Professor in Academia Groningae et Omlandiae.

Antonius Tysius, Sacrae Theologiae in Illustri Schola Geldro-Velavica, quae est Hardervici, Professor.

Antonius Walaeus, Pastor Ecclesiae Middelburgensis, et ex eiusdem urbis Illustri Schola inter Theologos ad Synodum evocatus.

EX DUCATU GELDRIAE, ET COMITATU ZUTPHANIAE.

Guilielmus Stephani, SS. Theologiae Doctor, et Arnhemien-sis Ecclesiae Pastor.

Ellardus ■ Mehen, Ecclesiae Hardrovicenaе Pastor.

Iohannes Bouillet, Pastor Ecclesiae Warnsfeldensis.

Iacobus Verheyden Senior, Ecclesiae Noviomagensis et Scholae Rector.

EX HOLLANDIA AUSTRALI.

Balthasar Lydius, M. F. Pastor Ecclesiae Dei in urbe Dordrecht.

Henricus Arnoldi, Ecclesiastes Delphensis.

Gisbertus Voetius, Ecclesiae Heusdanae Pastor.

Arnoldus Musius ab Holy, Baillivus Suyd-Hollandiae, Senior Ecclesiae Dordrechtanae.

Iohannes de Laet, Senior Ecclesiae Leydensis.

EX HOLLANDIA BOREALI.

Iacobus Triglandius, Pastor Ecclesiae Amstelodamensis.

Abrahamus ■ Döreslaer, Pastor Ecclesiae Enchusanae.

Samuel Bartholdus, Pastor Ecclesiae Monachodammensis.

Theodorus Heyngius, Senior Ecclesiae Amstelodamensis.

Dominicus ab Heemskereck, Senior Ecclesiae Amstelodamensis.

EX ZELANDIA.

Godefridus Udemannus, Pastor Ecclesiae Ziericzeanae.

Cornelius Regius, Ecclesiae Goesanae Pastor.

Lambertus de Rycke, Ecclesiae Bergizomianae Pastor.

Iosias Vosbergius, Senior Ecclesiae Middelburgensis.

Adrianus Hofferus, urbis Zirizaeae Senator, et Ecclesiae ibidem Senior.

EX PROVINCIA ULTRAIECTINA.

Iohannes Dibbezius, Pastor Dordracenus, Synodi Orthodoxae Ultraiectinae Deputatus.

Arnoldus Oortcampius, Ecclesiae Amersfortianae Pastor.

EX FRISIA.

Florentius Iohannes, Iesu Christi crucifixi Servus in Ecclesia Snecana.

Philippus Danielis Eilshemius, Pastor Ecclesiae Harlingensis.

Kempo Harinxma ■ Donia, Senior Ecclesiae Leoverdiensis.

Tacitus ab Aysma, Senior Ecclesiae in Buirgirt Hichtum, et Hartwardt.

EX TRANSISALANIA.

Casparus Sibelius, Pastor Ecclesiae Daventriensis.

Hermannus Wiferdingius, Ecclesiae Swollanae in Evangelio Christi Minister.

Hieronymus Vogellius, Hasseltanae Ecclesiae Pastor, tempore deputationis inserviens Ecclesiae Orthodoxae Campensi.

Iohannes Langius, Ecclesiastes Vollenhovianus.

Wilhelmus a Broeckhuysen ten Doerne, tanquam Senior deputatus.

Iohannes a Lauwick, tanquam Senior deputatus.

EX CIVITATE GRONINGANA, ET OMLANDIIS.

Cornelius Hillenius, Servus Iesu Christi in Ecclesia Groningana.

Georgius Placius, Pastor Ecclesiae Appingadammonensis.

Wolfgangus Agricola, Pastor Ecclesiae Bedumanae.

Wigboldus Homerus, Ecclesiae Midwoldanae Pastor.

Egbertus Halbes, Ecclesiae Groninganae Senior.

Iohannes Rufelaert, Senior Ecclesiae Stedumanae.

EX DRENTIA.

Themo ab Asscheberg, Pastor Ecclesiae Meppelensis.

Patroclus Romelingius, Pastor Ecclesiae Rhuinensis.

EX ECCLESIIS GALLO-BELGICIS.

Daniel Colonius, Pastor Ecclesiae Leydensis, et Regens Collegii Gallo-Belgici in Academia Leydensi.

Iohannes Crucius, Pastor Ecclesiae Haerlemensis.

Iohannes Doucher, Pastor Ecclesiae Flissinganae.

Jeremias de Pours, Ecclesiae Gallo-Belgicae Middelburgensis Pastor.

Everardus Beckerus, Senior Ecclesiae Gallo-Belgicae Middelburgensis.

Petrus Pontanus, Senior Ecclesiae Amstelodamensis.

SECUNDUM DOCTRINAE CAPUT,

DE

MORTE CHRISTI

ET

HOMINUM PER EAM REDEMPTIONE.

Articulus primus.

DEUS non tantum est summe misericors, sed etiam summe iustus. Postulat autem eius iustitia (prout se in verbo revelavit), ut peccata nostra, adversus infinitam eius maiestatem commissa, non tantum temporalibus, sed etiam aeternis, tum animi, tum corporis, poenis puniantur: quas poenas effugere non possumus, nisi iustitiae Dei satisfiat.

II.

Cum vero ipsi satisfacere, et ab ira Dei nos liberare non possimus, Deus ex immensa misericordia, Filium suum unigenitum nobis Sponsorem dedit, qui, ut pro nobis satisfaceret, peccatum et maledictio in cruce pro nobis, seu vice nostra, factus est.

III.

Haec mors Filii Dei est unica et perfectissima pro peccatis victima et satisfactio, infiniti valoris et pretii, abunde sufficiens ad totius mundi peccata expianda.

IV.

Ideo autem haec mors tanti est valoris et pretii, quia persona, quae eam subiit, non tantum est verus et perfecte sanctus homo, sed etiam unigenitus DEI Filius, eiusdem aeternae et infinitae cum Patre et Spiritu S. essentiae, qualem nostrum Servatorem esse oportebat. Deinde, quia mors ipsius fuit coniuncta cum sensu irae Dei et maledictionis, quam nos peccatis nostris eramus commeriti.

V.

Caeterum promissio Evangelii est, ut quisquis credit in Christum crucifixum, non pereat, sed habeat vitam aeternam. Quae promissio omnibus populis et hominibus, ad quos Deus pro suo beneplacito mittit Evangelium, promiscue et indiscriminatim annuntiari et proponi debet cum resipiscentiae et fidei mandato.

VI.

Quod autem multi per Evangelium vocati non resipiscunt, nec in Christum credunt, sed infidelitate pereunt, non fit hoc hostiae CHRISTI in cruce oblatae defectu, vel insufficientia, sed propria ipsorum culpa.

VII.

Quotquot autem vere credunt, et per mortem CHRISTI a peccatis, et interitu liberantur ac servantur, illis hoc beneficium, ex sola Dei gratia, quam nemini debet, ab aeterno ipsis in CHRISTO data, obtingit.

VIII.

Fuit enim hoc Dei Patris liberrimum consilium, et gratiosissima voluntas atque intentio, ut mortis pretiosissimae Filii sui vivifica et salvifica efficacia sese exereret in omnibus electis, ad eos solos fide iustificante donandos, et per eam ad salutem infal-

libiliter perducendos: hoc est, voluit Deus, ut Christus per sanguinem crucis (quo novum foedus confirmavit) ex omni populo, tribu, gente, et lingua, eos omnes et solos, qui ab aeterno ad salutem electi, et a Patre ipsi dati sunt, efficaciter redimeret, fide (quam, ut et alia Spiritus Sancti salvifica dona, ipsis morte sua acquisivit) donaret, ab omnibus peccatis, tum originali, tum actualibus, tam post, quam ante fidem commissis sanguine suo munderet, ad finem usque fideliter custodiret, tandemque absque omni labe et macula gloriosos coram se sisteret.

IX.

Hoc consilium, ex aeterno erga electos amore profectum ab initio mundi in praesens usque tempus, frustra obnitentibus inferorum portis, potenter impletum fuit, et deinceps quoque implebitur: ita quidem ut electi suis temporibus in unum colligantur, et semper sit aliqua credentium Ecclesia in sanguine Christi fundata; quae illum Servatorem suum, qui pro ea, tanquam Sponsus pro sponsa, animam suam in cruce exposuit, constanter diligat, perseveranter colat, atque hic et in omnem aeternitatem celebret.

REIECTIO ERRORUM.

Exposita doctrina orthodoxa, reiicit Synodus errores eorum:

I.

QUI docent, „Quod Deus Pater Filium suum in mortem „crucis destinaverit, sine certo ac definito consilio quemquam nominatim salvandi, adeo ut impetrationi mortis Christi sua necessitas, utilitas, dignitas sarta tecta, et numeris suis perfecta, completa atque integra constare potuisset, etiamsi impectrata redemptio nulli individuo unquam actu ipso fuisset applicata.“ Haec enim assertio, in Dei Patris sapientiam meritumque Iesu Christi contumeliosa, et Scripturae contraria est. Sic enim ait Servator: *Ego animam pono pro ovibus, et agnosco eas.* Iohan. X, 15. 17. Et de Servatore Esaias propheta: *Cum posuerit se sacrificium pro reatu, videbit semen, prolongabit dies, et voluntas Iehovae in manu eius prosperabitur.* Esai. LIII, 10. Denique articulum Fidei, quo Ecclesiam credimus, evertit.

II.

Qui docent, „Non fuisse hunc finem mortis Christi, ut novum gratiae foedus suo sanguine reipsa sanciret, sed tantum, „ut nudum ius Patri acquireret, quodcunque foedus, vel gratiae, vel operum, cum hominibus denuo ineundi.“ Hoc enim re-

pugnat Scripturae, quae docet, Christum *melioris*, id est, novi foederis Sponsorem et Mediatorem factum esse. Hebr. VII, 22. Et, Testamentum in mortuis demum ratum esse. Hebr. IX, 15. 17.

III.

Qui docent, „Christum per suam satisfactionem, nullis certo meruisse ipsam salutem et fidem, qua haec Christi satisfactio ad salutem efficaciter applicetur, sed tantum Patri acquisivisse potestatem vel plenariam voluntatem, de novo cum hominibus agendi, et novas, quascunque vellet condiciones, praescribendi, quarum praestatio a libero hominis arbitrio pendeat, atque ideo fieri potuisse, ut vel nemo, vel omnes eas implerent.“ Hi enim de morte Christi nimis abiecte sentiunt, primum fructum seu beneficium per eam partum nullatenus agnoscunt, et Pelagianum errorem ab inferis revocant.

IV.

Qui docent, „Foedus illud novum gratiae, quod Deus Pater, per mortis Christi interventum cum hominibus pepigit, non in eo consistere, quod per fidem, quatenus meritum Christi apprehendit, coram Deo iustificemur et salvemur; sed in hoc, quod Deus, abrogata perfectae obedientiae legalis exactione, fidem ipsam et fidei obedientiam imperfectam, pro perfecta legis obedientia reputet, et vitae aeternae praemio gratiose dignam censet.“ Hi enim contradicunt Scripturae, *Iustificantur gratis, eius gratia, per redemptionem factam in Iesu Christo, quem proposuit Deus placamentum per fidem in sanguine eius.* Rom. III, 24. 25. Et cum impio Socino, novam et peregrinam hominis coram Deo iustificationem, contra totius Ecclesiae consensum, inducunt.

V.

Qui docent: „Omnes homines in statum reconciliationis et gratiam foederis esse assumptos, ita ut nemo propter peccatum originale sit damnationi obnoxius aut damnandus, sed omnes ab istius peccati reatu sint immunes.“ Haec enim sententia repugnat Scripturae, affirmanti *nos natura esse filios irae.*

VI.

Qui impetrationis et applicationis distinctionem usurpant, ut incautis et imperitis hanc opinionem instillent: Deum, quantum ad se attinet, omnibus hominibus ex aequo ea beneficia voluisse conferre, quae per mortem Christi acquiruntur; quod autem quidam prae aliis participes fiant remissionis peccatorum, et vitae aeternae, discrimen illud pendere ex libero eorum arbitrio, se ad

gratiam indifferenter oblatam applicante, non autem ex singulari misericordiae dono, efficaciter in illis operante, ut prae aliis gratiam illam sibi applicent. Nam isti, dum simulant se distinctionem hanc sano sensu proponere, populo perniciosum Pelagianismi venenum conantur propinare.

VII.

Qui docent: „CHRISTUM pro iis, quos DEUS summe dilexit, et ad vitam aeternam elegit, mori nec potuisse, nec debuisse, nec mortuum esse, cum talibus morte CHRISTI non sit opus.“ Contradicunt enim Apostolo dicenti: *Christus dilexit me, et tradidit seipsum pro me.* Gal. II, 20. Item: *Quis est, qui crimina intentet, adversus electos DEI? DEUS est is, qui iustificat.* *Quis est qui condemnet? CHRISTUS est, qui mortuus est,* Rom. VIII, 33. 34. nimirum, pro illis. Et Salvatori asseveranti: *Ego pono animam meam pro ovibus meis,* Iohan. X, vers. 15. Et, *Hoc est praeceptum meum, ut diligatis alii alios, sicut ego dilexi vos.* *Maiorem dilectionem nemo habet, quam ut ponat animam suam pro amicis.* Iohan. XV, vers. 12. 13.

Huic capiti eadem quae prius subscribuntur nomina.

TERTIUM ET QUARTUM DOCTRINAE CAPUT,

DE

HOMINIS CORRUPTIONE,

ET

CONVERSIONE AD DEUM EIUSQUE MODO.

Articulus primus.

HOMO ab initio ad imaginem DEI conditus vera et salutari sui Creatoris et rerum spiritualium notitia in mente, et iustitia in voluntate et corde, puritate in omnibus affectibus exornatus, adeoque totus sanctus fuit; sed Diaboli instinctu, et libera sua voluntate a Deo desciscens, eximiis istis donis seipsum orbavit: atque e contrario eorum loco coecitatem, horribiles tenebras, vanitatem, ac perversitatem iudicii in mente, malitiam, rebellionem, ac duritiem in voluntate et corde, impuritatem denique in omnibus affectibus contraxit.

II.

Qualis autem post lapsum fuit homo, tales et liberos procreavit, nempe corruptus corruptos: corruptione ab Adamo in omnes posteros [solo Christo excepto] non per imitationem (quod Pelagiani olim voluerunt), sed per vitiosae naturae propagationem, iusto Dei iudicio, derivata.

III.

Itaque omnes homines in peccato concipiuntur, et filii irae nascuntur, inepti ad omne bonum salutare, propensi ad malum, in peccatis mortui, et peccati servi; et absque Spiritus Sancti regenerantis gratia, ad Deum redire, naturam depravatam corrigere, vel ad eius correctionem se disponere nec volunt, nec possunt.

IV.

Residuum quidem est post lapsum in homine lumen aliquod naturae, cuius beneficio ille notitias quasdam de Deo, de rebus naturalibus, de discrimine honestorum et turpium retinet, et aliquod virtutis ac disciplinae externae studium ostendit: sed tantum abest, ut hoc naturae lumine ad salutarem Dei cognitionem pervenire, et ad eum se convertere possit, ut ne quidem eo in naturalibus ac civilibus recte utatur, quinimo quaecumque id demum sit, id totum variis modis contaminet, atque in iniustitia detineat, quod dum facit, coram Deo inexcusabilis redditur.

V.

Quae luminis naturae, eadem haec Decalogi per Mosen a Deo Iudaeis peculiariter traditi est ratio: cum enim is magnitudinem quidem peccati retegat, eiusque hominem magis ac magis reum peragat, sed nec remedium exhibeat, nec vires emergendi ex miseria conferat, adeoque per carnem infirmatus transgressorem maledictione relinquat, non potest homo per eum salutarem gratiam obtinere.

VI.

Quod igitur nec lumen naturae, nec lex potest, id Spiritus Sancti virtute praestat Deus, per sermonem, sive ministerium reconciliationis, quod est Evangelium de Messia, per quod placuit Deo homines credentes, tam in Veteri, quam in Novo Testamento, servare.

VII.

Hoc voluntatis suae mysterium Deus in Veteri Testamento paucioribus patefecit, in Novo Testamento pluribus, sublato iam populorum discrimine, manifestat. Cuius dispensationis causa, non in gentis unius prae alia dignitate, aut meliore luminis naturae usu, sed in liberrimo beneplacito, et gratuita dilectione DEI est collocanda. Unde illi, quibus praeter et contra omne meritum tanta fit gratia, eam humili et grato corde agnoscere, in reliquis autem, quibus ea gratia non fit, severitatem et iustitiam iudiciorum DEI cum Apostolo adorare, nequaquam vero curiose scrutari debent.

VIII.

Quotquot autem per Evangelium vocantur, serio vocantur. Serio enim et verissime ostendit DEUS verbo suo, quid sibi gratum sit, nimirum, ut vocati ad se veniant. Serio etiam omnibus ad se venientibus et credentibus requiem animarum et vitam aeternam promittit.

IX.

Quod multi per ministerium Evangelii vocati, non veniunt et non convertuntur, huius culpa non est in Evangelio, nec in Christo per Evangelium oblato, nec in Deo per Evangelium vocante, et dona etiam varia iis conferente, sed in vocatis ipsis, quorum aliqui verbum Dei vitae non admittunt securi; alii admittunt quidem sed non in cor immittunt, ideoque post evanidum fidei temporariae gaudium resiliunt; alii spinis curarum et voluptatibus saeculi semen verbi suffocant, fructusque nullos proferunt; quod Servator noster seminis parabola docet, Matth. cap. XIII.

X.

Quod autem alii, per ministerium Evangelii vocati, veniunt et convertuntur, id non est adscribendum homini, tanquam seipsum per liberum arbitrium ab aliis pari vel sufficiente gratia ad fidem et conversionem instructis discernenti, (quod superba Pelagii haeresis statuit) sed Deo, qui, ut suos ab aeterno in Christo elegit, ita eosdem in tempore efficaciter vocat, fide et resipiscentia donat, et ■ potestate tenebrarum erutos, in Filii sui regnum transfert, ut virtutes eius, qui ipsos ■ tenebris in admirandam hanc lucem vocavit, praedicent, et non in se, sed in Domino glorientur. Scriptura apostolica passim id testante.

XI.

Caeterum, quando Deus hoc suum beneplacitum in electis exequitur, seu veram in iis conversionem operatur, non tantum Evangelium illis externe praedicari curat, et mentem eorum per Spiritum Sanctum potenter illuminat, ut recte intelligant et diiudicent quae sunt Spiritus Dei, sed eiusdem etiam Spiritus regenerantis efficacia ad intima hominis penetrat, cor clausum aperit, durum emollit, praeputiatum circumcidit, voluntati novas qualitates infundit, facitque eam ex mortua vivam, ex mala bonam, ex nolente volentem, ex refractaria morigeram, agitque et roborat eam, ut, ceu arbor bona, fructus bonarum actionum proferre possit.

XII.

Atque haec est illa tantopere in Scripturis praedicata regeneratio, nova creatio, suscitatio e mortuis, et vivificatio, quam Deus

sine nobis, in nobis operatur. Ea autem neutiquam fit per solam forinsecus insonantem doctrinam, moralem suasionem, vel talem operandi rationem, ut post Dei (quoad ipsum) operationem, in hominis potestate maneat regenerari vel non regenerari, converti vel non converti; sed est plane supernaturalis, potentissima simul et suavissima, mirabilis, arcana, et ineffabilis operatio, virtute sua, secundum Scripturam (quae ab Authore huius operationis est inspirata) nec creatione, nec mortuorum resuscitatione minor, aut inferior, adeo ut omnes illi, in quorum cordibus admirando hoc modo Deus operatur, certo, infallibiliter et efficaciter regenerentur, et actu credant. Atque tum voluntas iam renovata, non tantum agitur et movetur a Deo, sed a Deo acta, agit et ipsa. Quamobrem etiam homo ipse per gratiam istam acceptam credere et respiscere recte dicitur.

XIII.

Modum huius operationis fideles in hac vita plene comprehendere non possunt; in eo interim acquiescentes, quod per istam DEI gratiam, se corde credere, et Servatorem suum diligere sciant ac sentiant.

XIV.

Sic ergo fides Dei donum est, non eo quod a Deo hominis arbitrio offeratur, sed quod homini reipsa conferatur, inspiretur et infundatur. Non etiam, quod Deus potentiam credendi tantum conferat, consensum vero seu actum credendi ab hominis deinde arbitrio expectet, sed, quod et velle credere, et ipsum credere in homine is efficiat, qui operatur et velle et facere, adeoque omnia operatur in omnibus.

XV.

Hanc gratiam DEUS nemini debet. Quid enim debeat ei, qui prior dare nihil potest, ut ei retribuatur? Imo quid debeat ei, qui de suo nihil habet, praeter peccatum et mendacium? Qui ergo gratiam illam accipit, soli Deo aeternas debet et agit gratias; qui illam non accipit, is aut haec spiritualia omnino non curat, et in suo sibi placet: aut securus se habere inaniter gloriatur, quod non habet. Porro de iis, qui externe fidem profitentur, et vitam emendant, optime secundum exemplum apostolorum iudicandum et loquendum est, penetralia enim cordium nobis sunt incomperta. Pro aliis autem, qui nondum sunt vocati, orandus est Deus, qui quae non sunt vocat tanquam sint. Neutiquam vero adversus eos est superbiendum, ac si nosmetipsos discrete vissemus.

XVI.

Sicuti vero per lapsum homo non desiit esse homo, intellectu et voluntate praeditus, nec peccatum, quod universum genus humanum pervasit, naturam generis humani sustulit, sed depravavit, et spiritualiter occidit; ita etiam haec divina regenerationis gratia, non agit in hominibus tanquam truncis et stipitibus, nec voluntatem eiusque proprietates tollit, aut invitam violenter cogit, sed spiritualiter vivificat, sanat, corrigit, suaviter simul ac potenter flectit: ut ubi antea plene dominabatur carnis rebellio et resistantia, nunc regnare incipiat prompta, ac sincera Spiritus obedientia; in quo vera et spiritualis nostrae voluntatis instauratio et libertas consistit. Qua ratione nisi admirabilis ille omnis boni opifex nobiscum ageret, nulla spes esset homini surgendi e lapsu per liberum arbitrium, per quod se, cum staret, praecipitavit in exitium.

XVII.

Quemadmodum etiam omnipotens illa Dei operatio, qua vitam hanc nostram naturalem producit et sustentat, non excludit sed requirit usum mediorum, per quae Deus pro infinita sua sapientia et bonitate virtutem istam suam exercere voluit: ita et haec praedicta supernaturalis DEI operatio, qua nos regenerat, neutiquam excludit, aut evertit usum Evangelii, quod sapientissimus DEUS in semen regenerationis, et cibum animae ordinavit. Quare, ut Apostoli, et qui eos secuti sunt doctores, de gratia hac DEI ad eius gloriam et omnis superbiae depressionem, pie populum docuerunt, neque tamen interim sanctis Evangelii monitis, sub verbi, sacramentorum, et disciplinae exercitio, eum continere neglexerunt: sic etiamnum, absit, ut docentes aut discentes in Ecclesia DEUM tentare praesumant, ea separando, quae DEUS pro suo beneplacito voluit esse coniunctissima. Per monita enim confertur gratia, et quo nos officium nostrum facimus promptius, hoc ipso DEI in nobis operantis beneficium solet esse illustrius, rectissimeque eius opus procedit. Cui soli omnis, et mediorum, et salutaris eorum fructus atque efficaciae debetur gloria in saecula. Amen.

REIECTIO ERRORUM.

Exposita doctrina orthodoxa, Synodus reiecit errores eorum,

I.

QUI docent: „Proprie dici non posse, quod peccatum originis per se sufficiat toti generi humano condemnando, aut tempo-

„rales et aeternas poenas promerendo.“ Contradicunt enim Apostolo, dicenti Rom. V, vers. 12: *Per unum hominem peccatum in mundum introiit, ac per peccatum mors, et ita in omnes homines mors transiit, in quo omnes peccaverunt.* Et vers. 16: *Reatus ex uno introiit ad condemnationem.* Item, Rom. VI, vers. 23: *Peccati stipendium mors est.*

II.

Qui docent: „Dona spiritualia, sive habitus bonos, et virtutes, ut sunt bonitas, sanctitas, iustitia, in voluntate hominis, cum primum crearetur, locum habere non potuisse, ac proinde, nec in lapsu ab ea separari.“ Pugnat enim hoc cum descriptione imaginis Dei, quam Apostolus ponit Ephes. IV, vers. 24. ubi illam describit ex iustitia et sanctitate, quae omnino in voluntate locum habent.

III.

Qui docent: „Dona spiritualia non esse in morte spirituali, ab hominis voluntate separata, cum ea in sese nunquam corrupta fuerit, sed tantum per tenebras mentis, et affectuum inordinatorem impedita; quibus impedimentis sublatis, liberam suam facultatem sibi insitam exerere, id est, quodvis bonum sibi propositum, ex se, aut velle, sive eligere, aut non velle, sive non eligere possit.“ Novum hoc et erroneum est, atque eo facit ut extollantur vires liberi arbitrii, contra Ieremiae prophetae dictum, c. XVII, vers. 9: *Fraudulentum est cor ipsum supra omnia et perversum:* et Apostoli, Ephes. II, 3: *Inter quos (homines contumaces) et nos omnes conversati sumus olim in cupiditatibus carnis nostrae, facientes voluntates carnis ac cogitationum.*

IV.

Qui docent: „Hominem irregnitum non esse proprie nec totaliter in peccatis mortuum, aut omnibus ad bonum spirituale viribus destitutum, sed posse iustitiam vel vitam esurire ac sitire, sacrificiumque Spiritus contriti, et contribulati, quod Deo acceptum est, offerre.“ Adversantur enim haec apertis scripturae testimoniis, Ephes. II, 1. 5: *Eratis mortui in offensis et peccatis.* Et Gen. VI, 5. et VIII, 21: *Imaginatio cogitationum cordis hominis tantummodo mala est omni die.* Adhaec liberationem ex miseria et vitam esurire ac sitire, Deoque sacrificium Spiritus contriti offerre, regnitorum est, et eorum qui beati dicuntur. Ps. LI, 19. et Matth. V, 6.

V.

Qui docent: „Hominem corruptum et animale gratia communi, quae ipsis est lumen naturae, sive donis post lapsum

„relictis, tam recte uti posse, ut bono isto usu maiorem gratiam, „puta evangelicam, sive salutarem, et salutem ipsam gradatim ob- „tinere possit. Et hac ratione DEUM se ex parte sua paratum „ostendere, ad Christum omnibus revelandum, quandoquidem me- „dia ad Christi revelationem, fidem, et resipiscentiam necessaria, „omnibus sufficienter et efficaciter administret.“ Falsum enim hoc esse, praeter omnium temporum experientiam Scriptura testa- tur. Ps. CXLVII, 19. 20: *Indicat verba sua Iacobo, statuta sua et iura sua Israeli, non fecit ita ulli genti, et iura ista non no- verunt.* Actor. XIV, 16: *Deus sivit praeteritis aetatibus omnes gentes suis ipsarum viis incedere.* Actor. XVI, vers. 6. 7: *Pro- hibiti sunt (Paulus cum suis) a Spiritu Sancto loqui sermonem DEI in Asia.* Et, *Quum venissent in Mysiam, tentabant ire ver- sus Bithyniam, sed non permisit eis Spiritus.*

VI.

Qui docent, „In vera hominis conversione, non posse no- „vas qualitates, habitus, seu dona in voluntatem eius a Deo in- „fundi, atque adeo fidem, qua primum convertimur, et a qua fide- „les nominamur, non esse qualitatem seu donum a Deo infusum; „sed tantum actum hominis, neque aliter donum dici posse, quam „respectu potestatis ad ipsam perveniendi.“ Contradicunt enim haec sacris literis, quae testantur DEUM novas qualitates fidei, obedientiae, ac sensus amoris sui cordibus nostris infundere. Ier. XXXI, 33: *Indam legem meam menti eorum, ac cordi eorum inscribam eam.* Esa. XLIV, 3: *Effundam aquas super sitientem, et fluentia super aridam; effundam Spiritum meum super semen tuum.* Rom. V, 5: *Charitas Dei effusa est in cordibus nostris per Spiritum Sanctum, qui datus est nobis.* Repugnant etiam continuae praxi Ecclesiae, sic apud prophetam orantis: *Converte me Domine, et convertar.* Ierem. XXXI, 18.

VII.

Qui docent, „Gratiam, qua convertimur ad Deum, nihil aliud „esse quam lenem suasionem; seu“ (ut alii explicant) „nobilis- „simum agendi modum in conversione hominis, et naturae huma- „nae convenientissimum esse, qui fiat suasionibus; nihilque ob- „stare quo minus vel sola moralis gratia homines animales red- „dat spirituales; imo Deum non aliter quam morali ratione con- „sensum voluntatis producere: atque in eo consistere operationis „divinae efficaciam, qua Satanae operationem superet, quod Deus „aeterna bona, Satan autem temporaria promittat.“ Omnino enim hoc Pelagianum est, et universae Scripturae contrarium, quae praeter hunc etiam alium, et longe efficaciorum ac diviniorum Spiritus Sancti agendi modum in hominis conversione agnos- cit. Ezech. XXXVI, 26: *Dabo vobis cor meum, et spiritum*

novum dabo in medio vestri, et auferam cor lapideum, daboque cor carneum, etc.

VIII.

Qui docent, „Deum in hominis regeneratione eas suae omnipotentiae vires non adhibere, quibus voluntatem eius ad fidem, et conversionem potenter et infallibiliter flectat; sed positis omnibus gratiae operationibus, quibus Deus ad hominem convertendum utitur, hominem tamen Deo, et Spiritui regenerationem eius intendenti, et regenerare ipsum volenti, ita posse resistere, et actu ipso saepe resistere, ut sui regenerationem prorsus impedit, atque adeo in ipsius manere potestate, ut regeneretur, vel non regeneretur.“ Hoc enim nihil aliud est, quam tollere omnem efficaciam gratiae Dei in nostri conversione, et actionem Dei omnipotentis subiicere voluntati hominis, idque contra Apostolos, qui docent, *Nos credere pro efficacitate fortis roboris Dei Ephes. I, 9. Et: Deum bonitatis suae gratuitam benevolentiam et opus fidei potenter in nobis complere. 2 Thess. I, 11. Item: Divinam ipsius vim omnia nobis donasse, quae ad vitam et pietatem pertinent. 2 Petr. I, 3.*

IX.

Qui docent, „Gratiam et liberum arbitrium esse causas paritales simul concurrentes ad conversionis initium; nec gratiam ordine causalitatis, efficientiam voluntatis antecedere,“ id est, „Deum non prius hominis voluntatem efficaciter iuvare ad conversionem, quam voluntas ipsa hominis se movet ac determinat.“ Hoc enim dogma Ecclesia prisca in Pelagianis iam olim condemnavit, ex Apostolo Rom. IX, 16: *Non est volentis nec currentis, sed Dei miserentis. Et, 1 Cor. IV, 7: Quis te discernit? Et, Quid habes, quod non acceperis? Item Phil. II, 13: Deus est, qui in nobis operatur ipsum velle et perficere pro suo beneplacito.*

Huic capiti eadem quae prius subscribuntur nomina.

QUINTUM DOCTRINAE CAPUT,

D E

PERSEVERANTIA SANCTORUM.

Articulus primus.

QUOS Deus secundum propositum suum, ad communionem Filii sui Domini nostri Iesu Christi, vocat, et per Spiritum Sanctum regenerat, eos quidem et a peccati dominio et servi-

tute, non autem a carne, et corpore peccati, pēnitus in hac vita liberat.

II.

Hinc quotidiana infirmitatis peccata oriuntur, et optimis etiam sanctorum operibus naevi adhaerescunt: quae illis perpetuam sese coram Deo humiliandi, ad Christum crucifixum confugiendi, carnem magis ac magis, per Spiritum precum et sancta pietatis exercitia mortificandi, et ad perfectionis metam suspirandi, materiam suggerunt; tantisper dum hoc mortis corpore soluti, cum Agno Dei in coelis regnent.

III.

Propter istas peccati inhabitantis reliquias, et mundi insuper ac Satanae tentationes, non possent conversi in ista gratia perstare, si suis viribus permitterentur. Sed fidelis est Deus, qui ipsos in gratia semel collata misericorditer confirmat, et in eadem usque ad finem potenter conservat.

IV.

Etsi autem illa potentia Dei vere fideles in gratia confirman-
tis et conversantis, maior est, quam quae a carne superari possit; non semper tamen conversi ita a Deo aguntur et moventur, ut non possint in quibusdam actionibus particularibus a ductu gratiae, suo vitio, recedere, et a carnis concupiscentiis seduci, iisque obsequi. Quapropter ipsis perpetuo est vigilandum et orandum, ne in tentationes inducantur. Quod cum non faciunt, non solum a carne, mundo, et Satana, in peccata etiam gravia et atrocia abripi possunt, verum etiam interdum iusta Dei permissione abripiuntur. Quod tristes Davidis, Petri, aliorumque Sanctorum lapsus, in sacra Scriptura descripti demonstrant.

V.

Talibus autem enormibus peccatis Deum valde offendunt, reatum mortis incurrunt, Spiritum S. contristant, fidei exercitium interrumpunt, conscientiam gravissime vulnerant, sensum gratiae nonnunquam ad tempus amittunt: donec per seriam resipiscentiam in vitam revertentibus paternus Dei vultus rursum affulgeat.

VI.

Deus enim, qui dives est misericordia, ex immutabili electionis proposito, Spiritum Sanctum, etiam in tristibus lapsibus, a suis non prorsus aufert, nec eousque eos prolabi sinit, ut gratia adoptionis, iustificationis statu excidant, aut peccatum ad mortem,

sive in Spiritum Sanctum committant, et ab eo penitus deserti, in exitium aeternum sese praecepitent.

VII.

Primo enim in istis lapsibus conservat in illis semen illud suum immortale, ex quo regeneriti sunt, ne illud pereat aut excutatur. Deinde, per verbum et Spiritum suum, eos certos et efficaciter renovat ad poenitentiam, ut de admissis peccatis ex animo secundum Deum doleant, remissionem in sanguine Mediatoris, per fidem, contrito corde, expetant, et obtineant, gratiam Dei reconciliati iterum sentiant, miserationes per fidem eius adorent, ac deinceps salutem suam cum timore et tremore studiosius operentur.

VIII.

Ita non suis meritis, aut viribus, sed ex gratuita Dei misericordia id obtinent, ut nec totaliter fide et gratia excidant, nec finaliter in lapsibus maneant aut pereant. Quod quoad ipsos non tantum facile fieri posset, sed et indubie fieret; respectu autem Dei fieri omnino non potest: cum nec consilium ipsius mutari, promissio excidere, vocatio secundum propositum revocari, Christi meritum, intercessio, et custodia irrita reddi, nec Spiritus Sancti obsignatio frustranea fieri aut deleri possit.

IX.

De hac electorum ad salutem custodia, vereque fidelium in fide perseverantia, ipsi fideles certi esse possunt, et sunt pro mensura fidei, qua certo credunt se esse et perpetuo mansuros vera et viva Ecclesiae membra, habere remissionem peccatorum, et vitam aeternam.

X.

Ac proinde haec certitudo non est ex peculiari quadam revelatione praeter aut extra verbum facta, sed ex fide promissionum Dei, quas in verbo suo copiosissime in nostrum solatium revelavit: ex testimonio *Spiritus Sancti testantis cum spiritu nostro nos esse Dei filios et haeredes*. Rom. VIII, 16. Denique ex serio et sancto bonae conscientiae et honorum operum studio. Atque hoc solido obtinendae victoriae solatio, et infallibili aeternae gloriae arrha, si in hoc mundo electi Dei destituerentur, omnium hominum essent miserrimi.

XI.

Interim testatur Scriptura fideles in hac vita cum variis carnis dubitationibus conflictari, et in gravi tentatione constitutos

hanc fidei plerophoriam, ac perseverantiae certitudinem, non semper sentire. Verum Deus, Pater omnis consolationis, *supra vires tentari eos non sinit, sed cum tentatione praestat evasionem.* 1 Cor. X, 13. Ac per Spiritum Sanctum perseverantiae certitudinem iisdem rursum excitat.

XII.

Tantum autem abest, ut haec perseverantiae certitudo vere fideles superbos, et carnaliter securos reddat, ut e contrario humilitatis, filialis reverentiae, verae pietatis, patientiae in omni lucta, precum ardentium, constantiae in cruce et veritatis confessione, solidique in Deo gaudii vera sit radix: et consideratio istius beneficii sit stimulus ad serium et continuum gratitudinis et bonorum operum exercitium, ut ex Scripturae testimoniis et sanctorum exemplis constat.

XIII.

Neque etiam in iis, qui ■ lapsu instaurantur, lasciviam aut pietatis iniuriam procreat rediviva perseverantiae fiducia; sed multo maiorem curam de viis Domini sollicite custodiendis, quae praeparatae sunt ut in illis ambulando perseverantiae suae certitudinem retineant, ne propter paternae benignitatis abusum propitii Dei facies, (cuius contemplatio piis vita dulcior, subductio morte acerbior) denuo ab ipsis avertatur, et sic in graviores animi cruciatus incidant.

XIV.

Quemadmodum autem Deo placuit, opus hoc suum gratiae per praedicationem Evangelii in nobis inchoare; ita per eiusdem auditum, lectionem, meditationem, adhortationes, minas, promissa, nec non per usum sacramentorum, illud conservat, continuat, et perficit.

XV.

Hanc de vere credentium ac sanctorum perseverantia, eiusque certitudine, doctrinam, quam Deus ad nominis sui gloriam, et piarum animarum solatium, in verbo suo abundantissime revelavit, cordibusque fidelium imprimit, caro quidem non capit, Satanas odit, mundus ridet, imperiti et hypocritae in abusum rapiunt, spiritusque erronei oppugnant; sed sponsa Christi ut inaeestimabilis pretii thesaurum tenerrime semper dilexit, et constanter propugnavit: quod ut porro faciat, procurabit Deus, adversus quem nec consilium valere, nec robur ullum praevalere potest. Cui soli Deo, Patri, Filio et Spiritui Sancto, sit honor et gloria in sempiternum. Amen.

REIECTIO ERRORUM

CIRCA DOCTRINAM

DE

PERSEVERANTIA SANCTORUM.

Exposita doctrina orthodoxa Synodus reiecit errorum eorum,

I.

QUI docent: „Perseverantiam vere fidelium, non esse effectum electionis, aut donum Dei morte Christi partum, sed esse „conditionem novi foederis, ab homine ante sui electionem ac „iustificationem“ (ut ipsi loquuntur) „peremptoriam, libera voluntate praestandam.“ Nam sacra Scriptura testatur eam ex electione sequi, et vi mortis, resurrectionis, et intercessionis Christi electis donari. Rom. XI, 7: *Electio assecuta est, reliqui occaluerunt.* Item, Rom. VIII, 32: *Qui proprio Filio non pepercit, sed pro omnibus nobis tradidit ipsum, quomodo non cum eo nobis omnia donabit? Quis intentabit crimina adversus electos Dei? Deus est qui iustificat. Quis est qui condemnet? Christus is est qui mortuus est, imo qui etiam resurrexit, qui etiam sedet ad dexteram Dei, qui etiam intercedit pro nobis: Quis nos separabit a dilectione Christi?*

II.

Qui docent: „Deum quidem hominem fidelem sufficientibus „ad perseverandum viribus instruere, ac paratum esse eas in „ipso conservare si officium faciat: positis tamen illis omnibus, „quae ad perseverandum in fide necessariae sunt, quaeque Deus „ad conservandam fidem adhibere vult, pendere semper a voluntatis arbitrio, ut perseveret, vel non perseveret.“ Haec enim sententia manifestum Pelagianismum continet; et homines, dum vult facere liberos, facit sacrilegos, contra perpetuum evangelicae doctrinae consensum, quae omnem gloriandi materiam homini adimit, et huius beneficii laudem soli divinae gratiae transcribit; et contra Apostolum testantem: *Deum esse qui confirmabit nos usque in finem inculpato in die Domini nostri Iesu Christi,* 1 Cor. I, 8.

III.

Qui docent: „Vere credentes et regenitos non tantum posse „a fide iustificante, item gratia, et salute totaliter et finaliter excidere, sed etiam reipsa non raro ex iis excidere, atque in aeternum perire.“ Nam haec opinio ipsam iustificationis ac regenerationis gratiam, et perpetuam Christi custodiam irritam red-

dit, contra diserta Apostoli Pauli verba Rom. V, 8. 9. *Si Christus pro nobis mortuus est, quum adhuc essemus peccatores, multo igitur magis, iam iustificati in sanguine eius, servabimur per ipsum ab ira.* Et contra Apostolum Iohannem, 1 Ioh. III, 9. *Omnis qui natus est ex Deo, non dat operam peccato: quia semen eius in eo manet, nec potest peccare, quia ex Deo genitus est.* Nec non contra verba Iesu Christi. Iohan. X, 28. 29. *Ego vitam aeternam do ovibus meis, et non peribunt in aeternum, nec rapiet eas quisquam de manu mea; Pater meus, qui mihi eas dedit, maior est omnibus, nec ullus potest eas rapere de manu Patris mei.*

IV.

Qui docent: „Vere fideles ac regenitos posse peccare peccato ad mortem, vel in Spiritum Sanctum.“ Quum idem Apostolus Iohan. cap. V, postquam vers. 16. 17. peccantium ad mortem meminisset, et pro iis orare vetuisset, statim vers. 18. subiungat: *Scimus quod quisquis natus est ex Deo, non peccat* (nempe illo peccati genere), *sed qui genitus est ex Deo, conservat seipsum, et malignus ille non tangit eum.*

V.

Qui docent: „Nullam certitudinem futurae perseverantiae haberi posse in hac vita, absque speciali revelatione.“ Per hanc enim doctrinam vere fidelium solida consolatio in hac vita tollitur, et pontificiorum dubitatio in Ecclesiam reducitur. Sacra vero Scriptura passim hanc certitudinem, non ex speciali et extraordinaria revelatione, sed ex propriis filiorum Dei signis, et constantissimis Dei promissionibus petit. Imprimis Apostolus Paulus Rom. VIII, 39: *Nulla res creata potest nos separare a charitate Dei, quae est in Christo Iesu, Domino nostro.* Et Iohann. Epist. I, cap. III, 34: *Qui servat mandata eius, in eo manet, et ille in eo: et per hoc novimus ipsum in nobis manere, ex Spiritu quem dedit nobis.*

VI.

Qui docent: „Doctrinam de perseverantiae ac salutis certitudine, ex natura et indole sua, esse carnis pulvinar, et peccati, bonis moribus, precibus, aliisque sanctis exercitiis noxiam; contra vero de eo dubitare, esse laudabile.“ Hi enim demonstrant se efficaciam divinae gratiae, et inhabitantis Spiritus S. operationem ignorare: et contradicunt Apostolo Iohanni contrarium disertis verbis affirmanti Epist. I. cap. III, 2. 3: *Dilecti mei, nunc filii Dei sumus; sed nondum patefactum est id quod erimus: scimus autem fore, ut quum ipse patefactus fuerit, similes ei sumus, quoniam videbimus eum, sicuti est.* Et quisquis habet

hanc spem in eo, purificat seipsum, sicut et ille purus est. Hi praeterea sanctorum tam Veteris quam Novi Testamenti exemplis redarguuntur, qui licet de sua perseverantia et salute essent certi, in precibus tamen, aliisque pietatis exercitiis, assidui fuerunt.

VII.

Qui docent, „Fidem temporariorum a iustificante et salvifica fide non differre nisi sola duratione.“ Nam Christus ipse Matth. XIII, 20. et Luc. VIII, 13. ac deinceps, triplex praeterea inter temporarios et veros fideles discrimen manifesto constituit, quum illos dicit semen recipere in terra petrosa, hos in terra bona, seu corde bono: illos carere radice, hos radicem firmam habere: illos fructibus esse vacuos, hos fructum suum diversa mensura, constanter seu perseveranter proferre.

VIII.

Qui docent, „Non esse absurdum, hominem priore regeneratione extincta, iterato, imo saepius renasci.“ Hi enim per hanc doctrinam negant seminis Dei, per quod renascimur, incorruptibilitatem: adversus testimonium Apostoli Petri, Epist. I. cap. I, 23: *Renati non ex semine corruptibili, sed incorruptibili.*

IX.

Qui docent, „Christum nunquam rogasse pro infallibili credentium in fide perseverantia.“ Contradicunt enim ipsi Christo, dicenti Luc. XXII, 32: *Ego rogavi pro te, Petre, ne deficiat fides tua.* Et Evangelistae Iohanni testanti, Iohan. XVII, 20: Christum non tantum pro apostolis, sed etiam pro omnibus, per sermonem ipsorum credituris, orasse: vers. 11: *Pater sancte, conserva eos in nomine tuo.* Et vers. 15: *Non oro ut eos tollas e mundo, se ut conserves eos a malo.*

C o n c l u s i o.

Atque haec est perspicua, simplex, ingenua Orthodoxae de Quinque Articulis in Belgio controversis doctrinae declaratio, et errorum, quibus Ecclesiae Belgicae aliquamdiu sunt perturbatae, reiectio, quam Synodus ex verbo Dei desumptam, et Confessionibus Reformatarum Ecclesiarum consentaneam esse iudicat. Unde liquido apparet eos, quos id minime decuit, citra omnem veritatem, aequitatem, et charitatem populo inculcatum voluisse:

„Doctrinam Ecclesiarum Reformatarum de praedestinatione, et annexis ei capitibus, proprio quodam genio atque impulsu, animos hominum ab omni pietate et religione abducere; esse

„carnis et Diaboli pulvinar, arcemque Satanae, ex qua omnibus
 „insidiatur, plurimos sauciet, et multos tum desperationis, tum
 „securitatis iaculis lethaliter configat: eandem facere Deum autho-
 „rem peccati, iniustum, tyrannum, hypocritam; nec aliud esse,
 „quam interpolatum Stoicismum, Manicheismum, Libertinismum,
 „Turcismum: eandem reddere homines carnaliter securos: quippe
 „ex ea persuasos electorum saluti, quomodocunque vivant, non ob-
 „esse, ideoque eos secure atrocissima quacque scelera posse per-
 „petrare; reprobis ad salutem non prodesse, si vel omnia san-
 „ctorum opera vere fecerint: eadem doceri Deum nudo puroque
 „voluntatis arbitrio, absque omni ullius peccati respectu, vel in-
 „tuitu, maximam mundi partem ad aeternam damnationem prae-
 „destinasse et creasse: eodem modo, quo electio est fons et
 „causa fidei ac bonorum operum, reprobationem esse causam in-
 „fidelitatis et impietatis: multos fidelium infantes ab uberibus
 „matrum innoxios abripi et tyrannice in gehennam praecipitari,
 „adeo ut iis nec baptismus, nec Ecclesiae in eorum baptismo
 „preces, prodesse queant.“ Et quae eius generis sunt alia plu-
 „rima, quae Ecclesiae Reformatae non solum agnoscunt, sed etiam
 toto pectore detestantur. Quare quotquot nomen Servatoris nostri
 Iesu Christi pie invocant, eos Synodus haec Dordrechtana per
 nomen Domini obtestatur, ut de Ecclesiarum Reformatarum fide,
 non ex coacervatis hinc inde calumniis, vel etiam privatis nonnul-
 lorum, tum veterum tum recentium doctorum dictis, saepe etiam
 aut mala fide citatis, aut corruptis, et in alienum sensum detortis,
 sed ex publicis ipsarum Ecclesiarum Confessionibus, et ex hac
 orthodoxae doctrinae declaratione, unanimi omnium et singulorum
 totius Synodi membrorum consensu firmata, iudicent. Calumnia-
 tores deinde ipsos serio monet, viderint quam grave Dei iudicium
 sint subituri, qui contra tot Ecclesias contra tot Ecclesiarum Con-
 fessiones, falsum testimonium dicunt, conscientias infirmorum
 turbant, multisque vere fidelium societatem suspectam reddere
 satagunt.

Postremo hortatur haec Synodus omnes in Evangelio Christi
 symmystas, ut in huius doctrinae pertractatione, in scholis atque in
 ecclesiis, pie et religiose versentur, eam tum lingua, tum calamo,
 ad Divini nominis gloriam, vitae sanctitatem, et consternatorum
 animorum solatium accommodent, cum Scriptura secundum fidei
 analogiam non solum sentiant, sed etiam loquantur; a phrasibus
 denique iis omnibus absterneant, quae praescriptos nobis genuini
 sanctarum Scripturarum sensus limites excedunt, et protervis so-
 phistis iustam ansam praebere possint doctrinam Ecclesiarum Re-
 formatarum sugillandi, aut etiam calumniandi. Filius Dei Iesus
 Christus, qui ad dextram patris sedens dat dona hominibus, san-
 ctificet nos in veritate, eos qui errant adducat ad veritatem, ca-
 lumniatoribus sanae doctrinae ora obstruat, et fidos verbis sui
 ministros spiritu sapientiae et discretionis instruat, ut omnia ipso-

rum eloquia ad gloriam Dei, et aedificationem auditorum, cedant. Amen.

Huic capiti eadem quae prius subscribuntur nomina.

Haec omnia de Quinque Doctrinae Capitibus Controversis supra comprehensis, ita esse gesta testamur Illustrissimorum ac Praepotentium DD. Ordinum Generalium ad hanc Synodum Deputati, manuumstrarum subsignatione.

EX GELDRIA.

MARTINUS GREGORII D. Consiliarius Ducatus Geldriae, et Comitatus Zutphaniae.

Henricus van Essen Consiliarius Ducatus Geldriae, et Comitatus Zutphaniae.

EX HOLLANDIA.

Waltravus de Brederode.

Hugo Muys van Holy.

Iacobus Boelius.

Gerardus de Nieuburch.

EX ZELANDIA.

Simon Scotte Consiliarius et Secretarius Civitatis Middelburgensis.

Iacobus Campe Ordinum Zelandiae Consiliarius.

EX PROVINCIA ULTRAIECTINA.

Fredericus van Zuylen van Nyevelt.

Wilhelmus van Hardevelt.

EX FRISIA.

Ernestus ab Aylva Ordinum Frisiae Consiliarius, Orientalis Dongriae Grietmannus.

Ernestus ab Harinxma Consiliarius primarius in Curia Provinciali Frisiae.

EX TRANSISALANIA.

Henricus Hagen.

EX CIVITATE GRONINGENSI ET OMLANDIIS.

*Hieronymus Isbrants, I. U. D.**Edvardus Iacobus Clant a Stedum.**Et Illustribus ac Amplissimis DD. Delegatis a Secretis,*

DANIEL HEINSIUS.

SENTENTIA SYNODI

DE

REMONSTRANTIBUS.

EXPLICATA hactenus, et asserta, per Dei gratiam, veritate, erroribus reiectis, et dammatis, abstersis iniquis calumniis; **SYNODUS HAEC DORDRECHTANA** (quae ipsi porro cura superest) serio, obnixae et pro auctoritate, quam ex Dei verbo in omnia suarum Ecclesiarum membra obtinet, in Christi nomine rogat, hortatur, monet, atque iniungit omnibus et singulis in Foederato Belgio Ecclesiarum Pastoribus, academiarum et scholarum Doctoribus, Rectoribus et Magistris, atque adeo omnibus in universum, quibus vel animarum cura, vel iuventutis disciplina est damandata, ut missis quinque notis Remonstrantium Articulis, qui et erronei sunt, et mera errorum latibula, hanc sanam veritatis salutaris doctrinam, ex purissimis verbi divini fontibus haustam, sinceram et inviolatam, pro viribus et munere suo, conservent: illam populo et iuventuti fideliter et prudenter proponant et explicant; usumque eius suavissimum atque utilissimum, tum in vita, tum in morte, diligenter declarent: errantes ex grege, secus sentientes, et opinionum novitate abreptos, veritatis evidentia mansuete erudiant, si quando det ipsis Deus resipiscentiam, ad agnoscendam veritatem: ut saniori menti redditi, uno spiritu, ore, fide, charitate, Ecclesiae Dei, et sanctorum communioni, denuo accedant; atque tandem coalescat vulnus Ecclesiae, et fiat omnium eius membrorum cor unum et anima una in Domino.

At vero, quia nonnulli ■ nobis egressi sub titulo *Remonstrantium* (quod nomen *Remonstrantium* ut et *Contra-Remonstrantium*, **SYNODUS** perpetua oblivione delendum censet,) studiis et consiliis privatis, modis illegitimis, disciplina et ordine Ecclesiae violato, atque fratrum suorum monitionibus et iudiciis contemptis, Belgicas Ecclesias antea florentissimas, in fide et charitate coniunctissimas, in his Doctrinae Capitibus, graviter et periculose admodum turbarunt: errores noxios et veteres revocarunt, et novos procuderunt, publice et privatim, voce ac scriptis, in vulgus sparserunt, et acerrime propugnarunt: doctrinam, hactenus in Ecclesiis receptam, calumniis et contumeliis enormibus insectandi, nec modum nec finem fecerunt: scandalis, dissidiis, conscientia-

rum scrupulis, et exagitationibus, omnia passim compleverunt: quae certe gravia in fidem, in charitatem, in bonos mores, in Ecclesiae unitatem et pacem, peccata, cum in nullo homine tolerari iuste possint, in Pastoribus censura severissima ab omni aeo in Ecclesia usurpata, necessario animadverti debent; **SYNODUS**, invocato Dei sancto nomine, suae auctoritatis ex verbo Dei probe conscia, omnium legitimarum tum veterum tum recentium Synodorum vestigiis insistens, et illustrissimorum DD. Ordinum Generalium auctoritate munita, declarat atque iudicat, Pastores illos, qui partium in Ecclesia ductores, et errorum doctores sese prae-buerunt, corruptae religionis, scissae Ecclesiae unitatis, et gravissimorum scandalorum, citatos vero ad hanc Synodum, intolerae in super adversus supremi magistratus in hac Synodo publica decreta, ipsamque hanc venerandam Synodum, pervicaciae, reos et convictos teneri. Quas ob causas, primo Synodus praedictis citatis omni ecclesiastico munere interdicat, eosque ab officiis suis abdicat, et academicis functionibus etiam indignos esse indicat, donec per seriam resipiscentiam, dictis, factis, studiis contrariis abunde comprobata, Ecclesiae satisfaciant, et cum eadem vere et plene reconcilientur, atque ad eius communionem recipiantur: quod nos in ipsorum bonum, et totius Ecclesiae gaudium unice in Christo Domino nostro exoptamus. Reliquos autem, quorum cognitio ad Synodum hanc Nationalem non devenit, Synodus Provincialibus, Classibus, et Presbyteriis, ex ordine recepto, committit: quae omni studio procurent ne quid Ecclesia detrimenti vel in praesens capere, vel in posterum metuere possit. Errorum istorum sectatores spiritu prudentiae discriminent: refractarios, clamorosos, factiosos, turbatores, quam primum officiis ecclesiasticis, et scholasticis, quae sunt suae cognitionis et curae, abdicent: eoque nomine monentur, ut nulla interiecta mora, post acceptum huius Synodi Nationalis iudicium, impetrata ad hoc magistratus auctoritate, convenient, ne lentitudine malum invalescat et roboretur. Ex infirmitate, et vitio temporum lapsos, vel abreptos, et in levioribus forte haesitantes, aut etiam dissentientes, modestos tamen, sedatos, vitae inculpatae, dociles, omni lenitate, charitatis officiis, patientia, ad veram atque perfectam concordiam cum Ecclesia provocent: ita tamen, ut diligenter sibi caveant, ne quemquam ad sacrum ministerium admittant, qui doctrinae hisce synodiceis constitutionibus declaratae subscribere, eamque docere recusent: neminem etiam retineant, cuius manifesta dissensione, doctrina in hac Synodo tanto consensu comprobata violari, et Pastorum concordia, Ecclesiarumque tranquillitas denuo turbari queat. Praeterea veneranda haec Synodus serio monet ecclesiasticos omnes coetus, ut invigilent diligentissime in greges sibi commissos, omnibus subnascentibus in Ecclesia novitatibus mature obviam eant, easque tanquam zizania ex agro Domini evellant: attendant scholis et scholarum moderatoribus ne qua ex privatis sententiis

et pravis opinionibus iuventuti instillatis, postmodum Ecclesiae et reipub. pernicies denuo creetur. Denique illustrissimis et prae-potentibus DD. Foederati Belgii Ordinibus Generalibus, gratis reverenter actis, quod tam necessario et opportuno tempore, afflictis et labentibus Ecclesiae rebus, Synodi remedio clementer succurrerint, probos et fideles DEI servos in suam tutelam receperint, pignus omnis benedictionis et praesentiae divinae, verbi nempe ipsius veritatem, in suis ditionibus sancte et religiose conservatam voluerint: nulli labori, nullis sumptibus ad tantum opus promovendum et perficiendum pepercerint: pro quibus eximiis officiis largissimam a Domino et publice et privatim, et spiritualem et temporalem, remunerationem toto pectore SYNODUS comprecatur: Eosdem porro Dominos clementissimos obnixè et demisse rogat, ut hanc salutarem doctrinam, fidelissime ad verbum Dei et Reformatarum Ecclesiarum consensum a Synodo expressam, in suis regionibus solam et publice audiri velint et iubeant: arceant sub-orientes omnes haereses et errores, spiritus inquietos et turbulentos compescant: veros et benignos Ecclesiae nutritios ac tutores sese probare pergant: in personas supra dictas sententiam pro iure ecclesiastico, patriis legibus confirmato, ratam esse velint, et auctoritatis suae adiecto calculo, synodicas constitutiones immotas et perpetuas reddant.

NOMINE ET IUSSU SYNODI

Sebastianus Damman, Synodi Scriba.

Festus Hommius, Eccl. Leydensis Pastor, et Synodi Nat. Actuarius.

In testimonium Actorum, Daniel Heinsius.

A P P R O B A T I O

ILLUSTRISSIMORUM AC PRAEPO TENTIUM

DOMINORUM,

DD. ORDINUM GENERALIUM.

ORDINES Generales Foederati Belgii, omnibus, qui hasce visuri aut lecturi sunt, salutem. Notum facimus, Quum ad tollendas tristes et noxias illas controversias, quae aliquot abhinc annis cum magno reipubl. detrimento, et pacis Ecclesiarum perturbatione, exortae sunt super quinque notis Doctrinae Christianae

Capitibus, eorumque appendicibus, visum nobis fuerit, ex ordine in Ecclesia Dei, ipsaque adeo Belgica, Dordrechtum convocare Synodum Nationalem omnium Ecclesiarum Foederati Belgii; utque illa maximo cum fructu et reipubl. emolumento celebrari posset, non sine gravi molestia, magnisque impensis, ad eandem expectaverimus et impetraverimus complures praestantissimos, doctissimos et celeberrimos Reformatae Ecclesiae Theologos externos, uti ex praedictae Synodi Decretorum subscriptione, post singula doctrinae Capita videre est; delegatis insuper ex singulis provinciis ad eiusdem directionem nostris deputatis, qui in eadem ab initio usque ad finem praesentes curam gererent, ut omnia ibidem in timore Dei, et recto ordine, ex solo Dei verbo, sinceræ nostrae intentioni congruenter, possent pertractari: Cumque praedicta haec Synodus singulari Dei benedictione tanto omnium et singulorum, tam exterorum quam Belgicorum, consensu, de praedictis quinque Doctrinae Capitibus, eorumque doctoribus iam iudicaret, nobisque consultis et consentientibus sexto Maii proxime praeterito decreta et sententiam hisce praefixa promulgarit; Nos, ut exoptati fructus ex magno et sancto hoc opere (quale nunquam antehac Ecclesiae Reformatae viderunt,) ad Ecclesias harum regionum redundare queant, quandoquidem nihil nobis aequè cordi et curae est, quam gloria Sanctissimi Nominis Divini, quam conservatio et propagatio verae Reformatae Christianae Religionis (quae fundamentum est prosperitatis et vinculum unionis Foederati Belgii,) quam concordia, tranquillitas, et pax Ecclesiarum; itemque conservatio et communionis Ecclesiarum, quae sunt in hisce regionibus, cum omnibus exteris Reformatis Ecclesiis, quibus nos separare nec debuimus nec potuimus, Visis, cognitis, et mature examinatis atque expensis, praedicto iudicio et sententia Synodi, ista plene in omnibus approbavimus, confirmavimus, et rata habuimus, approbamus, confirmamus et rata habemus per praesentes: Volentes ac statuentes, ut nulla alia doctrina de quinque praedictis Doctrinae Capitibus in Ecclesiis harum regionum doceatur aut propagetur, praeter hanc, quae praedicto iudicio sit conformis atque consentanea; Mandantes atque imperantes omnibus ecclesiasticis coetibus, Ecclesiarum Ministris, Sacrosanctae Theologiae Professoribus et Doctoribus, Collegiorum Regentibus, omnibusque in universum et singulis, quos haec aliquatenus concernere queant aut attingere, ut in suorum ministeriorum et functionum exercitio eadem in omnibus fideliter et sincere sequantur, iisque convenienter sese gerant. Utque bonae nostrae intentioni plene ac per omnia ubique possit satisfieri; Denunciamus et mandamus Ordinibus, Gubernatoribus, Deputatis Ordinum, Consiliariis et Ordinibus Deputatis provinciarum Geldriae et comitatus Zulphaniae, Hollandiae, et Westfrisiae, Zelandiae, Ultraiecti, Frisiae, Transisalaniae, civitatis Groningae et Omlandiarum, omnibusque aliis Officiariis, Iudicibus, et Iustitia-

riis, ut praedicti Iudicii Synodici, eorumque quae inde dependent, observationem promoveant et tueantur, ac promovere et tueri faciant, adeo ut nullam in hisce mutationem aut ipsi faciant, aut ab aliis ullo modo fieri permittant: Quoniam ad promovendam Dei gloriam, securitatem et salutem status harum regionum, tranquillitatem et pacem Ecclesiae, ita fieri debere iudicamus. Actum sub nostro sigillo, signatione Praesidis, et subscriptione nostri Graphiarii, Hagae-Comitis, secundo Iulii, anno millesimo, sexcentesimo et decimo nono, signatum erat.

A. Ploos, ut

Et inferius

Ex mandato praedictorum Praepotentium
Dominorum Ordinum Generalium

Subscriptum

C. Aerssen.

*Eratque spatium impressum praedictum
sigillum in Cera rubra.*

10.

F O R M U L A
C O N S E N S U S

ECCLESIIARUM HELVETICARUM REFORMATARUM,

C I R C A

DOCTRINAM DE GRATIA UNIVERSALI ET CONNEXA,

ALIAQUE NONNULLA CAPITA.

P R A E F A T I O.

Quod^{a)} divinus ille Gentium Apostolus^{b)} γνησίῳ suo τέκνῳ Ti-1
motheo inculcavit serio, ut videlicet maneat in iis, quae ἐμαθὲ
καὶ ἐπιστώθῃ *didicit et de quibus fides ipsi facta est*^{*)}: id
ipsum sane deploratis his et exulceratis temporibus memoriam men-
temque nostram crebro subeat oportet. Tantoque magis, quod
tristis experientia testatur, hinc inde, non in uno veritatis capite,
ab ὑποτυπώσει sanorum verborum deslecti, et fidem semel sanctis
ex verbo Dei traditam, erroribus suppullulāntibus labem nonnullam
contrahere. Nos quod attinet, merito divinae, qua prae aliis 2
multis gentibus coelestis Pater indignos nos persecutus est, gra-
tiae et bonitati grata mente acceptum referimus, quod προεστώτας
hactenus nostros, Amplissimos inprimis Proceres, Patriae Patres,
Ecclesiae nutritios verissimos, Spiritu pietatis, sapientiae et for-
titudinis dotavit, ut quod acceperunt a maioribus ex Dei verbo
veritatis κειμήλιον religiose custodirent, pressisque, quod aiunt,
manibus tenerent, nec paterentur, ut doctrinae corruptio accessum
ad Ecclesias nostras haberet ullum. Cum vero non minor sit 3
virtus, quam quaerere, parta tueri, et Angelum ipsum Philadel-
phensis Ecclesiae inclamantem audiamus quotidie: *Eccē venio ci-
to; tene quod habes, ne quis accipiat coronam tuam*^{**)}, merito

a) Germ. add. dort.

b) Germ. der heilige Apostel.

*) 2 Tim. 3, 14. **) Apoc. 3, 11.

flexis ad Patrem Domini nostri Iesu Christi genibus, ardentem oramus, ut is difficilimis hisce temporibus praecipuum hoc πλεονέκτημα et beneficium elementer nobis servet, ad consummationem usque saeculi. Ne vero, quae alibi in capitibus nonnullis ac imprimis in doctrina de gratiae divinae amplitudine invaluerint opiniones sequiores, nostram quoque teneram iuventutem, atque inde ipsas etiam Ecclesias nostras successu temporis inficiant, neve, uti errore vix alia seges magis foeta et fertilis est, ex istis nimia indulgentia toleratis, deteriores alii subnascantur; uti alias factum esse vel Remonstrantismi triste exemplum documento esse potest: de efficaci et sacro repagulo aliquo, superiorum auctoritate et iussu, cogitandum nobis fuit. Nati hinc et unanimi consensu a nobis approbati sunt Canonēs circa doctrinam de gratia universali, et connexa, alique nonnulla capita, in quibus concinnandis id maxime operam dedimus, ut veritas et charitas, ἡ δόστη συνέγεια ambigua, quod aiunt, palma decertent. Neque vero est, cur Venerandi Fratres Exteri, quos tanquam de caetero ἰσότημον πλὶν λαχόντας fraterne colimus et suspicimus, ob testatum graves ob causas dissensum, nobis succenseant, vel schismatis ansam cuiquam praeberi dictitent. Salvum enim utrinque per Dei gratiam stat fundamentum fidei, cui utrobique ex Dei verbo aurum et argentum pretiosique lapides non pauci superstructi sunt. Salva unitas corporis mystici et Spiritus, sicut et vocati sumus in una spe vocationis nostrae. Unus nobis Dominus, una fides praecipua, et in eadem tuenda sancta conspiratio et con-
tesseratio. Unum baptismum, unus Deus et Pater omnium, qui est super omnia, et per omnia, et in omnibus nobis*). Salvum denique apud nos semper tenerrimae charitatis vinculum et compages sarta et tecta sacrosancta communionis sanctorum officia per Dei gratiam perstabunt. Quod super est, Deum, Patrem luminum pia in vota vocare non cessabimus, ut institutum nostrum salutare esse velit et iubeat, eique per Iesum Christum, fidei et salutis nostrae principem et consummatorem unicum, benedicere dignetur!

C a n o n e s.

3 I. Deus T. O. M. verbum suum, quod est *potentia ad salutem omni credenti***), non tantum per Moysen, Prophetas et Apostolos scripto mandari curavit, sed etiam pro eo scripto patenterne vigilavit hactenus et excubavit, ne Sathanae astu, vel fraude
9 ulla humana vitari posset. Proinde merito singulari eius gratiae et bonitati Ecclesia acceptum refert, quod habet, habebitque ad finem mundi sermonem propheticum firmissimum***), nec non ἱερὰ γράμματα, sacras literas†), ex quibus, pereunte coelo et terra, ne apex quidem vel iota unicum peribit††).

*) Eph. 4, 4-6. **) Rom. 1, 16. ***) 2 Petr. 3, 19. †) 2 Tim. 3, 15. ††) Matth. 5, 18.

II. In specie autem Hebraicus Veteris Testamenti Codex, 10 quem ex traditione Ecclesiae Iudaicae, cui olim *Oracula Dei commissa sunt* *), accepimus hodieque retinemus, tum quoad consonas, tum quoad vocalia, sive puncta ipsa, sive punctorum saltem potestatem, et tum quoad res, tum quoad verba *Θεόπνευστος*, ut fidei et vitae nostrae, una cum Codice Novi Testamenti sit Canon unicus et illibatus, ad cuius normam, ceu Lydium lapidem, universae, quae extant, Versiones, sive orientales, sive occidentales exigendae, et sicubi deflectunt, revocandae sunt.

III. Eorum proinde sententiam probare neutiquam possumus, 11 qui lectionem, quam Hebraicus Codex exhibet, humano tantum arbitrio constitutam esse definiunt, quique lectionem Hebraicam, quam minus commodam iudicant, configere, eamque ex LXX. seniorum aliorumque versionibus Graecis, Codice Samaritano, Targumim Chaldaicis, vel aliunde etiam, imo quandoque ex sola ratione emendare religioni neutiquam ducunt, neque adeo aliam lectionem authenticam, quam quae ex collatis inter se editionibus, ipsiusque etiam Hebraici codicis, quem variis modis corruptum esse dictitant, adhibita circa lectiones variantes humani iudicii *κρίσει* erui possit, agnoscunt: Tandemque praeter editionem Hebraeam hodiernam, alios esse codices Hebraeos in veterum Interpretum deflectentibus ab Hebraeo nostro contextu versionibus, quae etiamnum variantium olim codicum Hebraeorum indicia sint, discernunt: Atque ita fidei nostrae principium, eiusque auctoritatem sacrosanctam anceps in discrimen adducunt.

IV. Deus ante iacta mundi fundamenta in Christo Iesu, 12 Domino nostro, fecit *πρόθεσιν αἰώνιον propositum seculorum* **), in quo ex mero voluntatis suae beneplacito, sine ulla meriti operum vel fidei praevisione, ad laudem gloriosae gratiae suae elegit certum ac definitum hominum in eadem corruptionis massa, et communi sanguine iacentium, adeoque peccato corruptorum numerum, in tempore per Christum Sponsorem et Mediatorem unicum ad salutem perducendum, eiusdemque merito, Spiritus S. regenerantis potentissima virtute, efficaciter vocandum, regenerandum, et fide ac resipiscentia donandum. Atque ita quidem Deus 13 gloriam suam illustrare constituit, ut decreverit, primo quidem hominem integrum creare, tum eiusdem lapsum permittere, ac demum ex lapsis quorundam misereri, adeoque eosdem eligere, alios vero in corrupta massa relinquere, aeternoque tandem exitio devovere.

V. In gratioso autem illo Electionis divinae decreto ipse 14 quoque Christus includitur, non ut causa meritoria, vel fundamentum ipsam electionem praecedens, sed ut ipse quoque *ἐκλεκτός, electus* ***) ante iacta mundi fundamenta praecognitus, adeoque

*) Rom. 3, 2. **) Eph. 3, 11. ***) 1 Petr. 2, 4. 6.

primarium eius exequendae electus mediator, et primogenitus frater noster, cuius pretioso merito, ad conferendam nobis, salva iustitia sua, salutem, uti voluit. Scriptura enim sacra non tantum testatur electionem factam esse *secundum merum beneplacitum consilii et voluntatis divinae* *); sed etiam destinationem et dationem Christi, Mediatoris nostri, ab enixo Dei Patris erga mundum electorum amore arcessit.

16 VI. Quamobrem neque eorum suffragamur sententiae, qui docent, Deum *φιλανθρωπία*, seu praecipuo quodam generis humani lapsi amore motum Electioni praevio, voluntate quadam conditionata, velleitate, misericordia prima, uti vocant, desiderio inefficaci omnium et singulorum, conditionate saltem, si videlicet credant, salutem intendisse: omnibus et singulis lapsis Christum Mediatorem destinasse; ac demum quosdam consideratos, non simpliciter ut peccatores in Adamo primo, sed ut redemptos in Adamo secundo elegisse, hoc est, salutare fidei donum in tempore gratiose concedendum iis destinasse; atque unico hocce actu Electionem proprie dictam absolvi. Haec enim, et si quae alia hisce affinia sunt ab *ὑποτυπώσει* sanorum de Electione divina sermonum non mediocriter deflectunt. Scriptura quippe propositum Dei, miserendi videlicet hominum, non ad omnes et singulos, sed ad solos electos restringit; exclusis nominatim reprobis; veluti *Esavo*, quem Deus aeterno odio persecutus est **). Testantur eadem sacrae literae, consilium et voluntatem Dei non nutare, sed *stare immobiliter, et Deum in coelis, quaecunque vult, facere* ***).

18 Quippe Deus procul abest ab omni imperfectione humana, qualis in affectibus et desideriis inefficacibus, temeritate, poenitentia et consilii mutatione gliscit. Destinatio quoque Mediatoris Christi aequae ac salus eorum, qui ipsi ut peculium et haereditas *ἀναπαίρετος* dati sunt, ab una eademque Electione arcessitur, non ei ut fundamentum substernitur.

19 VII. Sicut ab aeterno Deo nota fuerunt omnia opera eius ****): ita in tempore pro infinita potentia, sapientia et bonitate sua hominem, operum suorum gloriam et coronidem ad imaginem suam, adeoque rectum, sapientem et iustum condidit; conditum foederi operum subiecit, et in eo suam ei communionem, amicitiam et vitam, siquidem ad nutum eius se obedientem gereret, liberaliter promisit.

20 VIII. Porro promissio illa foederi operum annexa, fuit non terrestris tantum vitae et felicitatis continuatio, sed inprimis vitae aeternae et coelestis, in coelo videlicet, siquidem perfectae obedientiae stadium decurrisset, per ineffabile gaudium in communionem Dei tum corpore tum anima transigendae possessio. Id ipsum enim non *Arbor* duntaxat vitae Adamo praefiguravit, sed

*) Matth. 11, 26. Ephes. 1, 5. 9. **) Rom. 9, 11. ***) Ies. 47, 10. Ps. 115, 3. ****) Act. 15, 18.

etiam legis potentia, quae a Christo in locum nostrum succedente completa, non aliam quam coelestem vitam in Christo, *διὰ τὸν νόμον* implente, nobis addicit, nec non opposita comminatio mortis, non temporalis duntaxat sed etiam aeternae, manifeste arguit.

IX. Quamobrem illorum sententiae nulli astipulamur, qui²² Adamo, siquidem Deo obediret, coelestis beatitudinis praemium propositum esse negant; neque aliam foederis operum promissionem quam vitae perpetuae et affluentis omni bonorum genere, quae tum in animum tum in corpus hominis in statu integrae naturae constituti competere possunt, eiusque in Paradiso terrestri fruendae agnoscunt. Hoc enim et sano sensui verbi divini repugnat, et potentiam legis per se consideratae enervat.

X. Sicut autem Deus foedus operum cum Adamo inivit²³ non tantum pro ipso, sed etiam in ipso, ut capite et stirpe, cum toto genere humano, vi benedictionis naturae ex ipso nasciturae, et eandem integritatem, siquidem in ea perstitisset, haereditaturo: ita Adamus tristi prolapsu, non sibi duntaxat sed toti etiam humano generi, *ex sanguinibus et voluntate carnis* proventuro peccavit, et bona in foedere promissa perdidit. Censemus igitur, ²⁴ peccatum Adami omnibus eius posteris, iudicio Dei arcano et iusto, imputari. Testatur quippe Apostolus *in Adamo omnes peccasse: Unius hominis inobedientia peccatores multos constitui; et in eodem omnes mori**). Neque vero ratio apparet, quemadmodum haereditaria corruptio, tanquam mors spiritualis, in univsum genus humanum iusto Dei iudicio cadere possit, nisi eiusdem generis humani delictum aliquod, mortis illius reatum inducens, praecesserit. Cum Deus iustissimus totius terrae iudex nonnisi sentem puniat.

XI. Duplici igitur nomine post peccatum homo natura, in²⁵ deque ab ortu suo, antequam ullum actuale peccatum in se admittat, irae ac maledictioni divinae obnoxius est; primum quidem ob *παράπτωμα* et inobedientiam, quam in Adami lumbis commisit: deinde ob consequentem in ipso conceptu haereditariam corruptionem insitam, qua tota eius natura depravata et spiritualiter mortua est, adeo quidem, ut recte peccatum originale statuatur duplex, imputatum videlicet, et haereditarium inhaerens.

XII. Non possumus proin, salva coelesti veritate, assen-²⁶ sum praebere iis, qui Adamum posteros suos ex instituto Dei repraesentasse ac proinde eius peccatum posteris eius *ἀνέως* imputari negant, et sub imputationis mediatae et consequentis nomine, non imputationem duntaxat primi peccati tollunt, sed haereditariae etiam corruptionis assertionem gravi periculo obiciunt.

XIII. Sicut Christus ab aeterno electus est ut Caput, Prin-²⁷ ceps et Haeres omnium eorum, qui in tempore per gratiam eius

*) (Rom. 5, 12. 19. 1 Cor. 15, 21. 22.)

- salvantur: ita etiam in tempore Novi Foederis Sponsor factus est pro iis solis, qui per aeternam electionem dati ipsi sunt ut populus peculii, semen et haereditas eius. Pro solis quippe electis ex decretorio Patris consilio propriaque intentione diram mortem oppetiit, solos illos in sinum paternae gratiae restituit, solos Deo
- 28 Patri offenso reconciliavit et a maledictione legis liberavit. Iesus enim noster *salvat populum suum a peccatis* *), qui *animam suam redemptionis pretium dedit pro multis ovibus* **) suis, *ad vocem eius attonitis* ***), pro quibus solis etiam, tanquam divinitus vocatus Sacerdos, postposito mundo, intercedit ****). Christo proin moriente soli Electi, qui in tempore *nova creatura* fiunt, proque quibus moriens ipse, tanquam piacularis victima, substitutus est *una mortui* et *peccato iustificati* censentur †): atque ita voluntas Christi morientis cum consilio Patris, non alios ipsi quam Electos redimendos dantis, nec non operatione Spiritus sancti non alios quam Electos sanctificantis, et ad vivam spem aeternae vitae obsignantis *παραγομῶς* ita convenit et amice conspirat, ut Patris eligentis, Filii redimentis, et Spiritus S. sanctificantis aequalis *περίοδος* pateat.
- 30 XIV. Atque id ipsum amplius etiam inde colliquescit, quod Christus iisdem, pro quibus mortuus est, uti salutem, ita etiam media ad salutem, spiritum inprimis regenerantem et coeleste fidei
- 31 donum, et meruit et actu confert. Testatur quippe Scriptura, Christum Dominum venisse *ad salvandum perditas oves domus Israelis* ††), *mittere* et eundem *Spiritum sanctum*, tanquam suum, regenerationis fontem †††): interque promissiones meliores Novi Foederis, quarum is factus Mediator et Sponsor est, hanc eminare, quod *legem suam*, fidei videlicet, *cordibus suorum inscripturnus sit* ††††): Venire ad Christum, per fidem videlicet, quicquid Pater ipsi dedit: Denique nos esse *electos in Christo*, ut *simus sancti et inculpati, adeoque filii per ipsum* *). Ut vero simus sancti et filii Dei, non aliunde quam a fide et spiritu regenerationis proficiscitur.
- 32 XV. Ita autem Christus vice Electorum obedientia mortis suae Deo Patri satisfecit, ut in censum tamen vicariae iustitiae et obedientiae illius, universa eius, quam per totius vitae suae curriculum legi, tanquam *servus ille iustus*, sive agendo sive pa-
- 33 tiendo praestitit, obedientia vocari debeat. Nihil enim aliud fuit Christi vita, teste quidem Apostolo **), quam perpetua quidem exinanitio, submissio et humiliatio gradatim ad extremum usque terminum, mortem videlicet crucis procedens; rotundo asserit ore Spiritus Dei Christum sanctissima vita legi et iustitiae divinae

*) Matth. 1, 21. **) Matth. 20, 24. 28. (coll. Ioan. 10, 15.) ***) Ioan. 10, 27. 28. ****) Ioan. 17, 9. Ies. 66, 22. †) 2 Cor. 5, 17. ††) (Matth. 15, 24.) †††) Ioan. 16, 7. 8. ††††) Hebr. 8, 10. *) Eph. 1, 4. 5. **) Phil. 2, 8 sqq.

pro nobis satisfecisse, et pretium illud, quo empti sumus Deo, non in passionibus duntaxat, sed tota eius vita legi conformata collocat. Morti autem vel sanguini Christi Redemptionem nostram vendicat haud alio sensu, quam quia is per passiones consummatus est. Atque ita quidem ab extremo illo terminante et nobilissimo actu, sine quo salus nostra constare non potuisset, quique omnium virtutum speculum fuit lucidissimum, denominationem facit, ut tamen a morte vitam anteactam neutiquam secludat.

XVI. Haec omnia cum ita se omnino habeant, haud sane 34 probare possumus oppositam doctrinam illorum, qui statuunt, Christum propria intentione et consilio tum suo, tum Patris ipsum mittentis, mortuum esse pro omnibus et singulis, addita conditione impossibili, si videlicet credant; omnibus impetrasse, quae non omnibus tamen applicetur, salutem, morte sua nemini proprie et actu salutem ac fidem meruisse, sed iustitiae duntaxat divinae obstaculum removisse, et Patri potestatem acquisivisse novum foedus gratiae ineundi cum universis hominibus; denique qui iustitiam Christi activam et passivam ita partiuntur, ut asserant, activam eum sibi pro sua vindicare, passivam vero demum Electis donare et imputare. Haec omnia, et si quae his similia sunt 35 apertis Scripturis et gloriae Christi, qui fidei et salutis nostrae ἀρχηγὸς καὶ τελειωτής est, repugnant, crucem eius evacuant, et per speciem augendi meriti eius, reapse illud imminuunt.

XVII. Vocatio ad salutem καὶ τοῖς ἰδοῖς, propriis tempori- 36 bus *), attemperata est. Secundum voluntatem quippe Dei modo restrictior, modo latior et communior, nunquam tamen absolute universalis fuit. Etenim quidem sub Veteri Testamento annuntiavit Deus Verbum suum Iacobo, statuta sua et iudicia Israël, non sic fecit ulli genti **). In Novo Testamento Deus pace facta in sanguine Christi, et rupto intergerino pariete, praeconii Evangelici et vocationis externae pomoeria hactenus dilatavit, ut nulla amplius διαστολή, distinctio sit inter Iudaeos et gentes, sed Deus iam est Dominus omnium, dives erga omnes ipsum invocantes ***). Neque tamen sic vel absolute universalis est. Testatur enim Christus multos esse vocatos ****), non omnes. Cumque Paulus et Timotheus Bithyniam versus Evangelii ibidem praedicandi causa contenderent, non sivit eos Spiritus Iesu †). Fueruntque, et sunt hodieque, experientia teste, innumerae myriades hominum, quibus Christus ne fando quidem unquam auditus est.

XVIII. Interim Deus etiam illis, quos per verbum ad sa- 37 lutem vocare dedignatus est, se intestatum reliquit neutiquam ††). Dedit quippe illis spectacula coeli et siderum †††). Et quod de Deo, ex naturae videlicet et providentiae operibus, cognosci pot-

*) 1 Tim. 2, 6. **) Ps. 147, 19. 20. ***) Rom. 10, 12. 13. ****) Matth. 20, 14. †) Act. 16, 7. ††) Act. 14, 17. †††) Deut. 4, 19.

- est, id ipsum, longanimitatem suam testaturus, illis revelavit*).
- 38 Neque tamen statuendum est, naturae illa et providentiae divinae opera per se sufficientia et vocationis, externae vicem fungentia organa fuisse, quibus mysterium beneplaciti seu misericordiae Dei in Christo illis innotesceret. Illico enim Apostolus addit: *Invisibilia eius e creatione mundi rebus factis anidmadversa conspici, aeternam videlicet eius divinitatem et potentiam**)*, non arcanum beneplacitum in Christo; neque etiam hunc in finem, ut inde mysterium salutis per Christum perdiscerent, sed ut sint *ἀναπολόγητοι, inexcusabiles*, quia videlicet ne residua quidem illa notitia recte usi sunt, sed cognoscentes Deum, non tamen ut
- 39 Deum glorificarent neque ei gratias egerint. Quamobrem etiam Christus Deum Patrem suum glorificat, quod *haec absconderit a sapientibus et intelligentibus, ac revelaverit infantibus***)*. Et Apostolus insuper docet: *Mysterium voluntatis Dei notificari nobis secundum beneplacitum eius quod proposuit in Christo****)*.
- 40 XIX. Ipsa quoque vocatio externa, quae per praeconium Evangelicum fit, etiam vocantis Dei respectu, seria et sincera est. Verbo enim suo serio et verissime pandit, haud equidem, quae arcana sit sua circa singulorum salutem vel exitium intentio, sed quid nostri sit officii, et quid officium illud facientes vel omit- tentes maneat. Scilicet haec Dei vocantis voluntas est, ut vocati ad se veniant, tantam salutem non negligant; atque ita venienti- bus ad se per fidem serio quoque vitam aeternam promittit. *Fidelis enim est, uti loquitur Apostolus, sermo, si nos commortui sumus, et convivemus: si patimur, etiam conregnabimus: si nega- bimus, etiam nos negabit: si infideles sumus, ille fidelis manet,*
- 41 *negare se ipse non potest†)*. Neque voluntas illa respectu eo- rum, qui vocationi non parent, inefficax est, quia semper Deus id, quod volens intendit, assequitur, demonstrationem videlicet officii, et secutam hinc vel salutem Electorum officium facientium, vel *ἀναπολογησίαν* reliquorum, officium praescriptum negligen-
- 42 tium. Spiritualis certe homo conceptum Dei internum, fidei ana- logum cum verbo Dei externo prolato, vel scripto, nullo negotio conciliat. Et quia porro Deus probat omnem veritatem, quae ex consilio eius fluit, idcirco recte dicitur etiam voluntas ipsius esse *ut omnis, qui videt Filium et credit in ipsum, habeat vitam aeter-*
- 43 *nam††)*. Quanquam hi Omnes sunt Electi soli, neque Deus ul- lum universale consilium inivit sine determinatione personarum, Christusque adeo non pro singulis, sed pro solis Electis sibi datis mortuus est: tamen hoc utique universaliter verum esse vult,
- 44 quod ex speciali et definito eius consilio consequitur. Quod vero voluntate Dei in vocatione externa universaliter ita proposita soli electi credunt, reprobi vero indurantur, id a sola gratia Dei dis-

*) Rom. 1, 19. **) ibid. vs. 20. ***) Matth. 11, 25. ****) Eph. 1, 9. †) 2 Tim. 2, 12. 13. ††) Ioan. 6, 40.

criminante proficiscitur; Electio per eandem gratiam credentibus, reprobis vero nativa malitia sua in peccato manentibus, et secundum duritiem suam et cor poenitere nescium iram sibi in diem irae et revelationis iusti iudicii Dei thesaurizantibus.

XX. Falli proin nulli dubitamus illos, qui vocationem ad salutem non sola Evangelii praedicatione, sed naturae etiam ac Providentiae operibus, citra ullum exterius praeconium expediri sentiunt, adduntque, vocationem ad salutem adeo esse *ἀδιόριστον* et universalem, ut nemo sit mortalium, quin *objective* saltem, uti loquuntur, sufficienter, sive *mediate*, eo videlicet, quod Deus Naturae lumine recte utenti gratiae lumen superadditurus sit, sive *immediate*, ad Christum et salutem vocetur; denique sine asserta absoluta universalitate gratiae, vocationem externam seriam et veram dici, vel *ἀπλότηα* et *ἐλικρίνειαν* Dei vocantis defendi posse, inficias eunt. Haec enim et S. Scripturae et experientiae omnium temporum adversantur, et Naturam cum Gratia, τὸ γνωστόν τοῦ Θεοῦ cum σοφίᾳ τῇ ἐν μυστηρίῳ, denique lumen rationis cum lumine divinae revelationis manifeste confundunt.

XXI. Qui per Evangelii praeconium ad salutem vocantur, credere non possunt, neque vocantem sequi, nisi ex spirituali morte, ea ipsa potentia, qua Deus ex tenebris lucem explendescere iussit, resuscitentur et Deus Spiritus sui flexanima gratia cordibus illorum *illucescat*, ad φωτισμὸν seu *radiationem cognitionis gloriae Dei in facie Iesu Christi**). Animalis quippe homo non recipit ea, quae sunt Spiritus Dei: stultitia ei est, neque potest cognoscere, quia spiritualiter iudicantur**). Eamque impotentiam penitissimam tot testimoniis, tot emblematis Scriptura passim convincit, ut vix alia in re sit locupletior. Moralis quidem ea impotentia dici possit, quatenus scilicet circa subiectum et obiectum morale versatur: Naturalis tamen esse simul et dici debet, quatenus homo φύσει, *natura*, adeoque nascendi lege, inde ab ortu est *filius irae****), illamque ita congenitam habet, ut eam haud aliter, quam per omnipotentem et vorticordiam Spiritus Sancti gratiam, excutere possit.

XXII. Censemus igitur, minus caste, neque sine periculo loqui illos, qui impotentiam illam credendi *moralem* vocant, ac *naturalem* dici non sustinent, adduntque, hominem, quocunque in statu constituatur, posse credere si velit, et fidem, quacunque demum ratione, esse ἐκ τῶν ἐφ' ἡμῖν; quam tamen Apostolus consignatissimis verbis *Dei donum*****) nuncupat.

XXIII. Duae sunt viae et modi, quibus Deus δικαιοκρι- τῆς iustificationem promisit, vel per opera seu facta propria in Lege, vel per obedientiam seu iustitiam alienam Christi, videlicet Sponsoris, quae ex gratia imputatur credenti in Evangelio. Ille modus est iustificandi hominem integrum: hic vero iustificandi

*) 2 Cor. 4, 6. **) 1 Cor. 2, 14. ***) Eph. 2, 2. ****) Eph. 2, 8.

- 51 hominem peccatorem et corruptum. Iuxta duplicem huncce iustificationis modum duplex etiam foedus Scriptura constituit, operum videlicet, cum Adamo primo et singulis eius posteris in ipso initum, at per peccatum irritum factum: et gratiae, cum solis Electis in Christo, Adamo secundo percutsum, quod aeternum est, nullique ἀφανισμῶ, sicuti prius illud, obnoxium.
- 52 XXIV. Caeterum posterius illud Foedus Gratiae pro diversitate temporum diversas etiam oeconomias recipit. Apostolus enim indigitans τὴν οἰκονομίαν τοῦ πληρώματος τῶν καιρῶν, *administrationem implementi temporum**), adeoque gubernationem temporis ultimi, perspicue significat, aliam fuisse oeconomiam et gubernationem temporibus τὴν προθεσμίαν seu statutum tempus praecedentibus. In utraque tamen gratiosi Foederis oeconomia non aliter electi salvati sunt, quam per *Angelum faciei***), *Agnum illum inde a iactis mundi fundamentis mactatum****), Christum Iesum, notitiam servi illius iusti, et fidem in ipsum, nec non Patrem et Spiritum eius. Christus enim heri et hodie et in secula
- 54 idem est****). Et per gratiam eius credimus nos servari eundem in modum, quo salvati sunt et illi, Patres videlicet: manentque immotae in utroque Testamento regulae: *Beati, qui illi (Filio) confidunt*†). *Qui credit in ipsum, non iudicatur; qui vero non credit, iam condemnatus est*††): *Creditis in Deum, Patrem videlicet, credite etiam in me*†††). Quod si autem sancti Patres in Christum tanquam Goël suum crediderunt, consequitur, ut etiam in Spiritum S. crediderint, absque quo nemo Iesum Dominum nuncupare potest. Et vero tot sunt fidei illius Patrum eiusdemque necessitatis in utroque Foedere clarissimae ἀποδείξεις, ut
- 56 neminem nisi volentem et lubentem latere possint. Tametsi vero illa salutaris Christi et sacro-sanctae Triadis notitia, pro oeconomia temporis illius, non ex sola promissione, sed ex umbris etiam, figuris et aenigmatibus operosius quam nunc in Novo Testamento facto opus est, hauriri et erui debuit: vera tamen, et pro divinae revelationis modulo ad procurandam electis, aspirante Dei gratia, salutem conscientiaeque consolationem sufficiens fuit.
- 57 XXV. Improbamus igitur eorum doctrinam, qui tria nobis Foedera, tota natura et medulla disparata, *Naturale* videlicet, *Legale* et *Evangelium* cudunt, atque in iisdem explicandis, eorumque differentiis assignandis adeo quidem intricate versantur, ut solidae veritatis et pietatis nucleum non parum involvant sive affligant: quique de notitiae Christi et fidei in eundem eiusque satisfactionem totamque sacro-sanctam τριάδα necessitate sub Vet. Testamenti oeconomia, aequo quam par est, laxius, neque sine periculo Θεολογεῖν nulli dubitant.

*) Eph. 1, 10. **) Ies. 63, 9. ***) Apoc. 13, 8. ****) Hebr. 13, 8.
†) Ps. 2, 12. ††) Ioan. 3, 18. †††) Ioan. 14, 1.

XXVI. Denique et nobis, quibus in praesentiarum in 58
 Ecclesia, quae Domus Dei est, dispensatio credita est et universis
 Naziraeis nostris, iisque, qui, Deo volente et moderante, in curas
 quandoque nostras succedent, ad praevertendas tristes dissidiorum,
 quibus Ecclesia Dei passim diris modis infestatur, faces, hanc
 serio legem dictam esse volumus, ut in hac mundi faece, fidei
 monitore gentium Apostolo, *depositum* fideliter custodiamus omnes,
 βεβήλους κενοφωνίας seu *profanas vocum inanitates* devitemus *),
 et cognitionis illius, quae est secundum pietatem, ελικορύνειαν et
 simplicitatem religiose custodiamus, charitatis et fidei minime fu-
 catae καλήν ξυνωρίδα, bigam pulcherrimam, retineamus constan-
 ter. Neve adeo quisquam animum inducat, sive publice sive pri- 59
 vatim proponere dubium vel novum aliquod dogma fidei, in Eccle-
 siis nostris hactenus inauditum, *Verbo Dei, Confessioni nostrae*
Helveticae, libris nostris symbolicis, et Synodi Dordracenae Ca-
nonibus repugnans, et in publica επισυναγωγῇ fratrum ex Dei
 verbo non evictum atque sancitum: Ut necessitatem inprimis san-
 ctificationis diei Dominicae non tantum ex Dei verbo sincere tra-
 damus, sed graviter etiam inculcemus, eiusque observationem in-
 stantissime urgeamus. Tandem, ut Canonem heic consignatorum 60
 ex Dei indubitato verbo repetitam veritatem in Ecclesiis iuxta
 atque Scholis, quoties occasio postulaverit, unanimiter fideliterque
 retineamus, doceamus, asseramus.

Ipse vero Deus pacis in veritate sanctificet nos totos, 61
 et integer noster Spiritus et anima et corpus ἀμέμπτως
 in adventum Domini nostri Iesu Christi servetur! Cui
 unâ cum Patre et Spiritu S. aeternus sit honor, laus
 et gloria. Amen!

*) 1 Tim. 6, 20.

FINIS.

ADDIT. 1.

CONFESSIO RELIGIONIS
CHRISTIANAE,

SACRATISSIMO IMPERATORI CAROLO V. CAESARI
AUGUSTO IN COMITIIS AUGUSTAE ANNO M. D.
XXX. PER LEGATOS CIVITATUM ARGENTORATI,
CONSTANTIAE, MEMMINGAE, ET LINDAVIAE
EXHIBITA.

*Si quis voluerit voluntatem eius obtemperare, is cognoscat de doctrina,
utrum ex Deo sit, an ego ■ me ipso loquar. Ioh. VII.*

MAGISTRATUS ET CONCILIA CIVITATUM,

Argentorati, Constantiae, Memmingae, et Lindaviae, precantur universis in Christum servatorem nostrum credentibus, incrementa sancti spiritus, et sua offerunt obsequia.

Fecit Sacratissima Caesarea Maiestas in Comitibus imperialibus, superiori anno Augustae habitis, statim dum illa auspicaretur, Principibus Electoribus, ac reliquis Principibus Sacrique Romani Imperij ordinibus, inter alia exponi, sibi cum primis in votis esse, rationem, viamque quaerere, qua grave et noxium illud circa religionem dissidium, quod Germaniam iam aliquot annos exagitasset, componeret, certamque restitueret concordiam, hacque causa se petere, serioque poscere, ut Principes Electores, ac caeteri Imperij proceres, statusque, de hisce dissensionibus, et gravi nimium dissidio, ijs etiam quae vel ecclesiastici a profanis, vel profani ab ecclesiasticis, aut utrique a sui ordinis hominibus, indigne fieri arbitrantur, suam singuli sententiam, quaeque profutura istis remedia crederent, quantum quisque cum sua id, tum Reipub. interesse novisset, Latine et Germanice conscriberent, sibi offerrent, hoc pacto non tam rebus suis, quam publicae paci consulturi, atque ad illud haud parum commo-

daturi, ut omnis istius varietatis ac scismatis caussis, rationeque tota, penitus perspectis, cognitis, atque perpensis, parari facilius omnia, et restitui possent, vivendique ratio reparari, sicut vere concors, ita Christo quoque digna. Huic petitioni tam seriae, atque urgenti, nostri, quos legatos ad ea comitia miseramus, volentes ut decebat morem gerere, curarunt capita eorum, quae apud nos tanquam Christi dogmata, sacris Evangelijs, caeterisque arcanis literis nixa, iam pridem doceri, tradique in ecclesijs religiosae plebi solent, per aliquot nostros concionatores, quos illis adiunxeramus, latine et germanice, in breve compendium, ad modum Confessionis, ita ut a festinantibus, et brevi eo tempore, quod ad haec concedebatur, fieri potuit, digeri, statimque ea S. Caesareae Maiestati, ita ut illa iusserat, obtulerunt. Eo et fidei ac religionis quam sectamur, eorumque quae apud nos ad Evangelij praescriptum reformata sunt, rationem illi nostro nomine reddere, et nostrum in eam studium simul testari conati. Cum autem post huiusce confessionis oblationem, per aliquot menses, nihil prorsus hac de re, cum his nostris legatis actum esset, idque preter spem, quam et ex literis, quibus S. C. M. comitia indixit, et ex prima illa, quam modo memoravimus propositione, initio comitiorum facta, non abs re conceperamus, tandem sub finem comitiorum, lecta est nostris legatis, praesente S. C. M. Principibus Electoribus, alijsque Principibus, et S. Imperij ordinibus, admissis etiam quibuslibet, Confutatio quaedam, quam Doctores quidam, Theologorum se titulo venditantes, iurati ministri partis adversariae, composuerant, Sacratissimaeque C. M. nobis loco responsionis ad nostram Confessionem, legendam, obtruserant. Iam nostra Confessio palam lecta non est, Doctores vero illi multorum nos in sua Confutatione insimularunt, et tanquam ea de nobis ipsi confessi essemus, memorarunt, quorum non modo in nostra Confessione nusquam meminimus, sed ne in mentem unquam venit: Deinde et ea quae confessi sumus, inverterunt pleraque omnia, praveque adductis scripturis, vanisque paralogismis oppugnarunt. Quibus scilicet rationibus, visum illis est S. C. M. in nos provocare, bonisque et religiosis omnibus, invisos et abominabiles reddere. Ne igitur nos tam impiae criminationi tacendo fidem facere, et diris istorum calumnijs, Christi veritatem quam profitemur, prodere quisquam existimaret, visum est, illam Confessionem nostram, in publicum aedere, adiuncta eius Apologia, quam nostris ecclesiastis parare nuper mandavimus. Nam religio erat, salvificam Christi doctrinam, nobis singulari adeo Dei bonitate communicatam, tantis blasphemijs non adserere, et ferre, nos horrendis adeo, sed aequae falsis criminibus notatos, publicum offendiculum con-

Apologia
huius con-
fessionis.

stitoi. Confutatores siquidem isti, per totam illam suam Confutationem, ipsissima Christi dogmata, impietatis et haereseos traducunt, nos vero secessionis a sacrosancta Catholica ecclesia, defectionis a syncera fide religioneque Christi, ad quoslibet pestilentissimos et portentosos errores, sectasque, denique et violatae S. C. M. fidei, negatique temere ac procaciter debiti obsequij, accusant, et altero quoque versu criminantur. Quo igitur Christiani nominis professores, cognoscere possitis, quam nulla vel species veri istis calumnijs insit, per Christi Iesu gloriam, cui uni hisce in rebus studemus, oramus, hanc nostram Confessionem, eiusque Apologiam, in qua optima fide Confutatorum verba et argumenta adducta sunt, legere, et ad scripturarum fidem omnia expendere, nostrasque et Confutatorum istorum rationes inter se librare velitis. Quod si exorari vos passi fueritis, certi sumus, vos cognituros, indubitata nos Christi praecepta sequi, et secundum hunc S. C. M. summo veroque studio dicto audientes esse, ut certe non solum huic Caesari nostro Clementissimo, quem post Deum in terris supremum rerum moderatorem colimus, per omnia obtemperare, sed quibuscumque etiam principibus et proceribus, ac Christianis universis, nos morigeros et officiosos praestare ex animo cupimus. Id quod tandem Deus, quantaslibet nunc calumniarum nebulas filij tenebrarum offundant, orbi etiam patefaciet, utque solet, sicut veritatem suam, ita nostram quoque innocentiam in lucem proferet. Cui ad hoc ipsum hac Confessionis, Apologiaeque nostrae aeditione servire volumus, neminem vero inhumanius attingere, nedum aspergere convicijs, quamlibet ipsi a Confutatoribus immanibus calumnijs et convicijs proscissi atque dilacerati simus. Memores enim cuius causam agimus, Apologiam nostram minime dentatam esse curavimus. Veritate namque hisce in rebus, non convicijs, victoria constat. Tum etiam nostrum est, eius quae in nobis est spei, rationem reddere cum mansuetudine, et timore, ut D. Petrus docuit. Haec vero aeditio si cui intempestiva videbitur, hunc precamur, de hoc pronunciare tantisper differat, donec lecta Apologia nostra, cognoverit, quibus modis non nos, id enim poterat utcumque ferri, sed ipsa sacrosancta Christi dogmata Confutatores illi petierint, tractarintque. Scimus profecto neminem esse, cui religio cordi est, cuique adest spiritus Christi, qui ut cognoverit, quemadmodum illi in veritatem debacchati sunt, non imminutae maiestatis Dei, teneri nos affirmaturus fuerit, si ad tantam, tamque immanem criminationem tacuissemus. Christus veritas ipsa, et pax nostra, donet, ut in ipso, profligato omni errore impietateque certam eius religionem amplexi, unum evadamus, perpetua felicitique inter nos concordia victuri. Amen.

CONFESSIONIS CAPITA.

Exordium, in quo exponitur qua ratione, quaque spe confessio exhibita sit.

De materia concionum.	Cap.	I.
De sacrosancta Trinitate, mysterioque incarnati Christi.	Cap.	II.
De iustificatione et fide.	Cap.	III.
De bonis operibus ex fide per dilectionem provenientibus.	Cap.	IV.
Cui bona opera adscribenda et quam necessaria.	Cap.	V.
De Christiani hominis officijs.	Cap.	VI.
De precibus atque ieiunijs.	Cap.	VII.
De ieiuniorum praeceptis.	Cap.	VIII.
De delectu ciborum.	Cap.	IX.
Nullum esse quaerendum in precibus et ieiunijs meritum.	Cap.	X.
Unum Deum invocandum per Christum.	Cap.	XI.
De Monachatu.	Cap.	XII.
De officio, dignitate, et potestate ministrorum in Ecclesia.	Cap.	XIII.
De traditionibus humanis.	Cap.	XIV.
De Ecclesia.	Cap.	XV.
De Sacramentis.	Cap.	XVI.
De Baptismo.	Cap.	XVII.
De Eucharistia.	Cap.	XVIII.
De Missa.	Cap.	XIX.
De Confessione.	Cap.	XX.
De cationibus et precibus ecclesiasticorum.	Cap.	XXI.
De statu et imaginibus.	Cap.	XXII.
De Magistratibus.	Cap.	XXIII.
Peroratio in qua petitur Concilium, et ratio componendi huius dissidij exponitur.		

CONFESSIO QUATUOR CIVITATUM,

Argentorati, Constantiae, Memmingae, et Lindaviae, qua Sacratissimae Caesareae Maiestati, Fidem suam in Comitij Augustanis exposuerunt.

EXORDIUM.

Iussit Sacratissima Maiestas tua, Potentissime simul ac Clementissime Caesar, ut ordines, statusque sacri Imperij,

quantum cuiusque intersit, et quisque ad tranquillandam ecclesiam Christi facturum speraverit, suam de religione, pariter et erroribus ac vitijs, quae contra illam irrepserunt sententiam, in literas utraque lingua, Latina et Germana, relatum sibi offerat, sic discutiendam, examinandamque, quo illa viam et rationem commodius inveniatur, synceram Christi doctrinam, in suum locum restituendi, erroribus universis abolitis. Huic iussioni natae ex consilio, non tam religioso, rebusque ecclesiae profuturo, quam incomparabilem illam clementiam, atque humanitatem, qua se Sacratissima Maiestas tua, toti iam orbi amabilem reddidit, resipienti atque exhibenti, morem gerere, ut par est, gestimus. Nam aliud nihil hisce in rebus unquam quaesivimus, quam ut abrogatis, quae sacrosantis Evangelij, Christique praeceptis adversantur, cum nobis, tum alijs omnibus, qui Christo nomen dederunt, puram eius doctrinam, quae sola vivifica est, sectari liceat. Proinde precamur, et quam supplicissime Sacratissimam Maiestatem tuam rogamus, eo in nos animo, quae adferemus ad reddendam eius quae in nobis est spei rationem, audire et expendere dignetur, ut de quibus nihil addubitet, id nobis ante omnia in votis esse, unicumque spectari, quo primum Deo conditori nostro, et reparatori Christo, deinde tuae quoque Sacratissimae Maiestati gratificemur, dictoque audientes nos praestemus, nec alio consilio aut spe, doctrinam a vulgari usu nonnihil variantem, amplexos esse, quam quod persuasi, sic a nobis exigere eum qui nos finxit ac refoxit, polliciti nobis quoque simus, idque propter illam eximiam laudem, qua iam pridem apud nos, religionis, pietatis et iustitiae nominibus, mirum in modum celebraris, fore tandem, ut veritatem de omnibus quae nos dudum nomine doctrinae Christi, synceriorisque religionis recepimus edocta, institutum nostrum plane probes, interque eos nos numeres, qui optima sibi fide obtemperare studuerunt. Neque enim patiebatur tantissimum illud Sacratissimae Maiestatis tuae in veritatem et aequitatem studium, tum ardens illa in Deum pietas, vel suspicari te, nobis nondum auditis, quicquam praeiudicati contra nos allaturum, minusve benevole et attente auditurum, vel cum nos audisses, nostraque religiosa tecum expensione libresses, non statim adflante suum spiritum Deo, quo ille alijs in rebus Sacratissimam Maiestatem tuam duxit tam foeliciter, animadversurum, ipsissima nos Christi dogmata esse sequutos.

DE MATERIA CONCIONUM. CAP. I.

Primum igitur cum hinc ferme decennio, Christi doctrina, singulari Dei beneficio paulo certius et luculentius

quam antea, passim per Germaniam tractari coepisset, et hinc ut alibi, ita et apud nos, pleraque religionis nostrae dogmata inter eruditos, et eos maxime, qui docendi Christum in ecclesijs locum obtinebant, publicitus iam, et indies gravius controverterentur, indeque ut necesse erat, Satana videlicet suum quoque negotium, agente, vulgus pugnantibus concionibus admodum periculose scinderetur, consyderantes quod Divus Paulus scribit, Scripturam divinitus inspiratam, utilem esse ad docendum, ad hoc, ut ubi peccatum sit, deprehendatur, ut corrigatur, ut iustitia quisque formetur, quo Dei homo absolutus evadat, iam ad omne opus bonum appositus, urgente etiam nos, omnemque moram rescindente, cum metu numinis, tum certo Reipublicae nostrae periculo, tandem mandavimus ijs, qui concionandi apud nos munere fungebantur, ut nihil aliud quam quae sacris literis aut continentur, aut certe nituntur, ■ suggestu docerent. Videbatur namque nobis haud indignum, eo in illo tanto discrimine confugere, quo confugerunt olim et semper, non solum sanctissimi Patres, Episcopi, et Principes, sed quilibet etiam privati, nempe ad auctoritatem scripturae arcanæ. Ad quam nobiliores Thessalonicensium auditum Christi Evangelium explorasse, Divus Lucas cum laude illorum memorat, in qua Paulus summo studio versari suum Timotheum voluit, sine cuius auctoritate, nulli Pontifices suis decretis obedientiam, nulli patres suis scriptis fidem, nulli denique Principes suis legibus auctoritatem unquam postularunt, ex qua demum ducendas sacras conciones, et magnum Sacri Imperij concilium Nurembergæ, anno Christi M. D. XXIII. celebratum sancivit. Si enim verum Divus Paulus testatus est, per divinam scripturam hominem Dei penitus absolvi, atque ad omne opus bonum instrui, nihil poterit is veritatis Christianæ, nihil doctrinae salutaris desyderare, scripturam qui consulere religiose studeat.

DE SACROSANCTA TRINITATE, MYSTERIOQUE INCARNATI CHRISTI. CAP. II.

Ex hæc igitur cum sacrae apud nos conciones ducerentur, ablegatis perniciosis contentionibus, ij mox quibus aliud pietatis studium erat, Christi doctrinam et certius consequuti sunt, et vita exprimere ferventius coeperunt, sicut revocati ab ijs, quae dogmatis Christi male assuta sunt, ita in ijs confirmati, quae illis existunt consentanea. Inter quae illa sunt, quae Christi ecclesia de sacrosancta triade hactenus credidit, nempe unum esse substantia Deum, Patrem, Filium, et Spiritum sanctum, nec ullum quam personarum discrimen recipere. Servatorem quoque nostrum Iesum Christum, eun-

dem verum Deum, etiam verum hominem factum, naturis quidem impermixtis, at ita in eadem persona unitis, ut in omnia secula nunquam rursus solvantur. Nec in ijs quicquam variarunt, quae ecclesia ex sacrosanctis Evangelijs docta, credit de servatore nostro Iesu Christo, ex spiritu sancto concepto, dein ex diva virgine Maria nato, demumque postquam evangelizandi munere defunctus erat, in cruce mortuo, ac sepulto, quique ad inferna descendit, et a mortuis tertio die in immortalem vitam revocatus, cumque hanc destinatis ad hoc testibus, varijs argumentis comprobasset, in coelos ad dexteram patris evectus est, unde eum expectamus iudicem vivorum et mortuorum. Interim agnoscimus eum nihilominus ecclesiae suae, usque ad consummationem seculi praesentem, hanc instaurare, sanctificare, et tanquam unice dilectam sponsam, omnigenis virtutum decoris exornare. In his quoniam nihil a patribus, nihil a communi Christianorum consensu variamus, satis fore credimus, hunc in modum nos fidem nostram esse testatos.

DE IUSTIFICATIONE ET FIDE. CAP. III.

Circa ea autem, quae de ratione, qua redemptionis per Christum factae, participes reddimur, doceri vulgo solent, deque officijs hominis Christiani, variare nonnihil a receptis pridem dogmatis, nostri coeperunt. In his quae nos secuti sumus, Sacratissimae Maiestati tuae quam simplicissime exponere, et simul ea scripturae loca, quibus huc compulsi sumus, bona fide indicare studebimus. Primum igitur cum iam aliquot annis, ad iustificationem hominis, requiri propria eius opera traditum sit, nostri hanc totam divinae benevolentiae, Christique merito acceptam referendam, solaque fide percipi docuerunt. Quo inter caetera scripturae loca, haec illos moverunt: Quotquot autem receperunt eum, dedit eis potestatem filios Dei fieri, his qui credunt in nomine eius, qui non ex sanguinibus, aut voluntate carnis, aut voluntate viri, sed ex Deo nati sunt, Ioh. cap. 1. Amen, amen dico vobis, nisi quis renatus fuerit ex integro, non potest videre regnum Dei. Iohan. 3. Nemo novit filium nisi pater, et cui voluerit filius revelare. Matt. 11. Beatus es Simon Bar-Iona, caro et sanguis non revelavit tibi. Matth. 16. Nemo potest ad me venire, nisi pater meus traxerit eum. Iohan. 6. Gratia servati estis per fidem, et id non ex vobis, Dei istud donum est, non ex operibus, ne quis gloriatur. Ipsius enim sumus figmentum conditi in Christo Iesu ad bona opera, quae praeparavit Deus, ut in eis ambulemus, Eph. 2. Etenim cum nostra iustitia, et vita aeterna, sit Deum, et servatorem nostrum Iesum Christum agnovisse, et

id adeo carnis et sanguinis opus esse nequeat, ut renasci ad hoc de integro oporteat, nec possimus ad filium, nisi trahente patre pervenire, nec patrem nisi revelante filio discere, et tam diserte Paulus scripserit, non ex nobis, non ex operibus, satis liquet, nostra opera ad hoc, ut iusti ex iniustis, quales nascimur, evadamus, nihil posse conferre, quippe qui ut natura filij irae, eoque iniusti sumus, ita nihil iustum, aut Deo gratum designare valemus, sed initium omnis nostrae et iustitiae et salutis, a miserente Deo fieri oportere, qui ex sola sua dignatione, et mortis filij sui contemplatione, primum doctrinam veritatis, et Evangelium suum, missis qui illud annuncient, offert: deinde cum homo animalis, haud possit, ut Paulus inquit, percipere quae Dei sunt, 1 Corinth. 2. facit simul oriri in tenebris cordis nostri, suae lucis radium, ut iam habere annunciato Evangelio fidem, superno scilicet spiritu de eius veritate persuasi, moxque Deum, huius spiritus testimonio freti, filiali fiducia invocare, et dicere Abba pater, valeamus, salutem inde solidam consecuturi, iuxta illud: Quisquis invocaverit nomen Domini, salvus erit.

DE BONIS OPERIBUS, EX FIDE PER DILECTIONEM PROVENIENTIBUS. CAP. IV.

Nolumus autem haec sic intelligi, quasi salutem ac iustitiam in ignavis animi cogitationibus, fideve charitate destituta, quam informem vocant, ponamus: quandoquidem certi sumus, neminem iustum aut salvum fieri posse, nisi amet summe Deum, et imitetur studiosissime. Nam quos praescivit, eosdem et praefinivit, conformes fieri imagini filij sui, sane sicut in gloria vitae beatae, ita et in cultu innocentiae consummataeque iustitiae, figmentum enim ipsius sumus, conditi ad bona opera. Atqui Deum ante omnia amare, dignoque studio aemulari, nisi qui eum plane noverit, et de quo sibi quaeque optima polliceatur, potest nemo. Iustificari ergo, hoc est, ut iusti, ita salvi evadere, iustitia enim, ipsa nostra salus est, aliter prorsus nequimus, quam si fide cum primis donemur, qua Evangelio credentes, eoque persuasi, Deum nos in filios adoptasse, paternamque benevolentiam in sempiternum nobis exhibiturum esse, toti ab ipsius nutu pendeamus. Hanc fidem vocat D. Augustinus libro de fide et operibus, evangelicam, efficacem videlicet per dilectionem. Hac demum regeneramur, et restituitur in nobis imago Dei. Hac cum perversi nati sumus, nostris cogitationibus a puero ad malum tantum pronis, evadimus boni, rectique. Nam hinc uno Deo fonte honorum perenni, copioseque effluo, ipsi abunde saturi, mox alijs nos deos quosdam, id est, germanos Dei filios, per

dilectionem illorum commodis pro virili studentes, exhibemus. Etenim qui diligit fratrem suum, in lumine manet, et ex Deo natus est, totus novo, ac simul veteri praecepto de dilectione mutua deditus. Et haec dilectio, totius legis impletio est, dicente Paulo: Tota lex in uno verbo completur, nempe hoc: Diliges proximum tuum ut teipsum, Gal. 5. Nam quicquid lex Dei tradit, huc spectat, hoc unum requirit, ut tandem ad Dei imaginem solidam reformemur, per omnia boni, usibusque hominum et expositi, et accommodati, id quod plane fieri nequit, nisi simul omni virtutum genere simus ornati. Quis enim ad veram ecclesiae aedificationem omniumque solidam utilitatem, hoc est, iuxta legem Dei, et in gloriam Dei omnia instituat et perficiat, id quod est munus Christiani. 1 Cor. 10. nisi ordine et recte singula, et cogitet, et dicat, et gerat, habeatque ideo universum virtutum chorum plane domesticum.

CUI BONA OPERA ADSCRIBENDA, ET QUAM NECESSARIA. CAP. V.

Lib. Arbi-
trium.

Atvero cum spiritu Christi aguntur, qui filij Dei sunt, potius quam agant, Rom. 8. et ex illo, et per illum, et in illum sunt omnia, Rom. 11. non debent alij quam huic ipsi spiritui omnium virtutum largitori uni transcribi, quaecunque pie, recteque gesserimus. Utcunque ille nos nequaquam cogat, verum ducat volentes, efficiens nimirum in nobis, et velle, et operari. Phil. 2. Unde scite Divus Augustinus scripsit, sua in nobis Deum opera remunerare. His bona opera, tam non rejicimus; ut prorsus negemus quenquam plene posse salvum fieri, nisi huc per spiritum Christi evaserit, ut nihil iam bonorum operum in eo desyderetur, ad quae quidem Deus illum condidit. Sumus enim diversa eiusdem corporis membra, unde nec eadem singuli officia habemus. 1 Corinth. 12. Legem siquidem impleri adeo necesse est, ut coelum et terra citius transitura sint, quam possit ex illa iota unum, vel minimus apiculus remitti. Quia tamen Deus solus bonus est, et ex nihilo omnia condidit, nosque spiritu suo penitus novos facit, agitque totos, in Christo enim non nisi nova creatura valet, nihil potest horum adscribi viribus humanis, faterique oportet, omnia esse Dei nobis ultro, nec ullo nostro merito faventis, et benevoli mera dona. Ex his iam cognosci abunde potest, quid credamus iustificationem esse, per quem nobis contingere, quaque demum ratione a nobis percipi, tum quibusnam scripturis, ut ita credamus, simus adducti. Tametsi enim ex plurimis paucas citavimus, ex his paucis tamen, cuivis vel medioeriter in scripturis versato, satis superque manifestum est, huius ge-

neris sententias, quibus nobis nihil nisi peccatum et perditio, ut Hosea inquit, Domino autem omnis nostra et iustitia et salus tribuitur, legentibus illas passim occurrere.

DE CHRISTIANI HOMINIS OFFICIIS. CAP. VI.

Iam et illud obscurum esse haud poterit, quatenam sint Christiani hominis officia, quibusque actionibus potissimum intentum esse conveniat. Hisce nempe omnibus, quibus proximis suis, quisque pro se commodare queat. Primum quidem ad vitam aeternam, ut et illi cognoscere, colere, et revereri Deum incipiant, dein etiam ad praesentem, ne quid desyderent rerum, quas corporis quoque necessitas poscit. Quemadmodum enim universa lex Dei, quae totius iustitiae absolutissima praeceptio est, in hoc uno dicto, Diliges proximum tuum sicut teipsum, summatur Ro. 13. ita in huiusmodi dilectionis praestatione, omnem summari et absolvi iustitiam necesse est. Unde inter Christiani hominis munera, nihil omnino numerandum est, quod non momentum aliquod, rationibus proximi adferat, et hoc sane amplius quodque opus ex officio Christiani fuerit, quo plus ex eo utilitatis ad proximos pervenerit. Ea propter, post functiones ecclesiasticas, inter praecipua Christiani hominis officia ponimus, administrationem Reipub. administrantibus eam esse morigeros, nam haec ad publicam utilitatem referunt, curam quae impenditur uxori, liberis, atque familiae, honorem qui exhibetur parentibus, quod sine his vita hominum consistere nequeat, bonarum denique artium, omniumque honestarum disciplinarum professiones, quo absque harum cultu maximis, et humano generi proprijs bonis destitui necesse sit. In his tamen, et quibusvis alijs humanae vitae munijs, nihil cuiquam temere arripiendum est, sed religiose videndum, quo vocet Deus. Id demum cuiusque officium fuerit, hoc autem praestabilius, quo maiorem hominibus commoditatem attulerit.

DE PRECIBUS ATQUE IEIUNIIS. CAP. VII.

Precationes vero et religiosa ieiunia, actiones nihilominus sanctissimas, quaeque Christianos plurimum deceant, habemus, ad quas Ecclesiae nostri diligentissime auditores suos inhortantur. Verum namque ieiunium, quasi quaedam vitae praesentis, et malis cupiditatibus semper obnoxiae, abdicatio, et futurae, perturbationumque liberae, meditatio est. Precatio autem, animi in Deum subvectio, taleque cum illo colloquium, ut nulla alia res, coelestibus affectibus tantopere incendat, et ad Dei voluntatem mentem potentius conformet. Quamlibet autem sanctae, et Christianis necessariae istae

Quid ieiunium et precatio.

functiones sunt, cum tamen illis non tam servitur proximo, quam paratur homo ut cum fructu servire proximo queat, sanctae doctrinae, pijsque hortamentis, et monitionibus, tum etiam alijs officijs, a quibus statim proximus aliquid percipit commodi, praeferendae non sunt. Unde de servatore legimus, quod noctu precationi, die autem doctrinae et sanandis aegrotis, operam dederit. Ut enim dilectio fide et spe maior est, ita quae proxime hanc referunt, certam nimirum hominibus utilitatem adferentia, cunctis alijs sacris functionibus, anteponenda credimus. Unde D. Chrysostomus scripsit, ieiunium in choro virtutum, ultimum locum sortiri.

DE IEIUNIORUM PRAECEPTIS. CAP. VIII.

Atvero quoniam rite atque cum fructu, vel precari, vel ieiunare, nullae nisi ardentiores, et superno afflatu peculiariter incitatae mentes, possunt, credimus praestare exemplo Apostolorum ac superioris puriorisque ecclesiae, sanctis exhortationibus ad haec invitare, quam ea extorquere praeceptis, ijs praesertim, quae peccatis obligant, id quod sibi permiserunt posteriores, cum iam ordo sacerdotum haud parum degenerasset. Sic et locum, tempus, modum, tum precandi, tum ieiunandi, malumus sancto spiritui, sine quo rite nec precari, nec ieiunare quisquam potest, arbitranda relinquere, quam certis praescribere legibus, maxime quas sine piaculo transgredi non liceat. Propter iuniores tamen et imperfectiores, certum ad precandum et ieiunandum tempus, modumque constitui, quo ad haec velut sanctis progymnasmatibus praeparentur, nostri haudquaquam improbant, si modo id fiat citra obstructionem conscientiae. In hanc vero sententiam, praeterquam quod cum natura harum actionum, omnis ingrata compulsio pugnet, id nos deduxit, quod nec Christus ipse, nec Apostoli, huiuscemodi praeceptorum usquam meminerunt. Quod et D. Chrysostomus testatur: Vides inquit, quia vita recta, magis omnibus caeteris iuvat. Rectam autem vitam appello, non ieiunandi laborem, nec cilicij aut cineris lectulum, sed si pecuniam non aliter quam oporteat, despicias, si charitate ardeas, famescentes pane tuo nutrias, si superior ira sis, si gloriam inanem non concupiscas, si invidia non detinearis. Haec enim ipsius documenta sunt. Etenim non dicit ieiunium suum iste imitandum, quamvis quadraginta illos dies possit proponere, sed discite a me, quoniam mitis sum et humilis corde. Imo vero contra, omne, inquit, quod apponitur vobis edite. Sed nec veteri populo ullum solemne et statum, praeter unius diei ieiunium, indictum legimus. Nam quae a Prophetis et regibus instituta scriptura testatur, constat non fuisse stata, sed suo tantum

tempore indicta, cum id certae scilicet calamitates, vel imminentes, vel iam prementes, poscerent. Quandoquidem igitur scriptura, ut D. Paulus diserte affirmat, omni bono opere instruit, ignorat autem haec praeceptis extorta ieiunia, non videmus, qui Apostolorum successoribus licere potuerit, tanto ecclesiam tamque periculoso onere gravare. Certe Irenaeus testatur, olim variam et liberam fuisse ieiuniorum apud Ecclesias observationem, uti legitur lib. Ecclesiast. hist. octavo, cap. 14. In eodem libro meminit Eusebius, quendam Apollonium scriptorem ecclesiasticum inter caetera, etiam hoc argumento Montani haeretici doctrinam confutasse, quod primus ieiuniorum leges imposuerit. Adéo putabat istuc sanam Christi doctrinam profitentibus indignum. Inde Chrysostomus alicubi ait: Honestum ieiunium, sed nemo cogatur: Et alibi non potentem ieiunare hortatur, ut abstineat a delitijs, idque adfirmat haud magno a ieiunio intervallo distare, validumque esse telum ad reprimendum furorem diaboli. Ad haec, ipsa quoque experientia plus nimio comprobat, ita ieiuniorum praecepta pietati plurimum obfuisse. Ut igitur satis constare nobis visum est, proceres ecclesiae hanc potestatem, ieiunia sic indicendi, ut peccati conscientias obstringeret, praeter scripturae auctoritatem sumpsisse, ita solvi conscientias hisce laqueis permisimus, sed per scripturas, maxime autem Paulinas, quae haec mundi elementa a Christianorum cervicibus singulari studio submovent. Neque enim leve apud nos momentum, habere debuit illud Pauli: Ne quis igitur vos iudicet de cibo aut potu, aut delectu diei festi, aut novilunii, aut sabbathorum. Et rursus: Itaque si mortui estis cum Christo ab elementis mundi, quid tamquam viventes decretis tene-mini? Si etenim D. Paulus, quo nemo unquam Christum certius docuit, in eam nos libertatem rerum externarum, per Christum adsertos contendit, ut non modo nulli creaturae ius permittat, eos, qui Christo credunt, vel illis quidem ritibus et observationibus, gravandi, quos tamen Deus ipse instituit, et suo tempore prodesse quoque voluit, sed etiam denunciat a Christo excidisse, factumque eis Christum ocio-sum, qui se his addici patiantur, quid iam putamus sentien-dum sit de praeceptionibus, quas non solum citra omne ora-culum, verum etiam absque ullo imitabili exemplo, ex se ho-mines commenti sunt, quaeque ideo non egena tantum et infirma, sed noxia etiam, non elementa, hoc est, sacrae disciplinae rudimenta, sed omnis verae pietatis impedimenta plurimis fuere? Quanto iniustius erit, quenquam sibi hanc potestatem in Christi clerum sumere, ut huiusmodi eum ser-vitute premat, quantumque a Christo nos remotiores fecerit, si illis nos subiecerimus? Quis enim non videat gloriam Chri-sti, cui nos decet totos vivere, quos ille sibi, idque sanguine

Col. 2.

suo, totos redemit, vindicavitque, plus obscurari, si praeter eius auctoritatem, ijs legibus conscientiam nostram obstringimus, quae inventa hominum sunt, quam quae authorem habent Deum, etiamsi suo duntaxat tempore servandae? Minus profecto est iudaizare, quam ethnizare. Ethnicorum autem est, leges colendi Deum recipere, quae inconsulto Deo, ex humano tantum ingenio profectae sunt. Quare si uspiam alibi, hic certe locum habet illud D. Pauli: Empti estis precio magno, nolite fieri servi hominum.

1 Cor. 7.

DE DELECTU CIBORUM. CAP. IX.

Hac eadem de caussa, remissus est et delectus ille ciborum in certos dies indictus, quem D. Paulus doctrinae daemoniorum attribuit, scribens Timotheo. Nec firmum est, quod haec quidam in solos Manichaeos, Encratitas, Tatianos, et Marcionitas dicta contendunt, qui in totum aliquibus ciborum generibus, et nuptijs interdixerunt. Apostolus damnavit hoc loco eos, qui iubent abstinere a cibis, quos Deus creavit ad sumendum etc. Iam qui etiam in certos duntaxat dies cibos aliquos sumere prohibent, ij iubent nihilominus abstinere a cibis, quos Deus creavit ad sumendum, daemoniorumque doctrinae affines existunt, id quod ex caussa quoque liquet, quam Apostolus subiecit, Nam quicquid, inquit, creavit Deus, bonum est, et nihil reiiciendum, quod cum gratiarum actione sumitur. Nulla siquidem tempora excipit, quamvis frugalitati, temperantiae, ac etiam selectis carnis castigationibus, iustisque ieiuniis nemo illo impensius faverit. Servanda sane est Christiano frugalitas, sed iugis, castiganda nonnunquam caro, imminuto solito dimenso, sed ad id ciborum vilitas, modusque potius, quam species aliquid conferet. Iustum denique ieiunium, identidem suscipere Christianos convenit, sed quod non certorum, verum omnium ciborum, nec horum tantum, sed simul deliciarum vitae huius quarumlibet, abstinentia sit. Quale enim hoc ieiunium, quae abstinentia, speciem tantum mutare lautitiarum, id quod etiam qui hodie religiosiores habentur, solent, cum D. Chrysostomus non agnoscat esse ieiunium, si in totum etiam sine cibis, et ad vesperam usque permaneamus, nisi cum abstinentia ciborum, a noxijs quoque continentiam exhibeamus, et circa spiritualium rerum studium, multum ocij impendamus?

NULLUM ESSE QUAERENDUM IN PRECIBUS ET IEIUNIIS MERITUM. CAP. X.

Deinde et hoc ecclesiae nostri circa ieiunia et preces emendandum docuerunt, quod vulgo homines doceri so-

lent, nescio quid meriti et iustificationis, hisce sibi actionibus quaerere. Gratia enim per fidem sicut salvi, ita et iusti reddimur. Et de operibus legis, inter quae et preces et ieiunia numerantur, sic scripsit Paulus: Christus vobis factus est ociosus, quicumque per legem iustificamini, a gratia excidistis. Nos enim spiritu et fide, spem iustitiae expectamus. Precandum igitur est, sed ut a Deo accipiamus, non ut illi hinc quiequam conferamus. Ieiunandum ut precemur expeditius, carnemque in officio contineamus, non ut apud Deum aliquid nobis mereamur. Hunc solum finem, usumque precum et ieiuniorum, et scriptura, et Patrum cum scripta tum exempla praescribunt. Ad haec sic res nostrae habent, ut si etiam tanta cum religione precari et ieiunare possemus, demum omnia quaecunque Deus nobis iniunxit, perficere, ut amplius nihil a nobis requiri posset, quod hactenus nemo mortalium unquam praestitit, adhuc tamen fateri oporteret, nos servos esse inutiles. Quid igitur nobis meriti fingemus?

Gal. 5.

UNUM DEUM INVOCANDUM PER CHRISTUM.

CAP. XI.

Reiectus est et alius circa haec abusus, quod quidam precibus et ieiunijs, Deiparam quoque virginem Mariam, aliosque divos sic demereri volunt, ut per eorum intercessionem et merita, cum animae, tum corporis malis liberentur, bonisque omne genus cumulentur. Docent enim nostri concionatores, unicum Patrem in coelis per Christum unicum mediatorem invocare, orareque omnia, qui ut ipse testatus est, nihil nobis denegabit, quod fide modo ipsum, et in nomine Christi oraverimus. Cum itaque Paulus unum hunc hominem Iesum Christum, Dei et hominum mediatorem praedicet, et nemo nostri amantior esse possit, nemo item apud Patrem plus valere, hortari nostri solent, hoc uno apud patrem conciliatore et intercessore satis habere. Dei autem parentem sacratissimam virginem Mariam, divosque omnes, iubent summo studio colere, sed quod tum demum praestaturi simus, cum ijs rebus, quae ipsis cum primis cordi sunt, studuerimus, nempe innocentiae et pietati, quarum illi nobis tam egregia exempla praetulerunt. Cum enim Deum ex toto corde, tota anima, omnibusque viribus Divi omnes amant, haud est quod illis gratius praestemus, quam ut pariter cum eis Deum, quam ardentissime et diligamus, et emulemur. Meritis enim suis illi, nec propriam salutem adscribunt, nedum nos per ea iuvare, unquam in animum inducunt. Singuli cum hic agerent cum Paulo dicebant: Vitam autem quam nunc vivo in carne, per fidem vivo filij

1 Tim. 2.

Dei, qui dilexit me, et tradidit semetipsum pro me. Non aspernor gratiam Dei. Si iam ipsi gratiae Dei, et redemptioni Iesu Christi, omnia accepta retulerunt, nulla re magis eis gratificabimur, quam si et nos hisce praesidijs nitamur.

DE MONACHATU. CAP. XII.

Eadem vero caussa, quod omnis nostra iustificatio constat fide in Iesum Christum, unde libertas nobis facta est rerum externarum omnium, monachatus quoque vincula laxari apud nos permisimus. Videbamus enim hanc a D. Paulo Christianorum libertatem ubique graviter vindicari, qua quisque pro se certus ab uno Christo Iesu domino nostro, omnem iustitiam et salutem petendam, certus etiam rebus vitae huius quibuslibet, semper sicut in utilitatem proximorum, ita in gloriam Dei utendum esse, se et sua omnia, sancto Christi spiritui, verae adoptionis et libertatis largitori, arbitranda, moderanda, et cum in usus proximorum, tum gloriae Dei illustrationem, instituenda, exhibendaque, libere permittat. Hanc cum libertatem retinemus, praestamus nos servos Christi, cum hominibus eam prodimus, ipsorum nos inventis addicentes, a Christo ad homines, velut fugitivi, deficimus. Id quod hoc magis impie facimus, quo minus nos vulgari precio Christus sui iuris fecit, qui nos sibi ab exitiabili satanae servitute sanguine suo vindicavit. Et haec caussa est, cur D. Paulus scribens Galatis, tantopere detestatus sit, quod illi ceremonijs legis, licet divinae, se addixissent, cum id tamen quod et supra ostendimus, multo excusatius esset, quam earum se iugo permittere, quas ex se confinxerunt homines. Scripsit enim, et ex vero, qui ceremoniarum illarum iugum admisissent, eos aspernari gratiam Dei, mortemque Christi pro nihilo habere. Et inde ait se metuere, ne frustra erga eos laboraverit, hortaturque, ut in libertate, quae eos Christus liberasset, stare velint, neque rursus iugo servitutis implicari. Iam constat, monachatum nihil aliud esse quam servitutem humanarum traditionum, et plane huiusmodi, qualem nominatim Paulus, locis quos adduximus, damnavit. Omnino enim qui monachatum profitentur, inventis illis hominum spe meritorum sese devovent. Unde tantum piaculum faciunt, ab illis se ad Christi libertatem recipere. Proinde cum tam corpus quam spiritus noster Dei sint, idque duplici
 1 Cor. 6. nomine, conditionis et redemptionis, haud potest Christianis licere se monasticae isti servituti mancipare, multo minus quam servis prophanis, suos mutare dominos. Ad haec, inficiari non potest, per huiusmodi mancipationem et vota vendendi mandatis hominum, necessitatem, ut semper solet, in-

duci transgrediendi legem Dei. Lex siquidem Dei requirit, Mat. 5. ut Christianus, magistratui, parentibus, propinquis, ac alijs quibuslibet, quos illi Deus proximos fecerit, et ei iuvandos adduxerit, pro virili inserviat, quocunque id in loco, aut tempore, modove usus illorum poposcerit. Tum illud vivendi genus amplectatur, quo rationibus proximorum praecipue consulere valeat, nec coelibatum deligat, nisi datum sit propter regnum coelorum, hoc est, caussa promovendae pietatis gloriaeque Dei, seipsum castrare, matrimonio abdicato. Nam stat edictum illud Dei per Paulum promulgatum, quod nulla hominum vota possunt reddere iritum: Propter supra vitanda, quisque (neminem excipit) suam uxorem habeat, et unaquaeque suum maritum. Neque enim capiunt omnes verbum illud, de coelibatu propter regnum coelorum suscipiendo, ut testatur Christus ipse, quo nemo, vel quid valeat ingenium humanum, vel quid placeat Patri, et novit certius, et tradidit fide meliore. Iam palam est votis illis monasticis, certo hominum generi sic mancipari eos, qui illa suscipiunt, ut iam nec magistratui, nec parentibus, nec ullis hominibus (uno coenobiarcha excepto) morigeros et officiosos se praestare, aut facultatibus suis subvenire liceat, minus omnium vero uxorem ducere, etiamsi quam maxime urantur, et ideo in quaevis vitae dedecora, necessario prolabantur. Cum itaque perspicuum sit, vota ista monastica hominem, servitute Christi solutum, servituti non tam hominum, quam Satanae obnoxium facere, transgrediendique legem Dei necessitatem quandam, uti omnium humanarum traditionum natura est, inferre, ac ideo aperte cum iussis Dei pugnare, merito credimus ea irritanda esse, quando non scripta solum, sed et naturae lex rescindendam fidem iubeat, si servata bonis moribus officiat, nedum religioni. Proinde nemini obsistere potuimus, qui vitam monasticam, indubitata iam Satanae servitutem, cum Christiana mutare voluisset. Sicut nec alijs ex ordine ecclesiastico, qui ductis uxoribus, genus vitae amplexi sunt, a quo proximis plus commodi, maiorque vitae honestas, quam ab eo in quo erant, expectari potest. Denique nec eos qui apud nos, in verbi Dei ministerio, perseverarunt, arcere a iure coniugii, quicquid castitatis voverint, ob memoratas causas, nobis permisimus, cum divus Paulus praecipuus verae castitatis assertor, Episcopum quoque recipiat maritum. Iure etenim omnibus humanis legibus, hanc unam divinam, propter supra vitanda, unusquisque suam habeat uxorem etc. anteposimus. Quae certe lex, quod reiecta tamdiu fuit, omnia, quamvis infanda libidinis genera (honus sit auribus S. M. tuae optime Caesar) nimis quam horrende in ordinem ecclesiasticum inundarunt, adeo, ut nullum sit hodie mortalium genus, hoc nomine magis abominabile.

DE OFFICIO, DIGNITATE, ET POTESTATE MINISTRO-
RUM IN ECCLESIA. CAP. XIII.

- De ministerio et dignitate ordinis ecclesiastici docetur apud nos, primum, non esse in Ecclesia potestatem nisi ad aedificationem. Deinde neminem huius ordinis aliter debere aestimari, quam Paulus sc, Petrum, Apollo et similes aestimari voluit, nimirum ut Christi ministros, et oeconomos mysteriorum Dei, a quibus hoc praecipue requiri conveniat, ut fides quisque reperiatur. Hi claves habent regni coelorum, ligandi et solvendi, peccata remittendi et retinendi potestatem, sic tamen, ut nihil nisi Christi ministri sint, cuius hoc ius solius et proprium est. Ut enim unus est qui potest innovare animos, ita solus quoque est, qui sua virtute coelos hominibus reserat, peccatisque solvit. Quod utrumque nobis tum demum contingit, cum datur animis innovari, habereque iam nostrum *πολίτευμα* in coelis. Ministrorum partes sunt, verbo plantare et rigare, quod utrumque per se nihil efficit, qui incrementum dat, Deus est. Ex se enim nemo idoneus est quicquam huiusmodi cogitare, tanquam ex se. Verum quod idoneus quis ad haec fuerit, id ex Deo est, qui quos vult facit ministros novi foederis, ut homines de Christo rite persuasos, huius vere participes reddant, nec mortuam literam, hoc est, doctrinam quae foris tantum perstrepat, animum vero non immutat, sed spiritum simul vivificantem, corque renovantem, administrent. Et sic demum cooperarii Dei sunt, coelum vere aperiunt, peccata remittunt. Hinc est quod Christus, cum hanc potestatem Apostolis traderet, flavit in eos, dixitque: Accipite spiritum sanctum: et tum quidem subiecit, Quorumcunque remiseritis peccata illis remittuntur. Esse itaque missos divinitus, (quomodo enim praedicabunt, nisi mittantur) hoc est, facultatem et animum annunciandi Evangelij, pascendique gregem Christi, tum cooperantem, hoc est, persuadentem cordibus, spiritum accepisse, id demum idoneos riteque unctos Ecclesiae ministros, Episcopos, Doctores et pastores constituit. Reliquae virtutes, quibus huius ordinis homines ornatos esse addecet, enumerat D. Paulus. Ad hunc itaque modum, qui missi, uncti, ornatique sedulam gregis dominici gesserint curam, et pascendo illum bona fide laboraverint, episcoporum, presbyterorum, et pastorum numero habendos, duplicique honore dignos agnoscimus, quorumque iussa, quivis Christianus, summa promptitudine capessere debeat. Qui autem diversis rebus dediti sunt, diverso item ipsi se loco collocant, et nomine insigniunt. Nullius tamen vita sic offendere debet, ut si e Mose, vel Christi cathedra, hoc est, ex lege vel Evangelio quid dixerit, id amplectendum sibi Christiani dubitent. Aliena vero si
- 2 Cor. 12.
- 1 Cor. 3.
- Cor. 3.
- Rom. 10.
- 1 Tim. 3.
Tit. 1.

qui adferant, est ovium Christi, talium vocem non audire. Ioan. 10.
 In prophanis autem rebus qui potestatem acceperunt, ut a Deo illa ordinata est, ita Dei ordinationi resisteret, qui his nollet esse dicto audiens, in ijs rebus quae cum iussis Dei non pugnant. Calumnia igitur est, quod nostros quidam criminantur, ecclesiasticorum iurisdictionem labefactare. Quam enim hi temporariam habent, ea nunquam per nostros impedita est. Spiritualem vero, qua verbo Dei conscientias expedire, et Evangelio Christi fideliter pascere debent, saepe imploraverunt, tam abest ut ei unquam restitissent. Quod autem ecclesiastarum quorundam doctrinam non sustinimus, et pro nostra necessitate alios in horum locum substituimus, aut certe per episcoporum praefectos exautoratos retinimus, in caussa fuit, quod hi, pastoris nostri vocem pure annunciarunt, illi, autem, alienorum. Etenim cum ventum est ad negocium Evangelij et doctrinae sanae, converti totos oportet ad episcopum animarum nostrarum Iesum Christum, et alienorum vocem neutiquam admittere, quicumque Christo vere credimus. In eo nemini fieri iniuria potest, siquidem vera sunt illa Pauli: Omnia namque vestra sunt, sive Paulus, sive Apollo, sive Cephas, sive mundus, sive vita, sive mors, sive praesentia, sive futura. Omnia namque vestra sunt, vos autem Christi, Christus vero Dei. Certe si Petrus et Paulus cum toto mundo hactenus nostri sunt, nos vero haudquaquam illorum, sed Christi, et quidem sicut ille patris, nempe ut ipsi uni vivamus quanti sumus, in hoc quibuslibet tanquam nostris utentes, nemo sane ecclesiasticorum iure de nobis, quasi parum ipsi obtemperemus, queri poterit, dum constiterit Dei nos voluntatem sequi. Haec apud nos de officio, dignitate et authoritate ministrorum ecclesiae docentur, quibus ut fidem haberemus, loca scripturae quae adduximus, et his similia nos persuaserunt.

1 Cor. 3.

DE TRADITIONIBUS HUMANIS. CAP. XIV.

Porro de traditionibus patrum, quasve hodie episcopi et ecclesiae sanciant, sic habet nostrorum sententia. Nullas traditiones inter humanas, eas quidem, quae in scripturis damnantur, numerant, nisi quae cum lege Dei pugnant, quales sunt, quae de cibo, potu, tempore, alijsque rebus externis, conscientiam obstringunt, quae matrimonio, ijs quibus illo ad honeste vivendum opus est, interdiciunt, et huius farinae reliqua. Nam quae cum scriptura consonant, et ad bonos mores, utilitatemque hominum institutae sunt, tametsi in scripturis ad verbum expressae non sint, nihilominus cum ex praecepto dilectionis, quae omnia quam decentissime instituit, dimanant, divinae potius quam humanae, merito ha-

- 1 Cor. 11. bentur. Huius ordinis erant illa Pauli, ne mulieres apertis capitibus, viri obvelatis orarent in Ecclesia, ut communicaturi se invicem expectarent. Ne quis linguis in coetu loqueretur sine interprete, ut Prophetæ citra confusionem, prophetias suas in medium adferrent, a sedentibus dijudicandis.
- 1 Cor. 14. Tales multas sane ecclesia hodie iure observat, et pro occasione quoque condit novas, quas qui reiecerit, is non hominum, sed Dei, cuius traditio est, quaecunque utilis est, auctoritatem contemnit. Quicquid enim verum, vel dicitur, vel scribitur, illo donante dicitur et scribitur, qui est ipsa veritas, ut divus Augustinus pie scripsit. De eo autem saepe disputari solet, quae traditio prosit, quae secus, hoc est, quae pietatem promoveat, quae remoretur. Sed qui nihil sui quaesierit, atque utilitati publicae se penitus consecraverit, is nullo negotio videbit, quatenus legi Dei respondeant, quae minus. Porro cum Christianorum res sic habeant, ut et iniurijs iuventur, ne iniquis quidem legibus, contabatur parere Christianus, modo nihil iubeant impium, iuxta illud Christi: Si quis te adegerit ad miliarium unum, ito cum eo duo. Sic certe Christianus omnia omnibus fieri debet, ut nihil non in gratiam et usum hominum, et pati et facere studeat, quod modo Dei iussis non adversetur. Hinc fit, ut civilibus legibus, quae cum pietate non pugnant, eo quisque pareat promptius, quo fide Christi fuerit imbutus plenius.

DE ECCLESIA. CAP. XV.

- Iam quid de Ecclesia et sacramentis sentiamus, exponendum. Ecclesia itaque Christi, quae subinde regnum coelorum appellatur, est eorum societas, qui Christo nomen dederunt, fideique eius se totos commiserunt, quibus tamen ad finem usque mundi admixti erunt, qui fidem Christi simulant,
- Mat. 13. non vere habent. Id Dominus abunde docuit parabola zizaniorum. Item rhetis quod in mare iactum, putres cum bonis pisces attrahit. Tum parabola regis, qui ad nuptias filij sui
- Mat. 22. quoslibet vocari, et postea carentem veste nuptiali eijci rursus nihilominus iubet. Porro cum Ecclesia sponsa Christi
- Ephe. 5. praedicatur, pro qua ille semetipsum exposuit, ut sanctificaret eam. Item cum domus Dei, columna et stabilimentum veritatis, Mons Sion, Civitas Dei viventis, Hierusalem coelestis, Ecclesia primogenitorum, qui conscripti sunt in coelis.
- 1 Tim. 3. Hae laudes, ijs tantum competunt, qui quod solide in
- Heb. 12. Christum credunt, vere locum inter filios Dei nacti sunt. In his cum vere regnet servator, proprie eius Ecclesia et sanctorum *κοινωνία* i. e. societas, ut in symbolo Apostolorum vocabulum Ecclesiae expositum est, nominantur. Hanc regit Spiritus sanctus, huic Christus nunquam abest, sed

sanctificat, ut eam sibi tandem exhibeat, non habentem maculam aut rugam. Hanc denique qui audire non sustinuerit, ut Ethnicus habendus est atque publicanus. Haec quanquam id, unde habet quod vere Ecclesia Christi sit, nempe fides in Christum, videri nequeat, ipsa videri tamen, planeque ex fructibus cognosci potest. Horum fructuum praecipui sunt animosa veritatis confessio, sincera omnibusque exposita dilectio, et fortis rerum omnium prae Christo contemptus. Quae utique abesse nequeunt, ubi Evangelium, sacramentaque eius pure obtinent. Praeterea cum Ecclesia regnumque Dei sit, atque ideo cuncta in eo optimo ordine geri necesse sit, habet varia ministrorum munera. Corpus siquidem est ex varijs membris, quibus singulis sui actus sunt, compactum. Et hi dum suo ministerio bona fide funguntur, in verbo et doctrina gnaviter laborantes, Ecclesiam vere repraesentant, ut qui eos audierit, recte dicatur audisse Ecclesiam. Verum quo istos spiritu agi, quaque facultate praeditos esse oporteat, superius cum fidem nostram de ministerio ecclesiae exponeremus, memoravimus, fideique hac in re nostrae rationem reddidimus. Nequeunt enim vicem ecclesiae Christi gerere, qui docent quae Christi mandatis pugnant. Id tamen fieri potest, et saepe fit, ut et mali in nomine Christi prophetent, ecclesiaeque sententiam adferant. At qui a dogmatis Christi aliena proponunt, etiamsi intra ecclesiam sint, quia tamen errore praeoccupati, pastoris vocem nequaquam sonant, ecclesiam, sponsam nimirum Christi, representare non possunt. Quare nec eius nomine audiendi sunt. Alienam siquidem vocem oves Christi non sequuntur. Haec nostri docent de ecclesia, quae citatis locis et similibus nituntur.

DE SACRAMENTIS. CAP. XVI.

Porro quod Ecclesia hic in carne, et si non secundum carnem agit, visum est Domino, illam externo quoque verbo docere, monere, et hortari, quoque id commodius fieret, voluit suos externam etiam inter se societatem colere. Quae de caussa et sacra Symbola, quae sacramenta vocamus, illis dedit. Inter quae praecipua sunt Baptisma, et Eucharistia. Haec credimus veteribus sacramenta dicta, non solum quod sunt invisibilis gratiae visibilia signa (ut divi Augustini verba habent), sed etiam quod his quasi fidei professio fiat.

DE BAPTISMO. CAP. XVII.

De Baptismate itaque confitemur, id quod passim scriptura de illo praedicat. Eo sepeliri nos in mortem Christi, Rom. 6.
Coagmentari in unum corpus, Christum induere, Esse lava- 1 Cor. 12.

Gal. 3. Tit. 3. crum regenerationis, Peccata abluere, Nos salvare. Haec
 Act. 22. vero omnia sic intelligimus, ut ea D. Petrus interpretatus
 1 Pe. 3. est, cum ait, Cuius figurae nunc respondens baptisma, nos
 quoque salvos reddit, non depositio sordium in carne, sed
 conscientiae bonae in Deum professio. Absque fide enim
 impossibile est placere Deo, et gratia servamur, non nostris
 operibus. Cum autem baptisma sit sacramentum foederis,
 quod Deus cum suis icit, pollicitus se illorum et seminis
 eorum, Deum ac vindicem futurum, et illos ut suum popu-
 lum habiturum, symbolum denique sit renovationis spiritus,
 quae per Christum fit, infantibus quoque illud conferendum
 nostri docent, non minus quam sub Mose olim circumcideban-
 tur. Nos enim vere filij Abrahae sumus. Quare non minus
 ad nos, quam veteres illa pertinet promissio: Ero Deus tuus
 et seminis tui.

DE EUCHARISTIA. CAP. XVIII.

De hoc venerando corporis et sanguinis Christi sacra-
 mento omnia, quae de illo Evangelistae, Paulus et sancti
 Patres scripta reliquerunt, nostri fide optima docent, com-
 mendant, inculcant. Indequae singulari studio hanc Christi
 in suos bonitatem, semper depredicant, qua is non minus
 hodie, quam in novissima illa coena, omnibus qui inter illius
 discipulos ex animo nomen dederunt, cum hanc coenam, ut
 ipse instituit repetunt, verum suum corpus, verumque suum
 sanguinem, vere edendum et bibendum, in cibum potumque
 animarum, quo illae in aeternam vitam alantur, dare per
 sacramenta dignatur, ut iam ipse in illis, et illi in ipso vi-
 vant et permaneant, in die novissimo, in novam et immorta-
 lem vitam per ipsum resuscitandi, iuxta sua illa aeternae ve-
 ritatis verba: Accipite et manducate, hoc est corpus meum
 etc. Bibite ex eo omnes, hic calix est sanguis meus etc.
 Praecipua vero diligentia populi animos, nostri ecclesiastae
 ab omni tum contentione, tum supervacanea et curiosa dis-
 quisitione, ad illud revocant, quod solum prodest, solumque
 Christo servatore nostro spectatum est, nempe ut ipso pa-
 sti, in ipso et per ipsum vivamus, vitam Deo placitam, san-
 etam, et ideo perennem quoque et beatam, simusque inter
 nos omnes unus panis, unum corpus, qui de uno pane in
 sacra coena participamus. Quo sane factum est, ut divina
 sacramenta, sacrosancta Christi coena, quam religiosissime,
 reverentiaque singulari apud nos et administrentur, et su-
 mantur. Ex his quae vere ad hunc modum se habent,
 agnoscit S. T. M. clementissime Caesar, quam falso ab ad-
 versarijs nostris iactetur nostros verba Christi immutare, et
 humanis glossis concerpere, nec nisi merum panem merum-

que vinum in nostris coenis administrari, ipsamque adeo Domini coenam apud nos contemptam esse atque reiectam. Nam summo nostri studio semper docent et hortantur, ut simplici quisque fide, haec Domini verba, reiectis universis hominum commentis falsisque glossis, amplectatur, eorumque sententiae, omni submota vacillatione, animum addicat, ipsa denique sacramenta, in vivificam animarum suarum alimoniam, et gratam tanti beneficii commemorationem, identidem, quanta possit religione sumat. Id quod multo quoque iam et saepius, et religiosius apud nos, quam antea, fieri solet. Simul autem obtulerunt se nostri ecclesiae hactenus semper, et hodie se offerunt ad reddendam, omni cum modestia, et veritate, rationem fidei et doctrinae suae, de omnibus quae tam circa hoc sacramentum, quam alia credunt ac docent. Idque non solum S. T. M. sed cuivis etiam poscenti.

DE MISSA. CAP. XIX.

Porro cum hunc in modum Christus suam coenam, quae postea Missa vocari coepit, instituerit, nempe ut in ea fideles corpore et sanguine eius in vitam aeternam pastum mortem eius qua redempti sunt, depraedicent, ipsi hoc pacto gratias agentes, et hanc salutem alijs quoque commendantes, non potuerunt nostri ecclesiae non damnare, quod haec passim negliguntur, et contra qui Missas celebrant, praesumunt Christum Patri offerre pro vivis et defunctis, Missamque tale opus faciunt, quo solo fere favor Dei et salus comparetur, quicquid vel credant homines, vel vivant. Unde et pudenda illa ac bis terque impia sacri huius nundinatio irrepsit, factumque est, ut nihil sit hodie Missa questiosius. Privatas itaque Missas reiecerunt, propterea quod Dominus in commune, discipulis hoc sacramentum commendavit. Unde et Paulus Corinthios iubet se invicem ad S. Coenam expectare, negatque eos agitare coenam dominicam, cum propria unusquisque coenam inter edendum occupat. Porro quod illi se Christum offerre vice hostiae iactant, hinc nostri damnarunt, quod Epistola ad Heb. aperte testatur, sicut homines semel moriuntur, ita Christum semel oblatum esse, ut multorum peccata tolleretur, tamque non posse iterum offerri, quam non mori amplius. Eoque una pro peccatis victimam perfecta, perpetuo sedere eum ad dextram Dei, id quod superest expectantem, donec inimici eius ceu scabellum subijciantur pedibus eius. Unica enim oblatione perfectos effecit in perpetuum eos qui sanctificantur. Id vero quod Missam bonum opus fecerunt, quo a Deo quidvis impetretur, cum eo pugnare nostri docuerunt, quod scriptura ubique praedicat nos spiritu Christi et per fidem iustificari, favorem Dei

1 Cor. 11.

Heb. 9.

Heb. 10.

percipere, de quo scripturarum testimonia superius adducta sunt. Sic quod mors Domini in Missa populo non commendatur, declararunt esse adversum ei, quod haec Christus sacramenta sumere iussit in sui commemorationem, et Paulus, ut annuncietur mors Christi, donec veniat. Quod vero iam a multis, sine omni pietatis studio, tantum alendi corporis caussa, vulgo Missae celebrantur, id demonstrarunt nostri, tam esse execrabile Deo, ut si Missa per se pietati nihil adversaretur, merito tamen, et iussu Dei tollenda esset.

Esa. 1. Id quod vel ex solo Esaia liquet. Spiritus enim et veritas est Deus noster, eoque non nisi in spiritu ac veritate coli sustinet. Quam autem molesta sit Domino, invecta circa haec sacramenta, tam importuna cauponatio, et hinc monuerunt coniiciendum esse, quod Christus tam saeve, et plane praeter morem suum, externa sibi vindicatione sumpta, templo eiecit vendentes et ementes, cum ij tantum ad promovenda sacrificia, quae ex lege fiebant, viderentur negociari. Tot itaque modis, cum ritus Missae vulgo celebrari solitae, scripturae Dei adversetur, sicut et modis omnibus diversus est ab eo, quem sancti Patres observarunt, damnatus est apud nos e suggestu admodum graviter, sicque verbo Dei detestabilis factus, ut eum multi ultro reliquerint, alij, dum magistratus autoritate abrogatus est. Id quod nobis nulla alia caussa permisimus, quam quod in omni scriptura, spiritus Dei nihil sic detestetur, et tam serio tolli praecipiat, atque commentitium falsumque sui cultum. Iam nemo qui religione aliquo modo tenetur, ignorat, quam sit timenti Deum inaevitabilis indicta necessitas, cum persuasus est Deum quippiam exigere. Etenim ut laturi multi essent a nobis circa Missae ritum tam sacrosanctum aliquid novari, facile quivis praevidebat, nec erant, qui non maluissent, hic non solum T. S. M., sed ne quemvis imi subsellij principem offendere. Verum cum simul non dubitarent, vulgato illo Missae ritu, tantopere irritari Deum, eiusque gloriam, pro qua etiam vita ponenda est, obscurari, non potuerunt illum non submovere, ne et ipsi imminutae gloriae Dei se obligarent connivendo. Utique si amandus et colendus est Deus supra omnes, nihil minus ferendum pijs, quam quod ille abominatur. Hanc vero unam causam extorsisse nobis, ut circa haec immutare quaedam auderemus, testem citamus eum, quem nullum secretum latet.

DE CONFESSIONE. CAP. XX.

Cum vero et quae ex pietate suscipitur peccatorum confessio, a nemine praestari queat, quem huc non sua impulerit poenitudo, verusque animi dolor, haud poterit ea extor-

queri praecepto. Quare nec Christus ipse, nec Apostoli illam praecipere voluerunt. Hac ergo de caussa, hortantur nostri Ecclesiastae ad confitendum peccata, et fructum eius, quod quis apud virum Christianum ac prudentem, secreto sibi consolationem, consilium, doctrinam et exhortationem quaerat, ostendunt, praeceptis urgent neminem, sed et pietati istiusmodi praecepta officere affirmant. Nam innumeras animas illa de peccatis sacerdoti confitendis constitutio, in gravem desperationem adegit, totque alijs vitijs obnoxia est, ut pridem abrogari debuerit, et indubie abrogata fuisset, si eo zelo ad submovenda offendicula, praesides Ecclesiarum proximis saeculis arsissent, quo arsit olim D. Nestorius Episcopus D. Nestorius. Constantinopolitanus, qui secretam confessionem in sua Ecclesia sustulit, propterea quod nobilis quaedam mulier deprehensa esset, cum templum frequentius adiret, tanquam poenitentiae operibus vacatura, cum diacono crebrius concubuisse. Huiusmodi certe flagitia innumera passim admissa sunt. Ad haec requirunt Pontificum leges, talem confessionis auscultatorem et arbitrum, tam sanctum, doctum, prudentem, misericordem, ut paucissimis possit cui confiteantur contingere, inter eos maxime qui vulgo audiendis confessionibus deputantur. Iam censent et scholastici Theologi, praestare laico peccata confiteri, quam ei sacerdoti a quo non sit expectanda pietatis aedificatio. Summa est, quam confessionem non solida poenitentia et verus animi dolor ob peccata expresserit, ea plus damni quam commodi dabit. Cum ergo unus Deus dare possit, ut nos peccatorum poeniteat, vereque doleat peccasse, nihil poterit hac in re, quod salutare sit, praeceptis effici, id quod hactenus ipsa experientia plus satis manifestum fecit.

DE CANTIONIBUS ET PRECIBUS ECCLESIASTICORUM. CAP. XXI.

Eadem vero ex caussa, ne scilicet ad Dei offensam, quae praetextu cultus eius fieret, qua nulla ipsi gravior, convinceretur, et in cantionibus ac precibus ecclesiasticorum, nostri pleraque damnarunt. Has enim a prima patrum constitutione, usuque degenerasse abunde constat. Nemo siquidem cui veterum scripta perspecta sunt, ignorat, morem illis fuisse, pauculos psalmos cum capitulo aliquo scripturae graviter recitare, simul et enarrare, cum nunc multum quidem psalmodum, sed fere absque mente decantatur, et ex scripturae lectione initia duntaxat capitulorum supersunt, innumera autem invicem assumpta, quae superstitioni potius quam pietati serviunt. Primum itaque illud nostri detestati sunt, quod sacris precibus et cantionibus, haud pauca quae scripturis adversantur,

admixta sunt, ut quibus ~~divis~~is tribuuntur, quae soli Christo competunt, nempe peccatis, aliisque incommodis liberare, favorem Dei, omneque genus bonorum non tam impetrare, quam donare. Deinde quod sic in immensum auctae sunt, ut attento animo cani recitarive nequeant. Iam nihil quam Dei irrisio est, quicquid sine mente cum eo geritur. Postremo quod facta sunt et haec moritoria opera, vendique solent haud parvo, ut interim taceatur, quod contra expressum spiritus sancti praeceptum, in ea omnia dicuntur et canuntur lingua, quam non solum populus non intelligit, sed nonnunquam ne ipsi quidem, qui ex illis cantionibus et precibus vivunt.

DE STATUIS ET IMAGINIBUS. CAP. XXII.

Et in statuas denique atque imagines, nostri sacras orationes strinxerunt, eo potissimum, quod aperte coli et adorari coeperunt, inanesque sumptus in eas fieri, qui esurienti et sitiendi, et nudo Christo debebantur, quod denique et cultu illarum sumptuque, quamlibet cum verbo Dei pugnante, merita apud Deum quaerunt. Huic religionis vitio obiecerunt etiam praeae authoritatem Ecclesia, cui nimirum abominabile fuit, ullam vel pictam vel sculptam in templo imaginem videre, id quod abunde vel factum Epiphani, episcopi Salaminae Cypri, quod de se ipse testatur, comprobatur. Cum enim vidisset in velo cuiusdam Ecclesiae, imaginem depictam Christi, vel sancti cuiusdam (scribit enim se non bene meminisse) tanta succensus indignatione fuit, quod contra authoritatem scripturarum, fidem et religionem nostram, ut scribit, vidisset hominis imaginem in Ecclesia pendere, ut extemplo velum ruperit, iusseritque eo pauperem aliquem mortuum involvere. Hanc epistolam, qua hic vir Dei hoc de se testatur, scribens ad Ioannem episcopum Hierosolymitanum, D. Hieronymus ut orthodoxam in Latinam linguam transtulit, nec verbo quidem hanc Epiphani de imaginibus sententiam ut minus probam notavit. Ex qua re illud satis colligitur, nec ipsum D. Hieronymum, nec episcopum Hierosolymitanum, ad quem scribebat, aliud de imaginibus sensisse. Etenim quod dici solet, statu et imaginibus rudiores doceri et moneri, haud quaquam ad id sufficit, ut imagines et statuae ferri debeant, praesertim ubi a vulgo adorantur. Rudior erat populus vetus, adeo ut plurimis illum ceremonijs institui oportuerit, attamen imagines huc conducere, ut docerent, et monerent rudiores, tam non agnovit Deus, ut habere illas cum primis vetuerit. Et si dicatur vetuisse Deum habere imagines quae colerentur, statim consequitur, cum omnes adorari pridem coeperint, iam

vel propter offendiculum e templis submoveandas esse universas. Sunt enim in Ecclesia omnia instituenda, ad certam aedificationem, nedum aliquid ferendum, quod queat occasionem dare ruinae, nihil vero adferre commodi. Praeterea quod de admonendo obijci solet, D. Athanasius confutans Athanasius. Gentes, eadem caussatione sua idola defendentes, sic reijcit: Dicant quaeso, quo pacto per simulachra noscatur Deus? an per circumpositam illis materiam? an per inductam materiae formam? Si ob materiam, quae iam formae necessitas, ut non prius etiam quam ista fingerentur, per omnem prorsus materiam apparuerit Deus, cum omnia testentur gloriam suam. Porro, si superducta effigies divinae cognitionis causa est, quid iam pictura caeteraque materia opus est, ac non magis per ipsa vera animalia, quorum formae simulachra sunt, Deus cognoscitur? Nam clarius profecto Dei gloria innotesceret, si per animata rationabilia et irrationabilia, quam per inanimata atque immobilia manifestaretur. Cum ergo intelligendi Dei gratia sculptis aut fingitis imagines, rem profecto minime dignam facitis. Haec ille. Lactantius. Lactantius quoque multa contra hunc praetextum lib. 2. divi. instit. disseruit. Omnino enim ei, qui Dei admoneri cum fructu potest, praeter adhortationis verbum, ipsa Dei viva veraque opera huc longe efficacius conducent, vanis illis simulachris, quae parant homines. Hanc cum suam esse sententiam de imaginibus Deus tot scripturae locis abunde testatus sit, haud conveniet nos homines, per eas quaerere utilitatem, a quibus Deus vitare periculum iussit, maxime cum ipsi quoque experti simus, quantopere pietati officiant. Per se quidem liberum esse usum imaginum et nostri fatentur, sed quantumvis liber sit, Christiano spectandum est, quid expediat, quid aedificet, et eo loci, eaque ratione imaginibus uti, ut nemini obijciat offendiculum. Paulus enim et carnem et vinum sibi in omnem vitam interdici paratus erat, si id aliorum saluti quovis modo obstare cognovisset.

DE MAGISTRATIBUS. CAP. XXIII.

In superioribus exposuimus nostros ecclesiastas obedientiae, quae exhibetur magistratibus, inter primi ordinis bona opera locum dedisse, et docere hoc unumquemque studiosius sese accommodare publicis legibus, quo syncerior fuerit Christianus fideque ditior. Iuxta docent, fungi magistratu munus esse Sacratissimum, quod quidem homini divinitus contingere possit. Unde et factum sit, quod qui gerunt publicam potestatem, Dij in scripturis vocentur. Cum enim hi recte et ordine munus suum obeunt, et doctrina et vita in populo rite habent, eo quod sic Deus res nostras moderari selet,

ut ab ijs qui rerum potiuntur, pendeat ex bona parte subditorum et salus et pernicies. Quapropter nulli dignius magistratibus funguntur, quam qui sunt omnium Christianissimi et sanctissimi. Unde proculdubio id accidit, quod a pientiss. olim Caesaribus et Regibus, Episcopi alijque ecclesiastici viri ad externam rerum gubernationem protracti sunt. Qua in re cum illi religiosi et prudentes fuerint, hoc solum peccatum est, quod ad dignam utriusque muneris administrationem, sufficere haudquaquam potuerunt, et oportuit, aut verbo regendis ecclesijs, aut imperio gubernandae Reipubl. deesse.

PERORATIO.

Haec sunt, invictissime ac Religiosissime Caesar, praecipua, in quibus nostri a vulgata ecclesiasticorum doctrina, sola scripturarum auctoritate, omnibus alijs traditionibus merito anteponenda, adacti, non nihil recesserunt. Ea S. M. T. sic ut a nobis hoc brevi tempore fieri potuit, exposita, in hoc asferre volumus, ut et fidei nostrae rationem, tibi, quem secundum Deum in primis suscipimus, ac colimus, redderemus, et simul ostenderemus, quam necesse sit mature et serio de via et ratione consultare, qua res tanti momenti hoc pacto cognosci, expendi, ac discuti queat, uti primum observantia Dei, in cuius negotio summo utique cum timore et tremore versandum est, requirit deinde dignum est S. M. T. quae religionis ac clementiae nomine tantopere celebratur, denique ipsa poscit ratio pacis eius, quam S. M. T. molitur, certae scilicet et solidae, quae cum circa fidem et religionem dissidium sit, aliter parari haud poterit, quam animis ante omnia de veritate plane edoctis. Porro ad id nihil forsitan opus fuerat nos quoque hisce de rebus tam

Saxo. multa memorare, cum Illustriss. Princ. Elector Saxonum, et alij, quae in sacra nostra religione hodie controvertuntur, S. M. T. copiose admodum et solide exposuerint. At quia S. M. T. sententiam de religione ab omnibus, quorum hoc negotij interest, exponi sibi postulavit, existimavimus et nostri officij esse, quae apud nos docentur S. M. tuae confiteri. Quanquam haec res tam late pateat, tamque multa complectatur, ut etiam quae utrimque exposuimus, pauciora adhuc, et succinctius quoque explicata sunt, quam ut speremus ex eis certum in hisce controversijs, quodque non omnibus, sed bonae saltem parti Christiani populi approbetur, in praesentiarum constitui posse. Ea est nimirum veritati subscibentium paucitas. Cum sit itaque negotium hoc tanti momenti, tamque varium et multiplex, nec possit cum fructu decidi, nisi sit a pluribus probe cognitum et excussum, oramus S. M. T. et quam supplicissime per Deum et servato-

rem nostrum, cuius gloriam proculdubio imprimis quaerit, obsecramus, ut generale, liberum, vereque Christianum Concilium indici quam primum curet, quod hactenus ad componendas res Ecclesiae, cum ipsi S. M. T. tum alijs S. Imperij Principibus, adeo necessarium visum est, ut in omnibus fere Imperij conventibus, qui post exortum hoc de religione dissidium, habiti sunt, et S. M. T. commissarij, et alij Imperij Principes, palam testati sint, nulla alia via hisce in rebus, quod salutiferum sit, posse confici. Unde in proximis Spirae habitis Comitijs, spem S. M. T. fecit, Pontificem Rom. non repugnaturum, quo minus mature tale Concilium celebretur. Porro si generalis Concilij nequeat in tempore obtineri oportunitas, saltem Doctorum cuiusque ordinis et status, provincialem, quem vocant conventum, S. M. T. instituat, quem libere tutoque omnes, quos adesse retulerit, queant adire, singuli audiri, et per huiusmodi viros, cuncta expendi et iudicari, quos constet Dei timore praeditos, illius gloria nihil prius habere. Neque enim in obscuro est, qua olim gravitate, quaque diligentia, cum Imperatores, tum Episcopi in decidendis fidei controversijs, quae tamen saepe multo minoris momenti erant, quam quae modo Germaniam commovent, sese habuerint, ut haudquaquam indignum se duxerint, eadem iterum ac tertio in disquisitionem vocare. Iam qui consyderaverit, ut modo res habent, is dubitare haud poterit, hodie maiore fide, gravitate, mansuetudine et dexterritate, ad id, ut Christi religio in suum locum restituatur, opus esse, quam antea unquam. Siquidem penes nos Veritas est, quod indubitato credimus, quanto quaeso tempore et labore opus fuerit, ut eam cognoscant et hi, sine quorum consensu, aut saltem tollerantia, pax solida parari non poterit? Sin erramus, a quo abesse nos nihil ambigimus, rursus haud ignavam diligentiam, nec breve tempus, res poscet, ut in viam revocentur tot hominum millia. Quam diligentiam, et tempus insumere S. M. T. tam non dedecebit, quam par est te eius erga nos animum exhibere, cuius nobis vice imperas, Iesu Christi nostri omnium servatoris. Qui cum hoc animo venerit quaerere et salvum facere quod perierat, ut pro restituendis, qui erant perdit, mortem etiam oppetierit, non est ut S. M. T. gravetur etiamsi indubitato credat, nos a veritate excidisse, nonaginta novem oves in deserto relinquere, et centesimam quaerere inque Christi caulam reducere, hoc est, quaevis alia huic negotio posthabere, ut nobis quamlibet paucis et humilibus, Christi sensus de singulis, quae modo controvertuntur, ex scripturis dilucide, et certo exponatur. Nos certe dociles erimus, aberit omnis pervicacia, modo vocem audire liceat pastoris nostri Iesu Christi, et scripturis, quae docent quicquid bonum est,

ad quae vocabimur, omnia nitantur. Etenim si contingeret, docendi nos cura reiecta, compendia queri edictorum, quod dum res in manu T. S. M. fuerint, haudquaquam metuimus, dici non potest, in quas angustias, innumera hominum millia adducerentur, quos nimirum persuasos, Deum inprimis audiendum, tum quae sequuntur dogmata indubitatis oraculis Dei niti, istae Servatoris voces, nunquam non percellunt: Nolite timere eos, qui occidunt corpus. Qui perdiderit animam suam, inveniet eam, Qui non oderit patrem, matrem, etc. ac etiam suam ipsius animam, non potest meus esse discipulus. Quem puduerit mei coram perversa et adultera hac natione, eius me pudebit coram patre meo et angelis eius, Et similes. His sane tonitruis exagitati, minime pauci, animose extrema subirent, multos mortis metus differret quidem, sed in occasionem, si imperio priusquam doctrina, vi antea quam indicatione erroris, cum eis hoc in negotio ageretur. Quid enim valeat solidior de religione persuasio, quamque faciat non rerum modo, sed et vitae prodigos, vel hoc decennio, ut superiora secula taceamus, satis superque in quam plurimis visum est, qui non exilia tantum, et proscriptiones verum etiam vincula, cruciatus, et mortem ipsam potius susceperunt, quam ut a sententia, quam conceperant, quamque veram esse crediderant, avelli se sustinuissent. Si iam cum dissidium est de rebus illis levioribus, paucos invenias, quos in certam quis concordiam redegerit, nisi de iure vel aequitate conditionum persuasos, quomodo cum de religione dissensio sit, veram pacem, rerumque minime dubiam tranquillitatem, quam scilicet S. T. M. constituere querit, expectabimus, nisi utrimque quae probet Deus, quae congruant scripturis, constiterit? Quemadmodum enim religio iure moreque Gentium rebus alijs omnibus antefertur, ita nulla quoque mortalium inter se dimicatio vehementior duriorque esse consuevit, quam quae pro aris et numinibus suscipitur. Sed nos cum S. M. T. tam indicibili in hostes suos, et eos quidem, qui nihil hostilitatis, ut alia taceamus, praetermiserunt, usa clementia est, merito spem de eo optimam concepimus, omnia et in hoc negotio sic attemperaturam, ut multo amplius in nobis, salutis et honoris tui studiosissimis (quod re ipsa testati sumus, et testari amplius ex animo cupimus) bonitatis et humanitatis laudem quaesisse videatur. Nam omnia in hac caussa sic attemperavimus, ut bonis quibuslibet satis declaraverimus, nunquam nobis animum fuisse quenquam ledendi, aut nostra commoda aliorum incommodis aucupandi. Pericula sane hac caussa subivimus, et sumptus ingentes fecimus, lucri vero ne tantillum quidem, uno hoc excepto, quod de bonitate Dei per Christum exhibita melius edocti, futura (gratia Dei) coeperimus sperare certius. Id vero iure

tanti nobis est, ut nihil adhuc dignum eo, cum inaestimabile sit et rebus omnibus, quae vel coelum vel terra habet, antefereendum, nos vel fecisse vel pertulisse putemus. Ecclesiasticorum certe opibus, tam abest ut inhiaverimus, quod tumultuantibus agricolis, maximis impendijs et periculis, illas ipsis defenderimus. Evangelium Domini nostri Iesu Christi, ita ipse nos amet, unum id est, quod nos urget, et ad ea quae videmur novasse, adduxit omnia. Malit itaque S. M. T. exempla sequi potentissimorum et vere foelicium Caesarum, Constantini, Ioviniani, Theodosij, et similium, qui doctrina omni cum mansuetudine cottidie per sanctiss. et vigilantiss. Episcopos impartita, tum Concilij rite coactis, gravi-que omnium rerum discussione, cum errantibus agere, tentareque omnia, ut in viam eos revocarent, prius quam severius quicquam in eos statuerent, quam eorum quibus constat fuisse consultores, et priscis illis vereque sanctis patribus dissimillimos, et eventum quoque contigisse pietati illorum parum respondentem. Hinc S. M. T. revocare se illud ne patiat, quod pleraque, de quibus nunc disceptatur, decisa sint olim, et praecipue in concilio Constantiensi, maxime cum videat ex innumeris, non minus sanctis quam necessarijs superiorum conciliorum decretis, ne pilum quidem ab ecclesiasticis servari, sicque degenerasse apud eos omnia, ut nemo vel communi sensu praeditus, non clamet, Concilio ad restituendam religionem, Ecclesiasticique ordinis sanctimoniam, opus esse. Si vero illis adeo placet, quod sancitum est Constantiae, qui factum est, ut nulla prorsus ratione, illud interim obtineri potuerit, ut singulis decennijs Christiana Concilia haberentur, id quod tum constitutum fuit? Nam hac via multum pietatis et fidei, vel recuperari, vel servari potuerat. Sed quis non fateatur, quoties morbus incrudescit, toties adhibendum esse remedium, et qui veritatem vere habent, eos nunquam gravari illam et docere bonos, et defendere contra malos, ubi ullus modo huius fructus sperari queat? Iam tot millibus in religionis nostrae dogmatis misere adeo perplexis, quis neget spem esse fructus amplissimi, quaeque iure quoscunque Christi spiritus regit, impulerit, ut quibusvis rebus alijs omissis, omni labore sumptuque contempto, in hoc unum totis viribus incumbant, ut Christi doctrina, parens omnis iustitiae et salutis, digne excutiat, cunctisque erroribus expurgetur, suaeque nativae facie, quibuscunque pietas et germanus Dei cultus cordi est, offeratur, quo sancta, et in aeternum firma pax, rerumque omnium vera tranquillitas, perturbatis modo plus nimio ovibus Christi, pro quibus hic sanguinem fudit, restituatur, et confirmetur? Quae illis nulla etiam alia via, ut diximus, restitui et confirmari poterit, certis scilicet, alijs quidem in rebus sibi

nihil non cedendum, at in negotio pietatis, sic verbis Dei haerendum, nitendumque esse, ut si mille animas haberent, omnes lanienae offerre oportere citius, quam cedere iota unum, vel minimum apiculum, quem persuasi sunt esse mandatum divinitus. Si iam una duntaxat anima potior est toto orbe, quid facere in salutem tot myriadam addeceat? Tanta nimirum cum spes invitet, cum ex eo, quod hi, qui apud S. M. T. erroris deferuntur, nihil aliud quam doceri se orant, et sacris scripturis ad quemlibet errorem confutandum abunde sufficientibus, totos se addixerunt, tum ex illo quod Christus servator noster luculenter adeo promisit, vel duobus aut tribus in suo nomine congregatis, se medium futurum, et quacunque de re consenserint, hanc illis praestitutum. Ista vero pientissime Caesar, haud alia de caussa hic memoramus, quam ut S. M. T. quae voluit et nos, quid de restituenda religione sentiamus exponere, nos morigeros praestaremus. Nam bona alioqui est spes, ipsam T. S. M. pridem apud se probe dispexisse, satisque videre, quae ad id urgeat necessitas, quis invitet fructus, quam denique hoc ipsum S. M. T. religionis atque clementiae, tantopere laudata, dignum sit, ut convocatis quibusque doctrina et pietate probatissimis viris, ex divinis literis, quid de singulis dogmatibus, quae modo controvertuntur, sentiendum sit, petatur, ac tum per idoneos Christi ministros, omni cum mansuetudine et fide, cunctis qui erroribus detenti creduntur, explicetur. Verendum tamen iuxta, haud deesse, qui S. M. T. alio trahere conentur, istis visum est per haec, velut apud te respondere S. M. T. et hoc ipsum, et caetera omnia, quae nullo alio, quam Christi Iesu Dei nostri gloriam, pro nostra portione adserendi, et S. M. T. ut par est obtemperandi, hic exposuimus, confessique sumus, pro eximie celebri sua clementia, in meliorem partem accipiat et interpretetur, nosque inter eos habere dignetur, qui profecto non minus, quam maiores nostri illi nos cum summa subiectione, morigeros et addictos praestare ex animo cupimus, in hoc, quoad liceat, res et corpora nostra impensuri. Rex regum Iesus Christus, S. M. T. in hoc, et alijs negocijs, ad gloriam suam omnia transigere donet, eamque incolumem et florentem, in totius Reipublicae Christianae salutem diu servet, foeliciterque provehat. Amen.

ADDIT. 2.

CONFESSIO FIDEI AC RELIGIONIS,

BARONUM AC NOBILIUM REGNI BOHOEMIAE, SERENISSIMO ac INVICTISSIMO, Romanorum, Bohoemiae etc. Regi, Vienne Austriae, sub Anno Domini 1535. oblata.

Actorum 24.

Confiteor autem hoc tibi, quod iuxta viam, quam vocant Haeresim, sic colo patrium Deum, credens omnibus quae in Lege et Prophetis scripta sunt.

PRAEFATIO MINISTRORUM,

ECCLESIAE PICARDORUM, UT VOCANT, IN BOHOEMIA ET MORAVIA, IN CONFESSIONEM SUAE FIDEI.

*S*QUIDEM cum multa et falsa et impia de nobis ac fratribus quoque in regno Bohoemiae et Marchionatu Moraviae adversarii vulgo dissiparunt, coacti sumus et nos, ut Ecclesiae bono et gloriae consuleremus, istorum calumnias et mendacia refellere, praesertim cum huiusmodi de nobis sparsa, adeo quorundam improbitate invaluerunt, ut non finitimas modo regiones, sed longe distitas etiam pervaserint, Ubi nos in hac causa nihil commeriti, atrocium tamen et gravissimarum rerum insimulamur, ac pessima nobis passim nota infamiae inuritur. Dum non a paucis nil nisi quaedam omnium scelerum ac malorum lerna et colluvies habemur, homines impii, malefici, prophani, impostores, perfidi, sectarii, ac haeretici, neque ullum tam foedum aut grave facinus esse, quod nobis indignum arbitrentur: et quod nusquam esse, nisi apud nos tantum veram et catholicam Ecclesiam, asseveremus: omnesque alios, qui Ecclesiis nostris non ad censentur, ut a Deo reiectos, salvos fieri non posse, uno ore audeamus pronuntiare. De Divis, ac praesertim de beatissima Virgine matre Domini, impie ac per-

verse sentiamus. Ieiunia, Ceremonias, caeterosque ritus omnes Ecclesiasticos, velut ludicra quaedam et vana existimemus.

Commenti sunt et hoc malevoli, qui nullum criminandi finem faciunt, quod nostrates omnes, Sacramenta ipsa, ut a Christo instituta, ita praecepta, nihili faciant, nec eis uti velint, sed ea indignis modis aspernentur, ac elevent. Ut in Sacramento sacrae synaxeos, seu coenae Domini, praesentiam veri corporis ac sanguinis Christi, non adesse haud dubie credant, plurima denique et gravia et innominanda flagitia designent. Sed et hanc adiec- cerunt Catastrophen adversarii (nec enim omnia quae oblatrant, verius quam loquuntur, persequi libet) ut summa sit omnium lau- dum coronidis, nos et eos fere Filio Dei nihil tribuere, verum iam damnatis haeresibus ac impia doctrina, omnia et maxime simpliciorum animos labefactare et corrumpere.

Haec pauca de multis recensuimus, quae ab adversariis eo con- ficta et in vulgus sparsa sunt, quo a nobis omnium animos abalienarent, omnibus nos partibus vociferantes, indignos nimis esse, qui hoc com- muni Spiritu et luce fruamur. Ut vel sic tandem mundus ipse in nos, velut in piacula quaedam et Catharmata concitatus, animadver- teret. Verum ad horum maledicta et Sycophantias, saepius iam pridem, a maioribus nostris responsum est, ut nemini obscurum sit, quam illi doctrinam et professi sint et tenuerint. Nam ne forte deserta causa, adversarii de ipsis triumphum agerent, quo- minus eorum calumnias, criminationes et haec impudentissima mendacia refellerent, non commiserunt, quam rem adhuc hodie ipsorum libri, regibus, principibus ac variis heroibus missi, testa- tissimam faciunt, ut omnibus iam olim conspicuum sit, nos tantum Evangelii nomine, ac propugnandae veritatis, haec perpeti et sus- tinere, et ea ab osoribus Christi salutariumque rerum omnium inventa esse, quae de nobis maleferiati homines vanissime nuga- tur et garriunt. Sed nos bene sperare iubet, nihil tam sancte aut subducta ratione fieri posse, quod sycophantae morsum vitare queat, cum etiam hoc ingenio nusquam non sint homines, si ta- men hoc nomine eos dici fas est, qui sese totos ad optima quae- que convellenda ac deturpanda compararunt.

Quo autem iure impietatis accusemur, pro suo candore boni iudicent, Patres nostri provocabant ad synodum nostrorum, quae vero ritu et legitime coacta, verbo Dei et non humanis opinionibus Ecclesiae controversias et religionis conciliaret, Summopere expetentes, ut sibi suorum explicandorum dogmatum copia fieret. Ubi si quid dissentaneum Scripturis reperiretur, per omnia ex animo et amanter ipsius Concilii censurae et ordinationi subiacere volebant et obsequi. Nec illi ulla in re se reclamatu- ros promittebant: quin continuo, missis erroribus, ostensam-veritatem amplecterentur. Sed quamvis id impense rogarint, non obtinuerunt tamen: quin etiam adversarii non modo in hac causa nostra, licet gravissima, non sunt aequiores facti, verum nos subinde aliis

malis cumularunt, dum nos suo ore, maledicentia et probris, ipsi vulgo invisos reddiderunt. Id vero inprimis Sacerdotes quosdam, invidia actos, in fratres, fecisse constat: quibus tamen omnino incomperta fuit sententia Fratrum, nec enim unquam inter eos fuere, nec ulla dogmata, aut de religione quidquam cum eis per Scripturas contulerunt. Imo ne eos quidem saepius rogati audire dignati sunt, tantum abest, ut ultro eos ad se invitarint, aut convenerint aliquando ad libere et fraterne colloquendum, tractandumve super rebus et negotio religionis: Sed in credendo faciles, nullius rei ad nostratum dogmata spectantis facti certiores, qui de nobis omne genus mendaciorum portenta comminiscebantur, continuo aures praebuerunt, ac eis ut in nos quicquid possint struant, fidem suam obstrinxere. Insuper et hoc tentare ausi, quo suam magis traducerent invidiam, et in amantes veritatis ac Evangelii odium: nempe vulgo persuadere, libros, seu tractatus Fratrum, impios, et errorum plenos esse, quique ne vendi aut emi possent, utrisque dira minantes, diligenter caverunt, dum eorum lectione popularibus suis interdixerunt, ut sic verus ac germanus Scripturae sensus, quem semper et cupierunt, et Dei bonitate complexi sunt fratres, in lucem prodire nequiverit.

Et cum adversariis nihil pateret, unde hanc Fratrum doctrinam damnare possent, tantum hunc in modum ignarae et credulae plebi subinde dictitabant: Attendite, ne alloquamini illos, neve illorum libros legite, blande enim et suaviter loquuntur et scribunt, at vulpem et virus in pectore gestant, Ne adhibete illis fidem, quia mendaces sunt et Daemon sua per illos agit et loquitur. Declinate igitur eorum colloquia, quamlibet etiam caeteris doctrina et fide aut factis praestare videantur: subsunt enim insidiae ad perdendum vos, etiam cum de optimis rebus eos pie ac sancte disserere putatis. Atque sic huiusmodi praestigiis et artibus, ut a nobis populum averterent, aut ne ab ipsis deficeret, magna in nos invidia madentes, haec pro rostris deblaterare soliti sunt. Quorum semel (inquit unus) ut sit omnium instar, minimo minus absuit, quin illorum erroribus seducerer, et irretirer, vulnus enim gravissimum mihi inflixerunt sua blandiloquentia, adeo ut nequirem postea intra aliquot annos ad me redire, et ab istis, quos iam mihi persuaseram erroribus, excuti. Quod cum mihi contigerit, pestilentissimum illud virus ex eorum colloquiis hausisse, idemque virus elui ac evomi intra tot annos non potuisse. Quid quaeso vobis non tenentibus scripturas fieret? Quamobrem consilio huic meo acquiescite quaeso, ac eiusmodi nocentissimos homines cavete, haereticos, pietatis hostes, Dei contemptores, ad omnia perdendum destinatos, nec sit vobis cum eis quid consortii, nec in urbes vestras, aut rempublicam admittite, ne quando teterrima peste illorum dogmatum afflati, ita demum vobis pereundum sit. Et hoc pacto suis istis plusquam vanissimis nugis, vanum incutientes hominibus errorem, eos nobis audiendis avocabant. Praeterea cum initio in Religione Bohemorum,

qui sub utraque specie communicant, quidam et nati et educati essemus et institueremur, in eorum concionibus saepe ac identidem audire soliti sumus, quonam pacto Christiana Ecclesia per dogmata ac traditiones humanas ex diametro pugnantes legi divinae, a veritate et Evangelio retracta sit. Item, si vellemus aeternae vitae consortes fieri, per omnia nos parere, agi ac gubernari verbo Dei oportere, et quicquid huic pugnans aut contrarium esset, id non ex Deo, sed errorem tantum, imposturamque constanter esse pronunciabant. Nec non et hoc commemorare soliti sunt praedecessores eorum, veteres Bohemos, multo aliter super rebus Ecclesiae et religionis sensisse, quam nunc recentiores.

Haec omnia nos nihil sinistre affecti ab illis audientes, omni studio et opera literis sacris indulsimus, ut germanum illarum sensum hauriremus. Et ad id adhibuimus quoque libros veterum, qui Ecclesiam semper ab impia doctrina et hominum traditionibus vindicare conati sunt. Adhibuimus et eos, qui olim praefuere Ecclesiae Bohemorum, Magistrum IOHANNEM HUS, virum nulla unquam seculorum serie oblitterandum: Magistrum Mathiam Parisiensem, Magistrum Iohannem Rokicanam, Item Martinum Lupac et caeteros complures. Deinde et Petrum Chelciki, quem tametsi Romani sermonis ignarum, Magister Iohannes Rokicana plurimum diligebat et eius libris suum etiam calculum addidit, ac usus est. Horum scriptis omnium perlectis, inde manifeste deprehendimus, cum plebem, tum Sacerdotes, tota vita, ut dicitur, ab ipsa puritate doctrinae et scopo literarum sacrarum deerrare. Ideo ut abusus istos et errores, ne nos pariter ad interitum et perditionem demergent, vitaremus, ab illis descivimus. Interea fama de Fratribus auditur, eos seditiosos, haereticos et perniciosos homines esse, utpote qui verbo Dei reclamarent et adversarentur. Haec fama primum animos nostros non mediocri timore perculit, ut non iam illis couteremur, veriti ne ab eis in errores a veritate revocati, iustam nobis damnationem acquireremus, si in ea etiam flagitia, quibus obnoxii esse ferebantur, prolaberemur. Tantum enim suo astu, vafritie, dolis eos multi posse credebant, ut quo ipsi vellent, rudiorum animos traherent. Attamen reperti sunt quidam sani homines, tum ex sacerdotibus, tum etiam ex plebe, qui in fratrum doctrina, nihil vitii aut erroris haberi, sibi exploratissimum esse dicebant. Unde et nos aequiores sumus redditi erga fratres. Et in mentem nobis veniebat huius rei, num non ipsi fortasse ii essent, quorum et Christus meminit: Eritis odio omnibus hominibus propter nomen meum, et dicent adversus vos omne malum, mentientes propter me, et eicient nomen vestrum veluti malum propter filium hominis. Itaque nec nos conquiescere aut cessare potuimus, quoad certo nobis constaret, num vera essent, quae de ipsis passim ferebantur: Sed et hoc obstitit, quominus eos persequeremur, cum ab omnibus illa, quorum accersebantur, contraverti videremus, neque quenquam inveniri posse, qui ea

ut vera asserere auderet. Iam nos adversus eos nihil moliri volumus, donec ipsorum causa nobis compertior fieret et exploratior, ne forte in Dei praeceptum, proximum perperam et inique iudicantes, aut illius falsi criminatores facti, iustas Deo poenas daremus.

Adhaec cum videremus inter sacerdotes ipsos etiam in doctrina male convenire, et eorum atque adeo populi, multos impios cultus ac publica et manifesta flagitia nulla Ecclesiastica disciplina corrigi: coacti sumus, ut ipsos fratres accederemus, ac de eorum doctrina et religione perquireremus, non ob aliud, quam ut salutem et conscientiarum pacem, ubi ubi tandem id per Evangelium fieri liceret, consequeremur. Convenimus itaque eos, ac omnia diligenter explorantes, quatenus foret eorum doctrina religio vita et conversatio, re ipsa experimur, nullam ansam hosti praebitam esse, ut has de ipsis tragedias excitaret, nihilque prorsum in eis vidimus, quo merito male audire possent vel incusari. Comperimus item et eorum doctrinam, religionem, totamque vivendi formam, nihil ■ sacris canonibus, aut primitivae Ecclesiae ritu ac exemplari recedere aut deflecti. Inventi sunt praeterea nobis inter eos quatuor illi articuli, quorum gratia veteres in Regno Bohemiae, cum Romanis post multas tandem disputationes, gravissima bella gesserunt, quosque in Synodo Basiliensi, magna vi defenderunt ac obtinuerunt. Primo, Scripturam sacram, a ministris omnibus, sacerdotibus ac Levitis, ad id Ecclesiastico ritu ordinatis non admixtis humanis figmentis, traditionibus aut doctrinis, sed pure ac sincere ubique praedicandam esse. Deinde utramque speciem Sacramenti, corporis et sanguinis Christi, iuxta ipsius constitutionem et mandatum, ut a sacerdotibus, ita a caeteris omnibus, indiscriminatim ex aequo sumi oportere. Eumque nihil minus, quam transgressorem verborum Christi haberi, qui sub utraque specie communicaret. Tertio publica et manifesta flagitia, in quolibet hominum statu et conditione secundum Scripturae regulam, quod corrigi debeant et argui. Postremo quod sacerdotum munus sit concionari et docere, non seculari modo dominari, aut imperia, ditiones et principatus possidere, sed esse debeant in officio suo, quod est praedicatio Evangelii. Haec bona praeter multa alia plurima inter fratres reperimus. Quare non satis mirari poteramus, qua rabie et furis acti forent, qui adeo misere ac impotenter, tam bonos viros suis maledictis impeterent.

Cum igitur religionis illorum dogmata ex scripturis sacris, et non hominum commentis esse, et manere videremus, Dei benignitate effectum est, ut nos in ipsorum sententiam iverimus. Ascripti igitur sumus illorum Ecclesiae, et illius gratiae universorumque bonorum participes facti. Nec nos fugiebat, quae ipsi quondam tulerant, et adhuc ferrent mala, nos non minus olim eadem laturos. Sed hoc nihil morabamur, audientes non tantum homini dari, ut in Christum credat, sed ut etiam pro illo patia-

tur. Et eiusmodi Christus ipse, salutis autor, beatos pronuntiat, qui ob iustitiam adversa perferunt, atque id ipsum universa scriptura comprobatur. Ideo sapienter Moses maluit affligi cum populo Dei, quam temporalis peccati habere iucunditatem. In paucis enim vexati, ut scriptum est, in multis bene disponentur. Atque dum aliquandiu cum illis consuevissemus, manifeste cognovimus, quod quae a veteribus Bohoemis, qui haec futura praedixerant, bona accepissent, non tantum non imminuerunt verum in dies multo magis auxerunt.

Sed praeviderunt veteres illi, quod videlicet ea doctrina temporibus eorum inchoata, lente ac paulatim proveheretur, et inprimis Magister Matthias Parisiensis, eo libro, quem de abominatione inscripsit, capite trigesimo septimo, Qui sub titulo et nomine Magistri Iohannis Hus excusus in lucem exiit, sic scriptum reliquit, Surget, novus populus, secundum novum hominem formatus, qui secundum Deum creatus est, ex quo novi Clerici et Sacerdotes provenient, et assumuntur, qui omnes oderint avaritiam et gloriam huius vitae, ad conversationem coelestem festinando. Haec tamen puto successive agi, et in temporibus a Deo, et pro ea dispensatis. Hoc autem facit atque faciet Deus propter suam bonitatem et misericordiam, divitiasque longanimitatis suae et patientiae, dans locum poenitentiae peccatoribus inveteratis, fugiendique a facie furoris Domini, donec similiter patientur et successive populus carnalis, et sacerdotes et clerici defluent, et quasi a tineis consumuntur. Hactenus ille.

Hunc secutus est Magister Iohannes Hus, clarus pro testimonio Iesu Martyrii corona, qui in quibusdam literis suis, e carcere ad suos in Bohemiam missis, ita habet.

Utinam mandare literis omnes abominationes Antichristi liceret, ut hae a fidelibus observari ac caveri possent. Verum confido in Domino, quod me in hac vita defuncto, is vobis pastores, qui eius ope, ipsius Ecclesiae munia, me integrius et foelicius obibunt, suscitabit. Quique universas illius filii perditum imposturas, scelera, errores, dolos, superbiam, hypocrisim et foeditatem, plenius in lucem proferent: nullaue praemia aut minae, eos a veritate abducere poterunt, quin pro ea semper omni confusione et morte contempta, parati sint testimonium ferre, Is est, qui nobis et mihi ob divitias gratiae suae daturus est perpetuam vitam, indeficiens gaudium.

Qui autem erant a partibus Magistri Iohannis Hus, de quibus etiam ipse divinitus inspiratus scripserat, hi et praesertim Magister Iohannes Rokicana, eo temporis in Bohemia primas tenens, subscripsit verbis et sententiae Magistri Iohannis Hus, Etenim, inter concionandum, Ecclesiam dirutae urbi componens, aiebat.

Nos adhuc, inquit, per superficiem negotii gradimur, ac veluti per cancellos, seu nebulam prospicimus, nondum ad interiora scilicet penetrantes, Verum subingredietur populus, qui adusque ipsa

negotii fundamenta penetrabit, quique in solida basi superstruet, Verum id paulatim fieri oportet. Futurum quoque est, cum magna pressura et angustia, cumque summa rerum difficultate.

Haec omnia sic accepimus ac legimus, antequam Fratrum Ecclesiae inauguraremur, aut ulla cum illis necessitudine copulati fuissetus. Postquam autem diu cum illis egissemus, eos ceu lapides vivos, vero et stabili fundamento, quod olim iam fideles Bohemi, strenui veritatis vindices, secundum datam sibi gratiam, iecerant, superstructos cognovimus. Videntes igitur hoc inter eos, non humanum, sed plane divinum opus esse, cum omni fiducia, synceritatem fidei, ac alias res sacras, una cum illis communiter amplexi sumus Deo gratias agentes, cui placuit nos e tenebris in agnitionem Filii sui ac omnis veritatis adducere.

Cum autem multo tempore simul cum eis omnibus rebus sacris usi essemus, in Ministros tandem ac sacerdotes Ecclesiarum suffragio, electi atque ordinatissimus. Inviti autem ac renitentes hanc provinciam suscepimus, multas enim in hoc negotio graves ac periculosas res, quibus sustinendis nos non esse videbamus pares, praesertim hoc decursu saeculi, quando ut divina habent oracula, exulcerata sunt omnia, nullo non scelere et maledicto, ut ait Propheta, quasi torrente inundantibus super terram, divina tamen ope confisi, verboque eius, cuius hic opus agitur, hanc provinciam in totum detrectare noluimus, neque Fratribus nostram operam, in re tam pia et utili, postulantibus, denegare.

Porro interea temporis, dum hoc in Ecclesia ministerio fungimur, en multi prodeunt hostes, qui odio plusquam novercali adversus nos insurgentes, non uno modo grassari coeperunt, et nos suis mendaciis apud omnes praegravare conabantur. Nec tantum liguae petulantia et detractationibus, sed scriptis etiam suis palam insectabantur. At istorum malitia, quae intus alebatur retecta, quam ipsi fidem habeamus, cuicunque manifestum fecimus ac aliarum rationem rerum reddidimus, quas ad salutem omnium facere credebamus. Nec non de quibus hostis se palmam relaturum sperabat et gloriabatur. Ut videre est in libello, quem nuncupavimus Illustrissimo Principi ac Domino Domino Georgio Marchioni Brandenburgensi etc. flagitante id a nobis generoso Domino Domino Conrado de Kragek.

Praesertim autem quid sentiamus de Sacramentis, Baptismo et Caena Domini, hic candide et aperte explicuimus, et non modo ibi, verum in libello etiam aedito pridem a nobis contra Thabronitas seu Lilecienses, clare et simpliciter fidem nostram exponendam curavimus, nullis anfractibus aut verbis obscuris, huic tractationi interiectis, usi sumus communissima phrasi et usitata, quo facilius intelligeremur ab omnibus.

Quaquam autem haec omnia secundum Scripturas congesimus, quo sic hostium animi praemolirentur, ut vel hoc darent gloriae Christi, ne nos posthac suis maledictis proscinderent: vix ta-

men istud nobis profuturum est, nisi prius audiendae veritati locus detur. Indesinenter enim sua tela, quasi sagittantes ad scopum, in nos collimant furiosi quidam, nosque conviciis incessunt et persequuntur, quaeque etiam scribinus damnant et haereseos accersunt. Suadent enim rudioribus, qui eorum tendicula ignorant, nos aliud scriptis et verbis enunciare, aliud dicere foris, et aliud intus in secessu cordis premere, ut solent, qui (quod aiunt) altera manu ferunt lapidem, altera panem ostentant.

Praeterea hoc et quicquid isti belli homines, in nos apud plebem effutiunt, hac egregia ratione, quod videlicet ita sentiant, omnibus plurimum bene probatum putant, eumque ab omnibus haereticum irrefragabiliter (sic enim loquuntur) credi volunt, quemcunque talem esse pronunciaverint, cum tamen is saepe sit inculpatissimus.

Sed quia forte qui sic sentit nonnihil eorum ventri et ingluviei detrahit, abusus eorum impios patefacit, veritatem colit et ornat, per paucos denique in Ecclesia primates suum officium facere dicit, et cum Ezechiele, pastores malos appellat, qui sese tantum pascunt et non gregem Domini, ipsis commissum. Ideoque ut hostis Ecclesiae reüicitur, feritur anathemate, flagris et pyrae adiudicatur.

Atqui si continuo verum foret, eum haereticum et perniciosum hominem esse, qui talis ab hominibus habetur, quorum multis nunquam rectiora placent, necessario inde colligeretur, Christum quoque cum Apostolis ac omnes denique quotquot steterunt in partibus veritatis perniciosos homines ac impostores extitisse. Nam caput Ecclesiae Christus et omnes Apostoli non minus atque patres nostri, ab ingrato mundo talibus nomenclaturis ac titulis sunt insigniti ac decorati.

Porro si id verum esset, ut ipsis placet, nos intus impie sentire omnisque generis sceleribus obnoxios esse, verbis tamen bene profiteri et docere, iam profecto propter hoc posterius bonum, cedendum esse veritati, ac monente Christiana charitate corroboranda esset veritas. Proinde quod in rem omnium sit, non eorum tantum, nemo non videt. Nec equidem nostrum tantum sed et illorum ac piorum omnium est, contra prophanos quosdam Sacramentis Ecclesiae derogantes, ut ea usque apud omnes salva et inviolata maneant, agere.

Istud ergo liquet, eos debere aequi bonique facere, quod Sacramenta in suo semper honore et loco, autoritate Scripturarum haberi cupiamus. Atque hoc nomine ut reipublicae Christianae consuleremus, hunc laborem contra adversarios Sacramentorum suscepimus. Et hoc in primis sacerdotum munus erat, non nos suis conviciis impetere. Verum Sacramenta Christi ab his phantasticis spiritibus, qui ea e suo gradu deturbare conantur per Scripturas tueri ac vindicare.

Sed nonnulli fortasse inscitia Sacramentorum partes tueri

prohibentur, alios ut peritiores fere laboris piget, alii videntes se parva dicendi facultate munitos, hoc oneris subire recusant. Proin cum non omnes aequaliter valeant, aut idem possint, et qui huius causae adversariis, opponere patrociniū suum queant, nolint, multas res sacras silentio iacere et obscurari videmus. Et qui hanc causam indefensam reliquerunt, hi sunt, ad quos maxime adtinebat, quique ut iam olim maioribus nostris, ita nunc nobis quoque hoc impingere crimen non cessant, quod Sacramenta, ut quae nihil ad salutem conferant, contemnāmus. At hi, cum ea ab adversariis calcari patiantur, huius potius criminis rei sunt, quod nobis obtrudunt. Nam haec convicia, quae ex malitia tantum et odio in nos evomit adversarius, simul cum patribus, alias multis argumentis, revulsimus. Si quando cum huiusmodi hominibus de his rebus disserere pro palam, et libere usu veniret, non operose equidem, eos in horum albo esse ostenderemus, qui acriter et curiose festucam in oculo Fratris viderent, trabem vero in proprio oculo, non animadvertent: et nihil ipsis malorum, quae tamen semper nobis minantur, intentantes, non carcerem, non aculeos, non exilium, non etiam faces ad latera moventes, imo sine rixa, et verborum concertatione, quae non decent Christianos, sed tantum certissimis Scripturae locis, et per ea, quae ipsi operantur et agunt, et in propatulo sunt, Deo adiuti efficeremus, ut suam ipsi culpam et errata fateri cogerentur. Res tota cum modestia et lenitate transigeretur, et nos verum dicere non abnuerent.

Nec vero id facere optamus, ut eos in contemptum et ignominiam vocemus, sed tantum ut Christo, tanquam germanos Fratres lucrifaciamus, utque superioris vitae poenitudine ducti, pristinae dignitati restituantur. Non enim Dei gratia adeo sumus Christianae affectionis expertes, quod nos non illorum miserescat. Praesertim cum etiam publicum illis ac sanctissimum Ecclesiae munus demandatum sit, cui cum non respondeant, in sese horribilem Dei iram, mirabiles tenebras et caecitatem experiuntur. Hinc eos denique videmus ob tam insignes lapsus et apertissimos errores, a bona hominum parte vehementer contemptos esse. Quam rem profecto, eorum causa non libenter audimus. Unde cum sint hoc pacto homines erga illos affecti, parum illis fidei habent, et vix unquam de quoquam illorum bene sentiunt aut loquuntur. Qua ratione omnis eorum autoritas ac opinio plurimum imminuta, nulliusque iam fere pensi apud plebem est.

Et praedicatio verbi, cui primus ac summus in Ecclesiis honos esse debet, per eos spreta iacet. Nam sicut eorum mores et vita ridetur, ita et omnis administratio, et verbum Dei contemnitur nec aedit inter homines fructus suos. Consciis nobis est Deus, et qui nos etiam exploratos habent, multi homines boni: quam cupiamus, non minus atque maiores nostri, omnibus illis Deo dari, ut resipiscant aliquando, et ex animo veritatem amplectan-

tur. Quod si illis hoc divina praestaret bonitas, experientur profecto, nos fideles in ministerio verbi coadiutores, et quidem in Ecclesiis praeesse, et inter administratos earum illos primas tenere cuperemus, nec ipsi eos ob Evangelii gloriam, merito honore et obedientia frustraremur.

Et quanquam hoc etiam modo maiores nostri citra omnem dolum, tum scriptis, tum verbis, tum modis aliis pluribus, omni in re, se illis morem gesturos recipiebant: haudquaquam tamen persuasum est adversariis, Fratres hoc animo praeditos esse, verum de illis, omnia sinistre interpretabantur, pessimi semper rerum nostrarum censores. Nec aliter ipsis, olim usu venit, atque nunc nobis hoc tempore, tametsi non omnes adeo immiti, praefracto ac ferali animo, erga Fratres fuere. Multi enim positis, odio et ira, bonam de Fratribus opinionem conceperunt, pieque de illis iudicaverunt, ac ipsis nonnulli eorum adiuncti sunt, et inculpate suo munere functi, relictis terris in pace quieverunt.

Atque his temporibus plerosque audimus, qui coelestem hanc doctrinam magis propagatam vellent. Sed cum magna sit adversantium vis et autoritas, ut nusquam non maior pars vincat meliorem, nihil moliri ausi, hoc supprimunt, donec Deus haec omnia in melius convertat et ab huiusmodi malis et offendiculis, asserat Ecclesiam. Porro hi omnium maxime, nobis et Evangelio Christi, quod profitemur, adversantur et contradicunt, qui nulla suae salutis et proximi cura tenentur: Sed luculentis tantum sacerdotiis inhiant, ambitiose honores ac summas dignitates aucupantur, consulunt pulvillos sub cubitis manuum, nec aliud quam terram sapiunt, ac de terra loquuntur.

Hi sunt, et nulli magis, qui nos semper allatrant, conviciis aspergunt et cum omni Ecclesiae, petulantissima et praeter omnem modum scurrili maledicentia lacerant, et passim per pagos et urbes, exuto omni pudore ac Dei metu, nos iusta plebis opinione fraudant, rident, opprobriis infamant: nec istos tamen quod sciamus, vel minimum unquam laesimus.

Sed quia dilatant os suum sine termino et omnes malitiae numeros expleri volunt. Ideo nos cum Anabaptistis, pariter accensuerunt, qui non ita pridem ex variis Germaniae locis, se repientes, in has regiones penetrarunt, ubi eum aliquandiu restitissent, lata in eos demum Principum sententia, inde proscripti sunt.

Nos ex factione Anabaptistarum non esse, nemini ignotum est. Nam abhinc plurimos annos, ex Ecclesia Bohemorum, qui sub utraque specie communicant, originem duximus: nec cum Anabaptistis quidquam commune habemus, nec plena eorum erroribus dogmata tuemur, nec quicquam ab illis mutuati sumus: perdiu enim ante congregatio nostra extitit, quam de Anabaptistis quidquam auditum fuerit, aut nomen eorum mundo in lucem prodierit. Quae res omnibus notior est, quam ut scribatur. Et

tamen adversarij contra suam ipsorum conscientiam, nobis hunc titulum et nomen indere conantur.

Quamquam autem maiores nostri itidem, et nos superioribus annis a Romanis sacerdotibus baptisatos, rebaptisare soliti sumus, multo alia tamen mens ac propositum, ac alius deinde finis longeque diversiores causae nobis fuere, quam Anabaptistis: Nunc autem iam apud nos rebaptisatio illa abrogata est. Qua de re inter prima, a nostratum Ecclesiae heroiibus in hoc libello, Regiae Maiestati, ratio paucis infra redditur.

Porro si rebaptisationis gratia a Bohemis iam Rationis-antibus sacerdotibus, Anabaptistae censeamur, hoc ipsum telum necessario in eos retorquebitur. Nam et ipsorum patres a pontificiis sacerdotibus Baptismate initiatos, rebaptisabant, pontificii rursus relata talione, Bohemorum Baptisma iterabant. Utrique autem a nobis ac maioribus nostris baptisatos, rebaptisarunt, et vi etiam homines ad hoc suum Baptisma coegerunt. Et non modo id, verum coniugii vinculis astrictos, iterum ac denuo confirmabant: haec neque nos nec praedecessores nostros aliquando fecisse constat. Nec matrimonio ab illis copulatos, rursus a nobis confirmari unquam probatum fuit. Sed obtundunt Sacerdotes, se nihil deliquisse, aut quicquam errasse rebaptisando a nobis Baptisatos. Quandoquidem nos haereticos, sectarios, ab Ecclesiisque excisos credebant: ideo etiam optimo iure Baptisma nostrum nullius nomenti, energiae seu efficaciae aut virtutis, eis esse videbatur, proinde rebaptisabant.

At si sicut eis, qui rei agunt suas partes, citra iniuriam tueri licet, ita illis etiam respondere compellimur, quod quemadmodum hi Baptismo aliisque rebus nostris nihil differebant, et nos sic, ac caeteri complures, eadem ratione Baptismum, quem conferebant, irritum et cassum esse ducebamus. Habentes ad haec magnas insignesque occasiones, ab illis eorumque maioribus in concionibus et scriptis praestitas atque oblatas. Romani itidem, retroactis temporibus aperte illos haereseos damnarunt, quamvis ut sementem fecerunt, ita et messuerunt. Nam illi licet modo consilescent, hoc factum tamen olim Romanis abunde, ac cum foenore pensarunt. Tantundem igitur illos a nobis, quam nos ab illis, baptisatos, rebaptisando, commiseruisse palam est.

Utrisque ergo nostrum, idem luditur, nihilque possunt hic nobis impingere, quod non in eos regei possit: nisi fortasse hac parte dispare sumus, quod invitos etiam illi absque ullo Scripturae exemplo, praeceptoque, ad id, quod volebant, credendum cogere, hactenus soliti sunt. Hac in re, cum his minime nobis convenit. Neminem enim ad nostram sententiam amplectendam compellimus. Atqui praeterea cum plebs ipsa, suis affectibus indulgens, ad multa supra aequum et iustum

incogitanter ruat, Sacerdotum intererat illius animos et motus restinguere. Sed magis iam id, quod nemo nisi indignissime ferat, tantum contra nos omnes exsuscitant. Et in aures eius quicquid ipsis affingere ac comminisci libet, obganniunt. Nec dum eo contenti sunt sacrifici isti, plane nescii pacis et reconciliationis, quod nos Ecclesiamque nostram, infinitis malis affecerunt ac deformarunt, et plurimos a nobis suis fucis ac mendaciis averterunt. Verum apud Regiam Maiestatem nos calumniose detulerunt, hoc toto molimine agentes, ut nos favore et gratia Regiae Maiestatis exuti, illius indignationem et severitatem experiremur.

Eorum ergo opera et studio, eo res deducta est, ut ipsi voti sui compotes facti, Regiae Maiestati, alioqui suoapte ingenio clementissimae, miris artibus persuaserint, ut Regia Maiestas non ita pridem quendam ex nostratibus sacerdotem, in carcerem coniici non abnuerit. Ideo hoc nomine potissimum Ecclesiae nostrae heroes, ac alii generosi viri complures, quosdam ex Ecclesia ad id negotii tractandum diligentes, ad Regiam Maiestatem mittere coacti sunt. Adeoque hunc libellum per eosdem offerendum R. M. curarunt.

Hanc etiam ob causam hi heroes hoc faciendum esse censuerunt, quandoquidem purissima nostrae fidei, dogmatumque confessio non semel facta, nunquam tamen, quomodo vel a maioribus nostris, vel a nobis reddebatur, suscipi potuit. Si fortasse nostratium Ecclesiae, divina bonitas id praestaret, ut vel nunc ab adversariis, horum heroum autoritate, testimonio et fide, qui omni commendatione virtutis in hoc regno nullis inferiores sunt, nostra haec fidei ratio confessioque non odiose et gravatim recipiatur.

Nam cum optimi heroes hi, ex Ecclesia nostra sint, omnes illius ritus, doctrinam et religionem integre norunt. Proinde eorum testimonium et fides omnibus esse debet ratissima indubitabilisque. Alios testificari super rebus nostris oportere docet Christus, qui rogatus ab Anna Pontifice, de doctrina sua, respondit, de ea a discipulis percontandum esse et auditoribus suis. Quid me, inquit, interrogas? interroga eos, qui audierunt, quid locutus sum ipsis. Ecce hi sciunt, quid dixerim ego.

Quare hoc Christi paradiamate, ducti amplissimi heroes illi, fidei nostri atque dogmatum rationem in hoc libello compendiosissime reddunt. Unde speramus apud omnes bonos et Christianae doctrinae candidatos lectores, horum magnatum testimonium et auctoritatem plurimum valituram, quemadmodum et ore divino sancitum est. In ore duorum aut trium testium constabit omne verbum.

Rogamus autem et obsecramus per Dominum fideles omnes, ne posthac de nobis assentiantur ullis calumniosis sermonibus. Verum persuassimum habeant, haec dogmata et hunc religionis modum, nihil a sacris literis dissidentem, inter nos extare et

teneri, quem hic libellus, Regiae Maiestati oblatuſ, breviter exponit. Et nos antea ſaeſius, atque adeo patres noſtri multis voluminibus aeditis, teſtati ſunt.

Cum ergo retinemus Chriſtianam doctrinam, nec in ullam ſectam deficimus, viderint adverſarii, cur ſic omnis Chriſtianae indolis obliſi, hanc de nobis famam ferant.

Palam eſt nos non infideles aut Ethnicos eſſe, ſed Chriſtianos, de Scripturis recte ſentientes, ac Eccleſiae Chriſti membra, non haereticos. Nos enim omnia amplectimur et retinemus, quae verae Eccleſiae ſunt, et ſine quibus nuſquam ea in terris eſſe poteſt.

In primis literarum ſacrarum authoritatem, auguſtiſſimam et ſacroſanctam eſſe ducimus, nec ea inter omnium ſcripta, quidquam prius aut antiquius habemus et huic tantum ſubnixae eſt Eccleſia noſtra, ab ea pendet et regitur.

Item, fidem ſanctam et Apoſtolicam, ſine qua Deo placere non poteſt, quaeque in Symbola duodecim articulis diducitur, corde credimus ac ore confitemur, Ieſum Chriſtum Dei Filium, unum Dominum et ſervatorem noſtrum colimus et veneramur, illumque invocamus ac in eo uno omnem ſalutis ſpem deſigimus. Et per Baptiſma ab eo inſtitutum omnes ipſi Eccleſiae conſecramus. Munus ſeu ordinem Eccleſiaſticum, qui ſacerdotium, et claves regni Dei dicitur, habemus, ac eo utimur. Sacramentum corporis et ſanguinis Chriſti ſub utraque ſpecie omnes promiſcuae ſuſcipimus. Deo ſoli ſolumque per Chriſtum fidendum novimus: nec impiae ulli doctrinae patrocinamur, nec hoſtes Chriſtianismi ſumus nec in Chriſtianam religionem blaſphemi, ut nobis obiiiciunt, qui nunquam maledicendo ſatiantur.

Evangelium enim, quod vehiculum eſt aeternae vitae, et quod Paulus aliis verbis effert, potentia Dei ad ſalutem omni credenti, unice diligimus, complectimur ac tenemus: Huc nos ipſi atque adeo alios hortamur, in eoque uno per Chriſtum puppim et proram, quod patres dicunt, ſalutis omnium collocamus. Haec certe firmiſſime demonſtrant, nos, quemadmodum et praedeceſſores noſtros, ex Eccleſia ſancta et Catholica eſſe, nec ab ea in ritibus, doctrina verbi, religione, functione clavium, Sacramentorum adminiſtratione, vel tantillum diſſidere.

Ad id quoque contendimus, ut in Eccleſia permanentes a morte aeternis gaudiis potiāmur.

Quāquam autem nunc iuxta externam faciem, et modum peculiarem habemus congregationem, hoc tamen apud nos non ob aliud fit, quam ut commodius doceamus verbum, miniſtreſus Sacramenta, controverſias et lites, ſi quando inter Fratres exoriantur, et nos conſulant, dirimamus. Et ad Eccleſiaſticam diſciplinam exercendam, erga eos qui correctione digna committunt, quique manifeſtis flagitiis infames reſipiscere nolunt, ut excommunicatione ab Eccleſiis arceantur. Ubi vero reſipuerunt, rur-

sum ad consortium Ecclesiae et Eucharistiae Sacramentum admittantur. Non igitur ab Ecclesia catholica segregamur, cum earum rerum omnium, quae propriae Ecclesiae sunt, usum habeamus.

Quantum vero attinet ad externos ritus aut ceremonias, sicubi dissimiles in Ecclesiis sint, nihil referre putamus, nam apud alios aliae pro gentium ac locorum varietate, inter Christianos existunt. Mutantur ceremoniae, non mutatur fides, Christus aut verbum. Non ergo aliae ceremoniae, si minus pugnent verbo Dei incommodant Christianismo, nec separant ab Ecclesia: Non enim haec religio aut Christiana pietas, in ceremoniis aut ritibus externis sita est, sed in spiritualibus bonis, iustitia, fide, gaudio, pace et vero cultu, iacto fundamento (ut Paulus ait) Apostolorum et Prophetarum, summo angulari lapide Christo Iesu, in quo quaecunque structura coagmentatur, ea crescit in templum sanctum in Domino.

Faxit autem, quae sua est bonitas Trinae illud semper adorandum beatitudinis numen, ut in Christo omnes usque charitate et fide omnisque aliis divinis dotibus adolescamus. Utque alii aliorum infirmitates, lapsus ac errata, quae et Deus ipse pater indulgentissimus tolerat, patienter ferre studeamus eaque verbo eius invicem nobis ipsis ostendentes, fraterna dilectione corrigamus, quo ad poenitentiam agnitionemque veritatis revocemur, atque in ea perstantes, aeternam vitam possumus adipisci, et Deo, cui omnia accepta ferenda sunt, pro sua inexhausta bonitate, divitiasque gratiae, quibus cumulamur, quas possimus, gratias habeamus. Facessant ergo calumniae procul: absit hostilis animus, pellatur omnis amarulentia ac odium in fratrem, tollantur inimicitiae, dissidia et rixae, perennis ineatur pax, diligamus invicem, ut in Evangelio consentiamus omnes. Praestet haec nobis omnia propter Christum beatissimus Deus ■ supernis, per Spiritum suum. Amen.

PRAEFATIO BARONUM

ET NOBILIUM ECCLESIAE PICARDORUM, UT VOCANT, CONSENTIENTIUM.

QUONIAM multi, si alias unquam, nunc magis (paratiores profecto semper bona carpere, quam imitari) propter sua deliramenta et insanias hoc nobis crimen intendunt, quod haereticis quibusdam subscribamus, eorumque errores tueamur et propugnemus. Ne quis ideo haec nobis iuste impingi putet, visum est hic ea paucis revincere.

Quanquam enim eorum Ecclesiae nos adiunximus, qui Fratres vulgo vocantur, ab adversariis vero, quibus, quia venenum aspidum sub labiis est, ut Psaltes ait, in nigra semper candida

vertunt, Picardi et Valdenses in contemptum cognominantur, non tamen hac gratia nos illis copulavimus, quod haeretici dicerentur: Quis enim lubens errare velit, aut pro luce tenebras accipere. Sed quia re ipsa, tales eos esse cognovimus, quibus inprimis omnis astucia et dolus displiceat: quodque in omni sinceritate, in re et negotio salutis, divinis tantum eloquiis et fide, quae in Christum est, ac veterem orthodoxorum sententiam imitantur.

Quare nos verbum Dei ab eis audientes, per illud veritatem, quae nos salvos reddere possit, docti sumus. Persuasissimum itaque nobis est, hoc ipsum verbo Dei, ut lidio lapide indicante, sacerdotes nostros, cum septa ipsa Evangelicae doctrinae non transilient, nullis haeresibus addictos, sed ministros Christi ac veros vicarios esse, quibus parendum esse, ipsa veritas monet dictatque. Quo certe minus fas est, et cum his sanctorum communio detrectetur haberi, praesertim astringente nos ad hoc, ipso Symboli Apostolici articulo, Credo sanctam Ecclesiam Catholicam, Sanctorum communionem.

Iudicet igitur pius lector, an eo habendi sumus haeretici, errorumve fautores, quod hominibus, etsi plurimum mundo despectis ac vilibus, piis tamen ac vere Christianis adsensi sumus. Quamvis nequissimi homines, quorum os redundat malitia, et semper mendacia ac dolos lingua eorum concinnat, multo secius rudent, ac in eos gravissima probra iacientes, ut ab omnibus haeretici audiant, contentur efficere. Sed nemo haec, de quibus accusantur, nisi plane communis sensus expers, si audierit, ita haberi dixerit.

Valeat ergo hoc scelestissimum genus hominum, qui semper in lucem suas offundunt nebulas. Si enim ob haec tantum, nempe religionem et doctrinam, quae sycophantae et adversarii damnant et persequuntur, haeretici habeamur, non minus equidem divo Paulo, simulatque Apostolis omnibus haereseos crimen intentaretur, Paulus enim ingenue profitebatur, se ex ea secta esse, quam tum homines impii, qui in eum semper tumultus excitabant, omnium malorum sentinam, turbantem respublicas, pestiferam et exitialem esse dicebant. Ad hunc enim modum foelicem ipsum affatur praesidem in urbe Caesarea: Confiteor, inquit, hoc tibi, quod iuxta viam, quam vocant haeresim, sic colo patrium Deum, credens omnibus, quae in lege et Prophetis scripta sunt.

Ut ergo nullis clam esset, nos vere Christianos et fideles esse, non haeticos: earum rerum, quas tantum nostrae salutis nomine complexi sumus, quasque etiam cum tota nostratum Ecclesia, ab illius ministris publice et privatim docemur,

Regiae Maiestati, Domino nostro clementissimo hanc nostrae simplicissimae fidei rationem reddidimus. Quam ut omnibus aliis etiam, qui haec scire dignabuntur, manifesta fieret, excudendam

typis curavimus. Unde poterit haec legens, quicumque pietatis studiosus est, quam vera sint, quae de nobis iactantur, pro sua modestia iudicare.

SUMMA RATIOQUE FIDEI AC DOGMATUM,

quae quidem tum per Regnum Bohoemiae Marchionatumque Moraviae, tum alias quoque a nostrae professionis senioribus, omnibus eodem animo praeditis, de Iustificatione, in Ecclesiis nostris docentur, Primum Regiae Maiestati, deinde piis omnibus et candidis lectoribus, sincere ac simpliciter oblata atque exhibita.

Articuli seu Themata Confessionis.

- I. De Scripturis sacris.
 - II. De Catechismo.
 - III. De fide sanctae Trinitatis.
 - IV. De Peccato, et sui ipsius cognitione.
 - V. De Poenitentia.
 - VI. De Christo Domino, et fide in ipsum.
 - VII. De bonis operibus.
 - VIII. De Ecclesia sancta Catholica.
 - IX. De Praefectis seu ministris Ecclesiae.
 - X. De Verbo Dei.
 - XI. De Sacramentis.
 - XII. De Baptismo.
 - XIII. De Coena Domini.
 - XIV. De Clavibus Ecclesiae.
 - XV. De Caeremoniis.
 - XVI. De Magistratu, seu potestate seculari.
 - XVII. De Sanctorum cultu.
 - XVIII. De Ieiuniis.
 - XIX. De Coelibatu.
 - XX. De Tempore gratiae.
-

QUANQUAM autem retroactis temporibus, ab Ecclesiasticis nostris, huius, quam tenemus, fidei religionisque, tum etiam doctrinae, ratio reddebatur saepissime, Regibus, Principibus, ac demum omnibus, qui eam sibi reddi postularent, et in ecclesiastica et seculari potestate constitutis. Visum tamen nunc nobis ope-

rae precium est, rebus etiam non paucis ad id monentibus, uti iuxta hosce articulos, qui nobis, praesertim hoc tempore, aliis esse communiores, ac magis praecipui videbantur, tuae Regiae Maiestati, de ea doctrina, quam ab illis accepimus, quam compendiosissime fieri posset, rationem redderemus, ut nullus nesciat, iniuste omnia nobis ab adversariis huius doctrinae infligi, de quibus apud Regiam Maiestatem tuam, ut nobis nostratibusque vis adferatur, accusamur.

DE SCRIPTURIS SACRIS.

Articulus I.

PRincipio, nostri omnes unanimi consensu docent scripturas sacras, quae in Bibliis ipsis continentur, et a patribus receptae, auctoritateque Canonica donatae sunt, pro inconcusse veris certissimisque habendas: ac quorumcunque aliorum scriptis, ut sacra prophanis, et humanis divina, per omnia praepositas iri oportere. Illisque integre ac simpliciter credendum esse: nec non dogmata veritatis, per quae homines ad salutem et iustitiam, per fidem instituantur ac formentur, ex illis petenda esse.

Proinde quod a Deo ipso, Petro et Paulo, praeter alios id astruentibus, traditae et inspiratae sunt, hancque ob causam potissimum, ut ab omnibus intelligantur, eas ecclesiis nostris, lingua vulgari et patria, praesertim vero Evangelia ipsa et Epistolas, ut in veteri ecclesia fieri solitum est, legunt ac recitant. Indeque etiam documenta, exhortationes, ut poscunt res et negotia, concionesque frequenter ad populum publice fiunt.

Scripta autem Doctorum ecclesiae, praecipue veterum itidem pro veris fideque dignis haberi, utiliaque esse ad instituendam plebem, dicunt. Attamen in quibus a divinis Scripturis non dissident. Sic enim et ipsi sua teneri volunt, ut eatenus illis fides habeatur, utique eis liceat, quatenus eis cum divinis scripturis conveniat. De hoc Augustinus in praefatione libri tertii de Trinitate. Noli inquit meis literis, quasi Scripturis canonicis inservire, sed in illis, et quod non credebas, cum inveneris, incunctanter crede: in istis autem, quod certum non habebas, nisi certum intellexeris, noli firmiter tenere. Et alibi: Noli meis neque Ambrosii verbis peraeque credere, ut Scripturae canonicae. Et habetur in Decretis distinctione nona.

DE CATECHISMO.

Articulus II.

Hinc Catechismum docent, hoc est, Catholicam hanc et orthodoxam Patrum doctrinam: quae Decalogus est mandatorum Dei, et fides Apostolica, in duodecim Articulos digesta, et tradita

in Symbolo per Nicenam Synodon, atque adeo alias confirmata et exposita: denique Precatio dominica. Haec autem omnium sanctissima, bonam, beneplacentemque Dei voluntatem esse, constanter affirmant.

Deinde praecepta haec, opere ac corde, cum quidem lex spiritualis sit: servari, fidei etiam articulos omnes indubitate credi, oreque confiteri, et opere testari oportere docent: ac eos Scripturis, pro viribus communiunt et roborant, simplicem eorum sensum, et si quid in eis abditum aut abstrusum sit, ad quidve faciat hoc quicquid est, ex eisdem Scripturis fuse ac aperte explicare conantur.

Idem docent, Deum tantum per nomen solius Christi mediatoris, orandum ac invocandum esse. Non autem pro semetipsis tantum, verum pro Christianis etiam omnibus, ubiubi tandem terrarum sint, homines orare docent, pro omnibus Ecclesiae praefectis: item pro omnibus in eminentia et quavis potestate, ad alios regendum, constitutis.

Maxime vero, et primum pro Caesaris semper Augusti celsitudine ac incolumitate et pro Regiae Maiestatis tuae fastigio ac successu, consiliariisque omnibus, multis precibus Deum implorantes, ut Regiae Maiestati tuae, et Carolo Caesari semper Augusto invictoque, omnia et re totius Ecclesiae, prosperet ac fortunet, et imperium quam latissime proferat, ut ad omnes, qui Regiae Maiestati tuae subduntur ac parent, Deique ac Christi eius cultores veri sunt, clemens tibi ac propitium pectus praestare dignetur. In summa iuxta Christi et Apostolorum praeceptum, Ecclesiaeque primitivae exempla indiscriminatum, pro omnibus amicis pariter ac inimicis, orandum esse docent. Atque ob id studiosius populum ad conventus solennes convocant, eumque ibi ad preces ardentiores, omni diligentia hortantur.

Hoc salutari Christianoque Catechismo, non modo provectioni aetate homines instruunt, verum pueros ipsos etiam, ut a primis statim annis huic adsuesiant, et veram religionem ac pietatem discant: Ideoque privatos etiam cum illis seorsum celebrant conventus, parentes eorum ac susceptores admonentes, ut in hac eos doctrina sacra diligenter instituunt, pro ipsisque ac aliis omnibus, Christo Domino consecratis infantibus, pias Deo ipsi offerant preces.

Quicquid autem huic pio Christianoque Catechismo fuerit adversum, reiiciunt, certisque Scripturae argumentis, prout illis sufficit omnium Dominus vires, revincunt ac confutant, populumque, ut illud caveat, praemonent.

DE FIDE SANCTAE TRINITATIS.

Articulus III.

Praeterea fide nosci Deum, Scripturis docent, Unum in substantia divinitatis, Trinum autem in personis, Patrem, Filium, et

Spiritum sanctum: Ex parte quidem personarum, habere discrimen, ex parte vero essentiae ac substantiae coaequalitatem et indistinctionem: Id autem fides catholica et Nicenae Synodi, aliarumque cum hac idem consensus, decreta et sanctiones, Athanasiique confessio seu symbolum aperte testantur.

Hinc etiam docent, eiusdem unius Dei summam potentiam, sapientiam et bonitatem. Tria quoque praestantissima eius opera ipsi soli, et nulli praeter eum congruentia. Opus scilicet creationis, redemptionis, conservationis seu sanctificationis. Docent insuper, hunc solum verum Deum, in una divinitatis essentia, et personarum trinitate beata, semper adorandum, venerandum, summaque reverentia, honore et laude colendum, ut omnium Dominum ac Regem summum, in aevum regnantem: Ab eoque solo pendere omnia, expectare et petere. Illi soli summam subiectionem, obedientiam, timorem fidemque exhibendam, atque ob hoc omnem religionis cultum sincere observandum, et id quidem qui non facit, damnationem sibi acquirere. Deuteronomii sexto, Dominum Deum tuum adorabis, et illum solum coles. Iterum, Diliges Dominum Deum tuum, ex toto corde tuo, et ex tota anima et mente tua: Et in summa, ex omnibus, tam internis quam externis viribus tuis.

DE PECCATO ET EIUS FRUCTU AC SUI IPSIUS COGNITIONE.

Articulus IV.

Hic docent, ne peccata ignoremus, quae cum in proximos, tum in Deum admittuntur et fiunt.

Primum, ut homines sese in peccato et conceptos et natos, atque mox ab ipsa natura et utero peccatores esse, et subinde ab ipsa pueritia legem Dei, corde et opere praevaricantes, peccatorum mole pressos ac gravatos agnoscant, uti scriptum est. Dominus, cum de coelo prospiceret super filios hominum, ut videret an esset, qui aut saperet, aut numinis curam gereret: Hic omnes defecerant, omnes pariter corrupti sunt, nullus quod rectum est faciebat, ne unus quidem. Iterum: vidit Deus, quod multa malitia hominum esset super terram, et omnis cogitatio cordis illius in malum esset conversa omni tempore: Et rursum, Dixit Dominus ad cor suum, Sensus et cogitatio humani cordis, mala ab adolescentia sua. Paulus etiam: Erasmus, inquit, filii irae natura, quemadmodum caeteri.

Deinde docent ex Scripturis, Quod homines agnoscere debeant, propter hanc sui ipsorum depravationem ac corruptelam, et propter peccata, ab hac radice nascentia, dignam sibi imminere perditionem, formidabilem Dei vindictam, impendere, et dignam suis factis, gehennae poenam propositam esse. Authorem enim, ut inquit Paulus, peccati mors. Item Dominus in Evange-

lio: Ibunt qui mala egerunt, in supplicium aeternum, ibi erit fletus et stridor dentium.

Ad haec docent, Necessum esse, ut animadvertant omnes, ac norint infirmitatem suam, extremamque inopiam et mala, in quae ob peccata coniecti sunt, quodque se ipsos modo nullo servare, nullisque suis operibus aut studiis iustificare possunt: Nec quicquam habere praeter Christum solum, cuius fiducia a peccatis, Satana, ira Dei, et morte aeterna, sese redimant ac liberent. Itemque nihil esse in hominibus, quo coram Deo alter alteri suppetias ferre queat: Siquidem aequae omnes peccato obnoxii sunt, et iustitia Dei vacui, ut per Prophetam dixit: Reduc mihi in memoriam (ut scilicet homo quisquis es) et indicemur, simul narra, si quid habes, ut iustificeris: pater tuus primus peccavit, et interpretes tui praevaricati sunt in me. Item Ceremoniae et sacrificia tua mihi displicuerunt: nec apparatus thuris abs te probavi. Sed nec adipe sacrificiorum tuorum me satiasti. Paulus etiam ad Hebraeos: Sacrificium et oblationem noluisti, et holocaustomata pro peccato non comprobasti, aut requiris.

Insuper docent: omnia incommoda et afflictiones, quibus hic quatimur conflictamurque, meritissimo iure a Deo ob peccata hominibus infligi, seu propositas esse, ut aestus, frigora, fames, sitim, labores omnes, curas, infortunia, moestitudines, taedia, languores varios, ipsam denique mortem, sicut scriptum est, In quacunque die comederis ex eo, morte morieris. Et: Maledicta terra propter te: In labore comedes ex ea omni tempore, omnibusque diebus vitae tuae, spinas et tribulos germinabit tibi.

Attamen omnia haec incommoda, patienter nobis ferenda docent, utpote adhuc graviora commeritis. Non tamen quod per huiusmodi, quotquot sunt, malorum sustinentiam, sibi vitam aeternam quisquam promereatur, Cum Apostolus praedicet, non esse condignas passiones huius temporis ad futuram gloriam, quae revelabitur erga nos: Sed ut scelerum suorum magnitudinem, suamque imbecillitatem ad miseriam omnes noscant intelligantque, quam malum et amarum sit, ut Propheta dicit, relinquere Deum suum. Utque his malis onusti ac pressi, expergefant, et excitentur, ad quaerendam gratiam ac opem Dei, qui misericors est miserator, et multus ad ignoscendum.

DE POENITENTIA.

Articulus V.

Hoc loco docent, Poenitentiam esse, quae ex peccatorum et irae divinae agnitione nascitur, quae per Legem Dei, primum dolores et terrorem conscientiae incutiat: Scilicet cum verbo Dei intus arguuntur peccata, et redditur mens male conscia sibi, inquieta, praetristis et desperabunda, cor anxium, confractum et pavidum, ut homo per se nulla re prorsus erigi possit, aut con-

solationem nancisci, sed totus afflictissimus est, spiritu deiecto ac trepidante, et ingenti horrore concussus, a conspectu irae Dei, ut David de se ait. Quoniam non est sanitas in carne mea, propter indignationem tuam. Non est pax ossibus meis, propter peccatum meum. Miser factus sum, et curvatus sum nimis, tota die contristatus ingrediehar. Interim docent, ne sic pavefacti et territi desperent: sed ut ad Deum toto corde redeant, et fide in Christum, quae pars quoque poenitentiae est: misericordiam apprehendant dolentes, se peccasse: Etsi enim omni iustitia vacui sint, divinam tamen gratiam et clementiam implorent, ut sibi ipsis misereatur, et peccata condonet propter Christum eiusque meritum, qui nostra causa factus est peccatum et maledictum, ut pro peccatis nostris Iustitiae Dei satisfaceret.

Suntque sic affectis, divinae promissiones inculcandae. In die tribulationis tuae invoca me, eripiam te et glorificabis me. Et hanc poenitentiae formam, per omne vitae tempus, cum opus est, teneri docent. Eos etiam, qui sic resipiscunt, docent, quod apud Esaiam scriptum est, ut desinant perverse agere, discant autem benefacere. Idem et Ioannes praecursor Domini. Facite (inquit) dignos fructus poenitentiae. Consistit autem in hoc maxime poenitentia, ut mortificetur vetus homo, ac deponatur cum actis et concupiscentiis suis, induaturque novus, qui secundum Deum creatus est. Colossenses tertio.

Itidem docent, ut poenitentes Sacerdotem accedant, peccataque sua Deo ipsi coram illo confiteantur, tametsi non praecipimus neque exigimus enumerationem peccatorum, consilium autem modumque vitandi peccata, et per claves Ecclesiae absolutionem ab ipso petant, ut remissionem peccatorum, per huiusmodi ministerium, sic a Christo institutum, consequantur.

Item docentur homines, ut absolutionem magni faciant, credantque indubitate fieri, quod per claves promittitur, cum vox Christi sit, et mandato eius expressa, Iohannis vigesimo: Accipite Spiritum sanctum, cui remiseritis peccata etc. Sciantque clavium usu ac ministerio, Christique autoritate verborum, sibi omnia peccata condonari.

Docent etiam, absolutos, id est, quibus per Christum peccata remissa sunt, ut gratiae Dei, in Christo acceptae, grati sint, ne in vanum eam recipiant, neu etiam in peccata relabantur, iuxta illud. Vade et posthac ne peccaveris, ne quid deterius tibi contingat. Item, Si volentes peccaverimus, post acceptam cognitionem veritatis, non ultra pro peccatis reliqua est hostia, sed terribilis quaedam exspectatio iudicii et ignis vehementia.

Etiam docent, fundamentum et omnem virtutem poenitentiae in merito mortis Christi consistere. Lucae vigesimo quarto, Sic oportebat Christum pati et resurgere a mortuis tertia die, et praedicare sub nomine eius poenitentiam ac remissionem peccatorum in omnes gentes. Et iterum: Resipiscite et credite Evangelio.

Item docent, ut qui in Dei nomine dum in vivis est, poenitentiam agere neglexerit, eum malo exitio perdendum, iuxta Christi verbum: Dico vobis, nisi resipueritis, omnes simul peribitis.

DE CHRISTO DOMINO, ET FIDE IN IPSUM.

Articulus VI.

Omnium primo docent, certam firmamque fidem habendam de Christo Domino, quod scilicet verus, et natura Deus sit simul et homo, per quem facta sunt omnia, in coelis et in terra, visibilia et invisibilia. Quem Ioannes aeternum verbum vocans, Deum esse lumen, filium unigenitum in sinu patris manentem, plenum gratiae et veritatis interpretatur. Idem in priore Epistola capite quinto: ipse (inquit) est verus Deus, et vitae aeterna. Itemque de operibus eius ad nostram salutem editis, incarnatione, nativitate, passione, morte, sepultura, resurrectione, ascensione in coelos, consessu ad dexteram Dei, deque reditu ad iudicandum vivos et mortuos, et quod per verbum ac Sacramenta, boni fructus in nos, ut salvi fiamus, derivantur ac emanant, ut scripturae arcanae habent, edisserunt.

Docent praeterea, Christum modo illo sensibili et corporali, quo in terris olim mortalis conversabatur, et prodi, tormentisque affici voluit, ac ligno suffixus, mortem oppetiit, deindeque gloriose resurgens per durum saxum, atque clausum ostium penetravit, iam non esse in mundo, neque fore donec finiatur mundus: Esse autem hoc modo in coelis, ubi una cum Patre, eum omnis lingua confiteri, et pii omnes venerari debent. Hoc et fidei articulus clare testatur, Ascendit in coelum, sedet ad dexteram Dei Patris omnipotentis, inde venturus est iudicare vivos et mortuos. Et Paulus Thessalonicenses quarto: Ipse Dominus cum clamore et voce Archangeli ac tuba Dei descendet de coelo. Item Petrus in Actis. Quem oportet quidem coelum accipere usque ad tempora restitutionis omnium. Et Marci ultimo, Itaque Dominus, postquam locutus fuisset eis, receptus est in coelum, et consedit a dextris Dei: Angeli autem assistentes, dixerunt ad illos: Hic Iesus qui assumptus est a vobis in coelum, sic veniet, quemadmodum vidistis eum euntem in coelum.

Hic vero in terris etiam Christum ipsum verum Deum et verum hominem nobiscum quoque esse docent. Ratione tamen et modo existentiae a priore diverso, nempe invisibili, insensibili, sed tamen vero, et ad salutem nostram necessario: Per hunc enim is in nobis operatur, ut nos in illo, et ipse in nobis sit, idque per Spiritum sanctum et dona ipsius, quem suae visibilis essentiae loco se missurum Ecclesiae suae recepit, per quem potentia, gratia, bonitate et veritate sua, qua sibi obedientes salvos reddit, manet in ea cunctis diebus, usque ad consummationem

seculi. Ioannis decimo sexto: **Expedi** vobis, ut ego vadam, si enim non abiero, consolator ille non veniet ad vos: Sin autem abiero, mittam eum ad vos. Rursum: Ego rogabo patrem, et alium (quam scilicet me) consolatorem dabit vobis, ut maneat vobiscum in aeternum, Spiritum veritatis, quem mundus non potest accipere, qui non vidit eum neque novit eum, vos autem cognoscitis eum, quia apud vos manet, et in vobis erit. Non relinquam vos orphanos, veniam ad vos, per hunc scilicet Spiritum veritatis.

Hic autem Scripturae sensus haud quaquam confictus ac recens est: nam et in veteri Ecclesia docebatur vulgo, et tenebatur constanter, ut habetur in Decretis, distinctione secunda, capite primo. Et sunt Augustini verba: Donec mundus finiatur sursum est Dominus. Sed tamen hic nobiscum est veritas Domini: Corpus enim, in quo resurrexit, in uno loco esse oportet, veritas autem eius in omni loco diffusa est. Quamobrem docent: Christum Dominum hoc suo altero existendi modo, quem nos invisibilem vocamus, esse in ministris Ecclesiae, verbo et Sacramentis, et per haec postea omnes eum in se sic fide recipere debent, ut per eam cum eis inhabitet, insitque per Spiritum veritatis, de quo dixit, In vobis erit. Et iterum, Veniam ad vos etc.

Porro etiam docent: per Christum homines gratis fide in Christum, per misericordiam iustificari, salutem et remissionem peccatorum consequi, citra ullum humanum opus et meritum. Solum itemque eius mortem ac sanguinem, ad abolenda et expianda omnia omnium hominum peccata sufficere docent. Sic enim in Actis Petrus concionatur. Non est in alio quoquam salus, quam in uno Domino Iesu; nec aliud est nomen sub coelo datum inter homines, in quo nos oporteat salvos fieri. Iterum: Huic omnes Prophetiae testimonium ferunt, quod remissionem peccatorum accepturus sit in nomine eius, quisquis crediderit in eum. Et Paulus ad Hebraeos: per semetipsum purgationem peccatorum fecit. Ac rursum: Per quem habemus redemptionem, per sanguinem eius, remissionem peccatorum. Et Iohannes: Advocatum habemus apud patrem, Iesum Christum, iustum, et ipse est propiciatio pro peccatis nostris, non pro nostris autem tantum, sed etiam pro totius mundi. Rursum Paulus: Sanctificati sumus per oblationem corporis Iesu Christi semel peractam. Et nonnihil inferius: Unica enim oblatione perfectos effecit in perpetuum eos, qui sanctificantur.

Docent ad haec, ut omnes homines ad solum Christum, pro venia et remissione peccatorum suorum, pro salute, et quavis alia re impetranda, per omne suae vitae tempus accedant. Hebraeos quarto: Habentes igitur Pontificem magnum, qui penetravit coelos, Iesum Christum, Filium Dei, teneamus professionem (eius scilicet fidei de Christo:) et subinfert: Accedamus igitur cum fiducia ad thronum gratiae, ut consequamur misericordiam, et gratiam inveniamus, ad opportunum auxilium. Et Christus ipse

clamat: Si quis sitit, veniat et bibat. Qui veniet ad me, non esuriet, et qui credit in me, non sitiet unquam.

Item docent: in eo uno fiduciam omnem et spem defigendam esse, in eumque etiam omnem curam relici debere. Et quidem his addunt, propter ipsum tantum, eiusque solius merita, Deum placari et propitium esse, nos diligere, tueri, et pro filiis habere vitamque aeternam in eo esse, ac eam per ipsum possessuros, quotquot illi fidunt. Ioannis 6: Qui credit in me, habet vitam aeternam. Iterum: Haec est autem voluntas eius qui misit me, ut omnis qui videt filium et credit in eum habeat vitam aeternam, et ego suscitabo eum in novissimo Die.

Item docent, quod nemo fidem hanc suis viribus, voluntate et arbitrio habere potest: donum equidem Dei est, qui ubi, et quando illi visum est, eam per Spiritum sanctum in homine operatur, Ut ad salutem, quicquid ei per verbum externum et Sacramenta, a Christo instituta, rite fuerit administratum, percipiat.

De hoc Iohannes Baptista Domini ait, Non potest homo habere quicquam, nisi fuerit illi datum e coelo. Et Christus ipse: Nemo (inquit) potest venire ad me, nisi Pater, qui miserit me, traxerit eum. Et paulo inferius: Nisi datum ei fuerit a Patre meo, scilicet per Spiritum sanctum.

Pergunt docendo, Sola fide seu fiducia in Iesum Christum iustificari homines coram Deo, sine ullis eorum studiis, meritis, et operibus. Ut Paulus dicit. Porro ei qui non operatur, sed credit in eum, qui iustificat impium, imputatur fides sua ad iustitiam. Iterum: Nunc vero absque Lege iustitia Dei manifestata est, dum comprobatur testimonio Legis ac Prophetarum. Et haec iustitia per fidem Iesu Christi, etc. Alibi: Per hunc omnis, qui credit, iustificatur. Et hic sextus articulus, apud nos omnium maxime principalis habetur, ut qui totius Christianismi ac pietatis summa est. Proinde eum nostri omni diligentia et studio docent ac tractant, omnibusque insinuare conantur.

DE BONIS OPERIBUS.

Articulus VII.

His addunt, ut qui sola Dei gratia, fideque in Christum, iustificati sunt, bona opera, quae Deus praecipit, faciant, digneque in eis quisque iuxta vocationem suam, in quocunque vitae genere, statu, ac aetate ambulet. Sic enim Dominus apud Matthaeum: Docete eos (inquit) servare omnia, quae praecepi vobis. Verum, cum de hoc multa passim extent in Scripturis, pluribus agere supersedemus.

Atqui etiam docent, qua potissimum ratione et consilio, bona opera sint faciendae, non ideo scilicet, ut per ipsa homines iustificationem, salutem, peccatorumve remissionem se consequi arbitrentur: Nam et ipse Dominus ait, cum feceritis omnia, quae

praecepta sunt vobis, dicite servi inutiles sumus. Rursum Paulus: Ex operibus Legis non iustificabitur omnis caro in conspectu eius. Item David: Non intres Domine in iudicium cum servo tuo, quia non iustificabitur in conspectu tuo omnis vivens.

Sed facienda ideo bona opera docent, ut per ipsa approbetur fides: Sunt enim bona opera certa testimonia, signacula et indices, latentis intus vivae fidei, et fructus eiusdem, per quos dignoscitur arbor bona aut mala, Matthaei septimo. Item ut per ea firmam certamque efficiant suam vocationem, atque in ea sine peccato serventur. Ut Petrus habet Epistolae posterioris capite 1: Fratres, operam date, ut vocationem vestram atque electionem firmam faciatis. Et rursum: Omne adhibite studium in hoc, ut refugiat a corruptione quae est in mundo per concupiscentiam, et subministrate in fide vestra virtutem, in virtute vero scientiam, etc. Sequitur: Haec enim cum vobis adsint et exuperent, haud otiosos, nec in irritum laborantes efficient vos, ad Domini nostri Iesu Christi cognitionem.

Hanc etiam ob causam bona opera fieri docent, ut abunde subministretur introitus in aeternum regnum, atque inde copiosior merces a Deo referatur. 2 Pet. 1. Haec enim si feceritis, non labemini unquam, Siquidem ad hunc modum, etc.

Praesertim autem, per misericordiae opera et charitatis in proximum, eleemosynas, infirmorum curam, aliorum institutionem, et hoc genus alia, quae promissionem gratiae et premii habent, id fieri docent. Lucae sexto: Estote misericordes, sicut et pater vester misericors est. Date, et dabitur vobis. Remittite, et remittetur vobis. Alibi: Vendite, quae possidetis, et date eleemosynam. Parate vobis sacculos, qui non veterascunt, thesaurum non deficientem in coelis. Iterum: Cum facis convivium, voca pauperes et debiles etc. et beatus eris, quia non possunt rependere tibi, rependetur enim tibi in resurrectione iustorum. Et Matthaei vigesimo quinto: Venite benedicti patris mei, possidete regnum paratum vobis ab exordio mundi, esurivi enim, et dedistis mihi edere, sitivi, etc. Amen dico vobis, quod fecistis uni de his fratribus meis minimis, mihi fecistis. Opera ergo in fide facta, placent Deo, et suam mercedem habent in hac vita, et in futura.

Docent etiam, universa bona opera in nomine tantum Christi servatoris, ad gloriam Dei esse facienda, ut Paulus scribit primae Corinthiorum decimo et Colossenses tertio: Quicquid egeritis sermone aut facto, omnia in nomine Iesu facite. Et ipse Dominus, Sine me (inquit) nihil potestis facere, scilicet quod Deo gratum, vobisque ad salutem profuturum sit.

Caeterum docent, ut sciamus discrimen inter opera ab hominibus instituta, et opera quae a Deo praecepta sunt, et qua ratione utraque facienda ac servanda sint, Siquidem opera a Deo praecepta, neutiquam sunt praetermittenda, propter humanas tra-

ditiones, Dominus namque eos, qui diversum faciunt, severe arguit: Quare vos transgredimini praeceptum Dei, propter traditiones vestras: et frustra colunt me, docentes praecepta, doctrinas hominum. Ideo diligenter admonent opera ab hominibus instituta, non tantū facienda esse, quanti quae Deus constituit et praecepit.

Item docent, fidem et charitatem, quae dilectio est, tum Dei, tum proximi, fontes esse omnium virtutum et bonorum operum. In priore ad Timoth. I. Finis praecepti est charitas, de corde puro et conscientia bona, et fide non simulata: Sine fide enim, ut Epistola ad Hebraeos habet, fieri non potest, ut quis Deo placeat: Sine charitate autem, nihil est conducibile, primae Corinth. 13.

Docent praeterea, neminem esse, qui praecepta a Deo opera, factis expleat. Neminem item esse, qui non peccet, quamlibet studiose se in bonis operibus et Lege Dei exerceat, Sicut scriptum est: Non est homo ullus in terra, qui operetur bonum, et non peccet. Unicuique igitur in Christo Iesu perfectio Legis, vita, iustitia, salus ex merito et gratia eius, per fidem petenda est. Quicumque enim Christum apprehenderint, ac in eum se abdidierint et inclinarint, qui pro omni credenti legem implevit, omnia eorum per eius sanguinem eluuntur peccata, sic ut transgressionem legis, non possint damnare credentes. Unde Apostolus Romanos octavo: Nulla condemnatio est his, qui insiti sunt Christo Iesu, qui non iuxta carnem versantur, sed iuxta Spiritum. Christus ergo cunctis credentibus est satisfactio, et ut Paulus habet: sapientia, iustitia, sanctificatio et redemptio.

DE ECCLESIA SANCTA CATHOLICA.

Articulus VIII.

Docent primum, Christum Dominum suo merito, gratia et veritate, Ecclesiae caput et fundamentum esse, in quo ipsa per Spiritum Sanctum, verbo et Sacramentis superstruitur, ut Christus ad Petrum ait: Et super hanc petram (id est, me ipsum) aedificabo Ecclesiam meam. Et Paulus 1 Cor. 3: Fundamentum aliud nemo potest ponere, praeter hoc, quod positum est, quod est Iesus Christus. Idem alibi: Ipse est caput corporis Ecclesiae, qui omnia in omnibus adimplet.

Etiānum credere et confiteri oportere docent, Ecclesiam sanctam Catholicam, quo ad praesentem statum collectam in mundo esse Christianos omnes, quibuscunque hi in terris agant, aut ubi vis locorum dispersi sint, qui per sacrum Evangelii verbum ex cunctis gentibus, populis, tribubus et linguis, cuiuscunque hi ordinis, aetatis, statusve fuerint, in unam Christi, sanctaeque Trinitatis fidem congregati sunt. Ut a Iohanne in Apocalypsi scribitur: Post haec vidi, et ecce turba magna, quam dinumerare nemo poterat; etc. Et Dominus: Ubi duo, vel tres congregati fuerint in nomine

meo (in quacunque gente et populo), ibi ego sum in medio illorum. Ubicunque enim Christus praedicatur et suscipitur, ubicunque verbum et Sacramenta eius sunt, et ex illius praescripto ac voluntate dispensantur suscipiunturque, ibi Ecclesia sancta et societas Christiana est, ac Dei populus, quantus quantus fuerit eorum numerus: Ubi vero Christus abest, verbumque eius reiicitur, ibi nec vera Ecclesia, nec populus Deo gratus esse potest.

Docent insuper, Ut quisquis in hac Ecclesia unitatem Spiritus Christi teneat, omniaque eius membra charitate complectatur, totumque se in rem illius et usum devoveat ac consecret, sectas non invehat, seditiones non excitet, sed in vinculo pacis, et eodem cum omnibus consensu ac animo, in ea versetur, quod is sit verum membrum Ecclesiae. De hoc sic Paulus ad Ephesios, Hortor itaque vos, ut ambuletis ita, ut dignum est, vocatione qua vocati estis, in omni submissione ac mansuetudine, cum animi lenitate, tolerantes vos invicem per charitatem, studentes servare unitatem Spiritus, per vinculum pacis, etc. Iterum: Unusquisque nostrum proximo placeat in bonum ad aedificationem, et ne quid fiat per contentionem aut inanem gloriam. Item: Cavete concisionem.

De sua vero congregatione sic sentiunt et docent, quod ipsa, ut aliae quoque quantumvis magnae aut parvae fuerint, non est universalis Ecclesia sancta, sed pars tantum ac membrum eius, ut Corinthii fuere, de quibus Apostolus primae Corinthiorum duodecimo: Vos autem estis corpus Christi et membra ex parte.

Docent etiam: in ecclesiam ordinem servari oportere, ut nemo suis tantum commodis studeat, neve etiam de se arroganter sentiat, sed singuli quae aliorum sunt, quaerant, non sua, et invicem sibi subiiciantur propter Christum, ac suae salutis causam. Et hunc subiectionis modum Petrus, itemque alii, leges quoque ipsae, et veteres Canones ecclesiastici tradunt: ideo nostri eum summo studio observant.

Praeterea docent, ut manifeste impii, impenitentes et contumaces, id est, ecclesiae monitis non audientes, censura et poena illius, quae recepta appellatione, anathema dicitur, seu excommunicatio, coerceantur. Idque fieri sine personarum acceptione, in eos omnes, quorum nota est impietas, quique crassioribus peccatis addicti, saepius admoniti adhuc in peccatis pertendunt.

Hisque conspicuis et apertis, qui resipere nolunt, cuiuscunque status aut conditionis fuerint, Ecclesiasticae aut secularis, non vi humana, sed verbo et interdicto Domini, qui sic fieri praecipit, a consortio Ecclesiae excludentur. Matth. 18: Si peccaverit in te frater tuus, vade et argue eum, inter te et ipsum solum: si te non audierit, adhibe tecum adhuc unum vel duos: quod sic nec ita audierit, dic Ecclesiae: quod si nec Ecclesiam audierit, sit tibi velut Ethnicus et Publicanus. Paulus item: Praecipimus vobis Fratres per nomen Domini nostri Iesu Chri-

sti, ut subdicatis vos ab omni Fratre, qui inordinate se gerit, et non iuxta constitutionem, quam accepit a nobis. Et alibi: Profligate malum istum ex vobis ipsis.

Adhaec docent, Hypocritas et impios, in occulto patrant iniquitatem, in Ecclesia semper fuisse ac fore ad extremum usque diem, qui neque argui, neque facile excommunicari possunt. De his sic Dominus dicit, quod in die novissimo tandem Angeli segregabunt eos de medio iustorum, et mittentur in caminum ignis, ubi erit ploratus et stridor dentium.

Caeterum docent, Antichristum illum scelerosum, sedere in templo Dei, hoc est in ecclesia, de quo Propheta, Christus quoque et Apostoli praecinuerunt: pios omnes admonentes, ut sibi ab eo, eiusque erroribus caveant, neque se seduci a veritate patiantur.

Duplicem in Antichristo malitiam ac fraudem ponunt, Falsae doctrinae alteram, contra sensum et mentem Christi totamque Scripturam. De quo Apostolus: Erit tempus, cum sanam doctrinam non sustinebunt, sed iuxta concupiscentias suas coacervabunt sibi Doctores, hi quibus pruriunt aures, et a veritate quidem aures avertent, ad fabulas convertentur. Alteram vitae eius omni genere peccatorum plenae et abominabilis: de qua etiam Paulus secunda Timoth. 3. Illud autem scito, quod in extremis diebus instabunt tempora periculosa: erunt enim homines sui amantes, avari, fastuosi, superbi, maledici, parentibus immorigeri, ingrati, etc. Christus etiam ait Matth. 24. Tunc offendiculum patientur multi, et alius aliam invicem tradent, seque odio habebunt invicem, et multi Pseudoprophetae surgent, ac seducunt multos: et quoniam abundabit iniquitas, refrigescet charitas multorum, qui autem perseveraverit usque in finem, hic salvus erit. Alibi: Vae mundo ab offendiculis, etc. Et beatus est, quisquis non fuerit offensus propter me.

DE ORDINE ECCLESIASTICO, SEU PRAEFECTIS VEL MINISTRIS ECCLESIAE.

Articulis IX.

Docent, Ministros Ecclesiae, quibus administratio verbi et Sacramentorum demandatur, rite institutos esse oportere, ex Domini et Apostolorum praescripto. Utque ad hoc munus obeundum vocentur ex plebe pia et fidei, viri pleni fide et inculpati, donaque habentes ad hoc ministerium necessaria. Praeterea vitae consuetudinem honestam, atque ut hi probentur prius, tum demum a senioribus facta precatione, per manuum impositionem ad hoc munus in caetu confirmentur. Hebraeos quinto: Omnis Pontifex ex hominibus assumitur. Et ad Titum scribens Paulus ac Timoth. quoque ordinationis huius modum normamque tradit: Tu igitur fili mi, fortis esto in gratia, quae est per Christum Iesum,

et in his quae audisti a me per multos testes, haec commenda fidelibus hominibus, qui erunt idonei, ut alios quoque doceant.

Quare apud nos sacerdotis officio fungi nemini sane permittitur, nisi is, ut decet, vocatus, et secundum huiusmodi praecepta institutus fuerit. E vestigio eorum qui sic ad ministerium Ecclesiae allecti sunt, partes esse docent, diligentem curam animarum ipsis creditarum gerere, illisque Evangelii verbum et Sacramenta, iuxta Christi institutionem fideliter ministrare, ac praebere sese exemplum bonum ad imitandum omnibus, pro illis Deum, ut a peccatis et erroribus liberentur, deprecari. Et quae illius voluntas sit in omnibus, per Scripturas exquirere. Prima Petri quinto: *Pascite eum, qui in vobis est gregem Christi, curam eius agentes, non ex necessitate, sed ultro, non turpis lucri studio, sed animo per se propenso.* Et Paulus: *At tu vigila in omnibus, oddura in afflictionibus, opus perage Evangelistae, ministerium tuum ad plenum probatum reddito.* Iterum: *Esto igitur forma fidelium, in sermone, in conversatione, in dilectione, in spiritu, in fide, in puritate, donec venero, attende lectioni, exhortationi, doctrinae, ne neglexeris quod in te est donum, quod datum est tibi per prophetiam, cum impositione manuum, autoritate sacerdotii, haec exercee, in his esto, ut profectus tuus manifestus sit in omnibus, attende tibi ipsi, et doctrinae, persiste in his, nam id si feceris, te ipsum servabis, et eos qui te audierint.*

Caeterum docent, ut officio Ecclesiasticae administrationis fungentes, eam doctrinam in Ecclesia teneant, quae nihil a sacris canonibus deflectat, eamque unanimiter omnes eodemque spiritu profiteantur. Secundae Timoth. primo: *Formam habeto sanorum sermonum, quos a me audivisti, cum fide et charitate, quae est in Christo Iesu, etc.* Ac iterum: *Renuncies quibusdam, ne diversam sequantur doctrinam.*

Insuper docent, ne ulli qui Ecclesiis praeficiuntur, quenquam supplicio, vi aut minis per se, per aliosve, ad fidem cogant, nec dominantur Ecclesiae, aut in fidem dominium exerceant. Matthaei 20. *Scitis quod Principes gentium dominantur illis, et qui magni sunt, potentiam exercent in eos, non ita erit inter vos; sed quicumque inter vos voluerit magnus fieri, etc.* Et Petrus, non tanquam dominantes in haereditatem, sed sitis forma gregis. Rursum Paulus: *Non quod dominemur vobis ratione fidei, sed adiutores sumus vestri gaudii in Domino.*

Debent autem Ecclesiae ministerio admoti, iuxta quod Paulus ad Timotheum et Titum praescribit, malos et adversantes veritati, patienter ferre, nitique, ut scripturarum testimoniis eos convincant, Christoque lucrifaciant.

Docent etiam, ut Sacerdotes negotiis secularibus non occupentur, praesertim vero, ut ab statu coniugii liberi sint, quo aptiores sint et expeditiores ad serviendum proximi commodis et ecclesiae. Etenim coniugium multa secum adfert impedimenta,

quae multos, quo minus bene respondeant suae vocationi, remorantur. Proinde nostri idoneos magis habilioresque ad Ministerium ecclesiae existimant coelibes, si quibus tamen hoc peculiare donum a Deo datum fuerit.

Non quod Sacerdotes peccare putent, si matrimonium contrahant, si id moneat necessitas, sintve ad hoc aliae iustae rationes. Nam et Paulus aperte docet, ad ecclesiastica munia tractanda, unius uxoris viros eligendos esse.

Nec ita inique iudicant, quin honestum ac legitimum coniugium, multis nominibus praeferant, impurissimo quorundam coelibatui, qui in manifesta turpitudine vivunt, ventri ac scortationibus dediti: In professo enim illud Pauli est: Melius est nubere quam uri: nam ob huiusmodi flagitia, tam foedae ac nefariae libidinis, quae multi exercent, non Sacerdotes modo, sed quisquis alius etiam, citra personarum respectum, merito a communione ecclesiae exigi debet.

Nec non docent, quod tota plebs ac populus, his qui ecclesiis praeficiuntur, ultro subiici et parere debet, ac in his, quae ad salutem spectant, ab illis dirigi, eosque honore afficere. Lucae 10: Qui vos audit, me audit, et qui vos recipit me recipit. Et Apostolus: Parete his, qui praesunt vobis, et concedite: Si quidem illi vigilant pro animabus vestris. Rursum: Qui bene praesunt presbyteri, duplici honore digni habeantur, maxime qui laborant in sermone et doctrina.

Hinc quoque docent, Ad victum pertinentia illis prospicienda suppeditandaque esse, ut Paulus ait, Dominus ordinavit, ut qui Evangelium annunciant, ex Evangelio vivant.

Item docent, ut qui possunt, et non perinde labore multo in negotiis populi occupantur, nec alio aliquo modo impediti sunt, ipsi sibi suis manibus victum parent, ne aliis oneri sint, neu etiam otientur et desides sint (nam et otium seditiosum est) et ne oneri ecclesiae sint: in hoc Pauli exemplum sequentes. Actorum 20. Meminisse oportet verborum Domini Iesu, quoniam ipse dicit, Beatius est dare quam accipere.

Si vero contingat apud nos, quempiam ex ordine sacerdotum in crimen aliquod, aut errorem prolabi, aut sui officii esse negligentiore, is principio paterne admonetur. Deinde fraterna castigatione corripitur, qui si pertinax esse, et fratrum ac totius Ecclesiae monita contemnere pertendat, is primum omni Ecclesiastico ministerio et functione privatur, postea etiam ab ipsius Ecclesiae communione excluditur, tanquam servus inutilis, membrum putridum, ramus arefactus, sal infatuatum. De quo Dominus ait: Ad nihil valere ultra, nisi ut proiciatur foras. Et Paulus ad Timoth. capite quinto: Peccantes (nempe Sacerdotes) coram omnibus argue, ut et caeteri timorem habeant.

Item docent, ut populus erga huiusmodi sacerdotes erroneos, sectarios, facinorosos ac impenitentes, auctoritate Ecclesiae ex-

communicatos sic se gerat, quemadmodum Scriptura praecipit: Cavete vobis a Pseudoprophetis, qui veniunt ad vos in vestitu ovium, intrinsecus autem sunt lupi rapaces, a fructibus eorum cognoscetis eos. Et Paulus Rom. decimo sexto: Obsecro autem vos, fratres, ut consideretis eos, qui dissidia et offendicula contra doctrinam, quam vos didicistis, gignunt, et declinetis ab illis. Nam qui eiusmodi sunt, Domino Iesu Christo non serviunt, etc.

DE VERBO DEI.

Articulus X.

Deinde docent, quod verbi Dei seu Evangelii praedicatio, est ministerium a Christo institutum et praeceptum. Matthaei ultimo: Ite in mundum universum, et praedicate Evangelium omni creaturae. Item Petrus Actor. 10: Praecepit nobis Dominus, ut praedicaremus.

Et haec administratio verbi apud nostros principalis habetur, omniumque maxime fit, ut quae plus ad salutem conferat ac necessaria sit, quam Sacramenta ipsa. Ut Paulus ait: Non misit me Christus ut baptisarem, sed ut evangelizarem, nempe praecipue ac primo: Per ipsum namque Evangelium, eiusque praedicationem, fides, intus eam Spiritu Dei suggerente, acquiritur: Sensus deinde ac voluntas eius Christique, circa Sacramenta, et res alias, quae ad salutem faciunt, cernitur.

Docent etiam: tenere discrimen inter vim Legis et Evangelii, quod illud quidem sit administratio mortis: hoc autem administratio vitae et gloriae per Christum. Secundae Corinthiorum tertio: Litera occidit, spiritus autem vivificat. Et Ioannis sexto: Verba, quae loquor vobis, Spiritus et vita sunt.

Concedunt insuper, quod veram fidem nemo assequi potest, nisi verbum Dei audiat. Iuxta illud Pauli: Fides ex auditu, auditus vero per verbum Dei. Et iterum: Quomodo autem credent in eum, de quo non audierunt? Igitur nostri omnem operam navant, ut verbum Evangelii, impermixtum humanis traditionibus, in Ecclesia doceant ac praedicent. Proinde ipsa Evangelia, nec non alias scripturas, lingua vulgari in templis legunt: ac ita dum populo interpretantur, et ferias ac statos dies habent iuxta veterem morem, quibus ad audiendum omnes conveniant.

DE SACRAMENTIS.

Articulus XI.

Docent imprimis, Sacramenta per Christum instituta, ad salutem necessaria esse, quorum beneficio fideles, meritorum Christi participes redduntur consortesque fiant. Si quis autem studio ea contempserit, aut non digne aestimarit, aut iis quocunque

modo alio, quam voluntas et praeceptum Christi est, utatur, eum graviter in illorum authorem, Christum, peccare dicunt.

Si vero usu veniat, ut quispiam vere cupiat, iuxta mentem et mandatum Christi, Sacramentis communicare, sed tamen re aliqua impeditus, carcere, aegritudine, aut captivus, ad alias gentes abductus, vel ab inimicis hostibusque fidei oppressus, etc. tam salutaris sui voti compos fieri nequeat. Hunc sic stantibus rebus, si modo pure integreque Evangelio credat, per solam Christi fidem, haud dubie servatum iri.

Docent deinde, quod Sacramenta per se, vel ut quidam dicunt, ex opere operato, his qui prius bono motu non sunt praediti, et intus per Spiritum sanctum vivificati, non conferunt gratiam, nec fidem illam iustificantem, quae mentem hominis Deo per omnia obsequentem, fidentem ac morigerum reddit, largiuntur. Praecedere enim fidem oportuit (de adultis loquimur), quae hominem per Spiritum sanctum vivificet, et cordi bonos motus iniiciat: Sine fide enim, nec salus nec iustitia est, nec ulli Sacramenta prosunt.

Huius quidem rei, in sacris literis aperta nobis exstant testimonia, praesertim autem in Iuda Ischariote, qui ab ipso Christo Sacramenta acceperat, et sacerdotii concionatorisque munere functus est. Itidem in Anania et Zaphira eius uxore, ab Apostolis Baptismi lavacro tinctis, et ut credere fas est, Coena quoque Dominica usis. Qui tamen in colligatione malitiae et nequitiae, et mendacio in Spiritum sanctum permansere, nec Sacramenta ab eis, malum hoc amolita sunt, neque fidem vivificam, quae securam tranquillamque conscientiam, et cor Deo auscultans ac subditum reddit, illis donarunt. Perinde ac circumcisio et sacrificia legis eam fidem, quae et iustificat et vivificat, non conferebant.

In hac sententia Paulus est, Romanis scribens, capite quarto, Abraham in exemplum adducens, quem cum adhuc in praeputio esset, iam tum eum iustitiam fidei habuisse astruit. Et de populo Israelitico alibi dicit, quod similiter baptizati erant, eandem escam spiritualem pariter comedebant, eundemque potum spiritualement bibebant: Attamen plures illorum non approbavit Deus, sed ab eo reiecti et postrati sunt in deserto.

Enimvero, si quis indigne ad Sacramenta accesserit, non is per ea dignus aut mundus redditur, sed inde sibi tantum peccatum maius et damnationem accersit. Hoc clare Paulus ostendit: Quisquis (inquiens) ederit panem hunc, aut biberit de poculo Domini indigne, reus erit corporis et sanguinis Domini. Et iterum: Iudicium sibi ipsi edit et bibit, non diiudicans corpus Domini.

Docent praeterea hic nostri, Sacramenta ex Christi instituto, suam perpetuo retinere efficaciam, testificandi videlicet et confirmandi: Dignis quidem praesentem gratiam et salutem, indignis autem peccatum et condemnationem, seu illa per bonos, seu per indignos et malos hypocritas, et occulte impios administrentur.

Et donec huiusmodi hypocritae suis flagitiis ac sceleribus prodantur, ut iuxta morem ac ritum Ecclesiae argui possint. Et si contumaces tandem fuerint, a consortio eius exigantur, Sacramenta per ipsos administrata, si modo iuxta mentem ac institutionem Christi administrentur, sunt recipienda: Non enim Sacramenta propter exhibentem illa, qualis qualis sit, neque ob eum qui ea suscipit, sed propter ordinationem et mandatum Christi sunt efficacia.

DE BAPTISMO.

Articulus XII.

Docent item, quod Baptismus sit salutaris administratio, a Christo instituta, et Evangelio adiecta, per quem ipse Ecclesiam suam purificat, emundat et sanctificat, in morte et sanguine suo, ut Paulus dicit: Christus dilexit Ecclesiam, et semetipsum exposuit pro ea, ut illam sanctificaret, mundatam lavacro aquae per verbum. Et hanc de Baptismo fidem, soli tantum nostri Ecclesiastae in Regno Bohemiae ac Marchionatu Moraviae Scripturis ab his vindicarint, qui credunt, confitentur ac scribunt, baptismum sordes tantum corporis abstergere, animae autem in salutem nihil prodesse.

Item docent, Pueros in salutem baptizandos esse, Christoque consecrandos, iuxta eius verbum: Sinite pueros ad me venire, nec prohibete illos, talium est enim regnum Dei. Nostri itaque his Domini verbis innixi, pueros in nomine sanctae Trinitatis baptizant. Etenim universalis est locus: Docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris et Filii, et Spiritus Sancti. Nec deinceps eos rebaptizant, nec rebaptizarunt unquam.

Etsi olim eos rebaptizarint, qui ex aliis, Ecclesiis nostris adscribi petiissent. At neque hunc rebaptizandi morem illi invexerunt. Sed cum in causa fidei ac religionis adversus Bohemos, armis Romani decertarent, amborumque Ecclesiis praefecti Scripturis contenderent, ac iis utrique alteros erroris astringerent, post multa vicissim in se iacta convicia, res tandem eo deducta est, ut sese, tum sacerdotio, tum Sacramentis, atque adeo toto plane Christianismo exuerent. Tum per loca alii aliorum Baptismum repetebant, perstantibus istis in summo odio, cum professionis nostrae maiores, iam tum ab eis segregati, peculiarem suam seorsum haberent congregationem, et Sacramenta administrarent, omnes Ecclesiis suis adscenseri volentes, rebaptizabant. Insignes multas ad hoc habentes causas ac occasiones, non a praesentibus modo id temporis, sed etiam a veteribus plerisque summae auctoritatis, pietatis ac eruditionis viris, praebitas: Praesertim vero a divo Cypriano Martyre Christi, tum ab aliis quoque non paucis, qui illius causae patrocinebantur Episcopis, qui omnes in Affrica

rebaptizabant, scripturis (ut ipsis videbatur) probantes, ab haericis baptizatos, rebaptizandos esse.

Is autem rebaptizandi modus, hucusque in Ecclesiis nostris extitit, donec certior eius rei intelligentia non accessit. Postquam vero Dei benignitate progressu temporis, veritatis lumen nostris clarius illuxit, ipsique scripturam diligentius excussissent, adiuti etiam doctorum virorum quorundam ope, Rebaptismum hunc, nihil Ecclesiae opus esse compererunt: Ideoque continuo eum, omnium calculis tolli curarunt. Abrogata itaque est unanimi omnium nostratium consensu iteratio illa Baptismi, nec usquam iam apud nos revocatur Baptismus. Tametsi sacerdotes quidam, et quos Bohemiae et Romanae partis vocant, ut olim, ita nunc quoque nostros rebaptizent, parentibus plerumque invitis ac reclamantibus.

Quidam praeterea coniugia nostrorum dirimunt ac rursus copulant, et vi eo etiam homines cogunt: sed iuste mala haec nobis irrogentur nec ne, Deo ipsi bonisque omnibus nolentes malum malo pensare, iudicandum relinquimus.

Docent etiam nostri: quod quisquis Baptisma susceperit, Christoque per id in mortem eius consepultus fuerit, ut is deinceps in novitate vitae ambulet, etc. Verum si ex Evangelii praedicatione, nec certam in Deum fiduciam, nec erga eos omnes, qui regenerationis lavacro Christo inseruntur, charitatem consequatur, nec digne sua vocatione ambulet, studiose seduloque curans placere Deo, nec in eo etiam uno, spem vitae aeternae collocet, is equidem Baptismi gratiam ac S. Trinitatis nomen, quod super eum invocatum est, in vanum se suscepisse testatur. Quod Deum olim graviter ulturum esse Scriptura comminatur.

DE COENA DOMINI.

Articulus XIII.

Dominicam Coenam seu Sacramentum Eucharistiae, ministerium esse a Christo institutum, deinde Apostolis, et per hos eius gratia et bonitate, toti Ecclesiae ad communem omnium usum, salutemque exhibitum docent. Quemadmodum Evangelistae testantur, et Apostolus, cuius verba universa recinit Ecclesia: Ego enim accepi a Domino, quod et tradidi vobis, quoniam Dominus Iesus, in ea nocte, qua traditus est, accepit panem, etc. Et aliquanto inferius: Itaque fratres mei, cum convenitis ad manducandum (hanc videlicet Coenam), alius alium expectate.

Item, et hic corde credendum ac ore confitendum docent, panem Coenae dominicae verum corpus Christi esse, quod pro nobis traditum est, Calicemque verum sanguinem eius, qui pro nobis in remissionem peccatorum fusus est, ut Christus Dominus aperte dicit: Hoc est corpus meum: Hic est sanguis meus, etc.

Docent etiam, quod his Christi verbis, quibus ipse panem

corpus suum, et vinum specialim sanguinem suum esse pronunciat, nemo de suo quidquam allingat, admisceat aut detrahat, sed simpliciter his Christi verbis, neque ad dexteram neque ad sinistram declinando credat.

Horum verborum, dum a quibusdam in Regno Bohemiae et Marchionatu Moraviae, simplex ac germanus sensus oppugnaretur, silerentque hi, quorum intererat, id scripturarum autoritate tueri ac vindicare, nostri tantum prodire, et Scripturis evicerunt, ut simpliciter his Christi verbis fides habeatur, atque ob id multorum calumnias, rönchos, sannas, obtrectationes, apertaque convicia sustinent.

Est autem duplex adversariorum genus, qui nostratibus semper haereticum nomen obliiciunt. Quidam enim eorum confessioni, quam tamen candide ac sincere reddunt, nec itidem doctrinae, cui etsi cum ipsis nihil conveniat, ab Scripturis tamen in ea nihil dissentit, non credentes, ferunt, nostros multa secus ac intus sentiant, verbis eloqui. Praeterea etiam blasphemos esse in Sacramentum corporis et sanguinis Domini. At vetus haec sacerdotum calumnia est, qua illi nostros, Christiano nomine apud vulgus spoliare conantur. Sed hanc nostri iam pridem refellerunt ac nunquam non refellere parati sunt, et multorum indubitabili fide ac firmissimis argumentis ostenderunt, se nunquam, quales eos adversarii faciunt, fuisse, esse, nec, Deo volente, futuros.

Sed quis bonus de quopiam adversariis credat? Et nos cum in Fratrum doctrina ac religione exploratissima quaeque habeamus, nihil horum de quibus accusantur, nisi malorum fraudes et dolos reperimus: Quia et hoc omnibus constat, eos in multos, veritati et Sacramentis adversantes, saepius scripsisse.

Quidam rursus phanatici Spiritus in verbis Christi non manentes, hanc in nostris saerae Synaxeos confessionem defensionemque summo odio prosequuntur. Panem namque et calicem Coenae, quam hic cum Paulo Dominicam vocamus, verum Christi corpus et sanguinem esse pernegant. Atque hi nostros, quibus coeperunt conviciis, indesinenter perfundunt. Eos propter hanc Coenae Dominicae fidem ac confessionem, papismi feces, ac bestiae eharactere signatos, Idololatrias, Antichristos, nunc meretricem illam, de qua Ioannes in Apocalypsi vaticinatur, et si quo graviori nomine possunt, appellantes. Et hoc genus maledictis ac blasphemis eos criminari non cessant. Haec omnia nostri, Evangelii gratia, quod pro inimicis etiam deprecari iubet, patienter sufferunt.

Docent ad haec, in huius Sacramenti administratione nihil aliud faciendum esse, nisi quod his clarissimis Christi verbis ostensum et praeceptum est: Qui discipulis panem praebens, ait: Accipite, comedite. Hoc est corpus meum. Et accepto poculo gratias egit ac dixit: Bibite ex hoc omnes. Hic est enim sanguis meus, novi testamenti, qui pro multis effun-

ditur, in remissionem peccatorum. Ac ita iuxta hoc Domini praeceptum docent, corpus et sanguinem eius promiscue ab omnibus, sub utraque specie, quemadmodum ab eo seorsum et per se instituta et ordinata est, et primitiva etiam Ecclesia hoc integro sacramento usa est, sumi oportere. Quod si quis temerario ausu, contra hanc Christi institutionem quidpiam facere attentarit, is in Christum eius authorem, ipsiusque voluntatem Scripturae verbis expressam, peccat.

Insuper, Sacramentum hoc, cum animi puritate, reverentia ac fide, percipiendum docent, nec non imprimis et sui ipsius probatione, quae ut hic hominibus necessaria et utilissima est, ita et Christo gratissima. Ut in veteri Ecclesia Paulus docuit: Probet autem, inquit, seipsum homo, et sic de pane illo edat, et de calice bibat: Nam qui edit aut bibit indigne, iudicium sibi ipsi edit et bibit, non diiudicans corpus Domini. Et alibi: Vos ipsos tentate, num sitis in fide: Vos ipsos probate, an non cognoscitis vosmetipsos, quod Iesus Christus in vobis est. Nisi sicubi reprobi estis. Qui vero non prius in se descenderit, nec secum ante reputarit, qua fide, quove animo ad hoc Sacramentum accedat, is Sacramentum ipsum contumelia afficit, totamque hanc Christi ordinationem contemnit. Proinde qui Ecclesiis praesunt apud nos, neminem ad hoc Sacramentum admittunt, nisi quantum in eo est, se ante probet et excutiat, seque erga Sacramentum hoc reverenter gerat.

Ubi vero sacrae huius Coenae communio fieri debet, iuxta veteris Ecclesiae morem, de Christo ac morte eius, de gratia saluteque per fidem, interveniente illius sanguine cunctis oblata, de immensis bonis quae per fiduciam mortis ac sanguinis sui, ipse in credentibus operatur concio fit. Et simul deinde cum toto coetu populi preces fiunt, Ministri vero dominicae Coenae verba referentes, plebem ipsam ad hanc fidem hortantur, ut corporis Christi praesentiam adesse credant. Et procumbentibus interim in genua distribuunt. Plebs autem ipsa cum gratiarum actione sumit, in hymnis et canticis spiritualibus beneficia Dei recolens, totam se in hoc impendit ac exerit, ut iuxta Christi verbum hoc faciat, in eius commemorationem. Quod equidem sic Paulus interpretatur: Quotiescunque comederitis panem hunc, et de poculo biberitis, mortem Domini annunciabitis, donec venerit.

DE POTESTATE ECCLESIASTICA, SEU DE CLAVIBUS.

Articulus XIII.

ET hic docent, ut credatur Claves a Christo Ecclesiae traditas esse, de quibus ipse ad Petrum pro omnibus ait. Tibi dabo Claves Regni coelorum: Has autem esse administrationem Christi, Ecclesiae eiusque Ministris traditam, quae in ea ad praesentem

usque diem perseverat, nec finem acceptura est ante mundi consumptionem.

Huius administrationis munus et autoritas, ex Christi mandato et officio, ut divinae referunt literae, est, in Ecclesia scelerosos et impenitentes corrigere ac ligare, eisque regnum coelorum claudere, hoc est, a Christo Ecclesiaeque usu et participatione excludere. Et ■ contra vere poenitentes absolvere, in conscientia tranquillos reddere, in spe certa salutis ac fide collocare, sieque eis regnum coelorum aperire, et adversus omnes tentationes ac illius hostis assultus, terculamenta et praestigia instruere a roborare. Id vero non sua potestate et arbitrio, sed tanquam dispensatores Mysteriorum Dei, ministri ac servi Christi autoritate, eius verbo et Sacramentis facere debent.

Munus namque illis ac officium suum committens Dominus, ita ait Ioannis capite 20: Sicut misit me pater, ita et ego mitto vos. Accipite Spiritum sanctum, quorumcunque remiseritis peccata, remittentur eis, quorumcunque retinueritis, retenta sunt. Et hic clavium usus ac autoritas in incestu illo Corinthi declarata est: Quoniam Paulus ipse, interdicto Domini, una illie cum Ecclesia excommunicavit, ac Satanae tradidit, qui hoc scelus admisserat. Rursus ubi Dei beneficio resipuisset, absolvit, et in Ecclesiae Sacramentorumque communionem recepit. Hoc itaque pacto ei regnum coelorum reclusit.

Docent item, quod claves Domini seu haec clavium administratio et potestas, primo praefectis et ministris Ecclesiae, deinde etiam cuique Christiano coetui, ut maxime pauci in eo fuerint, concessa et tradita est, ut Domini verba clare testantur: Amen dico vobis, quaecunque alligaveritis super terram, erunt ligata in coelo, ubi enim sunt duo vel tres congregati in nomine meo, ibi sum in medio eorum.

Post haec docent, quod quisquis his clavibus, quoties opus habuerit, per sacerdotem Ecclesiae, cui adscriptus est, utatur, tam certo sibi credat, virtute clavium remitti peccata, quam si a praesente Domino absolutionem acciperet, cum sacerdos Domini officium gerat, et ab eo hanc auctoritatem traditam habeat, quemadmodum ipse in Ioanne dicit: Quorumcunque remiseritis peccata, etc. Ac iterum: Qui vos audit, me audit. Rursum: Qui vos accipit, me accipit, et qui vos spernit, me spernit.

Admonent etiam, ut qui in Ecclesiae ministerio sunt, his clavibus duntaxat, iuxta ordinationem et voluntatem Christi, verbo eius resectam, non autem, ut ipsis collibitum fuerit, ex propensione animi sui, utantur, ne propheticum illud compleatur in eis: At nunc ad vos mandatum hoc o Sacerdotes! si volueritis ponere super cor, ut detis gloriam nomini meo, ait Dominus exercituum. Mittam in vos egestatem, et maledicam benedictionibus vestris, et maledicam illis, etc.

DE TRADITIONIBUS HUMANIS.

Articulus XV.

Humanas traditiones, ritus et consuetudines, quae nihil pietati adversantur, in publicis conventibus servandas docent. Quemadmodum monet Apostolus, omnia decenter (in Ecclesia videlicet) et secundum ordinem fiant. Alibi: State et tenete institutiones, quas didicistis, sive per sermonem, sive per epistolam nostram.

Verum huiusmodi traditiones, ritus aut ceremonias, quae Christi gloriam, atque adeo gratiam obscurant, plebem a veritate et fide abducunt ac retrahunt, divinis praeceptis aequantur aut praeferruntur, aut earum nomine, si quis illa transgreditur, verbi Dei syncerum usum relinquat, vitari et reiici docent. Scribas enim ac Phariseos, harum traditionum observantes, dure arguit Dominus apud Marcum cap. 7: Bene vaticinatus est Esaias de vobis hypocritis, sicut scriptum est: Populus hic labiis me honorat, cor autem eorum longe est a me, in vanum autem me colunt, docentes doctrinas, praecepta hominum. Nam omisso praecepto Dei, tenetis constitutiones hominum.

Et Paulus etiam huiusmodi traditiones caveri vult. Col. 2: Videte, ne quis sit, qui vos depraedetur per Philosophiam et inanem deceptionem, iuxta constitutionem hominum, iuxta elementa mundi, et non iuxta Christum. Hoc equidem et Canones tradunt dist. 8. praesertim autem 2. cap. Consuetudinem, Ubi sic scriptum legimus: Consuetudinem laudamus, eam tamen, quae contra fidem Catholicam nihil usurpare dignoscitur. Quamobrem nostri eos ritus tantum et traditiones, quae fidem, cultum Dei, aliaque bona inter fideles provehunt, aluntque, concordiam et pacem in populo conciliant et retinent, ac politiam et harmoniam quandam constituunt, quoscunque tandem authores habeant, Synodum, Pontificem, Episcopum aut alium quemvis, servandas docent. Nulli siquidem in illarum authoribus offendi debent, quo minus, si nihil habent incommodi, eas observent.

Summe tamen cavendum est, ne nos a gravioribus, magisque principalibus rebus abstrahant: Etenim per omnia humanis divina praeferrenda sunt. Ad haec enim praecipue referendus est animus, nihil interim morantes traditiones, si quid impietati ancillentur. Nam et Iudaeorum primores, qui suis traditionibus divina praecepta posthabebant, Christus sic in Evangelio increpat: Reliquistis, quae graviora sunt legis, iudicium et misericordiam ac fidem, haec oportuit facere, et illa non omittere. Et quidem multi hodie apud nos veteres ritus Ecclesiastici adhuc retinentur, utpote ieiunia quaedam, condictae ac praestitutae feriae, quibus ut sacris intersit populus conveniat. Matutinae et vespertinae preces, Dies Dominicus, Festi dies Christi, Nativitatis, Passionis, Resurrectionis, etc. Praeterea Sanctorum memoriae ce-

lebrantur, ut beatissimae Virginis, Apostolorum, et aliorum item, sed eorum praesertim, quorum Scriptura meminit.

Haec autem omnia apud nos, verbis et cultus divini gratia sunt. Quanquam etiam nostri, non omnium ritus ac mores servant, quod neque fieri potest, neque ut ubique in omnibus Ecclesiis idem ritus et caerimoniae servantur, necessarium est. Nullo tamen bono pioque ritui adversantur, nec adversari animus est. Etsi huiusmodi ritus nonnulli, non perinde necessarii videantur, modo tamen nihil obsint pietati, nec quicquam fidei, quae una et iustificat et beatos reddit, detrahant, non reiiciendos putant.

Itidem docent, quod multis traditionibus, ut olim sub Mose, non est gravanda Ecclesia. Nam id et Apostoli fieri vetuerunt, ut ad quosdam, observationem legalium urgentes, Petrus in actis dixit: Quid tentatis Deum, ut imponatur iugum super cervices discipulorum? quod neque patres nostri, neque nos portare potuimus. Et alicubi Paulus: Videte, inquit, ne iugo servitutis implicemini.

Christus quoque traditionum mole onerantibus populum, severius interminatus est, dicens: Et vobis legisperitis, vae, quia oneratis homines oneribus, quae portare non possunt.

Ad haec docent, Humanas traditiones pro inviolabilibus ac aeternis legibus non haberi oportere. Verum quemadmodum certis ac iustis causis feruntur, ita etiam aliis causis ac rebus exortis, et diversum monentibus, liceat eas absque peccato violare: etenim Apostoli traditiones seniorum transgrediebantur, cum illotis manibus edebant panem, nec iterum cum caeteris ieiunabant, at utrobique tamen, cum excusentur a Christo, sine peccato erant. Ac rursum in primitiva Ecclesia Apostoli, cum aliis sanctis unanimiter congregati, per Spiritum sanctum, ut fideles se ab idolothytis, sanguine et suffocato abstinerent, decreverunt. Postea autem cessantibus iis, ob quae id tum sanciebatur, cessat etiam et praeceptum.

Docent deinceps, ne ob caeremoniarum, consuetudinum et rituum discrimina, quae in variis Ecclesiis inter Christianos videre est, nec reclamant aut offiunt pietati, alii in aliis offendantur, aut se vicissim contemnant, oderint et persequantur. Neu etiam sectas aut seditiones excitantes, se ab Ecclesiae unitate alienent et distrahant, cum nunquam in Ecclesiis eadem fuerint, nec nunc quoque sint. Quod quidem etiam et patrum Decreta palam ostendunt, Dist. 12. capite scit: Scit sancta Romana Ecclesia, quod nihil obsunt saluti credentium, diversae pro loco et tempore consuetudines, si illis Canonica nonobstat autoritas. Cuique autem in Ecclesia ad pacem conscientiae suffecerit, si uno omnes Christi fideles Spiritu praediti sint, hoc est, si in doctrina et fide consentiant. Qui enim Spiritum Christi non habet, ut Apostolus dicit, hic non est eius: Qualescunque tandem ritus, caeremonias aut traditiones observet.

Qui ergo sunt Christi tanquam unius corporis membra, se invicem fovere ac iuvare debent, et sufferre per charitatem, citra quam, ut Paulus ait, nihil, quod in salutem cuipiam cessurum sit, effici potest.

DE POTESTATE SECULARI.

Articulus XVI.

Docetur hic apud nos iuxta Scripturas, quod sublimior potestas seu Magistratus secularis, Dei ordinatio sit, ut in iis, quae politica et temporaria sunt, populus regatur. De hoc illustris est Pauli locus: Non enim est potestas, nisi a Deo, quae vero sunt potestates, a Deo ordinatae sunt.

Docent ad haec, ut qui in potestate sunt, publico munere magistratuque funguntur, quemcunque gradum teneant, se non suum, sed Dei opus agere sciant, quodque is eorum aliorumque Dominus et Rex summus sit, cui etiam, quod dispensationis suae rationem in supremo die reddituri sunt, meminisse oportet. Et haec sententia multis verbis apud Philonem, tum alias quoque tractatur, monentque, ut Magistratus loci huius Psaltae subinde recordentur: Et nunc reges intelligite, erudimini, qui iudicatis terram. Servite Domino in timore, et exultate ei cum tremore. Apprehendite disciplinam, seu osculamini filium, Christum videlicet, Regem omnium et iudicem summum, cum affectu, ne quando irascatur Dominus, et pereatis de via, cum exarserit in brevi ira eius. Beati omnes, qui confidunt in eo.

Insuper eos qui Magistratum gerunt beneficos esse hominibus oportere docent. Ut ipse Dominus ait: Qui in alios potestatem habent, benefici vocantur. Sunt autem Magistratum partes ac munus, omnibus ex aequo ius dicere, in communem omnium usum, sine personarum acceptione, pacem et tranquillitatem publicam tueri ac procurare: De malis ac facinorosis, hanc interturbantibus, poenas sumere, aliosque omnes ab eorum vi et iniuria vindicare. Certum est enim, Magistratus servire Deo, eiusque opera tractare, cum et Dii vocentur: ideoque ut eius voluntatem faciant, adniti debent. Nam et Paulus, Magistratus Dei ministros appellat, et ad malorum vindictam, ad laudem vero bonorum positos esse dicit.

Docent quoque, verbo Dei praecipi, ut omnes sublimioribus potestatibus per omnia subdantur, in his tamen, quae Deo eiusque verbo non adversantur. Primum vero Regiae Maiestati tuae, deinde quibuscunque aliis etiam, in eminentia et Magistratu constitutis, tum bonis, tum indignis ac malis. Utque illos cuncti eorum in locis ac ditionibus, aliasque pro gradu et officio, suo quemque honore afficiant et revereantur, omne debitum illis persolvant, census ac tributa, ut quisque tenetur, sic pendat.

Quod autem attinet ad eas res, quae animarum, fideique et

salutis sunt, docent, Tantum Dei verbo, eiusque ministris audiendum esse, ut Christus ipse ait: Reddite, quae sunt Caesaris Caesari, et quae sunt Dei Deo.

Si quis autem ipsos ad ea, quae in Deum sunt, cum verboque eius, quod in aeternum manet, pugnant et reluctantur, cogere velit, Apostolorum exemplo, qui sic Hierosolymis Magistratui responderunt, utendum docent: Obedire oportet, inquit illi, magis Deo, quam hominibus.

De hoc etiam et Patrum instituta extant, et habetur dist. II. qu. 3. cap.: Si Dominus iubet ea, quae non sunt contraria vel adversa sacris Scripturis, subiiciatur Domino servus: sin autem contraria praeceperit, magis obediat spiritus quam corporis Domino. Et infra: Si bonum est, quod praecepit Imperator, iubentis exequere voluntatem, sin malum, responde, Deo obedire oportet magis quam hominibus.

DE CULTU SANCTORUM.

Articulus XVII.

Initio docent, quod post creatos homines nullus eorum unquam extitit, nec nunc quoque est, nec aliquando futurus est, qui suis viribus, meritis, studiis et operibus, sanctus sit aut iustus. Ut Moses scribit: Nullus apud te per se innocens est. Et beatus Iob: Quid est homo, ut immaculatus sit et iustus appareat natus de muliere? Ecce, inter sanctos eius nemo immutabilis, et coeli non sunt mundi in conspectu eius, quanto magis inutilis homo qui bibit, quasi aquam, iniquitatem. Et ad unum omnes nos natura, et a prima statim origine peccatores esse, Scripturis convincimur. Psal. 13: Omnes declinaverunt, simul inutiles facti sunt, etc.

Quicquid autem in sanctis bonorum est, Dei largitati et gratiae acceptum ferendum est. Nam quod sancti Deoque grati sint, illis citra omne meritum, divinae tantum voluntatis sorte contingit. Etenim Deus ex mera et inenarrabili gratia, divitiisque bonitatis suae ab aeterno, ad fruendam cum Christo gloriam, quos voluit, elegit, qui redemptionem, iustitiam et remissionem peccatorum, et propitium Deum habent, per sanguinem Christi. Cuius gratia per fidem in filios Dei adoptati sunt, sancti effecti, ab omni labe emundati, bonis operibus ac virtutibus, tanquam filii lucis praediti, spiritu Dei obsignati, quique postquam fidem, salutis cardinem, ad extremum usque vitae firmam tenuerint, in coelos tandem, ubi sua Deus in eis dona coronat, recepti sunt.

Docent etiam, Sanctos aliquos a Deo, qui omnia in omnes dividit, ut melius videt esse futurum, specialibus gratiis, dotibus ac virtutibus, ad communem totius Ecclesiae profectum, prae aliis donatos esse. Ephes. 4. Idem dedit alios quidem Apostolos, alios vero Prophetas, alios autem Evangelistas, alios autem pastores

ac doctores, ad instaurationem Sanctorum, in opus administrationis, in aedificationem corporis Christi, quod est Ecclesia. Horum autem memoria in Scripturis, in Ecclesiaeque opera et fructus in hunc usque diem permanent. Seorsum autem de beatissima Virgine matre Domini, ut Scripturae habent, credere ac confiteri oportere docent, quod ex Regia stirpe, de domo et familia David progenita est, a Deo ante secula electa, inter mulieres, ut Angelus ad eam dixit: Benedicta, gratia et Spiritu Dei plena, eoque sanctificata, ut fieret Mater Servatoris, qui cum Filius Dei sit, in huius tamen utero, carnem nostram induit.

Haec virgo ante partum fuit, et virgo post partum, quae se ancillam Domini nominavit: non minus tamen quam caeteri, Filii sui sanguine et merito gratuito, redempta est, et aeternae beatitudinis haeres facta, Spiritus sancti templum seu habitaculum, huiusque insignibus donis, virtutibus et gratiis praedita. Etenim Deus ei prae caeteris magnalia fecit, ideoque huius festos dies Ecclesiae nostrae, ad Dei laudem et gloriam, honorifice celebrant. Cantiones item pias de ea componunt, ac eas et privatum, atque adeo publice in templis concinunt, in eaque Deum laudant, et omnes ad eius fidei, virtutumque aliarum, vitae ac operum imitationem hortantur: nec non labores, quos Domini causa subiit, pie commemorant. Tum illam, ut optimae vitae exemplar, pro virili sua aemulari student, verborumque eius haudquaquam immemores sunt: Beatissimam enim eam, cum tota Ecclesia Sanctorum ebuccinant, nec in his quicquam, ut videre est, a Scripturis receditur.

Insuper docent, Honorem et cultum Deo debitum, non esse ad Sanctos, nec eorum imagines transferendum, ut in Esaia scribitur: Ego Dominus, hoc est nomen meum, gloriam meam alteri non dabo, nec laudem meam sculptilibus. Docent autem, Sanctos hoc pacto honorandos, ut statis et praescriptis feriis ac temporibus, omnes eodem, ad verbum Dei audiendum, et cultum Deo praestandum convenientes, illorum memoriam celebrent, ac beneficia et dona, quae Deus illis, et per illos Ecclesiae contulit, commemorent, recordenturque fidei, vitae et conversationis illorum, quo ad ea imitandum excitentur, ut in omni opere bono, per verbum Dei fructificent.

Ad haec, ut de Sanctis haec recolentes, Deo pro tantis donis, quae ipse pro sua inexhausta bonitate in eos effudit, gloriam dent, cum laude et gratiarum actione, pias cantiones de ipsis psallant, et eorum instar vivendum se mutuo hortentur, atque ut in hac et futura vita, eorum consortes reddi possint, Deum deprecantur, nec in his omnibus quidquam a scripturis deslexum est: Hebr. 13. Memores estote eorum, qui praesunt vobis, qui locuti sunt vobis sermonem Dei, quorum imitamini fidem, considerantes, qui fuerint exitus conversationis illorum.

Item ut sciatur credaturque docent, non de iis sanctis tan-

tum, qui superioribus seculis ante nos fuerunt, et his miseriis exoluti, in beatam vitam accepti sunt, verum etiam de iis, qui nunc in mundo sunt. Omnes enim in Christum credentes, ubicunque gentium agant, sancti sunt. Et hi omnes regenerationis lavacro abluti, interque Dei filios ac haeredes adcesi sunt, fide in Christum gratis donati, iustificati, charitate in omnes flagrant, fide Ecclesiaeque ministerio a peccatis emundantur, Christi corpori et sanguini communicant, ad bona opera edenda, ad quae conditi sunt, ut in eis ambulent, toti contendunt.

Hos equidem omnes, adhuc hic in vivis agentes, et mortali carne indutos, divinae literae Sanctos appellant, 1 Petr. 2. Vos estis genus electum, et regale sacerdotium, gens sancta, populus, qui in lucrum accessit. Item Paulus, ■ Corinth. 13.] Salutant vos omnes sancti. Et alibi: Salutate omnes, qui praesunt vobis, et omnes sanctos, id est, fideles seu Christianos. Hanc ob rem docent, quod licet prae aliis Christianos omnes, malos etiam charitate complecti, eisque cum aliis, tum in necessitate praesertim, auxiliares manus praebere debeamus, iis tamen maxime, qui eadem nobiscum doctrina et fide defuncti sunt, eamque factis exprimunt, quibuscunque in rebus possumus, usui esse debemus. Eosque cum Christianam veritatem et doctrinam sectentur, in sancta et fraterna societate habendos, ac bene semper de illis sentiendum, honoreque, a quibus ut pro nobis orent, pietatis iure requirere licet, ob Christum, Christianaeque charitatis vinculum, adficiendos, eorumque commodis et rebus consulendum docent. Nec non ut se quique illorum precibus commendent, saepius hortantur.

Istos autem qui Christi nomen profitentur, verum nequiter ac impie vivunt, aut falsa doctrina irretiti, errare se agnoscunt, quantum in unoquoque situm est, humaniter corrigendos, et per charitatem sufferendos esse docent, Deumque precandum, quo eos ad salutis viam revocet, ut Evangelium gloriae Christi ornentur in omnibus.

DE IEIUNIIS.

Articulus XVIII.

Ieiunia nostri cultum quendam externum in piis esse, Deo soli exhibendum, eaque pro personarum, gentium, locorum ac rerum ratione, a cunctis et unoquoque etiam citra superstitionem et hypocrisin servare docent. Nec sui huic Articulo desunt Scripturae loci: Sed e multis tantum hi sunt, 2 Cor. 6. Commendemus nos ipsos, ut Dei ministri, etc. in ieiuniis. Et Christus Dominus: Tunc, inquit, ieiunabant. Rursum in alio loco Paulus, ut vacetis ieiunio et precationi.

Docent deinde, non esse ieiunium in discrimine ciborum, sed in parco illorum sumptu, sobrietate, et temperantia, et sui corpo-

ris afflictione et humilitate coram Deo. Refert autem in totum, quo quis animo aut voluntate ieiunet. Quod autem ieiunium salutare sit, Deo gratum et acceptum, docetur apud Matth. cap. 6. et Esa. 58.

An vero in cibis delectus aliquis habendus sit, unumquemque verbis Christi dirigi movent, qui advocatis ad se turbis, dixit: Audite et intelligite, non quod ingreditur in os, impurat hominem, sed quod egreditur ex ore, hoc impurum reddit hominem. Et Apostolus: Novi, inquit, et persuasum habeo, per Dominum Iesum, nihil esse commune per se, nisi ei qui existimat aliquid esse commune, illi commune est. Verum si propter cibum frater tuus contristatur, non iam secundum charitatem ambulas, ne cibo tuo illum perdas, pro quo Christus mortuus est. Non est enim regnum Dei cibus et potus, sed iustitia et pax, et gaudium per Spiritum sanctum.

Siquidem Christiana libertas eo usque porrigitur, ut tamen infirmis fratribus scandalo esse non debeat. Ut inibi rursum apud eundem est: Omnia quidem pura, sed malum est homini, qui per offendiculum vescitur. Item alibi: Atque esca nos non commendat Deo, neque si comedamus, aliquid nobis superest, neque si non comedamus, quicquam nobis deest.

DE COELIBATU.

Articulus XIX.

Ad Coelibatum, docent, neminem cogendum, aut ab eo retrahendum esse, nam hunc Deus nulli praecepit aut vetuit, sed in cuiusque voluntate et arbitrio, ut coelebs vivat, aut matrimonium contrahat, relinquit.

Qui autem se Coelibatui propter regnum coelorum addixerit, hunc rectius et tutius facere dicunt, quam si se coniugio involvat ac implicet, iuxta quod ad Corinthios prioris cap. 7. Apostolus dicit: De virginibus autem praeceptum Domini non habeo, consilium tamen do, quod bonum est homini sic esse. Et in calce capitis: Beatior est, si sic maneat, iuxta meam sententiam. Opinor autem, quod et ipse Spiritum Dei habeam.

Deinde docent, ne quis hoc consilio coelibatum eligat, ut sibi aliisve remissionem peccatorum et vitam aeternam per ipsum promereri putet. Nullus etenim coelibatus, nec opus nostrum nobis haec adfert, sed unius tantum Christi mors et gratia. Verum hoc nomine se astringere coelibatui debet, qui ad eum idoneus est, quo commodius ac expeditius ipsi Ecclesiae, fratrumque societati in rebus salutis inservire queat, compertum habens, multa coniugatos incommoda comitari: si sic permanere possit, bene facit. De hoc etiam Paulus: Velim autem vos absque sollicitudine esse; Qui coelebs est, curat ea, quae sunt Domini. Ac rursum: Arbitror igitur hoc bonum esse, propter praesentem ne-

cessitatem. Et Dominus ipse commendat eos, qui se castrarint propter regnum Dei. Oportere autem docent, eos qui coelibem vitam delegerunt, ad id summa ope, quod Apostolus habet, contendere ac niti, ut cum primis bonis operibus praesint, ut sint sancti corpore et spiritu.

Docent praeterea, ut qui se coelibatui, omnibus interim rebus, quibus vitae castitas conservari possit, diligenter diuque expensis, consulto dedicarit, hoc animo, ut in Ecclesia Dei, aliquo salutari ministerio fungatur, et fidem dederit Deo Ecclesiaeque eius, se caste coelibatum servaturum, ideo, ut sit ad hoc Christi Ecclesiaeque ministerium (cui se liberrime consecrarit) expeditior habiliorque. Talem iam ad contrahendum matrimonium, sui iuris, ut antea, non esse, excepta, ut Apostoli verbis utamur, uestione hoc est, si ei in coelibatu contigerit, ut ita uratur, ut nec ullo consilio, doctrina, castigatione, aut monitu uestionem domare aut cohibere possit. Nam ut is, qui se matrimonio mancipaverit, non est sui iuris ut antea, ita et qui se Christo et Ecclesiae eius in ministerium devovit, Ministerium hoc, omnis generis voluptatibus praeferre debet, cuius gratia omnia etiam, et propriam vitam abnegare tenetur. Habet haec castimonia vitae et voluptatum abstinentia, certas quasdam promissiones huius et futurae vitae, Marci 10. Rursum: Qui non pugnant cum concupiscentiis et affectibus carnis, adeo ut cupiant vincere, hi abiiciunt donum sibi a Deo collatum, amittunt Spiritum sanctum, et sunt offendiculo Ecclesiae, quam sua inconstantia labefactant et lacerant.

Praeterea docent, dona gratiarum diligenter ab omnibus et summo studio conservanda esse, ita nemini imponunt iugum intolerabile, cum conscientiae offendiculo, verum quia propter bonum ordinem, et ut Paulus ait, propter bonum Schisma omnia fieri debeant in Ecclesia.

Censent ex re Ecclesiae esse et commodare publicae tranquillitati, ut is, qui continere non potest, deferat eam rem ad Praesidentes in Ecclesia, quorum autoritate et consilio utatur. Decet enim Ecclesiae ministrum, Ecclesiae et fratrum autoritate omnia facere, ut sit aliis bono exemplo: Et minus peccatur, si eorum, qui Spiritum Christi habent, utaris consilio.

DE TEMPORE GRATIAE, IN QUO DIVINUS FAVOR, ET QUAERI DEBET ET INVENIRI POTEST.

Articulus XX.

Hoc demum loco docent, ut sciant homines tantisper, dum in vivis sunt, tempus a Deo, quod gratiae est, sibi concedi, ut ipsum eiusque gratiam, bonitatem, misericordiam et lenitatem quaerant. Sicque ex illius promissione inveniant, ac ita beatam salutem adsequantur. De hoc sic in Actis Paulus concionatur: Deus praefiniit praestituta tempora, praefixitque terminos habitationis hominum, ut quaererent Deum, si forte palpent eum et

inveniant. Et Dominus per Prophetam ait: In tempore accepto exaudi te, et in die salutis adiuvi te. Ecce nunc tempus acceptum. Ecce nunc dies salutis.

Ideo diligenter admonent nostri, ne quis hoc tempore gratiae abutatur, sed ut interea dum in prospera valetudine est, dumque per hoc tempus gratiae licet, superioris vitae poenitentiam agat, Deo reconcilietur, suamque conscientiam fide in Christum, ac per eius in Ecclesia administrationem, pacificet ac tranquillet, et securam reddat. Hinc firmiter credens, sibi condonari peccata, et propitium Deum esse propter Christum, in cuius gratia firmatus, in bonisque operibus ambulans, ac proficiens, certo expectare debet, animam suam corporeis vinculis explicatam, transituram non in poenam aliquam, sed instar Lazari illius, ab Angelis in aeterna bona deportatum iri, illicque eam Christo Domino, quo cum adest quicquid bonorum est et expeti potest, perpetuo mansuram: Nec equidem in novissimo die iudicium mortis extimescet, nam in coelestem vitam rapietur. Ad hanc nos contendere vult Paulus, Hebraeis scribens: Exhortemini vos invicem quotidie, quoad appellatur dies hodiernus. Ne quis ex vobis induretur seductione peccati: Ingrediemur enim in requiem, nos qui credidimus, id est, Dei voci auscultavimus in tempore.

Docent insuper certissimum cuique esse debere, quod si absque poenitentia et fide Evangelii, in peccatis suis decesserit, animam suam a morte, veluti impii illius divitis, cui iam nulla reliqua erat gratia, aeterni iudicii ream fieri. Qui sic impenitentes vita hac defunguntur in extremo omnium conclusionis die, suis auribus horribilem Dei vocem audient, Discedite a me maledicti in ignem aeternum, qui paratus est Diabolo et Angelis eius. Rursum Iohannis quinto: Et prodibunt qui mala egerunt in resurrectionem condemnationis.

Monent ad haec, ne quisquam ad Dominum converti suorumque admissorum culpam deprecari, poenitentiamve agere, ad senectam aut aegritudinem differat, interea autem temporis securus, ac in utramque aurem dormiens, carni et mundi illecebris indulgeat, suaeque voluntati morem gerat. Scriptum est enim, ne adicias peccatum super peccatum, et ne dicas, miseratio Domini magna est, multitudinis peccatorum meorum miserebitur: Misericordia enim et ira ab illo cito proximant, et in peccatores respicit ira illius: Non tardes converti ad eum, et ne differas de die in diem, subito enim veniet ira illius, et in tempore vindictae disperdet te. Is vero omnium maxime, qui post adeptum divini erga se favoris testimonium, suapte ac voluntarie peccatis sese immerserit, totque admonitiones salutare, ut in tempore resipiscat, spreverit ac neglectui habuerit, verum stulte ac procaciter Dei abusus misericordia, in eaque suppodiat, in peccatis perduraverit, ad usque postremum ac iam imminentem mortis articulum, ac tum primo expergefactus mortis instantis, infernique horrore

et metu incipiat, vel sero sapere, periculosum est, ne Domini furorem (ut clare verba illius testantur) extremo suo malo, et non misericordiam experiatur. Clamabunt, inquit Dominus apud Micheam tertio, ad me, et non exaudiam eos, et abscondam faciem meam ab eis in tempore illo, sicut nequiter egerunt in studiis suis, quippe qui vocem meam audire noluerint, cum expandi manus meas tota die. Verendum profecto, ne digna factis suis praemia referat, qui tempore, quod Deus illi ad poenitentiam concesserat, tam ignave ac perditè abusus fuerit.

Attamen ne quis desperet, docent, Nam si etiam in extremo mortis periculo, vere poenitentiae signum apparuerit, quod rarissime tamen accidit talibus, recte enim Paulus: Id inquit faciemus si permiserit Deus, absque consolatione absolutionis non dimittitur. Durat enim tempus gratiae, quoad vita ista durat. Meminerint huius quod Paulus cum Propheta dicit: Hodie si vocem eius audieritis, nolite obdurare corda vestra, sicut in exacerbatione secundum diem, tentationis in deserto, etc. Quo iis admoniti omnes, adquiescant quoque in tempore, etiam antequam contenebrescat sol, et operiantur montes caligine, resipiscant: ac missa vetustate, ad Deum redeant, omniaque agant, ne a gloria excident, nostri summo studio curaue adhortantur.

C O N C L U S I O.

Hactenus ex his R. M. tuae invictissime Rex, fidei nostrae, religionis, atque adeo doctrinae, quam Seniores nostri omnes, unanimi consensu in his regionibus profitentur, ratio paucis (cum satis ipsa per se veritas polleat) exposita, quasque delineata est, verum et doctrinam hanc ab iis, qui erroris eam, aut impietatis, quibuscunque possunt nominibus, omni licentia criminantur, pugnantiaque ei, falsa et impia adtexunt, pro se quisque iuxta Dei munus, non humana vi, sed Scripturis tuentur ac vindicant. Nec sic suis tamen mordicus haerent, nec haeserunt unquam, quin si quid eos non satis assecutos esse, aperte Dei verbo, quod omnium regula esse debet, lenitatisque quo decet spiritu ostendatur, per quos in lucem veritas asserta est, gratias habentes, sua semper melioribus posthabere, et rectiora sequi, ut usque fuere, parati sint.

Digneris autem his legendis, Clarissime Rex, aliquid oculi decidere, tecumque expendere, an quisquam capita haec doctrinae nostrae, seu symbola, ut quae arcanis literis adversentur, et parum pia sint, iure damnare queat. Quoniam autem mundo plausibilia non sunt, hoc magis Regiae Maiestati tuae ac omnibus bonis, placere debent. At si quis tamen eo amentiae agatur, ut haec contemnat, is etiam, quod nemo obscure iudicaverit, ut veteres Orthodoxos, simulque divinas scripturas, a quibus haec desumpta sunt, ac Ecclesiam quoque, quae de principio hanc ipsam sententiam amplexa est, contemnat necesse est.

Hinc colligi potest, quo iure quave iniuria nos nostrique, ab huius doctrinae osoribus, apud Regiam Maiestatem tuam defera-
mur. Quamobrem quam possumus maxime obsecramus, ne Regia
Maiestas tua eiusmodi Sycophantis, qui ex composito, quacun-
que possunt haereseos nobis crimen intentant, nosque aliam quandam
doctrinam et dogmata, diversa iis quae hic exposuimus, tenere
dicunt, fidem habeat. Palam enim est, nos in doctrina ac reli-
gione, nihil literis sacris politicisve ordinationibus, in primis vero
Regni huius Bohoemiae, quod reluctetur, habere.

Scit Regia Maiestas tua, nobilissime Rex, eius nos iussa et
imperium nunquam detrectasse, sed pacis semper studiosos, in
cunctis obsequi paratissimos. Nec quippiam unquam per nos,
quod in rem Maiestatis tuae, communisque hominum societatis ef-
fici potuerit, infectum reliquisse. Nec quondam Deo volente, quae
ad officii nostri partes spectent, animumve publicae utilitatis aman-
tem, in nobis desiderari commitemus. Non modo enim honesta-
tis, concordiae, pacis, civiliumque constitutionum gratia, Regiae
Maiestati tuae parere ac subdi iustum ducimus, Verum quia, ut
a nostris etiam, cum plebe ipsa docemur, quod dicto omnes, Ma-
gistratibus audiant, eos revereantur et colant a Deo praeceptum
novimus. Calumniae ergo, technae, doli et fraudes sunt, quibus
ut in nos inquiratur, apud R. M. T. per adversarios traducimur.

Quare, Illustrissime Rex, nos omnes benignitati tuae, gra-
tiae ac patrocinio commendamus, responsumque ad haec, tuae Re-
giae Maiestatis clementia et bonitate dignum, nobis dari precamur.
Deus Regiam Maiestatem tuam incolumem servet, et ad Ecclesiae
usum semper provehat.

Proverbiorum 20.

Misericordia et veritas custodiunt Regem, et roboratur clementia
thronus eius.

Finis Confessionis Bohoemiae.

ADDIT. 3.

CONFESSIO BOHEMICA,

HOC EST,

CONFESSIO SANCTAE ET CHRISTIANAE FIDELI, OMNIUM TRIUM ORDINUM

Regni Bohemiae, Corpus et Sanguinem Domini nostri IESU Christi in Coena sub utraque specie accipientium:

Invictissimis et Potentissimis quondam Imperatoribus Augustis, Bohemiae Regibus, D. MAXIMILIANO II. Anno 1575. et D. RUDOLPHO II. Anno 1608. humilime oblata, et ab ijsdem publicis Caesareis ac Regiis decretis liberaliter concessa confirmataque: secundum quam etiam omnes Ecclesiarum Evangelicarum Bohemicarum Pastores et Ministri sentiri et docere tenentur:

E Bohemico Idiomate Latinitate donata, et nunc primum in lucem edita.

Seriem et Ordinem eorum, quae in hac Confessione continentur, sequens monstrabit pagina.

Francofurti apud Christophorum Vetterum, Anno 1619.

SERIES ET ORDO EORUM, QUAE IN HAC CONFESSIONE CONTINENTUR.

I. Dedicatio Confessionis omnibus tribus Ordinibus Evangelicis sub utraque communicantibus facta a Dn. Michaeli Spanovvski de Lisa in Patzovv, supremo Notario Regni Bohemiae.

II. Praefatio Ordinum ad Imperatorem Maximilianum II. Augustum, qua Confessionem hanc Caesareae ipsius Maiestati offerunt, liberumque eiusdem exercitium humilime petunt.

III. Articuli Confessionis, quorum numero sunt viginti quinque.

1. De Verbo Dei Scripturis sacris Veteris et Novi Testamenti comprehenso. 2. De DEO. 3. De Sacrosancta Trinitate.

4. De Lapsu primorum parentum et peccato originis. 5. De libero hominis arbitrio. 6. De Authore, causa et magnitudine peccati. 7. De Lege praeceptorum Dei. 8. De Iustificatione hominis coram Deo. 9. De Fide. 10. De Bonis operibus. 11. De Ecclesia Dei. 12. De clavibus Ecclesiae vel potestate Ministerij. 13. De Sacramentis, eorumque fructu et usu. 14. De Baptismo. 15. De Coena Domini. 16. De Poenitentia. 17. De Confessione. 18. De Ministerio Ecclesiae. 19. De Ritibus Ecclesiasticis. 20. De Magistratu Politico. 21. De Coniugio. 22. De Memoria Sanctorum. 23. De Ieiunio. 24. De Resurrectione mortuorum, et extremo iudicio. 25. De Vita aeterna.

IV. Paragraphus de unione omnium trium Ordinum Regni Bohemiae corpus et sanguinem Domini nostri Iesu Christi sub utraque specie accipientium, sub praemissa confessione facta: ex articulis transactionis illorum, Anno 1609. die Wenceslai conscriptis, et Novo Consistorij Albo fol. 39. insertis, desumptus.

V. Declaratio Fratrum Unitatis, quos vocant, editioni Confessionis Bohemicae, Anno 1608. ab ipsis curatae, praefixa, qua publice eam approbant, commendant et recipiunt.

GENEROSIS DOMINIS BARONIBUS,

STRENUIS DOMINIS EX ORDINE EQUESTRI ET NOBILIUM, Amplissimis et Praestantissimis Dominis Pragensium et aliarum Civitatum, omnibus tribus Ordinibus Regni Bohemiae, corpus et sanguinem Domini nostri Iesu Christi sub utraque accipientibus:

Dominis suis gratiosissimis atque amantissimis, Dominis suis cognatis, affinibus et amicis charissimis, officia sua cum appreciatione salutis, omnisque generis felicitatis et prosperitatis, promptissima paratissimaque offert.

Non dubito, quin vestris Generositatibus et vobis in recenti et firma adhuc sit memoria, graves et necessarias fuisse causas, easque bene admodum ponderatas, ob quas in Generalibus illis Comitibus in arce Pragensi, praesente Serenissimo et Invictissimo Principe ac Domino, Domino Maximiliano, Romanorum Imperatore, Hungariae et Bohemiae, etc. Rege, etc. felicissimae recordationis, Anno a nativitate Filii Dei, millesimo, quingentesimo septuagesimo quinto, die Lunae post Dominicam primam Quadragesimae habitis, de Clementissimo Caesareae ipsius Maiestatis consensu humilime rogando inter vos convenit, ut, durantibus adhuc Comitibus, Confessionem fidei nostrae Christianae vobis certo loco congregatis, scripto comprehendere, Caesareaeque Maiestati offerre liceret; quemadmodum sequens libellus supplex, Caesareae

Maiestati, beatæ memoriæ, a vestris Generositatibus et vobis, una cum prædicta fidei nostræ Christianæ Confessione, hac ipsa de causa eo tempore oblatus, pluribus exponit et declarat.

Accepto vero Clementissimo a Caesarea Maiestate responso, tantum summo studio ac diligentia (mediantibus et non parum laborantibus, certis quibusdam, iisque præcipuis personis, tum e numero vestrum omnium trium Ordinum, tum ex Ecclesiasticis, viris pijs et in Scripturis sacris exercitatis, ad id deputatis) per singularem et immensam Dei Omnipotentis gratiam, divinumque eiusdem auxilium, felicissimo cum successu, in Christiana unanimitate et concordia perstitistis: ut Confessio Christianæ nostræ fidei, Ordine secundum omnes articulos scripto comprehensa, Scripturis Prophetiis et Evangelicis, Veteris ac Novi Testamenti, consona inventa fuerit: id quod merito vobis et posteris vestris maximæ consolationi esse debet. Atque hæc ipsa fuit fidei nostræ Confessio Caesareæ Maiestati, sacratissimæ memoriæ, a vestris Generositatibus et vobis postmodum oblata, humilimeque insuper petita fuit, ut Caesarea Maiestas vestras Generositates et vos cum Christiana hac Confessione, ut et Pastoribus ac toto pio ordine Ecclesiastico, clementissima manu fovere, tueri, et clementissimus Caesar, Rex et Dominus noster esse et permanere dignaretur. Quam clementissime autem illa vestris Generositatibus et vobis annuerit, deque iusta et necessaria assecuratione, ut vos et sacerdotes vestros in eadem confessione et pio ac Christiano ordine Ecclesiastico, nemo turbaret et impediret, oretenus confirmata providerit, id omne vestras Generositates et vos, magna ex parte, bene adhuc meminisse, existimo.

Qua de causa non immerito debitas Deo gratias agere, nomenque eius sanctum celebrare tenemur, quod non tantum prædicta caesarea Maiestas, Illustris memoriæ usque ad finem temporalis vitæ suæ, sed et moderna Caesarea Maiestas, Imperator Rudolphus, Rex et Dominus noster clementissimus vestras Generositates et vos omnes, cum Christiana illa nostra Religione, clementer admodum et paterne, uti pium ac Christianum Magistratum decet, foverit et defenderit, iisdemque tanquam fidelibus subditis, vel ulli etiam alij propterea negotium et molestiam exhiberi minime permiserit, adeo, ut in hoc Regno Bohemiæ bona in pace hætenus conservati et defensi simus.

Cum vero maximum hucusque defectum in eo animadvertimus, quod pauci admodum ex sacerdotibus sive Ecclesiæ ministris, et multo pauciores etiam ex omnibus Rebuspublicis regni huius, fide digna exemplaria Christianæ illius nostræ Confessionis, cum erudiendæ plebis, tum propriæ utilitatis causa, in promptu habeat; æquum omnino et necessarium esse duxi, ut Christianam illam nostram Confessionem publicis typis excundendam traderem. Et quia vestrae Generositates et vos, tempore prædictorum Comitiorum apud Caes. Mai. D. Maximilianum, illustris beatæque me-

moriae, summa cura et fidelitate, labore et studio effecere, ut Christianum illud opus, Omnipotentis Dei auxilio, ad optatum finem feliciter perductum fuerit, non vidi aequius et convenientius alicui, praeterquam vestris Generositatibus et vobis, hanc meam Praefationem cum libello dedicari et offerri posse.

Itaque vestras Generositates et vos officiose et amice rogo, ut hunc meum, quamvis exiguum, laborem et impensas, benigne et amice suscipiatis, huncque preciosissimum Thesaurum vobis et posteris vestris fideliter asservetis, quo eo melius voluntate et cognitione Domini, Dei Omnipotentis, ut et quibus in rebus clementissimo nostro Magistratui et charissimae patriae nostrae obligati et devincti simus, imbuere et assuescere queant, atque ita omnes simul in futura vita, per merita Filij Dei Domini et Salvatoris nostri Iesu Christi, aeternam beatitudinem consequamur, eiusdemque participes reddamur, Amen.

Michael Spanovvsky de Lisa in Patzovv, supremus
Notarius Regni Bohemiae.

PRAEFATIO AD IMPERATOREM MAXIMILIANUM II. Augustum etc.

Serenissime, Invictissime et Potentissime Romanorum Imperator, Hungarorum et Bohemorum etc. Rex et Domine, Domine nostre Clementissime: Non dubitamus, quin sicuti Deo Omnipotenti atque omniscio, ita et Caesareae vestrae Maiestati, tanquam totius orbis Christiani Domino, Regi ac Domino nostro clementissimo, bene constet, imo etiam et multis aliis notum sit: nos verae illi, Christianae et antiquae Religioni et sanctae Fidei sub utraque addictos esse, quae a Filio Dei, Domino et Salvatore nostro Iesu Christo, exorsa, per sanctos Apostolos in universo mundo praedicata est, donec et in hoc Bohemiae Regnum, peculiari dispositione Dei, annis abhinc aliquot centum primo pervenit: deinde per M. Iohannem Hussum, beatae recordationis, aliosque sanctos viros praedicatione et doctrina verbi Divini renovata, et tandem hinc etiam ad finitimas regiones usque progressa fuit: cuius Religionis et fidei verae causa Maiores nostros magnas persecutiones sustinere oportuit, cupientes in agnita veritate et puro Dei verbo persistere, nobisque posteris suis Thesaurum tam pretiosum et divinitus revelatum relinquere.

Itaque et nos scientes ex verbo Dei, quod ideo a Domino Deo nostro creati simus, ut eum tanquam creatorem nostrum eo cultu, quo ipse in verbo suo coli vult, in hoc Mundo colamus, glorificemus et celebremus, divinam eius voluntatem in omnibus sequentes, et pro viribus nostris exequi et implere conantes: primam semper huius rei curam habuimus, ut pax, charitas et con-

cordia circa Religionem ex parte nostra conservarentur. Cum vero his ipsis annis a multis, et praesertim ab impiis quibusdam Sacerdotibus, a vera Religione, Christianaque et antiqua fide ac bono Ordine, magno cum plebis scandalo, periculose exorbitatum, indeque simplicioribus ad peccandum quasi fores apertae sint: nos desiderantes, ut Christianus, antiquus et bonus Ordo in Ecclesiis nostrae partis reduceretur, id non semel a Caesarea vestra Maiestate supplices contendimus; quin et in praesentibus hisce comitiis eandem petitionem ad animum revocantes, primum dilectis nostris Dominis et amicis omnium trium Ordinum sub una communicantium, conservandae concordiae et mutui amoris causa, mentem nostram cum amica repromissione declaravimus, rogantes, ut nobiscum Caesaream vestram Maiestatem accederent, inque bono hoc proposito nostro auxilio nobis essent. Illi instituto ea de re colloquio, amicoque pari et reciproca cum stipulatione responso dato, disertis verbis testati sunt, nihil id sibi adversari neque dubitare etiam, quin in omni eo, quicquid in hac causa nostra boni meditemur, Caesarea vestra Maiestas, re probe intellecta, clementer et prout par est, sese erga nos exhibitura et declaratura sit.

Atque ita amice cum iis in charitate consentientes Caesaream vestram Maiestatem nos omnes sub utraque communicantes simul accessimus, eidemque per supremum Praetorem Regni Bohemici oretenus supplices et unanimes retulimus; nos verae illius, Christianae et antiquae (ut supra dictum) Religionis et Fidei sub utraque esse, quae praeteritis temporibus hinc ad finitimas etiam regiones percrebuit, et tandem in publicis Saeri Imperij comitiis Augustae Anno Domini millesimo quingentesimo trigesimo celebratis, certis Articulis delineata, ac inclytae sanctaeque memoriae Pontentissimo Cuesari Carolo, eius nominis Quinto, in praesentia piaae memoriae, Regis Ferdinandi, Caesareae vestrae Maiestatis Parentis dilectissimi, exhibita, statibusque Sacri Romani Imperij concessa, a multis Ecclesiis pro vera, Christiana, antiqua et sancta fide, cum Scripturis sacris, Prophetis et Apostolicis, et Christi Domini doctrina consentiente, agnita et recepta est: qua ipsorum consensione, inter status sacri Romani Imperij concordia et charitas sancita, et pax confirmata est, ita ut omnia alia noxia, erronea, et haeretica dogmata, verbo Dei minime consentanea, Confessione ista tanquam Regula quadam dijudicari et extirpari queant. Et ad istud tam laudabile Statuum sacri Imperij exemplum nos quoque, constituendae et conservandae in hoc Regno mutuae concordiae, charitatis, pacis, et boni ordinis gratia, imo etiam secundum praestitum nostrum Christianum iuramentum, quo (ut supra attigimus) cumprimis Domino Deo nostro, deinde Caesareae vestrae Maiestati, ac denique patriae nostrae, ut et posteris nostris, devincti sumus, ut ante omnia illorum, quae honorem et gloriam Dei Omnipotentis et animarum nostrarum sa-

litem concernunt, in hac nostra mortalitate fidelem semper ac diligentem curam habeamus, Caes. vestram Maiestatem, tanquam supremum Magistratum et Dominum nostrum clementissimum supplices humilime rogavimus, ut clementissimo ipsius indultu nobis convenire, deque antiqua nostra fide ac Christiana Religione colloqui, et Christianum nostrum in Ecclesia Ordinem, a quo iam dudum in hoc regno perniciose discessum et exorbitatum fuit, de novo certo scripto comprehendere liceat, atque ita tandem aliquando hoc medio falsa dogmata, omnesque perniciosae sectae, quae nostris sese partibus tanquam pallio tegunt, radicitus extirpentur.

Nacti autem de his omnibus, ut supra scriptum est, Clementissimum Caes. vestrae Maiestatis consensum, magna omnes consolatione perfusi sumus, Deoque Omnipotenti ex animo gratias agentes, divinam eius Clementiam supplices rogavimus, ut Caes. V. Maiestati in longam aetatem, felix et tranquillum inter nos imperium, omnium regnorum et regionem amplificationem, victoriam adversus hostes, et denique temporalem atque aeternam benedictionem effuse largiri, suoque Sancto Spiritu cor ipsius consolari, regere, et ad vitam aeternam sustentare, una cum Caes. V. Maiestat. coniuge, omnibusque ipsius haeredibus charissimis, Domina et Dominis nostris clementissimis, dignetur. Itaque habito, ex clementissima Caes. V. Maiestatis concessione, unanimi consensu hisce diebus conventu, convocatisque ad nos viris aliquot piis et doctis, Ecclesiasticis et Politicis, summam antiquae nostrae, Christianae et verae religionis in certos Articulos redactam scripto comprehendimus: idque hac vice Caes. V. M. omni cum subiectione et humilitate unanimiter clementissime perlegendum et perpendendum offerimus: Sancte hoc ad unum omnes attestantes, quod in agnita divina veritate et hac nostra verae fidei confessione, ac bono Christianoque Ordine constanter (nusquam a verbo Dei, vel ad dextram, vel ad sinistram deflectentes, et sub Caes. vestrae Maiestatis, tanquam a Deo nobis constituti Magistratus, clementi tutela consistentes) perseverare velinus, et auxilio Dei etiam perseveraturi simus, ita ut nullum erroneum dogma recipiamus, neque in fide etiam cum iis, quoscunque quacunque in re veritati Scripturae sacrae, et Institutioni Christi Domini contrarios deprehenderimus, sint illi qualescunque Sectarij, Haeretici, Sacramentarij veteres aut novi, unquam consentiamus.

Et quia certo fundamento sacrarum Scripturarum religionem nostram cum Maioribus nostris infallibiliter superstructam habemus: eaque sanctae fidei confessio nullo modo absque bono ordine consistere et durare potest: ideo a Caesarea vestra Maiestate clementer nobis permitti supplices quoque contendimus, ut, more Maiorum nostrorum, Administratores et Consistorium nostrum ex viris piis et honestis aliisque bono exemplo praeaeuntibus constituere liceat, qui sacerdotes nostros ordinent et confirment, eosque

secundum hanc nostram Fidei sacrae confessionem in bono ordine et vitae morumque integritate contineant regantque, ne ullae sint in Ecclesiis nostris dissensiones, sed pax, charitas et concordia inter nos omnes conserventur. Nullum enim Confessioni fidei nostrae, Administratoribus et Consistorio nostro alium post Deum defensorem et Patronum habere volumus, nisi tantum Caesaream vestram Maiestatem tanquam Regem et Dominum nostrum clementissimum, et eos, qui consensu et voluntate Caesareae vestrae Maiest. ab omnibus nobis tribus statibus sub utraque delecti, inspectioni et curae eiusdem Consistorij destinabuntur et praeficientur, quo eo facilius hoc modo in hoc Regno et sub regimine Caes. vestrae Maiestatis honor et gloria Dei promoveri, verbum eius sanctum pure praedicari ac propagari, populus ad veram pietatem adduci, et ab iniquitatibus, peccatis ac Idolomania, mediante verbo Dei, revocari queat, quemadmodum ex hoc nostro scripto de forma Consistorij, quod cum hac fidei nostrae confessione exhibemus, Caes. vestra Maiestas magna ex parte intelligere poterit.

Et cum, Clementissime Caesar, traducamur, quasi non omnes in fide consentiamus, praesertim vero Domini et amici nostri delecti, qui ex unitate Fratrum nominantur: propterea humilima cum subiectione Caes. vestrae Maiestati significamus: quemadmodum illi superioribus annis Confessionem suam Caes. vestrae Maiestati exhibuerunt, et ut ea libere uti liceret, humilime orarunt; ita nos iisdem, ideo quod in omnibus principalibus articulis cum hac nostra exhibita Fidei nostrae Christianae confessione consentiunt, in Religione ipsorum molesti esse nolumus, sed omnes simul et unanimiter a Caes. vestra Maiestate submisso petimus, ut nostrum omnium clementissimum defensionem suscipere, et tutum ac liberum Christianae nostrae Religionis, iuxtaque eam divini cultus, exercitium clementer nobis permittere dignetur. Id erga Caes. vestram Maiestatem nos tanquam fideles subditi, summis nostris viribus humilima cum subiectione quocunque tempore libentissime recompensaturi sumus. Atque his Caesareae vestrae Maiestati tanquam Caesaris Christianissimi, et Regis ac Domini nostri clementissimi, patrocinio clementissimo humilima cum devotione nos recommendamus.

Dab. die Martis post Festum Ascensionis Christi in coelum, in publicis illis Comitibus, quae die Lunae post Dominicam Invocavit inchoata, et usque ad diem Martis, memoriam D. Wenceslai antegressum, celebrata fuerunt, Anno Domini 1575.

Caes. Vestrae Maiestatis

Fideles subditi

Barones, Nobiles, Pragenses, et reliquae civitates omnium trium Statuum Regni Bohemici sub utraque communicantium.

CONFESSIO SANCTAE ET CHRISTIANAE FIDELI, OMNIUM TRIUM ORDINUM

REGNI BOHEMIAE, CORPUS ET SANGUINEM DOMINI
IN COENA SUB UTRAQUE SPECIE ACCIPIENTIUM.

Articulus I.

DE VERBO DEI, SCRIPTURIS SACRIS VETERIS ET NOVI TESTAMENTI COMPREHENSO.

Corde Credimus, et ore confitemur, quod Scripturae sacrae Veteris et Novi Testamenti, quibus de unica Divinitate et tribus distinctis personis in una ista Divinitate, ut et determinata voluntate Dei agitur, sint sine omni exceptione et immutabiliter verae sanctae, certae et catholicae, hoc est, universae Ecclesiae ad credendum et servandum a Deo datae et praeceptae: et quod hoc duplici foedere Veteris et Novi Testamenti, quicquid nobis necessarium est ad salutem, totum, non obscure, sed dilucide et sufficienter contineatur.

Confirmat hoc ipsius Filii Dei sermo, ita dicentis, Iohan. 5. Scrutamini Scripturas, quia putatis vos in ipsis vitam aeternam habere, et illae sunt, quae testimonium perhibent de me, et non vultis venire ad me, ut vitam habeatis. Et iterum, cum se duobus discipulis, Hierosolymis Emaunta euntibus, in via adiunxisset, Evangelista Lucas commemorat, ipsum locutum fuisse, quod de se scriptum erat in lege Mosis, et Prophetis et Scripturis. Et rursum de dignitate et auctoritate Verbi Dei scribit D. Lucas 11. cap. Quod beati sint, qui audiunt Verbum Dei, et custodiunt illud: Et D. Iohan. 8. Qui ex Deo est, Verbum Dei audit. Tota quoque sacrosancta Trinitas apud hominem istum mansionem facere vult, qui sermonem Filii Dei servat, quemadmodum in Evangelio D. Iohannis habetur, et ipse Christus Dominus ait: Qui diligit me, sermonem meum servabit, et ad ipsum veniemus, et mansionem apud illum faciemus. Et D. Paulus ad Rom. 1. Evangelium est potentia Dei ad salutem omni credenti.

Huic igitur Verbo Dei citra omnem controversiam quaevis alia dogmata cedere, et locum dare debent, et nec sunt, nec possunt, nec debent haberi tantae dignitatis et auctoritatis, ut Verbum Dei, quod est tanquam gladius anceps et penetrans. Deus enim Pater coelestis de Filio suo hoc coelitus promulgavit: Hic est filius meus dilectus, in quo mihi bene complacuit, hunc audite: Et Deuteronomii 4. Non addetis ad verbum meum quicquam, neque ab eo auferetis quicquam.

Articulus II.

DE DEO.

Corde credimus, et ore confitemur, prout articuli sanctae catholicae et Christianae fidei, Concilium Nicaenum, et Symbolum D. Athanasii habent, quod una tantum sit essentia divina, quae appellatur et vere est Deus aeternus, invisibilis, potentia, sapientia, iustitia et bonitate sua immensus et incomprehensibilis, qui est conditor omnium rerum, visibilium et invisibilium, conservator, moderator, et gubernator admirabilis. Veruntamen, unius eiusdemque divinae essentiae tres sunt distinctae personae, aequalis et unius substantiae, potentiae et aeternitatis, nempe, Deus Pater, Deus Filius, Deus Spiritus Sanctus. Vocabulo vero PERSONAE intelligitur, quod unaquaeque habeat suam propriam et destinatam personalem subsistentiam, quam Graeci vocant *ὑποστάμενον*.

Articulus III.

DE SACROSANCTA TRINITATE, VEL DE DISTINCTIONE PERSONARUM IN DIVINITATE.

Credimus et confitemur, quod aeternus Deus Pater sit prima Persona Divinitatis, Omnipotens et aeternus, immensae et incomprehensibilis potentiae, sapientiae, iustitiae, sanctitatis et bonitatis, qui ab aeterno genuit Filium, consubstantialem et perfectam imaginem essentiae suae; et a quo sicut et a Filio procedit Spiritus Sanctus; et qui una cum Filio et Spiritu Sancto, omnes res, visibiles et invisibiles, in tempore divinae suae Maiestati placito ex nihilo creavit, easque divina sua providentia sustentat, conservat, regit, et gubernat. Itaque quoad substantiam et essentiam divinam, ut et opera Dei externa, veluti sunt, creatio, conservatio, et gubernatio omnium rerum, nullum discrimen inter Patrem, Filium et Spiritum Sanctum statuimus.

Credimus atque ore etiam confitemur, quod secunda Persona Divinitatis, Verbum aeternum, hoc est, aeternus Filius Dei, Dominus noster Iesus Christus, humanam nostram naturam, in utero Beatae Virginis Mariae, operatione Spiritus Sancti assumere dignatus fuit, ita, ut duae naturae, divina et humana, in unitate personae, aeterno et indissolubili nexu copulae, unus sint Christus, verus Deus et verus homo, natus ex Maria Virgine, qui pro universo genere humano vere et realiter passus, crucifixus, mortuus et sepultus est, ut nos cum Deo Patre suo reconcilia ret, et hostia propitiatoria esset, non solum pro culpa vel peccato Originis, verum etiam pro omnibus aliis actualibus hominum peccatis. Et quod idem ille Dominus noster Iesus Christus descendit ad inferna, ac vere et realiter tertia die a mortuis resurrexit propter iustificationem nostram. Deinde adscendit ad coelos, se-

det ad dexteram Dei Patris, aeternum regnat, omnib. creaturis dominatur: omnes in se credentes iustificat, illos sanctificat, misso in corda eorum Spiritu Sancto, qui eos regat, consoletur, vivificet, et adversus Diabolum et vim peccati defendat.

Atque ita perfectus est Mediator, Advocatus, et Intercessor apud Deum Patrem, Reconciliator, Redemptor et Salvator Ecclesiae nostrae, quam Spiritu suo sancto colligit, conservat, tuetur, et regit, donec numerus Electorum Dei compleatur. Tandem vero idem Christus Dominus palam est rediturus ad iudicandum vivos et mortuos, quemadmodum fides Christiana et Symbolum Apostolicum hac de re latius testificantur.

Credimus quoque et confitemur, quod Spiritus Sanctus sit tertia Persona in Divinitate ab aeterno a Patre et Filio procedens, substantialis et aeternus amor Patris in Filium, et Filii in Patrem: cuius infinita potentia et bonitas manifestatur et conspicitur non solum in creatione et conservatione omnium rerum, sed etiam peculiariter in iis operibus, quae in Filiis Dei ab initio Ecclesiae operari dignatur, perficiens in iis per ministerium Verbi divini et Sacramentorum, et vivam fidem, salutem illam aeternam, quae Electis Dei in Christo Domino ante constitutionem Mundi reposita est.

Articulus IV.

DE LAPSU PRIMORUM PARENTUM ET PECCATO ORIGINIS.

Credimus etiam et confitemur, quod primus homo Adam in perfecta sanctitate et innocentia conditus et constitutus, Diabolo autore seipsum voluntarie sine ulla coactione per transgressionem divini Praecepti a Deo avertit, et hoc ipso in se et omnem progeniem suam ac universum genus humanum temporalem et aeternam mortem, adeoque omne id, unde haec utraque mors oritur, derivaverit. Omnes enim homines post lapsum Adae naturaliter propagati cum mortalitate et peccato concipiuntur et nascuntur, hoc est, non solum cum fragilitate et imbecillitate carnis, sed imprimis etiam cum interiori labe et corruptione totius hominis et omnium virium eius: ita, ut homo, amissa primaeva sua sanitate, innocentia et iustitia, iam sit aversus ab omni bono, sine timore Dei, sine fiducia in Deum, subiectusque peccato, et innatae malae concupiscentiae. Hoc peccatum Originis, quemadmodum in sese vere est et manet peccatum: ita etiam affert secum omnibus, qui per Baptismum et Spiritum Sanctum non renascuntur, iram Dei, atque sic secundam mortem et aeternam damnationem.

Articulus V.

DE LIBERO ARBITRIO HOMINIS.

De libero arbitrio hominis confitemur, quod illud suam quandam habeat libertatem ad efficiendam externam civilem disciplinam et iustitiam, in iis, quae rationi subiecta sunt; ita ut homo in eiusmodi operibus (sicut attingimus) ratione, iudicio et voluntate utens, in quovis proposito suo, cum divina lege pugnante, excusationem coram Deo praetendere nequeat. Veruntamen non habet vim sine Spiritu Sancto, ut possit iustitiam Dei, sive iustitiam spiritualem efficere. Animalis enim homo non percipit ea, quae sunt Spiritus Dei: sed haec spiritualis iustitia fit in cordib. cum per Verbum Dei Spiritus Sanctus concipitur.

Articulus VI.

DE AUCTORE, CAUSA, ET MAGNITUDE PECCATI.

De causa peccati confitemur, quod tametsi Deus sit creator et conservator naturae, tamen peccati causa non sit, sed voluntas malorum, videlicet diaboli, et hominum impiorum, quae non adiuvante Deo se a Domino Deo suo avertit, sicut de hoc Christus Dominus in Evangelio D. Iohannis cap. 8. ait: Cum Diabolus loquitur mendacium, ex suo proprio loquitur. Quodque omne peccatum (ideo quia contra legem vel praeceptum Dei est, et opus Dei destruit,) Deo et perfectae eius sanctitati ac iustitiae omnimode et maxime sit adversum. Et quod eam ob causam Deus (qui nullum peccatum, nullamque peccato contaminatam creaturam ullo modo ferre vult ac potest) unumquemque Christi Domini et in ipso perfectae salutis non participem, propter peccatum suum aeternum abiiciat et condemnet: quemadmodum hanc immotam suam voluntatem, et immutabilem iustitiam in lege praeceptorum suorum nobis ostendit.

Articulus VII.

DE LEGE PRAECEPTORUM DEI.

Deus enim Omnipotens legem suam aeternam et immutabilem homini promulgare dignatus est, non solum ad probitatem et honestam ac bonam externam disciplinam inter omnes homines in hac temporali vita conservandam: verum principaliter et in specie ad ostendendam nobis magnitudinem peccati, et reatus nostri, ut hinc agnoscamus, cum delicta et quoslibet interiores et exteriores defectus nostros, tum etiam adversus peccata nostra iustam iram Dei, et aeternam damnationem. Atque hinc oritur in impiis quidem desperatio et contemptus Dei, in filiis vero Dei per gratiam Spiritus Sancti vera cordis contritio, pariens timorem Dei in corde, itemque perpetuum ac genuinum odium cuiuscunque

peccati et defectus interioris et exterioris, cumque hoc verum et ardens desiderium consequendi repositam in Christo Domino Redemptore nostro salutem, id est, remissionem peccatorum, liberationem a maledictione legis et ira Dei, a morte aeterna, et potestate Diaboli, reconciliationem cum Deo, iustificationem et sanctificationem, quae est participatio Spiritus Sancti, et haereditas vitae aeternae.

Articulus VIII.

DE IUSTIFICATIONE HOMINIS CORAM DEO.

Et ita credimus ac confitemur, quod iustificatio hominis coram Deo sit reputatio et pronuntiatio divina peccatoris poenitentis pro innocente, sancto et iusto. Et quod homines ad talem coram Deo iustificationem non perveniant propriis viribus, meritis et operibus suis: sed iustificentur gratis ex mera gratia divina, propter solum Christum Dominum per fidem in sanguine eius; cum per gratiam Spiritus Sancti corde sine ulla dubitatione credunt, quod Deus secundum fideles suas promissiones sibi omnia sua peccata remittat, seque in gratiam recipiat propter redemptorem et salvatorem Iesum Christum, qui integra et perfecta sua obedientia et morte sua horribili atque innoxia pro totius mundi peccatis satisfacere dignatus est. Et hanc ipsam fidem in solum Christum Dominum, eiusque merita pro perfecta iustitia coram se reputat, quemadmodum hac de re Divus Apostolus Paulus ad Romanos tertio et quarto scribit. Homo enim, qui credit, per fidem vere particeps factus Christi, etiam simul in eo particeps fit universae sanctitatis et iustitiae, quam Christus Dominus propter ipsum et pro ipso habere et implere dignatus est, quamque ei, tanquam membro suo, appropriat. Atque hanc ob causam fides imputatur et adscribitur omni credenti ad perfectam iustitiam, et propter talem eius in Christo perfectam iustitiam donatur ipsi vita aeterna, cuius pignus est Spiritus Sanctus, sicut confirmat illud Christus Dominus in Evangelio Divi Iohann. 6. Amen, Amen, dico vobis, qui credit in me, habet vitam aeternam.

Ideoque ad consequendam salvificam fidem in Christum Iesum institutum est ministerium docendi et praedicandi sanctum Evangelium, et administrandi venerabilia Sacramenta. Per Verbum enim Dei et usum Sacramentorum, tanquam per media divinitus instituta, donatur Spiritus Sanctus, qui fidem salvificam, ubi et quando Deo visum fuerit, efficit in iis, qui audiunt Sanctum Evangelium; quod docet, Deum non propter nostra aliqua merita, sed propter solum Christum Dominum omnes illos, qui in Christum credunt, in gratiam recipere, iustificare et Spiritu suo Sancto ad vitam aeternam sanctificare.

Atque ita sanctificatio, renovatio vel regeneratio hominis fit per fidem et Spiritum Sanctum, quando per fidem in Christum Dominum participes reddimur Iesu Christi omnium meritorum

eius, atque hoc pacto perfecte coram Deo iustificamur. Ubi vero statim per eandem participationem et communionem Christi Domini simul infunditur in nos, tanquam viva membra sancti ipsius corporis, Spiritus Sanctus, qui nos sanctificat et renovat, ut inchoate sancti simus, et morientes omnibus a pravis cupiditatibus carnis, iamque Deo viventes, indies magis magisque recuperemus primam illam per Adamum amissam sanctitatem, quam in vita aeterna demum perfecte consequemur.

Et quia haec nostra per Spiritum Sanctum in nobis inchoata sanctitas in hac vita perfecta non est; siquidem ad mortem usque in nobis permanent multi defectus et infirmitates, atque ita multa etiam delicta, pro quibus indesinenter oramus, dicentes: Remitte nobis debita nostra: Ideo non sumus nec esse possumus coram Deo perfecte sancti nostra illa per Spiritum sanctum in nobis inchoata sanctitate, iuxta dictum Christi Domini in Evangelio D. Lucae 17. Cum feceritis omnia, quae praecepta sunt vobis, dicite: Servi inutiles sumus: et 1 Canon. D. Ioan. 1. cap. Si dixerimus, quod peccatum non habemus, nosipsum seducimus, et veritas in nobis non est. Et sanctus David orat, dicens: Ne intres Domine in iudicium cum servo tuo, quia non iustificabitur in conspectu tuo ullus homo.

Quapropter, ut supra dictum est, Iustificatio nostra coram Deo tantum in solo Christo Domino posita est, et sola fide acquiritur, sicut et veteres Ecclesiae sanctae Doctores hac de re docent. Beatus enim Ambrosius hunc in modum scribit: Hoc a Deo constitutum est, ut qui in Christum credit, salvus sit, sine operibus, sola fide, gratis consequendo remissionem peccatorum.

Articulus IX.

DE FIDE.

Itaque de fide haec est nostra iuxta Verbum Dei confessio, quod fides salvifica sit, quando homo non tantum credit esse Deum, et omne id, quod in sancto suo Verbo nobis annunciare et promittere dignatus est, esse verum (quod et Diaboli credunt et contremiscunt) sed etiam per Spiritum Sanctum corde confidit, quod gratiosae promissiones divinae de remissione peccatorum, et salute aeterna unicuique in Christum Dominum credenti factis, ad se etiam in specie pertineant: et quod iuxta promissiones illas aeternus Deus non solum aliis peccatoribus, sed et sibi ipsi etiam propter Christum Dominum peccata remittere, se in gratiam recipere, et Spiritu suo Sancto ad vitam aeternam sanctificare velit. Atque sic fidelibus promissionibus divinis in Christo fundatis innixus, illis ipsis de sua ad vitam aeternam electione, et certa in Christo salute sese, quantum potest, firmiter certiore reddit, perque talem cordis ad Deum fidem vel fiduciam superat omnes tentationes, acquirit vivificam consolationem, et pacem cum Deo, ad quem confugit confidenter, clamans Abba Pater: sicut D. Apo-

stolus ad Rom. 5. dicit: Iustificati igitur ex fide, pacem habemus cum Deo per Dominum nostrum Iesum Christum, per quem habemus accessum in fide ad gratiam hanc, in qua stamus et gloriamur in spe gloriae filiorum Dei.

Et quia salvifica fides, ubi in homine per Spiritum Sanctum existit, sive sit infirma, siva firma, semper apprehendit Christum Dominum cum omnibus beneficiis suis (is enim sub hac unica conditione, si corde tantum in ipsum credamus et confidamus, sese nobis donat) atque ita homini credenti affert remissionem peccatorum, reconciliationem cum Deo, iustificationem, regenerationem per Spiritum Sanctum, et vitam aeternam: propterea illa in homine mortua non est nec esse potest, sed indesinenter operatur novam et aeternam vitam, mortificat omnes pravas hominis cupiditates, accendit in corde dilectionem Dei et proximi, et ita per charitatem operatur quaevis bona et sancta opera, ex quibus tanquam arbor ex fructibus cognoscitur. Sicut enim ignis absque calore, et sol absque splendore: ita etiam vera fides et Christi particeps, sine renovatione et sine charitate, adeoque sine multis sanctis et bonis operibus nunquam et nusquam esse potest.

Articulus X.

DE BONIS OPERIBUS.

De bonis operibus confitemur, quod ea vere sint bona et sancta opera, quae Deus in Verbo suo praecepit, quaeque ex vera fide proficiscuntur, et sunt fructus Spiritus Sancti. Gal. 5. Quicquid enim fit ab iis, qui non ducuntur Verbo Dei, et vera in Christum fide, et destituti sunt Spiritu sancto; id omne, quacunque etiam ratione coram oculis hominum speciosum et bonum esse videatur, coram Deo abominabile et odiosum est, et peccatum manet, secundum dictum Apostoli, Rom. 14. Quicquid ex fide non est, peccatum est. Et ad Hebraeos 11. Sine fide impossibile est placere Deo.

Itaque bona opera proprie sunt et fiunt tantum in solis filiis Dei, qui per fidem in Christum omnia beneficia eius et universam salutem, hoc est, iustificationem et renovationem consequuntur, ductique Spiritu Dei faciunt et servant, quicquid Deus in verbo suo praecepit et constituit, iuxta dictum Ezechielis Prophetiae 20. cap. In praeceptis meis ambulate, ut faciatis ea: Et in Evangelio Sancti Matthaei 15. cap. Frustra me colunt, docentes doctrinas et traditiones humanas.

Et talia bona opera placent Deo, non propter propriam ipsorum dignitatem et perfectionem, quae in illis prorsus non reperitur, secundum Verbum Prophetiae Esaiiae, quo de suis et totius Ecclesiae operibus loquens, ita dicit, cap. 64. Tanquam pannus menstruatae omnes iustitiae nostrae: sed placent Deo per solum Christum Iesum in persona vel homine, qui prius a Christo Domino per fidem in ipsum iustificatus, et Deo acceptus redditus

est, quando credit: primo, quod remissionem peccatorum, reconciliationem cum Deo, iustificationem et sanctificationem non consequamur, nisi tantum ex gratia Dei, gratis propter solum Christum Iesum, et per fidem in ipsum: Secundo, quamvis per Spiritum sanctum regeneratus sit, quod tamen in hoc mundo legem Dei perfecte implere prorsus nequeat, sed in ipso sit et maneat, cum magna imperfectio et imbecillitas in fide et omnibus aliis bonis operibus, tum etiam multae transgressionibus et interiores pravae inclinationes et cupiditates, quibus per Spiritum sanctum studiose resistit, et pro remissione eiusmodi defectuum et delictorum suorum indesinenter orat: Tertio, quando credit, quod per gratiam Dei et debeat et possit inchoare novam vitam, secundum praecepta divina, et quod ipse omnisque sua inchoata, licet imperfecta, obedientia et bona opera Deo placeant, propter solum Christum Dominum, quemadmodum sanctus Petrus dicit S. Canon. 2. c. Offerte hostiam spiritualem Deo placentem per Iesum Christum. Et propterea etiam cum alacritate ac sine coactione voluntatem Dei perficit, faciendo bona opera propter dilectionem Dei et sanctam eius voluntatem, ad declarandum suum erga Dominum obsequium et Charitatem suam erga proximum, ut et ad testificandam coram hominibus bonam conscientiam et veram fidem, quae tantummodo per bona opera cognoscitur. Atque ita credimus et confitemur, quod bona opera a Deo praecepta facere debeamus et teneamur. Primo propter nostram in CHRISTO redemptionem, Iustificationem et sanctificationem. Nam qui in Christo est iustificatus, et spiritu sancto renatus ac sanctificatus, is non potest nisi bona opera facere, quia ideo nova creatura in Christo Iesu est, ut bona opera faciat, Ephesios 2. pari ratione, quemadmodum et sol non potest non lucere, cum a Deo ad id sit conditus ut luceat. Ideoque ubi in Christiano deprehenditur vita impenitens et mala opera, ibi certe opus Dei destruitur, et talis filius Dei ac salvandus appellari minime potest.

Secundo, propter divinum mandatum et debitam nostram obedientiam, secundum ordinationem Dei quam indicat D. Paulus ad Romanos 8. capit. dicens: Debitores sumus non carni, ut secundum carnem vivamus. Et Filius Dei in Evangelio D. Iohan. decimoquinto, inquit: Hoc praecipio vobis, ut diligatis vos invicem. Quilibet igitur credens, cum ex Deo sit, mandata diligit, et sedulo observat, contraque ea facere et sciens volens peccare nulla ratione potest, quemadmodum D. Iohan. docet in Canon. 5. cap.

Tertio propter fidem et bonam pacatamque coram Deo conscientiam retinendam. Nam intermissione bonorum operum et commissione peccatorum contra conscientiam Spiritus sanctus contristatur et excutitur, et hoc modo fides cum vera Dei invocatione amittitur. Omnino enim impossibile est, ut laeto et tranquillo animo Deum fiducialiter et confidenter invocare possint, qui indul-

gendo pravis cupiditatibus peccata volentes scientes admittunt, vulneratamque et malam habent conscientiam. Ideo sanctus Iohannes S. Canon. 3. capit. dicit: Charissimi, si cor nostrum non condemnaverit nos, fiduciam habemus ad DEUM, et quicquid petierimus, accipiemus ab eo, quoniam mandata eius custodimus, et id quod placet illi, facimus.

Quarto, ad evitandas temporales et aeternas poenas divinas, quoad corpus et animam quas Deus pro aeterna sua Iusticia transgressoribus praeceptorum suorum constituit, quemadmodum ea de re varia et innumerabilia Exempla ab initio mundi et etiamnum hodie extant. Omnium vero poenarum divinarum in hac vita gravissima est, quando Deus peccatum peccato punit, permittens in peccatoribus propter contumaciam illorum, et imprimis propter contemptum verbi sui et voluntatis in eo patefactae, spiritum erroris et obtenebrationem cordis, ut non inquirentes sedulo et sincero veritatem DEI et salutem animarum suarum, in peccato atque exitio suo magis magisque ingravescant, sicut D. Paulus 2. Thessalon. 2. inquit: Quapropter mittet illis Deus efficaciam erroris ut credant mendacio et indicentur omnes, qui non crediderunt veritati, sed consenserunt iniquitati.

Quinto, propter nostram in Christo excellentiam et sanctam vocationem. Nos enim qui credidimus in Christum, facti sumus membra sancti ipsius corporis et templa spiritus Dei, 1. Coriath. 6. capit. Ideoque dilecti filii Dei, Iohann. 1. Hanc ipsam igitur ob causam sancti esse debemus, quemadmodum Deus noster sanctus est. Et Christus Dominus iubet, ut existentes filii Dei, sequamur naturam et ingenium Patris nostri in Evangelio D. Matth. 5. cap. dicentis, Diligite inimicos vestros, ut sitis filii Patris vestri, qui est in coelis.

Sexto, ad consequendam magnam et copiosam remunerationem, quam Deus bonis operib. nostris, non propter propriam illorum dignitatem et perfectionem, sed propter Christum Dominum, cuius membra sumus, ex gratia promittere dignatus est. Nos enim propter promissionem ipsius, remunerationis eiusmodi in hac et aeterna vita secundum militiam nostram certo participes futuri sumus, sicut dicit Dominus 1 Reg. 2. Qui honorat me, honorabo eum: et S. Paulus 1 Tim. 4. c. Pietas promissionem habet huius et futurae vitae.

Omnis autem praeclara virtus et iustitia legis, quae sine Spiritu Dei reperitur in hominibus probis, honestatis, disciplinae et iustitiae amantibus, plurimum differt a bonis operibus: quandoquidem non est nisi particula tantum legis Dei de externa iustitia hominis, et honesta atque ingenua conservatione inter homines, quam D. Paulus Heb. 9. c. appellat iustitiam carnis, ideo quod animalis etiam homo ea sine Spiritu sancto et interna renovatione operibus externis iuxta legem Dei efficere possit. Eius-

modi autem externa virtus et honestas, quamvis non sit spiritualis iustitia legis eorum, qui proprie sunt filii Dei, ideoque etiam nemo illi, more hypocritarum et Phariseorum, confidere debeat, iuxta Verbum Domini scriptum a D. Matthaeo c. 5. Nisi abundaverit iustitia vestra plus quam Phariseorum et scribarum, non introibitis in regnum coelorum: attamen in universum ab omnibus omnino hominibus, et potissimum in Ecclesia Dei, multis de causis diligenter et accurate observari debet, cum primis vero propter severum mandatum Dei in lege naturali et scripta ad omnes omnino homines directum, et ad evitandas poenas, ut aeternas, ita etiam temporales et corporales, quib. secundum ordinationem Dei quilibet Magistratus politicus transgressores legis Domini et bonae disciplinae debita cum severitate afficere tenetur. Deinde etiam ad conservandam pacem publicam et laudabilem conversationem humanam, quae sine ordine et iustitia esse non potest. Ad extremum ideo, ut externa virtus et disciplina populum in Ecclesia Dei ad omnem pietatem, cum primis etiam ad suscipiendum Verbum Dei, et Spiritum sanctum aptum magis reddat. Deus enim opus suum non peragit in hominibus impiis, quamdiu vitam tam beluina et impenitentem agunt, ut neque externam honestatem curare, neque ullum bonum ordinem et disciplinam recipere dignentur.

Articulus XI.

DE ECCLESIA DEI.

Credimus et confitemur, quod una Ecclesia sancta et catholica sit, et semper maneat. Ea vero in hoc mundo est visibilis coetus hominum fidelium et sanctorum, qui in omni loco veram et puram doctrinam Christi amplectuntur, eo modo, quo a sanctis Evangelistis et Apostolis in Sacro-sancto Evangelio Christi fideliter et syncere proposita est, quique etiam per vinculum charitatis in omnibus se accommodant et conformant ad legem et statuta unici sui Regis, Episcopi et capitis Iesu Christi, mysteriisque eius, quae communiter Sacramenta vocamus, utuntur, quemadmodum ea Christus instituit, et Evangelistae et Apostoli Christi Domini usurparunt, et in Scripturis sacris reliquerunt.

Et quamvis Ecclesia sancta proprie sit coetus sanctorum, qui per ministerium puri Verbi et venerabilium Sacramentorum, credentes in Christum, cum ipso unum corpus facti sunt, et in communione unius fidei, unius charitatis, et unius spiritus unam spiritualem vitam ducunt: quia tamen istiusmodi sanctis semper multi hic hypocritae admixti sunt, qui eandem veritatem confitentes, et ad illam provocantes a fidelibus saepenumero dignosci, et ab Ecclesia segregari non possunt: Ideo Ecclesia visibilis in hoc mundo generaliter vocatur omnis coetus Christianorum, bonorum et malorum, Christum et legem eius agnoscentium. Et hic simi-

lis est tritico zizaniis referto: et reti, in quo sunt mali et boni pisces Matth. 13.

Talis autem coetus bonorum et malorum nominatur et est Catholica, Christiana et sancta Ecclesia, tantum respectu bonorum piscium et tritici, hoc est, Electorum filiorum Dei et verorum fideliumque Christianorum, qui omnes in universum et sine discrimine imputata in Christo et per spiritum sanctum in ipsis inchoata sanctitate sancti sunt: et hos solos Dominus vocare dignatur oves suas, quarum communio vere est sponsa Christi, domus Dei, columna et firmamentum veritatis, mater omnium credentium, et unica illa Arca, extra quam nulla est salus. Quod vero attinet admixtos et notorios in specie hypocritas, et alios malos atque impios Christianos, qui in Ecclesia illa manent, quorum etiam plerumque maior est numerus: hi et similes non vocantur proprie Ecclesia sancta, sed mortua illius membra. Et quanquam reperiantur in Ecclesia Christi, tamen de Ecclesia et corpore eius sunt minime.

Quapropter notae certae et infallibiles sanctae Ecclesiae praeceptivae sunt. Primo pura praedicatio et doctrina verbi Dei et sancti Evangelii, maxime quoad fundamentum et praeceptuos articulos Catholicae et Christianae fidei. Secundo, pura conservatio, administratio et usus Sacramentorum Domini, iuxta ipsius institutionem. Tertio, debita et Legitima obedientia in servandis omnibus iis rebus, quas sanctum Evangelium et lex Christi praecipit.

Ideoque et haec signa Ecclesiae Dei sunt, nempe, mutua et fraterna Charitas, tanquam membrorum Christi, Crux et afflictiones magnae propter veritatem et regnum Dei, et tandem repressio manifestorum scelerum, multorumque in Deum peccatorum, cum per amicam et fraternam admonitionem et correptionem, tum etiam per ordinariam a Deo institutam excommunicationem a sancta Ecclesia, eorum, qui per antegressas admonitiones sese non patiuntur corrigi. Et hoc sancti patres nominarunt disciplinam Ecclesiasticam.

Quamvis autem haec signa sanctae Ecclesiae, per quae illa infallibiliter cognoscitur, non semper in eodem statu reperiantur: Interdum enim admodum splendide lucent, interdum vero usque adeo exigue conspiciuntur, ut vera Ecclesia agnosci vix queat; praesertim, quando Deus Ecclesiam castigare et cribrare cogitat, auferendo lucem verbi sui et immitendo in eam propter ingratitude et contemptum verbi ac beneficiorum suorum efficaces operatores errorum, qui derelinqentes verbum Dei vivi Ecclesiam in seipsis, et traditionibus suis fundant et ostentant: pii tamen in tanta etiam seductione et Eclipsi Ecclesiae aberrare ab illa nulla ratione possunt, si modo caput Ecclesiae Christum Dominum respiciendo eidem adhaerere studeant, fide verbum eius, ubicunque secundum scripturas sacras pure et sincere praedica-

tur, recipientes et a veritate eius nuspiam, tum quoad doctrinam, tum quoad vitam recedentes.

Nam ubicunque verbum Christi Domini fidelibus ita praedicatur, et venerabilia sacramenta, secundum institutionem ipsius administrantur, ibi certo est pars Ecclesiae eius, et in tali coetu Christus Dominus vere praesens est, et per ministerium verbi et sacramentorum suorum salutem in cordibus fidelium iuxta ordinationem suam operatur, etiamsi interdum ministri Ecclesiae qui verbum et sacramenta Domini administrant, hypocritae sint et mortua membra Ecclesiae. Verbum n. Dei et usus venerabilium sacramentorum potentia Dei est ad salutem omni credenti, non propter dignitatem eius, quia ea administrat, sed propter solam ordinationem Christi Domini, qui per veram suam praesentiam et operationem spiritus sancti efficax est. Ideoque sicut dignitas ministri verbo et sacramentis Christi nihil addit: Ita etiam indignitas et hypocrisis eius nihil adimit, iuxta dictum Domini Matth. 23. In cathedra Moysi sedent scribes et Pharisei: quicquid ergo dixerint vobis servate et facite; at secundum opera eorum nolite facere; dicunt enim et non faciunt.

Decet tamen Ecclesiam Dei, eos, qui manifeste scandalosam et impenitentem vitam agunt, mediisque legitimis corrigi non possunt, a ministerio Ecclesiastico remove, et quantum fieri potest, in id incumbere, ut in Ecclesia Dei et doctrina et vita sancta et inculpata sit.

Articulus XII.

DE CLAVIBUS ECCLESIAE, VEL POTESTATE EIUS IN MINISTERIO.

Omnis potestas Ecclesiastica, quam Dominus in Scriptura sacra Ecclesiae suae Prophetis et Apostolis, eorumque successoribus concedere et tribuere dignatus est, proprie se extendit non ad ipsorum personas, sed ad Verbum Dei, cuius ministri sunt, et ad officium hoc pacto iis concreditum, ut secundum Verbum Dei et voluntatem eius in illo patefactam eodem fungantur: quemadmodum Dominus Iesus discipulis suis emissis certa instructione data praecepit, nimirum ut euntes docerent Ecclesiam servare omnia, quae praecepisset ipsis: et ut non sint neque dicantur Magistri, quia solus ille Magister eorum sit. Neque vult, ut alio aliquo doctrinae genere se et Ecclesiam suam gubernent, nisi eo tantum, quod ab ipso tanquam Magistro suo ex ore eius audiverunt, et quod in memoriam etiam Spiritus sanctus illis revocare debuit, docendo eos omnia, quae Christus Dominus locutus est ipsis, et non alia his contraria.

Officium igitur Pastorum et ministrorum Ecclesiae, verorumque Apostolorum successorum, hoc est, nempe, doctrina Christi et Apostolorum, Ecclesiam Dei plantare et colere, Sathanæ vero destruere et evertere, oves Christi pascere, lupos rapaces ab iis

arcere, poenitentes erudire, admonere, consolari, et a peccatis absolvere: impenitentes vero et prae fractos corripere et redarguere, peccata illorum exaggerare, et retinere, atque ita (secundum dictum D. Pauli 2 Cor. 10.) quamlibet potestatem et supereminentiam, quae extollit se adversus doctrinam DEI, deprimerè atque evertere, captivantes et subiicientes omnem intellectum sub ministerium et obsequium Christi, idque totum efficere solo Verbo DEI, et non alia, nisi hac spirituali potestate, quae Ministris Ecclesiae a DEO data est, non ad destructionem, sed aedificationem nostram.

Huius vero officii et potestatis Ecclesiasticae duplex praecipue discrimen vel duae partes in Scriptura sacra reperiuntur. Primum enim et praecipuum officium et potestas Ecclesiae est respectu Verbi Dei, hoc est, praedicare sanctum Evangelium, et secundum illud (quod proprie iis solis convenit, qui pastores Ecclesiae vel sacerdotes sunt) legitime administrare venerabilia Sacramenta, aliaque peragere munera, quoad preces Ecclesiasticas et confirmationem ac benedictionem coniugalem, quam copulationem nominamus, et alia quaedam officia ad munus sacerdotale proprie pertinentia, quae omnia Dominus nomine clavium potissimum complexus est, solvendo et ligando, remittendo et retinendo peccata. Matth. 16. et 18. Ioh. 20.

Nam cum in coelum tanquam in oclusum peccatoribus habitaculum non sit accessus, nec via alia, praeter Christum Dominum, ad eundem vero non detur accessus, nisi per solam fidem in ipsum: quam fidem Spiritus Sanctus communiter in nobis tantummodo per Verbum Dei et usum Sacramentorum operatur: Ideo, quando pastoribus et ministris Ecclesiae potestas ministerii Verbi Dei, et venerabilium Sacramentorum datur, conceditur, et commendatur, eo ipso illis dantur verae claves ad Regnum coelorum. Etenim per illud Ministerium illorum aperitur poenitentibus coelum, et monstratur via ad vitam aeternam. Denique quia peccata nostra nos vere et graviter ligant, atque ita tanquam constrictos in vinculis Diaboli et mortis aeternae detinent: praedicatio vero Verbi Dei ex Sacrosancto Evangelio annunciat poenitentibus et credentibus in Christum liberationem a peccato, Diabolo, et morte aeterna: impenitentibus autem aeternum iudicium et damnationem propter contemptum oblatae ipsis in Christo salutis: propterea ministri Ecclesiae, cum officio suo fideliter secundum ordinationem Filii Dei funguntur, tunc praedicatione sancti Evangelii et legis praeceptorum divinorum, potenter homines solvunt et ligant, peccataque illis remittunt et retinent.

Altera et praecipua quoque pars Ministerii et potestatis Ecclesiasticae et Iurisdictio Ecclesiastica, qua secundum Verbum Dei iudicantur et reguntur, non res et causae politicae sed spirituales, eo imprimis spectantes, ut pura doctrina in Ecclesia conservetur, unde oritur verus cultus Dei et mutua Cha-

ritas totius Ecclesiae; Item ut omnis bonus Ordo, iuxta verbum Dei in communione sancte, et in omnibus externis Ecclesiae negotiis conservetur. Et hoc officium proprie quibusdam tantum in Ecclesia personis, sapientia et donis spiritus sancti illuminatis et ornatis competit, qui peculiariter ad id a tota Ecclesia, ut alios regant et gubernent, delecti sunt.

Veruntamen haec et quaevis alia ministerii potestas in Ecclesia Dei, nullam habet politicam potestatem, neque ei ulla politica Iurisdictio, potestas, administratio et dominatio huius mundi competit, siquidem regimen Ecclesiasticum et politicum, alterum ab altero filius Dei clare distinxit. Praeterea Ecclesia non habet nec habere potest ullam potestatem vel statuendi aliquid in ritibus Ecclesiasticis contra verbum Dei, vel proponendi aliquid in doctrina ad credendum praeter manifestum verbum Dei, ac si substantiam salutis concerneret. Pari modo potestatem non habet, vel Ecclesia vel aliquis in Ecclesia Christi, ita interpretandi scripturam sacram, ut unum cum altero pugnet, praesertim vero eum articulis fidei Christianae et Catholicae.

Articulus XIII.

DE VENERABILIBUS SACRAMENTIS A CHRISTO DOMINO INSTITUTIS, UT ET DE FRUCTIBUS ET VERO EORUM USU.

Credimus et confitemur, quod venerabilia sacramenta sint visibilia signa et sigilla promissionum divinarum et illustres significationes gratiae Dei: in quibus sacramentis visibilia Elementa, verbo et institutione divina, vere et reipsa sunt res coelestes, invisibiles et humana ratione incomprehensibiles, quae illa, quae de misericordiae voluntate Dei in verbo sacrosancti Evangelii nobis sunt proposita, et foedere in Christo nobiscum de participatione Christi Domini et omnium beneficiorum eius pacto, confirmant.

Itaque de fructibus venerabilium sacramentorum ita credimus: quod a Christo Domino ea instituta et ordinata sint, ut non solum exterius discernant fideles Christianos ab Ethnicis, et aliis quibuscunque diversae a vera Ecclesia religionis sectatoribus, verum etiam peculiariter, ut sint pignus et locuples ac illustre testimonium singularis et gratiosae voluntatis Domini Dei nostri erga nos.

Et hanc ob causam fructus illorum primus et principalis est hic, ut illorum usu excitemus et confirmemus in nobis fidem de promissionibus divinis, nimirum, quod in venerabilibus sacramentis Christus Dominus seipsum nobis cum omnibus meritis et beneficiis suis communicet, ut per usum venerabilium sacramentorum et fidem in ipsum revera illius magis magisque participes reddamur, et omnia beneficia in eo nobis promissa consequamur, nempe remissionem peccatorum, liberationem a morte aeterna, et pote-

state Diaboli, reconciliationem cum Deo, iustificationem, communicationem Spiritus sancti, et haereditatem vitae aeternae.

Alter principalis fructus esto ut venerabilia sacramenta nos confirmet et excitent ad sedulam et accuratam observantiam illius Foederis, secundum quod tanta beneficia a Deo accipimus, et nos vicissim etiam Deo hoc ipso nomine obstricti sumus, quod sacrosancto verbo eius toto corde adhaerentes fideliter et syncere velimus strenuam militiam militare adversus peccatum, Diabolum, mundum et propriam carnem, ipsumque colere, omni ab illo praecepto cultu atque obsequio, cumprimis vero dilectione proximi nostri, ut nostri et Christi Domini proprii membri, omniumque rerum coelestium consortis.

Itaque hi digne utuntur venerabilibus sacramentis, qui in vera poenitentia et vera fide CHRISTI DOMINI eo animo illa accipiunt, ut vere participes fiant istorum et similium insignium fructuum, quorum causa Filius Dei Sacramenta sua instituere dignatus est. Qui enim venerabilibus Sacramentis aliter et citra hos fructus utitur, illaque institutionem Christi tractat, is ea contemnit, et quantum in ipso mutat et annihilat. Unde venerabilia Sacramenta talibus non afferunt remissionem peccatorum et salutem, sed horrendum iudicium et damnationem.

Articulus XIV.

DE SACROSANCTO BAPTISMO, PRIMO CHRISTI SACRAMENTO.

De sacro Baptismo confitemur et credimus, quod Sacramentum illud ab ipso Christo Domino institutum sit lavacrum regenerationis et renovationis Spiritus Sancti, qui in nos opulenter effunditur per Iesum Christum Salvatorem nostrum, ut iustificati gratia ipsius haeredes simus in spe vitae aeternae. Et hic Baptismus vel ablutio hominis per aquam cum iuvocatione nominis Sacrosanctae Trinitatis, Patris, Filii et Spiritus Sancti, homini Ecclesiae Christi inserto affert remissionem peccatorum, et vitam aeternam, quemadmodum Filius Dei in Evangelio Sancti Marci 16. cap. inquit: Qui crediderit ac baptisatus fuerit, salvabitur; qui vero non crediderit, condemnabitur.

Confitemur etiam, quod infantes (cum ad illos etiam regnum Dei, secundum promissiones divinas pertineat, et illorum quoque sit; Matth. 19.) baptizari debeant, et quod per preces ac Baptismum Deo oblati in gratiam recipiantur, iuxta plurima sacrae Scripturae argumenta.

Articulus XV.

DE COENA DOMINI, ALTERO CHRISTI SACRAMENTO.

De Venerabili Sacramento Testamenti et ultimae Coenae, ab ipso Christo Domino ante passionem suam instituto, credimus et

confitemur, quod panis in Coena illa sit verum Corpus Christi Domini pro nobis traditum et proditum, et vinum in calice sit verus sanguis Domini nostri Iesu Christi pro nobis effusus in remissionem peccatorum, et accipientibus porrigatur, ut manducantes corpus, et bibentes sanguinem Christi Domini, hoc faciant in commemorationem et annunciationem mortis ipsius innocentis, donec veniat: quemadmodum ipse Christus Dominus in ultima illa coena et Testamento suo propriis verbis ita instituit et testatus est, ut sancti Evangelistae et D. Paulus Apostolus hoc ipsum manifeste docent, scribunt et confitentur.

Atque hoc venerabile Sacramentum institutum est, primo ad excitandam et confirmandam fidem nostram de participatione Christi Domini et omnium beneficiorum eius, ut sumentes spiritualiter et substantialiter, fide atque etiam ore, in Sacramento corpus et sanguinem Domini nostri Iesu Christi, minime dubitemus, sed firmiter credamus, quod vere simus, et per talem usum Coenae Domini magis ac magis reddamur viva Christi Domini membra, qui nos corpori suo sancto ita coniunxit, ut quemadmodum palmes ex vite sua, ita et nos membra eius ex corpore ipsius sancto, tanquam ex unico et vero cibo nostro, consequamur et acquiramus veram saturitatem animarum nostrum, vivam illuminationem, laetitiam, consolationem, et omnia beneficia, quae Christus Dominus nobis morte sua, et tota obedientia promereri, et in sancto suo Evangelio cuivis poenitenti proponere et promittere dignatus est, nempe remissionem peccatorum, reconciliationem cum Deo, iustificationem, communicationem Spiritus sancti, et haereditatem vitae aeternae.

Deinde, ideo etiam Sacramentum coenae Domini institutum est, ut in publico coetu Ecclesiae ex imo corde Deo pro omnibus divinis nobis in Christo praestitis beneficiis gratias agamus, et sumptione Sacramenti corporis et sanguinis Domini, vere excitemur et corroboremur, ad perseverantiam in corpore Christi Domini: cui eum in finem coadunamur, et in ipso multivariis peccatis et pravis cupiditatibus nostris morientes, et ad iustitiam resurgentes, vivamus Deo in omni pietate et sanctitate, secundum omnia praecepta Dei, et per mutuam atque ardentem Charitatem servemus unitatem corporis Christi, quod est Ecclesia: scientes, quod omnes, qui in venerabili hoc sacramento ex uno pane comedimus, unum corpus efficimur (quemadmodum 1 Cor. 10. D. Paulus ait) ut mutuo nos tanquam communia membra unius Christi Domini charitate sincera et fervente diligamus, certo statuentes, quod prorsus non possimus ullum ex proximis nostris contemnere vel offendere, quin confestim in illo contemnamus et offendamus Christum Dominum: et quod etiam Christum Dominum diligere nequeamus, nisi eum diligamus in proximis nostris, sicut dicit Dominus: quicquid fecistis uni ex his fratribus meis minimis, mihi fecistis.

Articulus XVI.
DE POENITENTIA.

De poenitentia sentimus et confitemur, eos, qui post acceptum sacrum Baptismum lapsi sunt et peccaverunt, peccatorum remissionem iterum consequi posse, quocunque tempore ad Deum per gratiam eius vera poenitentia se convertant: et quod Ecclesia poenitentes istiusmodi Christianos absolvere et in communionem sanctorum recipere debeat.

Constat autem vera poenitentia sive conversio tribus partibus; quarum prima est, Contritio cordis, et terror ac luctus in conscientia per agnitionem peccati: quae contritio (ut etiam supra ostensum) in homine verum odium omnium peccatorum interiorum et exteriorum, ardensque desiderium liberationis ab ira Dei et aeterna damnatione operatur.

Altera pars est fides in Christum Iesum, quae oritur ex sancto Evangelio, monstrante absolutionem in solo Christo, hoc est, liberationem ab omnibus peccatis, reconciliationem cum Deo, et Iustificationem propter merita Christi. Et talis fides per spiritum sanctum in homine operatur veram et consolationem et laeticiam cordis, unde dilectio Dei et mandatorum eius promanat.

Itaque tertia pars verae poenitentiae est nova vita, omneque bonum propositum, quo spiritus sanctus hominem poenitentem immutare et quasi renovare dignatur, ut priorem malam vitam ac quodlibet peccatum a Deo prohibitum odio habens, amplius illud sciens et volens nunquam committat, sed factus iam iterum filius Dei in posterum Deo vivat in omni pietate et sanctitate, iuxta omnia praecepta divina, atque ita secundum dictum D. Pauli S. Tim. 1. cap. militet bonam militiam, retinens fidem et bonam conscientiam.

Articulus XVII.
DE CONFESSIONE.

De confessione et absolutione sentimus, quod in Ecclesia confessio peccatorum, eorum absolutio esse debeat: licet enumeratio omnium peccatorum in confessione neque possibilis neque necessaria sit iuxta verbum divinum in psalmo positum: delicta quis intelligere potest?

Debent etiam in confessione hominibus a Ministris Ecclesiae salutares et consolatoriae doctrinae ex scripturis sacris proponi, ut conscientiae humanae peccatis gravatae et lege Dei consternatae consolationem ex verbo Dei queant consequi.

Articulus XVIII.
DE MINISTRIS ECCLESIAE.

De Ministris Ecclesiae sentimus, quod nemo in Ecclesia publice docere, vel Sacramenta administrare debeat, nisi legitime vocatus.

Articulus XIX.

DE RITIBUS ECCLESIASTICIS.

De Ritibus et Ceremoniis Ecclesiasticis, quæ in Ecclesia Dei et omnibus officiis Ecclesiasticis, tum circa sacram Missam, hoc est, circa preces publicas, prædicationem verbi Dei, et dignum usum et administrationem coenae Domini, tum etiam in reliquis aliis congressibus Ecclesiasticis et officiis divinis observari debent, alibi dictum reperietur.

Sentimus tamen et confitemur cum antecessorib. nostris, quod tales tantum ritus et caeremoniae in Ecclesia Dei esse debeant, quæ neque Verbo Dei adversae neque superfluae sunt, sed gratæ et utiles, cedentes ad honorem et laudem Dei, ad unitatem et aedificationem Ecclesiae, et ad conservationem boni Ordinis, ut in congressibus publicis, ita etiam in quovis loco, et omnibus negotiis ad Ecclesiam pertinentibus. Et quanquam nulli ritus et caeremoniae Ecclesiasticae ab hominibus institutae, ut maxime sint splendidissimae, tales haberi debeant, quasi proprie in iis cultus Dei, et salus hominum consistat, et Ecclesia ad easdem tanquam ad praecepta divina alligata sit: tamen, quando Ecclesia Dei (secundum praescriptum Verbi Dei, et sanum eiusdem sensum, iustis, gravibus, et populo Dei maxime utilibus et necessariis de causis) aliquid constituit, id omne, quatenus in tali bono statu et ordine permanet et permanere potest, minime ab iis, quicunque ad iurisdictionem Ecclesiasticam pertinent, leviter et temere, cum aliorum scandalo violari aut negligi debet. Talis enim neglectus et contemptus Ecclesiae et Constitutionum eius, quæ hoc modo iuxta praescriptum Verbi Dei factae sunt, manifeste a Deo in Evangelio D. Matt. c. 18. prohibitus est: si quis Ecclesiam non audierit, sit tibi tanquam Ethnicus et Publicanus.

Articulus XX.

DE MAGISTRATU POLITICO.

De Magistratu Politico confitemur, quod sit ordinatio Dei, et quod omnes (hoc est, omnis anima, sine ulla exceptione) illi tanquam ordinationi divinae non solum propter mandatum ipsius, et evitandas poenas temporales, sed inprimis etiam propter mandatum Dei, et servandam coram Deo bonam conscientiam, secundum voluntatem Dei obedire debeamus et teneamur, ita ut sub regimine eius in statu Christiano constituti vitam tranquillam in omni pietate et honestate transigere possimus. 1 Tim. 2.

Articulus XXI.

DE CONIUGIO.

Confitemur etiam, quod coniugium sit legitima a Deo ordinata conjunctio duarum personarum liberarum, maris et foeminae,

omnibus hominibus, qui secundum necessitatem, et ordinationem Dei illo uti volunt, concessum, hoc est, a Deo et sancta eius ordinatione privilegio munitum, honestum, et immaculatum, Hebr. 13. Nam Deus ipse de Adamo et universa humana natura dixit: Non esse bonum homini, esse solum. Genes. 2. cap. Et B. Paulus etiam inquit: Ad vitandam scortationem unusquisque habeat suam uxorem, et unaquaeque suum virum. Et quamvis vellemus sacerdotes sine uxoribus continentes esse, atque ita officium ministerii sui maiori cum diligentia facere posse: tamen considerantes hac in re consilium et ordinationem Spiritus sancti et Apostoli D. Pauli, inprimis vero scientes, quod et ipsi sint homines et aequae peccato ac fragilitati, secundum communem naturam humanam maxima ex parte subiecti: propterea iuxta tenorem scripturarum sacrarum ratum esse debet, ut quicumque non habet donum continentiae, pie et secundum ordinationem Ecclesiae uxorem ducat. Idem. n. D. Paul. ait: Melius esse nubere, quam uri: idque ideo quia, cum coniugium sit bonum, purum, sanctum, et a Deo etiam in statu innocentiae institutum, melius est in divina ordinatione, quam in impia, impura et a Deo severe prohibita confusione consistere: praesertim vero iis, qui Verbum Dei et Sacramenta administrant, aliisque bono exemplo esse debent, secundum admonitionem Dei: Sancti estote, sicut et ego sanctus sum Dominus Deus vester.

Articulus XXII.

DE MORIA SANCTORUM.

Confitemur etiam, quod memoriae Sanctorum, quantum imitationem fidei et bonorum operum illorum attinet, in Ecclesia hoc modo ad magnam eius aedificationem retineri possint et debeant.

Invocare autem sanctos non debemus, neque ad eos confugere. Invocatio enim opus est proprie soli Domino et Deo competens, sicut scriptura dicit: Dominum Deum tuum adorabis, et ipsi soli servies: et alibi: Invoca me in die tribulationis tuae, et ego eripiam te, et tu glorificabis me. Pari ratione sancti Mediatores nec vocari nec haberi debent: siquidem scripturae sacrae unicum nobis Mediatorem et intercessorem, Dominum nostrum Iesum Christum, monstrant.

Articulus XXIII.

DE IEIUNIO.

De Ieiunio sacro confitemur, quod bonum sit et valde utile. Primo ad coercendam et frenandam carnem, ne contra spiritum lasciviat. Deinde, ut ad preces sacras et diligentem considerationem et meditationem rerum divinarum quovis modo alacriores simus. Tertio, ut hac ratione declaremus et testemur cordis co-

ram Deo humiliationem; peccatorumque et delictorum nostrorum humilimarum coram Maiestate eius confessionem.

Itaque ieiunium duplex est: Unum privatum, quando quis (praecipue vero primam ob causam vel fructum supra dictum) vel Solus, vel cum familia sua, Ieiunio sua sponte, et quodcumque Iusta causa et necessitas urget, pie et legitime utitur.

Alterum est publicum, quando tota congregatio sive Ecclesia Dei, propter publicam necessitatem, vel magnam aliquam imminentem calamitatem et flagellum Dei, a praepositis suis admonita, unanimiter vera poenitentia ad Deum per Christum Dominum confugit, et externis etiam verae poenitentiae signis, hoc est, ut propheta loquitur, toto corde suo, ieiunio, fletu et planctu se coram Deo humiliat, delictaque sua, quavis interiore et exteriori humilitate, confitetur; quemadmodum innumera Exempla in scriptura sacra utriusque Testamenti, et in primitiva etiam Ecclesia, id nobis demonstrant.

Est autem ieiunium, non solum temperantia et moderata frugalitas in usu donorum Dei, quovis tempore piis Christianis conveniens, utpote quorum vita continuo ieiunio perpetuo similis esse debet, secundum fidelem exhortationem Domini, dicentis: cavete, ne corda vestra graventur crapula et ebrietate: sed proprie etiam est id, quando praeter consuetam temperantiam, maiorem adhuc frugalitatem et abstinentiam in omnibus rebus carni nostrae adlubescentibus, praesertim vero, et proprie in cibo et potu, nobis ipsis ad diem unum vel aliud aliquod certum tempus, serio imparamus, ita ut ea inprimis, quorum causa ieiunium indictum est, ieiuno corpore alacrius et diligentius exsequamur: Deinde etiam, ut communi tantum et modico cibo ac potu utentes, nullas voluptates in cibo et potu sectemur: Et tandem, ut in tali simplicis cibi et potus usu, maiorem frugalitatem, quam alias fieri consuevit, servemus.

Diligenter tamen attendendum, ut verus usus sacrorum ieiuniorum in Ecclesia Dei maneat, ita ut populus Dei sciat et cognoscat, quomodo et cur ieiunare debeat, nec opinetur, id ieiunium esse, quando aliquis delectum in cibis observat, neque in hoc errore versetur, quasi cultus Dei in solo ieiunio, sine interiori pietate, positus sit.

Articulus XXIV.

DE RESURRECTIONE MORTUORUM ET EXTREMO IUDICIO, etc.

Credimus, quod Dominus noster Iesus Christus in consummatione huius Mundi in gloria veniet, omnes iudicaturus, et omnes etiam mortuos resuscitaturus. Tunc piis et Electis Dei dabit vitam aeternam et gaudium perpetuo duraturum: Impios

vero homines cum diabolis condemnabit, ut sine ullo fine aeternum crucientur.

Articulus XXV.

DE VITA AETERNA.

Ore confitemur, et corde magna cum consolatione credimus, quod post hanc temporalem vitam sit, et in aeternum duret vita iucunditate et laetitia plena, omnibus in Filium Dei Iesum Christum credentibus ab aeterno parata, in quam ipse unigenitus Filius Dei per mortem et perfectam obedientiam suam viam praeparavit, et portam aperuit.

Omnino etiam ita credimus, ut ex animo confitemur, quod in hanc vitam aeternam per nullum aliud medium quis introire, neque aliter illam consequi possit, nisi per solum Christum Dominum, quemadmodum ipse Dominus et Salvator noster dixit, inquiens: Ego sum resurrectio, via, veritas et vita; qui credit in me, habet vitam aeternam, et ego resuscitabo illum in die novissimo. Item: Pater volo, ubi ego sum, ut sit et servus meus, et quos mihi dedisti: nemo rapiet eos e manu mea.

Huius vero futurae aeternae iucundaeque vitae hic tantum primitias accipiunt illi, qui ex verbo Dei veram ac certam cognitionem Domini nostri Iesu Christi et communionem Spiritus S. acquirunt, ut manentes in Christo, et in vera fide in ipsum, ac spe indubia hic viventes, postea certo perfectam beatitudinem in regno coelorum consequantur, quando iuxta dictum Apostoli, Deum de facie ad faciem visuri sunt. Nam et ipse Filius Dei Ioh. 17. cap. dicit: Hanc esse vitam aeternam, ut cognoscamus verum Deum, et quem ille misit, Iesum Christum. Et apud eundem Evangelistam 5. cap. Amen dico vobis, qui sermonem meum audit, et credit ei, qui misit me, habet vitam aeternam, et in iudicium non venit, sed transit ex morte ad vitam.

Denique vita haec aeterna repleta est laetitia incomprehensibili et ineffabili, de qua Apostolus dixit: quod auris non audiverit, et oculus non viderit, in cor hominis non ascenderit, quod Dominus electis suis praeparare dignatus sit: Ad quam nos et omnes, qui in unigenitum Filium Dei Salvatorem nostrum credimus, perducere dignetur Deus Pater, qui cum eodem Filio et Spiritu Sancto, in una ac indivisa Deitate vivit et regnat in secula seculorum. Amen.

F i n i s.

Cum non pauci de Fratribus Unitatis, quos ita vocant, dubitent, num huic Confessioni Illustrium Ordinum Regni Bohemiae sub utraque communicantium vere addicti sint: et vero ipsi non solum cum praedictis Ordinibus sub ea sese univerint et coniunxerint, sed et publica Praefatione illam ornarint et commendarint: sequentia maioris fidei causa, in gratiam pii et Christiani Lectoris, adiecta sunt.

PARAGRAPHUS DE UNIONE

omnium trium Ordinum Regni Bohemiae, corpus et sanguinem Domini nostri Iesu Christi sub utraque specie accipientium, sub praemissa confessione facta, ex articulis transactionis illorum, Anno 1609. die Wenceslai conscriptis, et novo Consistorii Pragensis Albo, fol. 39. insertis, desumptus.

Haec autem nostra Christiana unio, compositio et transactio, cuius in diplomate Caesareae Maiestati superius nominato saepissime fit mentio, facta est, quemadmodum omnes norunt, et Caesarea etiam Maiestas, humilimis scriptis nostris edocta est, ex una parte inter nos Status sub utraque confessionem Bohemicam, quam Augustanam quidem vocant, amplectentes, ex altera vero, dilectos nostros Dominos et amicos, qui ex Unitate Fratrum nominantur, sed eandem sanctam et Christianam fidem in confessione illa comprehensum, sicut et antecessores ipsorum, nobiscum professi sunt et adhuc profitentur.

Ideoque non tantum praefatio seu supplicatio, quam Status huius Regni sub utraque Anno 1575. Illustris et sanctae memoriae, Caesari Maximiliano, una cum hac sua confessione obtulerunt, et publicis typis describi curarunt (ad quam, ut et transactionem in eadem comprehensam supra dictum quoque Caesareae Maiestatis diploma nominatim respicit) clarissime ostendit, et statim eo tempore, Anno nimirum 1575. compositionem et unionem istam inter nos coepisse: sed praeterea etiam, unanimiter praedictum diploma a Caesarea Maiestate petentes, nos cum illis et ipsi nobiscum, certa unione constituta, in hoc convenerunt, quod in sancta et Christiana fide, secundum Confessionem illam, quae Anno 1575. praeclarae et beatae recordationis, Caesari Maximiliano, et nunc etiam praesenti Caesareae Maiestati a nobis Ordinibus oblata fuit, unitatem colere, et servare velimus.

Atque hoc Caesareae Maiestati in humilimis nostris scriptis et responsis palam quoque significavimus; quantum illos concernat, siquidem unum iuxta confessionem illam nobiscum sint, ideo et antehac et nunc nos omnes coniunctim et unanimiter petitionem nostram Caesareae Maiestati proposuisse: Et quia antecessores illorum, cum antecessoribus nostris et nobiscum, amica

compositione facta consenserint, ipsos quoque diserte testatos esse, quod nobiscum, et cum hac confessione, quam Caesareae Maiestati, illustris memoriae, Caesari Maximiliano, Anno 1575. et nunc etiam hodiernae Caesareae Maiestati obtulimus, consentiant, eandemque nobis constanter profiteri et amplecti velint.

Cui tandem accessit et hoc, quod plerique Sacordotum Pragensium, qui sub utraque specie existentes Ordinationem suam ad ministerium Ecclesiae ab iis, qui sunt sub una, hoc est, ab Episcopis Romanis, vel Archiepiscopo Pragensi hactenus acceperant, sua sponte ad nos ordines unitos accesserunt, confessionemque illam Bohemicam amplexi sunt, rogantes, ut ad eandem a nobis admitterentur: agnoscere enim sese, illam esse sanctam, et ex fundamentis scripturarum sacrarum extractam, ideoque etiam polliceri, quod populo Dei, cui praepositi sint vel praeponentur, eam ipsam doctrinam sacram in Ecclesiis Christianis sincere proponere, traditionibus humanis, cum verbo Dei, et confessione ista pugnantibus, valedicere, populumque ab iisdem ex verbo Dei dehortari et in omnibus omnino eum ordinem, qui cum verbo Dei consentiat, studiose observare et sequi velint. Quam ob causam libenter ipsos ad nos recepimus, etc.

Declaratio fratrum Unitatis, quos vocant, editioni Confessionis Bohemicae, Anno 1608. ab ipsis cūratae, praefixa, qua publice eam approbant, commendant et recipiunt.

Ad pium Lectorem, sanctam et Christianam unanimitem in fide, Christumque Dominum amantem.

Perquam gratum est Deo et Ecclesiae Christianae salutare, unitatem in vera Christiana et Catholica fide (quae in scripturis sacris suum fundamentum certumque sensum habet, et duodecim Articulis summarie comprehenditur) servare, adhaec in nomine Sacrosanctae Trinitatis baptisatum esse, cultumque Dei ac religionem iuxta purum Dei verbum intelligenter et uniformiter exercendo inter se invicem convenire, atque sic in fide, Charitate et spe vitae aeternae mutuo sese aedificare et confirmare. Atque hoc quilibet verus et pius Christianus non tantum optime intelligit, sed et magnum illud Dei beneficium, eique acceptum esse, ideoque magni etiam aestimare novit et debet. Praeclarum enim res ista encomium et testimonium a Spiritu sancto habet, qui per Sanctum Davidem inquit: Ecce quam bonum et quam iucundum habitare fratres, (hoc est, omnes Christianos, et credentes) in unum, Psalm. 133. Et Christus Dominus paulo ante mortem suam Patrem pro tali unitate orabat, dicens: Pater, rogo, ut omnes unum sint, sicut tu Pater in me, et ego in te, ut et ipsi in nobis unum sint. Ioh. 17. Et D. Paulus ad Philippenses ait: Ad quod iam pervenimus, in hac eadem regula permaneamus, et idem sapiamus. Phil. 3.

Ad istam autem in fide et religione Unitatem maxime necessaria fuit, et etiamnum est, sacrosancta charitas, quae vinculum

est perfectionis. Col. 3. Ideo enim Christus Dominus ait: in hoc cognoscent omnes, quod mei discipuli sitis, si habueritis dilectionem ad invicem. Ioh. 13. Et Apostolus inquit, per charitatem servite vobis invicem Galat. 5. Et iterum: Omnia vestra fiant in charitate. 1 Cor. 16. Rursum itaque sectemur ea, quae faciunt ad pacem, et ad aedificationem invicem: Nam qui in hoc servit Christo, charus est Deo, et hominibus acceptus. Romanos 14. Hoc vinculo unius eiusdemque animi, et mutuae charitatis ac concordiae, coniuncta fuit Ecclesia primitiva, ita, ut omnium fuerit quasi cor unum Act. 4.

Quod cum omnes illustres tres Ordines inclyti huius regni Bohemici, Corpus et sanguinem Domini, Salvatoris et Redemptoris nostri Iesu Christi, sub utraque specie accipientes, considerarent et perpenderent; et ipsi in charitate et concordia unanimiter tunc et futuris temporibus Deo servire, omnibusque dissensionibus, contradictionibusque et impedimentis obviam ire decreverunt. Itaque in publicis illis et Generalibus Comitibus Anno 1575. in arce Pragensi habitis exoptatam transactionem et unionem inter sese constituerunt, certamque sanctae catholicae et christianae fidei confessionem scripto comprehenderunt, et piaae atque illustris memoriae, Caesari Maximiliano, una cum supplice suo libello obtulerunt, quae et postea publice typis divulgata est.

Et quia per Gratiam Dei Omnipotentis res eo pervenit, ut supradicti omnes tres Ordines Regni Bohemici in praeteritis Comitibus publicis, Anno hoc 1608. die Lunae post Dominicam Exaudi in arce Pragensi habitis, denuo hoc urserint, Caesareamque Maiestatem, Regem et Dominum nostrum clementissimum, ut saepe nominata confessio Archivis Regni Bohemiae inserta confirmaretur, humilima subiectione rogarint, et hac de re quoque ab eadem vere clementissimum et benignissimum responsum acceperint: Nos audientes illud, aeterno Deo pro tanta tamque immensa misericordia et beneficio unanimiter gratias egimus, submissoque animo divinam eius clementiam rogavimus, et assidue rogare non desistimus, ut Caesareae Maiestatis, Regis et Domini nostri clementissimi, cor (quod in manibus eius divinis est) Spiritu suo sancto gubernare et regere, omnibusque tribus inclytis Ordinibus clemens et benignum reddere atque efficere dignetur: quo pium et salutare illud propositum ad exoptatum suum finem, et plenam confirmationem, propter honorem et gloriam sanctissimi nominis sui, ad concordiam et charitatem inclyto Regno Bohemico conservandam, sub felici regimine Caesareae Maiestatis (cui Dominus temporaliter et aeternum benedicere dignetur) perducı queat.

Cum vero praedictae Confessionis fidei exemplaria fere nulla amplius extarent, neque pauci etiam, ut denuo excudereur, obnixoregarent: Nos pio, Christiano et sincero animo eam iisdem plane verbis, sicuti olim a Nobili et strenuo equite, Domino Michaelē

Spanovský de Lisa, supremo Notario Regni Bohemiae edita fuit, (praeterquam quod in marginibus loca Scripturae sanctae cum brevissimis notis, ubi de quovis scriptum legatur, facilioris intelligentiae causa addita sunt) typis iterum describi curavimus. Idque his de causis. Primo, Quamvis antecessores nostri, sanctae et illustris memoriae, Caesari Ferdinando; Anno 1535. et Caesari Maximiliano Anno 1564. Confessionem fidei suae (ut et superioribus Regibus Bohemicis clementissimis, illorum antecessores) exhibuerint, semperque ad legitimum iudicium appellaverint, demonstrare volentes, quod per Dei gratiam nulli erroneae, novae et peregrinae; Deo et Ecclesiae ipsius sanctae contrariae doctrinae, sed huic soli purae, Evangelicae, antiquae a Prophetis, Apostolis, et solo Christo Domino propositae, et a Magistro Iohanne Husso Martyre Dei, beatae memoriae; hic in Bohemia et alibi praedicatae, adhaereant, quam veram etiam Evangelicamque doctrinam per omnes pios homines libere illis propagare licuit: Attamen cum Anno 1575. pars sub utraque, ut Ordo Baronum et equestris, ita et tertius Ordo civilis, ad plenioram eius rei declarationem, quod fideles sectatores doctrinae Christi et Apostolorum essent, Caesareae Maiestati, D. Maximiliano, praeclarae et augustae memoriae, unanimiter confessionem fidei suae offerre constituissent, ad illud viros illuminatos ac pios, solam Dei gloriam quaerentes elegerunt, inter quos et ex nostris aliquot, iam in Domino quiescentes antecessores fuere. Hi omnes uno animo et spiritu, hanc confessionem (quae tandem etiam, approbantibus et profitentibus eam, omnibus tribus Statibus Regni Bohemici, Caesareae Maiestati, D. Maximiliano, una cum praefatione oblata est) conscripserunt, atque sic toti Mundo testatum fecerunt, quod praeter omne ius meritum ipsis imputetur, quasi erronei aliquid, quod cum Scripturis sanctis, Prophetis et Apostolicis, non concordaret, crederent, Sacerdotesque ipsorum auditores suos docerent. Et quamvis dilecti antecessores nostri peculiarem suam confessionem habuerint, quae ab illustribus etiam Dominis Ordinibus ipsis concessa fuit, (id quod libellus supplex, Caesareae Maiestati ab iisdem oblatus, sufficienter testatur) attamen et hanc omnium trium Ordinum Confessionem, in omnibus praecipuis articulis, secundum et ipsorum et nostrum iudicium, cum nostra confessione consentientem approbavimus, et ad eam accessimus. Idque ad testificandam re ipsa charitatem, quod ab omnibus tribus inclytis Ordinibus Regni Bohemici corpus et sanguinem Christi Domini sub utraque accipientibus minime dividamur, sed in sancta fide cum iis conveniamus et consentiamus.

Deinde, cum inveniri fortassis aliqui possint, qui opinentur, modernos sacerdotes et ministros unionis, vestigiis antecessorum suorum non insistere neque hanc confessionem approbare, sed contra illam auditoribus suis aliquid proponere: nulla equidem ratione potuimus, neque etiam iure debuimus praeterire, quin

iterata editione saepe nominatae confessionis, coram toto orbe Christiano testificaremur, quod imitantes dilectos antecessores nostros, confessionem hanc in omnibus principalibus articulis cum nostra congruentem approbemus, Religionemque hanc, in confessione ista Caesareae Maiestati, D. Maximiliano, oblata, comprehensam, et ab antecessoribus nostris ut et a nobis pro vera et salutarī agnitam profiteamur, et Deo dante etiam usque ad mortem nostram, in hac fidei sanctae omnium trium Ordinum confessione (quoniam una veritas Dei tam in ea, quam in nostra continetur) constanter permanere et perseverare velimus. Qua in re nos adiuvet aeternus et misericors Dominus, Deus benedictus in secula seculorum, Amen.

Sacerdotes et Ministri Domini, et Praedicatores Sancti Evangelii in Unitate Fratrum.

Ex officina C. P. Melzeri.

COLLECTIONIS CONFSSIONUM

IN ECCLESIIS REFORMATIS PUBLICATARUM

APPENDIX,

QUA CONTINENTUR

PURITANORUM

LIBRI SYMBOLICI.

EDIDIT

Dr. H. A. NIEMEYER.

LIPSIAE

SUMPTIBUS IULII KLINKHARDTI.

M D C C C X L.

COLLECTIONS CONFIRMATION

RESEARCH INFORMATION PUBLICATION

APPENDIX

CONFIRMATION

PUBLICATION

CONFIRMATION

CONFIRMATION

Praefatio.

Quum collectionem confessionum in ecclesiis reformatis sancitarum ante hos novem menses ederem atque operam in comparandis aliquot ex istis confessionibus frustra collocatam conquererer, id aegerrime tuli, quod ne unum quidem confessionis Westmonasteriensis sive Puritanae exemplar usquam reperire potueram. Quam aegritudinem prius sublatam esse, quam sperare liceret, laetor magnopere. *Reboulus* enim, theologiae candidatus, qui ipse in hisce litterarum studiis diligentissime versatur, etiam meis ita consultuit, ut, quum collectio vix in lucem prodisset, ultro litteris ad me datis humanissime ac liberalissime mihi nuntiaret, tres illius confessionis frustra a me quaesitae interpretationes Latinas in bibliotheca regia Berolinensi adservari, neque dubitare se quin eas *Wilkenius*, cui cura illius bibliothecae demandata est, Halas transmissurus sit. Hunc igitur litteris adii, et pro ea, quam saepius iam expertus sum, viri summi liberalitate, praeter tres istas interpretationes Latinas etiam versionem Germanicam illis multo antiquiorem accepi. Illae, quarum prima Cantabrigiae anno MDCLIX. form. 8., altera Glasgoviae anno MDCLX. form. 12., tertia Edinburgi anno MDCXCIV. form. 12. prodierunt, hoc titulo omnes insignitae: *Confessio fidei in Conventu Theologorum autoritate Parlamenti Anglicani indicto Elaborata; Eidem Parlamento postmodum exhibita; Quin et ab eodem, deindeque ab Ecclesia Scoticana Cognita et Approbata; Una cum Catechismo duplici, Maiori, Minorique; E sermone Anglicano summa cum fide in Latinum versa...* nihil, quo confessionis origo declaretur, praebent. Praefatio enim, cui ne nomen quidem interpretis additum est, his tantum verbis continetur: *Ad Lectorem praemonitio. Benigne*

Lector. Monendus eras unum atque alterum; et quidem imprimis illud, nos multo consilio in ea tandem sententia desedissee, in capitum versuumque numeris margini assignandis ■ versione Bibliorum Anglicana non esse quicquam recedendum; ■ qua quidem quam proxime abest Latina Vatabli. Deinde vero si oratio nostra minus fluere tibi videatur, dabis id profecto materiae spissitudini; sin minus splendida, cogita solennitatem. Haec tua te scire intererat, et certe quidem nostra. Vale. Quo plura, quae ad historiam confessionis Puritanae pertinent, docet versio Germanica, sic inscripta: Demütiger Bericht der Versamleten vnd jezund aus Macht vnd Befehl des Parlaments zu Westminster Sitzenden Lehrern der heiligen Schrift Belangende Ein Glaubens-Bekantnuß beyden Häusern des Parlaments Neulich überreicht Im Jahr nach Christi Geburt 1648. Aus dem Englischen in's Deutsche treulich übersehet. Gedruckt im Jahr 1648. Form. 8. Titulum sequitur praefatio haecce: Gottsfürchtiger lieber Leser. Regenwertiges Glaubens Bekantnuß, so wie es von dehnen, auß macht des Engländischen Parlaments zu Westminster bey Londen jezund sitzenden Lehrern der heiligen Schrift, beyden Häusern des Parlaments demütigst eingereicht worden, ist unlängst in Englischer Sprache zu vns in Deutschland angelanget. Ein Tractätlein, reich in allen stücken Göttlicher weißheit vnd Lehre, fast von Wort zu Wort aus heiliger Schrift der Propheten und Aposteln abgefasset, vnd ist ein kurzer Begriff der heilsahmen Worte, an deren Fürbild dieselbe Engländische Kirche nach abgeworffenem Joche Bpätischer Menschen-sagungen vnnb hauptirrthumben, biß daher beständig gehalten vnd annoch halten thut. Vnangesehen der böse Feind daselbst sein Vnkraut auffß newe wiedrumb außzustrewen sich ernstlich bemühet hat, vnd bey der gelegenheit des daselbstigen Bürgerlichen blutigen Kriegs (da dann in gemein auch die beste Ordnungen geschwächet werden) grossen Vorthail zuüberkommen vermeinet, auch es das ansehen gewonnen, als hätt er in so trüben Wasser glücklich gefischt: Sihe, so stehet doch der Leuchter dieser so lehr- vnd Glauben reicher Kirchen, durch Gottes gnade, unbeweglich, vnd leuchtet auff demselben in diesem wollgegründtem Glaubensbekantnuß das Licht der Wahrheit, durch die annoch über Sie schwebende dicke finstern Wolcken der trennung vnd bürgerlichen Vneinigkeit, hell vnd klar herfür, gläubigen Herzen zum trost, vnd versicherung: Das die Wahrheit könne

gedrucket, aber nicht untergedrucket werden. Wann dann nicht zuzweifeln, es werden viel fromme Herzen Teutsches Volcks sich um solchen Schaden Josephs höchstes bekümmert, vnd, da sie ja nicht mehrers vermögt, zum wenigsten mit einem eyferigen Gebet zu Gott für ihrer Mittbrüder Wollfahrt gestritten haben: Als werden Sie auch durch gegenwertiges derselben Glaubens bekänntniß als ein Zeugniß unbewegter standthafftigkeit im Glauben vnd wahrer Evangelischer Religion, herzlich erfreuet werden. Vnd dasselbe vmb so viele mehr, dieweil dadurch dem unzeitigen Vorurtheil ungegründter vnd liebloser Leute, die selbiger Kirchen betrübtes Exempel zur ungebühr anziehen vnd andere dadurch anstacheln möchten, in etwas vorgebeugget kan werden. Derowegen dann jenenn zu Trost, vnd diesen zum Verweiß, beyden zum Nachricht, offterwehntes Tractätlein, auß liebe gegen die Kirche Gottes, ins hochteutsche übersehet ist worden. Vnd damit der Grund abgefaster Lehre, für Augen stehe, hat man rathsam zu sein befunden, das (welches im Englischen Exemplar nicht geschehen) die zu einem jeden Satz angezogene Sprüche von Wort zu Wort außgesehet, doch nach gelegenheit eingezogen wurden, vnd also der Leser im begriff der Sachen selbstn vñverhindert bleiben könnte. Der fromme Gottsfürchtige Leser gebrauche es zu seiner erbauung, vnd fahre fort mit seinem eyferigen Gebet zu streiten für die Wollfahrt der Gemeine Christi.

In fine nomina eorum leguntur, qui imprimis operam huic confessioni componendae videntur impendisse. Sunt autem haec: Carl Herle, der versamlung Praesident. Cornelius Farges, Beyseßer. Herbert Palmer, Beyseßer. Henrich Robroughe, Schreiber. Adoniram Byfield, Schreiber. A conventu igitur Theologorum, quibus a Parlamento, quod vulgo longum appellatur, cura ecclesiae mandata erat, et qui maximam partem Puritanorum doctrinae favebant, confessionem Westmonasteriensem anno demum 1648. absolutam esse et ex titulo et ex praefationis initio luculenter apparet. Neque dubitare licet, quin ea eodem anno ab utroque Parlamenti ordine approbata et deinceps ab ecclesia Scoticana rite recepta sit. Quamobrem non solum *Stäudlinus* in historia ecclesiastica Britanniae Tom. II. pag. 95., verum etiam *Lingardus* in historia Angliae interprete Salisio Tom. X. pag. 230 sqq. et pag. 307 sqq. parum accurate de origine huius confessionis dixisse censendi sunt. At quod *Albertus* in epistolis

quae ad statum religionis et litterarum in Britannia spectant Tom. IV., et *Raumerus* in historia Europae Tom. V. pag. 149. proferunt, id mihi quidem a vero prorsus videtur abhorrere. Hic enim unum tantum commemorat catechismum et in anno, quo confessio confecta sit, definiendo tantum erravit, ut eam iam anno 1645. ante Laudii caedem conscriptam esse contenderet. *Albertus* autem duos quidem catechismos esse habet compertum, sed confessionem iam anno 1647. a Parlamento confirmatam dicit. Quam sententiam, etsi ex celebratissima, quam imprimis testatus est, *Nealii* scilicet historia Puritanorum haustam esse suspicor, tamen quum interpretationi Germanicae propter arctam, quae illo tempore inter Angliae Puritanos et omnes illos intercedebat necessitudinem, qui in Gallia, Helvetia, Germania ecclesiae reformatae sacris addicti erant, summam tribuere debeamus auctoritatem, probare non possumus, sed confessionem non ante annum 1648. confectam et confirmatam esse statuimus. Catechismi videntur esse subsecuti, sed utrum maior an minor prius publici iuris factus et quo anno Anglicus utriusque textus primum publica auctoritate editus sit, id quum fontes, ex quibus quaestiones huiusmodi solvantur, adire non liceat, definire non audeo. Ratio, quam in edenda confessione et catechismis Puritanorum secutus sum, eadem est, quam in collectione viri laudarunt docti. Curavi igitur, ut editio interpretationis Latinae antiquissima typis ad verbum quam accuratissime describeretur. Scripturae vero diversitatem nullam adieci, quoniam editiones quae Cantabrigiensem exceperunt, Glasgoviana et Edinburgensis, si ab orthographia et interpungendi ratione aliisque rebus minutis recesseris, nihil habent, quo ab illa differant. Gravissimum, quod repperi discrimen, in eo est positum, quod omnibus locis in quibus editio Cantabrigiensis „instrumenti“ vocabulum praebet, Glasgoviana et Edinburgensis de „testamento“ loquuntur.

Scr. Halis Saxoniciis mense Sept. 1840.

Confessio Fidei.

CAP. I.

De Scriptura Sacro-sancta.

§. I.

Quamquam naturae lumen, operaque Dei cum Creationis tum Providentiae, bonitatem eius, sapientiam, potentiamque eo usque manifestant, ut homines vel inde reddantur inexcusabiles¹⁾: eam tamen Dei, voluntatisque divinae cognitionem, quae porro est ad salutem necessaria, nequeunt nobis ingenerare²⁾. Quocirca Domino complacitum est, variis quidem modis vicibusque Ecclesiae suae semetipsum revelare, suamque hanc voluntatem patefacere³⁾; sed et eandem omnem postea literis consignare, quo et veritati suae tam conservandae quam propagandae melius consuleret, nec Ecclesia sua contra carnis corruptelam, contra malitiam mundi Satanaeque, praesidio foret ac solatio destituta⁴⁾. Unde factum est, ut, postquam pristini illi modi, quibus olim populo suo Deus voluntatem suam revelabat, iam desiverint⁵⁾, Scriptura Sacra sit maxime necessaria⁶⁾.

§. II.

Sacrae Scripturae nomine, seu verbi Dei scripti continentur hodie omnes illi libri tam Veteris quam Novi Instrumenti, nempe quorum inferius subsequuntur nomina.

Veteris Testamenti.

Genesis.

Exodus.

Leviticus.

Numeri.

Deuteronomium.

Iosua.

Iudices.

Ruth.

Samuelis 1.

Samuelis 2.

Regum 1.

Regum 2.

Chronicorum 1.

Chronicorum 2.

Ezra.

Nehemias.

1) Rom. II. 14. 15. I. 19. 20. Psal. XIX. 1. 2. 3. Rom. I. 32. cum cap. II. 1. 2) 1 Cor. I. 21. 1 Cor. II. 13. 14. 3) Hebr. I. 1. 4) Proverb. XXII. 19. 20. 21. Luc. I. 3. 4. Rom. XV. 4. Mat. IV. 4. 7. 10. Isa. VIII. 19. 20. 5) Hebr. I. 1. 2. 6) 2 Tim. III. 15. 2 Pet. I. 19.

Esther.
Iob.
Psalmi.
Proverbia.
Ecclesiastes.
Canticum Canticorum.
Isaias.
Ieremias.
Lamentationes.
Ezechiel.
Daniel.
Hosea.

Ioel.
Amos.
Obadias.
Jonas.
Micheas.
Nahum.
Habacuc.
Zephania.
Haggaeus.
Zacharias.
Malachias.

Novi autem

Evangelium secundum
Matthaeum.
Marcum.
Lucam.
Iohannem.
Acta apostolorum.
Pauli epistolae ad
Romanos.
Corinthios I. II.
Galatas.
Ephesios.
Philippenses.

Colossenses.
Thessalonic. I. II.
Timotheum I. II.
Titum.
Philemonem.
Epist. ad Hebraeos.
Iacobi Epistola.
Petri Epist. I. II.
Iohan. Epist. I. II. III.
Iudae Epistola.
Apocalypsis.

Qui omnes divina inspiratione dati sunt in Fidei vitaeque regulam⁷⁾).

§. III.

Libri Apocryphi, vulgo dicti, quum non fuerint divinitus inspirati, Canonem Scripturae nullatenus constituunt; proindeque nullam aliam auctoritatem obtinere debent in Ecclesia Dei, nec aliter quam alia humana scripta, sunt aut approbandi aut adhibendi⁸⁾).

§. IV.

Autoritas scripturae sacrae propter quam ei debetur fides et observantia, non ab ullius aut hominis aut Ecclesiae pendet testimonio, sed a solo eius authore Deo, qui est ipsa veritas: eoque est a nobis recipienda, quoniam est verbum Dei⁹⁾).

§. V.

Testimonium Ecclesiae efficere quidem potest ut de Scriptura sacra quam honorifice sentiamus¹⁰⁾; materies insuper eius coe-

7) Luc. XVI. 29. 31. Ephes. II. 20. Apoc. XXII. 18. 19. 2 Tim. III. 16. 8) Luc. XXIV. 27. 44. Rom. III. 2. 2 Pet. I. 21. 9) 2 Pet. I. 19. 21. 2 Tim. III. 16. 1 Ioh. V. 9. 1 Thess. II. 13. 10) 1 Tim. III. 15.

lestis, doctrinae vis et efficacia, styli Maiestas, partium omnium consensus, totiusque scopus, (ut Deo nempe omnis gloria tribuatur) plena denique quam exhibet unice ad salutem viae commonstratio, praeter alias eius virtutes incomparabiles, et perfectionem summam, argumenta sunt quibus abunde se verbum Dei et luculenter probat; nihilominus tamen plena persuasio et certitudo de eius tam infallibili veritate, quam autoritate divina non aliunde nascitur quam ab interna operatione Spiritus Sancti, per verbum et cum verbo ipso in cordibus nostris testificantis ¹¹).

§. VI.

Consilium Dei universum de omnibus quae ad suam ipsius gloriam, quaeque ad hominum salutem, fidem, vitamque sunt necessaria, aut expresse in Scriptura continetur, aut consequentia bona et necessaria derivari potest a Scriptura; cui nihil deinceps addendum est, seu novis a spiritu revelationibus, sive traditionibus hominum ¹²). Internam nihilominus illuminationem Spiritus Dei ad salutem eorum perceptionem, quae in verbo Dei revelantur, agnoscimus esse necessariam ¹³): quin etiam nonnullas esse circumstantias cultum Dei spectantes et Ecclesiae regimen, iis cum humanis actionibus et societatibus communes, quae naturali lumine ac prudentia Christiana secundum generales verbi regulas (perpetuo quidem illas observandas) sunt regulandae ¹⁴).

§. VII.

Quae in Scriptura continentur non sunt omnia aequae aut in se perspicuae, aut omnibus hominibus evidenter ¹⁵): ea tamen omnia quae ad salutem necessaria sunt cognitu, creditu, observatu, adeo perspicue, alicubi saltem in Scriptura, proponuntur et explicantur, ut eorum non docti solum, verum indocti etiam ordinariorum debito usu mediorum, sufficientem assequi possint intelligentiam ¹⁶).

§. VIII.

Instrumentum Vetus Hebraea lingua (antiqua Dei populo nempe vernacula) Novum autem Graeca, (ut quae apud Gentes maxime omnium tunc temporis, quum scriberetur illud, obtinuerat) immediate a Deo inspirata, eiusque cura et Providentia singulari per omnia huc usque secula pura et intaminata custodita, ea propter sunt authentica ¹⁷). Adeo sane ut ad illa ultimo in

11) 1 Ioh. II. 20. 27. Ioh. XVI. 13. 14. 1 Cor. II. 10. 11. 12. Isai. LIX. 21. 12) 2 Tim. III. 15. 16. 17. Gal. I. 8. 9. 2 Thes. II. 2. 13) Ioh. VI. 45. 1 Cor. II. 9. 10—12. 14) 1 Cor. XI. 13. 14. 1 Cor. XIV. 26. (36) 40. 15) 2 Pet. III. 16. 16) Ps. CXIX. 105. 130. 17) Matth. V. 18.

omnibus de religione controversiis Ecclesia debeat appellare¹⁸⁾. Quoniam autem Originales istae linguae non sunt toti Dei populo intellectae, (Quorum tamen et ius est ut scripturas habeant, et interest plurimum, quique eas in timore Dei legere iubentur et perscrutari¹⁹⁾ proinde sunt in vulgarem cuiusque Gentis, ad quam pervenerint linguam transferendae²⁰⁾, ut omnes, verbo Dei opulenter in ipsis habitante, Deum grato acceptoque modo colant²¹⁾, et per patientiam ac consolationem Scripturarum spem habeant²²⁾).

§. IX.

Infallibilis Scripturam interpretandi regula est Scriptura ipsa. Quoties igitur cunque oritur quaestio de vero plenoque Scripturae cuiusvis sensu, (unicus ille est non multiplex) ex aliis locis, qui apertius loquuntur, est indagandus et cognoscendus²³⁾.

§. X.

Supremus iudex, a quo omnes de religione controversiae sunt determinandae, omnia Conciliorum decreta, opiniones Scriptorum Veterum, doctrinae denique hominum, et privati quicunque Spiritus sunt examinandi, cuiusque sententia tenemur acquiescere, nullus alius esse potest, praeter Spiritum Sanctum in Scriptura pronunciantem²⁴⁾.

CAP. II.

De Deo et Sacro - sancta Trinitate.

§. I.

Unus est unicusque¹⁾, vivens ille et verus Deus²⁾: qui idem est essentia et perfectione infinitus³⁾, Spiritus purissimus⁴⁾, invisibilis⁵⁾, sine corpore, sine partibus⁶⁾, sine passionibus⁷⁾, immutabilis⁸⁾, immensus⁹⁾, aeternus¹⁰⁾, incomprehensibilis¹¹⁾, omnipotens¹²⁾, summe sapiens¹³⁾, summe sanctus¹⁴⁾, liberri-
mus¹⁵⁾, maxime absolutus¹⁶⁾; operans omnia secundum consilium immutabilis suae ac iustissimae voluntatis¹⁷⁾, ad suam ipsius

18) Isai. VIII. 20. Act. XV. 15. Ioh. V. 39. 46. 19) Ioh. V. 39. 20) 1 Cor. XIV. 6. 9. 11. 12. 24. 27. 28. 21) Col. III. 16. 22) Rom. XV. 4. 23) 2 Petr. I. 20. 21. Act. XV. 15. 16. 24) Matth. XXII. 29. 31. Eph. II. 20. cum Act. XXVIII. 25. 1) Deuteron. VI. 4. 1 Cor. VIII. 4. 6. 2) 1 Thes. I. 9. Ier. X. 10. 3) Ioh. XI. 7. 8. 9. Ioh. XVI. 14. 4) Ioh. IV. 24. 5) 1 Tim. I. 17. 6) Deut. IV. 15. 16. Ioh. IV. 24. cum Luc. XXIV. 39. 7) Act. XIV. 11. 15. 8) Iac. I. 17. Mal. III. 6. 9) 1 Reg. VIII. 27. Ierem. XXIII. 23. 24. 10) Psal. XC. 2. 1 Tim. I. 17. 11) Psal. CXLV. 3. 12) Gen. XVII. 1. Apoc. IV. 8. 13) Rom. XVI. 27. 14) Isai. VI. 3. Apoc. IV. 8. 15) Psal. CXV. 3. 16) Exod. III. 14. 17) Eph. I. 11.

gloriam¹⁹⁾; idemque summa benignitate¹⁹⁾, gratia, misericordia, et longanimitate; bonitate abundans et veritate; condonans iniquitatem, transgressionem et peccatum²⁰⁾; studiose quaerentium ipsum remunerator²¹⁾; sed et in iudiciis suis iustissimus idem ac tremendus maxime²²⁾; peccatum omne perosus²³⁾, et qui sontem nullo unquam absolvet modo²⁴⁾.

§. II.

Omnem vitam²⁵⁾, omnem gloriam²⁶⁾, bonitatem²⁷⁾, beatitudinemque²⁸⁾ omnem in sese habet et a seipso Deus; qui solus in se sibi est ad omnia sufficiens; creaturarum, quas ipse condidit, nullius egens²⁹⁾, nec gloriam ab eis derivans ullam³⁰⁾, verum in iis, per eas, iis ipsis, ac super eas propriam ipsius gloriam tantummodo manifestans. Is omnis entitatis fons est unicus, a quo, per quem et ad quem omnia³¹⁾; summumque in ea dominium habet, ac per illa, pro illis, in illa pro suo arbitrio quidlibet agendi potestatem³²⁾. In conspectu eius aperta sunt omnia ac manifesta³³⁾; scientia eius infinita est, infallibilis, atque a creatura independens³⁴⁾, adeo ut illi contingens incertumve nihil sit³⁵⁾; in omnibus eius consiliis, operibus et mandatis est sanctissimus³⁶⁾. Quicquid cultus, quicquid officii, quicquid obsequii ab Angelis illi, ab hominibus, aut a quavis creatura exigere placet, id illi omne iure optimo debetur³⁷⁾.

§. III.

In Deitatis unitate personae tres sunt unius eiusdemque essentiae, potentiae ac aeternitatis; Deus Pater, Deus Filius, ac Deus Spiritus Sanctus³⁸⁾. Pater quidem a nullo est, nec genitus nempe nec procedens: Filius autem a Patre est aeternae genitus³⁹⁾: Spiritus autem Sanctus aeternae procedens a Patre Filioque⁴⁰⁾.

18) Proverb. XVI. 4. Rom. XI. 36. 19) 1 Ioh. IV. 8. 16.
20) Exod. XXXIV. 6. 7. 21) Heb. XI. 6. 22) Nehem. IX. 32. 33.
23) Psal. V. 5. 6. 24) Nah. I. 2. 3. Exod. XXXIV. 7. 25) Ioh.
V. 26. 26) Act. VII. 2. 27) Psal. CXIX. 68. 28) 1 Tim. VI. 15.
Rom. IX. 5. 29) Act. XVII. 24. 25. 30) Iob. XXII. 2. 3. 31) Rom.
XI. 36. 32) Apoc. IV. 11. 1 Tim. VI. 15. Dan. IV. 25. 35. 33) Heb.
IV. 13. 34) Rom. XI. 33. 34. Psal. CXLVII. 5. 35) Act. XV. 18.
Ezech. XI. 5. 36) Psal. CXLV. 17. Rom. VII. 12. 37) Apoc. V.
12. 13. 14. 38) 1 Ioh. V. 7. Mat. III. 16. 17. Mat. XXVIII. 19. 2 Cor.
XIII. 14. 39) Ioh. I. 14. 18. 40) Ioh. XV. 26. Gal. IV. 6.

CAP. III.

De aeterno Dei Decreto.

§. 1.

DEus, e sapientissimo sanctissimoque consilio voluntatis suae, libere ac immutabiliter, quicquid unquam evenit, ab omni aeterno ordinavit¹⁾; ita tamen, ut inde nec author peccati evadat Deus²⁾, nec voluntati creaturarum sit vis illata, neque libertas aut contingentia causarum secundarum ablata sit, verum potius stabilita³⁾.

§. 2.

Quamvis omnia cognoscat Deus, quae suppositis quibusvis conditionibus sunt eventu possibilis⁴⁾; non tamen ideo quicquam decrevit quoniam illud praeviderat aut futurum, aut positum talibus conditionibus eventurum⁵⁾.

§. 3.

Deus, quo gloriam suam manifestaret, nonnullos hominum ac Angelorum⁶⁾ decreto suo ad aeternam vitam praedestinavit, alios autem ad mortem aeternam praedestinavit⁷⁾.

§. 4.

Praedestinati illi et praedeterminati homines Angelique, particulariter sunt ac immutabiliter designati, certusque illorum est ac definitus numerus, adeo ut nec augeri possit nec imminui⁸⁾.

§. 5.

Qui ex humano genere sunt ad vitam praedestinati, illos Deus ante iacta mundi fundamenta, secundum aeternum suum ac immutabile propositum, secretumque voluntatis suae consilium et beneplacitum elegit in Christo ad aeternam gloriam⁹⁾, idque ex amore suo et gratia mere gratuita; nec fide, nec bonis operibus, nec in his illave perseverantia, sed neque ulla alia re in creatura, praevisionis, ipsum tanquam causis aut conditionibus ad id moventibus¹⁰⁾; quo totum nempe in laudem cederet gloriosae suae gratiae¹¹⁾.

1) Eph. I. 11. Rom. XI. 33. Heb. VI. 17. Rom. IX. 15. 18.
 2) Iac. I. 13. 17. 1 Ioh. I. 5. 3) Act. II. 23. Mat. XVII. 12. Act.
 IV. 27. 28. Ioh. XIX. 11. Prov. XVI. 33. 4) Act. XV. 18. 1 Sam.
 XXIII. 11. 12. Mat. XI. 21. 23. 5) Rom. IX. 11. 13. 16. 18. 6) 1 Tim.
 V. 21. Mat. XXV. 41. 7) Rom. IX. 22. 23. Eph. I. 5. 6. Prov.
 XVI. 4. 8) 2 Tim. II. 19. Ioh. XIII. 18. 9) Eph. I. 4. 9. 11.
 Rom. VIII. 30. 2 Tim. I. 9. 2 Thes. V. 9. 10) Rom. IX. 11. 13. 16.
 Eph. I. 4. 9. 11) Eph. I. 6. 12.

§. 6.

Quemadmodum autem Deus electos ad gloriam destinavit, sic omnia etiam quibus illam consequantur media praeordinavit, voluntatis suae proposito aeterno simul et liberrimo¹²⁾. Quapropter electi, postquam lapsi essent in Adamo, a Christo sunt redempti¹³⁾; per Spiritum eius opportuno tempore operantem, ad fidem in Christum vocantur efficaciter; iustificantur, sanctificantur¹⁴⁾, et potentia ipsius per fidem custodiuntur ad salutem¹⁵⁾. Nec alii quivis a Christo redimuntur, vocantur efficaciter, iustificantur, adoptantur, sanctificantur et salvantur, praeter electos solos¹⁶⁾.

§. 7.

Reliquos humani generis Deo placuit secundum consilium voluntatis suae inscrutabile (quo misericordiam pro libitu exhibet abstinete) in gloriam supremam suam in creaturas potestatis, praeterire; eosque ordinare ad ignominiam et iram pro peccatis suis, ad laudem iustitiae suae gloriosae¹⁷⁾.

§. 8.

Doctrina de sublimi hoc praedestinationis mysterio non sine summa cura et prudentia tractari debet¹⁸⁾, quo nimirum homines, dum voluntati Dei in verbo eius revelatae advertant animos, eique debitam exhibeant obedientiam, de efficaci sua vocatione certiores facti, ad aeternae suae electionis assurgere possint certitudinem¹⁹⁾. Ita demum suppeditabit haec doctrina laudandi, reverendi, admirandique Deum argumentum²⁰⁾, quin etiam humilitatis, diligentiae et consolationis copiosae omnibus sincere obedientibus evangelio²¹⁾.

CAP. IV.

De creatione.

§. 1.

Deo, Patri, Filio et Spiritui sancto, complacitum est¹⁾, quo aeternae suae cum potentiae tum sapientiae bonitatisque gloriam

12) 1 Pet. I. 2. Eph. I. 4. 5. Eph. II. 10. 2 Thes. II. 13.
13) 1 Thes. V. 9. 10. Tit. II. 14. 14) Rom. VIII. 30. Eph. I. 5.
2 Thes. II. 13. 15) 1 Pet. I. 5. 16) Ioh. XVII. 9. Rom. VIII.
18. ad finem. Ioh. VI. 64. 65. Ioh. X. 26. Ioh. VIII. 47. 1 Ioh. II. 19.
19. 17) Mat. XI. 25. 26. Rom. IX. 17. 18. 21. 22. 2 Tim. II. 19.
20. Ind. v. 4. 1 Pet. II. 8. 18) Rom. IX. 20. Rom. XI. 33. Deut.
XXIX. 29. 19) 2 Pet. I. 10. 20) Eph. I. 6. Rom. XI. 33. 21) Rom.
XI. 5. 6. 20. 2 Pet. I. 10. Rom. VIII. 33. Luc. X. 20. 1) Heb.
I. 2. Ioh. I. 2. 3. Gen. I. 2. Iob. XXVI. 13. Iob. XXXIII. 4.

manifestaret²⁾, mundum hunc, et quae in eo continentur universa tam visibilia quam invisibilia, in principio intra sex dierum spatium creare, seu ex nihilo condere, atque omnia quidem bona valde³⁾).

§. 2.

Postquam omnes alias creaturas condidisset Deus, creavit hominem marem et foeminam⁴⁾, animabus inditis rationalibus ac immortalibus⁵⁾; imbutos cognitione, iustitia, veraque sanctitate, ad suam ipsius imaginem⁶⁾; habentes in cordibus suis inscriptam Divinam legem⁷⁾, simul et eandem implendi vires⁸⁾, non tamen sine quadam violandi possibilitate; libertati siquidem permissi erant voluntatis suae haud immutabilis⁹⁾. Praeter autem hanc in cordibus eorum inscriptam legem de non comedendo ex arbore scientiae boni malique mandatum insuper acceperunt; quod certe quam diu observabant, communione Dei beati erant¹⁰⁾, dominiumque habebant in creaturas¹¹⁾.

CAP. V.

De Providentia.

§. 1.

Magnus ille rerum omnium creator Deus sapientissima sua et sanctissima simul providentia¹⁾ creaturas, actiones, resque²⁾ a maximis usque ad minimas³⁾ universas sustentat⁴⁾, dirigit, ordinat, gubernatque secundum infallibilem suam praescientiam⁵⁾, et voluntatis suae consilium liberum ac immutabile⁶⁾, ad laudem gloriae sapientiae suae, potentiae, iustitiae, bonitatis, ac misericordiae⁷⁾.

§. 2.

Quamvis respectu praescientiae ac decreti Dei (causae primae) omnia immutabiliter atque infallibiliter eveniant⁸⁾, per eandem tamen ille providentiam eadem ordinat evenire necessario, libere, aut contingenter, pro natura causarum secundarum⁹⁾.

2) Rom. I. 20. Ier. X. 12. Psal. CIV. 24. Psal. XXXIII. 5. 6.
 3) Gen. I. cap. Heb. XI. 3. Col. I. 16. Act. XVII. 24. 4) Gen. I. 27. 5) Gen. II. 7. cum Eccles. XII. 7. et Luc. XXIII. 43. et Matth. X. 28. 6) Gen. I. 26. Col. III. 10. Eph. IV. 24. 7) Rom. II. 14. 15. 8) Eccles. VII. 29. 9) Gen. III. 6. Eccles. VII. 29. 10) Gen. II. 17. Gen. III. 8. 9. 10. 11. 23. 11) Gen. I. 26. 28. 1) Prov. XV. 3. Psal. CIV. 24. Psal. CXLV. 17. 2) Dan. IV. 34. 35. Psal. CXXXV. 6. Act. XVII. 25. 26. 28. Iob. XXXVIII. XXXIX. XL. XLI. capita. 3) Matth. X. 29. 30. 31. 4) Heb. I. 3. 5) Act. XV. 18. Psal. XCIV. 8. 9. 10. 11. 6) Eph. I. 11. Ps. XXXIII. 10. 11. 7) Isa. LXIII. 14. Ephes. III. 10. Rom. IX. 17. Gen. XLV. 7. 8) Act. II. 23. 9) Gen. VIII. 22. Ier. XXXI. 35. Exod. XXI. 13. cum Deut. XIX. 5. 1 Reg. XXII. 28. 34. Isa. X. 6. 7.

§. 3.

Deus in providentia sua ordinaria mediis utitur¹⁰⁾, iis tamen non astringitur, quo minus absque eis¹¹⁾, supra¹²⁾ aut etiam contra ea pro arbitrio suo operetur¹³⁾.

§. 4.

Omnipotentem Dei potentiam, sapientiam inscrutabilem, bonitatemque infinitam providentia eius eo usque manifestat, ut vel ad primum lapsum, omniaque reliqua peccata, seu hominum sint sive angelorum, se extendat¹⁴⁾; neque id quidem permissione nuda¹⁵⁾, verum cui coniuncta est sapientissima potentissimaque eorum limitatio¹⁶⁾, ac aliusmodi ad sanctos sibi propositos fines dispensatione multiplici ordinatio et gubernatio¹⁷⁾; ita tamen ut omnis eorum vitiositas a sola proveniat creatura, a Deo neutiquam, qui sanctissimus quum sit iustissimusque neque est, nec esse quidem potest peccati autor aut approbator¹⁸⁾.

§. 5.

Sapientissimus, iustissimus, et gratiosissimus idem Deus, saepenumero filios suos tentationibus multifariis, suorumque cordium corruptioni ad tempus permittit; quo ob admissa prius peccata castiget eos, vel corruptionis iis detegat vim occultam, cordiumque suorum fraudulentiam ut humiliantur¹⁹⁾; quoque eos excitet ad strictam magis et constantem a seipso proferendis suppeliis dependentiam; Quo denique adversus omnes occasiones peccati de futuro reddat cautiore. Sed et ob alios etiam varios fines, iustos sanctosque sibi propositos²⁰⁾.

§. 6.

Quod scelestos illos spectat impiosque homines, quos Deus, ut iustus iudex, ob peccata praecedentia excaecat induratque²¹⁾; eis ille non solum gratiam suam non impertit, qua ipsis cum illuminari intellectus, tum affici corda potuissent²²⁾; sed interdum subtrahit eis quibus imbuti erant dona²³⁾, et ipsos exponit illiusmodi obiectis, unde corruptio eorum arripit sibi peccandi

10) Act. XXVII. 31. 44. Isa. LV. 10. 11. Hos. II. 21. 22. 11) Hos. I. 7. Matth. IV. 4. Iob. XXXIV. 10. 12) Rom. IV. 19. 20. 21. 13) 2 Reg. VI. 6. Dan. III. 27. 14) Rom. XI. 32. 33. 34. 2 Sam. XXIV. 1. cum 1 Chron. XXI. 1. 1 Reg. XXII. 22. 23. 1 Chron. X. 4. 13. 14. 2 Sam. XVI. 10. Act. II. 23. IV. 27. 28. 15) Act. XIV. 16. 16) Psal. LXXVI. 10. 2 Reg. XIX. 28. 17) Gen. I. 20. Isa. X. 6. 7. 12. 18) Iac. I. 13. 14. 17. 1 Ioh. II. 16. Psal. L. 21. 19) 2 Chron. XXXII. 25. 26. 31. 2 Sam. XXIV. 1. 20) 2 Cor. XII. 7. 8. 9. Psal. XXXVII. per tot. Psal. LXXXVII. 1. ad 12. Mar. XIV. 66. ad finem, cum Iob. XXI. 15. 16. 17. 21) Rom. I. 24. 26. 28. Rom. XI. 7. 8. 22) Deut. XXIX. 4. 23) Matt. XIII. 12. Matt. XXV. 29.

occasiones²⁴⁾; simulque tradit eos suis ipsorum concupiscentiis et tentationibus mundi, et potestati Satanae²⁵⁾; ex quo fit ut seipsos ipsi indurent, et quidem sub iisdem mediis quibus utitur Deus ad alios emolliendos²⁶⁾).

§. 7.

Providentia Dei sicut ad omnes creaturas universali modo se extendit; ita modo plane peculiari Ecclesiae suae curam gerit, ac in eius bonum disponit universa²⁷⁾).

CAP. VI.

De hominis lapsu, de peccato eiusque poena.

§. 1.

PRimi parentes, Satanae subtilitate ac tentatione seducti, fructus vetiti esu peccaverunt¹⁾. Hoc eorum peccatum secundum sapiens suum sanctumque consilium Deo placuit permittere, non sine proposito illud ad suam ipsius gloriam ordinandi²⁾).

§. 2.

Hoc illi peccato, iustitia sua originali et eommunionem eum Deo exciderunt³⁾; itaque facti sunt in peccato mortui⁴⁾, atque in omnibus facultatibus ac partibus animae corporisque penitus contaminati⁵⁾).

§. 3.

Quumque illi fuerint radix totius humani⁶⁾ generis, huiusce peccati reatus fuit imputatus, eademque in peccato mors ac natura corrupta propagata, omnibus illorum posteris, quotquot ab iis ordinaria quidem generatione procreantur⁷⁾).

§. 4.

Ab hac originali labe (qua ad omne bonum facti sumus inhabiles prorsus ac impotentes, eique plane oppositi⁸⁾), ad malum autem omne proclives penitus⁹⁾) proveniunt omnia peccata actualia¹⁰⁾).

24) Deut. II. 30. 2 Reg. VIII. 12. 13. 25) Ps. LXXXI. 11. 12. 2 Thes. II. 10. 11. 12. 26) Exod. VII. 3. eum Exod. VIII. 15. 32. 2 Cor. II. 15. 16. Isa. VIII. 14. 1 Pet. II. 7. 8. Isa. VI. 9. 10. cum Act. XXVIII. 26. 27. 27) 1. Tim. IV. 10. Amo. IX. 8. 9. Rom. VIII. 28. Isa. XLIII. 3. 4. 5. 14. 1) Gen. III. 13. 2 Cor. XI. 3. 2) Rom. XI. 32. 3) Gen. III. 6. 7. 8. Eccles. VII. 29. Rom. III. 23. 4) Gen. II. 17. Eph. N. 1. 5) Tit. I. 15. Gen. VI. 5. Ier. XVII. 9. Rom. III. 10, ad 19. 6) Gen. I. 27. 28. et Gen. II. 16. 17. et Act. 17. 26. cum Rom. V. 12. 15. 16. 17. 18. 19. et 1 Cor. XV. 21. 22. 49. 7) Psal. LI. 5. Gen. V. 3. Iob. XIV. 4. Iob. XV. 14. 8) Rom. V. 6. Rom. VIII. 7. Rom. VII. 18. Col. I. 21. 9) Gen. VI. 5. Gen. VIII. 21. Rom. III. 10. 11. 12. 10) Iac. I. 14. 15. Eph. II. 2. 3. Matt. XV. 19.

§. 5.

Haec naturae corruptio durante hac vita manet etiam in rege-
nitis¹¹⁾: et quamvis per Christum et condonata sit et mortifi-
cata; nihilo minus tam ipsa, quam eius motus universi vere sunt
ac proprie peccata¹²⁾.

§. 6.

Peccatum omne cum originale tum actuale, quum iustae Dei
legis transgressio sit eique contraria¹³⁾, peccatori suapte natura
reatum infert¹⁴⁾, quo ad iram Dei¹⁵⁾, ac maledictionem legis¹⁶⁾
subeundam obligatur, adeoque redditur obnoxius morti¹⁷⁾ simul et
miseriis omnibus spiritualibus¹⁸⁾, temporalibus¹⁹⁾, ac aeternis²⁰⁾.

CAP. VII.

De foedere Dei cum homine.

§. 1.

Tanta est inter deum et creaturam distantia, ut licet crea-
turae rationales obedientiam illi ut creatori suo debeant, nullam
tamen fruitionem eius tanquam suae beatitudinis ac praemii habere
unquam potuissent, ni voluntaria fuisset aliqua ex parte Dei con-
descensio; quam ipsi exprimere placuit icto foedere¹⁾.

§. 2.

Primum foedus cum hominibus initum erat foedus operum²⁾,
quo vita Adamo promissa erat, eiusque in eo posteris³⁾, sub
conditione obedientiae perfectae ac personalis⁴⁾.

§. 3.

Quum autem homo lapsu suo omnem sibi praestruxisset ad
vitam aditum per illud foedus, complacuit Domino secundum
inire⁵⁾, quod vulgo dicimus *Foedus Gratiae*; in quo peccatoribus
offert gratuito vitam ac salutem per Iesum Christum, fidem in
illum ab iis requirens ut salventur⁶⁾; promittensque omnibus qui

11) 1 Ioh. I. 8. 10. Rom. VII. 14. 17. 18. 23. Iac. III. 2. Prov.
XX. 9. Eccles. VII. 20. 12) Rom. VII. 5. 7. 8. 25. Gal. V. 17.
13) 1 Ioh. III. 4. 14) Rom. II. 15. Rom. III. 9. 19. 15) Ephes. II.
3. 16) Gal. III. 10. 17) Rom. VI. 23. 18) Ephes. IV. 18. 19) Rom.
VIII. 20. Lam. III. 39. 20) Matt. XXV. 41. 2 Thes. I. 9. 1) Isa XL.
13. 14. 15. 16. 17. Iob. IX. 32. 33. 1 Sam. II. 25. Psal. CXIII. 5. 6.
Psal. C. 2. 3. Iob. XXII. 2. 3. Iob. XXXV. 7. 8. Luc. XVII. 10. Act.
XVII. 24. 25. 2) Gal. III. 11. 3) Rom. X. 5. Rom. V. 12. ad 20.
4) Gen. II. 17. Gal. III. 10. 5) Gal. III. 21. Rom. VIII. 3. Rom. III.
20. 21. Gen. III. 15. Isa. XXXII. 6. 6) Mar. XVI. 15. 16. Ioh. III.
16. Rom. X. 6. 9. Gal. III. 11.

ad vitam ordinantur se spiritum suum sanctum daturum, qui in illis operetur credendi cum voluntatem tum potentiam⁷⁾.

§. 4.

Hoc foedus Gratiae in Scriptura saepe nomine *Testamenti* indigitatur, respectu nimirum mortis Testatoris Iesu Christi, aeternaeque illius haereditatis, quam is una cum omnibus eam spectantibus inibi legabat⁸⁾.

§. 5.

Hoc foedus sub Lege atque sub Evangelio administratum est modo alio atque alio⁹⁾. Sub Lege quidem per promissiones, prophetias et sacrificia, per circumcisionem, agnum pascalem, aliosque typos ac instituta populo Iudaico tradita, quae omnia Venturum Christum praesignificabant¹⁰⁾; erantque pro ratione illorum temporum sufficientia, et per operationem spiritus efficacia ad electos instruendum ac aedificandum in fide in promissum Messiam¹¹⁾, per quem plenam peccatorum remissionem et salutem aeternam sunt consecuti; diciturque *Vetus Testamentum*¹²⁾.

§. 6.

Sub evangelio autem, exhibito iam Christo, substantia¹³⁾ scilicet ac antitypo, praescriptae rationes in quibus hoc foedus dispensatur, sunt praedicatio verbi, et administratio sacramentorum, baptismi nempe ac coenae Dominicae¹⁴⁾; in quibus quidem utut numero paucioribus, iisque simplicius ac minore cum externa gloria administratis, cum maiore tamen plenitudine, evidentia, et efficacia spirituali¹⁵⁾ populis cunctis tam Iudaeis quam Gentibus¹⁶⁾ exhibetur; Diciturque *Novum Testamentum*¹⁷⁾. Non sunt ergo duo foedera gratiae, re atque natura discrepantia; sed unum idemque, licet non uno modo dispensatum¹⁸⁾.

CAP. VIII.

De Christo Mediatore.

§. 1.

Complacitum est Deo Filium eius unigenitum Dominum Iesum in aeterno suo proposito eligere atque ordinare ut Mediator esset

7) Ezech. XXXVI. 26. 27. Ioh. VI. 44. 45. 8) Heb. IX. 15. 16. 17. Heb. VII. 22. Luc. XXII. 20. 1 Cor. XI. 25. 9) 2 Cor. III. 6. 7. 8. 9. 10) Heb. VIII. IX. X. cap. Rom. IV. 11. Col. II. 11. 12. 1 Cor. V. 7. 11) 1 Cor. X. 1. 2. 3. 4. Heb. XI. 13. Ioh. VIII. 56. 12) Gal. III. 7. 8. 9. 14. 13) Col. II. 17. 14) Mat. XXVIII. 19. 20. 1 Cor. XI. 23. 24. 25. 15) Heb. XII. 22, ad 28. Ier. XXXI. 33. 34. 16) Matth. XXVIII. 19. Eph. II. 15. 16. 17. 18. 19. 17) Luc. XXII. 20. 18) Gal. III. 14. 16. Rom. III. 21. 22. 23. 30. Ps. XXXII. 1. cum Rom. IV. 3. 6. 16. 17. 23. 24. Heb. XIII. 8. Act. XV. 11.

inter Deum et hominem ¹⁾, Propheta ²⁾, Sacerdos ³⁾, et Rex ⁴⁾, caput idem et salvator Ecclesiae suae ⁵⁾; rerum omnium haeres ⁶⁾, Mundique Iudex ⁷⁾; cui ab aeterno populum dedit futurum illi in semen ⁸⁾, ac per illum stato tempore redimendum, vocandum, iustificandum, sanctificandum ac glorificandum ⁹⁾.

§. 2.

Filius Dei persona secunda in Trinitate, verus nempe idem aeternusque Deus, substantiae cum Patre unius eiusdemque, eique coequalis, cum advenerat temporis plenitudo, assumpsit naturam humanam ¹⁰⁾, una cum omnibus eius proprietatibus essentialibus, communibusque infirmitatibus, immunem tamen a peccato ¹¹⁾, conceptus scilicet in utero eque substantia Mariae Virginis ¹²⁾, virtute Spiritus Sancti. Adeo sane ut naturae duae, integrae, perfectae, distinctaeque Deitas ac humanitas in una eademque persona indissolubili nexu coniunctae fuerint, sine conversione, compositione, aut confusione ¹³⁾. Quae quidem persona vere Deus est ac vere homo, unus tamen Christus, unicus inter Deum et hominem Mediator ¹⁴⁾.

§. 3.

Dominus Iesus in humana sua natura divinae hunc modum coniuncta sanctificatus est, ac Spiritu sancto supra mensuram unctus ¹⁵⁾, in se habens omnes sapientiae notitiaeque thesauros ¹⁶⁾; in quo Patri visum est ut omnis plenitudo inhabitaret ¹⁷⁾, atque eo quidem fine ut sanctus, innocuus, intaminatus, plenusque gratiae ac veritatis existens ¹⁸⁾, ad Mediatoris Vadisque munus exequendum perfecte esset instructus ¹⁹⁾. Quod ille officium non arripuit sibi, verum a Patre erat ad id vocatus ²⁰⁾, qui omnem ei potestatem ac iudicium in manus dedit, unà cum mandato exercendi ²¹⁾.

§. 4.

Hoc munus promptissima voluntate in se suscepit Dominus Iesus ²²⁾, quod ut expleret factus est sub Lege ²³⁾, eam per-

1) Isa. XXXII. 1. 1 Pet. I. 19. 20. Ioh. III. 16. 1. Tim. II. 5. 2) Act. III. 22. 3) Heb. V. 5. 6. 4) Psal. II. 6. Luc. I. 33. 5) Eph. V. 23. 6) Heb. I. 2. 7) Act. XVII. 31. 8) Ioh. XVII. 6. Psal. XXII. 30. Isa. LIII. 10. 9) 1 Tim. II. 6. Isa. LV. 4. 5. 1 Cor. I. 30. 10) Ioh. I. 1. 14. 1 Ioh. V. 20. Phil. II. 6. Gal. IV. 4. 11) Heb. II. 14. 16. 17. Heb. IV. 15. 12) Luc. I. 27. 31. 35. Gal. IV. 4. 13) Luc. I. 35. Col. II. 9. Rom. IX. 5. 1 Pet. III. 18. 1 Tim. III. 16. 14) Rom. I. 3. 4. 1 Tim. II. 5. 15) Psal. XXXV. 7. Ioh. III. 34. 16) Col. II. 3. 17) Col. I. 19. 18) Heb. VII. 26. Ioh. I. 14. 19) Act. X. 38. Heb. XII. 24. Heb. VII. 22. 20) Heb. V. 4. 5. 21) Ioh. V. 22. 27. Matth. XXVIII. 18. Act. II. 36. 22) Psal. XL. 7. 8. cum Heb. X. 5. ad 11. Ioh. X. 18. Phil. II. 8. 23) Gal. IV. 4.

fecte implevit²⁴⁾, immediate in anima²⁵⁾ sua gravissimos subiit cruciatus, in corpore²⁶⁾ vero perpassiones quam maxime dolorificas; crucifixus est, ac mortuus²⁷⁾; sepultus est, mansitque sub mortis potestate; nec tamen ullam vidit corruptionem²⁸⁾. Tertia die surrexit a mortuis²⁹⁾ cum eodem in quo passus fuerat corpore³⁰⁾, cum quo etiam ascendit in coelum, ibique sedens ad dextram Patris³¹⁾ intercedit³²⁾, rediturus inde in consummatione mundi, ad homines angelosque iudicandum³³⁾.

§. 5.

Dominus Iesus obedientia sua perfecta, suique ipsius sacrificio; quod per aeternum Spiritum Deo semel obtulit, iustitiae Patris plene satisfecit³⁴⁾, ac omnibus ei a Patre datis non modo reconciliationem; verum etiam aeternam haereditatem in regno coelorum acquisivit³⁵⁾.

§. 6.

Quamvis redemptionis opus non nisi post incarnationem eius, a Christo quidem actu effectum fuerit, vis tamen eius, efficacia, et beneficia per omnia iam inde a mundi primordiis elapsa secula electis sunt communicata, in et per promissiones illas, typos, et sacrificia, quibus revelatum erat et significatum hunc esse semen illud mulieris, quod contritum erat serpentis caput, agnumque illum mactatum ab initio mundi; ut qui heri ac hodie idem est et in sempiternum³⁶⁾.

§. 7.

Christus in opere Mediatorio agit secundum utramque naturam, id agens per utramvis, quod eidem proprium est³⁷⁾, nonnunquam tamen fit propter personae unitatem ut quod uni naturae proprium est, personae ab altera natura denominatae in Scriptura tribuatur³⁸⁾.

§. 8.

Pro quibus Christus redemptionem acquisivit, iis omnibus certo quidem ac efficaciter eam applicat impertitque³⁹⁾, pro eis

24) Matth. III. 15. Matth. V. 17. 25) Matt. XXVI. 37. 38. Luc. XXII. 44. Matth. XXVII. 46. 26) Mat. XXVI. XXVII. 27) Phil. II. 8. 28) Act. II. 23. 24. 27. et 13. 37. Rom. VI. 9. 29) 1 Cor. XV. 3. 4. 30) Ioh. XX. 25. 27. 31) Mar. XVI. 19. 32) Rom. VIII. 34. Heb. IX. 24. Heb. VII. 25. 33) Rom. XIV. 9. 10. Act. I. 11. Act. X. 42. Mat. XIII. 40. 41. Iudae v. 6. 2 Pet. II. 4. 34) Rom. V. 19. Heb. IX. 14. 16. Heb. X. 14. Eph. V. 2. Rom. III. 25. 26. 35) Dan. IX. 24. 26. Col. I. 19. 20. Eph. I. 11. 14. Ioh. XVII. 2. Heb. IX. 12. 15. 36) Gal. IV. 4. 5. Gen. III. 15. Apoc. XIII. 8. Heb. XIII. 8. 37) Heb. IX. 14. 1 Pet. III. 18. 38) Act. XX. 28. Ioh. III. 13. 1 Ioh. III. 16. 39) Ioh. VI. 37. 39. Ioh. X. 15. 16.

intercedens⁴⁰), eisque in verbo et per verbum revelans mysterium salutis⁴¹), per Spiritum suum eis ut credere velint ac obedire persuadens efficaciter⁴²), eorumque gubernans corda verbo suo spirituque; sed et vi sua omnipotenti, ac sapientia debellans omnes eorum hostes, iis autem modis mediisque quae admirabili et inscrutabili eius dispensationi sunt maxime consentanea⁴³).

CAP. IX.

De libero arbitrio.

§. 1.

Eam humanae voluntati naturalem Deus indidit libertatem, ut nec cogatur unquam, neque absoluta ulla naturae necessitate ad bonum aut malum determinetur¹).

§. 2.

Homo in statu innocentiae libertatem habuit ac potentiam, quod bonum erat Deoque gratum volendi agendique²); mutabiliter tamen, ita ut illa potuerit excidere³).

§. 3.

Homo per lapsum suum in statum peccati, potentiam omnem quam habuerat voluntas eius ad bonum aliquod spirituale et saluti contiguum amisit penitus⁴); adeo sane ut naturalis homo, utpote ab eiusmodi bono abhorrens prorsus⁵), ac in peccato mortuus⁶), non possit unquam suis ipsius viribus convertere semet, sed ne quidem ad conversionem se vel praeparare⁷).

§. 4.

Quandocunque Deus convertit ac in statum gratiae transfert peccatorem, eundem eximit naturali sua sub peccato servitute⁸), solaque gratia sua potentem reddit ad spirituale bonum volendum praestandumque⁹); Ita tamen ut propter manentem adhuc in eo corruptionem, bonum nec perfecte velit; neque id tantummodo, verum etiam quandoque malum¹⁰).

40) 1 Ioh. II. 1. 2. Rom. VIII. 34. 41) Ioh. XV. 13. 15. Eph. I. 7. 8. 9. Ioh. XVII. 6. 42) Ioh. XIV. 16. Heb. XII. 2. 2 Cor. IV. 13. Rom. VIII. 9. 14. Rom. XV. 18. 19. Ioh. XVII. 17. 43) Psal. CX. 1. 1 Cor. XV. 25. 26. Mal. IV. 2. 3. Col. II. 15. 1) Matth. XVII. 12. Iac. I. 14. Deut. XXX. 19. 2) Eccles. IV. 39. Gen. I. 26. 3) Gen. II. 16. 17. Gen. III. 6. 4) Rom. V. 6. Rom. VIII. 7. Ioh. XV. 5. 5) Rom. III. 10. 12. 6) Eph. II. 1. 5. Col. II. 13. 7) Ioh. VI. 44. 65. Eph. II. 2. 3. 4. 5. 1 Cor. II. 14. Tit. III. 3. 4. 5. 8) Col. I. 13. Ioh. VIII. 34. 36. 9) Phil. II. 13. Rom. VI. 18. 22. 10) Gal. V. 17. Rom. VII. 15. 18. 19. 21. 23.

§. 5.

Voluntas humana perfecte ac immutabiliter libera ad bonum solum redditur non nisi in statu gloriae ¹¹⁾).

CAP. X.

De vocatione efficaci.

§. 1.

DEus quos ad vitam praeordinavit omnes, eosque solos dignatur per verbum suum et spiritum ¹⁾) constituto suo acceptoque tempore vocare efficaciter ²⁾) e statu illo peccati et mortis in quo sunt natura constituti, ad gratiam ac salutem per Iesum Christum ³⁾); idque mentes eorum illuminando, ut modo spirituali et salutari quae Dei sunt intelligant ⁴⁾); tollendo eorum cor lapideum, donandoque eis cor carneum ⁵⁾); voluntates eorum renovando ac pro potentia sua omnipotente ad bonum determinando ⁶⁾), et ad Iesum Christum trahendo efficaciter ⁷⁾); ita tamen ut illi nihilominus liberrime veniant, volentes nempe facti per illius gratiam ⁸⁾).

§. 2.

Efficax haec vocatio est a sola Dei gratia, gratuita illa et speciali; a nulla autem re in homine praevisa ⁹⁾); qui in hoc negotio se habet omnino passive, donec per spiritum sanctum vivificatus ac renovatus ¹⁰⁾), potis inde factus sit vocationi huic respondere, gratiamque inibi oblatam et exhibitam amplexari ¹¹⁾).

§. 3.

Electi infantes in infantia sua morientes regenerantur salvanturque a Christo per spiritum ¹²⁾) (qui quando et ubi, et quo sibi placuerit modo operatur ¹³⁾), sicut et reliqui electi omnes, quotquot externae vocationis per ministerium verbi sunt incapaces ¹⁴⁾).

§. 4.

Alii autem, qui non electi sunt, ut ut verbi ministerio vocari

11) Eph. IV. 13. Heb. XII. 23. 1 Ioh. III. 2. Iudae v. 24.
 1) 2 Thess. II. 13. 14. 2 Cor. III. 3. 6. 2) Rom. VIII. 30. Rom. XI. 7. Eph. I. 10. 11. 3) Rom. VIII. 2. Eph. II. 1. 2. 3. 4. 5. 2 Tim. I. 9. 10. 4) Act. XXVI. 18. 1 Cor. II. 10. 12. Eph. I. 17. 18. 5) Ezech. XXXVI. 26. 6) Ezech. XI. 19. Phil. II. 13. Deut. XXX. 6. Ezech. XXXVI. 27. 7) Eph. I. 19. Ioh. VI. 44. 45. 8) Cant. I. 4. Psal. CX. 3. Ioh. VI. 37. Rom. VI. 16. 17. 18. 9) 2 Tim. I. 9. Tit. III. 4. 5. Eph. II. 4. 5. 8. 9. Rom. IX. 11. 10) 1 Cor. II. 14. Rom. VIII. 7. Eph. II. 5. 11) Ioh. VI. 37. Ezech. XXXVI. 27. Ioh. V. 25. 12) Luc. XVIII. 15. 16. et Act. II. 38. 39. et Ioh. III. 3. 5. et 1 Ioh. V. 12. et Rom. VIII. 9. collatis. 13) Ioh. III. 8. 14) 1 Ioh. V. 12. Act. IV. 12.

possint¹⁵), communesque nonnullas operationes Spiritus experiri¹⁶), nunquam tamen vere ad Christum accedunt, proindeque nec salvari possunt¹⁷). Multo quidem minus poterunt illi, quotquot religionem Christianam non profitentur, (summam licet operam navaverint moribus suis ad naturae lumen, istiusque quam profitentur religionis legem componendis) extra hanc unicam viam salutem unquam obtinere¹⁸). Atque huic quidem contrarium statuere ac defendere, perniciosum admodum est ac detestandum¹⁹).

CAP. XI.

De Iustificatione.

§. 1.

QUOS Deus vocat efficaciter, eosdem etiam gratis iustificat¹), non quidem iustitiam iis infundendo, sed eorum peccata condonando, personasque pro iustis reputando atque acceptando; neque id certe propter quicquam aut in iis productum, aut ab iis praestitum, verum Christi solius ergo; eisque ad iustitiam non fidem ipsam, non credendi actum, aut aliam quamcunque obedientiam evangelicam, verum obedientiam ac satisfactionem Christi imputando²), eum nempe recipientibus, eique ac iustitiae eius per fidem innitentibus; quam illi fidem ex dono Dei, non a seipsis, habent³).

§. 2.

Fides hoc modo Christum recipiens, eique innitens ac iustitiae eius, est iustificationis unicum instrumentum⁴); in homine tamen iustificato haec non est solitaria, verum gratiis aliis omnibus salutaribus semper comitata; neque est haec fides mortua, sed quae per charitatem operatur⁵).

§. 3.

Qui hunc in modum iustificantur, eorum omnium debita Christus per obedientiam suam mortemque prorsus dissolvit; eorumque vice iustitiae Patris sui realem, plenam, et proprie dictam satisfactionem praestitit⁶). Quum tamen non propter in

15) Matt. XXII. 14. 16) Matt. VII. 22. Matt. XIII. 20. 21. Heb. VI. 4. 5. Ioh. VI. 64. 65. 66. Ioh. VIII. 24. 17) Act. IV. 12. Ioh. XIV. 6. Eph. II. 12. Ioh. IV. 22. Ioh. XVII. 3. 18) 2 Ioh. 7. 9. 10. 11. 1 Cor. XVI. 22. 19) Gal. I. 6. 7. 8. 1) Rom. VIII. 30. Rom. III. 24. 2) Rom. IV. 5. 6. 7. 8. 2 Cor. V. 19. 21. Rom. III. 22. 24. 25. 27. 28. Tit. III. 5. 7. Eph. I. 7. Ier. XXIII. 6. 1 Cor. I. 30. 31. Rom. V. 17. 18. 19. 3) Act. X. 44. Gal. II. 16. Phil. III. 9. Act. XIII. 38. 39. Eph. II. 7. 8. 4) Ioh. I. 12. Rom. III. 28. Rom. V. 1. 5) Iac. II. 17. 22. 26. Gal. V. 6. 6) Rom. V. 8. 9. 10. 19. 1 Tim. II. 5. 6. Heb. X. 10. 14. Dan. IX. 24. 26. Isa. LIII. 4. 5. 6. 10. 11. 12.

lis quicquam, verum gratuito Pater cum Christum ipsum pro eis dederit⁷⁾, tum obedientiam eius ac satisfactionem tanquam eorum loco constituti⁸⁾ acceptaverit; omnino a gratia gratuita est eorum iustificatio⁹⁾; Quo nimirum Dei tum accurata iustitia tum locuples gratia glorificata foret in iustificatione peccatorum¹⁰⁾.

§. 4.

Ab aeterno decrevit Deus electos omnes iustificare¹¹⁾, Christusque in temporis plenitudine mortuus est pro eorum peccatis, et in iustificationem eorum resurrexit¹²⁾: nihilo minus tamen iustificati prius non sunt, quam Christum eis in tempore suo opportuno Spiritus Sanctus actu applicuerit¹³⁾.

§. 5.

Perseverat Deus eorum peccata condonare quos semel iustificavit¹⁴⁾, quin et etiamsi excidere statu iustificationis nunquam possint¹⁵⁾; fieri tamen potest ut irae Dei, paternae quidem illi, per peccata sua se exponant, nec lumen paterni vultus prius sibi habeant restitutum, quam semet ipsos humiliaverint, peccata agnoverint, imploraverint veniam, fidem denique et poenitentiam suam renovaverint¹⁶⁾.

§. 6.

Iustificatio fidelium sub Vetere ac Novo¹⁷⁾ Testamento quoad isthaec omnia est una eademque.

CAP. XII.

De Adoptione.

§. 1.

DEus iustificatos omnes dignatur in filio suo unigenito Iesu Christo, et propter eundem participes facere gratiae Adoptionis¹⁾; per quam in numerum filiorum Dei assumuntur, taliumque immunitatibus ac privilegiis potiuntur²⁾, impositum sibi habent nomen Dei³⁾, Spiritum adoptionis accipiunt⁴⁾, aditum habent ad thronum gratiae cum confidentia⁵⁾, potestatem consequuntur clamandi

7) Rom. VIII. 32. 8) 2 Cor. V. 21. Matt. III. 17. Eph. V. 2. 9) Rom. III. 24. Eph. I. 7. 10) Rom. III. 26. Eph. II. 7. 11) Gal. III. 8. 1 Pet. I. 2. 19. 20. Rom. VIII. 30. 12) Gal. IV. 4. 1 Tim. II. 6. Rom. IV. 25. 13) Col. I. 21. 22. Gal. II. 16. Tit. III. 4. 5. 6. 7. 14) Matt. VI. 12. 1 Ioh. I. 7. 9. 1 Ioh. II. 1. 2. 15) Luc. XXII. 32. Ioh. X. 28. Heb. X. 14. 16) Psal. LXXXIX. 31. 32. 33. Psal. LI. 7. 8. 9. 10. 11. 12. Psal. XXXII. 5. Matth. XXVI. 75. 1 Cor. XI. 30. 32. Luc. I. 20. 17) Gal. III. 9. 13. 14. Rom. IV. 22. 23. 24. Heb. XIII. 8. 1) Eph. I. 5. Gal. IV. 4. 5. 2) Rom. VIII. 17. Ioh. I. 12. 3) Ier. XIV. 9. 2 Cor. VI. 18. Apoc. III. 12. 4) Rom. VIII. 15. 5) Eph. III. 12. Rom. V. 2.

Abba Pater⁶⁾, commiserationem⁷⁾, tutelam⁸⁾, et providentiam⁹⁾ sortiuntur; quin et castigationem Dei paternam experiuntur¹⁰⁾; nunquam tamen abdicantur¹¹⁾, verum in diem redemptionis consignati¹²⁾ promissiones obtinent haereditario iure¹³⁾, ut qui haeredes sunt aeternae salutis¹⁴⁾.

CAP. XIII.

De Sanctificatione.

§. 1.

Quotquot efficaciter vocantur, ac regenerantur, cor novum habentes novumque spiritum in se creatum, sunt virtute mortis et resurrectionis Christi¹⁾ per verbum eius spiritumque in eis inhabitantem²⁾ ulterius sanctificati, realiter quidem ac personaliter: totius corporis peccati dominium in eos destruitur³⁾, eiusque variae libidines debilitantur indies magis magisque ac mortificantur⁴⁾; illi interim magis magisque in omni gratia salutari vivificantur et corroborantur indies⁵⁾, ad praxim verae sanctimoniae, qua quidem destitutus nemo unquam videbit Dominum⁶⁾.

§. 2.

Universalis est haec et per totum hominem diffusa sanctificatio⁷⁾, verum in hac vita est imperfecta nonnullis corruptionis reliquiis adhuc in omni parte remanentibus⁸⁾, unde bellum exoritur perpetuum et implacabile; hinc carne adversus spiritum, illinc spiritu adversus carnem concupiscente⁹⁾.

§. 3.

In quo quidem bello licet corruptio residua possit aliquandiu praevalere plurimum¹⁰⁾, pars tamen regenita, sanctificante Christi spiritu perpetuas ferente suppetias, evadit victrix¹¹⁾; adeoque sancti in gratia crescunt¹²⁾, sanctitatem in timore Domini perficientes¹³⁾.

6) Gal. IV. 6. 7) Psal. CIII. 13. 8) Prov. XIV. 26. 9) Mat. VI. 30. 31. 1 Pet. V. 7. 10) Heb. XII. 6. 11) Lam. III. 31. 12) Eph. IV. 30. 13) Heb. VI. 12. 14) 1 Pet. I. 3. 4. Heb. I. 14. 1) 1 Cor. VI. 11. Act. XX. 32. Phil. III. 10. Rom. VI. 5. 6. 2) Ioh. XVII. 17. Eph. V. 26. 2 Thess. II. 13. 3) Rom. VI. 6. 14. 4) Gal. V. 24. Rom. VIII. 13. 5) Col. I. 11. Eph. III. 16. 17. 18. 19. 6) 2 Cor. VII. 1. Heb. XII. 14. 7) 1 Thess. V. 23. 8) 1 Ioh. I. 10. Rom. VII. 18. 23. Phil. III. 12. 9) Gal. V. 17. 1 Petr. II. 11. 10) Rom. VII. 23. 11) Rom. VI. 14. 1 Ioh. V. 4. Eph. IV. 15. 16. 12) 2 Pet. III. 18. 2 Cor. III. 18. 13) 2 Cor. VII. 1.

CAP. XIV.

De Fide salvifica.

§. 1.

Gratia Fidei, qua electi credere valent ad animarum suarum salutem¹⁾, Spiritus Christi opus est in eorum cordibus operantis²⁾, effectum plerumque verbi Dei ministerio³⁾, quo eodem etiam, ut et administratione Sacramentorum atque oratione robur ei accedit ac incrementum⁴⁾.

§. 2.

Hac Fide credit Christianus verum esse quicquid in verbo revelatur, propter authoritatem ipsius inibi loquentis Dei⁵⁾; et varie quidem in illud agit tum obsequendo mandatis⁶⁾, tum ad minas contremiscens⁷⁾, tum etiam promissa Dei, seu praesentem hanc vitam seu futuram spectent, amplexando⁸⁾, pro varia nempe ratione illarum rerum, quae in singulis verbi partibus continentur. Verum fidei salvificae actus illi sunt praecipui, Christi acceptatio et receptio, in eumque solum recumbentia pro iustificatione, sanctificatione, ipsaque adeo vita aeterna, virtute foederis gratiae consequendis⁹⁾.

§. 3.

Fides haec pro diversis eius gradibus debilior est aut fortior¹⁰⁾; impugnari quidem saepenumero multisque modis ac debilitari potest, non ita tamen quin victrix evadat¹¹⁾; et quidem in multis ad plenam usque certitudinem per Christum adolescit¹²⁾, qui fidei nostrae idem author est et consummator¹³⁾.

CAP. XV.

De resipiscentia ad vitam.

§. 1.

Resipiscentia ad vitam est gratia Evangelica¹⁾, cuius quidem doctrina pariter ac illa de fide in Christum est a singulis ministris Evangelii praedicanda.

1) Heb. X. 39. 2) 2 Cor. IV. 13. Eph. I. 17. 18. 19. Eph. II. 8. 3) Rom. X. 14. 17. 4) 1 Pet. II. 1. Act. XX. 32. Rom. IV. 11. Luc. XVII. 5. Rom. I. 16. 17. 5) Ioh. IV. 42. 1 Thess. II. 13. 1 Ioh. V. 10. Act. XXIV. 14. 6) Rom. XVI. 26. 7) Isa. LXVI. 2. 8) Heb. XI. 13. 1 Tim. IV. 8. 9) Ioh. I. 12. Act. XVI. 31. Gal. II. 20. Act. XV. 11. 10) Heb. V. 13. 14. Rom. IV. 19. 20. Mat. VI. 30. Mat. VIII. 10. 11) Luc. XXII. 31. 32. Eph. VI. 16. 1 Ioh. V. 4. 5. 12) Heb. VI. 11. 12. Heb. X. 22. Col. II. 2. 13) Heb. XII. 2. 1) Zech. XII. 10. Act. XI. 18.

§. 2.

Per eam peccator ex inspectu sensuque non solum periculi verum etiam turpitudinis, ac naturae peccatorum suorum prorsus abominandae²⁾, utpote sanctae Dei naturae, iustaeque legi adversantium, atque e perspecta eius erga poenitentes in Christo misericordia, ita peccata sua deflet ac detestatur, ut ab eis omnibus ad Deum convertatur³⁾ cum proposito conatuque in cunctis mandatorum eius viis cum eodem ambulandi⁴⁾.

§. 3.

Etsi resipiscentiae nobis fidendum non sit, ac si ea esset ulla aut pro peccatis satisfactio, aut causa remissionis peccatorum⁵⁾ (qui gratiae Dei in Christo gratuita actus est)⁶⁾, est nihilominus cunctis peccatoribus usque adeo necessaria, ut sine ea nulla cuivis unquam remissio sit expectanda⁷⁾.

§. 4.

Quemadmodum nullum est peccatum adeo exiguum ut damnationem non mereatur⁸⁾, ita neque magnum adeo peccatum ullum est, ut damnationem inferre possit vere poenitentibus⁹⁾.

§. 5.

In resipiscentia generali acquiescendum non est, verum ad id contendere tenetur quisque, ut singulorum suorum peccatorum quam particularem agat poenitentiam¹⁰⁾.

§. 6.

Quemadmodum autem tenetur quivis peccata sua Deo privatim confiteri, et pro remissione illorum precibus contendere¹¹⁾: (quod si praestiterit et peccata simul dereliquerit, misericordiam consequetur)¹²⁾ ita qui fratri suo, aut Ecclesiae Christi, scandalo fuerit, promptus et paratus esse debet qua confessione sive privata, sive etiam publica, qua de peccatis suis dolore, resipiscentiam suam eis quibus offensiculo fuerit declarare¹³⁾, quo praestito illi redire cum eo in gratiam debent, eumque denuo cum charitate recipere¹⁴⁾.

2) Luc. XXIV. 47. Marc. I. 15. Act. XX. 21. 3) Ezech. XVIII. 30. 31. Ezech. XXXVI. 31. Isa. XXX. 22. Psal. LI. 4. Ier. XXXI. 18. 19. Ioel II. 12. 13. Amos V. 15. Psal. CXIX. 128. 2 Cor. VII. 11. 4) Psal. CXIX. 6. 59. 106. Luc. I. 6. 2 Reg. XXIII. 25. 5) Ezech. XXXVI. 31. 32. Ezech. XVI. 61. 62. 63. 6) Hos. XIV. 2. 4. Rom. III. 24. Ephes. I. 7. 7) Luc. XIII. 3—5. Act. XVII. 30. 31. 8) Rom. VI. 23. Rom. V. 12. Mat. XII. 36. 9) Isa. LV. 7. Rom. VIII. 1. Isa. I. 16. 18. 10) Psal. XIX. 13. Luc. XIX. 8. 1 Tim. I. 13. 15. 11) Psal. LI. 4. 5. 7. 9. 14. Psal. XXXII. 5. 6. 12) Prov. XXVIII. 13. 1 Ioh. I. 9. 13) Iac. V. 16. Luc. XVII. 3. 4. Iosh. VII. 19. Psal. LI. per tot. 14) 2 Cor. II. 8.

CAP. XVI.

De bonis operibus.

§. 1.

Bona opera ea tantum sunt quae in verbo suo sancto praecepit Deus¹⁾; minime autem ea quae absque ulla illius auctoritate, sunt ab hominibus excogitata, sive e caeco zelo id factum fuerit, seu bonae intentionis praetextu quoviscunque²⁾.

§. 2.

Bona haec opera e conscientia mandatorum Dei praestita vitae veraeque fidei fructus sunt ac evidentiæ³⁾; per haec fideles gratitudinem suam manifestant⁴⁾, de salute certitudinem suam augent⁵⁾, fratres suos aedificant⁶⁾, Evangelii professionem ornant⁷⁾, obturant ora adversantibus⁸⁾, ac Deum denique glorificant⁹⁾, cuius opificium sunt in Iesu Christo ad haec creati¹⁰⁾, quo fructum habentes ad sanctimoniam, finem consequantur aeternam vitam¹¹⁾.

§. 3.

Quod bonis operibus idonei sint praestandis omnino id a spiritu Christi est, nullatenus autem e seipsis¹²⁾. Et quo eis praestandis pares fiant, praeter habitus gratiae iam infusos, eiusdem Spiritus sancti actualis porro requiritur influentia, qua nempe in iis operetur tum velle tum etiam efficere pro suo ipsius beneplacito¹³⁾: sed neque tamen iis proinde socordiae sese licet permittere; ac si nisi specialiter eos excitante Spiritu ad nulla pietatis officia praestanda tenerentur; verum sedulam debent navare operam suscitandae illi quae in iis est divinae gratiae¹⁴⁾.

§. 4.

Qui gradum obedientiae summum quidem in hac vita possibilem assequuntur, tantum abest ut supererogare quicquam possint ac plus praestare quam quod Deus requisiverit, ut multum sane subsidant infra illud, quod ex officio praestare obligantur¹⁵⁾.

1) Mic. VI. 8. Rom. XII. 2. Heb. XIII. 21. 2) Mat. XV. 9. Isa. XXIX. 13. 1 Pet. I. 18. Rom. X. 2. Ioh. XVI. 2. 1 Sam. XV. 21. 22. 23. 3) Iac. II. 18. 22. 4) Ps. CXVI. 12. 13. 1 Pet. II. 9. 5) 1 Ioh. II. 3. 5. 2 Pet. I. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 6) 2 Cor. IX. 2. Mat. V. 16. 7) Tit. II. 5. 9. 10. 11. 12. 1 Tim. VI. 1. 8) 1 Pet. II. 15. 9) 1 Petri II. 12. Phil. I. 11. Ioh. XV. 8. 10) Eph. II. 10. 11) Rom. VI. 22. 12) Ioh. XV. 4. 5. Exech. XXXVI. 26. 27. 13) Phil. II. 13. Phil. IV. 13. 2 Cor. III. 5. 14) Phil. II. 12. Heb. VI. 11. 12. 2 Pet. I. 3. 5. 10. 11. Isa. LXIV. 7. 2 Tim. I. 6. Act. XXVI. 6. 7. Iudae v. 20. 21. 15) Luc. XVII. 10. Neh. XIII. 22. Iob. IX. 1. 3. Gal. V. 17.

§. 5.

Peccatorum veniam, aut vitam aeternam de Deo mereri non valemus, ne optimis quidem operibus nostris; cum propter summam illam inter ea et futuram gloriam disparitatem; tum etiam propter infinitam distantiam quae inter nos ac Deum intercedit; cui nos per illa nec prodesse quicquam possumus, neque pro antecedentium peccatorum nostrorum debito satisfacere¹⁶⁾; verum cum quantum possumus fecerimus, non nisi quod debemus praestiterimus, ac servi inutiles futuri sumus¹⁷⁾; tum denique quoniam a spiritu Dei in quantum bona sunt proficiscuntur¹⁸⁾, ita vero sunt coinquinata, tantumque imperfectionis ac infirmitas admistum habent, prout a nobis efficiuntur, ut strictum Dei iudicium non sint ferendo¹⁹⁾.

§. 6.

Nihilominus tamen acceptis in gratiam per Christum fidelium personis, eorum etiam opera bona per eundem accepta sunt²⁰⁾; non quod in hac vita sint omnis culpa prorsus immunia, quaeque in conspectu Dei nullam reprehensionem mereantur²¹⁾; verum quod illa respiciens in filio suo Deus, quod sincerum est, utcumque multis infirmitatibus ac imperfectionibus involutum, acceptare dignetur ac remunerari²²⁾.

§. 7.

Opera nondum regenitorum, licet, quoad materiam praecepto divino conformia esse possint, sibi quaeque ipsis et aliis item utilia²³⁾; cum tamen neque a corde profluant per fidem depurato²⁴⁾, nec secundum verbum eo quo par est praestentur modo²⁵⁾, sed neque ad finem debitum, Dei nempe gloriam, destinantur²⁶⁾; sunt proinde peccata, nec Deo grata esse possunt, nec reddere quenquam valent idoneum ad gratiam a Deo recipiendum²⁷⁾. Eiusmodi tamen operum neglectu, gravius quidem illi peccant Deumque offendunt vehementius²⁸⁾.

16) Rom. III. 20. Rom. IV. 2. 4. 6. Eph. II. 8. 9. Tit. III. 5. 6. 7. Rom. VIII. 18. Psal. XVI. 2. Iob. XXII. 2. 3. Iob. XXXV. 7. 8.
 17) Luc. XVII. 10. 18) Gal. V. 22. 23. 19) Isa. LXIV. 6. Gal. V. 17. Rom. VII. 15. 18. Psal. CXLIII. 2. Psal. CXXX. 3. 20) Eph. I. 6. 1 Pet. II. 5. Exod. XXVIII. 38. Gen. IV. 4. cum Heb. XI. 4. 21) Iob. IX. 20. Psal. CXLIII. 2. 22) Heb. XIII. 20. 21. 2 Cor. VIII. 12. Heb. VI. 10. Matth. XXV. 21. 23. 23) 2 Reg. X. 30. 31. 1 Reg. XXI. 27. 29. Phil. I. 15. 16. 18. 24) Gen. IV. 5. cum Heb. XI. 4. Heb. XI. 6. 25) 1 Cor. XIII. 3. Isa. I. 12. 26) Mat. VI. 2. 5. 16. 27) Hag. II. 14. Tit. I. 15. Amos V. 21. 22. Hos. I. 4. Rom. IX. 16. Tit. III. 5. 28) Psal. XIV. 4. Psal. XXXVI. 3. Iob. XXI. 14. 15. Mat. XXV. 41. 42. 43. 45. Mat. XXIII. 23.

CAP. XVII.

De perseverantia Sanctorum.

§. 1.

QUotquot Deus in dilecto suo accepit, vocavit efficaciter ac per Spiritum suum sanctificavit, non possunt illi statu gratiae aut finaliter excidere aut totaliter; verum in eo ad finem usque certo perseverabunt, ac salutem aeternam consequentur¹⁾.

§. 2.

Haec autem sanctorum perseverantia, non pendet a libero ipsorum arbitrio, verum a decreti electionis immutabilitate, (quod ex amore Dei Patris fluxit, gratuito illo ac immutabili²⁾) a meriti Iesu Christi ac intercessionis efficacia³⁾, a Spiritus et seminis Dei in iis permansione⁴⁾; a natura denique foederis gratiae⁵⁾; e quibus omnibus etiam emergit certitudo eiusdem et infallibilitas⁶⁾.

§. 3.

Nihilo tamen minus fieri potest ut iidem illi, qua Satanae mundique tentatione, qua manentis adhuc in iis corruptionis praevalentia, et neglectu mediorum conservationis suae, in peccata gravia incidant⁷⁾, in eisque ad tempus commorentur⁸⁾; unde iram Dei sibi ipsis contrahunt⁹⁾, eiusque Spiritum Sanctum contristant¹⁰⁾, gratias suas et consolationes quadantenus et quoad gradus nonnullos amittunt¹¹⁾, corda sibi habent indurata¹²⁾, et vulneratas conscientias¹³⁾; aliis nocumento sunt et offendiculo¹⁴⁾, sibi met ipsis denique accersunt iudicia Dei temporalia¹⁵⁾.

CAP. XVIII.

De certitudine gratiae et salutis.

§. 1.

QUamvis fieri potest ut hypocritae aliique homines non regniti spe vana falsisque (pro corruptae naturae more) opinionibus praesumptis, se decipiant, favorem Dei, statumque salutis sibi

1) Phil. I. 6. 2 Pet. I. 10. Ioh. X. 28. 29. 1 Ioh. III. 9. 1 Pet. I. 5. 9. 2) 2 Tim. II. 18. 19. Ier. XXXI. 3. 3) Heb. X. 10. 14. Heb. XIII. 20. 21. Heb. IX. 12. 13. 14. 15. Rom. VIII. 33. ad finem. Ioh. XVII. 11. 24. Luc. XXII. 32. Heb. VII. 25. 4) Ioh. XIV. 16. 17. 1 Ioh. II. 27. 1 Ioh. III. 9. 5) Ier. XXXII. 40. 6) Ioh. X. 28. 2 Thes. III. 3. 1 Ioh. II. 19. 7) Mat. XXVI. 70. 72. 74. 8) Psal. LI. titulo et vers. 14. 9) Isai. LXIV. 5. 7. 9. 2 Sam. XI. 27. 10) Eph. IV. 30. 11) Psal. LI. 8. 10. 12. Apoc. II. 4. Cant. V. 2. 3. 4. 6. 12) Isa. LXIII. 17. Marc. VI. 52. Marc. XVI. 14. 13) Psal. XXXII. 3. 4. Psal. LI. 8. 14) 2 Sam. XII. 14. 15) Psal. LXXXIX. 31. 32. 1 Cor. XI. 32.

falso arrogantes¹⁾; quae illorum spes peribit²⁾: qui tamen in Dominum Iesum vere credunt, eumque sincere diligunt, studentes coram ipso in omni bona conscientia ambulare; evadere possunt in hac vita certi se in statu gratiae esse constitutos³⁾; quin etiam laetari possunt spe gloriae Dei, quae quidem spes nunquam eos pudefaciet⁴⁾.

§. 2.

Haec certitudo non est persuasio mere coniecturalis et probabilis, innixa spe fallaci⁵⁾; verum infallibilis quaedam fidei certitudo, fundamentum habens divinam promissionum salutis veritatem⁶⁾; gratiarum, quibus promissiones illae fiunt internam evidentiam⁷⁾; testimonium denique spiritus adoptionis una cum spiritibus nostris testificantis nos esse filios Dei⁸⁾; qui quidem spiritus arrhabo est haereditatis nostrae, quo in diem redemptionis sigillamur⁹⁾.

§. 3.

Haec certitudo infallibilis, non ita spectat essentiam fidei, quin vere fidelis expectare quandoque diutius, et cum variis difficultatibus configere prius possit, quam illius compos fiat¹⁰⁾, verum poterit idem ordinariorum usu debito mediorum, absque revelatione ulla extraordinaria eam adipisci¹¹⁾, spiritu nempe quae Deus illi gratuito donaverit cognoscendi facultatem subministrante. Proindeque tenetur quisque, quo vocationem suam sibi et electionem certam faciat, omnem adhibere diligentiam¹²⁾, unde cor suum habeat pace et gaudio in spiritu sancto, in Deum amore et gratitudine, in actibus observantiae robore et alacritate dilatatum; qui certitudinis huius fructus proprii sunt ac genuini¹³⁾. Tantum abest ut homines inde ad omnem nequitiam discingantur¹⁴⁾.

§. 4.

Certitudo salutis vere fidelibus multifariam concuti potest et imminui imo et quandoque interrumpi; conservandi scilicet eam incuria; lapsu in peccatum aliquod insigne, quod conscientiam vul-

1) Iob. VIII. 13. 14. Mic. III. 11. Deut. XXIX. 19. Ioh. VIII. 41.
 2) Mat. VII. 22. 23. 3) 1 Ioh. II. 3. 1 Ioh. III. 14. 18. 19. 21. 24.
 1 Ioh. V. 13. 4) Rom. V. 2. 5. 5) Heb. VI. 11. 19. 6) Heb. VI. 17.
 18. 7) 2 Pet. I. 4. 5. 10. 11. 1 Ioh. II. 3. 1 Ioh. III. 14. 2 Cor. I. 12.
 8) Rom. VIII. 15. 16. 9) Eph. III. 13. 14. Eph. IV. 30. 2 Cor. I. 21. 22.
 10) 1 Ioh. V. 13. Isa. L. 10. Marc. IX. 24. Psal. LXXXIX. per
 totum. Psal. LXXVII. ad ver. 12. 11) 1 Cor. II. 12. 1 Ioh. IV. 13.
 Heb. VI. 11. 12. Eph. III. 17. 18. 19. 12) 2 Pet. I. 10. 13) Rom. V.
 1. 2. 5. Rom. XIV. 17. Rom. XV. 13. Eph. I. 3. 4. Psal. IV. 6. 7.
 Psal. I. 19. 32. 14) 1 Ioh. II. 1. 2. Rom. VI. 1. 2. Tit. II. 11. 12. 14.
 2 Cor. VII. 1. Rom. VIII. 1. 12. 1 Ioh. III. 2. 3. Psal. CXXX. 4.
 1 Ioh. I. 6. 7.

nerat, spiritumque contristat; tentatione aliqua vehementi ac subitanea; uti etiam Deo vultus sui lumen subducente, ac permitte ut vel illi qui ipsum timent in tenebris ambulent omni prorsus lumine viduati ¹⁵⁾: Nunquam tamen destituuntur penitus illo Dei semine vitaeque fidei. Christi illa fratrumque dilectione, ea sinceritate cordis et pietatis officia praestandi conscientia; unde per operationem spiritus eadem illa certitudo tempestive possit reviviscere ¹⁶⁾: quibusque interim ne prorsus in desperationem ruant suffulciuntur ¹⁷⁾.

CAP. XIX.

De Lege Dei.

§. 1.

DEus Adamo legem dedit ut foedus operum, quo cum illum ipsum tum posteros eius omnes, ad obedientiam personalem, integram, exquisitam simul et perpetuam obligavit, pollicitus vitam si observarent, violatoribus autem mortem interminatus; Eundemque potentia et viribus imbuunt, quibus par esset illam observando ¹⁾.

§. 2.

Lex ista post lapsum non desiit esse iustitiae regula perfectissima; quo etiam nomine a Deo est in monte Sinai tradita, tabulis duabus descripta, decem praeceptis comprehensa ²⁾; quorum quatuor prima officium nostrum erga Deum, sex autem reliqua nostrum erga homines officium complectuntur ³⁾.

§. 3.

Praeter autem hanc legem, quae moralis vulgo audit, visum est Deo ut populo Israelitico tanquam Ecclesiae minorenni leges daret ceremoniales instituta typica multifaria continentes; Partim de cultu, Christi gratias, actiones, perpetitiones ac beneficia praefigurantia ⁴⁾; partim autem de moralibus officiis institutiones varias exhibentia ⁵⁾. Quae leges ceremoniales omnes hodie sub novo instrumento sunt abrogatae ⁶⁾.

15) Cant. V. 2. 3. 6. Psal. LI. 8. 12. 14. Eph. IV. 30. 31. Psal. LXXVII. 1. ad 10. Mat. XXVI. 69. 70. 71. 72. Psal. XXXI. 22. Psal. LXXXVIII. per totum. Isa. L. 10. 16) 1 Iob. III. 9. Luc. XXII. 32. Iob. XIII. 15. Psal. LXXIII. 15. Psal. LI. 8. 12. Isa. L. 10. 17) Mic. VII. 7. 8. 9. Ier. XXXII. 40. Isa. LIV. 7. 8. 9. 10. Psal. XXII. 1. Psal. LXXXVIII. per totum. 1) Gen. I. 26. 27. cum Gen. II. 17. Rom. II. 14. 15. Rom. X. 5. Rom. V. 12. 19. Gal. III. 10. 12. Eccles. VII. 29. Iob. XXVIII. 28. 2) Iac. I. 25. Iac. II. 8. 10. 11. 12. Rom. XIII. 8. 9. Deut. V. 32. Deut. X. 4. Exod. XXXIV. 1. 3) Mat. XXII. 37. 38. 39. 40. 4) Heb. IX. cap. Heb. X. 1. Gal. IV. 1. 2. 3. Col. II. 17. 5) 1 Cor. V. 7. 2 Cor. VI. 17. Iudae v. 23. 6) Col. II. 14. 16. 17. Dan. IX. 27. Eph. II. 15. 16.

§. 4.

Iisdem etiam tanquam corpori politico leges multas dedit iudiciales, quae una cum istius populi politeia expirarunt, nullos hodie alios obligantes supra quod generalis et communis earum aequitas postularit⁷⁾.

§. 5.

Lex moralis omnes tam iustificatos quam alios quosvis perpetuo ligat ad obedientiam illi exhibendam⁸⁾; neque id quidem solummodo vi materiae quae in illa continetur, verum etiam virtute autoritatis eandem constituentis creatoris Dei⁹⁾; neque sane hoc eius vinculum in evangelio ulla ratione dissolvit Christus, verum idem plurimum confirmavit¹⁰⁾.

§. 6.

Quamvis vere fideles non sint sub lege tanquam sub operum foedere, unde aut iustificari possint aut condemnari¹¹⁾: Est tamen ea illis non minus quam aliis vehementer utilis, ut quae quum sit vitae norma, illos voluntatem divinam suumque officium edocendo dirigit simul et obligat ad consentaneae ambulandum¹²⁾; ipsisque patere facit naturae, cordis, vitaeque suae nefaria inquinamenta¹³⁾: adeo ut ad illam semet exigentes, cum peccati ulterius convinci, pro eodem humiliari, ac eiusdem odio inflammari possint¹⁴⁾; tum vero etiam ut perspicere possint evidentius quam plane necessarius eis Christus, quamque perfecta sit eiusdem obedientia¹⁵⁾. Verum ulterius etiam regentis ea utilis esse possit, in quantum nempe corruptiones eorum, peccata prohibendo coercet¹⁶⁾, graviter autem interminando indicat tum quid vel eorum peccata commeruerint, tum etiam quas ea propter in hac vita afflictiones expectare possint, utenque ab earum maledictione, quam lex minatur, liberentur¹⁷⁾. Quinetiam promissiones eius demonstrant iis obedientia Deo quam accepta sit et approbata; quasque illa praestita benedictiones¹⁸⁾ (licet non tanquam lege debitas ex operum foedere)¹⁹⁾ possint illi expectare. Adeo ut quod quis bonum praestet invitante lege, a malo autem abhorreat

7) Exod. XXI. cap. Exod. XXII. 1. ad 29. Gen. XLIX. 10. cum 1 Pet. II. 13. 14. Mat. V. 17. cum v. 38. 39. 1 Cor. IX. 8. 9. 10. 8) Rom. XIII. 8. 9. 10. Eph. VI. 2. 1 Ioh. II. 3. 4. 7. 8. 9) Iac. II. 10. 11. 10) Mat. V. 17. 18. 19. Iac. II. 8. Rom. III. 31. 11) Rom. VI. 14. Gal. II. 16. Gal. III. 13. Gal. IV. 4. 5. Act. XIII. 39. Rom. VIII. 1. 12) Rom. VII. 12. 22. 25. Psal. CXIX. 4. 5. 6. 1 Cor. XV. 19. Gal. V. 14. 16. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 13) Rom. VII. 7. Rom. III. 20. 14) Iac. 1. 23. 24. 25. Rom. VII. 9. 14. 24. 15) Gal. III. 24. Rom. VII. 24. 25. Rom. VIII. 3. 4. 16) Iac. II. 11. Psal. CXIX. 101. 104. 128. 17) Ezra IX. 13. 14. Psal. LXXXIX. 30. 31. 32. 33. 34. 18) Levit. XXVI. 1. ad 14. cum 2 Cor. VI. 16. Eph. VI. 2. 3. Psal. XXXVII. 11. cum Mat. V. 5. Psal. XIX. 11. 19) Gal. II. 16. Luc. XVII. 10.

lege deterritus, nullo prorsus argumento sit, eum sub lege esse, non vero sub gratia constitutum²⁰⁾).

§. 7.

Neque interim Legis usus isti iam memorati, Evangelii gratiae adversantur, sed cum eadem conspirant suaviter²¹⁾, voluntatem humanam ita subiugante ac imbuente Christi spiritu, ut idem illud praestare valeat spontanee ac alacriter, quod ab illa exigit voluntas Dei in lege sua revelata²²⁾).

CAP. XX.

De Libertate Christiana deque libertate Conscientiae.

§. 1.

Libertas quam Christus acquisivit fidelibus sub Evangelio in eo sita est, quod a reatu peccati, ab ira Dei condemnante, a legis Moralis maledictione immunes fiant¹⁾, quod a praesenti malo seculo, a dura Satanae servitute, dominioque peccati²⁾: ab afflictionum malo, ab aculeo mortis, a sepulchri victoria, ab aeterna denique damnatione³⁾ liberentur; Quodque libere eis liceat ad Deum accedere⁴⁾: eique non e metu servile, verum e filiali dilectione, promptoque animo praebere valeant obedientiam⁵⁾. Atque haec quidem omnia cum fidelibus sub lege habent communia⁶⁾. Verum sub Novo Testamento ulterius adhuc se extendit libertas Christiana; in quantum nempe Legis ceremonialis iugo, cui subiecta erat Ecclesia Iudaica, eximuntur⁷⁾; maioremque confidentiam ad thronum gratiae accedendi⁸⁾, sed et effusiores gratuiti Spiritus Dei communicationem sunt consecuti, quam ordinarie sub Lege fideles participarunt⁹⁾.

§. 2.

Deus solus Dominus est conscientiae¹⁰⁾, quam certe exemit doctrinis et mandatis hominum, ubi aut verbo eius adversantur, aut in rebus fidei et cultus quicquam ei superaddunt¹¹⁾. Unde qui eiusmodi aut doctrinas credunt, aut mandatis obtemperant, quasi

20) Rom. VI. 12. 14. 1 Pet. III. 8. 9. 10. 11. 12. cum Psal. XXXIV. 12. 13. 14. 15. 16. Heb. XII. 28. 29. 21) Gal. III. 21. 22) Ezech. XXXVI. 27. Heb. VIII. 10. cum. Ier. XXXI. 33. 1) Tit. II. 14. 1 Thess. I. 10. Gal. III. 13. 2) Gal. I. 4. Col. I. 13. Act. XXVI. 18. Rom. VI. 14. 3) Rom. VIII. 28. Psal. CXIX. 71. 1 Cor. XV. 54. 55. 56. 57. Rom. VIII. 1. 4) Rom. V. 1. 2. Rom. VIII. 14. 15. 5) 1 Ioh. IV. 18. 6) Gal. III. 9. 14. 7) Gal. IV. 1. 2. 3. 6. 7. Gal. V. 1. Act. XV. 10. 11. 8) Heb. IV. 14. 16. Heb. X. 19. 20. 21. 22. 9) Ioh. VII. 38. 39. 2 Cor. III. 13. 17. 18. 10) Iac. IV. 12. Rom. XIV. 4. 11) Act. IV. 19. Act. V. 29. 1 Cor. VII. 23. Mat. XXIII. 8. 9. 10. 2 Cor. I. 24. Mat. XV. 9.

ad id ex conscientia teneantur, veram ii conscientiae libertatem produnt¹²). Qui autem vel fidem implicitam, vel obedientiam absolutam caecamque exigunt, nae illi id agunt, ut cum conscientiae, tum rationis etiam destruant libertatem¹³).

§. 3.

Qui sub praetextu Christianae libertatis, cuivis aut cupiditati indulgent aut peccato assuescunt, eo ipso libertatis Christianae finem corrumpunt; nempe ut ■ manibus inimicorum nostrorum liberati, Domino in sanctimonia et iustitia coram ipso omnibus diebus vitae nostrae absque metu serviamus¹⁴).

§. 4.

Quoniam vero potestates quas Deus ordinavit, et libertas quam acquisivit Christus non in eum finem a Deo destinatae sunt ut se mutuo perimant, verum ut se sustentent ac conservent invicem; Qui itaque sub libertatis Christianae praetextu potestati cuivis legitimae, (civilis sit sive Ecclesiastica) aut legitimo eiusdem exercitio contraiverint, ordinationi divinae resistere censendi sunt¹⁵), Quique vel eiusmodi opiniones publicaverint, praxesve defenderint, quae lumini naturae, aut religionis Christianae de fide, de cultu, aut moribus principiis notis, aut pietatis denique vi ac efficaciae adversantur; vel eiusmodi opiniones praxesve erroneas, quae aut sua natura aut publicationis defensionisve modo, externae paci ac eutaxiae; quas in Ecclesia sua stabilivit Christus, perniciem minitantur; omnino licitum est tum ab iis facti rationem reposcere, tum in eos qua censuris Ecclesiasticis¹⁶), qua civilis magistratus potestate animadvertere¹⁷).

CAP. XXI.

De cultu religioso et de Sabbato.

§. 1.

Constat quidem naturae lumine esse Deum qui in universa Primatum obtinet ac absolutum Dominium, eundemque bonum esse

12) Col. II. 20. 22. 23. Gal. I. 10. Gal. II. 4. 5. Gal. V. 1. 13) Rom. X. 17. Rom. XIV. 23. Isa. VIII. 20. Act. XVII. 11. Ioh. IV. 22. Hos. V. 11. Apoc. XIII. 12. 16. 17. Ier. VIII. 9. 14) Gal. V. 13. 1 Pet. II. 16. 2 Pet. II. 19. Ioh. VIII. 34. Luc. I. 74. 75. 15) Mat. XII. 25. 1 Pet. II. 13. 14. 16. Rom. XIII. 1. ad 8. Heb. XIII. 17. 16) Rom. I. 32. cum 1 Cor. V. 5. 11. 13. 2 Ioh. v. 10. 1 et 2 Thess. III. 1. et 1 Tim. VI. 3. 5. et Tit. I. 10. 11. 13. et Tit. III. 10. cum Matth. XVIII. 15. 16. 17. 1 Tim. I. 19. 20. Apoc. II. 2. 14. 15. 20. Apoc. III. 9. 17) Deut. XIII. 6. ad 12. Rom. XIII. 3. 4. cum 2 Ioh. v. 10. 11. Ezra VII. 23. 25. 26. 27. 28. Apoc. XVII. 12. 16. 17. Neh. XIII. 15. 17. 21. 22. 25. 30. 2 Reg. XXIII. 5. 6. 9. 20. 21. 2 Chron. XXXIV. 33. 2 Chron. XV. 12. 13. 16. Dan. III. 29. 1 Tim. II. 2. Isa. XLIX. 23. Zech. XIII. 2. 3.

ac omnibus beneficium, proindeque toto corde, tota anima, totisque viribus timendum esse et diligendum, laudandum ac invocandum, eique fidendum esse ac serviendum¹⁾. At rationem verum Deum colendi acceptabilem ipse instituit, itaque voluntate sua revelata definivit, ut coli non debeat secundum imaginationes ac inventa hominum, aut suggestiones Satanae, sub specie quavis visibili, aut alia via quaviscunque quam scriptura sacra non praescripsit²⁾.

§. 2.

Cultus religiosus Deo Patri Filio et Spiritui sancto, eique soli est exhibendus³⁾, non angelis, non sanctis, neque alii cuivis creaturae⁴⁾, nec ipsi Deo quidem post lapsum citra Mediatorem, aut quidem per Mediatorem alium quam Iesum Christum⁵⁾.

§. 3.

Supplicationem cum gratiarum actione, quae est inter partes praecipuas divini cultus⁶⁾, Deus fieri iubet ab hominibus universis⁷⁾; quae, quo Deo grata sit et accepta, est in nomine Filii⁸⁾, subsidio spiritus eius⁹⁾, et secundum ipsius voluntatem¹⁰⁾, cum intellectu, reverentia, humilitate, fervore, fide, amore, ac perseverantia offerenda¹¹⁾; et quidem, si vocalis sit, in lingua nota est efferenda¹²⁾.

§. 4.

Preces pro rebus non nisi licitis sunt faciendae¹³⁾, pro hominibus autem cuiuscunque generis, vivis scilicet, aut etiam victuris aliquando¹⁴⁾; pro mortuis autem neutiquam¹⁵⁾; sed neque pro iis, de quibus constare possit eos peccatum ad mortem perpetrasse¹⁶⁾.

§. 5.

Scripturarum lectio cum timore pio¹⁷⁾; verbi praedicatio solida¹⁸⁾, eiusdemque auditio religiosa ex obedientia erga Deum, cum intellectu, fide et reverentia¹⁹⁾; Psalmorum cum gratia in

1) Rom. I. 20. Act. XVII. 24. Psal. CXIX. 68. Ier. X. 7. Psal. XXXI. 23. Psal. XVIII. 3. Rom. X. 12. Psal. LXII. 8. Ios. XXIV. 14. Marc. XII. 33. 2) Dent. XII. 32. Mat. XV. 9. Act. XVII. 25. Mat. IV. 9. 10. Dent. IV. 15. ad 20. Exod. XX. 4. 5. 6. Col. II. 23. 3) Mat. IV. 10. cum Ioh. V. 23. et 2 Cor. XIII. 14. 4) Col. II. 18. Apoc. XIX. 10. Rom. I. 25. 5) Ioh. XIV. 6. 1 Tim. II. 5. Eph. II. 18. Col. III. 17. 6) Phil. IV. 6. 7) Psal. LXV. 2. 8) Ioh. XIV. 13. 14. 1 Pet. II. 5. 9) Rom. VIII. 26. 10) 1 Ioh. V. 14. 11) Psal. XLVII. 7. Eccles. V. 1. 2. Heb. XII. 28. Gen. XVIII. 27. Iac. V. 16. Iac. I. 6. 7. Marc. XI. 24. Mat. VI. 12. 14. 15. Col. IV. 2. Eph. VI. 18. 12) 1 Cor. XIV. 14. 13) 1 Ioh. V. 14. 14) 1 Tim. II. 1. 2. Ioh. XVII. 20. 2 Sam. VII. 29. Ruth. IV. 12. 15) 2 Sam. XII. 21. 22. 23. cum Luc. XVI. 25. 26. Apoc. XIV. 13. 16) 1 Ioh. V. 16. 17) Act. XV. 21. Apoc. I. 3. 18) 2 Tim. IV. 2. 19) Iac. I. 12. Act. X. 33. Mat. XIII. 19. Heb. IV. 2. Isa. LXVI. 2.

corde cantatio²⁰⁾, prout etiam Sacramentorum, quae Christus instituit, debita administratio, et participatio digna, sunt divini cultus religiosi partes, et quidem ordinarii²¹⁾. Religiosa insuper iuramenta²²⁾, vota²³⁾; solennia ieiunia²⁴⁾, solennesque gratiarum actiones, pro varietate eventuum²⁵⁾ suo quaeque tempore ac opportunitate sancte quidem ac religiose sunt adhibenda²⁶⁾).

§. 6.

Hodie sub evangelio neque preces, nec ulla pars alia religiosi cultus ita cuivis alligatur loco in quo praestetur aut versus quem dirigatur²⁷⁾, ut inde gratior evadat et acceptior; verum ubique Deus colendus est²⁸⁾ in spiritu ac veritate²⁹⁾; quotidie³⁰⁾ quidem inter privatos parietes a quavis familia³¹⁾, ut etiam a quolibet seorsim in secreto³²⁾; at solenniter magis in conventibus publicis, qui certe quoties eo nos Deus vocat, seu verbo suo seu providentia, non sunt vel ex incuria vel obstinatione animi aut negligendi aut deserendi³³⁾).

§. 7.

Quemadmodum est de lege naturae ut indefinite portio quaedam temporis idonea divino cultui celebrando seiuncta sit ac assignata; ita in verbo suo Deus (praecepto morali, positivo ac perpetuo, homines omnes cuiuscunque fuerint seculi obligante) speciatim e septenis quibusque diebus diem unum in Sabbatum designavit, sancte sibi observandum³⁴⁾. Quod quidem ab orbe condito ad resurrectionem usque Christi dies ultimus erat in septimana; deinde autem a Christi resurrectione in septimanae diem primum transferebatur³⁵⁾; qui quidem in Scriptura *Dies Dominicus*³⁶⁾ nuncupatur, estque perpetuo ad finem mundi tanquam Sabbatum Christianum celebrandus³⁷⁾.

§. 8.

Tunc autem hoc Sabbatum Deo sancte celebratur, quum post corda rite praeparata, et compositas suas res mundanas, homines non solum a suis ipsorum operibus, dictis, cogitatis; (quae circa

20) Col. III. 16. Eph. V. 19. Iac. V. 13. 21) Mat. XXVIII. 19. 1 Cor. XI. 23. ad 29. Act. II. 42. 22) Dent. VI. 13. cum. Neh. X. 29. 23) Isa. XIX. 21. cum Eccles. V. 4. 5. 24) Ioel II. 12. Ester IV. 16. Matth. IX. 15. 1 Cor. VII. 5. 25) Psal. CVII. per totum. Ester IX. 22. 26) Heb. XII. 28. 27) Ioh. IV. 21. 28) Mal. I. 11. 1 Tim. II. 8. 29) Ioh. IV. 23. 24. 30) Matth. VI. 11. 31) Ier. X. 25. Dent. VI. 6. 7. Iob. I. 5. 2 Sam. VI. 18. 20. 1 Pet. III. 3. 7. Act. X. 2. 32) Matth. VI. 6. Eph. VI. 18. 33) Isa. LVI. 6. 7. Heb. X. 25. Prov. I. 20. 21. 24. Prov. VIII. 34. Act. XIII. 42. Luc. IV. 16. Act. II. 42. 34) Exod. XX. 8. 10. 11. Isa. LVI. 2. 4. 6. 7. 35) Gen. II. 2. 3. 1 Cor. XVI. 1. 2. Act. XX. 7. 36) Apoc. I. 10. 37) Exod. XX. 8. 10. cum. Matth. V. 17. 18.

illas exerceri solent) a recreationibus etiam ludicris quietem sanctam toto observant die³⁸⁾; verum etiam in exercitiis divini cultus publicis privatisque, ac in officiis necessitatis et misericordiae toto illo tempore occupantur³⁹⁾.

CAP. XXII.

De Iuramentis, votisque licitis.

§. 1.

Iuramentum licitum est pars cultus religiosi¹⁾, qua (occasione iusta oblata) qui iurat, Deum, de eo quod asserit aut promittit, solenni modo testatur; eundemque appellat se secundum illius quod iurat veritatem aut falsitatem iudicaturum²⁾.

§. 2.

Per solum Dei nomen iurare debent homines, quod quidem cum omni timore sancto ac reverentia est inibi usurpandum³⁾. Proindeque per nomen illud gloriosum ac tremendum iurare leviter, aut temere, vel etiam omnino iurare per rem aliam quamviscunque, sceleratum est et quam maxime perhorrescendum⁴⁾. Veruntamen sicut in rebus maioris ponderis et momenti secundum verbum Dei licitum est iusiurandum non minus quidem sub Novo quam sub Vetere Testamento⁵⁾: ita sane iusiurandum licitum, auctoritate legitima si exigatur, non est in rebus eiusmodi declinandum⁶⁾.

§. 3.

Quicumque iuramentum praestat eum pondus actionis tam solennis rite secum perpendere oportet, atque iuratum de nullo asseverare quod verum esse non habeat sibi persuasissimum⁷⁾. Neque licet cuivis ad agendum quicquam obstringere semet iureiurando, nisi quod revera bonum iustumque est, quod ille eiusmodi esse credit, quodque ipse praestare potest statuitque⁸⁾. Veruntamen de re bona iustaque iusiurandum, legitima auctoritate si exigatur, peccat ille qui detrectat⁹⁾.

§. 4.

Iuramentum praestandum est sensu verborum vulgari quidem ac manifesto, sine aequivocatione aut reservatione mentali qua-

38) Exod. XX. 8. Exod. XVI. 23. 25. 26. 29. 30. Exod. XXXI. 15. 16. 17. Isa. LVIII. 13. Nehem. XIII. 15. 16. 17. 18. 19. 21. 22. 39) Isa. LVIII. 13. Mat. XII. 1. ad. 13. 1) Deut. X. 20. 2) Exod. XX. 7. Levit. XIX. 12. 2 Cor. I. 23. 2 Chron. VI. 22. 23. 3) Deut. VI. 13. 4) Exod. XX. 7. Ier. V. 7. Mat. V. 34. 37. Iac. V. 12. 5) Heb. VI. 16. 2 Cor. I. 23. Isa. LXV. 16. 6) 1 Reg. VIII. 31. Neh. XIII. 25. Ezrae X. 5. 7) Exod. XX. 7. Ier. IV. 2. 8) Gen. XXIV. 2. 3. 5. 6. 8. 9. 9) Num. V. 19. 21. Neh. V. 12. Exod. XXII. 7. 8. 9. 10. 11.

viscunque¹⁰⁾. Ad peccandum quenquam obligare nequit, verum in re qualibet cui abest peccatum, qui semel illud praestitit, adimplere tenetur, vel etiam cum damno suo; neque sane licet, quamvis haereticis datum aut infidelibus, violare¹²⁾).

§. 5.

Votum, naturae consimilis est cum iuramento promissorio, parique debet tum religione nuncupari tum fide persolvi¹³⁾).

§. 6.

Non est ulli creaturae, sed Deo soli nuncupandum¹⁴⁾, et quo gratum illi esse possit acceptumque, est quidem lubenter, e fide, officiique nostri conscientia suscipiendum, vel gratitudinis nostrae ob accepta beneficia testandae causa, vel boni alicuius, quo indigemus, consequendi; per hoc autem nosmet ad officia necessaria arctius obligamus; vel etiam ad res alias quatenus quidem et quamdiu istis subserviunt¹⁵⁾).

§. 7.

Nemini quicquam vovere licet se acturum, quod aut verbo Dei prohibetur; aut officium aliquod inibi praeceptum impediret, quodve non est in voventis potestate, et cui praestando vires illi Deus non est pollicitus¹⁶⁾. Unde Pontificiorum illa de perpetuo coelibatu, de paupertate, deque obedientia regulari vota Monastica, tantum abest ut perfectionis gradus sint sublimiores, ut superstitionis plane sint ac peccati laquei, quibus nulli unquam Christiano semetipsum licet implicare¹⁷⁾).

CAP. XXIII.

De Magistratu Civili.

§. 1.

Supremus totius Mundi Rex ac Dominus Deus, Magistratus Civiles ordinavit qui vices eius gerant supra populum ad suam ipsius gloriam, ac bonum publicum; in quem finem eosdem armavit potestate gladii, propter bonorum quidem animationem ac tutamen, animadversionem autem in maleficos¹⁾).

10) Ier. IV. 2. Psal. XXIV. 4. 11) 1 Sam. XXV. 22. 32. 33. 34. Psal. XV. 4. 12) Ezech. XVII. 16. 18. 19. Iosh. IX. 18. 19. cum 2 Sam. XXI. 1. 13) Isa. XIX. 21. Eccles. V. 4. 5. 6. Psal. LXI. 8. Psal. LXVI. 13. 14. 14) Psal. LXXXVI. 11. Ier. XLIV. 25. 26. 15) Deut. XXIII. 21. 22. 23. Psal. L. 14. Gen. XXVIII. 20. 21. 22. 1 Sam. I. 11. Psal. LXVI. 13. 14. Psal. CXXXII. 2. 3. 4. 5. 16) Act. XXIII. 12. 14. Marc. VI. 26. Num. XXX. 5. 8. 12. 13. 17) Matth. XIX. 11. 12. 1 Cor. VII. 2. 9. Eph. IV. 28. 1 Pet. IV. 2. 1 Cor. VII. 23. 1) Rom. XIII. 1. 2. 3. 4. 1 Pet. II. 13. 14.

§. 2.

Christianis, quoties ad id vocantur, Magistratus munus et suscipere licet et exequi²⁾; in quo quidem gerendo, ut pietatem praecipue, iustitiam, ac pacem secundum salubres cuiusque Rei-publicae leges tueri debent³⁾, ita quo illum finem consequantur, licitum est iis vel hodie sub Novo Testamento in causis iustis ac necessariis bellum gerere⁴⁾.

§. 3.

Magistratui Civili verbi et sacramentorum administrationem, aut clavium regni coelorum potestatem assumere sibi non est licitum⁵⁾: nihilo tamen minus et iure potest ille, eique incumbit providere ut Ecclesiae unitas ac tranquillitas conservetur, ut veritas Dei pura et integra custodiatur, ut supprimantur blasphemiae omnes, haeresesque, ut in cultu ac disciplina omnes corruptelae ac abusus aut praecaveantur aut reformentur, omnia denique instituta divina, ut rite statuminentur, administrentur, observentur⁶⁾. Quae omnia quo melius praestare possit, potestatem habet tum Synodos convocandi, tum ut ipsis intersit, prospiciatque, ut quicquid in iis transigatur sit menti divinae consentaneum⁷⁾.

§. 4.

Debet populus pro Magistratibus preces fundere⁸⁾, personas eorum honore prosequi⁹⁾, tributa aliaque eis debita persolvere¹⁰⁾, obtemperare licitis eorum mandatis, ac propter conscientiam subiici illorum auctoritati¹¹⁾; quae si iusta sit ac legitima, non eam illorum infidelitas, non religio diversa cassam reddit, neque populum liberat a debitae illis obedientiae praestatione¹²⁾, qua viri quidem Ecclesiastici non eximuntur¹³⁾, multo minus in ipsos magistratus, intra ditionem suam, aut ex eorum populo quemvis potestatem ullam habet aut iurisdictionem Papa Romanus, minime vero omnium vita illos aut principatu exuendi, si ipse scilicet eos haereticos esse iudicaverit, vel etiam alio praetextu quoviscunque¹⁴⁾.

2) Prov. VIII. 15. 16. Rom. XIII. 1. 2. 4. 3) Psal. II. 10. 11. 12. 1 Tim. II. 2. Psal. LXXXII. 3. 4. 2 Sam. XXIII. 3. 1 Pet. II. 13. 4) Luc. III. 14. Rom. XIII. 4. Mat. VIII. 9. 10. Act. X. 1. 2. Apoc. XVII. 14. 16. 5) 2 Chron. XXVI. 18. cum Mat. XVIII. 17. et Mat. XVI. 19. 1 Cor. XII. 28. 29. Eph. IV. 11. 12. 1 Cor. IV. 1. 2. Rom. X. 15. Heb. V. 4. 6) Isa. XLIX. 23. Psal. CXXII. 9. Ezra VII. 23. 25. 26. 27. 28. Lev. XXIV. 16. Deut. XIII. 5. 6. 12. 2 Reg. XVIII. 4. 1 Chron. XIII. 1. ad 9. 2 Reg. XXIII. 1. ad 26. 2 Chron. XXXIV. 33. 2 Chron. XV. 12. 13. 7) 2 Chron. XIX. 8. 9. 10. 11. 2 Chron. XXIX. XXX. cap. Matt. II. 4. 5. 8) 1 Tim. II. 1. 2. 9) 1 Pet. II. 17. 10) Rom. XIII. 6. 7. 11) Rom. XIII. 5. Tit. III. 1. 12) 1 Pet. II. 13. 14. 16. 13) Rom. XIII. 1. 1 Reg. II. 35. Act. XXV. 9. 10. 11. 2 Pet. II. 1. 10. 11. Iudae v. 8. 9. 10. 11. 14) 2 Thess. II. 4. Apoc. XIII. 15. 16. 17.

CAP. XXIV.

De Coniugio et Divortio.

§. 1.

Coniugium inter unum virum ac faeminam unam contrahi debet; neque viro ulli uxores plures, nec ulli faeminae ultra unum maritum eodem tempore habere licet¹⁾.

§. 2.

Coniugium erat institutum, cum propter mariti uxorisque auxilium mutuum²⁾, tum propter humani generis prole legitima, Ecclesiaeque sancto semine incrementum³⁾, tum vero etiam ad impudicitiam declinandam⁴⁾.

§. 3.

Matrimonio iungi cuivis hominum generi licitum est, qui consensum suum praebere valent cum iudicio⁵⁾; Veruntamen solum in Domino connubia inire debent Christiani⁶⁾; proindeque quotquot religionem veram reformatamque profitentur, non debent Infidelibus, Papistis, aut aliis quibuscunque idololatriis connubio sociari; neque sane debent qui pii sunt impari iugo copulari, coniugium cum illis contrahendo qui aut improbitate vitae sunt notabiles, aut damnabiles tuentur haereses⁷⁾.

§. 4.

Connubia intra consanguinitatis affinitatisque gradus in verbo Dei vetitos iniri non est licitum⁸⁾; neque possunt eiusmodi incesta coniugia quavis aut humana lege, aut consensione partium fieri legitima, adeo ut personis illis ad instar mariti et uxoris liceat unquam cohabitare⁹⁾. Non licet viro e cognatione uxoris suae ducere, quam si aequè seipsum attingeret sanguine, ducere non liceret; sicuti nec foeminae licet viro nubere a mariti sui sanguine minus, quam a suo liceret, alieno¹⁰⁾.

§. 5.

Adulterium aut scortatio si admittatur post sponsalia, ac ante coniugium detegatur, personae innocenti iustam praebet occasionem

1) Gen. II. 24. Mat. XIX. 5. 6. Prov. II. 17. 2) Gen. II. 18.
3) Mal. II. 15. 4) 1 Cor. VII. 2. 9. 5) Heb. XIII. 4. 1 Tim. IV.
3. 1 Cor. VII. 36. 37. 38. Gen. XXIV. 57. 58. 6) 1 Cor. VII. 39.
7) Gen. XXXIV. 14. Exod. XXXIV. 16. Deut. VII. 3. 4. 1 Reg. XI.
4. Nehem. XIII. 25. 26. 27. Mal. II. 11. 12. 2 Cor. VI. 14. 8) Le-
vit. XVIII. cap. 1 Cor. V. 1. Amo. II. 7. 9) Marc. VI. 18. Levit.
XVIII. 24. 25. 26. 27. 28. 10) Levit. XX. 19. 20. 21.

contractum illum dissolvendi¹¹⁾; quod si adulterium post coniugium admittatur, licebit parti innocenti divortium lege postulare ac obtinere¹²⁾; atque quidem post factum divortium coniugio alteri sociari, perinde acsi mortua esset persona illa quae coniugii fidem violabat¹³⁾.

§. 6.

Quamvis ea sit hominis corruptio ut proclivis sit ad excogitandum argumenta, indebite illos quos Deus connubio iunxit dissociandi; nihilominus tamen extra adulterium ac desertionem ita obstinatum, ut cui nullo remedio, nec ab Ecclesia nec a Magistratu civili subveniri possit, sufficiens causa nulla esse potest coniugii vinculum dissolvendi¹⁴⁾. Atque hac quidem in re procedendi ordo publicus et regularis est observandus, nec personae illae, quarum ius agitur, sunt suo arbitrio iudiciove in causa propria permittendae¹⁵⁾.

CAP. XXV.

De Ecclesia.

§. 1.

Catholica sive Universalis Ecclesia ea quae est invisibilis constat e toto electorum numero, quotquot fuerunt, sunt, aut erunt unquam in unum collecti, sub Christo eiusdem Capite; estque sponsa, corpus ac plenitudo eius qui implet omnia in omnibus¹⁾.

§. 2.

Ecclesia visibilis, (quae etiam sub Evangelio, Catholica est et universalis, non autem unius gentis finibus, ut pridem sub lege, circumscripta) ex iis omnibus constat, undecunque terrarum sint, qui veram religionem profitentur²⁾, una cum eorundem liberis³⁾; estque Regnum Domini Iesu Christi⁴⁾, Domus et familia Dei⁵⁾, extra quam quidem ordinarie fieri nequit ut quivis salutem consequatur⁶⁾.

§. 3.

Catholicae huic Ecclesiae visibili dedit Christus ministrorum ordinem, oracula, ac instituta Dei ad sanctos usque ad finem

11) Mat. I. 18. 19. 20. 12) Mat. V. 31. 32. 13) Mat. XIX. 9. Rom. VII. 2. 3. 14) Mat. XIX. 8. 9. 1 Cor. VII. 15. Mat. XIX. 6. 15) Dent. XXIV. 1. 2. 3. 4. 1) Eph. I. 10. 22. 23. Eph. V. 23. 27. 32. Col. I. 18. 2) 1 Cor. I. 2. 1 Cor. XII. 12. 13. Psal. II. 8. Apoc. VII. 9. Rom. XV. 9. 10. 11. 12. 3) 1 Cor. VII. 14. Act. II. 39. Ezech. XVI. 20. 21. Rom. XI. 16. Gen. III. 15. Gen. XVII. 7. 4) Mat. XIII. 47. Isa. IX. 7. 5) Eph. II. 19. Eph. III. 15. 6) Act. II. 47.

mundi in hac vita colligendos simul et perficiendos; in quem finem praesentia sua, spirituque secundum ipsius promissionem, eadem reddit efficacia⁷⁾).

§. 4.

Ecclesia haec Catholica extitit quandoque magis quandoque minus visibilis⁸⁾. Ecclesiae autem particulares (quae sunt illius membra) eo magis minusve purae sunt, quo maiori aut minori cum puritate in iis docetur excipiturque Evangelii doctrina, administrantur divina instituta, cultusque publicus celebratur⁹⁾.

§. 5.

Purissimae omnium quae in terris sunt Ecclesiae, cum mixturae tum etiam errori sunt obnoxiae¹⁰⁾, eoque autem nonnullae degenerarunt, ut ex Ecclesiis Christi factae demum sint ipsius Satanae Synagogae¹¹⁾; nihilominus tamen nunquam deerit in terris Ecclesia, quae Deum colat secundum ipsius voluntatem¹²⁾.

§. 6.

Ecclesiae caput extra unum Dominum Iesum Christum nullum est¹³⁾; nec ullo sensu caput eius esse potest Papa Romanus, qui est insignis ille Antichristus, homo ille peccati et perditionis filius; in Ecclesia semet efferens adversus Christum, et supra quicquid dicitur Deus¹⁴⁾.

CAP. XXVI.

De Communione Sanctorum.

§. I.

Sancti omnes, qui capiti suo Iesu Christo per Spiritum eius ac per fidem uniuntur, gratiarum eius, perpeccionum, mortis, resurrectionis ac gloriae eius habent communionem¹⁾; atque inde etiam amore coniuncti sibimet invicem mutuam donorum suorum gratiarumque societatem quandam ineunt²⁾, ac ad eiusmodi officia praestanda publica et privata obligantur, quae ad mutuum eorum

7) 1 Cor. XII. 28. Eph. IV. 11. 12. 13. Mat. XXVIII. 19. 20. Isa. LIX. 21. 8) Rom. XI. 3. 4. Apoc. XII. 6. 14. 9) Apoc. II. III. cap. 1 Cor. V. 6. 7. 10) 1 Cor. XIII. 12. Apoc. II. III. cap. Mat. XIII. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 47. 11) Apoc. XVIII. 2. Rom. XI. 18. 19. 20. 21. 22. 12) Mat. XVI. 18. Psal. LXXII. 17. Psal. CII. 28. Mat. XXVIII. 19. 20. 13) Col. I. 18. Eph. I. 22. 14) Matth. XXIII. 8. 9. 10. 2 Thess. II. 3. 4. 8. 9. Apoc. XIII. 6. 1) 1 Ioh. I. 3. Eph. III. 16. 17. 18. 19. Ioh. 1. 16. Eph. II. 5. 6. Phil. III. 10. Rom. VI. 5. 6. 2 Tim. II. 12. 2) Eph. IV. 15. 16. 1 Cor. XII. 7. 1 Cor. III. 21. 22. 23. Col. II. 19.

bonum conducant, cum quoad internum tum etiam quoad exter-
num hominem³⁾).

§. 2.

Qui sanctos sese profitentur, sanctam illi societatem et com-
munionem inire tenentur et conservare, cum in divino cultu, tum
alia officia spiritualia praestando, quae ad mutuam eorum aedifica-
tionem conferre possint⁴⁾; Quin etiam porro sublevando se mu-
tuo in rebus externis, pro ratione cuiusque vel facultatum vel
indigentiae. Quae quidem communio, prout opportunitatem Deus
obtulerit, est ad eos omnes, qui ubivis locorum Domini Iesu no-
men invocant, extendenda⁵⁾).

§. 3.

Haec autem communio qua sancti cum Christo potiuntur, eos
substantiae Deitatis eius neutiquam reddit participes, nec ullo re-
spectu aequales Christo; Quorum utrumvis affirmare impium est
ac blasphemum⁶⁾; neque sane communio illa, quae iis secum mu-
tuo quatenus sanctis intercedit; cuiusquam ad bona et possessio-
nes suas ius privatum vel tollit vel imminuit⁷⁾).

CAP. XXVII.

De Sacramentis.

§. I.

Sacramenta sunt foederis gratiae signa sacra et sigilla¹⁾,
immediate a Deo instituta²⁾, ad Christum eiusque benefi-
cia repraesentandum, ad ius nostrum in illo confirmandum³⁾,
prout etiam ad illos qui Ecclesiam spectant a reliquis illis qui
sunt e mundo, visibili discrimine separandum⁴⁾, utque ii solenni-
ter devinciantur ad obedientiam et cultum Deo in Christo iuxta
verbum eius exhibendum⁵⁾).

§. 2.

In Sacramento quolibet est inter signum et rem significatam
relatio quaedam spiritualis, sive Sacramentalis unio; unde fit ut
alterius nomina et effectus alteri quandoque tribuantur⁶⁾).

3) 1 Thess. V. 11. 14. Rom. I. 11. 12. 14. 1 Ioh. III. 16. 17.
18. Gal. VI. 10. 4) Heb. X. 24. 25. Act. II. 42. 46. Isa. II. 3.
1 Cor. XI. 20. 5) Act. II. 44. 45. 1 Ioh. III. 17. 2 Cor. VIII. IX.
cap. Act. XI. 29. 30. 6) Col. I. 18. 19. 1 Cor. VIII. 6. Isa. XLII.
8. 1 Tim. VI. 15. 16. Psal. XLV. 7 cum Heb. I. 8. 9. 7) Exod.
XX. 15. Eph. IV. 28. Act. V. 4. 1) Rom. IV. 11. Gen. XVII. 7. 10.
2) Mat. XXVIII. 19. 1 Cor. XI. 23. 3) 1 Cor. X. 16. 1 Cor. XI.
25. 26. Gal. III. 27. 4) Rom. XV. 8. Exod. XII. 48. Gen. XXXIV.
14. 5) Rom. VI. 3. 4. 1 Cor. X. 16. 21. 6) Gen. XVII. 10. Mat.
XXVI. 27. 28. Tit. III. 5.

§. 3.

Quae in Sacramentis sive per ea rite adhibita exhibetur gratia, per vim aliquam iis intrinsecam non confertur, neque ex intentione vel pietate administrantis pendent Sacramenti vis ac efficacia⁷⁾; verum ex operatione Spiritus⁸⁾, ac verbo institutionis, quod complectitur cum praeceptum, unde celebrandi Sacramenti potestas fit, tum etiam promissionem de beneficiis digne percipientibus exhibendis⁹⁾.

§. 4.

Sacramenta duo tantum sunt a Christo Domino nostro in Evangelio instituta, Baptismus scilicet, et coena Domini; quorum neutrum debet nisi a ministro verbi legitime ordinato dispensari¹⁰⁾.

§. 5.

Sacramenta Veteris Testamenti si res spirituales per ea significatas exhibitaeque respiciamus, quoad substantiam eadem fuere cum his sub Novo¹¹⁾.

CAP. XXVIII.

D e B a p t i s m o .

§. 1.

Baptismus est sacramentum Novi Testamenti, a Iesu Christo institutum¹⁾, non solum propter solennem personae baptizatae in Ecclesiam visibilem admissionem²⁾, verum etiam ut signum eidem sit, et sigillum cum faederis gratiae³⁾, tum suae in Christum institutionis⁴⁾, regenerationis⁵⁾, remissionis peccatorum⁶⁾, ac sui ipsius Deo per Christum dedicationis, ad ambulandum in vitae novitate⁷⁾. Quod quidem Sacramentum e Christi ipsius mandato est in Ecclesia eius ad finem usque mundi retinendum⁸⁾.

§. 2.

Elementum externum in hoc Sacramento adhibendum est Aqua; qua baptizari debet admittendus, a ministro Evangelii legitime ad hoc vocato, in nomine Patris et filii et Spiritus Sancti⁹⁾.

7) Rom. II. 28. 29. 1 Pet. III. 21. 8) Mat. III. 11. 1 Cor. XIV. 13. 9) Mat. XXVI. 27. 28. Mat. XXVIII. 19. 20. 10) Mat. XXVIII. 19. 1 Cor. XI. 20. 23. 1 Cor. IV. 1. Heb. V. 4. 11) 1 Cor. X. 1. 2. 3. 4. 1) Matth. XXVIII. 19. 2) 1 Cor. XII. 13. 3) Rom. IV. 11. cum Col. II. 11. 12. 4) Gal. III. 27. Rom. VI. 5. 5) Tit. III. 5. 6) Marc. I. 4. 7) Rom. VI. 3. 4. 8) Matth. XXVIII. 19. 20. 9) Matth. III. 11. Ioh. I. 33. Matth. XXVIII. 19. 20.

§. 3.

Baptizandi in aquam immersio necessaria non est; verum baptismus rite administratur aqua superfusa vel etiam inspersa baptizando ¹⁰).

§. 4.

Non illi solum qui fidem in Christum eique se obediētes fore actu quidem profitentur ¹¹), verum etiam infantes qui a Parente vel altero vel utroque fideli procreantur, sunt baptizandi ¹²).

§. 5.

Quamvis grave peccatum sit institutum hoc despiciatui habere vel negligere ¹³); non tamen ei salus et gratia ita individue annectuntur, ut absque illo nemo unquam regenerari aut salvari possit ¹⁴), aut quasi indubium omnino sit regenerari omnes qui baptizantur ¹⁵).

§. 6.

Baptismi efficacia ei temporis momento quo administratur non adstringitur ¹⁶). Nihilominus tamen, usu debito huius instituti non offertur solum promissa gratia, verum etiam omnibus (tam infantibus quam adultis) ad quos gratia illa e consilio Divinae voluntatis pertinet, per Spiritum Sanctum in tempore suo constituto realiter confertur et exhibetur ¹⁷).

§. 7.

Sacramentum Baptismi eidem personae non est nisi semel administrandum ¹⁸).

CAP. XXIX.

De Coena Domini.

§. 1.

Dominus noster Iesus eadem qua prodebat nocte instituit corporis et sanguinis sui sacramentum, *Coenam Domini* quam dicimus, in Ecclesia sua ad finem usque mundi celebrandum, in perpetuam memoriam sacrificii sui ipsius in morte sua oblatis, et

¹⁰) Heb. IX. 10. 19. 20. 21. 22. Act. II. 41. Act. XVI. 33. Marc. VII. 4. ¹¹) Marc. XVI. 15. 16. Act. VIII. 37. 38. ¹²) Gen. XVII. 7. 9. cum Gal. III. 9. 14. et Col. II. 11. 12. et Act. II. 38. 39. et Rom. IV. 11. 12. 1 Cor. VII. 14. Matth. XXVIII. 19. Marc. X. 13. 14. 15. 16. Luc. XVIII. 15. ¹³) Luc. VII. 30. cum Exod. IV. 24. 25. 26. ¹⁴) Rom. IV. 11. Act. X. 2. 4. 22. 31. 45. 47. ¹⁵) Act. VIII. 13. 23. ¹⁶) Ioh. III. 5. 8. ¹⁷) Gal. III. 27. Tit. III. 5. Eph. V. 25. 26. Act. II. 38. 41. ¹⁸) Tit. III. 5.

ad beneficia istius omnia vere fidelibus obsignandum; in eorum item alimentum ac incrementum in Christo spirituale; quoque ad officia cuncta praestanda, prius quidem illi debita, arctiori adhuc nodo tenerentur; ut vinculum denique ac pignus foret communionis illius quae iis cum Christo et secum ipsis mutuo, tanquam corporis ipsius mystici membris, intercedit¹⁾.

§. 2.

In hoc Sacramento non Patri suo offertur Christus, sed neque inibi fit reale aliquod sacrificium ad peccatorum remissionem vivis aut mortuis procurandam²⁾; verum unicae istius oblationis, qua Christus semet ipsum ipse in cruce, et quidem omnino semel obtulit, commemoratio solum; una cum spirituali propterea laudis omnimodae Deo redditae oblatione³⁾. Unde Pontificiorum istud sacrificium Missae (uti loqui amant) plane detestandum sit oportet, utpote maxime iniuriam uni illi unicoque Christi sacrificio, quod quidem unica est pro peccatis electorum universus propitiatio⁴⁾.

§. 3.

In hoc suo instituto praecepit Dominus Iesus Ministris suis, verbum institutionis populo declarare, orare, ac elementis pani scilicet ac vino benedicere, eaque hac ratione a communi ad sacrum usum separare, quinetiam panem accipere et frangere; poculum item in manus accipere; atque (communicantibus una ipsis) utrumque communicantibus exhibere⁵⁾, nemini autem a congregatione tunc absenti⁶⁾.

§. 4.

Missae privatae, sive perceptio huiusce Sacramenti a solo vel Sacerdote vel alio quovis⁷⁾; prout etiam poculi a populo detensio⁸⁾, elementorum adoratio, quoque adorentur elevatio aut circumgestatio, ut et praetextu religiosi usus cuiuscunque assertio, sunt quidem omnia tum huiusce Sacramenti naturae tum Christi institutioni plane contraria⁹⁾.

§. 5.

In hoc Sacramento externa elementa ad usus a Christo institutos rite separata, ita ad eum crucifixum referuntur ut rerum quas repraesentat nominibus (corporis nempe ac sanguinis Christi)

1) 1 Cor. XI. 23. 24. 25. 26. 1 Cor. X. 16. 17. 21. 1 Cor. XII. 13. 2) Heb. IX. 22. 25. 26. 28. 3) 1 Cor. XI. 24. 25. 26. Mat. XXVI. 26. 27. 4) Heb. VII. 23. 24. 27. Heb. X. 11. 12. 14. 18. 5) Mat. XXVI. 26. 27. 28. et Marc. XIV. 22. 23. 24. et Luc. XXII. 19. 20. cum 1 Cor. XI. 23. 24. 25. 26. 6) Act. XX. 7. 1 Cor. XI. 20. 7) 1 Cor. X. 6. 8) Marc. XIV. 23. 1 Cor. XI. 25. 26. 27. 28. 29. 9) Mat. XV. 9.

vere quidem, at Sacramentaliter tantum, sint nuncupata¹⁰⁾, manent siquidem adhuc quoad substantiam et naturam vere solumque panis ac vinum nihilo minus quam antea fuerant¹¹⁾.

§. 6.

Doctrina illa quae substantiae panis ac vini in substantiam corporis et sanguinis Christi conversionem (transubstantiatio vulgo dicitur) sive illam per Sacerdotis consecrationem, sive quomodo-cunque demum fieri statuit, non scripturae solum, verum etiam communi omnium sensui ac rationi adversatur, sacramenti naturam evertit, superstitionis multifariae causa extitit atque etiamnum existit, imo vero et crassissimae idololatriae¹²⁾.

§. 7.

Digne communicantes, Elementa in hoc sacramento visibilia dum participant¹³⁾, una cum iis interne Christum crucifixum et beneficia mortis eius universa revera et realiter, (modo, non carnali quidem aut corporeo, sed spiritali) per fidem recipiunt eis-que vescuntur. Corpus siquidem et sanguis Christi non corporeo aut carnali modo in, cum, vel sub pane ac vino; realiter tamen, ac spiritaliter credentium fidei in hoc instituto, non minus quam externis sensibus elementa ipsa, sunt praesentia¹⁴⁾.

§. 8.

Homines improbi et ignari externa licet in hoc sacramento percipere possint elementa, rem tamen per ea significatam non recipiunt; verum indigne illuc accedendo, rei fiunt corporis ac sanguinis Dominici ad sui ipsorum condemnationem. Quapropter homines impii et ignari prout communioni cum Deo potiundae nullatenus sunt idonei, ita prorsus indigni sunt qui accedant ad mensam Domini; neque sine gravi in Christum peccato, possunt (quamdiu tales esse non destiterint) Sacra haec mysteria participare¹⁵⁾; vel ad ea participandum admitti¹⁶⁾.

CAP. XXX.

De Censuris Ecclesiasticis.

§. 1.

Dominus Iesus quatenus Rex et caput Ecclesiae suae consti-

10) Mat. XXVI. 26. 27. 28. 11) 1 Cor. XI. 26. 27. 28. Matt. XXVI. 29. 12) Act. III. 21. cum 1 Cor. XI. 24. 25. 26. Luc. XXIV. 6. 39. 13) 1 Cor. XI. 28. 14) 1 Cor. X. 16. 15) 1 Cor. XI. 27. 28. 29. 2 Cor. VI. 14. 15. 16. 16) 1 Cor. V. 6. 7. 13. 2 Thess. III. 6. 14. 15. Mat. VII. 6.

tuit in ea regimen, quod in officiariorum Ecclesiasticorum manu foret, distinctum a civili Magistratu¹⁾).

§. 2.

Officiariis hisce claves regni coelorum sunt commissae, quarum virtute obtinent potestatem peccata vel retinendi vel remittendi pro varia peccantium conditione; impenitentibus quidem regnum illud tam per verbum quam per censuras ocludendi, peccatoribus vero poenitentibus tam evangelii ministerio quam absolute a censuris idem aperiendi, prout occasio postulaverit²⁾).

§. 3.

Omnino necessariae sunt censurae Ecclesiasticae, lucrandis fratribus delinquentibus eisque in viam reducendis, reliquis autem a similibus delictis deterrendis, fermento illi malo, ne totam massam inficiat, expurgando; ad honorem Christi et Sanctam Evangelii professionem vindicandum, ut praevertatur denique ira Dei, quae merito in Ecclesiam accendi posset, si ipsius foedus, huiusque sigilla ab insigniter ac pertinaciter delinquentibus impune profanari pateretur³⁾).

§. 4.

Quo melius autem hosce fines consequantur, procedere debent Ecclesiae officarii, admonendo, a Sacramento coenae Dominicae ad tempus aliquod suspendendo, excommunicando denique ab Ecclesia, pro ratione criminis, atque personae delinquentis merito⁴⁾).

CAP. XXXI.

De Synodis et Conciliis.

§. 1.

Quo melius gubernari, ac ulterius aedificari possit Ecclesia, conventus eiusmodi fieri debent, quales vulgo Synodi et Concilia nuncupantur¹⁾).

§. 2.

Quemadmodum licitum est Magistratibus Synodum Ministro-

1) Isa. IX. 6. 7. 1 Tim. V. 17. 1 Thess. V. 12. Act. XX. 17. 18. Heb. XIII. 7. 17. 24. 1 Cor. XII. 28. Mat. XXVIII. 18. 19. 20. 2) Mat. XVI. 19. Mat. XVIII. 17. 18. Ioh. XX. 21. 22. 23. 2 Cor. II. 6. 7. 8. 3) 1 Cor. V. cap. 1 Tim. V. 20. Mat. VII. 6. 1 Tim. I. 20. 1 Cor. XI. 27. ad finem, cum Iudae v. 23. 4) 1 Thess. V. 12. 2 Thess. III. 6. 14. 15. 1 Cor. V. 4. 5. 13. Mat. XVIII. 17. Tit. III. 10. 1) Act. XV. 2. 4. 6.

rum aliorumque qui sunt idonei convocare, quibuscum de religionis rebus deliberent ac consultant²⁾: Ita si Magistratus fuerint Ecclesiae hostes aperti, licebit Christi ministris a seipsis virtute officii, eisve cum aliis idoneis, accepta prius ab Ecclesiis suis delegatione, in istiusmodi conventibus congregari³⁾.

§. 3.

Synodorum et Conciliorum est controversias fidei et conscientiae casus, ministerialiter quidem, determinare; regulas ac praescripta quo melius publicus Dei cultus eiusque Ecclesiae regimen ordinentur constituere; Querelas de mala administratione delatas admittere, deque iis authoritative decernere. Quae quidem decreta et decisiones, modo verbo Dei consenserint, eum reverentia sunt ac summissione excipienda; Non quidem solum quod verbo Dei sint consentanea, verum etiam gratia potestatis ea constituentis, ut quae sit ordinatio Dei id ad in verbo suo designata⁴⁾.

§. 4.

Synodi omnes sive concilia post Apostolorum tempora, seu generales sive particulares, errori sunt obnoxiae, quin neque paucae erraverunt. Proindeque fidei aut praxeos norma constituendae non sunt, verum in utrisque auxilii loco adhibendae⁵⁾.

§. 5.

Synodi et Concilia id solum quod Ecclesiam spectat tractare debent et concludere; neque civilibus negotiis, quae rem publicam spectant ingerere se debent, nisi humiliter supplicando in casibus; si qui acciderint, extraordinariis; aut consulendo, quoties id ab eis postulat Magistratus civilis, nempe quo conscientiae illius satisfiat⁶⁾.

CAP. XXXII.

De statu hominum post mortem, deque resurrectione mortuorum.

§. 1.

Hominum corpora post mortem ad pulverem rediguntur, et corruptionem vident¹⁾; At animae illorum (quae quidem nec morientur nec obdormiunt) ut quae subsistentiam habent immortalem,

2) Isa. XLIX. 23. 1 Tim. II. 1. 2. 2 Chron. XIX. 8. 9. 10. 11. 2 Chron. XXIX. XXX. capp. Mat. II. 4. 5. Prov. XI. 14. 3) Act. XV. 2. 4. 22. 23. 25. 4) Act. XV. 15. 19. 24. 27. 28. 29. 30. 31. Act. XVI. 4. Mat. XVIII. 17. 18. 19. 20. 5) Eph. II. 20. Act. XVII. 11. 1 Cor. II. 5. 2 Cor. I. 24. 6) Luc. XII. 13. 14. Ioh. XVIII. 36. 1) Gen. III. 19. Act. XIII. 36.

ad Deum continuo earum datorem revertuntur²⁾. Animae quidem Iustorum iam tum perfecte sanctificatae, coelis supremis accipiuntur, ubi Dei faciem in lumine ac gloria intuentur, corporum suorum plenam redemptionem expectantes³⁾: Animae vero improborum coniiciuntur in Gehennam, ubi inter diros cruciatus in tenebris exterioribus conclusae manent, ad iudicium magni illius diei asservatae⁴⁾. Locum autem animabus a corpore solutis extra hosce duos Scriptura Sacra non agnoscit ullum.

§. 2.

Novissimo illo die, qui comperientur in vivis non moriuntur quidem sed mutabuntur⁵⁾; qui mortui fuerint resuscitabuntur omnes, ipsissimis iis corporibus quibus viventes aliquando fungebantur, ac non aliis, utut qualitate differentibus; quae denuo animabus quaeque suis aeterno coniugio unientur⁶⁾.

§. 3.

Iniustorum corpora ad dedecus per potentiam Christi suscitabuntur; iustorum autem corpora per spiritum eius ad honorem, fientque haec conformia corpori ipsius glorioso⁷⁾.

CAP. XXXIII.

De ultimo iudicio.

§. 1.

Diem Deus designavit quo mundum in iustitia iudicabit per Iesum Christum¹⁾; cui a Patre data est omnis potestas et iudicium²⁾. Quo quidem die non solum iudicabuntur Angeli apostatici³⁾, verum etiam omnes homines, quotquot uspiam in orbe terrarum aliquando vixerint, coram Christi tribunali comparebunt, ut cogitationum, dictorum, factorumque suorum rationem reddant, recipiantque simul iuxta id quod in corpore quisque fecerit, seu bonum fuerit sive malum⁴⁾.

§. 2.

Eo autem consilio Diem hunc praestituit Deus, quo nempe misericordiae suae constaret gloria ex aeterna salute electorum,

2) Luc. XXIII. 43. Eccles. XII. 7. 3) Heb. XII. 23. 2 Cor. V. 1. 6. 8. Phil. I. 23. cum Act. III. 21. et Eph. IV. 10. 4) Luc. XVI. 23. 24. Act. I. 25. Iudae v. 6. 7. 1 Pet. III. 19. 5) 1 Thess. IV. 17. 1 Cor. XV. 51. 52. 6) Ioh. XIX. 26. 27. 1 Cor. XV. 42. 43. 44. 7) Act. XXIV. 15. Ioh. V. 28. 29. 1 Cor. XV. 43. Phil. III. 21. 1) Act. XVII. 31. 2) Ioh. V. 22. 27. 3) 1 Cor. VI. 3. Iudae v. 6. 2 Pet. II. 4. 4) 2 Cor. V. 10. Eccles. XII. 14. Rom. II. 16. Rom. XIV. 10. 12. Mat. XII. 36. 37.

46 Confessio Fidei. Cap. XXXIII. De ultimo Iudicio.

iustitiae autem e damnatione reproborum, qui improbi sunt et contumaces. Tunc enim iusti introibunt in vitam aeternam, recipientque plenitudinem illam gaudii ac refrigerii, quae a praesentia Domini ventura sunt: Impii autem, qui Deum ignorant, quique Evangelio Iesu Christi non morem gerunt, in aeternos cruciatus detrudentur, aeternaque perditione punientur a praesentia Domini et a potentiae ipsius gloria profligati⁵⁾.

§. 3.

Quemadmodum Christus nobis, futurum esse aliquando diem iudicii, esse velit persuasissimum; tum quo omnes a peccato absterreantur, tum ob maius piorum solatium in rebus adversis⁶⁾: ita sane diem ipsum vult ab hominibus ignorari, quo securitatem omnem carnalem excutiant, et nunquam non sint vigilantes (quum qua hora venturus sit Dominus ignorant) utque semper sint parati ad dicendum Veni Domine Iesu, etiam cito veni⁷⁾. Amen.

5) Mat. XXV. 31. ad finem. Rom. II. 5. 6. Rom. IX. 22. 23. Mat. XXV. 21. Act. III. 19. 2 Thess. I. 7. 8. 9. 10. 6) 2 Pet. III. 11. 14. 1 Cor. V. 10. 11. 2 Thess. I. 5. 6. 7. Luc. XXI. 27. 28. Rom. VIII. 23. 24. 25. 7) Mat. XXIV. 36. 42. 43. 44. Marc. XIII. 35. 36. 37. Luc. XII. 35. 36. Apoc. XXII. 20.

Catechismus maior.

Q u a e s t i o .

Quinam est hominis finis summus ac praecipuus?

R. Finis hominis summus ac praecipuus est deum glorificare ¹⁾, eodemque perfecte frui in aeternum ²⁾).

Q. Unde constat esse deum?

R. Ipsissimum in homine naturae lumen, operaque Dei esse Deum luculenter manifestant ³⁾: solum autem ipsius verbum Spiritusque eum hominibus revelant sufficienter ac efficaciter ad salutem ⁴⁾).

Q. Quid est verbum Dei?

R. Scripturae sacrae Veteris ac Novi Testamenti sunt verbum Dei ⁵⁾, unica illa fidei ac obedientiae regula ⁶⁾).

Q. Quibus modis mediisque constat Scripturas esse verbum Dei?

R. Scripturae se ostendunt esse verbum Dei, maiestate sua ⁷⁾ et puritate ⁸⁾, partium omnium consensu ⁹⁾, totiusque scopo, ut Deo nempe omnis gloria tribuatur ¹⁰⁾; lumine suo et vi mirabili cum convincendi tum convertendi peccatores, fideles autem consolandi ac aedificandi ad salutem ¹¹⁾; eas autem esse ipsissimum Dei verbum, solus Dei Spiritus in Scripturis et cum Scripturis testimonium praebens in corde hominis plene illi potest persuadere ¹²⁾).

Q. Quid est quod praecipue docent Scripturae?

R. Duo imprimis sunt quae Scripturae docent, quid homo de Deo credere debeat, quidque officii ab homine Deus exigit ¹³⁾).

Q. Quid autem de Deo nobis e Scripturis innotescit?

R. Innotescunt nobis e Scripturis quid sit Deus ¹⁴⁾, Personae in Deitate ¹⁵⁾; decreta eius ¹⁶⁾, eorumque executio ¹⁷⁾).

1) Rom. 11, 36. 1 Corinth. 10, 31. 2) Psalm. 73, 24. ad finem. Ioh. 17, 21. 22. 23. 3) Rom. 1, 19–20. Psalm. 19, 1. 2. 3. Act. 17, 28. 4) 1 Corinth. 2, 9. 10. 2 Tim. 3, 15. 16. 17. Isa. 59, 21. 5) 2 Tim. 3, 16. 2 Petr. 1, 19. 20. 21. 6) Eph. 2, 20. Apoc. 22, 18. 19. Isa. 8, 20. Luc. 16, 29. et 31. Gal. 1, 8. 9. 2 Tim. 3, 15. 16. 17. 7) Hos. 8, 12. 1 Cor. 2, 6. 7. 13. Psalm. 119, 18. 129. 8) Psal. 12, 6. Psalm. 119, 140. 9) Actor. 10, 43. Act. 26, 22. 10) Rom. 3, 19. 27. 11) Act. 18, 28. Heb. 4, 12. Iac. 1, 18. Psal. 19, 7. 8. 9. Rom. 15, 4. Actor. 20, 32. 12) Ioh. 16, 13. 14. 1 Ioh. 2, 20. 27. Ioh. 20, 31. 13) 2 Tim. 1, 13. 14) Heb. 11, 16. 15) 1 Ioh. 5, 7. 16) Act. 15, 14. 15. 18. 17) Act. 4, 27. 28.

Q. Quid est Deus?

R. Deus est spiritus ¹⁾, in se ipso et a se ipso essentia ²⁾, gloria ³⁾, beatitudine ⁴⁾, ac perfectione ⁵⁾ infinitus; ad omnia sufficiens ⁶⁾, aeternus ⁷⁾, immutabilis ⁸⁾, incomprehensibilis ⁹⁾, ubique praesens ¹⁰⁾, omnipotens ¹¹⁾, omniscius ¹²⁾, sapientissimus ¹³⁾, sanctissimus ¹⁴⁾, iustissimus ¹⁵⁾, summe misericors, ac benignus, summe longanimis, abundansque bonitate ac veritate ¹⁶⁾.

Q. An sunt plures uno Deo?

R. Unicus est (non plures) vivens nempe verusque Deus ¹⁷⁾.

Q. Quot sunt Personae in Deitate?

R. Tres in Deitate sunt personae, Pater, Filius, et Spiritus sanctus, suntque hi tres unus verus aeternus Deus, iidem substantia, potentia et gloria coaequales, proprietatibus licet suis personalibus inter se distincti ¹⁸⁾.

Q. Quatenus sunt Trium personarum in Deitate proprietates personales?

R. Patri proprium est Filium gignere ¹⁹⁾, Filio proprium a Patre gigni ²⁰⁾, Spiritui autem sancto procedere a Patre Filioque, ab omni retro aeternitate ²¹⁾.

Q. Unde constat Filium et Spiritum sanctum esse Deum, Patrique coaequales?

R. Filium et Spiritum Sanctum esse Deum, Patrique coaequales demonstrant Scripturae sacrae, nomina ²²⁾, attributa ²³⁾, opera ²⁴⁾, cultumque eiusmodi eis tribuendo, quae soli Deo propria sunt et peculiaris ²⁵⁾.

Q. Quid sunt decreta Dei?

R. Decreta Dei sunt consilii voluntatis eius actus liberi, sancti, sapientes ²⁶⁾, quibus ab omni aeterno quaecumque tempore eveniunt ad suam ipsius gloriam immutabiliter praeordinavit ²⁷⁾, imprimis vero quae Angelos spectant hominesque.

Q. Quid autem de Angelis hominibusque praecipue decrevit Deus?

R. Deus decreto aeterno ac immutabili ex mero amore, in laudem gloriosae suae gratiae stato tempore manifestandae, nonnullos Angelorum elegit ad gloriam ²⁸⁾, uti et hominum aliquos

1) Ioh. 4, 24. 2) Exod. 3, 14. Ioh. 11, 7. 8. 9. 3) Act. 7, 2.
4) 1 Tim. 6, 15. 5) Math. 5, 48. 6) Gen. 17, 1. 7) Psal. 90, 2.
8) Mal. 3, 6. Iac. 1, 17. 9) 1 Reg. 8, 27. 10) Psal. 139, 1. ad
13. 11) Apoc. 4, 8. 12) Heb. 4, 13. Psal. 147, 5. 13) Rom. 16,
27. 14) Isa. 6, 3. Apoc. 15, 4. 15) Deut. 3, 2. 4. 16) Exod.
34, 6. 17) Deut. 6, 1. 1 Cor. 8, 4. 6. Ier. 10, 10. 18) 1 Ioh. 5,
7. Mat. 3, 16. 17. Mat. 28, 19. 2 Cor. 13, 14. Ioh. 10, 30.
19) Heb. 1, 5. 6. 8. 20) Ioh. 1, 14. 18. 21) Ioh. 5, 26. Gal. 4,
6. 22) Isa. 6, 3. 5. 8. cum Ioh. 12, 41. et Act. 28, 25. 1 Ioh. 5, 20.
Act. 5, 3. 4. 23) Ioh. 1, 1. Isa. 9, 6. Ioh. 2, 24. 25. 1 Cor. 2, 10.
11. 24) Colos. 1, 16. Gen. 1, 2. 25) Mat. 28, 19. 2 Cor. 13, 14.
26) Eph. 1, 11. Rom. 11, 33. Rom. 9, 14. 15. 18. 27) Eph. 1. 4.
et 11. Rom. 9, 22. 23. Psalm. 33, 11. 28) 1 Tim. 5, 21.

elegit in Christo ad vitam aeternam, simul et ad media quibus eam consequantur¹⁾: idem pro suprema sua potestate, ac secundum inscrutabile voluntatis suae consilium (quo favorem exhibet abstinetve pro suo ipsius beneplacito) reliquos praeteriit, ac ad ignominiam et iram pro peccatis eorum infligendam praeordinavit, in laudem gloriae iustitiae suae²⁾).

Q. Quomodo decreta sua exequitur Deus?

R. Deus exequitur decreta sua creationis operibus ac providentiae; secundum praescientiam ipsius infallibilem, voluntatisque suae consilium liberum ac immutabile³⁾).

Q. Quid est Creationis opus?

R. Opus Creationis illud est, quo Deus in principio per verbum potentiae suae, mundum hunc et quae in eo continentur universa sex dierum spatio ex nihilo condidit propter semet ipsum, atque omnia quidem valde bona⁴⁾).

Q. Quales creavit Deus Angelos?

R. Angelos⁵⁾ omnes Deus creavit spiritus⁶⁾, immortales⁷⁾, sanctos⁸⁾, scientia praestantes⁹⁾, potentia valentes¹⁰⁾, ad ipsius mandata exequendum, nomenque celebrandum¹¹⁾, non tamen immutabiles¹²⁾).

Q. Qualem creavit Deus hominem?

R. Postquam Deus condiderat omnes alias creaturas, hominem creavit, marem quidem foeminamque¹³⁾; viri corpus e terrae pulvere¹⁴⁾, foeminae autem ex costa viri fabricavit¹⁵⁾; imbuitque animabus viventibus, rationalibus, ac immortalibus¹⁶⁾; ad suam ipsius imaginem creavit eos¹⁷⁾, in cognitione¹⁸⁾, iustitia et sanctitate¹⁹⁾, habentes divinam legem in cordibus suis inscriptam²⁰⁾, eandemque implendi vires²¹⁾, dominium etiam habentes in creaturas²²⁾, possibilitatis tamen isthoc statu excidendi haud immunes²³⁾).

Q. Quanam sunt opera divinae providentiae?

R. Opera divinae providentiae sunt Dei sanctissima²⁴⁾, sapientissima²⁵⁾, ac potentissima creaturarum suarum omnium conservatio²⁶⁾, ac gubernatio²⁷⁾, earumque ut et actionum ab iis profluentium²⁸⁾ ad suam ipsius gloriam ordinatio²⁹⁾).

Q. Qualis est Dei erga Angelos providentia?

1) Ephes. 1, 4. 5. 6. 2 Thess. 2, 13. 14. 2) Rom. 9, 17. 18. 21. 22. Mat. 11, 25. 26. 2 Tim. 2, 20. Iudae v. 4. 1 Petr. 2, 8. 3) Eph. 1, 11. 4) Gen. 1. cap. Heb. 11, 3. Prov. 16, 4. 5) Col. 1, 6. 6) Psal. 104, 4. 7) Mat. 22, 30. 8) Mat. 25, 31. 9) 2 Sam. 14, 17. Mat. 24, 36. 10) 2 Thess. 1, 7. 11) Psal. 103, 20. 21. 12) 2 Pet. 2, 4. 13) Gen. 1, 27. 14) Gen. 2, 7. 15) Gen. 2, 22. 16) Gen. 2, 7. cum Iob. 35, 11. et Eccles. 12, 7. et Mat. 10, 28. et Luc. 23, 43. 17) Gen. 1, 27. 18) Col. 3, 10. 19) Eph. 4, 24. 20) Rom. 2, 14. 15. 21) Eccles. 7, 29. 22) Gen. 1, 28. 23) Gen. 3, 6. Eccles. 7, 29. 24) Psal. 14, 5. 17. 25) Psal. 104, 84. Isa. 28, 29. 26) Heb. 1, 3. 27) Psal. 103, 19. 28) Mat. 10, 29. 30. 31. Gen. 45, 7. 29) Rom. 11, 36. Isa. 63, 14.

R. Nonnullis angelorum providentia sua permisit Deus praefracto animo semet, ac nunquam inde recuperandos, in peccatum et damnationem praecipitare¹⁾; hoc tamen reliquaque eorum peccata omnia terminis suis circumscribens dirigensque ad suam ipsius gloriam²⁾; reliquos autem in sanctitate ac beatitudine stabilivit³⁾; utrisque vero pro arbitrio suo utitur⁴⁾ potentiam, misericordiam, ac iustitiam suam administrando⁵⁾.

Q. Qualis erat providentia Dei circa hominem in statu creationis?

R. Providentia Dei circa hominem in statu creationis huiusmodi fuit; eum in paradiso collocavit, eamque illi colendam dedit, illi fructibus terrae vescendi fecit potestatem⁶⁾, creaturas omnes illius imperio ac dominio subiugavit⁷⁾, coniugium instituit, quod ei foret in subsidium⁸⁾; ad communionem sui ipsius eum admisit⁹⁾, Sabbatum instituit¹⁰⁾, foedus cum eo sancivit, vitae quidem, sub conditione obedientiae personalis, perfectae ac perpetuae¹¹⁾; cuius arbor vitae pignus erat¹²⁾, esu arboris scientiae boni malique sub poena mortis eidem interdixit¹³⁾.

Q. Perstititne homo in eo quo Deus illum primitus creavit statu?

R. Primi nostri parentes, libertati voluntatis suae permessi, Satanae tentatione inducti, mandatum Dei transgressi sunt e fructu vetito comedendo, eoque facto, statu innocentiae, in quo creati fuerant, exciderunt¹⁴⁾.

Q. Totumne genus humanum lapsum est in prima illa transgressione?

R. Quandoquidem foedus cum Adamo tanquam persona publica, tum suo tum posterorum suorum nomine ictum erat, exinde factum est ut humanum genus universum ab illo generatione ordinaria procreatum¹⁵⁾ in ipso peccarit, et una cum ipso ceciderit in prima illa transgressione¹⁶⁾.

Q. In qualem statum praecipitavit lapsus hic humanum genus?

R. Lapsus hic humanum genus in statum peccati ac miseriae praecipitavit¹⁷⁾.

Q. Quid est peccatum?

R. Peccatum est defectus quilibet conformitatis cum lege Divina, vel transgressio cuiusvis Divinae legis, quae data est in regulam creaturae rationali¹⁸⁾.

1) Iudae v. 6. 2) Pet. 2, 4. Heb. 2, 16. Iob. 8, 14. 3) Ioh. 1, 12. Mat. 8, 31. 4) 1 Tim. 5, 21. Marc. 8, 31. Heb. 12, 22. 5) Psal. 104, 4. 6) 2 Reg. 19, 35. Heb. 1, 14. 7) Gen. 2, 8. 15. 16. 8) Gen. 1, 28. 9) Gen. 2, 8. 10) Gen. 1, 26. 27. 28. 29. Gen. 3, 8. 11) Gen. 2, 3. 12) Gal. 3, 12. Rom. 10, 5. 13) Gen. 2, 9. 14) Gen. 2, 17. 15) Gen. 3, 6. 7. 8. 13. Eccles. 7, 29. 2 Cor. 11, 3. 16) Act. 17, 26. 17) Gen. 2, 16. 18) cum Rom. 5, 12. ad 20. et 1 Cor. 15, 21. 22. 19) Rom. 5, 12. Rom. 3, 23. 20) 1 Ioh. 3, 4. Gal. 3, 10. 12.

Q. In quo consistit status illius, in quem lapsus est homo, peccaminositas?

*R. Status illius, in quem lapsus est homo, peccaminositas, consistit in reatu primi peccati, quod admisit Adamus¹⁾, in carentia illius iustitiae in qua idem est creatus, ut etiam in corruptione naturae suae, unde inhabilis prorsus, ac impotens factus est ad bonum omne spirituale; eique plane oppositus, ad malum autem omne proclivis penitus et quidem perpetuo²⁾; quod *peccatum originale* vulgo dicitur; indeque proveniunt peccata omnia actualia³⁾.*

Q. Quomodo peccatum hoc originale a primis parentibus ad eorum posteros derivatur?

R. Peccatum originale a primis parentibus ad eorum posteros derivatur per generationem naturalem; adeo ut omnes in peccato concepti natiue sint, quotquot ab iis ea ratione procreantur⁴⁾.

Q. Quam autem miseriam intulit lapsus humano generi?

R. Lapsus intulit humano generi non solum communionis cum Deo iacturam⁵⁾, verum etiam iram eius et maledictionem; adeo ut natura simus irae filii⁶⁾, Satanae mancipia⁷⁾, et suppliciiis quibuscunque meritissime obnoxii, tam in hoc seculo quam futuro⁸⁾.

Q. Quanam sunt peccati in praesenti saeculo supplicia?

R. Supplicia peccati in praesenti saeculo sunt, cum interna, animi nempe caecitas⁹⁾, sensus reprobus¹⁰⁾, illusiones fortes¹¹⁾, durities cordis¹²⁾, conscientiae horror¹³⁾, et affectus viles¹⁴⁾: tum etiam externa, cuiusmodi sunt, creaturarum nostri causa maledictio Divina¹⁵⁾, omniaque quotquot nobis adveniunt, mala, sive corporibus, sive nominibus, fortunis, amicis, aut negotiis demum nostris adversentur¹⁶⁾, una cum ipsa morte¹⁷⁾.

Q. Quanam sunt peccati supplicia in futuro saeculo?

R. Supplicia peccati in saeculo futuro sunt, a iucundissima Dei praesentia separatio sempiterna, continui, aeterni et exquisitissimi animae corporisque in igne gehennae cruciatus¹⁸⁾.

Q. An humanum genus universum perire sinit Deus in statu peccati ac miseriae?

R. Deus universum genus humanum non derelinquit in statu peccati ac miseriae perituum¹⁹⁾, in quem scilicet inciderant pri-

1) Rom. 5, 12. 19. 2) Rom. 3, 10. ad 20. Eph. 2, 1. 2. 3. Rom. 5, 6. Rom. 8, 7. 8. Gen. 6, 5. 3) Iac. 1, 14. 15. Mat. 15, 19. 4) Psal. 51, 5. Iob. 14, 4. Iob. 15, 14. Iob. 3, 6. 5) Gen. 3, 8. 10. 24. 6) Eph. 2, 2. 3. 7) 2 Tim. 2, 26. 8) Gen. 2, 17. Lam. 3, 39. Rom. 6, 23. Mat. 25, 41. 46. Iudae v. 7. 9) Eph. 4, 18. 10) Rom. 1, 28. 11) 2 Thes. 2, 11. 12) Rom. 2, 5. 13) Isa. 33, 4. Gen. 4, 13. Mat. 27, 4. 14) Rom. 1, 26. 15) Gen. 3, 17. 16) Dent. 28, 15. ad finem. 17) Rom. 12, 23. 18) 2 Thes. 1, 9. Marc. 9, 44. 46. 48. Luc. 16, 24. 19) 1 Thes. 5, 9.

munus foedus violando (*foedus operum*¹⁾ vulgo dictum) verum praemero amore suo ac misericordia electos suos inde eripit, ac in statum salutis eos transfert virtute novi foederis, quod vulgo dicitur *foedus gratiae*²⁾.

Q. Quocum initum est foedus gratiae?

R. Foedus gratiae initum est cum Christo, Adamo secundo, atque in eo cum electis omnibus tanquam ipsius semine³⁾.

Q. Quomodo in secundo foedere manifestatur gratia Dei?

R. Gratia Dei in secundo foedere manifestatur, in quantum peccatoribus gratuito parat offertque mediatorem⁴⁾ ac per eum vitam et salutem⁵⁾; Atque quo in illo ius obtineant fidem requirens conditionem⁶⁾, electis omnibus Spiritum suum sanctum promittit ac largitur⁷⁾, qui fidem in iis illam⁸⁾ una cum gratiis aliis salutaribus universis⁹⁾ operetur, eosque sanctae omni obedientiae pares reddat ac idoneos¹⁰⁾; ut quae sit genuinae ipsorum veraeque fidei¹¹⁾, et gratitudinis erga Deum¹²⁾ argumentum, viaque illis praescripta, qua Deus voluit ad salutem perveniri¹³⁾.

Q. Foedus gratiae an uno semper fuerit eodemque modo administratum?

R. Foedus gratiae non uno semper fuit eodemque modo administratum, verum administratio eius sub Veteri Testamento ac sub Novo est alia atque alia¹⁴⁾.

Q. Quomodo administratum est foedus gratiae sub Veteri Testamento?

R. Sub Veteri Testamento foedus gratiae est administratum promissionibus¹⁵⁾, Prophetiis¹⁶⁾, et Sacrificiis¹⁷⁾, circumcissione¹⁸⁾, paschate¹⁹⁾, aliisque typis ac institutis; quae omnia Christum tunc futurum praesignificabant; ac pro ratione illorum temporum sufficebant electis in fide in promissum Messiam aedificandis²⁰⁾, per quem illi plenam peccati remissionem ac salutem aeternam tunc temporis sunt consecuti²¹⁾.

Q. Quomodo administratur foedus gratiae sub Novo Testamento?

R. Sub Novo Testamento exhibito iam Christo (qui est substantia) idem illud gratiae foedus administrabatur, et usque debet administrari praedicatione verbi²²⁾, ut et administratione sacramentorum, Baptismi²³⁾ nempe, et coenae Dominicae²⁴⁾, in qui-

1) Gal. 3, 10. 12. 2) Tit. 3, 4. 5. 6. 7. Gal. 3, 21. Rom. 3, 20. 21. 22. 3) Gal. 3, 16. Rom. 5, 15 ad finem. Isa. 53, 10. 11. 4) Gen. 3, 15. Isa. 42, 6. Ioh. 6, 27. 5) 1 Ioh. 5, 11. 12. 6) Ioh. 3, 16. Ioh. 1, 12. 7) Prov. 1, 23. 8) 2 Cor. 4, 13. 9) Gal. 5, 22. 23. 10) Ezech. 36, 27. 11) Iac. 2, 18. 22. 12) 2 Cor. 5, 14. 15. 13) Eph. 2, 10. 14) 2 Cor. 3, 6. 7. 8. 9. 15) Rom. 15, 8. 16) Act. 3, 20. 24. 17) Heb. 10, 1. 18) Rom. 4, 11. 19) 1 Cor. 5, 7. 20) Heb. 8, 9. 10 cap. Heb. 11, 13. 21) Gal. 3, 7. 8. 9. 14. 22) Marc. 16, 15. 23) Matt. 28, 19. 20. 24) 1 Cor. 11, 23. 24. 25.

bus gratia salusque cunctis gentibus, plenius, evidentius, ac efficacius exhibetur¹⁾).

Q. Quis est foederis gratiae Mediator?

R. Foederis gratiae Mediator unicus est Dominus Iesus Christus²⁾, qui quum esset aeternus Dei Filius coëssentialis Patri et coequalis³⁾, in plenitudine temporis homo factus est⁴⁾, adeoque fuit, et usque durat, Deus et homo, e naturis duabus integris distinctisque, persona unica in aeternum⁵⁾.

Q. Quomodo autem Christus Filius Dei cum esset, factus est homo?

R. Christus Dei filius factus est homo, dum corpus verum, animamque rationalem assumeret sibi⁶⁾, vi Spiritus sancti in utero, eque substantia Virginis Mariae conceptus et ex eadem natus⁷⁾, immunis tamen a peccato⁸⁾.

Q. Quae necessitas id exegit, ut Deus esset idem qui Mediator?

R. Necessum erat, ut Deus esset qui Mediator, cum ut humanam naturam sub ira Dei infinita, ac potestate mortis laborantem sustentaret⁹⁾, et quodammodo suffulciret ne succumberet; tum vero etiam ut per passionibus suis, obedientiae ac intercessioni pretium faceret ac efficaciam¹⁰⁾; quo iustitiae Dei satisfaceret¹¹⁾, favorem eius conciliaret¹²⁾, populum acquireret peculiarem¹³⁾; Spiritum suum iis daret¹⁴⁾, eorumque hostes omnes debellaret¹⁵⁾, ipsosque perduceret ad aeternam salutem¹⁶⁾.

Q. Quae autem necessitas quamobrem homo esset Mediator?

R. Oportebat Mediatorem esse hominem, quo naturam nostram eveheret¹⁷⁾, obedientiam legi praestaret¹⁸⁾, inque natura nostra, cum pati posset tum intercedere¹⁹⁾; ut infirmitatum nostrarum sensu communi nobiscum afficeretur²⁰⁾; ut nos denique Filiorum adoptionem reciperemus²¹⁾, et consolationem accessumque ad thronum gratiae cum confidentia consequeremur²²⁾.

Q. Unde necessarium erat, ut Mediator esset Θεάνθρωπος sive in una eademque persona Deus et homo?

R. Necessum erat ut Mediator, cuius erat Deum ac hominem conciliare, ipse et Deus et homo existeret, et persona quidem unica, ut opera utriusque naturae propria, a Deo pro nobis ac-

1) 2 Cor. 3, 6. ad finem. Heb. 8, 6. 10. 11. Matt. 28, 19.
 2) 1 Tim. 2, 5. 3) Iohn. 1, 1. 14. Ioh. 10, 30. Phil. 2, 6. 4) Gal. 4, 4. 5) Luc. 1, 35. Rom. 9, 5. Col. 2, 9. Heb. 7, 14. 25. 6) Ioh. 1, 14. Mat. 26, 38. 7) Luc. 1, 27. 31. 35. 42. Gal. 4, 4. 8) Heb. 4, 15. Heb. 7, 16. 9) Act. 2, 24. 25. Rom. 1, 4. cum Rom. 4, 25. Heb. 9, 14. 10) Act. 20, 28. Heb. 9, 14. Heb. 7, 25. 26. 27. 28. 11) Rom. 3, 24. 25. 26. 12) Eph. 1, 6. Mat. 3, 17. 13) Tit. 2, 13. 14. 14) Gal. 4, 6. 15) Luc. 1, 68. 69. 71. 74. 16) Heb. 5, 8. 9. Heb. 9, 11. ad 16. 17) Heb. 2, 16. 18) Gal. 4, 4. 19) Heb. 2, 14. Heb. 7, 24. 25. 20) Heb. 4, 15. 21) Gal. 4, 5. 22) Heb. 4, 16.

ceptarentur¹⁾, nos autem ut illis tanquam totius personae operibus niteremur²⁾).

Q. Quamobrem Mediatori nostro inditum est nomen Iesus?

R. Mediatori nostro nomen Iesus inditum est quoniam populum suum a peccatis eorum servat³⁾).

Q. Quare Mediator noster vocabatur Christus?

R. Mediator noster ideo Christus vocabatur, quoniam Spiritu Sancto supra mensuram unctus est⁴⁾, adeoque separatus, pleneque instructus, cum autoritate tum potentia⁵⁾, ad munera Prophetarum⁶⁾, Sacerdotis⁷⁾, ac Regis Ecclesiae suae⁸⁾, exequendum tam in humiliationis, quam exaltationis suae statu.

Q. Quibus modis exequitur Christus munus Propheticum?

R. Christus exequitur Prophetarum munus, Ecclesiae suae⁹⁾, in unoquoque seculo integram Dei voluntatem¹⁰⁾, de omnibus quae illorum aedificationem spectant et salutem revelando¹¹⁾, per verbum quidem suum spiritumque¹²⁾, variis tamen administrandi modis¹³⁾).

Q. Quibus modis praestat Christus munus Sacerdotale?

R. Christus praestat munus Sacerdotale, seipsum in Sacrificium Deo immaculatum semel offerendo¹⁴⁾, quod pro populi sui peccatis reconciliatio foret¹⁵⁾, prout etiam pro ipsis perpetuo intercedendo¹⁶⁾).

Q. Quomodo Regis munere defungitur Christus?

R. Christus exequitur munus Regium, dum populum sibi ex mundo vocat¹⁷⁾, eosque officiariis¹⁸⁾, legibus¹⁹⁾, atque censuris donat, atque instruit, quibus eos visibili modo regit et gubernat²⁰⁾; dumque largitur electis suis gratiam salvificam²¹⁾, eosque obedientes remunerat²²⁾, peccantes castigat²³⁾, in tentationibus ac perpeccionibus sustentat ac conservat²⁴⁾, hostes eorum omnes coërcet superatque²⁵⁾, omnia denique potentia sua in sui ipsius gloriam²⁶⁾, eorumque bonum ordinat²⁷⁾; quin etiam de reliquis omnibus supplicium sumit, quotquot Deum ignorant et non obtemperant Evangelio²⁸⁾).

Q. Quis erat status humiliationis Christi?

1) Mat. 1, 21. 23. Mat. 3, 17. Heb. 9, 14. 2) 1 Pet. 2, 6.
 3) Mat. 1, 21. 4) Ioh. 3, 34. Psal. 45, 7. 5) Ioh. 6, 27. Mat. 28, 18. 19. 20. 6) Act. 3, 21. 22. Luc. 4, 18. 21. 7) Heb. 4, 14. 15. Hebr. 5, 5. 6. 7. 8) Psal. 2, 6. Mat. 21, 5. Isa. 9, 6. 7. Phil. 2, 8. 9. 10. 11. 9) Ioh. 1, 18. 10) Ioh. 15, 15. 11) Act. 20, 32. Eph. 4, 11. 12. 13. Ioh. 20, 31. 12) 1 Pet. 1, 10. 11. 12. 13) Heb. 1, 1. 2. 14) Heb. 9, 14. 28. 15) Heb. 2, 17. 16) Heb. 7, 25. 17) Act. 15, 14. 15. 16. Isa. 55, 4. 5. Gen. 49, 10. Psal. 110, 3. 18) Eph. 4, 11. 12. 1 Cor. 12, 28. 19) Isa. 33, 22. 20) Mat. 18, 17. 18. 1 Cor. 5, 4. 5. 21) Act. 5, 35. 22) Apoc. 22, 12. Apoc. 2, 10. 23) Apoc. 3, 19. 24) Isa. 63, 9. 25) 1 Cor. 15, 25. Psal. 110. per totum. 26) Rom. 14, 10. 11. 27) Rom. 8, 28. 28) 2 Thess. 1, 8. 9. Psal. 2, 8. 9.

R. Humiliationis Christi status erat humilis illa conditio, qua nostri ergo gloria sua semet exinanivit, formam servi in se suscepit, cum in conceptione et ortu, tum in vita et morte; imo vero etiam a morte usque ad eius resurrectionem¹⁾.

Q. *Quomodo in conceptione et nativitate sua humiliavit se Christus?*

R. Christus in conceptione et nativitate sua semetipsum humiliavit, eo quod ab omni aeterno Filius Dei quamvis esset in sinu Patris, nihilominus tamen in plenitudine temporis Filius hominis fieri dignatus sit; factus ex muliere humilis conditionis, ex eaque nasci, cum variis insolitae demissionis circumstantiis²⁾.

Q. *Quomodo Christus in vita sua semet humiliavit?*

R. Christus in vita sua semet humiliavit, legi, quam perfecte implevit³⁾, subiiciendo semet⁴⁾, quinetiam conflictando iniustissimis mundi iniuriis⁵⁾, tentationibus Satanae⁶⁾, carnisque suae infirmitatibus, tam naturae humanae communibus, quam tenuem ipsius conditionem consequentibus⁷⁾.

Q. *Quomodo Christus semet in morte sua humiliavit?*

R. Christus humiliavit se in morte sua, in quantum a Iuda proditus⁸⁾, a Discipulis suis derelictus⁹⁾, a mundo ludibrio habitus ac reiectus¹⁰⁾, damnatus a Pilato, a persecutoribus suis excruciat¹¹⁾, et cum terroribus mortis ac potestatibus tenebrarum conflictatus, pondusque irae Divinae¹²⁾ quum senserat ac sustinuerat, animam suam deposuit oblationem pro peccatis¹³⁾, ignominiosam, dolorificam ac maledictam crucis mortem subeundo¹⁴⁾.

Q. *In quo constabat Christi post mortem humiliatio?*

R. Christi post mortem humiliatio in hoc constabat, quod sepultus fuerit¹⁵⁾, atque in statu mortuorum et sub potestate mortis ad tertium usque diem commoratus¹⁶⁾, quod alias quidem hisce verbis expressum est ac significatum, *Descendit ad inferos*.

Q. *Quis erat exaltationis Christi status?*

R. Status exaltationis Christi complectitur eius resurrectionem¹⁷⁾, et ascensum¹⁸⁾, ut et sessionem eius ad dextram Patris¹⁹⁾, reditumque ad mundum iudicandum²⁰⁾.

Q. *Quomodo erat Christus in resurrectione sua exaltatus?*

R. Christus resurrectione sua est exaltatus, eo quod cum

1) Phil. 2, 6. 7. 8. Luc. 1, 31. 2 Cor. 8, 9. Act. 2, 24. 2) Ioh. 1, 14. 18. Gal. 4, 4. Luc. 2, 7. 3) Mat. 5, 17. Rom. 5, 19. 4) Gal. 4, 4. 5) Psal. 22, 6. Heb. 12, 2. 3. 6) Mat. 4, 1. ad 12. Luc. 24, 13. 7) Heb. 2, 17. 18. Heb. 4, 15. Isa. 52, 13. 14. 8) Mat. 27, 4. 9) Mat. 26, 56. 10) Isa. 53, 2. 3. 11) Mat. 27, 26. ad 50. Ioh. 19, 34. 12) Luc. 22, 44. Mat. 27, 46. 13) Isa. 53, 10. 14) Phil. 2, 8. Heb. 12, 2. Gal. 3, 13. 15) 1 Cor. 15, 3. 4. 16) Psal. 16, 10. cum Act. 2, 24. 25. 26. 27. 31. Rom. 6, 9. Mat. 12, 40. 17) 1 Cor. 15, 4. 18) Marc. 16, 10. 19) Eph. 1, 20. 20) Act. 1, 11. Act. 17, 31.

nullam vidisset corruptionem in morte (a qua impossibile erat eum detineri¹⁾) cum eodem ipsissimo, in quo passus est corpore²⁾, una cum proprietatibus eiusdem essentialibus³⁾, (mortalitatis tamen experte, ut et communium reliquarum, vitam hanc spectantium, infirmitatum) animae suae denuo realiter unito⁴⁾, sua ipsius potentia fretus, a mortuis tertio die resurrexerit⁵⁾, unde semet esse Filium Dei⁶⁾, Divinae iustitiae satisfecisse⁷⁾; mortem, eumque qui potestatem eius habebat debellasse⁸⁾, denique se Dominum esse vivorum ac mortuorum⁹⁾, demonstravit. Quae quidem omnia tanquam persona publica¹⁰⁾ et caput Ecclesiae suae praestitit, quo nempe illos iustificaret, in gratia vivificaret¹¹⁾, suppetias eis adversus hostes ferret¹²⁾, ut ipsi denique certum haberent se novissimo illo die a mortuis esse resurrecturos¹³⁾.

Q. Quomodo erat Christus in ascensu suo exaltatus?

R. Christus erat in ascensu suo exaltatus, eo quod postquam Apostolis a resurrectione sua saepius apparuisset, cumque iis esset conversatus, ea quae Regni Dei sunt annuncians¹⁴⁾, simul et potestatem ipsis faciens evangelium omnibus nationibus praedicandi¹⁵⁾, post quadraginta demum a resurrectione sua dies, in natura nostra, utque caput nostrum¹⁶⁾ de hostibus triumphans¹⁷⁾ visibiliter ascenderit in supremos coelos, ut ibi pro hominibus dona acciperet¹⁸⁾, ut affectus nostros eo usque elevaret¹⁹⁾, nobisque locum praepararet²⁰⁾, ubi ipse manet manebitque usque ad secundum ipsius adventum in consummatione saeculi²¹⁾.

Q. Quomodo exaltatur Christus sessione sua ad dextram Dei?

R. Christus exaltatur sessione sua ad dextram Dei, eo quod qua Θεάνθρωπος summam Dei Patris gratiam ac favorem consecutus sit²²⁾, una cum omni plenitudine gaudii²³⁾, gloriae²⁴⁾, ac potentiae in omnia quae in coelis ac in terris sunt²⁵⁾; quodque Ecclesiam suam colligat protegatque, eorum hostes prosterнат, ministros suos populumque donis ac gratiis instruat²⁶⁾, ac pro iis intercedat²⁷⁾.

Q. Quomodo intercedit Christus?

R. Christus intercedit in natura nostra coram Patre in coelo iugiter comparando²⁸⁾, cum obedientiae suae ac in terris oblati

1) Act. 2, 24. 27. 2) Luc. 24, 39. 3) Rom. 6, 9. Apoc. 1, 18.
4) Ioh. 10, 18. 5) Rom. 1, 4. 6) Rom. 8, 34. 7) Heb. 2, 14.
8) Rom. 14, 9. 9) 1 Cor. 15, 21. 22. 10) Eph. 1, 20. 22. 23. Col.
1, 18. 11) Rom. 4, 25. 12) Eph. 2, 1. 5. 6. Col. 2, 12. 13) 1
Cor. 15, 25. 26. 27. 14) 1 Cor. 15, 20. 15) Act. 1, 2. 3. 16) Mat.
28, 19. 20. 17) Heb. 6, 20. 18) Eph. 4, 8. 19) Act. 1, 9. 10. 11.
Eph. 4, 10. Psal. 68, 18. 20) Col. 3, 1. 2. 21) Ioh. 14, 3. 22) Act.
3, 21. 23) Phil. 2, 9. 24) Act. 2, 18. cum Psal. 16, 11. 25) Ioh.
17, 5. 26) Eph. 1, 22. 1 Petr. 3, 22. 27) Eph. 4, 10. 11. 2. Psal.
110. per totum. 28) Rom. 8, 34. 29) Heb. 9, 12. 24.

sacrificii merito¹⁾; quinetiam declarando velle se meritum illud suum universis credentibus applicari²⁾, omnes adversus eos criminationes diluendo³⁾; denique conscientiae tranquillitatem, lapsibus eorum quotidianis non obstantibus⁴⁾, accessum ad thronum gratiae cum confidentia⁵⁾, eorumque cum personarum⁶⁾ tum obedientiae⁷⁾ acceptationem eis procurando.

Q. Quomodo exaltandus est Christus cum redierit mundum iudicaturus?

R. Christus, quum indicaturus mundum redierit, in eo exaltabitur, quod ipse, qui ab hominibus impiis iniuste iudicatus est et condemnatus⁸⁾, novissimo illo die in potentia maxima⁹⁾, plenae gloriae tum suae tum paternae manifestatione, stipatus universis angelis suis sanctis¹⁰⁾, redibit cum celeusmate, cum voce Archangeli et cum buccina Dei¹¹⁾, mundum iudicaturus in iustitia¹²⁾.

Q. Quanam beneficia mediatione sua impetravit Christus?

R. Christus mediatione sua impetravit redemptionem¹³⁾, una cum omnibus aliis foederis gratiae beneficiis¹⁴⁾.

Q. Unde autem fit, quod beneficiorum, quae Christus impetravit, sumus participes?

R. Participes facti sumus beneficiorum quae impetravit Christus per eorundem nobis applicationem¹⁵⁾, quod Dei Spiritus Sancti opus imprimis est¹⁶⁾.

Q. Quinam redemptionis per Christum sunt participes?

R. Redemptio iis omnibus certo applicatur, et communicatur efficaciter pro quibus eam Christus acquisivit¹⁷⁾, qui quidem suo quisque tempore a Spiritu sancto potentes fiunt in Christum credere secundum Evangelium¹⁸⁾.

Q. An fieri potest, ut qui Evangelium nunquam audiverunt, adeoque nec Christum norunt, nec in eum credunt, vivendo secundum naturae lumen, aeternam salutem consequantur?

R. Qui Evangelium nunquam audiverunt¹⁹⁾, Christumque adeo ignorant²⁰⁾, nec in eum credunt, salvari nequeunt²¹⁾, summam licet operam navaverint moribus suis ad naturae lumen²²⁾, istiusque quam profitentur religionis legem componendis²³⁾, neque in alio quovis salus est extra Christum solum²⁴⁾, qui Salvator est nonnisi corporis sui, hoc est Ecclesiae²⁵⁾.

1) Heb. 1, 3. 2) Iob. 3, 16. Ioh. 17, 9. 20. 24. 3) Rom. 8, 33. 34. 4) Rom. 5, 1. 2. 1 Ioh. 2, 1. 2. 5) Heb. 4, 16. 6) Eph. 1, 6. 7) 1 Pet. 2, 5. 8) Act. 3, 14. 15. 9) Mat. 24, 30. 10) Luc. 9, 26. Math. 25, 31. 11) 1 Thes. 4, 16. 12) Act. 17, 31. 13) Heb. 9, 12. 14) 2 Cor. 1, 20. 15) Ioh. 1, 11. 12. 16) Tit. 3, 5. 6. 17) Eph. 1, 13. 14. Ioh. 6, 37. 39. Ioh. 10, 15. 16. 18) Eph. 2, 8. 2 Cor. 4, 13. 19) Rom. 10, 14. 20) 2 Thes. 1, 8. 9. Eph. 2, 12. Ioh. 1, 10. 11. 12. 21) Ioh. 8, 24. Marc. 16, 16. 22) 1 Cor. 1, 20. 21. 22. 23. 24. 23) Ioh. 4, 22. Rom. 9, 31. 32. Phil. 3, 4. 5. 6. 7. 8. 9. 24) Act. 4, 12. 25) Eph. 5, 23.

Q. Omnesne salvantur, quotquot Evangelium audiunt, ac in Ecclesia vivunt?

R. Non salvantur omnes qui Evangelium audiunt, ac in Ecclesia visibili vitam degunt, verum illi soli qui membra sunt Ecclesiae invisibilis¹⁾.

Q. Quid est Ecclesia visibilis?

R. Ecclesia visibilis est societas ex iis omnibus quotquot in omnibus mundi locis temporibusque religionem veram profitentur²⁾, eorumque liberis coagmentata³⁾.

Q. Quatenam sunt peculiariora visibilis Ecclesiae privilegia?

R. Ecclesia visibilis hoc habet privilegii, quod sit sub speciali Dei cura ac regimine⁴⁾; unde per omnes aetates, hostibus omnibus nequicquam contranitentibus⁵⁾, protecta fuit et conservata; quod Sanctorum communione, salutisque mediis ordinariis potiatur⁶⁾; quodque singulis eiusdem membris in ministerio Evangelii gratia per Christum offeratur, qui salvatum iri, quicumque in eum crediderit, testificatur⁷⁾; neminem autem excludit qui ad ipsum venire volet⁸⁾.

Q. Quid est Ecclesia invisibilis?

R. Invisibilis Ecclesia, est electorum numerus universus, quotquot nempe fuerunt, sunt, aut erunt unquam in unum collecti sub Christo capite⁹⁾.

Q. Quae sunt specialia illa beneficia, quibus Ecclesiae invisibilis membra per Christum potiuntur?

R. Membra Ecclesiae invisibilis per Christum in gratia ac gloria unione cum ipso et communione potiuntur¹⁰⁾.

Q. Quid est unio illa, quae electis cum Christo intercedit?

R. Unio quae electis cum Christo intercedit, est opus Divinae gratiae¹¹⁾, quo spiritualiter quidem ac mystice, realiter tamen ac inseparabiliter Christo tanquam capiti ac marito suo coniunguntur¹²⁾; quod quidem effectum est vocatione illorum efficaci¹³⁾.

Q. Quid est vocatio efficax?

R. Vocatio efficax est opus omnipotentis potestatis et gratiae Dei¹⁴⁾, quo ex amore suo erga electos, gratuito illo quidem ac speciali nulla in ipsis re quicquam eum ad id movente¹⁵⁾, tempore

1) Ioh. 12, 38. 39. 40. Rom. 9, 6. Mat. 22, 14. Mat. 7, 21. Rom. 11, 7. 2) 1 Cor. 1, 2. 1 Cor. 12, 13. Rom. 15, 9. 10. 11. 12. Apoc. 7, 9. Psal. 2, 8. Psal. 22, 27. 28. 29. 30. 31. Psal. 45, 17. Mat. 28, 19. 20. Isa. 59, 21. 3) 1 Cor. 7, 14. Act. 2, 39. Rom. 11, 16. Gen. 17, 7. 4) Isa. 4, 5. 6. 1 Tim. 4, 10. 5) Psal. 115. per totum. Isa. 31, 4. 5. Zach. 12, 2. 3. 4. 8. 9. 6) Act. 2, 39. 42. 7) Psal. 147, 19. 20. Rom. 9, 4. Eph. 4, 11. 12. Marc. 16, 15. 16. 8) Ioh. 6, 37. 9) Eph. 1, 10. 22. 23. Ioh. 10, 16. Ioh. 11, 52. 10) Ioh. 17, 22. Eph. 2, 5. 6. Ioh. 17, 24. 11) Eph. 1, 22. Eph. 2, 6. 7. 8. 12) 1 Cor. 6, 17. Ioh. 10, 28. Eph. 5, 23. 30. 13) 1 Pet. 5, 10. 1 Cor. 1, 9. 14) Ioh. 5, 25. Eph. 1, 18. 19. 20. 2 Tim. 1, 8. 9. 15) Tit. 3, 4. 5. Eph. 2, 4. 5. 7. 8. 9. Rom. 9, 11.

suo accepto, per verbum suum Spiritumque ad Iesum Christum eos invitat atque trahit¹⁾, salutariter mentes eorum illuminans²⁾, voluntates renovans³⁾, ac potenter determinans, adeo quidem ut per se mortui licet in peccatis sint, hac ratione tamen volentes fiant ac potentes, vocationi ipsius liberrime respondere, gratiamque inibi oblatam et exhibitam excipere quidem et amplexari⁴⁾.

Q. An soli electi vocantur efficaciter?

R. Omnes et soli electi vocantur efficaciter⁵⁾, quamvis alii etiam verbi ministerio externe vocari et possint et soleant⁶⁾, communesque nonnullas operationes Spiritus experiri⁷⁾, qui ob contumacem suum gratiae sibi oblatae neglectum et contemptum, nunquam vere ad Christum accedunt, in sua nempe infidelitate quam iustissime derelicti⁸⁾.

Q. Qualis est communio in gratia quae membris Ecclesiae invisibilis cum Christo intercedit?

R. Communio in gratia quae membris Ecclesiae invisibilis cum Christo intercedit, est eorum de virtute mediationis Christi participatio, in iustificatione⁹⁾, adoptione¹⁰⁾, sanctificatione et quicquid aliud sit, quod eorum cum ipso unionem in hac vita manifestat¹¹⁾.

Q. Quid est iustificatio?

R. Iustificatio est actus gratituae Dei erga peccatores gratiae¹²⁾, quo peccata illorum omnia condonat, personas eorum pro iustis in conspectu ipsius acceptat reputatque¹³⁾, non quidem propter quicquam in iis productum aut ab iis praestitum¹⁴⁾, verum propter solam Christi perfectam obedientiam, ac plenam satisfactionem a Deo illis imputatam¹⁵⁾, receptam autem fide solum¹⁶⁾.

Q. Quomodo est iustificatio actus gratituae Dei gratituae?

R. Quamquam Christus obedientia et morte sua, iustitiae divinae proprie, realiter, ac plene illorum vice, qui iustificantur, satisfecit¹⁷⁾, nihilominus tamen in quantum Deus satisfactionem, quam ab illis poterat exegisse, a vade acceptavit, vademque hunc iis procuravit, filium nempe suum unicum¹⁸⁾, imputans iis iustitiam eius¹⁹⁾, nihilque ab iis ad iustificationem eorum re-

1) 2 Cor. 5, 20. cum 2 Cor. 6, 1. 7. Ioh. 6, 44. 2 Thes. 2, 13. 14. 2) Act. 26, 18. 1 Cor. 2, 10. 12. 3) Ezech. 11, 19. Ezech. 36, 26. 27. Ioh. 6, 45. 4) Eph. 2, 5. Phil. 2, 13. Deut. 30, 6. 5) Act. 13, 48. 6) Matt. 22, 14. 7) Matt. 7, 22. Mat. 13, 20. 21. Heb. 6, 4. 5. 8) Ioh. 12, 38. 39. 40. Act. 28, 25. 26. 27. Ioh. 6, 64. 65. Psal. 81, 11. 12. 9) Rom. 8, 30. 10) Eph. 1, 5. 11) 1 Cor. 1, 30. 12) Rom. 3, 22. 24. 25. Rom. 4, 5. 13) 2 Cor. 5, 19. 21. Rom. 3, 22. 24. 25. 27. 28. 14) Tit. 3, 5. 7. Eph. 1, 7. 15) Rom. 5, 17. 18. 19. Rom. 4, 6. 7. 8. 16) Act. 10, 43. Gal. 2, 16. Phil. 3, 9. 17) Rom. 5, 8. 9. 10. 19. 18) 1 Tim. 2, 5. 6. Heb. 10, 10. Mat. 20, 28. Dan. 9, 24. 26. Isa. 53, 4. 5. 6. et 10. 11. 12. Heb. 7, 22. Rom. 8, 32. 1 Pet. 1, 18. 19. 19) 2 Cor. 5, 21.

quirens praeter fidem¹⁾, quae etiam ipsa illius donum est²⁾, iustificatio illorum est quoad ipsos a gratia gratuita³⁾.

Q. Quid est fides iustificans?

R. Fides iustificans est gratia salutaris⁴⁾, a Spiritu⁵⁾, verboque⁶⁾ Dei effecta in corde peccatoris, qua convictus peccati ac miseriae suae, ut et summae illius quae in ipso est reliquisque omnibus creaturis impotentiae, eum a perdita sua et plane conclamata conditione vindicandi⁷⁾, non solum Evangelicae promissionis veritati assentitur⁸⁾, verum etiam Christum, eiusque iustitiam recipit, iisque nititur inibi oblatis, in remissionem peccati⁹⁾, personaeque suae pro iusta in conspectu Dei acceptationem et reputationem ad salutem¹⁰⁾.

Q. Quomodo fides iustificat peccatorem in conspectu Dei?

R. Fides iustificat peccatorem in conspectu Dei, non quidem propter alias illas, quae perpetuo illam comitantur, gratias; sed neque sane propter ea, quae fructus eius sunt¹¹⁾, bona opera; neque perinde ac si ipsa fidei gratia, aut eiusdem actus quivis, ad iustificationem illi esset imputatus¹²⁾; verum solummodo quatenus instrumentum est, quo Christum eiusque iustitiam recipit applicatque¹³⁾.

Q. Quid est adoptio?

R. Adoptio est actus gratiae Dei gratuita¹⁴⁾, in et pro Iesu Christo filio eius unico¹⁵⁾, quo iustificati omnes in numerum filiorum eius recipiuntur¹⁶⁾, impositum sibi habent eius nomen¹⁷⁾, Spiritum filii eius dono accipiunt¹⁸⁾, sub paterna ipsius cura ac dispensatione constituuntur¹⁹⁾, ad immunitates omnes ac privilegia filiorum Dei admittuntur, promissionum fiunt haeredes et cum Christo in gloria cohaeredes²⁰⁾.

Q. Quid est sanctificatio?

R. Sanctificatio est opus Divinae gratiae, quo omnes, quos Deus ante iacta mundi fundamenta elegit ad sanctimoniam, sunt per potentem operationem Spiritus eius²¹⁾, Christi mortem eis et resurrectionem applicantis²²⁾, in tempore per totum hominem ad imaginem Dei renovati²³⁾: indita cordibus suis habentes respicientiae ad vitam, aliarumque gratiarum omnium salutarium²⁴⁾,

1) Rom. 3, 24. 25. 2) Eph. 2, 8. 3) Eph. 1, 7. 4) Heb. 10, 39. 5) 2 Cor. 4, 13. Eph. 1, 17. 18. 19. 6) Rom. 10, 16. 17. 7) Act. 2, 37. Act. 16, 30. Ioh. 16, 8. 9. Rom. 5, 6. Eph. 2, 1. Act. 4, 12. 8) Eph. 1, 13. 9) Ioh. 1, 12. Act. 16, 31. Act. 10, 43. 10) Phil. 3, 9. Act. 15, 11. 11) Gal. 3, 11. Rom. 3, 28. 12) Rom. 4, 5. cum Rom. 10, 10. 13) Ioh. 1, 12. Phil. 3, 9. Gal. 2, 16. 14) 1 Ioh. 3, 1. 15) Eph. 1, 5. Gal. 4, 4. 5. 16) Ioh. 1, 12. 17) 2 Cor. 6, 18. Apoc. 3, 12. 18) Gal. 4, 6. 19) Psal. 103, 13. Prov. 14, 26. Matt. 6, 32. 20) Heb. 6, 12. Rom. 8, 17. 21) Eph. 1, 4. 1 Cor. 6, 11. 2 Thes. 2, 13. 22) Rom. 6, 4. 5. 6. 23) Ephes. 4, 23. 24) Act. 11, 18. 1 Ioh. 3, 9.

semina, ipsasque gratias ita excitatas, auctas et confirmatas ¹⁾, ut magis in dies magisque peccato moriantur, atque ad novitatem vitae resurgant ac reviviscant ²⁾).

Q. Quid est resipiscentia ad vitam?

R. Resipiscentia ad vitam est gratia salvifica ³⁾ a Spiritu ⁴⁾ verboque ⁵⁾ Dei effecta in corde peccatoris, qua ex inspectu sensusque non solum periculi ⁶⁾, sed etiam turpitudinis, et exosae naturae peccatorum suorum ⁷⁾, atque e perspecta Dei erga resipiscentes in Christo misericordia ⁸⁾, ita peccata sua deflet ⁹⁾ ac detestatur ¹⁰⁾, ut ab iis omnibus ad Deum convertatur ¹¹⁾, cum proposito et conatu in omnibus novae obedientiae viis constanter cum ipso ambulandi ¹²⁾).

Q. In quo a se invicem differunt iustificatio et sanctificatio?

R. Quamquam sanctificatio iustificationi inseparabiliter plane sit coniuncta ¹³⁾, in eo tamen differunt, quod in iustificatione Deus imputet iustitiam Christi ¹⁴⁾, in sanctificatione autem Spiritus eius gratiam infundat, eamque exercendi potentiam suppeditet ¹⁵⁾; in illa peccatum condonatur ¹⁶⁾, in hac sub iugum mittitur ¹⁷⁾: altera fideles ex aequo omnes ab ira Dei vindicante, idque in hac vita perfecte liberat, adeo ut in condemnationem nunquam incidunt ¹⁸⁾, altera vero neque in omnibus aequalis existit ¹⁹⁾, neque in quoquam est in hac vita perfecta ²⁰⁾, verum ad perfectionem adolescit ²¹⁾).

Q. Unde oritur sanctificationis in fidelibus imperfectio?

R. Imperfectio sanctificationis in fidelibus oritur a reliquis peccati in omni eorum parte remanentibus, perpetuis carnis adversus spiritum concupiscentiis, unde fit ut a tentationibus vincantur saepius, in peccata multa incidant ²²⁾, in officiis suis spiritualibus sufflammentur ²³⁾, operaque eorum optima in conspectu Dei imperfecta sint et contaminata ²⁴⁾).

Q. Annon fieri possit propter eorum qua imperfectiones, qua tentationes multas, ac peccata, quae admittunt, ut e statu gratiae tandem excidant fideles?

R. Vere fideles per amorem Dei immutabilem ²⁵⁾, eiusque

1) Iudae v. 20. Heb. 6, 14. 12. Eph. 3, 16. 17. 18. 19. Col. 1, 10. 11.
 2) Rom. 6, 4. 6. 14. Gal. 5, 24. 3) 2 Tim. 2, 25. 4) Zech. 12, 10.
 5) Act. 11, 18. 20. 21. 6) Ezech. 18, 28. 30. 32. Luc. 15, 17. 18. Hos. 2,
 6. 7. 7) Ezech. 36, 31. Isa. 30, 22. 8) Ioel 2, 12. 13. 9) Ier.
 31, 18. 19. 10) 2 Cor. 7, 11. 11) Act. 26, 18. Ezech. 14, 6. 1 Reg.
 8, 47. 48. 12) Psal. 119, 6. 59. 128. Luc. 1, 6. 2 Reg. 23, 25.
 13) 1 Cor. 6, 11. 1 Cor. 1, 30. 14) Rom. 4, 6. 8. 15) Ezech. 36,
 27. 16) Rom. 3, 24. 25. 17) Rom. 6, 6. 14. 18) Rom. 8, 33. 34.
 19) 1 Ioh. 2, 12. 13. 14. Heb. 5, 12. 13. 14. 20) 1 Ioh. 1, 8. 10. 21) 2
 Cor. 7, 1. Phil. 3, 12. 13. 14. 22) Rom. 7, 18. 23. Marc. 14, 66. ad
 finem. Gal. 2, 11. 12. 23) Heb. 12, 1. 24) Isa. 64, 6. Exod. 28, 38.
 25) Ier. 31, 3.

decretum ac foedus perseverantiam eis largiendi¹⁾, ut etiam inseparabilem eorum cum Christo unionem²⁾, eiusque pro eis intercessionem perpetuam³⁾, per spiritum denique semenque Dei in ipsis permanentes⁴⁾, statu gratiae nec finaliter neque totaliter possunt excidere⁵⁾; verum potentia Dei per fidem custodiuntur ad salutem⁶⁾.

Q. Possuntne vere fideles infallibilem habere certitudinem se in statu gratiae constitutos, deque sua in eodem perseverantia ad salutem?

R. Qui vere in Christum credunt, studentes coram ipso in omni bona conscientia ambulare⁷⁾, possunt quidem absque revelatione extraordinaria per fidem veritati promissionum Dei nixam, perque Spiritum facultatem iis subministrantem, qua gratias illas quibus promissiones vitae fiunt⁸⁾, discernere valeant in se ipsis, et una cum spiritibus eorum testificantem eos esse Dei filios⁹⁾, infallibiliter certi evadere esse se cum in statu gratiae constitutos, tum perseveraturos in eodem ad salutem¹⁰⁾.

Q. An omnes vere fideles, omni tempore, certi sunt de praesenti suo in gratiae statu, deque futura salute?

R. Quum certitudo gratiae ac salutis de essentia fidei non sit¹¹⁾, vere fideles priusquam eam consequantur, diu possunt expectare¹²⁾, quinetiam postquam eam adepti sunt, perturbationibus quidem multifariis, peccatis, tentationibus, ac desertionibus debilitari illa potest ac intermittere¹³⁾; nunquam tamen ea Spiritus Dei praesentia, iisque subsidiis destituuntur, quae eos sustentant quo minus in desperationem penitus demergantur¹⁴⁾.

Q. Quanam est communio gloriae, quae membris Ecclesiae invisibilis cum Christo intercedit?

R. Communio gloriae, quae membris ecclesiae invisibilis cum Christo intercedit, est cum in hac vita¹⁵⁾, tum immediate post mortem¹⁶⁾, tum vero etiam perfecta demum in resurrectione, ac die iudicii¹⁷⁾.

Q. Quanam est illa gloriae cum Christo communio, qua membra Ecclesiae invisibilis in hac vita potiuntur?

R. Membris Ecclesiae invisibilis primitiae gloriae cum Christo in hac vita communicantur, in quantum eius, capitis nempe sui, membra sunt; adeoque in ipso ius habent in illa gloria, cuius plenam ille possessionem est assecutus¹⁸⁾, cuiusque velut arrha-

1) 2 Tim. 2, 19. Heb. 13, 20. 21. 2 Sam. 23, 5. 2) 1 Cor. 1, 8. 9. 3) Heb. 7, 25. Luc. 22, 32. 4) 1 Ioh. 3, 9. 1 Ioh. 2, 27. 5) Ier. 32, 40. Ioh. 10, 28. 6) 1 Pet. 1, 5. 7) 1 Ioh. 2, 3. 8) 1 Cor. 2, 12. 1 Ioh. 3, 14. 18. 19. 21. 24. 1 Ioh. 4, 13. 16. Heb. 6, 11. 12. 9) Rom. 8, 16. 10) 1 Ioh. 5, 13. 11) Eph. 1, 13. 12) Isa. 50, 10. Psal. 88. per totum. 13) Psal. 77, 1. ad 12. Cant. 5, 2. 3. 6. Psal. 51, 8. 12. Psal. 31, 22. Psal. 22, 1. 14) 1 Ioh. 3, 9. Ioh. 13, 15. Psal. 73, 15. 23. Isa. 54, 4. 7. 8. 9. 10. 15) 2 Cor. 3. 18. 16) Luc. 23, 43. 17) 1 Thes. 4, 17. 18) Eph. 2, 5. 6.

bone quodam divini amoris sensu¹⁾, conscientiae pace, gaudio in Spiritu sancto, et spe gloriae potiuntur²⁾. Quemadmodum e contrario, sensus irae Dei vindicantis, conscientiae horror, iudiciiue terribilis expectatio improbis initia sunt illorum cruciatuum, qui ab illis sunt post mortem subeundi³⁾.

Q. An omnes homines moriuntur?

R. Quandoquidem lex mortem tanquam peccati mercedem interminatur⁴⁾, constitutum est omnibus semel mori⁵⁾, in quantum omnes peccaverunt⁶⁾.

Q. Quum mors sit peccati stipendium, unde fit ut a morte non eximantur iusti, postquam omnia illorum peccata in Christo remittuntur?

R. Iusti in die novissimo a morte ipsa liberabuntur, quinetiam, in ipsa morte ab aculeo eius et maledictione liberantur⁷⁾, adeo ut quamvis moriantur, ex Dei tamen amore illud fit⁸⁾, nempe ut hac ratione perfecte a peccato et miseria liberentur⁹⁾, et ulterioris communionis cum Christo in gloria fiant capaces, quam tum quidem primum ingrediuntur¹⁰⁾.

Q. Quanam est ea communio gloriae cum Christo qua membra Ecclesiae invisibilis immediate post mortem potiuntur?

R. Communio gloriae cum Christo, qua membra Ecclesiae invisibilis immediate post mortem potiuntur, in eo consistit, quod eorum animae in sanctitate tum demum fiant perfectae¹¹⁾, atque in supremos coelos recipiantur¹²⁾, ubi in lumine et gloria faciem Dei intuentur¹³⁾, corporum suorum redemptionem expectantes¹⁴⁾, quae Christo vel etiam post mortem unita manent¹⁵⁾, atque in sepulchris suis tanquam in lectis requiescunt¹⁶⁾, donec in die novissimo animabus suis denuo uniantur¹⁷⁾. Impiorum vero animae a morte continuo in gehennam detruduntur, ubi in cruciatibus et tenebris exterioribus durant, eorumque corpora in sepulchris suis tanquam in carceribus usque ad resurrectionem et magni illius diei iudicium asservantur¹⁸⁾.

Q. Quid autem de resurrectione tenemur credere?

R. Credere tenemur futuram esse in die novissimo resurrectionem mortuorum tam iustorum quam iniustorum universalem¹⁹⁾; quo certe tempore, quotquot in vivis reperientur, in ictu oculi mutabuntur: mortuorum autem corpora ipsissima illa, quae in se-

1) Rom. 5, 5. cum. 2 Cor. 1, 22. 2) Rom. 5, 1. 2. Rom. 14, 17.
3) Gen. 4, 13. Matt. 27, 4. Heb. 10, 27. Rom. 2, 9. Marc. 9, 44.
4) Rom. 6, 23. 5) Heb. 9, 27. 6) Rom. 5, 12. 7) 1 Cor. 15, 26.
56. Heb. 2, 15. 8) Isa. 57, 1. 2. 2 Reg. 22, 20. 9) Apoc. 14, 13.
Eph. 5, 27. 10) Luc. 23, 43. Phil. 1, 23. 11) Heb. 12, 23. 12) 2
Cor. 5, 1. 6. 8. Phil. 1, 23. cum Act. 3, 21. et Eph. 4, 10. 13) 1
Ioh. 3, 2. 1 Cor. 13, 12. 14) Rom. 8, 23. Psal. 19, 6. 15) 1 Thes.
4, 14. 16) Isa. 57, 2. 17) Iob. 19, 26. 27. 18) Luc. 16, 23. 24.
Act. 1, 25. Iudae v. 6. et 7. 19) Act. 24, 15.

pulchris prius deponebantur, animabus suis denuo in aeternum unita per potentiam Christi suscitabuntur¹⁾; corpora iustorum per Spiritum et vi resurrectionis Christi (quatenus eorum capitis) suscitabuntur in potentia, spiritualia, incorruptibilia, et glorioso ipsius corpori conformata²⁾: corpora vero impiorum suscitabuntur in dedecore, per eundem quatenus laesum iudicem³⁾.

Q. Quid est immediate post resurrectionem secuturum?

R. Post resurrectionem immediate sequetur iudicium Angelorum hominumque generale ac finale⁴⁾, cuius diem quidem horamque nemo mortalium novit, nempe quo omnes vigiliis se ac orationi addicant, semperque sint in adventum Domini praeparati⁵⁾.

Q. Quid fiet improbis in die iudicii?

R. Improbi in die iudicii ad laevam Christi constituentur⁶⁾, et post probationem evidentem, et conscientiae ipsorum convictionem plenam⁷⁾, tremenda, sed iusta condemnationis sententia adversus eos pronuntiabitur⁸⁾; deinde vero praesentia Dei grätiosa, gloriosa Christi, Sanctorum eius, angelorumque eius sanctorum omnium societate eiicientur in gehennam tormentis ineffabilibus animi corporisque puniendi cum diabolo eiusque angelis in aeternum⁹⁾.

Q. Quid fiet iustis in die iudicii?

R. Iusti in die iudicii ad Christum in nubibus sursum rapti¹⁰⁾, sistentur ad dextram eius, ubi palam agnoscentur et absolventur¹¹⁾; tum vero Christo assessores erunt, reprobos angelos hominesque iudicanti¹²⁾, coelo excipientur¹³⁾, ubi plene ac in perpetuum peccato ac miseria liberabuntur¹⁴⁾, gaudiis non concipiendis erunt repleti¹⁵⁾, fient perfecte sancti et beati cum in anima, tum in corpore, consortio nempe sanctorum tam hominum quam Angelorum innumerabilium¹⁶⁾, tum vero praecipue immediata Dei Patris, Domini nostri Iesu Christi et Spiritus sancti visione et fruitione in sempiternum¹⁷⁾. Atque haec quidem est communio illa plena et perfecta, qua membra Ecclesiae invisibilis cum Christo in gloria, in resurrectione, et die iudicii potentur.

1) 1 Cor. 15, 51. 52. 53. 1 Thes. 4, 15. 16. 17. Ioh. 5, 28. 29. 2) 1 Cor. 15, 21. 22. 23. 42. 43. 44. Phil. 3, 21. 3) Ioh. 5, 27. 28. 29. Mat. 25, 33. 4) 2 Pet. 2, 4. Iudae v. 6. 7. 14. 15. Mat. 25, 46. 5) Mat. 24, 36. 42. 44. Luc. 21, 35. 36. 6) Mat. 25, 33. 7) Rom. 2, 15. 16. 8) Mat. 25, 41. 42. 43. 9) Luc. 16, 26. 2 Thes. 1, 8. 9. 10) 1 Thes. 4, 17. 11) Mat. 25, 33. Mat. 10, 32. 12) 1 Cor. 6, 2. 3. 13) Mat. 25, 34. 46. 14) Eph. 5, 27. Apoc. 14, 13. 15) Psal. 16. 11. 16) Heb. 12, 22. 23. 17) 1 Ioh. 3, 2. 1 Cor. 13, 12. 1 Thes. 4, 17. 18.

Postquam iam perspeximus quid nos praecipue de Deo credere doceant Scripturae, sequitur, ut, quid exigant, tanquam hominis officium, dispiciamus.

Q. Quodnam est officium illud, quod exigit ab homine Deus?

R. Officium quod ab homine Deus exigit est obedientia voluntati eius revelatae¹⁾.

Q. Quid homini primum tanquam obedientiae suae regulam revelavit Deus?

R. Obedientiae regula Adamo in statu innocentiae, totique in eo humano generi revelata, praeter mandatum speciale de non comedendo fructu arboris scientiae boni malique, erat lex moralis²⁾.

Q. Quid est lex moralis?

R. Lex moralis est voluntatis Divinae humano generi declaratio, unumquemque dirigens obligansque ad personalem perfectam ac perpetuam conformitatem et obedientiam eidem exhibendam³⁾; cum totius hominis animae corporisque affectione ac dispositione debita, tum praestatione omnium officiorum tam sanctimoniae quam iustitiae Deo hominique debitorum⁴⁾, vitam promittens observantibus, mortem autem interminans eandem violentibus⁵⁾.

Q. Estne lex moralis homini post lapsum utilis?

R. Quamvis post lapsum nemo per legem moralem ad iustitiam vitamque possit pertingere⁶⁾, utilitatem tamen habet non mediocrem, tam omnibus hominibus communem, quam qua regentis, qua non regentis peculiarem⁷⁾.

Q. Quomodo omnibus utilis est lex moralis?

R. Lex moralis utilis est omnibus, ad edocendum eos sanctam Dei naturam ac voluntatem⁸⁾, suumque officium, quos etiam obligat ad consentaneae ambulandum⁹⁾: ad convincendum eos, quam sint ad observandam illam prorsus impotentes, quantaque sint et quam nefaria naturae, cordis, vitaeque suae inquinamenta¹⁰⁾: ad humiliandum eos e sensu peccati sui ac miseriae¹¹⁾,

1) Rom. 12, 1. 2. Mich. 6, 8. 1 Sam. 15, 22. 2) Gen. 1, 26. 27. Rom. 2, 14. 15. Rom. 10, 5. Gen. 2, 17. 3) Deut. 5, 1. 2. 3. 31. 33. Luc. 10, 26. 27. Gal. 3, 10. 1 Thes. 5, 23. 4) Luc. 1, 75. Act. 24, 16. 5) Rom. 10, 5. Gal. 3, 10. 12. 6) Rom. 8, 3. Gal. 2, 16. 7) 1 Tim. 1, 8. 8) Lev. 11, 44. 45. Lev. 20, 7. 8. Rom. 7, 12. 9) Mic. 6, 8. Iac. 2, 10. 11. 10) Psal. 19, 11. 12. Rom. 3, 20. Rom. 7, 7. 11) Rom. 3, 9. 23.

quo constare possit iis evidentius quam necessarius eis Christus sit ¹⁾, quamque perfecta ipsius obedientia ²⁾).

Q. Quis peculiaris usus legis moralis hominibus non regenitis?

R. Lex moralis usui est non regenitis ad conscientias ipsorum expergefaciendas, ut fugiant ab ira ventura ³⁾, eosque ad Christum adigendos ⁴⁾; vel si in statu peccati permanserint, ut omni excusatione nudi ⁵⁾, et maledictioni legis subiecti ⁶⁾ relinquantur.

Q. Quis usus legis moralis regenitis specialis?

R. Quamvis qui regenerantur et in Christum credunt, a lege morali, quatenus erat foedus operum, liberentur ⁷⁾, adeo ut inde nec iustificentur ⁸⁾, nec condemnentur ⁹⁾; nihilominus praeter eius generales usus cum universo humano genere iis communes, est iis porro speciali modo utilis, nempe ut inde intelligere possint quantum Christo debeant, qui eorum loco eorumque bono eam praestitit, eiusque maledictionem subiit ¹⁰⁾; utque adeo inde ad maiorem gratitudinem provocentur ¹¹⁾, eandemque manifestandam maiori cura semetipsos legi tanquam obedientiae suae normae conformando ¹²⁾.

Q. Ubinam summarie comprehenditur lex moralis?

R. Lex moralis summarie comprehenditur in decem praeceptis decalogi, quae voce Dei in monte Sinai tradita, ab eoque inscripta in duabus tabulis lapideis ¹³⁾, descripta vero extant *Exodi* 20. quatuor quidem mandata prima officium nostrum erga Deum; reliqua sex officium nostrum erga homines complectuntur ¹⁴⁾.

Q. Ut Decalogus recte intelligatur, quanam regulae sunt observandae?

R. Ut Decalogus recte intelligatur, isthaec regulae sunt observandae.

1) Lex est perfecta, unumquemque obligans ad accuratam totius hominis cum iustitia eiusdem congruentiam, ad obedientiam integram et perpetuam, adeo quidem ut summam exigit cuiusque officii perfectionem, gradum vero peccati minimum quemque prohibeat ¹⁵⁾.

2) Lex est spiritualis, adeoque non minus intellectum, volunta-

1) Gal. 3, 21. 22. 2) Rom. 10, 4. 3) 1 Tim. 1, 9. 10. 4) Gal. 3, 24. 5) Rom. 1, 20. cum Rom. 2, 15. 6) Gal. 3, 10. 7) Rom. 6, 14. Rom. 7, 4. 6. Gal. 4, 4. 5. 8) Rom. 3, 20. 9) Gal. 5. 23. Rom. 8, 1. 10) Rom. 7, 24. 25. Gal. 3, 13. 14. Rom. 8, 3. 4. 11) Luc. 1, 68. 69. 74. 75. Col. 1, 12. 13. 14. 12) Rom. 7, 22. Rom. 12, 2. Tit. 2, 11. 12. 13. 14. 13) Deut. 10, 4. Exod. 34, 1. 2. 3. 4. 14) Matt. 22, 37. 38. 39. 40. 15) Psal. 19, 7. Iac. 2, 10. Mat. 5, 21. ad finem.

tem, affectiones, ceterasque omnes animae potentias pertingit, quam verba, opera, gestusque externos¹⁾.

3) Res una eademque, respectu alio atque alio, in pluribus mandatis aut praecipitur aut prohibetur²⁾.

4) Quemadmodum ubi officium praecipitur, peccatum ei contrarium prohibetur³⁾; ubicunque vero prohibetur peccatum quodvis, ibi etiam praecipitur officium eidem contrarium⁴⁾: ad eundem modum ubi promissum subiungitur, includitur ei contraria comminatio⁵⁾; ubi vero interminatio subnectitur, contrarium ibi promissum subintelligitur⁶⁾.

5) Quod Deus prohibet id nullo tempore faciendum est⁷⁾, quod vero praecipit semper quidem tamquam officium nobis incumbit⁸⁾; at unumquodque officium particulare omni tempore praestare non tenemur⁹⁾.

6) Sub uno seu peccato sive officio eiusdem generis omnia aut prohibentur, aut praecipiuntur, una cum omnibus eorum causis, mediis, occasionibus, ut etiam quaecunque eorum vel speciem habent, cum omnibus eorundem irritamentis¹⁰⁾.

7) Quicquid nobis ipsis aut prohibetur aut praecipitur, illud conari tenemur, pro eo statu in quo sumus constituti, ut etiam ab aliis pro illorum statu ac officio aut declinetur aut praestetur¹¹⁾.

8) Quicquid aliis praecipitur, in eo pro ratione status vocationisque nostrae adiutores iis esse debemus¹²⁾; summe autem cavere ne cum aliis in iis quae ipsis prohibentur simus participes¹³⁾.

Q. *Quae specialia sunt nobis in decem praeceptis consideranda?*

R. Considerandae nobis sunt in decem praeceptis cum praefatio, tum mandati cuiusque substantia; tum etiam denique rationes illae quae praeceptis nonnullis quo magis fiant efficacia subnectuntur.

Q. *Quaenam est praefatio mandatis praemissa?*

R. Praefatio mandatis praemissa in hisce verbis continetur [*Ego sum Dominus Deus tuus, qui te eduxi e terra Aegypti, e domo servitutis*¹⁴⁾] ubi primatum suum Deus manifestat, ut qui Iehova nempe sit, aeternus, immutabilis, ac omnipotens Deus¹⁵⁾,

1) Rom. 7, 14. Dent. 6, 5. cum Mat. 22, 37. 38. 39. Matt. 5, 21. 22. 27. 28. 36. ad finem. 2) Col. 3, 5. Amos 8, 5. Prov. 1, 19. 1 Tim. 6, 10. 3) Isa. 58, 13. Dent. 6, 13. cum Mat. 4, 9. 10. Mat. 15, 4. 5. 6. 4) Mat. 5, 21. 22. 23. 24. 25. Eph. 4, 28. 5) Exod. 20, 12. cum Prov. 30, 17. 6) Ier. 18, 7. 8. Exod. 20, 7. cum Psal. 15, 1. 4. 5. et Psal. 24, 4. 5. 7) Iob. 13, 7. 8. Rom. 3, 8. Iob. 36, 21. Heb. 11, 25. 8) Dent. 4, 8. 9. 9) Mat. 12, 7. 10) Mat. 5, 21. 22. 27. 28. Mat. 15, 4. 5. 6. Heb. 10, 24. 25. 1 Thess. 5, 22. Iudae v. 23. Gal. 5, 26. Col. 3, 21. 11) Exod. 20, 10. Lev. 19, 17. Gen. 18, 19. Iosh. 24, 15. Dent. 6, 6. 7. 12) 2 Cor. 1, 24. 13) 1 Tim. 5, 22. Eph. 5, 11. 14) Exod. 20, 2. 15) Isa. 44, 6.

qui in se ipso et a se ipso existens¹⁾, verbis²⁾ operibusque³⁾ suis omnibus dat existentiam; seque Deum esse, qui foedus iniit, prout olim cum Israël, ita cum populo suo universo⁴⁾, quique sicut illos eduxit ex ipsorum in Aegypto servitute, ita nos a spiritali nostra servitute liberat⁵⁾, proindeque teneri nos eum solum pro Deo nostro acceptare, omniaque eius mandata observare⁶⁾.

Q. Quatenam summa est quatuor mandatorum quae officium nostrum erga Deum complectuntur?

R. Summa quatuor mandatorum quae officium nostrum erga Deum complectuntur haec est, ut Dominum nempe Deum nostrum toto corde, tota anima, totis viribus, totaque mente nostra diligamus⁷⁾.

Q. Quodnam est mandatum primum?

R. Mandatum primum hoc est [Non habebis alios Deos eorum me⁸⁾].

Q. Quatenam officia imperantur mandato primo?

R. Officia quae mandato primo imperantur huiusmodi sunt, cognoscere et agnoscere Deum esse solum verum Deum, Deumque nostrum⁹⁾; eumque ut talem colere et glorificare¹⁰⁾, de ipso cogitando¹¹⁾, meditando¹²⁾, illum recordando¹³⁾, faciendo plurimi¹⁴⁾, honorando¹⁵⁾, adorando¹⁶⁾, eligendo¹⁷⁾, diligendo¹⁸⁾, desiderando¹⁹⁾, timendo²⁰⁾, ei credendo²¹⁾, fidendo²²⁾, in eoque sperando²³⁾, oblectando nosmet²⁴⁾, exultando²⁵⁾, pro eo zelando²⁶⁾, eum invocando, laudem ei omnem, gratiasque tribuendo²⁷⁾, obedientiam omnem totius hominis ac submissionem exhibendo²⁸⁾; studendo ut ei in omnibus placeamus²⁹⁾, dolendo si qua re illum offenderimus³⁰⁾, cumque ipso humiliter ambulando³¹⁾.

Q. Quatenam sunt peccata illa, quae in primo hoc mandato prohibentur?

R. Peccata quae in primo hoc mandato prohibentur sunt, Atheismus, quo quis Deum aut esse negat, aut certe nullum habet³²⁾; Idololatria, quae habet aut colit plures Deos uno, aut alium quemvis simul cum vero Deo, aut eius loco³³⁾; Eundem pro Deo Deoque nostro vel non habere, vel non profiteri³⁴⁾; Cujus-

1) Exod. 3, 14. 2) Exod. 6, 3. 3) Act. 17, 24. 28. 4) Gen. 17, 7. cum Rom. 3, 29. 5) Luc. 1, 74. 75. 6) 1 Pet. 1, 15. 16. 17. 18. Lev. 18, 30. Lev. 19, 37. 7) Luc. 10, 27. 8) Exod. 20, 3. 9) 1 Chron. 28, 9. Deut. 26, 17. Isa. 43, 10. Ier. 14, 22. 10) Psal. 95, 6. 7. Mat. 4, 10. Psal. 29, 2. 11) Mal. 3, 16. 12) Psal. 63, 6. 13) Eccles. 12, 1. 14) Psal. 71, 19. 15) Mal. 1, 6. 16) Isa. 45, 23. 17) Iosh. 24, 15. 22. 18) Deut. 6, 5. 19) Psal. 73, 25. 20) Isa. 8, 13. 21) Exod. 14, 31. 22) Isa. 26, 4. 23) Psal. 130, 7. 24) Psal. 37, 4. 25) Psal. 32, 11. 26) Rom. 12, 11. cum Num. 25, 11. 27) Phil. 4, 6. 28) Ier. 7, 23. Iac. 4, 7. 29) 1 Ioh. 3, 22. 30) Ier. 31, 18. Psal. 119, 15. 31) Mic. 6, 8. 32) Psal. 14, 1. Ephes. 2, 12. 33) Ier. 2, 27. 28. cum 1 Thess. 1, 9. 34) Psal. 81, 14.

vis illi debiti in hoc mandato imperati omissio vel neglectus¹⁾: eum ignorare²⁾, aut oblivisci³⁾; conceptus⁴⁾ opinionesque⁵⁾ falsi, indignae ac impiae de ipso cogitationes⁶⁾, audax et curiosa in illius secreta inquisitio⁷⁾: impietas omnis⁸⁾, odium Dei⁹⁾, amor sui¹⁰⁾, sui studium¹¹⁾, et alia quaevis animi nostri, voluntatis, affectionumve rebus aliis inordinata ac immoderata applicatio, earumve a Deo vel totalis vel partialis avocatio¹²⁾, credulitas vana¹³⁾, infidelitas¹⁴⁾, haeresis¹⁵⁾, fides erronea¹⁶⁾, diffidentia¹⁷⁾, desperatio¹⁸⁾, incorrigibilitas¹⁹⁾ ac stupiditas sub iudiciis Dei²⁰⁾, durities cordis²¹⁾, superbia²²⁾, praesumptio²³⁾, carnalis securitas²⁴⁾, tentatio Dei²⁵⁾, mediorum non licitorum usus²⁶⁾, in licitis fiducia²⁷⁾, oblectationes et gaudia carnalia²⁸⁾, zelus corruptus, coecus ac imprudens²⁹⁾; tepeditas³⁰⁾ et languor in rebus Dei³¹⁾, a Deo abalienatio nostri, ac apostasia³²⁾; preces aut cultus quivis religiosus exhibitus sanctis, Angelis, aut creaturis aliis quibuscunque³³⁾, pactiones quaevis cum diabolo, eum consulere³⁴⁾, iisque quae ab illo suggeruntur, auscultare³⁵⁾, fidei nostrae et conscientiae dominos homines constituere³⁶⁾, Deum ac mandata eius parvi aestimare, et contemnere³⁷⁾; spiritum eius contristare ac impugnare³⁸⁾, dispensationes eius moleste ac impatienter ferre, eiusdem stulta incusatio ob ea quae nobis infligit mala³⁹⁾, laudem boni cuiusvis quod aut sumus, possumus, aut possidemus, fortunae⁴⁰⁾, idolis⁴¹⁾, nobismetipsis⁴²⁾, aut alii cuicunque creaturae impertire⁴³⁾.

Q. Illa verba in primo mandato [Coram me] quid nos praecipue docent?

R. Verba isthaec [Coram me] sive coram facie mea in primo mandato nos docent Deum qui videt omnia, peccatum alium quemvis habendi Deum cum imprimis advertere, tum vero eo offendi plurimum; nempe ut argumento sit quo nos in peccato isthoc absterreamur, peccatum vero ipsum ut aggravetur tanquam impuden-

1) Isa. 43, 22. 23. 24. 2) Ier. 4, 22. Hos. 4, 1. 6. 3) Ier. 2, 32. 4) Act. 17, 23. 29. 5) Isa. 40, 18. 6) Psal. 50, 21. 7) Dent. 29, 29. 8) Tit. 1, 16. Heb. 12, 16. 9) Rom. 1, 30. 10) 2 Tim. 3, 2. 11) Phil. 2, 21. 12) Ioh. 2, 15. 16. 1 Sam. 2, 29. Col. 3, 2. 5. 13) 1 Ioh. 4, 1. 14) Heb. 3, 12. 15) Gal. 5, 20. Tit. 3, 10. 16) Act. 26, 9. 17) Psal. 78, 22. 18) Gen. 4, 13. 19) Ier. 5, 3. 20) Isa. 42, 25. 21) Rom. 2, 5. 22) Ier. 13, 15. 23) Psal. 19, 13. 24) Zeph. 1, 12. 25) Mat. 4, 7. 26) Rom. 3, 8. 27) Ier. 17, 5. 28) 2 Tim. 3, 4. 29) Gal. 4, 17. Ioh. 16, 2. Rom. 10, 2. Luc. 9, 54. 55. 30) Apoc. 3, 16. 31) Apoc. 3, 1. 32) Ezech. 14, 5. Isa. 1, 4. 5. 33) Rom. 10, 13. 14. Hos. 4, 12. Act. 10, 25. 26. Apoc. 19, 10. Mat. 4, 10. Col. 2, 18. Rom. 1, 25. 34) Lev. 20, 6. 1 Sam. 28, 7. 11. cum 1 Chron. 10, 13. 14. 35) Act. 5, 3. 36) 2 Cor. 1, 24. Mat. 23, 9. 37) Dent. 32, 15. 2 Sam. 12, 9. Prov. 13, 13. 38) Act. 7, 51. Ephes. 4, 30. 9) Psal. 73, 2. 3. 14. 15. 22. Ioh. 1, 22. 40) 1 Sam. 6, 7. 8. 9. 41) Dan. 5, 23. 42) Dent. 8, 17. Dan. 4, 30. 43) Hab. 1, 16.

tissima provocatio¹⁾, ut nos denique quam ei exhibemus obedientiam, eandem praestare tanquam in ipsius conspectu excitemur²⁾).

Q. Quodnam est secundum praeceptum?

R. Secundum praeceptum est [Non facies tibi imaginem quamvis sculptilem, aut similitudinem rei cuiusvis, quae est in coelis superne, aut inferius in terris, aut in aquis infra terram; non incurvabis te iis, nec eis servies: siquidem ego Dominus Deus tuus, Deus sum Zelotypus, visitans iniquitates Patrum in filios ad tertiam usque quartamque progeniem osorum mei, exhibens vero misericordiam ad millenas usque diligentium me, ac mandata mea observantium³⁾].

Q. Quanam sunt officia quae in secundo praecepto imperantur?

R. Officia quae in secundo praecepto imperantur sunt cultum religiosum ac instituta quae Deus in verbo suo instituit recipere, observare, pura ac integra conservare⁴⁾. Cuiusmodi sunt preces et gratiarum actio in nomine Christi⁵⁾; verbi lectio, praedicatio ac auditio⁶⁾; Sacramentorum administratio et receptio⁷⁾; Ecclesiae regimen ac disciplina⁸⁾; ministrorum ordo ac stipendia⁹⁾; ieiunia religiosa¹⁰⁾; iurare per nomen Dei¹¹⁾, eique vota nuncupare¹²⁾; prout etiam cultus omnis falsi improbatio, detestatio, ac impugnatio¹³⁾; eiusque simul et monumentorum omnium idololatriae, pro ea quam uniuscuiusque status ac vocatio dederit facultate, extirpatio¹⁴⁾.

Q. Quanam peccata in secundo mandato prohibentur?

R. Peccata in secundo mandato prohibita sunt, cultus cuiusvis religiosi a Deo ipso non instituti excogitatio omnis¹⁵⁾, per consilia promotio¹⁶⁾, iniunctio¹⁷⁾, exercitium¹⁸⁾, ac approbatio qualiscunque¹⁹⁾; religionis falsae toleratio²⁰⁾; fictio cuiuslibet quod Deum repraesentet, aut tres personas, vel earum quamlibet, seu interne id in animo et mente nostra fiat, sive externe per modum imaginis cuiusvis aut similitudinis creaturae cuiuscunque²¹⁾; omnis eiusdem cultus²²⁾, aut in eo vel per illud Dei²³⁾; cuiusvis quod ficta numina repraesentet fabricatio²⁴⁾, omnisque eorum cultus, omnia-

1) Ezech. 8, 5. ad finem. Psal. 44, 20. 21. 2) 1 Chron. 28, 9.
 3) Exod. 20, 4. 5. 6. 4) Deut. 32, 46. 47. Mat. 28, 20. Act. 2, 42.
 1 Tim. 6, 13. 14. 5) Phil. 4, 6. Eph. 5, 20. 6) Deut. 17, 18. 19.
 Act. 15, 21. 2 Tim. 4, 2. Iac. 1, 21. 22. Act. 10, 33. 7) Mat. 28,
 19. 1 Cor. 11, 2. ad 30. 8) Mat. 18, 15. 16. 17. Mat. 16, 19. 1 Cor.
 5. cap. 1 Cor. 12, 28. 9) Eph. 4, 11. 12. 1 Tim. 5, 17. 18. 1 Cor. 9, 7.
 ad 15. 10) Joel 2, 12. 13. 1 Cor. 7, 5. 11) Deut. 6, 13. 12) Isa. 19,
 21. Psal. 76, 11. 13) Act. 17, 16. 17. Psal. 16, 4. 14) Deut. 7, 5.
 Isa. 30, 22. 15) Num. 15, 39. 16) Deut. 13, 6. 7. 8. 17) Hos. 5, 11.
 Mich. 6, 16. 18) 1 Reg. 12, 33. 19) Deut. 12, 30. 31. 32. 20) Deut. 13,
 6. ad 12. Zech. 13, 2. 3. Apoc. 2, 2. 14. 15. 20. Apoc. 17, 12. 16. 17.
 21) Deut. 4, 15. 16. 17. 18. 19. Act. 17, 29. Rom. 1, 21. 22. 23. 25.
 22) Dan. 3, 18. Gal. 4, 8. 23) Exod. 32, 5. 8. 24) Exod. 32, 8.

que quae ad ea spectant officia¹⁾, commenta quaeque superstitionosa²⁾, cultum Divinum corrumpentia³⁾, eidem addentia vel detrahentia⁴⁾, seu a nobismet ipsis inventa ac suscepta fuerint⁵⁾, sive traditione ab aliis recepta⁶⁾, nomine licet ac titulo antiquitatis⁷⁾, consuetudinis⁸⁾, devotionis⁹⁾, bonae intentionis aut alio praetextu quoviscunque¹⁰⁾; simonia¹¹⁾; sacrilegium¹²⁾; omnis denique cultus ac officiorum divinorum quae Deus instituit, neglectus¹³⁾, contemptus¹⁴⁾, impeditio¹⁵⁾, aut impugnatio¹⁶⁾.

Q. Quatenus sunt rationes annexae secundo mandato, quibus nos ad eius observationem magis impellamur?

R. Rationes annexae secundo mandato, quibus ad eius observationem magis impellamur, hisce verbis comprehensae [Siquidem ego Dominus Deus tuus, Deus sum Zelotypus, visitans iniquitates Patrum in filios ad tertiam usque quartanque progeniem osorum mei, exhibens vero misericordiam ad millenas usque diligentium me, ac mandata mea observantium¹⁷⁾] sunt (praeter Dei supremum in nos Dominum ac ius nostri peculiare¹⁸⁾ fervens eius pro cultu suo Zelus¹⁹⁾, vindex adversus cultum quemvis falsum indignatio, tanquam spirituale quoddam adulterium²⁰⁾; tum etiam quod huiusce mandati violatores habeat Deus pro ipsius osoribus, in eosque se per varias progenies animadversurum interminetur²¹⁾, eius autem observatores habeat pro amicis suis ac mandatis ipsius obtemperantibus, ac misericordiam iis per multas generationes polliceatur²²⁾.

Q. Quodnam est mandatum tertium?

R. Mandatum tertium est [Nomen Domini Dei tui inaniter non usurpabis; non enim eum pro insonte habebit Dominus qui nomen eius inaniter adhibuerit²³⁾].

Q. Quid autem exigitur in mandato tertio?

R. Tertium mandatum a nobis exigit ut Dei nomen, tituli, attributa²⁴⁾, instituta²⁵⁾, ut verbum²⁶⁾, sacramenta²⁷⁾, preces²⁸⁾, iuramenta²⁹⁾, vota³⁰⁾, sortes³¹⁾, ut opera ipsius³²⁾, et quicquid demum sit quo se notum facit, sancte ac reverenter,

1) 1 Reg. 18, 26. 28. Isa. 65, 11. 2) Act. 17, 22. Col. 2, 21. 22. 23.
 3) Mal. 1, 7. 8. 14. 4) Dent. 4, 2. 5) Psal. 106, 39. 6) Mat. 15,
 9. 7) 1 Pet. 1, 18. 8) Ier. 44, 17. 9) Isa. 65, 3. 4. 5. Gal. 1, 13.
 14. 10) 1 Sam. 13, 11. 12. 1 Sam. 15, 21. 11) Act. 8, 18. 12)
 Rom. 2, 22. Mal. 3, 8. 13) Exod. 4, 24. 25. 26. 14) Mat. 22, 5. Mal.
 1, 7. 13. 15) Mat. 23, 13. 16) Act. 13, 44. 45. 1 Thes. 2, 15. 16.
 17) Exod. 20, 5. 6. 18) Psal. 45, 11. Apoc. 15, 3. 4. 19) Exod. 34,
 13. 14. 20) 1 Cor. 10, 20. 21. 22. Ier. 7, 18. 19. 20. Ezech. 16, 26. 27. Dent.
 32, 16. 17. 18. 19. 20. 21) Hos. 2, 2. 3. 4. 22) Dent. 5, 29. 23) Exod.
 20, 7. 24) Mat. 6, 9. Dent. 28, 58. Psal. 29, 2. Psal. 68, 4. Apoc. 15,
 3. 4. 25) Mal. 1, 14. Eccles. 5, 1. 26) Psal. 138, 2. 27) 1 Cor. 11,
 24. 25. 28. 29. 28) 1 Tim. 2, 8. 29) Ier. 4, 2. 30) Eccles. 5, 2. 4. 5.
 6. 31) Act. 1, 24. 26. 32) Iob. 36, 24.

in cogitatione¹⁾, meditatione²⁾, verbo³⁾, scriptione⁴⁾, adhibeantur, et quidem per professionem sanctam⁵⁾, et conversationem idoneam⁶⁾, ad Dei gloriam⁷⁾, ac bonum tam nostrum⁸⁾; quam aliorum⁹⁾.

Q. Quanam peccata sunt prohibita in tertio mandato?

R. Peccata in tertio mandato prohibita sunt, neglectus utendi Divino nomine eo quo requiritur modo¹⁰⁾, atque abusus eiusdem ignorante¹¹⁾, vana¹²⁾, minus reverente, profana¹³⁾, superstitiosa¹⁴⁾, ac impia mentione, aut alio usu titulorum eius, attributorum¹⁵⁾, institutorum¹⁶⁾, operumve¹⁷⁾; blasphemia¹⁸⁾; periurio¹⁹⁾; Impiae execrationes²⁰⁾, impia iuramenta²¹⁾, vota²²⁾, ac sortilegia²³⁾, quaeviscunque iuramentorum nostrorum, votorumque quae licita sunt violatio²⁴⁾, quae de rebus non licitis observatio²⁵⁾, adversus Dei decreta, et providentiam²⁶⁾ obmurmuratio, aut expostulatio²⁷⁾; eadem curiose rimari²⁸⁾, et perverse applicare; verbum Dei aut partem eius aliquam perperam interpretari²⁹⁾, male applicare³⁰⁾, aut quovis modo pervertere³¹⁾, ad iocos profanos³²⁾, ad quaestiones curiosas ac inutiles, ad altercationes vanas, aut falsae Doctrinae defensionem³³⁾. Verbi Dei abusus, vel creaturarum, aut rei cuiusvis sub nomine Dei comprehensae, ad incantamenta³⁴⁾, aut nefarias seu libidines sive actiones³⁵⁾; malevolentia³⁶⁾, contemptu³⁷⁾, contumelia³⁸⁾, aut quovis modo impugnare veritatem, gratiam, viasque Dei³⁹⁾; religionis professio hypocritica, aut in alium quam par est finem⁴⁰⁾, eam pro dedecore habere⁴¹⁾, eive esse dedecori; absque solatio⁴²⁾, imprudenter⁴³⁾, infructuose⁴⁴⁾, ac cum offensione ambulando⁴⁵⁾, vel apostasia ab eadem⁴⁶⁾.

-
- 1) Mal. 3, 16. 2) Psal. 8. per totum. 3) Col. 3, 17. Psal. 105, 2. 5. 4) Psal. 102, 18. 5) 1 Pet. 3, 15. Mich. 4, 6. 6) Phil. 1, 27. 7) 1 Cor. 10, 31. 8) Ier. 32, 39. 9) 1 Pet. 2, 12. 10) Mal. 2, 2. 11) Act. 17, 23. 12) Prov. 30, 9. 13) Mal. 1, 6. 7. 12. Mal. 3, 14. 14) 1 Sam. 4, 3. 4. 5. Ier. 7, 4. 9. 10. 14. 31. Col. 2, 20. 21. 22. 15) 2 Reg. 18, 30. 35. Exod. 5, 2. Psal. 139, 20. 16) Psal. 50, 16. 17. 17) Isa. 5, 12. 18) 2 Reg. 19, 22. Lev. 24, 11. 19) Zech. 5, 4. Zech. 8, 17. 20) 1 Sam. 17, 43. 2 Sam. 16, 5. 21) Ier. 5, 7. Ier. 23, 10. 22) Deut. 23, 18. Act. 23, 12. 14. 23) Esth. 3, 7. Esth. 9, 24. Psal. 22, 18. 24) Psal. 24, 4. Ezech. 17, 16. 18. 19. 25) Mar. 6, 26. 1 Sam. 25, 22. 32. 33. 34. 26) Rom. 3, 5. 7. Rom. 6, 1. 27) Eccles. 8, 11. Eccl. 9, 3. Ps. 39. per totum. 28) Rom. 9, 14. 19. 20. 29) Deut. 29, 29. 30) Matt. 5, 21. ad finem. 31) Ezech. 13, 22. 32) 2 Pet. 3, 16. Matt. 22, 34. ad 31. 33) Isa. 22, 31. Ier. 23, 34. 36. 38. 34) 1 Tim. 1, 4. 6. 7. 1 Tim. 6, 4. 5. 20. 2 Tim. 2, 14. Tit. 3, 9. 35) Deut. 18, 10. 11. 12. 13. 14. Act. 19, 13. 36) 2 Tim. 4, 3. 4. Rom. 13, 13. 14. 1 Reg. 21, 9. 10. Iudae v. 4. 37) Act. 13, 16. 1 Ioh. 3, 12. 38) Ps. 1, 1. 2 Pet. 3, 3. 39) 1 Pet. 4, 4. 40) Act. 13, 45. 46. 50. Act. 4, 18. Act. 19, 9. 1 Thes. 2, 16. Heb. 10, 29. 41) 2 Tim. 3, 5. Matt. 23, 14. Matt. 6, 1. 2. 5. 16. 42) Marc. 8, 38. 43) Psal. 73, 14. 15. 44) 1 Cor. 6, 5. 6. Eph. 5, 15. 16. 17. 45) Isa. 5, 4. 2 Pet. 1, 8. 9. 46) Rom. 2, 23. 24. Gal. 3, 1. 3. Heb. 6, 6.

Q. Quanam sunt rationes annexae tertio mandato?

R. Rationes tertio mandato in hisce verbis annexae [Domini Dei tui] illisque [non enim eum pro insonte habebit Dominus qui nomen eius inaniter adhibuerit¹⁾] sunt, quoniam is Dominus est, nosterque Deus; proindeque nomen eius profanare, eove quovis modo abuti non debemus²⁾, praesertim quoniam tantum abest ut ille huius mandati transgressores absolvat eisque parcat, ut iustam eius iudicium minime eos effugere passurus sit³⁾, hominum censuras ac supplicia multi licet eorum subterfugiant⁴⁾.

Q. Quodnam est mandatum quartum?

R. Mandatum quartum est [Memineris diem sabbati ut sanctifices eum; sex diebus operaberis, et facies omne opus tuum, septimus vero dies sabbatum Domini Dei tui, opus in eo nullum facies tu, neque filius tuus, neque filia tua, nec servus tuus, nec ancilla tua, neque iumentum tuum, nec hospes tuus quicumque intra portas tuas commoratur: Nam sex diebus perfecit Dominus coelum, terramque, mare, et quicquid in illis continetur, septimo vero die requievit, quamobrem benedixit Dominus diei sabbati, eumque sanctificavit]⁵⁾.

Q. Quid exigitur in quarto mandato?

*R. Quartum mandatum ab omnibus exigit sanctificationem sive sanctam Deo observationem temporis illius definiti quod ipse in verbo suo designavit, nominatim e septem diebus unum integrum, qui a mundi primordiis usque ad resurrectionem Christi dies erat septimus; exinde autem dies septimanae primus ad finem usque mundi observandus. Qui Christianum sabbatum est⁶⁾, ac in N. T. dicitur *Dies Dominicus*⁷⁾.*

Q. Quomodo sanctificandum est sabbatum, sive dies Dominicus?

R. Sanctificandum est sabbatum sive dies Dominicus sancta per totum diem quiete⁸⁾, non tantum ab eiusmodi operibus quae quovis tempore sunt illicita; verum etiam ab eiusmodi negotiis mundanis ac recreationibus quae aliis diebus sunt licita⁹⁾; quin etiam hoc habendo in deliciis, totum illud tempus (nisi quod ad opera necessitatis ac misericordiae requiritur)¹⁰⁾ in exercitiis divini cultus publicis privatisque insumendo¹¹⁾; quem in finem corda nobis sunt praeparanda, ac ea providentia, diligentia et moderatione disponenda sunt, ac tempestive conficienda mundana negotia, ut magis expediti simus ac idonei illius diei officiis praestandis¹²⁾.

1) Exod. 20, 7. 2) Lev. 19, 22. 3) Ezech. 36, 21. 22. 23. Dent. 28, 58. 59. Zech. 5, 2. 3. 4. 4) 1 Sam. 2, 12. 17. 22. 24. cum 1 Sam. 3, 13. 5) Exod. 20, 8. 9. 10. 11. 6) Dent. 5, 12. 13. 14. Gen. 2, 2. 3. 1 Cor. 16, 1. 2. Act. 20, 7. Matt. 5, 17. 18. Isa. 56, 2. 4. 6. 7. 7) Apoc. 1, 10. 8) Exod. 20, 8. 10. 9) Exod. 16, 25. 26. 27. 28. Neh. 13, 15. 16. 17. 18. 21. 22. Ier. 17, 21. 22. 10) Matt. 12, 1. ad 13. 11) Isa. 58, 13. Luc. 4, 16. Act. 20, 7. 1 Cor. 16, 1. 2. Psal. 92. Tit. Isa. 66, 23. Lev. 23, 3. 12) Exod. 20, 8. Luc. 23, 54. 56. Exod. 16, 22. 25. 26. 29. Neh. 13, 19.

Q. Cur ad patres familiarum, reliquosque superiores praecipue dirigitur mandatum de observando sabbato?

R. Mandatum de sabbato observando praecipue dirigitur ad Patres-familiarum reliquosque superiores, eo quod non solum ipsi teneantur id observare, verum etiam curare ut ab illis omnibus qui subduntur ipsorum regimini, similiter observetur, et quoniam proclives sunt eos quibus imperant suis negotiis impedire quo minus id faciant¹⁾.

Q. Quanam sunt peccata prohibita in quarto mandato?

R. Peccata prohibita in quarto mandato sunt officiorum quae inibi exiguntur omissio quaelibet²⁾, omnisque eorum oscitans, negligens, et inutilis praestatio, eorumque taedium³⁾; omnis illius diei profanatio, seu otio, sive agendo quod in se malum est⁴⁾, sive operibus, dictis, cogitationibus circa res mundanas ac recreationes non necessariis⁵⁾.

Q. Quanam sunt rationes subiunctae quarto mandato, quibus ad eiusdem observationem vehementius urgeamur?

*R. Rationes annexae quarto mandato, quibus ad eiusdem observationem vehementius urgeamur, desumptae sunt ab illius aequitate, sex dies ■ septem nobis et rebus nostris permittente Deo, sibi vero ipsi unicum reservante, in his verbis [*Sex diebus operaberis et facies omne opus tuum*]⁶⁾ a Dei peculiaris sibi in eo die proprietatis vendicatione [*Dies septimus sabbatum est Domini Dei tui*]⁷⁾ ab Exemplo Dei qui [*Sex Diebus perficit coelum, terramque, mare et quicquid in illis continetur, septima vero die requievit*] atque a benedictione quam diei illi impertivit Deus, non solum illum consecrando ut dies foret ipsius cultui peculiaris, verum ordinando ut medium foret benedicendi nobis eundem sanctificantibus [*quamobrem benedixit Dominus diei sabbati, eumque sanctificavit*]⁸⁾.*

Q. Quare ponitur in principio mandati quarti vox [Memineris]?

R. Vox [Memineris] ponitur in principio mandati quarti⁹⁾, partim propter summum ex illius recordatione beneficium, quandoquidem exinde plurimum adiuvamur in praeparatione nostra ad ipsum observandum¹⁰⁾, atque ex eius observatione ad reliqua mandata omnia melius observanda¹¹⁾, simul et grata memoria summa illa beneficia creationis ac redemptionis conservanda, quae totam religionem compendio quasi complectuntur¹²⁾;

1) Exod. 20, 10. Iosh. 24, 15. Neh. 13, 15. 17. Ier. 17, 20. 21. 22. Exod. 23, 12. 2) Ezech. 22, 26. 3) Act. 20, 7. 9. Ezech. 33, 30. 31. 32. Amos 8, 5. Mal. 1, 13. 4) Ezech. 23, 38. 5) Ier. 17, 24. 27. Isa. 58, 13. 6) Exod. 20, 9. 7) Exod. 20, 10. 8) Exod. 20, 11. 9) Exod. 20, 8. 10) Exod. 16, 23. Luc. 23, 54. 56. cum Marc. 15, 42. Neh. 13, 19. 11) Psal. 92. Tit. cum vers. 13. 14. Ezech. 20, 12. 19. 20. 12) Gen. 2, 2. 3. Psal. 118, 22. 24. cum Act. 4, 10. 11. Apoc. 1, 10.

partim etiam quoniam proni sumus in illius oblivionem¹⁾, eo quod cum minus hoc a nobis exigit naturale lumen²⁾; tum libertatem naturalem minuat in rebus alias non illicitis³⁾; quodque semel tantum septenis diebus recurat, multaque negotia mundana interveniant quae mentes nostras nimium saepe abstrahunt quo minus vel de nostri ad illum praeparatione, vel de celebratione eiusdem cogitemus⁴⁾; Denique quod Satanæ eiusque administri huiusce diei gloriam, ac vel etiam memoriam delere plurimum annitantur, nempe quo irreligionem omnem, ac impietatem introducant⁵⁾.

Q. Quænam est summa sex mandatorum quæ officium nostrum erga homines complectuntur?

R. Sex mandatorum quæ officium nostrum erga homines complectuntur hæc summa est, nempe ut proximum nostrum perinde atque nosmetipsos diligamus⁶⁾; idemque aliis faciamus, quod nobis ab eis factum vellemus⁷⁾.

Q. Quodnam est mandatum quintum?

R. Quintum mandatum est [Honora Patrem tuum et Matrem tuam, ut prolongentur dies tui in terra illa quam tibi largitur Dominus Deus tuus⁸⁾].

Q. Quinam Patris ac Matris nomine in quinto mandato significantur?

R. Patris ac Matris nomine in quinto mandato significantur non solum Parentes naturales⁹⁾, verum etiam superiores omnes, seu ætate¹⁰⁾, sive donis¹¹⁾, tum vero imprimis illi qui nobis munere vel autoritate ex ordinatione Divina praesunt, sive in familia¹²⁾, sive in Ecclesia¹³⁾, sive in republica¹⁴⁾.

Q. Quamobrem vero superiores Pater ac Mater nuncupantur?

R. Superiores Pater ac Mater nuncupantur, cum ut intelligent illi debere se in omnibus erga inferiores suos officiis parentum naturalium amorem ac indulgentiam imitari, habita tamen relationis ratione¹⁵⁾: tum ut inferiores inde ad officia sua maiore cum promptitudine et alacritate superioribus suis tanquam parentibus praestanda inducantur¹⁶⁾.

Q. Quis est mandati quinti generalis scopus?

R. Mandati quinti scopus generalis est illorum officiorum praestatio ad quæ pro variis relationibus nostris tenemur mutuo, quatenus inferiores sumus, superiores, aut aequales¹⁷⁾.

Q. Quis superioribus ab inferioribus debetur honor?

1) Ezech. 22, 26. 2) Neh. 9, 14. 3) Exod. 34, 21. 4) Dent. 5, 14. 15. Amos 8, 5. 5) Lam. 1, 7. Ier. 17, 21. 22. 23. Neh. 13, 15. ad 23. 6) Matt. 22, 39. 7) Matt. 7, 12. 8) Exod. 20, 12, 9) Prov. 23, 22. 25. Eph. 6, 1, 2. 10) 1 Tim. 5, 1. 2. 11) Gen. 4, 20, 21. 22. Gen. 45, 8. 12) 2 Reg. 5, 13. 13) 2 Reg. 2, 12. 2 Reg. 13, 14. Gal. 4, 19. 14) Isai. 49, 23. 15) Eph. 6, 4. 2 Cor. 12, 14. 1 Thes. 2, 7. 8. 11. Num. 11, 11. 12. 16) 1 Cor. 4, 14. 15. 16. 2 Reg. 5, 13. 17) Eph. 5, 21. 1 Pet. 2, 17. Rom. 12, 10.

R. Honos qui superioribus debetur ab inferioribus est, debita imprimis corde¹⁾, verbis²⁾, gestuque³⁾, reverentia, deinde pro iis preces et gratiarum actio⁴⁾, virtutum et gratiarum quae in eis conspiciuntur imitatio⁵⁾, ut etiam prompta in rebus licitis eorum mandatis et consiliis obedientia⁶⁾; et correctionibus submissio debita⁷⁾: quin et eorum cum personarum tum autoritatis defensio⁸⁾, sustentatio ac propugnatio, et erga utrasque fidelitas⁹⁾; pro cuiusque ordine et status in quo fuerit conditio¹⁰⁾; eorumque infirmitatum toleratio atque in charitate dissimulatio¹¹⁾; adeo quidem ut cum eis tum eorum regimini honori esse possint¹²⁾.

Q. *Quaenam sunt inferiorum in superiores suos peccata?*

R. Peccata inferiorum in superiores suos sunt, officiorum iis debitorum neglectus quilibet¹³⁾; invidia¹⁴⁾, contemptus¹⁵⁾, et rebellio¹⁶⁾ adversus ipsorum seu personas¹⁷⁾ sive munera¹⁸⁾, in licitis eorum consiliis¹⁹⁾, mandatis et correctionibus²⁰⁾; eorum execratio, derisio²¹⁾, atque eiusmodi omnis scandali plena conversatio, quae ipsis eorumque regimini probro sit ac dedecori²²⁾.

Q. *Quid vero superiores inferioribus praestare tenentur?*

R. A superioribus exigitur ut, pro illa quam a Deo acceperunt potestate, et relatione in qua sunt constituti, inferiores suos diligant²³⁾, pro iis orent²⁴⁾, eisque benedicant²⁵⁾; ut eos instruant²⁶⁾, consilio dirigant ac admoneant²⁷⁾, bene quidem merentes ut favore complectantur²⁸⁾, laudent²⁹⁾, ac remunerentur³⁰⁾; male vero agentes ut reiciant³¹⁾, reprehendant, castigantque³²⁾; ut protegant eos³³⁾, omniaque iis procurent quaecunque sunt animae³⁴⁾ aut corpori³⁵⁾ necessaria, utque graviter, prudenter, sancte et exemplariter se gerendo Deo gloriam³⁶⁾, sibimet ipsis honorem concilient³⁷⁾, adeoque eam qua Deus illos induit auctoritatem tueantur³⁸⁾.

1) Mal. 1, 6. Lev. 19, 3. 2) Prov. 31, 28. 1 Pet. 3, 6. 3) Lev. 19, 32. 1 Reg. 2, 19. 4) 1 Tim. 2, 1. 2. 5) Heb. 13, 7. Phil. 3, 17. 6) Eph. 6, 1. 2. 5. 6. 7. 1 Pet. 2, 13. 14. Rom. 13, 1. 2. 3. 4. 5. Heb. 13, 17. Prov. 4, 3. 4. Prov. 23, 22. Exod. 18, 19. 24. 7) Heb. 12, 9. 1 Pet. 2, 18. 19. 20. 8) 1 Sam. 26, 15. 16. 2 Sam. 18, 3. Esth. 6, 2. 9) Tit. 2, 9. 10. 10) Mat. 22, 21. Rom. 13, 6. 7. 1 Tim. 5, 17. 18. Gal. 6, 6. Gen. 45, 11. Gen. 47, 12. 11) 1 Pet. 2, 18. Prov. 23, 22. Gen. 9, 23. 12) Psal. 127, 3. 4. 5. Prov. 31, 23. 13) Mat. 15, 4. 5. 14) Num. 11, 28. 29. 15) 1 Sam. 8, 7. Isai. 3, 5. 16) 2 Sam. 15, 1. ad 12. 17) Exod. 21, 15. 18) 1 Sam. 10, 27. 19) 1 Sam. 2, 25. 20) Deut. 21, 18. 19. 20. 21. 21) Prov. 30, 11. 17. 22) Prov. 19, 26. 23) Col. 3, 19. Tit. 2, 4. 24) 1 Sam. 12, 23. Ioh. 1, 5. 25) Reg. 8, 55. 56. Heb. 7, 7. Gen. 49, 28. 26) Deut. 6, 6. 7. 27) Eph. 6, 4. 28) 1 Pet. 3, 7. 29) 1 Pet. 2, 14. Rom. 13, 3. 30) Esth. 6, 3. 31) Rom. 13, 3. 4. 32) Prov. 29, 15. 1 Pet. 2, 14. 33) Iob. 29, 12. 13. 14. 15. 16. 17. Isa. 1, 10. 17. 34) Eph. 6, 4. 35) 1 Tim. 5, 8. 36) 1 Tim. 4, 12. Tit. 2, 3. 4. 5. 37) 1 Reg. 3, 28. 38) Tit. 2, 15.

Q. Quanam sunt peccata superiorum?

R. Superiorum peccata (praeter neglectum eorum quae ab illis exiguntur officiorum)¹⁾ sunt, seipsos²⁾ h. e. suam ipsorum gloriam³⁾, otium, lucrum aut voluptatem⁴⁾ inordinate appetere; iubere quae sunt illicita⁵⁾, aut quae ab inferioribus praestari nequeunt⁶⁾, eis ut male agant consulere⁷⁾, vel male agentibus animos facere⁸⁾, ac favere⁹⁾; dehortari ac detertere a bene agendo, bene autem agentes male tractare¹⁰⁾; eos indebite castigare¹¹⁾, iniuriae, tentationi ac periculo negligenter eos aut exponere aut permittere¹²⁾; provocare ad iram¹³⁾; aut quocunque modo semet ipsos dehonestare, autoritatemque suam imminuere, iniuste, imprudenter, acerbè vel remisse se gerendo¹⁴⁾.

Q. Quanam sunt aequalium officia?

R. Officia aequalium sunt dignitatis ac valoris sui invicem rationem habere¹⁵⁾; honorem tribuendo alterum alteri antecellere¹⁶⁾; de alterius donis aut profectu tanquam de propriis gaudere mutuo¹⁷⁾.

Q. Quanam sunt aequalium peccata?

R. Aequalium peccata sunt (praeter neglectum eorum quae ab iis exiguntur officiorum¹⁸⁾) alterius invicem dignitatem parvi facere¹⁹⁾, donis invidere²⁰⁾, de auctis honoribus, aut prosperitate dolore affici²¹⁾, superioritatem in se invicem usurpare²²⁾.

Q. Quanam est ratio quinto mandato annexa, qua magis nos ad eius observationem urgeamur?

R. Ratio annexa quinto mandato in hisce verbis [*Ut prolongentur dies tui in terra illa quam tibi largitur Dominus Deus tuus*²³⁾] est, qua longaevitas ac prosperitas diserte promittitur omnibus hoc mandatum observantibus, quatenus nempe Dei gloriae, eorumque bono conducant²⁴⁾.

Q. Quodnam est mandatum sextum?

R. Mandatum sextum est [*Non occides*²⁵⁾].

Q. Quae autem sunt officia in sexto mandato imperata?

R. Officia in sexto mandato imperata sunt, studia quaeque sedula, licitique conatus vitam nostram²⁶⁾ aliorumque²⁷⁾ conservandi; omnibus cum cogitationibus tum destinationibus obsi-

1) Ezech. 34, 2. 3. 4. 2) Phil. 2, 21. 3) Ioh. 5, 44. Ioh. 7, 18. 4) Isa. 56, 10. 11. Deut. 17, 17. 5) Dan. 3, 4. 5. 6. Act. 4, 17. 18. 6) Exod. 5, 10. ad 18. Matt. 23, 2. 4. 7) Matt. 14, 8. cum Mar. 6, 24. 8) 2 Sam. 13, 28. 9) 1 Sam. 3, 13. 10) Ioh. 7, 46. 47. 48. 49. Col. 3, 21. Exod. 5, 17. 11) 1 Pet. 2, 18. 19. 20. 12) Gen. 38, 11. 26. Act. 18, 17. 13) Eph. 6, 4. 14) Gen. 9, 21. 1 Reg. 12, 13. 14. 15. 16. 1 Reg. 1, 6. 1 Sam. 2, 29. 30. 31. 15) 1 Pet. 2, 17. 16) Rom. 12, 10. 17) Rom. 12, 15. 16. Phil. 2, 3. 4. 18) Rom. 13, 8. 19) 2 Tim. 3, 3. 20) Act. 7, 9. Gal. 5, 26. 21) Num. 12, 2. Esth. 6, 12. 13. 22) 3 Ioh. v. 9. Luc. 22, 24. 23) Exod. 20, 12. 24) Deut. 5, 16. 1 Reg. 8, 25. Eph. 6, 2. 3. 25) Exod. 20, 13. 26) Eph. 5, 28. 29. 27) 1 Reg. 18, 4.

atendo¹⁾, passiones subiugando²⁾; occasiones³⁾, tentationes⁴⁾, actionesque omnes declinando, quaecumque eo tendunt ut vita sua quispiam iniuste privetur⁵⁾; prout etiam iusta eiusdem adversus vim defensione⁶⁾, patiente manus Divinae perpeffione⁷⁾, animi tranquillitate⁸⁾, cordis alacritate⁹⁾, cibi¹⁰⁾, potus¹¹⁾, medicinae¹²⁾, somni¹³⁾, laboris¹⁴⁾, ac recreationum¹⁵⁾ usu sobrio, cogitationibus benignis¹⁶⁾, dilectione¹⁷⁾, misericordia¹⁸⁾, mansuetudine, lenitate, benignitate¹⁹⁾, dictis ac moribus placidis²⁰⁾, mitibus comibusque²¹⁾, longanimitate, facilitate redeundi in gratiam, iniuriarum patiente tolerantia et condonatione, boni pro malo retributione²²⁾, afflictorum levatione, et sublevatione, tuitione ac defensione innocentum²³⁾.

Q. Quanam sunt peccata in sexto mandato vetita?

R. Peccata vetita in sexto mandato sunt, quaelibet vitae ademptio seu nostrae²⁴⁾, sive alienae²⁵⁾, extra tamen rationem iustitiae publicae²⁶⁾, belli legitimi²⁷⁾, ac defensionis necessariae²⁸⁾; licitorum ac necessariorum vitae mediorum neglectus aut subductio²⁹⁾, ira mala³⁰⁾, odium³¹⁾, invidia³²⁾, vindictae cupiditas³³⁾, omnes passionum excessus³⁴⁾, curae anciae³⁵⁾, cibi, potus³⁶⁾, laboris³⁷⁾, recreationum usus immoderatus³⁸⁾; dicta provocantia³⁹⁾, oppressio⁴⁰⁾, litigatio⁴¹⁾, percussio, vulneratio⁴²⁾, ac quicquid denique conferre quoquo modo possit ad vitam cuiuspiam destruendam⁴³⁾.

Q. Quodnam est mandatum septimum?

R. Mandatum septimum est [*Non moechaberis*⁴⁴⁾].

Q. Quanam vero sunt officia in septimo mandato imperata?

R. Officia septimo mandato imperata sunt corporis, mentis,

1) Ier. 26, 15. 16. Act. 23, 12. 16. 17. 21. 27. 2) Eph. 4, 26. 27. 3) 2 Sam. 2, 22. Deut. 22, 8. 4) Matt. 4, 6. 7. Prov. 1, 10. 11. 15. 16. 5) 1 Sam. 24, 12. 1 Sam. 26, 9. 10. 11. Gen. 37, 21. 22. 6) Psal. 82, 4. Prov. 24, 11. 12. 1 Sam. 14, 45. 7) Iac. 5, 7. 8. 9. 10. 11. Heb. 12, 9. 8) 1 Thes. 4, 11. 1 Pet. 3, 4. Psal. 37, 8. 9. 10. 11. 9) Prov. 17, 22. 10) Prov. 25, 16. 17. 11) 1 Tim. 5, 23. 12) Isa. 38, 21. 13) Psal. 127, 2. 14) Eccl. 5, 12. 2 Thes. 3, 10. 12. Prov. 16, 26. 15) Eccl. 3, 4. 11. 16) 1 Sam. 19, 4. 5. 1 Sam. 22, 13. 14. 17) Rom. 13, 10. 18) Luc. 10, 33. 34. 35. 19) Col. 3, 12. 13. 20) Iac. 3, 17. 21) 1 Pet. 3, 8. 9. 10. 11. Prov. 15, 1. Iudic. 8, 1. 2. 3. 22) Matt. 5, 24. Eph. 4, 2. 32. Rom. 12, 17. 20. 21. 23) 1 Thes. 5, 14. Iob. 31, 19. 20. Matt. 22, 35. 36. Prov. 31, 8. 9. 24) Act. 16, 28. 25) Gen. 9, 6. 26) Num. 35, 31. 33. 27) Ier. 4, 8. 10. Deut. 20. cap. 28) Exod. 22, 2. 3. 29) Matt. 25, 42. 43. Iac. 2, 15. 16. Eccl. 6, 1. 2. 30) Matt. 5, 22. 31) 1 Ioh. 3, 15. Lev. 19, 17. 32) Prov. 14, 30. 33) Rom. 12, 19. 34) Eph. 4, 31. 35) Mat. 6, 31. 34. 36) Luc. 21, 34. Rom. 13, 13. 37) Eccl. 12, 12. Eccl. 2, 22. 23. 38) Isa. 5, 12. 39) Prov. 15, 1. Prov. 12, 18. 40) Ezech. 18, 18. Exod. 1, 14. 41) Gal. 5, 15. Prov. 23, 29. 42) Num. 35, 16. 17. 18. 21. 43) Exod. 21, 18. ad finem. 44) Exod. 20, 14.

affectuum¹⁾, verborum²⁾, gestuumque³⁾, castitas; eiusque in nobis ipsis ac in aliis conservatio⁴⁾, oculorum sensuumque omnium vigil custodia⁵⁾, temperantia⁶⁾, inter castos versari⁷⁾, in vestitu modestia⁸⁾, coniugium continentiae donum non habentium⁹⁾, coniugalis amor¹⁰⁾, ac cohabitatio¹¹⁾; in vocationibus labor diligens¹²⁾; occasionum omnium impuritatis fuga, ac tentationum eo tendentium resistentia¹³⁾.

Q. Quae sunt peccata prohibita in mandato septimo?

R. Peccata in mandato septimo prohibita sunt, cum neglectus officiorum quae exiguntur¹⁴⁾, tum etiam adulterium, fornicatio¹⁵⁾, raptus, incestus¹⁶⁾, sodomia, ac libidines omnes non naturales¹⁷⁾: impurae quaeque imaginationes, cogitationes, intentiones, affectionesque¹⁸⁾, corrupta omnia turpiaque colloquia, eisve auscultatio¹⁹⁾, oculorum lascivia²⁰⁾, gestus impudens levisque, vestitus immodestus²¹⁾, coniugiorum licitorum prohibitio²²⁾, illicitorum dispensatio²³⁾, prostibulorum approbatio, toleratio, exercitium, eorundemque frequentatio²⁴⁾; vota coelibatus illaqueantia²⁵⁾, matrimonii dilatio indebita²⁶⁾, polygamia, qua plures habet, aut vir uxores, aut foemina maritos eodem tempore²⁷⁾, iniustum divortium²⁸⁾, aut desertio iniusta²⁹⁾, otium, gula, ebrietas³⁰⁾, consortii impudici usus³¹⁾, ut et lascivarum cantionum, librorum, picturarum, saltationum, ludorum scenicarum³²⁾, omnium denique quae impudicitiae motus excitare in nobis aliisque possint, omnesque impudicitiae actus³³⁾.

Q. Quodnam est mandatum octavum?

R. Mandatum octavum est [*Non furaberis*³⁴⁾].

Q. Quanam sunt officia octavo mandato imperata?

R. Officia octavo praecepto imperata sunt, veritas, fidelitas, iustitiae in contractibus ac hominum inter se commerciis³⁵⁾, suum cuique tribuere³⁶⁾, restitutio bonorum, si quae iniuste ab

1) 1 Thess. 4, 4. Iob. 31, 1. 1 Cor. 7, 34. 2) Col. 4, 6. 3) 1 Pet. 3, 2. 4) 1 Cor. 7, 2. 35. 36. 5) Iob. 31, 1. 6) Act. 24, 24. 25. 7) Prov. 2, 16. ad 21. 8) 1 Tim. 2, 9. 9) 1 Cor. 7, 2. 10) Prov. 5, 19. 20. 11) 1 Pet. 3, 7. 12) Prov. 31, 11. 27. 28. 13) Prov. 5, 8. Gen. 39, 8. 9. 10. 14) Prov. 5, 7. 15) Heb. 13, 4. Gal. 5, 19. 16) 2 Sam. 13, 14. 1 Cor. 5, 1. 17) Rom. 1, 24. 26. 27. Lev. 20, 15. 16. 18) Mat. 5, 28. Mat. 15, 19. Col. 3, 5. 19) Eph. 5, 3. 4. Prov. 7, 5. 21. 22. 20) Isa. 3, 16. 2 Pet. 2, 14. 21) Prov. 7, 10. 13. 22) 1 Tim. 4, 3. 23) Lev. 18, 1. ad 21. Marc. 6, 18. Mal. 2, 11. 12. 24) 1 Reg. 15, 12. 2 Reg. 23, 7. Deut. 23, 17. 18. Lev. 19, 29. Ier. 5, 7. Prov. 7, 24. 25. 26. 27. 25) Matt. 19, 10. 11. 26) 1 Cor. 7, 7. 8. 9. Gen. 38, 26. 27) Mal. 2, 14. 15. Mat. 19, 5. 28) Mal. 2, 16. Matt. 5, 32. 29) 1 Cor. 7, 12. 13. 30) Ezech. 16, 49. Prov. 23, 30. 33. 31) Gen. 39, 10. Prov. 5, 8. 32) Eph. 5, 4. Ezech. 23, 14. 15. 16. Isa. 23, 15. 16. 17. Isa. 3, 16. Marc. 6, 22. Rom. 13, 13. 1 Pet. 4, 3. 33) 2 Reg. 9, 30. cum Ier. 4, 30. et Ezech. 23, 40. 34) Exod. 20, 15. 35) Psal. 15, 2. 4. Zech. 7, 4. 10. Zech. 8, 16. 17. 36) Rom. 13, 7.

ius ad quos iure spectant detineantur¹⁾; largitio ac mutuatio gratuita, prout res nostrae tulerint, ac necessitates aliorum flagitaverint²⁾; iudiciorum nostrorum voluntatum et affectionum circa res mundanas moderatio³⁾, providens cura studiumque ea quae naturae nostrae sustentandae necessaria sunt ac convenientia, conditionique nostrae congruentia⁴⁾ acquirendi⁵⁾, conservandi, adhibendi, ac ordinandi; vitae genus licitum⁶⁾, in eoque diligentia⁷⁾; frugalitas⁸⁾; actionum forensium⁹⁾, ac fideiussionum, nisi si forte necessariae fuerint, evitatio, aliarumque eius generis obligationum¹⁰⁾, una cum conatu res et bona externa non minus aliorum quam nostra, iustis quibusque licitisque mediis, cum procurandi, tum conservandi ac promovendi¹¹⁾.

Q. Quae sunt peccata vetita in octavo praecepto?

R. Peccata octavo praecepto vetita (praeter officiorum quae inibi exiguntur neglectum¹²⁾ sunt furtum¹³⁾, latrocinium¹⁴⁾, plagium¹⁵⁾; rei cuiuslibet vi aut dolo malo ablatae receptio¹⁶⁾; fraudem exercere¹⁷⁾, ponderibus ac mensuris iniustis uti¹⁸⁾, terminos dimovere¹⁹⁾, in contractibus hominum inter se²⁰⁾, aut in rebus fidei commissis iniustitia et fraudulentia²¹⁾, oppressio²²⁾, expilatio²³⁾, foeneratio²⁴⁾, corrupta munerum acceptatio²⁵⁾, actiones forenses excruciantes²⁶⁾, agrorum diremptiones ac villarum depopulationes iniustae²⁷⁾, Timiopolas agere, unde rerum precium augeatur²⁸⁾, instituta vitae illicita²⁹⁾, omnes aliae rationes iniustae ac nefariae quibus a proximo nostro quod ei iure debetur aut auferimus, aut detinemus, aut nosmet ipsos locupletamus³⁰⁾; avaritia³¹⁾, inordinata bonorum externorum aestimatio, aut affectatio³²⁾, diffidentes ac distrabentes curae, studiaque in eis acquirendis, conservandis, utendisque³³⁾; aliorum rebus prosperis invidere³⁴⁾; prout etiam ignavia³⁵⁾, prodigalitas, lusus vastantes; reliquaeque omnes viae damnum rei

1) Lev. 6, 2. 3. 4. 5. cum Luc. 19, 8. 2) Luc. 6, 30. 38. 1 Ioh. 3, 17. Eph. 4, 28. Gal. 6, 10. 3) 1 Tim. 6, 6. 7. 8. 9. Gal. 6, 14. 4) Prov. 27, 23. ad finem. Eccles. 2, 24. Eccles. 3, 12. 13. 1 Tim. 6, 17. 18. Isa. 38, 1. Mat. 11, 8. 5) 1 Tim. 5, 8. 6) 1 Cor. 7, 20. Gen. 2, 15. Gen. 3, 19. 7) Eph. 4, 28. Prov. 10, 4. 8) Ioh. 6, 12. Prov. 21, 20. 9) 1 Cor. 6, 1. ad 9. 10) Prov. 6, 1. ad 6. Prov. 11, 5. 11) Lev. 25, 35. Dent. 22, 1. 2. 3. 4. Exod. 23, 4. 5. Gen. 47, 14, 20. Phil. 2, 4. Matt. 22, 39. 12) Iac. 2, 15. 16. 1 Ioh. 3, 17. 13) Eph. 4, 28. 14) Psal. 62, 10. 15) 1 Tim. 1, 10. 16) Prov. 29, 24. Psal. 50, 18. 17) 1 Thes. 4, 6. 18) Prov. 11, 1. Prov. 20, 10. 19) Dent. 19, 14. Prov. 23, 10. 20) Amos 8, 5. Psal. 37, 21. 21) Luc. 16, 10. 11. 12. 22) Ezech. 22, 29. Lev. 22, 29. Lev. 25, 17. 23) Matt. 23, 25. Ezech. 22, 12. 24) Psal. 15, 5. 25) Iob. 15, 34. 26) 1 Cor. 6, 6. 7. 8. Prov. 3, 29. 30. 27) Isa. 5, 8. Mic. 2, 2. 28) Prov. 11, 26. 29) Act. 19, 19. 24. 25. 30) Iob. 20, 19. Iac. 5, 4. Prov. 21, 6. 31) Luc. 12, 15. 32) 1 Tim. 6, 5. Col. 3, 2. Prov. 23, 5. Psal. 62, 10. 33) Matt. 6, 25. 31. 34) Eccles. 5, 15. 34) Psal. 73, 3. Psal. 37, 1. 7. 35) 2 Thess. 3, 11. Prov. 18, 9.

nostrae familiari indebite inferendi¹⁾, uti et debito usu, ac solatio ex rebus nobis a Deo donatis percipiendo nostrimet defraudatio²⁾.

Q. Quodnam est mandatum nonum?

R. Mandatum nonum est [Non eris adversus proximum tuum testis mendax]³⁾.

Q. Quae sunt officia nono mandato imperata?

R. Officia nono mandato imperata sunt, veritatem inter homines⁴⁾, bonumque nomen et existimationem proximi aequae ac nostrum conservare⁵⁾, ac promovere; veritatem publice agnoscere ac defendere⁶⁾, eam ex animo⁷⁾, sincere⁸⁾, libere⁹⁾, plane¹⁰⁾, pleneque¹¹⁾ proloqui eamque solam, cum in rebus forensibus ac iuridicis¹²⁾, tum in aliis rebus quibuscunque¹³⁾; bene de proximis nostris prae charitate existimare¹⁴⁾; eorumque bonum nomen amare, cupere, deque eo gaudere¹⁵⁾; de ipsorum infirmitatibus dolore affici¹⁶⁾, easque cooperire¹⁷⁾; dona et gratias eorum lubenter agnoscere¹⁸⁾; eorum innocentiam propugnare¹⁹⁾, bonam de iis famam prompte excipere²⁰⁾, obloquutiones vero non nisi invite admittere²¹⁾; delatores²²⁾, adulatores²³⁾, ac detrectatores reiiicere²⁴⁾; nominis nostri amorem curamque gerere, illudque ubi opus est, defendere²⁵⁾; promissiones licitas praestare²⁶⁾; quaecunque denique vera sunt, quaecunque honesta, quaecunque amabilia, quaecunque boni nominis, eis studere, ea facere²⁷⁾.

Q. Quenam sunt peccata nono praecepto prohibita?

R. Peccata nono praecepto prohibita sunt, veritatem aut nomen seu proximorum sive nostrum quocunque modo violare²⁸⁾, tum vero praecipue in iudiciis publicis²⁹⁾ testimonium falsum praebere³⁰⁾, testes falsos subornare³¹⁾, scienter ac prudenter malam causam aut praesentia aut patrocinio defendere, veritatem impudenter ac vultuose opprimere³²⁾, sententiam iniustam ferre³³⁾, quod malum est bonum, quod vero bonum est malum dicere, improbos secundum opera iustorum remunerare, iustos autem secundum opera improborum³⁴⁾; testamenta vel tabulas subiicere aut

1) Prov. 21, 17. Prov. 23, 20. 21. Prov. 28, 19. Eccles. 4, 8. 2) Eccles. 6, 2. 1 Tim. 5, 8. 3) Exod. 20, 16. 4) Zech. 8, 16. 5) 3 Ioh. v. 12. 6) Prov. 31, 8. 9. 7) Psal. 15, 2. 8) 2 Chron. 19, 9. 9) 1 Sam. 19, 4. 5. 10) Ios. 7, 19. 11) 2 Sam. 14, 18. 19. 20. 12) Lev. 19, 15. Prov. 14, 5. 25. 13) 2 Cor. 1, 17. 18. Eph. 4, 25. 14) Heb. 6, 9. 1 Cor. 13, 7. 15) Rom. 1, 8. 2 Ioh. v. 4. 3 Ioh. v. 3. 4. 16) 2 Cor. 2, 4. 2 Cor. 12, 21. 17) Prov. 17, 9. 1 Pet. 4, 8. 18) 1 Cor. 1, 4. 5. 7. 2 Tim. 1, 4. 5. 19) 1 Sam. 22, 14. 20) 1 Cor. 13, 6. 7. 21) Psal. 15, 3. 22) Prov. 25, 23. 23) Prov. 26, 24. 25. 24) Psal. 101, 5. 25) Prov. 22, 1. Ioh. 8, 49. 26) Psal. 15, 4. 27) Phil. 4, 8. 28) 1 Sam. 17, 28. 2 Sam. 16, 3. 2 Sam. 1, 9. 10. 15. 16. 29) Lev. 19, 15. Hab. 1, 4. 30) Prov. 19, 5. Prov. 6, 16. 31) 1 Cor. 6, 13. 32) Ier. 9, 3. 5. Act. 24, 2. 5. Psal. 12, 3. 4. Psal. 52, 1. 2. 3. 4. 33) Prov. 17, 15. 1 Reg. 21, 9. 10. 11. 12. 43. 34) Isa. 5, 23.

comminisci¹⁾, veritatem suppressere, indebite in causa iusta reticere²⁾, prout etiam silere, quodcumque iniquitatem aut ipsi reprehendere³⁾, aut ad alios deferre debemus⁴⁾; veritatem dicere, intempestive⁵⁾, malitiose in malum finem⁶⁾, eandem in falsam sententiam pervertere⁷⁾, aut dubie ac aequivoce proferre ad veritatis iustitiaeve incommodum ac detrimentum⁸⁾; falsiloquium⁹⁾; mendacium¹⁰⁾; obrectatio¹¹⁾; absentum insimulatio¹²⁾, detrectatio¹³⁾; rumigeratio¹⁴⁾; susurrus¹⁵⁾; subsannatio¹⁶⁾, convivium¹⁷⁾, censura temeraria¹⁸⁾, tetrica¹⁹⁾, iniqua²⁰⁾, intentionum, verborum actionumque mala interpretatio²¹⁾, adulatio²²⁾, ostentatio vana²³⁾, nimis horrifice aut viliter de nobismet ipsis aliisve aut loqui aut sentire²⁴⁾, donorum gratiarumque Dei abnegatio²⁵⁾, levioris culpaee aggravatio²⁶⁾; peccatorum occultatio, excusatio vel extenuatio, cum ad ea libere confitendum invitamur²⁷⁾; infirmitatum proditio non necessaria²⁸⁾; falsos rumores spargere²⁹⁾; oblocutiones avide accipere, iisque favere³⁰⁾; aures adversus defensionem iustam obturare³¹⁾, suspicio mala³²⁾; merita cuiusquam laudi invidere vel indolere³³⁾; eamque imminuendi conatus ac desiderium³⁴⁾; e cuiusvis dedecore ac infamia laetitiam capere³⁵⁾; contemptus fastidiosus³⁶⁾; admiratio stulta³⁷⁾; promissionum licitarum violatio³⁸⁾, neglectus earum rerum quae sunt bonae famae³⁹⁾, earum autem quae malam famam conciliant, cum a nobis ipsis perpetratio vel non-declinatio, tum in aliis, quoad eius fieri potest; non-impeditio⁴⁰⁾.

Q. Quodnam est mandatum decimum?

R. Mandatum decimum est [Non concupisces proximi tui domum, non concupisces proximi tui uxorem, non servum, non

1) Psal. 119, 69. Luc. 19, 8. Luc. 16, 5. 6. 7. 2) Lev. 5, 1. Dent. 13, 8. Act. 5, 3. 8. 9. 2 Tim. 4, 16. 3) 1 Reg. 1, 6. Lev. 19, 17. 4) Isa. 59, 4. 5) Prov. 29, 11. 6) 1 Sam. 22, 9. 10. cum Psal. 52, 1. 2. 3. 4. 7) Psal. 56, 5. Ioh. 2, 19. cum Mat. 26, 60. 61. 8) Gen. 3, 5. Gen. 26, 7. 9. 9) Isa. 59, 13. 10) Lev. 19, 11. Col. 3, 9. 11) Psal. 50, 20. 12) Psal. 15, 3. 13) Iac. 4, 11. Ier. 38, 4. 14) Lev. 19, 16. 15) Rom. 1, 29. 30. 16) Gen. 21, 9. cum Gal. 4, 29. 17) 1 Cor. 6, 10. 18) Mat. 7, 1. 19) Act. 28, 4. 20) Gen. 38, 24. Rom. 2, 1. 21) Neh. 6, 6. 7. 8. Rom. 3, 8. Psal. 69, 10. 1 Sam. 1, 13. 14. 15. 2 Sam. 10, 3. 22) Psal. 12, 2. 3. 23) 2 Tim. 3, 2. 24) Luc. 18, 9. 11. Rom. 12, 16. 1 Cor. 4, 6. Act. 12, 22. Exod. 4, 10. 11. 12. 13. 14. 25) Ioh. 27, 5. 6. Iob. 4, 6. 26) Mat. 7, 3. 4. 5. 27) Prov. 28, 13. Prov. 30, 20. Gen. 3, 12. 13. Ier. 2, 35. 2 Reg. 5, 25. Gen. 4, 9. 28) Gen. 9, 22. Prov. 25, 9. 10. 29) Exod. 23, 1. 30) Prov. 29, 12. 31) Act. 7, 56. 57. Iob. 31, 13. 14. 32) 1 Cor. 13, 5. 1 Tim. 6, 4. 33) Num. 11, 29. Mat. 21, 15. 34) Ezr. 4, 12. 13. 35) Ier. 48, 27. 36) Psal. 35, 15. 16. 21. Matt. 27, 28. 29. 37) Iudae v. 16. Act. 12, 22. 38) Rom. 1, 31. 2 Tim. 3, 3. 39) 1 Sam. 2, 24. 40) 2 Sam. 13, 12. 13. Pro. 5, 8. 9. Prov. 6, 33.

ancillam, non bovem, non asinum, neque aliud denique quicquam quod est proximi tui¹⁾]].

Q. Quanam sunt officia quae decimo praecepto exiguntur?

R. Officia quae decimo praecepto exiguntur sunt, acquiescentia sorti nostrae adeo perfecta²⁾), totiusque animae nostrae adeo benevola in proximum dispositio, ut omnes interni nostri motus ac affectus eum spectantes ad bonum ipsius tendant, idemque promoveant universum³⁾).

Q. Quae vero sunt peccata decimo mandato prohibita?

R. Peccata decimo mandato prohibita sunt, rerum nostrarum displicentia⁴⁾), invidia⁵⁾), dolorque de bono proximi⁶⁾), una cum motibus affectibusque circa res eius indebitis quibuscunque⁷⁾).

Q. Quisquamne potest mandata Dei perfecte observare?

R. Nemo potis est vel e seipso⁸⁾), vel ex gratia quavis in hac vita recepta mandata Dei perfecte implere⁹⁾), verum ea quotidie violat cum cogitationibus¹⁰⁾), tum dictis, factisque¹¹⁾).

Q. An vero sunt omnes legis Divinae transgressionibus sua natura atque in conspectu Dei ex aequo graves?

R. Omnes leges Divinae transgressionibus non sunt ex aequo graves; verum peccata quaedam aliis, tam sua natura, quam propter varias eorundem aggravationes, sunt in conspectu Dei graviora¹²⁾).

Q. Quanam sunt aggravationes illae quibus peccata alia aliis redduntur graviora?

R. Peccatis aggravationes accedunt

A personis delinquentibus¹³⁾), nempe si illis aetas provectior sit¹⁴⁾), si plus habeant experientiae, aut gratiae¹⁵⁾), quoque magis professione religionis¹⁶⁾), donis¹⁷⁾), dignitate¹⁸⁾), ac munere sunt praestantes¹⁹⁾), si sint aliorum duces²⁰⁾), quorumque exemplum plures possit ad imitationem invitare²¹⁾).

A personis laesis²²⁾), si immediate adversus Deum²³⁾), eius attributa²⁴⁾), cultumque²⁵⁾); adversus Christum, eiusque gratiam²⁶⁾); Spiritum Sanctum²⁷⁾), eius testimonium²⁸⁾), ac opera-

1) Exod. 20, 17. 2) Heb. 13, 5. 1 Tim. 6, 6. 3) Iob. 31, 29. Rom. 12, 15. Psal. 122, 7. 8. 9. 1 Tim. 1, 5. Esth. 10, 3. 1 Cor. 13, 4. 5. 6. 7. 4) 1 Reg. 21, 4. Esth. 5, 13. 1 Cor. 10, 10. 5) Gal. 5, 26. Iac. 3, 14. 16. 6) Psal. 112, 9. 10. Neh. 2, 10. 7) Rom. 7, 7. 8. Rom. 13, 9. Col. 3, 5. Deut. 5, 21. 8) Iac. 3, 2. Ioh. 15, 5. Rom. 8, 3. 9) Eccles. 7, 20. 1 Ioh. 1, 8. 10. Gal. 5, 17. Rom. 7, 18. 19. 10) Gen. 6, 5. Gen. 8, 21. 11) Rom. 3, 9. ad 21. Iac. 3, 2. ad 13. 12) Ioh. 19, 11. Ezech. 8, 6. 13. 15. 1 Ioh. 5, 16. Psal. 78, 17. 32. 56. 13) Ier. 2, 8. 14) Iob. 32, 7. 9. Eccl. 4, 13. 15) 1 Reg. 11, 4. 9. 16) 2 Sam. 12, 14. 1 Cor. 5, 1. 17) Iac. 4, 17. Luc. 12, 47. 48. 18) Ier. 5, 4. 5. 19) 2 Sam. 12, 7. 8. 9. Ezech. 8, 11. 12. 20) Rom. 2, 17. ad 25. 21) Gal. 2, 11. 12. 13. 14. 22) Mat. 21, 38. 39. 23) 1 Sam. 2, 25. Act. 5, 4. Psal. 51, 4. 24) Rom. 2, 4. 25) Mal. 1, 8. 14. 26) Heb. 2, 2. 3. Heb. 12, 25. 27) Heb. 10, 29. Mat. 12, 31. 32. 28) Eph. 4, 30.

tioncs¹⁾; adversus superiores, viros eminentes²⁾, eosque quibus aut relatione aliqua speciali coniuncti sumus aut officio devincti³⁾; adversus sanctorum quemlibet⁴⁾, speciatim infirmos fratres⁵⁾; ipsorum aut aliorum quorumvis animas⁶⁾; commune bonum seu omnium sive multorum⁷⁾.

A peccati natura et qualitate⁸⁾, si contra expressa legis verba sit⁹⁾, aut plura mandata violet, peccata plura in se contineat¹⁰⁾; si non solum in corde conceptum, verum etiam dictis aut factis expressum sit¹¹⁾; si aliis sit offendiculo¹²⁾, si reparationem nullam admittat¹³⁾; si adversus media¹⁴⁾ salutis, beneficia¹⁵⁾, iudicia Dei¹⁶⁾, naturae lumen¹⁷⁾, conscientiae convictionem¹⁸⁾, admonitionem publicam privatamve¹⁹⁾, censuras Ecclesiasticas²⁰⁾, punitiones civiles²¹⁾, nostras ipsorum preces, proposita, promissa²²⁾, vota²³⁾, foedera²⁴⁾, obligationes Deo facta aut hominibus²⁵⁾; si deliberate fiat²⁶⁾, prae fracto animo²⁷⁾, insolenter²⁸⁾, impudenter²⁹⁾, ostentanter³⁰⁾, malitiose³¹⁾, frequenter³²⁾, refractarie³³⁾, cum delectatione³⁴⁾, diuturnitate³⁵⁾, aut recidivatione post resipiscentiam³⁶⁾.

A temporis³⁷⁾, locique³⁸⁾, circumstantiis; si die Dominico³⁹⁾, aliisve temporibus divino cultui consecratis⁴⁰⁾; si immediate praecedat⁴¹⁾, vel subsequatur haec⁴²⁾, aliave auxilia quae istiusmodi malis vel praecavendis vel medicandis destinantur⁴³⁾; si publice aut coram aliis, quos probabile est provocatum inde aut coinquinatum iri⁴⁴⁾.

Q. Quid de Deo meretur peccatum unumquodque?

R. Peccatum vel minimum quodque cum adversus supremum

1) Heb. 6, 4. 5. 2) Iudae v. 8. Num. 12, 8. 9. Isai. 3, 5. 3) Prov. 30, 17. 2 Cor. 12, 15. Psal. 55, 12. 13. 14. 15. 4) Zeph. 2, 8. 10. 11. Mat. 18, 6. 1 Cor. 6, 8. Apoc. 17, 6. 5) 1 Cor. 8, 11. 12. Rom. 14, 13. 15. 21. 6) Ezech. 13, 19. 1 Cor. 8, 12. Apoc. 18, 13. Mat. 23, 15. 7) 1 Thess. 2, 15. 16. Iosh. 22, 20. 8) Prov. 6, 30. ad finem. 9) Ezra. 9, 10. 11. 12. 1 Reg. 11, 9. 10. 10) Col. 3, 5. 1 Tim. 6, 10. Prov. 5, 8. 9. 10. 11. 12. Prov. 6, 32. 33. Iosh. 7, 21. 11) Iac. 1, 14. 15. Mat. 5, 22. Mic. 2, 1. 9. 12) Mat. 18, 7. Rom. 2, 23. 24. 13) Deut. 22, 22. cum v. 28. 29. Prov. 6, 32. 35. 14) Mat. 11, 21. 22. 23. 24. Ioh. 15, 22. 15) Isai. 1, 3. Deut. 32, 6. 16) Amos 4, 8. ad 12. Ier. 5, 3. 17) Rom. 1, 26. 27. 18) Rom. 1, 32. Dan. 5, 22. Tit. 3, 10. 11. 19) Prov. 29, 1. 20) Tit. 3, 10. Mat. 18, 17. 21) Prov. 27, 22. Prov. 23, 35. 22) Psal. 78, 34. 35. 36. 37. Ier. 2, 20. Ier. 42, 5. 6. 20. 21. 23) Eccles. 5, 4. 5. 6. Prov. 20, 25. 24) Lev. 26, 25. 25) Prov. 2, 17. Ezech. 17, 18. 19. 26) Psal. 36, 4. 27) Ier. 6, 16. 28) Num. 15, 30. Exod. 21, 14. 29) Ier. 3, 3. Prov. 7, 13. 30) Psal. 52, 1. 31) 3 Ioh. v. 10. 32) Num. 14, 22. 33) Zech. 7, 11. 12. 34) Prov. 2, 14. 35) Isa. 57, 17. 36) Ier. 34, 8. 9. 10. 11. 2. Pet. 2, 20. 21. 22. 37) 2 Reg. 5, 26. 38) Ier. 7, 10. Isa. 26, 10. 39) Ezech. 23, 37. 38. 39. 40) Isa. 58, 3. 4. 5. Num. 25, 6. 7. 41) 1 Cor. 11, 20. 21. 42) Ier. 7, 8. 9. 10. Prov. 7, 14. 15. Ioh. 13, 27. 30. 43) Ezra 9, 13. 14. 44) 2 Sam. 16, 22. 1 Sam. 2, 22. 23. 24.

Dei Dominium¹⁾, bonitatem²⁾, et sanctitatem³⁾, iustamque eius legem fiat⁴⁾, iram eius ac maledictionem⁵⁾ tam in hac vita⁶⁾ quam futura commeretur⁷⁾, neque potest nisi Christi sanguine expiari⁸⁾.

Q. *Quid ■ nobis exigit Deus, quo iram eius ac maledictionem nobis debitam propter legis transgressionem, effugiamus?*

R. Quo iram ac maledictionem Dei propter transgressionem legis nobis debitam effugiamus, a nobis exigit resipiscentiam erga Deum, fidemque erga Dominum nostrum Iesum Christum⁹⁾, ac diligentem mediorum externorum usum, quibus communicat nobis Christus mediationis suae beneficia¹⁰⁾.

Q. *Quaenam sunt externa illa media quibus Christus nobis mediationis suae communicat beneficia?*

R. Media externa ac ordinaria quibus Christus communicat Ecclesiae suae mediationis suae beneficia sunt instituta eius omnia; imprimis autem verbum, sacramenta et oratio, quae quidem omnia electis fiunt ad salutem efficaciam¹¹⁾.

Q. *Quomodo fit verbum efficax ad salutem?*

R. Spiritus Dei lectionem verbi, praecipue vero praedicationem reddit medium efficax illuminandi¹²⁾, convincendi, humiliandique peccatores¹³⁾, eosque amoliendi ab omni confidentia sui, ad Christum autem pertrahendi¹⁴⁾, ac ad imaginem eius conformandi¹⁵⁾, eiusque eos voluntati subiugandi¹⁶⁾, quin etiam confirmandi eos adversus tentationes omnes corruptionesque¹⁷⁾, aedificandi in gratia¹⁸⁾, eorumque corda in sanctitate ac solatio per fidem ad salutem stabiliendi¹⁹⁾.

Q. *Estne igitur verbum Dei ab omnibus legendum?*

R. Quamvis omnibus non sit permissum, ut verbum Dei publice legant coram toto coetu²⁰⁾, nullum tamen est genus hominum quod seorsim²¹⁾, ac in familiis suis illud legere non tenetur²²⁾, in quem finem scripturae sacrae sunt ex originalibus in vulgares linguas transferendae²³⁾.

1) Iac. 2, 10. 11. 2) Exod. 20, 1. 2. 3) Hab. 1, 13. Lev. 10, 3. Lev. 11, 44. 45. 4) 1 Ioh. 3, 4. Rom. 7, 12. 5) Eph. 5, 6. Gal. 3, 10. 6) Lam. 3, 39. Deut. 28, 15. ad finem 7) Mat. 25, 41. 8) Heb. 9, 22. 1 Pet. 1, 18. 19. 9) Act. 20, 21. Mat. 3, 7. 8. Luc. 13, 3. 5. Act. 16, 30. 31. Ioh. 3, 16. 18. 10) Prov. 2, 1. ad 6. Prov. 8, 33. ad finem. 11) Mat. 28, 19. 20. Act. 2, 42. 46. 47. 12) Neh. 8, 8. Act. 26, 18. Psal. 19, 8. 13) 1 Cor. 14, 24. 25. 2 Chron. 34, 18. 19. 26. 27. 28. 14) Act. 2, 37. 41. Act. 8, 27. ad 39. 15) 2 Cor. 3, 18. 16) 2 Cor. 10, 4. 5. 6. Rom. 6, 17. 17) Mat. 4, 4. 7. 10. Eph. 6, 16. 17. Psal. 19, 11. 1 Cor. 10, 11. 18) Act. 20, 32. 2 Tim. 3, 15. 16. 17. 19) Rom. 16, 25. 1 Thes. 3, 2. 10. 11. 12. Rom. 15, 4. Rom. 10, 13. 14. 15. 16. 17. Rom. 1, 16. 20) Deut. 31, 9. 11. 12. 13. Neh. 8, 2. 3. Neh. 9, 3. 4. 5. 21) Deut. 17, 19. Apoc. 1, 3. Ioh. 5, 39. Isa. 34, 16. 22) Deut. 6, 6. 7. 8. 9. Gen. 18, 17. 19. Psal. 78, 5. 6. 7. 23) 1 Cor. 14, 6. 9. 11. 12. 15. 16. 24. 27. 28.

Q. Qui legendum est verbum Dei?

R. Scripturae sacrae legendae sunt cum summa illarum veneratione, ac reverentia¹⁾; cum persuasione firma, esse illas ipsissimum verbum Dei²⁾, eumque solum efficere posse ut illas intelligamus³⁾; cum desiderio voluntatem Divinam in iis revelatam cognoscendi, credendi, eique obtemperandi⁴⁾; cum diligentia⁵⁾, ac earum materiae scopoque attentione⁶⁾, cum meditatione⁷⁾, applicatione⁸⁾, abnegatione nostri⁹⁾, ac oratione¹⁰⁾.

Q. A quibus praedicari debet verbum Dei?

R. Verbum Dei ab iis solis praedicari debet, qui donis sufficienter instructi sunt¹¹⁾, atque insuper debite ad id officii approbati vocatique¹²⁾.

Q. Quomodo praedicare debent verbum Dei qui sunt ad illud muneris vocati ac designati?

R. Qui vocati sunt ad laborandum in verbi ministerio, praedicare debent doctrinam sanam¹³⁾, diligenter¹⁴⁾, tempestive, intempestive¹⁵⁾; simpliciter¹⁶⁾, non in allicientibus humanae sapientiae verbis, verum in demonstratione Spiritus, et potentia¹⁷⁾; fideliter¹⁸⁾, totum Dei consilium manifestando¹⁹⁾; prudenter²⁰⁾, variae auditorum necessitati et captui semet accomodando²¹⁾; fervide²²⁾ ■ flagrante Dei²³⁾ animarumque populi eius amore²⁴⁾, sincere²⁵⁾, in Dei gloriam²⁶⁾, populi que conversionem²⁷⁾, aedificationem²⁸⁾, ac salutem collimando²⁹⁾.

Q. Quid exigitur a praedicationem verbi audientibus?

R. Ab iis qui praedicationem verbi audiunt id exigitur, ut ei cum omni diligentia³⁰⁾, praeparatione³¹⁾, ac oratione attendant; ut quicquid audierint, per scripturas examinent³²⁾; ut fide³³⁾, amore³⁴⁾, lenitate³⁵⁾, ac promptitudine animi³⁶⁾ veritatem excipiant tanquam verbum Dei³⁷⁾; de eo meditentur³⁸⁾,

1) Psal. 19, 10. Neh. 8, 3. ad 10. Exod. 24, 7. 2 Chron. 34, 27. Isai. 66, 2. 2) 2 Pet. 1, 19. 20. 21. 3) Luc. 24, 45. 2 Cor. 3, 13. 14. 15. 16. 4) Deut. 17, 19. 20. 5) Act. 17, 11. 6) Act. 8, 30. 34. Luc. 10, 26. 27. 28. 7) Psal. 1, 2. Psal. 119, 97. 8) 2 Chr. 34, 21. 9) Prov. 3, 5. Deut. 33, 3. 10) Prov. 2, 1. ad 7. Psal. 119, 18. Neh. 8, 6. 8. 11) 1 Tim. 3, 2. 6. Eph. 4, 8. 9. 10. 11. Hos. 4, 6. Mal. 2, 7. 2 Cor. 3, 6. 12) Ier. 14, 15. Rom. 10, 15. Heb. 5, 4. 1 Cor. 12, 28. 29. 1 Tim. 3, 10. 1 Tim. 4, 14. 1 Tim. 5, 22. 13) Tit. 2, 1. 8. 14) Act. 18, 25. 15) 2 Tim. 4, 2. 16) 1 Cor. 14, 19. 17) 1 Cor. 2, 4. 18) Ier. 23, 28. 1 Cor. 4, 1. 2. 19) Act. 20, 27. 20) Col. 1, 28. 2 Tim. 2, 15. 21) 1 Cor. 3, 2. Heb. 5, 12. 13. 14. Luc. 12, 42. 22) Act. 18, 25. 23) 2 Cor. 5, 13. 14. Phil. 1, 15. 16. 17. 24) Col. 4, 12. 2 Cor. 12, 15. 25) 2 Cor. 2, 17. 2 Cor. 4, 2. 26) 1 Thes. 2, 4. 5. 6. Ioh. 7, 18. 27) 1 Cor. 9, 19. 20. 21. 22. 28) 2 Cor. 12, 19. Eph. 4, 12. 29) 1 Tim. 4, 16. Act. 26, 16. 17. 18. 30) Prov. 8, 34. 31) 1 Petr. 2, 1. 2. Luc. 8, 18. Psal. 119, 18. Eph. 6, 18. 19. 32) Act. 17, 11. 33) Heb. 4, 2. 34) 2 Thes. 2, 10. 35) Iac. 1, 21. 36) Act. 17, 11. 37) 1 Thes. 2, 13. 38) Luc. 9, 44. Heb. 2, 1.

sermonesque conferant¹⁾; in cordibus suis abundant²⁾; eiusque fructus in vita sua edant³⁾).

Q. Qua vero ratione fiunt Sacramenta salutis media efficacia?

R. Sacramenta fiunt media salutis efficacia, non per vim quamvis ipsis intrinsecam, aut per virtutem aliquam ab administrantis pietate, vel intentione derivatam; verum tantummodo per operationem sancti Spiritus et benedictionem Christi, a quo sunt instituta⁴⁾).

Q. Quid est sacramentum?

R. Sacramentum est ordinatio sacra a Christo in Ecclesia sua instituta⁵⁾, ad mediationis suae beneficia⁶⁾ eis qui sunt in foedere gratiae⁷⁾ significandum, obsignandum et exhibendum⁸⁾; eorumque fidem caeterasque gratias confirmandum augendumque⁹⁾, eos ad obedientiam obligandum¹⁰⁾, eorumque amorem ac communionem inter se mutuam testificandum fovendumque¹¹⁾, quin etiam eos ab extraneis distinguendum¹²⁾).

Q. Quae sunt partes Sacramenti?

R. Sacramenti partes duae sunt; altera quidem signum externum ac sensibile adhibitum secundum Christi institutionem; altera vero gratia interna est ac spiritualis per illud significata¹³⁾).

Q. Cedo numerum Sacramentorum, quae Christus instituit in Ecclesia sua sub N. T.?

R. Sub Novo Testamento Christus in Ecclesia sua duo tantum instituit Sacramenta, baptismum scilicet ac coenam Domini¹⁴⁾).

Q. Quid est baptismus?

R. Baptismus est Sacramentum N. T. quo ablutionem per aquam in nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti¹⁵⁾ ordinavit Christus, quae signum foret ac sigillum insitionis in ipsum¹⁶⁾, remissionis peccatorum per sanguinem ipsius¹⁷⁾, ut et regenerationis per eius spiritum¹⁸⁾, adoptionis item¹⁹⁾, ac resurrectionis ad vitam aeternam²⁰⁾, quaque personae baptizatae in ecclesiam visibilem solenniter admittuntur²¹⁾, et paciscuntur publice ac ex professo, se nempe totos fore solius Domini²²⁾).

Q. Quibus administrandus est baptismus?

R. Baptismus non est quibusdam administrandus, qui sunt

1) Luc. 24, 14. Dent. 6, 6. 7. 2) Prov. 2, 1. Psal. 119, 11.
 3) Luc. 8, 15. Iac. 1, 25. 4) 1 Pet. 3, 21. Act. 8, 13. cum v. 23.
 1 Cor. 3, 6. 7. 1 Cor. 12, 13. 5) Gen. 17, 7. 10. Exod. 12. cap. Matt.
 28, 19. Mat. 26, 27. 28. 6) Act. 2, 38. 1 Cor. 10, 16. 7) Rom. 15, 8.
 Exod. 12, 48. 8) Rom. 4, 11. 1 Cor. 11, 24. 25. 9) Rom. 4, 11. Gal. 3, 27.
 10) Rom. 6, 3. 4. 1 Cor. 10, 21. 11) Eph. 4, 2. 3. 4. 5. 1 Cor. 12,
 13. 12) Eph. 2, 11. 12. Gen. 34, 14. 13) Matt. 3, 11. 1. Petr. 3,
 21. Rom. 2, 28. 29. 14) Matt. 28, 19. 1 Cor. 11, 20. 23. Mat. 26,
 26. 27. 28. 15) Matt. 28, 19. 16) Gal. 3, 27. 17) Marc. 1, 4.
 Apoc. 1, 5. 18) Tit. 3, 5. Eph. 5, 26. 19) Gal. 3, 26. 27. 20) 1 Cor.
 15, 29. Rom. 6, 5. 21) 1 Cor. 12, 13. 22) Rom. 6, 4.

extra Ecclesiam visibilem, adeoque a foedere promissionis alieni, usque dum suam in Christum fidem, eique se obediētes fore profiteantur¹⁾: infantes autem a parentum utroque vel altero tantum procreati, fidem in Christum, eique obediētiā profitente, vel eo foederati sunt ac baptizandi²⁾.

Q. Qua ratione recolendus est nobis baptismus noster quo uberiores exinde fructum percipiamus?

R. Necessarium (at neglectum nimis) officium baptismum nostrum recolendi quo uberiores exinde fructum percipiamus a nobis tota vita praestari debet, praecipue vero tentationis tempore, dumque alijs nobis praesentibus administratur³⁾; serio nempe gratoque animo naturam eius considerando, finesque propter quos est a Christo institutus, privilegia, ac beneficia per illum collata et obsignata, nostrumque in eo votum solenniter nuncupatum⁴⁾; humiliando nosmet ipsos propter nefaria nostra inquinamenta, quodque gratiae baptismi defuerimus, nostraeque in eo pactioni⁵⁾; eisque plane contrarii ambulaverimus promovendo ad certitudinem remissionis peccatorum, ut et benedictionum omnium reliquarum quaecunque in eo nobis sacramento obsignantur⁶⁾; derivando vires a Christi morte ac resurrectione, in quem baptizati sumus, ad mortificationem peccati, et gratiae vivificationem⁷⁾; operam dando ut fide vivamus⁸⁾, et conversationem nostram in sanctimonia ac iustitia habeamus⁹⁾, quemadmodum illos decet qui nomina sua Christo inibi dederunt¹⁰⁾, utque in fraterna charitate ambulemus, eodem nempe spiritu in idem corpus baptizati¹¹⁾.

Q. Quid est coena Dominica?

R. Coena Dominica est N. T. sacramentum¹²⁾, in quo dando accipiendoque panem ac vinum, secundum constitutionem Iesu Christi, mors eius declaratur; quique digne participant corpore ipsius ac sanguine vescuntur ad eorum spiritualem nutritionem, et incrementum in gratia¹³⁾; unionem cum eo ac communionem habent confirmatam¹⁴⁾, gratitudinem suam erga Deum¹⁵⁾, et cum eo pactionem¹⁶⁾, mutuūque amorem ac societatem inter se tanquam membra eiusdem corporis mystici testantur renovantque¹⁷⁾.

Q. Quomodo in sacramento coenae Dominicae dandum accipiendumque panem ac vinum ordinavit Christus?

1) Act. 8, 36. 37. Act. 2, 38. 2) Gen. 17, 7. 9. cum Gal. 3, 9. 14. et Col. 2, 11. 12. et Act. 2, 38. 39. et Rom. 4, 11. 12. 1 Cor. 7, 14. Matt. 28, 19. Luc. 18, 15. 16. Rom. 11, 16. 3) Col. 2, 11. 12. Rom. 6, 4. 6. 11. 4) Rom. 6, 3. 4. 5. 5) 1 Cor. 1, 11. 12. 13. Rom. 6, 2. 3. 6) Rom. 4, 11. 12. 1 Pet. 3, 21. 7) Rom. 6, 3. 4. 5. 8) Gal. 3, 26. 27. 9) Rom. 6, 22. 10) Act. 2, 38. 11) 1 Cor. 12, 13. 25. 26. 27. 12) Luc. 22, 20. 13) Matt. 26, 26. 27. 28. 1 Cor. 11, 23. 24. 25. 26. 14) 1 Cor. 10, 16. 15) 1 Cor. 11, 24. 25. 26. 16) 1 Cor. 10, 14. 15. 16. 21. 17) 1 Cor. 10, 17.

R. Christus ordinavit ut verbi sui ministri in sacramento coenae Dominicae administrando panem vinumque ab usu communi separent, atque id quidem per verbum institutionis, gratiarum actionem ac orationem; ut panem accipiant frangantque atque tum panem tum vinum dent communicantibus; qui eadem constitutione tenentur panem accipere et comedere, vinumque bibere, grate commemorantes corpus Christi pro iis fractum datumque, sanguinemque eius pro iis fustum ¹⁾).

Q. *Qua ratione corpus ac sanguinem Christi pascuntur qui digne participant coenam Dominicam?*

R. Quemadmodum corpus et sanguis Christi in coena Dominica non sunt corporee aut carnaliter praesentia, in, cum, aut sub pane ac vino ²⁾, spiritualiter tamen fidei recipientis non minus quidem vere ac realiter, quam externis eorum sensibus elementa ipsa praesto sunt ³⁾: ita in sacramento coenae Dominicae digne communicantes, vescuntur inibi corpore ac sanguine Christi, modo non corporeo quidem aut carnali, at spirituali ⁴⁾, vere nihilominus ac realiter, dum Christum crucifixum omniaque mortis eius beneficia per fidem recipiunt applicantque sibi metipsis ⁵⁾.

Q. *Quomodo se praeparare debent qui sacramenti coenae Dominicae participes sunt futuri?*

R. Sacramenti coenae Dominicae participes futuri ad illud prius semet praeparare debent, examinando semet ⁶⁾, an sint in Christo ⁷⁾, quae peccata admiserint, quibus rebus indigeant ⁸⁾, an veram habeant ac sufficientem cognitionem ⁹⁾, fidem ¹⁰⁾, resipiscentiam ¹¹⁾, erga Deum ac fratres amorem ¹²⁾, erga omnes homines charitatem ¹³⁾, eorum qui illos iniuria affecerint ignoscantiam ¹⁴⁾, qualia habeant erga Christum desideria ¹⁵⁾, deque nova ipsorum obedientia ¹⁶⁾; quinetiam porro, harum gratiarum exercitium renovando ¹⁷⁾, per meditationem seriam ¹⁸⁾, ac orationem fervidam ¹⁹⁾.

Q. *An accedere ad coenam Domini licet ei, qui an sit in Christo, vel an sit rite praeparatus dubitat?*

R. Qui dubitat an ipse in Christo sit, aut an sit rite ad sacramentum coenae Dominicae praeparatus, fieri potest ut ius in Christo habeat, quamvis illud nondum habeat pro comperto ²⁰⁾,

1) 1 Cor. 11, 23. 24. Matt. 26, 26. 27. 28. Marc. 14, 22. 23. 24. Luc. 22, 19. 20. 2) Act. 3, 21. 3) Matt. 26, 26. 28. 4) 1 Cor. 11, 24. 25. 26. 27. 28. 29. 5) 1 Cor. 10, 16. 6) 1 Cor. 11, 28. 7) 2 Cor. 13, 5. 8) 1 Cor. 5, 7. cum Exod. 12, 15. 9) 1 Cor. 11, 29. 10) 2 Cor. 13, 5. 11) Zech. 12, 10. 1 Cor. 11, 31. 12) 1 Cor. 10, 16. 17. Act. 2, 46. 47. 13) 1 Cor. 5, 8. 1 Cor. 11, 18. 20. 14) Mat. 5, 23. 24. 15) Isa. 55, 1. Ioh. 7, 37. 16) 1 Cor. 5, 7. 8. 17) 1 Cor. 11, 25. 26. 28. Heb. 10, 21. 22. 24. Psal. 26, 6. 18) 1 Cor. 11, 24. 25. 19) 2 Chron. 30, 18. 19. Matt. 26, 26. 20) Isa. 50, 10. 1 Ioh. 5, 13. Psal. 88. per totum. Psal. 77, 1. ad 12. Iona 2, 47.

imo vero in reputatione Dei iam habet, si nempe carentiae eius sensu debito sit affectus¹⁾, vereque cupiat in Christo reperiri²⁾, ac discedere ab omni iniquitate³⁾; quo in casu (quoniam eo fine promissa fiunt et hoc sacramentum instituitur, quo Christianis infirmis ac dubitantibus subveniatur⁴⁾) deslere suam debet infidelitatem⁵⁾, atque operam dare ut dubia ei solvantur⁶⁾, quod certe faciens ad coenam Domini accedere et postest et debet, ut ulterius inde corroboretur⁷⁾.

Q. An qui fidem profitentur ac ad coenam Domini accedere cupiunt ab eadem arceri iure possunt?

R. Quotquot vel ignorantes, aut scandalo aliis esse reperiuntur, fidem licet profiteantur, ac adire cupiant coenam Dominicam, arceri ab hoc sacramento et possunt et debent per potestatem illam quam Christus in Ecclesia sua reliquit⁸⁾; neque quidem sunt admittendi ni cognitione prius imbuantur, ac reformationem sui manifestent⁹⁾.

Q. Quid a Sacramentum coenae Dominicae participantibus in tempore administrationis praestandum est?

R. A participantibus Sacramentum coenae Dominicae id exigitur, ut interea dum administratur, Deum omni sancta reverentia et attentione in illo instituto observent¹⁰⁾, elementa et actiones sacramentales diligenter advertant¹¹⁾, corpus Domini caute discernant¹²⁾, mortem eius ac perpeccionem cum summo affectu meditentur¹³⁾, indeque semet excitent ad gratiarum suarum vividum ac vegetum exercitium¹⁴⁾, semet ipsos iudicando¹⁵⁾, de peccato dolendo¹⁶⁾, Christum vehementer esuriendo sitiendoque¹⁷⁾, eum per fidem pascendo¹⁸⁾, de plenitudine eius percipiendo¹⁹⁾, meritis eius fidendo²⁰⁾, amore eius gaudento²¹⁾, pro eius gratia agendo gratias²²⁾, pactum denique suum cum Deo²³⁾, amoremque erga sanctos omnes renovando²⁴⁾.

Q. Ecquod restat officium Christianis, postquam sacramentum coenae Dominicae participantur, peragendum?

R. Postquam sacramentum coenae Dominicae participantur officium restat Christianis, ut secum perpendant serio quomodo

1) Isa. 54, 7. 8. 9. 10. Mat. 5, 3. 4. Psal. 31, 22. Psal. 73, 13. 22. 23. 2) Phil. 3, 8. 9. Psal. 10, 17. Psal. 43, 1. 2. 5. Psal. 5, 11. 3) 2 Tim. 2, 19. Isa. 50, 10. Psal. 66, 18. 19. 20. 4) Isa. 40, 11. 29. 31. Mat. 11, 28. Matt. 12, 20. Matt. 26, 28. 5) Marc. 9, 24. 6) Act. 2, 37. Act. 16, 30. 7) Rom. 4, 11. 1 Cor. 11, 28. 8) 1 Cor. 11, 27. ad finem, cum Matt. 7, 6. et 1 Cor. 5. cap. et Iudae v. 23. et 1 Tim. 5, 22. 9) 2 Cor. 2, 7. 10) Levit. 10, 3. Heb. 12, 28. Psal. 5, 7. 1 Cor. 11, 17. 26. 27. 11) Exod. 24, 8. cum Matt. 26, 28. 12) 1 Cor. 11, 29. 13) Luc. 22, 19. 14) 1 Cor. 11, 26. 1 Cor. 10, 3. 4. 5. 11. 14. 15) 1 Cor. 11, 31. 16) Zech. 12, 10. 17) Apoc. 22, 17. 18) Ioh. 6, 35. 19) Ioh. 1, 16. 20) Phil. 3, 9. 21) Psal. 63, 4. 5. 2 Chron. 30, 31. 22) Psal. 22, 26. 23) Ier. 50, 5. Psal. 50, 5. 24) Act. 2, 42.

inibi se, qualique cum successu gesserint¹⁾; si vivificationem et solatium perceperint, ut Deo propterea benedicant²⁾, eiusque continuationem orent³⁾, adversus recidivationes invigilent⁴⁾, votorum fidem solvant⁵⁾, seque ipsos animent ut Domino in eo instituto frequenter attendant⁶⁾; quod si nullum exinde sibi enatum percipiant impraesentiarum emolumentum, in posterum debent cum praeparationem suam, tum in eodem sacramento quomodo se gesserint, accuratius ad examen revocare⁷⁾; in quibus utrisque si apud Deum suamque ipsorum conscientiam possint quidem semet liberare, fructum eius expectare debent idoneo tempore percipiendum⁸⁾; quod si in alterutro se deliquisse deprehenderit, humiliari debent⁹⁾, ac maiorem in posterum curam diligentiamque in eo adeundo adhibere¹⁰⁾.

Q. In quo convenit sacramentum baptismi cum coenae Dominicae sacramento?

R. Sacramenta baptismi et coenae Dominicae in hoc conveniunt, quod utriusque author sit Deus¹¹⁾, utriusque pars spiritualis sit Christus eiusque beneficia¹²⁾, utraque eiusdem foederis sigilla sint¹³⁾, non nisi per ministros evangelii dispensanda¹⁴⁾ atque in ecclesia Christi usque ad secundum ipsius adventum retinenda¹⁵⁾.

Q. In quo differunt sacramenta baptismi ac coenae Dominicae?

R. In eo differunt sacramenta baptismi ac coenae Dominicae, quod baptismus semel tantummodo sit administrandus, et quidem aqua; utque signum sit et sigillum regenerationis nostrae ac insitionis in Christum¹⁶⁾, idque etiam infantibus¹⁷⁾: at coena Domini saepius administranda est, elementis panis ac vini, ad Christum tanquam animae nutrimentum spirituale repraesentandum et exhibendum¹⁸⁾, ad nostram in eo mansionem ac incrementum confirmandum¹⁹⁾; atque hoc quidem eis tantummodo qui cum aetatem tum potentiam habent semetipsos examinandi²⁰⁾.

Q. Quid est oratio?

R. Oratio est qua petitiones nostras Deo²¹⁾ in nomine Christi offerimus²²⁾, auxilio Spiritus ipsius²³⁾, cum peccatorum

1) Psal. 28, 7. Psal. 85, 8. 2 Cor. 11, 17. 30. 31. 2) 2 Chron. 30, 21—26. Act. 2, 42. 46. 47. 3) Psal. 36, 10. Cant. 3, 4. 1 Chron. 29, 18. 4) 1 Cor. 10, 3. 4. 5. 12. 5) Psal. 50, 14. 6) 1 Cor. 11, 25. 26. Act. 2, 42. 46. 7) Cant. 5, 1. 2. 3. 4. 5. 6. 8) Psal. 123, 1. Psal. 42, 5. 8. Psal. 43, 3. 4. 5. 9) 2 Chron. 30, 18. 19. Isa. 1, 16. 18. 10) 2 Cor. 7, 11. 1 Cor. 15, 12. 13. 14. 11) Matt. 28, 19. 1 Cor. 11, 23. 12) Rom. 6, 3. 4. 1 Cor. 10, 16. 13) Rom. 4, 11. cum Col. 2, 12. Mat. 26, 27. 28. 14) Ioh. 1, 33. Matt. 28, 19. 1 Cor. 11, 23. 1 Cor. 4, 1. Heb. 5, 4. 15) Mat. 28, 19. 20. 1 Cor. 11, 26. 16) Mat. 3, 11. Tit. 3, 5. Gal. 3, 27. 17) Gen. 17, 7. 9. Act. 2, 38. 39. 1 Cor. 7, 14. 18) 1 Cor. 11, 23. 24. 25. 26. 19) 1 Cor. 10, 16. 20) 1 Cor. 11, 28. 29. 21) Psal. 62, 8. 22) Ioh. 16, 23. 23) Rom. 8, 26.

nostrorum confessione¹⁾, et grata beneficiorum eius agnitione²⁾).

Q. An ad solum Deum preces nostrae sunt dirigendae?

R. Quum Deus solus possit scrutari corda³⁾, solus omnium petitiones exaudire⁴⁾, peccata condonare⁵⁾, desideria implere⁶⁾, quumque in nullum alium credendum sit⁷⁾, nulli cultus religiosus exhibendus⁸⁾, preces (quae huius pars sunt non minima⁹⁾) Deo¹⁰⁾ eique soli¹¹⁾ ferendae sunt.

Q. Quid sibi vult, peccari in nomine Christi?

R. Precari in nomine Christi est ex obedientia mandati eius, et promissionum confidentia, eius gratia misericordiam implorare¹²⁾, non nuda quidem nominis eius mentione¹³⁾, verum orandi incitamenta, in orando confidentiam, vires, ac spem obtinendi nostram a Christo eiusque mediatione derivando¹⁴⁾.

Q. Unde fit ut in nomine Christi sit orandum?

R. Quum tantum sit hominis peccatum, tantaque inde nata eius a Deo elongatio, ut sine Mediatore nullus nobis ad eum aditus esse possit¹⁵⁾; quumque extra Christum unum nullus in coelo terrave ad opus tam gloriosum aut institutus, aut idoneus¹⁶⁾; in eius solius nomine orare debemus¹⁷⁾.

Q. Qua ratione nobis in orando auxiliatur spiritus?

R. Quoniam ignari sumus quid rogare, aut quo debemus modo, Spiritus infirmitates nostras sublevat, efficiendo quidem ut intelligamus, pro quibus personis rebusque, ut et quomodo precatio facienda sit; efficiendo et excitando in cordibus nostris (licet non in omnibus personis, aut omni tempore aequaliter) eiusmodi apprehensiones, affectiones, gratiasque quae sunt ad hoc officium rite praestandum requisita¹⁸⁾.

Q. Pro quibus personis est nobis orandum?

R. Orandum est nobis pro tota Christi in terris Ecclesia¹⁹⁾, pro magistratibus²⁰⁾, ac ministris²¹⁾, pro nobismet ipsis²²⁾, pro nostris fratribus²³⁾, imo vero etiam pro inimicis²⁴⁾, pro hominibus denique omnibus viventibus²⁵⁾, vel etiam victuris aliquando²⁶⁾; nequitiam vero pro mortuis²⁷⁾, aut iis de quibus constat eos peccatum ad mortem perpetrasse²⁸⁾.

1) Psal. 32, 5. 6. Dan. 9, 4. 2) Phil. 4, 6. 3) 1 Reg. 8, 39. Act. 1, 24. Rom. 8, 27. 4) Psal. 65, 2. 5) Mich. 7, 18. 6) Psal. 145, 18. 19. 7) Rom. 10, 14. 8) Matt. 4, 10. 9) 1 Cor. 1, 2. 10) Psal. 50, 15. 11) Rom. 10, 14. 12) Ioh. 14, 13. 14. Ioh. 16, 24. Dan. 9, 17. 13) Matt. 7, 21. 14) Heb. 4, 14. 15. 16. 1 Ioh. 5, 13. 14. 15. 15) Ioh. 14, 6. Isa. 59, 2. Ephes. 3, 12. 16) Ioh. 6, 27. Heb. 7, 25. 26. 27. 1 Tim. 2, 5. 17) Col. 3, 17. Heb. 13, 15. 18) Rom. 8, 26. 27. Psal. 10, 17. Zech. 12, 10. 19) Eph. 6, 18. Psal. 28, 9. 20) 1 Tim. 2, 1. 2. 21) Col. 4, 3. 22) Gen. 32, 11. 23) Iac. 5, 16. 24) Mat. 5, 44. 25) 1 Tim. 2, 1. 2. 26) Ioh. 17. 20. 2 Sam. 7, 29. 27) 2 Sam. 12, 21. 22. 23. 28) 1 Ioh. 5, 16.

Q. Pro quibus rebus est orandum?

R. Pro rebus iis orandum est quaecunque faciunt ad Dei gloriam¹⁾, Ecclesiae commodum²⁾, nostri³⁾ aliorumque bonum⁴⁾, pro nulla autem re quae est illicita⁵⁾.

Q. Quo autem modo debemus orare?

R. Orare debemus cum reverente maiestatis Dei apprehensione⁶⁾, cum profundo indignitatis⁷⁾, necessitatis⁸⁾, ac peccatorum nostrorum sensu⁹⁾; cum corde poenitente¹⁰⁾, grato¹¹⁾, ac dilatato¹²⁾; cum intellectu¹³⁾, fide¹⁴⁾, sinceritate¹⁵⁾, fervore¹⁶⁾, dilectione¹⁷⁾, ac perseverantia¹⁸⁾; ipsum praestolantes¹⁹⁾ cum humillima voluntati eius submissione²⁰⁾.

Q. Quam nobis praescripserit Deus regulam, qua in orationis officio dirigamur?

R. Totum Dei verbum utile nobis esse potest in officio orationis dirigendis²¹⁾, specialis vero directionis norma est illa orationis formula quam Servator nostra Christus docuit discipulos suos, oratio Dominica vulgo dicta²²⁾.

Q. Quomodo est oratio Dominica adhibenda?

R. Oratio Dominica non solum directioni inservit et exemplari, secundum quod aliae preces concipiendae sunt; verum etiam tanquam oratio potest usurpari, modo illud fiat cum intellectu, fide, reverentia, reliquisque gratiis ad orationis officium rite praestandum necessariis²³⁾.

Q. Quot partes sunt quibus constat oratio Dominica?

R. Oratio Dominica tribus constat partibus, praefatione, petitionibus, et conclusionem.

Q. Quid nos edocet orationis Dominicae praefatio?

R. Orationis Dominicae praefatio verbis hisce comprehensa [Pater noster, qui es in coelis²⁴⁾] nos docet orantes Deum accedere cum confidentia paternae ipsius bonitatis, eamque ad nos spectare et pertinere²⁵⁾, cum reverentia, reliquisque omnibus quae filios decent, dispositionibus²⁶⁾, affectibus coelestibus²⁷⁾, debitaque ipsius cum supremae potestatis, maiestatisque, tum demissionis gratiosae apprehensione²⁸⁾: prout etiam pro aliis et cum aliis precari²⁹⁾.

Q. Quid est quod oramus in petitione prima?

1) Matt. 6, 9. 2) Psal. 51, 18. Psal. 122, 6. 3) Matt. 7, 11.
 4) Psal. 125, 4. 5) 1 Ioh. 5, 14. 6) Eccles. 5, 1. 7) Gen. 18, 27.
 Gen. 32, 10. 8) Luc. 15, 17. 18. 19. 9) Luc. 18, 13. 14. 10) Psal.
 51, 17. 11) Phil. 4, 6. 12) 1 Sam. 1, 15. 1 Sam. 2, 1. 13) 1 Cor.
 14, 15. 14) Marc. 11, 24. Iac. 1, 6. 15) Psal. 145, 18. Psal. 17, 1.
 16) Iac. 5, 16. 17) 1 Tim. 2, 8. 18) Eph. 6, 18. 19) Mich. 7, 7.
 20) Matt. 26, 39. 21) 1 Ioh. 5, 14. 22) Matt. 6, 9. 10. 11. 12. 13.
 Luc. 11, 2. 3. 4. 23) Mat. 6, 9. cum Luc. 11, 2. 24) Matt. 6, 9.
 25) Luc. 11, 13. Rom. 8, 15. 26) Isa. 64, 9. 27) Psal. 123, 1. Lam.
 3, 41. 28) Isa. 63, 15. 16. Neh. 1, 4. 5. 6. 29) Act. 12, 5.

R. In petitione prima, nempe [*Sanctificetur nomen tuum*¹⁾] omnimodam, in nobis reliquisque hominibus universis, Deum, prout fas est, honorandi, impotentiam ac indispositionem agnoscentes²⁾, oramus ut Deus per gratiam suam velit nos aliosque potentes reddere ac inclinare ad eum cognoscendum, agnoscendum, summeque aestimandum³⁾, eiusque titulos⁴⁾, attributa⁵⁾, instituta, verbum⁶⁾, opera, et quicquid demum aliud sit quo ipse nobis manifestare se dignatur⁷⁾, prout etiam eum cogitatione, verbis⁸⁾, operibusque glorificandum⁹⁾; ut atheismum¹⁰⁾, ignorantiam¹¹⁾, idololatriam¹²⁾, impietatem¹³⁾, et quodcunque ipsius honori adversatur¹⁴⁾, impedire velit ac amoliri; ut providentia sua omnium gubernatrice, ad suam ipsius gloriam omnia dirigere velit ac disponere¹⁵⁾.

Q. Quid est quod petimus in petitione secunda?

R. In secunda petitione, scil. [*Adveniat regnum tuum*¹⁶⁾] nosmet ipsos totumque humanum genus sub peccati Satanaeque dominio natura constitutos¹⁷⁾, agnoscentes, oramus Deum ut regnum peccati Satanaeque destruat¹⁸⁾, ut evangelium per universum orbem propagetur¹⁹⁾; Iudaei vocentur²⁰⁾, plenitudo Gentium ut introducatur²¹⁾, utque Ecclesia sit Evangelicis cum officariis tum institutis Divinis instructa²²⁾, a corruptelis purgata²³⁾, ut magistratum civilem Fautorem habeat et conservatorem²⁴⁾; ut Christi instituta pure dispensentur fiantque efficacia, iis, qui in peccatis adhuc sunt, convertendis, iam conversis vero confirmandis, consolandis, aedificandisque²⁵⁾; ut in cordibus nostris hic regnare velit Christus²⁶⁾, tempusque adventus sui secundi adproperare, quoque nos cum ipso regnemus una in aeternum²⁷⁾: utque ita velit potentiae suae regnum in universo orbe exercere, ut ad hosce fines assequendos valere maxime possit et conducere²⁸⁾.

Q. Quid oramus in petitione tertia?

R. In tertia petitione, viz. [*Fiat voluntas tua in terris sicut et in coelis*²⁹⁾] agnoscimus nos omnesque homines natura esse non

1) Matt. 6, 9. 2) 2 Cor. 3, 5. Psal. 51, 15. 3) Psal. 67, 2. 3. 4) Psal. 83, 18. 5) Psal. 86, 10. 11. 12. 14. 15. 6) 2 Thes. 3, 1. Psal. 147, 19. 20. Psal. 138, 1. 2. 3. 2 Cor. 2, 14. 15. 7) Psal. 145. per totum. Psal. 8. per totum. 8) Psal. 103, 1. Psal. 19, 14. 9) Phil. 1, 9. 11. 10) Psal. 67, 1. 2. 3. 4. 11) Eph. 1, 17. 18. 12) Psal. 97, 7. 13) Psal. 74, 18. 22. 23. 14) 2 Reg. 19, 15. 16. 15) 2 Chron. 20, 6. 10. 11. 12. Psal. 83, per totum. Psal. 140, 4. 8. 16) Matt. 6, 10. 17) Eph. 2, 2. 3. 18) Psal. 68. 1. 18. Apoc. 12, 10. 11. 19) 2 Thess. 3, 1. 20) Rom. 10, 1. 21) Ioh. 17, 9. 20. Rom. 11, 25. 26. Psal. 67. per totum. 22) Mat. 9, 38. 2 Thess. 3, 1. 23) Mal. 1, 11. Zeph. 3, 9. 24) 1 Tim. 2, 1. 2. 25) Act. 4, 29. 30. Eph. 6, 18. 19. 20. Rom. 15, 29. 30. 32. 2 Thess. 1, 11. 2 Thess. 2, 16. 17. 26) Eph. 3, 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 27) Apoc. 22, 20. 28) Isa. 64, 1. 2. Apoc. 4, 8. 9. 10. 11. 29) Mat. 6, 10.

solum divinae voluntati tam cognoscendae quam praestandae impares prorsus ac imparatos¹⁾, verum etiam proclives ad rebel-landum adversus verbum Dei²⁾, atque adversus providentiam eius obmurmurandum³⁾, addictosque prorsus voluntati carnis ac Diaboli exequendae⁴⁾; quapropter oramus ut velit Deus per Spiritum suum, a nobis aliisque caecitatem omnem⁵⁾, debilitatem⁶⁾, indispositionem⁷⁾ ac perversitatem cordis amovere⁸⁾, ac per gratiam suam nos potentes reddere promptosque ad voluntatem eius cognoscendam praestandamque, eique in omnibus nosmetipsos submittendum⁹⁾, idque cum eadem humilitate¹⁰⁾, alacritate¹¹⁾, fidelitate¹²⁾, diligentia¹³⁾, zelo¹⁴⁾, sinceritate¹⁵⁾, ac constantia¹⁶⁾, qua solent in coelis Angeli¹⁷⁾.

Q. Quid est quod rogamus in petitione quarta?

R. In petitione quarta, quae sic se habet [Panem nostrum quotidianum da nobis hodie¹⁸⁾] agnoscimus quidem nos cum in Adamo tum per proprium nostri peccatum ad externa huiusce vitae commoda omne ius nostrum deperdidisse; ac iis omnibus ut Deus nos omnino exuat, earumque usum nobis maledictum reddat commervuisse¹⁹⁾: atque insuper neque illas nos sustentando pares a se ipsis esse²⁰⁾, neque nos illas ullo nostro merito²¹⁾, aut industria²²⁾ procurare posse; verum pronos esse ad eas illicite cupiendum²³⁾, acquirendum²⁴⁾, ac usurpandum²⁵⁾; oramus igitur pro nobis aliisque ut illi nosque a providentia Dei licitorum usu mediorum de die in diem dependentes, gratuito illius dono, ac prout paternae ipsius sapientiae visum fuerit, earum portione conveniente fruamur²⁶⁾, eamque nobis conservatam, ac sancto iucundoque earum usu²⁷⁾, in eisque contentatione animi²⁸⁾, benedictam habeamus: denique ut ab omnibus, quae temporali nostrae sustentationi ac solatio adversantur, custodiamur²⁹⁾.

Q. In petitione quinta quid est quod petimus?

R. In petitione quinta quae huiusmodi est [Remitte nobis debita nostra, sicut nos remittimus debitoribus nostris³⁰⁾] agnoscentes nosmet aliosque omnes peccati tum originalis tum actualis reatu teneri, eoque iustitiae Divinae factos esse debitores, proque

1) Rom. 7, 18. Ioh. 21, 14. 1 Cor. 2, 14. 2) Rom. 8, 7. 3) Exod. 17, 7. Num. 14, 2. 4) Eph. 1, 2. 5) Eph. 1, 17. 18. 6) Eph. 3, 16. 7) Mat. 26, 40. 41. 8) Ier. 31, 18. 19. 9) Psal. 119, 1. 8. 35. 36. Act. 21, 14. 10) Mic. 6, 8. 11) Psal. 100, 2. Iob. 1, 21. 2 Sam. 15, 25. 12) Isa. 38, 3. 13) Psal. 119, 4. 5. 14) Rom. 12, 11. 15) Psal. 119, 80. 16) Psal. 119, 112. 17) Isa. 6, 2. 3. Psal. 103, 20. 21. Mat. 18, 20. 18) Mat. 6, 11. 19) Gen. 2, 17. Gen. 3, 17. Rom. 8, 20. 21. 22. Ier. 5, 25. Deut. 28, 15. ad finem. 20) Deut. 8, 3. 21) Gen. 32, 10. 22) Deut. 8, 17. 18. 23) Ier. 6, 13. Marc. 7, 21. 22. 24) Hos. 12, 7. 25) Iac. 4, 3. 26) Gen. 43, 12. 13. 14. Gen. 28, 20. Eph. 4, 28. 2 Thess. 3, 11. 12. Phil. 4, 6. 27) 1 Tim. 4, 3. 4. 5. 28) 1 Tim. 6, 6. 7. 8. 29) Prov. 30, 8. 9. 30) Mat. 6, 12.

eo debito neque nos, nec aliam creaturam quamviscunque ulla-
tenus posse satisfacere¹⁾; pro nobis aliisque petimus, ut e gra-
tia sua gratuita dignetur Deus nos per obedientiam ac satisfactio-
nem Christi fide apprehensam et applicatam absolvere tam a reatu
quam a poena peccati²⁾, nos in dilecto suo acceptare³⁾, favorem
suum gratiamque nobis perpetua esse velit⁴⁾, lapsus nostros quo-
tidianos condonare⁵⁾, pace nos et gaudio implere augendo nobis
in dies remissionis certitudinem⁶⁾, quam eo certe rogamus con-
fidentius, magisque ad expectandum animamur ac erigimur, quod
hoc in nobis testimonium habeamus (attestante nobis conscientia)
nos aliis animitus eorum in nos peccata condonare⁷⁾.

Q. Quid denique in petitione sexta oramus Deum?

*R. In sexta petitione, quae hisce verbis comprehenditur,
[Et ne nos inducas in tentationem, sed libera nos a malo⁸⁾]
agnoscentes sapientissimum, iustissimum, gratiosissimumque Deum,
ita res ad varios, sanctos, iustosque fines ordinare posse ut ten-
tationes nos adorianur, superent, ac aliquando etiam captivos
ducant⁹⁾; quinetiam in proclivi esse ut a Satana¹⁰⁾, mundo¹¹⁾,
carneque nos potenter seducamur, ac irretiamur¹²⁾; nosque ipsos
[porro] vel post remissa nobis peccata, qua corruptione nostra¹³⁾,
qua debilitate, quaque vigilandi incuria¹⁴⁾, non solum obnoxios
esse tentationibus, pronosque esse eisdem nos exponere¹⁵⁾;
verum etiam a nobismet-ipsis neque posse nec velle, iis resi-
stere, ex iis emergere, eas ad nostram utilitatem flectere¹⁶⁾,
dignosque adeo esse qui sub earum potentia simul derelicti¹⁷⁾:
oramus ut ita velit Deus mundum, et quae in eo sunt omnia
imperio regere¹⁸⁾; carnem subiugare¹⁹⁾, Satanam coercere²⁰⁾,
cuncta disponere²¹⁾, media gratiae conferre ac benedicere²²⁾,
nosque in eorum usu vigilantes reddere; nempe ut nos eiusque
populus universus, tentationis ad peccatum immunes per providen-
tiam eius conservemur²³⁾, aut si forte tentati fuerimus, ut
Spiritu eius nos in hora tentationis potenter suffulti consistere
valeamus²⁴⁾; aut si lapsi, ut erigamur denuo, ab eaque vindi-
cemur²⁵⁾, eiusque usum sanctum ac utilitatem capiamus²⁶⁾: ut*

1) Rom. 3, 9. ad 21. Mat. 18, 24. 25. Psal. 130, 3. 4. 2) Rom. 3, 24. 25. 26. Heb. 9, 22. 3) Eph. 1, 6. 7. 4) 2 Pet. 1, 2. 5) Hos. 14, 2. Ier. 14, 7. 6) Rom. 15, 13. Psal. 51, 7. 8. 9. 10. 12. 7) Luc. 11, 4. Mat. 6, 14. 15. Mat. 18, 35. 8) Mat. 6, 13. 9) 2 Chron. 32, 31. 10) 1 Chron. 21, 1. 11) Luc. 21, 34. Marc. 4, 19. 12) Iac. 1, 14. 13) Gal. 5, 17. 14) Mat. 26, 41. 15) Mat. 26, 69. 70. 71. 72. Gal. 2, 11. ad 15. 2 Chron. 18, 3. cum 2 Chron. 19, 2. 16) Rom. 7, 23. 24. 1 Chron. 21, 1. 2. 3. 4. 2 Chron. 16, 7. 8. 9. 10. 17) Psal. 81, 11. 12. 18) Ioh. 17, 15. 19) Psal. 51, 10. Psal. 119, 133. 20) 2 Cor. 12, 7. 8. 21) 1 Cor. 10, 12. 13. 22) Heb. 13, 20. 21. 23) Mat. 26, 41. Psal. 19, 13. 24) Eph. 3, 14. 15. 16. 17. 1 Thess. 3, 13. Indae v. 24. 25) Psal. 51, 12. 26) 1 Petr. 5, 8. 9. 10.

sanctificatio nostra ac salus perficiatur¹⁾, Satanæ sub pedibus nostris conculcetur²⁾, nosque a peccato, tentatione, omnique malo in æternum liberemur³⁾).

Q. Quid nos docet orationis Dominicæ conclusio?

R. Conclusio Dominicæ orationis quàm hæc verba complectuntur [*Quia tuum est regnum, potentia et gloria in secula seculorum. Amen.*⁴⁾] nos docet petitiones nostras argumentis communire⁵⁾, quæ quidem a Deo sunt⁶⁾, non autem a dignitate quavis nostra, aut alius cuiusvis creaturæ depromenda, precibusque nostris laudes annectere⁷⁾; Deo soli æternum dominium, omnipotentiam, et excellentiam gloriosam ascribendo⁸⁾; quorum ratione, cum ille nobis opem ferre et potest et vult⁹⁾, tum etiam nos per fidem incitatur, cum eo agere ut velit¹⁰⁾, eique quiete confidere quod velit, petitiones nostras adimplere¹¹⁾; quod quidem desiderium nostrum, et confidentiam, quo testemur, dicimus, Amen¹²⁾).

1) 2 Cor. 13, 7. 9. 2) Rom. 16, 20. Zech. 3, 2. Luc. 22, 31. 32. 3) Ioh. 17, 15. 1 Thes. 5, 23. 4) Mat. 6, 13. 5) Rom. 15, 30. 6) Dan. 9, 4. 7. 8. 9. 16. 17. 18. 19. 7) Phil. 4, 6. 8) 1 Chron. 29, 10. 11. 12. 13. 9) Eph. 3, 20. 21. Luc. 11, 13. 10) 2 Chron. 20, 6. 11. 11) 2 Chron. 14, 11. 12) 1 Cor. 14, 16. Apoc. 22, 20. 21.

Catechismus minor.

Q u a e s t i o.

Quis hominis finis est praecipuus?

R. Praecipuus hominis finis est, Deum glorificare ¹⁾, eodemque frui in aeternum ²⁾.

Q. Quam nobis regulam dedit Deus, qua nos ad eius glorificationem ac fruitionem dirigamur?

R. Verbum Dei (quod Scripturis Veteris ac Novi instrumenti comprehenditur ³⁾) est unica regula, qua nos ad eius glorificationem ac fruitionem dirigamur ⁴⁾.

Q. Quid est quod Scripturae praecipue docent?

R. Duo imprimis sunt quae Scripturae docent, quid homini de Deo sit credendum, quidque officii exigit ab homine Deus ⁵⁾.

Q. Quid est Deus?

R. Deus est Spiritus ⁶⁾ essentia ⁷⁾, sapientia ⁸⁾, potentia ⁹⁾, sanctitate ¹⁰⁾, iustitia, bonitate ac veritate ¹¹⁾ infinitus ¹²⁾, aeternus ¹³⁾, ac immutabilis ¹⁴⁾.

Q. Suntne plures uno Deo?

R. Unus est unicusque, vivens ille verusque Deus ¹⁵⁾.

Q. Quot sunt personae in Deitate?

R. In Deitate personae tres sunt, Pater, Filius, ac Spiritus Sanctus; suntque hae tres personae Deus unus, substantia eadem, potentia ac gloria coaequales ¹⁶⁾.

Q. Quid sunt decreta Dei?

R. Decreta Dei sunt aeternum eius propositum secundum voluntatis suae consilium, quo quicquid unquam evenit, propter suam ipsius gloriam praeordinavit ¹⁷⁾.

Q. Quomodo decreta sua exequitur Deus?

R. Deus exequitur decreta sua creationis operibus ac providentiae.

Q. Quid est opus creationis?

R. Opus creationis est quo Deus per verbum potentiae suae

1) 1 Cor. 10, 31. Rom. 11, 36. 2) Psal. 73, 24. ad finem.
3) 2 Tim. 3, 16. Eph. 2, 20. 4) 1 Ioh. 1, 3. 4. 5) 2 Tim. 1, 13.
et 3, 16. 6) Ioh. 4, 24. 7) Exod. 3, 14. 8) Psal. 147, 5. 9) Apoc.
4, 8. 10) Apoc. 15, 4. 11) Exod. 34, 6. 7. 12) Ioh. 11, 7. 8. 9.
13) Psal. 90, 2. 14) Iac. 1, 17. 15) Deut. 6, 4. Ier. 10, 10.
16) 1 Ioh. 5, 7. Mat. 28, 19. 17) Eph. 1, 4. 11. Rom. 9, 22. 23.

omnia sex dierum spacio ex nihilo condidit, atque omnia quidem valde bona ¹⁾).

Q. Qualem creavit Deus hominem?

R. Deus hominem creavit marem ac foeminam, iuxta suam ipsius imaginem, in cognitione, iustitia ac sanctitate, dominium habentem in creaturas ²⁾.

Q. Quanam sunt opera Divinae providentiae?

R. Providentiae Divinae opera sunt sanctissima Dei ³⁾, sapientissima ⁴⁾ potentissimaque creaturarum suarum omnium, earumque actionum ⁵⁾ conservatio ⁶⁾ et gubernatio.

Q. Quem peculiarem providentiae suae actum exercebat Deus circa hominem in statu creationis suae existentem?

R. Postquam Deus hominem condidisset, inibat cum illo foedus vitae, sub conditione perfectae obedientiae; esu de arbore scientiae boni malique sub poena mortis eidem interdicens ⁷⁾.

Q. An vero Primi nostri Parentes in quo creati fuerant statu perstitere?

R. Primi Parentes voluntatis suae libertati permissi peccando in Deum statu in quo creati fuerant exciderunt ⁸⁾.

Q. Quid est peccatum?

R. Peccatum est defectus quilibet conformitatis cum lege Divina, seu quaevis eiusdem transgressio ⁹⁾.

Q. Quodnam erat peccatum istud quo primi parentes statu in quo creati fuerant exciderunt?

R. Peccatum istud quo primi parentes statu in quo creati fuerant exciderunt, erat comestio fructus interdicti ¹⁰⁾.

Q. Totumne genus humanum cecidit in prima Adami transgressionem?

R. Quandoquidem foedus cum Adamo iectum fuerat non suo tantum sed et posterorum suorum nomine; exinde factum est ut totum genus humanum ab illo generatione ordinaria procreatum, in eo peccaverit, cumque eo ceciderit, in prima eius transgressionem ¹¹⁾.

Q. In quem vero statum praecipitavit lapsus iste humanum genus?

R. Lapsus iste humanum genus in statum peccati ac miseriae praecipitavit ¹²⁾.

Q. In quo consistit status illius in quem lapsus est homo peccaminositas?

1) Gen. 1. cap. Heb. 11, 3. 2) Gen. 1, 26. 27. 28. Col. 3, 10. Eph. 4, 24. 3) Psal. 145, 17. 4) Psal. 104, 24. Isa. 28, 29. 5) Psal. 103, 19. Mat. 10, 29. 30. 31. 6) Heb. 1, 3. 7) Gal. 3, 12. Gen. 2, 17. 8) Gen. 3, 6. 7. 8. 13. Eccles. 7, 29. 9) 1 Ioh. 3, 4. 10) Gen. 3, 6. 12. 11) Gen. 2, 16. 17. Rom. 5, 12. 1 Cor. 15, 21. 22. 12) Rom. 5, 12.

R. Status in quem lapsus est homo peccaminositas consistit in reatu primi illius peccati quod Adamus admisit, in defectu originalis iustitiae, totiusque naturae corruptione, quod *Peccatum originale* vulgo dicitur; una cum omnibus peccatis actualibus exinde profluentibus ¹⁾).

Q. *Quae miseria est illius status in quem homo lapsus est?*

R. Universum genus humanum lapsu suo communionem cum Deo perdidit ²⁾), sub ira eius et maledictione est constitutum ³⁾), adeoque cunctis huius vitae miseriis, ipsi morti, infernique cruciatibus in aeternum est obnoxium ⁴⁾).

Q. *An vero Deus humanum genus universum in statu peccati ac miseriae periturum dereliquit?*

R. Deus cum ex mero suo beneplacito nonnullos ad vitam aeternam ab omni retro aeternitate elegisset ⁵⁾), foedus gratiae cum eis iniit; se nempe liberaturum eos ■ statu peccati ac miseriae, atque in statum salutis per redemptorem translaturum ⁶⁾).

Q. *Quis est Redemptor electorum Dei?*

R. Dominus Iesus Christus est electorum Dei Redemptor unicus ⁷⁾), qui aeternus Dei filius cum esset, factus est homo ⁸⁾); adeoque fuit, est, eritque Θεάνθρωπος, e naturis duabus distinctis persona unica in sempiternum ⁹⁾).

Q. *Qui autem Christus, Filius Dei cum esset, factus est homo?*

R. Christus filius Dei factus est homo, dum corpus verum ¹⁰⁾), animamque rationalem ¹¹⁾ assumeret sibi vi Spiritus Sancti in utero eque substantia Virginis Mariae conceptus, et ex eadem natus ¹²⁾), immunis tamen a peccato ¹³⁾).

Q. *Quae munera Christus ut Redemptor noster obit?*

R. Christus quatenus Redemptor noster obit munera Prophetarum, Sacerdotis ac Regis, cum in humiliationis tum in exaltationis suae statu ¹⁴⁾).

Q. *Quomodo Prophetarum munere defungitur Christus?*

R. Christus defungitur Prophetarum munere, voluntatem Dei in salutem nostram nobis per verbum suum spiritumque revelando ¹⁵⁾).

Q. *Qua ratione exequitur Christus munus sacerdotale?*

R. Christus exequitur Sacerdotale munus, semetipsum

1) Rom. 5, 12. 19. Rom. 5, 10. ad 20. Eph. 2, 1. 2. 3. Iac. 1, 14. 15. Matt. 15, 19. 2) Gen. 3, 8. 10. 24. 3) Ioh. 2, 2. 3. Gal. 3, 10. 4) Lam. 3, 39. Rom. 6, 23. Mat. 25, 41. 46. 5) Eph. 1, 4. 6) Rom. 3, 20. 21. 22. Gal. 3, 21. 22. 7) 1 Tim. 2, 5. 6. 8) Ioh. 1, 14. Gal. 4, 4. 9) Rom. 9, 5. Luc. 1, 35. Col. 2, 9. Heb. 7, 24. 25. 10) Heb. 2, 14. 16. Heb. 10, 5. 11) Mat. 26, 38. 12) Luc. 1, 27. 31. 35. 42. Gal. 4, 4. 13) Heb. 4, 15. Heb. 7, 26. 14) Act. 3, 21. 22. Heb. 12, 25. cum 2 Cor. 13, 3. Heb. 5, 5. 6. 7. et 7, 25. Psal. 2, 6. Isa. 9, 6. 7. Mat. 21, 5. Psal. 2, 8. 9. 10. 11. 15) Ioh. 1, 18. 1 Pet. 1, 10. 11. 12. Ioh. 15, 15. et 20, 31.

semel in sacrificium offerendo, quo iustitiae divinae satisfacere¹⁾, nosque Deo conciliaret²⁾; prout etiam perpetuo pro nobis intercedendo³⁾).

Q. Qui exequitur Christus munus Regium?

R. Christus exequitur munus Regium nos sibi subiugando⁴⁾, nos gubernando⁵⁾, tuendoque⁶⁾, ut etiam hostes suos nostrosque coercendo ac debellando⁷⁾).

Q. In quo constitit Christi humiliatio?

R. Humiliatio Christi in eo constitit quod fuerit natus, et quidem humili conditione⁸⁾, factus sub lege⁹⁾, quodque vitae huius miseriae¹⁰⁾, iram Dei¹¹⁾ mortemque crucis execrabilem subierit¹²⁾; quod sepultus fuerit¹³⁾, et sub potestate mortis aliquandiu commoratus¹⁴⁾).

Q. In quo consistit Christi exaltatio?

R. Exaltatio Christi consistit in resurrectione eius a mortuis tertio die¹⁵⁾, ascensu in coelum¹⁶⁾, sessione ad dextram Dei Patris¹⁷⁾, adventu eius ad mundum iudicandum die novissimo¹⁸⁾).

Q. Qua ratione participes efficimur redemptionis per Christum acquisitae?

R. Redemptionis per Christum acquisitae participes efficimur eiusdem nobis efficaci per Spiritum eius Sanctum¹⁹⁾, applicatione²⁰⁾).

Q. Quomodo nobis applicat Spiritus redemptionem per Christum acquisitam?

R. Spiritus nobis applicat redemptionem per Christum acquisitam fidem in nobis efficiendo²¹⁾, ac per eandem nos Christo in vocatione nostra efficaci uniendo²²⁾).

Q. Quid est vocatio efficax?

R. Vocatio efficax est Spiritus Dei opus²³⁾, quo nos peccati ac miseriae nostrae arguens²⁴⁾, mentes nostras cognitione Christi illuminans²⁵⁾, voluntates nostras renovans²⁶⁾, prorsus nobis persuadet, et vires sufficit, ut Iesum Christum amplectamur, gratuito nobis oblatum in Evangelio²⁷⁾).

Q. Quanam beneficia in hac vita consequuntur ii qui sunt vocati efficaciter?

R. Qui vocati sunt efficaciter, iustificationem²⁸⁾, adoptio-

1) Heb. 9, 14. 28. 2) Heb. 2, 17. 3) Heb. 7, 24. 25. 4) Act. 15, 14. 15. 16. 5) Isa. 33, 22. 6) Isa. 32, 1. 2. 7) 1 Cor. 15, 25. Psal. 110. per totum. 8) Luc. 2, 7. 9) Gal. 4, 4. 10) Heb. 12, 2. 3. Isa. 53, 2. 3. 11) Luc. 22, 44. Mat. 27, 46. 12) Phil. 2, 8. 13) 1 Cor. 15, 3. 14) Act. 2, 24. 25. 26. 27. 31. 15) 1 Cor. 15, 4. 16) Marc. 16, 19. 17) Eph. 1, 20. 18) Act. 1, 11. et 17, 31. 19) Tit. 3, 5. 6. 20) Ioh. 1, 11. 12. 21) Eph. 1, 13. 14. Ioh. 6, 37. 39. Eph. 2, 8. 22) Eph. 3, 17. 1 Cor. 1, 9. 23) 2 Tim. 1, 9. 2 Thes. 2, 13. 14. 24) Act. 2, 37. 25) Act. 26, 18. 26) Ezech. 36, 26. 27. 27) Ioh. 6, 44. 45. Phil. 2, 13. 28) Rom. 8, 30.

nem¹⁾, et sanctificationem in hac vita consequuntur, una cum omnibus iis beneficiis quaecunque solent in hac vita comitari illas, aut ab iisdem promanare²⁾).

Q. Quid est iustificatio?

R. Iustificatio est actus gratiae Dei gratuita³⁾, quo peccata nobis condonat omnia³⁾, nosque tanquam iustos in conspectu suo acceptat⁴⁾, propter solam Christi iustitiam nobis imputatam⁵⁾, per fidem tantum apprehensam⁶⁾.

Q. Quid est adoptio?

R. Adoptio est actus gratiae Dei gratuita⁷⁾, quo in numerum recipimur ac ius obtinemus ad omnia privilegia filiorum Dei⁸⁾.

Q. Quid est sanctificatio?

R. Sanctificatio est opus gratiae Dei gratuita⁹⁾, quo in toto homine secundum imaginem Dei renovamur¹⁰⁾, et potentes efficiamur, qui magis in dies magisque peccato quidem moriamur, iustitiae autem vivamus¹¹⁾.

Q. Quanam sunt illa beneficia quae iustificationem, adoptionem et sanctificationem in hac vita vel comitantur, vel ab eis promanant?

R. Quae iustificationem, adoptionem et sanctificationem in hac vita vel comitantur vel ab eis promanant beneficia, sunt certitudo amoris Dei, pax conscientiae¹²⁾, gaudium in Spiritu Sancto¹³⁾, gratiae incrementum¹⁴⁾, in eaque ad finem usque perseverantia¹⁵⁾.

Q. Quanam a Christo beneficia in morte percipiunt fideles?

R. Animae fidelium in morte sunt perfecte sanctae¹⁶⁾, ac protinus in gloriam transferuntur¹⁷⁾; corpora vero usque Christo unita¹⁸⁾ in sepulchris¹⁹⁾ ad resurrectionem²⁰⁾ usque quiescunt.

Q. Quae tandem beneficia a Christo percipiunt fideles in resurrectione?

R. In resurrectione fideles suscitati in gloria²¹⁾, palam agnoscentur et absolventur in die iudicii²²⁾, fientque perfecte beati plena Dei²³⁾ in omne aeternum²⁴⁾ fruitione.

Q. Quid autem officii ac observantiae ab homine exposcit Deus?

R. Officium quod ab homine Deus exposcit, est obedientia voluntati eius revelatae exhibenda²⁵⁾.

1) Eph. 1, 5. 2) 1 Cor. 1, 26. 30. 3) Rom. 3, 24. 25. et 4, 6. 7. 8. 4) 2 Cor. 5, 19. 21. 5) Rom. 5, 17. 18. 19. 6) Gal. 2, 16. Phil. 3, 9. 7) 1 Ioh. 3, 1. 8) Ioh. 1, 12. Rom. 8, 17. 9) 2 Thes. 2, 13. 10) Eph. 4, 23. 24. 11) Rom. 6, 4. 6. 12) Rom. 5, 1. 2. 5. 13) Rom. 14, 17. 14) Prov. 4, 18. 15) 1 Ioh. 5, 13. 1 Pet. 1, 5. 16) Heb. 12, 23. 17) 2 Cor. 5, 1. 6. 8. Phil. 1, 2. Luc. 23, 43. 18) 1 Thes. 4, 14. 19) Isa. 57, 2. 20) Iob. 19, 26. 27. 21) 1 Cor. 15, 43. 22) Matt. 25, 23. Matt. 10, 32. 23) 1 Ioh. 3, 2. 1 Cor. 13, 12. 24) 1 Thes. 4, 17. 18. 25) Mich. 6, 8. 1 Sam. 15, 22.

Q. Quid homini primum revelavit Deus, quod foret ipsi obedientiae regula?

R. Obedientiae regula, quam Deus homini primum revelavit, erat Lex moralis¹⁾.

Q. Ubinam summatim comprehenditur lex moralis?

R. Lex moralis summatim comprehenditur in Decalogo²⁾.

Q. Dic quatenam sit Decalogi summa?

R. Summa Decalogi est ut Dominum nostrum toto corde, tota anima, tota mente, totisque viribus nostris diligamus; proximum vero nostrum sicut nosmetipsos³⁾.

Q. Quatenam est Decalogi praefatio?

R. Decalogi praefatio hisce verbis continetur [Ego sum Dominus Deus tuus, qui te eduxi e terra Aegypti, e domo servitutis⁴⁾].

Q. Quid nos edocet Decalogi praefatio?

R. Decalogi praefatio nos docet, quod quoniam Deus est Dominus, nosterque Deus ac redemptor, ea propter praecepta eius omnia tenemur observare⁵⁾.

Q. Quodnam est mandatum primum?

R. Mandatum primum est [Non habebis Deos alios coram me⁶⁾].

Q. In mandato primo quid exigitur?

R. In mandato primo exigitur ut Iehovam esse unicum illum verumque Deum, Deumque nostrum cognoscamus simul et agnoscamus⁷⁾, atque ut talem colamus, ac glorificemus⁸⁾.

Q. Quid est quod prohibetur mandato primo?

R. In primo mandato prohibetur veri Dei abnegatio⁹⁾, neglectusque ipsum tanquam Deum¹⁰⁾, Deumque nostrum¹¹⁾ colendi ac glorificandi; prout etiam cultum ac gloriam illi soli debita alii cuivis tribuere aut exhibere¹²⁾.

Q. Quid imprimis docemur verbis istis mandati primi [Coram me]?

R. Verba isthaec [Coram me] in mandato primo nos docent, Deum qui omnia intuetur, peccatum alium habendi Deum cum imprimis advertere, tum vero eodem offendi plurimum¹³⁾.

Q. Quodnam est praeceptum secundum?

R. Secundum praeceptum est [Non facies tibi imaginem quamvis sculptilem, aut similitudinem rei cuiusvis quae est in coelis superne, aut inferius in terris, aut in aquis infra terram; non incurvabis te iis, nec eis servies: siquidem ego Dominus

1) Rom. 2, 14. 15. et 10, 5. 2) Dent. 10, 4. 3) Matt. 22, 37. 38. 39. 40. 4) Exod. 20, 2. 5) Luc. 1, 74. 75. 1 Pet. 1, 15. 16. 17. 18. 19. 6) Exod. 20, 3. 7) 1 Chron. 28, 9. Dent. 26, 17. 8) Matt. 4, 10. Psal. 29, 2. 9) Psal. 14, 1. 10) Rom. 1, 21. 11) Psal. 81, 10. 12) Rom. 1, 25. 26. 13) Ezech. 8, 5. ad finem.

Deus tuus Deus sum Zelotypus, visitans iniquitates patrum in filios ad tertiam usque quartamque progeniem osorum mei, exhibens vero misericordiam ad millenas usque diligentium me, ac mandata mea observantium¹⁾].

Q. Quid exigitur in secundo praecepto?

R. Praeceptum secundum exigit, ut cultus omnes ac instituta religionis quaecunque Deus in verbo suo constituit, excipiamus, observemus, pura denique ac integra custodiamus²⁾.

Q. Quid est quod in secundo praecepto prohibetur?

R. Secundum praeceptum interdicat nobis cultu Dei per simulacra³⁾, aut alia ratione quaviscunque quam in verbo suo Deus non praescripsit⁴⁾.

Q. Quatenam sunt rationes praecepto secundo annexae?

R. Rationes secundo praecepto annexae sunt, supremum Dei in nos dominium⁵⁾, illius ius in nobis peculiare⁶⁾, zelusque quo suum ipsius cultum prosequitur⁷⁾.

Q. Age quodnam est tertium mandatum?

R. Mandatum tertium sic habetur [Nomen Domini Dei tui inaniter non usurpabis; non enim eum pro insonte habebit Dominus qui nomen eius inaniter adhibuerit⁸⁾].

Q. Quid exigitur in mandato tertio?

R. Mandatum tertium exigit ut Dei nomina⁹⁾, titulos¹⁰⁾, attributa¹¹⁾, instituta¹²⁾, verba¹³⁾, operaque¹⁴⁾ sancte summae cum reverentia adhibeamus.

Q. Quid prohibetur mandato tertio?

R. Mandatum tertium prohibet rei cuiusvis qua Deus se notum facit, profanationem omnem ac abusum¹⁵⁾.

Q. Quatenam est ratio subnexa mandato tertio?

R. Ratio mandato tertio subnexa est, quod licet huius praecepti violatores ab hominibus quandoque nil supplicii ferant, nihilominus tamen Dominus Deus noster eos iustum eius iudicium neutiquam patietur subterfugere¹⁶⁾.

Q. Recita mandatum quartum?

R. Mandati quarti verba sunt isthaec [Memineris diem Sabbati ut sanctifices eum; sex diebus operaberis et facies omne opus tuum, septimus vero dies sabbatum est Domini Dei tui, opus in eo nullum facies tu, neque filius tuus, neque filia tua, nec servus tuus, nec ancilla tua, neque iumentum tuum, nec hospes tuus quicumque intra portas tuas commoratur: Nam sex diebus

1) Exod. 20, 4. 5. 6. 2) Dent. 32, 46. Matt. 28, 20. Act. 2, 42.
 3) Dent. 4, 15. 16. 17. 18. 19. Exod. 32, 5. et 8. 4) Dent. 12, 31.
 32. 5) Psal. 95, 2. 3. 6. 6) Psal. 45, 11. 7) Exod. 34, 13. 14.
 8) Exod. 20, 7. 9) Matt. 6, 9. Dent. 28, 58. 10) Psal. 68, 4.
 11) Apoc. 15, 3. 4. 12) Mal. 1, 11. 14. 13) Psal. 138, 1. 2. 14) Iob.
 36, 24. 15) Mal. 1, 6. 7. 12. et 2, 2. et 3, 14. 16) 1 Sam. 2, 12.
 17. 22, 29. 1 Sam. 3, 13. Dent. 28, 58. 59.

*perfecit Dominus coelum terramque, mare, et quicquid in illis continetur, septimo vero die requievit, quamobrem benedixit Dominus diei sabbati, eumque sanctificavit*¹⁾].

Q. Quid a nobis exigit mandatum quartum?

*R. Quartum mandatum a nobis exigit, ut statum illud tempus quod in verbo suo designavit Deus, sanctum ei observemus; integrum nempe Diem e septenis unum in sanctum illi sabbatum celebrandum*²⁾.

Q. E septenis autem quem diem sabbato hebdomadario designavit Deus?

*R. Deus hebdomadario sabbato designavit septimum diem hebdomadae ab initio mundi usque ad Christi resurrectionem, exinde vero ad finem usque mundi duraturum, diem septimanae primum, quod est sabbatum Christianum*³⁾.

Q. Qui autem est sabbatum sanctificandum?

*R. Sabbatum est sanctificandum diem illum integrum sancto quiescendo*⁴⁾, etiam a negotiis et recreationibus mundanis, aliis quidem diebus haud illicitis⁵⁾; totumque illud temporis (praeterquam quod operibus necessitatis ac misericordiae insumendum fuerit⁶⁾) cultus Divini exercitiis publicis privatisque impendendo⁷⁾.

Q. Quid prohibetur in mandato quarto?

*R. Mandatum quartum prohibet officiorum quae inibi requiruntur, cum omissionem tum praestationem negligentem*⁸⁾; prout etiam eius diei profanationem qualemcumque, sive illum otiose consumendo⁹⁾, sive quod in se peccatum est faciendo¹⁰⁾, seu denique circa mundana negotia vel recreationes cogitationibus, dictis, factisque non necessariis¹¹⁾.

Q. Quanam sunt quarto praecepto rationes annexae?

*R. Rationes quarto praecepto annexae sunt istiusmodi; quoniam ■ septimana qualibet sex dies concesserit nobis Deus nostris ipsorum negotiis insumendos*¹²⁾; quoniam in septimo ius sibi vindicat peculiare; quoniam Deus exemplo suo nobis praeivit, ac diei sabbati benedixit¹³⁾.

Q. Quodnam est praeceptum quintum?

*R. Quintum praeceptum est huiusmodi [Honora patrem tuum ac matrem tuam ut prolongentur dies tui in terra illa quam tibi largitur Dominus Deus tuus*¹⁴⁾].

Q. Quid est quod iubemur mandato quinto?

R. Mandatum quintum nos iubet honorem conservare, ac

1) Exod. 20, 8. 9. 10. 11. 2) Dent. 5, 12. 13. 14. 3) Gen. 2, 2. 3. 1 Cor. 16, 1. 2. Act. 20, 7. 4) Exod. 20, 8. 10. 5) Exod. 16, 25. 26. 27. 28. Neh. 13, 15. 16. 17. 18. 19. 21. 22. 6) Matt. 12, 1. ad 13. 7) Luc. 4, 16. Act. 20, 7. Psal. 92. tit. Isa. 66, 23. 8) Ezech. 22, 26. Amos 8, 5. Mal. 1, 13. 9) Act. 20, 7. 9. 10) Ezech. 23, 38. 11) Jer. 17, 24. 25. 26. Isa. 58, 13. 12) Exod. 20, 9. 13) Exod. 20, 11. 14) Exod. 20, 12.

officia persolvere unicuique pro ratione ordinis ac relationis in quibus fuerit exhibenda, seu superior nobis fiet¹⁾, sive inferior²⁾, sive denique aequalis³⁾.

Q. Quid est quod mandatum quintum vetat?

R. Quintum mandatum vetat honorem, officiumque singulis debitum pro ratione ordinis ac relatione in quibus fuerint, aut negligere, aut adversus ea quicquam machinari⁴⁾.

Q. Quae ratio subnectitur quinto praecepto?

R. Ratio quinto praecepto subnexa est promissio longaevitatis, prosperitatisque (quatenus nempe Dei gloriae ipsorumque conducant utilitati) omnibus facta hoc praeceptum observantibus⁵⁾.

Q. Cedo mandatum sextum?

R. Mandatum sextum hisce verbis comprehenditur [Non occides⁶⁾].

Q. Quid a nobis exigit mandatum sextum?

R. Exigit a nobis mandatum sextum, ut vitam cum nostram⁷⁾ tum aliorum⁸⁾ honestis quibuscunque rationibus tueamur.

Q. Quid vero prohibet sextum mandatum?

R. Sextum mandatum prohibet vitam nobismetipsis, aut iniuste proximo vitam adimere, aut quidvis quod eo tendat agere⁹⁾.

Q. Quodnam est mandatum septimum?

R. Mandatum septimum haec verba complectuntur [Non moechaberis¹⁰⁾].

Q. Quid exigitur mandato septimo?

R. Mandatum septimum exigit ut tam nostram quam proximorum castitatem animo, sermone, gestuque conservemus¹¹⁾.

Q. Quid prohibetur mandato septimo?

R. Septimum mandatum prohibet cogitationes, sermones, actionesque omnes impudicas¹²⁾.

Q. Quodnam est praeceptum octavum?

R. Praeceptum octavum hoc est [Non furaberis¹³⁾].

Q. Mandatum octavum quid a nobis exigit?

R. Octavum mandatum a nobis exigit, facultates ac rem externam nostri aliorumque ut procuremus ac promoveamus¹⁴⁾.

Q. In octavo praecepto quid prohibetur?

R. Octavum mandatum prohibet quicquid nostris aut proximorum nostrorum opibus rebusque externis iniusto aut est aut esse possit impedimento¹⁵⁾.

1) Eph. 5, 21. 2) 1 Pet. 2, 17. 3) Rom. 12, 10. 4) Matt. 15, 4. 5. 6. Ezech. 34, 2. 3. 4. Rom. 13, 8. 5) Deut. 5, 16. Eph. 6, 2. 3. 6) Exod. 20, 13. 7) Eph. 5, 28. 29. 8) 1 Reg. 18, 4. 9) Act. 16, 28. Gen. 9, 6. 10) Exod. 20, 14. 11) 1 Cor. 7, 2. 3. 5. 34. 36. Col. 4, 6. 1 Pet. 3, 2. 12) Matt. 15, 19. et 5, 28. Eph. 5, 3. 4. 13) Exod. 20, 15. 14) Gen. 30, 30. 1 Tim. 5, 8. Lev. 25, 35. Deut. 22, 1. 2. 3. 4. 5. Exod. 23, 4. 5. Gen. 47, 14. 20. 15) Prov. 21, 17. et 23, 20. 21. et 28, 19. Eph. 4, 28.

Q. Quodnam est praeceptum nonum?

R. Praeceptum nonum sic se habet [Non eris adversus proximum tuum testis mendax ¹⁾].

Q. Quid ■ nobis exigit praeceptum nonum?

R. Praeceptum nonum id a nobis exigit ut veritatem inter homines mutuo ²⁾, utque bonum nomen et existimationem cum nostri tum proximorum nostrorum conservemus ac promoveamus ³⁾, cum primis vero in ferendo testimonio ⁴⁾.

Q. Quid prohibetur nono praecepto?

R. Nonum praeceptum prohibet quicquid est aut veritati inimicum; aut existimationi nostri vel proximorum nostrorum iniurium ⁵⁾.

Q. Quale est mandatum decimum?

R. Mandatum decimum haec verba exhibent [Non concupisces proximi tui domum, non concupisces proximi tui uxorem, non servum, non ancillam, non bovem, non asinum, neque aliud denique quicquam quod est proximi tui ⁶⁾].

Q. In decimo praecepto quid exigitur?

R. Praeceptum decimum exigit ut sorti nostrae plane acquiescamus ⁷⁾, utque in proximum et quaecunque sunt eius debite, benevoleque afficiamur ⁸⁾.

Q. Quae prohibentur decimo mandato?

R. Mandatum decimum prohibet rerumstrarum displicentiam ⁹⁾, invidiam ac dolorem de bono proximi ¹⁰⁾, una cum animi nostri motibus et affectionibus circa ea quae proximi sunt inordinatis quibuscunque ¹¹⁾.

Q. Quisquamne potis est mandata Dei perfecte observare?

R. Post lapsum nemo extat humana tantum natura constans, qui mandata Dei perfecte in hac vita implere potest ¹²⁾, quominus ea quotidie tum cogitatione, tum dictis factisque violet ¹³⁾.

Q. An vero sunt omnes violationes legis ex aequo graves?

R. Peccata sunt nonnulla aliis cum sua natura, tum propter varias eorum aggravationes in conspectu Dei graviora ¹⁴⁾.

Q. Quid est quod meretur peccatum unumquodque?

R. Unumquodque peccatum iram Dei meretur ac maledictionem cum in vita praesenti, tum in futura ¹⁵⁾.

1) Exod. 20, 16. 2) Zech. 8, 16. 3) 3 Ioh. v. 12. 4) Prov. 14, 5. 25. 5) 1 Sam. 11, 28. Lev. 19, 16. Psal. 15, 3. 6) Exod. 20, 17. 7) Heb. 13, 5. 1 Tim. 6, 6. 8) Iob. 31, 29. Rom. 12, 15. 1 Tim. 1, 5. 1 Cor. 13, 4. 5. 6. 7. 9) 1 Reg. 21, 4. Esth. 5, 13. 1 Cor. 10, 10. 10) Gal. 5, 26. Iac. 3, 14. 16. 11) Rom. 7, 7. 8. et 13, 9. Dent. 5, 21. 12) Eccles. 7, 20. 1 Ioh. 1, 8. 10. Gal. 5, 17. 13) Gen. 6, 5. et 8, 21. Rom. 3, 9. ad 21. Iac. 3, 2. ad 13. 14) Ezech. 8, 6. 13. 15. 1 Ioh. 5, 6. Psal. 78, 17. 32. 56. 15) Eph. 5, 6. Gal. 3, 10. Lam. 3, 39. Matt. 25, 41.

Q. Quid autem exigit a nobis Deus, quo nobis ob peccatum debitas iram eius ac maledictionem effugiamus?

R. Quo iram Dei ac maledictionem ob peccatum nobis debitas effugiamus, exigit a nobis Deus fidem in Iesum Christum, resipiscentiam ad vitam¹⁾, una cum usu mediorum omnium exteriorum diligenti, quibus Christus nobis communicat redemptionis suae beneficia²⁾.

Q. Quid est fides in Iesum Christum?

R. Fides in Iesum Christum est gratia salvifica³⁾, qua lilum recipimus, eoque solo nitimur, ut salvi simus, prout ille nobis offertur in evangelio⁴⁾.

Q. Quid est resipiscentia ad vitam?

R. Resipiscentia ad vitam est gratia salvifica⁵⁾, qua peccator e vero peccati sui sensu⁶⁾, ac apprehensione divinae in Christo misericordiae⁷⁾, dolens ac perosus peccatum suum ab illo ad Deum convertitur⁸⁾, cum novae obedientiae pleno proposito et conatu⁹⁾.

Q. Quatenam sunt externa media quibus Christus nobis communicat redemptionis suae beneficia?

R. Media externa ac ordinaria quibus Christus nobis communicat redemptionis suae beneficia sunt eius instituta, verbum praesertim, sacramenta, et oratio; quae quidem omnia electis redduntur efficacia ad salutem¹⁰⁾.

Q. Qua ratione fit verbum efficax ad salutem?

R. Spiritus Dei lectionem verbi praecipue vero praedicationem eius reddit medium efficax convincendi, convertendique peccatores, eosdemque in sanctimonia et consolatione aedificandi per fidem ac salutem¹¹⁾.

Q. Quomodo legi debet ac audiri verbum, ut evadat efficax ad salutem?

R. Quo verbum evadat efficax ad salutem, debemus ei cum praeparatione¹²⁾, ac oratione¹³⁾ diligenter attendere¹⁴⁾; idemque fide excipere ac amore¹⁵⁾, in animis nostris recondere¹⁶⁾, ac in vita nostra exprimere¹⁷⁾.

Q. Qui evadunt sacramenta media efficacia ad salutem?

R. Sacramenta evadunt efficacia ad salutem media, non ulla in ipsis vi, nec in eo qui illa administrat; verum Christi

1) Act. 20, 21. 2) Prov. 2, 1. ad 6. et 8, 33. ad finem. Isa. 55, 3.
 3) Heb. 10, 39. 4) Ioh. 1, 12. Isa. 26, 3. 4. Phil. 3, 9. Gal. 2, 16.
 5) Act. 11, 18. 6) Act. 2, 37. 38. 7) Ioel. 2, 12. Ier. 3, 22. 8) Ier. 31, 18. 19. Ezech. 36, 31. 9) 2 Cor. 7, 11. Isa. 1, 16. 17. 10) Matt. 28, 19. 20. Act. 2, 42. 46. 47. 11) Neh. 8, 8. 1 Cor. 14, 24. 25. Act. 26, 18. Psal. 19, 8. Act. 20, 32. Rom. 15, 4. 2 Tim. 3, 15. 16. 17. Rom. 10, 13. 14. 15. 16. 17. et 1, 16. 12) 1 Pet. 2, 1. 2. 13) Psal. 119, 18. 14) Prov. 8, 34. 15) Heb. 4, 2. 2 Thess. 2, 10. 16) Psal. 119, 11. 17) Luc. 8, 15. Iac. 1, 25.

solummodo benedictione¹⁾, ac Spiritus eius in iis qui illa per fidem recipiunt operatione²⁾).

Q. Quid est sacramentum.

R. Sacramentum est ordinatio sacra a Christo instituta, in qua fidelibus per signa in sensus incurrentia Christus novique foederis beneficia repraesentantur, obsignantur, et applicantur³⁾).

Q. Quenam sunt sacramenta Novi Testamenti?

R. Sacramenta Novi Testamenti sunt Baptismus⁴⁾ ac coena Dei⁵⁾).

Q. Quid est baptismus.

R. Baptismus est Sacramentum, in quo ablutio per aquam in nomine Patris ac Filii ac Spiritus Sancti⁶⁾, nostram in Christum insitionem, ut et beneficiorum foederis gratiae participationem, pactumque nostrum, nos nempe Domini futuros esse totos, significat obsignatque⁷⁾).

Q. Quibus est Baptismus administrandus?

R. Baptismus non est administrandus quibusdam extra Ecclesiam visibilem constitutis, donec se in Christum credere, eique obediens fore professi fuerint⁸⁾; verum infantes eorum qui membra sunt Ecclesiae visibiles sunt baptizandi⁹⁾).

Q. Quid est coena Domini?

R. Coena Domini est Sacramentum, in quo pane ac vino secundum Christi institutum datis acceptisque, mors eius ostenditur; quae qui digne participant, corporis eius et sanguinis (non quidem corporeo et carnali modo, verum) per fidem fiunt participes, omniumque ipsius beneficiorum ad nutritionem suam spiritualem suumque in gratia incrementum¹⁰⁾).

Q. Ut digne quis participet coenam Dominicam quid requiritur?

R. Qui coenam Dominicam digne cupiunt participare, requiritur, ut semet examinent, cum de cognitione sua, qua corpus Domini valeant discernere¹¹⁾, tum de fide sua, qua vescantur ipso¹²⁾, tum etiam de resipiscentia sua¹³⁾, amore¹⁴⁾ ac obedientia nova¹⁵⁾; ne forte indigni si advenerint, iudicium edant bibantque sibi metipsis¹⁶⁾).

Q. Quid est precatio?

R. Precatio est qua petitiones nostras¹⁷⁾ pro rebus divinae voluntati congruis offerimus Deo¹⁸⁾, in nomine Christi¹⁹⁾,

1) 1 Pet. 3, 21. Matt. 3, 11. 1 Cor. 3, 6. 7. 2) 1 Cor. 12, 13.
3) Gen. 17, 7. 10. Exod. 12. cap. 1 Cor. 11, 23. 26. 4) Matt. 28, 19.
5) Matt. 26, 26. 27. 28. 6) Matt. 28, 19. 7) Rom. 6, 4. Gal. 3, 27.
8) Act. 8, 36. 37. et 2, 38. 9) Act. 2, 38. 39. Gen. 17, 10. cum Col.
2, 11. 12. 1 Cor. 7, 14. 10) 1 Cor. 11, 23. 24. 25. 26. et 10, 16.
11) 1 Cor. 11, 28. 29. 12) 2 Cor. 13, 5. 13) 1 Cor. 11, 31.
14) 1 Cor. 10, 16. 17. 15) 1 Cor. 5, 7. 8. 16) 1 Cor. 11, 28. 29.
17) Psal. 62, 8. 18) 1 Ioh. 5, 14. 19) Ioh. 16, 23.

una cum peccatorum nostrorum confessione ¹⁾, et grata beneficiorum eius agnitione ²⁾.

Q. Quam nobis regulam praescripsit Deus precibus nostris dirigendis?

R. Totum Dei verbum utile est nobis in oratione dirigendis ³⁾; specialis vero directionis norma est illa orationis formula quam discipulos suos edocuit Christus, *oratio dominica* quae vulgo dicitur ⁴⁾.

Q. Quid nos docet orationis Dominicae praefatio?

R. Orationis Dominicae praefatio nempe [*Pater noster*, qui *es in coelis* ⁵⁾] nos docet accedere ad Deum cum omni sancta reverentia ac confidentia, tanquam filios ad patrem, qui et potis est ut paratus nobis opitulari ⁶⁾; prout etiam cum aliis atque pro aliis orare ⁷⁾.

Q. Quid est quod oramus in petitione prima?

R. In petitione prima, scil. [*Sanctificetur nomen tuum* ⁸⁾] oramus et efficere velit Deus, ut eum nos alique, in eis, quibuscunque se notum nobis facit, glorificare valeamus ⁹⁾; atque ad suam ipsius gloriam omnia dirigere velit ac disponere ¹⁰⁾.

Q. Quid petimus in secunda petitione?

R. In petitione secunda, quae huiusmodi est [*adveniat regnum tuum* ¹¹⁾] petimus ut destruat regnum Satanae ¹²⁾, gratiae vero regnum ut promoveatur ¹³⁾, ut nos alique in eo simus cum constituti tum conservati ne excidamus ¹⁴⁾, utque regnum gloriae velit Deus adproperare ¹⁵⁾.

Q. In petitione tertia quid precamur?

R. In petitione tertia, scil. hisce verbis [*fiat voluntas tua in terris sicut in coelis* ¹⁶⁾] precamur efficere velit Deus, ut nos per gratiam voluntatem eius tum cognoscere, tum ei in omnibus obtemperare ¹⁷⁾, et nos submittere, id quod in coelis faciunt Angeli, et valeamus et velimus ¹⁸⁾.

Q. Quid oramus in petitione quarta?

R. In quarta petitione quae sic habetur [*Panem nostrum quotidianum da nobis hodie* ¹⁹⁾] oramus ut e donatione Dei gratuita, bonorum quae huius vitae sunt portionem idoneam obtineamus, eiusque una cum iis benedictione perfruamur ²⁰⁾.

1) Psal. 32, 5. 6. Dan. 9, 4. 2) Phil. 4, 6. 3) 1 Ioh. 5, 14.
 4) Mat. 6, 9. 10. 11. 12. 13. cum Luc. 11, 2. 3. 4. 5) Mat. 6, 9.
 6) Rom. 8, 15. Luc. 11, 13. 7) Act. 12, 5. 1 Tim. 2, 1. 2. 8) Mat.
 6, 9. 9) Psal. 67, 2. 3. 10) Psal. 83. per totum. 11) Mat. 6, 10.
 12) Psal. 68, 1. 18. 13) Apoc. 12, 10. 11. 14) 2 Thes. 3, 1. Rom.
 10, 1. Ioh. 17, 9. 20. 15) Apoc. 22, 20. 16) Mat. 6, 10. 17) Psal.
 67. per totum. Psal. 119, 36. Mat. 26, 39. 2 Sam. 15, 25. Iob. 1,
 21. 18) Psal. 103, 20. 21. 19) Mat. 6, 11. 20) Prov. 30, 8. 9.
 Gen. 28, 20. 1 Tim. 4, 4. 5.

Q. Quid precamur in petitione quinta?

R. In petitione quinta, cuius verba sunt [Ac remitte nobis debita nostra, sic ut remittimus debitoribus nostris¹⁾] precamur ut Deus peccata nostra omnia gratis velit propter Christum condonare²⁾, quod quidem ut petamus eo magis animus nobis fit, quod aliis animitus condonare gratia ipsius auxiliante valeamus³⁾.

Q. Quid petimus in sexta petitione?

R. In petitione sexta, quam haec verba complectuntur [Et ne nos inducas in tentationem, sed libera nos a malo⁴⁾] oramus ut velit nos Deus aut immunes a tentatione ad peccatum conservare⁵⁾, aut certe tentatos suffulcire ac liberare⁶⁾.

Q. Quid nos docet orationis Dominicae conclusio?

R. Orationis Dominicae conclusio [Quia tuum est regnum, potentia et gloria, in secula, Amen⁷⁾] Nos docet animos ac confidentiam nobis in orando a solo Deo derivare⁸⁾, eumque in precibus nostris laudare, regnum ei, potentiam, ac gloriamtribuendo⁹⁾; quoque desiderium nostrum testemur, et exauditionis confidentiam, dicimus, Amen¹⁰⁾.

1) Mat. 6, 12. 2) Psal. 51, 1. 2. 7. 9. Dan. 9, 17. 18. 19.

3) Luc. 11, 4. Mat. 18, 35. 4) Mat. 6, 13. 5) Mat. 26, 41.

6) 2 Cor. 12, 7. 8. 7) Mat. 6, 13. 8) Dan. 9, 4. 7. 8. 9. 16. 17.

18. 19. 9) 1 Chron. 29, 10. 11. 12. 13. 10) 1 Cor. 14, 16. Apoc. 22, 20. 21.

D e c a l o g u s.

E x o d. 20.

Locutus est Deus omnia haec verba, dicendo; Ego sum Dominus Deus tuus, qui te eduxi e terra Aegypti, e domo servitutis.

I. Non habebis deos alios coram me.

II. Non facies tibi imaginem quamvis sculptilem, aut similitudinem rei cuiusvis quae est in coelis superne, aut inferius in terris, aut in aquis infra terram; non incurvabis te iis, nec eis servies: siquidem ego Dominus Deus tuus Deus sum zelotypus, visitans iniquitates patrum in filios ad tertiam usque quartamque progeniem osorum mei, exhibens vero misericordiam ad millenas usque diligentium me ac mandata mea observantium.

III. Nomen Domini Dei tui inaniter non usurpabis; non enim eum pro insonte habebit Dominus qui nomen eius inaniter adhibuerit.

IV. Memineris diem Sabbati ut sanctifices eum; sex diebus operaberis et facies omne opus tuum, septimus vero dies sabbatum est Domini Dei tui, opus in eo nullum facies tu, neque servus tuus, nec ancilla tua, neque iumentum tuum, neque hospes tuus quicumque intra portas tuas commoratur: Nam sex diebus perfecit Dominus coelum, terramque, mare et quicquid in illis continetur: septimo vero die requievit; quamobrem benedixit Dominus diei Sabbati, eumque sanctificavit.

V. Honora patrem tuum ac matrem tuam, ut prolongentur dies tui in terra illa quam tibi largitur Dominus Deus tuus.

VI. Non occides.

VII. Non moechaberis.

VIII. Non furaberis.

IX. Non eris adversus proximum tuum testis mendax.

X. Non concupisces proximi tui domum, non concupisces proximi tui uxorem, non servum, non ancillam, non bovem, non asinum neque aliud denique quicquam quod est proximi tui.

O r a t i o D o m i n i c a.

M a t t. 6.

Pater noster qui es in coelis, sanctificetur nomen tuum, adveniat regnum tuum, fiat voluntas tua in terris sicut in coelis,

panem nostrum quotidianum da nobis hodie, ac remitte nobis debita nostra, sicut nos remittimus debitoribus nostris, et ne nos inducas in tentationem, sed libera nos a malo, quia tuum est regnum, potentia et gloria in secula. Amen.

S y m b o l u m.

Credo in Deum Patrem omnipotentem, creatorem coeli terrae; et in Iesum Christum filium eius unicum, Dominum nostrum; qui conceptus est a Spiritu sancto, natus ex Maria Virgine; passus sub Pontio Pilato, crucifixus, mortuus et sepultus descendit ad inferos*): tertio die resurrexit a mortuis: ascendit in coelum, et sedet ad dextram Dei patris omnipotentis: unde venturus est ad iudicandum vivos et mortuos. Credo in Spiritum Sanctum: Sanctam ecclesiam catholicam: Sanctorum communionem: remissionem peccatorum, resurrectionem corporis et vitam aeternam. Amen.

E quaestione qualibet utriusque catechismi repetitum dedimus in responsione quantum responsionem quamlibet reddat propositionem integram, sive sententiam absolutam. Eo nempe consilio ut discenti ulterius utilis esse possit, quoties occasio tulerit, ad cognitionis ac pietatis incrementum, vel extra catechisandi rationem.

Et quamvis in alterutro Catechismo substantia doctrinae in compendio illo (Symbolo apostolico vulgo dicto) comprehensae plene ac perfecte exhibeatur, adeo, quidem ut nulla supersit necessitas symbolum ipsum inserendi: nihilominus tamen hic illud subnectendum esse duximus; non perinde quasi aut ab ipsis Apostolis fuerit concinnatum, aut pariter cum decalogo, ac oratione Dominica pro Scriptura canonica haberi debeat: (Nedum certe pro oratione, quo nomine ignara plebecula cum illud tum decalogum in proclivi fuit ut usurparet) verum quod sit fidei Christianae breve compendium, verbo Dei consentaneum, ac in Ecclesiis Christi antiquitus receptum.

*) i. e. permansit in statu mortuorum et sub potestate mortis usque ad diem tertium.

F i n i s.

Lipsiae impressit C. P. Melzer.

29

40746

BX9428.A1 N5
Niemeyer, Hermann Agathon, ed.
Collectio confessionum in ecclesiis ref

BX
9428
A1
N5
Niemeyer, Hermann Agathon, ed.
Collectio confessionum in ecclesiis
reformatis. publicatarum. Lipsiae, J.
Klinkhardt, 1840.
lxxxvii, 851, vi, 113p. 21cm.

"Appendix qua continentur puritanorum
libri symbolici" published as supplement
and inserted at end.

1. Reformed Church--Catechisms and creeds--Coll
2. Puritans--Catechisms and creeds. I. Title. 1
Puritanorum libri symbolici.

330213

CCSC

